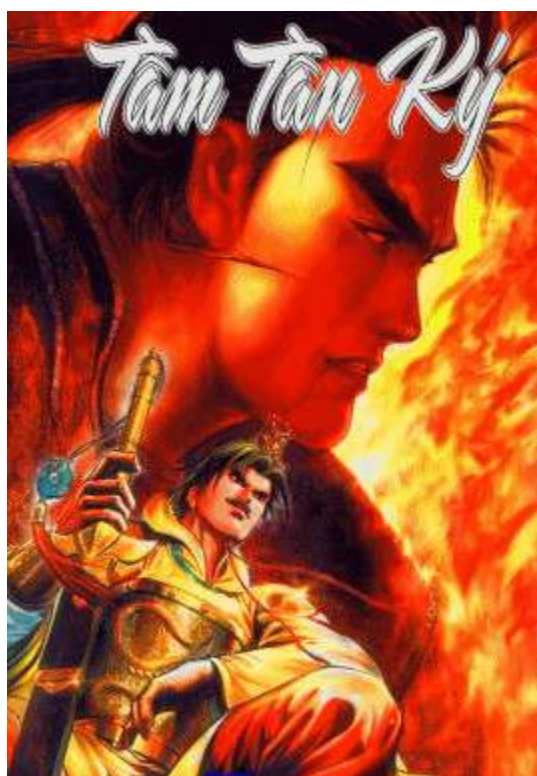

Tan Tan Ryū

Tâm Tần Ký

Huỳnh Dị

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Bạn đang đọc truyện Tầm Tần Ký của tác giả Huỳnh Dị trên trang đọc truyện online. Câu truyện xoay quanh nhân vật có tên Hạng Thiếu Long vốn là đội trưởng của một lực lượng đặc biệt của Trung Quốc trong thế kỷ 21. Trong 1 thí nghiệm khoa học anh đã được đưa về thời chiến quốc, tại đây anh bắt đầu sống một cuộc sống mới như thực cũng như mơ và bắt đầu với những hiểu biết của mình dần dần tác động vào bánh xe lịch sử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

[Chương 101 → 150](#)

[Chương 151 → 200](#)

[Chương 201 → 250](#)

[Chương 251 → 300](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1: Cổ Máy Thời Gian](#)

[Chương 2: Người Đẹp Thời Cổ](#)

[Chương 3: Lần Đầu Tiên Ra Tay](#)

[Chương 4: Nguy Hiểm Tứ Bề](#)

[Chương 5: Đại Triển Thần Oai](#)

[Chương 6: Cự Tử Mặc Gia](#)

[Chương 7: Danh Lừng Thiên Hạ](#)

[Chương 8: Hồng Anh Công Tử](#)

[Chương 9: Mỗi Hận Nạn Điền](#)

[Chương 10: Cùng Trọn Giấc Xuân](#)

[Chương 11: Ngọc Nữ Đa Tình](#)

[Chương 12: Xuân Tình Lai Láng](#)

[Chương 13: So Tài Chốn Tình Trường](#)

[Chương 14: Hầu Gia Triệu Mục](#)

[Chương 15: Cạm Bẫy Sắc Đẹp](#)

[Chương 16: Tỉ Kiếm Chốn Cung Đình](#)

[Chương 17: Mất Rồi Lại Được](#)

[Chương 18: Mưu Kế Rắn Độc](#)

[Chương 19: Tần Vương Qua Đời](#)

[Chương 20: Mẹ Con Ni Phu Nhân](#)

[Chương 21: Vương Hậu Nước Triệu](#)

[Chương 22: Người Tình Thực Nữ](#)

[Chương 23: Ngày Xuân Ngán Ngủ](#)

[Chương 24: Ngựa Xe Rong Ruổi Lên Đường](#)

[Chương 25: Biển Tình Dậy Sóng](#)

[Chương 26: Sóng Gió Nơi Doanh Trại](#)

[Chương 27: Nam Nữ Chinh Chiến](#)

[Chương 28: Lui Địch Tại Hoàng Thủy](#)

[Chương 29: Đại Phá Diệt Quân](#)
[Chương 30: Chuyện Tam Tấn Hợp Nhất](#)
[Chương 31: Dùng Lửa Diệt Diệt](#)
[Chương 32: Rơi Vào Hiểm Địa](#)
[Chương 33: Gặp Gỡ Long Dương Quân](#)
[Chương 34: Nhã Hồ Tiểu Trúc](#)
[Chương 35: Tuyệt Đại Hung Nhân](#)
[Chương 36: Sở Mặc Phù Độc](#)
[Chương 37: Đấu Khẩu Cùng Quần Hùng](#)
[Chương 38: Trộm Long Tráo Phượng](#)
[Chương 39: Quyết Chiến Trên Đường Phố](#)
[Chương 40: Trị Thương Nơi Lầu Cao](#)
[Chương 41: Trốn Khỏi Đại Lương](#)
[Chương 42: Báo Thù Trên Đất Tuyết](#)
[Chương 43: Tin Đâu Sét Đánh Ngang Mây](#)
[Chương 44: Sắp Đặt Mưu Kế](#)
[Chương 45: Tam Đại Sát Chiêu](#)
[Chương 46: Dạ Yến Tại Quách Phủ](#)
[Chương 47: Công Khai Quyết Chiến](#)
[Chương 48: Mẹ Con Doanh Chính](#)
[Chương 49: Tiến Thoái Lưỡng Nan](#)
[Chương 50: Tiến Thoái Lưỡng Nan](#)

Chương 51 → 100

[Chương 51: Doanh Chính Thật Giả](#)

[Chương 52: Lừa Gạt Lẫn Nhau](#)

[Chương 53: Bí Mật Về Doanh Chính](#)

[Chương 54: Đánh Tráo Doanh Chính](#)

[Chương 55: Sai Càng Thêm Sai](#)

[Chương 56: Giặc Đến Dưới Thành](#)

[Chương 57: Về Đến Hàm Dương](#)

[Chương 58: Dạ Yến Tại Hoàng Cung](#)

[Chương 59: Tin Xa Bay Về](#)

[Chương 60: Tỉ Võ Chốn Hoàng Cung](#)

[Chương 61: Khéo Kết Kỳ Duyên](#)

[Chương 62: Lã Thị Xuân Thu](#)

[Chương 63: Khóa Tình Chốn Hoàng Cung](#)

[Chương 64: Gan Trùm Trời Đất](#)

[Chương 65: Quay Về Hàm Đan](#)

[Chương 66: Ngõ Hẹp Gặp Nhau](#)

[Chương 67: Tình Cũ Khó Quên](#)

[Chương 68: Gần Nhau Mà Cứ Xa Xôi](#)

[Chương 69: Khách Phương Xa Đến](#)

[Chương 70: Giấc Xuân Ngủ Ngủ](#)

[Chương 71: Ái Hận Tình Thù](#)

[Chương 72: Phát Cuồng Vì Ghen](#)

[Chương 73: Chị Em Gặp Nạn](#)

[Chương 74: Chiếc Lưỡi Không Xương](#)

[Chương 75: Người Đẹp Đa Tình](#)

[Chương 76: Giai Nhân Đê Tiễn](#)

[Chương 77: Giọt Mật Ngọt Ngào](#)

[Chương 78: Không Thể Nhận Lời](#)

[Chương 79: Triệu Thị Hành Quán](#)
[Chương 80: Tranh Hùng Chấn Hành Quán](#)
[Chương 81: Giương Oai Nơi Giáo Trường](#)
[Chương 82: Trơ Trọi Một Mình](#)
[Chương 83: Thản Nhiên Đối Diện](#)
[Chương 84: Rơi Vào Chấn Hiểm Nguy](#)
[Chương 85: Tam Phu Nhân Là Ai](#)
[Chương 86: Tướng Quốc Của Nước Tề](#)
[Chương 87: Hồ Cái Ra Oai](#)
[Chương 88: Hết Đường Đối Phó](#)
[Chương 89: Bị Đánh Lén Ở Khe Núi](#)
[Chương 90: Giả Vờ Bị Thương Nặng](#)
[Chương 91: Nửa Đêm Âm Sát](#)
[Chương 92: Ngôi Vị Thành Thủ](#)
[Chương 93: Bưng Tai Trộm Chuông](#)
[Chương 94: Lòng Người Khó Đoán](#)
[Chương 95: Một Nước Cờ Sai](#)
[Chương 96: Bốn Bề Nguy Hiểm](#)
[Chương 97: Điệp Viên Nhiều Mạng](#)
[Chương 98: Hôn Yến Tại Quách Phủ](#)
[Chương 99: Lửa Thiêu Hoàng Cung](#)
[Chương 100: Không Thoát Một Mối](#)

Chương 101 → 150

[Chương 101: Rối Tung Rối Mù](#)

[Chương 102: Vờ Vặt Ồm Ờ](#)

[Chương 103: Đang Đêm Đến Thăm Hầu Phủ](#)

[Chương 104: Âm Mưu Đáng Sợ](#)

[Chương 105: Khoảng Khắc Thành Bại](#)

[Chương 106: Lòng Đầy Mưu Mô](#)

[Chương 107: Ngụy Tạo Bằng Chứng](#)

[Chương 108: Miệng Như Bôi Mỡ](#)

[Chương 109: Sắp Đặt Cạm Bẫy](#)

[Chương 110: Cả Công Lẫn Thủ](#)

[Chương 111: Lật Tay Làm Mây](#)

[Chương 112: Khải Hoàn Quay Về](#)

[Chương 113: Đành Phải Chấp Nhận](#)

[Chương 114: Hoa Dương Phu Nhân](#)

[Chương 115: Mệt Mỏi Rã Rời](#)

[Chương 116: Luận Giải Tình Thế](#)

[Chương 117: Tình Thế Ngụy Ngập](#)

[Chương 118: Gặp Nạn Ở Rừng Tùng](#)

[Chương 119: Âm Mưu Ghê Tởm](#)

[Chương 120: Quay Về Hàm Dương](#)

[Chương 121: Ở Vua Sâu Nặng](#)

[Chương 122: Đẹp Cả Đôi Đường](#)

[Chương 123: Thù Trong Giặc Ngoài](#)

[Chương 124: Tần Vương Châu Trời](#)

[Chương 125: Phá Tan Âm Mưu](#)

[Chương 126: Khéo Léo Thoát Hiểm](#)

[Chương 127: Mưu Dựng Đại Nghiệp](#)

[Chương 128: Dấu MìnH Trong Hoàng Cung](#)

[Chương 129: Vờ Khen Để Âm Hại](#)
[Chương 130: Đào Kênh Kinh Lạc](#)
[Chương 131: Xung Đột Cơ Bản](#)
[Chương 132: Dạ Yến Ở Tướng Phủ](#)
[Chương 133: Âm Mưu Của Mỗi Người](#)
[Chương 134: Đau Như Xé Lòng](#)
[Chương 135: Thái Thử Yên Đan](#)
[Chương 136: Gái Tần Ngang Ngạnh](#)
[Chương 137: Toán Quân Nữ Nhi](#)
[Chương 138: Hữu Tình Hay Vô Tình](#)
[Chương 139: Khéo Bày Cạm Bẫy](#)
[Chương 140: Thủy Hoàng Ra Oai](#)
[Chương 141: Thoát Chết Trong Gang Tắc](#)
[Chương 142: Bám Mãi Không Thôi](#)
[Chương 143: Dân Phía Đông Nổi Loạn](#)
[Chương 144: Phá Vỡ Âm Mưu](#)
[Chương 145: Thần Thương Phi Long](#)
[Chương 146: Người Đẹp Rắn Rết](#)
[Chương 147: Mưa Gió Hàm Dương](#)
[Chương 148: Nửa Đêm Thăm Lầu Xanh](#)
[Chương 149: Đại Lễ Điền Liệp](#)
[Chương 150: Tài Nữ Ra Oai](#)

Chương 151 → 200

[Chương 151: Lễ Nào Vô Tình](#)

[Chương 152: Bữa Tiệc Ngoài Trời](#)

[Chương 153: So Tài Đấu Võ](#)

[Chương 154: Kinh Tuấn Ra Oai](#)

[Chương 155: Chương 0155](#)

[Chương 156: Hai Tên Hạ Bốn Chim](#)

[Chương 157: Đội Quân Đặc Biệt](#)

[Chương 158: Hai Cọp Tranh Hòn](#)

[Chương 159: Trước Cơn Sóng Gió](#)

[Chương 160: Sung Sướng Lòng Người](#)

[Chương 161: Lăn Đầu Tiên Ra Tay](#)

[Chương 162: Kẻ Địch Bí Mật](#)

[Chương 163: Dùng Kế Cướp Bè](#)

[Chương 164: Sói Dữ Trong Núi](#)

[Chương 165: Kết Bạn Đồng Hành](#)

[Chương 166: Thay Đổi Kế Sách](#)

[Chương 167: Cải Trang Thành Kẻ Khác](#)

[Chương 168: Kinh Đô Thọ Xuân](#)

[Chương 169: Lấy Lại Uy Danh](#)

[Chương 170: Lịch Sử Lặp Lại](#)

[Chương 171: Thái Hậu Nước Sở](#)

[Chương 172: Gặp Lại Ở Xứ Người](#)

[Chương 173: Cấu Kết Với Nhau](#)

[Chương 174: Thoát Thân Chốn Hiểm Nghèo](#)

[Chương 175: Lộ Tẩy Lăn Nữa](#)

[Chương 176: Thân Thế Đáng Thương](#)

[Chương 177: Bữa Tiệc Đắm Máu](#)

[Chương 178: Cuộc Chiến Sau Cánh Cửa](#)

[Chương 179: Kẻ Ác Chịu Tội](#)
[Chương 180: Ngàn Núi Vạn Sông](#)
[Chương 181: Trả Được Thù Sâu](#)
[Chương 182: Vì Yêu Thành Hận](#)
[Chương 183: Xảy Ra Nhiều Chuyện](#)
[Chương 184: Gặp Nhau Lần Cuối](#)
[Chương 185: Treo Vàng Giữa Chợ](#)
[Chương 186: Ngũ Đức Thủy Chung](#)
[Chương 187: Tranh Phong Ở Thanh Lâu](#)
[Chương 188: Lại Hẹn Chiến Kỳ](#)
[Chương 189: Trực Tiếp Tỏ Tình](#)
[Chương 190: Đuổi Theo Bóng Giặc](#)
[Chương 191: Lời Nói Nửa Đêm](#)
[Chương 192: Cuộc Chiến Ở Mục Trường](#)
[Chương 193: Được Như Ý Muốn](#)
[Chương 194: Thái Hậu Dời Cung](#)
[Chương 195: Lửa Gian Ngất Trời](#)
[Chương 196: Không Đội Trời Chung](#)
[Chương 197: Sắp Đặt Tai Mắt](#)
[Chương 198: Trước Ngày Đại Chiến](#)
[Chương 199: Hồ Gió Rộng Mây](#)
[Chương 200: Tình Thế Căng Thẳng](#)

Chương 201 → 250

[Chương 201: Buổi Tiệc Mừng Thọ](#)

[Chương 202: Món Khai Vị Ngon Lành](#)

[Chương 203: Lấy Đức Phục Oán](#)

[Chương 204: Long Hồ Tranh Phong](#)

[Chương 205: Thích Khách Nửa Đêm](#)

[Chương 206: Hậu Hoạn Vô Cùng](#)

[Chương 207: Lấy Rượu Luận Rượu](#)

[Chương 208: Lại Dùng Kế Độc](#)

[Chương 209: Xung Đột Chính Diện](#)

[Chương 210: Tam Tuyệt Mỹ Nhân](#)

[Chương 211: Hào Quang Lập Lánh](#)

[Chương 212: Cao Thủ Tự Tập](#)

[Chương 213: Tam Tuyệt Danh Cơ](#)

[Chương 214: Tiểu Nhân Đã Phục](#)

[Chương 215: Hắc Long Xuất Hiện](#)

[Chương 216: Lấy Đức Báo Oán](#)

[Chương 217: Hợp Tác Vì Lợi](#)

[Chương 218: Chỉ Thiếu Một Phân](#)

[Chương 219: Năm Nước Hợp Tung](#)

[Chương 220: Vệ Tinh Do Thám](#)

[Chương 221: Dự Định Tiến Sâu](#)

[Chương 222: Trận Chiến Ở Tối Thành](#)

[Chương 223: Khải Hoàn Quay Về](#)

[Chương 224: Người Đẹp Lung Linh](#)

[Chương 225: Khéo Bày Cạm Bẫy](#)

[Chương 226: Lời Tận Gan Ruột](#)

[Chương 227: Trù Tính Việc Quân](#)

[Chương 228: Chỉ Đông Đánh Tây](#)

[Chương 229: Thua Trận Bỏ Chạy](#)
[Chương 230: Ngụy Hiểm Cận Kề](#)
[Chương 231: Bốn Bề Khổ Sở](#)
[Chương 232: Sóng Xuân Dâng Tràn](#)
[Chương 233: Còn Lại Một Đường](#)
[Chương 234: Một Bước Khó Đi](#)
[Chương 235: Cấm Cung Êm Ấm](#)
[Chương 236: Một Đoàn Ca Vũ](#)
[Chương 237: Đấu Tranh Quyền Lực](#)
[Chương 238: Không Như Ý Nguyên](#)
[Chương 239: Nhà Ngục Trên Sông](#)
[Chương 240: Quê Người Gặp Bạn](#)
[Chương 241: Câu Đố Lịch Sử](#)
[Chương 242: Tương Kế Tự Kế](#)
[Chương 243: Ca Kịch Thời Cổ Đại](#)
[Chương 244: Càng Dẫm Càng Sâu](#)
[Chương 245: Muốn Đi Khó Rời](#)
[Chương 246: Tranh Đấu Đến Cùng](#)
[Chương 247: Cổ Thành Lâm Tri](#)
[Chương 248: Ra Oai Xứ Tề](#)
[Chương 249: Chủ Tố Khó Phân](#)
[Chương 250: Mỗi Người Có Lòng Riêng](#)

Chương 251 → 300

[Chương 251: Gặp Lại Bạn Cũ](#)

[Chương 252: Hai Thiếu Nữ Gặp Nhau](#)

[Chương 253: Gặp Lại Xót Xa](#)

[Chương 254: Tình Cũ Chưa Dứt](#)

[Chương 255: Tình Lang Của Phụng Phi](#)

[Chương 256: Cái Danh Kiếm Sĩ](#)

[Chương 257: Cùng Đạo Ngưu Sơn](#)

[Chương 258: Tình Cũ Khó Nối](#)

[Chương 259: Tắc Hạ Kiếm Thánh](#)

[Chương 260: Ranh Giới Sinh Tử](#)

[Chương 261: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)

[Chương 262: Công Khai Gặp Mặt](#)

[Chương 263: Đi Gặp Tề Vương](#)

[Chương 264: Phải Trái Đều Khó](#)

[Chương 265: Bách Chiến Dao Ra Oai](#)

[Chương 266: Có Lại Lòng Tin](#)

[Chương 267: Ân Oán Đan Xen](#)

[Chương 268: Biết Được Âm Mưu](#)

[Chương 269: Biết Được Âm Mưu](#)

[Chương 270: Ân Oán Phân Minh](#)

[Chương 271: Khoảnh Khắc Biệt Ly](#)

[Chương 272: Con Đường Dẫn Tới](#)

[Chương 273: Viết Thư Cáo Biệt](#)

[Chương 274: Cuộc Chiến Quan Tinh Đài](#)

[Chương 275: Quay Về Hàm Dương](#)

[Chương 276: Thiên Oai Khó Đoán](#)

[Chương 277: Trước Khi Đỗ Mưa](#)

[Chương 278: Mây Gió Hàm Dương](#)

[Chương 279: Thật Giả Khó Phân](#)

[Chương 280: Lâu Ngày Gặp Lại](#)

[Chương 281: Mây Kiếm Bao Trùm](#)

[Chương 282: Dùng Hình Bức Cung](#)

[Chương 283: Ra Tay Bất Ngờ](#)

[Chương 284: Hiện Thực Tàn Khốc](#)

[Chương 285: Tiếp Thu Hàm Dưỡng](#)

[Chương 286: Trả Được Đại Thù](#)

[Chương 287: Khoảnh Khắc Sinh Tử](#)

[Chương 288: Thống Nhất Sáu Nước](#)

[Chương 289: Lời Cuối](#)

Chương 1: Cổ Máy Thời Gian

K

ét kết."

Chiếc xe jeep quân dụng của đội đặc chủng thuộc binh đoàn số bảy tinh nhuệ đỗ xích dừng lại trước cổng bar rượu Hắc Báo.

Trong tiếng cười đùa vui vẻ, Hạng Thiếu Long và mấy gã lính trẻ đu cửa nhảy xuống. Sau ba tháng gian khổ tập huấn chiến thuật và thể lực tại sa mạc Go bi, khó khăn lắm mới có được ba ngày phép, giờ đây họ phải vui chơi cho thỏa thích.

Năm nay Hạng Thiếu Long hai mươi tuổi, vì nhiều ngày phơi nắng nên nước da gã đen bóng lên trông rất khỏe khoắn, gã không phải là một người đẹp trai, nhưng cao tới gần hai mét, vai rộng eo thon, chân dài, người chắc nịch, đôi mắt lạnh lẽ, chiếc mũi cao, khuôn mặt chữ điền, phối hợp với đôi môi hơi nhếch lên lúc nào cũng có vẻ như cười, thực sự khiến cho bất cứ người con gái nào cũng đều mong ước được làm người yêu của gã.

Vừa định đẩy cửa bước vào, trong tiếng la hét và vỗ tay hỗn loạn, đầu tiên là Tiểu Trương và Mãn Ngưu, hai đồng đội của gã bị ném ra nằm sổng soài ngoài cửa, họ định gượng dậy, tuy đây là một động tác rất đơn giản lúc bình thường, nhưng đối với hai người lính tinh nhuệ lúc này thì khó khăn vô cùng.

Bốn người biến sắc đến đỡ họ dậy.

Ngạc Sinh gầm lên, "Có bao nhiêu người?"

Câu nói này có lý lắm, Tiểu Trương cùng với Mãn Ngưu và họ thuộc đội đặc chủng thuộc binh đoàn số bảy, là đơn vị tinh nhuệ được tuyển ra trong

toàn quân, chuyên đối phó với các tình hình xấu, như các hoạt động chống khủng bố, làm nhiệm vụ chính trị quan trọng khác như chống ám sát hoặc cứu hộ.

Nội dung huấn luyện bao gồm các bài học về cách sử dụng các loại vũ khí, đánh tay không, thể lực, sức chịu đựng, kỹ năng cứu hộ, các kỹ xảo gián điệp, tóm lại họ được huấn luyện trở thành những siêu nhân. Mười kẻ mạnh mẽ cũng khó làm cho họ bị thương.

Nhưng vì vậy mà họ cũng bị các đơn vị khác ganh ghét, những kẻ ấy lấy làm vinh dự lắm khi đánh ngã được thành viên đội đặc chủng này. Cho nên trong những ngày nghỉ phép, gây chuyện đánh nhau trở thành một tiết mục bình thường, nhưng kẻ bị kẻ khác ném cổ ra cửa, đây là lần đầu tiên.

Lúc này Tiểu Trương đã tỉnh táo một chút, gã mở to đôi mắt bị thâm tím, vừa thấy Hạng Thiệu Long, gã vui mừng nói, "Anh Long, cho tụi nó biết tay !"

Mọi người trong đội đều gọi Hạng Thiệu Long là anh Long, không phải gã là người lớn tuổi, mà bởi lẽ gã là một tay súng bách phát bách trúng trong đội. Gã là quán quân của môn quyền tự do và người có thể lực tốt nhất.

Mãn Ngưu thở phì phò chỉ vào trong bar rượu, nói, "Tên hắc diện thần, sĩ quan huấn luyện của bọn 841, dám trêu người đẹp bằng giá của chúng ta."

Bốn người đều nổi giận, người đẹp bằng giá Trịnh Thúy Chi là nữ thư ký xinh đẹp của chỉ huy họ, khi chưa có ai trong số họ chiếm được trái tim của cô nàng, làm sao có thể cho phép kẻ khác chạm tới?

Hạng Thiệu Long đã cảm thấy ngứa ngáy tay chân, ưỡn ngực gằm lên, "Dù họ vào để xem tôi ra tay đây !" rồi khệnh khạng bước vào bar rượu.

Trong bar rượu khói thuốc bay mờ mịt, tiếng người tiếng nhạc đinh tai nhức óc, chiếm một nửa là người của quân đội và bảo an đến chơi bởi, còn có cả

người ngoại quốc, dân thường chỉ có khoảng ba mươi người, không khí ồn ào, náo nhiệt.

Khi gã vừa mới đến cửa, quán rượu lập tức trở nên yên lặng.

Hắc diện thần, một kẻ đẹp trai cao lớn và hơn mười tên lính khác mặc thường phục, đang cùng với các cô gái phục vụ ăn mặc khêu gợi cười đùa ngả ngớn, người đẹp giá băng Trịnh Thúy Chi đang được hắc diện thần ôm ngang eo, thấy người bước vào là Hạng Thiếu Long, kẻ chẳng bao giờ để mắt nhìn đến mình, cô ả cố ý dựa sát thân hình hấp dẫn của mình vào hắc diện thần, lại còn hôn lên má của gã.

Hắc diện thần thấy Hạng Thiếu Long mắt sáng lên, đưa tay xuống bóp vào bộ môn tròn lẳng của cô ả, đã vậy còn vỗ mạnh thêm mấy cái, cười nói, "Một chọi một hay là cùng lên!"

Trong quân đội có một quy luật bất thành văn, nếu muốn đánh nhau thì phải dùng tay không, trừ phi thù hằn oán ghét nhau tận xương tủy, hoặc bị lửa giận che mắt, nếu không sẽ không đụng tới dao búa hoặc phá hoại quán rượu, hay sử dụng những thứ gây sát thương để tránh không thể nào thu xếp được, bị hiến binh bắt về xử lý.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn tình thế trong quán rượu, gã thấy hoàng hậu bar rượu Châu Hương Mi, một người mà lần trước anh đã chưa cửa được đang ngồi với một đám trai gái ở một góc quầy rượu mỉm cười nhìn gã, dạ anh hùng nổi lên, Hạng Thiếu Long ung dung mỉm cười, "Với hạng người như anh, tôi chẳng xem ra gì, tùy thôi muốn sao cũng được Bọn thanh niên trai gái trong bar rượu đều cười ầm lên, không khí căng thẳng lên đến đỉnh điểm.

Tiểu Trương nhích đến bên anh, nói nhỏ, "Cẩn thận đó! Gã này rất lợi hại."

Không ngờ có kẻ nào vụt nói lên, "Có người sợ rồi đấy !"

Đám người xung quanh càng cười to hơn.

Mãn Ngưu cũng bước tới nói nhỏ, "Hai tên phía sau hắc diện thần vốn là hai quán quân trong võ quán Hồng Gia Quyền của vùng này, lần này chúng có chuẩn bị, chúng cố ý làm bẽ mặt chúng ta."

Hạng Thiếu Long đã sớm để ý đến hai kẻ ngang tàng kia, quan sát xung quanh là bài học thứ hai trong loạt bài huấn luyện của đội đặc chủng, bài thứ nhất là chuẩn bị đầy đủ, bài thứ ba là giữ bình tĩnh, đó là chuyện gã phải làm lúc này.

Gã hạ giọng bảo, "Kêu bọn chúng đứng yên mà nhìn, tôi tin một mình tôi có thể giải quyết ba tên này."

Hắc diện thần cởi áo khoác ngoài, đưa cho người đẹp bằng giá, bước về phía trước hai bước, gã lạnh lùng nói, "Hạng Thiếu Long, tao đã nhịn mày lâu lắm rồi, lần trước ở tiệm karaoke Mèo Hoang mày đã đánh bị thương mười người của bọn tao, bữa này tao phải tính sổ với mày."

Hạng Thiếu Long kêu mọi người phía bên mình tránh ra, gã bước về phía trước hai bước, chỉ còn cách hắc diện thần bốn bước, gã quay sang nói với tay bartender, "Làm cho tôi một ly sữa tươi nhé, dạy dỗ hắc diện thần xong, tôi sẽ giải khát Hai câu nói vừa rồi đã gây một trận cười cho mọi người xung quanh."

Người của hắc diện thần nói, "Gã này sắp trở tài uống sữa đây."

Hắc diện thần lách người sang trái, nhưng đó chỉ là động tác giả, hắc diện thần đá ra một cước, mục tiêu là đùi của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nhích người qua nhẹ nhàng tránh khỏi.

Hai người cuối cùng đã ra tay, bọn người xung quanh reo hò trợ oai.

Hắc diện thần quát lớn một tiếng, lao về phía trước như điện chớp, hấn hạ thấp người, song quyền đâm thẳng vào ngực đối phương.

Hạng Thiếu Long lại lùi về một bước, né người để tránh.

Đám đông thấy gã chỉ né mà không trả đòn, tiếng la ó trêu chọc vang lên, bọn người của hắc diện thần càng to mồm hơn.

Hắc diện thần tưởng Hạng Thiếu Long sợ nên càng đắc ý hơn, hấn khum ngón tay lại thành phụng nhãn quyền, thừa thế dẫn tới, hai chân chuyển thành tiên bộ, một quyền đâm thẳng vào sống mũi của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, chờ năm đâm chỉ còn cách mũi một khoảng nhỏ, gã phóng người về phía sau làm ra vẻ giống như đã bị dính đòn mà té xuống.

Đám đông càng reo hò lớn hơn.

Bọn Mãn Ngưu biết Hạng Thiếu Long không dính đòn, đang lấy làm lạ vì sao gã chỉ né mà không đánh, thì thấy gã đã lùi liên sáu bước, ngã người về sau, té vào lòng của hoàng hậu bar rượu Châu Hương Mi đang ngồi trên ghế.

Châu Hương Mi giật mình la oai oái.

Hạng Thiếu Long thét lớn một tiếng, đứng thẳng người dậy, tay phải thừa cơ bẹo má Châu Hương Mi, bật người dậy, gã mượn lực eo phóng người lên, vừa lúc đó hắc diện thần cũng đang phóng tới, Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến hai quyền của đối phương đang tấn công vào lưng mình, đầu gã húc vào bụng đối phương.

Hắc diện thần chưa có cơ hội đánh trúng Hạng Thiếu Long mà đã bị một đòn vào bụng khiến thân hình nặng gần trăm cân của hắn ngã bật ra phía sau, nằm chổng gọng giữa sàn nhảy.

Hơn hai trăm người trong bar rượu kêu ồ lên.

Bar rượu chợt im ắng xuống, chỉ có tiếng nhạc vang lên từ loa ở bốn góc phòng.

Hạng Thiếu Long như mãnh hổ xuống sơn, lao về phía hắc diện thần đang chống bốn vó lên trời.

Lúc đó hai tay đấm chuyên nghiệp do hắc diện thần mời đến thấy tình thế bất lợi nên lao ra che phía trước hắc diện thần nghênh đón Hạng Thiếu Long.

Bọn Mãn Ngưu, Tiểu Trương ngoác mồm nhặng xị mà chẳng hề ra tay. Hơn ai hết, họ tin tưởng vào Hạng Thiếu Long.

Cuộc đánh nhau trong chớp mắt đã kết thúc.

Chỉ thấy Hạng Thiếu Long liên tục hạ người xuống né thể công của đối phương, gã chui vào giữa hai tên, một cùi chỏ thúc ngang sang hông một tên, tay phải gạt quyền tên kia, khi tên bên trái ngã xuống đất, gã quay sang tên bên phải, y bị dính hai đòn gối của Hạng Thiếu Long.

Lúc này hắc diện thần cố gắng đứng lên được, khi giải quyết xong tên bên phải, gã đấm một quyền như trời giáng vào mũi hắc diện thần.

Trong tiếng kêu thảm thiết, hắc diện thần máu tươi tuôn ra, ngã vào người của Trịnh Thúy Chi đang chạy tới, thấy cảnh này đám thanh niên nam nữ lại cười ầm lên.

Hạng Thiếu Long cười lớn, chỉ vào bọn người đang đi cùng hắc diện thần, "Nào, cùng lên một lượt!"

Bọn Mãn Ngưu cũng xông ra.

Thúy Chi lồm cồm bò dậy, rít lên, "Hạng Thiếu Long, anh ngon lắm! Tôi sẽ cho anh biết tay !"

Hạng Thiếu Long lúc này cũng không thèm để ý đến cô ả, anh bước đến chỗ của hoàng hậu bar rượu Châu Hương Mi, anh kéo cô đứng dậy ra ngoài quán rượu.

"Đưa người ta đi đâu vậy ?" Châu Hương Mi phụng phịu.

Hạng Thiếu Long ôm ả đặt lên chỗ ngồi trên xe, cười đáp, "Đương nhiên là về nhà rồi, anh làm sao đủ tiền thuê khách sạn chứ."

***

"Reng..."

Vốn là một người được huấn luyện nghiêm khắc, Hạng Thiếu Long tỉnh dậy, cầm lấy điện thoại.

Từng tiếng của Thúy Chi vang lên trong tai gã, "Đội trưởng Hạng, anh có mười lăm phút để chuẩn bị, xe của đội hiến binh đang chờ anh ở ngoài cổng."

Hạng Thiếu Long xoa lưng, hậu quả của cuộc chiến trên giường với Châu Hương Mi tối qua, gã lo lắng hỏi, "Em dọa anh à? Đánh nhau mà làm gì gây chuyện lớn đến thế?"

Thúy Chi lạnh lùng đáp, "Ai nói có liên quan đến chuyện đánh nhau, đó là học viện khoa học yêu cầu được kiểm tra người có thể lực khỏe nhất ở đây, tối qua tôi thấy anh mạnh mẽ như thế, thể lực kinh người như thế, nên đã tiến cử anh cho chỉ huy, chỉ huy cũng đã ký lệnh rồi đây."

Hạng Thiếu Long biết cô ả lấy việc công để trả thù việc tư, anh bực bội nói, "Nhưng hôm nay tôi vẫn còn nghỉ phép cơ mà!"

"Đội trưởng Hạng của tôi ời, không có nhiệm vụ thì mới nghỉ phép, hai mươi bốn giờ của quân nhân đều thuộc nhà binh cả," Trịnh Thúy Chi cười nói.

Hạng Thiếu Long hận không thể bóp chết được cô ả, nhưng miệng vẫn than rằng, "Tối hôm qua anh mạnh như thế là bởi vì em, em không biết thật hay không biết giả vậy ?"

Hương Mi ngẩng đầu lên nũng nịu hỏi, "Anh đang nói chuyện với ai thế?"

Hạng Thiếu Long đưa tay ra hiệu cho cô ả im miệng.

Trong điện thoại chợt im lặng, lúc sau có tiếng thở thè, "Anh cứ lừa người ta!"

Hạng Thiếu Long vừa đưa tay ra hiệu cho Hương Mi im lặng, gã uốn ba tấc lưỡi. "Anh làm sao có thể lừa em được chứ, Hạng Thiếu Long này ngày đêm đều nhớ đến em, chỉ là không nói ra thôi ! Em không biết đó! Em..."

Thúy Chi cắt ngang, "Được rồi! Chuyện này nói sau nhé ! Chắc là anh chỉ biến thành một con chuột thí nghiệm trong một ngày thôi, lần sau tôi sẽ tìm kẻ khác."

Phụp một tiếng, Thúy Chi gác điện thoại.

Xe của học viện khoa học đang dừng trước cổng, Hạng Thiếu Long bị bốn viên hiến binh dẫn ra rồi đẩy lên xe như một tên phạm nhân, giao cho cảnh vệ của sở nghiên cứu, gã lập tức được dẫn tới một căn phòng đầy máy móc, sau khi kiểm tra toàn thân, vị bác sĩ ký tên, rồi cô y tá đưa anh ra phòng ngoài.

Nằm trên giường đẩy, Hạng Thiếu Long ngoác mồm cãi, "Tôi không phải là bệnh nhân, tôi có thể đi được cơ mà."

Cô y tá rõ ràng rất thích anh, vừa đi vừa cúi đầu cười nói, "Hãy ngoan ngoãn làm một đứa trẻ đi, không những tôi biết anh không phải là một bệnh nhân, mà còn biết anh mạnh hơn trâu nữa."

Hạng Thiếu Long vẫn không đổi nét, tính mê gái trời dậy, nói, "Này, cô tên là gì, làm sao có thể tìm được cô?"

Cô y tá lườm gã, không thèm trả lời.

Sau khi qua mấy khúc quanh, cô y tá đẩy gã tới một thang máy.

Tám nhân viên cảnh vệ đang đứng ngay giữ cửa, chờ tiếp nhận Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lo lắng, đây rốt cuộc là cuộc thí nghiệm gì? Tại sao phòng thí nghiệm lại nằm dưới hầm của học viện khoa học?

Thang máy xuống ít nhất là mười tầng mới dừng lại.

Hạng Thiếu Long lại được mấy nhân viên cảnh vệ đó đẩy ra, sau mấy lớp cửa thì đến được căn phòng rộng lớn.

Hạng Thiếu Long nhìn quanh quất, gã mất hồn ngồi dậy.

Chỉ thấy ở góc phòng có một vật hình dáng như một chiếc lò làm bằng hợp kim to sừng sững, hiện ra trước mắt.

Trong phòng chứa đầy các loại máy móc, giống như trong khoang của một phi thuyền không gian. Hơn một trăm nam nữ nhân viên nghiên cứu mặc blouse trắng đang tất bật điều khiển các loại máy móc. Hai bên căn phòng chia thành hai tầng, tầng của trần phía trên cao được làm bằng thủy tinh, lại có rất nhiều nhân viên nghiên cứu đang ngồi trước các thiết bị điện tử, phía ngoài có người đang đứng chỉ trở về phía gã.

Hạng Thiếu Long bắt đầu mơ hồ, "Trời ơi! Chuyện gì thế này ? Chắc hẳn đây không phải là một trò chơi rồi."

Hai nhân viên nghiên cứu, một nam một nữ đến bên anh, người đàn ông cười, "Tôi là tiến sĩ Phương Diên, cô ta là tiến sĩ Tạ Chi Mẫn, là trợ lý của viện trưởng Mã Khắc, tổng công trình sư thiết kế nên cỗ máy thời gian này."

Hạng Thiếu Long đứng dậy, "Chuyện gì thế này ? Ít nhất cũng cho tôi biết rằng tôi đến đây để làm gì chứ ?"

Tiến sĩ Tạ Chi Mẫn, một người có dáng vẻ hơi giống một bà cô già cổ hủ, nghiêm khắc nói, "Yên tâm đi! Tất cả đều rất an toàn, về chuyện cụ thể, viện trưởng Mã sẽ chính miệng nói với anh."

"Đội trưởng Hạng có thể trở thành người đầu tiên thử nghiệm chiếc máy thời gian này, anh nên cảm thấy vinh dự mới phải. Nào !" tiến sĩ Phương Diên nói.

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười thiếu não, gã miễn cưỡng bước theo họ đến cỗ máy thật to lớn đó.

"ôi trời! Chẳng biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây."

Hạng Thiếu Long nằm trong chiếc hòm bằng kim loại, tay, chân, eo và cổ gã bị dây đai buộc chặt lại, anh đã trở thành một vật thí nghiệm.

Đang nguyên rủa Trịnh Thúy Chi, định sau khi làm thí nghiệm xong sẽ chơi lại cô ả một vố, một người đàn ông tóc bạc phơ, mắt đeo kính lão cúi xuống nhìn anh, cười, "Tôi là viện trưởng Mã Khắc, đội trưởng Hạng có cảm giác như thế nào ?"

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, "Cảm giác giống như một con vật sắp bị đem ra mổ thịt, không biết đây là mổ heo hay mổ bò."

Viện trưởng Mã cười khan, "Đội trưởng Hạng thật biết nói đùa!" dừng một lát lại nói tiếp, "Anh hiểu rõ giai đoạn nào nhất trong lịch sử dân tộc của chúng ta?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, "Chuyện ấy có liên quan gì đến cuộc thí nghiệm này?"

Viện trưởng Mã có vẻ không vui, "Hãy trả lời tôi trước đã."

Hạng Thiếu Long than mình xui rủi, chỉ muốn nói bừa cho qua chuyện, sau một lát nghĩ ngợi, gãi trả lời, "Tôi biết không nhiều về lịch sử, gần đây tôi có xem bộ phim điện ảnh Tần Thủy Hoàng, tôi rất hâm mộ Cung A Phòng và cuộc sống phóng túng của ông ta, tôi cũng vừa mới đọc qua mấy cuốn sách về thời Chiến Quốc..."

viện trưởng Mã vội vàng nói, "ô, vậy là được rồi, đó là thời đế quốc đại Tần, năm 246 trước công nguyên, tức là Tần Thủy Hoàng đã lên ngôi được một năm," sau đó lập lại thời gian này vào chiếc micro nhỏ đang gắn ở cổ áo.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, "Trời ơi, ông định làm gì?"

Viện trưởng Mã trở nên vui mừng, đưa tay vuốt má Hạng Thiếu Long, mỉm cười nói, "Này anh bạn, anh không biết là anh may mắn như thế nào đâu, anh đã trở thành người đầu tiên trong lịch sử quay về quá khứ đấy."

Hạng Thiếu Long không hiểu gì cả nên hỏi lại, "ông..."

Viện trưởng Mã không hề để ý đến lời anh, ông nói với vẻ vui mừng, "Anh có xem bộ phim truyền hình dài tập “Đường hầm thời gian” hay không? Anh xem này, phía trước là đường hầm thời gian vĩ đại, điều này không còn là một giấc mơ nữa, mà là hiện thực, tôi sắp có thể thay đổi tất cả những quan niệm của con người về thời gian..."

Hạng Thiếu Long nằm trong hòm, đương nhiên chẳng thấy gì, gã cố gắng giãy dụa, "Đừng có nói đùa nữa, hãy cho tôi biết là ở đây đang làm thí nghiệm gì?"

Viện trưởng Mã vẫn vui vẻ, ông thao thao bất tuyệt nói, "Tí nữa anh sẽ được đưa vào trong lò thời gian, chỉ cần tôi nhấn nút, phản ứng của khí hydro trong lò sẽ diễn ra trong vòng ba mươi sáu tiếng đồng hồ, tích lũy đủ năng lượng, nhiệt lượng hạt nhân trong lò sẽ tạo ra một lỗ đen năng lượng, phá vỡ thời gian, lúc đó bộ phận nhập từ trường sẽ đưa anh về thế giới trước công nguyên, anh nói xem, đây là một chuyện kỳ diệu biết bao."

Hạng Thiếu Long đổ mồ hôi lạnh, gã nhìn nhà khoa học chẳng khác gì một kẻ điên rồ ấy, "ông không nói đùa đấy chứ!"

Viện trưởng Mã nói, "Đương nhiên là không phải đùa, tôi đã thí nghiệm thành công với hai mươi đôi chuột bạch, hai cặp khí, sau đó đã đưa chúng trở về an toàn, đáng tiếc chúng không thể nói với tôi rằng chúng đến đâu và có cảm giác gì Cho nên mới nhờ bộ quốc phòng tiến cử cho tôi một chiến sĩ có thể lực tốt nhất để làm thí nghiệm, người đó chính là anh, Hạng Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long hoảng sợ la lên, "Tôi không đồng ý, tôi phải rời khỏi quân đội ngay bây giờ."

Viện trưởng Mã có vẻ không vui, "Đừng lo lắng, anh chỉ cần dừng lại ở đó không đến mười giây, cũng giống như nằm mơ vậy, tôi chỉ cần anh nhớ lại chuyện xảy ra trong giấc mộng đó là được rồi."

Khi Hạng Thiếu Long vẫn đang ngoác mồm chống cự, một nhân viên đến chích cho gã một mũi thuốc mê. Khi gã dần dần chìm vào cơn mê, nắp hòm đóng lại, chiếc hòm rắn chắc làm bằng hợp kim bắt đầu lắc lư xuyên qua cánh cửa tròn của lò thời gian vào trong.

Tất cả các máy móc trong phòng thí nghiệm lập tức hoạt động, vô số đèn chỉ thị chớp tắt, gần bốn trăm nhân viên làm việc trong phòng chú ý cao độ đến công việc của mình.

Gần một tiếng đồng hồ chậm chạp trôi qua.

Viện trưởng Mã Khắc, người chỉ huy cuộc thí nghiệm này càng lúc càng hưng phấn.

Thời khắc cuối cùng đã đến, phòng thí nghiệm bắt đầu một cuộc đếm lùi từ một trăm.

"Sáu mươi, năm mươi chín, năm mươi tám..."

Còi cảnh báo chợt vang lên.

Tiếng của nhân viên phụ trách giám sát toàn cảnh lo lắng vang lên, "Năng lượng trong lò phản ứng thời gian tăng lên bất thường, viện trưởng Mã hãy chỉ thị xem có cần tắt năng lượng hay không ?"

"Bốn mươi tám, bốn mươi bảy... "

Tất cả các nhân viên đều nhìn về hướng viện trưởng Mã.

"Ba mươi chín, ba mươi tám, ba mươi bảy... "

Viện trưởng Mã đọc chỉ số năng lượng đang tăng lên một cách bất thường trong lò, mồ hôi trán ông rịn ra, sau một lát do dự, ông khoát tay phát ra mệnh lệnh, "Gấp rút thực hiện bước thứ năm, lập tức chấp hành !"

Bỗng từ trong lò có một tiếng ầm vang lên, tiếp theo là cả phòng thí nghiệm rung chuyển, lò thời gian nổ tung, mảnh vụn văng tứ phía.

Khi không ai kịp một tiếng, cả phòng thí nghiệm dưới lòng đất sâu sập xuống, một mảnh vụn cũng không còn, đương nhiên không ai còn sống.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Đẹp Thời Cổ

H

ạng Thiếu Long đột nhiên tỉnh dậy, toàn thân ê ẩm, gã phát hiện ra mình đang rơi từ trên cao xuống.

"âm."

Gã rơi xuống ngay một mái nhà, rồi từ trên mái nhà rơi xuống đất đè lên một người, người ấy kêu lên thảm thiết, rồi tiếng xương cốt gãy vang lên.

Tiếp theo gã chỉ nghe được tiếng kêu thất thanh của một người con gái, gã mơ hồ nhìn thấy một người con gái lưng trần chạy ra ngoài, sau đó ngất đi. Không biết bao nhiêu ngày, trong lúc mơ hồ, gã cảm thấy có một người con gái đang chăm sóc thay quần áo cho mình, băng bó vết thương, cho gã uống sữa dê.

Cuối cùng vào một đêm nọ, Hạng Thiếu Long tỉnh dậy.

"Trời ơi! Đây là đâu?"

Gã đang nằm trên chiếc chiếu mềm mại, trên tường có một ngọn đèn dầu. ánh sáng mờ mờ giúp gã có thể thấy được đây là một căn nhà vách đất với cỏ, mái lợp ngói, rộng khoảng mười mét vuông, trên tường còn treo một cái nón, ngoài ra ở góc phòng có một cái lò ngui lạnh, bên cạnh để đầy náo là lò, chậu, chén, đĩa, những vật dụng làm bếp thời cổ, chỉ có thể thấy được những cổ quan tài đặt ở nhà bảo tàng, bên cạnh là vài chiếc hòm lớn nhỏ, trên chiếc hòm có đặt một tấm kiềng bằng đồng.

Hạng Thiệu Long lạnh người. Lão viện trưởng điên rồ lại nói chỉ cần mười giây thì đưa gã trở về, tại sao đến bây giờ gã vẫn còn trong cái chỗ quỷ quái này, chẳng lẽ gã đã đến quê của Tần Thủy Hoàng ở thời điểm trước công nguyên rồi hay sao.

Có tiếng bước chân.

Hạng Thiệu Long nhìn cánh cửa gỗ, tim đập thành thịch, anh mong rằng đây chỉ là một phần của cuộc thí nghiệm, là một trò chơi ác của lão họ Mã điên rồi kia.

Cánh cửa gỗ bật mở ra.

Một người đẹp mặc áo gai thô ráp như trong phim cổ trang xuất hiện, trên đầu đội khăn đỏ, phía trước trán hai lọn tóc rẽ qua hai bên về phía sau, được tết thành hai chiếc bím. Trên tay cầm một cái bầu, chân mang giày cỏ đang khễ khảnh bước vào.

Gương mặt cô xinh xắn, thân hình thon thả, đôi mắt linh hoạt nheo nheo nhìn Hạng Thiệu Long đang há hốc ngấm cô, cô giật mình, suýt tí nữa buông tay làm rơi chiếc bầu, vội vàng đặt xuống, cô cúi người quỳ xuống, đưa tay sờ trán của gã, cô lại liếng thoảng nói một tràng, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Hạng Thiệu Long kêu thầm trong bụng, "Tiêu rồi!" rồi ngất đi.

ánh nắng chói vào mắt, khiến gã tỉnh dậy, trong phòng yên lặng chẳng có ai.

Lần này gã đã tỉnh táo hơn lần trước. Thêm nữa là bởi tính tình lạc quan của gã, nên gã đã quên hết mọi thứ, gã lồm cồm bò dậy.

Gã mới phát hiện mình mặc một bộ đồ thời cổ có hai hàng nút, trông rất kỳ quái, cổ áo từ sau gáy kéo ra từ trái sang phải buông xuống, phía dưới mặc một chiếc quần ngắn trông như chiếc váy, thật khó coi.

Hạng Thiếu Long cố gắng không để ý đến tình cảnh của mình, gã nhìn quanh quất, chỉ thấy trên mái nhà có dấu vết được lợp lại, gã nhớ lần trước rơi từ trên không trung xuống, đã đè lên một người đàn ông, người đó sống hay chết?

Mình đã làm bị thương người khác, tại sao người thiếu nữ xinh đẹp thời cổ ấy vẫn đối xử tốt với mình !

Gã cố nén những thắc mắc của mình, gượng ngồi dậy.

Trời đất xoay chuyển, một lúc sau gã mới dựa trước cửa sổ, tay nắm chặt cửa để giữ cho thân mình. ánh nắng mặt trời từ phía bên ngoài chiếu vào giúp gã đỡ hơn một chút.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Cuộc thí nghiệm quỷ quái này đã xảy ra vấn đề gì? Tại sao gã vẫn chưa quay về?

Phải chăng gã sẽ mãi mãi không quay về được? Bạn bè của gã sẽ lo lắng lắm đây. Có lẽ gã sẽ không trả đũa được Trịnh Thúc Chi.

Hạng Thiếu Long đau khổ muốn khóc rống lên.

Thời tiết nóng như thế này, phải chỉ có một lon nước ngọt thì thật là tốt.

Gã đưa mắt nhìn ra ngoài, một màu xanh, bầu trời trong xanh lạ thường, từng cụm mây trắng như bông đang trôi nhẹ lững lờ.

Hạng Thiếu Long giật mình, gã biết mình đã quay về quá khứ, nếu không làm sao có thể có một khoảng không trong xanh như thế.

Các vết thương trên tay chân gã bắt đầu kéo da non, nó lành rất nhanh.

Sau một hồi than khổ, Hạng Thiếu Long cảm thấy thể lực của mình mau chóng hồi phục, gã bắt đầu cảm thấy tò mò.

Phía bên ngoài là thế giới như thế nào? Gã phải chăng thật sự có thể tìm ra bạo chúa Tần Thủy Hoàng như trong phim đã miêu tả hay không ?

Gã đẩy cửa bước ra ngoài, thì ra trong một tiểu cốc thanh tịch, một dòng suối nhỏ chảy quanh phía sau nhà ra ngoài cốc, tiếng hát của con gái vọng đến từ bên phải dòng suối. Bên trái là một rừng dâu, có lẽ đây là một nơi nuôi tằm.

Nhớ lại người con gái xinh đẹp mặc áo vải thời cổ, Hạng Thiếu Long cảm thấy khỏe khoắn cả người, gã lần theo tiếng hát mà đi.

Người con gái ấy thân hình trắng trẻo, cô đang giặt đồ bên bờ suối, dáng vẻ rất yêu kiều, cô đang ngân nga một giai điệu nào đó.

Cô có nước da trắng trẻo, váy cô vén lên eo, đôi chân dài tròn lẳn, quả thật cô xinh đẹp như tranh vẽ, gã bước tới bên cạnh, nào ngờ bước chân không vững, lại bước đến chỗ trơn của bờ suối nên lăn đùng xuống dòng suối.

Thiếu nữ xinh đẹp giật mình, cô lao xuống nước kéo gã lên.

Hạng Thiếu Long lồm cồm bò dậy, thiếu nữ ấy vừa lao đến, kịp chụp lấy tay hắn, cô ghé vai vào đỡ hắn lên.

Hạng Thiếu Long thừa cơ dựa vào thân thể thơm tho ấy.

Cô gái lo lắng nói một tràng.

Hạng Thiếu Long lần này lanh trí hơn nhiều, gã cố gắng nghe và hiểu được một nửa, tiếng nói của cô có lẽ là phương ngôn khó hiểu của vùng Hà Bắc hoặc Sơn Tây nào đó, đại khái nàng trách gã chưa khỏe mà đã chạy ra ngoài, vì thế trong lòng cảm kích lắm.

"Đa tạ tiểu thư."

Thiếu nữ ấy ngấn người, trợn mắt nhìn hắn, "Người từ đâu tới?"

Câu này có vẻ khó hiểu, nhưng Hạng Thiếu Long cũng có vẻ đoán được, lập tức im mồm, gã có thể nói gì đây?

Chẳng lẽ bảo với nàng rằng mình là người của thế kỉ XXI đến đây bằng cỗ máy thời gian hay sao? Hai người vẫn đứng trong dòng nước.

Thiếu nữ thấy Hạng Thiếu Long đang hau háu nhìn thân thể lồ lộ của mình, cô đỏ mặt, cô bỗng quên ngay câu hỏi, vội vàng đỡ gã lên bờ. Hạng Thiếu Long mừng lắm, xem ra thiếu nữ của thời này còn cởi mở hơn phụ nữ của thế kỉ XXI, những cái gọi là không ra khỏi khuê phòng ba bước, bị đàn ông thấy được thân thể thì phải gả cho người đó, đều là đặt điều, hoặc là những chuyện do bọn nhà nho cổ hủ đặt ra sau này.

Xem ra, dù cho tạm thời không quay về được thế kỉ XXI, cuộc sống vẫn còn có chỗ thú vị lắm.

Thay quần áo khô xong, Hạng Thiếu Long và thiếu nữ ấy ngồi xuống chiếu, ăn cơm, trong bữa cơm còn có rau đắng và thịt dê cùng với món tàu hủ.

Không biết có phải là vì đói bụng hay không, Hạng Thiếu Long ăn rất ngon miệng, gã cảm thấy món ăn ở đây đều ngon hơn món vịt quay Bắc Kinh hoặc món Hamburger nhiều.

Thiếu nữ xinh đẹp vừa ăn vừa thích thú nhìn gã.

Hạng Thiếu Long cảm thấy nơi đây thật vắng vẻ, chẳng có nhà cửa hay người khác, không biết vì sao cuộc sống của cô ta lại đầy đủ như thế này, chẳng phải thời cổ tốt hơn thời hiện đại hay sao?

Thiếu nữ ấy thở thè mấy câu.

Thiếu nữ ấy lặp lại vài lần nữa, thì ra nàng bảo hẳn sao cao lớn đến thế, nàng chưa bao giờ gặp người cao to như hẳn.

Gã cười thầm vì con người ở thời này tất sẽ rất nhỏ bé, gã thuận miệng hỏi, "Cô tên là gì?"

Thiếu nữ ấy lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, gã lặp lại thêm mấy lần, nàng rằng, "Người trong thôn Tang Lâm đều gọi nô gia là Mỹ Tầm Nương."

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long không hiểu, đến lúc này, hai người thích thú cười lên. Vì thế Hạng Thiếu Long cũng nói tên mình ra. Câu chuyện cứ thế tiếp diễn, chẳng ai muốn ngừng lại, cho đến khi Hạng Thiếu Long hiểu được tám phần phương ngôn của thiếu nữ ấy, gã mới hỏi về chuyện mình đã rơi từ trên không trung xuống mái nhà hôm ấy.

Mỹ Tầm Nương mặt đỏ ửng bảo, "Kẻ hôm đó công tử dè chết là một tên ác bá ở thôn bên tên gọi Tiêu Độc, y đã theo dõi nô gia từ thị tập đến đây, toan cưỡng bức nô gia, may sao công tử từ trên trời rơi xuống dè chết y. Nô gia đã mang xác y vùi trong rừng dâu."

Dừng một hồi, tai nàng đỏ lựng lên, nàng cúi đầu e thẹn, "Nô gia được gả cho hai anh em, nhưng đã bị ép ra trận, đã bị giết ở trận Trường Bình."

Cuộc chiến Trường Bình là một cuộc chiến nổi tiếng giữa Tần quốc và Triệu quốc trong lịch sử, trong trận này, tướng của Tần quốc là Bạch Khởi đã chôn sống bốn chục vạn quân Triệu.

Hạng Thiếu Long vội hỏi, "Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?"

Mỹ Tầm Nương sụt sịt đáp, "Đã chín năm rồi."

Cuộc chín Trường Bình xảy ra vào năm 260 trước công nguyên, đây là chẳng là năm 25 1 trước công nguyên hay sao? Lão viện trưởng họ Mã điên rồ kia muốn đưa gã về năm 246 trước công nguyên, tức năm Tần Thủy

Hoàng đăng cơ, giờ đây vẫn còn thiếu năm năm, có thể nói tương đối chính xác.

Hạng Thiếu Long giật mình hỏi, "Đây là đâu?"

Mỹ Tầm Nương nũng nịu, "Người ta chẳng phải nói rồi hay sao. Đây là thôn Tang Lâm kia mà!"

Hạng Thiếu Long nói, "Phải chăng đây là xứ của Triệu quốc?"

Mỹ Tầm Nương lắc đầu, "Nô gia chẳng hiểu người nói gì? Nô gia chỉ biết chuyện trong thôn Tang Lâm, tin tức về cái chết của hai người chồng nô gia đều là do người thị tập kể lại."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, "Nàng quả thật có một lúc hai người chồng ư?"

Mỹ Tầm Nương cũng ngạc nhiên, "Đương nhiên là thật rồi!"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng tuy bảo rằng đã đọc vài cuốn sách về thời Chiến Quốc, nhưng chẳng mấy hiểu rõ về phong tục của thời này, gã chỉ hỏi, "Nàng chưa sinh con cho họ sao?"

Mỹ Tầm Nương buồn bã đáp, "Sau khi hai người cha của đứa con ra trận, nô gia sống rất cực khổ, đứa con cũng mắc bệnh mà chết, sau này nô gia biết cách nuôi tằm nên cuộc sống mới tạm ổn."

Hạng Thiếu Long chắc lưỡi tiếc rẻ, người đẹp thường khổ.

Mỹ Tầm Nương hạ giọng nói, "Mỗi ngày nô gia đều ngửa mặt cầu trời ban cho một người chồng mới, trong lúc người ta đau khổ nhất, trời già đoái thương đã ban chàng cho nô gia, nô gia thật vui mừng quá đỗi, sau này chàng chính là trượng phu của Tầm Nương."

Hạng Thiếu Long nghe xong há hốc mồm tròn tròn mắt, nhưng như thế cũng tốt, không cần phải hao hơi tổn sức để giải thích nguồn gốc của mình. "Hãy, e rằng phải sống dựa vào cô nàng mới xong."

Chỉ một chớp mắt, gã đã đến năm 251 trước công nguyên, Tần Thủy Hoàng vẫn chưa đoạt được Hàm Đan của nước Triệu, giả sử mình có thể giúp ông ta, vậy ngày sau ông lên ngôi hoàng đế, mình sẽ đường mây rộng bước, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, muốn bao nhiêu gái đẹp cũng có hay sao? Nghĩ tới đó, gã cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, hỏi, "Nàng có biết đường đến Hàm Đan hay không ?"

Mỹ Tâm Nương bối rối gật đầu, tiếp đó sắc mặt nàng trắng bệch, nàng run run hỏi, "Chàng phải chăng muốn rời khỏi nơi đây ?"

Hạng Thiếu Long ngồi dậy, ôm lưng nàng, dịu dàng nói, "Đừng sợ! Dù tới nơi đâu, ta cũng đem nàng theo bên cạnh."

Mỹ Tâm Nương vui mừng, "Thật chứ !"

Hạng Thiếu Long thì thầm vào tai nàng, "Đương nhiên là thật rồi!"

Hai người chồng trước của Mỹ Tâm Nương vốn là những kẻ thô kệch lỗ mãng, nàng chưa bao giờ được âu yếm như thế này, nàng nũng nịu nói, "Ngày mai khi đến thị tập, thiếp sẽ hỏi người ta đường đến Hàm Đan cho chàng."

Hạng Thiếu Long hỏi, "Cái gã Tiêu Độc đã... đã cái gì nàng chưa?"

Mỹ Tâm Nương cúi đầu đáp, "Hắn chỉ vừa cưới áo nô gia, vẫn chưa... "

Nói tới đó nàng đã im bật.

Hạng Thiếu Long chưa bao giờ gặp qua một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng dễ bảo như vậy, gã lập tức trở ngón nghề của mình, trong chốc lát cả hai xuân

tình lai láng.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mũi nhột nhột nên hắt xì hơi, gã tỉnh dậy, thì ra Mỹ Tàm Nương dùng lá dâu trên đũa hắt.

Trời vẫn chưa sáng, Mỹ Tàm Nương thở thở nói, "Thiếu Long này, chúng ta phải đến thị tập thôi !"

Mỹ Tàm Nương đưa một bộ quần áo cho Hạng Thiếu Long, "Đây là bộ quần áo nô gia đã may cho chàng lúc chàng còn hôn mê, mặc vào chắc là đẹp lắm đấy."

Nàng giúp Hạng Thiếu Long mặc bộ quần áo vào, trông cũng rất vừa vặn, tuy bằng vải thô nhưng cũng rất đẹp. Mỹ Tàm Nương khen, "Mỹ Tàm Nương chưa bao giờ thấy được một người đàn ông nào trên đời đẹp như chàng!" nói rồi dùng sợi dây vải cột búi tóc đã dài của gã lên cao.

Sau khi chải đầu rửa mặt xong, cả hai vội vã lên đường.

Hạng Thiếu Long vai mang một bao phục đầy tơ tằm, lưng dắt sài đao, chân mang giày cỏ bước theo Mỹ Tàm Nương ra ngoài sơn cốc để đi vào thế giới cổ đại cách đây hơn hai ngàn năm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lần Đầu Tiên Ra Tay

H

ai người đã xuống sơn đạo trước khi bóng tối tan, tiến thẳng về con đường dẫn đến thị tập dài thăm thẳm ở ngoài vùng rừng núi.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mình rất yêu thương thiếu nữ kỳ lạ này, gã bế nàng chạy như bay xuống núi, với một chiến binh đã từng trải qua quá trình huấn luyện đặc biệt như gã, đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mỹ Tâm Nương lại rất lấy làm kinh ngạc, nhưng nàng lại nghĩ gã vốn là người do trời sai xuống nên không còn thắc mắc nữa.

Hạng Thiếu Long vẫn khỏe như không, gã hỏi, "Sao nàng lấy hai anh em đó? Người nhà của nàng ở đâu?"

Mỹ Tâm Nương bị gã công chạy nhanh quá đến nỗi la oai oái, nàng ôm ngực, mặt đỏ lựng đáp, "Nô gia sống ở một nơi cách đây ba ngày đường, một ngày nọ hai anh em họ đem mười tấm da hổ, một tấm da gấu, mười lăm tấm da báo, một trăm con dê đến gặp cha để đổi nô gia, lễ vật trọng hậu như thế này bộ tộc của nô gia chưa bao giờ thấy được, vì thế nô gia đã gả cho bọn chúng."

Hạng Thiếu Long ôm ngang eo nàng, băng qua một con sông nhỏ rộng ba mét, trong lòng nghĩ nếu có một khẩu AK47 mới nhất thì có thể săn bắn tất cả hổ trong vùng để đổi lấy phụ nữ. Lòng nghĩ thế nhưng miệng hỏi, "Năm nay nàng bao nhiêu tuổi?"

Mỹ Tâm Nương ôm cổ gã kề sát tai gã nói, "Mười bốn tuổi!"

Hạng Thiếu Long giật mình, "Cái gì? Chưa đến tuổi luật pháp cho phép kết hôn mà?"

Ra đến đường lớn, mặt trời ở đằng đông đã chiếu những tia sáng đầu tiên.

Đôi trai gái vốn cách nhau hơn ngàn năm ấy, sánh bước bên nhau cười nói vui vẻ.

Sau một đêm gần gũi nhau, Mỹ Tầm Nương trong lòng hạnh phúc, nàng nhẹ bước bên cạnh Hạng Thiếu Long.

Con đường gian khổ đã trở thành con đường hạnh phúc, nàng cười, "Lần trước đến thị tập ít nhất phải đi mười giờ, nhưng từ khi có người làm nên con đường vận binh này, bốn giờ là có thể đến thị tập được, thời gian rút ngắn lại rất nhiều, Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, té ra chiến tranh cũng có thể thúc đẩy sự phát triển của giao thông, gián tiếp kích thích kinh tế, xem ra, lúc này, chiến tranh cũng có mặt tốt.

"ôi, đáng tiếc là không mang theo được thứ gì, nếu có một khẩu súng máy, thậm chí một khẩu súng lục cũng được, có lẽ mình đã trở thành một chiến binh được trả lương cao nhất trong thời Chiến Quốc."

Nghĩ tới đó, gã không khỏi bật cười. Gã lại nghĩ đến hoàng hậu bar rượu Châu Hương Mi và bộ dạng của Trịnh Thúy Chi, kẻ đã hại mình. Lại còn cha mẹ của gã nữa, họ thường bảo gã là đứa khó dạy, hai người anh và ba người chị của gã dễ bảo hơn hẳn nhiều, giờ đây không có gã, e rằng họ sẽ chẳng đau lòng tí nào. Nhưng tình huống bây giờ không như thế ước gì giờ đây có thể gọi điện thoại báo tin bình an cho họ.

Có tiếng thắng xe phía sau, thì ra đây là xe là đến thị tập, trên xe chở hơn mười con cừu lông trắng. Trên xe là hai hán tử một già một trẻ, có vẻ như là hai nông dân, khi nhìn thấy gã, họ ngạc nhiên phát hiện ra dáng vẻ cao lớn vạm vỡ của gã, nhưng họ không lấy làm ngạc nhiên lắm với vẻ xinh đẹp mỹ miều của Mỹ Tầm Nương.

Xe la khuất xa, lát sau lại có một đám người ngựa vượt qua, đó đều là những võ sĩ của thời cổ đại, trên ngựa có treo những loại vũ khí như cung tên, dao búa, nhưng đó không phải là binh lính.

Hai người nép vào vệ đường.

Mỹ Tầm Nương nói bên tai gã, "Đây là những võ sĩ đang áp tiêu, chuyện phụ trách hộ tống hàng cho các thương nhân, là công việc kiếm tiền nhiều nhất."

Hạng Thiếu Long cười, "Hà, cuối cùng cũng có công việc phù hợp với ta rồi."

Mỹ Tầm Nương kêu lên một tiếng, "Không, nô gia không thể mất thêm một người chồng nữa được."

Hạng Thiếu Long giật mình, an ủi nàng mấy câu, rồi cả hai tiếp tục lên đường.

Càng đến gần thị tập, người trên đường càng đông, đa số đều đẩy xe gỗ, trên xe chở các loại hàng hóa như mạch, tặc, lương, hoàng mẽ, tiểu mẽ, ớt, bò, cừu, tất cả đều vội vã đi đến cùng một nơi.

Hạng Thiếu Long lúc đó mới biết mình cao lớn như thế nào, những người cao nhất lúc đó vẫn còn thấp hơn gã một cái đầu, điều đó khiến gã càng tự hào hơn, gã có cảm giác như mình là một con hạc đứng giữa bầy gà.

Nửa giờ sau cuối cùng đã đến thị tập, Mỹ Tầm Nương nói nhỏ với giọng lo lắng, "Xem kìa ! Hán tử bên trái chính là huynh đệ của Tiêu Độc, chúng đang nhìn chúng ta, làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long giật mình, gã cảnh giác nhìn sang bên trái. Quả nhiên có một đám mười tên vừa nhìn đã biết là những kẻ lưu manh hung hãn đang

đứng ngồi lổ nhổ trong một căn nhà gần đó, nhưng ánh mắt đều nhìn về hướng gã và Mỹ Tầm Nương.

Mỹ Tầm Nương nói tiếp, "Chắc chúng biết chuyện Tiêu Độc tìm nô gia, tưởng rằng nô gia là người của Tiêu Độc, cho nên khi thấy nô gia đi với chàng, chúng đều lấy làm lạ. Lần này không xong rồi, chúng mình hãy đi mau thôi."

Hạng Thiếu Long sau khi đánh giá tình hình, ngoác mồm cười thoải mái với bọn chúng rồi nói với Mỹ Tầm Nương, "Nương tử đừng sợ, có ta ở đây, ai dám đụng đến nửa sợi tóc của nàng."

Nói xong mới phát giác mình dùng từ ngày càng giống người cổ đại, gã nén không được cười khanh khách.

Mỹ Tầm Nương sợ đến nổi mặt trắng bệch, kéo hẳn đi vội qua một con phố khác.

Hai người len lỏi vào đám đông, ai nấy cũng lấy làm lạ nhìn Hạng Thiếu Long, gã cũng quan sát xung quanh.

Những người trong thời đại Chiến Quốc này, từ cách ăn mặc cũng sẽ biết ngay họ có chủng tộc khác nhau, dù là nam hay nữ, đại đa số là mắt hí, thân hình thấp bé, da dẻ thô ráp, chỉ có Mỹ Tầm Nương là xinh xắn nhất. Nhưng ai nấy cũng thuần phác, dễ gây thiện cảm cho người khác.

Duy chỉ có một tộc khác ở chỗ cách đội mũ. Mũ của họ không giống như loại mũ mà gã biết, tức là bao trùm cả toàn bộ đỉnh đầu lại, mà là dùng một sợi dây vải quấn chặt tóc lại rồi thả xuống hai bên cột lại ở dưới cằm.

Trai gái của tộc này, không những thân hình cao lớn khỏe khoắn, nữ thì có nước da trắng mịn hơn, mặc một loại áo hở lưng và váy ngắn, trông gợi cảm vô cùng, điều ấy giúp hẳn mở rộng tầm mắt, khó có thể tin được, vậy mà từ trước tới nay gã luôn cho rằng người cổ đại phải bảo thủ.

Trong đó có vài cô thiếu nữ lại càng đặc biệt nổi bật hơn, sắc đẹp cũng gần bằng với Mỹ Tàm Nương, họ bán toàn là ngựa.

Khi Hạng Thiếu Long đang dán mắt vào cô nương xinh xắn nhất, họ ấy liếc mắt cùng với người đàn ông cao lớn này, họ không lấy làm khó chịu vì ánh mắt của gã.

Mỹ Tàm Nương len lỏi vào đám đông, cảm thấy an toàn hơn nhiều, thấy đáng vẻ ngơ ngẩn của gã, nàng vẫn bình tĩnh, hạ giọng nói, "Bọn họ đều là người Bạch Di, họ rất giỏi nuôi ngựa, nam nữ đều là những thợ săn rất giỏi, không ai dám bức hiếp họ."

Hạng Thiếu Long thấy lòng nhộn nhạo, gã mặc cho Mỹ Tàm Nương kéo vào một căn nhà bên vệ đường, lấy tờ tằm trên vai gã xuống.

Hạng Thiếu Long thừa cơ chuồn ra ngoài.

"Tang, tang, tang."

Tiếng đồng la vang lên từ một gian nhà đá lớn nhất phía trước mặt, có người rao rằng, "Thượng mã ba mươi đồng nguyên."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn sang, chỉ thấy trên bậc tam cấp của căn nhà lớn ấy có hơn mười đại hán cưỡi ngựa trên đường lúc này mà gã đã gặp, trong đó có một người đầu đội mũ cao, ăn mặc có vẻ sang trọng, hoàn toàn khác với những nông dân ăn mặc thô lậu trên đường.

Nhân lực của gã tuy tốt, nhưng với cự li mười mét chỉ thấy người ấy mặt vuông tai lớn, tướng mạo sang trọng, trông rất giàu có.

Cả thị tập ồn ào cả lên, bọn người bán ngựa lập tức dắt ngựa sang, tình thế rất nhộn nhạo.

Ngay lúc đó, một tiếng hừ lạnh lùng vang lên bên tai.

Hạng Thiếu Long cảnh giác nhìn ra, gã đã lọt vào vòng vây, đám huynh đệ của Tiêu Độc đang vây gã vào trong.

Gã bình tĩnh lùi hai bước, gã lấy thân mình che cho Mỹ Tầm Nương đang đứng trong cửa dõm chạy ra, gã hạ giọng hỏi, "ở đây giết người ở tù không?"

Mỹ Tầm Nương ngạc nhiên hỏi, "ở tù là gì?"

Hạng Thiếu Long phải đổi cách hỏi, "Giết người có ai quản không?"

Mỹ Tầm Nương hiểu ra được một chút, đáp, "Ngoài tộc của mình ra, không ai quản được. Tiếp theo bọn chúng chứ?"

Bọn chúng đều có kiếm! Chúng ta đưa tiền cho bọn chúng cho xong!"

Hạng Thiếu Long quyết định, hăn thầm nghĩ trong thời đại này, không có gì hữu dụng hơn võ lực. Thật là hăn đã không uổng phí khi được huấn luyện nghiêm khắc.

Một tên trong bọn quát, "Mỹ Tầm Nương, Tiêu đại ca ở đâu? Tiểu tử thối này là đứa nào?"

Lúc ấy người xung quanh lấy làm lạ kéo nhau lại xem, ngay cả hán tử ăn mặc sang trọng đến mua ngựa và đám tay chân cũng dừng lại nhìn về phía họ.

Hạng Thiếu Long vốn quen việc đánh nhau nên trong lòng rất bình tĩnh. Hăn ngửa mặt lên trời cười một tràng dài rồi nói, "Tiêu đại ca của bọn đã ngủ rồi, kẻ nào muốn báo thù cứ xông ra đây."

Mỹ Tầm Nương sợ đến nỗi run lập cập, đứng sau ôm chặt lấy gã.

Bọn kia biến sắc, đồng loạt rút kiếm xông ra.

Hạng Thiếu Long từ tốn gỡ tay Mỹ Tầm Nương, rút cây sài đao bên eo ra, lúc đó đám người xung quanh đều lo lắng cho gã, trách gã không biết tự lượng sức mình, dùng sài đao chống với kiếm.

Tiếng kêu thất thanh vang lên, cô gái Bạch Di xinh xắn lúc này Hạng Thiếu Long ngây ngất càng nhắm chặt đôi mắt, không dám nhìn cảnh đổ máu.

Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, hươ sài đao ra nhanh như điện chớp.

Trong bài huấn luyện quân sự trong vòng gần mười năm nay của hắn, bất cứ thứ gì đều có thể trở thành vũ khí, hai tên lỗ phu này tuy là kẻ giỏi đánh nhau, nhưng gã chẳng coi ra gì, dù cho tay không cũng có thể dễ dàng đánh ngã chúng, huống chi vẫn còn có một cây sài đao.

Keng keng hai tiếng, hai thanh trường kiếm bật ngang, Hạng Thiếu Long chuyển thành tiến bộ xông về phía trước, quyền trái đâm thẳng vào mặt của một tên, chân phải đá trúng phần hạ bộ của tên kia.

Hai gã té xuống đất, trường kiếm vượt khỏi tay.

Tiếp theo Hạng Thiếu Long lùi về chỗ của Mỹ Tầm Nương, sài đao chĩa thẳng về phía trước, gã hất mặt sang đám côn đồ đang khiếp sợ, "Tới đây ! "

Bọn này cũng muốn thử, nhưng trước sau vẫn có kẻ không dám lao ra, cách đánh nhanh như điện chớp ấy, bọn chúng cả nghĩ cũng chưa hề nghĩ qua.

Hạng Thiếu Long cười một tràng rồi xông ra như mãnh hổ, cây sài đao trong tay chém xuống, bọn kia dồn lại thành một cục.

Gã di chuyển thật nhanh, khiến cho kẻ địch không thể hình thành thế hợp vây được, trong khoảnh khắc đám côn đồ nằm lăn ra đất. Nếu gã không ra tay trước thì sẽ ăn đòn của chúng.

Đám đông không nén được hò reo khen ngợi gã, rõ ràng ngày thường bọn họ đã bị đám lưu manh này bức hiếp quá nhiều. Khi trở thành người thắng lợi cuối cùng, Hạng Thiếu Long nhặt một thanh kiếm lên dắt vào eo.

Đám đông quá lớn, trước tiên có vài người xông ra, tiếp theo là cả đám người đều xông cả ra, tay cầm côn hoặc cuốc xông về phía bọn côn đồ đang nằm la liệt, xem ra chẳng có kẻ nào sống được với cơn giận tập thể này.

Mỹ Tâm Nương lao ra, ôm chặt lấy hắn, miệng kêu lớn, "Trời ơi! Chàng thật dũng võ ! Từ nay nô gia sẽ không sợ kẻ ác nữa."

Hạng Thiếu Long ôm nàng đến một con phố khác, nhỏ nhẹ hỏi, "Có biết đường đi Hàm Đan chưa?"

Mỹ Tâm Nương trả lời, "Có người nghe nói về nơi ấy, nhưng không biết đường đi."

Phía sau có bước chân, rồi có tiếng người gọi, "Tráng sĩ, xin dừng bước !"

Hạng Thiếu Long và Mỹ Tâm Nương xoay người lại, chỉ thấy hán tử đội mũ cao, ăn mặc sang trọng ban nãy đang đi về phía họ.

Cả ba người bước vào căn nhà lớn, ngồi xuống chiếc chiếu.

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại người này, đoán gã có lẽ cũng khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi rất thông minh, da dẻ trơn láng, rõ ràng chưa bao giờ làm những việc nặng, so với đám nông mục dân ở ngoài thị tập, cũng giống như sự khác nhau giữa người thành thị với bần nông nhà quê trong thời hiện đại.

Người ấy tự giới thiệu, "Bốn nhân tên gọi Đào Phương, là một trong hai mươi tộc đầu của Ô thị lão gia, thổ âm tráng sĩ kỳ lạ, không biết là nhân sĩ xứ nào?"

Thiếu Long đáp bừa, "Tại hạ và tiện nội đều là người Tang Lâm, Đào gia mời tại hạ đến đây, chẳng biết có điều chi dạy bảo?"

Đào Phương lộ rõ vẻ ngơ ngác, rõ ràng chẳng hiểu cách dùng từ của gã, chỉ miễn cưỡng đoán ra vài phần, may mà y vốn giao tiếp với nhiều dân tộc khác nhau, nên gật đầu nói, "Tráng sĩ chẳng hay có hứng thú kiếm tiền chẳng?"

Mỹ Tâm Nương mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ tất cả do gã quyết định, còn nàng không có ý kiến. Đối với nàng mà nói, lời nói của đàn ông tức là mệnh lệnh.

Hạng Thiếu Long có cảm giác thoải mái như thoát khỏi kỷ luật quân đội, gã gật đầu, "Mong Đào gia dạy bảo !"

Đào Phương cúi người về phía trước, hưng phấn nói, "Với thân thủ kinh người như tráng sĩ đây, thực là một có thể địch trăm, nếu tráng sĩ chịu làm bảo tiêu cho chúng tôi, mỗi tháng chúng tôi sẽ trả cho tráng sĩ năm mươi đồng nguyên, ý tráng sĩ ra sao?"

Mỹ Tâm Nương kêu lên một tiếng, nàng ôm lấy tay của gã, "Như thế cũng đủ cho chúng ta sống cả năm rồi."

Hạng Thiếu Long hôn đánh chụt lên má nàng rồi nói, "Điều kiện rất hấp dẫn, nhưng chúng tôi còn phải đến Hàm Đan nữa!"

Đào Phương nở nụ cười, lạnh nhạt đáp, "Chắc Hạng tráng sĩ chưa nghe qua uy danh của Ô đại gia chúng tôi, ông ta chính là một súc mục đại vương của Hàm Đan, sau khi chúng tôi đến các nơi mua ngựa, tất cả đều vận chuyển về Hàm Đan, nếu tráng sĩ muốn làm bảo tiêu cho chúng tôi, chính là một công đôi chuyện vậy."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, "Nhưng tại hạ cũng phải dắt nàng theo nữa !"

Đào Phương nhìn sang Mỹ Tâm Nương cười đáp, "Yên tâm đi! Chúng tôi ngoài mua ngựa, còn lựa chọn mua mỹ nữ ở các vùng, cho nên tráng sĩ dắt người đẹp theo cũng chẳng có vấn đề gì."

Thế rồi gã nhú mào nhìn y phục Hạng Thiếu Long, "Tại hạ sẽ sai người quét dọn chỗ nghỉ ngơi cho hiền phu thê, thay quần áo mới, sáng sớm mai sẽ về Hàm Đan, tráng sĩ quen dùng loại binh khí nào, nếu là kiếm, tôi sẽ lập tức tặng thanh kiếm tốt do Trần Lão ở Hàm Đan đúc, thanh kiếm vừa rồi tráng sĩ vừa nhặt có thể ném đi."

Hạng Thiếu Long im bất tiếng cười, thuận miệng hỏi, "Đến Hàm Đan phải đi bao lâu?"

Đào Phương rõ ràng rất coi trọng gã, nhẫn nại trả lời, "Nếu bằng khoái mã thì mười ngày có thể đến, nhưng đi theo kiểu của chúng ta, phải đi đường vòng, lại phải mua ngựa và mỹ nữ, ít nhất cũng phải một tháng mới tới."

Hạng Thiếu Long mừng lắm, nghĩ tới Hàm Đan sẽ tìm được Tần Thủy Hoàng, luôn mồm nói không sao.

Sự việc cứ quyết định như thế Đào Phương sai người dắt hãnh đến một doanh trại gần thị tập, người dẫn đường tên gọi Lý Thiện, cũng là bảo tiêu, cũng rất ngưỡng mộ gã, có vẻ rất cung kính.

Doanh trại này được canh giữ nghiêm ngặt, hơn ba mươi doanh trại lớn nhỏ đều có người canh gác, không biết có phải để ngăn không cho mỹ nữ đào tẩu hay đề phòng có kẻ đến cướp trại.

Bên cạnh doanh trại là chuồng ngựa được vây tạm thời, một trăm con ngựa đang bị nhốt phía trong.

Lý Thiện giới thiệu Hạng Thiếu Long cho đầu mục bảo tiêu là Đẩu Lương, gã võ sĩ mặt mày hung tợn này lạnh lùng nhìn Hạng Thiếu Long rồi nói,

"Hạng huynh có bản sự như vậy, có cơ hội sẽ lĩnh giáo."

Nói rồi gã hau háu ngắm nhìn Mỹ Tầm Nương, làm ra vẻ không thèm để ý đến Hạng Thiếu Long.

Lý Thiện hơi ái ngại khi đến một chiếc lều ở rìa ngoài doanh trại, nói vài câu rồi bỏ đi, hai người bước vào trong lều, Mỹ Tam Nương cúi đầu lặng thinh, rõ ràng đang có tâm sự.

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói, "Đừng sợ gã Đậ Lương ấy, sớm muộn gì ta cũng tìm cơ hội dạy cho gã một bài học, Hạng Thiếu Long ta đây chẳng sợ tên ác nhân nào cả."

Gã bất đồ nhớ lại hắc diện thần.

Mỹ Tầm Nương cúi đầu. "Người thành thị đều rất gian trá, nô gia e không quen với kiểu sống như thế."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng người hiện đại còn xấu xa hơn người cổ đại các người gấp trăm lần, bụng nghĩ thế nhưng miệng cũng an ủi nàng, "Có ta bảo vệ, nàng còn sợ gì nữa?"

Mỹ Tầm Nương hai mắt đỏ hoe, ngã vào lòng gã, buồn rầu đáp, "Trong Tang Lâm thôn đều là người tốt, cuộc sống đầy đủ, bây giờ bọn ác bá Tiêu Độc đã không còn nữa, nơi ấy đã trở thành bình lạc thổ rồi, phu quân ơi! Hay là chúng ta về lại nơi ấy đi, vui vẻ sống đến già, nô gia sẽ sinh cho chàng mấy đứa con, chẳng phải không tốt hơn sao?"

Hạng Thiếu Long than thầm, gã đã quen sống trong cảnh phù hoa, làm sao có thể quen với cuộc sống ấy được, gã dịu dàng nói, "Nếu không thì thế này nhé, ta sẽ mượn Đào Phương một trăm đồng nguyên, bao nhiêu đó cũng đủ cho nàng sống hai năm, còn ta đến Hàm Đan, một khi nào có thành tựu sẽ về đón nàng, vậy chẳng phải tốt cả đôi đường hay sao?"

Mỹ Tâm Nương run rẩy đáp, "Vậy là ta phải lìa xa chàng hay sao?"

Hạng Thiếu Long đáp, "Vài tháng nữa, chậm nhất là hai năm, ta nhất định sẽ quay về, nàng đừng quên ta do trời phách đến, ta sẽ không chết đâu!"

Mỹ Tâm Nương nước mắt khóc, khi Hạng Thiếu Long lúng túng, nàng lại hạ quyết tâm, hứa với Hạng Thiếu Long.

Nghĩ tới cảnh sắp chia ly, cả hai càng thương yêu ân ái mặn nồng hơn, cho đến buổi cơm tối mới ra dùng cơm cùng Đào Phương, nói tới chuyện trả lương trước, Đào Phương không nói thêm lời nào, móc ra hai trăm đồng nguyên đưa cho gã, ra tay có vẻ rất rộng rãi, Hạng Thiếu Long trong lòng mừng rỡ.

Đậu Lương ngồi bên cạnh càng đỡ kị hơn.

Đào Phương lại cứ hỏi về lai lịch của Hạng Thiếu Long, gã từ đầu tới cuối đều khẳng định mình là người thôn Tang Lâm, Đào Phương cũng đành chịu.

Đêm đó họ đi ngủ rất sớm, cho đến sáng sớm hôm sau mới từ biệt nhau, Mỹ Tâm Nương quay về thôn Tang Lâm, còn Hạng Thiếu Long đi cùng đoàn nhân mã của Đào Phương tiến về Hàm Đan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ngụy Hiểm Tứ Bề

Đ

i chưa được hai giờ, trời đổ mưa.

Hơn một trăm võ sĩ đội áo tơ tre, ngồi trên mười hai chiếc xe ngựa, đuổi gần hai trăm con tuần mã, đội mưa tiến thẳng trên quan đạo.

Hạng Thiếu Long trong lòng vẫn còn nhớ đến Mỹ Tầm Nương, nhớ đến giọt nước mắt của nàng khi ly biệt, trong lòng buồn lắm, nhiều lần định bỏ về tìm nàng. Nhưng lại nhớ đến hai trăm đồng nguyên mọn của Đào Phương, lại thôi, gã há là kẻ không trọng chữ tín hay sao?

Cho đến hoàng hôn, mưa tạnh, đoàn nhân mã dừng lại, đóng trại nổi lửa. Hơn sáu mươi thiếu nữ từ trên xe ngựa chui ra, thấy đều đẹp như ngọc, trong đó có vài người còn đẹp hơn cả Mỹ Tầm Nương. Họ tuy mệt mỏi nhưng đa số tinh thần rất vui vẻ, không hề giống như bị người ta mua về, lại còn giúp thổi cơm, cười đùa với bọn võ sĩ, khiến cho Hạng Thiếu Long chẳng hiểu gì cả.

Lúc này bọn thiếu nữ mới phát giác vẻ cao to của Hạng Thiếu Long, các nàng đều đưa mắt nhìn gã, đáng tiếc lúc này gã vì nhớ Mỹ Tầm Nương mà mất đi thói hái hoa ghẹo cỏ, gã lững thững bước vào trại.

Sau cơn mưa không khí trở nên thoáng đãng.

Hạng Thiếu Long trong lòng sinh cảm giác buồn bã.

Cảnh thiên nhiên đẹp thế, người cũng đẹp, khắp nơi đều là những chỗ chưa được khai phá, rừng sâu kéo dài đến tận chân trời. Con người chỉ mới bắt đầu phá hoại tự nhiên. Nhưng thế kỉ XXI, nơi này đã trở nên đông đúc.

Giả sử bản thân có đủ sức thay đổi mọi thứ, lịch sử liệu có thay đổi hay không ?

"Hù!"

Hạng Thiếu Long giật mình, trong bụi cây, thiếu nữ Bạch Di mặc chiếc yếm nhỏ và chiếc váy ngắn nháy ra, thì ra đó là thiếu nữ Bạch Di đẹp nhất mà gã đã gặp trong thị tập ngày hôm ấy.

Thiếu nữ mừng rỡ chạy đến bên hắn, nghiêng đầu nói, "Người ta đã theo gót chàng hai ngày hai đêm rồi!" rồi một tay kéo gã khẩn trương nói, "Chạy mau!"

Hạng Thiếu Long ngược lại kéo nàng vào lòng, một tay ôm chặt lấy eo nàng, hôn lên môi nàng.

Thiếu nữ Bạch Di không hề phản ứng mà còn ôm chặt lấy cổ gã, không hề có chút e thẹn.

Hạng Thiếu Long càng lúc càng tin rằng thiếu nữ của thời này khi gặp phải người đàn ông mình yêu thương thì còn mạnh bạo và trực tiếp hơn thiếu nữ của thế kỷ XXI nhiều, bất đồ lòng gã vui vẻ trở lại.

Thiếu nữ Bạch Di má đỏ hồng hào, nói vội, "Thiếp tên Tú Di, hãy quay về Bạch Di sơn với thiếp ! Nếu chàng tiếp tục theo đám người nước Triệu đến Hàm Đan, nhất định sẽ bị đám mã tặc Khôi Hồ giết chết."

Hạng Thiếu Long nghe thanh âm oanh vàng của nàng, định ôm nàng, nghe nàng nói thế, gã giật mình. "Nàng nói sao?" Thực ra nhiều nhất gã cũng hiểu được ba bốn phần câu nói của nàng.

Tú Di nói chậm lại, nhả ra từng chữ, "Mấy ngày trước người trong tộc của bọn thiếp nhận được tin, Khôi Hồ và tám trăm tên mã tặc của hắn chuẩn bị

mai phục bọn người nước Triệu, cướp thiếu nữ và ngựa của họ, nếu chàng đi theo thì chắc chắn sẽ chết, bọn này còn lợi hại hơn Tiêu Độc nhiều."

Hạng Thiếu Long cuối cùng đã hiểu. Gã cười đáp, "Yên tâm đi! Ta tự đã có cách đối phó với chúng."

Tú Di cười nũng nịu, "Thiếp đã biết chàng sẽ không bỏ trốn, người ta cũng không ép chàng nữa. Nhưng Tú Di đã cho chàng biết tin tức có ích như thế, chàng phải trả công cho người ta chứ ! "

Hạng Thiếu Long cười khổ não, "Ngoài đồng nguyên ra, tất cả đều có thể."

Tú Di đứng dậy, cời đồ, xoay một vòng trước mắt gã, cười, "Mọi người đều nói thiếp xinh đẹp, chàng có đồng ý chẳng? Người ta còn chưa biết tên chàng là gì nữa?"

Hạng Thiếu Long ngồi ngẩn ra nhìn, trong lòng chẳng hiểu gì cả, thuận miệng trả lời, "Ta tên là Hạng Thiếu Long."

Tú Di lẩm bẩm đọc lại vài lần, rồi nàng lao vào lòng Hạng Thiếu Long, cả hai tận tình hoan lạc...

Hạng Thiếu Long tìm gặp Đào Phương kéo gã sang một bên, báo lại mọi chuyện.

Đào Phương biến sắc, lát sau mới vịn lên vai Hạng Thiếu Long miệng nói, "Lần này ngươi đã cứu mạng ta, chuyện khó nhất bây giờ không phải là mã tặc mà là trong chúng ta có nội gián."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, "Đường dây liên lạc của Đào gia đến Hàm Đan rất bí mật, người biết không nhiều, cho nên nếu biết được ngài sẽ qua Thạch Cốc, tất là bởi nội gián cho hẳn biết tin."

Đào Phương lấy làm kinh ngạc vì sự lạnh lẽo của gã, khen, "Ta thật không nhìn lầm người, không những là một nhân tài mà là một kỳ tướng trí dũng song toàn. Tốt, chỉ cần một ngày Đào Phương này còn nắm quyền, tất nhiên sẽ không xử tệ với người."

Hạng Thiệu Long cười thầm, "Câu nói này phải để Tần Thủy Hoàng nói với ta mới phải."

Sau một lúc trầm ngâm, Đào Phương nói, "Kẻ nội gián ấy chắc chắn là Đâu Lương, có hai nguyên nhân khiến ta khẳng định là hắn, thứ nhất hắn đã từng mượn cớ bỏ đi hai ngày, chắc chắn là gặp bọn Khôi Hồ, thứ hai trong những người biết đường đi của chúng ta chỉ có hắn là người nước Ngụy, người nước Ngụy không đáng tin."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, "Người nước Ngụy đã không đáng tin, tại sao ngài còn dùng hắn?"

Đào Phương trả lời, "Người ở lâu trong chốn rừng sâu, tất nhiên không hiểu tình hình Trung Nguyên."

Hạng Thiệu Long giả vờ cầu xin, "Tại hạ quả thật muốn biết!"

Đào Phương nói, "Điều này phải nói từ chuyện tam gia phân Tấn, đó là xuthế của thời này, trước đây vẫn còn nói tôn vương nhường di, lúc đầu nước Tấn còn mạnh sau này suy yếu đi nên bị chia thành ba nhà Ngụy, Hàn và Triệu quốc chúng ta, không ai coi nhà Châu ra gì nữa. Nếu nói trước đây là một dòng nước tĩnh lặng, thì hiện giờ là đoạn ghềnh thác, những thay đổi trong mười năm nay mạnh mẽ hơn một trăm năm trước, những kẻ không có bản lĩnh sẽ bị đào thải Trong lòng lộ vẻ cảm khái.

Hạng Thiệu Long không ngờ một kẻ mua ngựa như y mà cũng có hiểu biết như thế, định nói với gã dù thời thế rồi ren thế nào, cuối cùng cũng được Tần Thủy Hoàng thống nhất. Nhưng đương nhiên không thể nói ra được, dù

có nói ra cũng chẳng ai tin Hạng Thiếu Long hồi dò, "Hiện nay phải chẳng nước Tần là mạnh nhất?"

Đào Phương ngạc nhiên nhìn gã, từ tốn đáp, "Từ khi nước Tần dùng chính sách cải cách của Công Tôn ương quả thật có mạnh hơn, năm năm trước đã tiêu diệt nhà Châu, nhưng việc đó khiến cho các nước tức giận, bị đại tướng nước ta là Nhạc Thừa, Khánh Xá đại phá, ba năm trước Ngụy cũng chiếm cứ vùng đất quan trọng phía đông của Tần là Đảo Quận, thanh thế của nước Tần không còn như xưa nữa."

Y đang lo lắng về chuyện nội gián nên không có hứng nói tiếp nữa, bảo, "Thiếu Long, ta muốn người phải giết phăng tên nội gián Đâu Lương ấy đi."

Hạng Thiếu Long ưỡn ngực đáp, "Chuyện đó cứ giao cho tại hạ, nhưng nhờ giết nhầm người, thì lại gây thù chuốc oán với thân nhân của họ."

Đào Phương cười lạnh lùng, "Người là người mới đến, Đâu Phương chưa biết rõ lời người, người có thể dùng lời để dò hỏi hãn, chắc chắn hãn sẽ trúng kế."

Hạng Thiếu Long thầm khen Đào Phương lợi hại, gật đầu chấp nhận.

Đào Phương thấy gã vẫn còn do dự, miệng nói, "Phàm là người Ngụy thì cứ giết phăng đi, ta cũng mới biết hãn là người Ngụy, định xong nhiệm vụ lần này sẽ không dùng hãn nữa, nào ngờ hãn lại tiên phát chế nhân."

Nói đoạn, Đào Phương rút ra một ngoạן truy thủ sắc bén đưa cho Hạng Thiếu Long. "Hãy làm sạch sẽ một chút, sau này ta sẽ nói với mọi người rằng sai hãn đi làm nơi khác. Ngọn truy thủ này là của nước Việt, rất sắc bén, ta tặng cho người, hãy để cho nó uống no máu của Ngụy tặc."

Hạng Thiếu Long nghe gã nói đến chuyện giết người mà cứ như chuyện chơi, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng gã vốn được huấn luyện là để giết

người, chỉ cần kẻ đó xấu xa là được, nên cũng chẳng thấy áy náy gì cả.

Đào Phương vui mừng lắm, nói, "Người Ngụy đã từng chiếm Hàm Đan của chúng ta hai năm trời, sau đó nhờ nước Tề ra mặt, người Ngụy mới lui binh, nhưng vẫn còn nhiều người Ngụy ở lại Hàm Đan làm gián điệp, Đâu Lương là loại người đó, khi ra tay người chớ dung tình."

Hạng Thiệu Long quay lại doanh trại, thái độ của các võ sĩ khác đối với gã rất cung kính, lúc ấy trời đã về tây.

ở góc doanh trại vang lên tiếng cười nói của bọn thiếu nữ, Hạng Thiệu Long liền đi tìm Đâu Lương.

Vừa lúc ấy gã gặp Lý Thiện. Lý Thiện cười bảo, "ở đây có nhiều gái đẹp như thế, sao Hạng huynh không xin Đào gia hai nàng về chơi bởi cho thỏa thích?"

Hạng Thiệu Long lấy làm lạ hỏi, "Sao lại có nhiều người như thế? Họ không cảm thấy buồn rầu về chuyện bị người khác mua bán như hàng hóa hay sao?"

Lý Thiện lấy làm lạ, "Hạng huynh không phải là người vùng rừng núi hay sao? Nữ nhân không phải là hàng hóa thì là gì nữa ? Nếu như bị bán tới vùng thôn quê hẻo lánh nghèo khó, một nữ nhân phải ứng phó với cả nhà trên dưới mười người đàn ông như thế càng thảm hơn. Bây giờ bọn chúng có thể ra thành thị, may mắn được một nhà giàu vừa ý, ăn ngon mặc đẹp, như thế chẳng may mắn hơn sao ! "

Hạng Thiệu Long tuy là kẻ háo sắc, nhưng trước giờ vẫn tôn trọng phụ nữ, rất khó chấp nhận thái độ này, gã hỏi sang chuyện chính, "Đâu Lương đi đâu rồi?"

Lý Thiện cười đầy tà ý, "Hắn ý mình là đầu mục nên đã dắt cô nương xinh đẹp nhất vào trong lều rồi, huynh hỏi hắn có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Lòng giận lắm, hỏi rõ lẽu hăn rồi xăm xăm bước đi.

Chưa đến nơi gã đã nghe tiếng cười đùa truyền lại bên tai.

Hạng Thiếu Long đoán rằng hăn sẽ ra ngoài ăn cơm tối, nên đứng canh ở một bên, quả nhiên sau một lúc, một thiếu nữ quần áo xốc xếch bước ra trước, một lát sau Đậ Lương vạch lẽu bước ra.

Hạng Thiếu Long xông đến trước mặt hăn, lạnh lùng nói, "Có gan hãy đi với ta!"

Đậ Lương cười khẩy, đuổi theo ra ngoài.

Đến chỗ vắng, Hạng Thiếu Long xoay người lại, thừa cơ giắt cây thủy thủ vào eo, cung kính nói, "Đậ huynh, ta là người do Khôi Hồ sai đến giúp huynh."

Đậ Lương tay nắm bả kiếm, ngạc nhiên nhìn gã.

"Nay kế hoạch có thay đổi, Khôi Hồ quyết định không hạ thủ ở Thạch Cốc nữa, nên sai ta đến đây báo cho Đậ huynh biết," Hạng Thiếu Long cười thầm, nói.

Đậ Lương nghe gã nói hai chữ Thạch Cốc, cuối cùng trúng kế, cả giận nói, "Khôi Hồ làm cái quái gì thế, không đánh ở Thạch Cốc thì đánh ở đâu nữa?"

"Là ở..." Hạng Thiếu Long thừa cơ dẫn tới, miệng nói.

"Đứng ở đó mà nói !" Đậ Lương quát lên.

Hạng Thiếu Long rút trường kiếm ra, ném qua một bên, cười khổ não, "Đậ huynh sao quá đa nghi."

Đậu Lương thấy gã rút kiếm, cũng định rút kiếm ra nghênh chiến, nhưng lúc này thấy gã ném kiếm, nên thở phào, tra kiếm vào vỏ trở lại, từ tốn hỏi, "Lão hồ ly Đào Phương rất lợi hại, nên ta phải cẩn thận."

Hạng Thiệu Long chợt đưa mắt ra phía sau lưng gã, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Đậu Lương tự nhiên quay đầu nhìn ra sau, chẳng có ai cả, biết mình trúng kế, nhưng lúc đó chợt thấy ót mình lạnh buốt, thì ra Hạng Thiệu Long nhân lúc y quay ra sau, liền lướt tới cầm cây trủy thủ vào, máu tươi tuôn xối xả, chết tươi ngay tại trận.

Hạng Thiệu Long bước đến xác Đậu Lương, than rằng, "Nói đến giết người, có ai xuất sắc hơn bộ đội đặc chủng tinh thông giải phẫu học bọn ta?"

Hạng Thiệu Long trở về doanh trại, ngoài những võ sĩ đang tuần tra, tất cả mọi người đều tập trung ở khoảng trống giữa các trại, họ ngồi vây quanh hai mươi chiếc chiếu, phụ nữ chiếm gần một nửa, họ ăn uống nhảy múa quanh đồng lửa cháy rực. Thức ăn rất nhiều, có lẽ vì điểm này nên đã khiến cho đám nữ nhân cam chịu làm hàng hóa.

Gã bước tới ngồi xuống bên cạnh Đào Phương, đưa hai ngón tay lên theo hình chữ V ra dấu thắng lợi, ý muốn nói đã xử xong Đậu Lương.

Đào Phương đương nhiên chẳng hiểu động tác này, nhưng thấy vẻ mặt hớn hở của Hạng Thiệu Long gã đã biết thành công, trong lòng thầm khen tiểu tử này giết người mà mặt vẫn ung dung, quả thật là một thích khách thuộc hạng nhất lưu, nói, "Thiệu Long này, người cứ chọn vài đứa, xem đứa nào hợp ý thì dắt vào lầu, không có gì ái ngại cả."

Hạng Thiệu Long nghĩ, "Sao lại ái ngại cơ chứ. Chẳng qua lão tử đây không phải mình đồng da sắt, vừa mới đối phó xong cô ả phóng đảng Tú Di."

Gã ghé miệng vào tai Đào Phương nói, "Nếu Đào gia đi ngay trong đêm nay, thì sáng mai thám tử của kẻ địch chắc hẳn sẽ không thấy được chúng

ta."

Đêm đó Đào Phương đã sai người bọc vải mềm vào gót ngựa, chỉ để lại một số trại và hình nộm, đang đêm dò đường mà đi một mạch cho đến sáng mới ẩn trong tiểu cốc, hạ trại nghỉ ngơi.

Hạng Thiếu Long đang ngủ trong lều dành cho đầu mục, hiện giờ gã đã trở thành đầu mục của bọn bảo tiêu.

Khi tỉnh dậy mới phát hiện trong lều có thêm một giai nhân. Mỹ nhân mũm mũm ấy đang quỳ dưới đất, dập đầu nói, "Tiểu nữ là Đình Phương Thị, phụng mệnh Đào gia đến phục thị Hạng gia."

Hạng Thiếu Long thầm khen Đào Phương hiểu chuyện, thôi thì làm một đại gia cũng tốt, nói, "Đứng dậy đi!"

Đình Phương Thị ngồi thẳng người dậy.

Hạng Thiếu Long nhìn lên mới nhận ra đây là mỹ nữ mà đêm qua Đậu Lương đã đưa vào lều, lòng nhũ thầm quả thật Đậu Lương khéo chọn. Hạng Thiếu Long mỉm cười ngồi dậy, đưa tay bẹo má nàng, dịu dàng hỏi, "Ai đã nữ bán nàng đi thế?"

Đình Phương Thị cúi đầu thỏ thẻ đáp, "Là trượng phu của tiểu nữ tử!"

Hạng Thiếu Long giật mình đáp, "Cái gì? Sao lại có giống đàn ông không biết thương hoa tiếc ngọc như thế."

Đình Phương Thị cười khúc khích, nói, "Lời Hạng gia thật thú vị, không giống người khác tí nào."

Hạng Thiếu Long bụng nghĩ đương nhiên là khác rồi, là người khác thời đại kia mà, miệng lại nói, "Có phải hãn không được không ?

Đình Phương Thị ngạc nhiên nói, "Cái gì là không được ạ?"

Hạng Thiều Long nhẫn nại giải thích, "Tức là người đàn ông bất lực."

Đình Phương Thị cuối cùng hiểu ra điều này, lắc đầu, "Không phải như vậy đâu, mà là vì hắn có hơn mười thê tử, bọn chúng chen ép, lại nói xấu sau lưng tiện thiếp, bảo rằng tiện thiếp ưa dùng mắt quyến rũ đàn ông khác, vì thế trượng phu bán thiếp đi."

Hạng Thiều Long chợt hiểu ra, quả đúng là hồng nhan bạc mệnh. Cũng chỉ vì nàng xinh đẹp nên mới khiến cho đám đàn bà kia đổ kỵ. Gã lại dịu dàng hỏi, "Nàng có quyến rũ đàn ông hay không?"

Đình Phương Thị nghiêng răng nói, "Lúc đầu thì không có, nhưng sau lại có. Bởi vì tiện thiếp mong có người đàn ông mạnh hơn gã đến cứu mình, chỉ cần không nhìn thấy gã và đám thê tử của gã, tiểu nữ tử chấp nhận hy sinh tất cả."

Rồi nàng cười khúc khích, "Hạng gia không giống như những người đàn ông khác, bọn chúng vừa thấy tiện thiếp là đã vồ vập, chỉ có Hạng gia mới nói chuyện như vậy, tiểu nữ tử rất cảm kích."

Hạng Thiều Long cảm thấy tội nghiệp, sinh mệnh của người phụ nữ trong thời này thật khổ, chẳng khác gì một đám lục bình trôi. Vận mệnh của họ đều do đàn ông nắm giữ, trong nhất thời gã chẳng còn ham muốn gì nữa.

Gã đứng dậy, nói, "Phía đông hình như có một con suối, ta muốn tới đó tắm."

Đình Phương Thị không hiểu gã nói gì, đợi gã giải thích xong mới vội vàng đứng dậy.

"Hãy để tiện thiếp hầu hạ Hạng gia," nàng thở thẽ nói. "Đó là may mắn lớn nhất của tiểu nữ tử."

Khi hai người đang bước ra suối, chợt gặp Đào Phương, Đào Phương nói, "Nếu Thiếu Long vừa lòng nữ nhân này, sau này nàng sẽ đi theo người."

Đình Phương Thị nghe nói thế, trong bụng vui lắm.

Hạng Thiếu Long biết rõ đây chỉ là thủ đoạn trối buộc mình của Đào Phương, sau khi cảm ơn xong lại hỏi, "Thám tử có tin gì?"

"Thiếu Long đoán không sai, quả thật có ba tên tặc tử theo dõi chúng ta, đã bị giết cả rồi, tạm thời chúng ta đã cắt đuôi được kẻ địch. Nhưng vẫn không thể sơ ý được, mã tặc rất giỏi theo dõi, nếu chúng ta đi chậm thì sớm muộn cũng sẽ bị chúng đuổi kịp," Đào Phương trả lời.

Hạng Thiếu Long nói, "ăn uống xong chúng ta lập tức lên đường, hãy cấp cho thuộc hạ mười người, thuộc hạ sẽ xóa sạch dấu chân ngựa, lại có thể tạo dấu vết giả, mã tặc chắc chắn sẽ đi sai đường."

Đào Phương ngày càng có lòng tin với gã, vừa nghe đã gật đầu, "Chuyện này toàn nhờ người hết cả!" nói rồi bỏ đi.

Đình Phương Thị bước tới ngã đầu vào ngực gã, nàng rằng, "Hạng gia! Từ nay thiếp sẽ người của Hạng gia đó."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đại Triển Thần Oai

S

au hai mươi ngày đêm liên tục không ngừng tiến về phía trước, đoàn nhân mã đã mệt nhoài, theo lời của Hạng Thiếu Long, bọn họ quyết định hạ trại ở một nơi dễ thủ khó công.

Dưới ánh trời chiều, Hạng Thiếu Long và ba võ sĩ cao cấp đang cùng Đào Phương quan sát tình hình xung quanh.

Tứ bề đều là đại thảo nguyên xanh mướt, ở giữa là một khu rừng và một con suối nhỏ vòng quanh, cảnh đẹp thiên nhiên khiến người ta ngẩn ngơ.

Đào Phương đột nhiên cảm thán, "Nhớ đến người Ngụy, ta cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, phía tây nam của đại Tấn bị Hoàng Hà ngăn ra, tiếp theo là vùng núi hiểm trở, có cái thế biểu lý sơn hà đó là cửa ngõ duy nhất để người Tần xâm nhập. Sau khi tam gia phân Tấn, phần này đã bị người Ngụy chiếm giữ, chỉ cần người Ngụy vững mạnh, người Tần sẽ bị vây ở phía tây, không thể tấn công phía đông được, than ôi! Chúng ta nên mong nước Ngụy mạnh hay yếu đây?, Hạng Thiếu Long hỏi, "Tại sao Đào gia lại hận người Ngụy như thế?"

Đào Phương sầm mặt nói, "Nước Ngụy từ thời Ngụy Văn Hầu đã không ngừng xâm lược khắp nơi, không những bào mòn lực lượng của chúng ta mà còn giúp cho quân Tần lớn mạnh hơn, thành cái họa trong lòng. Trong tình thế hỗn loạn lúc này, người Ngụy quả thật là mối họa đầu tiên cho chúng ta. Thứ đến chính là người Tề, kẻ bội tín vô nghĩa, khi nước ta liên kết với Sở, Hàn phạt Tần, chúng lại tấn công chúng ta, để cho quân Tần thừa cơ diệt hai nước Ba, Thục, đất đai của họ tăng hơn hai lần, tất cả đều do bọn thiến cận ấy."

Một võ sĩ khác nói, "Nhưng gốc nhất vẫn là Sở Hoài vương, người Tần dùng mảnh đất sáu trăm dặm thì dụ được hãn tuyệt giao với Tề, kết quả là cô độc một mình nên bị quân Tần đánh bại ở Đan Dương, binh lính chết hết tám vạn, Hán Trung thất thủ, Sính Đô phải lùi về phía tây bắc, thế nước yếu dần. Sau đó lại bị người Tần dụ đến Võ Quan bắt sống, cuối cùng chết ở đất khách, thật là đáng thương đáng cười."

Hạng Thiếu Long nghe xong hùng tâm trời dậy, ở thế kỷ XXI đâu có chuyện chiến tranh quyết định mọi thứ, chỉ có ở đây gã mới phát huy được sở trường như cá gặp nước. Lúc này gã càng lúc càng không nghĩ tới chuyện quay về nữa.

Sau khi nghiên cứu xong phải bố phòng như thế nào, mọi người đều chia nhau ra tiến hành.

Hạng Thiếu Long dắt hơn ba mươi người đào hố ở xung quanh sườn núi để làm bẫy, để đề phòng quân địch đang đêm đánh lên, lại cùng Đào Phương định kế hoạch ứng biến ở tình thế cấp bách, Đào Phương nghe xong gật đầu khen hay.

Từ những ngày này, Hạng Thiếu Long đều luyện tập đánh kiếm và xạ tiễn, đó đều là những phần mà trước kia hãn phải luyện tập, nhưng không nặng nề như phần luyện tập bắn súng.

Đối với một quân nhân chuyên nghiệp như gã, sử dụng loại vũ khí nào cũng hơn hẳn người khác. Gã cũng khiêm tốn học ở những võ sĩ khác, học kiếm thuật của bọn chúng, lại còn tự sáng tạo ra một bộ kiếm pháp. Nhưng nhất thời không tìm ra được minh sư nên cũng chỉ đến thế thôi.

Đến đêm khuya gã mới quay về trại nghỉ ngơi.

Đình Phương Thị thức giấc, khi thay áo cho gã, Hạng Thiếu Long ngăn lại, "Đêm nay cứ ngủ như thế này ! Ta đoán rằng tặc tử đêm nay thế nào cũng đến cướp trại."

Đình Phương Thị hoảng sợ đến tái nhợt, giọng run rẩy, "Làm sao đây, nếu rơi vào tay tặc tử, thiếp sẽ bị chúng hành hạ, lúc ấy thà chết cho xong."

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, an ủi, "Đừng sợ, có Hạng Thiếu Long ta ở đây, đảm bảo nàng sẽ không có chuyện gì, có lẽ ta sẽ ở lại đây kháng địch, nàng theo Đào gia về Hàm Đan trước, ta sẽ gặp lại nàng sau."

Đình Phương Thị hoa dung thất sắc, rơi lệ đáp, "Cầu lão thiên gia thương lấy Đình Phương Thị, phù hộ cho Hạng gia. Trước đây tiện thiếp theo người đàn ông nào cũng đều chẳng có khác gì. Nhưng giờ đây biết nếu không có Hạng gia, tiện thiếp thà chết cho xong."

Hạng Thiếu Long biết người đẹp thật lòng với mình nên đưa tay áo lau nước mắt cho nàng.

Một lát sau Hạng Thiếu Long lại nói, "Đêm nay ta phải thức để canh giữ, nàng hãy an giấc trước đi."

Đình Phương Thị thổi tắt ngọn đèn dầu, chui vào chăn.

Hạng Thiếu Long ôm nàng dịu dàng hỏi, "Ta quên hỏi nàng, ngày ấy nàng có giấu chồng tìm niềm vui với người đàn ông khác hay không?"

Đình Phương Thị thỏ thẻ đáp, "Hắn quản thiếp rất chặt, nhưng thiếp lại phải chấp nhận những người đàn ông khác do hắn đưa đến. Khi hắn cao hứng, thì cho người thân hay bạn bè của hắn trêu đùa với thiếp, may mà hầu hạ những người đàn ông khác còn tốt hơn hắn nhiều."

Hạng Thiếu Long thở dài trong bụng, phụ nữ của thời này chẳng có chút địa vị, chỉ phụ thuộc vào đàn ông, nghe nàng nói, những người phụ nữ đã lấy chồng cũng chẳng khác nào kỹ nữ. Nhớ tới bộ phim Tần Thủy Hoàng, mẹ của ông ta chính là ái thiếp mà Lã Bất Vi tặng cho cha của ông, tức là Dị Nhân, Hạng Thiếu Long chẳng lấy làm lạ nữa.

Gã chìm vào giấc ngủ mệt mỏi.

Đột nhiên tỉnh dậy, thì ra có tiếng bước chân, Đình Phương Thị cũng giật mình thức giấc.

Hạng Thiếu Long căn dặn nàng ở lại trong lều, nhẹ nhàng rút kiếm phóng ra khỏi lều, vừa lúc đụng ngay Lý Thiên đang hoảng hốt chạy tới, biết được có chuyện không hay liền vội vàng cùng gã chạy sang phía đông. Đào Phương và tất cả võ sĩ cũng tỉnh dậy, nhìn quanh quất tứ phía.

Đào Phương mặt tái nhợt nói, "Đến rồi!"

Hạng Thiếu Long rất giỏi quan sát tình hình nên đoán được kẻ địch vẫn còn ở xa, vẫn chưa hình thành được thế vây nên đề nghị, "Đào gia hãy dắt bọn nữ nhân chạy trước, để ngựa lại ở đây, thuộc hạ sẽ cùng năm mươi chiến sĩ cản trở kẻ địch, ngày sau gặp lại Hàm Đan."

Đào Phương cũng biết, mã tặc người đông mà hung hãn, trong bụng đã sợ. Gã đưa tay chụp lấy vai Hạng Thiếu Long mà cảm kích nói rằng, "Tất cả đều nhờ người hết, phải giữ lại tánh mạng để về Hàm Đan gặp ta, Đào Phương ta sẽ chiếu cố Đình Phương Thị cho người ! " nói rồi vội vàng bỏ đi.

Lát sau, Đào Phương cùng bọn thiếu nữ lên xe ngựa, hơn sáu mươi võ sĩ khác bảo vệ, thoát ra bằng con đường vòng không có cạm bẫy.

Bọn Hạng Thiếu Long lập tức mau chóng tăng cường phòng ngự, lại che đậy thêm các hố sâu, đặt thêm các dây lôi chân ngựa, các bẫy đá.

Ba giờ sau, bọn mã tặc cuối cùng đã đến, nghe tiếng ngựa hí trên núi, vội vàng vây kín, nhất thời tứ phía đều là bọn mã tặc sát khí đằng đằng, xem ra bọn võ sĩ có hơi sợ sệt, bởi vì tình thế kém quá xa.

Hạng Thiệu Long cũng e ngại nhưng không ngừng trấn tĩnh mình.

Một lát sau có tiếng chân ngựa rầm rập, hơn hai trăm tên mã tặc kéo nhau lên từ phía tây đông.

Hạng Thiệu Long biết đối phương chỉ thăm dò nên căn dặn mọi người ngồi yên, không được vọng động.

Hai đội mã tặc bắt đầu xông lên.

Khi lên đến nửa sườn núi, bọn chúng chia nhau ra mau chóng xông lên phía trên.

Bỗng nhiên những tên mã tặc đi hàng đầu ngã ngựa, không rơi xuống hố sâu có cắm tên tua tủa thì lăn lông lốc xuống sườn núi, kéo theo bọn phía sau cũng đổ kèn cả người lẫn ngựa, cả bọn có quá nửa là bị thương. Bọn võ sĩ nhất tề quát lên, sĩ khí tăng nhanh.

Hạng Thiệu Long lòng kêu may mắn, biết được đối phương chỉ thua là vì khinh địch, không có đề phòng, nên sai bọn võ sĩ xuống sườn núi, nấp ở những hố sâu không có tên, giương cung đợi sẵn chuẩn bị đột tấn công thứ hai.

xung quanh đuốc sáng trưng, sườn núi đầy máu đỏ.

Chỉ thấy một đại hán cầm một cây khôi hồ, hấn ngất ngưỡng ngồi trên lưng ngựa quất lớn, "Bọn nước Triệu kia, Khôi Hồ ta sẽ cho chúng bây không toàn thân, sau này sẽ không đi lại trên đường này nữa."

Hạng Thiệu Long thầm mắng đối phương ngu xuẩn, nói như thế, chẳng phải đã ép người ta quyết chiến hay sao?

Hạng Thiệu Long ý mình sức khỏe hơn người nên giương cung bắn về phía Khôi Hồ một mũi tên, mũi tên rơi cách ngựa Khôi Hồ khoảng mười mét,

nhưng đã khiến cho bọn mã tặc biến sắc.

Ai lại có sức khỏe như thế?

Đám võ sĩ khâm phục lắm nhưng không dám nói ra miệng, sợ kẻ địch phát hiện.

Trong tiếng tù và, bọn mã tặc nhảy xuống ngựa, tấn công.

Đợt tấn công thứ nhất do bọn mã tặc cầm trường mâu và thuẫn, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, chúng cẩn thận dò từng bước lên sườn đồi, phá hoại cạm bẫy do Hạng Thiếu Long đặt ra.

Phía sau là bọn tiền thủ, không ngừng bắn tên lên núi để yểm hộ cho bọn cầm mâu và thuẫn đang tiến lên núi, nhưng không biết Hạng Thiếu Long đã sớm ẩn nấp trong hố tránh tên.

Lúc ấy bọn võ sĩ đều khâm phục Hạng Thiếu Long đã tính toán như thần.

Hạng Thiếu Long đoán rằng, phía của đối phương còn gần bảy trăm người, dù cho có thể giải quyết được toàn bộ hơn bốn trăm người đang tấn công lên, số người của đối phương còn lại vẫn hơn hẳn phía mình, huống hồ không thể giết sạch bọn địch đang tấn công được. Hơn nữa phía mình tất sẽ có thương vong.

Trong lòng nghĩ ra một kế, liền quay sang Lý Thiện bên cạnh dặn dò, "Chờ khi bọn kia tấn công, người lập tức dẫn mười người đến chuồng ngựa, khi nghe ba hồi tù và ngắt dài, lập tức phá chuồng thả ngựa, đuổi cho chúng chạy toán loạn xuống núi về phía đông nam, lúc ấy chúng ta có thể thoát ra từ phía tây."

Lý Thiện gật đầu lia lịa, tự mình đi tìm người.

Lúc ấy tốp mã tặc thứ nhất vừa đến được lưng núi, từ từ ép lại, không khí rất căng thẳng.

Khôi Hồ và ba tên thủ hạ bố trận ở phía đông, đang chuẩn bị đại khai sát giới.

Cục diện này, Hạng Thiếu Long lần đầu gặp phải, tim cũng đập thình thịch, sau lấy lại bình tĩnh thì hạ lệnh, "Phóng lôi thạch ! "

Hơn mười đồng đá được giấu trong các lùm cây, được chặn lại bởi hàng rào, lăn ầm ầm xuống núi, khiến cho thuận võ người ngã.

Hạng Thiếu Long cao giọng nói, "Bắn tên!"

Bọn võ sĩ nấp dưới hố rừng rừng đứng dậy bắn tên như mưa xuống dưới, kẻ địch đang hỗn loạn thành một khối, không thể chống cự nên trúng tên lăn xuống sườn núi, lại thương vong thêm hai trăm tên nữa.

Bọn võ sĩ mừng rỡ reo hò vang trời. Khôi Hồ giận lắm, rút bọn bị thương về, lập tức tấn công đợt thứ ba.

Hạng Thiếu Long quan sát tình thế di chuyển của đối phương, biết được quân chủ lực đang ở sườn núi phía đông, nơi ấy không hiểm trở bao nhiêu, kêu thầm trời đã giúp ta rồi, hạ lệnh gọi bọn võ sĩ lên núi trở lại.

Nhân số ít cũng có chỗ hay, kẻ địch khó có thể quan sát được sự di chuyển của mình.

Đợi mọi người rút lên núi hết, Hạng Thiếu Long sai chúng kéo một chiếc xe ngựa tới, bảo rằng đã có kế hoạch của mình. Bọn võ sĩ nghe nói có thể thoát được lòng mừng rỡ, lại thêm trên dưới một lòng, không ai có ý kiến khác. Cho đến phút này bọn họ vẫn chưa thương vong một người nào nên càng bái phục Hạng Thiếu Long như thiên thần.

Tiếng tù và vang lên, bọn mã tặc lại tấn công lần nữa, nhưng mã số mã tặc khoảng năm trăm tên, chiếm quá nửa là tấn công từ phía đông.

Hạng Thiệu Long chờ mã tặc lên quá nửa chừng núi mới sai người phát hiệu lệnh, tiếng ngựa hí vang trời, một trăm thốt ngựa hoang điên cuồng xông ra từ hướng bắc, bọn võ sĩ mau chóng hòa vào đàn ngựa, đuổi đàn ngựa phóng về phía đông, lại dùng trường mâu chọc vào hông ngựa, kích thích cuồng tính của lũ ngựa hoang, đàn ngựa hoang xông thẳng về phía bọn mã tặc đang lò dò kéo lên.

Hạng Thiệu Long không có thời gian để xem kết quả, gã dẫn đầu năm mươi tên võ sĩ xông ra triển núi phía tây an toàn xuống núi.

Hạng Thiệu Long biết được kẻ địch không thể nào ngờ được, Khôi Hồ không biết toàn bộ bọn thiếu nữ đã được đưa đi, nào ngờ xung quanh chỉ còn lại năm mươi tên kỵ sĩ.

Phía đông cố nhiên dồn lại thành một cục, nhưng bọn mã tặc ở hai bên kéo lại chi viện, nhất thời tiếng la hét vang trời Hạng Thiệu Long tuy trong quân đội đã học qua thuật cỡi ngựa, nhưng vẫn không thể giỏi bằng bọn võ sĩ, nên khi xuống núi lại rơi lại phía sau, bọn võ sĩ tưởng rằng gã trung can nghĩa đảm, không quản thân mình để yểm hộ mọi người trốn thoát.

Lúc này năm mươi tên võ sĩ chỉ còn lại ba mươi tên hốt hoảng chạy trốn.

Hạng Thiệu Long sau khi dùng trường mâu đâm chết mấy tên mã tặc đang bám theo mình, liền rượt theo đồng bạn, thốt nhiên vai gã đau nhói, thì ra đã bị trúng tên.

Hạng Thiệu Long la ối lên một tiếng, thúc ngựa chạy bừa, vội quá nên chẳng còn biết đường sá là gì nữa, chỉ biết phóng vội về phía trước, một lát sau chỉ còn một người một ngựa trong thảo nguyên.

Thốt ngựa bỗng nhiên khuyu xuống, làm gã té nhào xuống ngựa cả mũi tên cũng gãy theo. Thì ra nó không thể chịu đựng được nữa nên kiệt sức mà chết.

Hạng Thiệu Long cảm thấy thân thể hư nhược, đầu vầng mắt mờ, trên vai nhức nhối vô cùng, toàn thân đầy máu, gã nghiêng rằng ngời dậy, rút ngọn trủy thủ của Đào Phương tặc, nén chịu đau khoét thịt vai lấy mũi tên ra, sau đó xé áo quần sơ lại Cồ hống khát như lửa đốt, gã biết đó là hiện tượng mất máu quá độ, cố chịu đau lồm cồm bò đi.

Từ đằng đông tia sáng đầu tiên trong ngày bắt đầu xuất hiện, gã đã chạy suốt đêm nên thốt ngựa không chịu đựng nổi, rồi gã loạng choạng bước đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cự Tử Mặc Gia

L

ang thang trong thảo nguyên không một bóng người được hơn hai ngày, Hạng Thiếu Long đã trải qua những nỗi đau khổ nhất đời.

Mấy ngày gần đây chỉ ăn toàn trái cây dại, lại nhờ các loại thảo dược trên núi nên vết thương không bị viêm và lan rộng, vết thương cũng dần dần lành lại, lúc này gã bắt đầu có sức nên cũng bắt được thỏ hoang để bổ sung nguồn thực phẩm.

Theo lời chỉ dẫn của Đào Phương, ban ngày thì nhìn mặt trời, ban đêm thì xem ánh sao, tiến về phía Hàm Đan. Hôm ấy lại gặp phải ngọn núi, nhìn sườn núi cheo leo không thể trèo được, chỉ có một cách duy nhất là đi vòng qua, nào ngờ đi hơn mười ngày mà vẫn chưa qua khỏi.

Cho đến khi rời khỏi núi, thì đã sức cùng lực kiệt, ngay cả kiếm cũng bị gãy, đang lúc lo lắng không biết làm thế nào, thì lại phát hiện trong rừng có một quan đạo, nên vui mừng ra mặt, cứ men theo con quan đạo ấy mà đi, lúc này đôi giày của gã cũng đã rách bươm.

Trên đường đã gặp hai nhóm thương nhân thấy bộ dạng tiều tụy của gã, bọn chúng đều vội vàng đi không hề để ý đến gã. Hạng Thiếu Long than cho tình người ấm lạnh, lại đi thêm ba ngày, cuối cùng đã đến được thành Vô An thuộc nước Triệu.

Lúc ấy buổi tối trời chuyển lạnh, lạnh đến nỗi gã run lập cập, khi định vào thành thì bị quân Triệu đuổi ra, gã mới biết kẻ vào thành phải nộp quan thuế lại phải kiểm tra giấy tờ, đừng nói gã không một đồng xu, chỉ đáng vẻ như một tên ăn mày cũng đã khó vào thành.

Hạng Thiếu Long không ngờ mình lại trở thành một kẻ lang thang, may mà gã đã được huấn luyện quân sự nên lòng dạ cũng kiên nghị, không hề chán nản, ở ngoài thành đợi cơ hội.

Gã tính toán sau khi vào thành sẽ đánh cắp, hoặc lừa bịp hay cướp giật quần áo, thức ăn và một thớt ngựa, hỏi đường đến Hàm Đan tìm gặp Đào Phương để kết thúc chuỗi ngày khốn khổ này.

Đêm ấy gã phải ăn quả trái cây dại để qua cơn đói, rồi ngủ lại trong lùm cây bên vệ đường.

Không biết bao lâu, gã bị đánh thức bởi tiếng bánh xe.

Gã mở mắt ra thì thấy một đoàn xe la chở cừu, gã vui mừng thừa lúc không ai chú ý, chui vào trong chiếc cuối cùng, chen với đám cừu trốn vào thành.

Đây là một thành lớn của nước Triệu thời Chiến Quốc, thành cao hào sâu, nhà cửa rất quy mô, người đông, nhưng nữ nhiều nam ít, Hạng Thiếu Long nghĩ bụng đó chắc chắn là hậu quả của trận Trường Bình, Bạch Khởi đã chôn sống bốn chục vạn quân Triệu.

Không biết có nghề nam kỹ hay không, nếu có, thì với khả năng của mình, gã có thể kiếm bộn tiền để mua ngựa tốt áo đẹp đến Hàm Đan. Nghĩ tới đây, gã cảm thấy tức cười, nhảy xuống xe.

Người trên đường thấy gã đều lộ ánh mắt khinh khi.

Hạng Thiếu Long sờ râu trên mặt, suýt tí nữa khóc rống lên. Trước khi vào thành, trong lòng còn có một mục đích, ấy là làm cách vào để vào thành, nhưng giờ đây đã ở trong thành, lại không biết làm gì mới phải.

Gã cảm thấy tủi thân nên lẩn vào một ngõ khuất, nhưng lại bị đám trẻ đang chơi trong sân phát hiện, chúng đuổi theo trêu ghẹo gã như một quái vật, có đứa thậm chí còn ném đá vào gã.

Khi gã quay đầu hù dọa, đám trẻ chạy tán loạn, trong đó một tiểu nữ đồng chạy không kịp nên té nhào xuống đất.

Khi Hạng Thiếu Long cúi xuống đỡ nó dậy, đứa trẻ hoảng sợ khóc òa lên.

Thế là một đám đông cầm gậy gộc la hét đuổi đánh gã.

Hạng Thiếu Long không muốn ra tay, nên chỉ bỏ chạy, cuối cùng lẫn vào một ngôi miếu hoang, bỗng nhiên có bước chân vọng tới, gã vội nấp sau bức tượng.

Làm thế nào đây? Thà quay về thôn Tang Lâm tìm Mỹ Tầm Nương, sống hết đời nơi sơn cốc cho xong, nghĩ đến đó quả đúng là anh hùng khí đoản.

Bỗng nhiên trong miếu có thêm một người.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn ra, thì ra là một người đàn ông trung niên mặc áo gai, chân trần, chả trách nào gã không nghe được bước chân.

Người ấy thân hình cao lớn, cũng cao gần bằng gã, khuôn mặt chất phác, hiền lành, nhưng hai mắt có thần, ngoài mái tóc được bới lên, người này rất giống với một người xuất gia tu khổ hạnh.

Hai người nhìn nhau chăm chăm.

Người ấy bước đến phía trước Hạng Thiếu Long, cúi người xuống hỏi, "Vị huynh đài này từ đâu đến?"

Hạng Thiếu Long không biết đối phương có ý gì, nên trả lời, "Bỉ nhân vốn đến Hàm Đan thăm bà con, bị lạc đường, mới đến đây, nếu đại gia chịu khó cho bỉ nhân biết đường đến Hàm Đan, thực cảm kích vô cùng." Lúc này lời nói của gã đã bắt chước bảy tám phần người thời này.

Người ấy mỉm cười nói, "Ta chẳng phải là đại gia gì cả, chẳng qua thấy người khôi ngô khác thường, là nhất biểu nhân tài, tuy lang thang lưu lạc nhưng hai mắt vẫn còn ngạo khí, nên buông lời hỏi dò. Hãy nói cho ta biết, người có tài gì?"

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng, nhưng vì phải hỏi đường đi Hàm Đan, nên gãi cổ nén giận đáp, "Tôi chẳng biết gì cả, chỉ có một thân sức trâu này, không sợ làm lụng vất vả hay đánh nhau."

Người ấy lại mỉm cười, "Người biết sử kiếm chẳng?"

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Người ấy nói, "Hãy theo ta!" nói rồi đẩy cánh cửa sau bước ra.

Hạng Thiếu Long bước theo, phía trong có một động thiên nữa, đó là một hậu viện đồ nát, xung quanh là tường cao, giữa là một hồ nhỏ đã khô, góc kia là một căn nhà đá.

Người ấy xách một đôi kiếm gỗ bước ra, ném một thanh cho Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long tiếp kiếm mà giật mình, thanh kiếm này còn nặng hơn thanh kiếm sắt của gã trước kia mấy lần, thanh kiếm ánh lên màu đen tuyền, không biết được làm từ gỗ gì.

Thấy vẻ ngạc nhiên của gã, người ấy nói, "Đây là thanh kiếm được đeo nên từ hoa lưu mộc nghìn năm, nào! Tấn công ta đi."

Hạng Thiếu Long múa hai đường kiếm, rồi lắc đầu, "Không ! Ta e làm bị thương ông."

Mắt người ấy ánh lên tia tán thưởng, cười rằng, "Nếu kiếm của người có thể chạm vào áo của bốn nhân, bốn nhân sẽ lập tức tặng bản đồ lên Hàm Đan

và quần áo mới cho người."

Hạng Thiếu Long vừa nghe đã ngạc nhiên, bụng nghĩ thầm người này còn tự phụ hơn gã, cười ha hả đáp, "Vậy ta không khách sáo nữa."

Gã xông về phía trước, khi còn cách người ấy năm bước, gã giả vờ xoay người sang trái, sau đó chuyển sang phải, quét ngang ra một đường kiếm, lấy mạng đấu với mạng, dùng sức tay để bạt kiếm gỗ của đối phương.

Nào ngờ người ấy đứng im, cổ tay lắc một cái, kiếm gỗ phát sau mà đến trước, bạt mũi kiếm của gã lên trên, tiếp theo đâm mũi kiếm xuyên xuống, tựa như muốn đâm mũi kiếm vào mặt Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thất kinh lùi một bước, kiếm thuật của đối phương thật khó đối phó, nhưng trong lòng vẫn không phục, gã quát lớn một tiếng xông về phía trước như mãnh hổ, đâm liên bảy nhát kiếm như cuồng phong quét lá rơi, thoát trên thoát dưới, quét ngang chém dọc.

Người ấy nhếch mép cười, vẫn đứng yên bất động, nhưng dù gã chém ở góc nào, cũng đều có thể bạt kiếm của gã ra, thế kiếm tiếp theo đều bức gã thoái lui, không hề tranh sức với gã. Tuy chỉ thủ không công nhưng không thể nào chạm đến hấn được.

Tiếng kiếm chạm nhau cộp cộp không ngừng vang bên tai.

Chém được bảy mươi hai kiếm, Hạng Thiếu Long cuối cùng đuối sức, thoái lui ra sau.

Người ấy kinh ngạc nói, "Thì ra người quả thật không hiểu kiếm thuật, chỉ là dựa vào sức khỏe và sự lanh lẹ, nhưng những kiếm sĩ bình thường gặp phải người tất khó tránh được."

"Ta tự biết ta không bằng ngài, than ôi! Vậy mà ta còn muốn dẫn thân trong thiên hạ, thì ra kiếm thuật chân chính lại lợi hại như vậy. Xin cáo từ! Ta sẽ

quay về chốn thâm sơn cho xong." Hạng Thiếu Long trả kiếm lại, nhận thua.

Câu nói cuối cùng quả thật nghe rất rầu rĩ, gã mong muốn về thời đại của mình.

Nếu tỉ thí bắn súng, chắc chắn gã sẽ hơn hẳn kiếm khách này.

Người ấy cười nói, "Xem ngôn hạnh cử chỉ của huynh đài, bần mà không tham, khí độ hơn người, khắc biết là một nhân vật chính nghĩa phi thường. Nào! Hãy tắm rồi thay bộ y phục sạch sẽ, ta sẽ thối cơm, chúng ta hãy lại cùng nói chuyện với nhau."

Ăn xong hai bát cơm, Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần.

Sau khi cạo râu, cắt tóc, thay bộ quần áo, Hạng Thiếu Long thay đổi như một người khác, người ấy nhìn với vẻ thán phục lắm, hỏi, "Vừa rồi huynh đài nói phải lập sự nghiệp, chẳng hay sự nghiệp ấy là gì?"

Hạng Thiếu Long ngần người, đáp lại với vẻ hơi lúng túng, "Quả thật ta cũng chưa biết rõ, chỉ là tới đâu thì hay tới đó, hiện giờ ta đã có y phục, muốn đổi thanh trủy thủ trong người lấy ít tiền, sau đó mua một thớt ngựa để đến Hàm Đan Người ấy nhíu mày, "Đại trượng phu lập thân trên đời, há có thể không có mục tiêu và lý tưởng, nhân tài tự tạo thời thế mới được tính là một đấng hào kiệt."

Hạng Thiếu Long không phục, nói, "Vậy ngài có lý tưởng gì?"

"Rất đơn giản, ấy là phải trừ cái hại của thiên hạ để thực hiện cái lợi của thiên hạ."

Hạng Thiếu Long cười, "Hai câu này thật sơ sài, thế nào là cái lợi và cái hại của thiên hạ?"

Người ấy không lấy làm khó chịu mà điềm nhiên đáp, "Cái hại của thiên hạ, ví như kẻ mạnh xâm lược kẻ yếu, nước lớn xâm lược nước nhỏ, kẻ có trí áp bức kẻ đần độn. Cái gốc của tất cả mọi họa này là do người với người không tương ái, nếu có thể tương ái, tương lợi, thì có thể phân chia bình quân tài sản, gạt bỏ lòng đố kỵ oán hận tranh đoạt thì sẽ thực hiện được điều đại lợi cho thiên hạ."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, "Thì ra là ngài là tín đồ của Mặc gia."

Người ấy ngạc nhiên hỏi, "Thế nào là Mặc gia?"

Hạng Thiếu Long sôi nổi trả lời, "Sư tổ của ngài phải chăng là Mặc Dịch, học thuyết của ông ta rất nổi tiếng, cùng xếp ngang hàng với ba nhà Nho, Đạo, Pháp."

Người ấy nghe xong chẳng hiểu gì cả, nhưng nghe gã nhắc tới tên Mặc Dịch, rõ ràng không phải nói bừa, gật đầu nói, "Mặc Dịch quả thật là cự tử của bọn ta, người quả thật là người ở thôn quê hay sao?"

Hạng Thiếu Long lấy làm lạ hỏi, "Cự tử là gì, ta không hề biết chuyện này."

Người ấy nghĩ ngợi một chặp rồi đáp, "Cự tử là lãnh tụ của Mặc giả hành hội, lúc mới đầu thành lập là hy vọng dùng võ để ngăn võ, nhưng chỉ là thay người khác giữ, không thay người khác công. Đáng tiếc hành hội ngày nay thay đổi quá nhiều, chia thành ba nhóm, theo địa phương, gọi là Tề Mặc, Sở Mặc và Triệu Mặc, bốn nhân là truyền đồ của cự tử Mạnh Thắng, lần này xuống núi chính là mong có thể thống nhất ba hành hội lại để cùng phấn đấu cho một lý tưởng."

Hạng Thiếu Long trầm giọng hỏi, "Chuyện bí mật này sao ngài lại nói ta cho tôi biết?"

Người ấy thở dài rồi nói, "Ta thân mang cự tử lệnh, vốn tưởng chuyện trùng chấn hành hội là chuyện dễ như trở bàn tay, nào ngờ khi đến Hàm Đan gặp

lãnh tụ Triệu Mặc thì bị đối phương sai người truy sát nên mới trốn đến chốn này, lòng nghĩ thế cô sức yếu, cần phải triệu tập chúng đồ thì mới mong thống nhất tam Mặc, một nhân tài như người đây, ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua."

Hạng Thiệu Long xua tay lia lịa nói, "Điều này không được, ta tuyệt đối sẽ không liều mạng vì một lý tưởng mãi mãi không đạt thành như vậy. Hãy tin ta đi! Lý tưởng của Mặc gia vẫn không thể thành công được, sau khi chia bình quân tài sản, ngược lại sẽ có rất nhiều kẻ lười biếng, chỉ có cạnh tranh mới tiến bộ được."

Người ấy nghe xong giật mình, nhắm mắt trầm tư.

Hạng Thiệu Long hạ giọng nài nỉ, "Hay là hãy chỉ đường cho ta đến Hàm Đan đi, cái ơn cho ăn cho mặc này, Hạng Thiệu Long ta sẽ mãi không quên."

Người ấy đột nhiên mở ta mắt, ánh mắt như có điện, mỉm cười đáp, "Trên đời há có chuyện không làm mà ăn được, hãy theo ta học kiếm thuật! Khi người công phá cây mộc kiếm trên tay ta, ta sẽ cùng người đến Hàm Đan. Nếu là đại trượng phu thì hãy đáp ứng lời thỉnh cầu của ta! Bằng không dù có tới Hàm Đan gặp phải tay kiếm thuật chân chính thì tất khó thoát Hạng Thiệu Long nghĩ cũng có lý, gã do dự đáp, "Ngài không ép tôi vào cái hành hội gì đó của ngài chứ!"

Người ấy cười, "Không những không ép người vào hội, cả bá tử cũng miễn luôn, chúng ta chỉ là bạn bè. Tên của ta là Nguyên Tông, nếu thích thì chỉ cần gọi ta là Nguyên huynh."

Vì thế Hạng Thiệu Long ở lại ngôi miếu này, mỗi ngày sớm tối luyện kiếm cùng Nguyên Tông, lại cùng y đàm luận công phòng chi đạo.

Gã tiến bộ nhanh chóng, ngay cả Nguyên Tông cũng phải thán phục, khen ngợi không ngớt, một tháng sau, gã có thể đánh tay đôi với Nguyên Tông.

Mỗi ngày Nguyên Tông đều ra ngoài, chỉ còn lại Hạng Thiếu Long say mê luyện kiếm, đến hoàng hôn Nguyên Tông mới mang thức ăn về.

Ba tháng cứ thế trôi qua nhanh chóng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7: Danh Lùng Thiên Hạ

N

gày hôm đó đến tối mịt Nguyên Tông mới quay về, vẻ mặt rất nghiêm trọng, kéo Hạng Thiếu Long vào nhà, nhíu mày một lát rồi nói, "Bọn chúng đuổi đến rồi."

Hạng Thiếu Long lúc này đã coi Nguyên Tông vừa là bạn vừa là thầy nên có tình cảm sâu sắc, nghe vậy gã lo lắng hỏi, "Ai đã đuổi đến đây?"

Nguyên Tông than rằng, "Đó là Nghiêm Bình của Triệu Mặc, sau khi ta đã thương mại tám tên của bọn chúng thì mới có thể thoát thân về đây được. Gã muốn cướp cự tử lệnh trên người ta, chỉ có nó Nghiêm Bình mới danh chính ngôn thuận trở thành cự tử!" dừng một lúc rồi lắc đầu cười khổ não, "Thật mắc cười, trong hành hội của chúng ta không còn đạt được kiêm ái thì nói gì đến lý tưởng nữa."

Hạng Thiếu Long không biết làm thế nào mới an ủi được.

Nguyên Tông rút trong người ra một mảnh đồng vuông, trên có khắc chữ Mặc, giống như một cái ấn, đưa cho Hạng Thiếu Long rồi nói, "Người cầm mảnh bài này, lập tức trốn tới Hàm Đan, ta đã vẽ cho người bản địa đồ, những ngày này, ta đã kiếm được cho người đủ lộ phí, hãy mau chạy đi ! "

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, quả quyết đáp, "Không ! Muốn chạy thì cùng chạy !"

Nguyên Tông mỉm cười hỏi, "Thiếu Long, người có biết vì sao ta truyền kiếm thuật cử thế vô song của họ Mặc cho người chăng ?"

Hạng Thiếu Long bối rối lắc đầu.

Nguyên Tông đáp, "Ta đã từng chu du các nước, quan sát dân tình, cuối cùng mới thay đổi cách nghĩ. Nếu muốn thiên hạ thái bình, cách duy nhất là phải xóa bỏ khác biệt giữa các nước, tất cả mọi người phải đặt dưới sự thống trị của một quân chủ. Chỉ có nhân tài thống nhất được thiên hạ mới thực hiện được lý tưởng Mặc gia của ta, thực hiện điều lợi cho thiên hạ. Mà người ấy chính là người, nên ta mới dốc lòng truyền thụ cho người."

Hạng Thiệu Long thầm than trong bụng, gã biết đích xác người thống nhất thiên hạ chính là Tần Thủy Hoàng. Còn gã chỉ là phường xuviêm phụ nhiệt, chỉ nghĩ tới tìm Tần Thủy Hoàng giúp đỡ ông ta một tay để sau này hưởng vinh hoa phú quý, nghĩ tới đó bất đồ trong lòng thấy hổ thẹn.

Nguyên Tông thấy gã cúi đầu không nói, tưởng rằng gã đang cảm động nên vỗ vai mà rằng, "Nếu người quả thật cảm kích ta thì hãy hành động theo lời ta! Người của Nghiêm Bình phái đến đây toàn là cao thủ kiếm thuật, tuy chỉ vài trăm, nhưng không phải dễ đối phó. Ta có dụng cụ trèo thành, ta sẽ gây chú ý cho bọn chúng, còn người thừa cơ trốn thoát, người muốn làm đại sự chớ có câu nệ tiểu tiết, nếu người có lòng dạ đàn bà thì chúng ta sẽ đến mất mạng vô ích mà cự tử lệnh cũng rơi vào tay gian nhân, Nguyên Tông ta đây chết cũng không nhắm mắt."

Hạng Thiệu Long nhận lấy cự tử lệnh, chỉ cảm thấy bàn tay hơi lạnh, rõ ràng chỉ là một miếng đồng bình thường. Gã thầm trách Nghiêm Bình sao không tự tạo ra một miếng khác, miếng than rằng, "Đại ân này không thể nói lời cảm tạ, ta thật không còn gì để nói nữa."

Nguyên Tông cười đáp, "Đừng bi quan như thế, chúng muốn giết ta cũng chẳng phải dễ. Nói không chừng chúng ta vẫn còn có ngày gặp lại! Trong tay nải này có một đôi giày, người chẳng phải là người trong hội của ta, không cần phải đi chân trần, không cần thận lại đạp phải những vật ô uế như phân gà phân chó."

Hạng Thiếu Long nén không được cười phá lên, nhưng nước mắt cũng đồng thời lăn xuống. Trong lòng bỗng nảy lên một ý nghĩ mà ngay cả bản thân cũng kinh hãi. Nếu như giết chết bạo quân Tần Thủy Hoàng thì lịch sử sẽ thay đổi như thế nào đây ?

Đêm ấy Hạng Thiếu Long vượt tường mà trốn khỏi thành Vô An, gã biết rằng mãi mãi sẽ không gặp lại Nguyên Tông.

Một trí giả và một bậc tôn sư kiếm thuật tận mắt chứng kiến hành hội của chính mình tam phân ngũ liệt. Mặc giả trở thành những kẻ tranh quyền đoạt lợi, trái tim đầy nhiệt huyết ấy đã chết đi, quyết ý lấy thân mình tuân đạo, mong dùng cái chết của mình để khơi dậy bầu nhiệt huyết của Hạng Thiếu Long, khiến gã có thể thực hiện điều lợi cho thiên hạ bằng cách khác.

Nhưng bằng đôi tay của Hạng Thiếu Long thì làm sao có thể thay đổi lịch sử Trung Quốc? Gã cũng đâu phải là Tần Thủy Hoàng. Nhưng gã phải chăng có thể ảnh hưởng đến Doanh Chính cũng như Nguyên Tông đã ảnh hưởng đến gã?

Sau khi thay đổi, đối với lịch sử Trung Quốc mà nói là họa hay phúc ?

Thời gian qua đi, cũng chẳng biết bao nhiêu ngày, gã cũng đến được ngoài thành Hàm Đan.

Trên đường đi gã luôn luôn luyện bộ kiếm pháp Nguyên Tông chỉ dạy, gã căn cứ vào nhân thể học và lực học của thời hiện đại để dung hợp vào trong kiếm thuật. Gã đã quên đi thời gian, có lúc ở lại chốn đồng không hơn mười ngày, nhờ vào tài bản tên của mình để bắt thú hoang ăn qua bữa.

Sức lực của gã trong hoàn cảnh khắc khổ này trở nên cường tráng mạnh mẽ hơn.

Gã vốn muốn đột nhập vào Hàm Đan, nhưng thấy tình hình canh gác nghiêm ngặt này, chỉ có một cách là đến cửa thành, nhắc đại danh của Ô Thị Lô,

chủ nhân của Đào Phương.

Tên lính gác lập tức tìm một viên quan đến gặp hân.

Viên quan trẻ tuổi nhìn hân một chặp rồi hỏi, "Người tên gì?"

Hạng Thiệu Long thật thà đáp, "Tiểu nhân tên Hạng Thiệu Long."

Viên quan và hơn mười tên lính Triệu xung quanh đều biến sắc. Y quát to, "Cuồng đồ to gan, dám mạo danh Hạng anh hùng, nửa năm trước trong trận chiến với mã tặc, vì cứu đồng bạn mà đã tráng liệt hy sinh. Ta có một người bạn chính mắt thấy ngài một mình chặn đuổi truy binh."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm, không ngờ mình nổi danh như thế, cứ để cho bọn lính Triệu bắt lấy mà không hề phản kháng, cười hỏi, "Bạn của đại nhân tên là gì?"

viên quan nói tên người ấy ra, Hạng Thiệu Long vội nói ngay diện mạo của người ấy.

Lúc này có người móc trong người hân ra cây trủy thủ Đào Phương đã tặng, viên quan không còn nghi ngờ gì nữa, thay đổi thái độ ngay, đồng thời sai người phi báo cho Đào Phương ở Hàm Đan, lại còn tự mình hộ tống gã vào kinh thành của Triệu quốc.

Viên quan tên Đinh Tân, trên đường đi, y nói với Hạng Thiệu Long, "ô gia là một trong những người được tôn kính nhất Hàm Đan, nếu không có ngài thu mua chiến mã ở các nơi, quyền góp cho quốc khố, nước Triệu chúng tôi e rằng đã sớm bị tiêu diệt. Hiện nay người Yên đang tấn công chúng tôi, may mà hai vị đại tướng của chúng ta là Liêm Pha và Nhạc Thừa giết quan Yên không còn manh giáp, lại còn tấn công ngược lại nước Yên, thật khiến cho người ta vui sướng trong lòng."

Hạng Thiếu Long rất muốn hỏi nước Triệu đã âm thịnh dương suy tại sao lại còn mua các thiếu nữ ở các nơi, nhưng sợ đối phương ái ngại nên nhẫn nhịn không hỏi.

Rốt cuộc cũng đã tới được Hàm Đan.

So với thành Võ An, Hàm Đan ít nhất cũng lớn hơn ba bốn lần, con kênh hộ thành cũng sâu và rộng hơn, tường thành lại dày, có cái thế của một người giữ mà vạn người khó phá. Ngoài thành lại có hai doanh Triệu binh, quân doanh liên tiếp nhau, cờ xí phấp phới, thật làm cho người ta kinh khiếp. Trên thành đầy tiêu binh, kiếm tuốt nỏ căng, không khí rất căng thẳng.

Chưa vào đến thành thì một đám kỵ sĩ trời tới, dẫn đầu là Đào Phương, ngoài ra còn có tất cả những chiến hữu đã vào sinh ra tử khác, Lý Thiện cũng có trong số ấy.

Lúc gặp mặt ai nấy đều vui mừng, Đào Phương và đám võ sĩ reo hò vang trời đưa gã vào thành.

Hạng Thiếu Long nhin không được hỏi Đào Phương, "Đình Phương Thị có khỏe không?"

Đào Phương biến sắc, áy náy đáp, "Xin lỗi, ta tưởng Thiếu Long người đã chết vào tay giặc, chờ ba tháng sau, ta vâng lệnh chủ nhân đem nàng tặng cho kẻ khác làm vũ cơ!" nói rồi mỉm cười, "Nhưng Thiếu Long cứ an tâm, ta sẽ chọn hai mỹ nữ đẹp hơn nàng để hầu hạ cho người."

Hạng Thiếu Long như bị kẻ khác đâm vào ngực, sắc mặt nhợt nhạt, lát sau lại nói, "Đã tặng cho người nào?"

Đào Phương kinh ngạc, không ngờ một kẻ phong lưu anh tuấn như gã mà lại đa tình như thế đối với một nữ nhân được mua về, thở dài đáp, "Xin lỗi, ta không thể cho người biết được Thiếu Long..."

Thiếu Long giận lắm, nói, "Đừng nói nữa, nếu chưa chứng minh được ta thật sự đã chết, ngài cũng không nên đem nàng tặng cho kẻ khác."

Đào Phương chẳng tỏ vẻ gì không vui, miệng nói, "Thiếu Long người hãy ở trong biệt quán mà nghỉ ngơi tắm rửa, hãy để ta nghĩ cách cho người, ngày mai chủ nhân sẽ tiếp kiến người, đó là vinh hạnh lớn nhất của võ sĩ trong phủ ta, đừng bỏ qua cơ hội này."

Hạng Thiếu Long đang buồn rầu nên chẳng muốn ngó đến xung quanh.

Không có sự bảo vệ của mình, người đàn bà mệnh khổ ấy phải chẳng lại rơi vào cảnh khốn khó. Giờ này chắc nàng phải chẳng đang bị những gã đàn ông khác hành hạ.

Hạng Thiếu Long giật mình, bước về phía trước, chỉ thấy một đoàn người ngựa đang nép qua một bên, để nhường đường cho một đội kỵ binh khoảng hơn hai mươi tên lướt qua.

Đào Phương ghé tai Hạng Thiếu Long, nói, "ấy là tọa giá của Nhã phu nhân, em gái nhỏ nhất của Hiếu Thành vương chúng ta, nàng là đại mỹ nhân nổi tiếng ở thành Hàm Đan, được gả cho Triệu Quát, đáng tiếc là đã chết trong trận Trường Bình."

Đoàn người ngựa chậm chậm vượt qua, bỗng nhiên dừng lại trước mặt họ.

Khi mọi người đang kinh ngạc, một tên võ sĩ thúc ngựa đến, mời Đào Phương sang, Đào Phương rất kinh ngạc, vội vàng xuống ngựa, đứng cúi đầu trước rèm xe, nói vài câu với Nhã phu nhân, xe ngựa lại tiếp tục đi, Đào Phương gặp người tổng tiền, một lát sau mới quay lại, mỉm cười bí hiểm với Hạng Thiếu Long mà không hề tiết lộ gì.

Hạng Thiếu Long đến biệt quán, ở trong một căn phòng độc lập, Đào Phương đặc biệt sai bốn nô tỳ xinh đẹp đến hầu hạ gã tắm rửa thay đồ, đêm ấy trong hai mươi một chiếu ở đại sảnh biệt quán, ngoài những võ sĩ cùng

chung hoạn nạn ngày ấy, còn có những trợ thủ đặc lực khác của Ô Thị Lô, không khí rất vui vẻ, nhưng Hạng Thiếu Long lại nhớ về Đình Phương Thị và Mỹ Tầm Nương, lại nhớ về những bạn bè thân thiết trong thời đại của mình có lẽ sẽ không gặp lại, nên chỉ có một cách là mượn rượu giải sầu, uống đến nỗi say lúy túy, đến khi tiệc tàn thì cũng đã bất tỉnh nhân sự.

Trong cơn mơ hồ, hình như Đình Phương Thị quay về cùng gã trọn giấc Vu sơn.

Khi tỉnh dậy thì thấy đang nằm trên giường trong phòng ngủ, ánh mặt trời chiếu qua khe cửa vào trong phòng. Nằm bên cạnh là một mỹ nhân xinh đẹp như ngọc, nhưng không phải là một trong số bốn nô tỳ xinh đẹp.

Khuôn mặt bầu bĩnh của nàng đẹp không thể chê vào đâu được, tuổi không quá mười tám, mái tóc dài đen nhánh lòa xòa dưới gối, thêm vào nữa là đôi môi đỏ cùng làn da trắng như tuyết của nàng khiến người ta phải rung động tơ lòng.

Mỹ nhân đang say sưa giấc điệp, mặt vẫn còn vương dấu nước mắt, nhưng ấy là sự thỏa mãn sau cuộc mây mưa.

Hạng Thiếu Long kêu trời, không biết đêm qua đã làm gì với thiếu nữ xinh đẹp hơn cả Đình Phương Thị và Mỹ Tầm Nương này ?

Trong lòng chợt nảy ra một ý, nén không được liền đưa tấm chăn lên. Hạng Thiếu Long phát hiện thì ra thiếu nữ này là một xử nữ, giật mình, bỏ tấm chăn xuống.

Dấu nước mắt trên khuôn mặt của nàng tất có liên quan tới điều này, đêm qua trong cơn mơ hồ, lại gần nửa năm không gặp Đình Phương Thị, tưởng thiếu nữ này là nàng, nên đã tận hưởng giấc Vu sơn.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ có hai nô tỳ xinh đẹp đang tưới cây, nhìn thấy Hạng Thiếu Long bên cửa sổ liền e lệ làm

lẽ, kìm không được liền lén nhìn thân hình cao lớn của gã.

"Công tử tỉnh rồi à, để tiểu tỳ lập tức pha nước, thay đồ cho người," một trong hai nô tỳ lên tiếng.

Phía sau lưng truyền lại tiếng rên tỉnh giấc của mỹ nhân.

"Khoan đã! Hạng Thiếu Long vội ngăn cản hai nữ tỳ lại.

"Nếu công tử muốn tiểu tỳ hầu hạ thì gọi lúc nào cũng được. Tiểu tỳ tên Xuân Doanh, nàng kia là Hạ Doanh, còn hai người nữa là Thu Doanh và Đông Doanh, để nhớ như vậy chắc công tử không quên chứ !" nàng nhoẻn miệng cười, nói.

Hạng Thiếu Long vẫn đang nghĩ tới mỹ nữ sau lưng, mỉm cười đáp, "Chỉ cần vừa nhìn hai vị tỷ tỷ thì suốt đời sẽ chẳng quên được đâu!" nói xong quay lưng đi.

Thiếu nữ xinh xắn ấy ngồi dậy, mỉm cười e thẹn cúi đầu, không dám nhìn mặt gã, nói với giọng thỏ thẻ mà ngọt ngào, "Tiểu thiếp Thư Nhi xin thỉnh an công tử."

Hạng Thiếu Long ngồi xuống bên nàng, đưa tay nâng cằm nàng lên.

Đôi mắt to tròn của nàng vừa gặp ánh mắt của gã đã vội lảng nơi khác, một dáng vẻ vừa e thẹn vừa hạnh phúc, cái phong tình ấy khiến người ta vừa nhìn đã động tơ lòng, muốn có được trong tay.

Hạng Thiếu Long chắc hẳn nàng là một thiếu nữ xinh đẹp nhất mà trước giờ mình tiếp xúc, thầm khen Đào Phương quả thật lợi hại, tặng một vưu vật như thế này cho mình, gã làm sao không thể không bán mạng cho Đào Phương. Hạng Thiếu Long hôn nàng rồi bước ra ngoài.

Bốn nô tỳ đang đứng chờ gã để hầu hạ, Xuân Doanh, người có dáng cao nhất nói, "Đào công đã đến, đang đợi công tử ở phía ngoài."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hồng Anh Công Tử

N

gồi tựa lên ghế, Hạng Thiệu Long suy nghĩ mông lung.

Ngày đầu tiên khi đến đây, tất cả đều có cảm giác là một cơn mộng, thời đại hiện nay và gã không liên quan với nhau, cho nên mặc dù gã đang chơi bởi thỏa thích, nhưng không hề chịu áp lực của xã hội và mọi người xung quanh, bởi vì nói không chừng bỗng nhiên gã sẽ bị cỗ máy thời gian của lão điên rồi họ Mã kia bắt lại đưa về thế kỉ XXI.

Gã giống như một đứa trẻ tinh nghịch chơi bởi mà không cần phải chịu bất cứ một trách nhiệm nào. Nhưng trải qua nhiều biến cố, thế giới như giấc chiêm bao ấy đột nhiên trở nên chân thật.

Cái chết của Nguyên Tông, nỗi khốn khổ của Đình Phương Thị, những đả kích như thế, đã khiến gã dù tình cảm hay tinh thần đều hòa nhập vào thế giới này càng lúc càng sâu.

Trước mắt gã tuy đang tận hưởng mỹ nữ và phú quý, nhưng đã mất đi tự do và tự chủ quý báu.

Trong thời Chiến Quốc này, không có thứ gì quý báu hơn nhân tài. Một pháp gia Lý Khắc, một binh pháp gia Ngô Khởi đã giúp nước Ngụy trở thành một cường quốc. Thương ường còn lợi hại hơn, chỉ có một tay mà giúp nước Tần trở thành một mối nguy lớn nhất cho các nước phía đông.

Mà Hạng Thiệu Long vì có thể dùng năm mươi người để chặn đứng gần ngàn tên mã tặc, cũng trở thành một nhân tài như thế Các nước đều có hai thái độ với nhân tài, một là sử dụng hai là giết phăng đi để trừ mối họa về sau.

Giờ đây Ô Thị Lô đang thực hiện thủ đoạn trói buộc đối với Hạng Thiếu Long, dùng phú quý và mỹ nữ để khiến gã không thể rút chân ra được. Cho nên nếu để kẻ khác biết được ý muốn tìm Tần Thủy Hoàng Doanh Chính của gã, đảm bảo mạng gã khó toàn.

Nhà ngục trong thành này muốn thoát ra quả là một chuyện chỉ có trong mơ. Năm ấy nếu không có sự giúp đỡ của Lã Bất Vi, một thương gia cùng cấp với Ô Thị Lô, cha của Doanh Chính là Dị Nhân đừng hòng trốn về Hàm Dương nước Tần. Phải chăng cứ thế làm việc lâu dài cho người Triệu? Giả sử Ô Thị Lô ra lệnh gã đi giết người khác, gã phải làm thế nào ?

Hạng Thiếu Long thở dài, bước ra đại sảnh gặp Đào Phương.

Đào Phương đang ôm một nữ tỳ trong lòng, vừa thấy gã đã bỏ nữ tỳ ấy xuống, thân thiết gọi gã ngồi xuống cùng ăn điểm tâm sáng.

Đào Phương cười, "Thiếu Long, người rất được lòng chủ nhân, Thư Nhi là một mỹ nữ quý tộc nước Yên do Yên vương tặng cho chủ nhân, người lại tặng cho người, có thể thấy người xem trọng người đến mức nào."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, "Chúng ta chẳng phải đang giao chiến với nước Yên hay sao?"

Đào Phương lấy làm vui mừng vì hai chữ chúng ta của gã, đáp, "Nếu không giao chiến, Yên vương làm sao chịu tặng một xử nữ xinh đẹp như thế, cũng bởi vì chiến sự bất lợi nên mới dùng đại lễ để lấy lòng chủ nhân, mong sao chủ nhân nói vài câu tốt đẹp trước mặt đại vương chúng ta. Giờ đây chủ nhân tặng mỹ nữ nước Yên cho người, cho thấy không thể lên tiếng gièm người Yên nữa."

Hạng Thiếu Long than thầm chuyện này sao quá phức tạp, liền xoay sang hỏi về chuyện của Đình Phương Thị.

Đào Phương mỉm cười bí hiểm, "Chuyện này ta đã nói với chủ nhân, nhưng nhất định sẽ tỏ rõ cùng người, yên tâm đi! Chỉ cần người lập công nhiều hơn, ngay cả công chúa cũng có thể tặng cho người, cần gì phải cầu nệ một đứa vũ cơ Hạng Thiếu Long thầm nghĩ chuyện không hay, không thể xoay chuyển gì được, cái cảm giác bị kẻ khác thao túng thật là bức bối.

Đào Phương nói, "Bây giờ ta đưa người đến thành phủ của Ô gia gặp chủ nhân, đêm nay người đừng nhận lời hẹn gặp của đám huynh đệ thân thiết của người, có người gặp người, nhưng ta không thể tiết lộ người ấy là ai."

Hạng Thiếu Long giật mình, nhớ lại người đàn bà có cái tên gọi Nhã phu nhân.

ô gia là một phủ đệ to lớn nhất thành bắc, nhưng nếu gọi đó là một thành bảo thì hợp lý hơn. Bốn bên là bức tường cao dày, lại có hào nước xung quanh, thông đạo duy nhất là một cây cầu treo to, gần đó toàn viên lâm, không thấy dân cư, khí thế hùng hùng, còn hơn cả vương hầu.

Trên đường vào, Hạng Thiếu Long lần đầu tiên mới chú ý đến khung cảnh trong thành, lầu vàng điện ngọc, nếu không có chuyện nữ nhiều nam ít, thì sẽ không biết rằng nơi đây đã từng trải qua chiến trận, lại còn bị người Ngụy chi ếm cứ hai năm.

Đào Phương nói, toàn thành nếu không tính quân đội thì có gần mười vạn hộ, mỗi hộ có từ hơn mười người đến một trăm người, theo tính toán, nhân số trong thành vượt quá một trăm vạn người.

Trong thành có nhiều mục trường, nông điền và thương khố, cho nên giả sử bị kẻ địch vây khốn thì vẫn có thể cầm cự được một khoảng thời gian.

Hạng Thiếu Long theo gót Đào Phương bước lên cầu treo để vào cửa.

Sau khi vào cửa chính, là một luyện võ trường rộng lớn có sức chứa hàng ngàn người cùng luyện tập, một căn nhà rộng lớn hùng vĩ đối diện với cổng

chính, hai bên là nhà cửa san sát nhau, xem ra thời gian một ngày cũng không đủ để tham quan hết những nơi này.

Lúc ấy luyện võ trường đang có hàng trăm người chia thành nhiều tốp luyện kiếm thuật, kị thuật và xạ tiễn, lại có người mặc áo giáp, để người khác dùng các loại vũ khí tấn công vào để thử mức độ rắn chắc. Nhưng náo nhiệt nhất vẫn là trường bắn tên, hàng trăm võ sĩ đứng bên cạnh, chốc chốc từng tràng reo hò vang lên. Vẻ mặt của Đào Phương đột nhiên không tự nhiên.

Hạng Thiếu Long đến gần hơn một chút để xem, chỉ thấy người xạ tiễn là một thanh niên anh tuấn đầu đội mũ hồng anh, người mặc bộ quần áo võ sĩ màu vàng phía trước có thêu hình rồng, chân mang giày da màu đen. Thân người cũng cao gần bằng với Hạng Thiếu Long, thấp nhất là một thốn hay nửa thốn, thể hình rất đẹp, lưng hồ eo gấu, đầy mê lực nam tính. Hai mắt tinh anh, trán cao rộng, mắt ngang mũi thẳng, hai môi hợp thành một đường, có vẻ tự phụ và kiêu ngạo. Một nhân vật tuấn tú phong lưu như vậy, trên đời này rất hiếm thấy.

Chỉ thấy y nâng cây cung to lớn lên, tay kéo cung có thêm hai mũi tên, rồi nhắm eo tọa mã xuống, tiếng dây cung bật lên ba lần. Ba mũi tên đuổi nhau như sao băng điện chớp, mũi thứ nhất trúng vào hồng tâm cách hai trăm bước, mũi thứ hai xé gió lao đến cắm thẳng vào đuôi của mũi thứ nhất.

Người bên cạnh lặng đi rồi reo ầm lên.

Hạng Thiếu Long cũng há mồm trợn mắt, tài bắn tên như thế không tận mắt chứng kiến thì không thể nào tin được.

Đào Phương ghé vào tai gã nói, "Vị hồng anh công tử Liên Tấn này do kẻ địch của ta là Võ Hắc mời về, kiếm thuật kị xạ đều đứng nhất trong phủ ta, lần này ta mất đi một trăm thớt ngựa, Võ Hắc đã dè pha trước mặt chủ nhân, may mà giờ đây có được Thiếu Long người, ta mới lấy lại được chút sĩ diện. Song Võ Hắc và Liên Tấn sẽ không tha cho chúng ta!"

Nói xong, mặt lộ vẻ buồn bã.

Hạng Thiếu Long lại hít hơi, hiện giờ, kiếm thuật của gã có lẽ cũng ngang hàng với Liên Tấn, nhưng xạ thuật chắc chắn thua sút. Đang định đáp lời, trong đám đông một bóng trắng lướt ra, một nữ lang áo trắng còn đẹp hơn cả Thư Nhi xuất hiện, hớn hờ chạy về phía Liên Tấn, thân mật nói chuyện với y. Liên Tấn vội đưa cây cung lớn cho người bên cạnh, lễ phép cúi chào, rất có phong độ, quả thật có thể mê mẩn bất cứ thiếu nữ nào.

Hạng Thiếu Long nín thở, khen rằng, "Thiếu nữ này chắc chắn là người đẹp nhất nước ta."

Đào Phương than rằng, "Người này là cô cháu nội mà chủ nhân yêu thương nhất, chính là Ô Đình Phương tiểu thư, có chút tình ý với Liên Tấn, nhưng chủ nhân hình như muốn gả nàng cho vương thất, Liên Tấn lấy làm buồn bã về chuyện này. Nào, chủ nhân đang đợi chúng ta."

Hai người rời đám đông, bước về phía tòa nhà lớn.

Phía sau một tiếng quát lớn vang lên, "Đào công xin dừng bước ! "

Hai người ngạc nhiên quay lại.

Liên Tấn rẽ đám đông bước ra, sau lưng là thiếu nữ tuyệt sắc Ô Đình Phương.

ánh mắt của Hạng Thiếu Long dừng lại trên khuôn mặt xinh xắn của Ô Đình Phương, vừa chạm phải làn thu ba sóng sánh của nàng, tim đã đập thình thịch.

"Trời ơi! Đứng gần mới thấy nàng đẹp hơn kẻ khác gấp bội. Đứng từ xa nhìn nàng chỉ thấy nàng đẹp hơn Thư Nhi, nhưng đứng gần mới thấy mùi hương của nàng khiến người ta ngây ngất."

Hạng Thiếu Long vốn là kẻ tự cho mình phong lưu nhưng cũng thấy có phần lép vế.

Nàng đẹp như đóa phù dung, như một bức tượng điêu khắc. Nét đẹp của nàng trông rất tự nhiên, đôi vai nhỏ nhắn, eo thon, cổ cao, làn da trắng trẻo, đôi mắt long lanh, nụ cười duyên dáng, chiếc thoa bằng phi thúy cài lên mái tóc như mây của nàng, bộ y phục võ sĩ có đính linh châu, chân mang hài tiểu tằm, một tiên nữ hạ phàm cũng chỉ như thế mà thôi Ô Đình Phương thấy gã nhìn chăm chăm vào mình nên mặt lộ vẻ không vui.

Hạng Thiếu Long giật mình, nhìn sang Liên Tấn.

Liên Tấn lạnh lùng nhìn gã dò xét, thần thái lộ vẻ không hề khách khí.

Đào Phương vốn là lão hồ ly, vội vàng dẫn kiến hai người.

"à, thì ra người là Hạng Thiếu Long, gia gia rất thích người," Ô Đình Phương lạnh nhạt nói.

Liên Tấn nhích tới gần Ô Đình Phương, tỏ vẻ cho thấy mối quan hệ thân thiết giữa hai người, mỉm cười nói, "Tại hạ cũng rất hâm mộ Hạng huynh, hay là chúng ta hãy chọn một ngày tốt, mọi người so gươm với nhau để cho tại hạ được thấy thần kiếm đã từng ngăn tám trăm tên mã tặc."

Hạng Thiếu Long thấy vẻ của gã tuy khách khí, nhưng thực chất là hàm chứa sự mỉa mai, ngầm bảo Đào Phương nói quá sự thật, nên trong bụng cảm thấy bức bối, lại nghĩ, nếu có thể tự do đấu tay đôi với con người tự phụ này thì gã sẽ khiến cho hắn trở thành một cái đầu heo mập, nhưng do không muốn gây chuyện nên mỉm cười, khiêm nhường đáp, "Liên huynh tiểu thuật trù đời, tiểu đệ phui bụi cũng không được, làm sao đủ tư cách so tài cùng Liên huynh, có rảnh còn phải nhờ Liên huynh chỉ thêm nữa."

Ô Đình Phương nghĩ bọn họ sắp so tài kiếm thuật, mặt lộ vẻ hớn hờ, nghe gã nói thế thì thất vọng nên mắng, "Đồ nhát gan!" rồi quay đầu bỏ đi.

Liên Tấn rất vừa lòng với phản ứng của Ô Đình Phương, ngửa mặt lên trời cười rằng, "Hạng huynh thật khiến cho tại hạ thất vọng, nếu đã như thế cũng không làm khó Hạng huynh nữa !" nói xong đuổi theo Ô Đình Phương.

Hạng Thiệu Long nén cơn giận, mỉm cười dễ dãi, cùng Đào Phương tiếp tục bước về phía tòa nhà lớn.

Đào Phương gật đầu nói, "Nhịn cái giận nhất thời cũng tốt, Thiệu Long thủ tuy giỏi nhưng e rằng không phải đối thủ của y!" rồi hạ giọng nói tiếp, "Tiểu tử này đi khắp Hàm Đan để tìm người so kiếm, ai cũng sợ gã cả, ta thật mong có người có thể khắc chế gã."

Hạng Thiệu Long biết y đang dùng kế khích tướng với mình, mỉm cười nói, "Nếu Đào gia có thể giúp tôi được tự do so kiếm với hã, tôi năm chắc bảy phần thắng hã."

Đào Phương cả mừng nói, "Chuyện này rất dễ, ta sẽ tìm một cơ hội thích hợp để cho Thiệu Long người trở tài, ta mong thấy được vẻ mặt của Võ Hắc lúc ấy như thế nào."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mỗi Hận Nạn Điền

H

ạng Thiếu Long cuối cùng cũng gặp được Ô Thị Lô, người không phải là vương hầu nhưng thật sự là vương hầu, người đang thao túng kinh tế của nước Triệu, khởi nghiệp bằng nghề mua bán mực sục.

Hạng Thiếu Long chưa bao giờ thấy được một người giàu có hơn lão.

Chi chiếc cao quan thôi cũng đã có hai hàng mười hai viên bảo ngọc màu tím phát ánh sang lấp lánh. Đó là một người có thân hình to mập, lão đang ngồi ngả ngón dựa vào lòng một thiếu nữ đang rảy tai cho lão, ngoài ta còn có bốn nô tỳ đang mài móng chân cho lão, có lẽ hoàng đế cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trên người mặc bộ áo bào màu vàng, trên có đính những hạt minh châu sáng chói, đai lưng cũng lấp lánh.

Lão nằm trên một cái sập có bậc tam cấp, phía dưới là mười tám võ sĩ chia thành hai hàng, kẻ nhất gan nhìn thấy cảnh này cũng hoảng sợ.

Khi Hạng Thiếu Long và Đào Phương quỳ xuống khấu đầu, Ô Thị Lô ngồi dậy, phất tay cho bọn thị nữ lui xuống, mở đôi mắt tihí, ánh mắt sắc bén của lão rơi trên người Hạng Thiếu Long.

Sau một hồi dò xét, lão mới lạnh lùng hỏi, "Sao Hạng Thiếu Long người không dám nhận lời khiêu chiến của Liên Tấn, phải chăng là chỉ có danh mà không có thực, chỉ có một dáng vẻ oai võ mà thôi?"

Hạng Thiếu Long rất ngạc nhiên.

Đào Phương đang định mở miệng.

ô Thị Lô quát lớn một tiếng, đưa tay ra hiệu cho Đào Phương im miệng, khuôn mặt lão nung núc thịt nên không phân biệt đâu là ngũ quan nữa, lão không vui nói, "Liên Tấn tuy là nhân tài hiếm có, nhưng cũng là người nước Vệ, không phải tộc của ta. Cho nên ta đặc biệt sai hãn khiêu chiến người để người tỏ rõ uy phong của người nước Triệu, giờ đây người lâm trận thối lui, còn lời gì để nói nữa."

Hạng Thiếu Long chửi thầm trong bụng, nhưng miệng vẫn cung kính đáp, "Thiếu Long chỉ quen giết người chứ không quen so tài."

ô Thị Lô cười lạnh lùng nói, "Hai điều này có gì khác nhau."

Hạng Thiếu Long lúc này đã đoán biết được tâm tính của lão nên kiêu ngạo đáp, "Giết người thì cách nào cũng dùng, bất chấp thủ đoạn để đưa kẻ địch vào chỗ chết. Nhưng tỉ võ chỉ là xem kiếm pháp của ai đẹp hơn, chỉ là một trò chơi chiến đấu, vốn là một chuyện khác."

Vẻ mặt Ô Thị Lô hơi giãn ra, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, lão nói từng chữ, "Ta không thể sai người giết thủ hạ của ta để xem thử, vậy làm thế nào mới biết được bản lĩnh thực sự của người."

Hạng Thiếu Long nhìn thẳng vào lão, mỉm cười đáp, "Chủ nhân đã có kỳ vọng với Thiếu Long như vậy, ta sẽ đấu với Liên Tấn một trận, nhưng xin đừng quy định Thiếu Long dùng cách nào để thắng hãn."

ô Thị Lô nhìn gã một chặp, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn nói, "Thật là một đứa trẻ thú vị, đại vương lâu nay muốn có người Triệu làm bề mặt Liên Tấn, giành lại sĩ diện cho nước Triệu chúng ta. Tốt! Ta sẽ sắp xếp một buổi tiệc, nếu người có thể đánh bại Liên Tấn trước mặt đại vương, ta sẽ trả Đình Phương Thị cho người."

Hạng Thiếu Long cả mừng bái tạ, bụng nghĩ thầm nếu ta không thể hạ Liên Tấn như đã hạ hắc diện thần thì ba chữ Hạng Thiếu Long từ nay sẽ viết

ngược lại.

ô Thị Lô và Đào Phương nhìn nhau, đều lấy làm lạ về sự hoan hỉ và lòng tin của gã. Lẽ nào gã quả thật đã thấy bản thân có thể thắng được Liên Tấn.

Về đến biệt quán, Thiếu Long bèn đi tìm Thư Nhi, nhưng đến cổng lớn thì bị Lý Thiện và hai gã võ sĩ chân lại, kéo đi tầy trần Bốn người dạo bước trên đường phố, thấy mỹ nữ thì buông lời trêu ghẹo, vui vẻ vô cùng.

Lý Thiện cười bảo rằng, "Mỹ nữ Hàm Đan rất dễ có vào tay, người như Hạng đại ca đây chỉ cần vẫy tay thì đảm bảo mỹ nhân sẽ xếp hàng cho đại ca chọn lựa."

Một tên võ sĩ tên Hán Đông nói, "Nhưng hôm nay Hạng đại ca không cần trêu ghẹo nữ nhân trên đường, chúng tôi đã đặc biệt tìm vài cô em xinh đẹp để hầu hạ cho người."

Một võ sĩ khác tên Tra Bắc nói, "Đừng tưởng chúng tôi tìm thứ hoa tàn liễu rũ nhé, thiếu nữ mà chúng tôi tìm cho Hạng đại ca vốn xuất thân từ chốn quyền quý, là một tuyệt sắc giai nhân, chỉ trách cha nàng không biết điều nên đắc tội với đại vương, cho nên bị biếm vào quan kỹ, đảm bảo Hạng đại gia sẽ thỏa mãn ngay."

Hạng Thiếu Long nghe xong nhú mày, bắt đầu hiểu tại sao Nguyên Tông muốn thay đổi thế giới này. Than ôi!

Nhưng gã làm gì có khả năng hoàn thành giấc mơ của y, điều mà hẳn làm được chỉ là dịu dàng và yêu thương nhiều hơn những thiếu nữ mệnh khổ bị lọt vào chốn kỹ viện đó mà thôi, nghĩ tới đây, đã bị ba người kia kéo vào một nơi sang trọng.

Một gã hán tử người ốm khoảng bốn mươi tuổi mặc quần áo lòa lẹt ra nghênh đón, "Hoan nghênh Hạng đại gia đại giá quan lâm, mời các vị lên lầu hai."

Bốn người ngồi xuống, sau khi bọn thị nữ bày tiệc rượu lên, mục chủ tên Hồng Nương Tử bước vào, tuy đã có tuổi nhưng trang điểm rất kỹ, lại thêm thân hình vẫn còn đẹp cùng với dáng vẻ phong tình cũng khiến kẻ khác phải nuốt nước bọt, thấy dáng vẻ anh tuấn của Hạng Thiếu Long, mục nhiệt tình chào hỏi, cười nói, "Tổ Nữ lập tức sẽ đến hầu hạ Hạng đại gia, ba vị Lý gia có cần thử hàng mới chăng."

Bọn Lý Thiện cười, Hồng Nương Tử ngoáy mũi bước ra.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng hèn chi người ta bảo kỹ nữ được gọi là nghề nghiệp cổ xưa nhất, trước giờ cũng đều như thế này cả, nhưng tại sao trước đây mình cũng làm việc này ở bar rượu mà không nghĩ đến vấn đề lương tâm, nhưng giờ đây lại cảm thấy không ổn?

Rèm cửa ở ngoài vang lên tiếng hoàn bội, tiếp theo là một mùi hương thoang thoảng bay vào, ba thiếu nữ bước vào, miệng nhoẻn cười ngồi xuống trong lòng bọn Lý Thiện, nhưng liếc mắt đưa tình cùng Hạng Thiếu Long.

Lúc ấy Hồng Nương Tử dắt một cô gái cao ráo trắng trẻo, rất sáng sủa xinh đẹp, bước vào, quả nhiên không có một chút phong trần tục khí nào.

Bọn Lý Thiện đều tròn mắt, háu háu nhìn nàng.

Hồng Nương Tử cười nói, "Xem đó, má má không phải lừa người chứ? Con gái yêu, người có bao giờ thấy một người đàn ông nào phong lưu đa tình hơn Hạng gia đây chăng?"

Thiếu nữ tội nghiệp ấy vẫn cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên. Hạng Thiếu Long trong lòng không nở, định mở miệng nói, nhưng Hồng Nương Tử đã đẩy Tổ Nữ vào lòng gã.

Tổ Nữ vẫn lặng thinh.

Hồng Nương Tử liếc mắt đưa tình với Hạng Thiếu Long, đến cạnh gã, nói, "Hạng gia là quý khách đầu tiên của Tổ Nữ, nếu Lý gia không đem chiêu bài của Ô gia ra, nô gia sẽ không chịu để đưa con ngoan này ra đâu. Tổ Nữ có điều gì đặc tội, xin Hạng gia bỏ qua cho !" nói xong bỏ đi.

Hạng Thiếu Long nhìn bàn tay ngọc của Tổ Nữ, nghe bọn Lý Thiệu đang trêu ghẹo ba thiếu nữ kia, trong lòng dâng lên nỗi chua xót, gã thì thầm vào tai Tổ Nữ, "Hãy yên tâm đi! Ta sẽ tôn trọng nàng chứ không như bọn kia, chúng ta chỉ uống rượu nói chuyện, được chẳng ?"

Tổ Nữ ngẩng mặt lên nhìn gã đàn ông kỳ lạ này.

Hạng Thiếu Long mỉm cười với nàng.

Tổ Nữ đỏ mặt, vội cúi đầu xuống, nhưng không còn sợ hãi nữa. Lát sau lại len lén nhìn gã, không nén được sự vui mừng, nghĩ bụng người đàn ông này thật đẹp, nhất là đôi mắt đầy chính khí. Trời ơi! Tại sao ở đây ta mới gặp được người đàn ông này ?

Tổ Nữ ngược đầu lên, nhìn gã nói, "Hảo ý của công tử nô gia xin nhận, Tổ Nữ hôm nay rơi vào chốn này, công tử không cần phải thương tiếc cho nô gia, chẳng có tác dụng gì cả, ở đây ai cũng có thể giày vò nô gia được."

Hạng Thiếu Long thở dài.

Tổ Nữ lấy làm lạ, chủ động ôm cổ gã nói, "Công tử tựa hồ chứa tâm sự gì đây."

Hạng Thiếu Long nhìn sang bọn Lý Thiệu, chỉ thấy bọn này đang cười đùa ngả ngớn, không hề để ý đến gã. Thiếu Long cười khổ nói, "Giờ đây ta chỉ muốn rời khỏi chốn này, không muốn thấy chuyện bi thảm của nhân gian xảy ra ở chốn này nữa."

Tổ Nữ kinh ngạc nói, "ý nghĩ của công tử thật khác với kẻ khác, những người đàn ông đến đây đều không nghĩ đến nỗi chua xót bề bàng của bọn nô gia!" rồi nàng hạ giọng, "Tổ Nữ không phải lừa công tử, nô gia muốn công tử đối xử vô lễ với nô gia như bao vị bằng hữu của công tử vậy."

Đến lượt Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, "Tại sao nàng lại có ý nghĩ như thế?"

Tổ Nữ e thẹn nói, "Có lẽ bị bọn họ ảnh hưởng, hoặc có lẽ cũng đã yêu công tử, nô gia cũng không phân biệt rõ nữa ! "

Lúc này Lý Thiện ôm thiếu nữ trong lòng đứng dậy, nói, "Đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta hãy sang phòng khác, Hạng đại ca phải nhớ đến cuộc hẹn với Đào gia đêm nay."

Vừa ra khỏi cửa, Hồng Nương Tử đã hốt hải chạy đến, "Các vị đại gia, nô gia gặp chuyện rồi!"

Lý Thiện ngạc nhiên, kéo mụ ta vào bàn tiệc trở lại, hỏi, "Hồng Nương Tử là chương quản của quan kỹ ty Hàm Đan, ai dám làm khó mụ, hãy mau nói ra, chúng ta sẽ ra mặt cho mụ."

Hồng Nương Tử không thèm nhìn Lý Thiện, quay sang Hạng Thiếu Long nói, "Không biết ai đã tiết lộ tin tức, Thiếu Nguyên quân và mười tên gia tướng hùng hổ kéo đến quan kỹ, buộc phải giao Tổ Nữ cho hắn."

Bọn Lý Thiện biến sắc, rõ ràng uy thế của Thiếu Nguyên quân không phải nhỏ, ngay cả bọn chúng cũng không dám đụng tới gã.

Tổ Nữ giật mình, mặt không còn chút máu, toàn thân run bần bật, giống như một chú dê nhỏ đang chờ hành quyết.

Hồng Nương Tử thở dài nói, "Hàm Đan giờ đây không ai dám đụng tới Thiếu Nguyên quân, chỉ trách Tổ Nữ xinh đẹp nổi tiếng, Tổ Nữ, hãy theo

má má đi!"

Tổ Nữ kêu thét lên, "Không !" rồi ôm lấy Hạng Thiếu Long khóc òa lên, khiến ai cũng lấy làm thương cảm.

Lý Thiện và Hán Đông đưa mắt nhìn nhau rồi quay sang giải thích với Hạng Thiếu Long, "Thiếu Nguyên quân là con của Bình Nguyên quân, năm ngoái Bình Nguyên quân qua đời, y tiếp nhận đại nghiệp của cha, ngay cả chủ nhân chúng ta cũng phải nể mặt ba phần, đại vương cũng phải xem mặt Bình Nguyên quân rồi mới quyết định sự việc, nếu chúng ta gây chuyện với y, trước tiên là không thể thắng nổi kiếm thủ của y, dù cho thắng được thì chủ nhân cũng không tha cho chúng ta, Hạng đại ca, chúng tôi cũng không ngờ đến chuyện này."

Hạng Thiếu Long ôm Tổ Nữ, máu nóng bốc lên đầu, lạnh lùng nói, "Ai làm nấy chịu, các người lập tức rời khỏi đây, giả vờ không biết chuyện gì xảy ra."

Ba người đều biến sắc.

Hồng Nương Tử rất có thiện cảm với Hạng Thiếu Long, nghe xong than rằng, "Hạng gia quả thật là một nhân vật anh hùng, nhưng chỉ vì thế này mà hy sinh tánh mạng lẫn tiền trình của mình quả thật có đáng không ? Thiếu Nguyên quân chỉ cần trình tiết của Tổ Nữ, Hạng gia sau này tìm đến Tổ Nữ chẳng phải cũng trọn mộng duyên ư hay sao?"

Bọn Lý Thiện cũng can ngăn.

Tổ Nữ bỗng nhiên hôn lên môi Hạng Thiếu Long, mặt lộ vẻ kiên quyết, nói thầm bên tai gã, "Hãy yên tâm! Tổ Nữ đi đây Rồi nàng đứng dậy, thần thờ quay sang Hồng Nương Tử nói, "Con gái đi với má má đây!" quay sang nhìn Hạng Thiếu Long rồi mới chậm chậm lê bước.

Hồng Nương Tử thở dài đuổi theo.

Hạng Thiếu Long đập mạnh một quyền xuống ghế, chiếc ghế vỡ toang, nô hỏa bốc lên đầu.

Đây chính là một thời đại mà cường quyền là công lý, chỉ có cười lên đầu kẻ khác mới làm chủ được vận mệnh của chính mình, bảo vệ cho người mình yêu.

Nhìn ở một góc độ khác, gã cũng là một kỹ nữ nhưng ở hình thức khác, cái mà gã bán chính là trí tuệ và kiếm thuật.

Những người khác có lẽ cũng có tư tưởng trung quân ái quốc, không ai chịu bán mạng cho kẻ khác nhưng Hạng Thiếu Long không phải mù quáng phục tùng bất cứ ai. Bởi vì hơn nửa năm trước gã không hề có mối liên hệ gì với thời đại này.

Nguyên Tông nói phải, chỉ có thống nhất đất nước thì mới có cơ hội thay đổi tất cả, đặt ra pháp độ.

Nhiệm vụ trước mắt là phải xây dựng địa vị trong Ô gia.

Lúc này bốn người không còn lòng dạ nào nữa, vội vàng quay về.

Hạng Thiếu Long bước vào hoa viên liền cảm giác có chuyện không hay, ngoài cổng lớn là hai võ sĩ lạ mặt canh giữ, trong phòng có tiếng kêu khóc của Thư Nhi.

Hạng Thiếu Long đang chất chứa một cơn giận trong lòng, gã cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ, chỉ cần có cơ hội là sẽ trả đũa Thiếu Nguyên quân, giờ đây cảm thấy có kẻ bức hiếp người của mình nên lao vào trong.

Hai gã võ sĩ cười khẩy, giơ tay ra ngăn gã.

Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, lao vào giữa hai người, chỗ hích đùi thúc, hai gã kia kêu lên thảm thiết té nhào xuống đất Tình cảnh trước mắt

càng khiến cho gã khí giận ngất trời.

Chỉ thấy Thư Nhi bị một gã công tử ăn mặc sang trọng ôm trên giường mà không dám phản kháng, chỉ khóc nước nỡ.

Liên Tẩn và mười mấy tên võ sĩ đứng vây quanh, cười ha hả nhìn gã kia.

Lúc này bọn võ sĩ thấy Hạng Thiếu Long xông vào, đều đứng dậy tuốt kiếm, còn Liên Tẩn thì không thèm để ý, miệng chỉ nhếch mép cười, lạnh lùng nhìn gã.

Vì cây mộc kiếm quá nặng nên Hạng Thiếu Long không mang theo người, nhưng gã không hề sợ, nhân lúc đối phương còn bất ngờ, xông vào giữa đám võ sĩ, lao tới một tên đang cầm kiếm, dùng cạnh bàn tay chém xuống tay cầm kiếm của y rồi đoạt ngay thanh kiếm.

Có được thanh kiếm trong tay, gã xử ngay bài kiếm pháp do Nguyên Tông dạy, chém lên thanh kiếm của gã võ sĩ đứng bên phải.

Choang một tiếng, hồ khẩu kẻ ấy té ra, thanh trường kiếm chưa rơi xuống đất đã bị Hạng Thiếu Long đá thêm một cước ở hạ âm, y kêu thảm một tiếng khuy ngay xuống đất.

Trong mắt Liên Tẩn lộ vẻ kinh hãi, gã đứng dậy, bảo vệ trước mặt tên công tử, Thư Nhi thấy Hạng Thiếu Long đến cứu, không biết sức mạnh ở đâu, nàng đập gã công tử té nhào xuống, khóc òa lên rồi lao về phía Hạng Thiếu Long.

Liên Tẩn giơ chân ra gạt, nàng té nhào xuống đất, bị Liên Tẩn giậm lên lưng.

Hạng Thiếu Long thấy cảnh đó giận lắm, quét ngang thanh kiếm, gạt ra năm thanh kiếm đang tấn công đến, tiếp theo đường kiếm biến hóa, lập tức có hai tên đổ máu mà thối lui.

Lúc này gã còn cách Liên Tấn và tên công tử ấy mười bước, ở giữa là mười hai tên võ sĩ hung tợn, thấy Thư Nhi lọt vào móng vuốt tên công tử, Hạng Thiếu Long hươ một đường kiếm, rồi lăn người về phía mấy tên võ sĩ.

Bọn này chưa bao giờ gặp cách đánh như thế nên lúng túng tay chân, trong chốc lát đã có mấy tên trúng kiếm ở bắp chân, loạng choạng ngã xuống.

Khi Hạng Thiếu Long đứng dậy, thì đối mặt ngay với Liên Tấn, cả hai lườm lườm nhìn nhau.

Liên Tấn giở chân ra khỏi người Thư Nhi, tay tuốt kiếm ra khỏi vỏ, bất ngờ tấn công Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long không ngờ kiếm pháp đối phương tinh diệu như thế, liền thi triển tinh hoa của Mặc tử kiếm pháp để gạt ra.

Keng một tiếng, kiếm ảnh của Liên Tấn bị gạt ra, gã rùng người xoáy tít kiếm tấn công trở lại.

Khi đó có hai tên võ sĩ đang xông tới, Hạng Thiếu Long không thể lùi lại nên trước tiên xoay nhanh người lại gạt kẻ địch sau lưng.

Liên Tấn cười lạnh lùng, không thêm lùi tới nữa.

"Ngừng tay!"

Một tiếng quát lớn ở ngoài cửa, Đào Phương và mười mấy tên võ sĩ xông vào lao tới ngay bên cạnh Hạng Thiếu Long, bức người bên Liên Tấn lùi qua một bên.

Thư Nhi lồm cồm bò dậy, khóc nức nở rồi lao vào lòng Hạng Thiếu Long.

Đào Phương thấy gã công tử sau lưng Liên Tấn, nói, "Lão bộc không biết tôn thiếu gia ở đây, xin tôn thiếu gia xá tội Hạng Thiếu Long ôm Thư Nhi,

chợt hiểu ra, chẳng trách nào cả Liên Tấn cũng dám đến đây làm hung, té ra là có cháu nội của Ô Thị Lô chống lưng cho y.

Gã cháu nội ấy đến bên Liên Tấn, mắt lộ hung quang, không thềm ngó tới Đào Phương, chỉ vào Hạng Thiếu Long, "Người là thứ gì, bốn thiếu gia đụng tới người đàn bà của người có gì ghê gớm đâu."

Liên Tấn cười nhạt xen vào, "Là vinh hạnh của y mới đúng."

Đào Phương cười, "Chỉ là hiểu làm thôi, Thiếu Long không biết đây là tôn thiếu gia!"

Gã cháu nội ấy trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long cũng trừng mắt lại nhìn gã, gã cháu nội vốn ngang ngược bá đạo ấy cũng cảm thấy lạnh xương sống Liên Tấn quát lớn, "To gan lắm! Dám vô lễ với Đình Uy thiếu gia, quỳ xuống cho ta."

Đào Phương đứng một bên cũng khuyên, "Mau thỉnh tội với tôn thiếu gia!"

Hạng Thiếu Long ngửa mặt lên trời cười một tràng dài rồi nói, "Ta chỉ nghe lệnh mỗi mình chủ nhân thôi, nếu tôn thiếu gia không vừa ý thì sai người đến giết quách ta cho rồi!" rồi cúi xuống nói với Thư Nhi, "Nàng về phòng đi."

Thư Nhi ngẩng mặt lên nhìn gã rồi chạy vội vào phòng.

Nhất thời, thế cuộc đã căng thẳng đến cực điểm.

Liên Tấn bỗng bước đến Ô Đình Uy nói nhỏ mấy câu.

Hạng Thiếu Long trong bụng biết rõ Liên Tấn đã nhận được tin sắp tử kiếm với gã trước mặt Triệu Hiếu Thành vương, cho nên không chịu động thủ với mình lúc này.

Quả nhiên Ô Đình Uy gật đầu, trừng mắt nhìn gã, "Ta xem tên cầu nô tài người còn sống được mấy ngày nữa!" nói rồi giận dữ bỏ đi.

Khi bước qua mặt Hạng Thiếu Long, Liên Tấn mỉm cười nói, "Kiếm pháp của người cũng khá lắm, nhưng vẫn còn thiếu hỏa hầu, có thể đỡ được mười kiếm của ta, cũng khá lắm!" nói rồi ngênh ngang bỏ đi.

Hạng Thiếu Long bình tĩnh trở lại, đang lo sẽ bị Đào Phương trách, nào ngờ Đào Phương cho bọn thủ hạ lui ra, thân thiết ngồi bên cạnh gã thờ dài nói, "Vận mệnh của ta và người giờ đây đã là một, nếu người thua Liên Tấn, ta cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại Ô gia nữa."

Hạng Thiếu Long áy náy lắm, nói mấy câu xin lỗi.

Đào Phương nhìn gã một lúc rồi đột nhiên cười, nói, "Người quả là kẻ tình thâm nghĩa trọng, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến người, trong mười hai bệch đầu, ta và Võ Hắc là hai người được chủ nhân tín nhiệm nhất, lâu nay như lửa với nước. Lần này Võ Hắc phao tin rằng vì ta để mất mấy trăm thớt ngựa mới cố ý nặn ra câu chuyện người một mình chống lại tám trăm tên mã tặc, giờ đây bị chủ nhân ép buộc nên không còn cách nào đành đem người cho Liên Tấn tế cờ, Thiếu Long, người nhất định phải giúp ta hạ cơn giận này."

Đào Phương nói tiếp, "Vừa rồi một mình người hạ mười tên võ sĩ của tôn thiếu gia trước mặt Liên Tấn, không những không phải là chuyện xấu, chuyện này tất sẽ truyền đến tai chủ nhân, người sẽ nhìn người bằng đôi mắt khác, chỉ cần người thắng Liên Tấn, thì lúc đó thiên hạ sẽ thuộc về ta và người."

Lúc này Lý Thiện hốt hải chạy vào nói, "Tổ Nữ trước khi gặp mặt Thiếu Nguyên quân, giả cách thay quần áo đã treo cổ tự tử Thiếu Nguyên quân giận lắm, đánh tiếng tìm Hạng đại ca trút giận."

Hạng Thiếu Long nghe xong như sét đánh ngang mày, giận đến nổi chân tay lạnh ngắt, nén không được, nước mắt tuôn trào.

Trong đời gã, đây là lần đầu tiên nổi lên một ý nghĩ báo thù.

Lúc này gã mới biết vì sao Mỹ Tầm Nương thà chịu chia cắt với gã một không chịu đến Hàm Đan.

Dù gian nan thế nào, gã cũng phải bất chấp thủ đoạn để dồn Thiếu Nguyên quân vào chỗ chết, rửa hận cho nàng Tố Nữ đáng thương.

Thư Nhi thở thê, "Hạng lang ơi! Thư Nhi e rằng chúng ta sẽ không còn bên nhau nữa."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, "Yên tâm đi! Đào Phương sẽ tỏ rõ cùng Ô Thị Lô, giả vờ nói rằng vì cháu nội của lão và Liên Tấn đến quấy rối ta, khi tử võ trong cung ta sẽ vì lòng dạ không yên mà thất bại, cho nên trước khi tử võ, nàng rất an toàn Thư Nhi kiên quyết nói, "Giả sử Hạng lang có điều chi bất trắc, Thư Nhi sẽ đem thân này tuẫn cùng Hạng lang."

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, "Yên tâm đi! Ta sẽ không thua đâu."

Lúc này có tiếng gõ cửa, Xuân Doanh nói vọng vào, "Hạng gia, Đào công sai chúng tôi đến tắm rửa thay đồ cho ngài, Thư Nhi vui mừng nói, "Lần này Thư Nhi muốn phục thị cho chàng."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cùng Trộn Giấc Xuân

Đ

ào phương ló đầu ra cửa xe, hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, "Ta biết Thiếu Long đã sớm đoán ra được người muốn gặp người là Nhã phu nhân, từ khi chồng mụ là Triệu Quát chết ở trận Trường Bình, người đàn bà phóng đảng này suốt ngày đi tìm mỹ nam tử, nếu vừa ý thì giữ lại làm diện thủ,* Liên Tấn là trong số đó."

Hạng Thiếu Long hỏi nhỏ, "Người anh Triệu Hiếu Thành vương của mụ có biết chuyện này chăng?"

Đào Phương nói, "Toàn thành đều có mật thám, đại vương làm sao mà không biết, chỉ vì năm ấy đại vương trúng kế phản gián của Phạm Tuy nước Tần nên mới dùng Triệu Quát thay cho Liêm Pha, lại không chịu nghe lời can gián của thừa tướng Lan Tương Như, sai một kẻ chỉ biết nói mà không biết đánh trận như Triệu Quát đem quân đi đánh Tần ở Trường Bình nên mới khiến cho bốn chục vạn hùng binh bị chôn sống, còn Triệu Quát cũng bỏ thân nơi sa trường, chỉ còn có hai trăm bốn chục người quay về, cho nên đại vương lấy làm áy náy với muội tử lắm, không hề để ý đến việc làm của mụ ta. Vì thế Nhã phu nhân có ảnh hưởng rất nhiều đến đại vương, người đừng đắc tội với ả!" nói rồi phất tay cho mã phu khởi hành.

Trong xe Hạng Thiếu Long cảm thấy rất buồn cười.

Ngày trước khi ở Võ An, đã từng nghĩ rằng phải làm nam kỹ để kiếm lộ phí, nào ngờ hôm nay thân bất do kỷ,* quả thật đã trở thành một nam kỹ, khách hàng là Nhã phu nhân.

Gã trong lòng buồn bực nên không nhìn ra ngoài.

Ý nghĩ trước đây của bản thân thật là ấu trĩ, tưởng rằng dựa vào những bài học trong quân đội có thể được thi triển ở thời đại này, nào ngờ chuyện đời phức tạp, cổ kim cũng như nhau, cái dùng của kẻ thất phu vốn chẳng có tác dụng gì.

Muốn khống chế vận mệnh của chính mình, thì phải có thủ đoạn, phải dấn lên kẻ khác mà đi.

Chuyện quan trọng nhất trước mắt là phải đánh bại cho được Liên Tấn, nhưng người này kiếm thuật quả thật đã đến lúc đăng phong tạo cực, dù mình có thêm chân tay cũng e rằng không chống đỡ nổi.

Mà Liên Tấn nói cũng đúng, Mặc tử kiếm pháp của gã đến nay cũng chỉ mới học được vài tháng, kinh nghiệm hay hỏa hầu cũng chưa đủ, làm sao đấu lại y.

Vừa rồi khi giao thủ, Liên Tấn có biểu hiện rất bình tĩnh tự nhiên, chính là cảnh giới của một kiếm thủ chân chính mà Nguyên Tông đã nói. Còn gã thì nóng vội, nếu không thể xoay chuyển tình hình thì gã tất sẽ bại, làm thế nào đây?

Trong lòng gã chợt nhớ đến tuyệt sắc mỹ nhân Ô Đình Phương.

Nếu mình có thể chiếm được trái tim của nàng thì sẽ gây đả kích như thế nào với kẻ tự phụ như Liên Tấn? Nói tới theo đuổi mỹ nữ, trước giờ gã vẫn tự cho rằng mình là một tay tở, cô ả đáng ghét ngang ngạnh Ô Đình Phương kia làm sao có thể kháng cự được gã. Vấn đề là thời cổ đại không có những chuyện hẹn hò qua điện thoại, mình làm sao có thể chiếm được ả?

Lúc ấy xe ngựa đi qua một dãy nhà lớn, phía trước có quân lính canh giữ, lại chỉ thấy những nhân vật quyền quý của nước Triệu ra vào, liền hỏi tên mã phu.

Mã phu trả lời, "Đó là phủ đệ của người nước khác tại Hàm Đan."

Hạng Thiếu Long vui mừng trong bụng, nói không chừng Tần Thủy Hoàng Doanh Chính đang ở đây.

Xe ngựa tiến vào một con đường đá, hướng về một căn phủ đệ lớn.

"Hạng Thiếu Long! Đây là thời khắc mi nên thay đổi, không dễ bị kẻ khác thao túng nữa," Hạng Thiếu Long tự nhủ.

"Hay lắm! Ta sẽ thi triển thủ đoạn, trước tiên chinh phục Nhã phu nhân để gây sự đả kích cho Liên Tấn."

Hạng Thiếu Long người mặc võ phục, ngoài khoác trường bào, hông mang trường kiếm, tóc búi cao, hiên ngang bước theo hai nô tỳ xinh đẹp vào phủ đệ của Nhã phu nhân.

Hai tên thị nữ mời gã ngồi xuống chiếu, dâng trà thơm, rồi lui gót, chỉ còn lại mình gã trong đại sảnh rộng lớn.

Hạng Thiếu Long cảm thấy buồn, đưa mắt nhìn quanh.

Đại sảnh bố trí rất thanh nhã, trên tường treo bức tranh, trong tranh toàn là những nhân vật cung đình.

ở giữa đại sảnh có trải một chiếc thảm lớn, hoa văn hình mây, màu sắc sạch sẽ, khiến cho người ta cảm thấy thư thái trong lòng, bên bức tường là mấy món cổ vật, nếu mang một món về thế kỷ XXI, chỉ cần bán đấu giá là có thể ăn suốt đời không hết.

Lúc này, gã cảm giác có người khác nhìn lên.

Hạng Thiếu Long nhìn sang bức bình phong bên trái, chỉ thấy có một đôi mắt đang lấp ló phía trong, trong lòng cảm thấy buồn cười, biết chắc chắn ấy là Nhã phu nhân đến xem hàng.

Nếu bản thân tỏ ra bất an hoặc không nhẫn nại, thì sẽ khiến cho ả dâm phụ ấy coi rẻ, nghĩ tới đây, gã đứng dậy cởi áo ra, để lộ thân hình vạm vỡ mà bất cứ nữ nhân nào cũng say mê rồi bước đến cửa sổ nhìn ra.

Gã đứng đó, một tay đặt ở phía sau lưng, một tay nắm đốc kiếm, mắt nhìn xa xăm, trông như một bức tượng.

Gã không mang mộc kiếm đến, đó là vũ khí bí mật của gã, gã không muốn bất cứ kẻ nào biết được điều này trước khi tỉ kiếm với Liên Tấn.

Những tia nắng còn sót lại chiếu lên gã, càng khiến cho gã đẹp thêm muôn phần.

Làn gió mát phớt qua khiến tinh thần gã sảng khoái.

Nhất thời gã quên hẳn Nhã phu nhân đang nhìn lén gã, nhớ tới thời đại của mình.

Trong thời đại ấy, mạng được yếu thua tuy vẫn chưa thay đổi, nhưng vẫn có pháp luật, giữa các nước cũng tồn tại công pháp. Nhưng trong thời Chiến Quốc này, mệnh lệnh của quân chủ chính là pháp quy, lời nói của nước lớn chính là công lý, xem ra Tần Thủy Hoàng không làm sai. Không có ông ta thì không có nước Trung Quốc thống nhất, sớm muộn gì cũng bị ngoại tộc nuốt trọn, chính vì vậy Tần Thủy Hoàng mới xây dựng trường thành để bảo vệ cho Trung Quốc.

Tiếng bước chân vang lên.

Tên thị nữ mời gã vào trong gặp Nhã phu nhân, đồng thời tháo kiếm xuống.

Hạng Thiệu Long biết đã qua được ải thứ nhất, điềm nhiên tháo kiếm, bước theo tin thị nữ vào trong.

Gã bước qua cửa, chỉ thấy một thiếu phụ đang nằm nghiêng trên tấm nệm dài, trông rất nhàn nhã, một tay chống cằm, đôi mắt long lanh đang lạnh lùng dò xét gã, đôi chân trắng như tuyết lộ ra, khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng điên đảo thần hồn. Trong phòng không có đèn, chỉ có ánh chiều vàng vọt từ phía tây chiếu vào.

Tên thị nữ lui ra, chỉ có Hạng Thiếu Long đứng trước cửa.

Không biết bộ y phục Nhã phu nhân đang mặc làm bằng chất liệu gì, có lẽ là tơ thật nên trông rất bóng.

Tai đeo đôi khuyên bằng vàng, mái tóc cắm một cành kim thoa, trên có đính minh châu, người tỏa ra một mùi hương thơm tho. Mặt của nàng càng đẹp, cứ như là tranh vẽ, làn da trắng mịn có pha chút ửng hồng.

Nàng không quá hai mươi lăm tuổi, đó chính là thời kỳ hoàng kim của nữ nhân.

Thực ra ngón thực chỉ của Hạng Thiếu Long đã máy động từ sớm, nhưng vì muốn chinh phục thiếu phụ diễm lệ này nên cố ý ỉa vờ không thèm để ý.

Hạng Thiếu Long nghênh ngang bước tới giường nàng chỉ còn cách năm bước, cúi người thi lễ, "Hạng Thiếu Long bái kiến Nhã phu nhân !" nói rồi nhìn thẳng vào thân hình bốc lửa của nàng mà không thèm giữ ý, nhưng không lộ vẻ mê mẩn, chỉ giống như đang thưởng thức một món cổ vật ngoài phòng.

Nhã phu nhân cười, cất giọng trong trẻo, dịu dàng nói, "Hạng Thiếu Long! Ngồi đi!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, ngồi xuống với tư thái đẹp nhất, nhìn nàng mà không nói lời nào.

Nhã phu nhân không vui nói, "Ta chưa bao giờ thấy một ánh mắt nào cả gan vô lễ như ngươi, chả lẽ ngươi không biết thân phận của ta ư?"

Hạng Thiệu Long ung dung nở nụ cười nói một cách tự tin tự phụ, "Thần làm sao không biết thân phận của Nhã phu nhân, nhưng vẫn không thay đổi được sự thật ta là nam nhân, phu nhân là nữ nhân. Thần dùng ánh mắt của nam nhân nhìn nữ nhân để thưởng thức phu nhân, điều đó cũng đủ nói lên rằng vẻ đẹp của phu nhân làm cho Hạng mỗ quên đi khoảng cách quân thần."

Nhã phu nhân lặng người đi, ngồi dậy.

Hạng Thiệu Long hau háu nhìn vào bộ ngực bốc lửa của nàng.

Nhã phu nhân giận dữ quát, "Vô lễ, ngươi nhìn cái gì?"

Hạng Thiệu Long biết phải dừng đúng lúc, mặt tỏ vẻ cung kính, đáp, "Phu nhân nếu không vui vì chân tình của thần, xin hãy trừng phạt."

Nhã phu nhân lúng túng đáp, "Thôi đi! Ngươi có biết tại sao bốn phu nhân triệu kiến ngươi chẳng?"

Hạng Thiệu Long định nói là đến để đưa người lên giọng xuống chiếu, nhưng đương nhiên không dám thốt ra miệng, nhẹ nhàng nói, "Đương nhiên là biết, phu nhân muốn xem thử Hạng Thiệu Long có phải là thứ mà phu nhân mãi tìm hay chẳng."

Nhã phu nhân trợn mắt nhìn gã một lúc rồi bật cười, "Ta chưa bao giờ gặp một người đàn ông cuồng vọng tự đại hơn ngươi."

Hạng Thiệu Long mỉm cười đứng dậy, cúi người nói, "Nếu Nhã phu nhân nói thế, thần xin cáo lui!" nói rồi quay người đi.

Nhã phu nhân không ngờ gã dùng chiêu này, tức giận quát lớn, "Đứng lại cho ta, mi không sợ chết à?"

Hạng Thiệu Long quay người lại, mỉm cười, "Phu nhân bớt giận, thật ra thần sao đành bỏ đi được, chỉ là muốn xem phu nhân có lên tiếng giữ thần lại để cùng trọn giấc xuân tiêu mà thôi."

Nhã phu nhân nhìn gã với ánh mắt rực lửa, có vẻ như ép người ta, những lời nói không chịu lép vế kia đã khiến cho lòng nàng bồn loạn, nhưng nàng càng đẹp thêm muôn phần.

ánh nắng cuối cùng đã biến mất.

Căn phòng bắt đầu tối.

Hạng Thiệu Long bước đến bên chiếc ghế nhỏ bên cạnh Nhã phu nhân, quỳ xuống, cầm môi lửa để trên ghế châm vào ngọn đèn.

Dưới ánh đèn, Nhã phu nhân say sưa ngắm đôi mắt của gã.

Hạng Thiệu Long nghĩ thầm, từ ngày xuất đạo cho đến nay, đây là lần đầu tiên thưởng thức được không khí cổ điển lãng mạn này, đêm nay làm thế nào cũng phải chinh phục được mỹ nhân này.

Đây là ước mơ của bất cứ gã đàn ông nào gặp nàng, gã cũng không phải ngoại lệ.

Gã quỳ trước mặt nàng, nắm lấy đôi vai của nàng, dịu dàng mà rằng, "Muốn ta xem phu nhân là nữ nhân xin phu nhân hãy cho biết."

Nhã phu nhân cảm thấy toàn thân không còn sức phản kháng, nàng ngã vào lòng gã, dịu dàng than thở, "Tại sao Hạng Thiệu Long ép người quá đáng như thế?"

Hạng Thiếu Long nhìn vào đôi mắt nàng, hỏi, "Phu nhân có bao giờ khoái lạc chưa?"

Nhã phu nhân lộ vẻ buồn rầu, thỏ thẻ đáp, "Khoái lạc ư! Ta chưa bao giờ nghĩ đến điều này."

Hạng Thiếu Long thở dài, nữ nhân quá xinh đẹp cũng chỉ là hồng nhan bạc mệnh, trách nhiệm đương nhiên là ở người đàn ông. Nhưng sắc đẹp cũng chỉ là một giấc mơ ngắn ngủi, không biết có được bao nhiêu mỹ nhân tìm thấy được niềm vui khi sắc đẹp dần mất đi.

Tự cổ mỹ nhân như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu.* Cho nên Nhã phu nhân mới nhân lúc nét hoa nở rộ, tìm cho mình một người đàn ông. Hạng Thiếu Long hỏi đúng tim đen của nàng, khiến cho Nhã phu nhân thổ lộ tấm chân tình với gã, bị gã nắm phải điểm yếu.

Nhã phu nhân mỉm cười, nắm lấy tay gã, sau đó kéo gã đứng dậy, thỏ thẻ nói, "Nhưng ta biết rằng đêm nay ta sẽ rất vui ! Nào, hãy vào trong, ta đã chuẩn bị tiệc rượu, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện được chẳng?"

Nhã phu nhân bưng mỹ tửu dâng đến miệng Hạng Thiếu Long, mỉm cười, nói, "Đây là ly rượu đầu tiên, Thiếu Long chúng ta mỗi người uống một nửa nhé."

Hạng Thiếu Long cười thầm, dù nàng xuất thân cao quý như thế nào nhưng vẫn là một nữ nhân cần được che chở yêu thương, dựa vào điều này, có thể làm cho nàng không thể chống cự được.

Cách chinh phục nàng duy nhất là phải xem nàng như một nữ nhân bình thường, quan trọng hơn là phải khiến cho nàng cảm thấy là một nữ nhân bình thường còn tốt hơn là một vị phu nhân.

Gã rất hiểu rõ điều này.

Vấn đề duy nhất là Liên Tấn chiếm vị trí thế nào trong lòng nàng, bởi vì y cũng là một nam nhân rất hấp dẫn.

Nhã phu nhân là một cuộc chiến khác của gã và Liên Tấn. Đêm cứ thế qua đi.

Nàng không còn là một mệnh phụ nữa, mà đã trở thành một người tình của Hạng Thiếu Long.

Đêm nay nàng đã giữ Hạng Thiếu Long lại bên mình, điều đó khác với mọi hôm, Liên Tấn cũng không ngoại lệ, nhưng đêm nay nàng không mu ốn xa rời người đàn ông này.

Nhưng chỉ đêm nay.

Ngày mai sẽ hoàn toàn khác, không có người đàn ông nào có thể khiến nàng đầu hàng.

Nàng chỉ muốn người đàn ông khuất phục mình chứ không muốn cúi đầu trước người ta.

Trong mơ hồ nàng thiếp đi, lúc tỉnh dậy mặt trời đã lên cao.

Hạng Thiếu Long chẳng biết đi đâu, chỉ để lại một nhánh hoàng cúc vừa ngắt ngoài vườn.

Nhã phu nhân cầm lấy cành hoa, nở nụ cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ngọc Nữ Đa Tình

H

ạng Thiều Long về đến biệt quán, Đào Phương đợi đã từ lâu.

Bọn nô tỳ Xuân Doanh sau khi mang điểm tâm lên thì lui ra.

Đào Phương nói, "Chủ nhân đã bẩm tấu với đại vương chuyện người và Liên Tẫn quyết đấu, đại vương rất vui mừng, định thời gian quyết đấu là hoàng hôn ngày hôm kia, ta xem mấy ngày hôm nay người tốt nhất đừng nên gần nữ nhân để dưỡng tinh thần, cuộc đấu này phải thắng chứ không được bại."

Hạng Thiều Long hơi lúng túng đáp, "Yên tâm đi! Tại hạ là người càng gần gũi nữ nhân thì càng có tinh thần, không có nữ nhân thì ngược lại sẽ cất tay không nổi!" thấy y nửa tin nửa ngờ, lại bồi tiếp một câu, "Đừng quên đêm đối phó với bọn mã tặc, đông Phương Thị đang ở bên tại hạ."

Đào Phương đương nhiên không biết đêm đó gã không hề gần gũi Đinh Phương Thị, nhìn gã bằng ánh mắt hâm mộ, nói, "Giờ đây người trở thành nhân vật được chú ý nhất Hàm Đan, tề danh cùng chủ nhân, ngay cả Quách Tùng cũng hỏi về chuyện của người."

Hạng Thiều Long ngạc nhiên hỏi, "Cái gì? Có kẻ giàu ngang với chủ nhân hay sao?"

Đào Phương nói, "Nước Triệu chỉ có kẻ ấy, nếu nói số lượng bò ngựa dê của chủ nhân phải đếm bằng sơn cốc, thì binh khí được chế tạo từ mỏ sắt của Quách Tùng dùng thuyền để đếm, lão ta không những đáp ứng nhu cầu của nước Triệu mà còn đáp ứng cho những nước khác nữa, kiếm được rất nhiều tiền!" rồi hạ giọng nói tiếp, "Đại vương ân sủng Quách Tùng hơn cả

chủ nhân, bởi vì phụ thân của chủ nhân có một nửa là huyết thống của người Tần, cho nên mới có cái tên cổ quái như thế này."

Hạng Thiếu Long giật mình, trong đầu gã có một ý nghĩ mơ hồ nhưng vẫn chưa rõ ràng.

Đào Phương nói tiếp, "Đêm qua ta được mật báo, thằng tiểu tử bại gia Ô Đình Uy rất thống hận nhà ngươi, lại rất muốn giành lấy Thư Nhi của ngươi. Cho nên quyết định không thèm để ý đến lệnh của chủ nhân, sẽ giết chết ngươi trước khi ngươi quyết chiến với Liên Tấn. Xem ra ta phải dắt ngươi đến chào hỏi đại thiếu gia, thằng tiểu tử ấy sẽ không dám khinh cử vọng động."

Hạng Thiếu Long đang nghĩ tới việc Ô Thị Lô có huyết thống người Tần, chẳng trách nào lão hy vọng có người Triệu thắng được Liên Tấn, nói không chừng ý đồ thực sự của lão không phải như vậy, chỉ là muốn tỏ cho Triệu vương biết lão hoàn toàn đứng về phía người Triệu. Cho nên không chịu ra mặt cho người Yên, ngược lại, đem một mỹ nữ như Thư Nhi tặng cho gã, đó có lẽ là lý do chính.

Thời Chiến Quốc, không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện huyết thống, vì thế có thể thấy rằng muốn thống nhất một quốc gia nhiều dân tộc là chuyện không dễ tí nào.

Hạng Thiếu Long hỏi, "Liên Tấn có cùng gã tiểu tử ấy đối phó với tại hạ chăng?"

Đào Phương lúc này đã xem gã là tâm phúc, không cần giấu giếm nữa, nói, "Giờ đây có kẻ kiếm tận cổ, Liên Tấn cũng không chịu ra tay trước. Tên khốn kiếp ấy khiêu chiến khắp nơi là để kinh động đại vương. Đại vương trước giờ không thèm để ý đến y, lại còn tỏ vẻ bất mãn chủ nhân vì đã tìm một người ngoài đến dập tắt uy phong kiếm thủ của mình, lần này có được cơ hội, y tất sẽ không phá hoại."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng Triệu Hiếu Thành vương nhỏ nhen như thế sao có thể làm chuyện lớn được, rồi gã nói, "Không có Liên Tấn, ta cũng chẳng sợ thằng tiểu tử ấy, y không thể tìm một trăm đứa đến đây vây công ta."

Đào Phương rất lấy làm thích thú vì sự khôi hài của gã, nói, "Đương nhiên không thể, huống hồ chi chuyện này phải tiến hành bí mật, nhưng gặp thiếu gia chào hỏi vài câu cũng tốt. Trong mười bảy người con của chủ nhân, đại thiếu gia là có bản sự nhất, phụ trách việc mua bán bên ngoài. Lại sinh ra một mỹ nhân có cơ hội trở thành hoàng hậu là Ô Đình Phương, nhưng đại vương vì chuyện chủ nhân có huyết thống người Tần nên vẫn do dự chưa nạp tân tiểu thư, bởi vì quý tộc trong vương thất đều phản đối chuyện này."

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhức đầu, bề ngoài xem ra rất đơn giản, nhưng phía trong lại phức tạp như thế này, gật đầu đáp, "Được thôi, có cơ hội tại hạ sẽ gặp đại thiếu gia."

Đào Phương nói, "Cái gì mà có hay không có cơ hội, giờ đây ta và người sẽ lập tức đi gặp đại thiếu gia để tránh Ô Đình Uy ra tay trước."

Hạng Thiếu Long nhú mày đáp, "ít ra cũng để tôi thay y phục chứ."

Đào Phương cười, "Mau lên, ta sẽ chờ người ở đây."

Hạng Thiếu Long vội bước vào trong.

Thư Nhi và bốn nô tỳ đang gấp rút may võ phục để gã mặc đi gặp Triệu vương. Hạng Thiếu Long vui lắm, thay y phục rồi cùng Đào Phương đến Ô phủ.

Cả hai băng qua luyện võ trường rồi một vườn hoa, cuối cùng đến một tòa phủ đệ hùng vĩ.

Cả hai được mời vào đại sảnh chờ đợi.

Lát sau một tên võ sĩ bước ra mời Đào Phương vào, chỉ còn lại Hạng Thiếu Long, lòng nghĩ thầm, tại sao gã đại thiếu gia đó không chịu gặp cả hai người một lúc?

Lúc này tên võ sĩ lại bước ra, bảo với Hạng Thiếu Long, "Hạng gia, mời theo tiểu nhân !"

Hạng Thiếu Long bước theo gã.

Hạng Thiếu Long bắt đầu nghi ngờ trong lòng, tên võ sĩ ấy bỗng nhiên nhanh bước, vừa lúc ấy, kiếm ánh lóe lên, hai thanh trường kiếm từ bụi hoa hai bên phóng ra, đâm vào hai bên sườn gã.

May mà gã đã sớm đoán được, không tiến không lùi, đứng nguyên một chỗ bật kiếm ra, keng keng hai tiếng, không những bức lùi được kẻ địch mà còn khiến cho một kẻ bị thương.

Thốt nhiên trong gốc cây hiện ra ba mươi tên võ sĩ, trong đó có Ô Đình Uy, vây gã lại.

Hạng Thiếu Long dựng kiếm đứng yên, không hề sợ hãi.

Ô Đình Uy nấp sau một tên võ sĩ, đặc ý nói, "Cầu nô tài, lần này xem người chạy đi đâu?"

Hạng Thiếu Long ung dung cười, "Đừng nói lần này, kẻ chạy đằng trước chẳng phải là ta sao?"

Ô Đình Uy vốn tưởng đối phương sẽ cầu xin, nào ngờ một câu cũng không nhường, gã cả giận quát lên, "Chém chết hắn cho ta."

Hạng Thiếu Long có kinh nghiệm rất phong phú về chuyện đánh nhau, biết rõ được ra tay trước sẽ khống chế được kẻ địch, huống chi lần này địch đông ta ít, Ô Đình Uy vừa mở miệng, gã đã đâm thẳng cây kiếm vẫn còn vỏ

vào tên võ sĩ phía sau lưng mình, kiếm chém chân đá, chỗ thúc, lao vào bọn võ sĩ như một mãnh hổ, thế là đã có mấy tên bị trọng thương ngã xuống đất.

Bọn võ sĩ chưa từng gặp cách đánh không cần quy tắc, mà chỉ cần thẳng này, lại e sợ như thế sẽ vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân, lại thấy gã hung hãn như thế, phần lớn chỉ hư trương thanh thế.

Hạng Thiếu Long trong lòng vẫn còn hận chuyện đêm qua Ô Đình Uy cưỡng bức Thư Nhi, ra tay càng không dung tình, thi triển Mặc tử kiếm pháp đến mức cực tận, biến hóa vô cùng, kỳ ảo huyền diệu.

Bọn võ sĩ bị Ô Đình Uy thúc ép, nên căn răng xông lên, từng tên một bị trúng kiếm ngã xuống đất, tuy không ai mất mạng, nhưng cũng không thể động thủ được nữa.

Trong chớp mắt chỉ còn lại mười tên võ sĩ đang bảo vệ Ô Đình Uy.

Hạng Thiếu Long khẽ hừ một tiếng, quắc mắt nhìn Ô Đình Uy, mũi kiếm hướng về phía trước, rê từng bước về phía Ô Đình Uy và mười tên võ sĩ. Ô Đình Uy không ngờ gã thần dũng như thế, hoảng sợ vừa phát tay ra hiệu tấn công vừa chạy thối lui.

Hạng Thiếu Long đâu dễ tha cho gã, phóng về phía trước, một kiếm chém ra, một tên võ sĩ đưa kiếm lên đỡ, keng một tiếng, tên võ sĩ ấy ngã lăn xuống đất đủ thấy sức mạnh của gã kinh người, bọn võ sĩ đều thất sắc, sợ gã hại Ô Đình Uy nên đều xông lên. Hạng Thiếu Long múa tít thanh kiếm bảo vệ trước thân. Hai tên tướng gã đã sức cùng lực kiệt, nên xông vào tấn công, đột nhiên thấy đối phương thủ kỹ, lại còn đáng sợ hơn là trong đó có thể phản công, kiếm ảnh dần dần bao trùm lên bọn võ sĩ, khiến cho chúng có cảm giác không thể chạy thoát được.

Đó chính là tinh túy của Mặc tử kiếm pháp, trong thủ chứa công, hôm ấy Hạng Thiếu Long đã bị thế phản kích của Nguyên Tông đánh bại, kiếm thế tán loạn. Hai gã này cũng giống như Hạng Thiếu Long ngày trước.

Cả hai tên hồn phi phách tán định thu kiếm lùi về sau kiếm ảnh bỗng mở rộng, cả hai đều trúng đòn đả máu té bật ra sau. Hạng Thiếu Long nhân lúc những tên còn lại đang lúng túng, phá vòng vây, xông về phía Ô Đình Uy. Ô Đình Uy gắng gượng đưa kiếm lên đỡ. Nào ngờ Hạng Thiếu Long lại lùi về phía sau, quyết chiến với bọn võ sĩ.

Sau khi đâm ngã bốn tên, lại xông về phía Ô Đình Uy.

"Keng."

Liên tiếp bảy kiếm, Ô Đình Uy đã bị gã ép vào trong viên lâm, bọn võ sĩ nằm la liệt, không còn sức đứng dậy.

"Choang."

Trường kiếm của Ô Đình Uy bị đánh bay, lưng dựa vào một gốc cây lớn, mặt không còn một chút máu, run rẩy quất lớn, "Nô tài to gan, dám vô lễ với ta."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, "Có gan hãy kêu thêm một tiếng nô tài!" mũi kiếm chĩa thẳng vào yết hầu tên tiểu tử kiêu ngạo.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến kẻ khác.

Ô Đình Uy hoảng sợ, toàn thân run rẩy, lắp bắp nói, "Người dám đả thương ta à?" nhưng không dám mạo hiểm gọi hai chữ nô tài nữa.

Hạng Thiếu Long mặt vẫn lạnh như băng, trầm giọng nói, "Đào gia ở đâu?"

Ô Đình Uy suýt tí nữa khóc rống lên, "Ta đã sai người bắt gã rồi."

Hạng Thiếu Long mỉm cười đáp, "Tôn thiếu gia, người không tin ta sẽ đả thương người à, ta sẽ đâm mù mắt người để xem người có tin hay không?"

Ô Đình Uy thấy nụ cười của gã lạnh tanh, không hề có chút tình người, cuối cùng quá hoảng sợ, run rẩy nói, "Đừng!"

Mũi kiếm của Hạng Thiếu Long nhích lên trên.

Khi Ô Đình Uy kêu thảm, phía sau Hạng Thiếu Long có tiếng kêu của một nữ nhân.

Ô Đình Uy tưởng không thể giữ được mắt mình toàn thân run rẩy, sắp đá vãi trong quần, trường kiếm chỉ hơi nhích qua, mũi kiếm đâm thẳng vào gốc cây, quả thật chỉ cách có một centimetre.

"Bốp, bốp."

Hạng Thiếu Long chân phải đá vào mông gã.

Ô Đình Uy bay bổng lên, Hạng Thiếu Long quay lại đỡ một kiếm của tuyệt sắc mỹ nữ Ô Đình Phương.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn nàng, gằn giọng hỏi, "Té ra tôn tiểu thư cũng có phần trong chuyện này ư?"

Ô Đình Phương giận đến đỏ mặt, nghiến răng nói, "Ta phải giết người!" nói rồi phóng kiếm tới tấn công gã, kiếm pháp hơn hẳn anh mình, chỉ thiếu lực đạo và kinh nghiệm mà thôi.

Hạng Thiếu Long lòng chột nghĩ một kế, vừa đánh vừa lùi, trong chớp mắt đã dụ nàng vào sâu trong viên lâm.

Ô Đình Phương thấy đánh mãi không hạ được, vừa vội vừa tức, càng lúc lực bất tòng tâm, thở hổn hển, vừa chém được hai kiếm nữa, keng một tiếng, thanh trường kiếm rơi khỏi tay.

Hạng Thiếu Long tra kiếm vào vỏ, bước về phía trước, bế quan nàng, ép vào gốc cây, cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh xắn của nàng.

Ô Đình Phương bủn rủn tay chân, vừa sợ vừa giận nói, "Người muốn làm gì?"

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, "Đương nhiên là muốn nàng bồi thường cho ta."

Ô Đình Phương sợ lắm, dùng hết sức vùng vẫy. Từ ngày sinh ra, đây là lần đầu tiên bị nam nhân khinh bạc vô lễ như thế này. Liên Tấn cũng đã từng ôm nàng, nhưng lập tức bị nàng đẩy ra.

Nàng không tham gia cùng với Ô Đình Uy, nhưng thấy sự lạ nên đến xem thử. Thấy Hạng Thiếu Long quả là một đấng anh hùng hơn người. Điểm này Liên Tấn không bằng.

Đang vùng vẫy, thì nàng đã bị đối phương hôn vào miệng. Ô Đình Phương vừa sợ vừa thẹn, mím chặt môi lại.

Phía ngoài có bước chân người vọng vào.

Hạng Thiếu Long rời nàng ra, thì thầm vào tai nàng, "Có thể hôn được tôn tiểu thư, chết cũng tình nguyện !" nói rồi bước ra.

Ô Đình Phương mềm nhũn người, ngồi bệt xuống đất, dựa vào gốc cây thở dốc. Khi Hạng Thiếu Long quay ra, một hảo hán cao lớn, đang nổi trận lôi đình với bọn võ sĩ và Ô Đình Uy. Đào Phương cúi đầu đứng một bên, thấy gã đến liền nháy mắt làm hiệu.

Hạng Thiếu Long bước vòng qua một tên võ sĩ bị thương nặng đang nằm dưới đất, đi về phía đại hán ấy quỳ xuống thi lễ Gã xuống kiểm cũng rất chính xác, chỉ làm cho đối phương bị thương, nhưng lúc này mới ra tay phải tỏ ra uy thế của mình nên tự nhiên phải mạnh tay hơn một chút.

Đại hán ấy không quay đầu nhìn Hạng Thiếu Long, lạnh lùng hỏi, "Đình Phương đâu?"

Hạng Thiếu Long không trả lời, tiếng Ô Đình Phương vang lên phía sau, "Đình Phương ở đây, kiếm pháp của gã thật là giỏi, nữ nhi không thể nào làm gã bị thương."

Đại hán ấy lại quay sang bọn Ô Đình Uy quát lớn, "Cút hết cho ta."

Ô Đình Uy không dám nhìn Hạng Thiếu Long dắt bọn bại binh của mình chuồn mất.

Đại hán ấy quay sang Hạng Thiếu Long nói, "Đứng dậy đi!"

Hạng Thiếu Long cung kính đứng dậy, phát giác Ô Đình Phương đứng bên cạnh liếc gã.

Đào Phương chẳng hiểu ắt giáp gì, cứ nhìn mãi hai người.

Đại hán ấy nhìn con gái xong, quay sang nhìn Hạng Thiếu Long, quát lớn, "Tốt, một lúc đả thương ba mươi người, mà chẳng có vết thương nào chí mạng, kiếm pháp như vậy ta mới thấy lần đầu, trong cuộc quyết chiến với Liên Tấn, Ô ứng Nguyên ta đây mua Hạng Thiếu Long người thắng."

Hạng Thiếu Long cười thầm, trong thời này có kẻ nào hiểu rõ cấu tạo của cơ thể hơn ta, mồm thì nói khiêm nhường.

Ô ứng Nguyên nhìn gã từ trên xuống dưới rồi mỉm cười, "Người Triệu hiếm có người cao lớn như ngươi, nhưng người Tần thì không phải là hiếm."

Hạng Thiếu Long biết ngay Ô ứng Nguyên lấy làm vinh dự vì huyết thống của mình. Có lẽ y đã đi nhiều nơi, biết được sự lợi hại của người Tần nên mới có ý nghĩ như thế này.

Ô ứng Nguyên hình như rất lấy làm thích thú vì gã, nói, "Bây giờ ta phải đi thị sát ở mục trường phía bắc, Thiếu Long hãy đi theo ta ! "

"Cha, nữ nhi cũng đi nữa," Ô Đình Phương nói.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Ô Đình Phương cúi đầu, tay ngọc vân vê tà áo, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12: Xuân Tình Lai Láng

H

ạng Thiếu Long và năm mươi tên võ sĩ tháp tùng cha con họ Ô ra khỏi thành từ cửa bắc, ngựa tung vó trên đại thảo nguyên.

Ô Đình Phương rất cao hứng, cưỡi ngựa phi trước, Ô ứng Nguyên sợ con gái gặp nguy nên sai bọn võ sĩ đuổi theo, Hạng Thiếu Long thấy thời cơ tốt, xem ra Ô Đình Phương có ý tạo cơ hội cho mình, vội vàng xung phong thúc ngựa đuổi theo.

Hai thớt ngựa sai vó hàng chục dặm đến một thung lũng hẹp, Ô Đình Phương kìm ngựa đi chân lại, lúc này hai thớt ngựa đều chạy đến sùi bọt mép.

Hạng Thiếu Long đến bên cạnh nàng, ngoái đầu nhìn lại, vẫn không thấy bọn Ô ứng Nguyên.

Ô Đình Phương nhoẻn cười nói, "Không cần nhìn nữa ! Chỉ có ta biết con đường này mà thôi. Họ không đến đâu."

Hạng Thiếu Long đâu cần đối phương phải dạy, bước tới, đỡ nàng xuống rồi ôm trong lòng, không thèm để ý đến sự chống cự yếu ớt của nàng, gã tham lam hôn lên đôi môi của nàng.

Ô Đình Phương ngả đầu lên vai gã, ngựa mặt nhìn gã e thẹn nói, "Người thật lớn gan, chưa bao giờ có người đàn ông nào dám vô lễ với ta như người."

Hạng Thiếu Long giả vờ kính cẩn trả lời, "Đâu có, đâu có! Ta chỉ là một gã nhát gan!"

Ô Đình Phương biết gã vẫn còn nhớ chuyện hôm trước mình đã mắng gã là kẻ nhát gan. Nàng bật cười nói, "Đồ bịp bợm, Đình Phương vừa nhìn đã biết người sẽ không khuất phục bất cứ ai, cả gia gia cũng vậy."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, "Dù suy nghĩ của nàng đúng hay sai, chuyện không nên nói với người khác, nếu lọt vào tai chủ nhân, mạng ta khó toàn."

Ô Đình Phương khúc khích cười rồi ngồi thẳng dậy, kìm ngựa dừng lại nói, "Nhìn xem ! Vượt qua sơn cốc trước mặt, lại phải vượt qua một quả đồi nhỏ nữa là có thể thấy được cổng vào của mục trường. Trong thung lũng có con suối nhỏ rất đẹp, chảy vào mục trường, nhân lúc cha vẫn chưa đến, chúng ta hãy vui đùa một chút được không ?"

Hạng Thiếu Long trong lòng đã có tính toán trong thời đại này chỉ cần lấy được lòng của nữ nhân thì họ sẽ còn lớn gan hơn thiếu nữ của thế kỷ XXI, trong lòng gã đang mừng thầm vì đánh bại được Liên Tấn, cười ha hả đáp, "Kẻ nào không chịu vui đùa cùng nàng là kẻ ngu ngốc và điên rồi nhất !" nói rồi thúc ngựa vào thung lũng.

Lúc ấy là đầu thu, khắp sơn cốc rải đầy lá phong, đẹp như tiên cảnh ở chốn nhân gian, một con suối nhỏ chảy ra từ khe đá, tạo thành một thác nước nhỏ.

Ô Đình Phương vẫn là một đứa trẻ, nàng sung sướng nhảy xuống ngựa, chạy tới bên bờ suối.

Hạng Thiếu Long cũng đến bên nàng ôm lấy eo lưng nàng, tay tháo đai lưng.

Ô Đình Phương giật mình, chụp lấy tay gã, nhặc nhiên hỏi, "Người muốn làm gì?"

Hạng Thiếu Long cười nói, "Nước trong xanh như thế này không muốn tắm sao?"

Ô Đình Phương cúi đầu, "Không được! Làm ước tóc cha nhất định sẽ biết được chuyện ta và người, sẽ không tha cho ta và người đâu."

Hạng Thiếu Long nói, "Chúng ta chỉ tắm ở nơi cạn không được sao? Ta bảo đảm không làm ước tóc nàng đâu!"

Ô Đình Phương đỏ mặt, buông hai tay thỏ thẻ nói, "Được thôi ! Nhớ đừng làm ước tóc người ta đó, người tưởng người ta không biết người thật sự muốn làm gì hay sao?"

Hạng Thiếu Long cả mừng, bụng nghĩ thầm một mỹ nhân như thế này, dù có chết cũng không bỏ qua, hai tay lập tức hành động.

Khi hai người về đến mục trường, đội nhân mã của Ô ứng Nguyên mới xuất hiện từ xa.

Những tên phụ trách mục trường nhiệt tình chào đón họ.

Mục trường là một đại bồn địa ba mặt giáp núi, có nước chảy xung quanh, chỉ phía đông là bình nguyên, nhưng chỉ có một con sông lớn vắt ngang qua, muốn vào phải băng ngang qua một cây cầu tre, lại có tường thành cao, nghiêm mật như thành trì của một nước.

Phía ngoài mục trường lại có mấy chục doanh trại của quân Triệu, có thể thấy rằng số lượng súc vật rất lớn, mệnh mạch của thành Hàm Đan cũng là ở đây.

Khi hai người tham quan, Ô ứng Nguyên dẫn mọi người vượt lên, trách nhẹ Ô Đình Phương rồi nói với Hạng Thiếu Long, "Nào, để ta dẫn Thiếu Long đi xem xung quanh."

Hạng Thiếu Long giật mình, đổi ngựa, thông dong đi vào mục trường, Ô Đình Phương đương nhiên đuổi theo.

Ô ứng Nguyên cứ huyên thuyên nói về công việc của mục trường, rõ ràng y rất hiểu rõ về chuyện ở đây.

Cuối cùng ba người đến một ngọn đồi thả đầy cừu, Ô Đình Phương nổi tính trẻ con, nhảy xuống đuổi theo đàn cừu.

Hai người sánh vai nhau trên ngựa, say sưa ngắm cảnh hùng vĩ tráng lệ của núi non.

Ô ứng Nguyên vờ như vô tình hỏi, "Đình Phương rất có thiện cảm với Thiếu Long đấy."

Hạng Thiếu Long không biết hàm ý của y, chỉ âm ừ trả lời.

Ô ứng Nguyên mỉm cười nói, "Thế cũng tốt! Ta trước này vẫn không thích Liên Tấn, người này tâm kế đa đoan, lại cùng một giuộc với Võ Hắc, chỉ là cha ta tin cần bọn chúng, ta cũng chẳng còn cách nào nữa."

Hạng Thiếu Long giật mình, nghĩ bụng Đào Phương chắc là người của Ô ứng Nguyên, nên mới thổ lộ ý thật với mình, gã dò xét nói, "Nghe Đào công nói, chủ nhân có ý gả tôn tiểu thư vào vương thất..."

Ô ứng Nguyên lạnh lùng hừm một tiếng, "Ta đã từng tranh cãi với cha chuyện này, tuổi tác cha đã lớn nên không thấy rõ tình thế hiện tại."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, "Thiếu chủ !"

Ô ứng Nguyên nhìn sang gã, quắc mắt, lạnh lùng nói, "Thiếu Long! Người phải trả lời thành thật cho ta biết, người xuất thân từ đâu, dòng máu trong thân người là máu gì?"

Hạng Thiếu Long biết phải đặt chuyện để trả lời mới xong, nên đáp, "Thiếu chủ coi trọng Thiếu Long như vậy, Thiếu Long không dám giấu người, thực

ra Thiếu Long là hậu duệ của người Tần bị lạc vào vùng núi và một sơn nữ, chuyện này tại hạ cũng chưa cho Đào công biết."

Câu nói này đúng ý Ô ứng Nguyên nên y không hoài nghi nữa, tỏ thật lòng mình, "Giả sử ta gả Đình Phương cho người, người có chấp nhận suốt đời này yêu thương nó không ?"

Hạng Thiếu Long cả mừng, nhưng giả vờ hỏi lại, "Nhưng chủ nhân có chấp nhận không ?"

Ô ứng Nguyên trả lời, "Đừng nghĩ tới chuyện của ông ta nữa."

Hạng Thiếu Long vội vàng hứa ngay.

Ô ứng Nguyên nở nụ cười, vui mừng nói, "Ta quý trọng người không phải vì người có kiếm thuật tuyệt thế hay cơ trí mà là người chịu liều thân chống địch để chiến hữu an toàn rút lui. ấy là trung với chủ, nghĩa với bạn bè, cho nên ta mới yên tâm giao Đình Phương cho người. Đây là một điều ước bí mật, ngoài Đào Phương, tuyệt không để cho người thứ tư biết, bao gồm cả Đình Phương."

Hạng Thiếu Long lờ mờ biết được y vốn đã có kế hoạch, hạ giọng đáp, "Thiếu chủ có cần gì dùng đến Thiếu Long xin hãy căn dặn."

Mắt Ô ứng Nguyên lộ vẻ ngạc nhiên, khen rằng, "Đào Phương quả nhiên không nói sai, chỉ dựa vào cơ trí này của người, sau này tất sẽ là một nhân vật nổi tiếng."

Dừng một lát, rồi y búi ngủi nói, "Cha quả thật đã già rồi, không biết tình thế đang thay đổi!" rồi quay sang gã nói, "Từ khi tam Tấn dựng nên, Ngụy Văn Hầu đã đi xâm lược khắp nơi. Phía tây có Tần, phía đông có Tề, phía nam có Sở, phía bắc có Triệu. Dù Hàm Đan có thành trì kiên cố như thế mà vẫn bị y công phá, lại chiếm đóng hai năm, nếu Tề không ra mặt, Ngụy sẽ không chịu lui binh."

Ba tháng trước, Hạng Thiếu Long thường bàn luận thế sự với Nguyên Tông, nhưng giả vờ không biết gì cả, nói tiếp, "Nhưng quân Ngụy đã bị Ngô Khởi và Tôn Tần đánh bại ở Mã Lăng, sau đó Tần, Tề, Triệu liên tiếp tấn công Ngụy, khiến bọn chúng hao binh tổn tướng, lại mất một vùng đất rộng lớn, thanh thế không còn như trước nữa."

Ô ứng Nguyên rất khen ngợi kiến thức của gã, gật đầu nói, "Hàm Đan không mấy người hiểu biết như ngươi. Thiếu Long hãy nói cho ta biết trong liệt cường, ngươi thấy nước nào là mạnh nhất?"

Hạng Thiếu Long không cần suy nghĩ, đáp ngay, "Đương nhiên là nước Tần, cuối cùng thiên hạ cũng phải xưng thần với nước Tần, dưới chân người Tần mà thôi."

Gã nói thế nhưng trong bụng cười thầm, không những Hàm Đan không có người hiểu biết như gã mà e rằng trong cả thời đại Chiến Quốc này cũng không ai có thể khẳng định như gã.

Ô ứng Nguyên giật mình, "Tuy ta có thiện cảm với đại Tần, nhưng không khẳng định như ngươi. Dựa vào đâu mà ngươi có suy nghĩ này?"

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa cứng họng, may mà lanh trí đáp, "Vấn đề quan trọng là các nước phía đông có hợp lực lại chống Tần hay không, chỉ xem cuộc tranh đấu hiện nay giữa Yên và Triệu thì có thể biết được đại khái."

Ô ứng Nguyên nói, "ấy là ngươi nói hợp tung và liên hoành đấy."

Hợp tung có nghĩa là hợp các nước yếu để đánh nước mạnh. Liên hoành là hợp các nước mạnh để chống các nước yếu Đó là hai chính sách ngược nhau trong thời Chiến Quốc.

Tần ở phía tây, sáu nước mạnh khác là Tề, Ngụy, Triệu, Hàn, Sở, Yên đều ở phía đông. Cho nên bất cứ nước nào liên thủ với Tần đều là sự kết hợp trực

ngang đông tây, gọi là liên hoành, sự kết hợp của sáu nước là sự kết hợp từ bắc xuống nam, nam bắc là trục dọc, cho nên gọi là hợp tung.

Tình thế này càng lúc càng rõ ràng, sáu nước đã dần mất đi sức mạnh đơn độc chống Tần, tuy có những trận đánh lẻ tẻ, nhưng vẫn không xoay chuyển được đại cuộc, nhưng nếu hợp lại với nhau, sức mạnh sẽ hơn hẳn nước Tần. Cho nên Tần sợ nhất sáu nước kia hợp tung.

Hạng Thiếu Long gật đầu ra vẻ chuyên gia nói, "Trước mắt các nước đông nam không ai chấp nhận duy trì hiện trạng này, không có một quân chủ nào không muốn thừa lúc bốn bên có kẻ hở mà khuếch trương lãnh thổ, tranh giành lợi ích, để trở thành bá chủ thiên hạ, cho nên hợp tung là điều không thể."

Ô ứng Nguyên giật mình nhìn gã nói, "May mà ngươi không phải là kẻ địch của ta, mà là hiền tế tương lai của ta."

Hạng Thiếu Long há chẳng biết được ý của y hay sao, nếu không phải là như thế này, ta nhất định sẽ khử ngươi.

Hai người chưa kịp nói gì thì Ô Đình Phương chạy vội đến mỉm cười nói, "Cha chưa bao giờ nói chuyện với ai hợp như vậy, Thiếu Long quả thật có bản lĩnh."

Ô ứng Nguyên cười lớn rồi nói, "Cha còn phải đi xem sổ nợ, Phương nhi hãy đưa Thiếu Long đi xem các nơi !" nói rồi thúc ngựa đi mất.

Ô Đình Phương nhoẻn miệng cười, lườm gã rồi nói, "Cha xem ra rất thích chàng đấy."

Hạng Thiếu Long nói, "Đợi ta thắng được Liên Tấn, có thân phận địa vị sẽ lập tức cầu thân cưới nàng, chỉ sợ không qua khỏi cửa ải của gia gia nàng mà thôi."

Ô Đình Phương hai mắt rưng rưng, "Nếu gia gia không chấp nhận, Phương nhi sẽ chết cho người xem."

Hạng Thiếu Long vội vàng nói, "Vạn lần như thế, nếu thế ta sẽ dắt nàng cao chạy xa bay để bọn họ tìm không ra."

Ô Đình Phương vui mừng kéo tay áo gã, nói, "Đại trượng phu lời hứa ngàn vàng, sau này không thể hối hận, Phương nhi đã trao thân cho chàng, suốt đời này chàng phải yêu thương người ta đó ! "

Hạng Thiếu Long vội vàng thề thốt. Trong lòng hớn hở, thế là thiếu nữ xinh đẹp này đã bị mình thao túng. Lại nghĩ đến việc nạp nhiều thê thiếp để nuôi bọn họ, nhất là loại thiên kim tiểu thư vốn được hầu hạ chịu chuộng như Ô Đình Phương thật không dễ tí nào.

Ô Đình Phương đột nhiên nói, "Chàng phải cẩn thận Liên Tấn, gã rất lợi hại, ta thấy gã tuy không dám giết chàng, nhưng gã có gan khiến chàng tàn phế suốt đời."

Hạng Thiếu Long cười lớn, "Yên tâm đi! Ngay cả gã mà đánh không thắng thì ta đâu còn tư cách cưới nàng làm vợ."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13: So Tài Chấn Tình Trường

K

hi Hạng Thiếu Long về tới Hàm Đan, trời đã về chiều, sau khi chia tay cùng Ô Đình Phương, mới thúc ngựa về biệt quán Thu hoạch lớn nhất của chuyến đi này là lấy được lòng Ô Đình Phương và cha nàng, lại còn được Ô ứng Nguyên tự tay chỉ điểm nên hiểu nhiều hơn về tính ngựa và thuật cưỡi ngựa.

Đối với một quân nhân trong đội đặc chủng như gã, học một ngày còn có hiệu quả hơn người thường học một năm.

Về tới biệt quán, ở cổng ra vào có Triệu binh trấn giữ, gã giật mình, may mà gặp được Lý Thiện mới biết được Triệu vương nghe phong thanh chuyện Thiếu Nguyên quân và Ô Đình Uy, không những cảnh cáo tất cả mọi người không được động tới Hạng Thiếu Long mà còn sai cấm vệ quân bảo vệ cho gã.

Hạng Thiếu Long một mặt kinh ngạc Triệu vương đã nhận được tin tức quá nhanh. Nhưng cũng lơ mờ hiểu được phía sau cuộc tỉ võ này có chuyện không đơn giản.

Đang nghĩ ngợi Lý Thiện nói, "Nhã phu nhân truyền lệnh cho Hạng huynh khi về phải lập tức đến phủ nhân phủ, xe ngựa đang chờ huynh đó ! "

Thiếu Long kêu khổ trong lòng, gã đâu phải siêu nhân mà mấy hôm nay phải lần lượt chiều lòng ba vị mỹ nhân Thu Nhi, Nhã phu nhân, Ô Đình Phương.

Gã vội vàng vào phòng thay đồ, an ủi Thư Nhi rồi lên xe ngựa, ngủ gục trên xe.

Tỉnh dậy thì phát giác đêm đã khuya, còn mình thì đang ở trong phủ phu nhân, Nhã phu nhân nằm ngủ bên cạnh, ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ.

Hạng Thiếu Long gọi nàng hai tiếng, thấy nàng vẫn còn ngon giấc điệp, gã nhẹ nhàng hôn nàng rồi cẩn thận đắp mền cho nàng, đứng dậy bước đến cửa sổ.

Gã vươn vai, cảm thấy tinh thần sung mãn, sức lực tràn trề.

Dù thế nào đi nữa, sau khi thắng Liên Tấn nhất định phải tìm Doanh Chính, có thể gặp mặt y một lần cũng tốt. Nếu không được nhân vật vĩ đại đã từng một tay dựng nên Trung Quốc thì chết không cam lòng.

Nhưng cũng có một chuyện nghĩ mãi không thông, với một thành thị được canh chừng nghiêm mật như Hàm Đan, một nhân vật quan trọng có đủ tư cách kế thừa đại Tần, sau này làm sao có thể trốn thoát được? Nếu không về Hàm Dương, y làm sao lên ngôi?

Thành Hàm Đan trong phim chỉ là một thành thị nghèo, nhưng sự thật ở đây lại không như vậy, rốt cuộc Doanh Chính làm thế nào mới quay về được nước Tần?

Năm xưa Dị Nhân cha của Doanh Chính được Lã Bất Vi giúp đỡ mới có thể thành công trốn thoát. Người Triệu tất sẽ không theo vết xe đổ trước, sẽ không để sự việc như vậy xảy ra nữa, dù cho Lã Bất Vi đến nữa thì người Triệu sẽ không quên chuyện y đã làm.

Và lại đây không phải là chuyện mấy ngày sẽ thành, từ lúc Lã Bất Vi gặp Dị Nhân đến khi Dị Nhân quay về nước Tần, thời gian có tới hơn chục năm, nếu không phải ở trận Trường Bình người Triệu đã bị quân Tần chôn sống bốn chục vạn người, Dị Nhân và Lã Bất Vi cũng không dám ra khỏi nước Tần vì sợ báo thù, chỉ đành để lại hai mẹ con Triệu Cơ và Doanh Chính.

Doanh Chính năm nay bao nhiêu tuổi, có cao lớn như người Tần không ?
Gã quả thật muốn biết.

"Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long đang nghĩ tới chuyện mà nếu kẻ khác biết được chắc chắn sẽ bị chém đầu, nghe tiếng gọi nên giật mình quay người lại.

Nhã phu nhân xinh đẹp đang mỉm cười nhìn gã.

Hạng Thiếu Long nói, "Tưởng nàng đã ngủ, làm ta giật mình."

Nhã phu nhân bước tới, ôm lấy gã rồi đưa tay kéo cổ gã xuống, sung sướng nói, "Nếu không giả vờ ngủ làm sao biết được người dịu dàng như vậy, ta vốn tưởng người gạt ta, thấy người giật mình mới biết người thật sự không biết người ta giả vờ ngủ."

Hạng Thiếu Long đang nghĩ tới việc không phải đến nước Triệu, mà nàng lại không biết, quả thật may mắn.

Nhã phu nhân nói, "Người không biết mình nặng đến bao nhiêu đâu, bốn tên võ sĩ khiêng người vào rất vất vả, sợ đến ngày nào đó bị người đè chết thôi."

Nhã phu nhân rời khỏi lòng gã, kéo tay gã nói, "Nào chúng ta hãy nói chuyện với nhau đi, đến đây ! Chắc người cũng đã đói rồi, chúng ta hãy ra tiểu lâu ở hậu viên ngắm trăng uống rượu được chăng?"

Đây là lần đầu tiên Hạng Thiếu Long nghe nàng dùng kiểu nói thương lượng để nói chuyện với mình, gã biết nàng đã nảy sinh tình cảm thật sự với mình nên trong lòng có cái khoái cảm vì đã chinh phục được người đàn bà này. Định mở miệng nói thì bụng đã sôi lên ùng ục.

Nhã phu nhân cười phá lên rồi kéo gã ra khỏi phòng.

Vầng trăng đang treo trên cao, chiếu sáng cả hoa viên và tòa tiểu lâu hai tầng ở giữa hoa viên.

Hai người ăn uống no say, dựa vào lan can tiểu lâu ngắm trăng.

Nhã phu nhân thở nhẹ nói, "Sáng nay khi người ta thức dậy, vốn là quyết tâm không tìm người nữa, hoặc là không tìm người nhanh như vậy, nhưng chưa đến nửa khắc lại sai vệ sĩ đón người, nhưng nghĩ lại vẫn không ổn. Sau đó lại cho xe ngựa đi đón người. Không biết người từ sớm đã cùng cha con Ô ứng Nguyên ra ngoài thành, làm người ta đứng ngồi không yên, phí công chờ người cả ngày, chẳng muốn gặp ai cả, ngay cả vương huynh triệu kiến ta cũng cáo bệnh không đi, Nghe mỹ nữ ấy thổ lộ chân tình, Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy ngọt ngào lắm.

Từ sau khi cỗ máy thời gian đưa gã về thời Chiến Quốc, sự việc cứ sóng sau xô sóng trước đẩy gã, khiến cho gã không thể khống chế được mình nữa, chỉ còn cách vùng vẫy để tồn tại mà thôi.

Đến bây giờ gã mới biết rõ. Trời ơi! Gã quả thật đã đến thời cổ đại. Chỉ tiếc là lúc đó không thể hỏi lão họ Mã điên rồi kia mấy câu, đây là chuyện gì. Tất cả mọi chuyện này chẳng phải đã xảy ra hay sao? Tại sao giờ đây vẫn có quá khứ, hiện tại và tương lai, cũng giống như hiện thực trước kia vậy.

Nếu thay đổi chuyện đã xảy ra thì tương lai sẽ có ảnh hưởng gì?

Vẫn còn vô số những quá khứ, cái mà hiện nay gã đối mặt chỉ là một trong số đó. Giả sử gã tìm gặp được Tần Thủy Hoàng, giết phăng y thì có Trung Quốc sau này không? Tất cả đều như một giấc mộng. Thời khắc của thực tế chỉ xuất hiện khi gã cùng mỹ nữ mà thôi. Cũng giống như Nhã phu nhân trước mặt.

"Nghĩ gì thế?"

Gã đưa tay kéo nàng vào lòng rồi dịu dàng nói, "Tại sao lại thẳng thắn với ta như vậy ? Không sợ ta nắm được nhược điểm, rồi khống chế hay sao?"

Nhã phu nhân mỉm cười, "Đương nhiên là không sợ! Muốn khống chế thì cứ khống chế đi! Ta đã phát giác ra mình quả thật chưa bao giờ vui được. ôi! Chuyện nam nữ ta đã chán ngấy rồi. Nếu chàng lớn lên trong tình cảnh như ta thì sẽ hiểu thôi."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, "Nàng sinh ra trong gia đình vương hầu, theo lý thì không thiếu thứ gì, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, tại sao nhắc tới vương cung, giống như nhắc đến chỗ đáng sợ nhất?"

Nhã phu nhân dựa vào lòng gã, giống như nàng tìm thấy sự ấm áp và an toàn, buồn buồn nói, "Nghe nói triều Châu trước kia, vương và chư hầu đều chịu ước thúc của truyền thống và tế điền lễ nghi, lại còn quy định chọn thê tử từ nhà các vương hầu khác, cho nên tất cả mọi thứ đều hợp với lễ pháp, không ai dám phóng túng. Nhưng cho đến hôm nay, vương cung đã trở thành nơi xấu xa nhất thiên hạ, ta đã tận mắt chứng kiến cha anh mình làm những chuyện xấu xa, ta quả thật không muốn nhắc lại nữa."

Hạng Thiếu Long lơ mơ đoán được có lẽ đây là chuyện liên quan đến loạn luân, nghĩ một lát rồi gật đầu nói, "Không nói cũng được, quên nó đi."

Nhã phu nhân hai mắt đỏ gay, buồn bã nói, "Thiếu Long! Chỉ có người mới giúp ta quên đi chuyện quá khứ đáng sợ ấy, "Đầu tiên nàng đừng chung đụng với người đàn ông khác nữa," Hạng Thiếu Long cả mừng, thừa cơ nói.

Nhã phu nhân giật mình nói, "Chàng biết rồi ư?"

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm cả thành đều biết từ lâu, làm sao ta không biết được, rồi gật đầu.

Nhã phu nhân ngẩng mặt lên nhìn gã một lúc, rồi xoay người đẩy nhẹ gã ra.

Hạng Thiếu Long cúi xuống nhìn nàng.

Nhã phu nhân nhìn gã đăm đăm rồi thái độ trở nên lạnh lùng, nói, "Phải chăng trong lòng người đang khinh bỉ ta?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhức đầu vì người đàn bà này đúng là vui buồn khó đoán, nhưng biết lần này không nên nhường nhịn, lạnh lùng nói, "Nếu nàng cứ tiếp tục cuộc sống với ba ngàn tên diện thủ, ta sẽ coi khinh nàng."

Nhã phu nhân sợ nhất là khí phách đàn ông của gã nên dịu giọng nói, "Thiếu Long hãy ôm ta lại."

Hạng Thiếu Long lắc đầu, "Nếu nàng không hứa với ta, xin thứ lỗi ta không thể tuân lệnh."

Nhã phu nhân hoảng hốt nói, "Nhưng người không thể suốt ngày theo ta, có lúc người xuất chinh đánh trận, chẳng lẽ người không biết sự cô tịch có thể giày vò người ta hay sao?"

Rồi nàng rầu rĩ than rằng, "Ta đã có mọi thứ, nhưng mỗi người đàn ông đều cho ta cảm giác mới mẻ, được thôi!

Người hứa suốt ngày ở bên ta, thì ta sẽ đuổi tất cả những kẻ khác."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, "Không có nỗi khổ tương tư thì không có niềm vui lúc gặp lại, nếu nàng không hiểu được điều này thì suốt đời này nàng đừng mong có thể vui được, dù Hạng Thiếu Long ta có giúp nàng đi nữa cũng vô dụng mà thôi."

Nhã phu nhân suy nghĩ hồi lâu, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, trầm giọng nói, "Suy nghĩ của người rất đặc biệt, rất mới mẻ, khiến cho ta nghĩ đến vấn đề chưa từng nghĩ, đúng là ta sống một cuộc sống như vậy cho nên không có cảm giác vui sướng."

Rồi nàng mỉm cười, "Lần đầu tiên ta cảm thấy nói chuyện với một người đàn ông lại thú vị như vậy."

Hạng Thiếu Long lòng nghĩ đương nhiên là vậy, những chuyện bình thường ở thế kỷ XXI được họ nói tự nhiên có sự đột phá về tư tưởng, thốt nhiên gã biết mình đã đoạt được Nhã phu nhân từ tay Liên Tấn, bởi vì kiến thức của Liên Tấn kém hơn gã hơn hai ngàn năm. Trời ơi ! Một khoảng cách quá xa !

Nhã phu nhân nhìn gã nũng nịu nói, "Có phải người đang cười người ta không ?" rồi quay lại dáng vẻ của một cô gái nhỏ vô tư đáng yêu.

Nàng phải chăng là một cô gái nhỏ bị nhốt trong lồng đến nỗi không thể lớn lên được? Hạng Thiếu Long chỉ tay lên trời kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, rồi kết luận một câu, "Kim phong ngọc lộ gặp nhau hơn cả mọi thứ trên đời."

Nhã phu nhân say sưa nghe, ngửa mặt lên trời tưởng tượng cây cầu Ô Thước, than rằng, "Hai câu này của Thiếu Long âm vận nghe rất hay, ý tứ làm mê đắm lòng người."

Hạng Thiếu Long đánh liều đáp, "Đương nhiên hai câu này là của ta, nàng đã từng nghe ai nói chưa?"

Nhã phu nhân cười đáp, "Sao lại khấn trương như thế? Hãy cho ta biết tại sao lại kể cho ta nghe câu chuyện thê lương ấy ?"

Hạng Thiếu Long đến bên cạnh nàng, tựa vào lan can, buồn bã nói, "Ta muốn nàng đoán thử xem mỗi năm Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau họ sẽ làm gì?"

Nhã phu nhân cười bảo, "Đương nhiên là làm chuyện tối đêm qua chúng ta đã làm!"

Hạng Thiếu Long nói hơi thô bạo, "Hãy trả lời ta nàng chọn ai giữa ta Hạng Thiếu Long và những gã khác như Liên Tấn, trả lời xong ta sẽ đưa nàng vào trong."

Nhã phu nhân nhìn gã một lúc, cười, "Nếu chàng có thể làm hai câu thơ tiếp theo, có thể lay động được tấm lòng của ta như lúc này, ta sẽ hứa từ này về sau chỉ làm người của chàng mà thôi."

Hạng Thiếu Long mừng thầm, lần này phải dùng thơ của Lý Bạch trả lời nàng, thuận miệng đáp luôn, "Chàng không thấy tóc bạc dưới trăng, như tuyết sa ban chiều." Hai câu thơ này đối với nữ nhân mà nói như kim châm vào da thịt.

Nhã phu nhân đọc lại hai lần, nước mắt như muốn tuôn trào, dịu dàng nói, "Hạng Thiếu Long! Chàng đã thắng rồi đó Hai người vào trong, bỗng có một tên thị nữ chạy lên báo, "Phu nhân ! Liên gia đến."

Hạng Thiếu Long giật mình buông Nhã phu nhân ra, lạnh lùng nhìn nàng, thì ra Liên Tấn có thể tự do ra vào trong phủ nàng.

Nhã phu nhân vội vàng báo với tên thị nữ, "Còn chưa đi cản y lại, báo với y tối nay ta không muốn gặp y."

Tên thị nữ đi rồi, nàng quay sang lườm Hạng Thiếu Long, "Người ta đã chẳng tỏ rõ ý rồi hay sao?"

Hạng Thiếu Long chưa kịp đáp lời thì tiếng Liên Tấn vang lên dưới lầu, "Liên Tấn đã ở đây, phu nhân sao không nói lời nào với tại hạ?"

Hạng Thiếu Long thầm khen trong bụng, gã Liên Tấn này quả nhiên có phong độ và thủ đoạn mê hoặc nữ nhân.

Quả nhiên Nhã phu nhân lộ vẻ lúng túng, rõ ràng là đã bị Liên Tấn gọi lại những hồi ức đẹp đẽ.

Liên Tấn lại nói, "Đêm nay trăng sáng, cảnh đẹp vô cùng, phu nhân một mình chẳng sợ cô tịch hay sao?"

Nhã phu nhân giật mình, lúng túng nhìn Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt gã không vui, bỗng giận Liên Tấn quát rằng, "Lời người ta đã nghe rồi, mau đi đi!"

Hạng Thiếu Long thấy nàng vẫn chưa đoạn tuyệt, biết nàng và Liên Tấn vẫn còn chút tình, liền hừ một tiếng.

Liên Tấn tức giận quát lớn, "Ai ở trên đó?"

Có tiếng la hét của bọn thị vệ, tiếp theo là tiếng đao kiếm, lát sau có tiếng chân chạy lên lầu, Liên Tấn đã lên tới nơi, phía sau là bọn thị vệ.

Nhã phu nhân quát bọn thị vệ, "Không có chuyện các người nữa, lui xuống đi."

Liên Tấn trợn mắt nhìn Hạng Thiếu Long, mất đi vẻ ung dung, trong mắt như có lửa, gã gằn giọng nói, "Lại là người, Hạng Thiếu Long."

Nhã phu nhân định lên tiếng trách mắng Liên Tấn thì Hạng Thiếu Long đã cản nàng, "Phu nhân mời vào trong."

Nhã phu nhân không muốn giữ Liên Tấn ở lại, nhưng biết được nếu không nghe lời Hạng Thiếu Long thì có nghĩa Liên Tấn đã thắng, vậy thì sẽ mãi mãi mất Hạng Thiếu Long nên ngoan ngoãn bước vào phòng trong.

Liên Tấn thấy người đàn bà xinh đẹp chưa bao giờ khuất phục bất cứ ai này lại cúi đầu trước Hạng Thiếu Long, giận suýt nữa hộc máu, nhất thời không nói được lời nào.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn gã, trầm giọng nói, "Hôm qua phải chăng người xúi giục tôn thiếu gia đến trêu ghẹo Yên nữ của ta?"

Liên Tấn là kẻ già dặn, nên sau khi tức giận xong liền bình tĩnh trở lại, mỉm cười đáp, "Không những Yên nữ mà ngay đến cả Tố Nữ của người đều do ta báo với Thiếu Nguyên quân đến cướp đi đó."

Hạng Thiếu Long ngửa mặt cười bi thống, rồi nhìn Liên Tấn, mặt lạnh tanh, trầm giọng nói, "Được, nếu Hạng Thiếu Long ta để cho người sống qua ngày mốt thì Hạng Thiếu Long ta sẽ đổi sang họ của tên cận bã nhà người."

Liên Tấn không biết tên cận bã là gì, nhưng cũng hiểu đó chẳng là lời tốt đẹp gì, cười lớn rồi nói, "Đó cũng chính là lời Liên Tấn này muốn nói với người."

Gã nói với vào trong, "Tối mai khi Liên Tấn này đến, phu nhân đừng từ chối nữa nhé!" rồi cười một tràng dài bỏ xuống lầu Hạng Thiếu Long quả thật muốn đuổi theo để quyết chiến một trận sinh tử với y, nhưng nếu giết y thì sẽ bị chém đầu vì vi phạm lệnh của Triệu vương nên đành nuốt cơn giận xuống bụng.

Giờ đây gã đã biết ai gây ra cái chết thê thảm cho Tố Nữ. Nhưng gã cũng sẽ không tha cho Thiếu Nguyên quân.

"Hết giận chưa?"

Hạng Thiếu Long quay người lại, thấy Nhã phu nhân đứng phía sau nên bước lại.

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, Thiếu Long than thầm, nếu cứ phóng túng thế này thì ngày mai không còn sức để so tài với Liên Tấn, gã vội vàng ngồi dậy, hạ quyết tâm từ đây đến ngày quyết đấu sẽ không đụng tới nữ nhân.

Gã bước ra ngoài.

Hạng Thiếu Long ngẩn người.

Nhã phu nhân đã thay bộ y phục của một nữ nhân bình thường, trên mặt chỉ trang điểm nhạt, đôi hoa tai cũng không còn nữa.

Nàng đang bước lên.

Thấy Hạng Thiếu Long liền bước lên nói, "Để dân nữ phục thị đại nhân."

Hạng Thiếu Long cười, "Nàng thích làm dân nữ à?"

Nhã phu nhân gật đầu nói, "Hôm nay ta sẽ đưa chàng đi ăn."

Hạng Thiếu Long đau đầu, đêm qua còn hứa với Ô Đình Phương sẽ đi thăm nàng, Đào Phương tất nhiên cũng có chuyện tìm gã bàn bạc, gã còn phải tranh thủ thời gian gặp Thư Nhi, than ôi! Nếu biết thuật phân thân thì tốt biết bao.

Gã rất muốn từ chối Nhã phu nhân.

Nhưng thấy nàng hớn hỏ, mặt lộ vẻ mong đợi như vậy nên không đành nói ra miệng.

Cười nói một lúc hai người dắt nhau ra phố.

Đi hồi lâu, cả hai lạc tới nơi của người nước khác.

Hạng Thiếu Long thừa cơ hỏi, "Đây là những người ở xứ nào?"

Nhã phu nhân đáp lời, "Đa số là con tin mà những quốc gia chúng ta đánh bại, khi cầu hòa đưa đến đây."

"Có người nào thân phận đặc biệt không?"

Nhã phu nhân trả lời, "Tất cả đều là vương hầu, nhưng quan trọng nhất là Doanh Chính, y vốn là cháu của Tử Sở nước Tần, than ôi! Đừng nhắc tới người ấy nữa."

Hạng Thiếu Long lấy làm lạ hỏi, "Nàng quen y sao?"

Nhã phu nhân đỏ mặt hơi lúng túng đáp, "Không những quen mà còn rất thân nữa ! "

Hạng Thiếu Long nhú mày, "Chẳng lẽ y cũng là tình nhân của nàng hay sao? Y chẳng phải là một đứa trẻ sao?"

Trong bộ phim mà gã đã xem, Tần Thủy Hoàng lên ngôi năm mười ba tuổi, giờ đây chỉ có tám chín tuổi, chẳng lẽ Nhã phu nhân ngay cả một đứa trẻ cũng chẳng tha hay sao?

Nhã phu nhân sụ mặt, "Chàng nghe ở đâu ra điều này, y nhiều nhất cũng chỉ trẻ hơn chàng hai ba tuổi mà thôi."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng lẽ nào sử sách đã ghi sai.

Nhã phu nhân nắm lấy tay gã, "Cứ xem là ta không đúng, cầu xin chàng đừng nhắc lại chuyện cũ nữa được không ?"

Hạng Thiếu Long không dám hỏi nữa, sợ nàng nghi ngờ, nghĩ bụng có cơ hội, nói không chừng có thể thông qua nàng để gặp gỡ nhân vật siêu phàm tuyệt thế này.

Rồi gã đề nghị, "Hay là chúng ta quay về biệt quán xem có chuyện gì gấp đang chờ ta chẳng ?"

Nhã phu nhân chỉ cần ở bên cạnh gã, nên vui vẻ đáp, "Tốt lắm! Ta cũng muốn xem mỹ nữ nước Yên của chàng đẹp đến cỡ nào."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, "Nàng cũng biết Thư Nhi à?"

Nhã phu nhân vui vẻ như một cô bé vô tư, nói, "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Binh pháp Tôn Tử đã dạy như vậy mà.* Ta còn biết con nha

đầu Ô Đình Phương cũng yêu chàng nữa. Chàng đã thắng Liên Tấn rồi đó."

Hạng Thiếu Long chột lạnh người. Gã biết trong Ô phủ đầy thám tử của Triệu vương, bởi vì y không tin bất cứ người nào của họ ô.

Đây không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải tìm cơ hội báo cho Ô ứng Nguyên, nếu không thì gia tộc này sẽ có ngày tuyệt diệt.

Hạng Thiếu Long cùng Nhã phu nhân sánh bước trên đường.

Đây có phải là một giấc mộng do lão Mã điên rồ gây ra hay không ?

Hạng Thiếu Long chột cảm thấy hoang mang.

Nhưng gã biết rằng dù tương lai của gã có ra sao, gã đã yêu sâu đậm thiếu phụ xinh đẹp này rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hầu Gia Triệu Mục

H

ạng Thiếu Long và Nhã phu nhân quay về biệt quán, trên đường cả hai rất vui vẻ.

Nhã phu nhân nói, „Biệt quán của võ sĩ ta đã nghe nhiều, nhưng ai cũng khuyên ta không nên đến, bảo rằng ở đó rất phức tạp, biệt quán của họ Ô và họ Quách là cao cấp nhất, võ sĩ không có chút thân phận thì sẽ không có tư cách vào đó Hạng Thiếu Long hớn hờ nói, „Té ra biệt quán của ta cao cấp đến thế sao? Cả ta cũng chẳng biết nữa, thậm chí ta cũng chẳng biết có bao nhiêu người và có ai ở đó nữa."

Nhã phu nhân nói, „Chẳng lẽ chàng cũng không biết Liên Tấn cũng ở đó hay sao?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Thật sao? Chả trách hôm ấy y dắt Ô Đình Uy đến."

Đêm qua y tức giận quay về, không biết có gây bất lợi cho Thư Nhi không? Nghĩ tới đây, gã hận mình không có đôi cánh bay mau về biệt quán.

Nhã phu nhân đang định nói tiếp thì mặt lộ ra vẻ không tự nhiên.

Hạng Thiếu Long nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ thấy ở con đường đối diện có một đám hơn mười tên võ sĩ, đi theo một gã đại hán mặt theo vận cẩm bào, thân hình cao lớn, hướng về phía hai người.

Nhã phu nhân cúi đầu nói nhỏ, „Chạy mau!" rồi bước vội, Hạng Thiếu Long chẳng hiểu ắt giáp gì, đuổi theo nàng. Đi đến ngõ cụt, đám người ấy chia thành hai tốp chặn ngang con đường, một kẻ cao giọng quát, „Phu nhân xin chậm bước!"

Nhã phu nhân dừng lại, thở dài, Hạng Thiệu Long cũng dừng lại theo nàng. Hai tên vòng đến trước mặt họ, nhìn Hạng Thiệu Long bằng ánh mắt không thân thiện, sau đó thi lễ cùng Nhã phu nhân, nói, „Hầu gia mời Nhã phu nhân tương kiến."

Hạng Thiệu Long vốn tưởng Nhã phu nhân sẽ từ chối, nào ngờ nàng thở dài rồi nói, „Các người về trước đi, bảo với hầu gia ta dặn dò lại mấy câu rồi sẽ đi gặp y."

Hai người chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

Nhã phu nhân hoảng hốt nhìn gã rồi cúi đầu nói, „Thiệu Long! Xin lỗi! Hôm nay không thể đi cùng chàng được, lần sau ta sẽ tìm chàng nhé!“

"Hầu gia ấy là kẻ nào? Làm sao chỉ một câu nói mà có thể cướp nàng trong tay ta, „ Hạng Thiệu Long nổi giận.

Nhã phu nhân van vãn, „Xin chàng đừng hỏi, ta đi đây!" rồi cũng quay lưng bỏ đi.

Hạng Thiệu Long thấy Nhã phu nhân đi đến bên đại hán mặt theo ấy, bị y rà soát trong người rồi ôm lên ngựa, ngực như bị người ta giáng một đấm.

Gã càng lúc càng không biết quan hệ giữa những người này. Với địa vị của Nhã phu nhân, tại sao lại có vẻ e sợ gã hầu gia ấy, lại còn để gã ôm vào lòng, thật là mất mặt.

Gã đứng một lúc, hít thở khó khăn, trong lòng tràn đầy cảm giác ê chề, mà lại không có chỗ để phát tiết.

Quen biết với nàng có bao nhiêu diện thủ. Gã thậm chí chẳng cần muốn biết chuyện về gã hầu gia ấy nữa, sau này sẽ không đi tìm Nhã phu nhân nữa.

Có tiếng vó ngựa vang lên.

Hạng Thiếu Long giật mình, quay đầu nhìn, thì thấy Lý Thiện cùng vài tên võ sĩ phi ngựa tới, kêu rằng, „Hạng đại ca!

Bọn đệ vừa đến chỗ Nhã phu nhân tìm huynh, ở đó bảo huynh cùng với Nhã phu nhân vừa ra ngoài."

Hạng Thiếu Long chợt có một dự cảm không tốt, hỏi rằng, „Chuyện gì vậy?"

Lý Thiện khóc rống lên, „Thư Nhi đã bị kẻ gian giết rồi."

Câu nói ấy như sấm giữa trời xanh, gã loạng choạng thối lui rồi té phịch vào vách tường, mặt không còn chút máu.

Giở mền ra, thân thể Thư Nhi đầy vết thương, máu tươi tuôn ra từ hai mắt của nàng đã khô đen lại.

Vết thương chí mạng là một vòng màu hồng ở cổ, hạ thân cũng có vết thương.

Thư Nhi đã chết! Chết một cách Ô nhục và tàn khốc. Hạng Thiếu Long toàn thân giá lạnh, hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thực Gã không được chứng kiến cái chết của Tố Nữ, trong thời gian hơn hai ngàn năm trước, tất cả đều không chân thực, ngay cả chết chóc cũng như đùa vậy, vì thế tuy bi thống mà không sâu sắc, cho nên chỉ buồn một lúc rồi gã gạt chuyện Tố Nữ bị giết sang một bên, thậm chí đã quên bẵng đi. Nhưng Thư Nhi là chuyện khác!

Trái tim gã rướm máu!

Tiếng của Đào Phương bên cạnh mà nghe như vắng vắng ở nơi xa vang lên, „Sáng nay khi Xuân Doanh vào phòng Thư Nhi đã là thế này rồi, ôi! Ta thật chẳng biết nói thế nào, hung thủ nhất định là người trong biệt quán."

Hạng Thiếu Long không muốn hỏi gì cả.

Dám đụng đến Thư Nhi chỉ có hai người, một là Ô Đình Uy, hai là Liên Tấn. Gã không tin Ô Đình Uy lớn gan như thế, cho nên hung thủ chắc chắn là Liên Tấn, gã cũng biết rằng mình không thể đụng tới y, chí ít là trước cuộc quyết chiến.

Y bất chấp thủ đoạn để đả kích gã.

Cũng không ai có thể ra mặt chỉ vì một tặng phẩm của nước Yên, bao gồm Đào Phương hoặc Ô ứng Nguyên. Gã chưa bao giờ muốn giết một người như thế này.

Đào Phương nói, „Hay là dọn tới chỗ của ta đi! Phu nhân và bọn trẻ nhà ta rất muốn gặp người."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh đáp mền lại cho Thư Nhi nói, „Không, ta phải ngủ ở đây, nhưng từ lúc này trở đi không cần ai hầu hạ, cũng không muốn bất cứ ai đến đây. Làm hậu sự cho Thư Nhi giùm ta! Ta muốn yên tĩnh một mình."

Đào Phương lo lắng nói, „Thiếu Long! Đừng hành hạ bản thân mình, tối mai là ngày quyết chiến của người với Liên Tấn, hiện giờ người trong toàn thành đều chờ kết quả đó."

Hạng Thiếu Long trở nên lạnh lùng và bình tĩnh, gã đáp, „Yên tâm đi! Không ai coi trọng cuộc hẹn tối mai bằng ta đâu Sau nhiều lần bị đả kích, gã không còn là một lãng tử ngạo đời nữa, gã quay trở lại thành một cỗ máy giết người của thời đại trước và một chiến sĩ máu lạnh bất chấp thủ đoạn để hoàn thành nhiệm vụ.

Cả buổi chiều hôm ấy, Hạng Thiếu Long chỉ ở lại trong căn phòng mà Thư Nhi bị giết.

Gã không khóc, cũng không rơi nước mắt.

Bi thương tuyệt vọng chỉ là hành vi của kẻ yếu đuối.

Trong thời đại Chiến Quốc, trong thời đại của phần lớn những kẻ vì cái lợi của mình mà bất chấp thủ đoạn, chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại được.

Khi nhìn thấy thi thể của Thư Nhi, gã cảm nhận được sâu sắc sự vô tình lạnh lùng này, hiểu được cái xã hội cường quyền vô pháp vô thi ân này, gã phải báo thù, phải trở thành kẻ mạnh nhất.

Khi Đào Phương cùng mọi người ra khỏi, gã cầm thanh mộc kiếm lên, chuyên tâm luyện một hồi, nghiên cứu tinh yếu của Mặc tử kiếm pháp.

Sau khi tập trung tinh thần, gã múa lại mười thức tinh diệu nhất.

Mặc tử kiếm pháp vận thủ không vận công, nhưng dư thế của mỗi chiêu đều ẩn chứa thế công.

Nếu có thể luyện tập thế công ấy thì bộ kiếm pháp thủ mà không công này có thể trở thành có cả công lẫn thủ, nghĩ tới đây, lòng gã vui sướng, giương kiếm lên luyện tiếp, nhất thời kiếm thế ảo diệu, như thiên mã hành không.

Quá hứng khởi, Hạng Thiếu Long ra ngoài đại sảnh, lợi dụng không gian rộng rãi để thi triển, đồng thời gã đã ứng dụng những kiến thức về kết cấu cơ thể con người và lực học vào trong bộ kiếm pháp. Kiếm phong ào ào, lúc phiêu du vô định, lúc như thi ân mã hành không.

Mỗi thế công đều được biến hóa từ trong ngụ công ư thủ của Mặc tử kiếm pháp mà ra.

Quát lớn một tiếng, gã chém ra hơn một trăm lượt kiếm, không chiêu nào có thế thủ cả.

Kiểm ảnh vừa thu, mộc kiếm đã dựng đứng ngay mi tâm.

Có bóng người lao vào trong sảnh, hoảng hốt kêu lên, „Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long bỏ mộc kiếm xuống, Ô Đình Phương lao vào lòng gã, khóc rấm rức, „Thiếu Long! Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long một tay chống kiếm, tay kia ôm nàng, trong lòng dâng lên nỗi bi thống về cái chết của Thư Nhi, gã thê lương nói, „Nàng có biết chuyện Thư Nhi không?"

Ô Đình Phương gật đầu, khóc òa thành tiếng.

Nàng ngược mặt lên đôi mắt đầy nước mắt nhìn gã, „Đào công tìm cha, tra vấn hàng tung của đại ca, lúc ấy ta còn trách chàng không đến tìm người ta, nghe chuyện của Thư Nhi mới lập tức đến tìm chàng, mặc cho cha phản đối. Thiếu Long! Đại ca từ sáng hôm qua đã bị cha nhốt lại tuyệt không có liên quan đến chuyện này."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Yên tâm đi! Ta đã sớm biết hung thủ là ai rồi."

Ô Đình Phương cúi đầu hỏi nhỏ, „Phải chăng chàng nghi cho Liên Tấn, y... y tuy là người kẻ cậy tài khinh người, nhưng y lại rất... chắc không phải y đâu."

Hạng Thiếu Long thở dài, „Y đang theo đuổi nàng, tự nhiên sẽ tỏ vẻ quân tử trước mặt nàng, cho ta hay, là ai giúp đại ca nàng đến tìm Thư Nhi."

Ô Đình Phương lặng thinh, nhưng xem ra vẫn còn chưa tin Liên Tấn là hung thủ.

Ngoài cửa có tiếng ho khan, hai người vội buông nhau ra.

Đào Phương bước vào, dùng mắt ra hiệu cho Hạng Thiếu Long tỏ ý có lời muốn nói cùng gã.

Hạng Thiếu Long nói với Ô Đình Phương, „Hay là tiểu thư về phủ trước, sau khi xong việc ta sẽ đến tìm nàng."

Ô Đình Phương vội nói, „Không! Người ta phải ở lại chờ chàng."

Đào Phương ngạc nhiên nhìn nàng, không ngờ một cô tiểu thư kiêu ngạo lại phục tùng Hạng Thiếu Long như vậy.

Hạng Thiếu Long đành nói, „Thôi được! Vậy nàng cứ ngồi đây, ta sẽ cùng Đào công đến hoa viên nói vài câu, nhờ y làm cho ta chút chuyện."

Ô Đình Phương thấy gã và Đào Phương không cho nàng nghe, trong lòng không vui, nghe đến câu cuối cùng mới vui vẻ chấp nhận.

Hai người bước vào hoa viên, vẻ mặt Đào Phương trầm trọng, trầm ngâm một lúc rồi nói, „Thiếu Long có biết người nắm quyền cao nhất ở Hàm Đan thật sự là ai chẳng?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chẳng lẽ không phải đại vương sao?"

Đào Phương nhìn quanh hoa viên, ngoài tên võ sĩ đứng canh ngoài cổng, chắc chắn xung quanh chẳng có ai, mới đến bên gã hạ giọng nói, „Bề ngoài đương nhiên là quyền lực của y lớn nhất, nhưng vẫn có người có thể ảnh hưởng và thao túng y, người ấy chính là chúa tể thật sự của nước Triệu."

Hạng Thiếu Long nhíu mày.

Đào Phương nói, „Chính là người đàn ông của y."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Cái gì?"

Đào Phương thở dài, „Chuyện đại vương chúng ta thích nam sắc, thiên hạ đã biết từ lâu. Tin trong cung truyền ra, mỗi lần đại vương gặp người ấy đều mặc nữ phục, người hiểu ý ta rồi chứ!"

Hạng Thiệu Long bàng hoàng nói, „Người ấy là ai?" nghĩ thầm hèn chi Ô ứng Nguyên không muốn gả Ô Đình Phương cho Triệu vương còn Triệu vương thì lại chấp nhận bỏ qua một mỹ nữ như Ô Đình Phương.

Đào Phương hạ giọng nói, „Đó chính là Cự Lộc hầu Triệu Mục, người này tâm kế hay kiếm thuật đều đứng nhất nước Triệu. Cao thủ dưới trướng nhiều như lá rừng, kỳ nhân dị sĩ các nơi làm thực khách trong phủ chỉ đứng sau Bình Nguyên quân Triệu Thắng mà thôi, đó là người có thể lực nhất nước ta."

Hạng Thiệu Long nhớ chuyện Nhã phu nhân bị một gã hầu gia mời đi, gã chắc chắn đó là Triệu Mục, chẳng trách nào Nhã phu nhân sợ y như vậy, hỏi, „Nhã phu nhân có phải là người đàn bà của y không?"

Đào Phương giật mình, „Sao người biết được chuyện này?"

Hạng Thiệu Long kể lại chuyện ban sáng.

Vẻ mặt Đào Phương càng khó coi hơn, sau ba bốn lần truy vấn y mới trả lời, „Đối với Cự Lộc hầu mà nói, Triệu Nhã chỉ là một trong những món đồ chơi của y. Y có vô số mỹ nữ tuần nam, người trước kia có thể khống chế hẳn là Bình Nguyên quân đã chết, nay y càng ngang ngược hơn. Hiện nay ngoài chủ nhân ta, Quách Tùng và mấy vị đại tướng, y chẳng coi ai ra gì, công khanh quý tộc đều tức giận mà không dám nói."

Hạng Thiệu Long cảm thấy nhức đầu lắm vì chẳng hiểu nổi kết cấu quyền lực của nước Triệu này.

Đào Phương thở dài, „Trước trận Trường Bình, nước ta tuy chỉ là miền biên viễn, nhân khẩu đất đai tuy ít nhưng bình bị là vô địch thiên hạ, vẫn có Lạn

Tương Như đã nhiều lần phá gian kế của người Tần, võ có Liêm Pha, Lý Mục, Triệu Xa, Bình Nguyên quân Triệu Thắng là người văn võ kim tài, có y làm tướng, người Tần không thể bức hiếp chúng ta.

Nhưng từ khi Huệ vương và một lớp danh thần võ tướng ấy mất đi, Triệu Hiếu Thành vương của chúng ta chỉ có một Liêm Pha mà không biết dùng, ngược lại chỉ dùng con của Triệu Xa là Triệu Quát khiến gây ra vụ thảm bại ở Trường Bình, từ đó chúng ta từ mạnh chuyển thành yếu, quả thật khiến người ta tiếc nuối vô cùng."

Hạng Thiệu Long nhớ lại tội nhân Triệu Quát của trận Trường Bình là chồng quá cố của Nhã phu nhân, thừa cơ hỏi, „Đại vương vì sao dùng Triệu Quát thay cho Liêm Pha?"

Đại Phương lắc đầu cười khổ não đáp, „Chỉ vì miệng lưỡi của người này giỏi mà thôi, người này vốn là một nhân tài, giỏi phân tích, tinh thông binh pháp, khi biện luận, ngay cả cha y là Triệu Xa, người đã không ít lần phá quân Tần ở đất Hàn cũng chẳng nói qua y được. Nhưng Triệu Xa lại cho rằng y không thể làm tướng được. Nên khi đại vương dùng hẳn làm tướng, ngay cả phu nhân của Triệu Xa cũng phản đối, đó là bởi vì đại vương bùi tai trước những lời lẽ bàn chuyện binh trên giấy của y, nên tự mình quyết định."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, „Tại sao Triệu Xa lại coi thường con trai của mình như vậy?"

Đào Phương than rằng, „Vì Triệu Xa biết được đứa con yêu quý của mình quá tự phụ tài trí, không chịu nghe lời khác, chỉ biết nói mà không biết làm. Nói thì không ai nói lại y, nhưng đánh thì y không đánh lại người ta."

Rồi giận dữ nói, „Trong trận Trường Bình gã muốn đánh ngay, nhưng Liêm Pha lại muốn lấy an nhàn để đối với mặt trời, khiến cho quân Tần lương hết binh mệt. Nào ngờ y vừa đến nơi đã hạ lệnh toàn quân bỏ thành mà đi, lại

tiến sâu vào trận địa quân địch, kết quả là bị người Tần phản công bức vào thành, chặn đứng đường tiếp viện, mấy tháng sau lương hết thành bị phá, vị tướng Tần là Bạch Khởi tàn sát toàn quân. Chuyện này đã làm đại vương rất ái ngại, nếu y có thể dùng Liêm Pha thay cho Triệu Quát thì đâu có chuyện này."

Rồi hạ giọng nói nhỏ, „Ứng Nguyên đại thiếu gia cũng vì chuyện này mà nhặt nhều với đại vương, Thiếu Long giờ đây đã hiểu chẳng."

Hạng Thiếu Long biết Đào Phương đã được chỉ thị của Ô ứng Nguyên đến tỏ rõ lòng với gã, hỏi rằng, „Đào công đột nhiên sao lại nhắc đến chuyện Cự Lộc hầu Triệu Mục?"

"Bởi vì tối qua gã đã cùng Liên Tấn đến biệt quán, sáng hôm sau mới đi, mà dùng dây thừng đỏ siết chết mỹ nữ chính là một trong những sở thích của y lâu nay, trước đây đã có không ít tiền lệ, „Đào Phương hạ giọng nói.

"Cái gì?" Hạng Thiếu Long giật nảy người.

Đào Phương nói, „Đừng nên kích động, càng không nên khinh cử vọng động, nếu không sẽ gây ra họa sát thân. Y tuy trước nay không quản chuyện Triệu Nhã, nhưng Triệu Nhã đã từng lưu lại người qua đêm hai lần, tất sẽ làm y đổ ky.

Thêm nữa do thằng gian tặc Liên Tấn giỏi nhất là mượn đao giết người nên chuyện này mới xảy ra. Cho nên tối qua Liên Tấn đã có sắp xếp, muốn giết chết người. Nhưng nếu người giết Liên Tấn thì sẽ mắc tội với đại vương, chuyện này sau khi ta bàn kỹ với đại thiếu gia mới quyết định nói rõ với người."

Hạng Thiếu Long lúc này lại mong trong tay có một khẩu súng biết bao, tiếc thay đó là một thanh kiếm gỗ, nếu có chuyện thì ngay cả Ô Thị Lô cũng không giúp nổi chứ đừng nói đến Ô ứng Nguyên và Đào Phương.

"Mấy ngày nay tốt nhất ít ra ngoài, nếu có thể đánh bại Liên Tấn, giành được sự tín nhiệm của đại vương, Triệu Mục sẽ thay đổi thái độ với người, đến lúc đó đại thiếu gia sẽ có đại kế khác, nhưng tất cả phải đợi sau khi tỉ võ mới có thể nói được, „ Đào Phương khuyên.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười lạnh lùng, „Ta biết phải làm thế nào rồi."

Đào Phương nhắc nhở gã, „Khi gặp Triệu Mục, người nên tỏ vẻ không có chuyện gì, người này lòng dạ hẹp hòi, nếu đắc tội với y thì nhất định y sẽ báo thù."

Khi quay về phòng, Ô Đình Phương đã trông ngóng đến dài cổ.

Hạng Thiếu Long vẫn còn đau lòng về cái chết của Thư Nhi, không có lòng dạ nào nhiệt tình với nàng, sau khi nói chuyện xong mới hỏi nàng, „Nếu một mai ta rời Triệu quốc, Phương nhi có chấp nhận bỏ lại mọi thứ cùng ta cao chạy xa bay không?"

"VẬY cha và mẹ thì sao?" Ô Đình Phương lặng người, hỏi.

"Trước tiên đừng nghĩ tới họ nữa, ta chỉ hỏi ý kiến của riêng nàng mà thôi, „ Hạng Thiếu Long nói.

Ô Đình Phương rõ ràng không quen tự mình quyết định, ngần ngừ một lát rồi nói, „Người ta đương nhiên là theo chàng, nhưng đừng ảnh hưởng tới cha và mẹ là được."

Hạng Thiếu Long nói, „Điều này thì đương nhiên, ta sao có thể chỉ lo cho mình mà không nghĩ đến gia đình cha mẹ nàng."

Ô Đình Phương vui mừng bước tới, ngã vào lòng gã.

Đào Phương và bọn võ sĩ đang kiểm ngựa chờ nàng trước cổng, thấy Hạng Thiếu Long tiễn nàng ra cửa, mới thở phào nhẹ nhõm. Sau chuyện Tố Nữ

và Thư Nhi, không ai dám coi nhẹ việc bảo vệ những nữ nhân của Hạng Thiếu long Thân phận của Ô Đình Phương và hai nữ nhân ấy không giống nhau, nhưng không ai dám đảm bảo chuyện như vậy sẽ không xảy ra với nàng. Hậu quả ấy không ai có thể gánh vác nổi.

Trước khi lên ngựa, Ô Đình Phương kéo Hạng Thiếu Long lại nói, „Tối mai mới được gặp chàng, cha đã hứa sẽ dẫn ta vào cung xem chàng tỉ võ, chàng nhất định không được thua đấy!“

Khi lên ngựa, Liên Tấn cũng vừa trong biệt quán bước ra, gọi lớn, „Tôn tiểu thư xin dừng bước!“

Kẻ thù gặp nhau.

Nhưng Hạng Thiếu Long đã sớm có sách lược, không hề để cảm giác trong lòng hiện ra mặt, tránh ra một bên, xem phản ứng của Ô Đình Phương đối với bạn trai trước đây. Liên Tấn không thèm nhìn Hạng Thiếu Long và bọn Đào Phương, sai bước đến trước Ô Đình Phương.

Ô Đình Phương lén liếc sang Hạng Thiếu Long rồi lúng túng đáp, „Hạng đại ca! Chúng ta về nhà đây.“

Liên Tấn ngửa mặt cười lớn, nhìn Hạng Thiếu Long, bọn Đào Phương rồi nói, „Ngay cả nữ nhân của mình mà bảo vệ không nổi, các người không có tư cách bảo vệ tôn tiểu thư.“

Đào Phương và bọn võ sĩ đều biến sắc, ngược lại Hạng Thiếu Long vẫn bình tĩnh như thường, không lộ vẻ tức giận, chỉ lạnh lùng đứng một bên.

Đào Phương giận dữ nói, „Liên Tấn, người tốt nhất nên coi lại lời nói của mình.“

Ô Đình Phương trước đây không khách khí với Đào Phương, nhưng giờ đây có mối quan hệ với Hạng Thiếu Long, thói thường yêu ai yêu cả đường đi,

giận dữ nói, „Sao ngươi lại nói thế, mau về đi ta không cần ngươi đưa."

Liên Tấn liếc nhìn Hạng Thiếu Long, lạnh lùng cười rồi nói với Ô Đình Phương, „Tôn tiểu thư lẽ nào quên lời thề non hẹn biển của ta."

Ô Đình Phương hoảng hốt nhìn Hạng Thiếu Long, giậm chân nói, „Đừng nói vậy, ai mà cùng ngươi có cái gì... thôi!

Ngươi không được nói nữa."

Liên Tấn vẫn cười, nói, „Qua tối đêm mai coi thử còn nói cứng nữa không!" rồi quay sang Hạng Thiếu Long, „Chống mắt lên mà xem! Giờ đây cả Nhã phu nhân cũng không thể bảo vệ nổi ngươi!“ nói rồi nghênh ngang bỏ đi.

Ô Đình Phương chưa bao giờ bị làm nhục như thế này kêu lớn, „Ta sẽ mách với gia gia."

Liên Tấn cười rộ lên có vẻ như cũng chẳng thèm để ý đến Ô Thị Lô.

Hạng Thiếu Long và Đào Phương nhìn nhau, đều cảm thấy không ổn.

Lẽ nào Triệu Mục đã chống lưng cho y, nếu không y làm sao phách lối như thế?

Hạng Thiếu Long vào phòng thì có hạ nhân đến báo Nhã phu nhân sai người đến đón gã. Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện sáng nay nên lửa giận nổi lên từ chối ngay.

Ăn cơm tối xong, gã lại luyện Mặc tử kiếm pháp lần nữa, lại càng cảm thấy bộ kiếm pháp này tinh thâm ảo diệu vô cùng Đang say sưa thì Nhã phu nhân đến.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý, cho đến khi nàng dựa vào lòng gã, mới nhúu mày nói, „Nàng còn đến đây làm gì nữa?"

"Thiếu Long, xin lỗi, ,, Nhã phu nhân buồn bã nói.

Hạng Thiếu Long không nói, sau gáy như bị muối độc cắn, gã ngạc nhiên nhìn nàng, chỉ thấy trong tay nàng có một mũi kim nhỏ, đầu kim ánh lên màu xanh, thần trí mơ hồ, ngất đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cạm Bẫy Sắc Đẹp

K

hi bị thủ hạ của Nhã phu nhân khiêng lên xe, Hạng Thiếu Long tỉnh dậy nhưng toàn thân mềm nhũn vô lực. Nhã phu nhân ngồi ở trên xem để đầu gã gối trên đùi mình, dịu dàng vuốt ve mái tóc của gã mà cứ thở dài, rõ ràng không biết gã dần dần tỉnh dậy.

Hạng Thiếu Long không lấy làm lạ. Bởi vì nàng không biết rằng gã đã từng được huấn luyện để chống lại các chất dược vật, đã từng được chích nhiều loại kháng thể, sức đề kháng đối với dược vật và độc tố hơn người bình thường rất nhiều lần. Độc tố được chích vào có lẽ được luyện từ thực vật, có thể tạm thời làm gã hôn mê đi, nhưng không hề tổn hại đến cơ thể, gây di chứng về sau. Lúc đó gã thậm chí cảm thấy thân thể dần dần hồi phục sức lực.

Tại sao nàng phải đối phó gã? Trên mặt gã có cảm giác kỳ lạ, thì ra nước mắt của Nhã phu nhân nhỏ trên mặt gã.

Xe ngựa chậm chậm đi ra, đương nhiên không ai dám cản.

Nhã phu nhân buồn rầu thở dài rồi thì thầm, „Thiếu Long đừng trách ta, ta bị ép, nếu không làm như thế này, chúng ta đều sẽ rất thê thảm."

Hạng Thiếu Long không phải là kẻ ngốc, làm sao không đoán được đây chính là âm mưu của Cự Lộc hầu Triệu Mục, nhưng không hề đoán được y sẽ làm gì, dù y có gan to bằng trời thì cũng e rằng không dám công nhiên tổn hại gã.

Nhưng tại sao y lại giúp Liên Tấn, một người ngoài để đối phó với gã, người trong nhà? Nhã phu nhân bình tĩnh trở lại không nói lời nào.

Hạng Thiếu Long giả vờ hôn mê sẵn dịp nghỉ ngơi, để ứng phó với bước tiếp theo của kẻ địch.

xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Tiếp theo là tiếng mở cửa xe.

Nhã phu nhân run rẩy, kêu nhỏ, „Hầu gia!“

Gã hầu gia ấy bước lên xe, cửa xe đóng lại rồi tiếp tục đi.

Hơi thở của Nhã phu nhân trở nên gấp gáp, ngạc nhiên hỏi, „Hầu gia định làm gì?“

Một giọng ồm ồm vang lên, „Không có gì! Chỉ thử phản ứng của y thôi.“

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng, đã biết đối phương định làm gì, nên tập trung ý chí, thả lỏng toàn thân.

Quả nhiên dưới đòn bỗng nhói đau, thì ra đối phương đã dùng vật bén đâm vào.

Nhã phu nhân giận dữ nói, „Vẫn còn chưa tin nô gia sao?“

Triệu Mục cười hì hì nói, „Cẩn thận thì tốt hơn, ta đâu có biết người có hợp với y lừa ta hay không.“

Nhã phu nhân không cãi lại, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, Triệu Mục hôn đánh chụt lên má nàng.

"Giả sử ta cưới nàng, nàng có chịu bỏ tên tiểu tử này mà theo ta chăng?"
Triệu Mục cười nói.

Nhã phu nhân thở dài nói, „Hầu gia đừng trêu đùa nô gia nữa, ngài chỉ thích Ô Đình Phương, làm sao lại thích con người hoa tàn liễu rũ như thiếp?"

Triệu Mục cười nói, „Sao lại hoa tàn liễu rũ, được rồi! Ta không ép nàng nữa, chỉ cần ngươi làm theo lời ta, gã tiểu tử này sau đêm mai sẽ thuộc về ngươi rồi đó."

Hạng Thiếu Long chợt hiểu ra, chẳng trách nào Triệu Mục lại hận mình như vậy, té ra là vì tuyệt sắc mỹ nhân Ô Đình Phương này.

Nhã phu nhân lầm bầm, „Ta thật không hiểu, Hạng Thiếu Long dù đã thua, Ô Thị Lô chắc gì sẽ chịu gả tôn nữ yêu quý của mình cho ngài, ngài đối phó với Hạng Thiếu Long như vậy có ích chi?"

Triệu Mục đắc ý nói, „Sơn nhân tất có diệu kế, chuyện này không cần ngươi lo. Cho ta biết, thằng tiểu tử này và ta ai hơn ai?"

Nhã phu nhân run giọng đáp, „Đương nhiên là hầu gia rồi."

Giọng Triệu Mục trở nên lạnh lùng, „Vậy tại sao ta đem thằng tiểu tử này ra giao dịch với ngươi, ngươi lập tức đầu hàng ngay."

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa rút trủy thủ ra giết phăng y, nhưng đương nhiên không thể làm như vậy, bởi vì gã còn có mục tiêu lớn hơn, đó chính là giết Liên Tấn.

Triệu Nhã chỉ đành đáp, „Bởi vì y thật sự yêu ta."

Triệu Mục nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói, „Sau khi làm y tỉnh dậy, Thúy Nương sẽ cho hắn uống một viên trinh nữ đằng, sau đó y sẽ ngủ ba canh giờ thì mới gọi y tỉnh dậy."

Triệu Nhã lo lắng hỏi, „Quả thật không có chuyện gì sao?"

Triệu Mục cười lạnh lùng nói, „Thấy ngươi quan tâm y như vậy, ta thật muốn giết phăng thằng tiểu tử này. Yên tâm đi! Y ngoài chuyện bị mất sức vì xuân dược, tất cả vẫn bình thường, chẳng qua y chắc chắn sẽ thua về tay

Liên Tẩn trong trận tử võ này mà thôi. Nhớ lấy, ngày mai người phải theo Hạng Thiệu Long, về sau ta không quản người nữa."

Xe ngựa dừng lại.

Sau khi Triệu Mục xuống xe, xe tiếp tục đi.

Hạng Thiệu Long trong bụng than thầm quá nguy hiểm, mưu kế này không thể gọi là không độc, mượn nữ sắc để hại gã, quả thật lợi hại.

May mà gã là Hạng Thiệu Long, nếu là người khác, bị giết chết cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, có lẽ chỉ có thể trách mình không biết không chế.

Hạng Thiệu Long bị khiêng vào phòng Nhã phu nhân, bọn hạ nhân ra đi, chỉ còn lại Nhã phu nhân và nữ nhân tên gọi Thúy Phương mà Triệu Mục sai đến giám thị họ.

Y đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể lừa dối được hai nữ nhân này? Xuyên được vào miệng tất sẽ tan ra, không thể ỏi ra được.

Tiếng bước chân xa dần.

Hạng Thiệu Long mạo hiểm hé mắt ra nhìn, chỉ thấy Nhã phu nhân và một nữ nhân đang đứng ở nơi xa, không biết đang tranh cãi chuyện gì.

Gã chợt nảy ra một ý, xé vạt áo nhét vào trong miệng, chặn đường thực quản lại.

Hai nữ nhân quay vào lại, Triệu Nhã bực mình nói, „Sao hầu gia lại không tin ta như vậy?"

Thúy Nương hạ giọng nói, „Xin phu nhân thứ lỗi, hầu gia dặn dò tiểu tỳ phải tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, ngài đã quá nể mặt phu nhân rồi. Nếu không ngài thích nhất là xem những chuyện này, nếu người đến không phải là tiểu tỳ mà là ngài thì phu nhân sẽ càng khó chịu hơn."

Nhã phu nhân không kháng nghị, im lặng chấp nhận.

Có tiếng nghiền thuốc, tiếp theo là mùi thơm.

Một hoàn thuốc to bằng ngón tay cái đổ vào miệng gã, rơi đúng ngay miếng vải.

Thúy Nương cười nói, „Xong rồi! Thuốc vào là tan ngay, bất cứ ai cũng chẳng thể kháng cự nổi."

Xuân được cách một lớp vải mà vẫn cứ tan rất nhanh.

Thúy Nương bước ra nói, „Để tiểu tỳ mức nước làm gã tỉnh dậy."

Nhã phu nhân nói với theo, „Giả sử y tỉnh dậy biết ta đã cho y uống xuân được, sau này chẳng phải sẽ hận ta hay sao?"

Hạng Thiếu Long sợ xuân được tan vào miệng nên thầm kêu khổ, có được thời cơ này liền vội vàng nhổ ra giấu dưới gôi.

Thúy Nương cười trả lời, „Yên tâm đi! Y bị được lực khống chế, thần trí nửa tỉnh nửa mê, chẳng biết gì đâu."

Nhã phu nhân chỉ khẽ hừ một tiếng, trong lòng có lẽ không vui.

Thúy Nương có vẻ không hề sợ nàng, mỉm cười rồi bỏ đi.

Lát sau Thúy Nương quay lại, dùng nước lạnh tạt vào mặt gã, ngạc nhiên nói, „Thế chất của người này thật kỳ lạ, da vẫn chưa chuyển sang màu hồng."

Hạng Thiếu Long cười thầm, hét lớn một tiếng, giả vờ bị được lực khống chế, ôm trọn hai người vào lòng, đồng thời thi triển thủ pháp đã được học

trong quân đội, ấn mạnh ngón tay cái vào đại động mạch ở sau gáy cả hai, cả hai không kịp kêu đã ngã lăn xuống.

Cả hai hôn mê chỉ mấy phút nhưng cũng đủ cho gã thực hiện kế hoạch.

Hạng Thiếu Long rút miếng vải có thấm thuốc dưới gối lên, cho vào mồm mỗi người một tí xuân dược, còn mình thì ngồi nghỉ một bên.

Lát sau da cả hai dần dần chuyển sang màu hồng, bắt đầu tỉnh dậy rồi rên rỉ gào thét vang trời, lao vào nhau cấu xé áo quần lẫn nhau như hai mụ điên.

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, lùi ra một góc xem.

Hạng Thiếu Long ngồi nhắm mắt, theo cách điều thần dưỡng tức của Nguyên Tông đã dạy, loại trừ tạp niệm, không hề để bất cứ sự việc gì lọt vào tai mình, không biết qua bao lâu, chờ cả hai ả hoàn toàn yên lặng mới mở mắt ra.

Cả hai người đàn bà giờ đây đã rũ rượi, quần áo rách bươm, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Đêm ấy gã nằm mộng thấy Thư Nhi thất khiếu chảy máu, thê lương gọi gã báo thù cho nàng, gã kêu thất thanh một tiếng, bừng tỉnh dậy mặt trời lúc đó đã lên ba cây sào.

Hai người đàn bà chẳng biết đi đâu, chỉ có một tên thị tỳ đang đứng đó, thấy gã tỉnh dậy liền quỳ xuống thi lễ nói, „Đại thiếu gia của Ô gia đang chờ Hạng gia ngoài sảnh. Hạng gia, người không sao chứ?"

Hạng Thiếu Long giả vờ mệt mỏi, kêu lớn, „Nước! Đem nước cho ta!"

Tên thị tỳ cười nói, „Hạng gia đêm qua đã làm việc quá sức, dáng vẻ phu nhân cũng giống như Hạng gia vậy."

Hạng Thiếu Long cười thâm thị tỳ cũng giống chủ nhân, cô ả cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Tên thị tỳ mỉm cười bước ra.

Hạng Thiếu Long giả vờ chân đứng không vững, loạng choạng bước ra ngoài sảnh.

Nhã phu nhân với đôi mắt thất thần đang tiếp Ô ứng Nguyên và Đào Phương, thấy dáng vẻ gã như vậy, cả hai mắt đều lộ vẻ giận dữ. Nhã phu nhân thấy gã bước ra, trong mắt lộ vẻ hối hận, đứng dậy, định nói gì đó, nào ngờ Hạng Thiếu Long té nhào xuống đất rồi hôn mê, chiêu này là để tránh giải thích của Hạng Thiếu Long.

Gã quyết định tạm thời lừa cả Ô ứng Nguyên và Đào Phương, nếu như thế thì càng làm cho Triệu Mục và Liên Tấn tin hơn, để bọn chúng ngược lại trúng kế của gã.

Ô ứng Nguyên và Đào Phương vừa giận vừa lo, vội vàng đem hãn về biệt quán.

Ngủ được hồi lâu, Ô ứng Nguyên trầm giọng nói, „Tình hình không xong, ta xem Thiếu Long đã trúng độc thủ của Nhã phu nhân, Đào công mau đi mời Hoàng diệu thủ đến, xem có thể hồi phục thể lực cho y trước khi tử vong hay không? nói rồi thở dài đầy vẻ nuối tiếc và oán trách.

Hạng Thiếu Long mở mắt, ngồi bật dậy. Hai người giật mình, đứng ngây ra như phỗng.

Hạng Thiếu Long cười khổ não, „Nếu muốn ta từ đây cứ giả vờ hôn mê nữa thì còn khó chịu hơn đánh ta một trận."

Hai người cả mừng, vội hỏi có chuyện gì. Đến khi Hạng Thiếu Long kể lại toàn bộ sự việc thì cả hai ôm bụng cười.

Ô ứng Nguyên vội sai Đào Phương căn dặn bọn võ sĩ canh giữ chặt chẽ không cho bất cứ ai tiến vào.

Đào Phương quay lại ngồi xuống nói, „Thiếu Long thật lợi hại, được vật trên mũi kim nhất định được luyện từ Hôn Ma thảo, chích vào máu, cả ngựa cũng hôn mê, không ngờ người lại không sợ."

"Đó có thể nói trời đã giúp ta, Thiếu Long chuẩn bị vận dụng ưu thế này như thế nào?" Ô ứng Nguyên hỏi.

"Tùy cơ ứng biến! Tóm lại thuộc hạ sẽ làm cho Triệu Mục và Liên Tấn bất ngờ, „ Hạng Thiếu Long nói.

"Vừa rồi Nhã phu nhân sai người đến hỏi tình hình của người, ta đã đuổi y đi, giả sử ả thân hành đến tìm người, Thiếu Long có cần gặp hay không?" Đào Phương nói.

"Thà đừng gặp thì hơn, „ Ô ứng Nguyên nói.

Hạng Thiếu Long nói, „Xuân được ấy tuy lợi hại, nhưng nghe Triệu Mục nói, sau khi nghỉ vài thời thần thì thể lực sẽ phục hồi lại đôi chút, chẳng qua là không thể ứng phó với trận đấu kịch liệt mà thôi!"

"Điều này cũng có lý, nếu Liên Tấn thắng mà không cần đấu, làm sao ra oai trước mặt đại vương và công khanh đại thần trong triều, Ô ứng Nguyên nói.

"Ta đồng ý lời đại thiếu gia, nếu không gặp mặt ai cả thì kẻ địch tưởng rằng ta đã hồi phục thể lực, đêm nay không cần giả vờ mệt mỏi nữa, „ Hạng Thiếu Long nói.

Đào Phương nói, „Nhưng Thiếu Long ít nhất cũng phải giả vờ sức cùng lực kiệt, trước khi khởi hành ta sẽ bôi cho người một ít phấn xám, như thế thì kẻ địch sẽ bị mắc lừa ngay."

Nói đến đây của ba người đều cười phá lên.

Hoàng cung nước Triệu nằm ở trung tâm thành Hàm Đan, chung quanh bao bọc bởi một lớp tường thành, con sông chạy quanh vừa sâu vừa rộng.

Buổi dạ tiệc trong cung được cử hành ở điện Tường Thụy.

Chiếu ngồi của Triệu vương hướng về cửa phía bắc, hai bên được sắp đặt bốn chục chiếu, chiếu được phân ra hai hàng trước sau, mỗi chiếu có thể ngồi mười người, chiếu trước đương nhiên là vương hầu đại thần, chiếu sau là gia quyến và bọn gia tướng võ sĩ có thân phận đặc biệt.

Càng ngồi gần Triệu vương thì thân phận địa vị càng cao, vị trí của Ô Thị Lô và Quách Tùng đều ở chiếu thứ ba bên trái và bên phải, có thể thấy được sự quan trọng của hai người đối với nước Triệu.

Sau khi khách khứa vào điện, lần lượt ngồi vào chiếu của mình, khi nói chuyện cũng phải kè đầu ghé tai, không dám ồn ào nữa, không khí trở nên căng thẳng nghiêm túc.

Ô Thị Lô cùng Ô Đình Phương và Ô Đình Uy bước vào, lập tức thu hút ánh mắt chú ý của nhiều người, một là bởi vẻ đẹp thoát tục của Ô Đình Phương, hai là vì hai người tử võ đêm nay đều là kiếm thủ của Ô phủ.

Quách Tùng đứng dậy nghênh đón, nói vài câu khách sáo, rồi ghé vào tai lão nói nhỏ, „Nghe nói đêm qua Hạng Thiếu long vẫn còn đến chỗ Nhã phu nhân, không biết kìm chế mình như vậy làm sao thành đại sự, xem ra đêm nay y chắc chắn sẽ thua."

Quách Tùng thân người trung bình, tuổi trong khoảng bốn mươi, mặt trắng không râu, nhưng đôi mắt rất tinh minh, khi nói chuyện vẻ mặt rất phong phú, xem ra có vẻ là người không có tâm cơ, nhưng những người quen biết y đều biết sự lợi hại trong nụ cười có chứa đao thương của y.

ô Thị Lô trong lòng giận dữ lắm, một là vì Hạng Thiếu Long, hai là vì Quách Tùng đang thăm chê lão có mắt mà không trông, giới thiệu nhằm người để tỉ võ với Liên Tấn, nên gượng cười mà đáp rằng, „Quách gia của ngài thủ hạ đông đúc, hay là kiếm một người ra để cho chúng tôi đại khai nhãn giới."

Khi hai người đang đấu khẩu, Triệu Mục, Nhã phu nhân cùng mấy tên võ sĩ đều đến, công khanh đại thần vội vàng đến hành lễ với y.

Thấy Ô Đình Phương, mắt y sáng lên, bước tới trước, „Đình Phương tiểu thư, đã lâu không gặp."

Ô Đình Phương hành lễ xong, lạnh nhạt nói, „Hầu gia khỏe chứ?"

ô Thị Lô và Quách Tùng không dám thất lễ cũng quay sang chào hỏi y.

Lúc ấy ngoài cửa có tiếng ồn ào, té ra bọn Võ Hắc đã cùng Liên Tấn bước vào. Chỉ thấy Liên Tấn thần thái bay bổng, dương dương đắc ý, nở nụ cười chào hỏi mọi người.

Ô Đình Phương đã nghe tin Hạng Thiếu Long bị Nhã phu nhân ép vào phủ, thấy mọi người chú ý đến Liên Tấn, bước đến Nhã phu nhân, ghé vào tai nàng gần giọng nói, „Tại sao người hại Thiếu Long, chàng có gì bất trắc ta sẽ không tha cho người."

Nhã phu nhân chẳng nói được lời nào, Liên Tấn bước đến, nghĩ đến chuyện tối nay phải ở bên gã, nhất thời vừa thẹn vừa giận, cúi đầu xuống.

Liên Tấn thi lễ cùng Triệu Mục, ô Thị Lô cùng Quách Tùng, mắt nhìn về phía Ô Đình Phương và Nhã phu nhân.

Liên Tấn đang định bước đến chỗ hai người ấy, Triệu Mục bỗng nhiên nói, „Nếu Ô lão bản đồng ý, bốn hầu muốn mời Liên Tấn ngồi với ta."

Mọi người đều ngạc nhiên, Triệu Mục nói thế có nghĩa là công khai đòi người, muốn thu nạp Liên Tấn dưới cờ.

Liên Tấn cũng rất bất ngờ. Võ Hắc cũng biến sắc, nếu Liên Tấn chấp nhận thì y đừng hòng ở lại Ô gia.

ô Thị Lô trong lòng giận lắm, nhưng mặt vẫn cười, „Nếu Liên Tấn thích, lão phu sao không đồng ý!“

Rõ ràng là muốn Liên Tấn chọn lựa.

Liên Tấn thầm rửa Triệu Mục, phải biết rằng người thời này rất trọng tình nghĩa chủ bộc, làm thực khách phải tận trung với chủ, suốt đời không quên, giờ đây Triệu Mục có thái độ ép bức mình như vậy, nếu gã gật đầu tất cả sẽ bị thiên hạ khinh khi, nhưng chỉ có về với Triệu Mục thì mới có thể tồn tại.

Nhưng gã cũng đã vào ở thế trên lưng cọp, đánh liều đáp, „Đa tạ hầu gia coi trọng, Liên mỗ sao dám không tuân mạng.“

Ai nấy đều im lặng nhìn ô Thị Lô.

ô Thị Lô quả nhiên đã trải qua nhiều sóng gió, cười lớn nói, „Liên Tấn, tối nay ngươi phải đem vinh dự về cho hầu gia, chỉ thắng chứ không được bại.“

Hàm ý của câu này là nếu người bại thì đừng hòng ở lại Hàm Đan.

Liên Tấn và Triệu Mục nhìn nhau cùng cười lớn, vừa nghe đã biết vẻ đắc ý trong tiếng cười của chúng. ô Thị Lô lập tức biết ngay trong đó có chuyện mờ ám, đồng thời đều quay sang nhìn Nhã phu nhân, nàng đang cúi đầu.

Nhã phu nhân đương nhiên biết hai người vì sao cười sảng khoái như thế, trong lòng dâng lên nỗi hối hận, nghĩ đến tình cảnh nhục nhã của Hạng Thiếu Long sẽ diễn ra trong lát nữa đây, nàng bước vội đến hàng chiếu thứ hai bên trái.

Tiếng trống báo hiệu nhập tiệc vang lên.

ô Thị Lô càng bất mãn hơn với Hạng Thiếu Long, lại thầm trách Đào Phương và Ô ứng Nguyên tại sao giờ này vẫn chưa đến.

Gần một ngàn vương thân quốc thích, công khanh quý tộc kéo nhau vào tiệc, đây là buổi tiệc cung đình lớn nhất từ ngày đánh lui được quân Yên.

Mọi người đã yên vị, Triệu vương vẫn chưa đến, Hạng Thiếu Long được Đào Phương và Ô ứng Nguyên kẹp hai bên đưa vào, lưng đeo mộc kiếm, vẻ mặt nhợt nhạt.

Mọi người trong tiệc đều nghe phong thanh câu chuyện sáng nay gã được khiêng ra từ phủ của Nhã phu nhân nên đều chú ý tập trung nhìn gã.

Hạng Thiếu Long ngoài vẻ mặt nhợt nhạt chẳng khác gì với thường ngày, so với Liên Tấn còn có phần trắng kiện hơn.

Triệu Mục và Liên Tấn nhìn nhau, đều cười thầm rằng lúc này Hạng Thiếu Long ngoài mạnh trong yếu.

Nhã phu nhân nén không được lén nhìn gã, lòng đau đớn, chính mình đã hại y, giờ đây người ta cả thành đều biết, y làm sao không biết được? Y có chịu tha thứ cho mình không? Nàng giận mình đã khuất phục dưới Triệu Mục, nhưng giờ hối hận đã muộn. Nếu Liên Tấn làm bị thương y thì chỉ có cái chết mới đền được.

ô Thị Lô thấy gã bước đi vững chãi mới yên tâm, cười lớn nói, „Thiếu Long lại đây!"

Chương 16: Tỉ Kiếm Chốn Cung Đình

H

ạng Thiếu Long ngồi xuống bên cạnh Ô Đình Phương, nàng vội vàng ghé tai nói đầy vẻ quan tâm, „Thiếu Long, chàng không sao chứ! Người ta lo cho chàng quá, đêm qua chàng lại còn tới chỗ con ả kia!“ rồi nhéo mạnh vào đùi gã.

Hạng Thiếu Long nói nhỏ, „Yên tâm đi! Cứ tin vào trượng phu tương lai của nàng đi.“

Ngồi cách hàng chiếu thứ hai là một gã công tử mặt trắng thân hình cao ốm, y quay đầu lại, liếc nhìn Hạng Thiếu Long đang ở hàng chiếu thứ ba đầy vẻ gây sự.

Đào Phương ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long nói, „Đó chính là Thiếu Nguyên quân Triệu Đức.“

Hạng Thiếu Long quắc mắt nhìn lại Triệu Đức, hai ánh mắt lạnh lẽo gặp nhau, bọn võ sĩ sau lưng y quay đầu trừng gã, không khí trở nên căng thẳng.

Một tiếng trống lại vang lên. Rồi đội nhạc kéo vào, tiếng nhạc trỗi lên.

Thiếu Nguyên quân thu lại ánh mắt, nhìn ra ngoài cửa, Triệu Hiếu Thành vương khệnh khạng bước vào đại điện, theo sau là đám phi tần, tiếp nữa là hàng trăm thị vệ, một nửa trong số ấy chia nhau ngồi ở chiếu rệu phía sau, chỉ có một nửa là theo Triệu Hiếu Thành vương bước vào chiếu chính.

Triệu vương vẻ mặt nhợt nhạt vì tẩu sắc quá độ, dung nhan tuần tú, hai mắt lạnh lẽ, trán rộng, tướng mạo đường đường, chỉ là hơi quá đơn bạc, môi không dày, mặt hơi xanh.

Y đội mũ cao, trước tròn sau vuông, trên mũ có hàng chục dây châu ngọc buông xuống lấp lánh, càng tăng thêm vẻ uy nghiêm. Long bào của y phía trên hình vẽ, phía dưới có thêu hình nhật nguyệt tinh tú, trông rất đẹp đẽ.

Y một mình bước đến chiếu chính, bốn phi tần chia nhau ra ngồi ở chiếu thứ ba, bốn thị vệ ngồi hai bên và phía sau, quả thật có cái thế của chủ một nước.

Mọi người đều quỳ xuống mời y nhập tiệc.

Triệu vương sau khi yên vị, dịu dàng nói, „Chúng khanh gia bình thân, mời ngồi."

Mọi người tung hô chúc mừng xong, quay về chiếu của mình.

Bọn cung nữ bắt đầu rót rượu cho mọi người.

Triệu vương nâng chén lên nói, „Yên vương Hỷ không biết tự lượng sức mình, phái Lê Phúc, Khanh Tần đến tấn công ta, bị nước ta đánh bại. Hiện nay Liêm Pha đại tướng quân đã phụng lệnh ta đem binh vây nước Yên, ta thấy Yên vương Hỷ đừng mong có một đêm ngon giấc, chúng ta hãy cạn chén vì chuyện đại Triệu diệt Yên này."

Mọi người lại tung hô.

Triệu vương thốt nhiên đứng lên, ai nấy cũng giật mình, đứng lên theo, y cười lớn, „Lần này chuyện phạt Yên có thể thành công, chúng khanh gia dĩ nhiên đều có công, nhưng nếu không có Ô tiên sinh cung cấp chiến mã lương thực, Quách tiên sinh cung cấp binh khí tiền vận thì e chuyện này khó thành, vua tôi chúng ta hãy kính hai vị ấy một chén."

Rồi mọi người đều cạn chén.

Ô Thị Lô và Quách Tùng đều vui hơn hớn.

Hạng Thiếu Long vốn không xem y ra gì nhưng lần này cũng đã thầm khen khí độ của bậc quân vương quả thật cũng hơn người khác.

Triệu vương mời khách dùng thức ăn, rồi vỗ tay phát ra tín hiệu. Bọn nhạc sư ban nầy lui ra cửa chính bắt đầu tấu nhạc Một đám khoảng hai trăm tên thị nữ, búi tóc theo kiểu Yên, tiến ra phía trước, uyển chuyển múa. Ai nấy đều vỗ tay khen hay.

Hạng Thiếu Long nhìn đám vũ cơ thì nhớ đến Đình Phương Thị, lửa giận bốc lên.

Rồi bọn vũ cơ lui ra chỉ để lại làn hương thoang thoảng.

Mọi người đều nhìn Triệu vương, nín thở chờ y lên tiếng.

Cả đại diện im phăng phắc.

Triệu vương nhìn quanh rồi cười lớn, „Đại Triệu ta dùng võ khởi nghiệp, danh tướng đời nào cũng có, những bậc tiên hiền như Triệu Suy, Triệu Thuần, Triệu Võ đều là kẻ có quân công cái thế. Sau khi lập quốc nếu không có quân công thì không được phong tước, nếu không có tinh thần thượng võ, nước ta đã sớm bị diệt vong."

Mọi người đều khen phải.

Triệu vương tự hào lắm, ánh mắt chuyển sang Liên Tấn, vui mừng nói, „Không ngờ một nước nhỏ như Vệ quốc mà lại có một kiếm thủ vô địch."

Liên Tấn vội vàng bước đến trước chiếu, quỳ xuống khấu đầu nói, „Thần giờ đây trong lòng chỉ có đại Triệu, chỉ cần đại vương hạ lệnh, dù gan óc lầy đất, thần tuyệt không nhú mày."

Ô Thị Lô chỉ khẽ hừ một tiếng, rõ ràng rất khinh bỉ hành vi đầu quân cho Triệu Mục của y.

Triệu vương chẳng biết có phải vì chịu ảnh hưởng của Triệu Mục hay không, thay đổi thái độ với y, vui vẻ nói, „Dùng người chỉ biết có tài, chỉ cần Liên Tấn người tận trung với ta, quả nhân tuyệt không bạc đãi người."

Liên Tấn cả mừng, vội vàng đáp tạ.

Triệu vương lại quát lớn, „Hạng Thiệu Long đâu?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, bước ra, quỳ đối diện với Liên Tấn, cao giọng nói, „Hạng Thiệu Long tham kiến đại vương."

Triệu vương hai mắt sáng quắc nói, „Một mình người đã đẩy lui tám trăm tên mã tặc, lại trung can nghĩa đảm, vì đồng bạn mà không quản thân mình kháng địch, làm sáng danh cho đại Triệu ta, quả nhân có lời khen người."

Hạng Thiệu Long vội vàng nói mấy lời khiêm tốn biểu lộ sự cảm kích, còn trong lòng thì cười thầm, chuyện này càng lúc càng thổi phồng lên.

Triệu vương cười vui vẻ, „Hai người đều là loài rồng trong cõi người, lần này quả nhân cho hai người vào cung tể kiểm, chính là muốn hai người phát dương tinh thần thượng võ của nước ta, để sau này giết địch đền nợ nước."

Hai người đều lên tiếng xin vâng.

Triệu vương cười lớn nói, „Quả nhân và chúng khanh gia đều đang nóng lòng đợi hai người biểu diễn tuyệt thế kiếm pháp, nhưng phải cẩn thận tránh sát thương, kẻ thắng sẽ được quả nhân lập tức phong ngự tiền kiếm sĩ, được dẫn quân xuất chinh."

Triệu Mục lên tiếng, „Đại vương, thần có một đề nghị."

Triệu vương giật mình nói, „Cự lộc hầu, xin nói."

Triệu Mục đứng dậy, cung kính nói, „Đại vương quy định tỉ kiếm như vậy, bọn chúng tất sẽ không dám vi phạm lệnh của đại vương, nhưng như thế sẽ trói buộc tay chân, khó phát huy được kiếm thuật, xin đại vương nghĩ lại."

Nhã phu nhân nghe xong toàn thân rúng động, nói, „Đao kiếm vô tình, nếu gây án mạng, chẳng phải chuyện vui sẽ trở thành chuyện buồn hay sao."

Triệu vương ngạc nhiên nhìn Nhã phu nhân rồi nói, „Vương muội, Triệu khanh mời ngồi, quả nhân tất có tính toán."

Triệu Mục lạnh lùng nhìn nàng rồi quay về chiếu ngồi, trong lòng mừng thầm, Triệu Nhã có phản ứng như vậy rõ ràng kế của mình đã thành công, đâu ai biết rõ chuyện này bằng ả.

Lúc này người trong đại diện đều biết Hạng Thiếu Long có điều không ổn.

Triệu vương đưa mắt nhìn Ô Thị Lô, lạnh nhạt nói, „ô tiên sinh chẳng hay có ý kiến gì?"

Ô Thị Lô thầm tính nếu Hạng Thiếu Long vì nữ sắc mà bại thì chẳng thể trách được người, chết đi thì càng tốt, nhưng nếu giết được Liên Tấn thì cũng có thể giải được cơn tức của mình, nên gật đầu nói, „Thiếu Long đã từng nói với bề nhân, y chỉ tinh thông thuật giết người mà không giỏi việc múa kiếm biểu diễn, cho nên muốn thấy bản lĩnh của y thì quả thật không nên hạn chế."

Nói như thế, có nghĩa là hai người cứ quyết đấu sinh tử với nhau.

Nhã phu nhân nghe xong rúng động, cuối cùng rơi nước mắt vì sự ngu xuẩn của mình, Hạng Thiếu Long nhìn thấy cảnh ấy nên ác cảm đối với nàng cũng giảm bớt đi.

Ai nấy đều nghị luận ồn ào.

"Keng."

Tiếng chén rượu vỡ vang, đại điện lập tức im phăng phắc.

Ném ly rượu xong, Triệu vương lạnh lùng quát lớn, „Ra sa trường giết địch không quản đến thân mình nữa, đạo của chiến tranh cũng chính là đạo của sinh tử, quả nhân sẽ không hạn chế, kẻ thắng chính là ngự tiền kiếm sĩ của quả nhân Hạng Thiếu Long và Liên Tấn đều gật đầu chấp nhận.

"Tỉ võ bắt đầu!" Triệu vương nói.

Toàn điện im lặng, chờ đợi trò chơi mở màn.

Nhã phu nhân ngã vào lòng của vương tử là An phu nhân, không dám tận mắt chứng kiến cái chết của Hạng Thiếu Long.

Ô Đình Phương mặt tái nhợt, dựa vào người cha mình.

"Keng."

Liên Tấn rút thanh Kim Quang kiếm trứ danh của mình ra, đến giữa đại điện, cúi người chào vẻ mặt rất đặc ý.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, một tay cởi áo ngoài, ném qua một bên, lộ ra bộ võ phục do Thư Nhi và bốn tên nữ tỳ may cho gã.

Mọi người vốn cảm thấy Liên Tấn uy võ hơn, nhưng giờ đây so ra Hạng Thiếu Long lại có khí khái anh hùng, uy nghiêm lắm liệt hơn.

Khi Hạng Thiếu Long rút thanh mộc kiếm ra, mọi người đều ngạc nhiên, gã đứng một bên Liên Tấn chống kiếm thi lễ.

"Thiếu Long dùng mộc kiếm tỉ võ, không sợ thua thiệt hay sao?" Triệu vương nói.

Hạng Thiếu Long cười nhạt, nói, „Đại vương yên tâm, thanh mộc kiếm này là do thần tự chế, không sợ binh đao lợi khí, Liên Tấn cười thầm.

Nhã phu nhân ngẩng đầu lên lên nhìn gã, chỉ thấy dáng vẻ uy vũ của gã, lòng hồi hận càng tăng, lại rút vào lòng An phu nhân, không dám nhìn nữa.

Nếu nói người đau khổ nhất ở đây thì đó chính là nàng.

Trước Hạng Thiếu Long, Triệu Mục là người trước nay vẫn chiếm giữ trái tim nàng, từ khi Triệu Quát chết ở Trường Bình, Triệu Mục càng tự tung tự tác hơn.

Lúc đầu Triệu Mục rất say đắm nàng, nhưng sau này lại si mê tuần nam mỹ nữ khác. Mấy năm nay y trở nên lạnh nhạt với nàng, vì không chịu nổi cô đơn và muốn báo thù, nàng đã tìm những người đàn ông khác, cho đến khi gặp Hạng Thiếu Long thì mới dần dần đuổi được hình bóng của Triệu Mục.

Lần này bị Triệu Mục lừa dối phó với Hạng Thiếu Long, một mặt vì sợ uy thế của y, sợ y làm hại Hạng Thiếu Long và phá hoại chuyện tốt của mình. Điều quan trọng hơn là trong tiềm thức nàng đã quen chấp nhận mệnh lệnh của y.

Sáng hôm đó sau khi cướp nàng từ tay Hạng Thiếu Long, Triệu Mục đã ép bức dụ dỗ nàng thực hiện độc kế của mình. Điều kiện là không được thương hại Hạng Thiếu Long, sau khi xong chuyện sẽ để cho nàng và Hạng Thiếu Long được yên.

Giờ đây nàng đương nhiên biết đã bị Triệu Mục lừa.

Đến thời khắc sắp bắt đầu, Triệu Mục cười nói, „Từ xưa anh hùng sánh cùng mỹ nhân, để tăng thêm hấp dẫn, lại để cho quân dân trên dưới nước ta biết rõ tâm ý phát dương kiếm thuật của đại vương, vì thần có một đề nghị nữa."

Triệu vương quả thật có ý rất đặc biệt đối với tình lang của mình, lập tức nói ngay, „Đề nghị của Cự Lộc hầu hầu rất hữu dụng, hãy nói xem sao."

Triệu Mục đưa ánh mắt sắc bén liếc nhìn toàn diện, chậm rãi nói, „Vi thần đề nghị, người thắng trong lần này thì có thể tự do chọn lựa một mỹ nữ ở đây làm thê tử, xin đại vương ân chuẩn."

Mọi người ồ lên.

Hạng Thiếu Long thầm khen Triệu Mục lợi hại, đồng thời cũng biết rõ âm mưu của y, không cần hỏi cũng biết, nếu Liên Tấn thắng gã thì tất sẽ chiếm Ô Đình Phương làm của riêng, lúc đó y lại tặng cho Triệu Mục.

Ô Thị Lô lập tức biến sắc, lão đã nhìn thấu gian kế của đối phương, nhưng rất khó lên tiếng phản đối. Bởi vì như thế là tỏ ý nhất định kẻ thắng sẽ chọn tôn nữ của mình, đồng thời gián tiếp cho mọi người biết Ô Đình Phương xinh đẹp nhất đời, những mỹ nữ khác đều thua kém.

Triệu vương hơi ngạc nhiên, cũng nghĩ đến Ô Đình Phương, thầm tính nếu mình không dám hạ lệnh này thì có nghĩa tỏ rõ cho bá quan văn võ thấy mình e ngại Ô Thị Lô, trầm ngâm một lát rồi ngửa mặt lên trời cười lớn, „Dùng kiếm để đoạt mỹ nhân, như thế cuộc chiến hôm nay càng náo nhiệt hơn, quả nhân y theo lời Cự Lộc hầu, kẻ thắng sẽ chọn bất cứ nữ tử chưa có hôn ước nào làm thiếp."

Miệng rộng đã mở, chuyện này đã thành.

Mọi người chú ý trở lại hai kiếm thủ.

Liên Tấn không giấu được vẻ vui mừng trên mặt, y và Triệu Mục đã ngầm hẹn với nhau, Triệu Mục sẽ giữ Ô Đình Phương ba ngày đầu, sau đó mỹ nhân tuyệt sắc này sẽ thuộc về y, tuy không trọn vẹn, nhưng so với việc không có nàng, thật là sự khác biệt giữa thiên đàng và địa ngục vậy.

Hạng Thiếu Long bình tĩnh đến gần như lạnh lùng, tiến vào trạng thái dưỡng tâm của Mặc tử kiếm pháp.

Liên Tấn quay sang Hạng Thiếu Long, lập thế, hai chân đứng thành cung bộ, tọa mã trầm eo, thân trên hơi nghiêng về phía sau, thanh Kim Quang kiếm lấp lánh dưới ánh đèn chỉ thẳng về phía Hạng Thiếu Long đang đứng cách chừng hai mươi bước, đốc kiếm ép sát vào ngực trước, khiến cho người ta cảm thấy sức mạnh của y đang sắp phát ra.

Hạng Thiếu Long hai mắt sụp xuống, thanh mộc kiếm chống dưới đất, giống như một vị sư già đang nhập định, mặt hướng về phía Triệu vương, vai nghiêng về phía Liên Tấn.

Hai người chưa động thủ, nhưng mọi người cảm thấy căng thẳng.

Liên Tấn nào biết trạng thái tĩnh lặng ấy chính là tinh yếu của Mặc tử kiếm pháp, tưởng đối phương vì mệt mỏi nên sinh ý khiếp sợ, cười lớn nói, „Hạng huynh chẳng phải đang khiếp sợ đấy chứ?"

Nhã phu nhân ngồi thẳng dậy, nhìn ra sàn đấu, trong tay áo ngậm giấu ngọn trủy thủ, tự nhủ, „Hạng lang đừng sợ, Triệu Nhã sẽ đi cùng chàng."

Nghe Liên Tấn nói vậy mọi người đều cảm thấy Hạng Thiếu Long khiếp sợ nên nghị luận ồn ào, Triệu vương và Ô Thị Lô đều lộ vẻ không vui, Triệu Mục lại cười lạnh lùng.

Điều đó không nói lên rằng nhãn quan của họ không cao minh mà bởi tinh thần trọng thủ không trọng công của Mặc tử kiếm pháp thực tế đi ngược lại với kiếm thuật của thời này. Theo hai kẻ địch đang đối mặt nhau, cả hai đều phải cố hết sức để tấn công.

Hạng Thiếu Long nhoẻn miệng cười, điềm nhiên nói, „Kiếm thuật thượng thừa, Liên huynh làm sao biết được, hãy động thủ đi! Đừng để kẻ khác tưởng Liên huynh chỉ biết đánh võ mồm mà thôi."

Liên Tấn giậm đến hai mắt lộ sát cơ, thẳng người dậy, mượn lực tay đẩy về phía trước, thanh Kim Quang kiếm bắn đi như điện, đâm vào dưới nách đối phương, vừa chính xác vừa ác độc.

Chiếu của Triệu Mục và Thiếu Nguyên quân đều vang lên tiếng la hét trợ oai.

Hạng Thiếu Long vẫn bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng của những tiếng trợ oai đó.

Gã đã sớm biết nếu động thủ ngay thì khó giả vờ mệt mỏi, nếu không sẽ bị Liên Tấn hạ ngay, nhưng gã lại đang dẫn dụ đối phương.

Liên Tấn tưởng gã trí lực đã hết, cho nên vừa mới bắt đầu đã toàn lực tấn công, thêm nữa Liên Tấn hận gã đến tận xương tủy, muốn tiêu hao thể lực của gã, hạ thủ tuyệt không dung tình, đánh ra mà không hề chừa đường để lui lại, vì thế đã trúng kế của gã.

So sánh thể lực, Liên Tấn làm sao bằng Hạng Thiếu Long, vì Hạng Thiếu Long đã được huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội Cho nên khi Liên Tấn tưởng rằng có thể làm tiêu hao thể lực của gã, thì ngược lại người bị tiêu hao thể lực chính là Liên Tấn.

Huống chi thanh mộc kiếm của Hạng Thiếu Long nặng gấp ba bốn lần thanh Kim Quang kiếm của Liên Tấn, cho nên người thua thiệt cũng chính là Liên Tấn.

Thanh Kim Quang kiếm đã phóng tới sườn trái của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long không nói lời nào, lùi nghiêng sang bên phải một bước, xoay người, thanh mộc kiếm bắn lên vừa đúng ngay mũi của Kim Quang kiếm, cũng là lúc sức của đối phương yếu nhất.

Thanh Kim Quang kiếm không chịu nổi, lập tức bị bạt ra.

Đến lúc này mọi người reo vang trời, đương nhiên lớn nhất vẫn là bọn người nhà họ ô, Ô Đình Phương suýt tí nữa vỗ nát cả tay mình.

Liên Tẩn không ngờ thanh mộc kiếm của đối phương lợi hại như thế, sợ đối phương thừa kế truy kích nên múa tít thanh kiếm trong tay, thủ ở phía trước, chờ cho đến khi xuất thêm kiếm nữa, đối phương xoay qua chính diện, thanh mộc kiếm hơi thu vào trong, tựa như muốn đánh ra, khiến gã bạt mình lùi về sau một bước.

Lúc này, thanh mộc kiếm của Hạng Thiếu Long hơi rung nhẹ, hạ xuống, lộ ra mệnh môn.

Liên Tẩn cả mừng, thầm nghĩ gã tiểu tử này đến kiếm thứ hai thì đã mệt mỏi, nào chịu chậm trễ, chém thẳng kiếm ra, tựa như muốn chém vào cây mộc kiếm của đối phương đến cánh tay thì tạt ngang, người đâm thẳng về phía trước cổ tay trầm xuống, từ chém chuyển sang đâm ngang, mục tiêu là mệnh môn của đối phương, đồng thời chân đá vào cây mộc kiếm của đối phương, tưởng rằng một chiêu có thể hạ được đối phương.

Động tác của y đẹp như du long, sát khí đằng đằng, khiến ai nấy há hốc mồm đều lo cho Hạng Thiếu Long.

Nhã phu nhân thầm kêu lên, nhân lúc người bên cạnh tập trung chú ý đến cuộc đấu, rút thanh trủy thủ để sẵn ở bụng.

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nhìn cây Kim Quang kiếm, mau chóng di chuyển sang ngang, thanh mộc kiếm chuyển tay đập mạnh lên cây Kim Quang kiếm.

Choang một tiếng, cây Kim Quang kiếm bị bạt ra lần nữa.

Ai nấy đều như say sưa, khen hay ầm trời.

Liên Tấn tuy bị chấn động cổ tay, nhưng Hạng Thiếu Long vẫn mới chỉ sử dụng năm thành lực đạo, cho nên Liên Tấn tưởng gã đã sử dụng hết sức, chỉ dựa vào kiếm pháp tinh diệu và trọng lượng của cây mộc kiếm mà thôi, y cầm chắc cây Kim Quang kiếm, cười lớn, đâm xoẹt xoẹt một lúc mười kiếm, mỗi kiếm đều ép đối phương vào chỗ chết.

Hạng Thiếu Long cười thầm, đối phương không sử dụng kiếm pháp tinh diệu, đó chính là lấy cái sở đoản của mình mà tấn công cái sở trường của người khác.

Vì thế gã cứ thụt lùi, thủ mà không công, hoặc đỡ hoặc chém, trong nguy hiểm gang tấc thì lại hóa giải được thế tấn công như vũ bão của Liên Tấn.

Bề ngoài có vẻ như Liên Tấn chiếm thượng phong, đang bức Hạng Thiếu Long lùi về sau, không thể chống trả được, nhưng Liên Tấn tự biết gã không thể nào đột phá được phòng tuyến của đối phương.

Tại sao đêm qua đã phí nhiều sức mà kẻ này vẫn càng lợi hại hơn.

Mọi người chưa bao giờ thấy được kiếm pháp kinh người nên cứ khen không ngớt.

Triệu vương cũng vỗ tay bôm bốp khen hay.

Triệu Mục tưởng Liên Tấn có thể thắng nhanh, lúc này nhú mày nhìn sang Nhã phu nhân, thấy nàng thê lương nhu thế nên mới yên tâm.

Thiếu Nguyên quân kêu to lớn nhất, cứ như kiếm tiếp theo của Liên Tấn sẽ chặt đứt Hạng Thiếu Long ra thành hai đoạn không bằng.

Hạng Thiếu Long lại lùi thêm ba bước, cười dài một tràng rồi đứng lại. Thanh mộc kiếm toàn lực chém xiên xuống thanh Kim Quang kiếm, khi đến

gần mới chuyển thành hai chiêu khiến cho Liên Tấn cũng phải ra hai chiêu mới chống được thanh mộc kiếm.

Choang một tiếng, tiếng va chạm, phát ra như hai thanh mộc kiếm đang tương kích.

Liên Tấn cảm thấy hồ khẩu đau đớn, phát giác lực đạo của đối phương chỉ ít cũng tăng lên hai lần, gã đành thối lui hai bước, không công nữa mà thủ, thế công như vũ bão đã bị hóa giải. Hạng Thiệu Long quắc mắt, đứng thẳng người dậy như thoát thai hoán cốt, lộ ra khí khái anh hùng của mình, lạnh lùng nói, „Người trúng kế rồi!"

Gã bước tới trước nửa bước, quát lớn một tiếng, nâng kiếm chém xéo vào mệnh môn của đối phương, tiếng gió kêu vun vút, điều đáng sợ hơn đó là một kiếm chém ngang.

Tiếng la hét vang trời bỗng nhiên dừng lại. Sự thay đổi ấy thật ngoài tầm suy nghĩ của người ta. Rất nhiều người bất giác đứng dậy, Triệu Mục cũng trong số ấy. Nhã phu nhân cũng la hoảng rồi đứng dậy, ném thanh trủy thủ xuống đất, sung sướng nhìn gã tình lang uy vũ như thần của mình.

Khi nghe đối phương nói người trúng kế rồi, Liên Tấn sợ đến nổi hồn phi phách tán, nhưng gã dù sao cũng là cao thủ, nên cố hết sức giơ thanh kiếm lên đỡ.

Hồ khẩu Liên Tấn té ra, lực tay của gã đã bị mỗi một vì phí sức, thêm nữa thanh mộc kiếm của đối phương nặng hơn trăm cân, cả người lẫn kiếm bị Hạng Thiệu Long chém văng lui ba bước. Toàn trường lúc này mới vang lên tiếng reo hò đình tai nhức óc.

Hạng Thiệu Long lúc này mặt vẫn bình tĩnh như không, gác thanh mộc kiếm trên vai, từng bước tiến về phía Liên Tấn.

Khí thế của đối phương quá mạnh khiến Liên Tấn chẳng dám thở.

Liên Tẩn biết không thể để kẻ địch áp đảo như vậy, nên quát lớn một tiếng, múa tít thanh Kim Quang kiếm hộ thân.

Hạng Thiệu Long nâng cây mộc kiếm lên, khi ở trên không, lạnh lùng nói, „Muộn lắm rồi!"

Thanh mộc kiếm gia tăng tốc độ chém mạnh vào trung tâm của làn kiếm ảnh.

Làn kiếm ảnh tan mất, Liên Tẩn loạng choạng lùi về sau, miệng hộc máu tươi.

Hạng Thiệu Long biết phải báo huyết hải thâm cừu, lúc này trong lòng hiện lên tên Thư Nhi và Tố Nữ, gã lao cả người lẫn kiếm về phía Liên Tẩn. Bóng hai người lúc hợp lúc phân.

Tất cả đều dừng lại, thời gian lúc này cũng như đang dừng lại.

Toàn trường yên lặng như tờ, ngoài những kiếm thủ cao minh như bọn Triệu Mục, kẻ khác không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai người đã đổi vị trí, cách nhau một bước, lưng quay vào nhau.

Hạng Thiệu Long ngửa đầu lên nhìn trần điện, thanh mộc kiếm gác lại trên vai, trong mắt đầy vẻ bi thống vô tận.

Liên Tẩn từ từ cúi đầu nhìn vết thương giữa ngực, cảm thấy như xương ngực đã vỡ nát, cơn đau bắt đầu lan tỏa toàn thân. Ai nấy đều trợn mắt há mồm, nhìn hai người.

Liên Tẩn rên lên một tiếng rồi khụy xuống đất.

Hạng Thiệu Long ngửa mặt lên trời cười lớn rồi quỳ xuống trước Triệu vương, chống kiếm mà cung kính nói rằng, „Thần may mắn còn sống,

mong được cưới Ô gia tiểu thư."

Gã nói hai câu này cố ý để Liên Tấn nghe.

Liên Tấn nghe lời này nên lửa giận công tâm, hộc ra một ngụm máu tươi, té sấp xuống đất như đang khấu đầu, Triệu Mục thấy sự việc thất bại, giận đến nổi mặt trắng bệch, tay nắm thành quyền, quắc mắt nhìn Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân lộ vẻ vui mừng, toàn thân run bắn, liếc nhìn gã, khóe miệng lộ vẻ khinh miệt.

Triệu Mục biết Nhã phu nhân đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của y, người trong Ô gia càng kích động hơn.

Ô Đình Phương vui mừng đến nỗi nước mắt chảy dài.

Bọn người trong điện cũng hò reo vang trời.

Triệu vương tự tay bưng chén rượu đến bên Hạng Thiếu Long, khen rằng, „Kiếm thuật như vậy, quả thật chưa bao giờ nhìn thấy được, từ hôm nay trở đi Hạng Thiếu Long không những là hiền tế của Ô gia mà còn là ngự tiền đối binh úy của đại Triệu ta, thưởng người một chén mỹ tửu."

Hạng Thiếu Long buông thanh mộc kiếm khấu đầu bái tạ rồi bưng chén rượu uống cạn.

Trong tiếng hò reo vang trời, chẳng ai thèm để ý đến Liên Tấn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17: Mất Rồi Lại Được

Đ

êm ấy Ô gia treo đèn kết hoa, ai nấy hớn hờ ca vũ vang trời.

Người duy nhất thất vọng là Võ Hắc. Ô Thị Lô trách mắng y một trận rồi đuổi y ra khỏi gia môn, giao toàn bộ quyền hành cho người đã có công tiến cử Hạng Thiếu Long là Đào Phương, khiến cho y cười đến không đóng miệng lại được.

Phu nhân của Ô Thị Lô là Sùng Cơ cùng mười bảy con trai và gia quyến đều dự tiệc mừng công, lại thêm hai mươi người con gái cùng chồng, bà con thân thuộc khác, tất cả đều náo nhiệt vô cùng.

Ô Đình Phương kéo tay phu tế, gắp thân nương rồi mới lần lượt dẫn kiến bằng hữu thân thích, khiến cho Hạng Thiếu Long đầu vầng mắt hoa. Theo như Đào Phương đã nói, ngoài Ô ứng Nguyên, những kẻ khác đều là đồ vô dụng, chỉ là hạng chìm đắm trong an nhàn.

Trong tiếng cười, Đào Phương gọi gã vào một gian thư trai nhỏ ở phía sau, Ô Thị Lô và Ô ứng Nguyên đã chờ ở đó.

Bốn người ngồi quanh xuống chiếu.

Ô Thị Lô vỗ vai gã nói, „Ứng Nguyên đã cho ta biết toàn bộ sự việc, Thiếu Long người chẳng những kiếm thuật trù đời mà mưu kế cũng hơn người, nếu không cục diện sẽ hoàn toàn ngược lại thế này."

Hạng Thiếu Long nghe ngữ khí của lão thân thiết như thế, rõ ràng đã chính thức xem gã là tôn nữ tế, vội vàng tỏ ý cảm tạ.

Ô Thị Lô giọng buồn rầu, „Ứng Nguyên đã cho ta biết Thiếu Long cũng có huyết thống của người Tần. Nếu là trước ta tất sẽ rất không vui, nhưng hôm nay ta lại cảm thấy người càng gần gũi hơn!" rồi hứng khởi nói, „Dù lập cho nước Triệu biết bao công lớn, người Triệu vẫn đổ ky với ta, chuyện Liên Tấn hôm nay là một minh chứng."

Rồi lão nhìn hai người, giọng buồn, „Nhớ năm xưa trước khi Thương ưởng người nước Vệ vào Tần, người Tần vẫn chưa thoát khỏi cái tật Nhung Địch. Cha con, anh em và cô dâu đều ở chung một nhà, toàn là nhờ Thương ưởng cải cách hiến pháp, giúp cho Tần một bước trở thành cường quốc. Nhưng ông ta đã được gì, Hiếu Công vừa chết, người kế vị lập tức đem ông ngũ ngũ phân thân. Than ôi! Giờ đây ta càng lúc càng tin lời ứng Nguyên, sớm muộn gì ta cũng gặp cảnh này."

Đào Phương nói, „May mà có Thiếu Long nên tạm thời hóa giải được tình thế bất lợi của chúng ta."

Ô ứng Nguyên nói, „Chỉ e Triệu Mục một kẻ không thành, lại thêm kẻ nữa, y nhất định sẽ tìm cách hại Thiếu Long."

Gã tiểu tử Thiếu Nguyên quân cũng không thể không đề phòng."

Ô Thị Lô khê hừ rồi nói, „Bọn chúng chỉ muốn gia nghiệp và tài sản, nữ nhân của nhà họ Ô ta mà thôi. Hừ, Ô Thị Lô ta há chịu thua bọn chúng sao, giờ đây người Triệu đã lộ âm mưu đối phó ta, lại có Quách Tùng một bên xúi giục, chúng ta phải chuẩn bị trước, tránh tới lúc ấy lúng túng tay chân."

Ô ứng Nguyên nói, „Cha hãy yên tâm! Có Thiếu Long, chúng ta như hổ mọc thêm cánh, người Triệu không dám khinh cử vọng động. Huống hồ mười năm qua con lúc nào cũng lợi dụng chuyện đi ra ngoài để bố trí đường rút, giờ đây đã có chút thành tựu, sắp trình lên kế hoạch hoàn chinh để cha xem xét."

Ô Thị Lô khen mấy câu rồi quay sang Hạng Thiếu Long, „Hôm nay là ngày đại hỷ của người, vài hôm nữa hãy chọn một ngày tốt lập tức cho người và Phương nhi thành hôn. Người hãy yên tâm nghỉ ngơi, chuyện khác hãy gác qua một bên."

Nói rồi tùm tùm cười, „Giờ đây Đào Phương sẽ dẫn người đi gặp một người."

Hạng Thiếu Long cả mừng, vội vàng tạ lễ.

Đào Phương và gã cùng bước ra hậu viện, cảm khái nói, „Giả sử không gặp Thiếu Long người, hôm nay người bị đuổi ra không phải Võ Hắc mà chính là Đào Phương này."

Hạng Thiếu Long nói, „Đào công rất cuộc có phải là người Triệu chăng, tại sao cha con họ Ô lại tin tưởng người như vậy?, Đào Phương nói, „Sự thật ta cũng không biết ta là người gì, nếu không được chủ nhân nuôi dưỡng có lẽ ta đã chết từ lâu ở đầu đường xó chợ, cho nên đối với Ô gia dầu cho có gan óc lầy đất, Đào Phương này cũng không nỡ lời oán thán Hạng Thiếu Long ngạc nhiên.

Lúc ấy hai người đã tới một căn nhà ở hậu sơn, phía trong có ánh đèn hắt ra.

Đào Phương nói, „Từ đêm nay, căn nhà này là của người. Tôn tiểu thư thành vợ của người cũng sẽ dọn tới đây."

Hạng Thiếu Long thấy căn nhà bốn bên đều là viên lâm, rất thích thú.

Đào Phương đẩy gã vào sân trước, cười nói, „Hãy từ từ hưởng thụ đi! Nhưng nếu tôn tiểu thư đến tìm người, ngay cả chủ nhân cũng không cản nổi nàng đâu!" nói rồi bỏ đi.

Hạng Thiếu Long bước đi trên con đường rải đá dăm, chưa đến cửa lớn, Xuân Doanh, Hạ Doanh, Đông Doanh, Thu Doanh, bốn tên nữ tỳ đã bước ra hai bên, đồng thời nói, „Tiểu tỳ xin thỉnh an công tử."

Hạng Thiếu Long vui lắm, đưa tay bẹo má mỗi người một cái, trong lòng chợt nhớ đến hai cô gái mệnh bạc Thư Nhi và Tố Nữ.

Giờ đây Liên Tấn đã bị hạ, chỉ còn lại Thiếu Nguyên quân và Triệu Mục.

Bốn nữ tỳ rất hiếu lòng người, thấy vẻ mặt u buồn của gã, cũng rơi nước mắt.

Hạng Thiếu Long cố làm vui, hô bọn nữ tỳ đứng dậy bước vào trong nhà, chỉ thấy trong nhà bố trí rất trang nhã, ấm áp Xuân Doanh rất lạnh lẽ, khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng dáng người đã trông rất xinh xắn, ghé bên tai gã nói, „Có người đang chờ công tử ở phía trong."

Cửa vừa mở, một người lao vào lòng gã, run rẩy, sung sướng khóc òa lên, người ấy chính là Đình Phương Thị.

Hạng Thiếu Long hỏi, „Những ngày này nàng đã ở đâu?"

"Chính là ở đây, nhưng không phải là căn nhà xinh đẹp này, „ Đình Phương Thị trả lời.

Hạng Thiếu Long cười, „Chuyện này ta biết rõ nhất."

Bỗng phía ngoài có tiếng Thu Doanh, „Công tử, tôn tiểu thư đến."

Hạng Thiếu Long hôn Đình Phương Thị, nói, „Nàng ngủ trước, ta sẽ quay lại ngay."

Đình Phương Thị ngoan ngoãn gật đầu. Hạng Thiếu Long bước ra ngoài gặp ngay phải Ô Đình Phương.

Hạng Thiếu Long dắt ngay Ô Đình Phương vào trong.

Đình Phương Thị vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Ô Đình Phương nhìn Đình Phương Thị rồi nói, „Không cần đa lễ nữa. Phu quân của chúng ta là người vô lễ nhất thiên hạ, lễ gì cũng chẳng cần nữa đâu."

Hôm sau trời chưa sáng, Đào Phương đã gọi gã dậy, lập tức đến hoàng cung gặp Triệu vương để nhận chức mới.

Hạng Thiếu Long thầm trách ở cái thời đại không có chuông báo thức này vẫn không tránh khỏi cái khổ của việc dậy sớm, vội vàng tắm rửa thay y phục cùng Đào Phương lên đường.

Sau khi đến Hàm Đan, đây là lần đầu tiên gã dậy sớm, thì ra còn có nhiều người dậy sớm hơn gã. Ngoài những nông dân và mục nhân phải đến chợ, vẫn còn gặp phải các đội Triệu binh luyện tập buổi sáng, đội hình chỉnh tề, miệng hô khẩu lệnh bước đi, càng khiến cho không khí buổi sáng thêm phần khẩn trương.

Hai người đi ngang qua phủ Nhã phu nhân, trời cũng đã dần sáng.

Đào Phương nhìn vào phu nhân phủ, nói, „Tưởng tối qua Triệu Nhã đến tìm người, nào ngờ ta đoán sai."

Hạng Thiếu Long hơi thất vọng. Bởi vì gã cũng tưởng rằng Nhã phu nhân đêm qua không tha cho gã, gã định mắng chửi ả một phen, vì ả đã phục tùng Triệu Mục. Nào ngờ trời không theo ý người, giờ đây cơn giận đã qua, nhớ lại nàng đêm qua không quản tất cả để phản đối Triệu Mục đưa ra đề nghị tì kiếm không hạn chế, rõ ràng yêu gã hơn Triệu Mục, nên bất đồ hơi nhớ tới ả.

Khi qua cửa thành, bọn cấm vệ đều tỏ vẻ cung kính với Hạng Thiếu Long, khiến gã cảm nhận được thân phận địa vị của mình, đồng thời cũng nghĩ đến nếu sau này mỗi ngày đều phải đi làm sớm như thế này thì ban đêm phải cố gắng giữ mình.

Khi hai người đến ngoài sân Triều vương điện, chỉ thấy nhiều văn quan võ tướng túm năm tụm ba trò chuyện với nhau.

Triệu Mục và mấy tên võ tướng đang nói chuyện thấy hai người bước đến. Sau khi thi lễ xong, Triệu Mục nói với vẻ thân thiết như chẳng có chuyện gì, „Đào công cứ về phủ trước, hãy giao Thiếu Long cho bốn hầu, ta sẽ lo cho y."

Đào Phương đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long, đành quay về.

Hạng Thiếu Long hận không lập tức chặt y ra mười tám khúc, nhưng vẻ mặt vẫn cố mỉm cười, làm ra vẻ khúm núm.

Triệu Mục nói, „Thiếu Long mới đến đây, chắc hẳn chưa quen với quy tắc của cung đình, nhưng giờ đây mọi người đều là người nhà cả rồi, bốn hầu sẽ chú ý đến người."

Hạng Thiếu Long thầm mắng một tiếng lão hồ ly, trước đây y đã sai nên giờ đây thay đổi thái độ đối với mình. Hạng Thiếu Long giả vờ cảm kích nói, „Đa tạ hầu gia, tể chức vô cùng cảm kích hầu gia, nếu không có lời đề nghị của hầu gia thì Ô gia làm sao chịu gả con gái cho tể chức."

Triệu Mục tuy rất tức giận, nhưng vẫn chưa biết đêm qua Hạng Thiếu Long đã nghe lén được dã tâm của gã đối với Ô Đình Phương, vẫn cho rằng đối phương quả thật cảm kích, vội vàng nói, „Không có gì, không có gì."

Lúc này tiếng trống vang lên, mọi người bước vào điện.

Triệu Mục thân thiết nói, „Thiếu Long đêm nay có chuyện gì phải làm không?"

Hạng Thiếu Long than thầm, biết không thể từ chối được, lại vì sách lược đêm qua đã cùng bàn với Ô gia, chỉ đành nói, „Hầu gia cứ căn dặn, tất cả mọi chuyện khác ta đều gác sang một bên."

Triệu Mục vui lắm, thầm nghĩ, „Nhà người đầu quân cho nhà họ ô, chẳng qua chỉ muốn quyền lực, gái đẹp, chỉ cần ta thi triển thủ đoạn, cho người thấy ai mới chính là chân mệnh chủ nhân, lúc đó còn chưa ngoan ngoãn làm việc cho ta hay sao?" liền cười nói, „Hoàng hôn ta sẽ sai người đến Ô gia đón Thiếu Long đến hầu phủ ăn bữa cơm, ăn mặc tùy tiện, tốt nhất là xem như về nhà của mình vậy!" cười lớn rồi cùng Hạng Thiếu Long bước vào đại điện.

Gã Triệu Mục này cũng là một nhân vật kiêu hùng, cũng có ý muốn thu nhận một anh tài hiếm có như Hạng Thiếu Long, lại càng muốn đả kích Ô gia, cho nên tạm thời gác lại ân oán cá nhân, thay đổi thái độ với Hạng Thiếu Long. Nào ngờ Hạng Thiếu Long lại là một người trọng tình nghĩa hơn bất cứ thứ gì.

Cái chết của Thư Nhi đã khiến gã căm thù Triệu Mục, chỉ có máu mới rửa sạch nỗi căm thù này.

Các đại thần trong triều đứng thành hai hàng tả hữu theo thân phận địa vị của mình, Hạng Thiếu Long vẫn đứng ngoài cửa điện. Sau khi Triệu vương ngồi vào hoàng tọa, trước khi xử lý việc triều chính, phá lệ mời gã vào điện, chính thức nhận chức, rồi mới sai nội quan đưa gã vào cung đo thân hình may quan phục, lại sai người chỉ điểm chức trách và lễ nghĩa cho gã.

Nội quan ấy tên là Cát Quang, rất tận tâm với gã, giải thích tất cả mọi thứ. Lúc ấy Hạng Thiếu Long mới biết đời binh vệ là một trong mười phó thủ thống lĩnh cấm vệ, chuyên trách bảo vệ an toàn cho Triệu vương. Mỗi tháng

có năm ngày phải vào cung trực, bảo vệ sát bên Triệu vương, thậm nghĩ trước kia cũng thường được sai đi bảo vệ các yếu nhân chính trị, nào ngờ khi đến hai ngàn năm trước cũng lại quay về nghề cũ.

Cát Quang cười xun xoe, „Đại vương thật sùng ái ngài, cho ngài nghỉ ba ngày phép, lúc ấy quan phục cũng đã may xong, ngài mặc vào nhất định sẽ uy phong lẫm lẫm, chẳng ai đẹp hơn."

Hạng Thiếu Long nhìn khuôn mặt tròn bèn bẹt của y, nói, „Ta có thể đi chưa?"

Mặt Cát Quang lộ vẻ kỳ dị, cười nói, „Vẫn còn phải đến một nơi nữa, binh vệ mời theo hạ quan."

Cát Quang dẫn gã đi lòng vòng trong hoàng cung, qua vườn hoa, cuối cùng đến một tòa tiểu lâu, nói với vẻ bí hiểm, „Binh vệ mời vào, hạ quan đợi ở đây."

Hạng Thiếu Long gãi đầu, xem vẻ mặt của y, biết rằng hỏi chỉ vô ích mà thôi, nên vẫn cứ bước vào trong tòa tiểu lâu ấy.

Vừa mới bước vào trong, một người đứng ở cửa sổ quay lại, đó chính là Nhã phu nhân.

Nàng đã trở lại như lúc đầu, mỉm cười bước về phía gã, gọi nhỏ, „Hạng Thiếu Long! Hạng Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long thấy nụ cười của nàng đẹp như hoa, chẳng nói được câu trách cứ nào, chỉ lạnh lùng bước tới chỗ nàng vừa mới đứng, nhìn ra cửa sổ.

"Hạng Thiếu Long! Chúng ta giao địch với nhau được chẳng?" Nhã phu nhân đến bên gã, dịu dàng nói.

Chiêu này quả thật Hạng Thiếu Long khó đỡ, ngạc nhiên nhìn nàng.

Nhã phu nhân cúi đầu, buồn bã nói, „Trước tiên Triệu Nhã xin chàng hãy rộng lượng tha thứ cho Triệu Nhã đã trúng độc kế của gian tặc Triệu Mục, suýt tí nữa hại chàng cũng chính là hại bản thân."

Hạng Thiếu Long biết nàng sau khi nhớ lại toàn bộ sự việc, biết gã không uống viên xuân dược ấy, nên trước tiên kể toàn bộ sự việc, tỏ vẻ không dám giấu gã chuyện gì.

Nhã phu nhân ngẩng đầu lên, nói, „Triệu Nhã còn phải cảm ơn chàng, nếu không có sự xuất hiện của chàng, thì ta mãi mãi không thoát khỏi sự khống chế của Triệu Mục. Nhưng từ tối hôm qua trở đi, nhớ lại y chỉ làm ta ghê tởm, từ nay về sau ta sẽ không cho y đụng đến nửa ngón tay của ta."

Dừng một lát rồi nói tiếp, „Cũng không cho bất cứ gã đàn ông nào đụng đến ta, đương nhiên ngoài Hạng Thiếu Long ra, chàng muốn sao cũng được."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói, „Phu nhân vẫn chưa nói ra điều kiện giao dịch."

Nhã phu nhân biết mình xinh đẹp hơn người nên mới nắm chắc một điều rằng Hạng Thiếu Long sẽ chấp nhận đầu hàng nàng. Nàng nhú mày, giọng hờn giận, „Ta biết Thiếu Long người đang cố ý hù dọa người ta, rõ ràng không còn giận ta nữa mà vẫn cứ giả vờ."

Hạng Thiếu Long không còn cách nào nữa, thở dài, nắm lấy eo nàng kéo lại gần mình, nói, „Có thật sau này không đụng tới người đàn ông khác chẳng?"

Nhã phu nhân lườm gã nói, „Đương nhiên là thật rồi, không tin thì hãy móc tim người ta ra mà xem!"

Hạng Thiếu Long hỏi, „Vậy thật sự điều kiện của nàng là gì?"

Nhã phu nhân cười nói, „Đó chính là chàng, chỉ cần chàng chấp nhận thì Nhã phu nhân này sẽ làm tiểu binh và thám tử cho chàng."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Nàng phải chăng ngầm bảo ta sắp gặp phải nguy hiểm?"

Nhã phu nhân thở dài, „Một núi không thể có hai cọc, cái đạo lý này rất đơn giản. Có một ngày chàng và Triệu Mục sẽ xung đột với nhau. Hạng Thiệu Long chàng sao không dung nạp một tiểu binh như ta?"

Hạng Thiệu Long giật mình, „Thì ra sau khi thoát khỏi Triệu Mục, Triệu Nhã lại trở nên lợi hại như thế này, vì điểm này, bốn nhân quyết định nhận người."

Nhã phu nhân vui mừng nói, „Hãy nhớ lấy đấy nhé, sau khi rời khỏi Hàm Đan, ta phải trở thành một trong những chính thê của chàng."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, „Rời khỏi Hàm Đan?"

Nhã phu nhân buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ, gật đầu nói, „Đó là con đường sống duy nhất của chúng ta, nếu không, qua một năm, chàng và Ô gia sẽ không còn ai sống sót."

Hạng Thiệu Long chấn động tâm thần, nắm lấy đôi vai nàng, dịu dàng hỏi, „Nhã nhi, nàng có thể nói rõ hơn không?"

Gã đã bị Triệu Nhã cảm động, bởi nàng đã vì gã mà phản bội cả Triệu quốc và gia tộc, yêu đến quên hết mọi thứ.

Cho nên gã đã thay đổi cách gọi.

Nhã phu nhân cảm động nói, „Chỉ cần chàng chấp nhận cả đời này yêu thương Nhã nhi, Nhã nhi sẽ nghe lời chàng tất cả! rồi nàng ôm chặt gã than rằng, „Chàng và Ô gia đang gặp nguy hiểm."

Hạng Thiếu Long đổ mồ hôi hột, nhìn nàng.

Nhã phu nhân nói nhỏ, „Đêm qua ta bị Triệu Mục bắt tới hầu phủ, thừa cơ lúc y ngủ xem danh sách bí mật của y.

Trong đó đều là người họ ô, ghi rõ những người nào lúc nào đã từng nhận thưởng, lúc nào đã cung cấp tin tức. Vừa rồi ta đã chép lại rồi nhét vào lòng chàng rồi đó."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Nàng biết cách mở khóa sao?"

Nhã phu nhân thở thê, „Từ nhỏ ta đã được huấn luyện đánh cắp và dò thám tin tức, cho nên Nhã nhi thường đi sứ nước ngoài thu thập tin tức. Chuyện này ngoài vương huynh và Triệu Mục, người khác không hề biết. Giờ đây người ta đã tiết lộ cho chàng rồi, chàng đã biết tâm ý của người ta rồi chứ."

"Ta Hạng Thiếu Long này xin thề sẽ tuyệt không phụ bạc nàng, „ Hạng Thiếu Long nói rồi hôn nàng.

Lúc này mới biết tại sao nàng được Triệu vương trọng thị như vậy, đồng thời nghĩ tới một vấn đề khác, nói, „Giờ đây ai cũng đều biết nàng yêu ta, họ không nghi ngờ nàng ư?"

Nhã phu nhân nói, „Yên tâm đi! Bọn họ đều chỉ cho rằng ta chỉ ham mê xác thịt mà thôi. Huống chi ta cũng họ Triệu, làm sao giúp người ngoài đối phó với ruột thịt của mình?"

Hạng Thiếu Long nén không được hỏi, „Nàng đành lòng đối phó với Triệu gia hay sao?"

Nhã phu nhân buồn bã nói, „Ta hoàn toàn thất vọng vì Triệu gia. Họ không những nghi kỵ những người không phải nước Triệu, lại càng nghi kỵ những người không phải họ Triệu. Đó chính là nguyên nhân vì sao Triệu Quát có

thế thay thế cho đại tướng Liêm Pha đến nỗi phải chết ở Trường Bình, khiến cho nước Triệu từ thịnh thành suy. Giờ đây ta chỉ muốn cao chạy xa bay cùng chàng, không muốn làm nô lệ mất nước, bị biếm làm tiện kỹ."

Hạng Thiệu Long bàng hoàng gật đầu, hiểu ra vì sao từ khi phu quân Triệu Quát chết trận, nàng lại có một cuộc sống chìm nổi như thế, bởi vì nàng biết rõ, nàng cảm thấy tuyệt vọng với tiền đồ, cho nên đã tìm quên trong xác thịt.

Giọng Nhã phu nhân chột nhỏ, vừa vội vừa nhanh, „Những việc làm của Ô ứng Nguyên ở ngoài, bọn vương huynh đã biết từ lâu, lại còn y đã tiếp xúc với người ngoài, chẳng qua vì Ô Thị Lô đã khống chế một nửa mục súc của nước ta, mà thanh vọng của y ở nước Triệu lại cao, gia tướng lại nhiều, vương huynh mới không dám khinh cử vọng động, sợ đứt dây động rừng, bị các nước khác thừa cơ tấn công!"

Hạng Thiệu Long nghe đến nỗi dựng tóc gáy, té ra Triệu vương quả thật có âm mưu trừ khử Ô gia.

"Đêm qua sau khi chàng chiến thắng Liên Tấn, vương huynh và bọn Triệu Mục đã bí mật bàn bạc, quyết định trước tiên thu nạp chàng, lợi dụng chàng để đối phó với Ô gia. Sau này vương huynh gọi ta đến bảo ta phải dùng sắc đẹp mê hoặc chàng, khống chế chàng, nhưng người bị khống chế lại chính là Nhã nhi, „ Nhã phu nhân nói.

Hạng Thiệu Long chợt nhớ lại cuộc hẹn tối nay với Triệu Mục, lau mồ hôi, không ngờ lại có Triệu vương đứng đằng sau giật dây.

"Tạm thời chàng có thể kéo dài thời gian, bởi vì người của Triệu Mục hai ngày hôm nay đã xuất phát đến Tang Lâm thôn để điều tra lai lịch của chàng, đến khi chắc chắn chàng không có vấn đề thì mới dùng, „ Nhã phu nhân nói.

Hạng Thiếu Long lần này lạnh toát toàn thân, nếu Mỹ Tâm Nương bị chúng bắt được thì càng tồi tệ hơn.

"Nhã nhi biết chàng không những kiếm thuật cái thế mà tâm kế cũng lợi hại, giờ đây người ta giao cuộc đời cho chàng, họa phúc cùng hưởng, chàng đừng bao giờ ruồng rẫy Nhã nhi, „ Nhã phu nhân nói rồi dịu dàng hôn gã.

Hạng Thiếu Long ôm nàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mưu Kế Rắn Độc

D

anh sách trải ra trên bàn, Ô Thị Lô, Ô ứng Nguyên và Đào Phương đều giật mình, trong danh sách có tên của Liên Tấn, Lý Thiện và Võ Hắc.

Ngoài Đào Phương, Lý Thiện có thể nói là người mà Hạng Thiếu Long tin tưởng nhất trong bọn võ sĩ, nào ngờ chính là gian tế của Triệu vương. Chẳng trách nào Thiếu Nguyên quân đến tìm Tố Nữ đúng lúc như thế, bởi vì cả sự việc là một âm mưu. Hạng Thiếu Long cảm thấy đau lòng vì bị bạn bè bán đứng.

Ô Thị Lô trầm giọng nói, „Tuy nói Triệu Nhã có thể tin cậy được, nhưng chúng ta phải điều tra xem danh sách này là thật hay giả, chuyện này giao cho ứng Nguyên phụ trách, „ rồi quay sang Đào Phương nói, „Người lập tức cho người đến thôn Tang Lâm đưa Mỹ Tầm Nương đến một nơi bí mật, rồi bỏ tiền mua chuộc những kẻ ở đó, yêu cầu chúng nói dối, che dấu bí mật Hạng Thiếu Long là người Tần."

Hạng Thiếu Long biết rõ chuyện này, bởi vì chẳng ai quen biết gã, nên đánh liều đáp, „Trước nay tiểu tể chỉ săn bắn ở chốn rừng sâu, chỉ là gần đây mới tới thôn Tang Lâm mà lại sống ở nơi sơn cốc hẻo lánh."

Đào Phương vỗ ngực nói, „Không sao cả, ta sẽ cho người giả làm thôn dân, ứng phó với bọn điều tra, đảm bảo không có chuyện gì xảy ra."

Hạng Thiếu Long mới yên tâm.

Ô Thị Lô than rằng, „Lần này toàn nhờ Hạng Thiếu Long, chúng ta mới biết được tình hình nguy hiểm đến mức nào.

Nếu không phải đem qua Thiệu Long toàn thắng, để cho Liên Tấn cưới Phương nhi thì càng tệ hại hơn. Từ nay, ta Ô Thị Lô sẽ không coi mình là người Triệu nữa. May mà ta có qua lại với những kẻ quyền quý các nước, chạy tới đâu cũng có kẻ tiếp nhận chúng ta. Vấn đề là làm thế nào mới có thể tránh được sự truy sát của người Triệu?"

Hạng Thiệu Long lấy làm lạ trong lòng, tại sao Ô Thị Lô có vẻ như nắm chắc rằng có thể đưa cả gia tộc ra khỏi thành?

Ô Thị Lô tỏ ra phong độ đại tướng gặp chuyện không kinh của mình, bình tĩnh nói, „Thời gian thu nợ đã đến, nhân lúc chủ quản các mục trường đến Hàm Đan, ta nhân tiện đó sẽ bố trí, chuẩn bị kế hoạch ứng biến, y bất nhân ta bất nghĩa. Triệu Hiếu Thành vương muốn đối phó ta, ta sẽ thuận thế lật nhào y."

Ô ứng Nguyên nói, „Nuôi binh một ngày dùng trong một lúc, giờ đây xem ra đã đến lúc gọi gấp Ô Trác và bọn tử sĩ do y huấn luyện về Hàm Đan rồi đó."

Ô Thị Lô chấp nhận, mục súc đại vương trước nay vẫn trung thành, kính cẩn đối với Triệu quốc, cuối cùng đã nổi giận thật sự.

Đào Phương quay giải thích cho Hạng Thiệu Long, „Ô Trác là nghĩa tử của chủ nhân, chuyên tìm nuôi những cô nhi không cha không mẹ ở các nơi, sau đó huấn luyện nghiêm khắc, đó là quân chủ lực của ta. Nhân số khoảng ngàn người, bình thường thì phân tán ở các mục trường gần Hàm Đan, người biết được chuyện này chỉ có mấy người chúng ta."

Ô ứng Nguyên nói, „Có chúng giúp đỡ Thiệu Long thì như hổ thêm cánh, dù cho Triệu vương sai người đến tấn công Ô phủ, chúng ta có thể thủ mười ngày nửa tháng."

Ô Thị Lô nói, „Chúng ta hãy lùi hôn lễ của Phương nhi, Thiệu Long một tháng, lúc đó chúng ta có thể mượn cơ chuẩn bị hôn lễ để che đậy cho hành

động."

Đào Phương nói, „Lão bộc có thể sai bọn người của Võ Hắc đến các nơi để người Triệu khỏi nghi ngờ."

Ô Thị Lô gật đầu nói, „Cứ làm như thế!" rồi quay sang Hạng Thiếu Long, „Thiếu Long phải giả vờ say mê danh lợi, bị Triệu Mục sai khiến, lại càng phải giả vờ say mê mỹ sắc của Triệu Nhã, khiến cho người Triệu không sinh lòng ngờ vực Chúng ta sẽ để con tiết lộ một số bí mật cho người Triệu khiến cho chúng tín nhiệm con."

Hạng Thiếu Long gật đầu chấp nhận.

Ô Thị Lô đưa tay vỗ vai gã mỉm cười nói, „Hãy tìm Phương nhi đi! Lúc này nó vừa đến đòi người ở chỗ chúng ta đấy Hạng Thiếu Long muốn cười nhưng cười không nổi.

Trong thế kỷ XXI, mỗi khi ra khỏi nhà, rất ít khi nghĩ đến mình có còn mạng quay về hay không. Nhưng ở thời Chiến Quốc này, không những lo sợ không thể quay về nhà mà còn phải lo sợ họa từ trên trời giáng xuống, liên lụy đến những người thân. Vì sự sinh tồn, mỗi người đều phải trở thành kẻ mạnh, hoặc phụ thuộc vào kẻ mạnh.

Hạng Thiếu Long đến luyện võ đường, thấy Ô Đình Phương đang luyện xạ ky, cùng bắn với nàng vài mũi tên rồi cả hai quay về nơi ở, chỉ thấy một tấm mộc bài có chữ ân Long Cư, té ra đó là kiệt tác của Ô Đình Phương.

Đình Phương Thị và bốn thị nữ đang vui vẻ tía cây cỏ, khe khẽ hát một tiểu khúc, thấy gã về, vui mừng lắm cùng gã và Ô Đình Phương bước vào phòng. Chưa ngồi yên chỗ, bọn nô bộc đã đem tới hàng trăm chiếc hòm lớn nhỏ.

Khi Hạng Thiếu Long còn há hốc mồm, Ô Đình Phương cười nói, „Có gì lạ đâu. Đình Phương đã sớm là người của chàng rồi, cha và mẹ lại không phản

đối, ta tự nhiên phải dọn tới ở chung với chàng."

Hạng Thiếu Long không ngờ thời đại này cũng có chuyện sống chung trước hôn nhân.

Chiều hôm ấy, Triệu Mục sai xe ngựa đến rước gã vào hầu phủ.

Nơi Triệu Mục đón tiếp gã là một căn nhà trong hậu viên, một bên là cửa sổ lớn, bên ngoài bức rèm là một vườn hoa đẹp Hai người ngồi trên nệm thềm, ở giữa là chiếc bàn dài, bày đầy rượu thịt, không khí rất thân mật, bọn hạ nhân lui xuống hết chỉ còn hai người. Triệu Mục vừa mời rượu vừa hỏi xuất thân của gã. Hạng Thiếu Long vội kể lại câu chuyện mà mình đã nghĩ, kể lại quá trình gặp gỡ của mình với Đào Phương, lại nhớ đến tên gian tế Lý Thiên nên cứ nói ra hết không giấu một lời.

Triệu Mục đương nhiên biết gã không nói dối, rất hài lòng mà rằng, „Kiếm pháp của Thiếu Long rõ ràng là có minh sư chỉ điểm, vậy chẳng biết lệnh sư là ai?"

Hạng Thiếu Long vốn định nói là học từ một ẩn sĩ ẩn cư ở chốn núi rừng, nhưng khi nhìn ánh mắt của y, cảm thấy có một sự chờ đợi trong đó. Lòng nghĩ thầm mình dùng kiếm gỗ chế địch, nói không chừng đã phôi bày mối quan hệ của mình với Mặc môn.

Nguyên Tông đã từng nói rằng Hàm Đan là căn cứ địa của Triệu Mặc. Nếu lãnh tụ của Triệu Mặc là Nghiêm Bình ham mê phú quý, tất nhiên sẽ đầu quân cho Triệu vương, cho nên nói không chừng Triệu Mục đã đoán được mối quan hệ của gã với Nguyên Tông, nên vội vàng kể lại chuyện đã lưu lạc tới Võ An, gặp Nguyên Tông một cách có chọn lựa, đặc biệt nhấn mạnh vì mình theo đuổi phú quý, không chịu gia nhập tổ chức của Nguyên Tông, mối quan hệ của mình với Nguyên Tông chỉ là bạn bè.

Triệu Mục vui vẻ cười, tang một tiếng gõ vào chuông đồng để gọi người bên cạnh.

Hạng Thiếu Long kêu thầm quá nguy, lòng biết rõ sắp xảy ra chuyện gì nên giả vờ nhìn y đầy thắc mắc.

Quả nhiên có một hán tử người cao gầy mặc áo gai đi chân đất bước vào.

Hạng Thiếu Long thấy người này khí độ nặng nề, mặt mũi âm u, hai mắt sáng quắc, quả là một tay cao thủ, lòng giật mình, chẳng trách nào với một cao thủ như Nguyên Tông mà cũng phải tháo chạy.

Người ấy đến phía trước mặt hai người thi lễ, quỳ xuống chiếu, lưng thẳng đứng nhưng chẳng hề có cảm giác câu thúc.

Triệu Mục cười nói, „Đây là Hàm Đan Mặc giả hành quán cự tử Nghiêm Bình tiên sinh, cũng là khách khanh của đại vương chúng ta. Tiên sinh vừa nãy ngồi ở phía ngoài, lời Thiếu Long y đã nghe hết cả rồi."

Nghiêm Bình lạnh lùng nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Binh vệ đại nhân có thể đánh bại Liên Tấn, rõ ràng đã được chân truyền của tên phản đồ Nguyên Tông của bản môn. Chẳng biết y có truyền cự tử lệnh cho người chăng?"

Lòng Hạng Thiếu Long đau nhói, biết Nguyên Tông đã bị bọn chúng giết chết, tìm trong thi thể không có cự tử lệnh nên mới hỏi như thế, nên giả vờ không hiểu hỏi, „Cự tử lệnh là gì?"

Nghiêm Bình dò xét hồi lâu, quay sang nói với Triệu Mục, „Bốn nhân cũng tin tưởng Nguyên Tông không thể giao cự tử lệnh cho người ngoài. Nhưng vẫn không hiểu vì sao y lại truyền kiếm thuật cho người ngoài như binh vệ đại nhân đây Triệu Mục kinh ngạc, „Cự tử dựa vào điều gì để cho rằng Thiếu Long không phải là truyền nhân của cự tử lệnh?"

Nghiêm Bình điềm nhiên đáp, „Mặc giả chúng tôi chủ trương tiết ước và khắc khổ, ở nhà tranh, dùng bát đất, uống nước lã, ăn cơm cao lương, mặc áo da hươu vài chuỗi. Nếu Nguyên Tông truyền cự tử lệnh cho y, đương

nhiên y trở thành Mặc giả, nhưng binh vệ đại nhân không kiêng nỡ sắc, âm thực, rõ ràng không phải là người Mặc môn chúng tôi."

Hạng Thiếu Long và Triệu Mục đều giật mình.

Triệu Mục không nghi ngờ gì Hạng Thiếu Long nữa, vui vẻ nói, „Bốn hầu rất thích thái độ thành khẩn vô tư của Hạng Thiếu Long!" rồi trầm giọng nói, „Nếu vừa rồi Thiếu Long dối trá thì giờ đây máu đã nhuộm đỏ nơi đây rồi."

Hạng Thiếu Long giả vờ hoảng sợ nói, „Đa tạ hầu gia tín nhiệm!" nhưng trong lòng đương nhiên đang chửi cả tổ tông nhà y Nghiêm Bình bổng trầm mặc, Hạng Thiếu Long khách sáo hỏi, „Nguyên Tông tiên sinh có cái ơn truyền nghề cho ty chức, chẳng biết giờ đây người đang ở nơi nào? Ngày ấy y đột nhiên rời khỏi Võ An mà không cho ta cùng đi. Ty chức đã hiểu có chuyện không ổn, lúc đó ta vẫn còn chưa biết y có mối quan hệ với Mặc môn."

Nghiêm Bình lạnh nhạt nói, „Đừng biết là tốt nhất. Binh vệ đại nhân sau này đừng hỏi chuyện Mặc giả chúng tôi nữa thì hơn!" nói xong quay sang cáo từ với Triệu Mục rồi đứng dậy bỏ đi.

Chờ y đi khỏi, Triệu Mục cười, „Cự tử có thân phận đặc biệt, thủ hạ có ba trăm tử sĩ, ai nấy kiếm thuật cao minh, có thể một địch trăm. Cự tử còn là cao thủ trong cao thủ. Gặp đại vương mà cũng không cần giữ lễ quân thần, y đối với Thiếu Long như vậy cũng là khách sáo lắm rồi."

Hạng Thiếu Long đương nhiên tỏ vẻ ngưỡng mộ, nhưng trong lòng lại nghĩ làm cách nào để báo thù cho đại ân nhân Nguyên Tông.

Triệu Mục mỉm cười, vết sẹo trên mặt của y nhú lại, khiến cho người ta cảm thấy nét cười của y lạnh lẽo vô tình, gã nói với vệ bình thân, „Biểu hiện của Thiếu Long khiến cho bốn hầu rất hài lòng, cho nên bốn hầu coi người như người nhà, thẳng thắn nói rõ những ý nghĩ trong lòng mình."

Hạng Thiệu Long giả vờ cung kính lắng nghe. Nhưng không thể không phủ nhận gã Triệu Mục này quả có khí độ làm mê hoặc người khác, chẳng trách gì Nhã phu nhân đã say mê y nhiều năm.

Triệu Mục nhìn gã nói, „Đối với bốn hầu, người trên đời này không phải là bạn tức là thù, không phải là thù tức là bạn. Giả sử người là người của ta, ta có thể đảm bảo người hưởng không hết kim ngân mỹ nữ, quyền thế địa vị. Nhưng nếu trở thành kẻ địch của ta, bốn hầu sẽ bất chấp thủ đoạn để trừ khử người."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng người này quá bá đạo, miệng lại cung kính đáp, „Thiệu Long hiểu rõ điều này."

Triệu Mục nói, „Thiệu Long đừng trách ta sai Liên Tấn đối phó người. Nhưng nào ngờ đã đánh giá thấp người. Giờ đây bốn hầu vẫn chưa hiểu tại sao người bị cho uống xuân dược mà vẫn không bị khống chế, có thể chuyển bại thành thắng?, Hạng Thiệu Long đương nhiên không thể nói rằng đã nghe lén độc kế của y, cố ý làm ra vẻ áy náy nói, „Con người của ty chức rất háo sắc, lại thêm được nữ giới hâm mộ nên thường phải nhờ cậy xuân dược. Lúc đầu thì một hai viên cũng được, nhưng dùng nhiều thì bị lờn."

Triệu Mục vỗ bàn cười, „Té ra như thế, nhưng người quả thật là trời phú diễm, như thế vẫn có thể giữ được thể lực tốt! rồi ánh mắt nóng bỏng của y nhìn lướt lên người gã.

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy sự việc trở nên tồi tệ. Nếu bị gã đồng tính này ưa thích thì thật hỏng bét.

May mà Triệu Mục nhanh chóng thu lại ánh mắt ấy, nói, „Trước đây Thiệu Long là gia thần của Ô thị, có thể không cần nói đến. Nhưng giờ đây đã trở thành binh vệ sát bên đại vương, nên cần phải công tư phân minh, chuyện gì cũng phải lấy đại Triệu làm trọng. Thiệu Long hiểu ý của bốn hầu chứ?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Thiếu Long tự nhiên phân biệt được ai mới là đối tượng tận trung, mong hầu gia yên tâm."

Triệu Mục vui mừng nói, „Ta sẽ có mấy chuyện đến tìm ngươi, chỉ cần chứng thực được sự trung thành của ngươi, bổn hầu sẽ tiến cử ngươi với đại vương, đảm bảo ngươi có tiền đồ vô hạn, kiến tước phong hầu, ấy chẳng phải là điều vọng tưởng."

Hạng Thiếu Long giả vờ cả mừng, ngồi dậy rồi khấu đầu tạ ơn. Nhưng trong lòng lại kêu khổ, nếu y muốn mượn Ô Đình Phương thì làm thế nào đây?

"Ngồi dậy đi, chuyện công đêm nay đến đây chấm dứt, còn bây giờ là lúc vui chơi, „ Triệu Mục cười hơ hớ rồi nói.

"Tang, tang."

Lần này Hạng Thiếu Long mở to mắt xem người bước vào là ai. Triệu Mục là nhân vật số hai ở nước Triệu, thứ đem cho người khác xem chắc là không quá kém.

Triệu Mục thấy vẻ mặt của y, nghĩ bụng gã này chịu khom lưng cho Đào Phương vì năm chục đồng nguyên, lại háo sắc, bị mình đem danh lợi và nữ sắc ra dụ dỗ, tất sẽ ngã gục.

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại, hai mắt lập tức sáng rỡ.

Thì ra đó là hai mỹ nhân búi tóc cao, người mặc áo tơ nhẹ, da dẻ trắng trẻo hồng hào, thân hình phong mãn, cả hai đều giống nhau như đúc, đó chính là hai chị em sinh đôi.

Đôi mắt của hai nàng sáng long lanh, khuôn mặt không hề trang điểm nhưng làn da trắng hồng tự nhiên hơn hẳn bất cứ ai.

Dưới hàng chân mày dài là đôi mắt long lanh, hai bên má có lúm đồng tiền, chưa cười đã khiến người ta say đắm.

Dáng vẻ của hai nàng đều thướt tha. Dung mạo còn đẹp hơn cả Thư Nhi, so với Ô Đình Phương và Triệu Nhã chỉ kém nửa phần.

Hai nàng mở chiếc hộp dài, quỳ xuống trước mặt hai người, cúi đầu đồng thanh nói, „Gái nước Việt Điền Trinh, Điền Phụng bái kiến Hạng bình vệ."

Lúc này Hạng Thiếu Long mới hoàn hồn, thấy Triệu Mục đang nhìn mình chăm chăm, lúng túng nở nụ cười.

Triệu Mục mở chiếc hộp dài, đem ra một thanh cổ kiếm, cười lớn nói, „Nói đến bảo kiếm, chẳng ai vượt qua được thợ kiếm nước Việt. Thanh kiếm đầu tiên là do họ tạo nên, sau khi đã tôi luyện nhiều lần rồi mới đánh thành thiết kiếm, tính năng vượt hẳn loại đồng kiếm vừa ngắn vừa giòn. Trên tay của ta là thanh Phi Hồng kiếm. Bốn hầu thấy thanh mộc kiếm của người nặng nề, không tiện mang theo, người ta nói bảo kiếm tặng cho hiệp sĩ, đêm nay ta tặng kiếm này cho người."

Thiếu Long thầm kêu lợi hại. Xem ra gã Triệu Mục này rất biết mua chuộc lòng người, nếu bản thân không phải đến từ thế kỷ XXI, có nguyên tắc riêng và thái độ đối với ân oán, nói không chừng sẽ đầu hàng y. Hạng Thiếu Long giả vờ cảm kích đến rơi nước mắt, cung kính nhận kiếm.

Thanh Phi Hồng kiếm tuy nặng nhưng vẫn còn nhẹ hơn thanh mộc kiếm nhiều.

Hai thiếu nữ vẫn còn quỳ dưới đất, cổ nàng trắng ngần, eo thon thon, khiến bất cứ ai cũng say mê.

Triệu Mục thấy gã ngơ ngẩn nhìn, mỉm cười nói, „Bảo kiếm và mỹ nhân, ta thấy Thiếu Long có vẻ thích thú thứ sau hơn. Nhưng hãy cứ xem kiếm trước đi!“

Hạng Thiếu Long rút kiếm ra.

Khí lạnh từ thanh kiếm toát ra như minh nguyệt phá vân. Thanh Phi Hồng kiếm này dài năm xích, thân kiếm có hoa văn hình lăng rất tinh tế, sống kiếm có khảm một hàng bảy hình phụng nhãn, ngoài ra còn khảm lưu ly màu lam, lưỡi kiếm thẳng rất tiện để chém, mũi kiếm dài và nhọn, ngay cả người không rành như Hạng Thiếu Long cũng biết trong tay mình là một dị bảo.

Khi gã đang chú ý xem thì bỗng nghe Triệu Mục nói, „Thiếu Long chọn tỷ tử hay muội muội?"

Hạng Thiếu Long giả vờ hỏi, „Chắc không có phân biệt gì chứ?" thầm khen mình đã tỏ vẻ háo sắc, tự nhiên diễn kịch như thật, may mà đây không phải là việc khổ sai.

Triệu Mục nhìn hai thiếu nữ nước Việt, cười hì hì, „Bình thường thì không có gì khác nhau, nhưng đến khi lên giường thì sẽ có khác đấy."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tần Vương Qua Đời

À

n uống no say xong, Triệu Mục sai võ sĩ hộ tống Hạng Thiếu Long về Ô phủ. Lúc ấy trời đã tối.

Đang nghĩ mông lung thì bỗng có tiếng vó ngựa vọng tới.

Hạng Thiếu Long nâng cao cảnh giác nhìn ra sau. Bốn tên võ sĩ cũng nhìn ra sau. Trong bóng tối, một kỵ sĩ toàn thân mặc đồ đen, bịt mặt, tay cầm trường kiếm, sát khí đằng đằng đang đuổi tới, vừa nhìn đã biết chuyện chẳng lành.

Bốn tên võ sĩ quát lớn, rút kiếm ra quay ngựa lại nghênh địch.

Thích khách ấy phóng nhanh hơn như một cơn gió, vừa phất tay, ném ra một vật màu đen, tung lên cao, đến khi quá đỉnh đầu thì trở thành một tấm lưới lớn bao lấy bốn tên võ sĩ.

Bốn tên võ sĩ tuy võ công cũng khá, nhưng đối phương đã có chuẩn bị tốt, thủ pháp lại nhanh, trong chốc lát cả bốn tên đều nằm gọn trong lưới.

Bốn người kêu la om sòm, định vùng vẫy thoát ra nhưng móc câu trong tấm lưới móc vào da thịt, cả bốn kêu thảm thiết té nhào xuống ngựa.

Lúc này thích khách đến bên xe ngựa, rút kiếm ra chém đứt rèm cửa, Hạng Thiếu Long vội nép sang một góc, lúc này người ấy ném một vật vào trong xe.

Hạng Thiếu Long nhìn thấy, thầm kêu mẹ ời, lăn người xuống đường, thì ra vật ném vào là một con rắn đang há mồm thè lưỡi. Nếu không phải gã phản ứng hơn người thì sẽ bị con độc xà ấy cắn chết tươi.

Khi Hạng Thiếu Long lăn xuống đường, thích khách ấy chém ngã tên phu xe, lao đến bốn tên thị vệ đang chạy đến hộ vệ, bắn ra bốn cây cự tiễn, cả bốn đều trúng tiễn.

Thích khách ấy phóng ngựa về phía Hạng Thiếu Long.

Một nhân vật lợi hại như thế Hạng Thiếu Long lần đầu tiên gặp phải. Đang lúc Hạng Thiếu Long bật người lên thì tên thích khách ấy lại phóng tiễn.

Hạng Thiếu Long chỉ đành lăn ngang qua, tránh được ba mũi của đối phương, mới có cơ hội nhảy lên. Thích khách ấy có lẽ dùng hết tụ tiễn nên rút kiếm chém ra.

Hạng Thiếu Long vẫn chưa có cơ hội rút kiếm, lại lăn xuống đất để tránh, nhưng lần này lại lăn ra sau ngựa đối phương. Khi gã nhảy lên rút thanh Phi Hồng kiếm của Triệu Mục tằng, do mới quay ngựa lại, hai người đối diện nhau.

Thích khách ấy ngẩn ra một lúc rồi quát lớn, „Người không phải là Triệu Mục!"

Hạng Thiếu Long nghe giọng y the the mới biết đó là một nữ tử, nên cũng ngạc nhiên.

Thiếu nữ che mặt ấy quát lớn rồi múa tít thanh kiếm, thúc ngựa lao đến, chỉ còn cách năm bước, kiếm quang nở rộ, tấn công như vũ bão đến gã.

Hạng Thiếu Long thấy người nàng muốn giết là đại thù nhân thù địch của mình nên không định dả thương nàng.

Thấy nàng kiếm pháp tuyệt luân, ngựa tay nên thi triển Mặc tử kiếm pháp, một kiếm chém xéo, mắt thấy đã trúng vào kiếm của đối phương, nào ngờ

mũi kiếm trống không, lúc ấy mũi kiếm của đối phương cũng đã lao thẳng vào mệnh môn của mình.

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng lợi hại như thế, ngạc nhiên nhảy sang ngang để tránh.

Nữ tử ấy không đuổi theo, thúc ngựa ra xa rồi lạnh lùng nói, „Đồ nổi giáo cho giặc."

Tiếng vó ngựa xa dần, rồi người cũng lẫn vào trong đêm đen.

Tám tên võ sĩ đều chết cả, có thể thấy trên mũi tên và móc câu đều có chất độc, ngay cả mạnh như trâu cũng khó cầm cự được một khắc. Một lát sau, trên đường đầy Triệu binh đang truy tìm dấu vết của thích khách.

Triệu Mục thần sắc trầm trọng nói, „Con độc xà mà tên ấy ném vào trong xe tên gọi là Phong Hầu Kim, cử động nhanh như điện chớp, nọc độc vô cùng. Thiếu Long có thể kịp thời tránh được, thật là phước lớn mạng lớn."

Hạng Thiếu Long thở phào, may mà gã đã được huấn luyện trong quân đội nhiều năm nên mới có phản ứng lanh lẹ như vậy Triệu Mục vỗ vai gã nói, „May mà người đã gánh cho ta mối họa này, nếu đổi là ta, có lẽ đã rơi vào tay của ả rồi!"

rồi lạnh lùng hừ một tiếng, „Ta xem ả trốn ở nơi nào."

Lúc này một tên võ sĩ phi ngựa tới, nhảy xuống ngựa ghé vào tai Triệu Mục nói mấy câu.

Triệu Mục nghe xong cả mừng, quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Ta có chuyện gấp cần gặp đại vương, sau này ta sẽ nói tiếp với người về chuyện thích khách, „ nói rồi lên ngựa đi thẳng, hơn trăm tên võ sĩ đuổi theo hộ tống.

Hạng Thiếu Long kinh ngạc, chẳng biết Triệu Mục đã nhận được tin gì mà hớn hờ đến thế.

Nghĩ cũng vô ích, Hạng Thiếu Long nhảy lên một con tuần mã, hai mươi tên võ sĩ hộ tống gã về Ô phủ.

Vào đến cửa lớn, bọn gia tướng giữ cửa dẫn đến thư trai của Ô Thị Lô. Ô ứng Nguyên và Đào Phương cũng có ở đó, sắc mặt trầm trọng, rõ ràng đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra. Hạng Thiếu Long ngồi xuống.

Ô Thị Lô nói, „Tần Chiêu vương đã chết!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn lão, nghĩ Tần Chiêu vương chẳng phải là cha người, chết rồi thì có gì đáng nói.

Đào Phương biết rõ gã chẳng hiểu gì về chuyện này, nói, „Người kế vị là Hiếu Văn vương. Trong thời gian cử hành tang lễ, nước Tần sẽ không động binh đao. Cho nên các nước sẽ lợi dụng khoảng thời gian này để thực hiện kế hoạch mà trước kia vì sợ Tần nên phải gác lại, bao gồm mở rộng và thôn tính các nước nhỏ khác."

Hạng Thiếu Long tỉnh ngộ, nói, „Cho nên cũng e ngại Triệu vương tăng cường đối phó với chúng ta."

Ô ứng Nguyên thở dài, „Đó không phải là chuyện lo lắng nhất của chúng ta. Mà là bởi Lã Bất Vi của nước Tần trước giờ vẫn có quan hệ với chúng ta. Người này cực kỳ giàu có, lại có thủ đoạn, vốn là chỗ dựa của chúng ta. Nhưng người kế vị là Tần Hiếu Văn vương, bề ngoài tuy rất nể trọng Lã Bất Vi vì y đã cứu con trai mình, nhưng vẫn còn e ngại lão ta là người Hàn, chỉ xem Lã Bất Vi sau khi đến Tần thì chẳng qua chỉ là một khách khanh có thực ấp ngàn hộ, không có thực quyền. Cũng biết Hiếu Văn vương giở trò, sau khi y lên ngôi vua, Lã Bất Vi có lẽ quyền thế khó giữ, như thế mối quan hệ giữa ta với người Tần cũng đành cắt đứt."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh, hạ giọng hỏi, „Lã Bất Vi phải chăng muốn thông qua chúng ta để đưa Doanh Chính về Hàm Dương?"

Ba người lộ vẻ ngạc nhiên, ngẩn người nhìn gã giống như lần đầu tiên nhìn thấy gã. Ba người đưa mắt nhìn nhau, Ô Thị Lô hít sâu một hơi, nói, „Thiếu Long thật kiến thức hơn người, một lời trúng đích. Nhưng chuyện này đừng bao giờ để lộ ra ngoài, nếu không ngày mai một miếng ngói của Ô phủ cũng chẳng còn."

Hạng Thiếu Long cười thầm, ta còn biết Doanh Chính vốn là con của Triệu Cơ và Lã Bất Vi. Chính Lã Bất Vi đã đem Triệu Cơ tặng cho Dị Nhân, người cha trên danh nghĩa của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, mà trước đó Triệu Cơ đã mang thai. Nhưng có một số sử gia cho rằng Tần Thủy Hoàng có một số thủ đoạn tàn nhẫn với Lã Bất Vi, xem ra Lã Bất Vi không giống là cha ruột của Doanh Chính. Chỗ mù mờ này quả thật chẳng ai có thể làm rõ được.

Tóm lại Lã Bất Vi muốn đem Doanh Chính về Hàm Dương, nhưng lại đang gặp khó khăn.

Ô ứng Nguyên nói, „Trong tứ đại công tử, Bình Nguyên quân Triệu Thắng của nước Triệu đã chết, Xuân Thân quân Hoàng Cát của nước Sở là một kẻ tầm thường, chẳng có gì đáng nói. Mạnh Thường quân đang cáo bệnh nằm ở Tiết ấp.

Hiện giờ chỉ còn Tín Lăng quân Vô Kỵ của nước Ngụy, người này tinh thông binh pháp, mưu thần dũng tướng dưới trướng không biết bao nhiêu mà kể. Bình Nguyên quân phụ nhân vốn là bào tử của y, trước kia vì tình nghĩa này nên rất chiều cố tới Triệu quốc, giờ đây Bình Nguyên quân Triệu Thắng đã chết, e rằng thay đổi là khó tránh."

Ô Thị Lô gật đầu nói, „Cái chết của Tần vương khiến cho tình thế đã phức tạp càng phức tạp hơn, nhưng đối với chúng ta có lợi mà không có hại. Bởi

vì nước Triệu sẽ nhân lúc Tần hữu binh, khuếch trương đại sự, không rảnh đối phó với chúng ta, chúng ta sẽ có cơ hội ung dung sắp xếp, thật là trời giúp ta."

Đào Phương cười nói, „Người Yên tham rồi!"

Ô ứng Nguyên lắc đầu than, „Cái đó gọi là tự chuốc họa vào thân. Triệu vương tất sẽ tấn công họ mở rộng lãnh thổ.

Nhưng nghe nói thái tử Đan của nước Yên là một nhân tài, tốt nhất có thể ở lại nước Triệu vài năm, chúng ta có thể có thời gian rảnh tay."

Mọi người lại bàn nhau một chốc nữa rồi quyết định tạm thời không liên lạc với Lã Bất Vi, lại càng không nên đụng tới con tin Doanh Chính ở Hàm Đan, áp dụng sách lược ngồi yên để xem thay đổi.

Hạng Thiệu Long về đến ân Long Cư, chỉ có mỗi mình Đông Doanh chờ gã, các nàng kia đều ngủ cả.

Đông Doanh giúp gã thay quần áo.

Hạng Thiệu Long hỏi, „Các nàng đã vào Ô gia được bao lâu?"

Đông Doanh nói nhỏ, „Bọn nô tỳ bốn người từ nhỏ đã được bán vào Ô gia, „ rồi giọng nàng nhỏ hơn, „Giờ đây chỉ mong thiếu chủ không chê, cho bọn nô tỳ suốt đời được hầu hạ, đó là ân sủng lớn nhất. Chúng tôi chưa gặp qua người tốt như thiếu chủ."

Hạng Thiệu Long nói, „Thôi được, người cứ đi ngủ trước đã."

Đông Doanh quay về phòng.

Hạng Thiệu Long trước tiên đi gặp Đình Phương Thị, đắp mền cho nàng rồi vào phòng Ô Đình Phương. Gã ôm nàng mà cứ mãi nghĩ về nữ thích khách lợi hại kia, mỗi một đi vào giấc ngủ, trong chốc lát trời đã sáng.

Trong ân Long Cư, Hạng Thiệu Long như lạc giữa rừng hoa, quên mất mình là người của thế kỷ XXI. Triệu vương sai người cho gọi gã vào cung diện kiến. Hạng Thiệu Long vẫn còn muốn nán lại nên trong bụng chửi thầm tổ tông của Triệu vương, nhưng ông chủ có lệnh đành phải chia tay với đám hoa thơm này.

Triệu vương tiếp kiến gã ở một điện nhỏ nằm bên điện chính. Triệu Mục đương nhiên ngồi ở chiếu thượng khách, nhưng còn có Nhã phu nhân và Quách Tùng, thật là ngoài dự liệu vậy. Ngoài ra còn có hai người, sau khi dẫn kiến, mới biết một người chính là đại tướng kiêm tướng quốc Liêm Pha, người vừa mới giao chiến với nước Yên trở về. Lão thân người không cao, nhưng rất chắc chắn, khí thế hơn người, tuổi khoảng năm mươi, mặt lớn, mang dáng vẻ phong trần, nhưng thần thái mệt mỏi, chỉ có đôi mắt vẫn sáng, không giận mà có oai, khiến người ta cảm nhận được lão là một người đáng kính trọng.

Một người nữa là tướng quân Lý Mục, thân hình cao ốm, chỉ thấp hơn Hạng Thiệu Long hai thốn. Thời ấy như vậy cũng là tương đối cao, tuổi không quá bốn mươi, vẻ mặt oai nghiêm, có phong thái của một quân nhân.

Liêm Pha và Lý Mục đều chú ý dò xét gã. Triệu vương bảo gã không cần đa lễ, ban cho chỗ ngồi.

Triệu Mục nói, „Thiệu Long người không biết mình may mắn, có một nhiệm vụ quan trọng sắp phải giao cho người đây Hạng Thiệu Long trong lòng mắng thầm nhưng miệng vẫn tạ ơn.

Triệu vương mỉm cười, „Chẳng có ai thích hợp hơn người nữa. Bởi người này không những võ dũng cái thế, can đảm hơn người mà còn cơ cảnh mau lẹ, có thể tùy cơ ứng biến những chuyện bất ngờ. Giả sử người có thể hoàn thành nhiệm vụ thì quay về sẽ có thưởng mà lại được thăng làm tướng."

Hạng Thiếu Long vội vàng trả lời, „Đại vương cứ căn dặn, thần dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không dám từ nan."

Sáu cặp mắt đều nhìn vào gã.

Triệu vương quay sang Liêm Pha cung kính hỏi, „Tướng quốc xem người này có thể dùng không?"

Liêm Pha nói, „Thiếu Long tuy chỉ là một đối binh vệ, nhưng khi vào gặp chúng ta vẫn bình tĩnh như thường. Lại có phong thái kiêu thủ, chẳng chút tì vết, thật là hiếm có. Nhưng điều ta thích thú nhất là y biết nhiệm vụ khó làm nhưng vẫn không khiếp sợ, nghe được ban thưởng vẫn không lộ vẻ vui mừng, có thể có được nhân tài như vậy, thật là phúc của đại Triệu ta."

Nhã phu nhân nghe một người đức cao vọng trọng như Liêm Pha mà cũng khen ngợi tình lang của mình hết lời nên trong lòng vui lắm, trộm nhìn Triệu Mục, chỉ thấy ánh mắt y có sát cơ rõ ràng đang đổ kỵ với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm tên của người cũng như bóng của cây, Liêm Pha này có tâm nhìn lợi hại, chả trách nào trở thành một danh tướng thời Chiến Quốc nên vội vàng khiêm nhường.

"Ngay cả Triệu Mục và Liên Tấn cũng không quật nổi người, Triệu quốc ta còn ai phù hợp với nhiệm vụ lần này hơn người nữa, „ Quách Tùng nghĩ bụng.

Triệu vương cười lớn nói, „Trời phù hộ cho ta!" rồi quay sang Triệu Mục nói, „Mời Cự Lộc hầu cho Thiếu Long biết nhiệm vụ lần này."

Triệu Mục giả vờ nở nụ cười, từ tốn nói, „Nhiệm vụ lần này, bề ngoài xem ra rất đơn giản, chính là Thiếu Long dẫn năm trăm kỵ binh hộ tống mẹ con Bình Nguyên phu nhân và Nhã phu nhân đến nước Ngụy thăm thân và tặng

cường tình hữu nghị. Đương nhiên là trong đó có huyền cơ, hay là Quách tiên sinh tự nói ra."

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ, con của Bình Nguyên phu nhân chẳng phải là Thiếu Nguyên quân hay sao? Y và mình trước nay như nước với lửa, tại sao phải hộ tống y? Mà Nhã phu nhân vì lý do gì phải đến nước Ngụy?

Quách Tùng hạ giọng, „Gần đây Tín Lăng quân nước Ngụy có được một quyển bí lục. Trong đó có ghi tường tận cách chế tạo các loại binh khí của Công Thâu Ban nước Lỗ, trong đó có một trăm lẻ tám loại vũ khí, còn cách chế tạo thang mây để công thành, hơn hẳn các loại thang mây của các nước. Nếu có thể được Lỗ Công bí lục này, đại Triệu sẽ thành bá chủ, như thế nước Ngụy cũng không thể xưng hùng được."

Đến lúc này Lý Mục mới lên tiếng, „Ta cũng nghe phong thanh chuyện này, nghe nói trong thiên chế tạo binh khí, có thể thông qua quá trình phối hợp và tôi trong lửa, có thể biến thép thành cứng hơn, nếu được thiên này, chúng ta có thể có loại vũ khí tốt nhất Triệu vương lo lắng nói, „Tín Lăng quân là người thông minh, thủ hạ giỏi giang lại nhiều, may mà vương muội có một đoạn tình với y, đã đưa thư mời muội tới Ngụy, cho nên chúng ta mới có được cái cơ này, phái người hộ tống vương muội đi."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ té ra là vậy, ngạc nhiên nhìn sang Nhã phu nhân, nhớ lại nàng chính là một cao thủ đánh cắp tin tức.

Nhã phu nhân sợ gã biết được mình và Tín Lăng quân có qua lại thì không vui nên lúng túng cúi đầu.

Liên Pha và Lý Mục nhìn nhau trong lòng đều thắc mắc không hiểu có chuyện gì.

Triệu Mục thì lại ánh lên tia mắt đổ kỵ, đối với con người chỉ quen chiếm hữu này, dù người đàn bà mà y đã vứt bỏ, y cũng không muốn nàng bị kẻ khác chiếm hữu.

Liêm Pha nói, „Cự Lộc hầu đã từng đề nghị rất nhiều người, nhưng ta đều phản đối. Bởi vì Tín Lăng quân đều đã biết rõ chúng. Người giới thiệu Thiếu Long là Nhã phu nhân, Thiếu Long hãy cảm ơn phu nhân đã cho người cơ hội này."

Hạng Thiếu Long vừa nghe, trong lòng vui sướng, lập tức biết Liêm Pha và Triệu Mục có mối quan hệ không tốt. Gã không dám nhìn Triệu Mục, hỏi, „Khi nào thì khởi hành?"

Triệu vương nói, „Ta đã sai người chạy khoái mã đến thông báo với Tín Lăng quân, có lẽ năm ngày nữa sẽ khởi hành. Lý tướng quân sẽ sai người đến giúp cho người."

Triệu Mục xen vào, „Trong năm ngày này Thiếu Long không được về Ô phủ, phải ở lại trong cung cho đến ngày khởi hành. Ta sẽ sai người nói với Ô gia, họ sẽ phái người mang đồ đạc đến cho người hoặc thăm người, hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, chỉ đành trả lời, „Tôi vẫn có một vật hữu dụng cho nhiệm vụ lần này, không biết có thể nhờ công tượng chế tạo ra không?"

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, Quách Tùng cười, „Chuyện này rất dễ, ta sẽ phái người đến cho người sai bảo. Dù khó như thế nào, cũng sẽ hoàn thành ngay trong năm ngày cho người."

Hạng Thiếu Long cả mừng, y sẽ chế tạo một vài công cụ mà trước đây bộ đội đặc chủng đã dùng, đảm bảo hơn hẳn các loại vũ khí của Lỗ Ban. Nhưng gã sẽ sai người của Quách Tùng chế từng bộ phận riêng lẻ, sau đó đến nước Ngụy sẽ ráp lại, như thế sẽ không sợ đối phương có thể học được kỹ thuật của hai ngàn năm sau.

Triệu vương cuối cùng cho mọi người lui ra, chỉ giữ lại Liêm Pha để bàn bạc chuyện đối phó với nước Yên.

Triệu Nhã hôn hờ đi sau Thiệu Long vào hậu cung, cười nói, „Không biết có phải vì không gặp mỹ nhân Ô gia mà chàng cau mày nhú mặt như thế không? Có Nhã nhi đi theo chàng đây mà."

Hạng Thiệu Long cười khổ não, „Rốt cuộc là có những nhân vật quyền quý nào qua lại với nàng? Có thể nói vài người ra xem được chăng?"

Nhã phu nhân hạ giọng, „Người ta đã mong chàng tha lỗi rồi kia mà, chàng lại ghen rồi!" nói xong lườm gã.

Hạng Thiệu Long biết dù có tính toán cũng chẳng được, nên chuyển chủ đề, „Bình Nguyên phu nhân và Thiệu Nguyên quân đến nước Ngụy thăm thân chỉ đơn giản vậy sao?"

Nhã phu nhân đợi được ra xa khỏi bọn cung nữ mới kể tai nói rằng, „Họ đi rồi sẽ không quay lại đâu."

Hạng Thiệu Long giật mình, „Cái gì?"

Nhã phu nhân buồn bã than rằng, „Vẫn là chuyện liên quan đến trận chiến Trường Bình. Nhân khẩu của chúng ta vốn ít hơn nước khác, giờ đây lại chết hơn bốn chục vạn nam đinh. Chín năm nay tuy không ngừng khích lệ sinh sản, quy định phạm là nữ tử đã đủ hai mươi tuổi mà vẫn chưa có chồng, thì sẽ do quan địa phương chịu trách nhiệm cưới gả, kẻ vi phạm sẽ bị đưa vào kỹ viện, trừ phi mười năm nữa nếu không sẽ khó phục hồi được quốc lực như trước. Giờ đây chẳng ai coi trọng chúng ta, nếu không Yên vương Hỷ sẽ không dám tấn công Hàm Đan."

Hạng Thiệu Long nói, „Nhưng giờ đây chúng ta là người thắng lợi mà!"

Nhã phu nhân dẫn gã vào một vườn hoa, trong vườn hoa ẩn hiện một tòa nhà.

Nhã phu nhân nắm tay gã, nói, „Thắng lợi nhất thời có ích gì, nước nào cũng đang dòm ngó đất đai của chúng ta.

Vương huynh lại nghe lời tên bất tài, gian xảo Triệu Mục." Nói tới đây, nàng nghiến răng.

Hạng Thiệu Long hiểu rõ được tình cảnh khi đại nạn đến thì mỗi người tự chạy, Ô ứng Nguyên chẳng phải vì điều này mà có lòng khác hay sao?

Tướng Tần Bạch Khởi có thể nói là tên giết người nổi tiếng nhất thời Chiến Quốc. Trước khi chôn sống bốn chục vạn quân Triệu ở Trường Bình, đã từng chém đầu bốn chục vạn quân Ngụy. Chiêu này quả có độc ác nhưng hiệu quả vô cùng Hai người bước lên bậc cấp, đã thấy bọn cung nữ quỳ sẵn ở đó đón tiếp, thấy Hạng Thiệu Long, mắt sáng rỡ hẳn lên.

Nhã phu nhân dẫn y vào trong, cười nói, „Đây là hành cung của Nhã nhi, bọn thị nữ đều là người của thiếp. Thiệu Long thích ai thì cứ gọi người ấy."

Nhã phu nhân buồn buồn nói, „Ba mươi năm trước, từ khi hai trấn chuyên luyện thép của nước Hàn là Uyển và Trịnh rơi vào tay người Tần, vũ khí trang bị của bọn chúng đã dần dần vượt lên các nước khác. Cho nên lần này vương huynh mới coi trọng Lỗ Công bí lục như vậy!" rồi dịu dàng nói, „Thiệu Long nếu giành được cuốn bí lục, Nhã nhi có lẽ phải hy sinh lần nữa, chàng có chấp nhận không?"

Hạng Thiệu Long cười khổ não, „Ta đồng ý hay không sự việc có khác gì nhau? Vũ khí của nàng chính là thân thể xinh đẹp, không dùng mỹ sắc chẳng lẽ dùng thứ khác để thay thế sao?"

Nhã phu nhân than rằng, „Giả sử cái giá phải trả là không có chàng, thiếp nguyện không cần Lỗ Công bí lục. Nhã nhi đã rất chán ngán chiến tranh.

Chỉ muốn cùng Thiếu Long ở một nơi an lạc, tránh cuộc chiến như thế này, sống với nhau đến đầu bạc."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này hãy nói sau đi. Đúng rồi, tại sao ta không nghe nàng nói đến con của mình."

Nhã phu nhân buồn bã nói, „Thiếp là người đàn bà không thể sinh sản được. Nếu có con, cuộc sống của thiếp đã không như thế này. Thiếu Long! Chàng có vì điều này mà không yêu thiếp nữa chẳng?"

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ, nên càng cảm thấy yêu thương nàng hơn.

Một lát sau, tên công tượng do Quách Tùng tuyển chọn đã đến. Hạng Thiếu Long phí hơn hai canh giờ mới nói cho y hiểu phải chế tạo những thứ gì.

Xem hình vẽ của Hạng Thiếu Long, tên công tượng ấy đổ mồ hôi trán. Nhã phu nhân nhìn thấy hình vẽ cũng hỏi gã, nhưng Hạng Thiếu Long chỉ mỉm cười mà không nói. Gã không muốn chế tạo vũ khí lợi hại gì, chỉ là mong có được trang bị và công cụ có lợi cho việc làm gián điệp và trốn chạy.

Mấy ngày này, gã còn phải luyện tập kỹ thuật trong cung, đó là chỗ yếu nhất của gã. Muốn sống trong thời đại này, có thể bảo vệ được người mình yêu thương, thì phương pháp duy nhất là phải ngang tàng hơn kẻ khác, ác độc hơn kẻ khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20: Mẹ Con Ni Phu Nhân

N

ếu là Hạng Thiếu Long trước kia, gặp phải gái đẹp thì tìm cách giành lấy cho bằng được. Nhưng giờ đây nữ nhân đối với gã là điều phiền toái. Gã chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi. Nhưng trong thời đại nam ít nữ nhiều này, trong chốn hoàng cung này tìm một nơi không có phụ nữ khó như lên trời.

Gã dần dần hiểu rõ tại sao nữ nhân ở thời đại này lại dễ dàng quy thuận gã như vậy. Mấu chốt là ở vấn đề thông tin liên lạc. ở thời hiện đại chỉ cần cho nhau số điện thoại thì lúc nào cũng có thể liên lạc được. Nhưng ở thời cổ đại thì khi gặp nhau, xa nhau rồi chẳng biết có gặp lại hay không. Nên nữ nhân phải nắm lấy lần đầu tiên gặp nhau ấy, nếu không duyên tới đó đã tận. Những cung nữ trong hoàng cung này cũng thế. Vừa gặp Hạng Thiếu Long, bọn chúng đã hau háu nhìn như ăn tươi nuốt sống gã, khiến gã lúng túng.

Nhã phu nhân ngã vào lòng gã nói, „Vương huynh và Liêm Pha đều rất coi trọng chàng, chuyện này tất sẽ làm cho Triệu Mục đổ ky. Vừa rồi y có sai người đến gọi ta, nhưng bị ta từ chối, tất sẽ càng oán hận hơn. Tuy nói chàng giờ đây có giá trị lợi dụng, gã không dám trở mặt, nhưng rốt cuộc thì cũng sẽ tìm cách hãm hại chàng, mà khi chuyện ấy xảy ra, vương huynh chỉ giúp y chứ không giúp chàng."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, „Ta mà chịu bỏ qua cho y hay sao? Cái chết của Thư Nhi, làm sao có thể quên được."

Nhã phu nhân thấy vẻ mặt u buồn, tưởng gã vẫn còn lo lắng chuyện Triệu Mục, nói, „Dưới trướng Triệu Mục có hai tên chó đẻ, một là đại phu Quách Khai, tên kia là tướng quân Nhạc Thừa. Một văn một võ, đều là những nhân vật lợi hại, nếu sau này gặp chúng, chàng phải cẩn thận ứng phó."

Hạng Thiệu Long nhớ tới Tần Thủy Hoàng, vội hỏi, „Con tin nước Tần là Doanh Chính là người như thế nào?"

Nhã phu nhân lạnh lùng nói, „Người này tướng mạo đường đường, khôi ngô tuấn tú hơn người Tần, nhưng nhát như chuột, sợ trước sợ sau, khó làm chuyện lớn, suốt ngày chỉ biết đắm chìm trong nữ sắc."

Hạng Thiệu Long giật mình hỏi, „Cái gì? Y là người như thế sao?"

Nhã phu nhân hỏi, „Tại sao chàng lại có vẻ chú ý đến y như thế?"

Hạng Thiệu Long suy nghĩ rất mông lung. Tần Thủy Hoàng trước giờ vẫn là thần tượng trong lòng gã. Nói cho cùng, gã cũng là một quân nhân có lòng trung với quốc gia, tự nhiên cũng sẽ trung thành với người đã khai sinh ra nước Trung Quốc. Nhưng giả sử Tần Thủy Hoàng chỉ là một kẻ mê đắm nữ sắc, khó làm nên chuyện thì chẳng phải hy vọng vào mục tiêu duy nhất của y đều không còn sao.

Nhưng lịch sử không thể sai như thế được. Chắc chắn là Tần Thủy Hoàng vì muốn che mắt người Triệu nên giả vờ như thế ôi! Chắc chắn là như thế.

Nghĩ tới đó, trong lòng gã trở nên nhẹ nhõm, trả lời, „Nước Tần hiện nay lớn mạnh như thế, cho nên ta cũng rất chú ý tìm hiểu họ!"

Nhã phu nhân không nghi ngờ nữa, nói, „Người Tần dã man nhất, chỉ có chúng mới có thể hạ thủ giết hàng chục vạn hàng quân, lại đối với nữ nhân rất thô bạo, cho nên nghe quân Tần đến, chẳng ai mà không sợ, thà chết không lọt vào tay chúng."

Hạng Thiệu Long nhin không được nói, „Doanh Chính có thể chất tốt không?"

Nhã phu nhân cười nói, „Kém xa chàng lắm. Nếu có người bảo y vừa mới chết, thiếp chẳng lấy làm ngạc nhiên. Con người lúc nào cũng tầm hoan tác lạc như y, có thể sống đến ngày hôm nay là kỳ tích, bước lên mấy bậc thang cũng thở không nổi."

Rồi nàng thở dài, „Điều này cũng không thể hoàn toàn trách y, một là bởi người mẹ Triệu Cơ của y yêu thương quá độ, lại thêm bọn Triệu Mục cố ý dẫn dắt y mê đắm tửu sắc, năm mười một tuổi đã dạy cho y ẩm tửu tác lạc, lại hay tặng y mỹ nhân các nước, như thế một đứa trẻ vô tri làm sao có thể chống đỡ nổi."

Lần này Hạng Thiếu Long trợn mắt há mồm, sức khỏe là thứ không thể che giấu được.

Lẽ nào lịch sử đã ghi sai, Doanh Chính không phải là Tần Thủy Hoàng. Nói tới đây hai người chuốc rượu cho nhau.

Sáng hôm sau, thức dậy tinh thần cũng rất sảng khoái, Hạng Thiếu Long không nghĩ tới việc Tần Thủy Hoàng nữa.

Sau khi tắm rửa xong, lại đi đến giáo trường trong cung khổ luyện xạ kỵ, bọn cấm vệ trong cung rất ngưỡng mộ gã.

Cấp trên của y, cấm vệ trưởng Triệu Phương thân hành dắt gã tham quan hoàng cung, giải thích những chuyện cấm kỵ và cần phải chú ý trong cung, nói, „Nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là phụ trách an toàn cho hai cung, kiến trúc ngoại cung gồm có bốn điện, chín lầu, mười các, là nơi đại vương tiếp kiến quần thần và làm việc. Nội cung lại chia thành ba bộ phận, chính cung là nơi ở của đại vương và phi tần, tây cung là nơi tiếp đãi sứ giả của các nước, đông cung là nơi ở của hoàng tộc. Tạm thời Thiếu Long có thể tuần tra ở phía tây, chờ khi đã quen, ta sẽ giải thích thêm."

Hạng Thiếu Long biết y vẫn chưa biết mình sắp đi xa, cũng không nói ra. Lúc này quan nội thị Cát Quang đến tìm gã, dắt y đi thử bộ áo giáp.

Bộ áo giáp chủ yếu bảo vệ cho trước ngực và sau lưng, hai vai bó rất chặt, lưng có dây đai, lại có hai cầu vai như đôi cánh, mặc vào khiến cho ai nấy xung quanh đều trầm trồ, khen gã uy vũ như thiên thần tướng.

Trong phòng thay đồ có hơn mười cung nữ đang nhìn gã dăm dăm. Hạng Thiếu Long đã quen bị nữ nhân dòm ngó, cười thầm trước đây gã nhìn nữ nhân, giờ đây lại bị nữ nhân nhìn lại, quả thật sự việc đã thay đổi.

Sau khi mặc thêm bộ quan phục, tự mình thấy cũng đẹp lắm nên vội chạy ra ngoài, đi tuần khắp nơi. Một đối binh vệ đồng cấp tên Thành Tế cũng chạy theo gã, đến cổng vào chính cung, sau khi giới thiệu Hạng Thiếu Long cho hơn mười tên cấm vệ, kéo gã sang một bên nói, „Chúng ta đều là anh em, có một số chuyện phải nói cho người rõ, đừng bao giờ vào chính cung một mình, càng nhiều người đi càng tốt."

Hạng Thiếu Long kinh ngạc hỏi nguyên nhân.

Thành Tế hạ giọng nói, „Trong chính cung ngoài bọn hoạn quan, phi tần và cung nữ có hơn năm trăm người, chuyện gì cũng có thể làm được. Một người uy vũ như người bị chúng nhìn thấy chắc chắn sẽ không tha cho người đâu."

Hạng Thiếu Long lạnh người, thì ra như thế, nhú mày hỏi, „Đại vương không quản những chuyện này sao?"

Thành Tế thật thà cười, „Đại vương ngay cả phi tần của mình cũng không rảnh đến gặp, huống chi là những chuyện này. Những nàng có người nhà trong kinh thành thì có thể mượn cớ về thăm nhà để tìm tình nhân. Còn những nữ tử do nước ngoài cống nạp thì ngay cả cửa cung cũng không được ra nửa bước, thấy nam nhân thì tựa như hổ đói thấy thịt."

Hạng Thiếu Long tự nhiên hiểu rõ ý hẩn, Triệu vương không có hứng thú với nữ nhân. Nhớ lại Nhã phu nhân, nghĩ bụng có lẽ nàng là dịu dàng nhất.

Nói xong mấy câu thì chuồn đến hành cung của Nhã phu nhân.

Vừa bước chân vào khu vực đông cung, hai cung nữ xinh đẹp đuổi theo, quỳ xuống nói, „Bọn tiểu tỳ chờ binh vệ đại nhân đã lâu, Ni phu nhân mời binh vệ đại nhân tương kiến."

Thiếu Long cảm thấy lúng túng, Thành Tế tuy đã cảnh cáo trước, nhưng tưởng rằng khu vực nguy hiểm là ở chính cung, nào ngờ chốn đông cung này cũng chẳng phải an toàn, nên đánh liều đáp, „ô, mong Ni phu nhân xá tội, tíchức có chuyện cần phải bẩm báo Nhã phu nhân, „ vừa nói vừa cuống cuống bỏ chạy. Hai cung nữ định đuổi theo nhưng gã đã chạy mất.

Gã gặp không ít cung nga quý nữ, thấy họ đều ngây ngất nhìn mình, Hạng Thiếu Long hoảng sợ càng chạy vội hơn, cho đến khi chạy vào khu vực hành cung của Nhã phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạng Thiếu Long hỏi vội mấy tên thị nữ, „Nhã phu nhân ở đâu?"

Một đứa tên tiểu Ngọc đáp, „Nhã phu nhân đã xuống thiện phòng làm cơm cho công tử."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng món do nàng nấu chắc khó ăn lắm đây, nhưng trong lòng cũng cảm động, nhớ lại bọn nữ nhân ở Ô gia, đang chịu đựng nỗi khổ tương tự còn mình thì ở đây với Nhã phu nhân, thật không công bằng.

Sáng hôm sau, Thiếu Long mặc bộ khôi giáp, tới luyện võ trường, luyện tập xạ kỵ. Bọn cấm vệ đều xem gã như một anh hùng, thêm nữa gã lại là kẻ dễ gần nên bọn chúng rất ưa thích. Khi bắn trúng hồng tâm, toàn trường đều hoan hô nhiệt liệt Bỗng cả bọn đều quỳ phục xuống đất, Hạng Thiếu Long vừa thấy cũng vội vàng xuống ngựa thì ra là Triệu vương đến, bên cạnh là một quý phụ trẻ tuổi, thần thái đoan trang, khí khái cao quý, không khêu gợi như Nhã phu nhân nhưng cũng rất xinh đẹp.

Triệu vương lệnh cho bọn cấm vệ tiếp tục luyện tập, gọi Hạng Thiếu Long đến, vui vẻ nói, „Thiếu Long siêng năng luyện võ như thế, quả nhân cảm thấy rất an ủi."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, ta luyện võ không phải vì người mà vì cái mạng này của ta thôi, nhưng miệng thì đương nhiên không nói như vậy.

"Nào, báỉ kiến Ni phu nhân đi, nàng có việc cần nhờ người đấy!"

Hạng Thiếu Long vội vàng quay sang thi lễ với Ni phu nhân, lúc đó mới biết rằng mình hiềm nhằm nàng. Một quý phụ đoan trang như thế, làm sao có thể công nhiên quyến rũ nam nhân?

Triệu vương nói, „Ni phu nhân cho ta hay, Thiếu Long người đã cự tuyệt lời mời của nàng. Lúc mới nghe quả nhân quả thực không vui, nhưng sau cũng đoán được Thiếu Long đã hiểu nhầm ý của phu nhân, tưởng có chuyện liên quan đến tình trai gái. Kẻ không biết là không có tội, có thể thấy Thiếu Long đã vì nhiệm vụ nên mới làm thế. Quả nhân không những không trách người mà còn rất khen ngợi người nữa."

Hạng Thiếu Long thầm hổ thẹn, thầm nói nếu người biết ta chỉ vì lực bất tòng tâm, không thể ứng phó với nhiều mỹ nữ như thế, lại không biết Ni phu nhân tưởng mạo như thế nào, thân hình có đẹp hay không, nên mới khéo léo từ chối.

Đương nhiên bề ngoài tỏ vẻ hoảng sợ mà thỉnh tội.

Triệu vương quay sang Ni phu nhân cười, „Thiếu Long tạm thời giao cho người đấy!“

Nói xong bọn thị vệ hộ tống y trở về.

Hạng Thiếu Long nhìn sang Ni phu nhân, vừa lúc nàng cũng nhìn dò xét gã, hai ánh mắt tiếp xúc nhau. Ni phu nhân hơi đỏ mặt, nhìn xuống dịu dàng

nói, „Triệu Ni làm việc hấp tấp, khiến cho tiên sinh hiểu nhầm."

Hạng Thiệu Long nhìn thấy dáng vẻ cao quý, tuy đẹp không bằng Triệu Nhã và Ô Đình Phương, nhưng có cái dáng vẻ quý phái, lúc ấy lại hy vọng không phải là hiểu nhầm.

Ni phu nhân nói, „ở đây đông người, mời tiên sinh đến nơi ở Triệu Ni để bàn chuyện, gặp con trai của thiếp."

Hạng Thiệu Long giật mình, nghĩ chuyện này chắc có quan hệ tới con trai của nàng. Nữ tử thời này đều táo hôn, nói không chừng Ni phu nhân đã gả cho người ta lúc mười ba, mười bốn tuổi, cho nên đừng thấy nàng chỉ mới khoảng trong vòng hai mươi tuổi, có đứa con hơn mười tuổi mà lấy làm lạ.

Một chiếc xe ngựa trở tới, Ni phu nhân ngồi vào xe, Hạng Thiệu Long nhảy lên ngựa thông dong đi sau chiếc xe.

Trong chốc lát đã tới chỗ gặp hai cung nữ, xe ngựa tiến vào phía trong. Vào đến khách sảnh, hai người phân vai chủ khách ngồi xuống, bốn tên thị tỳ ngồi bên cạnh dâng trà cho hai người.

Ni phu nhân hơi lúng túng, uống mấy hớp trà nóng rồi mới dám nhìn gã, thở thê nói, „Lần này mời tiên sinh đến là có việc cần nhờ Hạng Thiệu Long thấy nàng không gọi quan chức của gã ra mà gọi bằng tiên sinh thì đã sớm đoán được tám phần, mỉm cười nhìn nàng nói, „Phải chăng có liên quan đến tiểu công tử?"

Ni phu nhân thở dài nói, „Vẫn là chuyện của thằng nhãi ấy. Sau khi tiên phu chết nơi sa trường, mọi hy vọng đều đặt vào nó, nào ngờ tính tình của nó quá nghịch ngợm, suốt ngày chơi bời."

Hạng Thiệu Long cười, „Trẻ con thì đứa nào chẳng nghịch ngợm?"

Ni phu nhân sa sầm mặt, buồn rầu nói, „Nó chơi không giống như đứa trẻ bình thường mà là bọn thiếu nữ trong cung Hạng Thiếu Long nói, „Nó đã bao nhiêu tuổi rồi?"

Ni phu nhân ái ngại trả lời, „Cuối năm thì đã đủ mười bốn tuổi."

Thấy Hạng Thiếu Long há hốc mồm, nàng nói tiếp, „Thiếp đã tìm rất nhiều học giả trứ danh đến dạy nó, nhưng ai cũng đành chịu thua. Vừa chớp mắt đã không thấy nó đâu, nó chỉ có hơi sợ thiếp mà thôi, bọn nô tỳ bên cạnh đều sợ nó, nó... ôi! Thiếp không biết nói thế nào đây. ô, trà nguội rồi!"

Hạng Thiếu Long định bưng ly trà uống bỗng có tiếng nữ tử thét lên từ nhà sau. Ni phu nhân sa sầm mặt đứng dậy vội vàng bước ra phía sau, Hạng Thiếu Long sợ nàng nguy hiểm cũng vội đuổi theo sau.

Vừa bước vào phòng đã thấy một đứa trẻ cao lớn, đang ép một nữ tỳ vào vách, còn thân trên tên nữ tỳ ấy trống trơn, bộ ngực lộ ra, ba nữ tỳ đứng bên cạnh chẳng ai dám cản trở.

Ni phu nhân giận lắm, quát lớn, „Súc sinh! Dừng tay lại cho ta!"

Tên tiểu tử ấy giật mình, buông tên nữ tỳ ra, nói, „Mẹ không phải đi tìm đại vương rồi sao? Là thiếu quân nói đó!"

nói xong ngạo nghễ nhìn Hạng Thiếu Long.

Tên nữ tỳ ấy khóc thầm tức rồi bỏ đi.

Ni phu nhân giận đến không nói ra lời.

Hạng Thiếu Long làm lạ vì sao nàng có thể không khóc.

Tiểu công tử liếc nhìn Hạng Thiếu Long, nói, „Người chắc là Hạng Thiếu Long đây, gặp bốn công tử sao không quỳ xuống?"

Ni phu nhân quát, „To gan! Từ nay Hạng tiên sinh là sư phụ của người, kẻ quỳ xuống là người mới phải."

"Lời mẹ sai, lễ quân thần trên dưới sao có thể bỏ được. Sau khi y khấu đầu, con có chịu để y dạy, còn phải xem y có bản lĩnh gì?" tiểu công tử cười lớn nói.

Ni phu nhân giận lắm, định mắng một trận, Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Phu nhân đừng giận, mọi người tránh qua một bên, để ta nói với tiểu công tử mấy lời."

Tiểu công tử thấy Hạng Thiếu Long toàn thân mặc giáp, uy vũ bất phàm, sự thực cũng có phần kiên nhẫn, nhưng vẫn cười nhạt nói, „Ai có hứng thú với người!" nói rồi định chuồn ra cửa sau.

Ni phu nhân gọi mà y vẫn không nghe.

Khi bước đến cửa, tiểu công tử bỗng nghe tiếng gió thổi thấy lành lạnh bên tai, một thanh trủy thủ lướt qua má cắm vào khung cửa.

Tiểu công tử hai chân mềm nhũn, đứng lại.

Ni phu nhân và bọn nô tỳ đều thất sắc, nghĩ bụng nếu cây trủy thủ đi chệch nửa phân thì hậu quả sẽ ra sao?

Tiểu công tử mặt tái mét quay người lại, chỉ vào Hạng Thiếu Long run giọng nói, „Mẹ, y muốn giết con, mau kêu người giết."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn y nói, „Người có bản lĩnh gì, lập tức cầm mồi cho ta. Sáng sớm mai ta đến, nếu không thấy người ngoan ngoãn chờ ta trong thư phòng, dù người chạy đến chân trời góc biển thì ta cũng sẽ lôi người ra. Cút đi!"

Tiểu công tử giận đến mặt trắng bệch, chỉ vào gã nói, „Được! Các người chờ đó!" rồi quay đầu chuồn mất.

Hạng Thiếu Long quay sang cáo từ với Ni phu nhân. Ni phu nhân cúi đầu nói, „Ly trà này người vẫn chưa uống kia mà!"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, „Mỹ nhân ơi, nàng đã động lòng với ta rồi chẳng?" mỉm cười, bước tới bậc cửa rút thanh trủy thủ ra. Trong lòng nghĩ ra một chủ ý, nói đến xạ tiễn có lẽ rất nhiều người giỏi hơn gã, nhưng ném phi đao thì sao? Chắc không ai hơn được y. Nhưng mang phi đao trong người bất tiện, nên nếu thay bằng loại kim châm năm thốn của bộ đội đặc chủng, có thể mang hàng trăm cây trên người cũng chẳng sao, mà tầm sát thương lại cũng rất đáng sợ Nghĩ tới đó liền quyết định sai người của Quách Tùng lập tức chế tạo.

Quay người lại, Ni phu nhân cũng vừa đến sau gã, hai người chỉ cách nhau gang tay, bốn mắt nhìn nhau, Ni phu nhân la hoảng, lùi về sau ba bước, hơi lúng túng.

Điều làm người đàn ông xúc động nhất trên đời là khi lấy được lòng của mỹ nữ. Hạng Thiếu Long cũng không ngoại“Mời tiên sinh!" Ni phu nhân nói.

Hạng Thiếu Long cùng nàng quay về khách sảnh, uống ly trà nóng do nàng tự tay rót sau đó cáo từ.

Ni phu nhân lòng nảy sinh kính trọng. Trong số đàn ông mà nàng tiếp xúc trước kia, ngoài Triệu vương là người cùng huyết thống, ai vừa gặp nàng cũng đều muốn chinh phục, một mặt vì họ muốn thân xác của nàng, mặt khác là muốn khoe khoang với kẻ khác vì đã chinh phục được một tiết phụ như nàng. Nàng rất ghét hạng người ấy, chỉ có Hạng Thiếu Long là ngoại lệ.

Lúc này tư thế gã ném phi đao khiến nàng phải động lòng.

Ni phu nhân không tìm ra cớ để giữ gã nữa, ân cần đưa gã ra cửa, thỏ thẻ nói, „Tiên sinh sáng mai nhớ đến đây, tiểu Bàn con trai của thiếp xin giao cho người."

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa đã hỏi thế còn nàng thì sao? Nhưng đương nhiên không dám vô lễ, mỉm cười nói, „Cách dạy con của ta sẽ không giống như phu nhân tưởng tượng, mong phu nhân chấp nhận, nếu không thì lúc nào cũng có thể sa thải ta."

Ni phu nhân vui mừng nói, „Chỉ cần là phương pháp của tiên sinh, thiếp sẽ chấp nhận. ôi, thiếp thật sơ ý, quên hỏi tiên sinh về chuyện thù lao."

Hạng Thiếu Long cười lớn, bước ra cửa, tiếng còn vọng lại, „Ta làm việc này vì tình yêu của từ mẫu đối với đứa con, đó chính là thù lao."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vương Hậu Nước Triệu

V

ề đến biệt quán, Ô Đình Phương cũng đến, trách gã vài câu rồi kéo nhau vào vườn hoa.

Lát sau Nhã phu nhân cũng quay về, đem theo một tin tức làm kinh động người khác. Tần Hiếu Văn vương lên ngôi chưa đầy ba ngày đã chết bất ngờ, do cha của Doanh Chính là Dị Nhân lên kế vị, gọi là Trang Tương vương.

Nhã phu nhân nói, „Hiếu Văn vương năm nay năm mươi ba tuổi, trước nay sức yếu nhiều bệnh, nhưng lần này y uống thuốc do Lã Bất Vi hiến lên mà chết, cho nên không ai không hoài nghi có bàn tay của Lã Bất Vi nhúng vào. Chỉ ngại vì mối quan hệ giữa Trang Tương vương và Lã Bất Vi nên đành nuốt giận làm ngơ. Than ôi, Lã Bất Vi là con người đầy dã tâm, thủ đoạn ác độc lợi hại, giờ đây người các nước ai cũng sợ quân Tần động binh."

Hạng Thiệu Long vừa sợ vừa vui, nghĩ thầm quả nhiên giống như tình tiết trong phim, nhưng gã cũng biết công việc đầu tiên của Lã Bất Vi là không phải đánh sáu nước mà trước tiên đem đưa con bảo bối Doanh Chính về Hàm Dương, sau đó tìm cách mưu sát Trang Tương vương. Lúc ấy vương vị của nước Tần lọt vào tay con trai của y, như thế y đã trở thành thái thượng hoàng.

Nhã phu nhân nói, „Lã Bất Vi buôn bán lâu năm, qua lại các nước, hiểu rất nhiều về tình thế các nước. Nếu y nắm quyền thì hậu quả càng nghiêm trọng hơn. Con buôn chỉ nói đến thực lợi mà không thèm để ý đến tín nghĩa, hạng người ấy mà có quyền trong tay đều làm cho kẻ khác sợ hãi."

Hạng Thiếu Long lại nghĩ về Doanh Chính, từ trước tới nay, sử gia đều không biết vì sao năm ấy người cha Dị Nhân của y và Lã Bất Vi thoát khỏi Hàm Đan để tránh bị người Triệu nghi ngờ, để lại mẹ con Triệu Cơ và Doanh Chính, mà người Triệu lại không giết mẹ con Doanh Chính. Giờ đây gã đã hiểu đó chính là âm mưu của Triệu Mục, cố ý dùng tửu sắc để làm nhục chí Doanh Chính, khiến y trở thành một người vô dụng, sau này có thể dùng y để giao dịch với người Tần, dù y có ngồi trên vương vị, một kẻ tầm thường như thế đối với nước Tần chỉ có hại chứ không có lợi. Một viên đá ném hai con chim quả thật rất thâm độc, giờ đây xem ra Triệu Mục đã thành công, một Tần Thủy Hoàng như thế làm sao có thể thống nhất được sáu nước. Y nghĩ mãi mà không thông.

Không gặp được Tần Thủy Hoàng, gã quyết không buông xuôi. Có thể tưởng tượng Dị Nhân kế vị trở thành Tần vương, giá trị của Doanh Chính sẽ tăng lên, người Triệu sẽ càng giám nghị nghiêm ngặt với y hơn, còn mình thì làm thế nào để gặp y mà không làm cho người Triệu nghi ngờ?

Ô Đình Phương ngạc nhiên hỏi gã, „Hạng lang đang nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long vừa tỉnh dậy, thấy Nhã phu nhân nhìn gã, liền đổi chủ đề, „Hiện giờ ở nước Tần ai làm tể tướng?"

Tình huống như thế nào?"

Nhã phu nhân than, „Ai nắm quyền cũng không quan trọng, cái ghế tướng quốc ấy sớm muộn cũng rơi vào tay Lã Bất Vi."

Ô Đình Phương hỏi, „Nhã tử tại sao sợ người Tần đến thế?"

Nhã phu nhân gượng nói, „Chẳng phải ta sợ người Tần, mà là chẳng ai là không sợ chúng. Hãy xem nước Triệu ta thì sẽ biết ngay, ai cũng chìm đắm trong rượu ngon gái đẹp, quân địch tiến đánh thì vùng dậy, quân địch lui thì lại trở về như cũ, mà người Tần vẫn giữ được sự khắc khổ của mình, cố gắng tránh sự tiếm nhiệm của các nước phương nam.

Thương ưởng đã vì người Tần mà đốt thi, thư, vì vậy nước mới giàu mạnh được. Nô gia không biết ai đúng ai sai, nhưng người Tần ngày càng lớn mạnh lên, thì không thể nói người Tần đốt thi, thư là không có đạo lý."

Hạng Thiếu Long mới biết trước khi Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn học trò, Thương ưởng đã từng làm như thế.

Nhã phu nhân tiếp tục nói, „Trước khi Phạm Tuy báii tướng, quyền hành nước Tần đều rơi vào tay Tương Hầu, những kẻ nắm quyền đều là trong phe phái của y, tác dụng sách lược đánh xa hòa gần, khiến cho nước Tần vì nhiều năm viễn chinh mà sức nước xuống dốc. Chiêu Tương vương và Phạm Tuy mật mưu đoạt lại quyền binh, sửa lại thành đánh gần mà hòa với xa, hòa hiếu với Tề, Sở, toàn lực đối phó với nước Hàn và chúng ta, vì thế mới có trận Trường Bình. Vương huynh đã đi sai nước cờ, than ôi!"

Hạng Thiếu Long thấy ánh mắt nàng lộ vẻ buồn bã, biết nàng đang nhớ đến người chồng Triệu Quát nên cảm thấy tội nghiệp, dịu dàng nói với nàng, „Hãy quên đi quá khứ, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa."

Triệu Nhã ngã vào lòng gã, nói tiếp, „Sau khi Tương Hầu bị hạ bệ, đại tướng Bạch Khởi, người cùng phe phái với y vốn bất hòa với Phạm Tuy. Bạch Khởi đã chôn sống bốn chục ngàn binh của ta ở Trường Bình, thủ đoạn tàn nhẫn chưa từng có. Phạm Tuy liền thổi phồng việc ấy lên, cuối cùng thuyết phục Tần vương chém toàn bộ gia tộc Bạch Khởi, chuyện này khiến cho các tướng của Tần oán hận Phạm Tuy. Hiện nay khách khanh đến từ nước Yên là Thái Trạch đã thế chỗ, song Lã Bất Vi giờ đây nước lên thuyền cũng lên theo, Thái Trạch chắc không cầm cự được bao lâu nữa."

Hạng Thiếu Long chợt cảm thấy tiền trình mờ mịt, thời đại này chẳng kẻ nào là không vì cái lợi của mình, nói, „Đừng nghĩ gì nữa. Hôm nay có rượu cứ uống hôm nay, ngày mai có buồn thì ngày mai chịu."

Hai nàng đều gật đầu khen phải.

"Hôm nay có rượu, hôm nay uống, ngày mai có buồn, ngày mai chịu, Hạng lang nói phải."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, cần gì phải nghĩ tới ngày mai chứ, bản thân là một võ phu, lại không hiểu chính trị, muốn thay đổi thời đại này thật không phải dễ.

Ai biết ngày mai có còn mạnh hay không, hoặc là có thể lưu lại ở thời đại này hay không?

Hạng Thiệu Long thức dậy lúc trời chưa sáng, mặc khôi giáp ra võ trường khổ luyện xạ kỵ.

Gã bắt đầu không thèm nghĩ tới chuyện tương lai, chỉ cố gắng hưởng thụ cuộc sống mà thôi.

Gã khiên tốn học hỏi bọn cấm vệ kỹ thuật cưỡi ngựa, cho nên tiến bộ rất nhanh, có thể xoay chuyển trên lưng ngựa tự nhiên, thực hiện được các động tác khó. Lại khổ luyện chiến thuật đánh mâu. Chỉ là không quen mặc bộ khôi giáp nặng nề mà thôi.

Một lát sau, Thành Tế dẫn gã đến nơi ở của cấm vệ, sau khi tắm rửa xong mới tìm đến Ni phu nhân, đang nghĩ thế nào để lấy được trái tim người đẹp thì có người gọi gã.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nhìn ra thì thấy đứa con trai của Ni phu nhân đang đứng ở góc sân trái ngoắt gã. Gã nghĩ bụng chắc chẳng có chuyện gì hay ho, nhưng vẫn không e sợ bước tới.

Tên tiểu công tử né vào trong. Hạng Thiệu Long cười thầm trong bụng ngẫm đề cao cảnh giác bước vào trong sân, vù một tấm lưới lớn chụp xuống đầu gã.

Hạng Thiếu Long cười lớn lăn xuống đất tránh được tấm lưới, sau đó nhẹ nhàng bật dậy, phúi bụi đất trên người.

Khoảng hơn mười tên cầm kiếm phóng ra, bao vây gã lại. Tiểu công tử nấp sau một tên cao lớn hơn y một cái đầu, quát lớn, „Dạy cho y một bài học!“

Hạng Thiếu Long nhìn quanh, lòng cảm thấy rất hoạt kê, hơn mười gã đều khoảng mười bốn tới mười bảy tuổi, xem dáng vẻ đều là các tiểu ác bá trong hoàng tộc, nói không chừng là bị quân của Triệu quốc cũng có phần. Gã cười lớn, rút thanh Phi Hồng kiếm xông đến công tử Bàn.

Hai tay kiếm xông lên cản lại.

Hạng Thiếu Long vừa cười, kiếm đã chuyển động, thấy kiếm là chém, người là đá, lát sau đã đánh tan tác bọn công tử ấy, gã lại phô trương thanh thế khiến cho tên đầu tên đuôi ra đầy quần, lát sau bỏ chạy hết.

Gã đương nhiên không tha cho công tử Bàn, bắt y nằm sấp dưới đất, dùng kiếm đâm vào hông y mười mấy cái khiến y phải khóc rống lên. Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Khóc thêm một tiếng nữa, ta sẽ thưởng cho người một chục cái tát Công tử Bàn chưa gặp người nào hung dữ như thế nên đành ngậm họng.

Hạng Thiếu Long áp giải y về nhà, Ni phu nhân đã sớm nghe tin này, nên ra cổng chờ bọn họ trở về.

Công tử Bàn vừa thấy mẹ đã khóc òa lên.

Ni phu nhân xem ra rất đau lòng, toan an ủi thì Hạng Thiếu Long quát, „Phu nhân một là giao thẳng nhãi này cho ta, hai là từ nay về sau ta không thèm để ý nữa."

Ni phu nhân sợ quá cúi đầu nói, „Đương nhiên là giao cho tiên sinh!"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Thế thì tốt!" rồi một tay nắm ót công tử Bàn kéo y vào thư phòng, khóa trái cửa lại, ngồi xuống chiếc nệm mềm, cười hì hì nhìn công tử Bàn đang lồm cồm bò dưới đất với đôi mắt rục rủa.

Hạng Thiệu Long quát, „Ngồi xuống!"

Công tử Bàn hoảng hốt ngồi xuống.

Hạng Thiệu Long lạnh nhạt nói, „Xem đấy! Người chẳng ra thể thống gì cả, chẳng có chút bản lĩnh, lại tìm người khác giúp đỡ, định lấy nhiều hiếp ít, thua rồi lại gào khóc, chẳng ra dáng anh hùng hảo hán gì cả."

Công tử Bàn cắn răng nói, „Người mới không phải anh hùng hảo hán, ý lớn hiếp nhỏ."

Hạng Thiệu Long bữu môi nói, „Nếu người sợ ta, thì sẽ không chủ động đến tìm ta. Có thể nói đây không phải là vấn đề lớn nhỏ mà là vấn đề ai mạnh ai yếu."

Công tử Bàn đành cứng họng, không ngờ Hạng Thiệu Long lại lợi hại như vậy, nghĩ một lát rồi dọa, „Lúc này người đá vào móng thiếu quân, y nhất định báo cho đại vương chém đầu người."

Hạng Thiệu Long than rằng, „Ta xem người tuổi tác nhỏ như vậy mà đã biết trêu ghẹo nữ nhân, tưởng người cũng có gì hay ho cho lắm, nào ngờ đầu không lại người chỉ biết dùng thủ đoạn đê tiện. Ta đã lầm người rồi, rút đi, từ rày ta không muốn thấy mặt người nữa."

Công tử Bàn lấy làm lạ nhìn gã rồi ngồi dậy, toan quay người bỏ đi nhưng ngoái đầu lại hỏi, „Tại sao ta trêu ghẹo bọn nữ nhân ấy người lại cho rằng ta hay ho?"

Hạng Thiệu Long hờ hững nói, „Phàm là nam nhân, đa số đều háo sắc, tuổi tác lớn nhỏ cũng chẳng có phân biệt gì.

Hôm trước ta thấy người tề bạc với bọn cung nữ ấy, quả thật rất có thủ đoạn, còn tưởng rằng chắc những công phu khác của người cũng khá lắm, nào ngờ lại tề như thế. Nếu có ý chí thì hãy học bản lĩnh hay hơn ta để đường đường chính chính đánh ngã ta."

Đây là lần đầu tiên công tử Bàn nghe kẻ khác khen ngợi việc làm xấu xa của mình, gật đầu nói, „Chống mắt lên xem!

Có một ngày ta sẽ đánh bại người."

Hạng Thiếu Long biết đã khơi dậy được lòng hiếu kỳ và tranh thắng của y, bĩu môi nói, „Chỉ nói ở đầu miệng có ích gì, thôi cút đi! Ta căm ghét nhất là bọn vô dụng chỉ biết nói, hy vọng người đừng bao giờ ra chốn sa trường, nếu không sẽ bị đá vào mộ."

Bọn thiếu niên đều rất sùng bái anh hùng. Hạng Thiếu Long có hình tượng uy vũ lại đã từng đánh ngã kẻ mạnh trong lòng y nên từ lâu đã nảy sinh tâm lý vừa kính vừa sợ đối với Hạng Thiếu Long, lại thêm Hạng Thiếu Long nói câu nào cũng hợp tai, nên bất đồ địch ý giảm nhiều, nên ngồi lại trước chiếu, nói, „Nếu ta nghe lời ông, ông có dạy ta bản lĩnh đánh người vừa rồi hay không?"

Hạng Thiếu Long hai mắt sáng lên, nói, „Người có biết bản lĩnh của ta quý giá bao nhiêu chẳng, đâu chỉ dựa vào một câu nói của mẹ người là truyền cho người. Nếu muốn học thì phải khảo nghiệm mới được."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói tiếp, „Nếu người nghe lời ta, ta không những sẽ giúp người thành một anh hùng và kiếm thủ chân chính của nước Triệu mà còn sẽ dạy cho người trở thành một cao thủ trong ái tình, mỹ nữ trong thiên hạ tùy người chọn lựa."

Công tử Bàn mặt sáng rỡ lên, sau khi cha chết, y vẫn luôn hâm mộ cha của người khác. Hạng Thiếu Long đã bù đắp chỗ trống này trong lòng y, y

đương nhiên không biết, nhưng từ trong thâm tâm vẫn luôn khát vọng có một người như Hạng Thiếu Long xuất hiện.

Trầm ngâm một lát rồi dè dặt nói, „Có thật không? Ta phải khảo nghiệm như thế nào?"

Hạng Thiếu Long biết chuyện này không thể thành công ngay được, đứng dậy rồi kéo gã dậy theo.

Khi công tử Bàn còn đang hoảng hốt, Hạng Thiếu Long nắm lấy y, ném y nằm phoir lưng trên chiếu, cười hà hà nói, „Đầu tiên là phải chịu đòn, người không thể chịu đòn được thì làm sao đánh nhau."

Công tử Bàn tuy nằm dưới đất, nhưng chỉ cảm thấy hơi đau, lại cảm thấy rất thích thú, đứng dậy.

Hạng Thiếu Long dạy y vài đòn quăng ném của môn Judo, lại để y ném mình, lúc ấy y bắt đầu có hứng thú, sau một hồi vờn nhau, tính trẻ con nổi lên, chẳng nhớ gì đến thù hận nữa.

Hạng Thiếu Long xoa đầu y nói, „Người hãy tìm kẻ khác thử thủ pháp ta vừa dạy đi! Nếu chịu nghe lời, sau này nhất định sẽ trở nên cao lớn, có bản lĩnh hơn người như ta."

Công tử Bàn reo lên rồi phóng ra cửa.

Ni phu nhân đứng ở ngoài cửa trợn tròn mắt, hoàn toàn không hiểu đứa con hư hỏng của mình sao lại vui vẻ như thế.

Nàng bước vào thư trai, lặng nhìn Hạng Thiếu Long mà không nói được lời nào.

Hạng Thiếu Long khóa cửa rồi đến sau lưng nàng cười nói, „Nếu ta dạy tiểu công tử làm thế nào để thân mật với nữ nhân, phu nhân nghĩ như thế nào?"

Ni phu nhân giật mình, ngạc nhiên quay lại, lạc giọng hỏi, „Cái gì?" rồi suýt nữa đổ nhào vào người gã, nên phải lui ra, nhưng chỉ có nửa bước.

Hạng Thiếu Long hờ hững nói, „Bọn con nít rất hiếu kỳ, phu nhân càng cấm y, y càng mong muốn, cho nên hãy cứ cho y biết rõ mình đang làm gì, sẽ có hậu quả gì nên gánh vác những trách nhiệm gì, y ngược lại sẽ tiết chế được bản thân Ni phu nhân run giọng hỏi, „Nhưng y chỉ mới mười ba tuổi!"

Hạng Thiếu Long nói, „Phu nhân khi gả cho người ta đã được bao nhiêu tuổi?"

Ni phu nhân hơi đỏ mặt, mắt nhìn xuống đất, nói, „Lúc ấy thiếp chỉ mới mười bốn tuổi."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Bởi vậy, mười ba tuổi đâu còn nhỏ nữa, có khối người đàn ông mười lăm tuổi đã có thể thiếp Hơn nữa cung đình là như thế này, phu nhân lại ngăn y không gần nữ sắc xem ra thật là khó."

"Nhưng thiếp vẫn nghĩ y là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, song cách nghĩ của tiên sinh thật đặc biệt, thiếp chưa bao giờ nghe ai nói như vậy, „ Ni phu nhân buồn rầu nói.

Hạng Thiếu Long thừa cơ ngăm nhìn nàng, thầm nghĩ sẽ có lúc nàng thực sự biết được con người hiện đại như ta có bản lĩnh đặc biệt như thế nào.

Ni phu nhân đang trộm nhìn gã, thấy ánh mắt hau háu của gã đang nhìn mình, run giọng nói, „Tiên sinh!"

Hạng Thiếu Long thấy nàng nhìn thấu được lòng háo sắc của mình nên cảm thấy lúng túng lắm, mượn cớ chuồn mất.

Ni phu nhân muốn giữ gã lại, nhưng không tìm được cớ gì đành e thẹn tiễn gã ra cửa.

Hai người đã cá mè một lứa, tuy không nói lời nào, nhưng cảm thấy có một cảm giác lạ lẫm trong lòng.

Hạng Thiếu Long về đến chỗ Nhã phu nhân đang đùa giỡn với bọn nữ nhân thì đột nhiên Triệu vương sai người tới gọi nên gã phải vội vàng đi.

Bọn vệ sĩ dẫn y vào chính cung. Hạng Thiếu Long nhớ lời cảnh cáo của Thành Tế, nhíu mày hỏi, „Đại vương sao không làm việc ở ngoại cung?"

"Tiểu nhân chỉ biết phụng mạng hành sự, chuyện khác đều không biết, „ tên vệ sĩ mặt tỉnh bơ nói.

Hai người đi dọc theo hành lang các cung điện, các cung nga phi tần gặp được gã đều liếc mắt đưa tình cùng Hạng Thiếu Long. Bọn chúng đều là những nữ tử được lựa chọn kỹ càng, tư dung đều thoát tục.

Đến trước một cung điện bề thế, tên vệ sĩ giao gã cho hai viên nội thị rồi bỏ đi.

Một trong hai tên tháo kiếm của gã, lấy ra các loại vũ khí rồi mới dắt gã vào trong.

Bước vào trong, Hạng Thiếu Long đã biết không ổn.

Chỉ thấy hai bên là các nhân vật cao lớn, khỏe mạnh, ở góc điện là một đài cao, một quý phụ tóc búi, người mặc áo hoa, ngồi dựa nghiêng trên một chiếc giường nhỏ, lạnh lùng nhìn gã.

Bên cạnh thiếu phụ ấy là tên thiếu quân ban sáng bị gã đá vào hông, phía sau hai người là bảy tám mỹ nữ ra dáng vẻ phi tần, sau nữa là mười tên cung nga, thần sắc rất kỳ lạ.

Thấy cảnh ấy, gã biết ngay là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói, „Đời bình vệ Hạng Thiếu Long bái kiến vương hậu."

Triệu vương hậu tuổi chưa quá ba mươi, rất xinh đẹp và quý phái, mắt phượng có uy, nàng có vẻ là một người có tính cách kiên cường và có chủ kiến.

Tuy không đẹp bằng Nhã phu nhân, Ni phu nhân, nhưng vẫn hơn hẳn kẻ khác, đặc biệt là đôi môi đỏ của nàng rất đều đặn, trông rất khỏe gợi.

Chỉ trong một chớp, Hạng Thiếu Long đã đoán được tính cách của nàng. Loại nữ nhân này rất thích những người đàn ông mạnh mẽ hơn họ.

Tên thiếu quân ấy chỉ vào gã gần giọng nói, „Mẫu hậu, chính y đã đá con."

Đôi mắt phượng của vương hậu lạnh lùng nói, „Ngay cả thiếu quân mà người cũng dám mạo phạm. Hạng Thiếu Long người có biết ấy là tội chết không?"

Hạng Thiếu Long vẫn mạnh dạn nói, „Thần giờ đây đã biết tội, nhưng lúc ấy thần không biết trong số hơn mười kẻ vây công thần lại có thiếu quân, chỉ là phụng ý Ni phu nhân, mong có thể quản giáo tốt công tử Bàn, lại chỉ vì tự vệ nên mới phạm tội này, mong vương hậu soi xét."

Triệu vương hậu rõ ràng không biết nguồn cơn, lườm thiếu quân rồi lạnh lùng nói, „Sự thể ra sao? Người phải nói rõ cho ta biết."

Hạng Thiếu Long vì thế kể rõ đầu đuôi, ngữ khí của y đầy tự tin và thuyết phục khiến cho Triệu vương hậu và các phi tần trong lòng đều hiểu rõ. Khi nói đến đoạn dạy dỗ công tử Bàn như thế nào, ai nấy đều cười thầm trong bụng.

Tên thiếu quân ấy thấy tình thế đã xoay chuyển, kéo tay Triệu vương hậu nói, „Mẫu hậu phải làm chủ cho vương nhi, Triệu vương hậu nhún mày nói, „Người muốn ta phải làm sao?"

Thiếu quân ghé tai nàng, nói mấy câu.

Triệu vương hậu hơi gật đầu, quát lớn, „Đứng dậy cho ta."

Hạng Thiếu Long hiên ngang đứng thẳng người dậy, cao lớn hơn hẳn so với hai mươi tên lực sĩ đứng hai bên, bọn Triệu vương hậu và phi tần đều sáng mắt lên. Thân hình như thế, bọn họ chỉ mới gặp lần đầu.

Triệu vương hậu dịu dàng nói với thiếu quân, „Mẫu hậu đáp ứng yêu cầu của vương nhi, sẽ sai bọn chúng trừng trị Hạng Thiếu Long cho con hả dạ. Nhưng nếu bọn chúng thua ngược lại y, vương nhi sau này cũng phải theo Hạng Thiếu Long học võ như công tử Bàn, có chấp nhận không?"

Hôm ấy nàng tận mắt thấy Hạng Thiếu Long đánh bại Liên Tấn, biết gã võ công cao cường, lại nghe gã biết cách dạy dỗ, nên vui lắm, vì thế mới đưa ra yêu cầu này.

Thiếu quân vui mừng nói, „Bọn chúng ra tay cùng lúc à?"

Vương hậu nhú mày, „Như thế làm sao công bình được, con sẽ chọn ba tên ra, như thế đủ chưa?"

Thiếu quân đã biết sức Hạng Thiếu Long nên lắc đầu nói, „Không được, như thế quá ít."

Hai mươi tên võ sĩ đều lộ vẻ bất mãn, nhao nhao đòi thử.

Hạng Thiếu Long cúi người nói, „Vương hậu hãy đáp ứng yêu cầu của thiếu quân, Thiếu Long nhất định thử."

Người trong điện ai nấy đều giật mình.

Hạng Thiếu Long trong bụng cười thầm, nói đến đánh tự do, thì nhiều người hơn nữa gã cũng không sợ. Bọn võ sĩ thời này tuy mạnh, nhưng so với bọn hắc diện thần thì còn kém xa lắm.

Thiếu quân cả mừng nói, „Nhu thế nhé, lập tức động thủ!" lòng nghĩ thầm lần này không lấy được mạng người sao.

Hạng Thiếu Long cởi áo ngoài, lộ ra thân hình vạm vỡ của mình, bọn Triệu vương hậu đều ngây ngất ngắm nhìn.

Hai mươi tên lực sĩ ấy bị kẻ khác coi thường nên đã tức giận, cùng quát lớn một tiếng, cởi áo ngoài, vây Hạng Thiếu Long vào giữa.

Hạng Thiếu Long đã lâu không đánh nhau, nên rất hào hứng, cũng cởi luôn áo như bọn chúng, cơ bắp gầy nổi lên cuồn cuộn, nhất là bộ ngực và đôi cánh tay, đặc biệt gây ấn tượng cho người khác là ba thớ cơ ở bụng.

Triệu vương hậu trước nay vẫn bị Triệu vương lạnh nhạt, lần này thấy một kẻ uy vũ như vậy, nhất thời không nói ra được cảm giác.

Thiếu quân quát lớn, „Ra tay!"

Bốn tên lực sĩ lập tức lao ào hướng Hạng Thiếu Long. Hai tên ôm gã từ sau, hai tên kia nhắm thẳng thái dương và ngực của gã mà đâm, chẳng nương tình chút nào.

Bọn nữ nhân đều nhất thời kêu lên.

Hạng Thiếu Long đột nhiên lùi về phía sau, hai chỗ trái phải đồng thời giật mạnh vào hai tên võ sĩ đang lao tới.

Cả hai kêu thảm, khuỵu xuống đất.

Hạng Thiếu Long đè vai hai tên xuống, mượn lực bay lên không, đá tung hai chân ra, trúng ngay mặt hai tên lực sĩ đang lao tới. Cả hai đều vỡ mũi, máu chảy đầm đìa, ôm mặt lùi ra.

Chỉ trong chốc lát mà đã giải quyết được bốn tên.

Thiếu quân rất khẩn trương, không ngừng trợ oai cho bọn chúng.

Khi hạ xuống đất, Hạng Thiếu Long lăn tròn, hai chân bật ra, hai tên võ sĩ chưa từng gặp cách đánh trá ngự như vậy nên bị trúng đòn ở bụng dưới, bật ra không thể đứng dậy nổi.

Khi gã bật người dậy, một tên võ sĩ đâm thẳng hai quyền tới. Hạng Thiếu Long đưa hai tay lên xuyên vào hai quyền của đối phương, thừa thế đâm thẳng vào ngực, sau đó chồm người về phía trước đá ngược chân về phía sau, lại một tên nữa bị trúng cước ngay ngực, cả hai đều bị dội ngược ra.

Cách đánh của gã có tham khảo quyền Thái, không thủ đạo, quyền của phương tây và Taekwondo của Hàn quốc, lại cộng thêm với Wushu, sau khi đưa vào máy vi tính phân tích theo phương pháp vật lý học, đã dung hợp trở thành chiến thuật đánh tay không, có thể ít mất sức mà đánh ngã được đối phương trong khoảng cách gần, kẻ trúng đòn không thể chống trả được.

Bọn lực sĩ đều hoảng sợ, lùi ra. Thiếu quân dĩ nhiên há hốc mồm, không thể tin được.

Triệu vương hậu cuối cùng nhịn không được quát lớn, „Dừng tay!"

Bọn lực sĩ đều thở phào, dìu kẻ bị thương lùi xuống.

Hạng Thiếu Long quỳ xuống nói, „Vương hậu thứ tội, Thiếu Long đã lưu tình, bọn chúng nghỉ ngơi một chút không sao cả."

Thiếu quân nói, „Mẫu hậu!"

Triệu vương hậu lườm y rồi nói, „Đại Triệu ta có dũng tướng như thế, thực sự là phúc của đại vương và vương nhi đó, còn muốn gì nữa."

Thiếu quân vẫn còn hoảng sợ, nhất thời không nói được, lát sau giậm chân bỏ ra khỏi điện.

Vương hậu nhìn Hạng Thiệu Long với ánh mắt dịu dàng, „Bình vệ bình thân!"

Hạng Thiệu Long đứng dậy, thi lễ rồi nói, „Vương hậu nếu không cản dận chuyện gì nữa, thần xin lui bước."

Triệu vương hậu thấy gã đẩy lùi được bọn lực sĩ, đứng dậy bước xuống bậc cấp, nói với vẻ áy náy, „Y phục của bình vệ đều đã hỏng rồi, „ rồi quát lớn, „Người đâu, dẫn bình vệ đến hậu cung tắm rửa thay đồ."

Hạng Thiệu Long giật mình, lo sợ, chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp, nhân lúc bọn cung nga chưa lao đến, vội vàng làm ngơ nhặt lấy áo khoác, ra hiệu ngăn bọn cung nữ lại, quay sang Triệu vương hậu khẩn thiết nói, „Ngày một thần phải đến nước Ngụy, đang gấp rút chuẩn bị hành trang, vương hậu xin thứ tội."

Vương hậu càng nhìn càng yêu gã, nhưng thấy đáng vẻ gã kiên quyết nên không ép, nghĩ thầm ngày sau mượn cớ nhờ gã dạy vương nhi luyện võ để đến gặp hắn, mỉm cười nói, „Chí ít người cũng để cho chúng mặc áo khoác cho người chứ?"

Bọn cung nữ nhao nhao chạy đến, tranh nhau khoác áo cho Hạng Thiệu Long, thế là được dịp chạm đến thân hình lực sĩ của gã.

Hạng Thiệu Long chỉ biết than thầm trong bụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22: Người Tình Thực Nữ

V

ề đến biệt quán của Nhã phu nhân, Quách Tùng đã đem đến những món mà y sai chế tạo, đó là một ngàn cây phi châm.

Nhã phu nhân và Ô Đình Phương đang nghiên cứu tác dụng của các món đồ quái lạ như lò xo, móc câu, đai lưng, thấy gã quay về lập tức chạy tới hỏi.

Lúc ấy bỗng nhiên có một tiểu quý khách, chính là công tử Bàn, sau khi kể xong chuyện đã đánh ngã kẻ khác như thế nào, tiếp theo rồi rầu rĩ nói, „Nhưng cuối cùng cũng bị chúng đánh ngã."

Hạng Thiếu Long hỏi thái độ của thiếu quân.

Công tử Bàn nói, „Sư phụ ghê gớm thật, đánh bọn lực sĩ ấy bỏ càn. Thiếu quân tuy cứng miệng nhưng con thấy y trong lòng đã rất phục. Những kẻ chưa biết sự lợi hại của sư phụ lên tiếng đến tìm sư phụ đều bị thiếu quân từ chối."

"Cái gì? Bọn tiểu ác bá các người cuối cùng gặp phải khắc tinh rồi sao?" Nhã phu nhân cười.

Công tử Bàn tíh mắt nhìn nàng rồi đớp chát lại, „Nhã di chẳng phải đã bị sư phụ thu phục rồi hay sao?"

Nhã phu nhân giận đến chẳng nói gì được, không thèm để ý đến y nữa, cùng Ô Đình Phương ra ngoài.

Công tử Bàn hau háu nhìn Ô Đình Phương, khen rằng, „ô tỷ tỷ thật đẹp, trong cung chẳng có người nào bằng."

Hạng Thiếu Long thầm mắng đồ tiểu sắc quỷ, nhưng nếu đổi cho nhau, e rằng mình cũng chẳng tốt hơn y bao nhiêu.

ở đây quả thật dễ dàng có được nữ nhân, hỏi, „Tiểu tử! Cho ta hay, người đã đến với nữ nhân chưa?"

Công tử Bàn hơn hở tỏ thật lòng mình, „Đương nhiên là có, nhưng còn kém sư phụ lắm, ngay cả Nhã di mà cũng quy hàng người, chúng tôi sớm đã phong cho người là người đàn ông hấp dẫn nữ nhân nhất nước Triệu!" rồi hạ giọng nói, „Người có đụng đến mẹ ta chưa?"

Hạng Thiếu Long ngăn người ra, thằng tiểu tử nhỏ người gan lớn này thật khó ứng phó, làm thế nào mới dạy cho nó được điều hay lẽ phải đây?

Công tử Bàn lại hạ giọng nói, „Ta vừa hỏi mẹ, bà ấy đỏ mặt lên đuổi ta ra ngoài, nhưng ta biết trong lòng bà ta cũng thích người nữa."

Hạng Thiếu Long vừa giận vừa tức cười, lôi y ra vườn hoa buộc y tập mấy bài tập tăng cường thể lực, lại dạy cho y thức khởi thủ của Mặc tử kiếm pháp.

Công tử Bàn sớm đã xem gã là thần tượng, nên chuyên tâm luyện tập.

ăn tối xong, công tử Bàn mới đành quay về.

Hạng Thiếu Long hỏi Nhã phu nhân về tình hình các nước, „Tại sao các nước biết rõ người Tần lợi hại mà không đoàn kết lại?"

Nhã phu nhân than rằng, „Nguyên nhân chủ yếu nhất thiệp nghị chính là vấn đề địa lý, ví như hai nước Tề, Yên rất xa Tần, không có cái nỗi đau bị cắt thịt như chúng ta. Ai cũng biết rằng, muốn lớn mạnh thì phải mở rộng lãnh thổ, cho nên người Yên thấy chúng ta tổn hao nguyên khí từ sau trận Trường Bình thì thừa cơ đến quấy nhiễu, như thế đừng hòng nói đến chuyện đoàn kết chống Tần."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Nhã nhi phân tích cũng có lý lắm. Ta khẳng định sáu nước sớm muộn cũng bị Tần tiêu diệt, chúng ta cũng nên tính sớm trước đi."

Hai thiếu nữ đều trầm mặc, dựa vào gã, như thế họ mới cảm thấy an toàn.

Trong thời đại này, chiến bại đối với chiến sĩ mà nói chính là cái chết, đối với nữ nhân quý tộc là mất đi tôn nghiêm cơ bản nhất của mình, bị đưa vào kỹ viện trở thành đồ chơi cho nam nhân.

Mấy ngày hôm nay, gã hoàn toàn không nghĩ đến mình thuộc về thời đại nào nữa. Tất cả người thân bạn bè càng lúc càng xa cách gã. Cổ máy của lão họ Mã điên rồ ấy chắc chắn đã xảy ra chuyện, còn gã nhất định sẽ bị xếp vào hồ sơ mất tích. Không ai còn để ý đến gã, họ sẽ quên gã, chỉ còn lại một mình gã vùng vẫy trong cái thời đại chiến tranh này.

Gã đã từng có ý tưởng cao xa, đó chính là sự hy sinh của Nguyên Tông gợi nên hào khí cho gã, khiến cho gã nghĩ đến chuyện lợi dụng Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ tạo ra một xã hội đại đồng.

Nhưng tình hình của Tần Thủy Hoàng bây giờ đã dập tắt ước mơ của gã. Giờ đây gã chỉ muốn lặn hụp trong rượu ngon gái đẹp. Song gã không cam tâm buông xuôi, nhưng gã có thể làm gì đây?

Nếu chuyển đi sang Ngụy thành công, quay về có lẽ cũng bị mất mạng, Triệu Mục sẽ không buông tha gã. Đừng thấy Triệu vương sủng ái mình như vậy, những kẻ này không hề coi thủ hạ mình là người. Quan niệm nhân quyền không tồn tại trong thời đại này.

Gã có thể làm gì đây? Chỉ có một cách là đi bước nào thì tính bước ấy.

Hôm sau Hạng Thiếu Long dạy công tử Bàn Mặc tử kiếm pháp, lại cùng y nói chuyện mới phát hiện rằng tên tiểu công tử hư hỏng này hiểu biết hơn

tuổi của gã đến bốn năm năm, lòng dạ đầy dã tâm, nhưng cũng rất kiên cường, thông minh, khiến cho Hạng Thiếu Long lần đầu tiên có thiện cảm với gã.

"Sư phụ, người có muốn cưới mẹ con không? Rất nhiều kẻ muốn chiếm lấy mẹ, nếu mẹ lấy kẻ mà con chán ghét, con quyết sẽ tự vận, công tử Bàn đột nhiên thành khẩn nói.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn y, nói, „Không ngờ người thương mẹ người như thế. Nhưng cho dù ta có lòng cưới mẹ người, cũng cần phải được đại vương ân chuẩn, giờ đây ta chẳng có công trạng gì, hơn nữa chức vị lại thấp, làm sao được đại vương chấp nhận, cho nên chuyện này sau hẵng nói!“

Công tử Bàn nhìn gã thất vọng nói, „Vậy mẹ phải làm sao đây, con chưa bao giờ thấy mẹ nhìn nam nhân khác như nhìn sư phụ.“

Thật là một thằng bé có cặp mắt sắc bén. Hạng Thiếu Long đưa tay xoa đầu y, đang định nói thì thấy Triệu Ni bước về phía họ, người chưa tới mà mùi thơm đã lan theo gió.

Thấy Hạng Thiếu Long xoa đầu công tử Bàn, còn công tử Bàn ngoan ngoãn chịu dạy, lòng dâng lên niềm vui mà từ khi chồng chết trận mới có, mỉm cười nói, „Chào tiên sinh, đại ân đại đức này không dám nói bằng lời cảm tạ, chỉ có cách kiếp sau kết cở ngậm vành báo đáp.“

Công tử Bàn nói nhỏ, „Mẹ ơi, cần gì phải kiếp sau?“

Ni phu nhân lập tức đỏ mặt, vừa sợ vừa thẹn, quát, „Tiểu Bàn, người ăn nói xằng bậy, vô lễ với tiên sinh và mẹ, người...“

Hạng Thiếu Long biết nàng khó xuống thang, công tử Bàn lại cứ cãi lại, nên giải vây, „Tiểu Bàn sao không đi cho mau?“

Công tử Bàn cười lớn, chuồn đi mất.

Cả hai người nhất thời trở nên lúng túng.

Ni phu nhân chẳng biết có nên giải thích hay không.

Hạng Thiệu Long thấy dáng vẻ lúng túng của một quý phụ đoan trang hiền thực nên mềm lòng, biết càng không nói thì tình càng sâu đậm, nên cố ý không mở miệng, chỉ nhìn vào mắt nàng.

Ni phu nhân lén nhìn gã, hai ánh mắt chạm nhau, toàn thân rúng động. Làm thế nào đây? Tại sao mình lại lúng túng như thế?

Hạng Thiệu Long thấy dáng vẻ nàng như thế, nghĩ bụng công tử Bàn nói đúng, hạ giọng nói, „Chúng ta vào Lâm Trung đình ngồi nhé?"

Lâm Trung đình là một nơi yên tĩnh nhất trong cung của Ni phu nhân. Đó là một cái đình nhỏ khuất trong rừng quế, là một nơi hẹn hò tốt.

Câu này chính là một lời hẹn.

Ni phu nhân lạng người đi, ngẩng đầu nhìn gã, trong mắt đầy vẻ phức tạp, muốn nói nên thôi.

Hạng Thiệu Long biết nội tâm nàng đang lo lắng, đang mâu thuẫn giữa việc thủ tiết với vong phu và tìm hạnh phúc mới cho mình. Hạng Thiệu Long không chờ nàng trả lời, sau khi nhìn xung quanh không có ai, kéo tay nàng hướng về phía rừng quế.

Ni phu nhân bị gã kéo tay, muốn rút ra nhưng không thoát, chỉ đành trách nhẹ gã, „Hạng tiên sinh..."

Hạng Thiệu Long đang nắm bàn tay mềm mại của nàng, lòng cảm thấy ngọt ngào, không thèm để ý đến nàng có đồng ý hay không, cả hai xuyên qua rừng quế, Lâm Trung đình đã hiện ra trước mắt.

Ni phu nhân bỗng vùng thật mạnh, rút tay ra khỏi bàn tay của gã, đứng yên cúi đầu buồn bã nói, „Tiên sinh hãy tôn trọng danh tiết của Triệu Ni."

Hạng Thiệu Long biết dục tốc bất đạt, nói, „Hạng Thiệu Long ta làm sao ép người được! Chúng ta hãy ngồi xuống."

Ni phu nhân nhỏ nhẹ nói, „Nhưng người phải hứa trước với ta rằng phải giữ lễ mới được."

Hạng Thiệu Long nghĩ thầm sợ nhất là nàng không chịu giữ, nếu nàng mà giữ được, thoát khỏi bàn tay phật Như Lai của Thiệu Long này, ta sẽ không lấy họ Hạng nữa mà đổi thành họ Triệu của nàng.

Gã vui vẻ bước vào đình, ngồi trên bao lơn bằng đá, đưa tay mời nàng, „Phu nhân mời ngồi."

Ni phu nhân hình như quên rằng Hạng Thiệu Long vẫn chưa hứa rằng không được vô lễ với mình nữa, dịu dàng bước tới bên gã, dựa vào bao lơn. Vì Hạng Thiệu Long ngồi trên bao lơn nên hai người cao bằng nhau, hai mặt đối vào nhau, bốn mắt giao nhau.

Lần này Ni phu nhân bạo dạn hơn nhiều, không di chuyển ánh mắt nữa, chỉ là lộ ra vẻ mặt lúng túng, không thể che đậy được tình cảm của mình.

Hạng Thiệu Long vui lắm, biết được nàng đã bị mình hấp dẫn, nhưng vẫn không gấp gáp, gã dịu dàng nói, „Có ngửi thấy mùi hoa quế chẳng?"

Ni phu nhân càng đỏ mặt hơn gật nhẹ đầu, ừ nhỏ một tiếng.

Hạng Thiệu Long từ từ đưa tay phải ra, vuốt ve một bên eo nàng, rồi kéo ra phía trước. Ni phu nhân không đứng vững nữa đổ ập vào lòng gã.

Hơi thở của hai người trở nên nặng nề.

Ni phu nhân run rẩy như một con chim nhỏ trong lòng gã, nhưng không hề tỏ ra phản đối, ngay cả tai cũng đỏ lên, lòng như lửa đốt. Chín năm thủ tiết đã tan thành nước.

Đó là một khoảng thời gian thật dài.

Hạng Thiệu Long ôm sát nàng vào lòng, suýt tí nữa là hôn lên đôi môi của nàng.

"Quế hoa làm sao thơm bằng phu nhân chứ!"

Ni phu nhân lúng túng, giận dữ nói, „Chẳng phải là đã nói không vô lễ với thiếp rồi sao?"

Hạng Thiệu Long giỏi nhất là đối phó với nữ nhân, biết lúc này mình càng vô lại thì càng đắc thủ, ngạc nhiên hỏi, „Đây sao lại là vô lễ được, chẳng là đại lễ của Chu Công hay sao?"

Ni phu nhân giận lắm nhưng không nói ra được, vì đôi môi nàng đã bị chặn lại.

Triệu Ni vốn là người đoan trang thủ lễ, ngay cả trượng phu lúc sinh tiền cũng tôn trọng nàng lắm. Vô lễ như Hạng Thiệu Long lúc này đối với nàng mà nói thì thật quá đáng, đó chính là nguyên nhân nàng không chấp nhận công tử Bàn trêu ghẹo bọn nữ tỳ. Nhưng trong những gia đình quý tộc khác, phụ mẫu thông thường làm ngơ những chuyện như thế này.

Nhưng Hạng Thiệu Long còn cả gan hơn vong phu của nàng nhiều, đến khi Hạng Thiệu Long hôn lên môi nàng, nàng mới đưa tay đẩy ra.

Nhưng ngược lại càng khiến cho Hạng Thiệu Long cả gan hơn. Lúc đầu gã chỉ vì muốn trêu ghẹo nhưng sau đó là tình cảm thật.

Ni phu nhân bấu lấy vai áo gã, vùng vẫy thật mạnh, rồi đành buông tay.

Trong thời khắc tên sắp bắn ra thì có tiếng bọn nô tỳ truyền đến, hai người giật mình buông nhau ra.

Ni phu nhân vội vàng nói, „Xin chàng chặn chúng lại, đừng để bọn chúng thấy được dáng vẻ của người ta lúc này."

Hạng Thiếu Long cầu mạnh vào đùi nàng, chạy ra phía ngoài rừng, chặn tên nữ tỳ đang chạy đến, „Chuyện gì?"

Tên nữ tỳ hơi đỏ mặt, thi lễ rồi nói, „Đào công ở Ô phủ đến tìm tiên sinh."

Hạng Thiếu Long nói, „Tỷ tỷ bảo ông ta đợi một chốc, ta sẽ lập tức đến ngay."

Tên nữ tỳ ấy thở thè nói, „Tiên sinh hãy gọi tôi là Doanh nhi!" rồi mỉm cười với gã, quay người đi.

Hạng Thiếu Long quay lại Lâm Trung đình thì Triệu Ni đã chuồn mất, lúc ấy gã mới vào đại sảnh gặp Đào Phương.

Đào Phương dáng vẻ hơi mệt mỏi, gập gã hạ giọng nói, „Ta vừa nhận được một tin bí mật, lần này người đưa công chúa Triệu Thiên đến thủ đô Đại Lương nước Ngụy, sẽ rất nguy hiểm, không những bọn mã tặc đang chờ người mà nghe nói nước Tề cũng muốn phá hoại cuộc giao dịch hôn nhân giữa nước Ngụy và Triệu, muốn tìm người hủy hoại trình tiết của Triệu Thiên, Thiếu Long người phải cẩn thận đấy."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này rất bí mật, tại sao thông tin có thể lọt ra ngoài được?"

Đào Phương than, „Đương nhiên là có kẻ cố ý để tin lọt ra ngoài, theo như ta thấy, có lẽ bọn gian đồ Triệu Mục hoặc Thiếu Nguyên quân làm chuyện này."

Hạng Thiếu Long lặng người đi, „Như thế có lợi gì cho bọn chúng? Thiếu Nguyên quân dù sao cũng cùng hội cùng thuyền với chúng ta, nếu bị tấn công y làm sao thoát thân được?"

Đào Phương nói, „Nội tình có lẽ rất phức tạp, ta đến đây là để nhắc nhở người, sáng sớm ngày mai người phải khởi hành rồi."

Khi Đào Phương quay về, Doanh nhi ra báo rằng Ni phu nhân muốn gặp gã.

Hạng Thiếu Long hơi bất ngờ, bước vào thư trai thì thấy Ni phu nhân.

Sau khi Doanh nhi ra khỏi, Hạng Thiếu Long dè dặt ngồi xuống trước mặt nàng, dịu dàng hỏi, „Phu nhân có còn trách ta vô lễ chăng?"

Ni phu nhân nhìn gã với cặp mắt phong tình, cúi đầu e lệ nói, „Ngài đã vô lễ từ lâu rồi, thiếp còn gì có thể trách tiên sinh được chứ?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười ngồi sát lại, „ân sủng của phu nhân, Hạng Thiếu Long xin nhận lấy!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngày Xuân Ngắn Ngủi

V

ề đến chỗ của Nhã phu nhân, Đình Phương Thị và bốn tên nô tỳ cũng đến chờ ở sảnh đường. Sắp phải xa nhau nên đôi bên càng thêm ân ái.

Lúc này Ô Đình Phương chạy vào, „Phương nhi không chịu! Phải cùng chàng đến Ngụ.”

Hạng Thiếu Long giật mình, than thầm chăm sóc cho Nhã phu nhân và tam công chúa Triệu Thiên đã nhức đầu, lại còn thêm Ô Đình Phương, nếu bị Triệu vương nghi ngờ thì hỏng hết nên dùng lời dỗ ngọt mới khiến cho nàng bỏ ý định. Lúc này bọn Xuân Doanh hầu hạ gã tắm rửa thay đồ, khi bước ra ngoài phòng, chưa đến đại sảnh đã nghe tiếng Nhã phu nhân và Ni phu nhân nói chuyện, trong lòng ngạc nhiên, bước ra ngoài.

Ni phu nhân nhìn thấy gã bước ra, e thẹn cúi đầu.

Hạng Thiếu Long biết nàng nhún nhường trước khi gã đến Ngụ, vứt bỏ hết tự tôn của mình, tranh thủ thời gian đến gặp gã.

Gã đến ngồi giữa hai nàng, đưa tay ôm eo cả hai.

Nhã phu nhân giật mình, nói, „Các người đã...”

Ni phu nhân e thẹn cúi đầu nói, „Nhã tỷ xin đừng cười Triệu Ni.”

Nhã phu nhân bĩu môi nói, „Lúc này lại còn giả vờ trước mặt ta.”

Hạng Thiếu Long cù vào nách Nhã phu nhân, trách, „Nhã nhi!”

Nhã phu nhân đã phục tùng gã, chỉ cười mà không nói gì.

Ni phu nhân ghé vào tai gã hỏi, „Hạng lang có trách Triệu Ni phóng đảng chẳng?"

Hạng Thiệu Long cười, nói lớn, „Nàng càng phóng đảng, ta càng thích!" rồi nói tiếp, „Ni phu nhân hãy vào trong chờ ta, ta phải bàn chính sự cùng Nhã phu nhân."

Ni phu nhân gật đầu ngoan ngoãn bước vào.

Nhã phu nhân nói, „Ta vừa gặp vương huynh, nhưng y không cách nào cho thêm người cùng đi với chúng ta, thật làm cho ta lo lắng!" rồi thở dài nói, „Từ đây đến Đại Lương, ít nhất cũng phải ba tháng, phải vượt qua vô số sông rộng, núi cao, vào tới Ngụy lại phải qua bốn thành thị là Đãng âm, Triều Ca, Quế Lăng, Hoàng Trì, mỗi bước đều phải lo lắng."

Hạng Thiệu Long trầm ngâm rồi hỏi, „Phải chăng phu nhân và Thiệu Nguyên quân đã từng qua lại với nhau?"

Nhã phu nhân then thùng gật đầu. Hạng Thiệu Long rất bức mình, không lên tiếng.

Nhã phu nhân hoảng hốt nói, „Thiệu Long! Chàng đừng như vậy, Nhã nhi đã thay đổi rồi kia mà."

Hạng Thiệu Long là người phóng khoáng, than rằng, „Ta và Thiệu Nguyên quân có chút hiềm khích, lại thêm mối quan hệ giữa nàng và y, sự việc sẽ càng thêm phức tạp."

Nhã phu nhân áy náy nói, „Nhã nhi biết lỗi rồi!" rồi chuyển chủ đề, „Thiệu Nguyên quân sẽ dẫn hai người thiếp yêu nhất của y và hai trăm gia tướng lên đường, ta sợ y sẽ làm khó cho chàng."

Hạng Thiệu Long hạ thấp giọng nói, „Ta không sợ y làm khó ta, sợ nhất là y hợp mưu với người ngoài đối phó chúng ta. Nếu y có ý một đi không trở lại

thì chuyện gì cũng dám làm."

Nhã phu nhân nói, „Ta chọn ra bốn tên gia tướng. Bốn người ấy không những gan dạ mà kiếm thuật cũng cao cường, lòng trung thì không cần phải nghi ngờ. Ta lại sắp xếp Thành Tế làm phó tướng cho chàng, người này đã từng chịu ân huệ của ta nên tránh cái họa bị tru diệt, chắc chắn sẽ liều mạng cho chúng ta."

Hạng Thiệu Long hơi lo lắng hỏi, „Nghe nói nước Tề sẽ phá hoại cuộc hôn nhân lần này, chúng có những nhân vật nào lợi hại?"

Nhã phu nhân hít một hơi dài rồi từ từ nói, „Nước Tề có một nhân vật bí hiểm, tên gọi Ngao Ngụy Mâu. Con người này cho rằng cầm thú là được lòng trời đất nhất, cho nên con người nếu phải quay về với tự nhiên, hợp với thiên địa thành một thể, cần phải sống phóng túng, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, không nên có bất cứ cấm kỵ gì. Mà muốn trở thành kẻ mạnh thì phải học cách mài sắc móng vuốt như sư tử, cho nên y và đệ tử đều là những hung đồ đáng sợ. Bình thường chúng ẩn vào chốn rừng núi, bức ép bọn nam nữ mà chúng bắt được phải sinh sản cho chúng."

"Tề vương tại sao có thể dung dưỡng loại gian tặc ấy tác ác trong nước Tề?"
Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói.

Nhã phu nhân nói, „Trong sáu nước, lãnh thổ của nước Tề chỉ thua nước Sở, sau cuộc chiến Mã Lăng, nước Ngụy trở thành thủ lĩnh của các nước phía đông, thậm chí xưng là đông đế ngang hàng cùng với nước Tần ở phía tây xưng là tây đế, mở rộng bốn bên, cuối cùng bị liên quân Tần, Sở và Hàn, Triệu, Ngụy tấn công đến thủ đô Lâm Truy. Sau đó lại bị Nhạc Nghị của nước Yên chiếm hơn bảy mươi thành, may mà nước Tề có Điền Đan xuất hiện, Yên vương vừa mới kế vị đã trúng kế phản gián của Điền Đan, đổi soái trước khi đánh trận mới bị Điền Đan đuổi ra khỏi nước Tề, nhưng nguyên khí đã tổn thương rất nhiều."

Hạng Thiếu Long gật đầu, „Ta hiểu rồi, Tề vương vì quốc lực cạn kiệt nên mới dựa dẫm và dung dưỡng bọn cùng hung cực ác ấy."

Nhã phu nhân nói, „Người mà họ dựa vào là Điền Đan. Lâu nay thiên hạ vẫn hoài nghi Điền Đan và Ngao Ngụy Mâu là anh em cùng tộc khác họ. Ngao Ngụy Mâu này võ thuật cao cường, có thể tay không hạ gục sư tử, từng xé xác hổ báo, chuyện giết giặc cho Điền Đan, hoặc đến các nước ngoài để tiến hành nhiệm vụ bí mật. Nếu kẻ ấy đến đây chúng ta sẽ càng nguy hiểm hơn. Nhã nhi thà chết chứ không để rơi vào tay y."

Nói chuyện xong, Hạng Thiếu Long bước vào trong, thấy Ni phu nhân đang trầm ngâm ngồi đó. Thì ra nàng đang nước mắt lưng tròng, nói, „Hạng lang ơi! Chàng nhất định bảo trọng, phải quay về gặp Triệu Ni và tiểu Bàn."

"Nếu ta muốn rời nước Triệu, nàng có muốn đi cùng ta không?" Hạng Thiếu Long hỏi.

Ni phu nhân run giọng hỏi, „Chàng muốn bội phản vương huynh sao?"

Hạng Thiếu Long than rằng, „Triệu Mục sẽ không tha ta, Hạng Thiếu Long này há là loại để kẻ khác tự nhiên giết chết hay sao?"

Ni phu nhân gật đầu, „Vương huynh thật chẳng ra sao, dùng hạng người này. Triệu Mục cũng có dã tâm với thiếp, đã nhiều lần cho người mời thiếp tới nhưng đều bị từ chối cả."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng Triệu Mục có thể là người mà công tử Bàn không muốn gần gũi mẹ y, bụng than thầm, giờ đây Ni phu nhân đã theo gã, Triệu Mục càng không buông tha cho gã nữa.

"Nay thiếp đã thuộc về chàng, dù Hạng lang có đi đâu, Triệu Ni cũng nguyện theo cùng, „ Ni phu nhân cương quyết Hạng Thiếu Long vui lắm, hôn nàng. Lúc ấy trong lòng nguyện rằng, „Dù sau này có khó khăn bao nhiêu, ta cũng vì người mình yêu, cố gắng tồn tại, tạo nên sự nghiệp oanh

liệt, Hạng Thiếu Long sẽ không ngu trung với bất cứ ai, chỉ có trung thành với lý tưởng của mình mà thôi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngựa Xe Rong Ruổi Lên Đường

H

ôm sau trước khi mặt trời ló dạng, Hạng Thiếu Long từ biệt Ô Đình Phương, Triệu Ni.

Trước khi rời cung, binh tướng xe ngựa tập trung ở luyện võ trường. Triệu vương thân hành chủ trì nghi thức cúng trời đất tổ tiên, cầu xin bình an, xong Hạng Thiếu Long đương nhiên biết ý cầu xin họ có thể đánh cắp được Lỗ Công bí lục trở về mà chẳng hề quan tâm đến sự sống chết của họ, hạnh phúc của đứa con gái Triệu Thiên cũng chẳng cần đến.

Triệu vương miễn cưỡng phái thêm người đi cùng Hạng Thiếu Long, binh lực của gã giờ đây được năm trăm người, thêm hai trăm gia tướng của Thiếu Nguyên quân, bảy trăm kỵ binh đưa hai mươi bảy chiếc xe ngựa chở Nhã phu nhân, tam công chúa, Bình Nguyên phu nhân và gia quyến cùng với hơn bốn mươi chiếc xe la chở lương thực và các thứ linh tinh, ra khỏi Hàm Đan từ cửa phía nam, men theo quan đạo tiến đến trạm thứ nhất là Tư Huyện.

Đây vẫn nằm trong địa giới nước Triệu cho nên không cần lo lắng vấn đề an toàn. Đại tướng Lý Mục lại sai năm trăm kỵ binh đưa họ ra khỏi thành Tư Huyện. Cho nên Hạng Thiếu Long trong lòng nhẹ nhõm, bỏ lại nỗi lo lắng trong thành, khi bước vào biên giới nước Ngụy, mới lo lắng trở lại.

Điều ngạc nhiên nhất là tám tên thị tỳ của Nhã phu nhân đều mặc nhung trang, cưỡi ngựa mà đi, thân thủ rất linh hoạt.

Trong thời chiến tranh này, nam đỉnh cổ nhiên là ai cũng tập võ, còn tráng nữ cũng không ngoại lệ.

Đối với biên chế của quân đội trong thời này, gã là kẻ chẳng hiểu biết gì, nhân lúc không có chuyện gì liên hỏi phó tướng Thành Tế. Thành Tế bùi ngùi nói, „Chiến tranh là chuyện liên quan đến sống chết, chỉ cần có một chút sức thì phải dùng hết chút sức ấy. Trong trận Trường Bình nước Tần, ngay cả người năm mươi cũng phải ra trận. Lần này Yên vương Hỷ tấn công chúng ta, đại vương ngay cả bọn vị thành niên cũng gọi vào quân ngũ, may mà có thể đánh bại được người Yên, nếu không... Than ôi!“

Hạng Thiệu Long biết Thành Tế là người của Nhã phu nhân nên nói chuyện không kiêng dè, nên hỏi về chuyện biên chế trong quân đội thời này.

"Gọi là tam quân, thông thường là chỉ tráng nam, tráng nữ và lão nhược. Quân tráng nam là bộ phận chiến đấu chủ lực, tráng nữ đảm nhận nhiệm vụ giúp đỡ xây dựng công sự và lao dịch, quân lão nhược phụ trách những loại tạp dịch như hậu cần và chuyện ăn uống của quân đội, „ Thành Tế nói.

Hạng Thiệu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm, ngày trước khi xem phim, những hình ảnh chiến tranh đều hào hùng tráng liệt, đầy tính lãng mạn anh hùng. Té ra sự việc lại không như vậy, ngay cả phụ nữ, trẻ con, người già cũng bị đẩy ra chiến trường.

Thành Tế hạ giọng nói, „Lần này quân số chúng ta tuy ít nhưng đều là tinh nhuệ, có thể nói đại vương rất coi trọng chuyến đi này."

Hạng Thiệu Long quay đầu nhìn lại, thấy hai mươi chiếc xe ngựa và hai trăm gia tướng của Thiệu Nguyên quân lọt tọt đi ở phía sau. Nén không được thở dài, nếu có chuyện xảy ra, Thiệu Nguyên quân chắc sẽ không nghe lời chỉ huy của gã, chỉ có mối họa bên trong này cũng đã khiến gã đau đầu.

Triệu Thiên và Triệu Nhã đều ở trong xe, không nhìn thấy được tình hình bên trong, chẳng biết bọn họ có nhìn lén gã không?

Nghĩ tới đây, gã kìm ngựa, đến bên xe ngựa của Nhã phu nhân. Quả nhiên Nhã phu nhân kéo rèm lên, thò đầu ra, mỉm cười nói, „Binh vệ đại nhân có cần lên đây ngồi chăng?"

Hạng Thiếu Long cười khổ não, „Bỉ chức đang có nhiệm vụ, làm sao buông lỏng được?"

Tám ả nữ tỳ cười ngựa phía sau mỉm cười.

Bốn tên gia tướng trung thành, thân thủ cao cường, chia làm hai nhóm, bảo vệ hai bên, thấy Hạng Thiếu Long cũng tỏ vẻ cung kính.

Triệu Nhã nói, „Bọn họ bốn người đều là cô nhi, mang họ của ta, tên gọi Triệu Đại, Triệu Nhị, Triệu Ngũ, Triệu Thất, có chuyện gì cứ căn dặn bọn họ."

Hạng Thiếu Long nhìn người có vẻ lớn tuổi nhất trong bọn họ là Triệu Đại, cũng chẳng thua mình bao nhiêu. Triệu Thất cao lăm cũng chỉ mười sáu tuổi, nhưng đã ra dáng một tráng niên, xem ra cũng khá lăm, cười rằng, „Lời căn dặn của ta là bọn chúng lúc nào cũng phải bảo vệ cho nàng và tam công chúa, như thế cũng đủ." Bụng thầm nghĩ nước Triệu có lẽ là nước có nhiều cô nhi quả phụ nhất trong thời này.

Bọn bốn người Triệu Đại đều nhất tề dạ ran.

Hôm ấy đi được hơn ba mươi dặm, may mà cảnh vật bên đường đẹp như tranh vẽ, Hạng Thiếu Long lại ưa thích du sơn ngoạn thủy, chốc chốc lại nói chuyện cùng bọn Nhã phu nhân, nên cũng không thấy buồn tẻ.

Triệu Thiên và hai tên nô tỳ cận thân của nàng cứ trốn mãi trong xe không hề ra mặt.

Hạng Thiếu Long tuy rất muốn gặp nàng nhưng vẫn kiềm chế được. Dù sao nàng vẫn là cành vàng lá ngọc, địa vị tôn quý, không thể tùy tiện nói

chuyện với nam nhân. Huống hồ chi biết rõ nàng phải gả cho nước Ngụy, nên không quấy rầy nàng nữa.

Chiều đến, cả đoàn người dừng lại bên một con suối nhỏ dựng trại nghỉ ngơi.

Trong trại chủ soái, Hạng Thiệu Long, Thành Tế và viên phó tướng do Lý Mục phái đến là Đinh Thủ cùng với hai viên lãnh quân Thượng Tử Ky và Nhậm Chính ngồi quây quần ăn tối.

Năm người ấy ngồi lại, chủ đề dĩ nhiên ngoài chiến tranh và binh pháp. Lúc này Đinh Thủ, người đã trải qua hàng trăm trận đánh, trở thành chuyên gia, bình luận tình tiết và thay đổi và những tình thế của chiến tranh.

Đinh Thủ nói, „Trước kia chiến tranh rất đơn giản, thắng bại được quyết định ở việc xung phong hãm trận, sau này lại có nhiều cách hiểu khác nhau. Ví như vây thành tương đối lâu dài, cũng phải từ hai đến ba mươi ngày, cuộc vây dài nhất là sở Trang vương vây Tống, kéo dài đến chín tháng. Đó là ví dụ hiếm thấy, đâu giống chiến tranh của ngày nay, có thể đánh tới năm năm, một lời thật khó nói hết."

Hạng Thiệu Long tò mò, hỏi, „Tại sao thay đổi nhiều đến thế?"

Thành Tế tiếp lời, „Đại nhân tham quân chưa bao lâu nên không rõ. Điều này có thể chia thành mấy phương diện để nói. Đầu tiên là nhân số đông, binh lực cũng được tăng cường. Trước kia nước lớn như Tần, Sở, binh lực chẳng qua chỉ hơn bốn ngàn. Nhưng nay cộng thêm nữ binh và lão nhược, ít ra cũng hơn trăm vạn. Tiếp theo là phương diện quốc phòng."

Lãnh quân Thượng Tử Ky chen vào, „Thành binh vệ nói phải, trước kia quốc phòng có nghĩa là chỉ giữ ở kinh đô, sau này mới lan ra các vùng biên thùy và đô ấp, còn những vùng khác, địch quân có thể đến lúc nào cũng được, như vào chỗ không người."

Nhậm Chinh nói thêm, „Ngày nay đã hoàn toàn khác, giữa các nước với nhau đều xây thành đắp lũy. Muốn chinh phục nước khác phải hạ từng thành một, lại thêm các vấn đề khác nữa, cho nên nhắc đến chiến tranh quả thật không ai không nhú mày cau mặt."

Thành Tế ý vẫn chưa dứt, nói tiếp, „Đánh trận trước kia mục đích là bắt tù binh đoạt của cải, khuất phục kẻ địch.

Nhưng nay là chiếm đất đai, giết chết kẻ địch. Kẻ bại thì vong thân diệt quốc, thử hỏi ai không dám liều chết chống địch? Chiến tranh quả thật càng lúc càng ác liệt."

Đinh Thủ than rằng, „Còn nữa, chiến tranh bộ binh và chiến tranh bao vây đã thay thế chiến tranh bằng xe, chiến tranh xung kích theo hàng lối trước kia. Chiến thuật lại càng phức tạp hơn, nào là binh bất yểm trá, mai phục, dụ địch, bao vây, nắm eo của địch mà đánh, tránh thực đánh hư, dĩ dật đãi lao. Để thắng địch, phải làm tất cả mọi cách."

Thành Tế cười, „Trước kia hai bên giao chiến phải định thời gian địa điểm, chiến xa là chủ lực, bộ binh hỗ trợ, dàn trận ra, sau đó hô to rồi xông lên. Bây giờ đâu còn như trước nữa. Giặc đến cửa thành cũng chẳng biết, bị giết lúc nào cũng chẳng hay!“ rồi bùi ngùi than rằng, „Vì giành đất mà đánh nhau, thầy người chất đầy đồng, vì hạ thành mà đánh nhau, thầy người chất đầy thành.“

"Ngày trước chỉ là tạm thời trưng tập nông dân làm binh, nhưng giờ đây chiến tranh càng lúc càng chuyên nghiệp, không những có quân thường trực mà huấn luyện càng nghiêm ngặt hơn, „Đinh Thủ cũng cảm khái.

Hạng Thiếu Long cảm nhận sâu sắc được nỗi sợ hãi và chán ngán chiến tranh của họ. Nghĩ bụng ngay cả những quân nhân như họ mà cũng có thái độ như thế, huống hồ chi những bọn người như Nhã phu nhân và Ô Thị Lô. Đặc biệt từ sau cuộc chiến Trường Bình, tình hình nước Triệu càng xuống

dốc, khiến ai cũng cảm thấy nguy ngập. Xem ra nước Triệu quả thật chẳng đứng vững được bao lâu nữa, làm thế nào mới có thể kịp thời dắt đám thế thiếp bỏ chạy an toàn đây?

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì ngoài trại có âm thanh hỗn loạn truyền vào.

Bọn Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, lao ra khỏi trại.

Chỉ thấy bọn lính vây đầy nơi doanh trại của Nhã phu nhân. Tiếng tranh cãi không ngớt truyền đến.

Lúc ấy có một tên lính chạy tới, thở hổn hển nói, „Hồngбет rồi, Từ Hải của Thiệu Nguyên quân giết người."

Hạng Thiếu Long và Thành Tế nhìn nhau, rõ ràng có ý khinh miệt Thiệu Nguyên quân.

Người bị giết chính là gia tướng Triệu Nhị của Nhã phu nhân.

Té ra Thiệu Nguyên quân thừa lúc bọn Hạng Thiếu Long dùng cơm nói chuyện trong trại, sai ba cao thủ của mình là Từ Hải, Phổ Bố và Lưu Sào cùng mười tay hảo thủ khác, xông vào trại Nhã phu nhân. Không hỏi cũng biết là ép nàng nổi lại mối duyên trước, đồng thời lại khiến cho Hạng Thiếu Long mất mặt.

Bọn thủ hạ đương nhiên không dám can y, cho đến khi xông vào đến nơi thì mới bị bọn Triệu Đại cản lại, đồng thời báo cho Nhã phu nhân biết. Thiệu Nguyên quân vốn muốn gây chuyện nên sai thủ hạ tấn công bốn người, vì không phòng bị lại thêm địch nhiều ta ít nên bốn người đồng thời bị thương, Triệu Nhị lại bị Từ Hải chém đứt cổ họng, chết ngay tại trận.

Bọn thị vệ thấy tình thế không hay, lên ra vây bọn Thiệu Nguyên quân lại, đến lúc này mới cản được chúng. Bọn gia tướng của Thiệu Nguyên quân

nghe thế chạy đến, nhưng bị cấm vệ quân, thuộc hạ của Hạng Thiếu Long ngăn ở ngoài, nhất thời thành tình thế đối địch.

Khi bọn Hạng Thiếu Long, Thành Tế và Đinh Thủ chạy đến nơi, Nhã phu nhân đang đứng giữa tám tên thị nữ và bọn Triệu Đại, Triệu Ngũ, Triệu Thất vốn đã mình mẩy đầy máu, mặt tái xanh, gườm gườm nhìn Thiếu Nguyên quân.

Còn Thiếu Nguyên quân và bọn thủ hạ thì không thèm để ý, tỏ vẻ chẳng liên quan gì đến mình. Thấy Hạng Thiếu Long đến, không thèm nhìn gã, Thiếu Nguyên quân chỉ nói với Đinh Thủ, „Chẳng có chuyện gì cả đâu, ta chỉ giết một tên phạm thượng vô lễ mà thôi, chẳng có chuyện gì lớn cả. Đinh phó tướng hãy lập tức đuổi bọn này đi cho ta."

Đinh Thủ giận lắm, nhưng y cũng hiểu rõ đạo làm quan, không kéo chuyện này vào người nên trầm giọng đáp, „Tất cả mọi chuyện ở đây là do Hạng binh vệ làm chủ, mặt tướng chỉ phụ trách bảo vệ an toàn trên đường."

Nhã phu nhân đến bên Hạng Thiếu Long, nói nhỏ, „Giết Từ Hải, tất cả mọi hậu quả để ta gánh lấy."

Bọn Triệu Đại có tình thù tức với Triệu Nhị nên cùng quỳ xuống, „Mong Hạng binh vệ làm chủ cho chúng tôi."

Thiếu Nguyên quân cười lạnh lùng hai tiếng, khoanh tay trước ngực không thèm nhìn đến Hạng Thiếu Long.

Lúc bấy giờ tấm màn bằng vải bị kéo xuống đất, bọn cấm vệ quân thấy Thiếu Nguyên quân vô lễ với Hạng Thiếu Long, đều cảm thấy tức giận nên cùng nhau la hét, tình thế rất căng thẳng.

Hạng Thiếu Long đưa tay lên yêu cầu mọi người im lặng. Trong lòng hận thù mới, quả thật muốn giết phăng Thiếu Nguyên quân đi, nhưng đương nhiên không thể làm như thế. Đầu tiên là vì gã có trách nhiệm bảo vệ Thiếu

Nguyên quân đến nước Ngụy, kẻ đáng sợ chính là nhân vật thứ hai của nước Ngụy, cậu của Thiếu Nguyên quân, giết y rồi thì làm sao có thể đến nước Ngụy. Thiếu Nguyên quân biết rõ điều này nên ngày đầu tiên đã tìm cách hạ gục uy phong của Hạng Thiếu Long.

Đây là thời đại tôn trọng anh hùng hảo hán. Có lẽ ngay cả Nhã phu nhân cũng sẽ thay đổi đối với gã. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên gã.

Ánh mắt Thiếu Long dừng lại trên thân thể của Triệu Nhị đang nằm dưới đất, lạnh lùng quát, „Từ Hải!"

Từ Hải là một kẻ mặt mũi thâm độc, thân hình cao gầy, đang định lên tiếng trả lời, Thiếu Nguyên quân ngăn lại, „Chính là ta hạ lệnh, muốn gây chuyện cứ đến tìm ta."

Hạng Thiếu Long quắc mắt nhìn Thiếu Nguyên quân, „Giả sử Từ Hải có thể chống được ba kiếm của tại hạ mà không chết thì chuyện này có thể bỏ qua."

Mọi người đều im lặng.

Có người lại nghĩ Hạng Thiếu Long bỏ qua chuyện này. Phải biết rằng kiếm pháp của Hạng Thiếu Long tuy cao, nhưng ba kiếm mà có thể giết được một kiếm thủ như Từ Hải thì thật là một chuyện khó tưởng tượng nổi.

Thiếu Nguyên quân đương nhiên không tin gã chỉ trong ba kiếm mà có thể giết được Từ Hải. Lòng mừng thầm, nghĩ bụng nếu trong ba kiếm mà không thành, sẽ tự hủy đi uy phong của mình, nghĩ vậy nhưng mặt vẫn tỉnh như không nói, „Nếu binh vệ bị Từ Hải làm bị thương thì đừng oán trách."

Hạng Thiếu Long ngửa mặt lên trời cười dài, keng một tiếng, rút ra thanh Phi Hồng kiếm mà Triệu Mục đã tặng, chỉ vào mặt Từ Hải nói, „Đến đây!"

Người của hai bên lùi ra để lộ một khoảng trống.

Từ Hải cười âm hiểm, rút kiếm ra.

Y đã chứng kiến cuộc đấu giữa Hạng Thiếu Long và Liên Tấn trong hoàng cung, biết được kiếm pháp của Hạng Thiếu Long. Nghĩ bụng lẽ nào ta không đỡ nổi ba kiếm của người. Thế là quyết định dùng kiếm thủ kín thân người, khiến cho Hạng Thiếu Long không thể nào phát huy được.

Bọn Thành Tế, Đinh Thủ và Nhã phu nhân đều tưởng rằng Hạng Thiếu Long mượn cách này để xuống thang.

Hạng Thiếu Long hít sâu một hơi, gác thanh Phi Hồng kiếm lên vai, bước về phía Từ Hải.

Từ Hải đưa cánh tay ra, thanh kiếm nằm ngang ngực chĩa về phía yết hầu của Hạng Thiếu Long, cố gắng không để Hạng Thiếu Long có cơ hội tiến sát đến.

Những kẻ bàng quan hai bên đều đoán rằng Hạng Thiếu Long sẽ chẳng làm gì được.

Hạng Thiếu Long lúc ấy chỉ còn cách mũi kiếm của Từ Hải hai bước. Không biết chân đã đạp phải thứ gì mà bị trượt mất thế, nghiêng sang một bên.

Bọn đàn bà Nhã phu nhân là những kẻ quan tâm nhất đến Hạng Thiếu Long, hoảng hốt kêu lên.

Thiếu Nguyên quân và bọn thủ hạ cả mừng, nhất tề hò reo trợ oai cho Từ Hải.

Từ Hải là một cao thủ kiếm thuật, làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, nên quát lớn một tiếng xông về phía trước, trường kiếm nhanh như điện chớp đâm về phía Hạng Thiếu Long.

Nào ngờ Hạng Thiếu Long đang dùng loại kiếm thuật binh bất yếm trá mà họ vừa mới bàn luận, bởi vì trong tình huống bình thường thì e rằng mười kiếm của gã cũng chưa giết nổi một kiếm thủ chuyên nghiệp như Từ Hải, chỉ có cách dụ y phát chiêu thì mới có thể có cơ hội phản kích.

Khi trường kiếm đến ngay ngực, gã lập tức đứng vững lại, đồng thời ngửa người ra phía sau, thân trên và thân dưới cong lại như một góc vuốt soát chín mươi độ.

Trường kiếm thì đâm lên phía trên.

Từ Hải nằm mơ cũng không ngờ đối phương sử dụng một chiêu quái lạ như vậy, thành thử kiếm ấy đâm chỗ trống, vì lực đi quá mạnh nên lao thẳng về phía trước, khi định chém kiếm xuống thì bộp một tiếng, hạ âm đã sớm trúng một cước của Hạng Thiếu Long. Từ Hải đau đến nổi la thảm thiết, trường kiếm rơi khỏi tay, người lùi ra phía sau.

Hạng Thiếu Long lại vặn người lên, thanh Phi Hồng kiếm vác trên vai kéo xuống chĩa vào yết hầu của Từ Hải.

"Bình."

Từ Hải ngã ngửa xuống đất thì đã biến thành một cái xác không hồn.

Toàn trường đều im lặng trong một sát na, tiếp theo là tiếng reo hò vang trời của phía bên Hạng Thiếu Long.

Bọn người của Thiếu Nguyên quân tiu nghỉu.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn Thiếu Nguyên quân, nói, „Thiếu Nguyên quân thân thể ngàn vàng, chúng ta không dám đụng đến, nhưng nếu gia nô của người gây chuyện, đừng trách thủ hạ của ta không dung tình."

Thiếu Nguyên quân hai mắt lộ ra tia thù hận, miệng mấp máy nhưng không nói ra được lời, dậm chân định quay người đi.

Hạng Thiếu Long quát lớn, „Khoan đã! Công tử định để xác của tên nô bộc này ở đây hay sao?"

Thiếu Nguyên quân vừa giận vừa thẹn, sai người khiêng xác của Từ Hải.

Bọn cấm vệ la hét vang trời, ngay cả bọn Thành Tế cũng lộ ra ánh mắt khâm phục, cảm thấy Hạng Thiếu Long xử lý sự việc rất gọn gàng, khiến cho Thiếu Nguyên quân không ngóc đầu lên nổi.

Bọn Thiếu Nguyên quân đi xong, Hạng Thiếu Long cảm thấy không ổn, dặn dò vài câu rồi quay về trại của mình.

Sai người giữ ngoài cửa không cho bất cứ kẻ nào vào rồi mang ra các linh kiện cho Quách Tùng chế tạo, bày xuống đất.

Những linh kiện ấy sáng lấp lánh, gia công rất tinh tế, khiến cho Hạng Thiếu Long không ngớt khen, không ngờ trong thời đại Chiến Quốc, kỹ thuật tôi luyện đã phát triển đến trình độ cao như thế. Đầu tiên là phải ráp lại bộ móc câu dùng để leo tường, đó là một thiết bị quý giá của bộ đội đặc chủng. Dùng lo xo bắn ra dây dài, móc câu sẽ móc lên tường hoặc bất cứ nơi chịu lực nào, sau đó lại đeo móc ở ngay eo, như thế có thể bò lên hoặc tụt xuống.

Bộ đội đặc chủng dùng dây bằng thép, nhưng giờ đây chỉ có thể dùng loại dây bằng sợi gai để thay thế.

Tuy nói kết cấu đơn giản, mà bản thân Hạng Thiếu Long cũng quen thuộc với những thứ này, nhưng cũng phải làm đến nửa đêm mới xong.

Đang lúc ngăm nhìn kiệt tác của mình, ngoài trại có tiếng Nhã phu nhân, „Ai dám cản ta!"

Hạng Thiếu Long toan giấu thứ ấy đi nhưng không kịp, Nhã phu nhân xông vào, thấy mấy thứ quái lạ dưới đất, ngăn người ra, hỏi, „Thiếu Long! Chàng làm gì đó?"

Hạng Thiếu Long cười lúng túng, cất những món ấy vào trong rương, cười đáp, „Sao nàng không nghe lời ta?"

Nhã phu nhân lập tức mềm lòng, ngồi vào lòng gã, buồn rầu nói, „Ta đã phái tiểu Siêu nhiều lần đến đây tìm chàng, đều bị bọn thủ vệ ngăn lại, còn tưởng chàng vì chuyện Thiếu Nguyên quân mà giận người ta, trong lúc gấp gáp chỉ đành tự mình đến tìm chàng, sao dám không nghe lời chàng được?"

Rồi nén không được hỏi, „Đó là thứ gì?"

Hạng Thiếu Long giả vờ nói, „Đây chỉ là những món đồ chơi thôi, nhưng có lúc cũng có tác dụng lắm."

Nhã phu nhân cầm một xâu những lá thép lên, ngạc nhiên hỏi, „Những thứ này có phải dùng để mở khóa hay không?"

Hạng Thiếu Long biết không thể giấu được một chuyên gia như nàng nên đành gật đầu.

Nhã phu nhân quay người lại, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn gã hồi lâu mới nói, „Ta càng lúc càng cảm thấy chàng thâm bất khả trắc, vừa rồi chàng dùng kế giết Từ Hải, báo thù cho Triệu Nhị, giúp thiếp hả giận. Nhã nhi quả thật rất cảm kích chàng, nguyện làm bất cứ chuyện gì cho chàng."

Hạng Thiếu Long thấy nàng ngoan ngoãn như thế, thưởng cho nàng một nụ hôn, rồi ghé sát tai nàng nói, „Hứa với ta!

Đừng đem chuyện nàng đã thấy kể cho bất cứ kẻ nào được không?"

Nhã phu nhân nói, „Lời Hạng lang đối với ta là mệnh lệnh cao nhất. Biết chàng không muốn bị hỏi những chuyện này, Nhã nhi về sau sẽ không hỏi nữa."

Hạng Thiệu Long yêu cầu nàng cho người may một chiếc đai để quấn ngang lưng, cắm các phi châm vào. Nhã phu nhân hớn hở gật đầu ngay.

Sáng sớm hôm sau lại lên đường.

Bọn Thiệu Nguyên quân không có động tĩnh gì, vẫn lọt ở phía sau.

Cảm giác bất an của Hạng Thiệu Long càng lúc càng mạnh. Thiệu Nguyên quân từ bé đã kiêu căng, không phải là người dễ nuốt giận, trước mắt đành phải nén chịu, định tới vùng biên giới nước Ngụy thì mới thực hiện kế hoạch đối phó của mình.

Tam công chúa Triệu Thiên suốt cả ngày ngồi cúi đầu trên xe ngựa, khi xuống xe lại bị che mặt lại, chỉ núp trong trại mà không bước ra ngoài, khiến cho Hạng Thiệu Long cảm thấy kỳ lạ.

Cứ đi như thế cho đến trưa thứ tư thì cuối cùng đã đến được biên giới nước Triệu, đó chính là Tư Huyện.

Tướng quân giữ thành ở đây là Ngõa Xa rất cung kính với mọi người, bày yến ở tướng quân phủ để đãi họ.

Triệu Thiên và Nhã phu nhân là thân thể ngàn vàng, đương nhiên không tham dự, mẹ con Bình Nguyên phu nhân cũng thoái thác không đến, may mà Ngõa Xa là người khô hài, nói chuyện không ngọt nên chủ khách mới vui vầy với nhau.

Sau buổi tiệc Ngõa Xa đưa Hạng Thiệu Long tham quan biên phòng của Triệu quốc. Đó là một đoạn trường thành hùng vĩ nằm men theo những ngọn núi xung quanh.

Bước lên trên thành, Hạng Thiệu Long nhớ lại rằng sau này Tần Thủy Hoàng sẽ nối lại tất cả những đoạn trường thành biên phòng của các nước, trở thành Vạn Lý Trường Thành, một trong mười kỳ quan của thế giới, giúp cho Trung Quốc có thể giữ được cục diện thống nhất lâu dài. Hạng Thiệu Long nén không được nổi nhớ tương lai, lòng sinh cảm khái Bức trường thành này vừa dày vừa cao, đoạn hào trước thành vừa sâu vừa rộng, quả thực là một nơi phòng thủ rất tốt. Phía xa có con sông lớn chảy quanh, khí thế hùng vĩ khiến người ta phải khen ngợi không ngớt.

Ngõa Xa chỉ một khoảng đất trống trải vô tận ở ngoài xa, mỉm cười nói, „Đó là nơi xấu nhất của nước Triệu chúng ta, nhưng cũng vì người làm cả. Mỗi một khoảng thời gian, chúng tôi đều chặt hết cây cối ở ngoài thành, ngay cả tảng đá cũng không giữ lại, tóm lại là phải mang đi tất cả những thứ có thể vào thành được, không để lại cho kẻ địch những thứ có thể tấn công thành.”

Hạng Thiệu Long khen, „Làm thế, còn sợ quân định tấn công biên giới hay sao?”

Ngõa Xa chỉ con sông ở phía xa xa nói, „Đoạn trường thành dài hàng trăm dặm này, chỉ toàn dựa vào thế núi và con sông này để phòng thủ, chủ yếu để chống lại Ngụy và Tần.”

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Thế hiểm yếu của thành là điều quan trọng, trường thành chúng ta xây dựa vào núi, bản thân dễ thủ khó công.”

Trường thành giống như cánh tay của người khổng lồ, ôm nước Triệu an toàn trong vòng tay.

Ngõa Xa tự hào nói, „Để ứng phó với cách đánh của kẻ thù, ví dụ như đắp thành đồi cao, thang mây, đào địa đạo, thủy công, thậm chí máy bắn đá hoặc các loại khí giới công thành khác, chúng ta đã nhiều lần sửa tường thành. Giờ đây không phải tại hạ nói khoác, dù quân Tần có mạnh như hổ

mà chúng tôi không có ngoại viện thì vẫn có thể chống cự được chúng vài tháng."

Nói đoạn y dẫn Hạng Thiếu Long tới xem các loại binh khí như nỏ, mâu, thuẫn, búa, trường mâu, trường liêm, búa dài, lưỡi lê. Lại có các loại xe gỗ bốn bánh để chở đất, giúp cho Hạng Thiếu Long được mở mang thêm. Trên thành còn có nhiều nước và sa thạch, các vật dụng để đựng nước, ngoài ra còn có các lò lửa để ứng phó khi địch hỏa công, lại có thể tưới nước khi kẻ địch bò lên thành.

Hạng Thiếu Long âm thầm ghi nhớ lại trong đầu, thầm nghĩ trong tương lai nói không chừng có một ngày phải dựa vào các loại công cụ tuy thô sơ nhưng có hiệu quả để giữ thành, lúc đó sẽ không bị lúng túng tay chân.

Cuối cùng Ngõa Xa nói, „Khi giữ thành quan trọng nhất là ngoài phải chuẩn bị phòng ngự, còn phải có đủ lương thực và chất đốt. Điều quan trọng hơn là bên trong phải có đủ binh để giữ, bên ngoài phải có binh viện trợ."

Hạng Thiếu Long gật đầu, nhưng nghĩ lại nước Triệu nam đình vốn ít, bắt đầu trong lòng buồn bã. Quả thật muốn lôi tên gian tặc Triệu Mục đến đây để y nhìn thử xem, để y cảm nhận được cái cảm giác lúc nào cũng có thể bị kẻ địch tấn công, khiến cho y không dám chỉ trốn ở chốn an toàn như Hàm Đan, suốt ngày tìm cách hãm hại trung thần lương tướng.

Cho đến hoàng hôn, Hạng Thiếu Long mới quay về.

Quay về đến doanh trại, Hạng Thiếu Long mượn cơ thỉnh an Bình Nguyên phu nhân, đến đông quán tìm hai nữ nhân nước Triệu.

May mà vừa đúng lúc Thiếu Nguyên quân không có mặt, bọn hạ nhân báo lại, Bình Nguyên phu nhân đang chờ tiếp kiến gã.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên gặp được Bình Nguyên phu nhân, thấy bà xinh đẹp, vì giữ gìn tốt nên vẻ ngoài trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, xem ra cũng khoảng trong vòng ba mươi. Đến gần mới thấy được những nếp nhăn ở đuôi mắt, nhưng vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp của bà.

Mái tóc của bà được búi lên cao làm tăng thêm vẻ nữ tính. Người mặc bộ váy áo có thêu hoa, chân mang hài thêu hoa, đầu cài một cây trâm, tai đeo đôi hoa tai bằng minh châu sáng lấp lánh.

Hạng Thiếu Long không ngờ bà lại có một đứa con hư hỏng như thế mà vẫn giữ được vẻ bình thản, lòng kinh ngạc, sau khi thi lễ ngồi xuống ghế.

Bốn tên thị nữ đứng sau Bình Nguyên phu nhân nhìn gã với vẻ dò xét, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không chút vui vẻ, khiến cho không khí không được tự nhiên.

Hạng Thiếu Long lên tiếng trước, „Phu nhân đi đường mệt mỏi, tíchức có gì thất trách xin phu nhân cứ quở mắng."

Bình Nguyên phu nhân lạnh nhạt nhìn gã nói, „Ta nào dám trách đại nhân?"

Hạng Thiếu Long biết bà vì gã đắc tội với đứa con trai của mình nên trong lòng bức bối, đang định cáo từ thì Bình Nguyên phu nhân ra hiệu cho bọn thị nữ lui xuống, nghiêm giọng nói, „Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chẳng hay Hạng bình vệ là kẻ thức thời hay không?"

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm trong bụng đã sắp có chuyện nên cung kính nói, „Mong phu nhân chỉ điểm cho Thiếu Long."

Bình Nguyên phu nhân lạnh lùng nói, „Nếu người không biết được thân phận của mình, ta không cần nhiều lời với người."

Hạng Thiếu Long thầm khen lợi hại, nói, „Chim khôn chọn cây mà đậu, nhưng nếu nơi nào cũng là cây khó đậu thì làm sao đây?"

Phải biết rằng chuyện hai người này bàn là chuyện bội phản nước Triệu, cho nên Hạng Thiếu Long dùng cách nói ẩn dụ để tránh bị Bình Nguyên nắm tẩy hăm hại.

Một là gã cảm thấy bội phản nước Triệu chả có chuyện gì cả, thứ đến nếu có thể cấu kết với người đàn bà này, nói không chừng chuyển đi sứ nước Ngụy sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nếu mụ ta có thể nói vài lời với Tín Lăng quân thì sẽ có lợi cho gã.

Bình Nguyên phu nhân hình như rất vừa ý câu nói vừa rồi của gã, miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói, „Hiện nay kẻ mạnh nhất trong thiên hạ là Tần, nhưng Tần là phường lang sói, lại chỉ coi trọng những người cùng tộc của mình, cho nên Thương ưởng dù có lập nhiều công to cho Tần thì vẫn bị tru diệt, có thể thấy rằng chim khôn chọn cây, còn phải xem xét nhiều nhân tố."

Hạng Thiếu Long rất ngạc nhiên về ý kiến này, nhất thời không biết được mụ ta phải chăng đang lôi kéo mình, nên dò xét, „Phu nhân phải chăng đã biết rõ chuyện của ta và quý công tử?"

Bình Nguyên phu nhân mặt lạnh lùng nói, „Đó chỉ là thằng bé đa sự mà thôi, Thiếu Long không cần để ý đến nó, lúc nào mới đến lượt nó làm chủ?" rồi mỉm cười nói, „Nếu không phải thấy ngươi văn võ kim toàn, trong tình huống như thế mà vẫn có thể giết được Từ Hải, ta sẽ không phí lời với ngươi đâu."

Hạng Thiếu Long lạnh người, mạng sống của con người trong thời đại này như cỏ rác, lại thấy mụ sáng suốt lợi hại như thế nên càng không thể đắc tội, cung kính nói, „Xin phu nhân hãy chỉ cho một con đường sáng."

Bình Nguyên phu nhân lúc bấy giờ thái độ đã thân thiện hơn, dịu dàng nói, „Thiếu Long cũng đã hiểu rõ tình hình nước Triệu. Triệu vương tin tưởng Triệu Mục, kẻ này không thể dung tha cho ngươi, nhưng ngươi có biết là nguyên nhân gì chăng?"

Hạng Thiếu Long thở dài, „Xem ra bởi vì chắc là ta đoạt Nhã phu nhân của y!“

Bình Nguyên phu nhân nhíu mày, hừ một tiếng lạnh lùng nói, „Người đã quá coi thường Triệu Mục, y làm sao vì một con ả ai cũng coi là chồng mà bỏ qua một nhân tài hiếm có như người.“

Hạng Thiếu Long nghe bà nói Triệu Nhã như thế, trong lòng rất không vui. Nhưng cũng không thể không thừa nhận lời bà là sự thực, ít nhất trước kia Triệu Nhã là như thế, đồng thời lòng hiếu kỳ nổi lên, ngạc nhiên hỏi, „Vậy thì rốt cuộc nguyên nhân gì?“

Bình Nguyên phu nhân nở một nụ cười bí hiểm, „Chỉ vì Triệu vương thích người.“

Hạng Thiếu Long nổi da gà, giọng lạc đi, „Cái gì?“

Bình Nguyên phu nhân thấy dáng vẻ gã như thế, cười mà đáp rằng, „Người quả thật lắm cấm, nếu chẳng phải Hiếu Thành không coi trọng người thì làm sao sai người đi làm chuyện này.“

Rồi bà nhìn chăm chăm vào gã, nhoẻn miệng cười, „Chỉ cần những kẻ thích đàn ông thì đều không bỏ qua người, Thiếu Long người hãy cẩn thận ấy.“

Hạng Thiếu Long thấy mắt bà chứa đầy tình cảm, xuân ý nở rộ, bất đồ đưa mắt nhìn lên người bà, lòng chợt nhột nhạt, nhưng lại nhớ đến mối thù con trai của bà đã khiến Tổ Nữ phải chết thảm, chỉ đành kiềm nén những lời nói hoa mỹ xuống, thở dài nói, „Ta hiểu rồi, cho nên Triệu Mục sẽ bất chấp thủ đoạn dồn ta vào chỗ chết, nhưng ta vẫn lo lắng Thiếu Nguyên quân đang lập mưu đối phó với ta!“

Bình Nguyên phu nhân nở nụ cười khó hiểu, vẻ mặt lạnh lùng trở lại, „Trước tiên đừng nói chuyện này nữa. Thiếu Long người hãy thẳng thắn nói

cho ta biết, trong khắp thiên hạ này, ai là kẻ có đủ tài cán để đối phó với giặc Tần?"

Hạng Thiệu Long ngẩn người, tự hỏi hiện giờ bản thân vẫn chưa biết gì về tình thế trước mắt, quả thật không nghĩ ra được một người nào, nhưng lại không thể không trả lời, nếu không Bình Nguyên phu nhân sẽ không vui.

sau một lúc suy nghĩ, Bình Nguyên phu nhân dịu dàng gợi ý cho gã, „Thiệu Long không còn nhớ đến người sáu năm trước đã giải vây cho Hàm Đan sao?"

Hạng Thiệu Long bừng tỉnh nói, „Đó chính là Tín Lăng quân."

Năm 258 trước công nguyên, Tần Chiêu vương sai đại tướng đánh Triệu vây Hàm Đan, nước Ngụy sai Phổ Bì cứu viện, nào ngờ bị Tần vương hù dọa, Ngụy An Ly vương hoảng sợ ra lệnh cho Phổ Bì án binh bất động. Sau đó nhờ có Tín Lăng quân dùng kế giành lấy binh phù, lại sai Chu Hải giết Phổ Bì, đoạt quân. Năm ấy Tín Lăng quân đại phá quân Tần ở Hàm Đan, khiến cho chủ tướng quân Tần là Trình An Bình cũng phải đầu hàng người Triệu.

Cuộc chiến ấy khiến cho quân Tần mất uy, còn Tín Lăng quân thì được cả thiên hạ kính ngưỡng. Nhưng Tín Lăng quân cũng vì chuyện này mà khiến cho Ngụy vương tức giận, có nhà mà không thể về được, sau nhiều năm lưu lại nước Triệu. Năm ngoái Bình Nguyên quân qua đời, y mới về lại nước Ngụy. Giờ đây tới lượt Bình Nguyên phu nhân về Ngụy, đó là bởi vì Tín Lăng quân đã củng cố được thế lực của mình, mới mời Bình Nguyên phu nhân quay về.

Bình Nguyên phu nhân vui vẻ nói, „Giờ đây chỉ có Tín Lăng quân mới có đủ uy thế kêu gọi thiên hạ đứng lên chống Tần, cho nên trừ khi Thiệu Long muốn sang với người Tần, nếu không chỗ dung thân chỉ có một mà thôi. Nếu ta chịu nói vài lời, đảm bảo y sẽ trọng dụng người."

Hạng Thiếu Long chỉ còn một cách là thực hiện kế hoãn binh, may mà bà ta dù có thông minh lợi hại đến mức nào, nằm mơ cũng không ngờ tới gã có con cờ Tần Thủy Hoàng, đứng dậy bái tạ, „Đa tạ phu nhân đã có ý tốt!"

Khi hai người đang tiếp tục nói nữa, thì Thiếu Nguyên quân xông vào, quát lớn, „Mẹ!"

Bình Nguyên phu nhân tức giận quát lại, „Câm mồm cho ta!" rồi quay sang nói với Hạng Thiếu Long, „Binh vệ xin hãy tạm lui trước, sau này ta sẽ bàn kỹ với người lại chuyện lúc này."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ Thiếu Nguyên quân đến thật đúng lúc nên cáo từ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25: Biển Tình Dậy Sóng

H

ạng Thiếu Long quay về đến nơi, Thành Tế chạy ra nói, „ô gia có người tìm đến."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, đi cùng với Thành Tế đến một khách sảnh.

Một hán tử người đen đúa, tuổi khoảng chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu, lưng đeo hai cây gậy bằng sắt, đôi mắt sáng ngời, có khí thế Đồi gậy ấy dài khoảng năm xích, hình dạng vừa giống mâu vừa giống kích, chỉ là ngắn hơn một nửa mà thôi.

Người ấy nhìn Hạng Thiếu Long, hai mắt sáng lên, quỳ xuống nói rằng, „Ô Trác bá kiến tôn cô gia."

Hạng Thiếu Long mừng lắm, biết y chính là lãnh tụ của binh đoàn tử đệ bí mật của Ô gia nên vội tới đỡ y dậy. Thành Tế thối lui.

Sau khi ngồi xuống, Ô Trác nói, „Chúng tôi phụng mệnh của chủ nhân đi điều tra tiền trạm cho tôn cô gia, quả nhiên có thu hoạch."

Hạng Thiếu Long thấy y thần sắc trầm trọng, lòng lo lắng. Ô Trác tiếp tục nói, „Chẳng biết ai để lộ tin tức mà ở biên giới Ngụy Triệu xuất hiện mấy nhóm mã tặc hung hãn nhất, chúng đều biết tôn cô gia mang theo châu báu và mỹ nữ đẹp nhất nước Triệu đi về hướng Đại Lương, tình thế rất bất lợi cho tôn cô gia."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Chắc người Ngụy không phải tay ngồi nhìn chứ?"

Ô Trác nói, „Nước Ngụy có người ngầm báo tin cho chúng tôi. An Ly vương không những không phái người bảo vệ mà còn cung cấp ngựa và vũ khí cho một nhóm mã tặc lớn nhất tên là Khôi Hồ, ngầm sai chúng tấn công tôn cô gia."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Tên Khôi Hồ ấy chẳng phải là bọn mã tặc đã từng đánh lén chúng ta trong nước Triệu hay sao? Tại sao giờ đây lại sang nước Ngụy?"

Ô Trác nói, „Chính là người ấy, ngày trước đánh lén không được, lại bị hao binh tổn tướng. Sau vụ ấy lại bị người Triệu vây ráp nên chạy đến biên giới nước Ngụy, chiêu nạp loạn dân, giờ đây nhân số đã hơn nghìn người, không nên coi thường."

Hạng Thiệu Long suy nghĩ đến muốn vỡ đầu ra. Đầu tiên là Ngụy vương tại sao phái người đối phó gã, thứ đến là làm thế nào để chống lại bọn mã tặc Khôi Hồ.

Ô Trác nói, „Từ trước đến nay, chúng tôi đều hoài nghi trong biên giới nước Triệu có một vài nhóm mã tặc đều là do Ngụy vương chống lưng phía sau để quấy rối nước Triệu, cho nên mỗi khi chúng gặp nguy cấp thì tránh sang biên giới nước Ngụy, giờ đây đã có chứng cứ."

Hạng Thiệu Long cảm thấy nhức đầu, càng biết nhiều về quan hệ giữa các nước, càng bị các mối quan hệ phức tạp ấy khiến cho hồ đồ, nhú mày nói, „Nhưng lần này chúng ta hộ tống tam công chúa sang cho người Ngụy, tại sao người Ngụy lại dùng thủ đoạn đó với chúng ta?"

Ô Trác nói, „Nguyên nhân chính thuộc hạ cũng không rõ, nhưng có lẽ nhất định có liên quan đến cuộc đấu tranh quyền lực giữa Ngụy vương và Tín Lăng quân. Từ khi Tín Lăng quân cướp quân phù đánh bại quân Tần, Tín Lăng quân công cao hơn chủ, đương nhiên khiến cho Ngụy vương nghi kỵ. Vả lại Tín Lăng quân đã từng ở lâu tại Hàm Đan, nếu Ngụy vương có thể

phá hoại cuộc hôn nhân này, thì người bị đả kích lớn nhất chính là mối quan hệ giữa Tín Lăng quân và người Triệu, „ rồi y nói tiếp, „Mà cuộc hôn ước này chính là một tay Tín Lăng quân tác thành."

Hạng Thiệu Long thầm kêu trời trong bụng. Tại sao mối quan hệ của người trong thời Chiến Quốc này phức tạp như thế Bình Nguyên phu nhân vừa thay Tín Lăng quân chiêu nạp mình, còn người Triệu thì cũng chẳng tốt lành gì, định đánh cắp Lỗ Công bí lục của Tín Lăng quân, mối quan hệ như vậy rốt cuộc là thế nào đây?

Ô Trác hạ giọng nói, „Trong bọn Khôi Hồ cũng có tay chân của chúng ta. Nghe nói Khôi Hồ hận người đến thấu xương, quyết ý bắt sống người và toàn bộ nữ nhân của người, sau đó làm nhục bọn họ trước mặt người để hả được mỗi hận trong lòng."

Hạng Thiệu Long lạnh lùng hừ nhẹ nói, „Vọng tưởng!" rồi than rằng, „Có tin tức của gã Ngao Ngụy Mâu không muốn làm người chỉ muốn làm cầm thú kia không?"

Ô Trác lắc đầu nói, „Kẻ này trước nay vẫn nổi tiếng xuất thần nhập quỷ, mỗi lần đều xuất hiện bất ngờ, khiến cho người ta không thể đoán trước được, đáng sợ hơn Khôi Hồ nhiều."

Hạng Thiệu Long rầu rĩ đến nỗi suýt tí nữa đưa tay bứt tóc, trầm ngâm nói, „Chuyến đi lần này là do Triệu Mục định ra, lại được Triệu vương đồng ý, do đó không thể thay đổi được. Kẻ tiết lộ tin tức chính là Triệu Mục. Nếu như kẻ địch biết được lộ trình của chúng ta, chúng ta hoàn toàn nằm ở thế bị động bất lợi."

Ô Trác mỉm cười đầy ẩn ý, „Tôn cô gia làm sao có thể là kẻ chỉ biết nghe lời một cách mù quáng được."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Người thật hiểu ý ta."

Thăm nghĩ lần này phải dùng hết các pháp bảo, lợi dụng kiến thức quân sự hiện đại của mình để ứng phó với các tai nạn trên đường.

Ô Trác nói, „Lần này tiểu nhân đem theo một trăm hảo thủ, nhập vào với gia tướng của tôn cô gia, có thể làm việc dưới tay của tôn cô gia, chúng tôi rất vui mừng."

Hạng Thiếu Long cả mừng, hai người thì thăm bàn bạc hồi lâu, Ô Trác mới vội vàng bước ra.

Hạng Thiếu Long tìm Thành Tế, kể sơ lại cho y biết tình hình nguy hiểm này.

Thành Tế nghe xong mặt trắng bệch, nói, „Tôi lập tức đi tìm Tra Nguyên Dụ thương lượng, bảo y mang thêm nhiều lương thảo và trang bị kỹ càng để ứng phó với bọn mã tặc."

Tra Nguyên Dụ là phó tướng của Thành Tế, phụ trách hậu cần cho chuyển đi này. Bởi vì nếu có kẻ địch đến, một là tìm nơi hiểm trở để phục kích, hai là cướp trại. Cho nên phải tăng cường lực lượng phòng thủ doanh trại.

sau khi Thành Tế đi, Hạng Thiếu Long bước vào trong.

Bọn nữ tỳ của Nhã phu nhân đang ngồi may đai lưng cho gã. Cả bọn nhìn thấy gã đến đều ủa ra như ong vỡ tổ, cởi bộ áo giáp nặng nề xuống, vận vào cho gã bộ áo giáp làm bằng da trâu, có đầy túi lớn nhỏ, rồi dùng thừng buộc chặt lại ở ngang lưng, sau đó lại cắm đầy kim châm vào các túi, chỉ để lộ ra đầu châm.

Sau khi thử vài động tác lại nhanh chóng rút châm ra ném vào cánh cửa gỗ nghe“phập phập“, phát giác tuy trên người có hơn hai mươi cân phi châm, nhưng sau khi mặc giáp lên vẫn có thể xoay chuyển được, không ảnh hưởng đến hành động và tốc độ.

Hạng Thiếu Long vui lắm, cười đùa với bọn thiếu nữ hồi lâu thì bước vào phòng Nhã phu nhân.

Tám ả nữ tỳ tiếp tục may chiếc đai cho xong.

Phòng Nhã phu nhân hương thơm ngào ngạt.

Hạng Thiếu Long bước thẳng vào trong, chỉ thấy Nhã phu nhân quay lưng về phía gã nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ đang suy nghĩ mông lung lắm.

Triệu Nhã đã thay bộ y phục, phía ngoài khoác một tấm áo choàng, tóc bới lên cao, làn da trắng hồng.

Hạng Thiếu Long thầm khen quả thật là một vưu vật trời sinh, chả trách nào khiến cho biết bao kẻ đàn ông mê mết, trở thành người đàn bà phóng đảng nhất nước Triệu. Gã bất đồ bước nhẹ chân đến sau lưng nàng rồi đưa tay ôm lấy eo nàng.

Vừa nói hai chữ “phu nhân”, Triệu Nhã giật mình, quay người lại.

Hạng Thiếu Long cũng giật mình, buông hai tay ra.

Thì ra đó chẳng phải là Triệu Nhã, mà chính là tam công chúa Triệu Thiên.

Hạng Thiếu Long biết chuyện đã hỏng, vội vàng quỳ xuống mà không biết nói gì.

Triệu Thiên thấy Hạng Thiếu Long không giận nữa, mặt đỏ ửng, giậm chân rồi chạy vội ra ngoài.

Phía ngoài có tiếng Triệu Nhã gọi tên nàng, nhưng không ngăn lại.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, trên người còn vương mùi hương của nàng, tim thì đập thành thịch.

Nhã phu nhân bước vào, vẻ mặt không vui, lườm gã rồi bước tới gần, lạnh lùng nói, „Thiếu Long! Người vừa làm chuyện tốt gì đối với Triệu Thiên?"

Hạng Thiếu Long rất không vui vì ngữ khí của nàng. Lại thêm tin tức của Ô Trác mà lòng không vui, nghĩ bụng nếu không tin ta thì thôi, lão tử cũng chẳng cần giải thích với người. Gã chỉ hừ một tiếng rồi bước ra ngoài.

Nhã phu nhân trước nay vẫn quen ra lệnh cho người khác, tuy nói yêu Hạng Thiếu Long say đắm, nhưng giận gã đã đụng tới người không nên đụng là tam công chúa, lại không chịu được vẻ mặt của gã lúc ấy, quát lớn, „Đứng lại cho ta!"

Hạng Thiếu Long dừng bước, nghĩ tới những hành vi phóng dăng của nàng trước kia, đồng thời lại nhớ đến việc nàng đã dùng thuốc mê và xuân dược giúp Triệu Mục đối phó mình, những điều đó lúc bình thường thì có thể kiềm nén được, nay đã hiện lên trong đầu, lạnh lùng nói với nàng, „Phu nhân có gì cần dặn?"

Nhã phu nhân bị ánh mắt của gã làm mềm lòng, bước đến trước mặt gã hỏi với giọng hơi hoảng hốt, „Chàng chẳng lẽ không biết tuyệt đối không được đụng tới Triệu Thiên hay sao?"

Hạng Thiếu Long không hề để ý nàng đã đổi giọng, lạnh nhạt nói, „Tích cực sau này không dám nữa, có thể lui gót được chưa?"

Nhã phu nhân tự hỏi mình chẳng trách sai gã, nên không thể nào chấp nhận được lời này, giậm chân nói, „Tốt! Hạng Thiếu Long, lập tức xéo ngay cho ta."

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện xưa, nghĩ bụng, không có người đàn bà này thì có thể tranh được nhiều phiền toái, tuy nhiên sau này sẽ không vui, nhưng chẳng có gì ghê gớm, nghĩ vậy, gã sải bước đi ra. Đường nhiên là không quên lấy theo tấm đai đã may xong.

Đêm ấy Hạng Thiếu Long không bước nửa bước đến chỗ Nhã phu nhân. Dùng cơm tối xong thì ra vườn hoa luyện phi châm, có vẻ rất hứng thú nên không còn giận Nhã phu nhân nữa. Đang do dự không biết có nên tìm nàng không, Triệu Đại bỗng nhiên bước vào, thấy gã liền quỳ xuống, mặt đầy nước mắt, bi phẫn nói, „Hạng gia hãy làm chủ cho ba huynh đệ chúng tôi. Tên gian tặc Thiếu Nguyên quân lại đến tìm phu nhân, thì thềm hai câu thì phu nhân mời y vào phòng trong."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, Thiếu Nguyên quân đã giết thủ hạ trung thành của Nhã phu nhân là Triệu Nhị, người đàn bà lẳng lơ này còn mời y vào phòng, chẳng trách nào Triệu Đại bi phẫn như vậy, y đến đây để báo cho mình biết là đã không màng đến tính mạng của y nữa.

Hạng Thiếu Long đỡ Triệu Đại dậy, dặng rằng, „Người giả vờ chưa đến chỗ ta, biết không?"

"Thuộc hạ chẳng sợ gì nữa, „ Triệu Đại căm phẫn nói.

Hạng Thiếu Long thở dài, bảo y không nên đi theo, một mình đến nơi của Nhã phu nhân, cố ý đi vòng ra sau hậu viên. Bọn lính canh không dám cản gã, khi gã từ cửa sau bước vào, bọn nô tỳ giật mình, ai nấy mặt trắng bệch, toan cản gã lại.

Hạng Thiếu Long lúc ấy sát khí đằng đằng, lạnh lùng quát, „Tránh ra!"

Bọn thiếu nữ ấy làm sao dám cản gã nên đành lui ra hết.

Hạng Thiếu Long đến trước cửa phòng Nhã phu nhân, giơ chân đạp tung cửa phòng. Thiếu Nguyên quân và Nhã phu nhân đồng thời kêu lên.

Chỉ thấy hai người đang ngồi ở góc giường, Thiếu Nguyên quân đang kéo Nhã phu nhân vào lòng, tựa như muốn hôn nàng, còn Nhã phu nhân thì như muốn đẩy ra. Hạng Thiếu Long hai mắt như đổ lửa.

Thiếu Nguyên quân cả giận đứng dậy, quát lớn, „To gan lắm!"

Hạng Thiếu Long định thần lại, nếu nói lý lẽ thì mình không có quyền xông vào phá hoại chuyện tốt của chúng, nhưng đây là thời đại cường quyền thay thế cho tất cả. Ai có thực lực người ấy thắng. Huống hồ chi Thiếu Nguyên quân đã hại chết Tố Nữ, mình hận chưa cắt da rọc xương của y. Hạng Thiếu Long mắt lộ sát khí, tay cầm lên thanh Phi Hồng kiếm, nhìn vào gã, khiến Thiếu Nguyên quân lạnh người.

Nhã phu nhân vốn không có ý chung chạ với Thiếu Nguyên quân, chỉ vì Thiếu Nguyên quân đến tìm nàng, bảo rằng mình biết chuyện bí mật giữa Hạng Thiếu Long và Bình Nguyên phu nhân, vì thế liền mời y vào phòng trong. Nào ngờ y nói xong thì lập tức cưỡng ép nàng, còn Hạng Thiếu Long thì ngay lúc ấy xông vào, khiến nàng hồn phi phách tán.

Lúc này hai người chỉ ghen tuông nhau, giờ đây lại dính dáng đến Thiếu Nguyên quân thì sự việc khác hẳn.

Lúc này chỉ thấy Hạng Thiếu Long mặt lạnh như băng, ra vẻ muốn giết người. Nhã phu nhân sợ quá đến gần giữa hai người, thất thanh kêu lớn, „Đừng!"

Hạng Thiếu Long biết rõ không thể giết Thiếu Nguyên quân. Phía ngoài có truyền đến tiếng bước chân bọn gia tướng Thiếu Nguyên quân, thừa cơ xuống thang nói, „Hãy cố bảo vệ cho y đi! Từ nay trở đi ta không quản chuyện riêng của người nữa." Nói rồi bỏ đi, không thèm để ý đến lời chửi rủa của Thiếu Nguyên quân. Lúc này bốn tên gia tướng của Thiếu Nguyên quân cũng vào đến sảnh đường.

Bốn tên đều sợ uy Hạng Thiếu Long nên lùi ra hai bên, lờm lờm nhìn gã.

Hạng Thiếu Long về đến phòng thì ngược lại cảm thấy thoải mái hơn. Từ trước đến nay, gã cảm thấy phiền toái vì cái lịch sử phóng đảng của Triệu Nhã.

Gã không phải không có kinh nghiệm với loại đàn bà kiểu này, trước ngày cổ máy thời gian đưa về thời đại này, gã đã chung chạ cùng hoàng hậu bar rượu Châu Hương Mi, nhưng gã không hề nghĩ đến sẽ chung sống với ả.

Giờ đây Triệu Nhã tỏ ra muốn cải tà quy chính về với gã thì đó là chuyện khác. Gã tận mắt chứng kiến hai người ôm ấp nhau, dù cho có yếu tố cưỡng bức, tóm lại, Triệu Nhã cho hấn vào khuê phòng, có thể thấy nàng phóng đãng thành thói, không e ngại chuyện nam nữ, chỉ điểm này, gã không thể nào nuốt giận được.

Cửa mở, Triệu Nhã bước vào, đóng cửa xong, dựa vào khung cửa, buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long đang ngồi trên giường.

Nhã phu nhân cúi đầu nói, „Toàn là ta không tốt cả, hiểu lầm chàng rồi."

Hạng Thiếu Long nói, „Đã hỏi tam công chúa rồi à?"

Nhã phu nhân gật nhẹ đầu, giọng trách cứ, „Tại sao không giải thích với ta? Ta cũng biết ghen kia mà!"

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Chuyện này không có gì phải áy náy nữa. Khuya rồi, mời phu nhân hãy quay về nghỉ ngơi, ngày mai phải lên đường sớm."

Nhã phu nhân ngạc nhiên nhìn gã, thấy vẻ mặt gã vẫn lạnh lùng, nhào tới, đổ ập vào lòng gã, ôm lấy cổ gã, „Thiếu Long! Cầu xin chàng hãy nghe ta giải thích, là y đã ép ta, ta..."

Hạng Thiếu Long vẫn ngồi yên như tảng đá, lạnh lùng nhìn nàng nói, „Nếu nàng có thể giải thích tại sao mời kẻ đã giết tâm phúc của nàng, lại là thù nhân của Hạng Thiếu Long ta, cũng là tên cuồng đồ háo sắc đã cùng chung chạ với nàng vào phòng, ta sẽ tha thứ cho nàng."

Nhã phu nhân chẳng nói được lời nào.

Đối với một kẻ quý tộc như nàng, làm sao có thể coi chuyện sống chết của thủ hạ mình là chuyện lớn. Còn để chuyện Thiếu Nguyên quân vào phòng, tuy bảo rằng Thiếu Nguyên quân chủ động, còn nàng thì cũng có lòng báo thù Hạng Thiếu Long, đương nhiên không thể nào nghĩ được Hạng Thiếu Long tung cửa xông vào.

Nước mắt nàng tuôn trào.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Phu nhân! Ta không tính toán chuyện nàng đã cấu kết với Triệu Mục hãm hại ta, chỉ vì bốn nhân tướng đâu nàng một lòng một dạ theo ta. Hôm nay mới phát giác được chuyện này. Cho dù nàng muốn chọn lựa, thì cũng không nên chọn lựa Thiếu Nguyên quân chứ! Bọn thanh niên trai tráng ở đây có đến vài trăm tên, chọn bất cứ kẻ nào ta cũng còn dễ chịu hơn."

"Bốp."

Mặt Hạng Thiếu Long hằn rõ năm dấu tay.

Nhã phu nhân bưng mặt khóc, lùi ra, đau khổ nói, „Người đang làm nhục ta, ta thật..."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng quát, „Câm mồm!" rồi đưa tay lên xoa má, „Cái tát này chấm dứt tình cảm của chúng ta, nàng thích theo ai cũng được, ta không quản nữa. Nếu thấy ta không vừa mắt thì hãy kêu vương huynh của nàng giết phăng ta đi. Nhưng đừng trách ta không nhắc nàng, ai muốn giết hoặc hại ta đều phải trả cái giá thảm khốc." Nói rồi tung cửa phòng bước ra.

Nhã phu nhân gào lên, „Không!" rồi níu áo gã.

Hạng Thiếu Long dứt áo ra khỏi tay nàng, bước ra cửa.

Thù hận chồng chất, gã lại nhớ đến hai kẻ thù của mình.

Đây là cái thời đại gì, rõ ràng biết Triệu Mục và Thiếu Nguyên quân phạm phải tội trạng không thể tha thứ được mà vẫn để chúng công nhiên ra oai.

Không! Ta phải trở thành người mạnh nhất của thời đại này, lúc ấy không cần phải khom mình nữa.

Để tránh Nhã phu nhân, gã ẩn mình vào trong bóng tối, quả nhiên Nhã phu nhân khóc nức nở chạy ra tìm gã.

Hạng Thiếu Long vào lại phòng, nghĩ bụng đêm nay sẽ ngủ không ngon, vì thế gã đem dụng cụ trèo thành ra để thử xem có thể dùng được hay không.

Vì thế Hạng Thiếu Long mặc bộ dạ hành, lưng mang dụng cụ, trèo cửa sổ ra vườn.

Đối tượng luyện tập chính là nơi mẹ con Bình Nguyên phu nhân.

Hạng Thiếu Long lợi dụng bóng tối, thi triển bản lĩnh của mình, lặng lẽ đột nhập vào sân nơi Bình Nguyên phu nhân. Nơi ở của Bình Nguyên phu nhân được canh chừng nghiêm ngặt, trừ phi hóa thân thành chim, nếu không đừng hòng lên vào. Phía trong sảnh đèn đuốc sáng trưng, có tiếng người truyền ra.

May mà Hạng Thiếu Long có bản lĩnh cao.

Trước tiên gã chọn một cây cổ thụ cao gần mười trượng, bắn ra móc câu, móc câu dính vào một cành cây ngang cao khoảng ba trượng. Trong chốc lát đã leo lên cành cây ấy. Cũng cách này, cuối cùng gã leo được lên đến nơi cao gần tám trượng, toàn bộ căn phòng nằm trong tầm mắt.

Không bỏ lỡ cơ hội, gã lại bắn ra móc câu lần nữa, móc câu ấy rơi chính xác lên đòn dông của mái nhà.

Hạng Thiếu Long kéo móc câu trở lại, cho đến khi móc vào đòn dông của mái nhà. Sau khi nín thở vài lần thì lại tiếp tục thắt chặt dây đai, nhảy ra khỏi cây đại thụ, trượt xuống mái nhà đối diện.

Tiếp theo gã cúi người xuống, đến chỗ ống thoát gió bằng thiếc, kê tai vào ống thoát gió ấy, giống như bác sĩ của thời hiện đại đang nghe ống nghe, lập tức âm thanh trong phòng truyền vào tai gã.

Chỉ nghe Thiếu Nguyên quân giận dữ nói, „Nếu Hạng Thiếu Long không xông vào, con chắc chắn đã hành hạ con dâu phụ ấy một phen, xem từ sau ả có dám từ chối con nữa không."

Giọng Bình Nguyên phu nhân vang lên, „Hài nhi cần gì phải gấp như thế. Triệu Nhã nhất định sẽ là vật trong túi của con, ngay cả Triệu Thiên cũng thoát không khỏi bàn tay của con đâu!"

Hạng Thiếu Long nghe xong mà rợn tóc gáy, không ngờ Bình Nguyên phu nhân và Thiếu Nguyên quân cũng cá mè một lứa.

Bình Nguyên phu nhân lại nói, „Con không nên gây chuyện với Hạng Thiếu Long nữa, người này rất có giá trị lợi dụng với cửu phụ của con."

Thiếu Nguyên quân giận dữ nói, „Tên này rất đáng ghét. Làm sao con có thể nuốt giận được, trừ phi mẹ nói rõ mẹ đối phó với y như thế nào, nếu không con sẽ không tha cho y!" rồi mềm giọng cầu xin, „Mẹ, con trai đã lớn rồi, cũng nên gánh vác công việc cho mẹ và cửu phụ chứ."

Hạng Thiếu Long cũng thầm mong cho Bình Nguyên phu nhân nói ra. May mà Bình Nguyên phu nhân mềm lòng trước đứa con, nói, „Con biết tại sao cửu phụ một mặt thúc đẩy cuộc hôn nhân này giữa hai nước Triệu và Ngụy, lại cố ý để lộ bí mật của Lỗ Công bí lục cho người Triệu biết không?"

Hạng Thiếu Long chợt lạnh người, té ra Lỗ Công bí lục cũng là một phần của âm mưu, vì thế có thể thấy Tín Lăng quân lợi hại biết dường nào.

Thiếu Nguyên quân nói với giọng cầu khẩn, „Mẹ ời, nói mau đi!"

Bình Nguyên phu nhân nói, „Chuyện này là bí mật trọng đại, ngoài ta và người, tuyệt không để người thứ ba biết, rõ chưa?"

Thiếu Nguyên quân vâng dạ lia lịa.

Bình Nguyên phu nhân im lặng hồi lâu rồi nói, „Ta cũng đành nói với người, bởi vì để cho người phối hợp với cao thủ mà cứu phụ phái đến tiến hành một nhiệm vụ quan trọng."

Thiếu Nguyên quân vỗ ngực nói, „Chuyện ấy cứ để cho con."

Bình Nguyên phu nhân nói, „Người Triệu vì muốn đánh cắp Lỗ Công bí lục, tất nhiên sẽ sai cao thủ giỏi nhất của chúng đến Ngụy. Giờ đây chúng đã phái Hạng Thiếu Long. Người này tâm kế kiếm thuật đều rất lợi hại, cũng rất hợp với ý của chúng ta."

Thiếu Nguyên quân cũng chẳng phải là ngu ngốc, hỏi, „Cứu phụ muốn chiêu nạp y sao? Nhưng y và hài nhi..."

Bình Nguyên phu nhân ngắt lời y, „Yên tâm đi! Kẻ địch của con cũng chính là kẻ địch của ta, ta sẽ khiến hắn chết không đất chôn thân."

Thiếu Nguyên quân cả mừng nói, „Vậy thì rất tốt!"

Hạng Thiếu Long nổi giận, chỉ muốn xông xuống thưởng cho mỗi tên một kiếm. Té ra Bình Nguyên phu nhân trước nay vẫn không an tâm về gã. Người đàn bà độc địa như thế quả thật chính là sản phẩm của thời đại này.

Bình Nguyên phu nhân hạ giọng nói, „Chỉ cần mua được tên ngốc ấy, chúng ta sẽ sắp xếp cho y đến nước Ngụy hành thích tên hôn quân, có cứu

phụ của con giúp đỡ, lại thêm tên ngốc ấy võ công cao cường, nhất định sẽ thành công Thiếu Nguyên quân lạc giọng hỏi, „Cái gì?"

Bình Nguyên phu nhân hừ một tiếng nói, „Xem cái dáng vẻ sợ sệt của con kìa, chỉ cần Hạng Thiếu Long đắc thủ, người của cửu phụ con sẽ giết hẵn ngay tại chỗ để không còn nhân chứng. Sau đó đổ hết trách nhiệm lên người nước Triệu, lúc đó cửu phụ con sẽ danh chính ngôn thuận xuất binh phạt Triệu. Một khi binh quyền nằm trong tay, nước Ngụy chẳng phải là vật trong túi của y sao?"

Hạng Thiếu Long nghe mà toát mồ hôi lạnh, lúc này y mới hiểu vì sao Bình Nguyên phu nhân nói Thiếu Nguyên quân có thể giành được Triệu Thiên và Triệu Nhã.

Thiếu Nguyên quân vui mừng nói, „Quả là một diệu kế kín như áo trời, nhưng Hạng Thiếu Long chẳng phải là hạng ngốc nghếch, chỉ sợ y đến chỗ Ngụy vương cáo chúng ta, như thế sẽ hỏng bét."

Bình Nguyên phu nhân cười lạnh lùng nói, „Đừng xem thường ta và cửu phụ của con. Năm xưa ta gả cho cha con là hy vọng y có thể ngồi lên vương vị, nào ngờ y chẳng ra sao cả, chết quá sớm, nếu không con sẽ sớm thành thủ của nước Triệu rồi đó. Chúng ta đã nghĩ được phương pháp đối phó với Hạng Thiếu Long, chính là ép gã đến đường cùng, chỉ còn cách về với chúng ta."

Hạng Thiếu Long nhú mày, thầm nghĩ bà có cách gì ép ta cùng đường đây?

Thiếu Nguyên quân đương nhiên không đoán ra được, truy vấn Bình Nguyên phu nhân.

Người đàn bà vẻ ngoài cao quý nhưng lòng dạ độc như rắn rít ấy, trầm giọng nói, „Chỉ cần có thể phá hoại trình tiết của Triệu Thiên, lúc đó y còn có thể chạy đi đâu nữa!“

Hạng Thiếu Long nghe xong suýt nữa kêu lên đồng thời tự nhủ rằng mình may mắn đã nghe được âm mưu này, nên cố gắng căng tai tiếp tục nghe âm mưu đối phó Triệu Thiên của hai mẹ con nhà này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sóng Gió Nơi Doanh Trại

S

au khi về phòng, Hạng Thiếu Long cả đêm không chợp mắt trần trọc đến trời sáng. Dưới sự hộ tống của Đinh Thủ và Ngõa Xa, đoàn xe ngựa vượt sông, tiến vào biên giới nước Ngự.

Nhã phu nhân biết gã vẫn còn giận, nấp trong xe, không quấy rối gã nữa. Bọn nô tỳ cũng buồn bã, nhưng Nhã phu nhân hạ lệnh, nên cũng không dám nói chuyện với gã.

Thiếu Nguyên quân tỏ thái độ không hợp tác, cố ý tuột ra phía sau, làm chậm lại bước đi. Hạng Thiếu Long cũng không thèm để ý.

Đến hoàng hôn mới đi được hai chục dặm đường.

Lúc này Hạng Thiếu Long tập trung tinh thần cảnh giác để đối phó với kẻ địch sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, gã chọn một vùng đất lưng dựa vào núi để lập trại.

Thiếu Long đặt soái doanh của mình giữa trại Nhã phu nhân và Triệu Thiên, năm trăm chiến sĩ được chia thành ba nhóm trại, bố trí ở bên phải.

Còn trại của Thiếu Nguyên quân thì bố trí bên trái, chia làm hai bên rõ ràng.

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết y sẽ giở trò gì, bởi vì đêm nay cao thủ do Tín Lăng quân phái đến sẽ đột nhập vào doanh trại của Triệu Thiên từ phía của y, sau đó cường bức Triệu Thiên, còn người ngăn cản chính là Thiếu Nguyên quân.

Nếu chẳng phải Hạng Thiếu Long đã biết rõ âm mưu của chúng thì quả thật chúng có cơ hội thành công. Ai có thể đề phòng được tên nội gián này?

Hạng Thiếu Long lúc ấy đứng trên đỉnh núi cao, nhìn thế núi cao thấp bốn bên, nghĩ thầm chẳng trách người của Thiếu Nguyên quân chọn nơi đây để ra tay. Bởi vì chúng có nấp ở gần đây, thì cũng khó phát hiện. Thiếu Nguyên quân vì biết được bí mật nên cố ý làm chậm bước đi.

Thành Tế bước đến bên gã nói, „Không ngờ binh vệ lại sắp xếp như thế này, ngay cả một kẻ tự nhận là cao thủ như Tra Nguyên Dụ cũng khen đại nhân bố trận thật linh hoạt."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng ta dĩ nhiên hơn các người vì ta được học kiến thức quân sự của thế kỷ XXI, rõ ràng tự cho mình là cao minh, nhưng miệng vẫn giả vờ khiêm nhường.

Thành Tế hạ giọng nói, „Ta đã sai người liên lạc với Ô Trác, bảo y đừng đến doanh trại, hình như đại nhân đã dự cảm được điều gì?"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chẳng là dự cảm đâu, mà là biết rõ. Đêm nay người cần phải đối phó là Thiếu Nguyên quân Gã không muốn lôi Ô Trác vào chuyện này, để tránh cho sự việc trở nên phức tạp hơn.

Lúc này Tra Nguyên Dụ, người phụ trách hạ trại đến báo cáo đã hoàn thành công việc.

Hạng Thiếu Long tuy biết dù cho Khôi Hồ hoặc Ngao Ngụy Mâu đến cũng đều chờ họ vào sâu trong biên giới của Ngụy mới ra tay, khiến cho gã không thể chạy vào nước Triệu được. Bèn căn dặn Tra Nguyên Dụ tháo la ra khỏi bốn chục chiếc xe la, rồi nối các xe ấy lại, thành một bức lũy xe có thể chống cự được kẻ địch phóng đá, khiến cho Tra Nguyên Dụ càng tin tưởng thêm, lập tức thực hiện ngay.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc rồi nói với Thành Tế, „Ta có một chuyện rất quan trọng cần người làm, nhưng không được hỏi lý do. Người hãy tìm cho ta một nhóm binh sĩ khỏe mạnh, chuẩn bị các dụng cụ đào hào,

nghe theo mệnh lệnh của ta, nhưng phải giấu người khác, đặc biệt là Thiếu Nguyên quân, rõ chưa!"

Thành Tế tưởng gã đào hố xung quanh để mai phục nên liền làm ngay.

Hạng Thiếu Long do dự một chốc rồi thở dài, đánh liều đi tìm Nhã phu nhân.

Để đối phó với Thiếu Nguyên quân, chỉ có một cách là làm hòa với nàng.

Bọn lính đang thổi lửa nấu cơm, thấy Hạng Thiếu Long đều chân thành chào chủ soái của mình một cách thật lòng.

Hạng Thiếu Long thích lắm, biết chuyện mình giết Từ Hải đã gây ấn tượng cho bọn chúng, từ rày về sau chỉ huy bọn chúng sẽ càng dễ dàng hơn.

Hạng Thiếu Long vén tấm vải che cửa trại bước vào trong.

Bọn ba người Triệu Đại và mấy tên thân binh của Triệu Thiên đang nói chuyện, thấy Hạng Thiếu Long bước vào liền cung kính chào.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười chào họ rồi bước vào nơi cắm trại.

Khu này chỉ có bốn trại, Nhã phu nhân và Triệu Thiên ở trại lớn nhất.

Bọn tỳ nữ của Nhã phu nhân đang làm cơm, thấy gã bước vào đều vui mừng.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười rồi bước vào trại của Nhã phu nhân. Nhã phu nhân đang ngồi ở một góc, hai mắt sưng húp, rõ ràng vừa mới khóc.

Hạng Thiếu Long than thầm trong bụng, biết rằng mình càng lúc càng yêu nàng mới có thể chấp nhận quá khứ của nàng.

Triệu Nhã thấy gã bước vào, vừa sợ vừa mừng đứng dậy, kêu lên, „Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long cười, „Đừng khóc nữa, khóc nữa ta sẽ đi đấy."

Triệu Nhã cố gắng ngăn dòng nước mắt, kêu lớn, lao vào lòng gã, nước mắt cứ chảy nhưng không ra tiếng. Hạng Thiếu Long thấy ngực mình ướt đầm nước mắt.

Hạng Thiếu Long xoa eo nàng, dịu dàng nói, „Về sau có dám không nghe lời nữa không?"

Triệu Nhã ngoan ngoãn lắc đầu.

Hạng Thiếu Long dịu dàng ngồi xuống, lau nước mắt cho nàng rồi mỉm cười nói, „Giờ đây ta thử mức độ nghe lời của nàng. Hãy lập tức tìm Triệu Thiên, báo với nàng ta muốn tất cả nữ nhân đều phải ẩn mình trong trại bên cạnh ta.

Chuyện này phải giữ bí mật."

Triệu Nhã ngạc nhiên nhìn gã, nhưng lại sợ làm gã nổi giận nên gật đầu, đáng vẻ vừa ngoan vừa đáng yêu vô cùng.

Hạng Thiếu Long ghé sát bên tai nàng nói, „Ta sợ đêm này sẽ có người đột nhập đến làm chuyện bất lợi với tam công chúa!"

Triệu Nhã thấy lời lẽ của gã ôn hòa, nên bạo dạn hôn gã, nói, „Chàng quả thật đã chịu tha lỗi cho người ta rồi sao?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười gật đầu.

Triệu Nhã nhìn gã nói, „Quả thật không để trong lòng nữa à?"

Hạng Thiếu Long than rằng, „Còn cách nào nữa? Ai bảo ta yêu nàng say đắm làm chi!"

Triệu Nhã vui lắm, lại hôn gã. Một lát sau, Triệu Nhã nũng nịu nói, „Người ta suýt tí nữa bị chàng dọa chết đi được, chàng đối với người ta như vậy nữa, Nhã nhi sẽ chết cho chàng thấy." Nói rồi đôi mắt lại đỏ lên.

Hạng Thiếu Long cảm thấy đáng thương, an ủi nàng hồi lâu rồi bảo, „Còn chưa đi làm việc cho ta à?"

Triệu Nhã vui mừng đứng dậy, kéo tay gã hỏi, „Nếu Triệu Thiên hỏi thiếp, Hạng Thiếu Long làm sao biết được có người đến tập kích, Triệu Nhã trả lời như thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long biết nàng đã bình tĩnh lại, sự thông minh của thường ngày lại quay về, mượn lời của Triệu Thiên để hỏi gã, Hạng Thiếu Long cười nói, „Yên tâm đi! Tam công chúa hoàn toàn tin ta, nàng cứ làm việc theo lời ta là được Triệu Nhã hoảng hốt nói, „Thiếu Long! Người ta chẳng phải là không tin tưởng chàng! Chỉ là hiếu kỳ thôi. Như vậy mà cũng giận người ta hay sao?"

Hạng Thiếu Long thấy nàng phụng phịu như vậy định ôm nàng vào lòng, nhưng nén lại đẩy nàng ra khỏi trại.

sau đó lại ra ngoài tìm Thành Tế nói, „Ta muốn người đào hố ở bốn bên trại tam công chúa. Đồng thời tìm cho ta hai mươi tay hảo thủ bắn tên, nấp dưới hố đó cùng chúng ta thưởng thức chuyện hay sắp xảy ra."

Thành Tế nghe xong ngẩn người ra. Nghe Hạng Thiếu Long căn dặn xong cười lớn.

Gió lạnh thổi ù ù trên mặt đất.

Vầng trăng treo trên trời cao, rải ánh sáng xuống mặt đất.

Ngoài những binh sĩ trực đêm ở phía ngoài doanh trại, sau một ngày bôn ba trên đường, tất cả mọi người đều mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Hạng Thiệu Long, Thành Tế, Triệu Đại, Triệu Ngũ, Triệu Thất và hai mươi tên cung thủ thì ngoại lệ, họ đang chia nhau nấp trong các hố đào xung quanh doanh trại của Triệu Thiên, đang đợi chuyện hay mà Hạng Thiệu Long nhắc đến xảy ra.

Họ đã đợi nhiều thời thần, đó là một chuyện không thoải mái tí nào.

Còn hai thời thần nữa là trời sáng. Khi lòng tin của Hạng Thiệu Long bắt đầu dao động, „bộp" một tiếng nhỏ vang lên từ phía trại của Thiệu Nguyên quân.

Mọi người đều lấy lại tinh thần, căng mắt ra nhìn về chỗ phát ra tiếng động.

Một bóng người gầy thấp như một đứa bé chui ra từ trong trại, di chuyển đến trại gần nhất, trong tay có mang vật hình ống.

Tiếp theo là ánh lửa yếu ớt sáng lên.

Mọi người đều nhìn rõ kẻ đột nhập là một nam nhân người nhỏ thó, tay mang một vật như cái lò nhỏ, có nối một ống tròn, ánh lửa trong lò sáng lên.

Người ấy đợi ánh lửa ổn định, dứt chiếc ống thổi ra khói vào trong trại.

Bọn Hạng Thiệu Long không dám thở mạnh, nhìn người ấy chậm chậm thổi thuốc mê vào trong bốn trại.

Người ấy phát ra tiếng chim, rõ ràng là ám hiệu kêu gọi đồng bọn. Quả nhiên hơn mười tên chui vào, tản ra các nơi, vây bốn doanh trại vào trong.

Sau đó lại có thêm năm sáu người nữa, trong số ấy có cả Thiệu Nguyên quân.

Thiếu Nguyên quân đến trước cửa trại của Triệu Thiên, tất cả bọn kia đều đến trại của bọn thị tỳ, chỉ duy nhất là trại của Nhã phu nhân chẳng có kẻ nào đến.

Bọn Hạng Thiếu Long thấy cảnh đó đều giận dữ, những kẻ không bằng cầm thú kia, ngay cả những tên thị nữ vô tội mà cũng chẳng tha.

Nếu chẳng phải Nhã phu nhân là mục tiêu của Thiếu Nguyên quân, mà gã lại không thể phân thân được, nàng đương nhiên cũng không may mắn thoát khỏi.

Lò lửa có chứa mê hương dần dần tắt hẳn, tên lùn ấy đưa tay ra hiệu, Thiếu Nguyên quân và bọn kia bắt đầu hành động, chui vào trong trại.

Hạng Thiếu Long biết đã đến lúc, phát ra ám hiệu.

"Vút vút, Tên bay ra từ các hố.

Khi bọn Thiếu Nguyên quân phát hiện ra trong trại không có người, cả mười tên đều kêu thảm ngã nhào xuống đất.

ánh đuốc nổi lên.

Một nhóm binh sĩ khác do Tra Nguyên Dụ chỉ huy bao vây kín doanh trại của bọn nữ nhân lại.

Bọn người đột nhập kia lao ra ngoài.

Lúc bấy giờ bọn Hạng Thiếu Long mới buông cung nỏ, cầm dao phóng ra khỏi hố, xông về phía kẻ địch, nhất thời vang lên tiếng dao kiếm chạm nhau và tiếng la hét thảm thiết.

Hạng Thiếu Long chọn ngay kẻ đại thù Thiếu Nguyên quân của mình phóng một ngọn phi châm, ngọn phi châm cắm vào đùi của Thiếu Nguyên

quân khi y đang chạy ra cửa lớn.

Thiếu Nguyên quân kêu thảm một tiếng, rồi té quy xuống đất, thanh kiếm trong tay rơi xuống.

Hạng Thiếu Long phóng tới đá ngay một cước vào nơi hạ âm của y.

Thiếu Nguyên quân rống lên như lợn bị chọc tiết, đổ ập người xuống đất, cơn đau thấu tim làm y bủn rủn tay chân.

Hạng Thiếu Long xoay ngang người, vung kiếm lên, một tên địch đang định phản kháng đầu một nơi thân một ngã.

Sự việc đã kết thúc ngay lúc ấy, kẻ địch lớp bị giết lớp bị bắt, chẳng tên nào thoát được.

Cả doanh trại đều ồn ào cả lên.

Bọn lính ùn ùn kéo đến.

Bình Nguyên phu nhân đang chờ đợi tin tức thì bỗng có tên gia tướng hốt hải chạy về báo tin.

Đèn đuốc sáng trưng.

Người của Tra Nguyên Dụ cầm cung nỏ, chặn người của Bình Nguyên phu nhân lại không cho chúng xông vào trong Hạng Thiếu Long cười lớn, bước đến bên Thiếu Nguyên quân, móc chân xuống eo y, lật người y dậy, sau đó chân đạp lên ngực y, trường kiếm chỉ thẳng vào yết hầu, mỉm cười nói, „ô! Thì ra là Thiếu Nguyên quân, thật đặc tội!"

Thanh âm phẫn nộ hốt hoảng của Bình Nguyên phu nhân vang lên, „Hạng Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long vẫn nhìn Thiếu Nguyên quân, miệng quát lớn, „Nguyên Dụ sao dám vô lễ với phu nhân, sao còn chưa mời phu nhân vào."

Lúc này Nhã phu nhân và Triệu Thiên kéo đến, thấy tình hình chung quanh đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

xung quanh có hàng trăm người đang bao vây, nhưng không ai lên tiếng, chỉ nghe ánh đuốc bập bùng cháy.

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, chạy vào trong, quát lớn, „Còn chưa thả hài nhi của ta à?"

Thiếu Nguyên quân định lên tiếng thì Hạng Thiếu Long rê kiếm, mũi kiếm chĩa sâu vào mồm y, khiến cho y không dám động đậy, cả tiếng rên rĩ cũng im bật.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn Bình Nguyên phu nhân trầm giọng nói, „Ta Hạng Thiếu Long nhận trọng trách của đại vương giao phó, hộ tống công chúa đến Đại Lương. Giờ đây Thiếu Nguyên quân cấu kết người ngoài, phun thuốc mê, muốn phá hoại trình tiết công chúa, phu nhân còn gì để nói nữa?"

Bình Nguyên phu nhân thấy quần đũa con yêu loang lỗ máu, lúng túng tay chân, hoảng hốt nói, „Người thả nó ra trước rồi hãy nói."

Hạng Thiếu Long quắc mắt kiên quyết nói, „Không! Ta phải xử y ngay tại chỗ, tất cả mọi trách nhiệm do ta gánh vác Nhiều nhất là chúng ta lập tức quay về nước Triệu, giao cho đại vương quyết định của Hạng mỗi này."

Bình Nguyên phu nhân mặt không còn một tí máu, nói, „Người dám!“

Triệu Thiên lạnh lùng nói, „Đồ không bằng loài cầm thú như thế, Hạng binh vệ cứ giết phăng y cho ta."

Nhã phu nhân tuy thấy sự việc không ổn, nhưng không dám lên tiếng, sợ Hạng Thiếu Long hiểu nhầm nàng cố ý bảo vệ cho Thiếu Nguyên quân.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười lạnh lùng, nhìn Bình Nguyên phu nhân đầy vẻ khiêu khích.

Bình Nguyên phu nhân như già thêm đi mười năm, tiu nghỉu nói, „Được rồi! Người muốn thế nào mới thả hài nhi của ta ra?"

Hạng Thiếu Long quay đầu lại, hỏi Triệu Thiên, „Tam công chúa phải chăng giao chuyện này cho tichức toàn quyền xử lý?"

Triệu Thiên đỏ mặt, không dám nhìn gã, nhè nhẹ gật đầu.

Hạng Thiếu Long thấy người đẹp e thẹn với mình như vậy, lòng chôn rộn, nhớ tới việc nàng sắp gả cho người Ngụy, trong lòng cảm thấy tiếc nuối. Rồi quay sang nói với Bình Nguyên phu nhân, „Ta có thể sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng phu nhân phải bảo đảm Thiếu Nguyên quân về sau không được có lòng cảm thú với công chúa nữa, ý phu nhân thế nào?"

Bình Nguyên phu nhân suýt nữa nghiêng nát răng mình. Hạng Thiếu Long thật lợi hại, khiến cho mình không thể làm gì được.

Hạng Thiếu Long biết bà vẫn còn phải nhờ mình đi hành thích Ngụy vương.

Bình Nguyên phu nhân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nhận thua, „Được, coi như người lợi hại."

"Người lợi hại là phu nhân, chẳng qua tichức có chút may mắn mà thôi, „Hạng Thiếu Long mỉm cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nam Nữ Chinh Chiến

H

ôm sau cả đội nhân mã sắp khởi hành thì Bình Nguyên phu nhân án binh bất động không chịu xuất phát.

Hạng Thiệu Long cười thầm trong bụng, dắt theo bốn ba người Triệu Đại hơn mười tên binh đến gặp Bình Nguyên phu nhân.

Đến cửa trại, Hạng Thiệu Long sai thủ hạ canh giữ ở ngoài, còn mình vào trong gặp Bình Nguyên phu nhân.

Bình Nguyên phu nhân vẫn chưa hết giận, lạnh lùng nói, „Hạng Thiệu Long, người giỏi lắm, làm hài nhi của ta bị thương đến mức này."

Hạng Thiệu Long biết bà đang nói về việc Thiệu Nguyên quân bị đá một cước ở phần hạ âm, bụng cười thầm, miệng lại nói, „Đêm tối, quả thật tíchức không biết người ấy là Thiệu Nguyên quân, may mà tíchức phát giác sớm nếu không đã giết phăng y rồi."

Bình Nguyên phu nhân đành im lặng, nhưng vẫn còn giận lắm, quắc mắt nhìn gã, „Hài nhi ta sức khỏe yếu ớt, không thể đi đường xa được, các người đến Đại Lương trước đi! Ta phải đợi y hồi phục rồi mới lên đường."

Hạng Thiệu Long nhìn ánh mắt rực lửa của bà, than rằng, „Tíchức cũng đã cười lên lưng cọp, đành phải giả vờ trước mặt Triệu Thiên, thật ra tíchức đã nghĩ đến lời của Nhã phu nhân, trong lòng đã có quyết định."

Bình Nguyên phu nhân ngẩn người, có hy vọng với Hạng Thiệu Long, nhìn gã hồi lâu rồi gật đầu.

"Nếu như người quả thật có ý đó..."

Hạng Thiếu Long ngắt lời bà, „Nhưng đêm qua Thiếu Nguyên quân hành động như thế rõ ràng đã được phu nhân chấp thuận, như thế khiến cho tại hạ hoài nghi thành ý của phu nhân."

Bình Nguyên phu nhân lập tức rơi xuống thế hạ phong. Thật ra sau khi bị Hạng Thiếu Long phá hoại âm mưu kín kẽ của mình, bà bắt đầu sợ Hạng Thiếu Long, chẳng biết làm sao đối phó với gã đàn ông này.

Hạng Thiếu Long thấy bà không phủ nhận, biết bà sợ uy thế của mình nên mới lúng túng như thế. Hạng Thiếu Long bước tới, nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi của bà, mỉm cười nói, „Sau khi chúng ta đến Đại Lương rồi mới nói tiếp chuyện này được chẳng, ít nhất cũng để ta thấy được Tín Lăng quân chứ!“

Bình Nguyên phu nhân bị gã bước sát tới gần, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, „Người muốn vô lễ với ta à? Có biết tội gì không?, Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Ta có tin tức bí mật muốn bẩm báo với phu nhân, không biết phu nhân có hứng thú biết hay không?"

Bình Nguyên phu nhân bị gã làm cho lúng túng, mặt giãn ra nói, „Có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long ghé miệng sát gần mặt bà, giả vờ hạ giọng xuống, nói một cách bí hiểm, „Không biết phải chăng Triệu Mục đã để lộ tin tức, mấy nhóm mã tặc ở nước Ngụy bao gồm có cả Khôi Hồ đang giăng lưới đợi chúng ta trên đường. Tịchức còn nghe được phu nhân là một trong những mục tiêu của chúng."

Bình Nguyên phu nhân mặt trắng bệch, lạc giọng hỏi, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long làm ra vẻ nghiêm túc nói, „Ta Hạng Thiếu Long đây thề với trời đất, nếu nói dối một chữ thì sẽ bị trời đánh chết." Thầm nghĩ người trong thời này tuyệt đối không thể thề thốt tùy tiện như ở thế kỷ XXI.

Bình Nguyên phu nhân quả nhiên không hề nghi ngờ lời gã, suy nghĩ một hồi rồi mềm giọng hỏi, „Quả thật có cả bọn Khôi Hồ à?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới hoàn toàn khẳng định Khôi Hồ chính là người của Ngụy vương, mà Bình Nguyên phu nhân biết được bí mật này nên mới tin lời gã. Gã nhích sang bên phải bà, ghé sát miệng vào, suýt tí nữa là chạm phải vành tai bà, „Tin này là tai mắt nhà họ Ô trong nước Ngụy cho tíchức biết. Lại còn bảo rằng người đứng sau rất có thể là Ngụy vương."

Bình Nguyên phu nhân nhú mày nói, „Người có thể đứng ra xa một tí không?"

Hạng Thiếu Long tuy thấy bà khó chịu, nhưng mặt đỏ ửng, tiếng thở gấp rút, biết lòng ham muốn của bà nổi lên nhưng trong lòng vẫn còn mâu thuẫn. Không nén được cười thầm, vui sướng vì có thể báo thù.

Lòng nghĩ người đối với ta bất chấp thủ đoạn, ta làm sao không có chút báo đáp, liền hôn nhẹ lên vành tai bà.

Bình Nguyên phu nhân giật mình, định quở mắng, Hạng Thiếu Long quay về chỗ cũ, mắt nhìn bà đăm đăm, khiến cho lòng bà mềm nhũn, lời quở mắng đến môi không thể nào tuôn ra được.

Chuyện gì thế này?

Kẻ này vừa làm bị thương con trai bà, lại đối xử khinh bạc với bà, tại sao bà không thể phản ứng được.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt đỏ lựng lên, cúi đầu nói nhỏ, „Được thôi! Chúng ta đi theo người."

Hạng Thiếu Long quay về chuẩn bị đội ngũ, một trăm người của phía Ô Trác cũng gia nhập khiến cho thực lực của gã tăng lên rất nhiều.

Một trăm tên gia tướng ấy người như hổ báo, tinh thần sung mãn, vừa nhìn đã biết là những tay hảo thủ.

Đêm qua Hạng Thiếu Long đã phá được âm mưu của Thiếu Nguyên quân, khiến cho bọn thủ hạ càng kính gã như thần Nhân lúc bên Bình Nguyên phu nhân vẫn chưa nhổ trại, Hạng Thiếu Long, Ô Trác, Thành Tế, Tra Nguyên Dụ đến một đỉnh núi, mở bản địa đồ ra, nghiên cứu đường đi đến Đại Lương.

Ô Trác rất quen thuộc với địa thế nước Ngụy, nói, „Từ đây đến Đãng âm, có quan đạo có thể đi được, trước đây người Ngụy lập các chốt canh trên đường. ở chỗ cao thì có các phong hỏa đài. Nhưng theo thám tử hồi báo, hiện nay trên đường không những không canh phòng mà cả bóng dáng người Ngụy cũng chẳng thấy."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, nếu Ngụy vương thật sự sai người tập kích gã, đương nhiên tốt nhất phải tránh xa biên giới nước Triệu, như thế có thể phủi sạch trách nhiệm, rồi bảo rằng bọn giặc đuổi đến từ biên giới nước Triệu. Đặc biệt Khôi Hồ và Hạng Thiếu Long có mối thù, càng có thể bịt miệng được người Triệu.

Than ôi! Bọn cầm quyền trong thời đại này đều là kẻ gian xảo. Nhưng lại nhớ về các chính khách thế kỷ XXI, thì cũng chẳng lấy làm lạ nữa.

Thành Tế chỉ lên thượng du của Đãng âm, sông Hoành Thủy, một nhánh của sông Hoành Hà, nói, „Vượt qua Hoành Thủy thì có một con đường quan đạo dẫn về phía đông đến Hoành Thành, một nơi nằm bên bờ sông Hoành Hà. Giả sử chúng ta có thể đổi lộ trình thì phải chăng mã tặc không thể đoán được?"

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Nếu ta là mã tặc, nhất định sẽ tấn công khi các người qua sông. Kẻ địch có chuẩn bị trước, nhân số lại đông hơn chúng ta, chuyện thắng bại không nói cũng biết."

Ba người nghe xong đều lặng người đi, ai cũng đều biết khi qua sông, giữa sông thì không thể nào phòng bị được, đó chính là cơ hội tốt để cho mã tặc đánh lén.

Hạng Thiếu Long vốn là một quân nhân chuyên nghiệp đã được huấn luyện nghiêm khắc, sau một hồi suy nghĩ, quả quyết nói, „Dù cho chúng ta men theo quan đạo mà đi, cuối cùng cũng sẽ như kẻ địch tính toán, đối phương sẽ dĩ dật đãi lao, còn chúng ta thì lại đang mệt nhoài. Chỉ duy có một cách là thay đổi tình thế, tức là khiến cho kẻ địch trở nên mệt nhoài, chúng ta mới có hy vọng lấy ít thắng nhiều."

Đoạn nói tiếp với vẻ đầy tự tin, „Giờ đây chúng ta men theo quan đạo xuống phía nam xuống Hoành Thủy không qua sông mà men theo Hoành Thủy đi về hướng đông, cho đến Nội Hà, như thế sẽ khiến cho kẻ địch bất ngờ, phải vượt sông truy đến, còn chúng ta thì có thể hạ trại ven sông để chờ địch, ưu thế lúc này của chúng ta sẽ nhiều hơn."

Tra Nguyên Dụ nói, „Nhưng đoạn đường này không dễ đi."

Ô Trác ngắt lời y, „Chỉ cần bảo toàn tánh mạng, khó khăn thế nào cũng phải vượt qua."

Thành Tế đồng tình, „Cứ quyết định như thế đi! Chúng ta phải tăng cường thêm thám tử, sai bọn chúng dò xét trước và hai bên, thà đi chậm một chút, chứ không để lọt vào bẫy của địch."

sau khi quyết định, cả đại đội nhân mã tiếp tục lên đường. Hạng Thiếu Long tự tay chọn một nhóm thám tử khỏe mạnh, cứ năm người một tổ, trước sau trái phải mỗi bên hai tổ, tổng cộng là tám tổ, dùng cờ hiệu để truyền tin cho đội nhân mã.

Đến hoàng hôn, chỉ rời Hoàn Thủy một ngày đường, đã chọn một nơi dễ thủ khó công để hạ trại.

Hạng Thiếu Long cả đêm qua không ngủ, nhân lúc ấy chui vội vào trong trại ngủ thiếp đi.

Thức dậy thì bốn bề tối đen, bên cạnh thì có mùi hương, thắp đèn lên nhìn kỹ thì té ra là Nhã phu nhân đang nằm bên cạnh gã. Nhã phu nhân bị ánh đèn chiếu vào mặt, tỉnh dậy, giận dữ nói, „Chàng đó! Ngủ như con lợn chết, có kẻ địch đánh lén thì hỏng bét."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nàng là kẻ địch à?" chỉ cảm giác tinh thần khoan khoái còn bụng thì sôi ục ục mới nhớ là chưa ăn cơm tối.

Nhã phu nhân nghe bụng gã sôi ục ục, cười ngất nói, „Người ta nấu cơm cho chàng rồi, bây giờ đã nguội rồi."

Hạng Thiếu Long vui mừng trong lòng, một mỹ nữ trước giờ chỉ có người khác phục vụ nay lại tự tay dâng cơm tới miệng gã. Sau khi cơm nước no nê xong thì trời đã sáng.

Thế là cả đội nhân mã tiếp tục men theo quan đạo xuống phía nam Hoàn Thủy, bốn bề đều là đồi núi và rừng, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ Bình Nguyên phu nhân thay đổi thái độ, chiếc xe chở bà và Thiếu Nguyên quân bị thương theo sát xe của Triệu Thiên, còn hai trăm tên gia tướng thì ở sau cùng.

Từ sau cuộc nói chuyện sáng hôm ấy, Hạng Thiếu Long không hề nói một câu nào với mẹ đàn bà có lòng dạ như rắn độc đó nữa. Chẳng biết trong đầu mẹ đang có ý nghĩ xấu xa gì.

Khi đi ngang qua xe Triệu Thiên, nàng công chúa xinh đẹp ấy vén rèm, cất tiếng gọi, „Hạng Thiếu Long!"

Từ ngày rời Hàm Đan đến nay, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với gã. Hạng Thiếu Long kinh ngạc kìm ngựa lại, nhìn nàng nói, „Công chúa có điều gì cần dặn?"

Triệu Thiên nhìn thẳng vào mặt gã một chốc rồi nói, „Hạng Thiếu Long! Ta rất cảm kích người, nhưng cũng hận người!“ Nói xong buông rèm, ngăn ánh mắt tham lam mà trực tiếp của gã.

Hạng Thiếu Long cảm khái vô cùng. Gã là một tay của gái lão luyện, đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói của nàng. Nàng gọi thẳng gã là Hạng Thiếu Long, rõ ràng đã xem gã là một người đàn ông hợp với một kẻ cành vàng lá ngọc như nàng. Cảm kích vì rằng gã giữ được sự trong sạch cho nàng, hận vì gã đem nàng tặng cho người Ngụy. Tuy vì lệnh vua khó cãi, nhưng nàng vẫn không khỏi có lòng oán trách gã.

Lòng đau đớn, Hạng Thiếu Long chỉ còn cách quay ngựa lại đi về phía sau.

Trong thế giới hai ngàn năm trước, trời đất ngoài thành thị vẫn giữ được cái diện mạo nguyên thủy bí hiểm của mình.

Nếu không phải là đầu mùa đông, nhất định sẽ thấy hàng bày động vật đang thơ thẩn nơi thảo dã.

Quan đạo này đầy những đồi núi nhỏ, lại có bình nguyên rộng lớn, trông xa xa rất đẹp đẽ. Họ đang đi trên một con đường nhỏ cũng rất đẹp. Lúc ấy đi ngang qua một ngọn núi nhỏ, bên trái có một hồ nhỏ, nước hồ xanh biếc không chút gợn sóng nằm lặng lẽ trong sương sớm.

Bờ bên kia là bụi trúc đang soi mình xuống mặt hồ.

Hạng Thiếu Long than thầm đáng tiếc, nếu đây là một chuyến du lịch thì nhất định sẽ ở lại hai ba ngày.

Đã bỏ xa mặt hồ vừa rồi, nhưng trong lòng gã vẫn còn nhớ đến trước mặt. Đá trong thung lũng nhấp nhô, khoảng rừng xanh tốt, đôi lúc lại có một con thú kỳ lạ nào đó phóng ra rồi biến mất.

Dưới sơn cốc là con suối nhỏ đang lặng lẽ trôi, dưới ánh nắng mặt trời, những tảng đá dưới suối đã thay hình đổi dạng, quả thật gã đã bị say mê bởi cảnh đẹp này.

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ, nếu cỗ máy thời gian của lão họ Mã điên rồ kia có thể đưa người qua lại hai thế giới này, gã sẽ tổ chức các đoàn khách du lịch, thì sẽ kiếm được không ít tiền.

Cuối cùng thì hoàng hôn đến, cả đoàn người đã đến được bờ bắc của sông Hoàn Thủy.

Hoàn Thủy rộng hơn hai mươi trượng, cỏ trên sông mọc đầy, nước sông biến thành màu xanh đậm.

Hạng Thiếu Long đang ngẩn ngơ nhìn ngắm cảnh sông cho mãi đến khi Thành Tế nhắc nhở mới ra lệnh hạ trại.

Ô Trác không cần gã căn dặn đã sai người lên chỗ cao nhất để quan sát động tĩnh gần xa.

Nhìn bề ngoài thì tất cả đều yên ắng, đôi lúc có lũ chim chóc, dã thú ra sông uống nước, thậm chí đến gần lũ la và ngựa của họ.

Lần này gã hạ trại theo kiểu lục hoa doanh, soái doanh cùng nằm một nhóm với doanh trại của bọn nữ nhân và Bình Nguyên phu nhân. Những kẻ khác chia thành sáu tổ, bao quanh trung quân, giống như sáu cánh hoa, phía ngoài lại nối kết các xe ngựa lại với nhau, còn ngựa và la thì được nhốt bên bờ sông.

Sau khi sắp xếp xong, trời cũng dần tối, các trại nổi lửa lên, khói cuộn cuộn bốc cao.

Hạng Thiệu Long và Ô Trác, Thành Tế trèo lên một tảng đá to, quan sát bờ đối diện.

Bỗng nhiên trong khu rừng đối diện có động tĩnh của lũ thú rừng và chim chóc.

Ba người nhìn nhau cười, nghĩ thầm quá nguy hiểm.

Thành Tế nói, „Nguyên Dục có lẽ sai người chặt cây để làm bè, kẻ địch sẽ tưởng chúng ta ngày mai qua sông, „ rồi cười khố, „Đêm nay có lẽ là đêm yên lành cuối cùng."

Ô Trác nói, „Bọn giặc tất nhiên sẽ có phục binh ở đây. Ngày mai chúng ta đổi lộ trình đi men về hướng đông, có lẽ chúng sẽ truy kích chúng ta."

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Ô Trác, kẻ nào đang mai phục chúng ta ở bờ bên kia?"

Ô Trác đáp ngay, „Đương nhiên là Khôi Hồ, trong bọn mã tặc chỉ có chúng mới đủ thực lực truy kích chúng ta vào ban ngày. Dù là Ngao Ngụy Mâu, gã cũng không thể dẫn một ngàn nhân mã nghênh ngang đi lại, vì thế hẳn chỉ có thể áp dụng chiến thuật đánh lén ban đêm hoặc hỏa công mà thôi."

Hạng Thiệu Long cười, „Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đó là lời dạy chí lý của Tôn Tử, chúng ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội này để chúng mệt mỏi một phen."

Bọn Ô Trác đều sáng mắt lên.

Hạng Thiệu Long tiếp tục nói, „Huống chi chúng ta có một ưu thế, đó là bọn Khôi Hồ không biết chúng ta có thêm một trăm tân binh, chỉ điểm này

thôi, chúng ta sẽ khiến cho bọn Khôi Hồ bất ngờ!" rồi hạ giọng nói ra kế hoạch của mình.

Cả hai người Ô Trác và Thành Tế nghe xong đều khen không ngớt.

Hạng Thiếu Long lại hỏi, „Tại sao chúng ta đi đã mấy ngày đường mà không hề thấy thôn trang nào của người Ngụy, tại sao chúng ta đi vào chỗ không người như thế này?"

Thành Tế nói, „Đây là mệnh lệnh của Ngụy vương, trong phạm vi năm mươi dặm của quan đạo, không cho bá tánh cư trú, sợ khi kẻ địch men theo quan đạo mà đến, có thể cướp lương thực và phụ nữ, tráng đinh."

Hạng Thiếu Long lúc này mới bình tĩnh, nghiên cứu kế hoạch chi tiết rồi mới quay về trại.

Đêm ấy gã đến trại của Nhã phu nhân dùng cơm, tắm rửa thay đồ.

Khi gã cùng Nhã phu nhân ngồi trên chiếc chiếu, nàng hỏi, „Thiếp thật không rõ vì sao chàng có thể đoán trước rằng Thiếu Nguyên quân sẽ tập kích Triệu Thiên, càng không hiểu bọn chúng vì sao làm như thế?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm hồi lâu rồi mới quyết định kể lại toàn bộ sự việc chuyện mẹ con Bình Nguyên phu nhân Nhã phu nhân nghe xong mặt tái nhợt, câu đầu tiên là, „Hay cho Tín Lăng quân, khiến cho ta tưởng y quả thật nhớ ta, thì ra có ý hãm hại ta."

Hạng Thiếu Long than rằng, „Nàng không thể nói y không nhớ nàng. Giả sử Ngụy vương bị ta giết chết, nàng chẳng phải là người của y hay sao?"

Nhã phu nhân hoảng sợ, ôm chặt gã hỏi, „Bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long nói, „Có ta ở đây, nàng sợ gì nữa? Y có kế Trương Lương, ta có thang trèo thành, hừ!"

Nhã phu nhân nhíu mày hỏi, „Kế hoạch Trương Lương và thang trèo thành là gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ lại Trương Lương là người cuối Tần đầu Hán, lúc này vẫn chưa xuất thế, bật cười rồi đáp, „Nói tóm lại là tùy cơ ứng biến. Chỉ cần người Ngụy không dám làm bậy, chúng ta có thể về nước an toàn."

Nhã phu nhân nói, „Tại sao Bình Nguyên phu nhân đột nhiên nghe lời của chàng thế, phải chăng..."

Hạng Thiếu Long liền nói, „Đừng nghĩ bậy nữa, ta chỉ vì sự lợi hại của bản thân mà thôi."

Nhã phu nhân mỉm cười nói, „Ta đương nhiên tin chàng. Bình Nguyên phu nhân tuy thủ đoạn độc ác, nhưng rất nghiêm ngặt trong quan hệ nam nữ. Có phải chàng đã khiến mẹ ta phải phá giới hay không? Đừng quên rằng Triệu Ni cũng không thoát khỏi bàn tay của chàng."

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Ta chẳng qua sử dụng ít thủ đoạn với mẹ ta chỉ vì muốn cầu sinh mà thôi."

Nói chưa dứt lời, tiểu Siêu đã bước vào báo, „Bình Nguyên phu nhân cho mời Hạng gia!"

Bình Nguyên phu nhân ngồi một mình trong trại, tóc búi cao, cầm một cây thoa hình bông hoa, mặt bôi chút phấn nhạt Hạng Thiếu Long khen thầm trong bụng, người đàn bà này thật biết trang điểm, chủ yếu là vì mẹ vốn là cái giá mắc đồ nên ăn mặc thế nào cũng đẹp.

Lúc còn trẻ mẹ hẳn là một người rất đẹp, đáng tiếc là mẹ lòng dạ độc ác.

Thấy Hạng Thiếu Long đến, Bình Nguyên phu nhân từ tốn nói, „Mời binh vệ đại nhân ngồi."

Hạng Thiếu Long mỉm cười hỏi, „Phải chăng ngồi đâu cũng được?"

Bình Nguyên phu nhân liếc nhìn gã, „ Binh vệ đại nhân, người càng lúc càng phóng túng với ta rồi đó!" rồi quắc mắt nhìn gã, giống như đang trách hôm ấy đã cản tai mình.

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt của mụ như vậy, biết mụ đang tương kế tựu kế, muốn dùng thủ đoạn dụ dăng để lung lạc mình.

Nhưng gã không hề sợ, chuyện nam nữ nếu không cẩn thận thì sẽ biến thành tự trói buộc mình, cuối cùng Bình Nguyên phu nhân có thật sự động lòng với gã không, điều ấy vẫn chưa biết được.

Hạng Thiếu Long không hề e ngại, đến gần mụ, ngồi xuống, thở dài.

Bình Nguyên phu nhân quay đầu lại, nhìn gã nói, „Hạng Thiếu Long! Đừng đùa nữa, người rốt cuộc muốn thế nào đây?, Hạng Thiếu Long cố ý hít mạnh, nói, „Phu nhân thơm quá!"

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, dẫn lòng lại, nói, „Mau trả lời cho ta!"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Bây giờ ta chỉ muốn một người, phu nhân biết người ấy là ai chẳng?"

Bình Nguyên phu nhân bình tĩnh trở lại, gật đầu nói, „Được thôi, người trả lời câu hỏi của ta, nếu vừa ý, ta sẽ đoán người mà người muốn là ai."

Với thân phận cao quý của mụ nói như thế có nghĩa là sẽ trao thân mình cho đối phương.

Hạng Thiệu Long đã từng nghe đối thoại giữa mẹ và Thiệu Nguyên quân, tự nhiên biết người đàn bà này trong bụng có chứa dao kiếm, mỉm cười nói, „Chuyện nam nữ không phải là giao dịch, sao có thể đưa ra điều kiện được. Vả lại tíchức trả lời có vừa ý hay không là do phu nhân nói mà thôi, xin thứ lỗi, tíchức không thể chấp nhận."

Bình Nguyên phu nhân nhìn gã nói, „Hạng Thiệu Long, phải chăng người trong lòng có quỷ, nên ngay cả một câu hỏi mà chẳng dám trả lời."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, bà mới trong lòng có quỷ đấy, miệng trả lời, „Ai mà trong lòng không có quỷ? Không có thì sớm đã đi gặp diêm vương rồi."

Bình Nguyên phu nhân vốn lớn lên trong gia đình vương hầu, suốt đời có địa vị cao quý, chưa từng bị người ta trêu chọc như lúc này, không thể cất mặt lên được, lại cảm thấy một sự kích thích rất mạnh mẽ trong lòng.

Trước nay, mẹ vẫn theo chủ nghĩa công lợi vô tình, lạnh nhạt với chuyện nam nữ. Năm xưa gả cho Bình Nguyên quân là nhằm với tư cách thay thế Triệu vương của đối phương, hôn nhân đối với mẹ là một cuộc giao dịch. Cho nên mẹ chưa bao giờ để cho kẻ khác kích thích mình. Lần này gặp phải một kẻ trẻ tuổi anh tuấn như Hạng Thiệu Long, tuy hơi bị vẻ ngoài của gã hấp dẫn, nhưng điều làm cho mẹ động lòng hơn chính là thủ đoạn ngang ngược vào phong độ khác người của Hạng Thiệu Long, khiến cho mẹ có cảm giác kỳ diệu khi bị kẻ khác chinh phục.

Giờ đây mẹ cảm thấy sự việc trở nên tồi tệ, nhưng cũng cảm thấy rất kích thích. Tâm thái mâu thuẫn này khiến cho mẹ không biết làm thế nào mới phải. Lúc ấy không nhớ được Hạng Thiệu Long chỉ là một con cờ hữu dụng.

Hạng Thiệu Long biết được nhược điểm duy nhất của mẹ nên mới cố ý tấn công vào.

Hai người nhìn nhau, không hề nhượng bộ.

Tình cảm của Hạng Thiếu Long đối với mụ rất ít, nhưng dáng vẻ cao quý và xinh đẹp, sành sỏi của mụ đã khiến gã có lòng ham muốn, lại thêm trong lòng luôn muốn báo thù, cảm thấy dù đối với người đàn bà ác độc này có hành động gì cũng không phải chịu trách nhiệm. Mà sự nguy hiểm của mụ cũng chính là một thứ rất kích thích.

Gã nhóm người dậy, nhích sang đến sát bên Bình Nguyên phu nhân rồi mới dừng lại, nhìn vào đôi mắt đầy lúng túng của mụ.

Bình Nguyên phu nhân nhú mày, hạ giọng nói, „Hạng Thiếu Long! Người có vẻ quá đáng rồi ấy!"

Hạng Thiếu Long cố ý khêu gợi mụ, nhưng biết rằng đối với người đàn bà cao quý này quan trọng là phải dừng lại đúng lúc, từng bước một phá vỡ phòng tuyến của mụ. Gã đứng dậy, cười, „Xem ra phu nhân vẫn chưa đủ can đảm để chấp nhận niềm khoái lạc thật sự." Nói rồi dợm bước ra khỏi trại.

Bình Nguyên phu nhân đứng dậy quát lớn, „Hạng Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long xoay người lại, đôi mắt nóng bỏng nhìn từ trên xuống dưới thân người mụ rồi ra vẻ cung kính nói, „Phu nhân có điều chi cần dặn?"

Bình Nguyên phu nhân giậm chân nói, „Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, người không được đi, nếu không sau khi đến Đại Lương, ta sẽ cho người biết tay!"

Hạng Thiếu Long bước về hướng mụ, ánh mắt và nụ cười đều đầy vẻ ham muốn.

Bình Nguyên phu nhân lúng túng, lùi về sau ba bước, lần đầu tiên lộ ra vẻ yếu ớt của phái nữ.

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa chạm phải người mù, mới dừng lại đưa tay nâng cằm mù lên, buộc mù phải nhìn vào mắt gã.

Làn da trơn mịn vô cùng.

ở khóe mắt của mù đã có nếp nhăn, nhưng ngược lại trông rất hấp dẫn.

Bình Nguyên phu nhân hai tay giữ chặt áo, hơi thở bắt đầu gấp rút, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Mù muốn nhắm mắt, nhưng làm như thế, đối phương sẽ tấn công tiếp nữa. Nghĩ đến đây về mặt tâm lý mù không thể nào chấp nhận, nhưng về sinh lý lại là chuyện khác.

Mù cố nghĩ về đứa con đã bị gã đánh trọng thương, nhưng không thể nào gạt bỏ được hình ảnh của gã đàn ông uy vũ này, mà ngược lại hình ảnh của gã càng xâm chiếm trọn con tim bà.

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Phu nhân hỏi đi! Nếu ta trả lời được, phu nhân phải cho ta hôn một cái, không được từ chối đấy!"

Bình Nguyên phu nhân chờ dẫn người, thân người như nghiêng về phía trước, mù cất tay cố đẩy gã ra, nhưng đối phương vẫn đứng yên bất động.

Hạng Thiếu Long cảm nhận được cái khoái cảm được phạm thượng, gã buông cằm mù, hai tay vòng ra sau lưng, ôm vào chiếc eo mà ngoại trừ Bình Nguyên quân, chưa có một gã đàn ông nào dám đụng vào, xiết mù vào lòng.

Hạng Thiếu Long nói, „Hạng Thiếu Long đang cung kính nghe đây."

Bình Nguyên phu nhân run lên như một con chim nhỏ, ngẩng đầu nhìn Hạng Thiệu Long, run giọng nói, „Người làm gì?

Hạng Thiệu Long vẫn ôm mặt, nói, „Nếu phu nhân không hỏi, tích đức dành cáo lui."

Bình Nguyên phu nhân không chịu đựng được, ngã vào người gã, run rẩy hỏi, „Hạng Thiệu Long! Ta muốn người nói với ta, tại sao người đặt bẫy hãm hại con trai ta?"

Hạng Thiệu Long đoán rằng mặt muốn hỏi câu hỏi như Nhã phu nhân. Quả thật Bình Nguyên phu nhân rất lợi hại, đã nghi ngờ Hạng Thiệu Long nghe lén cuộc nói chuyện của hai mẹ con mặt. Nếu không biết được điểm này, mặt làm sao gọi hãm tới đây được.

Hạng Thiệu Long mắng thầm trong bụng, người đàn bà này từ đầu đến cuối đều muốn hãm hại gã.

Nghĩ lại dù mặt có kích thích mình như thế nào cuối cùng cũng không hơn được ham muốn công lợi của mặt.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Kẻ ta đối phó không phải là con trai của bà, chẳng qua là người của ta đã phát hiện có người ngoài nấp gần đây, số người lại không đông, ta có thể đoán được có lẽ là chúng có hành động bất lợi với công chúa, nhưng cũng không ngờ có Thiệu Nguyên quân trong đó."

Đó là một câu trả lời đã soạn trước rất hợp tình hợp lý. Bởi vì bọn Ô Trác là đội kỵ binh mà Bình Nguyên phu nhân không thể nào nghĩ ra được.

Bình Nguyên phu nhân thở dài, quay lại với dáng vẻ giả dối, ngẩng mặt lên để nói, nhưng Hạng Thiệu Long cúi xuống, dùng môi của mình khóa môi của mặt lại.

Nếu Hạng Thiếu Long không biết được âm mưu quỷ kế của mẹ, thì sẽ không đụng đến người của mẹ kẻ thù mình.

Cho nên rất e ngại bị lôi kéo vào mối quan hệ không rõ ràng. Nhưng giờ đây cả hai bên đang thi triển thủ đoạn để lừa gạt lẫn nhau nên không ngại bất cứ điều gì, ngược lại gã còn cảm thấy khoái trí vì đã xâm phạm đến mẹ của thù nhân mình.

Thân thể mẹ căng đầy sức sống, không hề có cảm giác già lão. Hành động của Bình Nguyên phu nhân càng bạo dạn hơn.

Đang lúc ngây ngất, Hạng Thiếu Long chợt buông mẹ ra, lùi về phía sau, mỉm cười nói, „Đa tạ phu nhân ân sủng!"

rồi không thèm để ý đến ánh mắt van xin của mẹ, bước ra khỏi trại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lui Địch Tại Hoàng Thủy

H

ạng Thiếu Long và một trăm tử đệ của Ô Trác, tay cầm nỏ, mai phục trong khu rừng rậm cách doanh trại khoảng một trăm bước.

Trời sáng, đội ngũ do Thành Tế chỉ huy đã khuất dần ở phía hạ du.

Một lúc sau, tiếng vó ngựa và tiếng người đồng thời vang lên ở đôi bờ.

Một đội mã tặc gần bốn trăm tên đang xông ra từ khu rừng rậm, bờ bên kia bọn mã tặc cũng đang vượt sông qua, trong đó có một tên cao lớn ngồi trên ngựa, tay cầm khôi hồ, đó chính là tên mã tặc đầu sỏ Khôi Hồ đã tung hoành ở nước Triệu.

Chỉ thấy y đang giận dữ, nhảy xuống ngựa, đốc thúc thủ hạ đẩy những mảng bè xuống sông.

Tiếng vó ngựa vang lên, bọn mã tặc ở bờ bên này cũng men theo sông chạy đến.

Lại một nhóm mã tặc nữa bắt đầu vượt sông.

Hạng Thiếu Long trộm nhìn hai mắt Ô Trác, thấy gã trong tình thế căng thẳng này mà vẫn bình tĩnh như thường, trong lòng khen thầm.

Hơn hai mươi bè gỗ chở vật dụng, chiến mã vượt sông sang.

Sau khi người của Khôi Hồ chất đầy lương thực và chiến mã lên, bắt đầu sang sông.

Khôi Hồ cũng đang đứng trên một chiếc bè gỗ.

Lúc ấy bên bờ này chỉ còn lại năm sáu chục tên mã tặc đang phòng bị, vội vàng đuổi ngựa lên khoảng đất trống ở bờ sông Hạng Thiếu Long phất tay, tên từ trong rừng vun vút bay ra, cắm thẳng vào đối phương khiến cả người lẫn ngựa té lật nhào, thương vong quá nửa.

Khôi Hồ hoảng hốt, cố tránh tên. Trên bờ chỉ còn lại một số mã tặc la hét vang trời, chạy tán loạn.

Bọn Hạng Thiếu Long đã di chuyển đến tảng đá lớn bên bờ sông, tiếng nổ bật lên, tên bay như mưa vào bọn mã tặc đang ở trên bè.

Bọn mã tặc không thể chạy đi đâu được nên bị trúng tên, máu nhuộm cả bè gỗ và nước sông.

Khôi Hồ vội vàng hạ lệnh cho bè quay lại bờ bên kia.

Mọi người đều nhắm vào y, nhất tề phóng tên.

Bọn mã tặc tuy có mộc để đỡ, nhưng bọn cung thủ phía Hạng Thiếu Long là những tay bách phát bách trúng, nên từng tên mã tặc té nhào xuống.

Khôi Hồ thấy thấy tình thế đã hỏng, quát lớn một tiếng, nhảy ùm xuống nước, nấp ở dưới bè gỗ.

Bọn mã tặc đều bắt chước nhảy xuống nước.

Hai trăm tên mã tặc ở bờ đối diện chỉ còn biết kêu gào.

Lúc này bọn cung thủ phía Hạng Thiếu Long lại bắn tên xuống nước, máu đỏ phun lên khỏi mặt nước, sau đó là những thi thể nổi lềnh bềnh trên mặt sông, cảnh tượng rất tàn khốc.

Địch không chết thì ta mất mạng, đó từ lâu đã là quy luật trên chiến trường.

Các bè gỗ trôi xuống dưới hạ du.

Hạng Thiếu Long lại nghĩ đến tình thế của Thành Tế lúc ấy, liền hạ lệnh thu binh, không còn thời gian để ý đến sự sống chết của Khôi Hồ nữa, phóng ngựa lao về phía mã tặc, cướp vũ khí, lương thực và ngựa của chúng.

Chiến sự của phía Thành Tế lúc này đã đến phần kết thúc.

Chúng xuống đến hạ du cũng vừa đúng lúc hơn bốn trăm người của Tra Nguyên Dụ núp trong rừng sâu, yên lặng chờ.

Bốn trăm tên mã tặc men bờ sông đuổi đến, đến khúc quanh thấy quanh thấy Triệu binh đang đợi thì đã vào tầm nhắm của bọn cung thủ, tất cả đều lúng túng không biết tiến hay lùi. Bọn cung thủ phía Triệu binh nhất tề phóng tên, bọn mã tặc lập tức té nhào xuống ngựa.

Những tên còn lại không kịp lùi, định đi vòng qua lại bị bọn Tra Nguyên Dụ bắn tới bởi hoa lá, lộn xộn không thành đội ngũ nữa.

Lúc này viện quân của Hạng Thiếu Long cũng vừa đến, bọn mã tặc càng hoảng hốt hơn, chỉ trốn thoát được không đầy năm mươi tên, chúng bỏ ngựa, chạy vào rừng.

Thế là phía Triệu binh toàn thắng, toàn quân tung hô như sấm động, ngay cả người của Bình Nguyên phu nhân cũng chia sẻ không khí thắng bại này.

Còn phía Hạng Thiếu Long chỉ bị thương bốn mươi người, nhưng không phải trọng thương, thắng lợi quả thật đã làm nức lòng người. Một lần nữa đã chứng minh được chiến thuật linh hoạt có hiệu quả và đầu óc quân sự của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long sai hai mươi người mang ba trăm chiến mã đem về nước Triệu, còn vũ khí và lương thực thì giữ lại để dùng, sau khi băng bó số binh lính bị thương, cả đội nhân mã tiến về hướng đông.

Khi hoàng hôn đến, cả đội nhân mã đã rời Nội Hà chỉ có hai ngày rưỡi đường.

Vì đường sá không tốt, lại thêm vừa trải qua một cuộc kịch chiến, cả người lẫn ngựa đều mệt mỏi, ai nấy đều tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi, hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Phong cảnh lại thay đổi, thế núi liên miên, thảo mộc xanh tốt, cảnh đẹp như vẽ, vực thẳm sâu, thác đổ suối chảy, khiến ai cũng đều muốn thu hết cảnh ấy vào tầm mắt của mình.

Bên bờ sông là rừng sâu nguyên thủy bao la, có những cây lớn hàng chục người ôm không xuể.

Chốc chốc lại có tiếng kêu của bầy thú hoang, bọn Triệu binh đã sẵn được trên đường một ít thỏ hoang để làm cơm tối Có lúc lại lên đến trên cao, thu vào tầm mắt là thảo nguyên vô tận.

Chốc chốc lại thấy vài ruộng lúa, đối với Hạng Thiếu Long mà nói, quả thật là chốn Đào Nguyên, gã không hiểu vì sao mọi người lại cứ tranh đoạt lẫn nhau, duy chỉ có là bởi con người tham lam mà thôi.

Cảnh tuy đẹp, nhưng đường khá gian nan, không những phải có người mở đường mà nhiều khi phải hạ cây làm cầu để vượt qua khe suối.

Cả ngày đi không được mười dặm đường, cuối cùng hạ trại ở một ngọn núi.

Người tuy mệt, nhưng sĩ khí đều lên cao, giờ đây binh lính đã hoàn toàn nghe lệnh Hạng Thiếu Long.

Mỹ nhân sánh cùng anh hùng, Nhã phu nhân càng ngoan ngoãn với gã hơn. Từ hôm nói chuyện với Hạng Thiếu Long qua cửa sổ, Triệu Thiên né tránh gã, gã cũng im lặng, không vượt qua giới hạn ấy.

Sau bữa cơm, Bình Nguyên phu nhân lại sai người đến mời gã.

Hạng Thiệu Long rất lấy làm lạ vì thái độ hiện nay của mụ, vội vàng bước đến doanh trại của Bình Nguyên phu nhân.

Nào ngờ trong trại của Bình Nguyên phu nhân lại còn hai tên gia tướng, gã thất vọng vô cùng.

Bình Nguyên phu nhân đang ngồi dưới chiếu, sau khi mời gã ngồi thì quắc mắt nhìn gã nói, „Lần này chúng ta phải nói chuyện cho tử tế đấy!“

Hạng Thiệu Long tự nhiên hiểu rõ ý định của mụ, trong bụng giận lắm, nói xẵng, „Phu nhân cứ căn dặn!“

Bình Nguyên phu nhân liếc ngang gã, vẻ mặt vừa yêu vừa hận, nhưng vẫn lạnh lùng nói, „Giờ đây chúng ta đã đi xa đường lớn, rốt cuộc là đi đâu?“

Hạng Thiệu Long nói, „Đường xá gian nan, phu nhân đã mệt mỏi, chúng ta đầu tiên phải đến cuối Nội Hà rồi phải men theo sông đi về phía Đại Lương.“

Bình Nguyên phu nhân đột nhiên thở dài, hơi cúi người phía trước nói nhỏ, „Nếu ngươi... ta có thể đuổi bọn chúng đi Hạng Thiệu Long cả mừng, vội vàng gật đầu.

Bình Nguyên phu nhân phất tay ra hiệu cho hai tên gia tướng ra ngoài, ngưng thần nhìn gã hồi lâu, rồi nói với vẻ đầy tình cảm, „Ngươi quả là một nhân tài hiếm có, giờ đây chẳng còn kẻ nào dám hoài nghi ngươi đã xuất lĩnh năm mươi binh lính, chống cự với tám trăm tên mã tặc của Khôi Hồ.“

Hạng Thiệu Long cười, „Mã tặc chỉ là bọn Ô hợp, có thể thắng chúng mà không cần nhiều sức.“

Bình Nguyên phu nhân lắc đầu nói, „Có những người bẩm sinh đã làm tướng, không những có thể sai khiến tướng sĩ mà còn có thể dùng kỳ binh để thủ thắng, trăm trận trăm thắng, người chính là hạng người ấy."

Hạng Thiệu Long không biết mục sắp giở trò gì, chỉ đành khiêm nhường từ chối lời khen.

Bình Nguyên phu nhân mặt hơi đỏ, cúi đầu nói, „Vượt qua Nội Hà, đi về phía đông nam hai mươi ngày thì sẽ đến Bộc Thủy, sau đó tiếp tục xuôi về hướng nam, mười ngày nữa sẽ đến Phong Khâu, người giữ thành ấy là Quan Phá, người của ta, như thế chúng ta đã thoát hiểm rồi đó."

Hạng Thiệu Long nói, „Ty chúc đương nhiên hành sự theo căn dặn của phu nhân!" rồi hỏi với giọng ngạc nhiên, „Tại sao phu nhân đột nhiên đỏ mặt thế?"

Bình Nguyên phu nhân càng đỏ mặt hơn, giận dữ nói, „Lại còn cố ý giả vờ ư, rút ra cho bốn phu nhân."

Hạng Thiệu Long thấy mục tỏ vẻ như thế, trong lòng vui lắm, cười hì hì rồi đứng dậy thi lễ, „Tíchức xin cáo lui!"

Nhưng chân vẫn không cất bước.

Bình Nguyên phu nhân đâu phải muốn đuổi gã đi thật, thấy gã đứng yên đó, vừa giận vừa vui nói, „Sao còn chưa đi?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Phu nhân còn chưa thưởng cho tíchức mà!"

Bình Nguyên phu nhân trong lòng rất mâu thuẫn, liếc mắt nhìn gã rồi cúi đầu.

Hạng Thiệu Long bước tới, quỳ xuống sau lưng mục, hai tay đưa về phía trước kéo người của mục xuống. Quý phụ ấy liền đổ vào lòng gã, một lần

nửa gã lại đường hướng trọn đôi môi của mụ.

Hạng Thiệu Long biết rõ những thứ không có được là quý giá nhất. Vì thế sau khi hôn xong thì bỏ đi, chỉ để lại một mỹ phụ cô đơn này trong đêm.

Hơn hai mươi ngày tiếp theo, bọn họ tiếp tục đi về phía đông nam, vượt qua Nội Hà và Tây Hà, đi ngang qua thành Bộc Dương của nước Ngụy, từ Bộc Dương đi thẳng đến Bộc Thủy.

Sau mấy ngày bình an, thám tử lại báo về đã phát hiện được dấu vết của thám tử bên quân địch.

Xe ngựa của họ nhiều, lại phải sửa các xe bị hỏng, nên hành trình cũng rất chậm, không có cách nào cắt đuôi được kẻ địch, chỉ mong là kẻ địch sắp tới không lợi hại như Khôi Hồ là đã tốt lắm.

Lúc ấy đã gần đến Đại Lương, trên quan đạo đã có các trạm canh gác, khoảng vài chục thì gặp doanh trại của người Ngụy.

Bọn lính Ngụy có thái độ rất kỳ lạ, sau khi xem văn thư của họ xong, tuy không làm khó, nhưng cũng không hề cho người hộ tống, cho đến khi quan đạo đã dứt, họ chỉ còn cách đi thẳng về hướng đông đến Bộc Thủy.

Đội nhân mã dừng lại ở thảo nguyên.

Hạng Thiệu Long và Ô Trác, Thành Tế, Tra Nguyên Dụ bàn bạc riêng với nhau, ai nấy thần sắc đều trầm trọng.

Ô Trác nói, „Giờ đây hành tung của chúng ta và binh lực đã bị kẻ địch nắm trong lòng bàn tay, nhưng chúng ta không hề biết gì đến kẻ địch, đó là phạm đến điều đại kỵ trong binh gia."

Thành Tế tiếp lời, „Nếu kẻ địch tấn công thì sẽ trong hai ngày hôm nay, cho nên ở chỗ bằng phẳng này, dễ đánh mà khó thủ, kẻ địch sẽ không bỏ qua cơ

hội tốt này!" rồi mỉm cười khổ não, „Đáng sợ nhất là bọn Ngụy vương sai thủ hạ giả thành mã tặc đến tấn công, lúc ấy chúng ta khó tránh được đại nạn này."

Hạng Thiệu Long nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi nói, „Lời Thành Tế nói phải nếu là như thế, chúng ta không thể đứng yên chờ chết."

Ba người lắng nghe xem vị thống soái mưu trí hơn người của mình có diệu kế gì.

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Chúng ta sẽ tìm một nơi cao hiểm trở dựa lưng vào núi, mặt hướng ra chỗ bằng phẳng, dựng nên thành đất rồi đào hào, tích trữ nước suối, giữ mười ngày đến nửa tháng. Ngoài ra phái một ít khinh kỵ, đi trước đến Phong Châu, nhờ tướng giữ thành ở đó là Quan Phá phái binh đến cứu viện, dù cho Ngụy vương có quỷ kế đi chăng nữa thì cũng không thể nào làm khó chúng ta được."

Sau một hồi suy nghĩ cả bọn thấy chẳng có biện pháp nào hay hơn biện pháp này.

Lúc ấy Hạng Thiệu Long tìm Bình Nguyên phu nhân thương lượng, Bình Nguyên phu nhân nói nhỏ, „Về chuyện này người giỏi hơn ta, tất cả mọi chuyện người hãy quyết định đi."

Hạng Thiệu Long chưa bao giờ thấy mục dục dục, ngoan ngoãn như thế, trong lòng rất vui nói, „Phu nhân có muốn đêm nay tích trữ đến tìm bà hay không?"

Bình Nguyên phu nhân thở dài, „Đến Đại Lương rồi hãy nói có được không? Con trai của ta rất không vừa lòng ta và người đã gặp riêng nhau trong trại, giờ đây nó đang dần hồi phục lại, ta không muốn nó vì chuyện chúng ta mà tức giận."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Thiếu Nguyên quân, lòng hớn hởi rời xe của Bình Nguyên phu nhân, thông báo kế hoạch này cho Nhã phu nhân rồi bảo nàng lại chuyển lời cho Triệu Thiên cùng rõ.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng họ đã tìm một nơi cao như ý để hạ trại.

Toàn quân lập tức bận rộn, đồng thời Hạng Thiếu Long cũng phái hai mươi khoái kỵ mang thư của Bình Nguyên phu nhân chia thành mười đường đến Phong Châu xin cứu viện.

Lần này hạ trại không giống như lần trước, phòng tuyến chủ yếu là các hào sâu.

Họ đào một con hào sâu một trượng, rộng năm trượng xung quanh chỗ hạ trại, đất móc lên được đắp thành lũy ở trên hào, lại được gia cố thêm bằng đá, tạo thành một bức tường thành cao nửa trượng, lại chừa ra các lỗ để dùng bắn tên, sau đó lại nối các xe la ở trong bức tường đất ấy.

Phía bên ngoài bức tường đất thì cắm các thanh tre nhọn, lại đào thêm hố để làm bẫy ngựa, nói tóm lại họ đặt nhiều bẫy để ứng phó với kẻ cường địch.

Các loại cây cỏ mọc um tùm các bên đều được chặt bỏ để kẻ địch không còn chỗ ẩn nấp.

Quân doanh cũng theo cách này, sắp đặt theo hình bán nguyệt, chủ doanh ở trong, lực quân chia làm hai cánh, thành một hình bán nguyệt. Doanh trại lại cách bức tường thành đất hơn ba trượng, trừ phi bức tường thành đất bị phá, nếu không kẻ địch cũng không bắn tên hoặc phóng đá vào được.

Sau ba ngày, họ đã đắp xong thành lũy, các chạ bẫy cũng đã đặt xong.

Hạng Thiếu Long vì đề phòng kẻ địch đánh bằng hỏa công nên đã dẫn nước từ con suối ở sau núi vào trong doanh trại, tất cả đã được bố trí sẵn sàng, năm ngày đã qua.

Hôm ấy khi Hạng Thiếu Long đang lấp đặt lôi thạch, thám tử hồi báo, phát hiện một đội mã tặc gần một vạn tên đang đuổi đến.

Mọi người đều lo lắng, biết chắc chắn đây là kẻ địch đang đợi họ ở phía trước, vì đã lâu họ không xuất hiện nên chúng cuối cùng đành lộ diện.

Điều ấy đã chứng minh họ suy đoán không sai, bọn địch ấy chắc chắn là có Ngụy binh trà trộn vào.

Dù biết rõ sự thực là thế, họ cũng không hiểu vì sao Ngụy vương lại đuổi cùng giết tận đến thế, chỉ có một cách giải thích duy nhất là y sợ Tín Lăng quân đe dọa đến vương vị của mình, vì thế mới mượn cớ này để phá vỡ mối quan hệ giữa Tín Lăng quân và người Triệu. Còn những nguyên nhân khác thì họ không biết được. Song Ngụy An Ly vương nổi tiếng là một quốc quân ngu độn, dù làm ra chuyện gì hoang đường cũng chẳng có ai lấy làm lạ.

Một đêm bình an trôi qua, đến ngày tiếp theo, Hạng Thiếu Long căn dặn ngoài đám lính trực canh, toàn bộ đều phải nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần để ứng phó với kẻ địch.

May mà họ đã thu được nhiều vũ khí, lương thực, cung trên của bọn Khôi Hồ nên thủ mười ngày nửa tháng vẫn có thể vượt qua được. Còn một ưu thế nữa mà kẻ địch không ngờ đến là họ có thể đắp đất làm thành, cho nên không mang đến những dụng cụ để đối phó với kiểu phòng ngự này khiến cho họ dễ dàng chống đỡ hơn.

Hoàng hôn đến, đám mã tặc đã xuất hiện trên bình nguyên, lại còn hạ trại, thế là thế cuộc hai bên đối địch đã được thành lập.

Hạng Thiếu Long quan sát kỹ càng bọn địch, kêu lên thất thanh, „Xem kìa! Chẳng phải là Khôi Hồ đấy hay sao?"

Mọi người đều căng mắt ra, chỉ thấy một đội mã tặc đến đang hướng về phía họ, kẻ đi đầu chính là Khôi Hồ.

Thành Tế giận dữ nói, „Rõ ràng Khôi Hồ vốn là người của Ngụy vương, bọn mã tặc ấy chính là Ngụy binh cải trang, chuyên quấy nhiễu kinh tế và trị an nước khác, người Ngụy thật độc ác!“

Tra Nguyên Dụ lắc đầu than rằng, „Ta không hiểu vì sao đại vương lại gả nàng công chúa xinh đẹp nhất của chúng ta cho người Ngụy?“

Thành Tế vội vàng nói, „ông nên cẩn thận lời nói, nếu lọt vào tai đại vương thì ông và người nhà sẽ đại họa lâm đầu đấy Tra Nguyên Dụ cười khổ nào nói, „Vậy sống qua tối nay thì mới nói được!“

Hạng Thiếu Long biết y thấy thế giặc mạnh hơn phía mình gấp mười lần nên trong bụng có ý khiếp sợ. Vì thế gã nhú mào, quay sang nói với Thành Tế, „Chuẩn bị hỏa tiễn cho ta, có lẽ tối nay ta sẽ dùng đến.“

Không thềm để ý đến ánh mắt lạ lùng của bọn họ, gã về đến soái doanh thì lấy ra dụng cụ của mình, ra phía sau doanh trại.

La và ngựa bị nhốt ở hai chuồng gỗ lớn, thông thả uống nước suối và gặm cỏ non trên đồi.

May mà lúc ấy là đầu đông, nếu có một trận tuyết lớn thì chúng sẽ càng khó khăn hơn.

Gã ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi, gã dễ dàng leo lên trên nhờ dây móc câu, khi lên đến đỉnh núi, gã sắp đặt các vũ khí bí mật của mình rồi mới quay về doanh trại. Chỉ cần băng qua ngọn núi thì gã có thể hạ xuống hơn mười trượng ở ngoài bình nguyên, tiến hành hành động bí mật của mình.

Khi về đến soái doanh, Thành Tế hốt hải chạy đến, „Mau ra đây xem!“

Khi gã ra ngoài, chỉ thấy bọn tặc binh toàn bộ đều đang chặt cây, một đầu vót nhọn, mỗi cây dài khoảng một trượng xếp trên đất.

"Chúng định làm gì thế?" Ô Trác nhú mày nói.

Hạng Thiệu Long trong bụng đánh lô tô, lạc giọng nói, „Đó là công cụ tấn công thành đất của chúng ta, chỉ cần dựng nghiêng các cây này thì có thể chống cự được tên và lời thách của chúng ta."

Tra Nguyên Dụ ngạc nhiên nói, „Chiêu này quả nhiên hữu dụng, chỉ cần trước sau xếp ba hàng thì dù có đá lăn cũng chẳng sợ, lại có thể cản trở thị tuyến của chúng ta, khiến chúng ta không thể nào thấy được tình thế của chúng."

Ô Trác cười nhạt nói, „Dù chúng muốn cầm những thứ này, trước tiên cũng phải trả giá đắt, „ rồi nói tiếp, „Chúng đến một nửa số người là tốt rồi."

Ý gã muốn nói dù cho chúng có hy sinh nhiều người, số còn lại vẫn đủ sức tấn công vào thành đất.

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Yên tâm đi! Kẻ địch đã phạm một lỗi lầm to lớn đó là khinh địch. Các ông có thấy doanh trại của chúng không, chúng không hề có phòng ngự, mà lương thảo và ngựa thì ở tít phía sau hậu phương. Nếu chúng ta có thể cho chúng một mối lửa thì sẽ dễ dàng phá vỡ chúng thôi!“

Bọn ba người Ô Trác đều nhú mày, nhìn bọn giặc đang vây quanh ngọn đồi nhỏ, thầm nghĩ đối phương không hề khinh địch, dù cho thả một con chuột sang để phóng hỏa thì cũng đã rất khó.

Hạng Thiệu Long mỉm cười không nói lời nào mà quay về doanh trại nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ ngơi được hai canh giờ, tỉnh dậy thì trời đã về chiều, Nhã phu nhân đang đợi gã thức dậy cùng dùng cơm.

Hạng Thiệu Long thức dậy tắm rửa xong rồi ăn cơm.

Nhã phu nhân lấy làm lạ nhìn gã, „Xem ra chàng rất chắc chắn, nếu không tại sao lại hứng khởi đến thế. Nhưng ta cũng không rõ tại sao lần này chàng vẫn chắc chắn rằng có thể phá địch được?"

Hạng Thiệu Long ôm nàng vào lòng, cười nói, „Nhã nhi sợ rồi ư?"

Nhã phu nhân hôn gã rồi cười nói, „Không gặp chàng mới sợ đó, nhưng gặp chàng rồi thiếp cũng chẳng còn sợ gì cả.

à, chàng tới chỗ Triệu Thiên xem thử, cô ấy bảo có chuyện cần nhờ chàng đấy."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng Triệu Thiên còn khiến gã đau đầu hơn bọn mã tặc kia.

Nàng tam công chúa xinh đẹp này sau khi cho bọn thị nữ lui thì đến trước mặt gã e thẹn nói, „Hạng Thiệu Long, Triệu Thiên có thể mượn một vật của chàng không?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, „Công chúa muốn mượn gì?"

Triệu Thiên đưa bàn tay búp măng của nàng ra, nói, „Ta muốn mượn thanh trủy thủ của chàng."

Hạng Thiệu Long giật mình, tự hỏi chẳng lẽ nàng lại mất lòng tin đối với ta sao. Ta nhất định sẽ đưa nàng đến Đại Lương.

Triệu Thiên hai mắt đỏ hoe, u buồn nhìn gã, „Triệu Thiên không muốn chàng đưa đến Đại Lương, đến nơi nào cũng được, Đại Lương thì không."

Chẳng còn lời nào rõ ràng hơn để biểu đạt tình ý của nàng đối với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nghe xong máu nóng bốc lên, buột miệng nói, „Được! Hạng Thiếu Long hứa với công chúa, dầu cho đưa công chúa đến được Đại Lương, thì Hạng Thiếu Long cũng tìm cách đưa nàng trở về."

Triệu Thiên giật mình nói, „Thật không?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy khuôn mặt của nàng đỏ lựng, tràn trề sức sống, gã đánh liều nói, „Đây là một lời hứa!"

Nói xong lời này, người gã nhẹ nhõm.

Sự thực từ khi biết tình hình rắc rối của vương thất nước Ngụy, lại biết Triệu vương muốn đánh cắp Lỗ Công bí lục, gã biết Triệu Thiên không thể nào hạnh phúc được. Giờ đây đã tỏ rõ tâm ý, gã còn vui mừng hơn.

Triệu Thiên mừng lắm, nói, „Thiếu Long! Thiên nhi biết ơn chàng lắm."

Hạng Thiếu Long thấy nàng có lòng tin với mình như vậy nên trong lòng cũng hoan hỉ, móc thanh trủy thủ đặt vào tay nàng, thừa cơ nắm lấy bàn tay ngọc ngà ấy nói, „Chưa đến lúc cuối cùng, nàng đừng nên rút dao ra tự vận."

Triệu Thiên đỏ mặt, bỏ vật định tình ấy vào trong lòng, rồi cúi đầu nói, „Thiên nhi hoàn toàn nghe lời dặn của Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long đang định hôn nàng thì tiếng trống trận vang lên ở phía ngoài.

Nhìn tình thế dưới chân núi, Thành Tế mặt tái nhợt, chỉ có Ô Trác là bình tĩnh.

Kẻ địch đã dựng một bãi cây rộng khoảng hai trượng, bao vây tất cả mọi con đường dưới chân núi.

ở giữa bãi cây chỉ để một khoảng trống nhỏ đủ cho một người lọt qua, nếu cưỡi ngựa thì không thể lọt qua được.

Trên ngọn cây lại treo phong đăng, soi sáng cả một vùng rộng lớn.

ở phía ngoài bãi cây ấy lại tập trung gần hai nghìn mã tặc, hai trăm tên đầu tiên người cao lớn, tay cầm mộc thuẫn, dưới thuẫn lại có cọc dài có thể cắm xuống đất để mượn lực cản lời thạch.

Hai trăm tên khác tay cầm những công cụ như cuốc thuổng, có lẽ trước tiên chúng sẽ phá những cạm bẫy, lấp các hố đã cắm chông. Tiếp theo là năm trăm tên đang cầm cung nỏ để đánh từ xa, sau đó mới đến bọn cầm vũ khí dài như móc câu, thuẫn, kích, khí thế rất mạnh mẽ, khiến ai nấy cũng lạnh xương sống.

Khôi Hồ và vài tên ra dáng vẻ tướng lĩnh đang cưỡi ngựa chỉ trở về phía bọn họ, rõ ràng là đang bàn sách lược tấn công Ô Trác chỉ về phía một đại hạm có khuôn mặt dài như mặt chó sói nói, „Kẻ ấy tên gọi là lang nhân * Lê ngạo, là một tên mã tặc nổi tiếng ở biên giới nước Hàn, tề danh cùng Khôi Hồ, không ngờ cũng là người của Ngụy vương."

Hạng Thiệu Long nói, „Như thế có thể thấy rằng trong số một vạn tên ấy không phải cùng một bọn, nhưng toàn bộ là người do Ngụy vương phái đến. Hừ! Ta đã hiểu được chút ít. Ngụy vương đối phó với chúng ta, chính là muốn đả kích Tín Lăng quân, cũng có tư thù trong đó, bởi vì ta đã từng giết người của Khôi Hồ."

Rồi chợt nghĩ ra hèn chi ngày trước Đậu Lương âm thầm thông báo cho Khôi Hồ đến cướp ngựa và nữ nhân. Bởi vì chúng là gián điệp do Ngụy vương phái đến quấy nhiễu nước Triệu.

Thành Tế nói, „Xem ra chúng sẽ chia ra tấn công chúng ta cả ngày lẫn đêm để làm hao mòn sức chiến đấu của chúng ta."

"Cứu binh cứ cho là nhận được tin tức lập tức đến ngay, nhưng ít nhất là phải tốn năm ngày, chúng ta e chỉ ba ngày cũng chịu không nổi, nào ngờ thực lực của chúng hùng hậu như thế này, „ Tra Nguyên Dụ buồn rầu nói.

Tiếng trống vang lên. Bọn cầm thuẫn đứng len giữa hàng cây, đội hình xếp rất chỉnh tề, tiếp theo công binh và xạ thủ.

Hạng Thiếu Long thấy trời đã tối, quay sang Thành Tế hỏi về chuyện hỏa tiễn có bọc vải thấm dầu rồi căn dặn, „Các ông hãy phụ trách phòng vệ ở đây, ta sẽ vòng ngõ sau đốt cháy lương thảo và đuổi ngựa của chúng, xem chúng còn làm gì được nữa."

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn gã không biết gã làm cách nào để đến doanh trại của địch.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đại Phá Địch Quân

H

ạng Thiếu Long về trại của mình thay bộ dạ hành, gài đai có cắm kim châm vào eo, lại móc thêm công cụ leo núi, lưng đeo nỏ, bước ra phía sau trại.

Ngang qua trại Triệu Thiên, gã nén không được gọi, „Công chúa!“

Tiếng trống ngày càng gấp, rõ ràng kẻ địch sắp tấn công.

"Tùng tùng tùng..."

Tiếng trống vang lên từng hồi như tiếng gọi của tử thần.

Triệu Thiên chẳng biết có phải đang nhớ đến Hạng Thiếu Long hay không, nghe tiếng gọi của gã liền vừa mừng vừa lo gọi lớn, „Thiếu Long! Sao chàng lại ở đây? ô!"

Nàng chợt nhìn thấy bộ dạ hành trên người gã.

Hạng Thiếu Long nhìn nàng có vẻ đáng yêu như Ô Đình Phương, nhìn vẻ đẹp ngây thơ của nàng, mỗi thâm tình tù lâu chất chứa trong lòng nay tuôn trào, gã mỉm cười nói, „Giờ đây ta đi tử chiến với quân địch, công chúa có khích lệ ta không?"

Triệu Thiên giật mình, ánh mắt lộ vẻ sùng bái, ngẩng đầu lên, dẫu môi, lặng lẽ chờ nụ hôn đầu tiên mà không hề e ngại.

Hạng Thiếu Long trong lòng tràn trề ân tình, hôn lên đôi môi của nàng, đưa hai tay ôm lấy nàng vào lòng, từ khắc ấy gã nguyện lòng sẽ bảo vệ cho nàng..

Bỗng có tiếng kêu thét rầm trời.

Kẻ địch bắt đầu tấn công ở phía ngoài thành đất.

Hạng Thiệu Long và Triệu Thiên hình như không nghe được điều gì, hoàn toàn chìm đắm trong ngọt ngào.

Hạng Thiệu Long buông Triệu Thiên, mỉm cười, „Được một nụ hôn này! Hạng Thiệu Long ta có lòng tin sẽ bảo vệ được công chúa cho đến hết đời này."

Khi Triệu Thiên đang còn ngây ngất, Hạng Thiệu Long đã biến vào trong đêm tối.

Gió bắc thổi ù ù.

Hạng Thiệu Long từng bước bò lên núi bằng móc câu, gã chỉ dựa vào trí nhớ, cảm giác của mình mò mẫm từng bước chân, sau khi bò qua sườn núi thì đột nhập vào hậu phương của quân địch mà thần không biết, quỷ không hay.

Gã từng được huấn luyện quân sự ở thế kỷ XXI, đang đêm cướp trại như thế này đối với gã là trò trẻ con.

Không cần mặc bộ áo giáp nặng gần trăm cân, gã dang rộng hai cánh như một con chim, thoắt cái đã chuyển về hướng hậu phương của quân địch, doanh trại của quân địch là “thổ phương trận”, tức là các trại sẽ sắp xếp thành một hình vuông từ ngoài vào trong có năm lớp.

Doanh trại chứa lương thực đặt ở phía sau, tiếp theo là hai chuồng lớn nhất hàng trăm thớt ngựa chiến.

Tình thế bên kia càng lúc càng khẩn trương, doanh trại của địch thì lại an toàn im lặng, củi lửa lạnh tanh. Xem ra bọn tặc binh chưa đến lượt đi đánh, đang cố tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi.

Hạng Thiếu Long cười thầm, Hạng mỗ bảo đảm đêm nay các người sẽ khó ngủ yên, các người sẽ có một cơn ác mộng tàn khốc Chú ý quan sát bọn lính canh đang rất thoải mái, có tên còn ngủ gật.

Khi đến chuồng ngựa, càng tức cười linh, thì ra mười hai tên lính đang quây quần đánh bạc, xem ra rất hứng khởi, chúng hoàn toàn không để ý đến không khí khẩn trương khi hai bên đánh nhau.

Chỉ cần giải quyết được mười hai tên tiểu tặc này, gã có thể phóng hỏa đốt trại lương thực.

Vấn đề là làm thế nào để có thể giết mười hai tên lính có kinh nghiệm tác chiến phong phú này mà không tên nào chạy thoát.

Hạng Thiếu Long vò đầu suy nghĩ.

Lúc ấy có một tên bước về phía gã.

Hạng Thiếu Long giật mình, may mà kẻ ấy vừa đi vừa mở quần, mới biết đối phương định làm gì, gã liền ẩn mình sau một gốc cây.

Kẻ ấy bước vào trong lùm cây, chỉ thấy ánh sáng lóe lên, yết hầu hơi lạnh, hồn đã thăng thiên.

Hạng Thiếu Long rút thanh Phi Hồng kiếm ra, cời giáp ngoài của kẻ ấy mặc vào người, nghênh ngang bước vào, cho đến khi đến sau lưng hai tên trong số ấy thì đưa tay tóm tóc hai tên đó quật mạnh đầu vào nhau, sau đó buông hai tay đưa chặt mạnh vào ót của hai tên khác.

Hạng Thiếu Long ra tay thật mau lẹ khi bốn tên ngã xuống, bảy tên còn lại mới phát giác đã xảy ra chuyện.

Loáng một cái, Hạng Thiếu Long rút thanh Phi Hồng kiếm ra chồm người tới chiếc bàn đá bảy gã kia đang ngồi, cắt đứt yết hầu của ba tên.

"Bốp", một chân đá ra, trúng vào mệnh môn của một tên đang rút đao ra khỏi vỏ được một nửa, khiến y ngất đi.

Ba tên còn lại hồn phi phách tán đang tìm đường.

Hạng Thiếu Long cười thầm, phóng thanh Phi Hồng kiếm đâm thẳng vào lưng của một tên, hai tên còn lại thấy gã mất vũ khí thì rút kiếm quay lại.

Hạng Thiếu Long cho tay vào thắt lưng rút ra hai thanh phi châm, vẩy tay một cái phi châm bay ra như điện chớp cắm vào mi tâm của hai tên.

Hạng Thiếu Long bước tới rút thanh Phi Hồng kiếm ra lần vào đêm tối.

Tiếng la hét càng kịch liệt hơn.

Tiếng lôi thạch cũng âm âm vang lên, có thể thấy kẻ địch đã tấn công lên sườn đồi, bọn Thành Tế đành phóng lôi thạch về phía kẻ địch đang tiến lên.

Hạng Thiếu Long đã phá được chuồng ngựa, gã vội vàng tháo cung xuống, lén vào bầy ngựa, đến gần trại lương thực.

Từ góc độ ấy có thể thấy được một hàng hơn hai mươi trại đang vây ở vòng ngoài, ở mỗi cửa trại đều treo phong đăng, ngọn đèn lắc lư trước gió, doanh trại thì lạnh tanh, chỉ có vài tên lính vừa canh giữ vừa ngủ gật, phòng thủ rất lỏng lẻo Điều này cũng chẳng trách bọn chúng, bởi vì nơi đây là trận địa hậu phương của chúng, lại tưởng rằng người của Hạng Thiếu Long đã bị vây khốn, nên mới sơ ý như thế.

Sáng nay Hạng Thiếu Long đã leo lên cao, quan sát hai hàng cuối cùng gồm hơn bốn chục doanh trại, tất cả đều dùng để chứa lương thực, cho nên mới khỏi cần bọn thám tử đi dò thám. Doanh trại theo kiểu "thổ phương trận" này đầu đuôi hướng về hai phía nam bắc, lúc ấy là gió bắc thổi, cho nên nếu gã có thể đốt được trại lương thực ở đầu phía bắc thì nói không chừng lửa

sẽ mau chóng đốt toàn bộ doanh trại của kẻ địch, đặc biệt là trong doanh trại có nhiều cỏ dại, rất dễ trở thành một trận hỏa hoạn lớn.

Sau khi quyết định, Hạng Thiệu Long quỳ một chân xuống, đốt ngọn hỏa tiễn, bắn vào trại lương thực gần nhất, gã chọn bắn vào sau trại để kẻ địch khỏi phát giác ngay.

Sau khi đốt trại lương ở vòng ngoài, gã lại dùng mỗi lửa đốt luôn kho lương của súc vật, lúc ấy mới tìm một thốt ngựa khỏe nhất, không có yên cương, đi vòng ra khoảng rừng thưa bên cạnh rồi lên vào giữa doanh trại địch.

Bấy giờ ở trại phía bắc có khói bốc lên, ngọn lửa cũng bắt đầu bốc lên, một số tên lính phát giác ra nên quát nhau cứu hỏa, chạy cả về hướng ấy.

Tiếng ngựa hí càng làm cho kẻ địch lúng túng hơn. Trong nhất thời cả doanh trại nhốn nháo cả lên.

Hạng Thiệu Long vừa tìm ngựa đi chậm lại, phóng hỏa tiễn, gã chọn phóng vào những trại ở phía ngoài, chỉ cần phía ngoài bốc cháy thì những tên đang ngủ say sưa phía trong đừng hòng thoát ra.

Nhân lúc kẻ địch đang chú ý tập trung cứu hỏa ở phía bắc, gã lại mặc bộ giáp của kẻ địch, ngang nhiên băng qua doanh trại, chạy qua phía bên đối diện.

Bọn lính bắt đầu hỗn loạn, những tên lính đang ngủ bừng tỉnh dậy, ngơ ngác chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Một số tên tướng có kẻ địch đến tấn công, chưa kịp mặc áo giáp đã cầm binh khí xông ra.

Kẻ địch giày xéo lên nhau mà chạy.

ở phía bắc có tiếng vó ngựa vang lên, rõ ràng bầy ngựa bị hoảng hồn nên đang tìm cách thoát ra.

Hạng Thiệu Long thúc ngựa lên, không ai chú ý đến gã, có tên còn quát gã mau đuổi theo bầy ngựa.

Hạng Thiệu Long trả lời lại, đánh qua một vòng, lúc bấy giờ những trại phía sau đã hoàn toàn chìm trong biển lửa, lửa lại bắn với cây cỏ nên càng cháy mạnh hơn. Hạng Thiệu Long ném cung tên xuống, rút ra thanh Phi Hồng kiếm, hể thấy phong đăng là đập vỡ, dầu hỏa chảy trên đất, lập tức bắt lửa còn nhanh hơn hỏa tiễn nhiều.

Có tiếng quát ở sau lưng.

Hạng Thiệu Long phục người trên lưng ngựa, ba mũi tên bay lướt qua lưng gã.

Hạng Thiệu Long cười lớn, chân kẹp vào bụng ngựa, chạy ra một khoảng xa, sau khi đập vỡ hơn mười ngọn phong đăng mới phát giác kẻ địch đang chạy về phía mình, nên không do dự thúc ngựa chạy về phía trại mình.

Lúc bấy giờ tặc binh đánh nhau ở phía ngoài mới quay về, hoảng sợ đến nỗi tưởng bị kẻ địch đánh vào.

Lúc ấy ngoài Khôi Hồ, Người sói và bốn tên đầu sỏ, những tên khác đều là bộ binh, khi cưỡi ngựa quay về, bọn cưỡi ngựa như Khôi Hồ vượt lên trước hết.

Hạng Thiệu Long tài cao gan lớn, dứt thanh Phi Hồng kiếm vào vỏ, hai tay rút ngọn phi châm cầm sẵn vào trong tay.

Trong đêm tối chỉ có thể nhờ ánh lửa từ xa, nhưng cũng chẳng thấy được gì, bọn Khôi Hồ còn tưởng người của mình đến báo tin, quát lớn, „Có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long trả lời lớn, „Là người của Thiếu Nguyên quân!"

Bọn đầu đảng đều thất kinh, xông vội tới. Khôi Hồ và Người sói ở phía sau, Hạng Thiếu Long thầm than đáng tiếc, vẫy tay một cái, phi châm phóng ra như điện chớp.

Lực cổ tay của gã thật lợi hại, thêm nữa đầu phi châm dài vào nhọn, lực xuyên rất mạnh, cắm vào giáp xuyên qua người, hai tên đầu đảng đi đầu lập tức trúng châm.

Khi hai tên này ngã xuống ngựa, Hạng Thiếu Long lại lập tức rút hai ngọn phi châm phóng tiếp hai tên phía sau.

Khôi Hồ và Người sói đồng thời cảm thấy không ổn, quát lớn rồi rút trường kiếm ra, thúc ngựa vòng qua hai bên để xông tới, lúc ấy hai kẻ đi đầu kêu lên thảm thiết rồi ngã gục trên lưng ngựa.

Hạng Thiếu Long không còn thời gian lấy phi châm về nữa, một tay giữ ngựa, tay kia rút Phi Hồng kiếm ra xông về phía Người sói.

Người sói quát lớn, mượn thế xông tới của thốt ngựa, một kiếm chém vào mặt kẻ địch.

Hạng Thiếu Long giơ kiếm ra đỡ, đồng thời nghiêng người ra ngoài, mượn thế đá bay lên một cước, trúng vào hông Người sói.

Đó là thế đá tạt cái biên từ thời quyền Thái, Người sói kêu thảm một tiếng, nằm bẹp trên lưng ngựa.

Lúc ấy hai tên trúng tên mới té xuống đất.

Con chiến mã mất chủ nhân nên hoảng hồn giậm chân hí vang trời, trong đó có một con giơ chân lên, khi giậm xuống thì vừa đúng ngay lúc Người sói

rơi xuống đất, vó ngựa hạ xuống ngay trúng ngực của y. Tiếng xương ngực bị gãy vang lên rôm rốp, tên hung đồ bị giẫm chết ngay tại trận.

Hạng Thiếu Long chạy vòng qua hai thót ngựa ấy, thừa cơ rút ra một ngọn phi châm, đuổi đến sau lưng Khôi Hồ.

Khôi Hồ thấy sự việc không xong, quay đầu ngựa chạy về hướng doanh trại đang cháy.

Hạng Thiếu Long cười phăng bộ giáp nên người nhẹ nhõm.

Lúc này gã nhẹ hơn Khôi Hồ gần trăm cân, lại thêm ngựa rất khỏe nên chớp mắt đã đuổi gần đến sau lưng Khôi Hồ, chỉ còn cách khoảng hai chục thước.

Hạng Thiếu Long không nói tiếng nào, phóng phi châm ra.

Nào ngờ Khôi Hồ thấy chạy không thoát nên quay ngựa cũng vừa tránh khỏi ngọn phi châm.

Lúc ấy bọn lính lo cứu hỏa nên xung quanh không có người, thành ra cục diện của hai người lúc này là một chọi một.

Khôi Hồ cầm kiếm xông lại, quát lớn, „Người là ai?"

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Chính là người bạn cũ, Hạng Thiếu Long của ngươi đây."

Tiếng keng keng vang lên, hai người thúc ngựa chạy đến, giao nhau ba kiếm mà chẳng kẻ nào chiếm phần hơn.

Hạng Thiếu Long không ngờ lực tay của y lại mạnh như thế, kiếm thuật lại giỏi, khi quay đầu ngựa, gã dùng hai chân kẹp bụng ngựa, tay phải cầm kiếm, tay trái rút phi châm ra.

Trong những ngày này gã phần lớn thời gian ngồi trên lưng ngựa, khiến cho thuật cưỡi ngựa của gã tăng tiến rất nhanh chóng, không còn mù mờ như ngày nào nữa.

Khôi Hồ thừa cơ rút cung nỏ ra, lấp tên thật nhanh, vút một tiếng phóng tên về phía Hạng Thiếu Long, trường kiếm thì ngậm trên mồm.

Hạng Thiếu Long trước giờ đã được huấn luyện tránh né bom đạn, nào sợ tên của y, né qua một bên, tránh được một bên, hai chân kẹp bụng ngựa tiến nhanh về phía trước.

Khôi Hồ không ngờ gã có thể né được, vội ném bộ cung về phía gã, đưa tay lấy thanh trường kiếm trên mồm xuống.

Hạng Thiếu Long tung chân đá bay bộ cung ra, rút thanh Phi Hồng kiếm ra chém ngang ngực Khôi Hồ.

"Keng" một tiếng vang lên.

Khôi Hồ tuy có thể đỡ được kiếm này, nhưng vì đã mỏi mệt, mà đối phương lại mượn sức ngựa xông đến, khiến cho người y phải nằm rạp trên lưng ngựa.

Hạng Thiếu Long quát lớn, lật tay ném phi châm ra.

"Chong một tiếng, phi châm tuy trúng Khôi Hồ, nhưng trúng vào phần cứng trên mũi y, bắn ra trở lại.

Hạng Thiếu Long biết tình thế nguy cấp, nếu cứ giằng co mãi như thế này thì kẻ địch sẽ kéo đến, càng khó chống đỡ hơn, nên mạo hiểm lật người bay bổng ra sau, phóng thanh Phi Hồng kiếm ra.

Lúc bấy giờ Khôi Hồ đã ngồi thẳng dậy, hai chân kẹp bụng ngựa, nên bị thanh Phi Hồng kiếm bén ngót bay thẳng vào lưng, khiến gã bị đâm chết

ngay tại trận.

Thốt ngựa tiếp tục phóng về phía trước, được hơn mười trượng thì xác Khôi Hồ lật nhào xuống ngựa.

Hạng Thiếu Long chạy vội lên rút thanh Phi Hồng kiếm ra.

Lúc này bên doanh trại phía quân Triệu có tiếng thét vang trời, chắc Thành Tể thấy kẻ địch rối loạn nên thừa cơ xuất trận Hạng Thiếu Long hào khí ngất trời, cắt thủ cấp của Khôi Hồ, nhảy lên lưng ngựa, phi về phía hai ngàn tặc binh đang chạy đến, la lớn, „Khôi Hồ chết rồi! Các người mau chạy đi!"

Lúc bấy giờ mấy tên lính đang cầm đuốc chạy về, vì phía sau có truy binh nên luống cuống, lại thấy phía trước có người cầm thủ cấp Khôi Hồ, nên tưởng bị hai đầu đánh lại, vì thế la hét giẫm đạp lên nhau chạy tứ tán.

Binh bại như núi đổ, bọn tặc binh phía sau chẳng biết chuyện gì xảy ra nên cứ theo phản ứng dây chuyền mà cuống cuồng bỏ chạy.

Hơn hai ngàn tên địch không đánh mà tan.

Hạng Thiếu Long và bọn Thành Tể gặp nhau, toàn quân đều vui mừng.

Bọn tặc binh mất đi đầu đảng, doanh trại lại bị cháy, ngựa chiến lương thực đều mất cả, chẳng còn lòng dạ nào đánh nhau nữa nên bỏ chạy. Hạng Thiếu Long dẫn binh tướng đuổi theo giết đến tận sớm hôm sau mới quay về.

Lần này bên phía Hạng Thiếu Long chỉ chết năm người, bị thương hơn một trăm rưỡi người. Không đầy một ngàn quân mà có thể phá được một vạn đại quân, thương vong nhẹ như thế, quả là một kỳ tích hiếm thấy, điều này cũng thực sự xác lập địa vị trên chiến trường của Hạng Thiếu Long.

Nhưng cũng rất nguy hi ểm.

Khi doanh trại địch phát hỏa, người của Khôi Hồ đã dẹp được các trở ngại trên sườn núi, lấp đầy các hố có chạm bẫy, khi vừa phát động vượt hào thì phía sau có cấp báo nên đành phải lui binh.

Hàng cây gỗ ngược lại đã trở thành chướng ngại cho kẻ địch lui binh, bọn địch bị lôi thạch và xạ tiễn bắn trúng nên máu chảy thành sông, giống như địa ngục ở chốn nhân gian.

Thủ cấp của Khôi Hồ và Người sói được ngâm trong rượu thuốc. Hạng Thiếu Long sai người đem về tặng Triệu vương để cho thấy người của y uy phong đến cỡ nào.

Đó chính là sự công kích về mặt tâm lý của Hạng Thiếu Long đối với Triệu Mục, khiến cho Triệu vương ngày càng cảm thấy gã quan trọng, giả sử ngày sau Triệu Thiên có bề gì thì cũng dễ ăn nói.

Khi Hạng Thiếu Long về doanh trại, ngoài gã Thiếu Nguyên quân vì đổ kỵ mà thác bệnh không đi ra ngoài, ngay cả Bình Nguyên phu nhân cũng đến chúc mừng gã khai hoàn, tưởng không cần nhắc đến Triệu Nhã, Triệu Thiên nữa.

Từ cổ mỹ nhân đã yêu anh hùng, ánh mắt của bọn nữ nhân đều hướng về gã khiến gã ngây ngất như đang bay.

ở thế kỷ XXI, tình huống này không thể có, tất cả mọi người hành động đều phải có sự phối hợp của tập thể, mỗi người chỉ góp một phần nhỏ công sức của mình trong đó.

Nhưng trong thời Chiến Quốc này, tràn trề chủ nghĩa anh hùng lãng mạn cá nhân, cho nên mới có những chuyện như Thương ưởng có thể xoay chuyển được thời cuộc, hoặc một danh tướng như Liêm Pha.

Hạng Thiếu Long lại là một sản phẩm của siêu thời đại, có tri thức quân sự và đã được huấn luyện cho nên có thể đánh đâu thắng đó.

Vì thế đám nữ nhân sao không hâm mộ gã được.

Ngay cả một người đàn bà lòng dạ độc địa như Bình Nguyên phu nhân cũng liếc mắt với gã, một nhân tài như thế, nếu bỏ thật quá phí.

Hạng Thiếu Long bị thương ở nhiều chỗ nên được Triệu Nhã và Triệu Thiên kéo vào trong trại rửa vết thương đắp thuốc Nhã phu nhân thấy Triệu Thiên săn sóc cho Hạng Thiếu Long, trong lòng lo lắng. Nếu hai kẻ này có mối quan hệ thì quả thật họa sẽ giáng xuống đầu.

Triệu Thiên dịu dàng hỏi, „Đau không?”

Được hai người đẹp chăm sóc, Hạng Thiếu Long vui sướng mỉm cười trả lời rồi nằm xuống chiếu, ngủ thiếp đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chuyện Tam Tấn Hợp Nhất

S

au khi đại thắng Khôi Hồ, Hạng Thiếu Long vẫn còn lưu lại chỗ ấy thêm mười ngày nữa.

Lúc này những kẻ bị thương tích cũng bình phục, sau khi mọi người thương lượng, sợ người Ngụy giờ thủ đoạn một lần nữa, không chờ cứu binh của Quan Pha mà tự mình lên đường.

Sau khi bàn bạc xong, Hạng Thiếu Long tìm Bình Nguyên phu nhân.

Bọn gia tướng của mụ đã thay đổi thái độ với gã, cung kính với gã như thần tướng.

Hạng Thiếu Long biết được từ chỗ Nhã phu nhân, từ khi Bình Nguyên quân qua đời, hơn ba ngàn gia tướng thực khách của y không coi trọng Thiếu Nguyên quân, bỏ đi hết chỉ còn lại không quá năm trăm người.

Triệu vương nếu không nghĩ tới mối quan hệ giữa họ và Thiếu Nguyên quân thì đã không dung tha cho Thiếu Nguyên quân, để y trở thành một tên ác bá hoành hành ở Hàm Đan.

Bọn gia tướng ấy phần lớn là người Triệu, không có thiện cảm mấy với người Ngụy. Lúc ấy phát hiện bọn Bình Nguyên phu nhân sau khi đến Ngụy thì sẽ không trở về Triệu nữa nên lòng người đều thay đổi. Còn Hạng Thiếu Long là chủ soái lý tưởng nhất, vì gã là con rể của nhà họ ô, điều quan trọng hơn gã là một người chính nghĩa có kiếm thuật quỷ khốc thần sầu và đảm lược.

ở thời đại này, chỉ cần là kẻ mạnh thì tất có người đi theo. Mà Hạng Thiếu Long chính là một kẻ mạnh như mặt trời mới mọc.

Thực khách và gia tướng sẽ thể hiện thực lực của bản thân.

Năm xưa Tín Lăng quân có thể đoạt binh phù của Phổ Bì để đối phó với người Tần, cũng vì y có mấy ngàn gia tướng. Giờ đây người nhà Bình Nguyên phu nhân thay đổi thái độ, đó chính là chuyện bình thường.

Đến trại của Bình Nguyên phu nhân, gã gặp Thiệu Nguyên quân, Thiệu Nguyên quân không thèm nhìn mà bỏ đi mất.

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, ta không tìm người gây chuyện thì có thể coi như phúc trạch tổ tiên người để lại.

Sau khi đã thương Thiệu Nguyên quân, thù hận của gã đối với Thiệu Nguyên quân cũng nhạt nhiều đi, nhưng gặp thái độ thù nghịch ấy, bất đồ nhớ lại chuyện cũ.

Trong trại, Bình Nguyên phu nhân đang nằm trên chiếu, tay gác lên gối, một dáng vẻ rất khêu gợi khiến cho Hạng Thiệu Long tim đập thành thịch.

Năm mươi sinh Thiệu Nguyên quân Triệu Đức tuổi không quá mười lăm, cho nên giờ đây con đã lớn như thế mà mẹ cũng chỉ chưa quá tuổi ba mươi, mà tuổi ấy là thời hoàng kim của phái nữ.

Mối quan hệ giữa Hạng Thiệu Long và mẹ lúc này không giống như mối quan hệ giữa bọn thanh niên trẻ tuổi nữa mà phần nhiều bởi lợi ích thực tế.

Cho nên nhìn thấy dáng vẻ Bình Nguyên phu nhân lúc này, gã nghĩ đến chuyện nam nữ. Nhưng ngược lại gã trở nên dằn lòng tử tế, ngồi xuống bên cạnh mẹ.

Bình Nguyên phu nhân lạnh nhạt nói, „Hạng Thiệu Long, người phải chăng không muốn chờ viện quân mà lập tức lên đường?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Phu nhân đoán được rồi à?"

Bình Nguyên phu nhân liếc mắt đưa tình cùng gã nói, „Không phải đoán mò, mà ta dựa vào tính cách của người mới nghĩ ra được. Bởi vì người không phải là hạng người tự động bỏ đi quyền chủ động của mình."

Hạng Thiệu Long suýt tí nữa không trả lời nổi, cười khổ não nói, „Phu nhân hình như thay đổi thái độ với tíchức, không những không phòng bị tíchức mà còn đang quyến rũ tíchức!"

Bình Nguyên phu nhân cười khúc khích, lườm gã rồi nói, „Trong lòng người toàn ý nghĩ xấu xa! Trông ta chẳng phải quyến rũ người, mà là hy vọng người chân thành nói rõ, cho nên thái độ mới thay đổi, đó là chuyện tự nhiên thôi!"

Hạng Thiệu Long giả vờ kinh ngạc, „Nói vậy, phu nhân trước nay chưa bao giờ chân thành với Hạng mỗ hay sao?"

Bình Nguyên phu nhân thản nhiên trả lời, „Có thể nói như vậy, bởi vì lúc ấy ta chưa biết hết về người, cho đến sau khi người phá được đại quân của Khôi Hồ, ta mới biết người không phải là người dễ bị kẻ khác thao túng, mà người cũng có đầy đủ trí tuệ để làm được điều này."

Hạng Thiệu Long cười khổ sở, „Phu nhân khiến tíchức hồ đồ cả rồi, tíchức làm sao biết lời phu nhân lúc nào thật lúc nào giả. Ngộ nhờ phu nhân thay đổi sách lược đối phó với tíchức thì sao?"

Bình Nguyên phu nhân không trả lời gã, đột nhiên hỏi, „Người có biết An Ly vì sao phá hoại hôn ước này của hai nước Triệu Ngụy hay không?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu.

Bình Nguyên phu nhân trong mắt hiện lên vẻ đau đớn, chậm rãi nói, „Chuyện này phải nói từ mười hai năm trước, đó là ba năm trước khi xảy ra trận chiến Trường Bình, Triệu Thiên mới ba tuổi."

Hạng Thiệu Long rất hiểu rõ về lịch sử thời kỳ này, tiếp lời, „Phải chăng phu nhân nói chuyện Tần Chiêu vương sai Sát nhân vương Bạch Khởi tấn công nước Hàn?"

Bình Nguyên phu nhân cười khẩy, „Sát nhân vương! Hừ, cái ngoại hiệu ấy rất phù hợp với một tên hung đồ hai tay nhuộm đầy máu như y!" rồi mù thờ dài nói tiếp, „Người Tần nếu muốn tấn công sang phía đông thì trước tiên phải diệt cho được tam Tấn, Hàn Triệu Ngụy chúng ta. Trong tình thế ấy, ba đại thần có quyền thế nhất của tam Tấn bí mật đặt ra kế hoạch, là khi còn sống phải hợp nhất tam Tấn trở thành một nước lớn giống như đại Tấn trước kia, chỉ như thế mới có thể đánh bại được người Tần, trở thành thiên hạ chí tôn."

Hạng Thiệu Long giật mình, „Thì ra lại có suy nghĩ như thế."

Bình Nguyên phu nhân chuyển chủ đề, „Người có biết vì sao ta phải lấy Bình Nguyên quân chăng?"

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, „Chắc bà nghĩ Bình Nguyên quân có thể đoạt được vương vị chứ gì?" miệng lại nói, „Đó phải chăng là một cuộc giao dịch chính trị hay không?"

Bình Nguyên phu nhân buồn bã nói, „Đại khái có thể nói như thế! Nhưng cũng là một phần của kế hoạch, chính là lợi dụng mối quan hệ hôn nhân giữa các hoàng tộc để kéo gần quân chủ các nước lại với nhau."

Rồi mù mỉm cười, „Nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì ta và Vô Kỵ đều có hy vọng rất lớn với nước Triệu. Trước trận Trường Bình, người Triệu rất mạnh về quân sự. Nước Triệu là nước đầu tiên không lấy chiến xa làm chủ lực mà chuyển thành bộ binh."

Vô Kỵ chính là tên của Tín Lăng quân.

Trong thời Xuân Thu, khi đánh nhau quân chủ lực của các nước là chiến xa. Chiến xa là tượng trưng của địa vị và thực lực. Đồi xe thành ngựa là một cuộc cải cách, điều này đã làm thay đổi hình thức chiến tranh.

Nước Triệu đã nhiều năm cọ xát với quân Hung Nô, nên tích lũy được nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Người Triệu biết được sự lợi hại của kiểu đánh cưỡi ngựa bắn tên theo kiểu dân du mục, điểm lợi lớn nhất của kiểu đánh này là rất linh hoạt, di chuyển rất nhanh, cho nên mới bỏ kiểu đánh lấy chiến xa làm chủ lực.

Bình Nguyên phu nhân buồn rầu nói, „Nhưng trận Trường Bình đã dập tắt ước mơ của chúng ta, nhưng điều đó cũng làm cho chúng ta càng tin rằng chỉ có một phương pháp duy nhất để sinh tồn là hợp nhất tam Tấn. Chỉ có như thế mới có thể tránh được chiến tranh."

Hạng Thiệu Long nói, „Ba vị đại thần đó, nước Ngụy đương nhiên là Tín Lăng quân, nước Triệu là Bình Nguyên quân, nước Hàn là ai?"

Bình Nguyên phu nhân nói, „Ta không muốn nói ra, tóm lại là họ vận dụng sức ảnh hưởng để ba nước đặt ra hôn ước. Triệu vương sau này sẽ là người Hàn, còn Tín Lăng quân cưới con gái nước Triệu làm thê, lần này Triệu Thiên giả cho bị quân nước Ngụy, chính là một mắt xích trong kế hoạch ấy."

Hạng Thiệu Long vỡ lẽ ra, vỗ đùi nói, „Hắn là An Ly vương nghe được tin này sợ ba nước hợp nhất sẽ khiến y mất đi vương vị nên mới không tiếc mọi giá để phá vỡ hôn ước này. Nhưng y vốn là vua của một nước, muốn từ hôn chỉ cần nói một câu là được, tại sao phí nhiều công sức như thế?" rồi lạnh lùng nhìn mục nói, „Tại sao phu nhân lại muốn phá hoại trình tiết của Triệu Thiên."

Bình Nguyên phu nhân đỏ mặt nói, „Muốn tính nợ cũ với ta à?"

Rồi mục thở dài nói tiếp, „Giờ đây tình thế đã thay đổi. Bình Nguyên quân mất sớm khiến cho đại quyền nước Triệu rơi vào con người đầy dã tâm

Triệu Mục. Tín Lăng quân bị buộc phải quay về nước Ngụy, đấu tranh cùng tên hôn quân An Ly vương ấy, hôn ước của Triệu Thiên đã mất đi ý nghĩa vốn có."

Sau một lúc trầm tư, mục ngược mắt lên nhìn Hạng Thiếu Long, „Thực ra chẳng ai giữ uy tín cả, nhưng bề ngoài thì đều làm ra vẻ tốt đẹp. Tên hôn quân An Ly vương đã nhiều lần thất tín, làm sao lại có thể thất tín với người Triệu nữa.

Huống chi y vẫn còn kiêng dè Vô Ky lắm, nào dám công nhiên từ hôn."

Rồi mục hạ giọng nói, „Đối phó Triệu Thiên chỉ là chuyện thứ yếu, người y muốn trừ khử là ta. Bởi vì y biết nếu ta và Vô Ky hợp lại thì đó là mối uy hiếp lớn đối với y, bởi ta cũng độc ác và thâm hiểm như Vô Ky vậy."

Không ai hiểu rõ câu cuối cùng của mục bằng Hạng Thiếu Long, gã nhìn thẳng vào mắt mục rồi trầm giọng hỏi, „Phu nhân tại sao đột nhiên lại tỏ thật lòng với tíchức, nói hết bí mật động trời này ra?"

Bình Nguyên phu nhân đưa chân ra ép vào một bên hông Hạng Thiếu Long, hai má đỏ hồng, dịu dàng nói, „Bởi vì ta tìm thấy được tia hy vọng mới ở người. Trừ phi người mãi mãi không quay về nước Triệu, nếu không thì phải có cuộc đấu tranh sống chết với Triệu Mục. Nếu người có thể trừ khử được Triệu Mục, thậm chí thay thế y thì tam Tấn có thể hợp nhất được!" rồi hạ giọng nói, „Nhưng đây chẳng phải là nguyên nhân quan trọng nhất. Thiếu Long người có muốn nghe nữa không?"

Hạng Thiếu Long đau đầu lắm, chẳng biết mục ta phải chăng dùng cách khác để đối phó gã. Bởi vì đêm ấy khi nghe cuộc đối thoại giữa hai mẹ con nhà này, ấn tượng độc ác như rắn rết của Bình Nguyên phu nhân đối với gã thật quá sâu đậm. Huống chi mục thương yêu con như vậy làm sao có thể để cho thù nhân của đứa con mình biết được bí mật ghê gớm của mình.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, nếu người muốn đùa với ta thì ta nhất định sẽ theo tới cùng, rồi đưa tay đặt lên mũi, nhìn vào đôi mắt của ngươi, „Đương nhiên muốn nghe!"

Bình Nguyên phu nhân hai mắt long lanh, cúi xuống nhìn bàn tay của gã thỏ thẻ nói, „Bởi vì người ta muốn đầu hàng chàng đó, cầu xin chút tình yêu của chàng."

Hạng Thiếu Long nhích tới gần, hai tay ôm lấy Bình Nguyên phu nhân, miệng vờ vập hôn lên môi ngươi.

Một tiếng hừ lạnh lung từ ngoài cửa vang lên.

Hai người hoảng hốt buông nhau ra, nhìn về phía cửa.

Thiếu Nguyên quân giở rèm bước vào, hai mắt trừng trừng.

Họ đồng thời đều nghĩ Thiếu Nguyên quân đã nhìn thấy cảnh cả hai thân mật với nhau, chỉ là y thấy cảnh đó nên lui ra, dùng tiếng hừ lạnh lung để nhắc nhở nên mới giả vờ chẳng biết gì mà đi vào phía trong.

Trong lòng Hạng Thiếu Long dâng lên niềm khoái trá vì được báo thù, không chờ Thiếu Nguyên quân lên tiếng, vươn vai đứng dậy nói, „Đêm nay chúng ta sẽ hành quân, xin phu nhân hãy chuẩn bị." Rồi gã không thèm để ý đến Thiếu Nguyên quân mà bước ra ngoài.

Hạng Thiếu Long đã hiểu được rất nhiều điều mà trước kia còn mờ mịt, ví dụ như sở dĩ Điền Đan phái Ngao Ngự Mâu đến phá hoại cuộc thông hôn giữa Ngự và Triệu là bởi y không muốn hợp nhất tam Tấn. Điều này không những bất lợi với nước Tần mà còn uy hiếp đến nước Tề và các nước khác.

Tam Tấn tuy không cùng họ, nhưng dấu sao cũng chung chủ cũ, dĩ nhiên gần gũi hơn các nước khác.

Năm ấy Tín Lăng quân cướp hồ phù, đoạt binh quyền là để bảo vệ cho nước Triệu, mong có một ngày tam Tấn có thể hợp nhất, trở thành một quốc gia mạnh nhất.

Nhưng Đào Phương đã từng nói người Ngụy là kẻ xảo trá nhất, Bình Nguyên phu nhân này đối với mình có lẽ chỉ có ba phần thành ý mà thôi, nhưng đối với Tín Lăng quân mà nói, gã chẳng qua chỉ là một con cờ hữu dụng mà thôi.

Nhưng điều ảnh hưởng đến quyết định của gã chính là tam Tấn không thể nào hợp nhất được, điều này đã ghi rõ ràng trong lịch sử.

Gã có thể thay đổi lịch sử hay sao?

"Binh vệ đại nhân!"

Hạng Thiệu Long giật mình nhìn sang, té ra là hai tên thị tỳ cận thân của Triệu Thiên.

Hai nô tỳ ấy cũng tương đối xinh đẹp, lớn hơn Triệu Thiên một tuổi, khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Hai tên nô tỳ ấy cúi đầu trước mặt gã, nói, „Tam công chúa có lời mời đại nhân."

Hạng Thiệu Long bước đi trước còn tên nô tỳ đi phía sau.

Hạng Thiệu Long quay nhìn lại thì thấy má nàng đỏ ửng, lấy làm lạ hỏi, „Tiểu Đồng sao e thẹn đến thế?"

Tên nô tỳ Thúy Đồng thẹn lắm cúi gầm mặt xuống không dám nhìn gã.

Lúc này cả hai đi ngang qua bọn lính canh bước vào phía trong, trong khu vực doanh trại nữ nhân chẳng có một ai.

Hạng Thiếu Long vốn là người phong lưu, nắm tay nàng hỏi, „Trong trại của nàng có người không?"

Tên nữ tỳ Thúy Đồng vừa lo vừa vui nói, „Đại nhân, cầu xin người coi chừng người khác biết được."

Bọn tiểu Siêu ở trong vén rèm ra, giật mình khi thấy Hạng Thiếu Long buông tay Thúy Đồng, lúng túng bước vào trại Triệu Thiên.

Năm ngày ấy Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên cả hai người đều tình chàng ý thiếp, thân mật với nhau nhưng cũng không dám vượt qua giới hạn.

Triệu Thiên thấy gã đến, đưa cho gã một bao da dài may bằng tay, nói, „Bao da này người ta đặc biệt may cho mộc kiếm của chàng, Thiên nhi ghét những thứ binh đao, nhưng chỉ có mộc kiếm của Hạng lang là ngoại lệ."

Nói rồi sầm mắt nhìn thanh Phi Hồng kiếm của gã đang đeo ở eo. Hạng Thiếu Long thích thanh Phi Hồng kiếm vì nó nhẹ, cố mang theo bên mình, thấy mỹ nhân nặng tình như thế, kéo nàng vào lòng rồi hôn, „Ngay cả danh kiếm nước Việt mà cũng không muốn nhìn sao?"

Triệu Thiên liếc gã, „Kiếm nước Việt tuy tốt nhưng là vật của Triệu Mục tặng cho chàng, nhìn vật nhớ người, cho nên ta không thích thấy nó."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Thì ra nàng không thích Triệu Mục."

"Ta không những hận y, mà còn hận cả phụ vương."

Hạng Thiếu Long dìu nàng ngồi xuống chiếu nói, „Triệu Mục có hành vi vô lễ với nàng ư?"

Triệu Thiên rúc vào người gã, buồn bã nói, „Ta và người Ngụy có hôn ước, y không dám làm càn, nhưng mẹ của Thiên nhi vì y mà chết."

"Cái gì?" Hạng Thiếu Long giật mình, lạc giọng hỏi.

Triệu Thiên nước mắt tuôn rơi, ôm cứng Hạng Thiếu Long nói, „Hạng lang hãy làm chủ cho Thiên nhi, hãy thay Thiên nhi giết tên gian tặc ấy."

Hạng Thiếu Long lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói, „Hãy cho ta biết mẹ nàng đã bị hại như thế nào?"

Gã chưa hề hỏi qua về chuyện trong cung, cũng còn tưởng Triệu vương hậu chính là mẹ của nàng.

Triệu Thiên nước mắt lưng tròng, rầu rĩ nói, „Lúc ấy mẹ ruột của Thiên nhi là Chiêu Nghi được phụ vương sủng ái nhất Một đêm Triệu Mục và phụ vương gọi mẹ vào tẩm cung, hôm sau mẹ đã treo cổ tự vận. Thiên nhi lúc đó chỉ mười tuổi nhưng không thể nào quên được cảnh này, mẹ chết rất khổ!“ rồi nàng khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng công chúa xinh đẹp không chút tì vết này lại có một tuổi thơ đáng buồn như thế, gã cứ để cho nàng khóc. Gã chỉ ôm lưng nàng, trong lòng thì trào dâng lên một nỗi tức giận không thể nào dập tắt được.

Triệu Mục và Hiếu Thành vương quả là hai tên không bằng loài cầm thú, giở những trò đồi bại trong cung khiến cho không biết bao kẻ chết oan.

Hoàng cung chính là nơi che giấu điều Ô uế, vô luân nhất. Cách duy nhất để thay đổi là tự mình thống nhất thiên hạ, đặt ra pháp độ mới.

Gã nhớ lại lời Nguyên Tông.

Ngày ấy khi bàn luận về tư tưởng của thời đại này với Nguyên Tông, Hạng Thiếu Long có nhắc đến Khổng Tử, Nguyên Tông bữu môi nói, „ông ta chỉ không chịu đối diện với hiện thực, suốt ngày chỉ biết đến chuyện ngày xưa, chỉ muốn giữ rịt lấy truyền thống, không chịu thay đổi. ông ta lại còn đề

xướng cái gọi là lễ nhạc, chỉ khiến cho quân chủ của các nước càng thêm xa xỉ hơn, biến tài sản của cả nước thành của riêng. ông ta chỉ giỏi nói mà không màng đến sự thật trước mắt, lại không biết đến chuyện hành quân đánh trận, không hề coi người đệ tử làm vườn của ông là Phàn Trì ra gì."

Hạng Thiệu Long đương nhiên không phản bác ý kiến của y, song cũng biết tư tưởng của hai nhà Mặc và Khổng trái ngược nhau lắm.

Mặc Tử không những là một chiến sĩ lừng danh, mà là một thợ mộc bị Khổng Tử khinh thị. Lại còn có điểm phân biệt rất lớn, đó chính là học thuyết của Khổng Tử, ông cố ý duy trì cái truyền thống này, còn Mặc Tử là người theo đuổi một thiết chế xã hội mới.

Chẳng kể thống trị nào thích tư tưởng của Mặc Định.

Hạng Thiệu Long từ miệng Nguyên Tông mới biết được rằng danh từ "Nho" lúc ấy chẳng phải là do đệ tử của Khổng Tử dùng.

Cái gọi là nhà nho, chính là những hạng như Chúc, Tông, Bộc, Sứ được vương thất nuôi dưỡng, sau khi gia chủ suy sụp, lưu lạc đến dân gian, lại có kiến thức về thi, thư, lễ, nhạc, giúp đỡ người ta cúng kính chôn cất, hoặc dạy dỗ học trò để kiếm sống.

Cho đến khi Khổng Tử đưa ra lý tưởng "quân tử Nho", Nho mới được sử dụng riêng cho họ.

Mỗi học thuyết đại diện cho một tư tưởng chính trị. Đối với Hạng Thiệu Long mà nói tư tưởng của Mặc Định tương đối hợp với bụng dạ gã. Song đương nhiên không phải gã chấp nhận hoàn toàn.

Triệu Thiên khóc xong, thấy gã im lặng không nói, nên không được liền gọi, „Hạng lang!"

Hạng Thiếu Long nâng mặt nàng, hôn lên má nàng nói, „Đừng sợ! Sau này ta sẽ bảo vệ cho nàng."

Triệu Thiên rầu rĩ nói, „Ta không muốn quay về nước Triệu nữa."

Hạng Thiếu Long ngăn người ra nói, „Nàng muốn ở lại nước Ngụy sao?"

"Đương nhiên không phải, chỉ cần có thể ở bên chàng, ta chẳng sợ khổ gì cả." Triệu Thiên nói rồi nàng khóc rấm rứt, „Giả sử về đến nước Triệu, lại không thành hôn, Triệu Mục nhất định sẽ chẳng tha cho ta, lúc ấy Triệu Thiên đành lấy cái chết để báo đáp Hạng lang thôi."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Y có thể hoành hành ngang ngược như thế sao? Ni phu nhân chẳng phải an toàn dưới bàn tay của y hay sao?"

"Ni phu nhân làm sao giống được! Công công của bà ta là danh tướng Triệu Xa, các tướng lĩnh trong cung đều phục tùng ông, cho nên Triệu Mục có muốn cũng không dám ép buộc bà ta. Nhưng Triệu Thiên hoàn toàn dựa vào phụ vương, phụ vương chẳng bảo vệ cho Thiên nhi, Thiên nhi đành chịu thôi, „ Triệu Thiên nói.

"Có ta đây!" Hạng Thiếu Long an ủi nàng.

Mới biết rằng thì ra Triệu Ni gả cho anh của Triệu Quát, chẳng trách nào Triệu Ni và Triệu Nhã thân mật như vậy.

Triệu Thiên thở dài, „Nếu Thanh chống cự không được, thì cùng đành học cách của mẹ già mà thôi, „ rồi nàng khóc òa lên lần nữa.

Vì Triệu Thiên, vì mối thù của Thư Nhi, khi về đến Triệu quốc, chính là lúc sống chết giữa gã và Triệu Mục. Gã sẽ bất chấp thủ đoạn để tiêu diệt tên gian tặc ấy, dù phải nhờ vào Tín Lăng quân và Bình Nguyên phu nhân gã cũng làm.

Rời chỗ Triệu Thiên, Hạng Thiếu Long quay về soái trại.

Thành Tể và Ô Trác đang chờ gã về bàn con đường đi đến Phong Khâu.

Sau khi cùng Bình Nguyên phu nhân nói chuyện, gã đã hiểu ra nhiều chuyện trước đây mà mình không hiểu.

Nếu gã có thể quay về đến thế kỷ XXI thì gã chắc chắn sẽ là một chuyên gia nghiên cứu lừng danh về sử Chiến Quốc.

sau khi Tam gia phân Tấn, chia thành ba nước Hàn, Triệu, Ngụy, nhưng điều đáng tức cười là cả ba nước này lúc nào cũng hy vọng hợp nhất, vấn đề là do ai làm chủ của nước này.

Phương pháp trực tiếp nhất là xâm lược và chinh phục các nước khác.

Đầu tiên là nước Ngụy tấn công Hàm Đan, chiếm giữ hai năm, rồi sau đó bị nước Tề ép buộc phải thoái lui.

Nước Tề cũng chẳng phải tốt đẹp gì với người Triệu, chỉ vì nước Tề sợ ba nước kia hợp nhất nên mới hành động như vậy Sau đó nước Ngụy đại bại ở trận Mã Lăng, mười vạn hùng binh tan vỡ trong chớp lát, ngay cả chủ soái là thái tử Thân và đại tướng Bàng Quyên cũng mất mạng, từ đó không gượng dậy nổi.

Cuộc chiến Mã Lăng của nước Ngụy cũng giống như cuộc chiến Trường Bình của người Triệu đều có ảnh hưởng sâu sắc.

Mà các nước khác đều sợ tam Tấn hợp nhất, nên liên tiếp động binh với Ngụy. Tề, Tần, Sở đã nhiều lần đánh Ngụy, nước Ngụy không thể nào dùng võ lực để thống nhất tam Tấn được. Nhưng sự uy hiếp của người Tần ngày càng mạnh.

Vì thế ba đại thần có quyền lực nhất của tam Tấn đã dùng thủ đoạn thông hôn để mong hợp nhất tam Tấn bằng phương thức hòa bình.

Nhưng nước Tề lúc nào cũng giám sát họ, cũng vì thế Điền Đan phái Ngao Ngụy Mâu đến phá hoại cuộc hôn nhân này.

Hiện nay Hạng Thiệu Long có thể khẳng định được Ngao Ngụy Mâu sẽ không tha cho họ.

Ngao Ngụy Mâu không phải là bọn Ô hợp nửa cướp nửa lính như Khôi Hồ mà là một sát thủ chuyên nghiệp, có phần hơi giống với bộ đội đặc chủng của gã trước kia, chuyên môn thâm nhập vào phía quân địch để điều tra, nắm vùng, phá hoại hoặc ám sát, rất khó ứng phó. Cho nên họ phải sớm hội nhau với viện quân, lúc đó họ mới có thể an toàn được

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31: Dừng Lửa Diệt Địch

N

ăm nay sương xuống thật chậm, cỏ trên thảo nguyên vẫn xanh mơn mớn.

Bình nguyên nằm trên sông Hoàng Hà và các nhánh sông Bộc Thủy băng ngang qua, hai con sông lớn này chia làm hàng trăm nhánh tưới cho đất đai, các con sông dài ngắn đan xen vào nhau, cỏ mọc xanh tốt, đâu đâu cũng thơm mùi cỏ, chen lẫn vào đó là thảo nguyên rừng rậm và các trảng cỏ khô.

Đại đội nhân mã đi thẳng mãi trên thảo nguyên xanh tốt ấy.

Tuy là đất tốt, nhưng vẫn chưa được khai phá, chỉ có một số ít mục dân sống, mỗi dân tộc đều có phương thức sống riêng của mình, giống như dân tộc Bạch Di trong nước Triệu, họ có thể tự do tự tại không chịu trói buộc của nhà cầm quyền.

Nơi đây chuyên chăn nuôi ngựa, bò và hươu. Trên đường đi có thể thấy hàng đàn lớn đang thong thả gặm cỏ. Nhưng nơi đây là vùng nguyên thủy nên đây cũng là nơi các loài mãnh thú hoành hành.

Nhưng đáng sợ nhất là bầy sói hoang, đôi lúc lại đuổi theo sau mà chẳng hề sợ hãi.

Hạng Thiệu Long phái mười đội, mỗi đội năm người đi trinh sát trước, để tránh kẻ địch mai phục trong rừng hoặc các bụi cây.

Ba ngày sau, địa thế bắt đầu thay đổi, trước mặt là đồi núi nhấp nhô, các loại cây cối mọc um tùm làm cản trở bước đi của họ.

Hạng Thiệu Long cảm thấy bất ổn lắm.

với một kẻ hung đồ lừng danh như Ngao Ngự Mâu, tuyệt đối sẽ không ngu ngốc như bọn Khôi Hồ, ít nhất y cũng đã dò thám bước đi của họ.

Nếu suy luận này chính xác thì gã Ngao Ngự Mâu ấy nhất định đang theo dõi họ, chờ đến lúc tốt nhất thì mới hạ thủ. Chúng có thể động thủ ở đây chăng?

Vừa đến lúc chính ngọ, đáp án cuối cùng đã có, đó là một ngọn núi to đang chặn phía trước, con đường duy nhất là một con đường hẹp dài ba dặm.

Hạng Thiếu Long nhíu mày, trầm ngâm một hồi rồi gọi bọn Thành Tế, Tra Nguyên Dụ lại rồi nói, „Nếu ta đoán không lầm thì Ngao Ngự Mâu và người của y nhất định chờ chúng ta ở thung lũng sâu phía trước."

Thành Tế gật đầu nói, „Thám tử hồi báo, hình như có người mai phục ở hai bên vách núi, chỉ cần lăn đá xuống thì toàn quân chúng ta sẽ tan vỡ."

Tra Nguyên Dụ khổ sở nói, „Nơi đây đâu cũng là đồi núi cây cỏ, nếu kẻ địch phóng hỏa, chỉ cần khói mù đặc thì chúng ta cũng ngạt thở mà chết."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Khói dày đặc chỉ có thể đối phó với những kẻ không phòng bị, Nguyên Dục, ông hãy sai toàn bộ bọn thủ hạ, chặt sạch tất cả những cây cối trên ngọn núi và sườn đồi này, sau đó lại đào các hố sâu trên sườn đồi, dẫn nước ở con suối gần đây vào trong hố, sau đó dựng trại chung quanh. Trên ngọn núi đặt quân để bảo vệ cho doanh trại. Đồng thời trong doanh trại phải chuẩn bị một lượng lớn nước sạch, ít nhất mỗi trại hai thùng, mỗi người phải mang theo những thứ như khăn mặt, khi gặp khói thì nhúng nước đắp lên mặt, lúc đó sẽ không sợ bị ngạt thở vì khói nữa."

Tra Nguyên Dụ đang định hành động thì Hạng Thiếu Long gọi y lại nói, „Cẩn dặn tất cả mọi người cởi áo giáp xuống để làm việc dễ dàng hơn!"

Tra Nguyên Dụ nhận lệnh.

Hạng Thiếu Long, Thành Tế và Ô Trác nghiên cứu một chập rồi đi tìm Triệu Nhã, Triệu Thiên. Thiếu Nguyên quân cùng mấy tên gia tướng xông tới hỏi, „Hạng Thiếu Long! Tại sao dừng ở nơi nguy hiểm như thế này? Làm sao đối phó với hỏa công của địch?"

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Nếu người thích thì hãy một mình vượt sơn cốc này đi! Thứ lỗi ta không thể phụng bồi được."

Thiếu Nguyên quân hai mắt như đổ lửa, trầm ngâm một hồi, đương nhiên không dám mạo hiểm, nói, „Tiến không được thì lui về sau đến nơi an toàn."

Ô Trác nhin không được nói, „Chỉ còn ba canh giờ nữa là trời tối, đường núi lại khó đi, nếu tiến thối không được thì Thiếu Nguyên quân giận dữ quá, „Câm mồm lại, tên nô tài như người không có tư cách chen vào."

Ô Trác biến sắc, tay đặt lên đốc kiếm.

Hạng Thiếu Long vỗ vai Ô Trác, mỉm cười, „Công tử nhầm rồi, Ô Trác là chiến hữu của ta, lời của y cũng là lời của ta."

Thành Tế cười nhạt nói, „Lời người nào có lý, ta sẽ nghe người ấy."

Thiếu Nguyên quân mặt lúc đỏ ửng, lúc tái nhợt, tức giận bỏ đi mất.

Ô Trác cảm kích nói, „Có thể chen vai sát cánh cùng tôn cô gia chiến đấu thật là một chuyện vui trong đời."

Hạng Thiếu Long vỗ vai y rồi chỉ về phía sơn cốc, „Chỉ cần có thể thủ qua đêm nay, ta chắc chắn có thể đối phó với phục binh ở trong sơn cốc này."

Thành Tế nói, „Theo thuộc hạ suy đoán, người của Ngao Ngự Mâu không đông hơn chúng ta, nếu không sẽ tấn công chúng ta từ sớm."

Nói một lúc, Hạng Thiếu Long đi tìm Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân vui lắm, nói, „Thiếu Long! Có những điều Nhã nhi không nói thì không được, xin chàng chớ trách!"

Hạng Thiếu Long cười, „Hắn nàg định hỏi về chuyện của ta và Triệu Thiên, yên tâm đi! Tam công chúa vẫn là xử nữ."

Nhã phu nhân nói, „Nhưng chàng khơi dậy lửa tình của ả, ả làm sao chịu gả cho người Ngụy, chúng ta còn đến Đại Lương làm gì nữa chứ?"

Hạng Thiếu Long nói, „Thì đi đánh cắp Lỗ Công bí lục vậy!"

Nhã phu nhân giận dỗi nói, „Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long nói, „Ta biết nàng muốn nói, nếu Tín Lăng quân biết được chúng ta đến đánh cắp Lỗ Công bí lục của y, tự nhiên sẽ cản trở chúng ta đúng không?"

Nhã phu nhân cắn vào vai gã, giận đến nổi không nói một lời nào.

Hạng Thiếu Long xoa vai nàng, trấn an, „Hãy tin ta đi! ở cái thời lừa bịp lẫn nhau này, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, cá và gấu đều có cả."

Nói đến đây, có tiếng bọn thị nữ vọng vào, „Thành phó tướng mời Hạng gia ra ngoài mau!"

Hạng Thiếu Long thở dài quay sang nói, „Hắn là gã Thiếu Nguyên quân ấy lại gây chuyện rồi."

Không ngoài dự đoán, Thiếu Nguyên quân triệu tập bọn gia tướng, tự mình rời khỏi ngọn núi này.

Khi Hạng Thiếu Long đến, Bình Nguyên phu nhân đang cố gắng khuyên đứa con trai yêu quý của mình từ bỏ ý nghĩ ấy Thiếu Nguyên quân thấy Hạng Thiếu Long, lửa giận bốc lên đến đầu, quát tháo om sòm, „Ta sẽ

không chịu chết cùng với kẻ khác đâu, ở đây toàn cây cối, địch tối ta sáng, chúng ta có thể giữ được bao lâu? Chỉ có kẻ ngốc nghếch không hề biết đánh nhau mới có thể làm chuyện ngu ngốc như thế này."

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, nói, „Người có tư cách gì phê bình người ta? Người có thể phá được đại quân của Khôi Hồ chăng? Khi Khôi Hồ tấn công, ngoài chuyện nấp ở trong trại, người còn làm được trò trống gì?"

Thiếu Nguyên quân không ngờ mẫu thân lại chạm đến vết thương của mình trước mặt người khác, không thể cất mặt lên được, gật đầu nói, „Hay lắm! Giờ đây bà hoàn toàn đứng về phía người ngoài, quay đầu lại đối phó con trai của mình, từ hôm nay trở đi ta sẽ không có người mẹ ruột như bà."

"Bốp."

Bình Nguyên phu nhân giận lắm, tát y một bạt tai, người run rẩy, nói, „Người nói một lần nữa thử xem!"

Thiếu Nguyên quân xoa bên má vừa bị tát, mắt phóng ra một tia nhìn ác độc, liếc về phía Bình Nguyên phu nhân và Hạng Thiếu Long, lạnh lùng nói, „Có tên gian phu này thì còn cần đứa con trai như ta làm gì nữa, „ rồi cao giọng nói, „Bọn bây, muốn sống hãy theo ta!"

Bình Nguyên phu nhân giận đến nổi mặt không còn chút máu, quát lớn, „Không một kẻ nào được phép đi, nhà này do ta làm chủ, đến lúc nào mới đến lượt y nói chuyện."

Bọn gia tướng đều im lặng, nhưng ai cũng biết chẳng kẻ nào dám mạo hiểm đi cùng Thiếu Nguyên quân.

Bình Nguyên phu nhân lạnh lùng nhìn Thiếu Nguyên quân rồi nói, „Nếu người không khẩu đầu nhận sai với ta, đừng hòng ta tha thứ cho người, „ nói rồi hừ một tiếng quay về trại.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến Thiếu Nguyên quân, hạ lệnh, „Nếu muốn sống thì phải lập tức làm việc cho ta."

Bọn gia tướng dạ ran, không thèm để ý đến Thiếu Nguyên quân nữa, tản ra đi chặt cây.

Những người khác cũng bỏ đi, chỉ để lại một mình Thiếu Nguyên quân trên ngọn núi.

Mặt trời đã lặn về tây, hoàng hôn buông xuống trên mặt đất, gió lạnh từng chập thổi đến từ tây bắc.

Hạng Thiếu Long ra lệnh cho toàn quân phải chuẩn bị binh khí gác trên đầu nằm, toàn doanh trại chỉ có vài ngọn đèn, không khí thật thê lương lạnh lẽo.

Hạng Thiếu Long, Thành Tế và Ô Trác ngồi trong một chiếc xe la ở vòng ngoài, quan sát động tĩnh bốn bên.

Có tiếng rơi của vật cứng từ một bên núi truyền lại.

Ba người giật mình.

Cuối cùng đã biết được rõ ràng sự tồn tại của kẻ địch, chứng minh suy đoán của hạng Thiếu Long là đúng.

Tiếng rơi đó chính là vì kẻ địch gặp phải dây thừng của họ đã đặt sẵn từ trước.

Cần phải biết rằng trước lúc đó, họ chỉ suy đoán rằng quân địch sẽ tấn công. Nếu có quân địch thì chúng tất sẽ náu mình trong sơn cốc, mà nơi đây là đất người Ngụy, nên Ngao Ngụy Mâu phải đánh nhanh rút gọn, thừa lúc trời tối đến cướp trại. Nếu muốn đánh vào đêm tối thì đánh bằng hỏa công là hay nhất. Mà đánh bằng hỏa công thì phải chiếm vị trí thượng phong, tức là kẻ địch phải rời sơn cốc, mục tiêu đó chính là đỉnh núi phía bên kia.

Cho nên họ nằm vào điểm này, đã đặt các dây thừng ở hai bên doanh trại, kẻ địch sẽ bị dây thừng kéo trúng chân, phát ra tiếng, đồng thời có thể biết được vị trí của kẻ địch là ở đâu.

Có nhiều tiếng la oai oái vang lên.

Hạng Thiệu Long cười lớn, cao giọng nói, „Ngao Ngự Mâu, người trúng kế rồi! Phóng tiễn."

ánh lửa bùng lên, hàng trăm ngọn hỏa tiễn bắn lên cao, đặc biệt là hai bên hông trại và sơn cốc.

Nhất thời mỗi lửa bay tứ tán, cỏ khô bốc lửa dần dần lan rộng ra sơn cốc, kẻ địch đã hoàn toàn làm mồi cho lửa. Thì ra Hạng Thiệu Long đã sớm sai người tưới dầu lên cây cối.

Khí đen dày đặc, thổi vào sơn cốc, chỉ có một ít thổi về hướng doanh trại.

Mọi người vội vàng rút khăn ra nhúng nước, đắp lên mặt, che mũi lại.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên, bọn địch lúng túng không thể ngờ được là Hạng Thiệu Long tiên phát chế nhân, dùng lửa tấn công bọn chúng.

Có bóng người chạy ra.

Miệng sơn cốc đã bị ngọn lửa chặn lại, nên bọn địch mai phục bốn bên doanh trại chỉ còn cách mạo hiểm tấn công ra.

Triệu binh thấy chủ soái một lần nữa tính toán như thần, lòng quân phấn chấn nên phóng loạn tiễn về phía kẻ địch đang cố ý xông vào các hố nước, đánh lên sườn đồi.

Không hề được yểm hộ, lại bị khói đen dày đặc hun, kẻ địch té nhào xuống, chỉ có vài chục tên là nhào tới được hố nước nhưng cuối cùng cũng bỏ thân

trên sườn đồi.

Kẻ địch đã hoàn toàn thất bại.

Hạng Thiếu Long thấy kẻ địch mặc dù lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan nhưng vẫn hung hãn nên thầm kêu may mắn. Nếu giao tranh chính diện, dù thắng được cũng tổn thất nặng nề, đâu có dễ dàng như thế chẻ tre thế này, có thể thấy hai điều trí dũng không thể thiếu một.

Cả ngọn núi gần đó đều bốc cháy dữ dội, lửa bốc lên đến tận trời, từng gốc cổ thụ đổ xuống.

Khói đen bay thẳng vào trong sơn cốc, ngọn lửa lớn tiến dần vào bên trong.

Kẻ địch bị lửa dồn vào trong, có một số tên cố xông ra được thì đã bị biến thành người lửa, không cần bắn tên cũng chẳng sống được.

Vốn là vùng sơn dã tuyệt đẹp nhưng đã trở thành địa ngục trần gian.

Tiếng kêu thảm thiết từ trong vang lên tận trời xanh.

Thây người chất đầy trên sườn đồi và ở các hố nước, máu chảy thành sông.

Đến sáng hôm sau thì trong vùng đất chu vi mười dặm trở thành vùng đất trọc, ở phía xa ngọn lửa vẫn còn cháy, nhưng đã yếu dần.

Diệu kế của Hạng Thiếu Long không mất một binh một tốt, ngay cả hình dáng của Ngao Ngự Mâu thế nào cũng chẳng biết mà đã diệt gọn được kẻ địch.

Thi thể chất đầy các nơi, ước tính ít nhất đôi phương chết cháy khoảng một ngàn tên.

Chỉ là chẳng biết Ngao Ngự Mâu có trong số đó không.

Hạng Thiếu Long dẫn bọn thám tử dò đường trong sơn cốc, sau khi xác định không có kẻ địch đã lập tức khởi hành, rời bỏ cái địa ngục trần gian này.

Qua sơn cốc, sau khi đi về phía đông hai canh giờ, cả đội nhân mã đã đến bờ tây của Bộc Thủy, đoạn sông này bùn ít mà cát nhi êu, nước rất trong xanh.

Lại đi thêm xuống phía nam vài dặm nữa thì một mặt hồ trong xanh hiện ra trước mắt, hồ này rất rộng, cỏ cây tươi tốt, có vô số đại nhạn, vịt trời, chim bói cá bay lượn qua lại, trời mây non nước một màu xanh thắm, đẹp như một bức tranh.

Cả đoàn người sau một đêm mỏi mệt, đến đây thì đã yên tâm, lập tức dựng trại bên hồ, nổi lửa thối cơm.

Lại có mấy tên quân quăng lưới bắt cá, tăng thêm sự thú vị cho chuyến đi.

Nhã phu nhân nổi hứng, sai người quây màn ở một góc hồ, cùng bọn Triệu Thiên và các cung nữ tắm tấp.

Hạng Thiếu Long ngồi ở một tảng đá to bên bờ hồ, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, một màu xanh vô tận phía trước mắt, nước hồ trong xanh khiến lòng gã mê đắm.

Vài tên lính cỡi đồ nhảy xuống hồ vùng vẫy bơi lội, sau trận đánh, chẳng ai trách mắng chúng, ai nấy cũng đều cảm thấy thoải mái.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng Bình Nguyên phu nhân dịu dàng vang lên, „Thiếu Long! Sao người không xuống bơi lội?, Hạng Thiếu Long quay đầu lại, mỉm cười, „Nếu phu nhân muốn cùng ta uyên ương giỡn nước, thì Thiếu Long này xin được phụng bồi."

Bình Nguyên phu nhân đỏ mặt, ngồi xuống bên cạnh gã, buồn bã than, „Ta càng lúc càng khâm phục ngươi, nếu trận Trường Bình có người làm chủ soái, bốn chục vạn quân tử vong kia chắc chắn không phải là người Triệu mà là quân Tần."

Hạng Thiếu Long nhích gần, đung vai mụ, khiêm tốn nói, „Phu nhân quá khen, chỉ là thằng nhỏ thôi, chẳng có gì đáng nói, „ rồi quay sang hỏi, „Thiếu Nguyên quân sao rồi?"

Bình Nguyên phu nhân sầm mặt, nghiêng răng nói, „Đừng nhắc tới tên súc sinh vô dụng ấy nữa, „ rồi thở dài định nói gì đó nhưng thôi.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Y dám không khấu đầu nhận sai với phu nhân hay sao?"

Bình Nguyên phu nhân quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt gã, rồi nói, „Khấu đầu nhận sai có ích gì, ta trước nay không hài lòng với tiên phu, nào ngờ thằng súc sinh ấy lại còn kém y quá xa, „ rồi cúi đầu, đỏ mặt nói, „Thiếu Long! Nếu chàng chịu cho ta một đứa con, chỉ cần nó giống chàng một nửa thì thiếp đã thỏa mãn lắm rồi."

Hạng Thiếu Long giật nảy mình, cả mừng nói, „Lúc này ta mới thật sự không thấy được địch ý của phu nhân đối với ta."

Bình Nguyên phu nhân nhỏ nhẹ hơn, đỏ mặt nói, „Đó toàn là bởi bản lĩnh của chàng đó, tận mắt nhìn thấy thủ đoạn thần không biết, quỷ không hay của chàng, ta không muốn làm kẻ địch của chàng nữa."

Hạng Thiếu Long cầm tay nàng, nói, „Phải chăng nàng muốn trở thành người đàn bà của ta?"

Bình Nguyên phu nhân nói nhỏ, „Giờ đây ta cũng chẳng cần giấu chàng nữa, lần này ta quay về nước Ngụy, đã sớm sắp xếp cái giá với một đại

tướng nắm binh quyền trong tay, đó là chuyện không thể thay đổi được... chàng có trách ta không?

Hạng Thiếu Long thở phào, thật ra gã cũng chẳng ham muốn gì người đàn bà này, trước giờ cũng chỉ muốn trêu đùa mà thôi. Một mặt là mượn cách này để báo thù vì Thiếu Nguyên quân đã hại chết Tố Nữ, mặt khác đó cũng là một thủ đoạn cầu sinh, cho nên làm sao có thể trách nàng về chuyện này được. Nhưng bề ngoài vẫn giả vờ buồn bã thờ dài, ra dáng thất vọng lắm.

Có tiếng cảnh báo vang lên, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn, chỉ thấy từ xa có bụi tung mù trời, một đội nhân mã đang tiến về phía họ.

Bình Nguyên phu nhân nắm tay gã, ra vẻ mừng lắm, „Viện binh của Quan Phác đã đến."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32: Rơi Vào Hiểm Địa

K

inh đô Đại Lương của nước Ngụy nằm ở bờ nam Hoàng Hà, là nơi hội tụ của những con sông lớn như Lạc Thủy, Tuy Thủy, Đôn Thủy, Hồng Câu.

Người Ngụy sau đó đã đào hai con sông Đại Câu, Lương Câu để bảo vệ cho Đại Lương, trở thành một chương ngại tự Nhiên, làm cho kinh đô này dễ thủ khó đánh, vững như Thái Sơn.

Nước Ngụy lúc ấy là trung tâm của Trung Nguyên, bắc giáp Triệu; tây giáp Tần, Hàn; đông giáp Tề; nam giáp Sở, là trung tâm giao thông của thiên hạ.

Đại Lương là một trọng địa chiến lược của nước Ngụy, là nơi giao hợp của đường giao thông bộ và thủy, nếu muốn đánh năm nước kia thì trước tiên phải đánh Ngụy, nếu muốn chinh phục Ngụy thì phải cướp cho được Đại Lương, như thế có thể thấy được tính quan trọng của kinh đô này.

Bọn Hạng Thiệu Long dừng lại nghỉ ngơi ở Phong Khâu ba ngày, được hai ngàn nhân mã của Quan Phác hộ tống, vượt Hoàng Hà, đi thêm mười lăm ngày nữa, Đại Lương đã ở trước mặt.

Hạng Thiệu Long ngồi trên ngựa mà lòng nhẹ nhõm, giống như đang tham gia một đoàn du lịch đến thời cổ đại.

Trên đường đi có vô số những thành thị, mỗi thành thị đều có tường dày hào sâu, mỗi thành thị đều là một trung tâm quân sự. Thành có vững chắc hay không đều có ảnh hưởng đến sự lớn mạnh của một nước.

Đội quân của Quan Phác hộ tống bọn Hạng Thiệu Long đến phía bắc của Đại Câu mười dặm thì quay về Phong Khâu, giao nhiệm vụ lại cho quân đồn trú ở ngoài Đại Lương.

Lúc này người của Tín Lăng quân đã đến nơi, ra lệnh cho họ thả cầu treo để vượt qua Đại Cầu.

Tín Lăng quân Ngụy Vô Ky bày trận thế ở đầu bên kia để đón tiếp đoàn người đưa dâu vừa trải qua nhiều kiếp nạn này.

Ngụy Vô Ky mặc tiện phục, thúc ngựa đến. Y mặt vuông tai lớn, tướng mạo đường đường, người ngắn cổ dài, nhưng vẫn uy nghiêm lắm, tuy nụ cười rất thân thiết, nhưng hai mắt sáng lấp lánh, rất có uy lực.

Y tuy là em trai của Bình Nguyên phu nhân, nhưng về ngoài còn già hơn chị mấy năm, chẳng biết có phải là vì áp lực nhiều năm hay không mà người đã già hơn tuổi.

Sau một hồi hàn huyên, đoàn người tiến về phía thành Đại Lương.

Thành Đại Lương trông rất khí thế, thành quách nối nhau, bốn bên là hào sâu, cổng phía nam là cổng chính, tất cả các cửa thành đều được canh giữ nghiêm ngặt.

Khi rời phía bắc của thành được năm dặm đường, phía trước bụi tung mù mịt, một tướng mang theo lệnh của Ngụy vương đến, ngoài Hạng Thiếu Long và bọn Triệu Thiên, những người khác đều đóng trại ở ngoài thành. Mẹ con Bình Nguyên phu nhân và gia tướng được miễn.

Bọn Hạng Thiếu Long đương nhiên cảm thấy ngạc nhiên và tiu nghỉu.

Thiếu Nguyên quân mặt lộ vẻ không vui, nhưng đây là lệnh vua, trừ phi quyết tâm chống lại hoặc lập tức tạo phản, nếu không chỉ còn cách chấp nhận mà thôi.

Hạng Thiếu Long dặn dò Thành Tế và Ô Trác vài câu rồi cùng Tín Lăng quân vào thành.

Đại Lương khác Hàm Đan, ít có những căn nhà lớn như ở nước Triệu, nhưng có nhiều căn nhà được chạm trổ rất tinh xảo đẹp đẽ Trong thành có tám con đường lớn kéo dài từ nam tới bắc, giao nhau với bốn con đường chính từ đông sang tây.

Mười hai con đường ấy rất rộng đủ cho hơn mười thớt ngựa dàn hàng ngang mà đi.

Những con hẻm nhỏ cũng giao nhau như thế, rất có trật tự.

Đại đội nhân mã đi trên con đường lớn dẫn về phía hoàng cung, qua một bức tường thành nữa thì phía đông bắc, nơi ở của quý tộc và đại thần trong triều.

Quả đây là thời thanh bình nên người đi trên đường đông hơn Hàm Đan nhiều, thấy cờ hiệu của Tín Lăng quân đều tỏ vẻ tôn kính, thậm chí có người quỳ xuống lạy, rõ ràng Tín Lăng quân rất được lòng người.

Phủ đệ của Tín Lăng quân nằm ở cuối đường, phía sau bức tường cao là cây cối um tùm, có thể thấy được địa vị thân phận của Tín Lăng quân là khác với người ta.

Hạng Thiệu Long và bọn Triệu Thiên bị tách ra, mỗi bên ở một nơi.

Tín Lăng quân tiếp đãi rất chu đáo, sai bốn tên thị nữ thiên kiều bá mị đến hầu hạ tắm rửa sau đó đến tiếp kiến Hạng Thiệu Long ở thư phòng.

Đợi bọn thị nữ lui ra, Tín Lăng quân ân cần mời gã dùng cơm, sau khi nâng chén chúc nhau, Tín Lăng quân nói, „Thiệu Long người quả thật phi phàm, có thể một người đối phó với tám trăm tên mã tặc, chẳng trách nào người nổi lên ở nước Triệu nhanh như thế."

Hạng Thiệu Long biết đó chỉ là lời mào đầu nên vội vàng khiêm nhường.

Tín Lăng quân nâng ly trầm ngâm một hồi rồi cười nói, „Mọi người đều thấy từ sau trận Trường Bình, nước Triệu từ mạnh chuyển thành yếu, nhưng rất ít người thấy thực ra người Tần cũng tổn thất rất nhiều trong trận này, nếu không bốn nhân làm sao có thể đại phá quân Tần sáu năm trước ở dưới thành Hàm Đan, đem lại thanh bình cho quý quốc."

Hạng Thiệu Long không biết vì sao y lại nhắc đến chuyện này, nên cẩn thận cảnh giác, „Toàn nhờ quân thượng quả đoán anh minh, biết cách cầm quân nên mới đánh bại được người Tần."

Tín Lăng quân cười kiêu ngạo, „Tần Chiêu vương lòng dạ hẹp hòi, có một danh tướng như Bạch Khởi mà chỉ vì cơn giận nhất thời bức tử người ta, bốn năm trước Phạm Tuy lại bãi tướng khiến cho nước Tần yếu đi, còn bị nước ta đánh chiếm Đào Quận, nếu ta đoán không nhầm, trong vòng hai mươi năm nữa người Tần mới có thể khôi phục lại được nguyên khí."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ Tín Lăng quân này quả thật là một nhân kiệt, bởi vì theo sử sách ghi lại, Tần diệt sáu nước quả là chuyện hai mươi năm sau.

Tín Lăng quân tự tay rót rượu rồi uống cạn, rầu rĩ nói, „Gần đây Lã Bất Vi hại chết Hiếu Văn vương, giúp Dị Nhân ngồi lên bảo tọa, thiên hạ đều lo sợ, bởi biết Lã Bất Vi lợi hại, nhưng ta lại có cách nhìn khác, người Tần rất hay nghi kỵ người ngoài, làm sao có thể để Lã Bất Vi nắm trọn triều chính, cho nên nội bộ tất sẽ lâm vào cảnh tam phân ngũ liệt, khiến họ không thể nào thực hiện kế hoạch đông chinh."

Hạng Thiệu Long thành thật khen ngợi, „Chả trách nào quân thượng được lòng người như thế, quả thật kiến giải của ngài rất sắc bén." Gã biết rõ Lã Bất Vi sau này sẽ bị Tần Thủy Hoàng tru diệt, cho nên mới đặc biệt khâm phục tầm nhìn xa của Tín Lăng quân.

Trong bốn công tử thời Chiến Quốc, Tín Lăng quân và Mạnh Thường quân đứng đầu quả không phải là hữu danh vô thực Nhớ lại người Triệu nghe đến Lã Bất Vi nắm quyền thì run sợ, càng cảm thấy Tín Lăng quân có tầm nhìn xa.

"Thiếu Long! Đây là lúc phải làm cho tam Tấn hợp nhất, „ Tín Lăng quân hai mắt sáng lấp lánh, nói.

Sự thật thì Hạng Thiếu Long cũng có hứng thú với cách nghĩ này, ai dám bảo đảm rằng lịch sử không thay đổi, chí ít hiện nay Tần Thủy Hoàng chỉ là một phế nhân, khác hoàn toàn so với Tần Thủy Hoàng anh minh thần võ được ghi trong lịch sử. Còn muốn đối phó với Triệu Mục thì phải mượn sức cả Tín Lăng quân, nghĩ tới đây tim đập thành thịch.

Tín Lăng quân chỉ nhìn mặt đã biết rõ lòng dạ người khác, y hài lòng gật đầu nói, „Gia tử không coi lầm người, Hạng Thiếu Long quả nhiên là một kẻ có hiểu biết, „ rồi trầm giọng nói, „Thiếu Long có phải đã từng hai lần sa vào cảnh nguy hiểm?"

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Nào ngờ Tín Lăng quân lắc đầu cười nói, „Người quả thật có điều không biết! Có biết Khôi Hồ là người của ai không?

Hạng Thiếu Long ngần người nói, „Khôi Hồ chẳng phải nghe lệnh của quý vương hay sao?"

Tín Lăng quân nói, „An Ly là tên nhát gan, làm sao dám làm những chuyện như thế. Đây toàn là do bàn tay của Long Dương quân, kẻ được An Ly vương sủng ái thực hiện. Theo mật báo, Long Dương quân hiện nay hận ta thấu xương, cho nên ép An Ly vương hạ lệnh không cho thuộc hạ của người vào thành để người thân cô thế cô, nếu ta không bảo vệ người thì Thiếu Long người đã tán mạng từ lâu."

Hạng Thiếu Long vừa sợ vừa tức cười. Thế là gã sắp đụng phải Long Dương quân, một tên đồng tính luyện ái đầu tiên và nổi tiếng trong lịch sử, thật kỳ lạ.

Không nói cũng biết, quan hệ giữa An Ly và Long Dương quân cũng giống như quan hệ giữa Hiếu Thành vương và Triệu Mục, đại đồng tiểu dị.

Có thể thấy vương thất quý tộc trong thời đại này vì dân loạn quá độ mà tâm lý bị biến thái.

Tín Lăng quân nói, „Long Dương quân được liệt vào trong ba đại kiếm thủ của nước Ngụy, con người thông minh xảo quyệt, không dễ ứng phó.“

Hạng Thiếu Long thở dài, „Giờ đây tại hạ có thể nói là tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.“

Tín Lăng quân ngưng thần nhìn gã một hồi rồi nói, „Nếu người cứ quay về nước Triệu như thế này, thì Triệu Mục tất nhiên sẽ dồn người vào chỗ chết.“

Hạng Thiếu Long nhớ Bình Nguyên phu nhân đã từng nói Triệu vương ưa thích gã, nếu là như thế, lời Tín Lăng quân không phải dọa suông. Gã thở dài nói, „Ta không giấu nữa, lần này ta đến đây quả thật có mật lệnh, đó là phải tìm cách đánh cắp cho được Lỗ Công bí lục. Gã biết rõ Tín Lăng quân đã biết chuyện này từ lâu, cho nên nói ra trước để giành lấy lòng tin của y.“

Quả nhiên Tín Lăng quân cười lớn, vỗ vai gã nói, „Tốt! Giờ đây ta mới tin rằng người có thành ý theo ta, giả sử người cố gắng làm việc cho ta, bốn quân bảo đảm người sẽ tận hưởng vinh hoa phú quý cho đến suốt đời, „ rồi hạ giọng xuống nói, „Hiện nay Long Dương quân xúi giục An Ly vương chuẩn bị đánh Triệu, cho nên dù y và Khôi Hồ không liên quan với nhau thì ắt hẳn sẽ không để một nhân tài như người quay về đâu. Còn Triệu Thiên chẳng những không làm được Bị phi, vận mệnh cũng sẽ rất thê thảm.“

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm khái, nói, „Vậy giờ đây nên làm thế nào?“

Tín Lăng quân mỉm cười, „Ra tay trước thì chế được người, ra tay sau thì bị người chế, cái đạo lý này Thiếu Long có hiểu không?"

Hạng Thiếu Long đỏ mặt hơi lạnh, cuối cùng mới rõ Tín Lăng quân phí nhiều lời như thế cũng chính là tiến hành kế hoạch lúc đầu Bình Nguyên phu nhân và Thiếu Nguyên quân mật bàn, tức là hành thích An Ly vương, gã tự thấy mình chỉ là một con cờ.

Gã tức giận tới nổi suýt tý nữa tát mình hai bạt tai.

Gã thật ngu ngốc ấu trĩ, lại tin người đàn bà độc ác Bình Nguyên phu nhân đã yêu thương mình.

Bình Nguyên phu nhân quả thật lợi hại, cố ý tỏ ra bất mãn với Thiếu Nguyên quân, lại còn bảo muốn sinh cho gã một đứa con, khiến cho gã mất cảnh giác.

Nếu hôm ấy không nghe được cuộc nói chuyện của mẹ con mụ, quả thật chết cũng không biết lý do.

Người đàn bà độc ác này đã đi từng bước, hi sinh thân mình để dụ gã vào tròng, lại giả vờ nhu thuận với gã, mục đích là muốn nhờ gã giết chết Ngụy vương, sau khi mọi chuyện đã thành thì đổ tội cho gã và người Triệu. Một liên hoàn kế độc địa như thế quả thật làm cho người ta lạnh gáy.

Để tránh Tín Lăng quân nghi ngờ, gã giả vờ đáp, „Nếu có gì cần dùng đến Hạng Thiếu Long này, quân thượng cứ căn dặn, dù dầu sôi lửa bỏng, tại hạ cũng không từ nan."

Tín Lăng quân vui mừng nói, „Có mấy câu này của người, lo gì chuyện lớn không thành, „ rồi nghiêm mặt nói, „Ta đã định kế hoạch từ sớm, nhưng chưa tới lúc nói với người, mấy ngày nay người cứ nghỉ ngơi, trong phủ của ta có rất nhiều mỹ nữ, người cứ tùy tiện mà chọn."

Hạng Thiều Long trong lòng nảy ra một ý, thừa cơ thăm dò y, „Ta có Nhã phu nhân là đã hài lòng lắm rồi."

Tín Lăng quân ánh lên tia mắt giận dữ rồi biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tươi cười thân thiết, „Người đúng là biết chọn lựa, Triệu Nhã sắc đẹp hơn người, người cứ nghỉ ngơi trước đi!"

Hạng Thiều Long rời đại sảnh, đi tìm Triệu Nhã, bụng biết rõ Tín Lăng quân vì muốn lấy lòng tin mà sẽ không hạn chế phạm vi hoạt động của gã trong phủ, sẽ không sai người theo dõi gã.

Bước vào trong vườn, thốt nhiên nhớ lại cái sơn cốc nhỏ tĩnh lặng của Mỹ Tâm Nương, giả sử có thể sống hết đời ở chốn yên lành ấy thì làm sao có phiền não? Quả thật hư vinh và dã tâm đã hại người ta quá thế.

Hạng Thiều Long thốt nhiên trở nên buồn bã, chán ngán với tất cả mọi thứ chung quanh.

Đặc biệt khi nhớ lại Bình Nguyên phu nhân, trong lòng gã lại có nỗi đau khổ vì bị lừa gạt.

Đi sâu vào trong Thái Vân Các, nơi Triệu Nhã ở đã xuất hiện trước mắt, trên hàng cột đều treo lồng đèn.

Hạng Thiều Long chợt nghĩ, quả thật đây như giấc mộng.

Cũng giống như lời của Tín Lăng quân đã nói, dù cho gã có thoát khỏi nước Ngụy, quay về chỉ có một con đường chết, trừ phi gã có thể tìm được Lỗ Công bí lục. Nhưng lúc ấy ngược lại Tín Lăng quân cũng sẽ cho người đuổi theo gã.

Gã Tín Lăng quân e rằng khó đối phó hơn Ngụy vương, nếu không người Tần làm sao thua trong tay y được. Nếu có thể thống nhất được tam Tấn,

không chừng y có thể thay cho Tần Thủy Hoàng trở thành bá chủ thiên hạ.

Lịch sử có thể được thay đổi không? Hạng Thiếu Long mệt mỏi nằm trên giường của Nhã phu nhân.

Triệu Nhã ngồi bên giường, vuốt mặt gã hoảng hốt nói, „Hạng lang có điều chi mà sắc mặt khó coi đến thế?"

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, thở dài rồi nói, „Nếu đánh cắp được Lỗ Công bí lục, ta sẽ lập tức dắt mọi người trốn khỏi Đại Lương, cao chạy xa bay."

Triệu Nhã run giọng nói, „Thiếu Long chàng ơi! Hãy bình tĩnh lại đi. Thấy chàng như thế này, người ta đau lòng quá, rồi ghé vào tai gã nói nhỏ, „Không cho bọn Thành Tế vào thành, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến An Ly vương."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi, „Nàng làm sao biết được?"

Nhã phu nhân nhoẻn miệng cười, vẻ mặt đắc ý nói, „Cho nên đừng tưởng chúng ta không thể phản kháng được, nước Triệu chúng ta đã bố trí tai mắt khắp nơi, trong phủ Tín Lăng quân cũng có người của ta, „ rồi ánh mắt nàng trở nên lạnh lùng, „Chuyện này có liên quan đến Tín Lăng quân, cố ý làm cho chàng cảm thấy cô độc, từ đó sinh ra cảm giác sợ hãi rồi hai chị em y sẽ khống chế chàng."

Hạng Thiếu Long phẫn chấn lên, ngồi dậy hỏi, „Nàng đã điều tra ra chỗ cất giấu của Lỗ Công bí lục chưa?"

Nhã phu nhân lườm mắt nhìn gã, „Giả sử chàng biết rõ có kẻ đến đánh cắp đồ, chàng có tùy tiện để cho người ta biết không? rồi đứng dậy rút trong tay áo ra một cuộn vải, trải lên giường, đó chính là bản đồ phủ Tín Lăng quân.

Hạng Thiếu Long mừng lắm nói, „ở đâu ra được món này?"

Nhã phu nhân nhoén miệng cười nói, „Đừng quên rằng người ta chuyên làm những việc này nhé. Ngay cả món này mà tìm không được thì làm sao đánh cắp được những thứ quan trọng hơn?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện, nghi ngờ, „Nếu quả thực có Lỗ Công bí lục, Tín Lăng quân tại sao không chế tạo binh khí mà giữ lại trong phủ làm gì?"

Nhã phu nhân điềm nhiên nói, „Chuyện này có liên quan đến cuộc đấu tranh giữa Tín Lăng quân và Ngụy vương, Tín Lăng quân một ngày chưa ngồi lên vương vị thì sẽ không đem quyển bí lục này ra, cho nên chắc chắn sẽ giấu ở một nơi bí mật trong phủ."

Hạng Thiếu Long thở dài, „E rằng ta chưa tìm được quyển bí lục thì đã sớm bị Tín Lăng quân hại chết còn đâu."

Nhã phu nhân đưa tay lên bịt miệng gã lại, giận dữ nói, „Đừng nói những lời không may được không?"

Hạng Thiếu Long ngửi thấy mùi thơm từ nàng, rồi gã chú ý đến bản đồ đang trải trên giường, cố gắng nhớ lại các vị trí, gã đã từng được huấn luyện về mặt này, tất nhiên sẽ có cách ghi nhớ.

Nhã phu nhân nhìn thấy gã bình tĩnh tự tin trở lại, vui vẻ giải thích về địa thế trong phủ.

Hạng Thiếu Long quả thật đã hồi phục trở lại, nói, „Nàng có cách gì liên lạc được bọn Ô Trác không?"

Nhã phu nhân kiêu ngạo nói, „Chuyện này rất đơn giản, cứ giao cho ta!"

Hạng Thiệu Long trầm ngâm một lúc, nói, „Nàng báo cho Ô Trác tìm cách đào một địa đạo từ doanh trại đến nơi khác, đề phòng khi có chuyện có thể tránh được."

Nhã phu nhân biến sắc nói, „Tình thế không nghiêm trọng như thế chứ? Chúng ta dù sao cũng là người của Triệu vương mà!"

Hạng Thiệu Long ngắt lời nàng, „Nếu nàng biết Ngụy vương có lòng muốn đánh Triệu, sẽ không nói như vậy đâu, lần này chúng ta quả thật sai lầm rồi, „ nói xong bước xuống giường.

Nhã phu nhân kéo gã lại, „Không ngủ ở đây à?"

Hạng Thiệu Long nói, „Tín Lãng quân có thể ép ta đi hành thích Ngụy vương bất cứ lúc nào, thời gian không nhiều, ta phải mau chóng điều tra ra nơi cất giấu Lỗ Công bí lục."

Nhã phu nhân giật mình nói, „Nơi ở của Ngụy Vô Ky có ác khuyến canh giữ, xông vào rất dễ bị y phát giác."

Hạng Thiệu Long cười, „Nàng là chuyên gia đánh cắp, tự nhiên sẽ có cách đối phó với bọn ác khuyến."

Nhã phu nhân nguýt gã, rồi rút trong tay áo một bình nhỏ nói, „Chỉ cần bôi bôi một ít bột thuốc này lên người, lũ ác khuyến sẽ tránh chàng. Nhưng ở đó không những có ác khuyến mà còn có bọn lính canh, biết chàng nguy hiểm thế này, đêm nay người ta làm sao ngủ được?"

Hạng Thiệu Long nhận lấy chiếc bình, ôm nàng vào lòng nói, „Nàng yên tâm đi! Đảm bảo chẳng ai thấy được ta đâu

Chương 33: Gặp Gỡ Long Dương Quân

H

ạng Thiếu Long về nơi ở, xua tay cho bốn tên nữ tỳ lui ra, mặc vào bộ dạ hành, móc các thiết bị lên người, lại bôi bột thuốc lên, định nhảy ra cửa sổ thì có tên thị tỳ hô lớn, „Bình Nguyên phu nhân đến."

Có tiếng bước chân vọng vào, Bình Nguyên phu nhân đã đến ngoài cửa.

Hạng Thiếu Long không kịp tháo các thiết bị xuống, vội vàng kéo chiếc áo bào phủ lên người, Bình Nguyên phu nhân đã đẩy cửa bước vào phòng.

Bình Nguyên phu nhân chốt cửa lại, dựa vào cửa mỉm cười nhìn gã.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, chỉ cần mù đựng tới người mình thì lập tức sẽ phát hiện được những thiết bị này, mù ta vốn là kẻ tinh minh, đương nhiên biết được gã đang làm gì.

Nhưng nếu không ôm hôn mù, không giống như trước đây đã từng đối phó mù thì lại càng khiến mù nghi ngờ thêm.

Làm thế nào đây?

Rồi gã nhú mày, nghĩ ra một kế.

Hạng Thiếu Long ngồi lên giường, vỗ lên chỗ ngồi bên cạnh mình, mỉm cười nói, „Mỹ nhân ơi! Đến đây nào! Lần này chẳng có ai chia cắt được chúng ta nữa rồi."

Bình Nguyên phu nhân hơi đỏ mặt, giận dữ nói, „Chàng quên người ta đã gả cho người khác rồi hay sao?"

Hạng Thiếu Long biết kế mình có hiệu quả, nói, „Ta tưởng nàng quên rồi chứ nên mới vào phòng tìm ta, phu nhân chẳng muốn tặng ta một đứa con hay sao? Nếu không đến đây, ta làm sao giúp nàng hoài thai được?"

Bình Nguyên phu nhân buồn bã nói, „Chàng phải nhẫn nại tý nữa, hôn lễ của ta sẽ cử hành vào mùa xuân sang năm, trước khi cử hành hôn lễ một tháng, chúng mình sẽ tận tình hoạn lạc mới không khiến cho kẻ ấy nghi ngờ đứa con trong bụng không phải của y."

Hạng Thiếu Long đã sớm biết mục sẽ nói như vậy, bởi đó là cách từ chối hay nhất, lại có thể làm dịu lòng gã, khiến cho gã không hoài nghi về kế hoạch của mình. Sau hai tháng, nếu không có đối sách, gã đã sớm chầu trời rồi.

Người đàn bà này quả thật độc ác!

Gã đứng dậy, bước về phía mục, nắm lấy tay mục, hôn lên môi mục.

Bình Nguyên phu nhân phản ứng quyết liệt, nhưng không có cách nào đụng vào người Hạng Thiếu Long được.

Một lúc lâu sau, hai bờ môi rời ra.

Bồn mắt nhìn nhau, tay trong tay, hơi thở gấp gáp.

Bình Nguyên phu nhân nũng nịu nói, „Thiếu Long! Hãy ôm ta!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười lắc đầu nói, „Trừ phi nàng chịu trọn giấc Vu Sơn cùng ta, nếu không ta sẽ không đụng vào bất cứ chỗ nào trên người nàng, trừ đôi môi nàng."

Bình Nguyên phu nhân ngạc nhiên nói, „Trọn giấc Vu Sơn là gì?"

Hạng Thiếu Long mới nhớ được lúc này chưa có câu thành ngữ này nên nói bừa, „Vu Sơn là một trái núi lớn ở quê ta, tương truyền nam nhân đến nơi

đó sẽ gặp được tiên nữ trong núi, cho nên trọn giấc Vu Sơn dùng để nói chuyện nam nữ hợp hoan, phu nhân đã hiểu chưa?"

Bình Nguyên phu nhân lộ vẻ căng thẳng, Hạng Thiếu Long giật mình, sợ mụ thay đổi chủ ý, vội vàng nói, „Phu nhân đến tìm ta có chuyện gì?"

Bình Nguyên phu nhân quay lại vẻ nghiêm chỉnh ban đầu, giận dữ nói, „Người ta đến tìm chàng, lẽ nào phải có nguyên nhân hay sao?"

Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một ý, gã đánh liều nói, „Phu nhân tốt nhất hãy nhắc nhở Tín Lăng quân, Nhã phu nhân đối với chuyện đánh cắp Lỗ Công bí lục, hình như rất chắc chắn, ta đoán ả đã biết nơi giấu bí lục đấy."

Bình Nguyên phu nhân lạnh lùng nói, „ả dâm phụ ấy chết đến nơi vẫn chưa biết, dù cho ả có bất cứ thủ đoạn gì cũng đừng hòng đụng đến bí lục."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Các người định giết ả hay sao?"

Bình Nguyên phu nhân biết đã nói hớ, mặt vẫn không thay đổi nói, „Chỉ là giận quá mà nói thôi. Thiếu Long này, chẳng phải chàng yêu người đàn bà phóng đảng ấy hay sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ta không biết mình có thật lòng yêu ả hay không, nhưng ả quả thật đã say mê ta, cho nên ta không muốn ả gặp điều gì bất hạnh."

Bình Nguyên phu nhân giận dữ rút tay ra, „Buông ta ra!"

Hạng Thiếu Long cười, „Phu nhân ghen rồi!" rồi nắm bàn tay của mụ hỏi tiếp, „Chồng tương lai của phu nhân là ai?"

Bình Nguyên phu nhân mặt lộ vẻ rầu rĩ nói, „Y là đại tướng Bạch Khuê, chàng có nghe tên của y chưa?"

Hạng Thiếu Long biết được đây cũng chỉ là một cuộc giao dịch chính trị nên không có hứng thú muốn biết, lại hôn lên môi mụ.

Bình Nguyên phu nhân vùng vẫy.

Hạng Thiếu Long buông mụ ra, đứng nhìn thẳng vào mắt mụ.

Bình Nguyên phu nhân đẩy cửa bước ra nói, „Ta đi đây!”

Hạng Thiếu Long đưa mụ ra đến cửa nói, „Nàng không ở cùng ta, ta chỉ còn cách tìm đến Triệu Nhã thôi!”

Bình Nguyên phu nhân thấy bốn tên lính canh hình như đã nghe được câu này nên lờm gã rồi yếu điệu bước đi.

Hạng Thiếu Long giả vờ đi về phía Thái Vân các. Đi đến chỗ không người thì cởi áo ngoài giấu vào một chỗ rồi bấm móc câu đu lên mái nhà, lần theo Bình Nguyên phu nhân, lúc bước trên mái, lúc thì ẩn mình vào tán cây, theo sát phía sau.

Bình Nguyên phu nhân vốn là kẻ cẩn thận, nghe xong lời gã nên đến gặp Tín Lăng quân ngay.

Phòng ốc trong phủ rất nhiều, ở những nơi càng gần nội phủ thì bọn lính canh giữ càng nghiêm ngặt, lại có các vọng gác cao cao, nếu không phải Hạng Thiếu Long đã từng được huấn luyện, lại đã xem qua bản đồ trong phủ, lại có trang thiết bị đầy đủ, thì không thể nào theo dõi được Bình Nguyên phu nhân.

Trên các vọng gác đều có trống, có thể tưởng tượng tình trạng nguy ngập phát ra hiệu lệnh sẽ dễ như trở bàn tay.

Lúc này Bình Nguyên phu nhân cùng bốn tên thị vệ bước vào một mảnh sân.

Hai bên đều có tường cao, may mà trong sân có trồng mấy hàng cây, nếu không Hạng Thiếu Long đừng hông vào được. Đối diện với mảnh sân ấy là một căn nhà lớn, ở bậc cấp trước cửa lại có mười sáu tên lính canh, ở ngoài lại có người đi tuần. Hạng Thiếu Long cẩn thận bắn móc câu sang mái nhà gần nhất rồi đu từ gốc cây cao qua đó.

Bình Nguyên phu nhân một mình bước lên bậc cấp, xuyên qua một thiên tinh rộng rãi, bước vào phía trong chính sảnh gặp Tín Lăng quân.

Ngụy Vô Ky đang nằm trên chiếu, hai bên có hai mỹ nữ đang rót rượu, gặp chị bước vào thì mỉm cười.

Trong sảnh sắp xếp rất trang nhã, màu sắc hài hòa, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

Bình Nguyên phu nhân ngồi đối diện với Tín Lăng quân. Tín Lăng quân khoát tay cho hai tên thị nữ lui xuống, rồi nốc cạn chén rượu, đưa tay áo quạt mép, giận dữ nói, „ả tiện nhân Triệu Nhã, ngày trước khi đệ đại phá quân Tần ở Hàm Đan thì ngoan ngoãn với đệ lắm, nhưng giờ đây lại đối xử với đệ như vậy, đệ sẽ khiến cho ả hối hận không kịp."

Bình Nguyên phu nhân nhíu mày nói, „Tánh nhẫn nại của đệ đã để đâu rồi? Còn mấy ngày nữa mà không chờ được hay sao? Đệ đã gặp Triệu Nhã chưa?"

Tín Lăng quân xua tay, „Đừng nhắc tới ả nữa. Giờ đây đệ mới tin lời tỷ, Triệu Nhã chỉ là vật hi sinh dùng để lung lạc đệ của Triệu Mục, sau này khi đệ diệt được nước Triệu thì phải bắt Triệu Mục chịu tất cả những khổ hình trên đời này."

Bình Nguyên phu nhân nghiêng răng nói, „Ta hận không ăn thịt uống máu y được, nếu không phải là y, Bình Nguyên quân Triệu Thăng làm sao chết

sớm được, „ rồi nói về chuyện Nhã phu nhân có vẻ chắc chắn đánh cắp được bí lục mà Hạng Thiếu Long vừa nói.

Tín Lăng quân có vẻ không thèm để ý nói, „Cho dù con tiện nhân ấy biết được nơi giấu bí lục, thị vệ ở đây canh chừng nghiêm cẩn như vậy, ả đừng hòng len vào. Yên tâm đi!“

Hạng Thiếu Long ở ngoài cửa rất vui mừng, đầu tiên có thể khẳng định rằng bí lục là chuyện có thật, và lại được cất giấu ở một mật thất nào đó, với bản lĩnh của bộ đội đặc chủng tinh nhuệ, muốn đánh cắp được bí lục là có thể.

Tín Lăng quân nói, „Đệ đã sớm căn dặn được bọn thị vệ, cho dù ả có đánh cắp được thì cũng đừng hòng thoát ra ngoài“Hiện giờ mối quan hệ của người và An Ly vương như thế nào?" Bình Nguyên phu nhân trầm ngâm một lúc rồi nói.

Tín Lăng quân quắc mắt rồi lạnh lùng nói, „Tên lão quỷ ấy càng ngày càng không coi đệ ra gì, chỉ tin tưởng bọn tiểu nhân Long Dương quân, Lô Mô, Nội Tổng, Quản Ty, nếu đệ cứ để y làm bậy thì đại Ngự chúng ta sớm muộn cũng diệt vong.

Bình Nguyên phu nhân nói, „Người an bài cho Hạng Thiếu Long lúc nào gặp An Ly?"

Tín Lăng quân nói, „Hiện giờ chúng ta giả vờ bảo Triệu Thiên không hợp với thủy thổ nên chưa thể vào cung gặp An Ly, để sắp xếp mọi chuyện. Nhưng chuyện này sẽ không kéo dài bao lâu đâu, đệ nhất định mừng một tháng sau, tức là ba ngày sau sẽ để Hạng Thiếu Long dắt Triệu Thiên vào cung, nhân lúc An Ly thiết yến khoản đãi, thì đó là lúc hành sự rồi, „ dừng một lúc rồi nói, „Tỷ tốt nhất hãy dùng tình trời buộc Hạng Thiếu Long thì hơn, khiến cho gã bán mạng cho chúng ta mà không hoài nghi tý nào."

Bình Nguyên phu nhân rầu rĩ thở dài rồi nói, „Người tốt nhất hãy tìm cách khác lung lạc gã, ta hơi sợ khi gặp gã rồi đấy Tín Lăng quân ngạc nhiên nói, „Tỷ chẳng phải đã động chân tình với gã rồi chứ?"

Bình Nguyên phu nhân đứng đây, lại thở dài, lắc đầu, „Đại sự làm trọng, được mất của cá nhân có là gì đâu. Ta chỉ sợ khi chung đụng với gã, nếu mang thai thì càng thê thảm hơn, „ nói rồi quay lưng bỏ đi.

Hạng Thiếu Long giật mình, ngăn người một lúc rồi chờ Tín Lăng quân bước vào nội đường thì len vào trong sảnh, mau chóng tìm kiếm một lượt, cuối cùng khẳng định không có tầng hầm rồi mới len lén chuồn ra.

Nhã phu nhân hỏi Hạng Thiếu Long, „Chàng tại sao không đi gặp tam công chúa?"

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Ta chỉ sợ giữ mình không được thì ngày sau quay về sẽ bị Triệu Mục năm điểm này hại ta."

Nhã phu nhân khen, „Chàng thật sáng suốt, Hạng lang! Triệu Nhã yêu chàng."

Hạng Thiếu Long cũng chân thành nói, „Ta cũng yêu nàng, „ rồi mang tin lấy được kể lại tỷ mỉ cho nàng nghe.

Triệu Nhã nói, „Tầng hầm chắc chắn trong phòng riêng của Tín Lăng quân, Hạng lang thật có bản lĩnh, ngay cả một nơi canh giữ nghiêm ngặt như thế cũng len vào được, chuyện này quả là ngoài suy đoán của tên gian tặc ấy."

Hạng Thiếu Long nói, „Đánh cắp bí lục có lẽ không phải là chuyện khó, mà là làm sao đem được mười hai mỹ nhân các người ra khỏi Đại Lương mới là chuyện khó."

Nhã phu nhân nói, „Tất cả những phủ đệ cả vương hầu đều có địa đạo bí mật để ra ngoài, nếu có thể tìm ra được địa đạo này, thì có thể thoát ra bên

ngoài phủ. Nhưng dò thoát ra được bên ngoài thì cũng khó lên ra khỏi thành được."

Hạng Thiệu Long được một lời của nàng nhắc nhở, ngồi dậy nghĩ bụng nếu có địa đạo thì chắc chắn phải ở phía sau căn nhà của Tín Lăng quân, bởi vì khi gã dò xét ở đại sảnh thì không có phát hiện gì cả.

Nhã phu nhân thấy gã ngồi dậy, dựa vào lòng gã rồi hỏi, „Thiệu Long! Chàng nghĩ gì thế?"

Hạng Thiệu Long nói, „Nếu có bí đạo thì chắc chắn có liên quan đến mật thất giấu Lỗ Công bí lục, như thế mới hợp lý, cửa vào của bí đạo tất nhiên không chỉ một chỗ, cho nên chỉ cần tìm ra bất cứ một chỗ vào nào, chúng ta có thể đi lại tự do ở đây.

Sáng hôm sau, gã không rời khỏi Thái Vân các nửa bước, mà ở lại nói chuyện cùng Triệu Thiên, Triệu Nhã.

Đến trưa Tín Lăng quân sai người đến mời gã.

Khi đến ngoại đường, Tín Lăng quân và ba người khác đang ngồi uống trà, thấy gã đến, lập tức giới thiệu ba người kia, thì ra đó là ba nhân vật nổi tiếng trong đám thực khách của y. Trong đó có một đại hán cao lớn xấu xí tên Chu Hối, năm ấy khi Tín Lăng quân đoạt binh phù đại phá quân Tần toàn là nhờ y dùng chiếc búa bốn chục cân ám sát đại tướng Phổ Bì, là một mãnh tướng lừng danh thiên hạ.

Hai người kia là Đàm Bang và Nhạc Hình.

Đàm Bang là kẻ có râu năm chòm, có vẻ như một nho sinh; Nhạc Hình thân mình to ngang, không cao, có vẻ là một kẻ có võ nghệ cao minh.

Tín Lăng quân mỉm cười nói, „Thiệu Long mới đến đây, ta muốn dắt người đi tham quan khắp nơi, sau bữa cơm chúng ta sẽ đến gặp tài nữ nổi tiếng

thiên hạ ở Đại Lương này, xem người có thể khiến nàng động lòng được hay không?

Năm người bước ra xe, được hai mươi tên thị vệ hộ tống.

Xe ngựa đi ngang qua hoàng cung.

Chỉ thấy lầu rồng gác phượng, cung điện nguy nga, tạo thành một quần thể kiến trúc tráng lệ, nhưng Hạng Thiếu Long nghĩ chẳng mấy chốc nơi đây sẽ trở thành một đồng hoang tàn.

Bên ngoài hoàng cung là một dòng sông, cảnh đẹp vô cùng.

Rời khỏi khu hoàng cung, hai chiếc xe ngựa tiến vào đường phố chính.

Điều kỳ lạ là ở giữa có đường cho ngựa đi rất bằng phẳng, hai bên có tràng hoa, phía ngoài nữa là hai con kênh, bên ngoài hai con kênh đó mới là đường của người đi bộ.

Tín Lăng quân giải thích, „Đây là ngự đạo dành cho đại vương và những người có tước vị sử dụng, người bình dân không được bước chân vào."

Nói đến đây xe ngựa đã tiến vào ngự đạo.

ở đầu ngự đạo phía nam là khu cư dân ở và buôn bán, khu cư dân ở nhà cửa san sát nhưng rất chỉnh tề. Người đi lại tấp nập, lại có tiếng rao hàng, trông rất náo nhiệt.

Bọn họ đến Đơn Dương lâu để dùng cơm, đây là nơi lớn nhất trong khu này, từ lâu này nhìn ra mặt đường, phía sau là con sông nhỏ.

Bọn họ giành lấy căn phòng lớn ở tầng hai, căn phòng này nhìn ra mặt sông, đến khi rượu được vài tuần thì gã Đàm Bang ấy bắt đầu đàm luận việc thời thế, xem ra rất có kiến giải, chẳng lẽ nào Tín Lăng quân lại gọi gã đi theo.

Chu Hối và Nhạc Hình tuy là võ phu nhưng cũng chú ý lắng nghe ra vẻ hiểu biết lắm.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên nghe được một người phân tích thời cuộc hay đến thế nên cũng chú ý lắng nghe.

Lúc này Tín Lãng quân hỏi, „Trong các học thuyết, nhà nào sẽ thắng?"

Đàm Bang vuốt râu cười, ung dung nói, „Tuy nói trăm sông có đến ngàn dòng, nhưng cho đến hiện nay, cũng đã hợp lại Theo lão phu thấy, người đương thời có Trâu Diễm nước Tề, Tuân Khanh và công tử Phi nước Hàn đã tập hợp các tư tưởng của tiền nhân, tìm ra được những điều mà người khác chưa thấy, cách trị nước sau này không nằm ngoài học thuyết tư tưởng của ba người ấy."

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết Tuân Tử và Hàn Phi, nhưng không biết thân thế lai lịch của Trâu Diễm, ngạc nhiên hỏi, „Trâu Diễm là người thế nào?"

Mọi người ngạc nhiên nhìn gã. Tín Lãng quân nói, „Không ngờ Thiếu Long không biết kỳ nhân danh lừng thiên hạ ấy, rồi mỉm cười bí hiểm, „Chốc nữa ta sẽ dắt người gặp người ấy."

Hạng Thiếu Long ngẩn người, chẳng lẽ Trâu Diễm ở trong nhà của ả tài nữ ấy? Nếu không làm sao có thể gặp ông ta được?

Đàm Bang hạ giọng nói, „Trâu tiên sinh là thiên hạ kỳ sĩ, song ông ta nổi tiếng như vậy cũng là bởi thời thế tạo thành."

Mọi người vội vàng hỏi nguyên do.

Đàm Bang thở dài, mặt lộ vẻ bi thương nói, „Từ lúc nhà Châu suy vi, thiên hạ như rồng mất đầu, các nước đánh nhau không ngừng, dân chúng ai cũng

mong chân mạng thiên tử xuất hiện để ngăn chặn binh đao. Học thuyết Ngũ Đức của Trâu tiên sinh phù hợp với điều ấy, ai cũng mong ông ta chỉ ra một con đường sáng, giúp cho mọi người biết được ai mới là chủ nhân của thời này.

Tín Lăng quân ngó lơ, bởi vì y đã tự coi mình là cứu tinh, và y cũng đang cố gắng cho mục tiêu này.

Hạng Thiếu Long vốn biết được bá chủ của thời mới chính là Tần Thủy Hoàng, nhưng sau khi biết được tình hình thực tế mới trở nên hồ đồ hết cả lên.

Đàm Bang lại hạ giọng, „Theo ta thấy, bá chủ này không ngoài quân thượng.”

Tín Lăng quân ho khan hai tiếng, giấu sự hưng phấn trong lòng, nói, „Tuân Khanh mà Đàm tiên sinh nói, thanh danh tuy mạnh, nhưng chỉ là kẻ ngồi không mà luận thời thế, theo ta thấy y chỉ là kẻ biết nói bằng mồm mà thôi.”

Đàm Bang nghiêm mặt, „Không phải đâu, kẻ này không phải là một cuồng đồ, y là người duy trì học thuyết của Khổng Khâu và Mặc Đạo, quân thượng nếu có rảnh thì hãy đọc trước thuật của y.”

Tín Lăng quân làm ra vẻ rộng lượng nói, „Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.”

Đàm Bang đang định bàn luận tiếp về Hàn Phi, ngoài cửa có tiếng bước chân, tên vệ sĩ giữ cửa vào báo, „Long Dương quân cầu kiến!”

Tín Lăng quân và Hạng Thiếu Long đều cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ Long Dương quân lại có gan đến tìm tận nơi.

Kẻ đến thì không tốt, kẻ tốt thì không đến.

Tín Lăng quân ngạo mạn ngồi, không hề có ý đứng dậy chào, nói lớn, „Long Dương quân nếu không muốn uống rượu, đừng vào thì hơn."

Hai câu này đã tỏ rõ cho người ta thấy quan hệ giữa hai người.

Chu Hối hai mắt lạnh lùng, „Quân thượng phải chăng muốn Chu Hối giữ cửa cho ngài?"

Tín Lăng quân mỉm cười lắc đầu.

Hạng Thiếu Long trong lòng bội phục cái phong độ vững chãi như Thái Sơn của Tín Lăng quân. Đó chính là bí quyết thành công của y, đồng thời trong lòng cũng mong muốn được gặp Long Dương quân, kẻ có sắc đẹp nổi tiếng từ ngàn xưa, rốt cuộc là đẹp đến cỡ nào.

Một giọng điệu dịu dàng dễ nghe, nửa nam nửa nữ vọng lên từ ngoài cửa, „Tín Lăng quân sao lại động can hỏa thế, phải chăng nô gia đã đắc tội với ngài? Vậy Long Dương càng phải vào để thỉnh tội."

Hạng Thiếu Long nghe mà rợn da gà, không ngờ chỉ mới nghe giọng nói của Long Dương quân đã khiến cho người ta không chịu nổi.

Tín Lăng quân ha ha cười lớn, „Không cần thỉnh tội, „ rồi quát lớn, „Còn chưa để quý khách tiến vào."

Căn phòng mở lớn, năm người bước vào. Hạng Thiếu Long tròn mắt, thấy kẻ đi đầu là Long Dương quân, suýt té ngã xuống đất.

Mái tóc y có thể nói không tiền tuyệt hậu, dài và óng mượt, làn da còn trắng trẻo mịn màng hơn cả nữ nhân, đôi mắt phượng long lanh, bước đi uyển chuyển, ưỡn ẹo, nếu y giả làm nữ nhân thì đảm bảo y sẽ là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Y thấp hơn Hạng Thiếu Long khoảng nửa cái đầu, nhưng dáng vẻ thon thả, khiến cho người ta có cảm giác y là một người đàn bà. Bộ võ phục đang mặc trên người càng kỳ hơn, phía dưới là màu đen, phía trên có hình hoa văn thêu bằng kim tuyến rất đẹp. Chiếc mũ hồ đầu y đang đội càng đặc sắc hơn, chiếc mũ ấy được tạo hình trông rất trang nhã, phía sau mũ lại có đuôi vải dài.

Hạng Thiếu Long tuy không thích đàn ông, nhưng cũng phải thừa nhận rằng Long Dương quân quả thật rất xinh đẹp.

Nếu y không mang kiếm, Hạng Thiếu Long cũng không nhớ y là một trong ba đại kiếm thủ của nước Ngụy.

Nếu nói về tuấn mỹ, Liên Tấn cũng chẳng đẹp bằng y.

Bốn tên kia vừa nhìn đã biết là những kiếm thủ thuộc hàng nhất lưu, đặc biệt là gã lùn thô kệch ở bên phải phía sau Long Dương quân, hai mắt rất có thần, sát khí đằng đằng, khiến cho người ta không thể khinh thường.

Long Dương quân cất bước ngọc đến bên cạnh, yếu điệu ngồi xuống, liếc mắt đưa tình với Tín Lăng quân, sao đó đưa mắt hờ hững nhìn mọi người trên chiếu tiệc, cuối cùng mới đến Hạng Thiếu Long, ngưng thần nhìn gã hồi lâu rồi mới nở nụ cười tươi như hoa.

"Hạng binh vệ đại nhân, nô gia nhớ người đến khổ!"

Hạng Thiếu Long bị y nhìn đến rợn da gà, nghĩ bụng người này thật tởm lợm, sớm đã không coi mình là đàn ông, khiến cho người ta ghê tởm, nhất thời không biết thế nào đối phó với y, chỉ còn cách cười gượng nói, „Hạng mỗ vô đức vô năng, Long Dương quân cần gì phải ghi nhớ trong lòng."

Tín Lăng quân tự tay rót một chén rượu cho Long Dương quân, cười nhạt nói, „Ta cũng muốn nghe tường tận đây."

Long Dương quân nhoẻn miệng cười nói, „Hạng binh vệ có thể đánh bại Liên Tấn, lại chém Khôi Hồ, rõ ràng là một bậc nhân tài, nô gia sao không ngưỡng mộ cho được?"

Bọn Chu Hối đều nhúu mày nhưng không biết làm cách nào cả.

Hạng Thiệu Long thầm sợ trong bụng, người này cười tươi như hoa, đôi mắt của y không hề lộ ra tia thù hận với mình, càng khiến người ta lạnh gáy hơn.

Tín Lăng quân cười lạt, „Nào, chúng ta hãy cạn chén vì sự đa tình của Long Dương quân!" rồi ánh mắt nhìn về phía bốn tay kiếm thủ sau lưng Long Dương quân quát, „Ban rượu."

Bọn hạ nhân bưng rượu dâng cho bốn tên ấy.

Cả bọn đều cạn một hơi. Chỉ có Long Dương quân vẫn cầm chén rượu chờ mọi người uống xong, đổ chén rượu xuống đất, làm ra vẻ e thẹn nói, „Chén rượu này thưởng cho thổ địa, chúc mừng đệ nhất kiếm thủ nước Triệu đến nước Ngụy chúng ta."

Cả Tín Lăng quân cũng hơi biến sắc, lạnh lùng nói, „Lần này ta đặc biệt khoản đãi Thiệu Long, nếu Long Dương quân ngài không có chuyện gì khác, xin thứ lỗi chúng ta phải đi trước."

Hạng Thiệu Long trong bụng hoảng sợ, sự thực gã đã bị cách nói úp mở của Long Dương quân quấy nhiễu.

Trong lòng nghĩ tiếp, nếu kiếm pháp của gã này cũng âm nhu phiêu hốt thì thật khó đối phó. Nếu khi quyết chiến mà cũng hoảng hốt như hôm nay, vội vàng tấn công, nói không chừng sẽ bị thất bại.

Long Dương quân mỉm cười, đưa mắt nhìn Hạng Thiệu Long như vừa mừng vừa giận, nói với giọng eo éo, „Bốn nhân hôm nay đến đây là muốn

xem bản sắc nam nhi, khí khái anh hùng của binh vệ, một yêu cầu nhỏ bé như vậy, xin Vô Ky công tử đừng cản trở."

Tín Lăng quân và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, giận lắm nhưng không biết cách nào để từ chối.

Hạng Thiếu Long mắt sáng lên, nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông có sắc đẹp nổi tiếng thiên hạ này, cười lạt nói, „Chẳng biết Long Dương quân tự mình ra tay hay nhờ bọn hạ nhân?"

Tín Lăng quân chen vào, „Đao kiếm vô tình, nếu Long Dương quân tự ra tay, xin thứ lỗi ta không thể đáp ứng!"

Long Dương quân nhoẻn miệng cười, „Công tử thương yêu nô gia như vậy, vậy thì Sa Tuyên, hãy lãnh giáo kiếm pháp của Hạng binh vệ đi!"

Bọn Tín Lăng quân đều lộ vẻ cảnh giác, ra hiệu cho Hạng Thiếu Long đặc biệt lưu ý đến gã lùn ấy, Hạng Thiếu Long càng khẳng định gã ấy chắc là một mãnh tướng vô địch.

Tên Sa Tuyên ấy bước ra phía trước, nói lớn, „Sa Tuyên mong được lãnh giáo kiếm thuật cái thế của Hạng binh vệ."

Hạng Thiếu Long biết trận đánh này không thể tránh được, và lại còn liên quan đến sĩ diện của nước Triệu nên quay sang Tín Lăng quân cung kính thỉnh thị, „Quân thượng có cho phép Hạng Thiếu Long xuất chiến không?"

Tín Lăng quân có lòng tin đối với gã, và lại cũng muốn xem kiếm thuật của gã, xem thử có đủ tư cách hành thích Ngụy vương hay không, mỉm cười nói, „Sa ngự vệ là ngự tiền cao thủ của nước Ngụy, Thiếu Long không được khinh địch!" rồi nói lớn, „Lần này chỉ so tài thôi, hy vọng các người đừng lại đúng lúc, „ rồi quát lớn, „Người đâu, hãy dọn dẹp bàn ghế ở ngoài lầu sảnh cho ta."

Lời vừa dứt, có tiếng bàn ghế dọn dẹp ngoài lầu sảnh truyền vào.

Long Dương quân cười vui vẻ, yếu điệu đứng dậy.

Hạng Thiếu Long nhìn y đến nỗi ngẩn người ra, chẳng trách kẻ này khiến cho Ngụy vương say đắm, không có động tác không nào đẹp, vẻ đẹp thiên kiều bá mị khiến người ta say đắm, nếu gặp đã lâu thì không khó xem y là nữ nhân.

Long Dương quân hơi cúi người về phía Hạng Thiếu Long, nhoẻn miệng cười, „Nô gia cung kính mời binh vệ đại nhân ra ngoài sảnh, „ rồi uyển chuyển bước ra ngoài.

Tín Lăng quân nhìn bóng y khuất ngoài cửa, quắc mắt, hạ giọng lạnh lùng nói, „Giết Sa Tuyên cho ta!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nhã Hồ Tiểu Trúc

T

ất cả người ngoài đều bị đuổi xuống lầu, chỉ còn lại người của hai bên.

Sa Tuyên và Hạng Thiếu Long đứng đối mặt ở giữa sảnh.

Long Dương quân rất có lòng tin với tên thủ hạ này, miệng mỉm cười nhìn Hạng Thiếu Long. Mấy tên thủ hạ của y đều lộ vẻ coi thường Hạng Thiếu Long.

Kiểm thuật của tên Sa Tuyên ấy rất nổi tiếng ở Đại Lương, là kẻ đứng đầu trong ngũ tiền bát đại thị vệ của An Ly vương, là một trong những nhân vật ở Đại Lương ai ai cũng sợ.

Tín Lãng quân tuy bề ngoài tỏ vẻ bình tĩnh nhưng kỳ thực trong bụng rất lo lắng. Nếu Hạng Thiếu Long không may bị đâm chết thì kế hoạch hành thích An Ly vương sẽ trôi ra biển, nếu có thể giết kẻ này thì việc hành thích An Ly vương sẽ bớt đi một trở ngại.

"Keng."

Sa Tuyên rút kiếm ra khỏi bao, lập tức hơi lạnh tỏa ra bốn phía. Nhưng lúc bấy giờ y như biến thành người khác, gã uy mãnh cầm lấy đốc kiếm, rồi lùi ba bước.

Gã tuy lùi ra sau, nhưng áp lực khí thế có tăng cường mà không giảm, những kẻ bàng quan đều có cảm giác ngạt thở.

Hạng Thiếu Long cũng cảm nhận được khí thế tấn công mãnh liệt của đối phương, tập trung tâm thần, tiến vào cảnh giới tĩnh thủ của Mặc tử kiếm pháp, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng vào đối phương.

Người cả hai bên nhìn thấy cảnh Hạng Thiếu Long bị khí thế của đối phương áp đảo đều nhấp nhóm không yên, thấy gã đứng yên, thần thái rất tự nhiên đều cảm thấy rất kỳ lạ. Bọn họ đâu biết rằng lấy tính chế động là tinh túy của Mặc tử kiếm pháp.

Còn Sa Tuyên thì trước giờ vẫn dùng cách chế địch thủ bằng, tức là y vào khí thế của mình để áp đảo tinh thần đối phương, khi đối phương hoảng sợ thì thừa thế tấn công khiến cho đối phương máu tuôn năm bước, nào ngờ kẻ địch trước mặt mình không hề hoảng sợ mà ngược lại, y còn trở nên hơi lúng túng, lúc đó không còn chỗ để lùi nữa, quát lớn một tiếng, quơ kiếm tấn công đến.

Long Dương quân và bọn tùy tùng lập tức khen hay để trợ oai cho y.

Kiếm ấy nhanh như điện chớp, chém vào trán Hạng Thiếu Long. Tràn đầy khí thế một đi không trở lại.

Thanh Phi Hồng kiếm của Hạng Thiếu Long vẫn nằm yên trong vỏ, tựa như không có vẻ gì trả đòn, cho đến khi kiếm quang hạ xuống, bọn Tín Lăng quân đang lo lắng cho gã, thân hình gã lách ngang qua, che bóng nắng từ cửa sổ hắt vào để tránh, vẫn đứng yên lạnh lùng nhìn đối thủ, hai mắt lộ vẻ kiên định.

Gã vốn là một bộ đội tinh nhuệ đã được huấn luyện nghiêm khắc, rất biết cách lợi dụng hoàn cảnh để phát huy kiếm thuật một cách có hiệu quả nhất. Khi nhận lời khiêu chiến, đã sớm hạ quyết tâm, phải giải quyết đối thủ trong thời gian ngắn nhất, một là hạ uy phong của Long Dương quân, hai là làm cho Tín Lăng quân coi trọng mình hơn.

Kinh nghiệm chiến đấu của gã rất phong phú, nhãn lực đã luyện đến mức cao minh, vừa nhìn thế Sa Tuyên rút kiếm đã biết kẻ này sức mạnh ở cánh tay hơn hẳn người khác, cho nên tránh một kiếm của y để giảm khí thế của đối phương.

Sa Tuyên giận lắm quát lớn, cả người lẫn kiếm lướt về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long cười lớn, rút thanh Phi Hồng kiếm ra nhanh như điện chớp, né ngang qua một bên, cả người lẫn kiếm làm thành một góc nghiêng bốn mươi lăm độ, lập tức lộ ra ánh nắng lúc này bị gã che khuất chiếu thẳng vào mắt của Sa Tuyên.

Sa Tuyên có năm mơ cũng không ngờ được trên đời có loại kiếm pháp lợi dụng ánh sáng mặt trời để chế địch, nhất thời gã bị ánh sáng mặt trời làm mờ mắt, không thấy gì cả.

Hạng Thiếu Long nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một ấy, vừa tránh được mũi kiếm đã phất ngang thanh kiếm của mình sang đối phương, lập tức máu tuôn đầm đìa, Sa Tuyên kêu thảm rồi ngã xuống đất.

Kiếm ấy đã chém đứt yết hầu đối phương, ai cũng biết Sa Tuyên không thể nào sống được.

Người cả hai bên đều đổ mồ hôi lạnh, không ai ngờ rằng sau một kiếm Sa Tuyên đã gục ngã.

Hạng Thiếu Long chưa dứt kiếm vào bao, cười nhạt nhìn Long Dương quân, „Sa huynh kiếm pháp quá cao minh, Hạng mỗ muốn lưu tình cũng không được, xin quân thượng thứ tội."

Trong xe ngựa, Tín Lăng quân vui vẻ nói, „Thiếu Long đã giúp ta hạ được cơn giận, thật thống khoái."

Hạng Thiếu Long nhớ lại khi ra đi Long Dương quân vẫn làm ra vẻ tự nhiên, mỉm cười nói, „Không biết An Ly vương có nổi giận vì tại hạ giết thị vệ của ông ta không?"

Tín Lăng quân lạnh lùng hừ một tiếng, „Tên Sa Tuyên ấy mượn cố tỹ kiếm, lần lượt giết năm kiếm thủ của ta, lần này bị người giết, An Ly còn gì để nói nữa."

Lúc ấy, xe ngựa vào một con đường nhỏ, phía trước là một viên lâm yên tĩnh.

Tín Lăng quân tỏ vẻ rất vui, có lẽ vì có hy vọng giết được Ngụy vương, thân mật nói với Hạng Thiếu Long, „Hiện nay chúng ta đi đến Nhã Hồ tiểu trúc, nơi mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn đến đây, nơi đây cố nhiên cảnh đẹp mê người, nhưng nguyên nhân chủ yếu là bởi chủ nhân của nó là Kỷ Yên Nhiên tiểu thư, không những có sắc đẹp nghiêng thành mà tài nghệ vang danh thiên hạ, được người đời so sánh ngang với quả phụ Thanh nước Tàu, gọi là đương đại song tuyệt."

Hạng Thiếu Long cười khổ trong bụng, nếu là trước đây, gã sẽ tìm mọi cách để gặp mỹ nữ này nhưng giờ này tấm thân khó giữ thì đâu còn lòng dạ nào nghĩ đến mỹ nhân, dù cho đối phương có ý với gã thì cũng phải tìm cách làm cho nàng bỏ cuộc, để sau này khỏi lo lắng cho gã.

Tín Lăng quân đâu biết đối phương đã sớm nhìn thấy được âm mưu của mình, tưởng Hạng Thiếu Long vui quá đến nỗi không nói ra lời nên thêm mắm dặm muối, „Yên Nhiên tiểu thư thích nhất là đàm văn luận võ với các danh sĩ tới đây Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Luận võ?"

Tín Lăng quân kinh ngạc nói, „Không ngờ người không biết chuyện này, Yên Nhiên tiểu thư nói về kiếm thuật còn sắp trên cả Long Dương quân đứng hàng thứ hai. ôi, một giai nhân như vậy, kẻ phàm phu tục tử bình thường sao hợp với nàng được? Cho nên đến nay vẫn chưa thành gia thất, ai có thể đánh cắp được trái tim của nàng thì nhất định sẽ vang danh thiên hạ!" nói rồi thở dài, „Nói về ngoại hình và võ công, Thiếu Long người có đủ tư cách ứng tuyển, nhưng chỉ sợ không qua khỏi cửa ải thi nghệ tài học."

Nói đến đó, xe ngựa đã vào trong sân.

Vì bị cây che khuất nên chỉ thấy mặt hồ nhỏ ở phía trước mắt, giữa hồ có một cồn nhỏ, diện tích khoảng vài trăm mẫu, trên cồn có một tòa tiểu lâu rất trang nhã, một cây cầu nhỏ dài nối giữa cồn cỏ nhỏ ấy với bờ hồ, giống như thế ngoại đào viên vậy.

Hạng Thiệu Long mặc dù trong lòng không vui nhưng cũng cảm thấy được nơi đây rất đẹp, có thể thấy được nữ chủ nhân xinh đẹp ở đây quả thật siêu phàm thoát tục như thế nào.

Cồn nhỏ trong hồ ấy có hình bán nguyệt, có hòn giả sơn, nước từ trên cao đổ xuống như một bức tranh thủy mặc.

Phía trước nhà đầy những loài kỳ hoa dị thảo, hương hoa thoang thoang, chạy quanh cồn nhỏ ấy là hành lang dài được chạm trổ rất cồ kình.

Chiếc xe chạy trên chiếc cầu dài giống như đi vào bức tranh đẹp đẽ, gió mát nước trong, cây cối tranh sắc đình đài lầu các trên cồn nhỏ phản chiếu xuống mặt hồ.

Băng qua một ngõ quanh tròng đầy trúc và hai tiểu đình tránh mưa, chiếc xe dừng lại ở một tiểu lâu.

ở đây đã có sẵn ba chiếc xe ngựa, rõ ràng ngoài họ còn có thêm mấy người khách nữa.

Hạng Thiệu Long cùng mọi người xuống xe ngựa, một tên nữ tỳ bước ra từ trong tiểu lâu ấy, thi lễ rồi nói với Tín Lăng quân, „Tiểu thư đang nghỉ trưa, mời Tín Lăng quân và chư vị đợi ở ngoài khách sảnh."

Hạng Thiệu Long một lần nữa lại cười khố, thị tỳ đã xinh đẹp như vậy, huống chi là chủ nhân, rõ ràng chắc là một mỹ nữ tuyệt thế, còn mình lúc

này thật không đủ lòng và đủ gân để mắt tới người đẹp, quả thật là tạo hóa trêu người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tuyệt Đại Hung Nhân

T

òa tiểu lâu của Kỳ Yên Nhiên được xây bằng bạch thạch, ẩn trong cây cối, dáng vẻ rất cổ nhã, giống như một tòa lâu các ở chốn tiên cảnh, mà chủ nhân là một tiên nữ xinh đẹp.

Bước lên bậc tam cấp, phía trong cửa có đặt hành lý và binh khí của khách đến, hai nô tỳ xinh đẹp đã sớm đứng chờ ở đó, ân cần phục thị.

Đàm Bang rỉ tai Hạng Thiếu Long, „Kỳ tài nữ không thích có người mang kiếm vào nơi ở của nàng."

Hạng Thiếu Long gật đầu, nhủ thầm cô ả Kỳ tài nữ này quả thật kênh kiệu, biết Tín Lăng quân đến thăm mà vẫn không dậy, bọn nô tỳ cũng không dám gọi ả, lại không cho người khác mang kiếm vào. Nhưng nghĩ lại, cảm thấy kênh kiệu cũng tốt, bởi gã cũng tự thấy rằng đàn ông đúng là đồ đê tiện, nữ nhân càng khó giành được thì càng quý, chính điều này đã khiến gã mong muốn xem thử cô ả đẹp đến mức nào.

Hai tên a hoàn rất có thiện cảm với Hạng Thiếu long, phục thị gã rất tử tế, tỉ mỉ phủi bụi trên y phục gã rồi đưa khăn ướt cho gã lau mặt.

Sau khi mọi việc xong xuôi, bốn người bước vào đại sảnh.

Vừa bước vào cửa, một thanh âm vang lên bên tai Hạng Thiếu Long, „Quý khách đến! Quý khách đến!"

Hạng Thiếu Long giật mình nhìn lại, thì ra đó là một con két biết nói đang đậu ở một chiếc giá gần đó.

Hai tỳ nữ rõ ràng rất yêu thương nó, mỉm cười rồi mang thức ăn ưu a.

Hạng Thiệu Long nhìn quanh một lượt. Đại sảnh này sắp xếp rất trang nhã chỗ đặc biệt nhất là không trải chiếu mà thay vào đó là mấy chiếc giường nhỏ, phía trong sảnh có đầy những chậu cây kỳ lạ, hình như được mang từ ngoài vườn vào ở một bên tường có treo một bức họa nữ nhân.

Lúc ấy mấy chiếc giường nhỏ đã có người ngồi, mỗi giường có khoảng ba đến sáu người, hơn mười người đều nói chuyện nhỏ, họ sợ đánh thức chủ nhân thì phải.

Tín Lăng quân dẫn đầu bước vào, lập tức có hơn quá nửa số người đứng dậy thi lễ, trong đó những người khác là lần đầu tiên gặp Tín Lăng quân, lúc này mới biết y là ai nên cũng vội vàng đứng dậy chào.

Hạng Thiệu long liền chú ý đến mấy người trong số đó, đặc biệt là nhóm bốn người ngồi ở cửa sổ bên trái, ba người trong đó ăn mặc kiểu võ sĩ, dáng vẻ bất phàm, nhưng điều đáng chú ý là vẻ dũng mãnh của họ, đặc biệt trong đó có một đại hán khôi ngô cao lớn, so với Hạng Thiệu Long không kém bao nhiêu, tay mạnh mẽ mọc đầy lông, trán có quấn một dây vải màu bạc, mặt bạnh ra, vai rộng, mắt rất lạnh lẽo, mang một vẻ giảo quyệt, vẻ ngoài rất cao lớn, toàn thân thoát ra một mê lực tà dị.

Hai võ sĩ đi bên cạnh y cũng đều là hạng hung ác ngang ngược, nhưng đứng bên cạnh y đều trở nên lép vế.

Điều lạ là trên tay của ba tên đều có dấu bị lửa đốt.

Bên phải là nhóm sáu người ăn mặc theo kiểu văn sĩ, một trong số đó có dáng người cao, vẻ mặt sáng sủa, hai mắt sâu, rõ ràng là người rất có trí, nhìn qua giống như thần tiên. Nhóm cuối cùng có ba người, người lùn thấp, mặt mũi cũng bình thường, từ trang phục có thể thấy được y không phải là người Ngụy, càng không biết y đến từ nước nào, nhưng có thể đến đây để gặp Kỷ Yên Nhiên rõ ràng phải là nhân vật có chút vai vế.

Tín Lăng quân quay sang chào sáu người bên phải rồi nói với nam tử có bộ mặt sáng sủa kia, „Chúng tôi vừa nhắc đến Trâu tiên sinh, không ngờ tức thì được gặp ông, „ rồi quay sang bảo Hạng Thiệu Long, „Thiệu Long, hãy qua gặp Trâu Diễn tiên sinh, người rất tinh thông thuật thiên nhân cảm ứng."

Hạng Thiệu Long trong người thầm nghĩ thì ra đây là một nhà huyền học nổi tiếng đương thời với học thuyết Ngũ đức thủy chung. Định bước lên hành lễ thì một giọng ồm ồm bên trái vang lên, „Vô Kỵ công tử, xin hỏi vị này có phải là ngự tiền kiểm sĩ của nước Triệu tên Hạng Thiệu Long chăng?"

Hạng Thiệu Long giật mình nhìn qua, thì ra người lên tiếng là gã võ sĩ như ma vương giáng thế kia.

Tín Lăng quân rõ ràng không quen người này, nên nói, „Vị tráng sĩ này là..."

Một người Ngụy có lẽ giới thiệu ba tên võ sĩ đến gặp Kỳ Yên Nhiên cung kính nói, „Khách khanh dưới trướng Long Dương quân Phùng Chí tham kiến công tử. Vị này là người trí dũng song toàn nổi tiếng nước Tề, Ngao Ngụy Mâu tiên sinh, tráng sĩ bên phải tên Đinh Sung, người bên trái tên Chinh Lạc, đều là những dũng sĩ lừng danh ở nước Tề, cũng là thân vệ tướng của Ngụy tiên sinh."

Tín Lăng quân và Hạng Thiệu Long đều ngạc nhiên, không ngờ tên hung đồ này không bỏ cuộc, công nhiên đuổi đến Đại Lương, tất không có ý tốt, rõ ràng lại được Long Dương quân chiếu cố, Ngụy vương chống lưng, chả trách gì y dám hung hãn bá đạo như vậy.

Khi Hạng Thiệu Long còn suy nghĩ, Ngao Ngụy Mâu bước tới thi lễ với Tín Lăng quân rồi quay sang nói với Hạng Thiệu Long, „Đã lâu nghe được kiểm thuật của Hạng huynh rất cao minh, có cơ hội nhất định sẽ lãnh giáo."

Hạng Thiệu Long nhìn thấy tay Ngao Ngự Mâu có vết cháy xém nên mỉm cười, „Ngao tiên sinh phải chăng gần đây đã gặp phải một trận hỏa hoạn, sao hai tay đều có vết cháy như thế?"

Ngao Ngự Mâu trong mắt lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng nói, „Chỉ là một trò chơi vô vị của một gã tiểu tặc thôi, chẳng đáng là gì, vả lại y chỉ đắc thế một lúc, sớm muộn gì cũng bị Ngao mổ xé xác ra từng mảnh." Trong lời nói nồng nặc mùi thuốc nổ, ngay cả những người như Trâu Diễm cũng cảm thấy được rõ ràng, biết được hai người này đã từng xảy ra chuyện không vui. Nói xong quay về chỗ cũ.

Hai tên thủ hạ của Ngao Ngự Mâu trừng mắt nhìn Hạng Thiệu Long, trong mắt lộ ra tia thù hận, cũng đủ thấy trận đánh bằng lửa ngày ấy đã thiêu cháy bọn chúng đến tận xương.

Tín Lăng quân nháy mắt cùng Hạng Thiệu Long, giới thiệu những người Ngự bên cạnh Trâu Diễm, đều là những danh sĩ và đại quan của nước Ngự, có thể thấy Trâu Diễm là kẻ rất được lòng người tại nước Ngự.

Giới thiệu xong, Tín Lăng quân đưa mắt nhìn nhóm người Ngự còn lại, mỉm cười nói, „Bốn quân lần đầu tiên gặp được Trương Phụng Trường tiên sinh tại đây!“ rồi quay sang một người có thân hình cao trung bình, chỉ ngoài đôi mắt lạnh lẽo, còn dáng vẻ vẫn bình thường, nói, „Vị này là..."

Trương Phụng Trường nói, „Vị này là Hàn Phi Tử công tử của nước Hàn, lần này tại hạ được thắm lây với y, bởi vì Kỷ tiểu thư sau khi xem xong cuốn Thuyết nạn của Hàn Phi công tử đã khen không ngớt lời, cho người đánh tiếng muốn gặp công tử, vì thế Phụng Trường mới đưa Hàn Phi công tử đến gặp tiểu thư."

Bọn Tín Lăng quân đều đổi sắc mặt, không ngờ lại gặp được nhân vật đã tập đại thành Pháp Gia ở nơi này. Nhưng cũng hơi ngỡ ngàng vì người này tướng mạo cũng chỉ tầm thường.

Hàn Phi Tử rõ ràng là người không quen giao tiếp nên chỉ cười cười, hơi cúi người chào.

Hai nữ tì xinh đẹp vội vàng mời Tín Lăng quân ngồi ở một chiếc giường đối diện với bọn hai người Hàn Phi.

Lúc bấy giờ chỉ còn một chiếc sạp ở dưới bức tranh nữ sĩ, có lẽ đó là chỗ ngồi của Kỷ tài nữ.

Hạng Thiếu Long bắt chước mọi người dựa vào chiếc sạp ấy, nhắm nháp tách trà thơm, trong lòng bồn loạn.

Ngao Ngụy Mâu vừa đến, tình thế liền phức tạp.

Người này sức khỏe kinh người, thân thể lại vững Chắc như bức tường sắt, Hạng Thiếu Long tự thấy mình tuy tự phụ nhưng chưa chắc là đối thủ của y. Nếu y liên thủ cùng với con độc xà Long Dương quân mà Tín Lăng quân lại có lòng riêng với mình, chuyển đi này quả thật lành ít dữ nhiều. Đang suy nghĩ thì nghe Tín Lăng quân hỏi Hàn Phi Tử, „Hàn công tử lần này đến nước Ngụy chẳng biết có chuyện gì, cứ nói ra thử xem Vô Kỵ có giúp gì được không?"

Hàn Phi nói, „Lần này... Ờ... lần này Hàn Phi vâng lệnh của vua đến quý quốc để mượn lương."

Hạng Thiếu Long trong lòng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ Hàn Phi ăn nói lấp bắp không lưu loát, lời không chuyển được ý, không chịu thừa cơ nói sự lợi hại để chỉ ra vì sao nước Ngụy phải cho nước Hàn mượn lương.

Tín Lăng quân quả nhiên nhíu mày nói, „Thì ra là như vậy, quý quốc định mượn bao nhiêu?"

Hàn Phi đáp liêu, „Một vạn thạch!" rồi chẳng nói gì nữa.

Tín Lãng quân cũng im lặng, chỉ mỉm cười mà thôi.

Trâu Diễm lên tiếng, „Thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh, ngũ đức giao nhau, giờ đây nước Hàn đại hạn, kỳ thực sớm đã có điềm báo trước, Trâu Diễm năm năm trước đã thấy sao chổi rơi vào nước Hàn, đoán rằng tất sẽ có họa, hôm nay quả nhiên đúng y như vậy."

Hàn Phi nhíu mày, rõ ràng trong lòng không vui, không tin lời Trâu Diễm, nhưng mấy người bên cạnh Trâu Diễm đều lên tiếng phụ họa.

Ngao Ngụy Mâu cũng cười lớn nói, „Trâu tiên sinh hiểu đạo trời như thế, ngày nay bảy nước xưng hùng, tiên sinh có thể giải thích thiên mệnh ở đâu để mọi người cùng hiểu hay không?"

Trâu Diễm mỉm cười định trả lời thì tiếng hoàn bội vang lên, một tuyệt sắc mỹ nữ được bốn tên thị tỳ đỡ, bước vào trong sảnh.

Hạng Thiếu Long nhìn ra, giật mình, suýt tí nữa kêu lên. Chỉ thấy một mỹ nữ da trắng hồng, mặt sáng láng như tiên nữ hạ phàm, yếu điệu bước vào trong làn thu ba lóng lánh, ai nấy đều ngất ngây nhìn nàng. Tóc nàng búi cao rồi buông xuống phía sau, eo thon, cổ trắng trẻo. Hai mắt vừa sâu vừa đen. Người mặc bộ váy dài có hoa màu xanh, bộ váy đung đưa theo bước chân nàng, hai tay áo rộng che khuất đôi bàn tay của nàng.

Hạng Thiếu Long như lạc vào tiên cảnh, chẳng còn biết nhân gian ở chốn nào nữa. Ô Đình Phương so với nàng còn kém ba phần, có thể nói nàng hấp dẫn khác người biết bao.

Kỷ Yên Nhiên bước tới ngồi trên chiếc sập còn lại. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên sập, lại đưa hai chân lên sập, lộ ra làn da trắng hồng không chút tì vết, khiến cho Hạng Thiếu Long chỉ muốn nhảy lên sập đè lên người nàng, rồi ngửi mùi thơm trên người nàng.

Kỷ Yên Nhiên ngồi xong mỉm cười nói, „Yên Nhiên tham ngủ, khiến cho các vị phải đợi lâu."

Hạng Thiếu Long tỉnh lại, quay sang nhìn các người khách, chỉ thấy bất luận là Tín Lăng quân, Trâu Diễm, Hàn Phi hay Ngao Ngự Mâu cũng đều lộ vẻ ngất ngây, so với mình còn kém kém hơn.

Khi mọi người vội vàng tỏ ra không để bụng, Kỷ Yên Nhiên quay sang nhìn Hạng Thiếu Long, rồi đến Ngao Ngự Mâu, cuối cùng mới đến Hàn Phi, trong mắt lộ vẻ vui mừng nói, „Vị này phải chăng là Hàn Phi công tử?"

Hạng Thiếu Long và Ngao Ngự Mâu thất vọng lắm, bởi Kỷ Yên Nhiên tỏ ra chú ý đến Hàn Phi nhiều hơn họ.

Hàn Phi đỏ mặt, khẩn trương nói, „Tại hạ chính là Hàn Phi!"

Kỷ Yên Nhiên hai mắt sáng lên, mừng rỡ nói, „Trước tác của công tử xem ra thật mới lạ, Yên Nhiên rất bội phục."

Hạng Thiếu Long cảm thấy chẳng có gì hứng thú, gã Hàn Phi này coi tướng mạo không hấp dẫn nhưng Kỷ Yên Nhiên lại coi trọng y. Rõ ràng ả này rất coi trọng kiến thức của một người, nếu nói về chuyện văn chương thì gã so với Hàn Phi cũng giống như một đứa trẻ trong vườn trẻ với một người đã đoạt giải Nobel. Nhưng gã không lấy đó làm buồn, bởi vì trước mắt tính mạng khó giữ, dù Kỷ Yên Nhiên hấp dẫn đến đâu, gã cũng phải nén lòng mình lại.

Hàn Phi được mỹ nhân khen ngợi thì tỏ vẻ lúng túng.

Lúc này trong mắt Kỷ Yên Nhiên chỉ có mỗi mình Hàn Phi, nàng dịu dàng nói, „Tiên sinh cho rằng phép trị nước phải kết hợp Pháp, Thuật, Thế, lại đề ra, thế khác thì sự phải khác, sự đã khác thì phải biến pháp, quả khiến cho người ta tỉnh ngộ ra."

Hàn Phi lại càng lúng túng hơn, chỉ biết gật đầu, khiến người ta cảm thấy ái ngại cho y.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu chuyển kiến thức của y vào đầu mình thì đêm nay mình sẽ hưởng đóa hoa thơm này.

Trâu Diễm cười lớn, sau khi gây chú ý cho Kỷ Yên Nhiên và mọi người rồi mới tự tin nói, „Với kiến thức của Hàn công tử tất phải được Hàn vương trọng dụng, tại sao trước nay quý quốc tranh hùng mà chẳng có gì khởi sắc?"

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng gã Trâu Diễm này đã chạm tới vết thương của Hàn Phi, quả thật hơi quá đáng Hàn Phi lộ vẻ bức bối, lại càng không nói được gì cả.

Kỷ Yên Nhiên rõ ràng rất quý tài Hàn Phi nên giải thích giùm y, „Có minh sĩ thì cũng phải có minh chủ, người nước Vệ là Thương ưởng chẳng phải không làm gì được ở nước Vệ hay sao, nhưng đến nước Tần thì mọi chuyện lại thành.

Trâu tiên sinh có cho rằng Yên Nhiên nói đúng hay không?"

Hạng Thiếu Long trong bụng khen hay, mỹ nhân này quả thật không tầm thường, khi đang tưởng rằng Trâu Diễm không còn gì để nói nữa thì y mỉm cười nói, „Lời tiểu thư đương nhiên có đạo lý sâu sắc, nhưng chỉ là chuyện con người, nào biết trên con người còn có cả thiên đạo, Thương ưởng chỉ là gặp thời, thoát không được sự chi phối của ngũ đức, chỉ có những người hiểu rõ được quy luật sinh khắc của ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thì mới nắm được sự chuyển dịch của thiên đạo."

Hàn Phi lạnh lùng hừ một tiếng, lời nói hơi lưu loát hơn, „Trâu tiên sinh nói... nói không có căn cứ, vậy... vậy chúng ta phải chẳng nên... ngồi nghe thiên mệnh không cần làm gì hay sao?"

Mấy câu này quả thật hợp tình hợp lý nhưng do y nói lấp bắp nên không đủ sức thuyết phục.

Trâu Diễn quả là một nhà hùng biện, cười hà hà nói, „Đương nhiên không phải như vậy, chỉ cần nắm được thiên đạo chúng ta có thể dự tính được nhân sự, biết được mục tiêu và phương hướng để cố gắng, ví dụ như đào giếng, chỉ cần biết rõ nguồn nước thì không phí nhiều sức."

Hàn Phi giận đến nổi đỏ mặt, không tìm ra được lời nào để biện bác, có lẽ cũng chẳng biết phải thể hiện như thế nào.

Hạng Thiệu Long cảm thấy tội nghiệp, hận không tìm được giấy bút để y tự mình viết ra.

Có tiếng vỗ tay đôm đốp, thì ra Ngao Ngự Mâu vỗ tay phụ hoạ.

Kỷ Yên Nhiên quay sang Ngao Ngự Mâu, sầm mặt nói, „Vị này là..."

Ngao Ngự Mâu ưỡn ngực, giống như một con thú đực đang khoe mẽ, lớn tiếng trả lời, „Bốn nhân là Ngao Ngự Mâu nước Tề, không biết tiểu thư có nghe qua chưa?"

Kỷ Yên Nhiên bàng hoàng đáp, „Té ra đây là Ngự tiên sinh, người đã đề xướng học theo cầm thú, xin hỏi nếu người và thú không khác nhau, thiên hạ làm sao đại loạn như thế này?"

Ngao Ngự Mâu có được cơ hội khoe chữ với người đẹp nên không chịu bỏ qua, vui vẻ cười đáp, „Tiểu thư sống lâu trong thành, đương nhiên không biết thế giới của loài cầm thú. Ngao mỗi từ lâu coi thiên nhiên là thầy, quan sát lối sống của dã thú chim muông, biết rằng chỉ cần thuận theo thiên tính, không đi ngược với thiên nhiên, mới có thể hưởng thụ cuộc sống theo quy luật vĩ đại của thiên nhiên, nếu cưỡng ép thì chỉ có hại mà không có lợi, từ đó con người sẽ biến thành những kẻ hư ngụy, trong ngoài không thống nhất với nhau."

Kỷ Yên Nhiên nhìn gã, trên mặt lộ vẻ thắc mắc.

Hạng Thiệu Long thầm kêu hồng hét, mỹ nữ này rõ ràng rất hiếu kỳ, đối với sự vật rất dễ bị những học thuyết mới mẻ thu hút, nếu để Ngao Ngụy Mâu chiếm được nàng thì gã sẽ đau lòng lắm, không nén được nói, „Người và cầm thú làm sao tương đồng nhau được? Những loài thú khác nhau thì cũng đã có cách sống khác nhau."

"Dù cách sống khác nhau nhưng bản tính giống nhau, „ Ngao Ngụy Mâu cười lạnh lùng.

Hạng Thiệu Long không hề khách khí với y, nhìn y mỉm cười, „Người và cầm thú khác nhau là ở chỗ không bị bản năng và dục vọng sai khiến, thậm chí có thể vì lý tưởng mà hy sinh đi tính mạng quý giá của mình. Cầm thú đi bằng bốn chân, nhưng chúng ta có thể đứng thẳng, hai tay vì không cần đi trở nên linh hoạt, có thể tạo ra nhà cửa và các vật dụng, cầm thú có bản lĩnh ấy không?"

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng đã nghiên cứu về vấn đề này nên nói một cách mỉa mai, „Các hạ nói là bản lĩnh chứ không phải là bản chất, chim muông có thể bay, người bay được chẳng, cá có thể sống dưới nước, người có thể sống dưới nước chẳng?"

Hạng Thiệu Long không phải là một nhà lý luận, nhưng lúc này đã lên thế cười cợt nên đánh liều nói tiếp, „Điều tại hạ nói chính là bản chất, vì kết cấu bộ não của con người và cầm thú khác nhau, nên con người có thể suy nghĩ, ngoài những nhu cầu vật chất con người cũng cần phải có đời sống tinh thần, nhưng cầm thú tất cả là vì sinh tồn, ăn no thì ngủ, đến lúc thì giao phối với nhau, cầm thú bị động với thiên nhiên, con người thì có thể đối kháng với tự nhiên, chế phục tự nhiên. Đó là bởi vì con người có bản chất khác so với cầm thú, biết được tiến bộ phát triển, khiến cho con người ngự trị được cầm thú."

Những lí luận này của Hạng Thiếu Long ở thế kỷ XXI ai cũng biết, nhưng đối với người thời đại này mà nói quả thật rất mới, khiến cho bọn Kỷ Yên Nhiên đều há hốc mồm lắng nghe.

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng chưa nghĩ đến vấn đề này, tức giận nói, „Có gì khác nhau đâu, não thú não người ta đã từng thấy qua rồi, chẳng phải đều là xương sọ với tàu hủ hay sao?"

Hạng Thiếu Long cười lớn, „Điều ông vừa mới nói chính là chỗ khác nhau lớn nhất giữa người và cầm thú, cầm thú có biết nghiên cứu sự khác nhau giữa não người và não của chúng hay không?"

Ngao Ngụy Mâu nhất thời á khẩu, mắt lộ hung quang, hận không xé xác Hạng Thiếu Long ra.

Trâu Diễn tuy không đồng ý với kiểu lý luận loài người phải phóng túng như cầm thú của Ngao Ngụy Mâu. Nhưng cùng là người Tề với nhau, y cũng nghĩ việc Kỷ Yên Nhiên có thiện cảm với Hạng Thiếu Long nên bươi móc, „Hạng huynh vừa nói sự khác nhau giữa người và thú, bởi vì chúng ta có thể đứng dậy, vậy thì loài khỉ kia cũng có thể đứng dậy mà đi được, vậy thì nên giải thích như thế nào?"

Hạng Thiếu Long ngẩn ra, thầm nghĩ không thể nào giải thích cho họ thuyết tiến hóa là gì, may mà trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, gã nói, „Chỗ khác nhau vẫn là kết cấu của bộ não, „ rồi đưa tay sờ vào trán nói, „Loài khỉ đều không có trán như chúng ta, cho nên sự chú ý của chúng chỉ có thể tập trung ở những chuyện trước mắt, không thể nghĩ đến chuyện ngày mai, nhưng chúng ta có thể sắp xếp cho những việc làm vào ngày mai, hoặc một năm sau, hoặc mười năm sau."

Thật ra lời Hạng Thiếu Long nói rất lộn xộn, nhưng mọi người đều biết rằng quả thật loài khỉ không có trán, cho nên mới cảm thấy lời của gã rất có lý.

Kỷ Yên Nhiên vỗ tay cười, „Quả thật rất tuyệt vời, tiểu nữ đã lâu rồi mới nghe được một biện luận hay như thế này."

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Vị tiên sinh này thứ lỗi cho Yên Nhiên biết các hạ là ai?"

Hạng Thiếu Long ngây người ra, lòng thầm kêu khổ, gã chỉ nói bừa một lúc, đừng để cho cô ả thích mình thì hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sở Mặc Phù Độc

K

ỷ Yên Nhiên hỏi về lai lịch của Hạng Thiếu Long, Tín Lăng quân vội vàng nói, „Vị này là đệ nhất kiếm thủ Hạng Thiếu Long đến từ nước Triệu."

Kỷ Yên Nhiên nở nụ cười nhìn Hạng Thiếu Long rồi nhìn sang Hàn Phi. Hạng Thiếu Long tuy thở phào, biết rằng ả vẫn chưa thích mình cũng nín không được nổi thất vọng, tựa như cảm thấy bị trúng thương, mâu thuẫn vô cùng.

Hạng Thiếu Long lại trỗi lên tôn nghiêm của người đàn ông. Thầm nghĩ giờ đây không thể theo đuổi ả được, cần gì phải nhìn mặt ả để hành sự. Chỉ thấy ả cười nói với Hàn Phi, còn những kẻ khác chỉ mở mắt mà nghe, một nỗi tức giận vô cớ nổi lên trong lòng, đương nhiên cũng có pha chút sự đổ kỵ và bẽ bàng vì bị lạnh lùng, đứng dậy.

Tín Lăng quân ngăn người ra nói, „Thiếu long, người làm gì vậy?"

Kỷ Yên Nhiên cũng quay sang nhìn gã, lúc này ả mới phát hiện thân hình cao lớn và phong thái uy vũ của gã. Hạng Thiếu Long cố ý cười lớn một cách tự nhiên nói, „Kỷ tiểu thư quả thật có nét đẹp trời cho, Hạng mỗ may mắn được gặp, xin cáo từ."

Kỷ Yên Nhiên hơi ngạc nhiên, rồi sau đó hình như thấy được lòng dạ gã, cười nhạt nói, „Hạng tiên sinh còn ở Đại Lương được bao lâu."

Hạng Thiếu Long thấy nàng vẫn không có vẻ giữ khách, trong bụng giận lắm, lại cảm thấy quá mất mặt, bề ngoài lại làm ra vẻ không để ý, lạnh nhạt đáp, „Vẫn còn vài ngày nữa."

Bọn Tín Lăng quân cũng đành bước theo gã ra về.

Trên đường về, Tín Lăng quân trách, „Thiếu Long người không biết đã bỏ qua một cơ duyên tốt. Kỳ Yên Nhiên hiếm khi cười nhiều như vậy, nói không chừng sẽ có đàn ca đãi khách nữa đấy." Trong lời lộ vẻ tiếc nuối, có thể nói tài nghệ đàn hát của Kỳ Yên Nhiên hay biết chừng nào.

Còn Hạng Thiếu Long lại nghĩ đến tia mắt hung dữ của Ngao Ngụy Mâu nhìn gã, gã này chẳng phải là hạng hữu dũng vô mưu, kẻ có tài dưới trướng lại nhiều, còn mình thì quả thật đang rơi vào thế nguy hiểm.

Về đến phủ Tín Lăng quân, đến chỗ Nhã phu nhân, nàng kéo tay gã vào phòng trong nói, „Ta đã liên lạc được bọn Ô Trác và Thành Tế, truyền đạt chỉ thị của chàng. Ô Trác cũng nhắn với chàng rằng tai mắt của y ở Đại Lương không biết có phải vì sự kiện lần này có liên quan đến cuộc đấu tranh Tín Lăng quân và Long Dương quân hay không, cho nên đã ẩn mình không chịu tiếp xúc với y, giờ đây chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta thôi. Y còn nói sẽ tìm cách len vào thành."

Hạng Thiếu Long vừa nghe, trong lòng đã cảm thấy hồng hét, mệt mỏi nằm vật ra giường của Nhã phu nhân, Nhã phu nhân cười giầy cho gã, dịu dàng nói, „Nhã nhi đã tìm ra được lối vào của địa đạo, chàng sẽ thưởng cho người ta cái gì đây?

Hạng Thiếu Long vui mừng, ngồi dậy ôm nàng vào lòng, hôn một cái thật kêu rồi nói, „Phu nhân quả thật có bản sự!"

Nhã phu nhân ghé tai gã, nói rõ tường tận lối vào của địa đạo rồi nàng thở dài nói, „Có lẽ đánh cướp Lỗ Công bí lục không quá khó, nhưng làm thế nào để rời khỏi nước Ngụy mà tránh được truy binh mới là chuyện khó nhất. Lỗ Công bí lục là một thứ quan trọng như vậy, Tín Lăng quân mỗi ngày đều sẽ kiểm tra, một khi phát giác đã không còn nữa thì tự nhiên sẽ nghĩ đến chúng ta ngay."

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhức đầu.

Lúc này Tín Lăng quân cho người đến tìm gã, đòi phải lập tức bãi kiến.

Bọn người hầu đưa gã đến căn nhà tối hôm đó gã đã nghe được cuộc nói chuyện giữa hai chị em Tín Lăng quân, sau khi phân vai chủ khách ngồi xuống, Tín Lăng quân nghiêm mặt nói, „An Ly vương hạ lệnh mời người ngày mốt đưa Triệu Thiên vào cung, đêm ấy y sẽ thiết yến khoản đãi người."

Hạng Thiếu Long giật mình, biết được thời khắc quan trọng đã đến.

Tín Lăng quân trầm giọng nói, „Long Dương quân lần này sẽ mượn cơ độ kiếm để giết người, người ra tay là Ngao Ngụy Mâu, như thế An Ly và Long Dương quân sẽ không chịu trách nhiệm gì cả bởi vì Ngao Ngụy Mâu là khách đến từ nước Tề."

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, nếu tỉ võ với Ngao Ngụy Mâu một cách quang minh chính đại thì gã ít có cơ hội thắng hơn.

Tín Lăng quân hạ giọng nói, „Long Dương quân giờ đây hận người đến xương tủy, sẽ không cho người sống sót mà rời khỏi Đại Lương, bởi vì y có đại vương chống lưng, ta e rằng bảo vệ người không nổi, Thiếu Long có tính toán gì chăng?"

Hạng Thiếu Long trong bụng thầm mắng Tín Lăng quân, than rằng, „Còn có cách nào nữa? Chỉ có nước đến đâu thì hay đến đó."

Tín Lăng quân nhìn Hạng Thiếu Long một chốc rồi hít một hơi sâu nói, „Nếu lần này Thiếu Long người muốn tránh được tai họa mà có thể tận hưởng vinh hoa phú quý chỉ còn một cách, người có muốn biết không?"

Hạng Thiếu Long kêu thầm trong bụng cuối cùng cũng lòi ra rồi đấy. Rồi giả vờ nhún nhường nói, „Xin quân thượng chỉ điểm."

Tín Lăng quân nói, „Đó là giết chết tên hôn quân An Ly và Long Dương quân."

Hạng Thiệu Long giả vờ giật mình la hoảng, „Cái gì?"

Tín Lăng quân lạnh lùng nói, „Vô độc bất trượng phu, y bất nhân ta bất nghĩa. Bên cạnh người của An Ly cũng có người của ta, có thể giấu binh khí trong cung, chỉ cần người giết chết An Ly, người của ta có thể lập tức rút binh khí giết sanh bọn Long Dương quân, lúc ấy ta lên ngôi vua, lại có một dũng tướng như người giúp đỡ, thừa cơ nước Tần không đủ sức đánh sang phía đông, chúng ta thống nhất tam Tấn, thiên hạ chẳng phải thuộc về chúng ta hay sao?"

Người lại có thể giết chết Triệu Mục để rửa hận, nếu không quay về nước Triệu người cũng chỉ có con đường chết."

viễn cảnh y vẽ ra rất hấp dẫn, nhưng Hạng Thiệu Long biết được đó toàn là những điều giả dối, gật đầu nói, „Đó chỉ là phương pháp duy nhất, nhưng An Ly vương tất có kẻ bảo vệ bên cạnh, tại hạ không thể công nhiên mang vũ khí, làm sao giết được y?"

Tín Lăng quân thấy gã không phản đối, mắt lộ vẻ vui mừng nói, „Ta vốn định giấu trủy thủ dưới chiếu tiệc của người, nhưng cũng không ổn lắm, giờ đây đã đoán được Ngao Ngự Mâu sẽ khiêu chiến với người trong bữa tiệc, nếu người có thể thắng được Ngao Ngự Mâu, khi được An Ly vương chúc tụng thì người bất ngờ giết chết y, người lại gây hỗn loạn, chúng ta sẽ có cơ hội ra tay. Đồng thời lúc đó người của ta sẽ vào hoàng cung, lo gì đại sự không thành."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng nếu ta không giết chết Ngao Ngự Mâu thì thế nào đây, gã lại nghĩ lúc này không thừa cơ chiếm ít lợi thế thì thật ngu ngốc, nghiêm mặt nói, „Chỉ cần sau này tại hạ không lo gì cả, Hạng Thiệu Long sẽ giao tính mạng này cho quân thượng, cố gắng thử qua một lần."

Tín Lăng quân nhíu mày nói, „Có gì mà sau này không lo?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đó chính là Nhã phu nhân và Triệu Thiên, nếu họ có thể rời Đại Lương, tại hạ chẳng còn lo lắng gì nữa, ra tay sẽ dễ dàng hơn."

Đó gọi là ra giá trên trời, trả tiền dưới đất. Gã đương nhiên biết Tín Lăng quân không thể thả Triệu Thiên đi nhưng có lẽ sẽ thả Nhã phu nhân, bởi vì sau này cuộc hành thích có thành công hay không, Tín Lăng quân cũng có thể sai người đuổi theo bắt Nhã phu nhân lại.

Quả nhiên Tín Lăng quân nói, „Triệu Thiên không thể thả được, bởi vì người phải đưa ả vào trong cung. Còn Nhã phu nhân thì được thôi."

Hạng Thiệu Long cất được một nửa nỗi lo, nói, „Đại vương của quân thượng không muốn cho Triệu Thiên làm bị phi, tại sao còn đón ả vào cung?"

Tín Lăng quân than, „Thiệu Long quá ngây thơ, An Ly có thể dễ dàng khiến cho Triệu Thiên chết một cách mập mờ, sau đó phao lên là ả bệnh chết, lại đưa thi thể về nước Triệu, Triệu vương cũng không còn cách nào, kể này tuy có chút sơ hở nhưng đó là biện pháp tốt nhất."

Hạng Thiệu Long nghe mà lạnh người nên gã càng muốn cứu nàng hơn.

Tín Lăng quân nói, „Chỉ cần người giết An Ly, chẳng phải sẽ giải quyết được mọi sự hay sao?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Con người của tại hạ là như thế, làm gì cũng không muốn liên lụy người khác. Nếu Triệu Thiên, Triệu Nhã không có ở đây, chuyện gì tại hạ cũng có thể tự gánh vác được, dù cho thất bại bị bắt đi chẳng nữa cũng không bán đứng quân thượng, nhưng nếu liên lụy đến họ, tại hạ sợ đến lúc đó không dám ra tay thì hỏng bét."

Tín Lăng quân không còn cách nào nữa, cố nén cơn giận, gật đầu nói, „Chuyện này để ta nghĩ lại, chắc là sẽ có biện pháp giải quyết thôi."

Hạng Thiệu Long nghe y nói vậy nên mừng thầm trong bụng, lại nhớ Ô Trác bảo sẽ tìm cách lén vào thành bèn nói, „Để khiến cho An Ly vương không nghi ngờ, tại hạ định mấy ngày nay không nên trốn trong phủ quân thượng thì hơn, muốn dạo chơi khắp nơi, như thế An Ly sẽ không phòng bị tại hạ nữa."

Tín Lăng quân nhú mày nói, „Làm sao được, Long Dương quân sẽ cho người đối phó với người đấy."

Hạng Thiệu Long cười, „Y sẽ không ngốc nghếch như vậy đâu, nhìn thấy cảnh Sa Tuyên bị tại hạ dễ dàng giết chết, giờ đây lại có Ngao Ngụy Mâu thay y ra tay, thời gian hai ngày mà chờ không được sao? Tại hạ chỉ muốn tốt cho quân thượng thôi, mong sự việc dễ dàng thành công."

Tín Lăng quân có việc nhờ gã nên không muốn việc gì cũng từ chối, thở dài nói, „Người còn có yêu cầu gì nữa không? Gần đây ta vừa thu nhận hai ả vũ cơ của nước Sở tặng đến, thanh sắc đều hoàn mỹ, để bốn quân sai chúng đến đây hầu hạ cho người!“

Hạng Thiệu Long tự nhủ mạng này khó giữ còn nghĩ gì đến chuyện trai gái nên nghiêm mặt nói, „Hai ngày nay tại hạ phải giữ mình không đụng đến nữ sắc, giết An Ly xong, quân thượng dù không tặng mỹ nữ cho tại hạ, tại hạ cũng sẽ xin quân thượng mà thôi!"

Trong mắt Tín Lăng quân lộ vẻ giấu cột, cười hà hà nói, „Chuyện đã thành, người muốn vương hầu, công chúa nước Ngụy đều được cả."

Hai người nhìn nhau, mỗi người đều bật cười với ý nghĩ riêng của mình.

Hạng Thiệu long rời căn nhà của Tín Lăng quân đến Thái Vân các của Nhã phu nhân, khi băng qua viên lâm, một tên nô tỳ đi lướt qua, nhét một vật gì đó vào tay gã, khi Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nhận lấy thì nữ tỳ ấy gia tăng cước bộ biến vào trong lùm cây, vì nàng cúi đầu nên gã không nhìn rõ mặt.

Hạng Thiệu Long xoa tay ra, thì ra đó là một tấm khăn gấp rất ngay ngắn, mở ra thì thấy một bức địa đồ rất tinh xảo, bên cạnh có mấy chữ, „Đời chàng ở Phong Kiều, Kỳ Yên Nhiên."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm, nhìn kỹ lại thì thấy đó là bản đồ đi đến Phong Kiều gần thủ phủ của Tín Lăng quân“Hà hà, Nàng tài nữ này thật chu đáo, dùng cách này để hẹn với mình, tất nhiên sẽ không ai biết. Không ngờ vẻ ngoài nàng có vẻ kiêu ngạo mà kỳ thực vẫn mong muốn có đàn ông."

Gã thở dài rồi ngồi xuống một tiểu đình trong vườn, suy nghĩ xem có nên đi gặp gỡ hay không.

Có tiếng bước chân, một tên lính chạy vội vào báo, „Công tử cho mời đại nhân."

Hạng Thiệu long ngạc nhiên quay vào phủ đường gặp Tín Lăng quân.

Tín Lăng quân vui vẻ nói, „Thiệu Long thật có bản lĩnh, Yên Nhiên vừa mới sai người đến báo, mời bốn quân và người giờ Dậu tối nay đến tiểu trúc của nàng tiếp tục cuộc nói chuyện hôm qua, có thể thấy ấn tượng của nàng đối với người rất tốt, chốc nữa ta sẽ sai người đưa người đi!"

Hạng Thiệu Long giật mình, thầm kêu quá nguy. Mảnh vải vừa rồi té ra là một cái bẫy, lần này mới là thật, nếu mình sơ ý thì suýt chút nữa đã mắc lừa. Nguyên nhân chủ yếu bởi vì quá tự tin vào mình, bất đồ trong lòng cảm thấy hổ thẹn.

Tín Lăng quân nhìn thấy thần sắc gã kỳ lạ nói, „Thiếu Long không vui à? Người Đại lương ai ai cũng muốn tham gia dạ hội của Yên Nhiên đấy."

Hạng Thiếu long thầm nghĩ không biết kẻ nào đã bày trò hãm hại gã, nghe vậy nên cười gượng, „Tại hạ không nên đi thì hơn, để tránh phân tâm."

Tín Lăng quân cười nói, „Đừng lo lắng thế, đừng tưởng Yên Nhiên sẽ dễ dàng động lòng vì người. Chẳng qua nàng để ý đến những lời vừa rồi của người mà thôi. Nếu không đi thì ngược lại sẽ gây hoài nghi cho kẻ khác đấy."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Vừa rồi quân thượng nói sai người đưa tại hạ đi lẽ nào quân thượng không đi?"

Tín Lăng quân thở dài đánh rượt nói, „Nàng mời ta chẳng qua chỉ vì lịch sự mà thôi, mục tiêu là người, đi đi! Bỏ qua buổi dạ hội của Yên Nhiên, ta cũng lấy làm tiếc cho người đấy."

Kỳ thực Hạng Thiếu Long cũng rất muốn gặp mỹ nữ đặc biệt này, hôm nay bỏ đi là bởi lòng tự tôn của đàn ông, lần này lại có Tín Lăng xúi giục nên cuối cùng quyết định, „Tại hạ đi cũng được thuận tiện có thể dạo chơi khắp nơi."

Tín Lăng quân mỉm cười gật đầu.

Hạng Thiếu Long quay về Thái Vân các thì gặp Triệu Nhã, Triệu Thiên đang ngồi nói chuyện, thấy gã quay về cả hai nàng đều cười tươi như hoa, rất vui mừng. Thấy Triệu Thiên ngồi đó, Hạng Thiếu Long không dám kể lại những lời vừa rồi của Tín Lăng quân e rằng công chúa yếu đuối này hoảng sợ.

Triệu Thiên lúc đó đứng dậy nói, „Triệu Thiên phải về trước đây, „ nói rồi đi thẳng.

Chỉ còn lại Nhã phu nhân, Hạng Thiếu long kể lại những lời vừa rồi của Tín Lăng quân.

Nhã phu nhân nghe xong thì lạnh người, biến sắc hỏi, „Ngày mốt thì nhanh quá! Làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện giết chết Ngụy vương thì không thể nào được, dù thành công hay không, ta cũng đừng hòng giữ mạng được, cho nên giờ đây chỉ còn một lựa chọn đó là làm thế nào để đánh cắp Lỗ Công bí lục rồi sau đó chuồn cho mau."

Nhã phu nhân rầu rĩ nói, „Chàng nói thì dễ thôi, đây là nơi người Ngụy có thể lực mạnh nhất, Ngụy vương và Tín Lăng quân đều canh phòng nghiêm mật, chạy thế nào được?"

Hạng Thiếu long ôm nàng, hôn lên má rồi nói, „Yên tâm đi, Tín Lăng quân giả vờ giả vặt, cũng phải để nàng và Thành Tế bỏ đi nếu không ta sẽ từ chối hành động ám sát lần này của y, vấn đề là làm thế nào các người có thể tránh được sự truy kích của y, điều đáng lo ngại hơn là nói không chừng y sẽ giấu ta bắt nốt các nàng ở nơi khác."

Nhã phu nhân rúc vào lòng gã, run giọng nói, „Y chắc chắn sẽ làm như vậy. Nhưng người ta sao nỡ xa rời chàng, muốn chết thì hãy chết chung với nhau."

Hạng Thiếu Long nói, „Từ rày trở đi, ta không cho nàng nhắc đến chữ chết, hãy tin ta đi." Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Nhã nhi là cao thủ đánh cắp tin tức, lần này đến đây để đánh cắp Lỗ Công bí lục chắc là phải có kế hoạch chứ?"

Nhã phu nhân nói, „Đương nhiên là có kế hoạch! Chỉ là không ngờ đây là một cái bẫy! Nhã nhi căn cứ vào thiên cuối cùng mà Quách Tùng có được, chế ra môn quyền đầy đủ, chỉ cần đánh cắp được quyền bí lục thật ra, do Nhã nhi và bọn tiểu Siêu tám người cùng động thủ, sau đó đặt quyền giả

vào, khi Tín Lăng quân kiểm tra thì sẽ không phát hiện được chúng tôi đã ra tay, nhưng phải cần ít nhất mười ngày mới được."

Hạng Thiếu Long chột nẩy ra một kế nói, „Đã là như thế, đêm nay nàng hãy làm sơ qua nửa đầu, sau đó cắt ra, ráp với quyển thật, vậy thì sẽ đảm bảo lừa được Tín Lăng quân."

Nhã phu nhân mừng rỡ, ôm chặt lấy gã, khen rằng, „Nhã nhi thật ngốc, cách đơn giản thế này này mà không nghĩ ra." Rồi lại buồn rầu nói, „Nhưng làm thế nào mới rời được nước Ngụy, nếu Tín Lăng quân giữ chàng và Triệu Thiên thì chúng ta dù thành công trốn thoát cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Hạng Thiếu Long nói, „Ông trời không tuyệt đường của con người, chúng ta sẽ đẹp cả đôi đôi." "

Nhã phu nhân vui mừng nói, „Trời không tuyệt đường người, đẹp cả đôi đôi, lời Hạng lang nói nghe thật mới mẻ."

Hạng Thiếu Long nói, „Bây giờ ta phải đi xem thử có thể gặp được Ô Trác hay không, người này trí dũng song toàn, lại quen thuộc tình hình nước Ngụy chắc sẽ nghĩ ra kế ổn thỏa mà thôi. Đêm nay ta sẽ đến buổi dạ tiệc của Kỷ Yên Nhiên, đến giờ thì ta sẽ âm thầm chuồn ra, hãy nói với ta lối vào bí đạo."

Hai người bàn bạc tỉ mỉ một hồi rồi Hạng Thiếu Long mang theo các thiết bị, ra khỏi cửa.

Vừa mới bước ra khỏi phủ Tín Lăng quân, đang đi trên đường có người chặn lại hỏi, „Bình vệ có nhận ra tại hạ không?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy người này rất quen mặt, một lúc sau mới nhớ lại người này là gia tướng lừng danh dưới tay Thiếu Nguyên quân, tề danh cùng với Từ Hải, người đã bị gã giết chết, tên là Phổ Bố, gã vui mừng nói, „Thì ra là Phổ Bố huynh."

Phổ Bố kéo gã vào quán ăn, ngồi xuống rồi hạ giọng nói, „Đa số bọn chúng tôi đều chán nản Thiếu Nguyên quân, càng không muốn ở lại chốn nguy hiểm dựa vào người Ngụy để tìm sự sống, hy vọng có thể đi theo binh vệ để làm những chuyện oanh oanh liệt liệt."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Nhưng hiện nay tại hạ thân mình khó giữ, cả Triệu và Ngụy đều không phải là nơi dung thân của tại hạ, các vị theo tại hạ chỉ e tính mạng khó giữ mà thôi."

Phổ Bố nói, „Chúng tôi có bốn mươi tám người, đều là những kẻ gan dạ không sợ chết, đã sớm nghĩ qua mọi mặt, mới quyết tâm tìm đến binh vệ. Thấy binh vệ có bụng lo cho chúng tôi như thế, chúng tôi tình nguyện bán mạng cho binh vệ. Một nhân tài như binh vệ sớm muộn cũng thành đại nghiệp, xin hãy thu nhận chúng tôi!"

Hạng Thiếu Long nghĩ ra một chuyện nói, „Các vị không phải ở trong phủ Tín Lăng quân à?"

Phổ Bố nói, „Chúng tôi một bộ phận thì ở trong phủ Thiếu Nguyên quân, còn một số thì ở trong một hành quán gần đó, hiện giờ chỉ đợi lệnh binh vệ mà thôi."

Hạng Thiếu Long đã có được một bài học nên không tùy tiện tin tưởng vào người này, sau khi nói ra cách liên lạc với nhau, bảo rằng, „Các vị có phải người Triệu không?"

Phổ Bố lắc đầu, „Người nước nào cũng có, binh vệ cứ yên tâm! Chúng tôi thật lòng kính phục binh pháp và con người của ngài, tuyệt không có lòng khác."

Hạng Thiếu Long nói, „Tốt lắm! Phổ huynh hãy về hành quán trước đợi mệnh lệnh của Hạng mỗ."

Phổ Bố cả mừng bước đi. Y vừa bước đi thì Ô Trác vào.

Hạng Thiệu Long mừng lắm vội vàng cùng Ô Trác mật bàn kế sách.

Sau khi chia tay Ô Trác, mặt trời đã dần về tây, thấy thời gian vẫn còn sớm, Hạng Thiệu Long cứ theo bản đồ mà tới ngoài thành Phong Kiều, quả nhiên cầu này cũng như tên, gió lạnh thổi u u, người qua cầu rất ít ai nấy đều vội vã.

Hai đầu cầu đều có cây cối nhà cửa rất ít, rất vắng vẻ, là nơi lý tưởng để xuống tay giết người.

Theo lý, Long Dương quân hoặc Ngao Ngự Mâu cũng không cần làm chuyện này, Thiệu Nguyên quân cũng không ngu xuẩn đến nỗi phá hoại chuyện lớn của cửu phụ y, vậy thì rốt cuộc có ai đã lừa gã đến đây?

Nghĩ tới đây, thói tò mò trời dậy, sau khi dòm ngó xem kẻ thù đã đến chưa, Hạng Thiệu Long nấp đến gầm cầu trước, lại dùng móc câu nằm ép xuống gầm cầu, làm thế thì dù cho có người khám xét dưới gầm cầu cũng không thể phát giác được gã.

Hạng Thiệu Long nhẫn nại chờ đợi cho đến giờ hẹn, có tiếng bước chân rất nhẹ trên cầu, hình như kẻ địch không mang giày.

Hạng Thiệu Long thầm kêu nguy hiểm, nếu tưởng rằng có hẹn với giai nhân thì lần này chắc sẽ hớ to.

Người trên cầu nói, „Cự tử! Hạng Thiệu Long sợ quá không đến, trên đường tới đây cũng chẳng thấy bóng y."

Hạng Thiệu Long dưới cầu giật mình, chả lẽ lãnh tụ của Triệu Mặc là Nghiêm Bình đến? Một giọng ồm ồm vang lên, „Tên tiểu tử này sao có thể biết được cạm bẫy của chúng ta? Thật là kỳ lạ!"

Hạng Thiếu Long nhận ra đó không phải là giọng của Nghiêm Bình nhưng lại càng khó hiểu hơn, bọn người phía trên không phải Tề Mặc thì là Sở Mặc, không ngờ tin tức bọn chúng nhanh nhạy như vậy, đoán được Cự tử lệnh đang ở chỗ của mình, quả thật sóng này chưa hết đã đến sóng kia.

Người kia nói, „Cự tử! Bây giờ phải làm sao đây?"

Tên cự tử ấy cười đáp, „Y tưởng nấp trong phủ Tín Lăng quân là chúng ta không thể moi y ra sao? Kẻ khác sợ Tín Lăng quân, ta Phù Độc đây há sợ lão ta sao?"

Tên thủ hạ ấy trầm giọng nói, „Nghe nói ngày một Hạng Thiếu Long sẽ dự tiệc cùng Ngụy vương, Long Dương quân và Ngao Ngụy Mâu tất sẽ không buông tha y, cho nên nếu muốn động thủ thì chỉ còn đêm nay hoặc đêm mai mà thôi."

Phù Độc trầm giọng một lúc nói, „Chúng ta phải chuẩn bị trước, tối mai hãy ra tay! Nếu có thể thì lấy luôn cái mạng của Tín Lăng quân để ngày sau Đại Sở của chúng ta đối phó với người Ngụy thì sẽ dễ dàng hơn."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ mình thật may mắn, nghe được âm mưu này, đồng thời cũng biết đây là bọn Sở Mặc, trong lòng không khỏi thầm cảm ơn ông trời.

Nội ứng của đối phương tất biết rõ tình thế và lực lượng phòng thủ trong phủ Tín Lăng quân, lại còn dám vào phủ giết người cướp đồ, quả thật thực lực ghê gớm lắm.

Nhưng giờ đây đã biết trước được âm mưu của đối phương thì mọi chuyện đã khác.

Chương 37: Đấu Khẩu Cùng Quần Hùng

K

hi Hạng Thiếu Long đến tiểu trúc của Kỷ Yên Nhiên ở Nhã Hồ, trước cửa đã có mười mấy chiếc xe ngựa sang trọng.

Sau khi báo tên cho bọn giữ cửa, một nô tỳ đã gặp buổi sáng nay bước ra đón, dẫn gã đi ngang qua tòa tiểu lâu mà trưa nay đã gặp gỡ Kỷ Yên Nhiên, trên tay cầm chiếc đèn dẫn đường, băng qua một lối nhỏ trong vườn, phía trước là một gian nhà treo đèn kết hoa, có tiếng người vọng ra.

Hạng Thiếu Long nén không được hỏi nữ tỳ ấy, „Đêm nay có những vị khách nào?"

Nữ tỳ ấy đáp, „Đêm nay là quý khách do tiểu thư đặc biệt mời đến, ngoài Hạng tiên sinh và những người mà người đã thấy lúc trưa là Hàn Phi công tử, Trâu Diễn và Ngao Ngụy Mâu tiên sinh còn có Long Dương quân, Từ Tiết đại phu và Bạch Khuê tướng quân."

Hạng Thiếu Long giật mình, thì ra ở Kỷ Yên Nhiên này quen biết rộng rãi, Bạch Khuê chính là người mà Bình Nguyên phu nhân sẽ lấy, quả không phải đơn giản, Long Dương quân là hồng nhan bên cạnh Ngụy vương cũng đến phó hội, có thể thấy địa vị ở nước Ngụy cao như thế nào? Gã Từ Tiết ấy tuy không biết là hạng người nào nhưng chắc chắn không phải là hạng vô danh. Rồi Hạng Thiếu Long lấy làm lạ, Long Dương quân chẳng có hứng thú gì với nữ nhân, đến đây không phải vì sắc đẹp của Kỷ Yên Nhiên vậy thì đến đây vì điều gì? Chẳng lẽ tới đây là để đối phó với mình?

Nói tới chuyện sánh vợ, Hạng Thiếu Long có phi ngựa cũng chẳng đuổi kịp người kia, lại nghĩ đến chuyện mình sẽ phát biểu trước đám đông, tim gã đập thành thịch.

Khi bước vào trong sảnh, chỉ thấy đã bày ra một chiếc chiếu, những kẻ mà tên nữ tỳ ấy nói đã đến đầy đủ, đều ngồi vào chỗ. Hai nữ tỳ xinh đẹp bước lên nghinh tiếp, cởi áo ngoài, cởi giày cho gã, may mà đây là mùa đông, có lớp áo bông che đậy, trừ phi lấy tay mò thì sẽ không phát giác những thiết bị trong áo lót của gã.

ở trong nhà có lò sưởi, ấm áp như mùa xuân.

Long Dương quân vẫn với dáng điệu nam không ra nam, nữ không ra nữ ấy, chủ động giới thiệu gã cho những người khác Lão Bạch Khuê ấy lớn tuổi nhất, xem ra không quá năm mươi nhưng rất khỏe mạnh, hai mắt sáng ngời, để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc, thái độ đối với Hạng Thiếu Long rất ngạo mạn, chỉ lạnh nhạt chào hỏi rồi ghé tai qua gã đại phu Từ Tiết bên cạnh nói chuyện riêng.

Chỗ ngồi của Hạng Thiếu Long ở giữa Hàn Phi và Trâu Diễn, chỗ ngồi bên cạnh Hàn Phi vẫn còn trống, rõ ràng đó là chỗ của Kỷ Yên Nhiên, tiếp theo là Long Dương quân, Bạch Khuê, Từ Tiết và Ngao Ngụy Mâu.

Hạng Thiếu Long không ngồi đối diện với Ngao Ngụy Mâu nên cũng hơi yên bụng.

Trâu Diễn hơi lạnh nhạt với Hạng Thiếu Long, chỉ chào hỏi sơ rồi quay sang nói chuyện với Ngao Ngụy Mâu., không thêm để ý đến Hạng Thiếu Long nữa.

Nhưng Hàn Phi vì lời nói lúc ban trưa của Hạng Thiếu Long nên có thiện cảm với gã.

Kỷ Yên Nhiên lúc này mới xuất hiện, người mặc bộ đồ trắng như tuyết, nét mặt tuyệt đẹp, sự xuất hiện của nàng lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, ngay cả Long Dương quân cũng không ngoại lệ, mắt mở to, miệng há hốc, Ngao Ngụy Mâu suýt tý nữa đã chảy nước dãi. Hàn Phi thì đỏ mặt, nói tóm lại mỗi người mỗi khác, nhưng chắc chắn rằng ai cũng bị nàng thu hút.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nhìn quanh một lượt, ngay cả Hạng Thiếu Long cũng có cảm giác xao xuyến, người nàng thoang thoảng mùi hương càng khiến người ta say đắm hơn.

Nàng ngồi xuống cười nói nói, „Trước tiên hãy phạt Hạng tiên sinh một chén, sao buổi trưa tiệc chưa dứt mà đã bỏ đi.

Mọi người đều phụ họa với nàng. Lúc ấy có tên nô tỳ rót rượu và bưng thức ăn lên.

Hạng Thiếu Long vui vẻ đối ẩm cùng nàng, đồng thời nàng mời mọi người nhập tiệc. Nhưng nàng có vẻ coi trọng Hàn Phi, Trâu Diễn và đại phu Từ Tiết hơn, ân cần và vui vẻ hơn với bọn họ, ngược lại không để ý đến Hạng Thiếu Long và Ngao Ngự Mâu.

Thật ra Hạng Thiếu Long đối với chuyện phong nguyệt, thi từ ca phú của bọn họ thì một khiêu cũng không thông, muốn chen vào cũng khó.

ăn uống không lâu, được mọi người đề nghị, Kỷ Yên Nhiên thối một khúc nhạc bằng cây trường tiêu.

Hạng Thiếu Long không biết nàng đang thối khúc nhạc gì, chỉ biết rằng tài nghệ thối tiêu của nàng đã đạt tới mức tối cao, tình ý liên miên, như khóc như than, những kẻ khác đều như chìm đắm trong tiếng tiêu của nàng, say mê lắng nghe.

Kỷ Yên Nhiên thối xong khúc nhạc thì quay sang Ngao Ngự Mâu mỉm cười nói, „Ngao tiên sinh thứ lỗi cho Yên Nhiên vô lễ, to gan thỉnh giáo Ngao tiên sinh một vấn đề."

Ngao Ngự Mâu không biết có phải chịu ảnh hưởng của buổi tiệc hay cố ý làm thân với Kỷ Yên Nhiên tranh thủ thiện cảm, lời nói cũng nhã nhặn hơn nhiều, y dịu dàng nói, „Chỉ cần tiểu thư hỏi, vấn đề gì Ngao mỗ cũng vui vẻ

trả lời cả Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nói, „Chỗ khác nhau giữa người và cầm thú là có biết hổ thẹn hay không, tiên sinh có cho rằng như thế không?"

Mọi người đều biết cuộc khẩu chiến đêm nay đã bắt đầu nên ngừng lại lắng nghe hai người đối đáp. Trước khi Hạng Thiếu Long đến đây vẫn tưởng rằng Kỷ Yên Nhiên sẽ nhìn mình bằng con mắt khác, lúc này thấy nàng vẫn lạnh nhạt với mình nên định tìm cớ chuồn ra để lo công chuyện, nên cũng không để ý lắm đến cuộc đối thoại của họ.

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng đã chuẩn bị nên cười đáp, „Tiểu thư đã hiểu nhầm ý của tại hạ, tại hạ không hề nói người và cầm thú hoàn toàn không khác nhau, chẳng qua ở một số bản chất như cầu tồn, sinh sản hoàn toàn giống nhau mà thôi. Nên cầm thú cũng có nhiều điều cho chúng ta học tập lắm, ví dụ cầm thú không biết nói dối, chân thành hơn chúng ta nhiều, cho nên con người chỉ trung thành với bản tính của mình thì mới có thể sống hết đời." Rồi quay sang Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Hạng huynh có cao luận gì với lời của tiểu đệ vừa nói?"

Hạng Thiếu Long đang nghĩ tới chuyện Phù Độc, nên giật mình nói, „Cái gì? ô, tại hạ không có ý kiến gì hết."

Mọi người bao gồm cả Kỷ Yên Nhiên đều lấy đó làm ngạc nhiên, mặt lộ vẻ khinh khi.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu khổ, bản thân vốn chẳng phải nhà hùng biện, dù có nghe rõ lời y, cũng không thể đối đáp gì được.

May mà gã không định theo đuổi Kỷ Yên Nhiên.

Đại phu Từ Tiết nhìn Hạng Thiếu Long rồi nói, „Lời Ngao tiên sinh có vấn đề lắm, chỗ khác nhau giữa người và cầm thú là chỗ khác nhau bản chất, bản chất của con người là thiện nên mới có lòng nhân, cầm thú chỉ vì miếng ăn nên không quan tâm đến mọi thứ, nên giết hại các loài khác, ngay cả

đồng loại của mình mà cũng không tha. Nếu người học theo cầm thú chẳng phải thiên hạ đại loạn hay sao?"

Tên ác ôn Ngao Ngự Mâu bị gã nho sinh ấy làm bẽ mặt nên lạnh lùng nói, „Con người chẳng phải tàn sát các động vật khác hay sao? Từ đại phu đang ăn món gì thế?"

Từ Tiết cười nói, „Đây chính là chỗ khác nhau giữa loài cầm thú ăn lông ở lỗ và loài người chúng ta. Thứ chúng ta ăn chỉ là những loài gia cầm được nuôi, cầm thú có biết làm điều ấy không?"

Ngao Ngự Mâu rõ ràng không phải là đối thủ của người này, nhất thời cứng họng không nói được gì.

Từ Tiết thắng lợi nên uy thế tăng trước mặt Kỷ Yên Nhiên, quay sang Hàn Phi nói, „Trước tác của Hàn công tử, Từ Tiết cũng đọc qua, lý luận rất tuyệt vời, nhưng đáng tiếc cũng phạm phải lỗi lầm như lệnh sư Tuân Huống, cho rằng con người có bản tính là ác, cho nên không thể dùng đạo đức để cải hóa, mà chỉ dùng hình pháp để trị nước, thực hiện ngu dân, với tài hoa của công tử mà lại đi vào con đường như thế thật khiến cho người ta cảm thấy nuối tiếc."

Hàn Phi ngẩn người ra, không ngờ Từ Tiết không khách sáo với mình như vậy, phê bình không chút nương tay, trong bụng giận lắm, tuy muốn nói nhiều điều, mà càng giận thì càng lắp bắp, nói không nên lời.

Long Dương quân, Bạch Khuê, Trâu Diễn đều cười nhạt, vui sướng nhìn y chịu nhục.

Kỷ Yên Nhiên nhú mày, lấy làm áy náy cho Hàn Phi.

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu ra vì sao Kỷ Yên Nhiên tổ chức buổi dạ tiệc này, đó chính là có thể tìm ra một phương cách trị nước tốt, cho nên mới nhìn Hàn Phi bằng con mắt khác, đồng thời mời luôn những nhân vật

quan trọng ở nước Ngụy để cho họ tiếp thu những học thuyết và tư tưởng mới.

Từ Tiết thấy Hàn Phi ú Ớ lại càng đặc ý hơn nói, „Cho đến việc công tử phủ định cái đạo tiên vương, đó càng lại là điều quên gốc gác, cũng giống như xây lầu, trước nên phải có nền, không có nền thì lầu không chịu nổi mưa gió, cái nền ấy chính là điển phạm mà người xưa đã lập nên."

Lời ấy có nghĩa là không chấp nhận thay đổi phương pháp trị nước.

Hàn Phi cho rằng nếu đi theo phương pháp cũ thì cũng giống như ôm cây đợi thỏ, mà phải căn cứ vào tình hình thực tế của một thời kỳ để chọn lựa phương pháp tương ứng. Cách nghĩ này đương nhiên tiến bộ hơn Nho gia, chỉ là Hàn Phi không nói ra được mà thôi.

Hạng Thiệu Long thấy Hàn Phi đang tức giận, lòng nhịn không được vụt ra một câu, „Nói dư thừa!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì mới biết hồngбет, quả nhiên mọi người đều tập trung ánh mắt về phía gã, Từ Tiết nhìn gã cười lạnh lùng, „Té ra hạng binh vệ ngoài biết cầm quân đánh trận còn có điều tâm đắc về đạo trị nước, hạ quan nguyện lắng tai nghe cao luận."

Hạng Thiệu Long cảm thấy Kỷ Yên Nhiên đang ngó chăm chăm về phía mình, nghĩ bụng sao lại làm mất mặt trước mặt mỹ nhân thế nên đáp liêu, „Thời đại luôn đi về phía trước, ví như ngày trước chiến tranh thì lấy xe làm chủ lực, giờ đây là chiến tranh tổng hợp với kỵ, bộ, xa kết hợp, có thể thấy nếu bám víu lấy những điều trước kia là không xong."

Kỷ Yên Nhiên thất vọng thở dài nói, „Hạng tiên sinh hình như hiểu nhầm ý của Từ đại phu, ông ta muốn nói về nguyên tắc chứ không phải thủ đoạn, cũng như chiến tranh chính là chiến tranh, còn đánh như thế nào mới là chuyện khác, Long Dương quân nhoèn cười nói, „Hạng huynh kiếm thuật

tuy cao minh, nhưng xem ra đọc sách không nhiều, hiện giờ chúng tôi đang tranh luận với Hàn công tử giữa đức trị và pháp trị."

Từ Tiết nói rành rọt, „Vi chính dĩ đức, tử như bắc nông, cư kỳ sở nhi chúng tình cộng chi." Dừng lại một chốc rồi đọc tiếp, „Đạo chi dĩ chính, tề chi dĩ hình, nhân miên nhi vô sĩ. Đạo chi dĩ đức, tề chi dĩ lễ, hữu sĩ dĩ cách."

Mấy câu này là danh ngôn của Khổng Tử, ý nghĩa là đạo trị nước phải lấy đạo đức làm căn bản mới có thể giáo hóa được người dân, khiến cho quốc thái dân an, điều này khác so với luận điểm của những người theo phái pháp trị.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mất hứng, định tìm cơ hội chuồn sớm. Nên chẳng hiểu gì về những điều này, nghĩ bụng đi sớm thì càng đỡ thẹn, vì thế đứng dậy cáo từ.

Mọi người đều ngạc nhiên, không ngờ chưa chính thức vào đề người này đã thối lui.

Kỷ Yên Nhiên không vui nhìn gã nói, „Nếu hạng tiên sinh lại nói hai câu rồi bỏ đi như ban trưa, Yên Nhiên sẽ rất không vui Long Dương quân vẫn chưa trêu ghẹo xong, làm sao có thể để gã ra đi, nên cũng lên tiếng giữ lại.

Hạng Thiếu long nghĩ bụng ta đâu cần thiết người vui hay không vui, nói thẳng ra gã chỉ là người khách có hay không cũng được Đang định bỏ đi thì bỗng nhiên phát giác Hàn Phi kéo tay áo gã nên Hạng Thiếu Long mềm lòng ngồi xuống Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói, „Đó mới đúng là nam tử hán đại trượng phu, hình như Hạng tiên sinh có điều gì giấu không muốn nói ra, Yên Nhiên quả thật rất muốn nghe cao luận của tiên sinh."

Hạng Thiếu Long gượng cười, quả thật Kỷ tiểu thư đã quá khen mình, mình so với bọn họ chỉ là ngọn cỏ, có điều gì đâu mà nói ra cho mọi người nghe.

Từ Tiết đêm nay đã chiếm thượng phong, mừng thầm vì nói không chừng sẽ được lòng mỹ nhân, nào chịu bỏ qua cơ hội này, nên cứ nài ép, „Hạng tiên sinh cho rằng pháp trị và đức trị cái nào có ưu thế hơn?"

Hạng Thiệu Long thấy ánh mắt gã có ý giễu cợt, trong bụng hơi giận nên nói, „Không phải là vấn đề ưu điểm hay khuyết điểm, hay là có thông hay không, đức trị là một lý tưởng, giả sử trên thế gian này chỉ có thánh nhân và những kẻ lương thiện thì đâu cần dùng bất cứ thủ đoạn gì thì cũng có thể khiến cho mọi người tuân thủ pháp luật. Nhưng sự thực rõ ràng không như vậy, điều này vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thực, cho nên chúng ta phải có tiêu chuẩn về pháp luật để mọi người hiểu rõ, để quản thúc mọi người, khiến cho người ta tuân thủ, sau khi làm được điều này mới nói đến nhân nghĩa đạo đức, lễ nhạc giáo hóa, lời của tại hạ chỉ có thể thôi."

Mọi người đều ngạc nhiên, đối với người của thế kỷ XXI mà nói, đó là một đạo lý mà ai cũng biết, nhưng đối với người thời này, điều này còn mới mẻ và triệt để hơn lý luận pháp trị của Hàn Phi tử.

Kỷ Yên Nhiên hai mắt sáng lên, nhìn Hạng Thiệu Long như nuốt từng lời của gã.

Hàn Phi tử cũng lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi bất giác gật đầu.

Trâu Diễn cũng yên lặng, hình như đang nghĩ đến điều gì đó.

Từ Tiết đương nhiên không dễ dàng thua, nhưng cũng không dám khinh địch nữa nghiêm mặt nói, „Giả sử một đất nước mà chỉ dựa vào hình phạt để duy trì, vậy thì chẳng phải kẻ cầm quyền có thể tùy ý dùng hình phạt để áp bức người yếu ớt hay sao?"

Bạch Khuê nói, „Có lẽ tốt thì dân không dám không kính, có nghĩa tốt thì dân không dám không phục, có tín tốt thì dân không dám không tình, đó là đạo làm vua. Nếu dùng hình tốt thì dân sẽ biến thành ra sao? Mong Hạng tiên sinh chỉ giáo cho."

Hạng Thiếu Long cười ha ha, nhìn Kỷ Yên Nhiên rồi quay sang nói với Bạch Khuê và Từ Tiết, „Đó chỉ là pháp trị chưa đủ triệt để mà thôi! Giao quyền thống trị cho quân chủ, giả sử trước pháp luật mọi người đều bình đẳng thì thiên tử thiên tử phạm pháp cũng trị tội như thứ dân, ví dụ bất cứ ai vô cớ giết người cũng đều phải chịu hình phạt, vậy thì còn ai tùy tiện giết người nữa? Tại hạ không phải nói là không cần đến nhân nghĩa đạo đức, những điều này là nền tảng tinh thần phía đằng sau pháp luật, ví như pháp trị và đức trị có thể kết hợp làm một thì mới đúng là đạo trị nước chân chính. Quyền lực tuyệt đối chỉ khiến cho người ta sa đọa tuyệt đối mà thôi."

Khi gã nói đến chỗ vua phạm pháp cũng phải trị như thứ dân, Kỷ Yên Nhiên kêu a lên một tiếng. Hàn Phi hai mắt lập tức sáng lên, còn ngay cả những người khác bao gồm cả Ngao Ngụy Mâu trong đó cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên. Nhất là hai câu cuối cùng giống như tiếng chuông gióng lên trong tự sâu thẳm lòng họ. Đối với những người sống ở thời đại quân chủ này, đó quả thật là những lời nói kinh thiên động địa.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng kiến thức của mình cũng chỉ đến đó thôi, nói nữa thì sẽ sai nên đứng dậy nói, „Thiên ý của tại hạ chỉ đến đó thôi, tại hạ còn có chuyện phải đi trước, xin cáo từ."

Kỷ Yên Nhiên nhú mày trách, „Tiên sinh vừa nói đến chỗ hay nhất thì lại phải đi à? Phải chăng là ngài đã chán ghét Yên Nhiên?"

Trâu Diễn cổ kéo gã ngồi xuống cười, „Hạng binh vệ đã khiến tại hạ có hứng thú nói rồi đấy. Trâu mỡ muốn thỉnh giáo cái gọi là pháp trị triệt để ngay cả đấng quân chủ cũng nằm trong số đó có thể thực hiện được không?"

Long Dương quân nói, „Đạo trị nước của Hạng huynh có lý tưởng hơn đạo trị nước bằng nhân nghĩa đạo đức của chúng tôi hay không?"

Ngao Ngụy Mâu cười lạnh lùng, „Chẳng thực tế tí nào!"

Hạng Thiếu Long gượng cười, „Phải, bây giờ thì thực hiện không được, nhưng sau này sẽ có xu hướng như vậy, cuối cùng thì sẽ có một ngày xuất hiện cục diện tam quyền phân lập bao gồm lập pháp, chấp pháp và hành chính. Quân chủ đều do dân tuyển ra, lúc đó mới có... e... nước Pháp... ồ! Không, bác ái bình đẳng và tự do thật sự."

Gã suýt tí nữa nói ra chuyện đại cách mạng của nước Pháp, may mà ngừng lại kịp.

Mấy lời gã nói rất mới mẻ, mọi người nhất thời không tiêu hóa được, đối với những người sống trong chế độ quân chủ tập quyền, quả là những ý nghĩ khó mà chấp nhận được.

Hạng Thiếu Long thấy mọi người đang nhú mào, nghĩ bụng lúc này không đi thì đợi lúc nào, liền rời chỗ ngồi, thi lễ, „Tại hạ hồ ngôn loạn ngữ, mong các vị đừng để trong lòng." Nói xong quay đầu bỏ chạy, Kỷ Yên Nhiên gọi mà gã không thèm để ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trộm Long Tráo Phượng

K

hi Hạng Thiếu Long quay về phủ Tín Lăng quân, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng gọi của Kỳ Yên Nhiên.

Những người khách khác của nàng đều mong được nàng giữ lại, còn gã thì ngược lại hình như sợ nàng nắm lấy.

Nhưng thiếu nữ này quả thật có phong cách đặc biệt, khi vừa mới nghe nàng nổi tiếng xinh đẹp và đầy tài nghệ vẫn còn tưởng nàng là kiểu người đa sầu đa cảm như Lâm Đại Ngọc, hoặc là những loại tuyệt thế mỹ nhân kiêu ngạo coi người không ra gì. Nhưng vừa gặp mới biết nàng quả thực tràn trề nhiệt huyết với cuộc sống, không ngừng đi tìm chân lý, mong gặp được người có thể tìm ra cách hay để trị nước hoặc đang tìm một phu tể hoàn mỹ trong mắt mình.

Nhưng kẻ mà nàng tìm tuyệt không phải là Hạng Thiếu Long.

Lúc này không phải là lúc gặp gỡ nữ nhân. Gã phải giữ tinh thần và sức lực để cứu bọn Nhã phu nhân và Triệu Thiên, đó là trách nhiệm của gã.

Nếu phân tâm vì mỹ nữ khác, một khi mọi chuyện đổ bể thì gã sẽ hối hận đến suốt đời.

Gã tuy phong lưu thành thói, nhưng rất có trách nhiệm, huống hồ chỉ gã rất yêu thương những người đàn bà của mình.

Nhờ từ ánh đèn hắt ra từ trong phủ, gã đi một vòng, dùng công cụ bò lên ngọn hậu núi hiểm trở phía sau phủ Tín Lăng quân rồi sau đó nhẹ nhàng lên vào trong phủ, rồi leo lên ngọn cây bên cạnh tòa lâu.

Đó chính là phạm vi thuộc nội phủ của Tín Lăng quân, canh phòng rất nghiêm ngặt. Chốc chốc lại thấy bọn lính canh dắt theo ác khuyển đi theo từng nhóm, may mà trên người gã có bôi thuốc của Nhã phu nhân, nếu không sẽ không tránh được cái mũi của loài súc sinh này.

Gần đến giờ mùi, tức là khoảng mười một giờ đêm, đèn trong tòa tiểu lâu vẫn còn sáng, không biết bọn họ đã ngủ chưa.

Theo Nhã phu nhân nói thì đó là nơi ở của gia quyến Tín Lăng quân, nếu dưới lầu có người, gã rất khó đột nhập vào bí đạo.

Sau khi chờ khoảng nửa tiếng sau, gã không còn nhẫn nại nữa mà mạo hiểm thử, bởi vì thời gian không còn nhiều nữa.

Gã nâng thiết bị của mình lên rồi bấm nút, móc câu bay ra, móc vào xà nhà bám chặt ở đó. Rồi gã đu người từ cây cổ thụ này sang mái nhà, lạng lẽ trèo lên mái nhà, sau khi nhắm đúng vị trí, gã đu người xuống lộ đài ở lầu hai, nấp ngoài cửa sổ nhìn vào trong. Đó là một căn phòng rất sang trọng, ngoài giường có treo màn che, ngoài ra còn có các thứ như lược, gương giành cho phụ nữ, dưới ánh đèn sáng, trong giường vọng ra tiếng nói chuyện rì rầm của một cặp nam nữ.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chỗ này là chính là lối vào của bí đạo, người ở chắc là người của Tín Lăng quân, nói không chừng đó là ái thiếp của y, nếu Tín Lăng quân cần người hầu hạ thì sẽ gọi nữ nhân ở đây đi, đâu cần phải thân chinh ở đây. Chả lẽ thê thiếp của y đang vụng trộm với người đàn ông khác? Nhưng lúc này không cần phải nghĩ nhiều, đang định lật người xuống tầng một thì phía dưới có tiếng người nói vọng lên, bọn lính canh đến dưới lầu rồi ngừng lại, hạ giọng nói chuyện.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, một lát sau, người phía dưới vẫn chưa có ý định bỏ đi, gã nghiêng răng chọc vào khe cửa sổ nhẹ nhàng nạy ra, cửa sổ bật bật ra rồi gã lặn người vào.

Một cơn gió thổi vào phòng.

Hạng Thiếu Long thầm kêu hồng hét, khi chưa đóng cửa phòng, tiếng người đàn ông trong trướng vang lên, „Kỳ Xuân, nàng chưa đóng chặt cửa sổ, xem đây, cửa sổ bật ra rồi."

Thanh âm này rất quen thuộc, rõ ràng là Thiếu Nguyên quân.

Hạng Thiếu Long thất kinh, căn phòng này tuy rộng thật nhưng chẳng có chỗ nào ẩn mình, chiếc giường kia chỉ cao chưa đầy một xích, muốn chui vào thì không được, trong lúc nguy cấp, gã lăn vội tới bên chỗ để đèn cầy, đưa tay bóp tắt tim đèn.

Ả Kỳ Xuân ấy ngồi dậy kêu a một tiếng rồi nói, „Gió thổi tắt đèn rồi."

Hạng Thiếu Long không dám chậm trễ, phóng vội về phía cửa chính, thử đẩy một cái, thuận tay mở ra, lòng cả mừng, khi Kỳ Xuân đang đi tới chiếc đèn cầy thì gã lách mình ra khỏi cửa rồi thuận tay đóng lại. Phía ngoài là một tiểu sảnh không có người, một cầu thang thông với phía dưới, ngoài ra còn có hai căn phòng.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng mở cửa, Hạng Thiếu Long hồn phi phách tán, xông về phía trước, nấp sâu vào bức bình phong trong sảnh.

Thì ra đó là Kỳ Xuân, ả đi về phía bức bình phong đó.

Hạng Thiếu Long giật mình mới phát hiện dưới chân là những lọ, hũ đựng nước tiểu, gã vội vàng nhảy qua một bên của bình phong, để tránh bị ánh sáng chiếu vào bóng, lúc ấy Kỳ Xuân vừa mới bước ngang ra tấm bình phong, may mà không nhìn thấy gã.

Hạng Thiếu Long thầm kêu quá nguy, lò dò bò xuống cầu thang.

Vừa mới tới khúc quanh của cầu thang thì phía dưới có tiếng người vọng lên, ít nhất là có tiếng bốn người đàn ông.

Hạng Thiếu Long ngồi yên ở góc ấy, thầm kêu khổ nếu đêm nay không đánh cắp được bí lục thì thê thảm.

Gã thoát ra khỏi chỗ quẹo ấy, từ chỗ cầu thang lầu nhìn ra phía ngoài đại sảnh, chỉ thấy bốn tên võ sĩ đang ngồi nói chuyện phiếm, nếu bước xuống thì dù cẩn thận thế nào cũng đừng hòng giấu được bọn chúng.

Bỗng nhiên phía trên lầu có giọng Kỷ Xuân vọng xuống, „Có người dưới đó không?"

Có người trả lời rồi đi về phía cầu thang lầu.

Hạng Thiếu Long kêu thầm không xong rồi, lần này trên dưới đều không có đường chạy, bị kẹt ở giữa, gã đánh liều rút ra một ngọn phi châm, tập trung chú ý đến tên võ sĩ bước về phía cầu thang, đồng thời ép sát người vào góc tường, không để cho đối phương thấy mình từ xa.

Kẻ ấy vừa đi vừa hỏi, „Phu nhân có gì cản dận?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, ả Kỷ Xuân đó là một trong hai tỳ thiếp của Thiếu Nguyên quân đem đến từ nước Triệu.

Tên võ sĩ ấy vừa đến cầu thang thì đụng mặt với Hạng Thiếu Long, kêu a một tiếng, đó chính là Lưu Sào, một tên gia tướng tề danh cùng Phổ Bố. Hạng Thiếu Long đang định phóng cây phi châm, nhìn thấy y thì rút tay lại.

Kỷ Xuân lại hỏi, „Lưu Sào, có chuyện gì vậy?"

Lưu Sào sợ quá, nháy mắt qua Hạng Thiếu Long rồi trả lời, „Chẳng có chuyện gì? Vừa rồi chỉ thấy một con chuột chạy qua giật mình mà thôi."

Nữ nhân sợ nhất là những con vật nhỏ, Kỷ Xuân cũng vậy nên ả run giọng nói, „Thiếu quân đói bụng, bọn tiểu Doanh thì đã ngủ, phiền các vị đến thiện phòng sai người đem ít đồ ăn đến đây!" nói xong thì chạy thục mạng về phòng.

Lưu Sào bước lên hạ giọng nói, „Chúng tôi đang nói về Hạng binh vệ, binh vệ đến đây làm gì, chúng tôi làm thế nào mới giúp được đây?"

Hạng Thiếu Long kể hết cho y nghe về chuyện đánh cắp bí lục. Lưu Sào thấy Hạng Thiếu Long tin tưởng y như vậy nên cả mừng nói, „Binh vệ hãy đợi một lát!" rồi quay sang gọi ba tên kia, rồi mới cùng Hạng Thiếu Long bước ra.

Hạng Thiếu Long sai một người đến thiện phòng lấy thức ăn sau đó rà xét kỹ trong phòng, cuối cùng phát hiện được một cửa ngầm dẫn xuống địa đạo ở dưới một chiếc giường.

Lưu Sào nói, „Binh vệ yên tâm, chúng tôi sẽ canh cho ngài."

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ ra một ý rồi nói, „Người nên đi với ta thì hơn, lúc cần thiết thì người sẽ mang vật ấy bỏ lại chỗ cũ."

Lưu Sào vui vẻ đồng ý hợp lực cùng xoay chiếc vòng bằng đồng, nạy phiến đá lên, bước xuống hơn mười bậc cấp thì đã đến bí đạo, chỉ thấy một đầu thì hướng về phía nội đường của Tín Lăng quân, đầu kia thông ra hậu sơn, rõ ràng là bí thoát hiểm trong phủ Tín Lăng quân Khi lên đến bậc tam cấp dẫn lên phía trên, Hạng Thiếu Long dừng lại, dòm ngó kỹ càng rồi gõ thử lên vách địa đạo thì phát hiện một bức tường có ẩn chứa huyền cơ.

Hai người thử đẩy bức vách nhưng bức vách vẫn không lung lay. Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một kế, lần lượt kiểm tra từng viên đá, cuối cùng mới phát hiện một viên hơi nhô ra phía trước, thử dùng tay kéo ra thì viên đá cũng bật ra, lộ ra lỗ khoá phía bên trong.

Hai người cả mừng, Hạng Thiếu Long lấy công cụ mở khoá ra, theo cách Nhã phu nhân đã truyền dạy, lát sau đã mở được ồ khoá.

Khi cửa được mở ra, dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng, cả hai đều ngẩn người ra, thì ra đó là một bảo tàng.

Trong phòng chất hơn một chục rương châu báu, trong đó hai rương đã được mở ra, ngọc khí kim ngân lấp lánh dưới ánh đèn. Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Đừng nói với ba người kia chuyện này, sau khi chúng ta có cách ra khỏi Đại Lương, thì thuận tay đánh cắp đi vài món, hãy nhớ không nên quá tham lam, nếu không người sẽ vì tài vật mà chết, chim muông vì miếng ăn mà vong, đến lúc đó ngay cái mạng cũng khó giữ."

Lưu Sào cũng là một bậc anh hùng, được gã nhắc nhở nên quả quyết nói, „Bình vệ dạy rất phải! Lưu Sào đã biết."

Đồng thời cảm thấy kính phục Hạng Thiếu Long vì gã không động lòng với báu vật.

Hạng Thiếu Long mau chóng rà xét, một lúc sau mới phát hiện trong góc tường có một ngăn bí mật, rút ra thì thấy một hộp bằng thiếc hình chữ nhật, mở ra mới thấy đó là quyển Lỗ Công bí lục đã được rải đầy chất thuốc chống rỉ nát.

Lật xem quyển một Hạng Thiếu Long mới cảm thấy yên tâm, bởi vì hình vẽ đã cũ đến nỗi ngả sang màu vàng, và lại dài đến hơn mười trượng, vừa dày vừa nặng, nếu gã là Tín Lăng quân mỗi lần kiểm tra không thể nào đọc từ đầu đến cuối, cho nên kế hoạch của gã là khả thi.

Xem qua một lượt, chỉ thấy trong đó là các hình vẽ các dụng cụ tấn công và phòng thủ, lại ghi chú rõ thành phần nguyên liệu và trình tự thực hiện, thật là khiến người ta khen không ngớt lời.

Vì thời gian không nhiều, hai người vội vàng rời chỗ ấy.

Hạng Thiếu Long tỉnh dậy, Nhã phu nhân và bọn nô tỳ đang ngồi nhìn gã, lúc ấy trời vẫn chưa sáng.

Nhã phu nhân đã sớm ráp một nửa quyển bí lục thật và bí lục giả lại với nhau, lại lấy bột màu rải lên khiến quyển bí lục ấy ngả sang màu vàng, không chút sơ hở, quả thật không hổ danh là chuyên gia làm giả.

Hạng Thiếu Long phải nhân lúc đang đêm mà hành sự, bỏ quyển bí lục chỉ còn phần đầu là thật vào mật thất, đó vốn là chuyện rất khó khăn, nhưng vì có bọn Lưu Sào giúp đỡ nên đã dễ như trở bàn tay.

Khi trở về lại chỗ của Nhã phu nhân trời đã sáng, bọn Nhã phu nhân đều mệt mỏi ngồi nghỉ trên giường. Hạng Thiếu long ôm Nhã phu nhân cùng ngủ mãi đến khi Tín Lăng quân sai người đến tìm thì mới vội vàng tắm rửa thay y phục đến bái kiến.

Tín Lăng quân hình như suốt đêm không ngủ, sau khi ngồi xuống thì nói, „Vì chuyện của người, đêm qua ta suốt đêm không ngủ, cuối cùng đã nghĩ ra một cách vẹn toàn."

Lúc này có một nữ tỳ bưng trà lên, Tín Lăng quân căn dặn, „Ta có chuyện cùng bàn với Hạng binh vệ, bất cứ kẻ nào cũng không được bước vào đây."

Nô tỳ ấy lãnh mệnh rồi bước ra.

"Đêm qua người có lấy được lòng Kỷ Yên Nhiên không? Nghe nói Long Dương quân và Ngao Ngự Mâu cũng đều được mời, „ Tín Lăng quân thuận miệng hỏi.

Hạng Thiếu Long thở dài, „Đừng nhắc nữa! Nơi ấy đâu có chỗ cho tại hạ chen miệng vào."

Tín Lăng quân nhíu mày nói, „Sao lại như thế, suy nghĩ của người rất mới lạ, Đàm Bang rất thích người đó."

Hạng Thiệu Long trầm nghĩ, „Thích ta thì có ích gì, ta cũng chỉ là vật hy sinh cho người thôi."

Tín Lăng quân thấy gã im không nói, thuận miệng hỏi, „Thiệu Long đã ăn sáng chưa?"

Hạng Thiệu Long xoa bụng lắc đầu.

Tín Lăng quân gọi, „Người đâu!" rồi vỗ trán nói, „Ta thật hồ đồ, vừa rồi đã đuổi bọn người hầu đi hết, người ngồi đây một lúc, ta sai người mang điểm tâm đến, „ nói rồi rào bước ra ngoài.

Hạng Thiệu Long cả mừng, đứng dậy, mục tiêu đầu tiên chính là lên vào phòng trong đó là nơi làm việc nên đầy những thứ sách vở giấy tờ, bên cạnh lại có một cửa hông, phía ngoài là một thiện tĩnh, đằng sau thiện tĩnh là nơi tắm rửa.

Thời gian không nhiều, gã đẩy cửa hông ra, quả nhiên đó là phòng ngủ của Tín Lăng quân, gã vội vàng nhìn quanh, nhưng không phát hiện được lối vào địa đạo.

Gã vội vàng lao về phía trước lật vác giường lên xem, thì ra địa đạo nằm dưới gầm giường, điều kỳ lạ là có một ống đồng từ dưới đất nhô lên khỏi giường, biến thành một cái đầu rồng làm bằng đồng.

Hạng Thiệu Long lập tức đổ mồ hôi lạnh, vội vàng bước ra nội sảnh, vừa lúc ấy Tín Lăng quân cũng quay về, cười nói, „Thức ăn sáng sẽ đưa lên ngay, nào! Bây giờ ta nói cho người biết kế hoạch của ta."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng đó là một ống đồng, rõ ràng là máy nghe lén thông từ địa đạo đến mật thất, bất cứ một âm thanh nào phía trong cũng

được ông đồng truyền đến đầu rồng trên đầu giường Tín Lăng quân, thiết kế quả rất tinh xảo May mà đêm qua y không ngủ trên giường, hành động của mình mới không bị phát giác.

Tín Lăng quân nói, „Ta sẽ sai người giả văn thư, hôm nay đưa đến chỗ của đại vương, cho bọn Triệu Nhã và toàn bộ quý thuộc quay về nước Triệu, chỉ để lại người và Triệu Thiên. Triệu Nhã là khách ta mời nên Long Dương quân cũng không có quyền phản đối."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng người chẳng qua tự biên tự diễn, với quyền lực của người thì muốn thả bọn họ là chuyện dễ như trở bàn tay. Đồng thời cũng biết được thực tế y chẳng thả ai cả, chẳng qua y chỉ đóng kịch cho mình xem mà thôi, nên giả vờ cả mừng nói, „Thật tốt, nhưng có thể cho bọn họ đi sớm hơn không?"

Tín Lăng quân mặt lộ vẻ khó chịu nói, „Nếu chuyện nhỏ như thế mà làm không được, thì sẽ khiến cho Thiếu Long xem thường ta." Ngừng một chốc rồi nói tiếp, „Ta sẽ sắp xếp cho bọn Nhã phu nhân trưa nay ra thành, sau khi hội họp cùng quý thuộc sẽ khởi hành. Thiếu Long an tâm rồi chứ?"

Hạng Thiếu Long cười thầm nói, „Vậy chuyện Triệu Thiên sẽ giải quyết như thế nào?"

Tín Lăng quân nói, „Ta sẽ sai người giả thành cô ả để cho người đưa vào cung, lại tìm một nơi bí mật để giấu ả. Tín Lăng quân ta đây sẽ thề cùng trời đất, dù cho sự việc có thành công hay không, ta cũng đưa ả trở về nước Triệu mà không mất một sợi tóc nào."

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, điều này có nghĩa là y đang nắm Triệu Thiên làm con tin, nếu Hạng Thiếu Long không nghe lời y, thì dù có thất bại bị bắt cũng không dám lôi y ra, quả thật là mưu kế sâu độc.

Lát sau điểm tâm được mang lên.

Tín Lăng quân nhìn gã ăn uống mỉm cười, „Thiếu Long có vừa ý với sự sắp xếp của ta không?"

Hạng Thiếu Long giả vờ cảm kích nói, „Rất vừa lòng, đến lúc đó tại hạ sẽ cố hết sức mình."

Tín Lăng quân nở nụ cười như đã thành công, y thấy Hạng Thiếu Long không phản đối mình giữ lại Triệu Thiên, lại tưởng gã hoàn toàn tin vào mình nên không còn nghi ngờ gì Hạng Thiếu Long cả.

Khi hai kẻ đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình thì hạ nhân vào báo Kỷ Yên Nhiên đến tìm Hạng Thiếu Long. Cả hai ngẩn người ra, Kỷ Yên Nhiên lại đến tận đây để tìm nam nhân, quả thật là một chuyện lạ trong đời.

Tín Lăng quân hai mắt lộ vẻ đố kỵ, ho khan rồi nói, „Thiếu Long hãy đi gặp ả đi! Nói không chừng ả đã thích người rồi đấy!"

Hạng Thiếu Long lại nhú mày, gã hôm nay còn có nhiều việc đang chờ, toàn là những việc hệ trọng liên quan đến sự sống chết, dù cho Kỷ Yên Nhiên có hấp dẫn đến đâu, gã cũng không thể tốn thời gian cho cô ả này được. Suy nghĩ một lúc rồi theo tên hạ nhân ra ngoài khách sảnh.

Kỷ Yên Nhiên bên ngoài khoác một chiếc áo lông trắng, đứng một bên cửa sổ, nhìn ra ngoài vườn, chẳng có tùy tùng nào đi theo nàng, phía trong sảnh chẳng có một ai, nhưng ở cửa sau và cửa hông, bọn thị vệ và tỳ nữ đang lấp ló đứng nhìn nàng. Có thể thất sức hấp dẫn của nàng giống như một ngôi sao trong ngành giải trí ở thế kỷ XXI, may mà lúc này chưa có chuyện xin chữ ký, nếu không đôi tay của nàng chắc phải rã rời.

Hạng Thiếu Long bước tới sau lưng nàng hạ giọng nói, „Kỷ tiểu thư!"

Kỷ Yên Nhiên xoay người lại, nhìn gã cười rồi nói, „Có thể tranh thủ chút thời gian không?"

Nhìn thấy nét cười của nàng tựa như hoa, Hạng Thiếu Long không nỡ nào từ chối nên gật đầu, „Nếu một chốc thì được Kỷ Yên Nhiên nghe nói chỉ một chốc, nhìn gã đây oán trách rồi nói nhỏ, „Vậy hãy mời theo Yên Nhiên, „ rồi bước ra cửa lớn.

Hạng Thiếu Long lấy làm lạ, chả biết mỹ nữ này dắt mình đi đâu đây.

Xe ngựa ra khỏi cổng lớn của phủ Tín Lăng quân thì chạy về hướng đông.

Trong xe chỉ có Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên, khi xe chạy gập ghềnh, bọn họ cứ va vào nhau. Hạng Thiếu Long lén nhìn sang nàng, thấy trên khuôn mặt không hề chút trang điểm mà vẫn ngời lên vẻ đẹp tuổi thanh xuân.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên nói, „Quyền lực tuyệt đối sẽ khiến cho người ta sa đọa, Yên Nhiên lần đầu tiên mới nghe đến một lời trúng đích và đầy trí tuệ như vậy, tiên sinh thật có dũng khí. Đêm qua sau khi ngài đi, tất cả mọi người bao gồm cả Yên Nhiên đều không còn hứng nói chuyện. Yên Nhiên suốt đêm qua không ngủ, cứ suy đi nghĩ lại từng lời nói của tiên sinh, nhớ lại cái thần thái quả quyết của tiên sinh khi nói những lời ấy."

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, đây quả thật là vô ý mà trông được liễu. Nhưng gã đâu có thời gian nói chuyện tình ái với cô ả Kỷ Yên Nhiên bỗng lạnh lùng nói, „Hạng tiên sinh tại sao lại cùng Tín Lăng quân đến gặp Yên Nhiên?"

Hạng Thiếu Long rất muốn nói chuyện này là do Tín Lăng quân sắp xếp, không liên quan gì đến gã. Nhưng gã làm sao nỡ lòng làm tổn thương trái tim người đẹp nên than rằng, „Kỷ tiểu thư sẽ đuổi một người khách hâm mộ mình vì điều ấy sao?"

Kỷ Yên Nhiên thở dài rồi dịu dàng nói, „Hạng tiên sinh là người đầu tiên khiến cho Kỷ Yên Nhiên phải hỏi câu này, hãy nói thẳng cho Yên Nhiên

biết, phải chăng ta đã khiến cho ngài chán ghét, cho nên mỗi lần đến đều vội vã bỏ đi, giờ đây lại muốn bước xuống khỏi chiếc xe ngựa này à?"

"Ta chưa bao giờ gặp qua một người khó đoán như ngài, khi nói chuyện, lời nói đều giấu trong lòng, người khác chẳng thể nào cạy miệng ra được. Yên Nhiên hy vọng biết bao có thể có thể cùng ngài thắp đèn nói chuyện thâu đêm, thổ lộ những điều muốn nói!" nàng đưa mắt liếc gã rồi nói.

Hạng Thiếu Long lúc này vẫn yên tâm, biết nàng lúc này vẫn chưa yêu mình, chẳng qua là sự tò mò mà thôi. Đương nhiên lúc này nếu gã tấn công, cướp nhặt những lý luận tuyệt vời của thế kỷ XXI nói cho nàng nghe thì không chừng sẽ chiếm được trái tim của nàng, nhưng lúc này gã không có thời gian nữa gã phải mau chóng liên lạc cùng bọn Ô Trác và Phổ Bố, sắp xếp chuyện chạy ra khỏi Đại Lương.

Xe ngựa dừng lại. Hạng Thiếu Long ngạc nhiên thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra đó là một mảnh đất trống giữa rừng, bốn bên không hề có bóng người.

Kỷ Yên Nhiên đưa tay đẩy nhẹ vai gã, mắt lộ vẻ kỳ dị, „Nếu cảm thấy chán ghét Yên Nhiên thì xin mời cứ xuống Hạng Thiếu Long càng thấy khó hiểu hơn, chán ghét nàng và việc xuống xe có quan hệ gì với nhau? Rồi ngạc nhiên nhảy xuống xe ngựa.

Kỷ Yên Nhiên quay ra nói với tên xa phu, „Người ẩn ở đằng xa, nửa canh giờ sau hãy quay lại đây."

Đại hán ấy đánh xe ngựa đi, Kỷ Yên Nhiên cởi áo khoác ngoài, lộ bộ võ phục phía trong, Hạng Thiếu Long sáng mắt lên, ngẩn người ra nhìn những đường cong tuyệt sắc và dáng vẻ uy phong lẫm lẫm của nàng.

Kỷ Yên Nhiên rút kiếm ở eo ra, nhoẻn cười nói, „Hạng Thiếu Long, ta phụng mệnh đại vương đến đây lấy mạng ngươi, chịu chết đi!“

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Kỷ tiểu thư cứ nói đùa."

Kỷ Yên Nhiên mặt vẫn lạnh như băng, tia mắt sắc bén nhìn thẳng vào gã, hừ một tiếng nói, „Ai đùa với ngươi? Xem kiếm đây!"

Hạng Thiếu Long thấy trước mặt mình là một làn kiếm quang, không dám chạm trể rút kiếm ra khỏi vỏ, keng một tiếng đã đỡ được đường kiếm lợi hại của mỹ nữ, chỉ cảm thấy lực đạo của đối phương trầm hùng chẳng kém gì một đấng nam nhi, điều khiến gã bất ngờ là kiếm của đối phương hình như có một lực hút khiến cho gã không thể nào triển khai kiếm thế được.

Kỷ Yên Nhiên tựa như biến thành một con báo cái, lúc tiến lúc thoái như ma quỷ, ở eo xoay tròn, phát lực đến vô cùng, kiếm thế cứ tấn công ào ạt đến đối phương mà không chút sơ hở.

Hạng Thiếu Long tức giận, thi triển Mặc tử kiếm pháp, thủ rất kỹ càng, sau khi đỡ được hơn mười kiếm thì mới tìm được cơ hội phản công, một kiếm đã chém xuống mũi kiếm của đối phương.

Lực tay của Kỷ Yên Nhiên dĩ nhiên không bằng Hạng Thiếu Long, chỉ là kiếm pháp của nàng tinh diệu nên khiến cho Hạng Thiếu Long khó thi triển, lần này bị đối phương chém trúng nên mới vội vàng thoái lui.

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Cuối cùng cũng lộ ra công phu thực sự rồi phải không?"

Hạng Thiếu Long bị nàng tấn công trước suýt tý nữa không đỡ nổi, tuy nói bản thân không chiếm được tiên cơ, nguyên nhân chủ yếu là vì kiếm pháp của đối phương cao minh, hơn cả Liên Tấn, lần này sao dám nhường nàng, nên đâm thẳng vào ngực đối phương, góc độ, lực đạo và thời gian đều chính xác.

Kỷ Yên Nhiên hai mắt sáng lên, nghiêng mình né qua nhanh như điện chớp, trường kiếm từ phía dưới đánh lên gạt thanh Phi Hồng kiếm ra, Hạng Thiếu

Long suýt tý nữa đánh rơi mất kiếm, hoảng hốt nhảy sang ngang.

Kiểm quang của Kỳ Yên Nhiên mạnh lên, dễ dàng cướp lại chủ động, kiếm thể triển khai, trong tiếng vun vút, tấn công như sấm chớp, không cho đối phương có thời gian ngơi nghỉ.

Hạng Thiếu Long lúc này mới có thể hiểu được tại sao nàng được xếp hàng thứ hai về kiếm thuật ở nước Ngụy, quả thật nàng có chỗ hơn gã, nhưng đó chỉ là thuần túy luận về kiếm pháp, sở trường của gã là bất cứ bộ phận nào trên cơ thể cũng đều là vũ khí lợi hại, lần này muốn sống thì phải lợi dụng những chiêu kỳ lạ để thủ thắng đối thủ mà thôi.

Hạng Thiếu Long vừa đỡ đòn tấn công của đối phương, vừa ngấm quan sát tình hình chung quanh, xem có cách gì chuyển bại thành thắng hay không.

Kỳ Yên Nhiên càng đánh càng mạnh, mỗi chiêu đều rất mạnh mẽ, vừa đáng sợ lại vừa rất đẹp mắt. Lúc bấy giờ Hạng Thiếu Long không lui về phía sau được nữa, lưng gã đụng phải một gốc cây lớn.

Kỳ Yên Nhiên cười ha ha, tạt ngang một kiếm tới phía trước. Một tiếng keng vang lên, thanh Phi Hồng kiếm của Hạng Thiếu Long bay vút khỏi tay.

Kỳ Yên Nhiên ngăn người, bởi vì nàng hiểu rõ đó là Hạng Thiếu Long cố ý buông tay để cho nàng chém cây kiếm bay ra, mà khi dùng lực mạnh, thân người bất giác lao về phía đối phương.

Bốp một tiếng, cánh tay của Kỳ Yên Nhiên đã bị một cước của Hạng Thiếu Long đá quét qua, đau đến nỗi lao về phía trước, té sấp vào một lùm cỏ dầy.

Kỳ Yên Nhiên giật mình lật người qua, định dùng lực eo búng người dậy thì cả thân người của Hạng Thiếu Long đã bay tới, đè lên người nàng, hai bàn tay đè xuống cổ tay của nàng, nhất thời khiến nàng không thể bật người dậy được.

Hạng Thiếu Long cười hì hì, cúi đầu xuống chỉ cách mặt nàng khoảng ba thốn, nói, „Có phục chưa?"

Kỷ Yên Nhiên toàn thân mềm nhũn, buông kiếm ra, mặt đỏ ửng, càng thêm muôn phần xinh đẹp, nàng dịu dàng nói, „Yên Nhiên sao mà không phục được?"

Hạng Thiếu Long sầm mặt nói, „Vậy nàng sẽ trả lời như thế nào với đại vương đây?"

Hai thân người nằm đè lên nhau, một cảm giác nhộn nhạo nổi lên trong lòng, nhưng lại nói những chuyện như thế này, Hạng Thiếu Long chẳng biết đó là cảm giác gì.

Kỷ Yên Nhiên hoàn toàn buông xuôi, không phản kháng nữa, nàng hấp háy đôi mắt rồi nói, „Trả lời cái gì, Yên Nhiên không hiểu Hạng tiên sinh nói gì cả."

Hạng Thiếu Long thấy nàng vui như vậy nên dần dần hiểu ra, tức giận đứng dậy nói, „Té ra là nàng lừa ta!"

Kỷ Yên Nhiên phụng phịu nói, „Còn không chịu kéo người ta dậy?"

Hạng Thiếu Long giận đến nỗi không thèm để ý đến nàng, nhưng cuối cùng cũng không lòng nào đối xử với nàng như vậy nên đưa tay kéo nàng dậy.

Kỷ Yên Nhiên thi lễ rồi nói, „Đừng trách Yên Nhiên mà! Nếu không như thế làm sao có thể thưởng thức được cái thể hì! Cái thể cước pháp của chàng, chỗ này của người ta vẫn còn đau."

Hạng Thiếu long cười mếu lắc đầu, nhặt thanh Phi Hồng kiếm tra vào bao rồi quay đầu bỏ đi.

Trên đường về phủ, Kỳ Yên Nhiên vẫn giữ vẻ hờn hờ, lén ngắm vẻ mặt giận dữ của Hạng Thiếu Long, nàng dịu dàng nói, „Dáng vẻ giận dữ của Hạng Thiếu Long thật đẹp mắt!"

"Không ngờ một người tài nghệ song toàn như Kỳ tài nữ đây cũng biết lừa người, giả vờ giống như thật."

Kỳ Yên Nhiên lườm gã rồi nói, „Chàng không lấy làm lạ vì sao người ta muốn thử kiếm pháp của chàng sao?"

Hạng Thiếu Long ngồi dựa vào lưng ghế, làm ra vẻ không thèm để ý, cười kháy nói, „Có phải nàng muốn xem thử Hạng mỗ có đủ tư cách làm trượng phu tương lai của nàng có phải không?"

Kỳ Yên Nhiên bĩu môi nói, „Chỉ nói đúng một nửa thôi, bởi vì vẫn chưa tới nước đó, mà chàng cũng chỉ miễn cưỡng đủ tư cách mà thôi!“ rồi bật cười khúc khích, „Cho đến hôm nay, chàng vẫn chỉ là người đầu tiên, nếu chàng muốn theo đuổi, Yên Nhiên có thể tạo thuận lợi và cơ hội cho chàng đó."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ thiếu nữ này quả thật rất khôn lanh, nhú mào nói, „Tình yêu là một cảm giác kỳ diệu giữa nam nữ, phát triển tự nhiên, đâu có tính chất thi thố như nàng nói."

Kỳ Yên Nhiên hai mắt lộ vẻ ngạc nhiên, mỉm cười nói, „Nói rất hay, hơn hẳn tất cả mọi kẻ khác, cho nên Yên Nhiên biết chàng chỉ vì nguyên nhân nào đó mà giả vờ không thích người ta mà thôi, nhưng ánh mắt của chàng nhìn người ta để lộ bí mật trong lòng chàng rồi. Nhất là khi chàng đề người ta, Yên Nhiên càng hiểu rõ hơn tâm ý của chàng đối với ta."

Hạng Thiếu Long thầm cảm thấy hổ thẹn, cứng họng không nói được tiếng nào mà chỉ nhìn nàng.

Kỳ Yên Nhiên cười khúc khích nói, „Rốt cuộc là về phủ Tín Lăng quân hay về tiểu trúc của Yên Nhiên đây?"

Hạng Thiệu Long giật mình, tự mắng mình đã để nàng làm cho thần hồn điên đảo, quất lớn, „Mau quay về bên trái!"

Kỷ Yên Nhiên lại phát ra mệnh lệnh, đến trước cổng phủ Tín Lăng quân thì rẽ vào một con đường khác.

Hạng Thiệu Long nói, „Dừng lại ở ngõ phía trước, ta phải xuống xe."

Kỷ Yên Nhiên lặp lại mệnh lệnh, nói với giọng trách cứ, „Hạng tiên sinh, Kỷ Yên Nhiên quả thật làm cho ngài chán ghét đến thế sao?"

Hạng Thiệu Long cảm thấy hơi nhẫn tâm, ghé vào tai nàng nói nhỏ, „Tiểu thư là nữ tử đẹp nhất mà trong đời Hạng mỗ từng gặp. Nhưng thời gian địa điểm đều không thích hợp, tiểu thư sẽ hiểu nỗi khổ của ta thôi! Hãy quên ta đi, được không? nói rồi nhảy xuống xe.

Vừa đi đến đầu đường, Kỷ Yên Nhiên vén rèm nói, „Hạng tiên sinh!"

Hạng Thiệu Long thầm thở dài rồi bước đến bên cửa sổ.

Yên Nhiên nhìn gã say đắm rồi nói với giọng đầy bình tĩnh, „Yên Nhiên đã hiểu, nếu có bất cứ khó khăn gì, hãy nhớ rằng Kỷ Yên Nhiên sẽ không quản mọi sự để giúp đỡ tiên sinh."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39: Quyết Chiến Trên Đường Phố

H

ạng Thiều Long gặp Ô Trác trong một căn nhà đổ nát. Ô Trác nói, „Chúng tôi đã ý theo lời dặn của tôn cô gia, đã đào một địa đạo từ doanh trại đến khu núi phía sau. Lại sai người băng qua địa đạo ấy, làm hơn mười bè gỗ, bí mật giấu trong một khu rừng cạnh con sông nhỏ nối liền với Đại Câu, thuận con nước mà đi, hai ngày thì có thể đến biên giới phía nam của nước Tề."

Hạng Thiều Long cả mừng nói, „Bọn Nhã phu nhân trước hoàng hôn hôm nay sẽ về doanh trại, người bảo với Thành Tế cứ giả vờ đòi ngày mai lên đường, vậy Tín Lăng quân sẽ không đề phòng chúng ta nữa."

Ô Trác nói, „Vậy tôn cô gia làm sao lên ra ngoài thành được? Tín Lăng quân sẽ theo dõi người rất chặt."

Hạng Thiều Long nói, „Ta tuyệt không được rời đi, nếu không mọi người sẽ chẳng thoát được. Phải rút lui bằng địa đạo ấy, ít nhất cũng phải một canh giờ mới đủ. Khi mặt trời xuống núi, các người phải lập tức hành động, phải làm cách nào để che tai mắt kẻ khác, cho nên ngựa chiến hay áo giáp và các trang bị nặng nề đều phải để lại. Sau khi đến biên giới nước Tề sẽ tìm cách đến chỗ của bọn mục dân để mua lại ngựa, ngày nghỉ đêm đi. Chắc chắn sẽ an toàn quay về nước Triệu, tóm lại bí quyết chỉ ở hai chữ bí mật mà thôi. Người cứ tự coi mình là mã tặc là xong."

Ô Trác biến sắc nói, „Vậy tôn cô gia làm thế nào đây? Nếu Ô Trác này về một mình mà không có tôn cô gia, chủ nhân sẽ lấy mạng Ô Trác mất! Chí ít cũng để cho thuộc hạ ở lại giúp cho tôn cô gia."

Hạng Thiều Long nghiêm mặt nói, „Đây là mệnh lệnh, người phải làm theo lời ta, nếu không có người, Thành Tế chẳng làm được chuyện gì đâu." Rồi y hạ giọng an ủi y, „Ta rất biết coi trọng tính mạng của mình, vả lại kế hoạch

cũng chu toàn, không những có thể tự cứu mình mà còn có thể dắt Triệu Thiên chạy nữa."

Ô Trác vẫn lắc đầu.

Hạng Thiệu Long thở dài, thản nhiên nói ra kế hoạch của mình cho y nghe.

Ô Trác nghe xong rồi trầm ngâm một lúc mới nói, „Nếu trong vòng ba tháng mà tôn cô gia chưa về nước Triệu, Ô Trác này sẽ tự tận để báo đáp tình nghĩa cao hơn núi của tôn cô gia."

Hạng Thiệu Long cảm động vô cùng, bàn bạc một lúc nữa rồi mới chia tay, sau đó tìm bọn Phổ Bố mật đàm, rồi mới về lại phủ Tín Lăng quân.

Tín Lăng quân kéo gã ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong thì đến Thái Vân các gặp Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân đã sớm được Tín Lăng quân thông báo nên đã thu xếp hành lý, thấy gã quay về thì lao vào lòng gã khóc òa lên, „Không có chàng, Nhã nhi đi sao đành!"

Hạng Thiệu Long nhức đầu lắm, vừa dỗ vừa dọa, cuối cùng buộc phải nói ra kế hoạch của mình. Triệu Nhã mới biết được đó là cách bảo vệ duy nhất nên mới gạt nước mắt chấp nhận.

Thời gian khởi hành đã đến.

Triệu Thiên phải chia tay cùng hai tên thị nữ.

Hạng Thiệu Long phải thúc giục ba hồi bốn lượt hai tên thị nữ ấy mới gạt nước mắt lên đường.

Tín Lăng quân thân hành tiễn họ ra thành, khi đến doanh trại, Thành Tế y theo lời dặn của Hạng Thiệu Long, giả vờ đòi ngày mai mới khởi hành.

Hạng Thiếu Long giả vờ đưa mắt nhìn Tín Lăng quân rồi chấp nhận lời đề nghị của Thành Tế.

Tín Lăng quân cười nói, „Yên tâm đi! Ta đã điều đến đây một doanh khinh kỵ binh, sáng sớm ngày mai sẽ hộ tống các người quay về thôi."

Hạng Thiếu Long đã sớm thấy gần đó có một quân doanh của Ngụy đang giám thị, quân doanh ấy có khoảng không dưới hai ngàn tên, trong lòng cười thầm cùng Tín Lăng quân quay về thành.

Hai người cưỡi ngựa đi song song nhau, Tín Lăng quân nói, „Bắt đầu từ bây giờ, Thiếu Long tốt nhất là ở trong phủ để dưỡng tinh thần, cũng để tránh rắc rối mà hư chuyện lớn, ta đã sai người giấu Triệu Thiên vào nơi bí mật để cho Thiếu Long khỏi lo lắng mà ứng phó với buổi tiệc ngày mai."

Hạng Thiếu Long nghe mà giật mình. Nếu Triệu Thiên bị y nhốt lại, thì chẳng khác nào mình đã bị y khống chế, nhưng vẻ ngoài vẫn giả vờ cảm kích.

Trời ơi! Làm thế nào đây?

Tín Lăng quân giả vờ như không có chuyện gì hỏi, „Yên Nhiên sáng nay tìm người có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này nghĩ bụng nếu Tín Lăng quân sáng mai phát giác bọn Nhã phu nhân đã chuồn hết thì sẽ hoài nghi lòng chân thành của mình, chả biết y lúc đó sẽ đối phó với mình và Triệu Thiên thế nào đây, nên gượng cười đáp, „Tại hạ chẳng biết tìm làm gì, ả chỉ kéo tại hạ đi nói chuyện sau đó quay về mà thôi."

Tín Lăng quân nghĩ bụng, chỉ cần nàng không thích người là được, rồi trầm ngâm.

Hạng Thiếu Long lo lắng lắm, thất thểu quay về phủ Tín Lăng quân, vào đến phòng thì đuổi bốn tên nữ tỳ ra, đứng ngồi không yên, khi trong lòng như lửa thiêu đốt thì bốp một tiếng, một viên đá có bọc vải từ ngoài rơi vào.

Hạng Thiếu Long nhặt tấm vải lên, thì ra là tin của Lưu Sào, đại ý bảo rằng Tín Lăng quân sai thêm người giám sát Hạng Thiếu Long nên không dám đến gặp mặt, còn Triệu Thiên thì bị đem đến giam lỏng ở nơi ở của Bình Nguyên phu nhân. Bọn họ đang chú ý kỹ đến nàng, trong tấm vải còn vẽ một bức địa đồ đơn giản khu ở của Bình Nguyên phu nhân Hạng Thiếu Long lúc này mới thở phào, chỉ cần biết Triệu Thiên không có trong phủ thì bớt lo hơn.

Đồng thời cũng đoán được Tín Lăng quân vẫn không yên tâm, ngày mai sẽ do Bình Nguyên phu nhân đưa Triệu Thiên vào cung, xem mình như là một kẻ ngốc.

Trời tối dần.

Hạng Thiếu Long bớt lo hơn, để cho bốn tên nữ tỳ vào hầu hạ gội rửa, sau đó ra sảnh đường dùng cơm cùng Tín Lăng quân, ừ à cho qua chuyện một phen.

Hạng Thiếu Long nói, „Đêm nay tại hạ muốn luyện kiếm một mình, tốt nhất không nên sai người đến hầu hạ. ôi, không có Nhã phu nhân, mấy ả nữ tỳ lại đẹp như thế, tại hạ e nhất thời không nhận được thì hỏng bét!"

Tín Lăng quân không hề nghi ngờ gì, mỉm cười chấp nhận. Thầm nghĩ chỉ cần ta phái thêm người giám sát người, Triệu Thiên ở trong tay ta, sợ gì người bỏ chạy?

Hạng Thiếu Long về lại phòng, lập tức khoét một cái lỗ trên trần nhà rồi bắn móc câu lên, liên tiếp chuyễn qua mấy cây đại thụ gần nhau, thì mới quay về lại phòng, đang định lấy thanh mộc kiếm thì có tiếng gõ cửa.

Hạng Thiếu Long vội vàng che đậy các thiết bị của mình, bước ra khỏi phòng, mở cửa phòng thì thấy Bình Nguyên phu nhân đang đứng ở cửa đưa mắt nhìn vào, đôi mắt đầy phức tạp nhìn gã.

Hạng Thiếu Long biết chuyện không hay nên đành mời mụ vào trong.

Bình Nguyên phu nhân bước vào phòng ngủ của gã.

Hạng Thiếu Long lúc bấy giờ hồn phi phách tán, trên giường đổ đầy những thứ bí mật, làm sao có thể để mụ xông vào, trong lúc nguy cấp thì bước vội lên hai bước ôm eo mụ lại, Bình Nguyên phu nhân rên nhẹ, ngã vào lòng gã, nước mắt tuôn rơi xuống gò má.

Hạng Thiếu Long trong đời đã có nhiều nữ nhân rơi nước mắt vì gã, vừa thấy Bình Nguyên phu nhân như thế cũng đau đầu, xoay người mụ lại, đưa tay lau vội nước mắt trên mặt, giả vờ lúng túng nói, „Có chuyện gì?"

Bình Nguyên phu nhân cắn chặt răng rồi không nén được khóc òa lên, chỉ lắc đầu, mặt đầy vẻ thê lương.

Không ai có thể hiểu rõ sự mâu thuẫn trong lòng mụ hơn Hạng Thiếu Long, vừa nhẫn tâm hãm hại gã, đưa gã đến chỗ chết, nhưng lại nén không được đến tìm gã, đó chính là nỗi khổ trong lòng Bình Nguyên phu nhân.

Bình Nguyên phu nhân đổ ập vào người Hạng Thiếu Long, ôm chặt gã lại, mặt rúc vào bộ ngực rắn chắc của gã, cú thút thít không ngừng.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, cứ bị mụ bám riết như thế này thì làm sao đi cứu Triệu Thiên. Nếu dám kiếm thủ Sở Mặc tìm đến thì mạng gã cũng khó giữ.

Bình Nguyên phu nhân lặng thinh một hồi rồi ghé vào tai gã nói nhỏ, „Thiếu Long hãy bế muội vào phòng!“

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa kêu cứu, làm sao có thể vào phòng được, nên vội vàng nói, „Phu nhân, chẳng phải muộn một chốc cũng được hay sao?"

Bình Nguyên phu nhân giậm chân làm ra vẻ giận dỗi, „Người ta muốn bây giờ mà! Còn chưa bế muội vào?"

Hạng Thiếu Long ôm eo muội lên.

Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng gọi.

Hai người đồng thời giật mình.

Tiếng của bọn hạ nhân vang lên ngoài cửa, „Phu nhân, chủ nhân có chuyện gấp cần gặp phu nhân."

Hạng Thiếu Long thả Bình Nguyên phu nhân xuống, giả vờ thờ dài luyện tiếc, nhưng trong lòng biết rõ vì Tín Lăng quân nhận được tin Bình Nguyên phu nhân đến tìm gã nên sợ chị mình coi trọng tình cảm mà hỏng chuyện lớn nên mới sai người đến gọi muội đi.

Bình Nguyên phu nhân tức giận, sầm mặt trả lời, „Ta sẽ đến ngay!" rồi ôm Hạng Thiếu Long hôn gã, một cái hôn dịu dàng đầy đau khổ và nóng bỏng như phút sinh ly tử biệt vậy, cúi đầu đẩy cửa bước ra mà không hề quay lại.

Hạng Thiếu Long lúc này không biết nên yêu hay hận muội, nhưng muội hôn ban nãy, quả thật khiến gã suốt đời khó quên, khắc ghi vào tâm khảm.

Khi Hạng Thiếu Long đến nơi ở của Bình Nguyên phu nhân, Triệu Thiên đang đau khổ nhớ về Hạng Thiếu Long, gã đã thành tia hy vọng duy nhất của nàng công chúa xinh đẹp này.

Triệu Thiên một mặt có niềm tin hình như mù quáng vào Hạng Thiếu Long, mặt khác lại sợ gã không biết mình bị giam lỏng ở đây. Khi nỗi khổ ấy đang dày vò tâm can nàng, hai người đàn bà bên cạnh mà mấy ngày nay dính sát

với nàng bỗng giật mình rồi ngã lăn xuống, Hạng Thiếu Long của nàng ngao nghể xuất hiện trong phòng.

Triệu Thiên vui mừng điên cuồng, lao vào lòng Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ôm nàng đến góc tối, đưa tay cởi áo khoác ngoài của nàng.

Triệu Thiên tuy trong lòng từ lâu đã thương nhớ Hạng Thiếu Long nhưng vẫn giật mình, thầm trách con người này sao trong cảnh như thế này lại có hứng thú làm những chuyện như thế này.

Đang định chống cự thì Hạng Thiếu Long hôn lên môi nàng, tiếp tục cởi chiếc váy nàng đang mặc.

Triệu Thiên đang ngây ngất thì mới phát hiện Hạng Thiếu Long cởi chiếc tay nải trên lưng xuống, mặc lại cho nàng một bộ đồ ấm, sau đó lại đeo thêm áo giáp màu đen ở phía ngoài. Hạng Thiếu Long quỳ xuống mang cho nàng đôi giày viễn hành.

Triệu Thiên cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng cảm thấy cảm kích, lúc này dù có chết cho Hạng Thiếu Long thì nàng vẫn cam tâm tình nguyện.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ôm lấy nàng như ôm một vật quý giá nhất trong đời, hạ giọng nói, „Tiểu bảo bối có nghe lời của ta không?"

Triệu Thiên gật đầu.

Hạng Thiếu Long rút ra dây vải, cột nàng công chúa xinh đẹp ấy trên lưng mình, lại đưa đôi chân của nàng vòng qua hông mình, dùng dây cột chặt lại, hai người đã hợp thành một.

Những sợi dây này là do gã gọi Nhã phu nhân làm ra. Hạng Thiếu Long đã từng được dạy cho nên rất hiểu rõ sự quan trọng của các trang thiết bị, vì

thể đã chuẩn bị rất đầy đủ trước khi sự việc xảy ra.

Triệu Thiên nằm phục trên tấm lưng cường tráng của gã, bao nỗi sầu khổ biến mất.

Hạng Thiếu Long đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, đẩy nhẹ cửa sổ, nghiêng tai nghe ngóng.

Một đội tuần vệ vừa đi ngang qua.

Đội chúng đi xa, Hạng Thiếu Long trên lưng cũng Triệu Thiên nhảy ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống đám cỏ phía ngoài cửa.

Ngày trước còn trong quân đội, gã thường luyện tập công vật nặng khoảng mấy chục cân trèo đèo vượt suối để rèn luyện thể lực, nhưng lần này là một mỹ nữ nhẹ hều, cho nên ảnh hưởng không nhiều đến hành động của gã.

Trong viên lâm, gã chợt thoát ngồi yên, thoát chạy như cơn gió, mau chóng nhẹ nhàng di chuyển về phía trước, mục tiêu là tòa hai tầng của Thiếu Nguyên quân.

Bỗng phía đông nam có tiếng trống, rồi sau đó là tiếng người la hét, lại còn trộn lẫn thêm vòi tiếng sủa điên cuồng của bầy ác khuyển.

Hạng Thiếu Long giật mình, nhìn về nơi phát ra tiếng, chỉ thấy một ngọn lửa bốc cao trong đêm tối.

Gã kêu thầm Phù Độc người đến thật đúng lúc, nhân lúc mọi người đang chú ý đến ngọn lửa thì gã đã mau chóng lén vào nơi ở của Thiếu Nguyên quân.

Trong tiếng la hét vang trời, tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên từ nơi ở của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúc này đã đến bụi hoa phía sau căn phòng của Thiếu Nguyên quân, chỉ thấy Thiếu Nguyên quân dẫn bọn Lưu Sào cầm binh khí xông ra, chạy về hướng có đánh nhau.

Hạng Thiếu Long mừng thầm trong bụng, leo vào bằng cái cửa sổ mà Lưu Sào đã mở từ trước, chui vào địa đạo, sau khi đóng lối vào lại mới đi xuống địa đạo, chạy ra hướng hậu sơn.

Đế giày của gã đã được bọc vải mềm, tuy chạy nhanh nhưng không hề phát ra tiếng, vì thế không sợ Tín Lăng quân nghe thấy, huống hồ chi giờ đây Tín Lăng quân không thể nào nằm trên giường được.

Chạy một chập, địa đạo rẽ ngoặt chín mươi độ về phía nam, lại chạy thêm được một tuần trà nữa đến lối ra của địa đạo.

Hạng Thiếu Long rút dụng cụ mở khóa ra, mở cánh cửa sắt của lối ra, sau đó lại đợi một lúc, cuối cùng chạy lên bậc đá, đến lớp cửa ngoài cùng hướng về phía mặt đất.

Bên ngoài là một khu rừng rậm, nằm ở bước tường phía nam của phủ Tín Lăng quân, sau khi khóa địa đạo lại, Hạng Thiếu Long nghiêng cứu phương hướng, sau đó chạy về bức thành gần nhất của thành Đại Lương, chỉ cần thoát ra khỏi thành này thì cơ hội sống sót sẽ càng nhiều hơn.

Đường phố vắng người, nhà nào cũng treo một ngọn phong đăng, tuy phong đăng mờ ảo, lại bị gió bắc thổi chập chờn nhưng vẫn khó che đậy được.

Hạng Thiếu Long cố gắng tránh đường lớn, chỉ chọn những ngõ tối mà đi.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vọng đến, Hạng Thiếu Long lúc đó vừa chạy ngang qua một con đường lớn, khi lẫn vào ngõ tối trước mặt thì đã bị kẻ địch phát hiện, chúng la hét rồi thúc ngựa chạy đến.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, không hiểu vì sao Tín Lăng quân lại nhanh tay như vậy?

Lúc đó không còn cách nào nữa, chỉ có chạy thực mạng mà thôi.

Triệu Thiên nằm phục trên lưng gã đang run rẩy, rõ ràng rất lo lắng.

Sau khi chạy ra con hẻm, lại vào một con đường lớn khác, bên trái có tiếng vó ngựa vang lên, hơn mười thớt ngựa đang chạy như gió.

Hạng Thiếu Long biết không còn cách nào tránh nữa, nên chột nhĩ ra một kế, né sang một bên, lưng hướng về vách một căn nhà đối mặt với kẻ địch.

"Hạng Thiếu Long, lần này coi người có thể chạy đi đâu nữa?" bọn kia xuống ngựa, một tên cười lớn nói.

Thì ra đó là Ngao Ngụy Mâu, kẻ coi cầm thú là thầy, đương nhiên tay chân của y là Đinh Sung và Chinh Lặc cùng có mặt.

Hạng Thiếu Long thầm tính, đối phương có cả thầy mười chín tên, tất cả đều là bọn hung hãn ngang tàng, may mà đối phương vội vàng chạy đến nên không mang theo cung nỏ, hoặc những loại vũ khí tấn công từ xa, nếu không chỉ cần động đậy là cả hai sẽ bị giết chết ngay.

Mười chín tên tản ra, đứng thành hình bán nguyệt vây Hạng Thiếu Long ở giữa.

Ngao Ngụy Mâu cười lạnh lùng, „Đã sớm biết trước người sẽ bỏ trốn khi lâm trận, cho nên đêm nay chúng ta đã không ngừng canh chừng người, hà hà! Trên lưng người lại là một nàng công chúa xinh đẹp! Đêm nay ta đảm bảo sẽ cho nàng chết trong sung sướng."

Bọn thủ hạ của y nghe lời này đều cười hềnh hếch.

Ngao Ngự Mâu lại để thêm một câu nữa, „Lão tử hưởng thụ xong, mọi người đều có phần cả!"

Bọn hung nhân này hú hét vang trời, rõ ràng đã xem Triệu Thiên là vật trong túi của chúng.

Hạng Thiếu Long hít thở sâu để giữ bình tĩnh, đồng thời tháo Triệu Thiên xuống căn dặn, „Thiên nhi! Đây là thời khắc sinh tử, nàng phải dũng cảm lên, dù thế nào cũng phải nấp phía sau lưng ta."

Triệu Thiên vốn sợ đến nỗi hồn phi phách tán, nhưng nghe âm thanh bình tĩnh tự tin của Hạng Thiếu Long thì dũng cảm lên, đứng yên dưới đất, nhưng vì hai chân còn bị tê, nên phải nắm chặt vai gã, dựa vào lưng gã.

Ngao Ngự Mâu không bỏ lỡ cơ hội, vung kiếm lên, quát lớn, „Lên!"

Hạng Thiếu Long rút thanh mộc kiếm ra, mở môn hộ, im lặng nhìn thẳng về hướng kẻ địch đang xông tới.

Ngao Ngự Mâu dẫn bọn kia xông đến, vây chặt Hạng Thiếu Long.

Người hai bên đường mở cửa sổ ngó ra, bị bọn người của Ngao Ngự Mâu quát lớn nên giật mình thụt vào không dám nhìn nữa.

Lúc đó ba thanh trường kiếm đồng thời tấn công về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long vừa nhìn thế kiếm của đối phương thì biết ngay đã gặp đối thủ mạnh, Ngao Ngự Mâu đương nhiên còn lợi hại hơn.

Nhưng lúc đó không còn thời gian để suy nghĩ nữa, gã vung tay có giấu sẵn ngọn phi châm, trúng ngay mặt tên địch ở giữa và bên trái, tay phải cầm thanh mộc kiếm đưa lên gạt thanh trường kiếm đang tấn công tới. Nhân lúc thanh trường kiếm của đối phương đang bị đẩy lên, gã nghiêng người tung

một cước trúng ngay phần hạ âm của đối phương, sau đó đưa kiếm ra gạt một tên nữa đang tấn công về phía phải của mình.

Tên trúng châm ngã bật ngửa ra sau chết ngay tại chỗ.

Tên trúng cước khuy xuống, không bò dậy nổi nữa.

Ngao Ngự Mâu không ngờ gã dừng mãnh như vậy nên giận lắm, quát lớn, „Lên!" rồi giơ kiếm lao lên trước nhất, không cho gã có cơ hội móc ra phi châm nữa.

Hạng Thiếu Long tay trái rút ra thanh Phi Hồng kiếm đeo ở eo, đối với một người đã huấn luyện trong quân đội như gã, tay phải hay tay trái đều cũng mạnh và linh hoạt như nhau, không giống như người bình thường chỉ dùng một tay.

Hạng Thiếu Long quát lớn, „Thiên nhi theo ta!" rồi né ngang qua thật nhanh, tránh Ngao Ngự Mâu.

Triệu Thiên loạn choạng bước ra sau lưng gã.

Làn kiếm quang từ ba phía xông lại.

Hạng Thiếu Long biết đây là giây phút sống chết, không thể né tránh được, nên hào khí xung thiên, thề dù có chết cũng phải bảo vệ cho được Triệu Thiên. Tay phải cầm mộc kiếm, tay trái cầm thanh Phi Hồng, tấn công thẳng về phía trước, khi thế rất uy mãnh, vượt hơn kẻ địch.

Tiếng kiếm chạm nhau nghe loảng xoảng, Hạng Thiếu Long và phía địch đồng thời đều có đổ máu, ngực của gã cũng bị trúng kiếm, may mà có áo giáp nên kiếm của kẻ địch tuy bén cũng chỉ tạo được một vết thương sâu khoảng nửa thốn.

Một lưỡi kiếm chém xuống hông gã, may mà chém trúng nơi đặt phi châm nên gã không hề bị tổn thương.

Trong cuộc ác đấu kiểu này, không phải ta chết thì người chết, mà nhất là Hạng Thiếu Long phải bảo vệ cho Triệu Thiên ở sau lưng, nên không thể né tránh được, nên cứ phải đánh liều, chỉ thấy cuối cùng ai là kẻ ngã xuống thì lúc đó mới phân ra thắng bại được.

Trong năm tên tấn công đến, một tên bị thanh Phi Hồng kiếm chém đứt cổ họng, chết ngay tại chỗ, một tên khác bị thanh mộc kiếm chém trúng cánh tay, thanh trường kiếm rơi xuống đất, loạng choạng thối lui, còn ba tên kia bị gã đẩy Bổng nhiên có tiếng đao kiếm và quát từ phía bên phải vang lên. Hạng Thiếu Long vung kiếm về phía bên phải, chỉ thấy Ngao Ngự Mâu tấn công sang phía bên phải, đang chém kiếm tới.

Triệu Thiên kêu lên thất thanh, một tên địch đang ép theo vách tường tấn công ở phía bên trái, mục tiêu là Triệu Thiên.

Chinh Lặc và Đinh Sung là hai cao thủ chỉ thua Ngao Ngự Mâu, kẻ trước người sau đang tấn công ở chính diện, hòng chém chết Hạng Thiếu Long.

Những kẻ này đều đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa ra tay là đã không cho Hạng Thiếu Long cơ hội tránh né.

Ngao Ngự Mâu chém thẳng một kiếm xuống đầu Hạng Thiếu Long, xem ra rất đơn giản, nhưng kỳ thực trong đó có biến hóa, có thể chuyển thành chém phạt xiên, khiến cho Hạng Thiếu Long khó đối phó, không dám lơ lỏng.

Các thế công khác chỉ có thể căn cứ vào thính giác để phán đoán.

Thanh Phi Hồng bên tay trái của Hạng Thiếu Long giơ lên đỡ thế kiếm tấn công vào chính diện của Chinh Lặc, khiến cho đối phương chấn động mà

thối lui ba bước, tay trái lại vút ra, thanh Phi Hồng kiếm nhanh như điện chớp cắm vào ngực tên hung đồ đang lao tới.

Đồng thời thanh mộc kiếm giơ lên chém xéo sang phía trên, đỡ thế kiếm của Ngao Ngự Mâu, sau đó giở ra thế thủ kỳ ảo của Mặc tử kiếm pháp, thanh mộc kiếm trong tay tựa công, không phải thủ khiến cho Ngao Ngự Mâu hoảng sợ tạm lui ra.

Lúc này còn lại Đinh Sung đang đâm thẳng kiếm vào cổ Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thấy đỡ không kịp, nên lanh trí nhảy bật người lên cao.

"Keng" một tiếng, kiếm ấy của Đinh Sung chém vào chiếc đai ngay eo chứa đầy phi châm của gã.

Khi Đinh Sung đang thất kinh, Hạng Thiếu Long chém ngang thanh mộc kiếm, quét qua một bên đầu của y.

Tiếng xương sọ vỡ vang lên, Đinh Sung té ngang qua một bên, va phải hai tên xông đến từ bên trái, khiến cả ba ngã chổng gọng.

Lúc bấy giờ một tên đã nhắm sẵn thời cơ, thừa lúc Hạng Thiếu Long đáp xuống đất, lao thẳng kiếm vào ngực gã.

Hạng Thiếu Long miễn cưỡng né vị trí của tim ra, thanh kiếm của kẻ địch xuyên qua giáp đâm vào sườn trái của gã.

Một cơn đau nhói lan ra toàn thân, trong tiếng thét thất thanh của Triệu Thiên, Hạng Thiếu Long tung ra một ngọn phi cước, trúng ngay đùi đối phương, kẻ ấy kiếm thế chưa hết đã ngã ngửa ra phía sau, va phải một tên khác đang muốn xông về phía trước.

Khi Hạng Thiếu Long rút thanh kiếm ra, máu tươi cũng tuôn ra.

Từ lúc giao thủ cho đến bây giờ, Hạng Thiếu Long tuy trúng hai kiếm một nặng một nhẹ, nhưng kẻ địch đã bị tử thương bốn tên, trong đó bao gồm hạng nhất lưu như Đinh Sung, bị thương nặng ba tên.

Tất cả mười hai tên còn lại đều điên cuồng tấn công về phía trước, Ngao Ngự Mâu càng điên cuồng hơn, lại xông tiếp về phía bên phải, một kiếm chém xuống.

Hạng Thiếu Long biết được sau khi bị thương càng không phải là đối thủ của Ngao Ngự Mâu nữa nên kêu lớn, „Thiên nhi chạy theo ta!" rồi men về phía bên trái, thanh mộc kiếm trong tay múa tít đỡ thế công như vũ bão của kẻ địch.

Ngao Ngự Mâu ngược lại bị người của phía mình chặn lại, giận đến nổi gào đầy thẳng tên thủ hạ của mình lao vào trong.

Triệu Thiên thấy ba mặt đều là đao quang kiếm ảnh, máu của người yêu mình không ngừng tuôn ra, chạy được mười bước thì hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Hạng Thiếu Long lúc này không biết mình đã trúng bao nhiêu vết thương, nhìn thấy Triệu Thiên ngã xuống, bụng than thầm rồi tính liều mạng nổi lên, không còn nghĩ đến thân mình nữa, vận thần lực, sử dụng một chiêu hoành tảo thiên quân quét những tên đang lao tới ngã liểng xiểng.

Lại tránh được một đòn tấn công nữa của Ngao Ngự Mâu.

Kiếm này của Ngao Ngự Mâu vẫn chưa xuất hết toàn lực, lực cánh tay của y mạnh hơn Hạng Thiếu Long, lại thêm sau một trận kịch chiến Hạng Thiếu Long đã hết sức, thanh mộc kiếm rơi xuống đất.

Hạng Thiếu Long lúc này toàn thân đã bị mười mấy vết thương, máu cứ chảy ra, trong lúc nguy cấp, tung ra một ngọn phi cước, trúng ngay bụng

dưới của Ngao Ngự Mâu khiến cho tên hung đồ ấy loạn choạng thối lui, nhưng rõ ràng không làm bị thương y nổi.

Hạng Thiếu Long trong lúc nguy cấp rút ra phi châm, hai tay vung lên, ngọn bên phải cắm thẳng vào ngực đối phương, còn ngọn bên trái vì cánh tay trái đã bị thương nên không còn chuẩn xác nữa, chỉ trúng vai tên địch, cho nên tên ấy chỉ bị thương nên vẫn cứ chém tới.

Hạng Thiếu Long thầm than lần này thì tiêu thật rồi, lật tay rút ra thanh trủy thủ, trước tiên định giết chết Triệu Thiên để nàng khỏi bị chúng giày vò, rồi tiếng nổ vang lên, một mũi tên bay như điện chớp cắm thẳng vào ót của kẻ đó khiến y té sấp xuống, chết ngay tại trận.

Cả hai bên đều nhìn về phía mũi tên bay đến, chỉ thấy một quái nhân mang mặt nạ hung ác, người phủ trường bào màu đen, thúc ngựa mà đến, tay ném cung nỏ, rút ra ngọn trường mâu, xông thẳng về phía vòng chiến.

Kẻ địch ngạc nhiên quay lại ứng chiến.

Cách đánh mâu của người ấy lợi hại vô cùng, lại thêm mới vào trận nên sức lực còn sung mãn, khiến cho kẻ địch lộn nhào, trong chớp mắt đã đến bên Hạng Thiếu Long, thế mâu mở rộng khiến cho bọn Ngao Ngự Mâu phải giã ra, trầm giọng quát, „Còn chưa lên ngựa?"

Hạng Thiếu Long kịp nhận ra ngay là giọng của Kỷ Yên Nhiên, cả mừng nên đưa Triệu Thiên lên lưng ngựa, sau đó nhặt thanh mộc kiếm cố hết sức bình sinh trèo lên ngựa ngồi sau lưng Triệu Thiên.

Kỷ Yên Nhiên dùng hai chân khống chế ngựa, cây trường mâu trong tay múa tít đánh bật Ngao Ngự Mâu ra, vượt khỏi vòng vây, mang theo hai người chạy mất.

Chương 40: Trị Thương Nơi Lầu Cao

H

ạng Thiếu Long nằm mơ toàn ác mộng.

Gã mơ thấy cỗ máy thời gian đưa mình về thế kỷ XXI, lại bị đưa ra tòa vì tội làm đảo lộn lịch sử. Lại thấy Thư Nhi và Tố Nữ thất khiêu chảy máu đến tìm gã, trách gã không báo thù cho họ. Sau đó nhiều khuôn mặt khác nhau lại hiện ra trước mắt gã.

Nào là cha mẹ, bạn bè, Mỹ Tầm Nương, Ô Đình Phương, Triệu vương, Triệu Mục, trong tai vang lên tiếng khóc than rầm rĩ, tiếng gào rú của ma quỷ. Gã mơ hồ biết mình đang nằm giữa cái chết và sự sống.

Không! Ta phải sống.

Sống vì người và vì mình.

Ta không thể buông xuôi.

Thân người gã lúc lạnh lúc nóng, linh hồn như thoát khỏi thể xác, hình như tất cả mọi cảm giác đều mất.

Không biết đã vùng vẫy bao lâu ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, Hạng Thiếu Long cuối cùng tỉnh dậy.

Trong mơ hồ, gã thấy mình hình như quay về trong ký túc xá đầy an toàn của quân đội.

Một tiếng reo vui vang lên, Triệu Thiên lao tới bên giường, khuôn mặt đầy nước mắt vừa khóc vừa cười.

Hạng Thiếu Long chưa nhìn rõ Triệu Thiên mắt đã mờ đi, ngất trở lại.

Khi tỉnh dậy, tình trạng tinh thần và sức khỏe của gã cũng tốt hơn nhiều.

Triệu Thiên mừng đến nỗi khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long đưa cánh tay yếu ớt lau nước mắt cho nàng, thều thào hỏi, „Đây là đâu, ta đã hôn mê bao lâu rồi?"

Một thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa vọng vào, „Đây là tầng thứ năm cao nhất trong Quan Thiên lâu của lão phu, Thiếu Long người đã hôn mê chín ngày, nếu là người khác bị thương nặng mà lại mất máu nhiều như thế này thì mạng đã sớm Ô hô rồi. Nhưng người không phải là người phàm, cho nên không thể chết được, có thể thấy ông trời đã định sẵn điều này rồi!"

Hạng Thiếu Long ngẩn người, khi thấy người ấy bước đến đầu giường, thì mới nhận ra đó là Trâu Diễm.

Gã trước nay vẫn không có thiện cảm với người này, lại không ngờ y mạo hiểm cứu mình, kinh ngạc hỏi, „Tiên sinh vì sao cứu ta?"

Triệu Thiên đang ngồi bên mép giường nói, „Trâu tiên sinh quả thật có ơn cứu mạng đối với chàng nếu không phải người tinh thông y thuật, tận tâm cứu chàng..."

Trâu Diễm cười hà hà, ngắt lời Triệu Thiên, cúi đầu nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Người thật sự cứu người là Kỷ Yên Nhiên. Lão phu chỉ là gặp may mà thôi! Quan Thiên lâu này là nơi lão phu nghiên cứu thiên văn, là nơi cao nhất của Đại Lương, đảm bảo không có người đến tra xét nơi này đâu. Huống chi lão phu không thân thiết gì với người, kẻ khác sẽ không nghi ngờ lão phu đâu."

Tinh thần Hạng Thiếu Long đã chuyển biến tốt, dần dần hồi phục lại khí lực, vẫn còn ngạc nhiên, „Tiên sinh vẫn chưa trả lời câu hỏi trước của tại hạ."

Trâu Diễn mỉm cười nói, „Chuyện này phải bắt đầu từ ba năm trước, lão phu ở nước Tề đã phát hiện ra một ngôi sao mới, di chuyển đến thiên trường của nơi giao nhau giữa Triệu và Ngụy, liền biết được thánh nhân mới của thời này cuối cùng đã xuất hiện, vì thế đến Đại Lương để tìm tân chủ."

Hạng Thiệu Long càng ngạc nhiên hơn, nói, „Thiên trường là gì? ở đó cũng có nước Triệu và Ngụy à?"

Trâu Diễn kiêu hãnh đáp, „Vì rằng trời và người giao cảm với nhau, mỗi một sự kiện phát sinh trên mặt đất đều là do trời cao sắp đặt. Học thuyết Ngũ đức thủy chung của lão phu đều căn cứ vào năm ngôi sao Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trên trời, lấy thiên mệnh để luận nhân sự. Thiên trường chính là sự phân chia khu vực quốc gia ở trên trời dựa theo mặt đất, ví dụ như có một khách tinh phạm vào một chủ tinh ở một khu vực nào đó trên trời, như thế quân chủ của khu vực ấy sẽ có nạn, không cách nào tránh khỏi."

Hạng Thiệu Long lúc này đâu có lòng dạ nào để nghe những điều huyền bí đầy màu sắc mê tín ấy, nói, „Thế thì có quan hệ gì với tại hạ?"

Trâu Diễn mở to mắt nhìn gã, cao giọng nói, „Sao lại không có quan hệ gì với ngươi? Trong lúc ngươi tới Đại Lương thì ngôi sao mới ấy đã bay vào thiên trường của Đại Lương, vì thế Trâu mới biết thánh nhân mới ấy. Lúc mới gặp nhau, tuy đã cảm thấy ngươi có cái thể long hổ, nhất thời chưa nhận ra được, đến đêm ấy ngươi nói ra lý luận trị quốc rất mới mẻ, mới đoán được ngươi chính là tân thánh nhân, đến lúc thấy ngươi gặp nạn, mới tuyệt đối khẳng định lão phu không hề nhìn sai ngươi."

Nói rồi quỳ xuống cung kính khấu đầu ba cái.

Hạng Thiệu Long suýt bật cười, vội vàng mời y đứng dậy, nói, „Phần trước thì tại hạ đã hiểu, nhưng tại sao khi tại hạ gặp nạn thì tiên sinh càng tin

tưởng hơn?"

Trâu Diễm nói, „Vào buổi chiều của ngày mà ngài gặp nạn, Kỷ tiểu thư rầu rĩ quay về Nhã Hồ tiểu trúc, bị ta truy vấn, mới bảo rằng ngài không chịu đeo đuổi nàng, vì thế lão phu bảo nàng rằng, ngôi sao mới trên trời bị một ngôi sao khác lấn áp, e rằng đêm ấy ngài sẽ gặp kiếp nạn. Vì thế Kỷ tiểu thư mới kịp thời đến cứu ngài đem đến chỗ lão phu đây.

Xin hỏi Thiếu Long ngài không phải tân thánh nhân làm sao khéo hợp như thế?"

Hạng Thiếu Long nghe xong cứng họng.

Rồi gã cảm thấy mệt mỏi, miễn cưỡng uống một chén thuốc rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi Hạng Thiếu Long tỉnh dậy đã khỏe hơn lần trước nhiều, đã có thể ngồi dậy ăn uống được, hơn mười vết thương đã kết sẹo, chỉ có vết thương dưới eo là vẫn rất đau.

Trâu Diễm đã ra ngoài, trên chiếc đài thiên văn ấy chỉ còn mỗi mình Triệu Thiên.

Nàng công chúa xinh đẹp ấy vui mừng dứt từng thìa cháo có chứa đầy dược vật quý giá cho gã.

Hạng Thiếu Long nói với vẻ đầy thương yêu, „Thiên nhi! Nàng đã ốm đi nhiều lắm."

Triệu Thiên dịu dàng nói, „So với sự hy sinh của chàng dành cho thiếp có đáng gì đâu, đêm ấy thấy chàng sợ thiếp bị thương mà dùng thân thể để che mũi kiếm của bọn tặc tử, trái tim thiếp như tan nát." Rồi nói với vẻ lo lắng, „Yên Nhiên tỷ đã ba ngày không đến, khiến người ta lo quá."

Hạng Thiếu Long hỏi lại, „Yên Nhiên thường đến thăm ta à?"

Triệu Thiên gật đầu nói, „Yên Nhiên tỷ mỗi lần đến đây đều giúp thiếp rửa vết thương và thay thuốc cho chàng."

Có tiếng bước chân vang lên ở cầu thang.

Cả hai người đều lo lắng.

Thanh âm ngọt ngào của Kỷ Yên Nhiên vang lên, „Đừng sợ! Là Yên Nhiên đây!“

Triệu Thiên cả mừng bước ra cửa đón.

Trong chốc lát hai thiếu nữ khoác tay nhau xuất hiện trước mặt Hạng Thiếu Long. Kỷ Yên Nhiên cũng ôm nhiều, nhưng đôi mắt nàng nhìn gã say đắm vẫn không nở rời.

Hạng Thiếu Long nói, „Ơn cứu mạng của tiểu thư, Hạng Thiếu Long sẽ mãi mãi không quên."

Kỷ Yên Nhiên tự nhiên ngồi xuống bên mép giường, kiểm tra vết thương của gã rồi mới thở phào nhẹ nhõm, „Đừng nói những lời khách sáo nữa, chàng phục hồi thật nhanh. Đêm ấy nhìn toàn thân chàng đổ máu mà người ta hoảng cả hồn, làm người ta phải khóc vì chàng đấy."

Nàng đỏ mặt nói tiếp, „Đó là lần đầu tiên Yên Nhiên khóc vì nam nhân đấy!“

Triệu Thiên cười nói, „Yên Nhiên tỷ đối với chàng thật tốt!"

Hạng Thiếu Long bạo dạn cầm tay Kỷ Yên Nhiên, dịu dàng nói, „Xem ra không những ta đủ tiêu chuẩn mà còn chiếm được trái tim của tiểu thư nữa phải không?"

Kỷ Yên Nhiên giận dỗi lườm gã rồi làm ra vẻ tự nhiên nói, „Xin thứ lỗi, đây vẫn còn là giai đoạn hợp với tiêu chuẩn." Miệng nói như thế nhưng tay vẫn không có ý rút lại.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Chỉ cần đủ tiêu chuẩn là có cơ hội, Kỷ tiểu thư chẳng phải cố gắng tạo điều kiện cho ta hay sao?"

Triệu Thiên nghe cuộc đối đáp đầy thú vị của hai người, không nén được cười khúc khích.

Kỷ Yên Nhiên lườm Triệu Thiên rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Người ta khó khăn lắm mới đến được đây ngồi bên cạnh chàng, chẳng phải đã tạo điều kiện cho chàng rồi hay sao?"

Hạng Thiếu Long được một lời của nàng nhắc nhở, quay về với hiện thực, hỏi, „Tình hình bên ngoài như thế nào?"

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh nói, „Tín Lãng quân, Long Dương quân và Ngao Ngụy Mâu đều toàn lực tìm chàng. Bọn chúng canh phòng cẩn mật hơn ngày trước nhiều lần, ngay cả phía ngoài thành cũng đều đầy binh lính, e rằng phải biến thành chim thì mới có thể bay ra được."

Hạng Thiếu Long giật mình hỏi, „Còn những người khác?"

Triệu Thiên ngồi xuống bên cạnh Kỷ Yên Nhiên nói, „Yên tâm đi! Thiên nhi đã hỏi Yên Nhiên tý rồi, bọn họ đã an toàn rút lui, không ai bị bắt lại cả."

Hạng Thiếu Long thở phào, nhưng nhớ lại Tín Lãng quân thì cũng không thể cười nổi nữa, y đã mất đi Lỗ Công bí lục thì không thể bỏ qua cho mình.

Kỷ Yên Nhiên sầm mặt nói, „Mấy ngày nay người Ngụy lục soát từng nhà để tìm tung tích của chàng, cuối cùng sẽ đến đây. Tạm thời bọn chúng chỉ

để ý ta, mà chưa nghi ngờ Trâu tiên sinh, nhưng một ngày chàng chưa rời khỏi Đại Lương thì vẫn rất nguy hiểm."

Triệu Thiên dịu dàng nói, „Tỷ tỷ có bản sự như vậy, tất sẽ có cách."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Ta lúc nào cũng nghĩ cách, nhưng canh phòng quá cẩn mật." Rồi nhớ lại một chuyện nên hỏi Hạng Thiếu Long, „Bên trên hông chàng có đeo những vật gì rất kỳ lạ, ngay cả một người có kiến thức rộng rãi như Trâu tiên sinh mà vẫn chưa thấy qua, những thứ đó để làm gì vậy?"

Hạng Thiếu Long biết nàng đang nói đến móc câu có dây và đai đeo lưng, trả lời, „Đó là thiết bị do ta tự thiết kế lấy, do công tượng nước Triệu chế ra, chỉ cần đến tường thành, ta sẽ có cách đưa Thiên nhi vượt tường mà đi."

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên lắm, nhìn gã một lúc rồi thở dài, „Càng gần chàng, càng phát giác con người chàng thâm bất khả trắc. Nhưng trong tình huống hiện nay, chàng muốn đến tường thành mà không bị người trên chòi phát giác là điều không thể, cho dù có ra được ngoài thành, cũng không thoát khỏi bọn lính canh ở phía ngoài, cho nên vẫn phải nghĩ biện pháp khác."

Triệu Thiên ghé tai nàng nói nhỏ, „Tỷ tỷ có phải càng lúc càng thích Thiếu Long không?"

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt, trong phòng đột nhiên có tiếng chuông.

Khi Hạng Thiếu Long còn chưa biết xảy ra chuyện gì, hai thiếu nữ biến sắc, „Có kẻ địch đến."

Kỷ Yên Nhiên đỡ Hạng Thiếu Long dậy, Triệu Thiên lúng túng thu dọn tấm mền có dính máu và những thứ có liên quan đến Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Trốn ở đâu đây?"

Kỷ Yên Nhiên đỡ gã đến một chiếc tủ lớn, mở tủ ra, chỉ thấy bỏ đầy quần áo, không có chỗ cho người vào. Rồi nàng đưa tay đẩy một cái, quần áo được đẩy lên phía trên, lộ ra một ngăn kín phía trong.

Khi Triệu Thiên đã thu dọn xong, chạy vội lại hợp lực đẩy Hạng Thiếu Long vào trong ngăn kín ấy, rồi cả ba cùng chui vào. Kỷ Yên Nhiên kéo ngăn quần áo ở ngoài xuống, cửa tủ tự động đóng lại, khéo léo vô cùng.

Đó là một nơi đủ chứa một người, nên khi ba người ngồi chung vào thì đủ biết chật đến cỡ nào.

Kỷ Yên Nhiên nói nhỏ, „Đây là nơi Trâu tiên sinh thiết kế để ẩn tránh kẻ thù, không ngờ chúng ta đã chiếm được chỗ này."

Không gian tuy nhỏ, nhưng không hề có cảm giác ngột thở, rõ ràng là có lỗ thông khí được thiết kế rất khéo léo.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, người trong thời này dù có thân phận cao quý bao nhiêu nhưng cũng có nỗi lo không giữ được mạng mình, cho nên Trâu Diễn có ngăn kín ẩn mình, còn Tín Lăng quân có bí đạo thoát hiểm.

Phía ngoài phòng có tiếng chân vang lên, rõ ràng là có người đang tra xét, cuối cùng có tiếng bước chân ngày càng rõ hơn.

Tiếng Tín Lăng quân vang lên ngoài sảnh, „Bốn nhân lần đầu tiên tham quan Vọng Thiên lâu của Trâu tiên sinh. ó đây là món đồ chơi gì thế?"

Trâu Diễn bình tĩnh trả lời, „Đây là máy đo phương vị của thiên tinh, Trâu mỗ chuẩn bị chế ra một bức tinh đồ chính xác Tín Lăng quân rõ ràng chẳng có ý tham quan, đẩy cửa bước vào nói, „ô, ta tưởng trong phòng này có chứa thứ gì, té ra là phòng ngủ của Trâu tiên sinh."

Trâu Diễn trả lời, „Trâu mỗ chỉ làm việc ban đêm, không có nơi ngủ thì làm sao được?"

Tín Lăng quân nói, „Chúng ta hãy lên xem Quan Tinh đài của tiên sinh thử xem sao!"

Có tiếng bước chân lên vọng đài phía trên.

Ba người đều thở phào.

Lại có người vào phòng, xem xét tỉ mỉ, lại mở cửa tủ ra, quả thật không sót chỗ nào.

Cả ba người như nín thở, thầm mắng Tín Lăng quân đê tiện, dụ Trâu Diễm đi, lại sai thủ hạ thừa cơ tra xét.

sau một hồi quấy rối, Tín Lăng quân và Trâu Diễm đi xuống lầu.

Ba người hơi nhẹ nhõm một chút.

Triệu Thiên và Kỷ Yên Nhiên đều là hoàng hoa khuê nữ, tuy có tình ý với Hạng Thiếu Long nhưng vẫn cảm thấy e thẹn.

Triệu Thiên gần gũi Hạng Thiếu Long đã nhiều lần nên vẫn còn bình tĩnh. Kỷ Yên Nhiên chưa bao giờ nằm trong lòng của một nam nhân nên tim đập loạn xạ. Trong hoàn cảnh này làm sao giấu được tai Hạng Thiếu Long, chỉ điểm này thôi cũng khiến cho nàng vô cùng e thẹn.

Cũng không biết hữu ý hay vô ý, cả ba người đều không muốn thoát khỏi cái nơi an toàn này.

Hạng Thiếu Long ghé sát tai Kỷ Yên Nhiên nói nhỏ, „Này!“

Kỷ Yên Nhiên ngẩng đầu lên, trong bóng tối, nàng cảm thấy được hơi thở của gã thổi vào khuôn mặt nàng, lòng mơ hồ, quên cả lên tiếng.

Hạng Thiếu Long muốn hỏi nàng có thể thoát ra chưa? Bỗng nhiên cảm thấy đôi môi của đối phương đang trước mặt, nghĩ thầm lúc này không chiếm phần tiện nghi thì đợi lúc nào nữa nên ngấu nghiến hôn đôi môi nàng.

Kỷ Yên Nhiên rung động, hai tay ôm chặt gã, để cho tên nam nhân này thực hiện hành vi phi quân tử.

Có tiếng bước chân vang lên.

Tuy biết rõ phía ngoài không thấy được cảnh này, nhưng Kỷ Yên Nhiên giật mình rời môi Hạng Thiếu Long.

Tiếp theo đó tiếng Trâu Diễm gọi nhỏ nhưng hơi khàn khàn bên ngoài, „Có thể ra được rồi."

Hạng Thiếu Long cảm thấy rất không ổn, với một người có địa vị và thân phận như Tín Lăng quân, Trâu Diễm có lý do đưa y xuống lầu, nếu là như thế, sẽ không quay trở lại mau như vậy.

Giả sử y đã đi rồi, với một kẻ ung dung bình tĩnh như Trâu Diễm, không có lý do nào để hạ giọng nhỏ đến thế.

Triệu Thiên thì nằm im thin thít, không để ý đến bất cứ chuyện gì phía ngoài. Kỷ Yên Nhiên thì giật mình, định lên tiếng trả lời Trâu Diễm, Hạng Thiếu Long lại hôn xuống môi nàng.

Kỷ Yên Nhiên than thầm trong bụng, nghĩ kẻ này tại sao háo sắc thế, ngay cả lời Trâu Diễm mà cũng không thèm đáp.

Người ấy lại kêu thêm hai lần nữa.

Kỷ Yên Nhiên lúc này mới biết được có chút không ổn, đồng thời cũng hiểu được Hạng Thiếu Long không phải háo sắc.

Người phía ngoài lầm bầm, „Quân thượng thật đa nghi, rõ ràng không có người, lại bảo mình lên lầu giả thành Trâu Diễn kêu ba lần, hừ!" nói xong người ấy xuống lầu.

Cả ba người đều lau mồ hôi trán, Tín Lăng quân quả thật cẩn thận, có thể thấy người tài trong tay y rất nhiều, người ấy học giọng nói của Trâu Diễn thật giống, chỉ hơi thấp và khàn một chút mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên tự phụ tài trí, tuy bảo vừa rồi bị Hạng Thiếu Long hôn đến thần hồn điên đảo nhưng vẫn cảm thấy hổ thẹn, lại càng khâm phục cơ trí của Hạng Thiếu Long đến sát đất, từ đó trong lòng dâng lên tình yêu, chủ động cuồng nhiệt hôn lên môi Hạng Thiếu Long.

Trong nhất thời xuân ý tràn ngập ngăn kín.

Đang ở giai đoạn cao trào thì có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo cánh cửa tử mở ra, ngăn kéo kín ấy lộ ra.

Hai thiếu nữ e thẹn giấu mặt vào người Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúng túng nhìn Trâu Diễn gượng cười, „Xem ra tại hạ chẳng là tân thánh nhân gì cả, bởi vì tại hạ hoàn toàn không có định lực của thánh nhân."

Trâu Diễn mỉm cười, „Ta thấy ngài phục hồi còn nhanh hơn thánh nhân mà ta đã tưởng tượng."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41: Trốn Khỏi Đại Lương

N

ăm ngày sau, Hạng Thiếu Long có thể xuống giường đi lại được, ngoài vết thương ở hông vẫn còn đôi lúc nhói đau, thể lực và tinh thần đã hoàn toàn phục hồi trở lại.

Tình cảm giữa gã và Triệu Thiên phát triển đến mức không thể rời nhau, tuy suốt ngày nấp ở trong phòng nhưng không cảm thấy buồn bã tí nào.

Kỷ Yên Nhiên từ hôm ấy không hề đến nữa. Nghe Trâu Diễn nói Tín Lăng quân vẫn còn đa nghi nên giám sát nàng rất kỹ.

Hạng Thiếu Long nghĩ rằng tình hình canh gác của Đại Lương sẽ ngày càng lơ lửng, vì rằng con người là như thế, không thể mãi mãi kiên trì được. Và lại sau khi không tìm ra tung tích của bọn họ, ai cũng nghĩ rằng bọn họ đã cao chạy xa bay.

Đêm ấy hai người lang tình ý thiếp, đang lúc không thể rời nhau được thì Yên Nhiên đến, thấy Triệu Thiên đang đỏ mặt thì nàng cũng thế.

Kỷ Yên Nhiên giận dữ liếc mắt nhìn gã, rồi mới cất giọng oanh vàng, „Mười ngày trước, muội đã phái người ra ngoài thành, lại sai người giả làm hai người, lưng đeo mộc kiếm giả, cố ý cho người phát hiện tung tích. Quả nhiên rất có hiệu quả, hôm qua Tín Lăng quân thân hành dẫn người đuổi đến biên giới nước Sở, Đại Lương cũng canh phòng bớt cẩn mật hơn, đây là lúc hai người trốn thoát khỏi nơi đây."

Hạng Thiếu Long và Trâu Diễn cùng lúc vỗ án khen hay không ngờ Kỷ Yên Nhiên lại có diệu kế như thế.

Kỷ Yên Nhiên buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long, trên mặt hiện ra vẻ không nở xa rời.

Hạng Thiếu Long hỏi, „Muội đi theo với chúng ta nhé?"

Kỷ Yên Nhiên buồn bã lắc đầu, „Yên Nhiên cũng rất muốn như vậy, nhưng giả sử cùng đi như vậy, ai cũng biết muội và huynh có liên hệ với nhau, như thế Yên Nhiên cũng sẽ liên lụy rất nhiều người. Nói không chừng có cả Trâu tiên sinh nữa. Hôm ấy Tín Lăng quân đến lục soát thiên lâu cũng bởi vì Yên Nhiên mượn cớ đến ngắm sao, cho nên mới khiến y nghi ngờ."

Hạng Thiếu Long cũng biết đó là sự thực, thở dài hỏi, „Vậy lúc nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau?"

Kỷ Yên Nhiên nhoẻn miệng cười, „Yên tâm đi! Nguyên vọng lớn nhất cuộc đời của Yên Nhiên chính là phò trợ tân thánh nhân thống nhất thiên hạ, khiến cho vạn dân không chịu nổi cái khổ của chiến loạn nữa, sau này làm sao bỏ huynh được."

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ, „Huynh chẳng tin mình là thánh nhân gì cả, dù cho có thể quay lại nước Triệu, nguy hiểm cũng bủa vây tứ bề. Nếu nàng muốn tìm thánh nhân thật sự thì hãy nhẫn nại tìm nữa thì hơn, tránh nhìn sai người, sau này hối hận không kịp."

Trong lời nói đầy ý chua xót, bởi vì gã biết được nguyên nhân thật sự Kỷ Yên Nhiên yêu mình toàn là bởi tưởng rằng gã là thánh nhân.

Kỷ Yên Nhiên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, cúi đầu không nói.

Trâu Diễn nghiêm mặt nói, „Lời ngài nói ngược lại chứng thực ngài chính là thánh nhân, bởi vì ngôi sao của ngài đang bị ngôi sao khác chèn ép, theo thiên tượng, ngài ít nhất phải hai mươi năm nữa mới thống nhất được thiên hạ, cho nên trước đó nguy hiểm trùng trùng."

Hạng Thiếu Long nghe xong giật mình, mắt tròn tròn, miệng há hốc nhìn Trâu Diễm. Lần đầu tiên không dám xem thường nhà huyền học cổ đại này, bởi vì Tần Thủy Hoàng quả thật hai mươi năm sau mới thống nhất được các nước, trở thành vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Trâu tiên sinh, Triệu Thiên công chúa, Yên Nhiên mong hai người ra ngoại sảnh đợi một chốc, Yên Nhiên có lời muốn nói với Thiếu Long."

Trâu Diễm và Triệu Thiên hiểu ý bước ra ngoài phòng chốt cửa lại, Kỷ Yên Nhiên vẫn cúi đầu trầm giọng nói, „Hạng Thiếu Long, muội muốn huynh biết rõ rằng, Kỷ Yên Nhiên yêu con người của huynh chứ không liên quan gì đến việc huynh có phải là thánh nhân hay không."

Hạng Thiếu Long biết lời nói ban nãy đã làm tổn thương tới nàng nên hối hận lắm đưa tay ôm nàng vào lòng.

Kỷ Yên Nhiên lại buồn bã nói, „Sáng sớm ngày mai, Hàn Phi công tử sẽ vận chuyển một vạn thạch lương về nước Hàn, Yên Nhiên đã nói trước với y, một xe lương sẽ có một ngăn kín, có thể đưa chàng thoát khỏi Đại Lương. Hạng lang! Yên Nhiên sống là người của Hạng gia chàng, dù thế nào cũng sẽ đến tìm chàng, xin chàng đừng quên Yên Nhiên đó!, Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên nằm trong ngăn kín dưới gầm xe lương, an toàn thoát khỏi Đại Lương, đoàn xe đi về hướng Tề Thủy, đến đó thì đổi xuống thuyền, men theo sông đến biên giới nước Hàn.

Phía ngoài tuyết đã rơi, đoàn xe đi rất chậm, lại thêm trong ngăn kính co mền dày nên hai người không cực nhọc lắm, ngược lại còn thấy nơi đây là một chốn hạnh phúc vô cùng.

Triệu Thiên thì thầm với Hạng Thiếu Long, „Ta chưa từng thấy nữ nhân nào vừa đẹp mà lại có bản sự hơn Yên Nhiên tỷ, chỉ cần tốn chút công sức là có thể đưa chúng ta thoát khỏi Đại Lương."

Hạng Thiệu Long thấy nàng nói vậy, trong lòng lại nghĩ chuyện khác, mỉm cười nói, „Nàng có thể đừng làm công chúa nữa không?"

Triệu Thiên quay mặt lại, say đắm nhìn gã rồi nói, „Triệu Thiên chỉ lo một chuyện, đó là không thể làm nữ nhân của Hạng Thiệu Long."

Hạng Thiệu Long nói nhỏ, „Vậy thì tốt lắm, ta sẽ tìm cách giấu muội ở một nơi, sau đó tung tin rằng muội đã bị Ngao Ngự Mâu giết chết, lúc đó muội không cần phải về cung để làm một nàng công chúa tội nghiệp nữa."

Triệu Thiên vui mừng nói, „Chàng chấp nhận làm thế vì Thiên nhi à? Không sợ phụ vương giáng tội hay sao?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Ta là tân thánh nhân, đâu dễ bị kẻ khác giáng tội." Rồi cười hì hì nói, „Thực ra cũng vì bản thân ta thôi."

Triệu Thiên đỏ mặt, rúc vào người gã, vừa then vừa mừng thỏ thẻ, „Hạng lang!"

Hạng Thiệu Long cảm động lắm, ôm chặt nàng lại.

Triệu Thiên dịu dàng nói, „Thiên nhi đã từng nói với Hạng lang là hãy giết chết Triệu Mục để báo thù. Nhưng giờ đây Thiên nhi đã đổi ý, chỉ mong có thể cùng Hạng lang cao chạy xa bay, không cần để ý đến chuyện khác nữa."

Hạng Thiệu Long than thầm trong bụng, vậy mối thù của Thư Nhi tính như thế nào? Triệu Mục và gã đã ở cái thế không đội trời chung nữa.

Xe dừng lại, thì ra đã đến bến Tề Thủy.

Ba chiếc thuyền của nước Hàn mang theo một vạn thạch lương giống buồm về Hàn.

Được Hàn Phi giúp đỡ, Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên nấp trong một khoang thuyền nhỏ.

Lúc ấy trên thuyền toàn là binh lính nước Hàn nhưng Hàn Phi vẫn cẩn thận để tránh lộ phong thanh. Triệu Thiên bỗng nhiên nhớ đến Kỷ Yên Nhiên, nói, „Chàng có biết không, Yên Nhiên tử không phải là người Ngụy, mà là hậu duệ của quý tộc nước Việt, cho nên mới xinh đẹp, võ thuật mới cao cường như thế."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Sao nàng biết?"

Triệu Thiên nói, „Đương nhiên là biết, khi chàng hôn mê, Yên Nhiên tử đã nói chuyện với ta rất nhiều." Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Chàng có đoán được vì sao nước Hàn lại sai một người không biết ăn nói như Hàn Phi công tử đi mượn lương hay không? Thì ra Hàn vương lo y ngày sau đi du thuyết học thuyết của mình nên cố ý sai y đi làm việc này để làm nhục y."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Nước Hàn đã quá yếu, lại còn có một hôn quân như thế, lấy việc mượn lương làm trò đùa."

Triệu Thiên nói, „Nhưng Hàn vương lần này tính sai, vì nhờ có Kỷ Yên Nhiên lên tiếng giúp Hàn Phi công tử nên đã động được Ngụy vương giúp y có thể mượn được lương."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Nhưng có điều không ổn, xem ra nước Ngụy quả thật muốn tấn công nước Triệu, nếu không, không cần thiết phải làm thân với Hàn."

Triệu Thiên giận dữ nói, „Đừng nhắc đến những chuyện mất hứng này được không?"

Ba ngày sau, đội thuyền tiến vào biên giới nước Hàn.

Hạng, Triệu hai người từ biệt Hàn Phi. Hàn Phi sai người dắt đến một thớt ngựa ô, nói, „Hạng huynh! Đây là thớt ngựa Kỷ tiểu thư quý nhất, đặc biệt sai tại hạ mang theo để trao lại cho huynh."

Triệu Thiên kêu a một tiếng, nhận ra đây là con tuấn mã mà đêm ấy Kỷ Yên Nhiên đến cứu họ, nàng thích thú vuốt ve chú ngựa.

Hạng Thiếu Long thấy mỹ nhân ơn sâu nghĩa nặng, trong lòng dâng lên nỗi nhớ nhung, thở dài một tiếng.

Hàn Phi đương nhiên hiểu rõ tâm tình của gã, cầm tay gã nói, „Lần này đến nước Ngụy, thu hoạch lớn nhất là quen được một hồng nhan tri kỷ như Yên Nhiên và nhân vật anh hùng nhìn cao trông rộng như Hạng huynh đây. Ngựa này tên gọi Tật Phong. Xin bảo trọng!“

Hạng Thiếu Long cùng Triệu Thiên lên ngựa, phóng đi, từ xa vẫn còn nhìn lại, thấy Hàn Phi đang vẫy tay tạm biệt Hai người ngày đi đêm nghỉ, men theo phía bắc biên giới nước Hàn, tiến về Triệu quốc.

Kỷ Yên Nhiên còn chuẩn bị cho họ lương khô và những vật dụng cần thiết, đơn giản, khiến họ không còn lo lắng nữa.

Cảm giác quay về Triệu lần này không giống với chuyến qua Ngụy, tâm tình cũng nhẹ nhõm nhiều hơn. Triệu Thiên được hưởng cái thú yêu đương nam nữ, nàng vui như một con chim nhỏ được sổ lồng, không ngừng hát những bài hát nước Triệu bên tai Hạng Thiếu Long.

Càng lên phía bắc, thời tiết càng lạnh, khi tuyết rơi chỉ còn cách nấp vào các động đá.

Mười ngày sau, họ đã đến được khu rừng thưa rộng lớn ở biên giới nước Hàn. Vượt qua khu rừng thưa này là tiến vào lại biên giới nước Ngụy, phải đi ba ngày nữa mới đến biên giới nước Triệu.

Đây là khu vực săn bắn nổi tiếng của nước Hàn, thuộc khu vực Khâu Lăng, là khu rừng hỗn giao của những loại cây lá kim và cây lá rộng, những loại cây như kiêu mộc, á kiêu mộc, quán mộc rất nhiều.

Đâu đâu cũng có thể thấy gấu đen, ngựa, lươn, sơn dương, thỏ hoang, lại còn các loài sói hoang, có lúc tập trung thành bầy đuổi theo sau ngựa. Khi Hạng Thiếu Long quay ngựa lại phóng phi châm giết mấy con đầu, thì bầy sói hoang mới quay lại tranh nhau xác đồng loại, nên không đuổi theo nữa.

Hai người một ngựa, băng xuyên qua khu rừng, cành cây tán lá đều phủ đầy tuyết.

Hôm nay đã đến được bờ tây của một dòng sông dài, ở giữa nước sông vẫn chưa kết băng, chảy cuồn cuộn về phía đông bắc.

Khí hậu càng lạnh hơn, hai người toàn thân quấn chặt áo bông, lại mang thêm mạng che mặt mới miễn cưỡng chống lại được gió tuyết.

Tuyết ngập đến tận đầu gối, ngay cả Tật Phong cũng đi rất khó khăn, chỉ còn cách là xuống ngựa đi bộ, mong có thể tìm được nhà người dân để tránh gió tuyết.

Bốn bề đều yên lặng, chỉ có bước chân đạp trên tuyết nghe rào rào.

Đôi khi vọng lại tiếng gầm của hổ dữ hoặc tiếng rú của bầy sói hoang khiến cho người ta phải dựng tóc gáy.

Trước buổi trưa, gió chột thổi mạnh, hoa tuyết bay mù trời khiến họ không thể nào mở mắt ra được, bước chân không vững nữa.

Nghỉ một lát sau, Tật Phong cũng không chịu bước tới trước nữa.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ làm thế nào cũng tránh cơn gió tuyết này, nhưng tứ bề vắng lặng. Chột nhớ lại trước kia trong quân đội đã học qua

cách đắp nhà bằng băng của người Eskimo, xem ra rất dễ dàng, tánh trẻ con trời dậy, gã ra bờ sông dùng dao móc các tảng băng lên, đắp thành một tòa nhà bằng băng có thể chứa cả người lẫn ngựa, phía dưới có trái mền, lại chặt củi nỏ lửa phía bên trong, hơi ấm lan tỏa trong căn nhà, bão tuyết cũng trở nên lành mạn hơn. Con Tật Phong cũng hồi phục được sức khỏe.

Triệu Thiên thấy tình lang của mình có bản sự như vậy, lại càng phục gã sát đất.

Hai người ôm nhau ngủ. Sáng hôm sau, bỗng bị đánh thức vì có âm thanh lạ.

Hai người để ý lắng nghe thì có tiếng chim hót líu lo trên bầu trời. Ngẩng đầu lên nhìn qua lỗ thoát khí trên trần nhà thì thấy bầu trời xanh trong, tuyết không còn nữa.

Hai người cả mừng, vội vàng thu dọn hành trang, rời bỏ nhà băng đầy ấm áp ấy.

Hạng Thiếu Long sợ Tật Phong bị tê chân, nên dùng vải bọc kín bốn vó của nó lại, lại dùng vải trải lên lưng phủ xuống bụng để tránh khí lạnh xông vào nội tạng. Lại chế ra một chiếc xe trượt tuyết đơn giản, bỏ hành trang lên trên để Tật Phong kéo. Hạng Thiếu Long dắt phía trước cùng Triệu Thiên sánh vai tiếp tục đi về hướng bắc, lúc này họ cũng chẳng biết mình bước trên lãnh thổ của Hàn hay Ngụy.

Triệu Thiên đi chẳng bao lâu thì đã mệt nhoài, ngồi lên xe trượt tuyết do Tật Phong kéo đi.

Cây cối như một bức tường thành cao, trùng trùng điệp điệp, nơi nào cũng có, khi băng qua khiến cho người ta mất đi cảm giác phân biệt, may mà Hạng Thiếu Long có kinh nghiệm hành quân phong phú, khi mấy ngày hôm trước trời còn sáng, đã tìm được vị trí của sao Bắc Cực, nhận định được địa hình, nên mới không đi sai phương hướng.

Tuyết dưới chân kêu rào rào, chốc chốc lại thấy dấu chân của động vật in trên tuyết.

Thời tiết tốt không kéo dài được bao lâu, sau buổi trưa tuyết bắt đầu rơi tiếp càng lúc càng nặng.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, đang lúc chưa biết phải đi tiếp hay dừng lại thì bảy căn nhà gỗ xuất hiện ở bên trái bìa rừng.

Hai người cả mừng, lê bước về phía những căn nhà ấy.

Mấy căn nhà gỗ được dựng trên nền đá, các thanh gỗ gác lại với nhau, mái nhà hình chữ nhân đầy tuyết.

Họ vừa thấy trong lòng đã vui sướng, đến trước căn nhà cao giọng kêu lên, nhưng không hề có tiếng trả lời.

Triệu Thiên thốt nhiên kêu lên, chỉ về phía cổng của căn nhà lớn nhất, chỉ thấy vết máu đầy rẫy, trông thật đáng sợ.

Hạng Thiếu Long bước lại xem, vết máu vẫn còn mới, rõ ràng chuyện xảy ra cách đây không lâu, vì thế căn dặn Triệu Thiên ở ngoài, còn mình đẩy cửa bước vào.

Không lâu sau, Hạng Thiếu Long bước ra, sau khi tra xét mấy căn nhà khác, đến bên Triệu Thiên nói, „Thiên nhi đừng sợ, ở đây vừa xảy ra chuyện đáng sợ, xem ra tất cả nam nữ lão ấu ở đây đã bị lừa vào căn nhà này và giết chết, ngay cả một con chó cũng không tha, tất cả nữ nhân đều bị cưỡng bức."

Triệu Thiên biến sắc, „Ai làm chuyện này?"

Hạng Thiếu Long nói, „Không phải mã tặc cũng là binh lính, nếu không cũng không thể dễ dàng khống chế những thợ săn dũng mãnh này."

Triệu Thiên run rẩy nói, „Chúng ta làm thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long chưa trả lời thì có tiếng vó ngựa vang lên.

Hai người giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người một ngựa, từ xa tới gần, ngồi trên ngựa là một đại hán khôi ngô, trên lưng ngựa còn có một con hươu vừa săn được.

Người ấy tuổi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, trông rất khỏe mạnh, hai mắt sáng ngời, mặt thô, rất có khí khái, từ xa trông thấy họ đã cao giọng chào, „Các bằng hữu từ đâu đến?" rồi gọi lớn, „Đằng Dực về rồi đây!"

Hạng Thiệu Long và Triệu Thiên nhìn nhau, đều biết rõ đây là nhà của đại hán ấy.

Đại hán tên Đằng Dực ấy phóng ngựa đến trước cổng nhà, mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn vào căn nhà không có người thân của mình, rõ ràng đã cảm thấy được sự việc rất lạ kỳ.

Hạng Thiệu Long bước lên chặn y lại, thành khẩn nói, „Bằng hữu, hãy nghe tại hạ nói vài câu trước đã."

Đằng Dực nhảy xuống ngựa, lạnh lùng nhìn gã nói, „Các người là ai?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chúng tôi chỉ là người qua đường, phía trong..."

Đằng Dực đẩy vai gã quát lớn, „Tránh ra!"

Hạng Thiệu Long vốn là người rất nặng và thể đứng rất vững, nhưng bị y đẩy thì loạng choạng lui về sau, tuy không đề phòng, nhưng có thể thấy Đằng Dực là người có sức mạnh kinh nhân.

Đằng Dực lao vào nhà như cơn lốc, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết và tiếng khóc xé lòng, đó chính là nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là sự việc quá đổi thương tâm.

Triệu Thiên hơi cay ở mũi, gục đầu vào vai Hạng Thiếu Long mà chảy nước mắt.

Bỗng có tiếng quát lớn, Đằng Dực lao ra, tay cầm kiếm, đôi mắt rực lửa, chỉ về phía Hạng Thiếu Long nói, „Có phải ngươi đã làm không?"

Hạng, Triệu cả hai người đều ngạc nhiên.

Đằng Dực vì quá đau đớn phần nộ mà không giữ được bình tĩnh, một kiếm chém thẳng về phía trước.

Hạng Thiếu Long đã phòng bị sẵn, rút thanh mộc kiếm, đỡ trường kiếm của y, tay kia đẩy Triệu Thiên ra.

Hạng Thiếu Long bị gã chém đến nổi tê tay, thầm khen người này còn mạnh hơn cả Ngao Ngụy Mâu. Đằng Dực không kể sống chết tấn công điên cuồng về phía trước, kiếm pháp thi triển đến tình diệu tuyệt luân.

Hạng Thiếu Long không ngờ lại gặp được một kiếm thủ đáng sợ như thế này ở nơi đây tuyết phủ, ngay cả phân thần giải thích cũng không dám. Gã vận dụng Mặc tử kiếm pháp, chỉ thủ mà không công, vừa đánh vừa lùi, đỡ hơn trăm đường kiếm của đối phương. Đằng Dực thốt nhiên kêu rống lên, khuỵu xuống đất, ôm đầu đau đớn khóc.

Triệu Thiên hoảng sợ chạy qua nấp sau lưng Hạng Thiếu Long, nói, „Đại ca! Người trong ấy không phải là chúng tôi giết đâu."

Đằng Dực vừa khóc vừa gật đầu nói, „Ta biết chứ! Các hạ dùng mộc kiếm, trên người không có vết máu, chỉ là ta nhất thời nóng nảy mà thôi." Rồi té sấp xuống tuyết mà vẫn cứ khóc.

Đằng Dực quỳ trước mộ, yên lặng như tượng gỗ.

ở dưới nấm mồ ấy là cha mẹ, huynh đệ, thê tử và nhi nữ của y.

Cuộc sống hạnh phúc đã xa rời y.

Y thậm chí không biết kẻ thù của mình là ai, chỉ cố gắng hết sức để đi tìm.

Thù hận dày xé con tim y.

Triệu Thiên đứng một bên khóc rưng rức.

Hạng Thiệu Long đến bên Đằng Dực, trầm giọng nói, „Đằng huynh có muốn báo thù chăng?"

Đằng Dực ngẩng đầu dậy, trong mắt lộ vẻ kiên định, nói, „Nếu Hạng huynh có thể giúp Đằng Dực này báo thù rửa hận, cái mạng này xin giao cho Hạng huynh."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ người này kiếm pháp cao minh, võ dũng cái thế, nếu được y giúp đỡ thì như hổ thêm cánh. Gật đầu nói, „Đằng huynh có nghĩ tại sao bọn tặc tử kia lại lừa tất cả mọi người vào trong một căn nhà chăng?"

Đằng Dực vụt nói, „Chúng muốn giữ sáu căn còn lại để dùng."

Hạng Thiệu Long rất khâm phục sự nhanh trí của y, nói, „Cho nên chúng nhất định sẽ quay lại vào trước hoàng hôn."

Đằng Dực hai mắt lộ vẻ hân lên tia hận thù, gục đầu xuống hôn lên tuyết rồi bước đến trước Hạng Thiệu Long, hai tay ôm vai gã, giọng cảm kích nói, „Xin đa tạ! Các người mau lên đường đi! Nếu không gặp phải bọn chúng càng nguy hiểm hơn."

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Nếu Đằng huynh muốn báo thù thì đừng nên kêu tại hạ bỏ đi."

Đặng Dực nhìn Triệu Thiên rồi lắc đầu nói, „Tiểu thê tử của Hạng huynh vừa xinh đẹp, lòng dạ lại tốt. Ta không muốn nàng gặp phải bất hạnh, ba huynh đệ của Đặng mẫu tuy không bằng Đặng mẫu, nhưng cũng không phải là dễ đối phó, có thể thấy kẻ địch vừa nhiều vừa đông, võ công lại giỏi, chúng ta chưa chắc là đối thủ của chúng."

Hạng Thiệu Long nói với giọng đầy tự tin, „Nếu giao phong chính diện, chúng ta không phải là đối thủ, nhưng giờ đây tại hạ đã có một kế. Nhân lúc vẫn còn thời gian, chúng ta hãy lập tức bố trí."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42: Báo Thù Trên Đất Tuyết

H

ạng Thiếu Long và Đẳng Dực ngồi dựa ở hai bên góc tường, lặng lẽ chờ kẻ địch quay lại.

Đẳng Dực đã bình tĩnh trở lại, đó là sự bình tĩnh của một cao thủ, nhưng nỗi bi thương và đau khổ trong mắt vẫn còn.

Hạng Thiếu Long muốn làm y phân tâm nên hỏi, „Đẳng huynh phải chăng từ nhỏ đã săn bắn để mưu sinh ở đây?"

Đẳng Dực nghĩ ngợi hồi lâu rồi trầm giọng nói, „Không dám giấu gì, tại hạ vốn mong ra sức cho nước Hàn, nên mới gia nhập quân ngũ, lại lập nhiều công lao nên được thăng đến chức lãnh tướng. Nhưng sau này thấy sự việc không như vậy, bọn thượng ty bên trong chỉ biết o ép nhân tài, bên ngoài thì vấy đuôi nịnh bợ. Đẳng mỗ chán nản nên dắt người nhà đến đây ẩn cư, nào ngờ..."

Có tiếng vó ngựa vọng lại.

Hai người tập trung tinh thần, ngồi dậy cùng nhìn ra cửa sổ. Từ xa xa, một đội nhân mã đang dần dần tiến đến.

Hạng Thiếu Long giật mình, lạc giọng nói, „Chí ít cũng phải sáu bảy mươi tên!"

Đẳng Dực lạnh lùng nói, „Từ chín mươi đến một trăm tên."

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại, giật mình nhìn y rồi gật đầu nói, „Đẳng huynh quan sát thật chuẩn xác."

Đặng Dực nói, „Hạng huynh cứ đi trước đi! Với sức của hai chúng ta cùng với cạm bẫy cũng chẳng đối phó nổi nhiều tên như thế này đâu."

Hạng Thiếu Long vốn đã sợ thềm này ra ý bỏ chạy, giờ đây lại thấy Đặng Dực quyết ý trả thù như thế nên hào khí xung thiên, trầm giọng nói, „Đặng huynh đừng vội như vậy, chỉ cần chúng ta chờ một chốc nữa trời tối thì sẽ có lợi rất nhiều cho hành động của chúng ta. Hừ! Hạng Thiếu Long ta đây nào phải hạng người lâm trận thối lui."

Đặng Dực cảm kích nhìn gã rồi chú ý đến kẻ địch đang tiến sát đến gần.

Lúc ấy trời bắt đầu chuyển tối, Hạng Thiếu Long căng mắt ra, giật mình nói, „Là Ngao Ngụy Mâu!“

Trong lòng dâng lên nỗi hối hận. Đặng Dực đã nghe gã kể chuyện của mình nên lặng người nói, „Là Ngao Ngụy Mâu của nước Tề!" rồi thở dài, „Hạng huynh đừng tự trách mình nữa, chuyện này không liên quan đến Hạng huynh, huynh cũng chỉ là kẻ bị hại mà thôi!“

Hạng Thiếu Long thấy gã biết phân biệt phải trái như vậy, lòng nhẹ nhõm hơn, lại càng thêm khâm phục vị kiếm thủ cao cường mà chấp nhận cuộc sống ẩn cư bình thường này.

Lúc bấy giờ đại đội nhân mã đã về đến khoảng sân trước nhà, leo xuống ngựa.

Căn nhà mà Hạng Thiếu Long và Đặng Dực đang nấp chính là nơi xảy ra thảm kịch, theo lý, bọn Ngao Ngụy Mâu sẽ không bước vào căn này.

Ngao Ngụy Mâu mặt mày nặng nề. Chinh Lặc đang đứng bên cạnh y, mặt cũng chẳng kém gì.

Nhìn bọn thủ hạ tháo yên cương và hành lý trên ngựa xuống đem vào nhà, Ngao Ngụy Mâu chửi rủa rồi gầm lên, „Ta không thể nào nhàn được. Hạng

Thiếu Long giả vờ chạy sang nước Sở, nếu y quay về Triệu thì chỉ có ba con đường, y chẳng thể nào dám chọn đường giữa Tề và Ngụy, chỉ còn lại hành lang ở biên giới nước Hàn mà thôi, nhưng tại sao vẫn chưa tìm thấy y?"

Chinh Lặc nói, „Chúng ta ngồi thuyền đến đây, lại đi quan đạo, nhanh hơn gã mười ngày. Giờ đây chúng ta bố trí cạm bẫy, chỉ cần y đi ngang qua đây thì sẽ không tránh khỏi mấy chục chòi canh của chúng ta đâu."

Ngao Ngụy Mâu nói, „Nhớ là không được làm Triệu Thiên bị thương!" nói xong bước về phía căn nhà Hạng Thiếu Long và Đ ằng Dực đang nấp.

Hạng, Đ ằng hai người cả mừng, chia ra nấp hai bên cửa sổ, giờ cung lên, chuẩn bị phóng tên.

Chinh Lặc kêu, „Đầu tử! Căn nhà đó..."

Ngao Ngụy Mâu cười hềnh hệch, „Cảnh tuyệt vời như thế này ta cũng muốn xem lại lắm. Ta thích nhất là xem nữ nhân đã bị ta cưỡng bức đến chết." Nói xong khệnh khạng bước tới.

Bỗng nhiên từ xa có kẻ kêu lớn, „Đầu tử! Không ổn rồi! ở đây có ngôi mộ mới!"

Hạng, Đ ằng cả hai đều tiếc nuối, không ngờ Ngao Ngụy Mâu cẩn thận như thế, sai người lòng sục khắp nơi.

Biết rằng không thể bỏ qua thời cơ, vút một tiếng, hai mũi tên đồng thời bay từ cửa sổ thẳng về phía Ngao Ngụy Mâu.

Tên hung nhân ấy cách họ gần ba trăm bước, nghe tiếng gió vội vàng tránh người qua. Y vốn có thể tránh được hai mũi tên, nhưng Hạng Thiếu Long thấy gã thân thủ nhanh nhạy nên cố ý bắn nghiêng một chút, cho nên tuy y tránh được tên của Đ ằng Dực, nhưng không thể tránh được tên của Hạng

Thiếu Long. Mũi tên cắm vào vai, tiếp sau là tiếng kêu thảm thiết, Ngao Ngự Mâu ngã ra sau, đáng tiếc là vẫn chưa chí mạng.

Lúc ấy trong một trăm tên thì có một nửa vào sáu căn nhà, bốn mươi tên còn lại đồng thanh gầm lên xông về phía căn nhà họ đang nấp.

Hạng Thiếu Long và Đẳng Dực mau chóng thoát ra cửa sau, đến sau căn nhà thì đốt hỏa tiễn bắn vào những căn nhà khác. Những căn nhà được dựng bằng cây tùng đã được họ bôi một lớp dầu thông dễ cháy ở phía ngoài, vừa gặp lửa đã lập tức lan ra, bít kín các cửa, gió bắc thổi ù ù, bọn người trong nhà sau một ngày mỗi mệ đang nằm nghỉ ngơi nào biết phía ngoài xảy ra chuyện gì, khi vừa biết có sự biến, căn nhà đã chìm vào biển lửa.

Trong chốc lát tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mười mấy tên tặc tử xông tới căn nhà, cách chừng khoảng mấy bước bỗng nhiên bị hồng chân rơi xuống cạm bẫy mà Hạng, Đẳng đã sớm bố trí, lăn xuống chiếc hố cắm đầy chông, chẳng còn có cơ hội nào sống sót. Trong chốc lát gần một trăm tên địch đã tử thương quá nửa, ngay cả tên đầu lĩnh Ngao Ngự Mâu cũng bị thương.

Đẳng Dực hai mắt đầy lửa, quát lớn một tiếng, xông ra thấy người là chém.

Hạng Thiếu Long cũng xông ra, phóng hai ngọn phi châm, kết liễu được hai tên tặc tử đang lúng túng, rút thanh mộc kiếm ra xông về phía Ngao Ngự Mâu, Ngao Ngự Mâu được Chinh Lặc và một tên thủ hạ đỡ dậy, khi di chuyển thì vết thương đau đến thấu tim. Biết mình không thể nào động thủ được, tuy thấy kẻ đại thù Hạng Thiếu Long nhưng chỉ có thể nghiến răng, mà phía bên mình chỉ còn hơn hai mươi tên, tức giận quát, „Chúng ta đi!"

Chinh Lặc và tên thủ hạ vội vàng đỡ y đến một thớt ngựa gần nhất phóng đi.

"Ngao Ngự Mâu chạy rồi!" Hạng Thiếu Long kêu lớn.

Bọn tặc tử nhìn thấy không ổn, hai người lại quá dũng mãnh, tuy phía của mình nhân số chiếm ưu thế nhưng vẫn không chiếm được phần tiện nghi. Trong chớp mắt lại bị đối phương giết thêm năm tên nữa nên hoảng sợ chạy thực mạng.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực thấy không thể bỏ mất cơ hội nên toàn lực xông về phía Ngao Ngự Mâu.

Chinh Lặc thấy ngựa kẻ địch còn cách hơn khoảng mười bước, rút kiếm quay người lại để cản Hạng Thiếu Long.

"Đằng Dực! Đuổi theo!" Hạng Thiếu Long quát lớn rồi một kiếm chém thẳng về phía Chinh Lặc.

Chinh Lặc không hổ là một hảo thủ, đưa kiếm lên đỡ, liều chết xông tới, nhất thời kiếm phong vun vút, không phân biệt được. Chinh Lặc toàn sử dụng những chiêu liều mạng cùng chết với đối phương. Hạng Thiếu Long nhất thời không còn cách nào, chỉ chờ nhuệ khí của y giảm xuống.

Lúc này Ngao Ngự Mâu đã phóng lên lưng ngựa, Đằng Dực cũng vừa xông tới, một kiếm chém ra.

Một tên thủ hạ quay người lại ứng chiến thì bị Đằng Dực chém cả người lẫn kiếm văng ra sáu bước, có thể nói nỗi phẫn hận trong lòng y điên cuồng đến mức nào.

Ngao Ngự Mâu cổ nhin cơn đau, chân kẹp bụng ngựa, xông về phía trước.

Đằng Dực quát lớn một tiếng, cả thân người bay về phía trước, hai tay chộp trúng chân sau của thốt ngựa.

Con chiến mã mất thăng bằng, hí lên, trượt xuống tuyết, đồng thời cũng ném Ngao Ngự Mâu té xuống ngựa.

Chinh Lặc quay đầu lại nhìn nhất thời hồn phi phách tán. Hạng Thiếu Long nào bỏ qua thời cơ này, vút vút vút chém ra ba kiếm, khi đến kiếm thứ ba thì trường kiếm của Chinh Lặc bị tạt ra, mở lộ một lỗ trống.

Khi Đăng Dực nhào lên vật lộn với Ngao Ngự Mâu, Hạng Thiếu Long đâm một kiếm nhanh như điện chớp, Chinh Lặc hự lên một tiếng, cả người bay về phía sau, chết ngay tại chỗ.

Lúc bấy giờ Ngao Ngự Mâu đang vùng vẫy dữ dội, một tay bóp cổ họng Đăng Dực, định vận lực bóp nát xương cổ đối thủ, nhưng lại bị Đăng Dực nắm mũi tên ngoáy thật mạnh, nhất thời cơn đau lan ra toàn thân, tay cũng buông ra.

Đăng Dực cười lên mình gã, tay trái rút mạnh, mũi tên bật ra mang theo cả thịt và máu bầy nhầy. Khi Ngao Ngự Mâu đau đớn như muốn ngất đi, tay phải Đăng Dực đâm liên tiếp mười mấy quyền lên ngực gã. Tiếng xương gãy giòn tan vang lên, Ngao Ngự Mâu thất khiếu đổ máu, chết ngay tại trận.

Sau đó Đăng Dực ngã xuống nằm phục trên tuyết, khóc rống lên. Thật bất ngờ, Hạng Thiếu Long lấy được thanh Phi Hồng kiếm của mình bị đánh mất từ trên người của Ngao Ngự Mâu, trong lòng cảm khái vô cùng.

Hạng Thiếu Long bế Triệu Thiên từ dưới hố sâu lên, Triệu Thiên lo sợ đến nỗi mặt trắng bệch, người run lẩy bẩy.

Tuyết ngừng rơi, sao đầy trời, trăng lệ mê người.

Hạng Thiếu Long dắt tay Triệu Thiên đến trước mấy nấm mộ.

Đăng Dực cắt lấy thủ cấp của Ngao Ngự Mâu để trước mộ thắp hương bái tế.

Hạng Thiếu Long hỏi, „Đằng huynh về sau có dự tính gì chẳng?"

Đằng Dực bình tĩnh nói, „Giờ đây tại hạ chẳng còn gì cả, ngoài một người một kiếm, tất cả đều chẳng có gì đáng lo.

Hạng huynh nếu không chê thì hãy cho Đằng mạo theo cùng, nguy nan hiểm trở gì cũng chẳng hề sợ, cho đến một ngày bị kẻ khác giết để kết liễu sinh mạng thê lương này."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Tại hạ vui mừng biết dường nào, nhưng Đằng huynh không nên đau buồn như thế, hãy lấy lại ý chí để sống một cuộc sống mới!"

Đằng Dực lắc đầu nói, „Hạng huynh không hiểu tình cảm của tại hạ đối với thê nhi và người thân như thế nào đâu.

Đó là tất cả trong cuộc đời của tại hạ, giờ đây Đằng mạo đã mất tất cả, ngoài ân đức của Hạng huynh, tại hạ chẳng thể nào có tình cảm với bất cứ người nào khác, thật quá thống khổ."

Triệu Thiên mũi hơi cay rồi khóc thút thít.

Đằng Dực than, „ôi, nàng tiểu công chúa thích khóc."

Hạng Thiếu Long nói, „Thủ cấp này của Ngao Ngụy Mâu rất có giá trị, Đằng huynh có cách nào để bảo tồn lại không?

Đằng Dực nói, „Chuyện này rất dễ, hãy để cho tại hạ!"

Có một người lão luyện như Đằng Dực đi theo, đường đi cũng nhẹ nhàng hơn. Y không những là một thợ săn giỏi mà cũng là một tay cao thủ trong việc nướng thức ăn, lại biết sử dụng các phụ liệu làm cho thức ăn ngon hơn, khiến cho Hạng, Triệu đều khen không ngớt.

Đặng Dực có một lòng tin như tôn giáo đối với thiên nhiên, y tin rằng tự nhiên có linh hồn, mỗi khi đến một nơi thì y đều hôn lên mặt đất và cầu phúc.

Năm ngày sau, ba người đến một ngôi làng gần biên giới nước Triệu. Vài trăm gian nhà và vài mục trường nằm trên một vùng tuyết rộng lớn, phong cảnh đẹp đẽ, không khí yên lành. Quả là một chốn đào nguyên để tránh đời trong thời buổi chiến loạn này.

Đặng Dực không những thân thiết với người ở đây mà còn rất được tôn kính, thấy Đặng Dực, vài đứa trẻ chăn dê lập tức chạy về thôn, lại người gõ đồng la ra đón.

Triệu Thiên thấy cảnh này rất thú vị nên nở nụ cười.

Rồi nam phụ lão ấu từ trong nhà chạy ra chào đón Đặng Dực, nam thì nhìn chăm chăm vào Triệu Thiên, nữ thì nhìn lên Hạng Thiếu Long. Hơn mười mấy con chó từ khắp nơi chui ra, đi theo sau họ, lại còn vẫy đuôi chào đón Đặng Dực.

"Đặng đại ca!" thanh âm từ phía trên truyền xuống.

Hạng, Triệu đều giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thanh niên cao ốm lêu nghêu khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặt không phải anh tuấn lắm, nhưng cả người toát lên sự tiêu sái, miệng nở nụ cười chất phác, hai chân đung đưa, ngồi trên một cành cây ngang đầy tuyết, cách mặt đất ba trượng.

Triệu Thiên hoảng hốt kêu, „Cẩn thận, đừng lắc lư!"

Thanh niên ấy kêu a lên một tiếng, hình như lúc này mới biết nguy hiểm nên lúng túng tay chân, càng không giữ được bình tĩnh nên ngã xuống.

Triệu Thiên sợ đến nỗi nhắm mắt lại nhưng không nghe thấy tiếng rên. Mở mắt ra, chỉ thấy thanh niên ấy hai chân móc lên cây, hai tay khoanh trước ngực, cười hì hì nhìn nàng.

Triệu Thiên trừng mắt nhìn y, trách y đã dọa mình.

"Hảo thân thù!" Hạng Thiếu Long khen.

"Kinh Tuấn còn chưa xuống!" Đằng Dực quát.

Kinh Tuấn ha ha cười lớn, lộn trên không liền hai cái, đáp xuống đất nhẹ nhàng khéo léo, rồi quay sang Triệu Thiên nói, „Vị tiểu thư xinh đẹp này, xin hỏi đã có gia phu chưa?"

Triệu Thiên liếc gã, nghĩ bụng mình đang dựa vào Hạng lang, gã lại còn hỏi như thế.

Hạng Thiếu Long không vui nói, „Cẩn thận miệng mồm của người đấy! Đây chính là tam công chúa của Triệu quốc.

Sao người vô lễ thế?"

Kinh Tuấn giật mình nhìn Hạng Thiếu Long rồi reo lên, „Vị này chắc là người đã diệt bọn Khôi Hồ và người sói, tên là Hạng Thiếu Long phải không?"

Đằng Dực và Hạng Thiếu Long đều ngạc nhiên, nhìn nhau rồi hỏi, „Người sao biết được?"

Kinh Tuấn nói, „Bọn Ngụy binh ở biên cảnh nói thế, chúng dặn đệ lưu tâm giùm hành tung của Hạng gia và tam công chúa, nếu có phát hiện thì sẽ cho đệ một trăm ngân bảo."

Triệu Thiên ngạc nhiên nói, „Người không làm như thế chứ?"

Kinh Tuấn lộn nhào ra sau, sau đó quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền giờ cao quá đầu nói, „Đương nhiên là không, tại hạ còn hạ quyết tâm, quyết ý đi theo Hạng gia, mong Hạng gia chấp nhận yêu cầu của tiểu tử."

Hạng Thiệu Long cười hà hà, „Đứng dậy đi! Sau này hãy theo ta!"

Kinh Tuấn vui mừng đến nỗi nhảy cẫng lên, lộn nhào liên ba vòng, kêu lên, „Để tiểu tử đi dò đường trước, sáng nay sẽ có báo cáo." Nói rồi chạy mất.

Hạng Thiệu Long thấy gã khéo léo như thế, trong lòng vui lắm. Đêm ấy bọn họ ngụ lại trong nhà tộc trưởng kiêm trưởng thôn, được tiếp đãi rất nhiệt tình.

Trong buổi tiệc, người già trong thôn đều đến, rất náo nhiệt, Đằng Dực nói với hai người, „Đêm nay nếu có gì khác lạ xin đừng ra, bởi vì có người sẽ đến đánh cắp nữ nhi của thôn trưởng."

Hạng, Triệu hai người đều ngạc nhiên, tại sao có tặc tử đến cướp nữ nhân mà cũng không thèm để ý.

Đằng Dực giải thích, „Đó là phong tục của vùng này, trước một đêm có hôn lễ đều có nghi thức đánh cắp tân nương.

Mọi người đều giả vờ chẳng có gì xảy ra, tân lang đánh cắp cô nương về nhà sẽ lập tức động phòng, sáng hôm sau sẽ cử hành hôn lễ."

Cả hai ngủ thiếp đi. Lúc ấy trời vẫn chưa sáng, Hạng, Triệu hai người bò khỏi tấm chăn ấp áp, vội vàng rửa mặt thay đồ, khi bước ra sảnh đường, ở đó đã có đầy người.

Họ và Đằng Dực được sắp ngồi phía sau gia chủ để xem lễ.

Thôn trưởng và bốn bà vợ ngồi ở hàng đầu, đôi phu phụ tân hôn ấy mặc y phục màu đỏ, đầu đội quán bội, mỗi người quỳ một bên, trên tay bưng một

mâm quả tươi.

Khách khứa vỗ tay hát ca để chúc mừng.

Triệu Thiên mở to mắt nhìn, ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Hạng lang! Thiên nhi cũng muốn mặc áo tân nương để gả cho chàng."

"Chờ thoát khỏi Hàm Đan, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ như họ được chẳng?" Hạng Thiếu Long nói.

Triệu Thiên gật đầu cái rụp.

Thời đó có người cột sợi dây bảy màu lên cổ tay của đôi tân nhân, chúc họ bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.

Nghi thức vừa đơn giản vừa long trọng.

Tiếp theo mọi người kéo vào từ đường ở giữa thôn, ở đó đã trải mấy chục chiếc chiếu, người trong toàn thôn đều đến. Bọn trẻ mặc đồ mới là vui sướng nhất, tiếng cười nói và ồn ào của chúng càng thêm phần vui tươi cho hôn lễ.

Khi rượu uống được vài ly thì Kinh Tuấn đã về, ghé vào Đẳng, Hạng hạ giọng nói, „Bọn lính canh gác ở biên giới Ngụy, Triệu cần mật hơn thường ngày rất nhiều, bọn chúng đều rất muốn bắt Hạng gia và công chúa để lĩnh thưởng.

May mà tiểu tử biết được một thủy đạo bí mật, chờ lúc có tuyết rơi và buổi tối, nhất định sẽ thoát về đến Triệu quốc."

Hạng Thiếu Long mừng lắm, nói, „Nhưng chừng nào tuyết rơi?"

Đẳng Dực ngẩng đầu lên nhìn trời nói, „Yên tâm đi! Đêm nay sẽ có một trận tuyết lớn."

Đặng Dực đoán quả nhiên không sai, từng trái cầu tuyết bắt đầu rơi xuống. Lúc ấy bốn người đã vượt qua biên giới Hàn Ngụy, sau đó chặt gỗ làm bè do Đặng, Kinh hai người chống sào, thuận theo con nước an toàn về đến Triệu quốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tin Đâu Sét Đánh Ngang Mây

H

oàng hôn hôm sau, bốn người đã về đến đồn biên phòng phía ngoài Tư Huyện. Lúc này Triệu Thiên cải dạng thành một thanh niên, làm em trai của Kinh Tuấn, vì không hề có tướng lĩnh nào từng gặp tam công chúa Triệu Thiên, cho nên một ngày chưa về đến Hàm Đan cũng không sợ kẻ khác vạch trần thân phận.

Bọn lính giữ thành quát bốn người dừng lại, thấy rõ ràng đó chính là Hạng Thiếu Long, tên lính giữ thành không đợi thượng cấp hạ lệnh đã lập tức mở thành cho người vào, thái độ rất cung kính, có thể thấy Hạng Thiếu Long được quân Triệu rất coi trọng.

Sự thật thì Hạng Thiếu Long không ngừng sai người mang thủ cấp và các chiến lợi phẩm của quân địch về nước Triệu, nhưng kẻ biết được đầu tiên chính là những tên quân này nên thái độ đối với Hạng Thiếu Long tự nhiên cũng khác. Bốn người Hạng Thiếu Long thúc ngựa phi thẳng về Tư Huyện. Triệu Thiên cười ngựa không tỗi, nàng ngồi trên lưng ngựa, tỏ ra mình là một thanh ni ên.

Chưa đến Tư Huyện, bỗng nhiên phía trước mặt có hai đội quân Triệu đang chạy đến.

Hai đội nhân mã dần dần tiến đến gần, Hạng Thiếu Long nhận ra hai tên tướng đi đầu, một người là tướng giữ thành Ngõa Xa, người kia chính là đại thù nhân Triệu Mục.

Triệu Thiên và Hạng Thiếu Long đều biến sắc.

Lúc này không thể tránh được nữa, chỉ có cách là đánh liều bước tới.

Triệu Mục vỗ ngựa tiến lên, Ngõa Xa vội đuổi sát sau lưng y.

Hai đội nhân mã gặp nhau vội vàng xuống ngựa.

Triệu Mục thấy Triệu Thiên đang giả nam nhân, vừa nhìn đã nhận ra, mắt hau háu nhìn nàng rồi quỳ xuống nói, „Cụ Lộc hầu bái kiến tam công chúa!"

Bọn Ngõa Xa và những người khác đều giật mình quỳ xuống đất.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, Triệu Mục xuất hiện bất ngờ như thế này đã phá hoại kế hoạch kín như áo trời của Triệu Thiên ngược lại rất bình tĩnh nói, „Cụ Lộc hầu mời đứng dậy!"

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long, Đổng Dực và Kinh Tuấn cùng hành lễ với Triệu Mục.

Hai người này đều đã biết mối quan hệ giữa Hạng Thiếu Long và Triệu Mục, ngoài mặt giả vờ cung kính nhưng trong lòng đang mắng mủi tám đời tổ tông của tên gian tặc.

Triệu Mục căn dặn Ngõa Xa, „Tam công chúa đi đường chịu nhiều cực khổ và hoảng sợ, mau đưa về thành nghỉ ngơi Triệu Thiên ngoan ngoan không nhìn Hạng Thiếu Long, đi cùng Ngõa Xa.

Triệu Mục cười ngựa song song cùng Hạng Thiếu Long, miệng khen rằng, „Nhã phu nhân và Thành Tế đã báo lại mọi chuyện xảy ra ở Đại Lương cho đại vương biết, đại vương rất vừa lòng về cách ứng phó và cơ trí của Thiếu Long.

Chỉ có một điều phiền toái là tên hôn quân An Ly vương ấy sai sứ đến trách cứ đại vương, bảo rằng chẳng gặp được tam công chúa thì đã bị người cướp đi. Chuyện này rất phiền toái."

Hạng Thiếu Long giả vờ hoàn toàn tin tưởng và trung thành với y, nói, „Vậy mong hầu gia nói tốt cho thuộc hạ vài câu trước mặt đại vương."

Triệu Mục đáp, „Chuyện đó đương nhiên." Rồi lại hỏi về Đằng Dực và Kinh Tuấn.

Hạng Thiếu Long nói, „Đây là hai người Hàn đã từng giúp tíchức, tíchức đã nhận họ làm gia bộc." Nhưng không nói chuyện Ngao Ngự Mâu.

Triệu Mục trầm ngâm rồi nói, „Thiếu Long trên đường quay về có gặp địch nhân không?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy lời này của Triệu Mục không đơn giản tí nào. Với thân phận của Triệu Mục, y không cần đến đây chờ gã. Lẽ nào Triệu Mục và Ngao Ngự Mâu có quan hệ bí mật? Đồng thời nhớ lại Ngao Ngự Mâu đã từng nói không được làm tổn thương Triệu Thiên, nói không chừng là phải giao Triệu Thiên lại cho y.

Thuận miệng trả lời, „Tíchức đã gặp được Ngao Ngự Mâu, lại còn chém được thủ cấp của y!“

Triệu Mục nhất thời lặc giọng, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long lại càng khẳng định thêm suy đoán của mình. Triệu Mục nếu không biết rõ thực lực của Ngao Ngự Mâu thì làm sao có thể giết mình như thế.

Sau khi nghe Hạng Thiếu Long lặp lại lần nữa, Triệu Mục trầm ngâm rồi quay sang nhìn gã nói, „Theo thám tử của chúng ta tại Đại Lương nói, đêm người trốn khỏi phủ của Tín Lăng quân đã từng bị Ngao Ngự Mâu và thuộc hạ bao vây, sau đó lại có người cứu, lại còn đưa người ra khỏi Đại Lương, người đó là ai?"

Hạng Thiếu Long càng khẳng định Triệu Mục và Ngao Ngự Mâu đã bí mật cấu kết với nhau. Bởi vì sự việc xảy ra rất nhanh, cư dân ở đó cũng sợ mang họa mà không dám nhìn, vả lại không ai biết rõ được người bao vây chính là Ngao Ngự Mâu và thủ hạ y, lại còn cho rằng đó là binh tướng của nước Ngự. Triệu Mục hiểu rõ chuyện này, chỉ có một lý do duy nhất là tin này đến từ Ngao Ngự Mâu.

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, nhưng giả vờ không biết điều gì, than rằng, „Tíchức cũng muốn biết hảo hán đã ra tay trượng nghĩa ấy là ai, nhưng khi đưa công chúa và tíchức ra khỏi chốn nguy hiểm, ngay cả tên họ y cũng chẳng để lại."

Triệu Mục nhú mày nói, „Người chẳng phải đã bị trọng thương rồi sao?"

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng, tên gian tặc nhà người cuối cùng đã lòi ra đuôi hồ ly, nếu không phải là Ngao Ngự Mâu nói cho người biết, làm sao người lại biết cả chuyện ta bị thương nặng. Giả vờ lấy làm lạ nhìn y nói, „Ai cho hầu gia biết tíchức đã bị thương nặng, chỉ là những vết thương nhẹ mà thôi!"

Triệu Mục lúc này cũng biết mình nói hớ nên ho khan vài tiếng để che giấu sự lúng túng.

Lúc này hai người đã vào thành Tư Huyện.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, cứ tới đi, xem ai là kẻ thắng lợi cuối cùng.

Sáng hôm sau, bọn Hạng Thiếu Long và Triệu Mục khởi hành đi theo quan đạo đến hai ngày sau thì về được Hàm Đan, lập tức vào cung gặp Triệu vương.

Đằng Dực và Kinh Tuấn được Hạng Thiếu Long đưa về trước Ô gia.

Triệu vương ngồi ở chính sảnh tiếp kiến gã, chỉ có Triệu Mục ngồi bên cạnh.

Sau khi hành lễ, Triệu Hiếu Thành vương từ trên long ỷ bước xuống, đến bên gã nói, „Thiếu Long, người bảo ta làm sao xử trí người cho ổn đây! Người đã đánh cắp được Lỗ Công bí lục, lại còn giết được Khôi Hồ, trừ đi cái họa cho đại Triệu chúng ta, lập được đại công. Nhưng người lại không nghe lời căn dặn của quả nhân, tự ý đưa tam công chúa về khiến ta thất tín với người Ngụy. Nói đi, quả nhân nên thưởng hay phạt người đây?"

Hạng Thiếu Long giả vờ hoảng hốt, quỳ xuống nói, „Thần đã biết tội, nhưng chẳng còn cách nào nữa, người Ngụy vốn..."

Triệu vương ngắt lời gã nói, „Không cần nhiều lời, những lời người muốn nói Nhã muội đã cho quả nhân biết rồi, nhưng cuối cùng vẫn không hoàn thành được sứ mạng của quả nhân giao cho người. Nếu An Ly vương vi phạm hôn ước, thì cứ để y thất tín là được, giờ đây y còn ngược lại trách cứ quả nhân, người bảo quả nhân ăn nói làm sao đây?"

Hạng Thiếu Long nổi cơn giận, suýt tí nữa muốn bóp chết Hiếu Thành vương, một người cha không quan tâm đến sự sống chết hay hạnh phúc của con cái, làm sao có thể làm vua một nước. Hạng Thiếu Long kìm cơn giận, cởi chiếc bọc có thủ cấp của Ngao Ngụy Mâu xuống, để trước mặt nói, „Đại vương cứ đem thủ cấp của Ngao Ngụy Mâu trả về cho Ngụy vương, y biết hạ thần đã phát hiện được chuyện y và Ngao Ngụy Mâu cấu kết, y sẽ không truy cứu chuyện này nữa!"

Triệu vương ngạc nhiên nhìn cái bọc, sau đó nhìn Triệu Mục, không biết trả lời như thế nào với đề nghị của Hạng Thiếu Long.

Triệu Mục giả vờ làm người tốt nói, „Đề nghị của Hạng Thiếu Long người thật cả gan. Nhưng Ngụy vương cứ phủi sạch mối quan hệ giữa y và Ngao

Ngụy Mâu, thậm chí có thể nói người vu oan cho y cũng được. ôi, kinh nghiệm của Thiệu Long người vẫn còn kém lắm."

Hạng Thiệu Long đã sớm dự tính tên gian tặc sẽ nói như vậy nên mỉm cười trả lời, „Cả y và chúng ta đều tìm cố cả mà thôi! Đại vương chỉ cần nói với An Ly rằng, hạ thần vì cứu công chúa, mới né tránh sự truy sát của Ngao Ngụy Mâu mà đành quay về Hàm Đan. ở nước Ngụy quả thật không an toàn. Người Ngụy nếu muốn cưới công chúa, thì hãy sai người đến đây rước công chúa là được, xem y phản ứng thế nào."

Triệu Mục không ngờ Hạng Thiệu Long nghĩ ra được cách này, nhất thời không biết nói gì.

Triệu vương ngồi lặng một lát rồi gật đầu nói, „Kế này cũng được, cứ thế mà làm, xem cái gã An Ly ấy ứng phó như thế nào." Rồi nói với Hạng Thiệu Long, „Tạm thời xem như người công tội bằng nhau, được giữ chức cũ, hãy nghỉ ngơi vài ngày rồi có chuyện quả nhân sẽ triệu người vào cung."

Hạng Thiệu Long đưa tay quệt mồ hôi, vội vàng cáo lui.

Hạng Thiệu Long vừa bước vào điện, Thành Tế đã đến nhưng không có niềm vui của ngày gặp lại, y buồn bã và hạ giọng nói, „Nhã phu nhân đang đợi Hạng binh vệ." Nói rồi thở dài.

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên một cảm giác bất an, hít một hơi sâu, nói, „Có chuyện gì xảy ra?"

Thành Tế trong mắt lộ nét bi phẫn, nghiêng răng nói, „Ni phu nhân đã chết!"

Hạng Thiệu Long giật mình hỏi, „Cái gì?"

Thành Tế sắc mặt buồn bã nói, „Chuyện xảy ra sau khi binh vệ đi được ba ngày,sáng sớm khi thị nữ vào phòng, mới phát hiện phu nhân trên tay vẫn

còn năm ngọn trủy thủ, ở bụng còn một vết thương chí mạng, máu vương vãi đầy giường."

Hạng Thiệu Long như từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, máu trong người như đông lại, ngực như bị một chiếc búa ngàn cân đóng vào, thở rất khó khăn, sức lực toàn thân như mất hết, gã loạng choạng suýt tí nữa ngã xuống đất, Thành Tế phải đỡ gã.

Sắc mặt gã trắng bệch, nước mắt cứ rơi xuống mà không sao ngăn được.

Nhớ lại tình cảm của Ni phu nhân giành cho mình rất sâu đậm, nhưng giờ đây người thì đã chết, cái thế giới này còn có công đạo hay không?

Thành Tế đỡ gã đứng một lúc sau, Hạng Thiệu Long nghiêng rằng nói, „Nàng quyết chẳng phải tự sát, những ả thị nữ ấy không biết gì cả sao?"

Thành Tế thở dài, „Sau khi chúng tôi về chỉ biết có thể thôi, giờ đây những thị nữ ấy đã bị đưa đi nơi khác, muốn hỏi cũng không được nữa. Mọi người trong triều đều sợ Triệu Mục. Giờ đây đại vương đã hoàn toàn bị Triệu Mục thao túng, y nói gì cũng chẳng dám phản đối."

Hạng Thiệu Long lạc giọng nói, „Triệu Mục?"

Trong lòng dần dần hiểu rõ ra.

Triệu Mục thấy Ni phu nhân phục tùng gã, lòng đố kỵ nổi lên, nên lén lút cưỡng bức Triệu Ni, Triệu Ni phải lấy cái chết để rửa sạch nỗi nhục cho mình.

Triệu Mục quả thật là một tên gian tặc chẳng bằng cầm thú! Một cơn đau quặn thắt nổi lên trong lòng, Hạng Thiệu Long nén không được, đau đớn khóc òa lên.

Hạng Thiệu Long ôm chặt Triệu Nhã như sợ nàng sẽ biến mất như Triệu Ni.

Triệu Nhã cũng rơi nước mắt, buồn bã nói, „Hạng lang! Hãy bình tĩnh lại, Triệu Mục giờ đây sẽ không tha cho chàng và Ô gia, nếu chàng không kiên cường thì sớm muộn chúng ta cũng bị y hãm hại."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Tiểu Bàn đâu rồi?"

Triệu Nhã nói, „Giờ đây vương tử đang chăm sóc cho nó, thằng bé đó thật là khóc suốt mấy ngày rồi yên lặng, không khóc nữa, chỉ bảo chờ chàng quay về."

Nói đến đây, tiếng Triệu Bàn vang lên từ ngoài cửa, „Sư phụ!"

Hạng Thiệu Long đẩy Triệu Nhã ra, ôm lấy Triệu Bàn.

Gã tiểu công tử ấy ôm đi rất nhiều, khóc rấm rứt nói, „Sư phụ! Tên gian tặc Triệu Mục đã hại chết mẹ, Bàn nhi hận hân!"

Hạng Thiệu Long bình tĩnh lại, nói, „Hãy cho ta biết chuyện xảy ra hôm ấy như thế nào?"

Triệu Bàn nói, „Con cũng không biết, hôm ấy đại vương sai người đưa điểm tâm đến, con ăn xong rồi ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy thì mẹ đã bị kẻ khác hại chết, di thể đã bị mang đi. Mẹ chết thật thảm!" rồi khóc òa lên.

Nhã phu nhân thấy cay cay ở sống mũi rồi gục lên lưng Hạng Thiệu Long khóc không thành tiếng, một bầu không khí thê lương.

Hạng Thiệu Long đưa tay kéo Nhã phu nhân, nói, „Từ hôm nay trở đi, tiểu Bàn con phải theo Nhã nhi. Thù của mẹ con, chúng ta nhất định phải báo, nhưng không được lỗ mãng, nếu không Triệu Mục sẽ mượn cớ đối phó chúng ta, hiểu chưa?"

Tiểu Bàn gật đầu nói, „Tiểu Bàn biết, từ nay trở đi, con sẽ theo sư phụ luyện kiếm, con sẽ tự tay giết chết Triệu Mục."

Hạng Thiếu Long quay sang Triệu Nhã nói, „Nhã nhi hãy chăm sóc cho tiểu Bàn. Tạm thời Triệu Mục sẽ không dám đối phó với nàng và Thiên nhi, nhưng phải cẩn thận. Nàng hãy tìm cách đưa Thiên nhi ra khỏi cung về phu nhân phủ của nàng, đồng thời bảo bọn Triệu Đại tăng cường canh phòng để tránh Triệu Mục thừa cơ tấn công."

Triệu Nhã nói, „Vương huynh ngày thường tuy không để ý đến chuyện Thiên nhi, nhưng hiện nay Thiên nhi có hôn ước với người Ngụy, đưa Thiên nhi ra khỏi cung như thế có lẽ rất khó khăn, nhưng Nhã nhi sẽ nghĩ cách. Sau khi lấy được bí lục đem về, vương huynh rất coi trọng Nhã nhi, không chừng Nhã nhi có thể thuyết phục được y."

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện, bảo tiểu Bàn ra ngoài sảnh, sau đó nói với Triệu Nhã chuyện mình và Triệu Thiên.

Triệu Nhã biến sắc nói, „Làm thế nào đây? Triệu Mục sẽ xúi giục vương huynh sai người kiểm tra Triệu Thiên, nếu phát hiện có vấn đề, y sẽ không bỏ qua cho chàng."

Hạng Thiếu Long nói, „Triệu Mục giờ đây đang lo lắng, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được điểm này." Rồi nhíu mày hỏi, „Các người làm cách nào biết được Thiên nhi có còn là xử nữ hay không?"

Triệu Nhã nói, „Chủ yếu là xem nữ mặc của Thiên nhi có hoàn chỉnh hay không."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng té ra là vậy, nói, „Sẽ do ai kiểm tra?"

Nhã phu nhân nói, „Có lẽ do vương hậu tự kiểm ta, vì Triệu Thiên thân thể ngàn vàng, nên kẻ khác không được chạm vào."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Triệu vương hậu, trong lòng có một tia hy vọng, nói, „Dù thế nào đi nữa, trước tiên cũng tìm cách đưa Thiên nhi ra khỏi cung, sau đó mới nghĩ cách làm thế nào để đấu với Triệu Mục."

Lúc bấy giờ Đào Phương đã đưa Ô Đình Phương và Đình Phương Thị đến, sau khi cửu biệt lại trùng phùng, cả ba người đều mừng rỡ. Nếu không có cái chết của Ni phu nhân thì đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất.

Trong mật thất của Ô gia, một cuộc hội nghị quan trọng diễn ra.

Ngoài Ô Thị Lô, Ô ứng Nguyên và Đào Phương còn có Ô Trác, giờ đây y đã trở thành chiến hữu thân cận và đáng tin cậy nhất của Hạng Thiếu Long.

Ô Thị Lô đầu tiên khen Hạng Thiếu Long, „Thiếu Long đại triển thần oai ở Ngụy, chấn động trong triều ngoài nội.

Giờ đây ai cũng coi Thiếu Long là nhân vật có tiền đồ nhất Triệu quốc. Nhưng chính vì điều đó cũng khiến cho bọn Triệu Mục đổ ky."

Ô ứng Nguyên nói, „Giờ đây chúng ta không còn sự lựa chọn nào cả, chỉ có một cách là đến với người Tần. Đó là cơ hội sống duy nhất, nếu không chỉ đành ngồi chờ chết mà thôi."

Mọi người đều yên lặng. Năm nước ngoài Tần và Triệu, Tề và Ngụy hận Hạng Thiếu Long đến tận xương. Nước Yên thì yếu ớt thân mình khó giữ, vừa bị Liêm Pha xuất binh tấn công. Nước Hàn thì càng yếu hơn, còn Sở thì quá xa, lại chẳng có mối quan hệ với Ô gia, cho nên đầu khẩu nước Tần là con đường duy nhất.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khổ, gã ngồi cỗ máy thời gian đến thời Chiến Quốc, lúc đầu chỉ muốn đầu khẩu Tần Thủy Hoàng, sau đó sự việc cứ sóng trước chưa hết, sóng sau đã tới khiến cho gã không có thời gian để thở, không ngờ đi lòng vòng cũng về đường cũ.

Ô ứng Nguyên nói, „Tháng trước ta đã tiếp xúc với người do Đồ Tiên phái đến."

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Hạng Thiếu Long, y giải thích, „Đồ Tiên là gia tướng đứng đầu của Lã Bất Vi, trí dũng song toàn, kiếm thuật cao minh, có mối giao tình rất tốt với chúng ta."

Rồi thở dài nói, „Đồ Tiên nói, Trang Tương vương của nước Tần tuy danh chính ngôn thuận ngồi lên vương vị, nhưng ai ai cũng nghi ngờ Hiếu Văn vương bị y và Lã Bất Vi hại chết, lại thêm Trang Tương vương làm con tin đã lâu ở nước Triệu, Lã Bất Vi tạm thời cũng khó ngồi vào cái ghế tướng quốc."

Đào Phương biến sắc hỏi, „Lã Bất Vi mà bị đẩy ra, chúng ta cũng xong đời."

Ô Thị Lô nói, „Hiện nay chúng ta đang ngầm giúp đỡ Lã Bất Vi, may mà người này rất lão mưu thâm toán, thủ đoạn lợi hại, tuyệt không dễ bị kẻ khác lật ngã, chỉ cần Trang Tương vương đứng bên cạnh y, sự việc sẽ càng dễ dàng hơn."

Ô ứng Nguyên nói, „Đây chính là chỗ quan trọng nhất. Người đàn bà mà Trang Tương vương yêu nhất chính là Chu Cơ, đứa con yêu nhất chính là Doanh Chính. Chỉ cần đưa hai mẹ con nhà này về được Hàm Dương thì Trang Tương vương sẽ nhớ mãi ơn này. Mà chuyện này chỉ có chúng ta làm được, tuy không dễ dàng."

Đào Phương sợ Thiếu Long không hiểu nên giải thích, „Chu Cơ vốn là ái thiếp của Lã Bất Vi, vì muốn lấy lòng Trang Tương vương, đảm bảo Trang Tương vương sẽ không có lòng khác với Lã Bất Vi."

Hạng Thiếu Long nén không được, hỏi, „Doanh Chính là con của Lã Bất Vi hay Trang Tương vương, năm nay bao nhiêu tuổi?, Ô ứng Nguyên ngạc nhiên nói, „Chuyện này có lẽ Chu Cơ mới biết được Doanh Chính sinh ra

trước khi xảy ra trận Trường Bình, giờ đây ít nhất cũng hơn mười ba tuổi, xém đáng cũng mười lăm, mười sáu tuổi."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm, nếu theo sách sử, mấy năm sau Tần Thủy Hoàng lên ngôi chỉ mới mười lăm tuổi, sách sử sao lại chép sai quá xa đến thế.

Ô ứng Nguyên nói, „Ta và Đồ Tiên bàn nhau, tìm cách trong khoảng thời gian ngắn nhất đem mẹ con Chu Cơ về Hàm Dương, cho nên chuyện cần làm trước mắt không phải giết Triệu Mục mà là tìm cách liên lạc với mẹ con Chu Cơ, xem cách nào lạng lẽ đưa họ ra khỏi Hàm Đan."

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Trong tay chúng ta có bao nhiêu người có thể dùng được?"

Ô Trác nói, „Trong tay chúng ta chủ yếu có hai nhóm võ sĩ, một nhóm là chiêu mộ các hảo thủ ở các nước, nhưng những kẻ này không đáng tin cậy. Còn một nhóm khác là những cô nhi do Ô Trác nhận nuôi dưỡng và tử đệ thân thuộc của Ô gia, nhân số khoảng hai nghìn người, đều tuyệt đối đáng tin cậy, chắc chắn sẽ chấp nhận đổ máu, thậm chí hy sinh cho Ô gia."

Hạng Thiệu Long nói, „Nếu đưa mẹ con Chu Cơ đi, trở ngại lớn nhất là gì?"

Đào Phương nói, „Vẫn là tên gian tặc Triệu Mục ấy, vấn đề lớn nhất là y đã dụ dỗ Doanh Chính nghe theo mình."

Hạng Thiệu Long nghiêng răng nói, „Lại là tên gian tặc ấy."

Ô Thị Lô nói, „Đừng coi thường Triệu Mục, gã này không những khống chế Hiếu Thành vương mà còn kết bè đảng với Quách Tùng, trong đó Triệu tộc võ sĩ hành hội và Mặc Giả hành hội cũng cùng một giuộc với y, cả những đại tướng nắm binh quyền như Liêm Pha, Lý Mục cũng không dám đắc tội với y. Thiệu Long giờ đây đã trở thành cây gai trong mắt của y càng phải cẩn thận hơn, nếu không sẽ chết bất cứ lúc nào."

"Võ sĩ hành hội là gì?"

Đào Phương nói, „Đó là trường quán chuyên huấn luyện võ sĩ, trường chủ của Triệu tộc võ sĩ hành hội là Triệu Bá, võ nghệ cao cường, khi gặp y phải cẩn thận, thế lực của y tại Hàm Đan rất lớn!"

Mọi người lại thương lượng một lúc nữa, Hạng Thiếu Long quay về ân Long Cư.

Đào Phương đi bên cạnh gã nói, „Người của chúng ta đã tìm đến sơn cốc ở thôn Tang Lâm, nhà cửa vẫn còn, nhưng đến giờ vẫn không thấy Mỹ Tầm Nương quay lại. Nhưng tôn cô gia hãy cứ yên tâm! Lão bộc sẽ cố gắng tìm nàng!“

Hạng Thiếu Long lại bớt lo thêm một chuyện, đến thời đại này đã hơn một năm, tình cảm đối với người ở đây cũng ngày càng sâu đậm, nỗi bi thương và niềm sung sướng đã khắc ghi sâu trong lòng gã khiến gã ngày càng xa cách với thế kỷ XXI.

Nhiều lúc cũng khó phân biệt được hai thời đại này, thời nào là mộng thời nào là thực.

Cuộc đời cũng chỉ là một giấc mộng.

Thời gian là ảo giác, cỗ máy thời gian có thể khiến cho người ta trải qua những ảo giác thật khác nhau.

Dù cho lão họ Mã điên rồ, người đã chế tạo ra chiếc máy thời gian này e cũng không hiểu được điều này.

Đào Phương lại nói, „Hai người bạn của tôn cô gia, lão bộc đã sắp xếp họ ở nơi gần bên cạnh ân Long Cư. ôi, Kinh Tuấn và Đằng Dực thật trái ngược

nhau. Kinh Tuấn thấy mỹ nữ thì hai mắt sáng rỡ, Đằng Dực thì không hề có chút hứng thú nào, thật kỳ lạ!"

ân Long Cư đã ở trước mắt, kể sơ qua về nỗi bi thương của Đằng Dực rồi mới đi về phía căn nhà của hai người Đằng, Kinh.

Kinh Tuấn đang ngồi trên đũa một nô tỳ xinh đẹp, thấy Thiếu Long về thì giật mình đứng dậy, trông rất lúng túng.

Hạng Thiếu Long cười nói, „Cứ tận hưởng đi! Không cần để ý đến ta." Rồi bước vào trong tìm Đằng Dực.

Đằng Dực đang ngồi lặng lẽ một mình trên chiếu, chẳng biết có phải đang nhớ về người thân của mình không.

Hạng Thiếu Long đến bên y, giải thích tình hình trước mắt cho y hiểu.

Đằng Dực nghe xong, nói, „Nếu có hai ngàn tử sĩ, phá thành mà ra cũng không khó, chỉ là đối phó với truy binh thì khó một chút. Nếu có thể, Đằng muốn tự huấn luyện hai ngàn người này."

Hạng Thiếu Long nghĩ một chốc rồi nói, „Để ta thương lượng với Ô Trác thử xem sao."

Đằng Dực nói, „Cứ nói ta là phó thủ của y, đối với việc hành quân đánh trận, ta đã từng bỏ công nghiên cứu rất nhiều về binh pháp xưa nay. Ngày trước còn trong quân đội đã từng đánh nhau với người Tần, người Ngụy, đã học được chút kinh nghiệm."

Hạng Thiếu Long biết người này không khoa trương, nói như thế, hẳn đã rất chắc chắn, cả mừng nói, „Vậy đừng chậm nữa, chúng ta hãy lập tức đi tìm Ô Trác."

Đặng Dực rất thích thú với tác phong nói là làm của gã nên vui vẻ đáp ứng ngay.

Khi Hạng Thiếu Long dắt y đến gặp Ô Trác, hai người vừa gặp đã như bạn cũ, nói chuyện rất hợp ý, cả hai đều lấy làm tiếc vì gặp nhau muộn thế này.

Hạng Thiếu Long trong lòng vui lắm, sợ Ô Đình Phương trách nên để lại hai người, một mình bỏ đi.

Cái chết của Ni phu nhân một lần nữa đốt cháy ngọn lửa thù hận của gã đối với Triệu Mục, đồng thời cũng biết được sự quan trọng nếu ra tay trước.

Chuyện quan trọng trước mắt là liên lạc với Doanh Chính, sau đó thoát khỏi Hàm Đan.

Nghĩ tới đây, lòng quặn thắt nhớ đến Mỹ Tàm Nương.

ông trời quá tàn nhẫn với gã, nhưng cũng mong đừng có chuyện bất hạnh xảy ra cho nàng.

Gã cũng bắt đầu tu tâm dưỡng tính, nếu không có đủ sức bảo vệ cho người mình yêu thì không nên gây thêm tình nghiệt nữa.

Đối với những người quen biết Hạng Thiếu Long mà nói thì đó chính là sự chuyển biến về tư tưởng khiến người ta khó tin.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44: Sắp Đặt Mưu Kế

H

ạng Thiếu Long về đến ẩn Long Cư, Ô Đình Phương, Đình Phương Thị cùng bốn tên nô tỳ đang đứng đợi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ô Thị Lô gọi gã và Ô Đình Phương cùng dùng điểm tâm.

ăn uống xong, Ô Thị Lô nói với Hạng Thiếu Long, „Sau khi Ô Trác quay về đã báo tỉ mỉ với ta chuyện Thiếu Long ở nước Ngụy, chúng ta rất vui mừng. Thiếu Long con không chỉ cơ trí mà còn gan dạ hơn người, lại thêm rất hiệp nghĩa, Phương nhi gả cho con thật là phước phận của nó."

Ô Đình Phương nghe vị gia gia khó tánh của mình khen phu lang như vậy nên rất mừng rỡ.

Khi Hạng Thiếu Long đang nói mấy lời khiêm tốn thì Ô Thị Lô nói, „Hai ngày hôm nay chúng ta đã chọn thời gian để cho con và Đình Phương bí mật cử hành hôn lễ, Đình Phương Thị sẽ là tiểu thiếp của con. Thiếu Long có ý kiến gì không?

Hạng Thiếu Long đứng dậy khấu đầu tạ ơn, Ô Đình Phương vừa then vừa vui, cúi đầu không nói.

Ô Thị Lô nói tiếp, „Triệu Nhã hiện giờ đối với sự thành bại của chúng ta có tác dụng rất hệ trọng, chỉ có thông qua ả, con mới có thể tiếp xúc với mẹ con Doanh Chính, may mà ả say mê con, Thiếu Long phải lợi dụng mối quan hệ này."

Ô Đình Phương giận dữ nói, „Gia gia, Nhã tỷ và Thiếu Long là thật lòng yêu nhau."

Ô Thị Lô nói, „Đàn bà con gái, hiểu được chuyện gì."

Hạng Thiếu Long không muốn tranh luận với lão, cũng khó trách lão, vì tiếng tăm của Triệu Nhã quá xấu, không ai tin nàng đã tu tỉnh, ngay cả bản thân cũng không chắc được.

Ô Thị Lô nói, „Đêm qua Quách Tùng sai người chuyển lời mời Thiếu Long đêm nay đến phủ của y để dự yến, để chúc mừng đánh cắp thành công Lỗ Công bí lục, thực khách còn có Triệu Mục, cự tử của Triệu Mặc là Nghiêm Bình và Triệu Bá, như thế e rằng chẳng phải đơn giản là chúc mừng thành công."

Hạng Thiếu Long nghe xong nhú mào, nói, „Con có thể đem theo một vài người không?"

Ô Thị Lô nói, „Đương nhiên có thể! Con giờ đây là tôn tử của Ô gia, lại lập được quân công, thân phận đã khác ngày trước, không có vài gia tướng đi theo, còn ra thể thống gì."

Hạng Thiếu Long nghĩ một lát rồi nói, „Thiếu Long có chuyện vẫn chưa rõ. Hiếu Thành vương và bọn Triệu Mục đều mang họ Triệu, phải chăng có mối quan hệ huyết thống, tại sao họ lại lẫn lộn với nhau như vậy? Thậm chí có thể thông hôn với nhau?"

Ô Thị Lô ngạc nhiên nhìn gã rồi nói, „Ta cũng bị con làm cho lăm cẩm. Người miền sơn dã của các con không hề nói đến chuyện huyết thống thân sơ, tại sao lại nhắc những chuyện này?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ đến "xuất thân" thật sự của mình, đáp bừa, „Con chỉ lấy làm lạ là tại sao người trong hoàng tộc lại học như chúng con?"

Ô Thị Lô làm sao đoán được gã là người của thời đại khác, dù có nói ra lão cũng chẳng tin, nói, „Người họ Triệu có hai loại, một người là Triệu tộc thật sự, nhưng qua nhiều đời, quan hệ huyết thống cũng nhạt đi nhiều, không ai để ý đến nữa, thậm chí còn khích lệ người cùng họ thông hôn với nhau. Một loại khác là người được Triệu vương ban cho họ Triệu, Triệu Mục là một ví dụ."

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Ô Thị Lô nói tiếp, „Có hai người mà Thiếu Long con phải đề phòng, đó là Tín Lăng quân của nước Ngụy và Điền Đan của nước Tề, hai người này đều vô cùng lợi hại, cao thủ dưới trướng nhiều như mây, con đã đánh cắp Lỗ Công bí lục, lại giết Ngao Ngụy Mâu, chúng sẽ không tha cho con đâu. Trừ phi chúng không động thủ, nếu không sẽ không dễ đối phó đâu."

Hạng Thiếu Long nói, „Thiếu Long đã chuẩn bị, gia gia yên tâm!"

Ô Thị Lô cười lớn, đưa tay vỗ vai gã nói, „Tốt! Đó mới chính là tôn tế tốt của ta."

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Dù trong thế kỷ XXI, thu thập tin tức tình báo vẫn là nhiệm vụ đầu tiên, nhưng thời ấy có thể dựa vào vệ tinh nhân tạo, giờ đây chỉ có thể dựa vào đôi tai và con mắt của con người.

Hạng Thiếu Long bàn bạc với Đào Phương một lúc về chuyện ấy, đặt ra kế hoạch làm thế nào để họ do thám cách mà Triệu Mục sẽ đối phó với họ. Sau đó lại còn mở rộng mạng lưới tình báo đến Quách Tùng, Triệu Bá, Nghiêm Bình, và bọn người của Triệu Mục là đại phu Quách Khai và tướng quân Nhạc Thừa. Bàn bạc xong thì Ô Đình Phương đến phủ của Triệu Nhã.

Đằng Dực và Kinh Tuấn trở thành thị vệ cận thân của gã, chỉ cần gã bước ra khỏi cổng phủ thì theo sát gã như hình với bóng.

Ô Trác lại chọn thêm mười tay hảo thủ làm tùy tùng cho gã, nhóm người ấy đã từng theo gã đến Ngụy, đã sớm có tình cảm sâu đậm với nhau.

Đường phố Hàm Đan có sức sống hơn trước nhiều, người cũng đông hơn. Nhìn lối phục sức và nghe khẩu âm cũng biết có nhiều thương nhân đến từ nơi khác, có thể thấy nước Triệu đã dần dần khôi phục được nguyên khí như trước trận Trường Bình.

Hạng Thiệu Long cùng Ô Đình Phương sánh vai nhau đi trên đường, phía sau là Đổng Dực và Kinh Tuấn, xung quanh là các tử đệ thân binh của Ô gia.

Gã không khỏi lòng sinh cảm khái.

Nhớ lại lúc mới đến Hàm Đan, lang thang giữa đường, cả một Đình Phương Thị mà không bảo vệ nổi, lòng gã suy nghĩ rất mông lung.

Nhưng tất cả trước mắt chỉ như một ngôi thành xây trên cát, chỉ cần một cơn sóng là tất cả chẳng còn gì.

Sự thực cả một quốc gia cũng có thể tử diệt như vậy.

Cuộc đời lúc này như một giấc mộng.

Tại sao lại phải cứ mơ hồ mãi trong giấc mộng ấy?

Dù có sống hết mình với thời đại này, gã cũng khó có cảm nhận như những người khác, bởi vì dẫu sao gã cũng là người của thời đại khác, có kinh nghiệm hơn hai ngàn năm, cho nên so bất cứ hiền nhân trí giả nào của thời này cũng hiểu biết nhiều hơn, cũng khách quan hơn.

Ô Đình Phương cứ nhìn gã mỉm cười, cả hai bước vào phủ Nhã phu nhân.

Triệu Nhã đứng ở khách sảnh chào đón họ.

Hạng Thiếu Long đặc biệt giới thiệu cho nàng Đặng Dực và Kinh Tuấn, hạ giọng nói, „Công phu dạ hành của Kinh Tuấn rất giỏi, trèo rào vượt tường như đi trên mặt đất, nếu ta có chuyện gặp với nàng, sẽ sai y đến tìm nàng."

Sau khi đặt ra những tín hiệu liên lạc đơn giản, Nhã phu nhân mỉm cười, „Thiên nhi đang chờ chàng phía trong."

Hạng Thiếu Long vừa mừng vừa ngạc nhiên hỏi, „Hiếu Thành vương chấp nhận yêu cầu ấy của nàng à?"

Triệu Nhã kéo gã và Ô Đình Phương vào nội đường. Đặng, Kinh hai người ngồi ngoài khách sảnh. Vừa đi vừa nói, „Ta hiến kế cho vương huynh, bảo rằng sẽ truyền cho Thiên nhi bí quyết quyền rũ nam nhi để sau này Thiên nhi đến làm vương phi của nước khác thì có thể lợi dụng điều này để làm lợi cho đại Triệu chúng ta. Con người vương huynh vốn là kẻ ba phải, sau khi bị ta thuyết phục một hồi thì đã đồng ý."

Hạng Thiếu Long thầm khen Triệu Nhã lắm mưu nhiều kế, nói, „Thì ra Triệu Mục không phải họ Triệu, chẳng biết gã là người gì, gốc gác ra sao?"

Triệu Nhã nói, „Chuyện này ở Hàm Đan không ai dám nhắc đến, bởi vì Triệu Mục bất chấp thủ đoạn đối phó với những kẻ truy cứu thân thế của y. Năm y đến Triệu chỉ mười bốn tuổi, do một nội thị dẫn kiến, vì Triệu Mục kiếm pháp cao minh, làm người lại khôn ngoan, lại thỏa mãn được sở thích bịnh hoạn hiếu nam sắc của vương huynh, cho nên rất mau chóng lấy được lòng vương huynh. Lúc ấy vương huynh vẫn chưa ngồi lên vương vị, nhưng vì mối quan hệ giữa hai người mật thiết, ngay cả chúng tôi cũng không nói được. Chỉ không ngờ, ngày nay ngay cả nguyên nhân cái chết của Triệu Ni, vương huynh cũng để Triệu Mục một tay che trời, giờ đây người trong cung đối với vương huynh rất nhát nhẽo, Thiếu Long cố nén không nhớ đến Triệu Ni, bình tĩnh hỏi, „Tên nội thị dẫn kiến ấy còn không?"

Triệu Nhã nói, „Vương huynh ngồi lên vương vị chẳng bao lâu, tên nội thị ấy bị người ta phát giác là đã trượt chân ngã xuống giếng chết ngạt. Lúc ấy chúng tôi cũng không hoài nghi, giờ đây chàng hỏi lại, ta mới nghĩ đến người ấy chắc là bị Triệu Mục giết chết để diệt khẩu."

Hạng Thiệu Long nói, „Nội thị ấy phải chăng là người Triệu?"

Nhã phu nhân nghĩ ngợi một lúc rồi nói, „Ta cũng không rõ, nhưng điều tra thì không khó lắm."

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện điều tra này phải tiến hành bí mật."

Triệu Nhã giận dữ nói, „Được rồi! Cần gì chàng phải cản dận như thế!"

Hạng Thiệu Long định nói tiếp thì Triệu Thiên đã ào vào lòng gã, run rẩy ôm chặt lấy gã.

Ô Đình Phương cười nói, „Tam công chúa, thì ra công chúa say mê chàng đến thế!"

Triệu Thiên ái ngại rời khỏi Hạng Thiệu Long, kéo tay Ô Đình Phương ra tòa tiểu lâu gần đó, hai người cười nói vui vẻ, rõ ràng rất thân mật với nhau.

Lúc này Hạng Thiệu Long mới nói với Nhã phu nhân về chuyện của Doanh Chính.

Nhã phu nhân nhìn gã đắm đuối một hồi rồi nói, „Hạng lang đừng trách Nhã nhi tò mò, hình như lúc chàng mới tới đã rất muốn tìm hiểu về mối quan hệ giữa Ô gia và Lã Bất Vi, tại sao chàng có thể đoán trước được điều đó?"

Hạng Thiệu Long á khẩu, với một người thông minh như Triệu Nhã thì giải thích thế nào cũng không ổn, bởi vì với thân phận và địa vị của gã lúc ấy không thể nào biết được sự tồn tại của Doanh Chính.

Nhã phu nhân ngồi vào lòng gã rồi nói, „Dù chàng có bí mật gì, Nhã nhi vẫn không thềm để ý, chỉ cần chàng yêu thương thiếp là được."

Hạng Thiệu Long giật mình, hôn nàng rồi nói, „Nàng có cách gì sắp xếp cho ta gặp Doanh Chính được không?"

Nhã phu nhân thở dài, „Sắp xếp cho hai người gặp nhau thì không khó, khó nhất là Nhã nhi phải hy sinh mình, vấn đề là không thể nào giấu được Triệu Mục. Vả lại gặp Doanh Chính cũng bằng thừa, người này suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc, chẳng khác gì phế nhân, y lại tin rằng Triệu Mục là ân nhân và bằng hữu của mình, nếu một mai y tiết lộ với Triệu Mục bí mật của chàng thì càng hỏng bét!"

Doanh Chính là người như thế này hay sao?

Hạng Thiệu Long nói, „Vậy mẫu thân Chu Cơ của y thì như thế nào?"

Nhã phu nhân nói, „Đó là một nữ nhân rất thông minh lợi hại, giờ đã hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài không lớn hơn thiếp bao nhiêu, thật sự là một vưu vật hiếm thấy. Triệu Mục đã từng chung chạ với mẹ, nhưng theo thiếp thấy mẹ chỉ vì cầu tồn mà thôi. Người đàn bà này dã tâm rất lớn, tuyệt đối không trung thành với ai cả, kể cả Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long chợt nảy ra một kế, nói, „Vậy thì tốt, ta sẽ bắt đầu từ nữ nhân này."

Chỉ cần ả có dã tâm, không muốn ở lại Hàm Đan làm con tin thì lão tử sẽ có cơ hội. Nói không chừng phải hy sinh một chút nhan sắc, để đánh bại Triệu Mục, bất cứ thủ đoạn nào cũng phải sử dụng.

Về đến Ô phủ, vừa ăn cơm xong, Triệu Nhã sai người đến tìm bảo gã lập tức phải đến phủ nhân phủ ngay, lại nhắc nhở đừng dắt Ô Đĩnh Phương theo.

Hạng Thiếu Long chột nổi da gà, đổ mồ hôi hột. Từ biệt Ô Đình Phương và Đình Phương Thị, chỉ dắt theo Đăng Dực và Kinh Tuấn vội vàng đến phủ nhân phủ.

Triệu Nhã đứng chờ họ ở khách sảnh, sắc mặt trầm trọng nói, „Tinh vương hậu đã đến, „ rồi nghiêng răng nói tiếp, „Tên gian tặc Triệu Mục quả thật không tha cho chàng."

Hạng Thiếu Long nói, „Xem ra phải lập tức vào cung gặp Hiếu Thành vương thỉnh tội. Không ngờ chỉ có thể kéo dài được một ngày."

Triệu Nhã nói, „Tình hình không xấu như thế đâu. Tinh vương hậu muốn gặp riêng chàng." Rồi cười hì hì nói, „Người đàn ông đẹp trai quả thật cũng có lợi lắm."

Hạng Thiếu Long cười mỉa, vào trong nội sảnh gặp Tinh vương hậu.

Tinh vương hậu lưng xoay về hướng gã, mặt nhìn ra cửa sổ, cho bọn nô tỳ lui ra rồi lạnh lùng nói, „Hạng Thiếu Long người thật lớn gan! Không sợ chết hay sao? Ngay cả tam công chúa mà cũng dám đụng."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm muốn diễn kịch thì cũng phải diễn cho giống, quỳ xuống nói, „Thiếu Long đối với công chúa là chân thật, mong Tinh vương hậu lưu tình."

Tinh vương hậu đột nhiên quay lại, mắt phượng đầy oai, mặt vẫn lạnh lùng, „Bốn hậu mặc kệ các người có thật lòng hay không. Nếu đại vương biết chuyện này thì sẽ cho rằng người đưa công chúa về Hàm Đan là chỉ vì mình, đó chính là tội khi quân Ngay cả đại vương cũng không có cách nào tha cho người. Giờ đây người lại không biết sự việc nặng nhẹ, uống cho ta coi trọng người."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chuyện đã không xong. Xem vẻ mặt và ngữ khí của nàng, tuyệt đối không phải đơn giản uy hiếp mình để trộm chút tình, thật đã quá đánh giá thấp nàng. Nhớ lại Bình Nguyên phu nhân đã từng nói trong kế hoạch tam tấn hợp nhất có chuyện thông hôn với nhau, mà chính mục cũng là mỹ nữ quý tộc nước Hàn gả đến nước Triệu, nên quỳ xuống nói, „Thiếu Long biết tội, xin vương hậu cứu mạng!"

Tinh vương hậu đã bốt lạnh lòng hơn, thở dài nói, „Hạng Thiếu Long! Người đứng dậy đi!"

Hạng Thiếu Long đứng dậy.

Tinh vương hậu quay người lại, nhìn ra cửa sổ, chậm rãi nói, „Chuyện này ta phải làm sao đây? Nếu giấu cho người thì sớm muộn cũng bị kẻ khác phát hiện, lúc ấy cả ta cũng không tránh được tội, nếu người Ngụy lập tức đến rước công chúa, người bảo sẽ có hậu quả gì đây?"

Hạng Thiếu Long bạo dạn bước đến phía sau Tinh vương hậu, nhỏ nhẹ nói, „Tinh vương hậu yên tâm, Ngụy vương vốn rất muốn thối hôn. Vả lại Triệu Mục cũng tìm cách phá hoại, cho nên cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài cho đến nửa năm sau, dù cho tam công chúa có gả đi một lần nữa, Tinh vương hậu cũng có thể phui tay sạch sẽ."

Tinh vương hậu lặng yên một hồi rồi trầm giọng nói, „Ta mạo hiểm giấu diếm cho các người, đối với ta có lợi ích gì?"

Hạng Thiếu Long thầm bảo cơ hội đã đến, nói dứt khoát, „Tinh vương hậu nếu có gì cản ngại, Hạng Thiếu Long này dù dầu sôi lửa bỏng, chết vẫn không từ nan."

Tinh vương hậu vẫn không quay người lại, lạnh nhạt nói, „Vậy người hãy giết cho ta một người!"

Hạng Thiếu Long bước đến gần, nắm lấy cánh tay nàng, rồi ôm sát nàng lại, ghé sát tai nàng nói, „Người Tinh vương hậu muốn giết phải chăng là Triệu Mục?"

Tinh vương hậu run rẩy, ngã vào lòng gã nói, „Giao dịch với người thông minh như người, quả thật đã tiết kiệm được nhiều lời Triệu Mục ngày nào chưa chết, Triệu quốc sẽ chẳng có một tia hy vọng, một vương hậu như ta đây cũng chỉ có danh mà thôi."

Hạng Thiếu Long nói, „Thần đã hiểu! Còn một người nữa phải không?"

Người đó đương nhiên là Hiếu Thành vương, chỉ cần giết chết Triệu Mục và Hiếu Thành vương, con trai của Tinh vương hậu sẽ lên ngôi. Tinh vương hậu lúc đó sẽ được phong làm thái hậu, mà con trai của nàng cũng còn nhỏ, triều chính tự nhiên sẽ lọt vào tay nàng, lúc ấy Triệu Thiên có còn là xử nữ hay không cũng chẳng sao cả.

Người thời này để giành lấy quyền lực vào tay mình, không từ một thủ đoạn độc ác nào, vợ giết chồng, con giết cha.

Tinh vương hậu bị gã ôm đến mềm nhũn người, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo lắm, nói nhỏ, „Đó là người nói thôi, người ta muốn đối phó chỉ có Triệu Mục mà thôi. Đại vương cũng không muốn trọng dụng người, chỉ vì người trở thành người của Ô gia, mà Ô ứng Nguyên ngầm đi lại với người Tần, sớm muộn gì cũng sẽ bị giết cả gia tộc. Nhưng nếu người trừ được Triệu Mục, có lẽ ta sẽ bảo vệ cho người, nói không chừng cũng sẽ trọng dụng người."

Rồi quay lại nắm lấy tay gã, „Ta xưa nay không nói chơi, trong vòng ba ngày, ta muốn người hãy đưa cho ta một kế hoạch chu toàn, được chăng?"

Câu cuối cùng ấy rất mềm mỏng, tựa hồ như nàng cầu xin Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ người đàn bà này quả thật lợi hại như Bình Nguyên phu nhân, cần phải cho nàng biết giá trị lợi dụng của mình, nói, „Cần gì ba ngày, giờ đây thần có thể cho vương hậu một đáp án ngay."

Dừng một lúc rồi nói tiếp, „Đối phó với Triệu Mục, không ngoài hai con đường văn và võ, võ đương nhiên là hành thích y, văn là điều tra gốc gác của y, sau đó dùng kế hãm hại y. Theo thần suy đoán, y chính là gian tế của nước khác phái đến, tìm cách phá vỡ nội bộ đại Triệu của chúng ta. Nếu vẫn còn có chút lòng với đại Triệu thì sẽ không làm vậy. Tình vương hậu hai mắt sáng lên, nhìn gã chăm chú nói, „Con người người quả thật không đơn giản, nhưng phải nhớ rằng đối phó với Triệu Mục phải vừa nhanh vừa hiệu quả, nếu không sẽ trúng gian kế của y khiến cho người ngốc đầu không nổi."

Hạng Thiếu Long trong mắt hiện lên tia thù hận nóng bỏng, nghiêng răng nói, „Cái chết của Ni phu nhân đã khiến cho hạ thần và y không đội trời chung. Vương hậu hãy yên tâm!“

Tình vương hậu nói, „Thiếu Long! Ta phải đi đây. Hãy nhớ rằng đừng tùy tiện tìm ta, ta sẽ liên lạc với người sau."

Nhìn dáng bà khuất ngoài cổng, Hạng Thiếu Long vẫn chưa có được cảm giác thoải mái. Người đàn bà này quả là có khả năng khổng chế. Loại đàn bà này là đáng sợ nhất, tùy lúc có thể quay mũi súng lại đối phó với mình lúc nào không hay, còn gã chỉ là công cụ hữu dụng trong tay của nàng mà thôi!

Hạng Thiếu Long đến bên Triệu Thiên nói, „Không sao rồi!"

Triệu Thiên lo lắng nói, „Quả thật không cần phải sợ à? Nếu Thiên nhi liên lụy cho chàng, Thiên nhi chỉ đành..."

Hạng Thiếu Long đưa tay ngăn nàng lại, quay sang Triệu Nhã nói, „Nàng hãy chăm sóc cho Triệu Thiên, ta sẽ sai Kinh Tuấn dẫn vài hảo thủ đến giúp

cho bọn gia tướng của nàng. Khi cần thiết thì cũng phải động thủ."

Triệu Nhã nói, „Đừng làm như thế! ở Hàm Đan, ta có đủ lực lượng để bảo vệ mình và Thiên nhi, huống hồ chi vương huynh vẫn còn coi trọng ta."

Nói rồi kéo Hạng Thiếu Long qua một bên, hạ giọng nói, „Chàng sai ta điều tra tên nội thị đã dẫn kiến Triệu Mục đã có chút manh mối. Theo lời một cung nữ già nói, tên nội thị ấy tên Hà Đán, là người nước Sở, trước kia rất được tiên vương sủng ái và tin tưởng, nhưng tin tức ấy có tác dụng gì đâu?"

Hạng Thiếu Long nói, „Giờ đây vẫn chưa biết tác dụng gì. Nhưng Triệu Mục rất có khả năng là người nước Sở phái đến, nhiệm vụ là ngăn chặn không để cho tam Tấn hợp nhất."

Triệu Nhã gật đầu nói, „Rất có lý, điều này cũng giải thích vì sao Triệu Mục có liên hệ với Ngao Ngụy Mâu, bởi vì Triệu Mục chính là đại diện cho lợi ích chung của Tề và Sở, chúng đều không muốn tam Tấn hợp nhất."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Nhưng dù biết chuyện này, trong thời gian ngắn cũng khó lợi dụng điều này để lật ngã Triệu Mục."

Nhã phu nhân nói, „Chuyện này hãy giao cho ta, đừng quên rằng Nhã nhi là chuyên gia ngụy tạo, chỉ cần có chút manh mối thì có thể ngụy tạo mật thư của người Sở trao cho Triệu Mục. Sau đó khéo léo để rơi vào tay vương huynh, ta và Tinh vương hậu sẽ đứng bên cạnh đổ dầu vào lửa, Triệu Mục lúc ấy sẽ khó lòng thoát tội."

Hạng Thiếu Long vui mừng lắm, nói, „Ta sẽ sai Đào Phương giám sát tất cả những người Sở mà Triệu Mục tiếp xúc, nếu có thể tìm ra chứng cứ thực sự thì càng lý tưởng hơn."

Sau một hồi tình tự, Hạng Thiếu Long quay về Ô phủ, vừa mới đặt chân vào cổng, tên lính giữ cửa nói, „Cự tử Nghiêm Bình tiên sinh đến tìm tôn cô gia, đại thiếu gia đang tiếp y."

Thiếu Long than thầm trong bụng, đánh liều bước vào.

Ô ứng Nguyên thấy gã quay về thì mượn cớ bỏ đi chỉ để lại hai người trong khách sảnh.

Nghiêm Bình nhìn gã nói, „Hạng huynh đại triển thần oai ở Ngụy khiến cho ai cũng khen hết lời, nhưng Hạng huynh cũng đang nguy hiểm. Hạng huynh có biết điều đó không?"

Hạng Thiếu Long rất có thiện cảm với lối nói trực tiếp và thẳng thắn của y, nhưng vì chuyện của Nguyên Tông nên rất khó hợp tác với người này, thờ dài nói, „Đố kỵ người khác là hạng tầm thường, điều đó cũng khó tránh được."

Nghiêm Bình nhắc lại hai lần câu đố kỵ người khác là hạng tầm thường sau đó nói tiếp, „Lời của Hạng huynh đầy ý tứ, thất kính thất kính!" rồi nhìn thẳng vào gã nói, „Chả trách nào Nguyên Tông chấp nhận đưa Cự tử lệnh cho huynh."

Hạng Thiếu Long nhú mày, „Cự tử chẳng phải đã bảo Cự tử lệnh không có ở chỗ của ta hay sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi như thế?"

Nghiêm Bình bình tĩnh nói, „Rất đơn giản, bởi vì Cự tử lệnh không có trên người Nguyên Tông."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Sao chuyện này đến hôm nay cự tử mới biết?"

Nghiêm Bình lạnh lùng nói, „Ngày hôm đó chúng ta vây công Nguyên Tông, tuy trọng thương, nhưng hắn vẫn chạy thoát, gần đây mới phát hiện hắn chuồn đến Sở, vì thương thế tái phát mà chết. Cự tử của Sở Mặc là Phù Độc, tìm không ra Cự tử lệnh trên người khác, nửa đêm tập kích phủ Tín Lăng quân. Dù hao binh tổn tướng nhưng vẫn để cho huynh chạy thoát."

Rồi nói với vẻ ngạc nhiên, „Không biết tại sao Phù Độc biết Nguyên Tông giao Cự tử lệnh cho Hạng huynh?"

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, đương nhiên là Triệu Mục đã cho người Sở biết. Từ đây có thể thấy rằng Triệu Mục có mối quan hệ mật thiết với người Sở, cho nên người Sở mới có thể mau chóng nhận được tin mới mẻ này.

Nghiêm Bình nói, „Cự tử lệnh chẳng có tác dụng gì với người ngoài, ngược lại còn gây thêm họa, Hạng huynh nếu có thể giao trả cho bốn tử, bốn tử tất sẽ có báo đáp."

Hạng Thiệu Long quả thật cũng muốn giao Cự tử lệnh cho y để tránh thêm phiền phức. Nhưng Nguyên Tông thà chết cũng không giao Cự tử lệnh cho Nghiêm Bình, rõ ràng y có cái lý của mình, mà Nguyên Tông đã hy sinh bản thân để giúp mình chạy tới Hàm Đan, cho nên dù thế nào cũng không thể phụ lời ký thác ấy được. Cho nên dù cho làm như thế chỉ có hại mà không có lợi, gã cũng phải kiên trì.

Rồi mỉm cười nói, „Dù Cự tử lệnh không ở trên người Nguyên huynh, rất có thể y giấu ở một nơi nào đó, hoặc giao cho người khác, tại sao cự tử cứ khẳng định là trên người Hạng mỗ?"

Nghiêm Bình không vui nói, „Vậy là Hạng huynh đã không chịu giao Cự tử lệnh ra, đó quả là một hành vi bất trí, giờ đây người muốn hại chết Hạng huynh ở Hàm Đan rất nhiều, nếu thêm ta vào nữa, Hạng huynh ứng phó có nổi không?"

Hạng Thiệu Long cười lạnh lùng nói, „Cái chết của Nguyên huynh, nói cho cùng cũng bởi vì người, thù này Hạng mỗ chưa tính sổ với người, người còn dám đến đây uy hiếp Hạng mỗ."

Nghiêm Bình đứng phắt dậy, lạnh nhạt nói, „Hay lắm, Hạng Thiệu Long! Người cũng có gan lắm, đêm nay nếu người có thể an toàn đến Quách phủ

thì hãy để cho bốn tử lãnh giáo Mặc tử kiểm pháp của các hạ." Cười ba tiếng rồi bước ra như cơn gió.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, con người ta chỉ toàn lấy nhiều để hiếp ít, chẳng lẽ lại sợ người? Rồi đi tìm bọn Đằng Dực, Ô Trác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tam Đại Sát Chiêu

N

guyên Tông đã chết thật rồi!

Một nỗi bi thương trào dâng trong lòng Hạng Thiếu Long.

Nhớ ngày ấy lưu lạc ở Võ An, Nguyên Tông không những cho ăn cho ở mà còn truyền cho Mặc tử kiếm pháp, ba tháng gần gũi nhau ấy đã giúp gã có khả năng chống chọi với thời loạn thế này.

Nếu không biết Nguyên Tông vì Nghiêm Bình mà chết, gã sẽ không quyết liệt với Nghiêm Bình như vậy, dù cho kẻ địch có là một đối thủ đáng sợ, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng.

Đây quả là một thế giới mà kẻ mạnh xưng hùng, một thời đại vô pháp vô thiên. Nếu không gã đã sớm đi báo cảnh sát, mua bảo hiểm thân thể.

Gã đưa tay móc ra Cự tử lệnh, cảm thấy lạnh lạnh trong tay.

Nghiêm Bình và Phù Độc, những tên phản đồ của Mặc gia, tại sao phải quyết lấy cho bằng được Cự tử lệnh.

Hai chuyện trên người Nguyên Tông không có Cự tử lệnh và Sở Mặc đang đem đột kích phủ Tín Lăng quân, chính là tên gian tặc Triệu Mục đã báo với Nghiêm Bình để gây khó khăn cho mình.

Con người này quả thật độc ác, chỉ cần mấy câu thì khiến gã lâm vào nguy hiểm.

Hạng Thiếu Long nghiên cứu kỹ phù lệnh trong tay mình.

Khi còn ở thế kỷ XXI, gã rất thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, trong những loại tiểu thuyết ấy thường nhắc đến các lệnh bài, chỉ cần có được lệnh bài trong tay thì sẽ có được quyền uy, có thể chỉ huy người khác.

Nhưng Cự tử lệnh này không hề có tác dụng như thế, nếu không Nguyên Tông chỉ cần đưa nó ra là xong, không cần phải bỏ trốn.

Cho nên Cự tử lệnh tất nhiên có một giá trị khác nào đó, không chỉ đơn giản là có giá trị tượng trưng.

Nhưng nếu là như thế, Nguyên Tông tại sao không nói với gã, phải chăng y cũng chưa phá được bí mật này, cho nên trong lòng còn nghi ngờ, chưa nói ra?

Gã nhắm mắt lại, ngón tay di di trên mặt Cự tử lệnh.

Khi ngón tay chạm tới chữ Mặc, hai chấm trong chữ ấy hình như chuyển động, gã giật mình mở mắt ra nhìn kỹ, rồi lại dùng ngón tay cái chà mạnh lên, hai chấm tròn ấy vẫn không động đậy.

Lòng than thầm đang định bỏ cuộc, lại chợt nghĩ nếu dễ dàng phát hiện bí mật của Cự tử lệnh thì Nguyên Tông đã tìm ra từ sớm, vì thế chú ý tìm hiểu nữa.

Chà xát mãi vẫn không có tác dụng, gã bảo Xuân Doanh tìm một chiếc kim, kẹp một trong hai điểm tròn ấy kéo mạnh lên.

Tách một tiếng, điểm tròn ấy được kéo lên, cao hơn toàn bộ bề mặt khoảng nửa thốn.

Hạng Thiếu Long mừng lắm ngồi dậy.

Hạng Thiếu Long lại kéo cao thêm một chút, hai điểm tròn ấy nhô lên cao thành hai trục nhỏ. Rồi gã thử xoay nhẹ trục nhỏ ấy theo chiều kim đồng hồ,

quả nhiên trục nhỏ ấy rời ra, phát ra một tiếng nhỏ như mở khóa.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, hít một hơi dài, xoay trục nhỏ còn lại, nhưng trục ấy vẫn không động đậy, nhưng khi xoay ngược lại với chiều kim đồng hồ thì chuyện lạ xảy ra, tách một tiếng, trục nhỏ ấy rời ra, lộ ra một mảnh vải khoảng năm thốn.

Hạng Thiếu Long biết mình đã may mắn tìm ra được bí mật của Cự tử lệnh.

Mảnh vải ấy được trải ra giường, dài mười hai thốn, trên đó ghi chi chút những chữ nhỏ.

Nửa phần đầu là Mặc Thị binh pháp, nửa phần sau toàn là kiếm pháp, đầu đề có ghi, „Mặc Thị kiếm pháp bổ di tam đại sát chiêu."

Hạng Thiếu Long mừng lắm, đọc qua một lượt, thì ra ba chiêu thức ấy chính là kiếm pháp dùng để công kích, cũng tương tự với kiếm pháp lấy thủ làm chủ của Mặc tử kiếm pháp, chẳng biết có phải là vì Mặc Địch cuối đời tâm ý có thay đổi nên mới sáng chế ra ba chiêu dùng để tấn công, để bổ sung cho Mặc tử kiếm pháp của mình.

Tuy gọi là ba chiêu, nhưng mỗi chiêu có hơn một trăm hình, có thể thấy phức tạp đến mức nào.

Điều kỳ diệu nhất là ba chiêu này có liên quan đến phòng thủ, cho nên có thể phối hợp kín như áo trời với Mặc tử kiếm pháp do Nguyên Tông truyền thụ.

Thức thứ nhất tên gọi là lấy thủ thay công, chỉ thấy những hình vẽ rất sinh động, nào là phép đả tọa, hành tẩu bay nhảy lộn nhào, tất cả các thế đều có, mỗi hình hầu như đều giải thích rõ ràng cách tập và sử dụng, quả thật rất kỳ diệu khiến người ta phải ngưỡng mộ cho tài trí của Mặc Địch.

Thức thứ hai tên gọi lấy công thay thủ. Nếu nói thức thứ nhất vững chãi như núi, thức thứ hai này mạnh như sóng biển. Chỉ là hai thức này, thực tế đã bao gồm hết bí quyết của kiếm đạo, nếu phối hợp với Mặc tử kiếm pháp, uy lực sẽ không biết tăng lên bao nhiêu lần.

Thức thứ ba tên gọi gồm thâm công thủ, thay đổi lại càng phức tạp hơn, nhưng không phải là sự kết hợp giữa hai thức trên, mà là một loại kiếm pháp huyền diệu, không những trong công có thủ, trong thủ có công, chỗ lợi hại là biến hóa vô cùng, tùy thời có thể từ công chuyển thành thủ, từ thủ hóa công. Hạng Thiếu Long xem đến say sưa.

Lúc bấy giờ gã không có thời gian xem phần binh pháp, tay cầm mộc kiếm ra vườn sau, chuyên tâm luyện ba chiêu kiếm ấy.

Hạng Thiếu Long vừa xem vừa luyện, lúc bắt đầu thì còn dừng lại để xem, khi luyện đến quen tay, mỗi kiếm vung ra, hoặc chém hoặc chặt, hoặc đâm hoặc quét.

Gã đã chìm đắm trong bộ kiếm pháp huyền diệu ấy, quên hết mọi thứ, một cảm giác kỳ lạ, từ ngày học được kiếm pháp của Nguyên Tông, đây là lần đầu tiên mới thưởng thức được.

Nhờ tập theo ba chiêu ấy nên thanh mộc kiếm giờ đây trở nên nhẹ nhàng. Rồi gã lại phối hợp với Mặc tử kiếm pháp nguyên bản, luyện lại lần nữa, nhất thời kiếm khí tung hoành, vừa tĩnh vừa động, lúc tĩnh như biển khơi lặng sóng, lúc động như biển khơi thịnh nộ, thay đổi khó lường.

Thời gian qua nhanh, cho đến khi bọn Đằng Dực, Kinh Tuấn và Ô Trác đến tìm, Hạng Thiếu Long biết mình đã luyện được ba canh giờ.

Đối với người chưa luyện Mặc tử kiếm pháp mà nói, ba thức ấy e rằng ba năm vẫn chưa luyện xong, nhưng đối với Hạng Thiếu Long mà nói, ba canh giờ cũng đủ cho gã thay đổi.

Hạng Thiếu Long không hề có cảm giác mệt mỏi.

Trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, theo phương pháp hô hấp kỳ lạ của Mặc Địch, chắc chắn có liên quan đến tiềm lực thần bí trong cơ thể của người ta. Nếu ngày sau có thể luyện tập theo cách đã tọa của ông ta, thì hiệu quả sẽ càng thần kỳ hơn, nói không chừng sẽ trở thành một cao thủ như trong tiểu thuyết võ hiệp, có nội công kỳ diệu.

Hạng Thiếu Long vội vàng thay quần áo rồi ra sảnh đường gặp bọn Ô Trác.

Đặng Dực ngạc nhiên nhìn gã nói, „Hạng huynh thần thái bay bổng, tựa như trở thành một người khác, phải chăng có điều chi đáng mừng?"

Ô Trác nói, „Nhãn thần của tôn cô gia càng sắc bén hơn, quả thật khiến người ta phải kinh khiếp."

Hạng Thiếu Long mừng lắm, lắng sang chuyện khác, „Trước mắt có bao nhiêu người có thể dùng được?"

Ô Trác nói, „Chúng ta có thể điều động được năm sáu trăm người, nhưng nếu như thế sẽ làm lộ thực lực của chúng ta, về lâu dài mà nói có hại chứ không có lợi."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy thì chỉ cần bốn người chúng ta với mười hảo thủ nữa thì cũng có thể được."

Cả ba người kia đều ngạc nhiên.

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu giao phong thẳng thừng, chúng ta chỉ có bại mà không thắng, nhưng giờ đây mục đích của chúng ta chỉ là an toàn đến được Quách phủ."

Kinh Tuấn nói, „Nếu chỉ một mình đệ thì có thể lên vào Quách phủ như chơi."

Ô Trác vui mừng nói, „Có thể tác chiến cùng tôn cô gia, quả thật là một chuyện thống khoái, nào! Chúng ta hãy coi đây Nói rồi móc ra trong người một bức vẽ, đó chính là bản đồ Hàm Đan.

Ô Trác chỉ vào một quả đồi nhỏ nói, „Quách phủ nằm trên quả đồi này, đường chính thức thì có hai, đến trước và phía sau Quách phủ, ngoài ra không phải loạn thạch thì cũng là cây cối um tùm."

Đằng Dực nói, „Chỉ cần đến ngọn đồi này, có cây cối um tùm và loạn thạch che chắn thì sẽ không sợ những loại vũ khí tấn công từ xa như cung tiễn của bọn chúng, lại càng không sợ bọn chúng đông người."

Ô Trác nói, „Vấn đề là chúng tất sẽ sai người theo dõi chúng ta, bọn chúng có thể giết chúng ta bất cứ lúc nào trên đoạn đường dài gần một dặm này."

Hạng Thiệu Long suy nghĩ một chốc rồi nói, „Chúng ta có thể dùng cách bề ngoài ra vẽ sửa đường, nhưng ngầm vượt Trần Thương... ơ!"

Thấy bọn họ ngạc nhiên, gã mới nhớ rằng chuyện ngầm vượt Trần Thương xảy ra vào thời Hán Sở tranh hùng sau này, bọn họ tất nhiên chẳng biết được.

Hạng Thiệu Long vội vàng đổi lời nói, „Ô Trác có thể đồng thời phái ba chiếc xe ngựa, xuất phát về ba hướng khác nhau, bọn Mặc giả ấy đuổi theo ba chiếc xe ngựa, cho đến khi phát hiện không có người thì thực lực đã bị phân tán, lúc ấy chúng ta mới xuất phát, khiến cho kế hoạch của chúng bị đảo lộn, lúc đó chúng ta sẽ ứng phó dễ dàng hơn."

Cả ba người nghe xong đều khen hay.

Kinh Tuấn nói, „Chúng ta có thể lợi dụng các dây móc, vượt qua nhà dân, đi theo người chúng ta, nhất định chúng sẽ lúng túng, không biết làm thế nào mới phải nhỉ?"

Ba người càng nói càng hăng, giống như sắp đánh trận tới nơi.

Cuối cùng Hạng Thiếu Long nói, „Nếu ta là Nghiêm Bình, sẽ sai người nấp dưới chân đồi ở Quách phủ, lúc đó chúng ta có thể dễ dàng nấp trong rừng rậm đối phó với chúng."

Đằng Dực chợt nảy ra một ý, nói, „Hay là để ta và Kinh Tuấn đến trước nơi đó, đặt sẵn bẫy thì càng chắc chắn hơn."

Kinh Tuấn reo lên, „Chuyện này đừng trễ, nhân lúc vẫn còn hai canh giờ nữa buổi tiệc mới bắt đầu, chúng ta hãy mau đi bố trí."

Ô Trác đứng dậy nói, „Người cần thứ gì, ta cũng sẽ cung cấp đầy đủ."

Ba người kia bỏ đi, Hạng Thiếu Long về phòng đem ra thiết bị và phi châm, đai nịt gọn ghẽ xong lại đến nhập bọn cùng Ô Trác.

Trên đường đi thì gặp Đào Phương đang hớn hờ chạy tới.

Đào Phương kéo gã lại nói, „Chúng ta thật may mắn, đã điều tra được một kẻ có thân phận bí mật vừa mới gặp Triệu Mục hôm nay, nghe giọng thì đã biết y là người Sở."

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Có bắt được y không?"

Đào Phương nói, „Y vẫn còn ở trong thành, bắt y thì có lẽ sẽ đánh cỏ động rắn, theo thám tử điều tra, y chỉ đặt phòng cho đến sáng mai. Chỉ cần bước ra khỏi thành, chúng ta có thể bắt sống được y, rồi giam ở mục trường của chúng ta, ta không tin miệng y cứng hơn hình cụ của chúng ta."

Hạng Thiếu Long khoác vai Đào Phương, cười ha ha nói, „Nếu chúng ta có thể nắm được chứng cứ của tên gian tặc ấy, chúng ta sẽ cho y biết lợi hại."

Lúc này hai người đã đến cửa sau, Ô Trác đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa, đợi chỉ thị của gã.

Đào Phương ngạc nhiên hỏi, „Chỉ có một mình tôn cô gia mà sao cần đến ba chiếc xe thế?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Ba chiếc xe này chẳng phải để Thiếu Long ngồi đâu, mà để tặng cho tên đoản mạng Nghiêm Bình ấy!"

Nói xong cười lớn rồi nhảy lên xe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46: Dạ Yến Tại Quách Phủ

T

uyết rơi đầy trời, khí lạnh thấu xương.

May mà không có cuồng phong, nếu không càng khiến người ta thấy khó chịu hơn nhiều.

Ô Trác, Hạng Thiệu Long và hơn mười người nữa đều che nửa mặt cười ngựa rời phủ.

Đến đường lớn thì lập tức chia nhau ra, hai người một tổ, phóng về các hướng khác nhau.

Đầu tiên là ba chiếc xe ngựa, với cách nghi binh này, dù cho ba trăm thủ hạ của Nghiêm Bình đang đợi ở ngoài phủ cũng rất khó khăn khi cùng lúc đuổi theo quá nhiều kẻ hoài nghi như vậy. Huống hồ chi nói không chừng Hạng Thiệu Long không có trong số đó.

Chiêu này buộc bọn võ sĩ của Nghiêm Bình chỉ có thể lùi lại giữ ở trên đường và ở trong khu rừng rậm.

Hạng Thiệu Long và Ô Trác theo một lộ tuyến đã được chọn lựa kỹ càng trước, mau chóng rời khỏi khu viên lâm phía ngoài Ô phủ, đến con đường lớn có cư dân hai bên đường, không chạy về phía Quách phủ mà đội mưa tuyết đi ngược lại về hướng bên trái.

Sau khi ngoái đầu lại xem đối phương có theo dõi hay không, họ đến phía trước một căn nhà lớn, phát ra ám hiệu.

Cánh cửa tức thời mở ra.

Chủ nhân của căn nhà này có mối giao tình rất sâu sắc với Ô phủ cho nên rất vui vẻ cho họ mượn chỗ.

Hai người không kịp chào hỏi đã lẫn vào nhà, sau đó đi theo cửa sau ra con đường phía sau nhà, từ đó mới phóng ngựa về ngọn đồi Tú Việt của Quách phủ.

Chính Ô Trác đã chọn cách đi này, dù cho có bị kẻ địch bám theo, họ cũng có thể dễ dàng cắt được đuôi.

Mưa tuyết quật vào mặt, Hạng Thiếu Long dâng lên trong lòng nỗi niềm cảm khái.

Đến thời đại Chiến Quốc, tuy thời gian mới chỉ gần một năm, nhưng gã đã gặp phải nhiều câu chuyện đau lòng. Cái chết oan khuất của Thư Nhi, Tố Nữ khiến gã đau đớn, nhưng cái chết thê thảm của Triệu Ni, cho đến lúc này gã không thể chịu đựng được.

Nhưng đó là một hiện thực tàn khốc vô tình.

Bỗng nhiên ba mỹ nữ xinh xắn như hoa ấy, mãi mãi biến mất ở thế gian, dù gã có giết được Triệu Mục hoặc Thiếu Nguyên quân nhưng vẫn không thể nào thay đổi được hiện thực này.

Giờ đây đại ân nhân Nguyên Tông của gã rõ ràng đã chết.

ôi, tất cả những điều này là vì cái gì?

Bản thân lúc nào cũng có thể bị kẻ khác giết chết, phải chăng đó là giải thoát, sau khi chết học có cơ hội gặp lại chăng?

Từ ngày ra đời, vấn đề sống chết cứ vây lấy con người. Đó phải chăng là trong một hành trình tạm thời, sự sinh tồn của con người không chỉ dừng lại ở chốn mộ phần.

Vấn đề này chưa hề được giải đáp hoặc chứng minh.

Đáp án của tôn giáo, thiên đường địa ngục, rất có thể là một ước mơ của con người.

Ô Trác đi bên cạnh, lên tiếng, „Tôn cô gia! Phía trước là Tú Việt sơn."

Hạng Thiếu Long bừng tỉnh, lấy lại tinh thần, tiếp tục gióng ngựa về phía trước.

Lúc ấy họ vừa mới rời khỏi căn nhà, đến chân núi chỉ thấy một con đường dốc chạy thẳng lên đỉnh, phía trên là rừng cây cổ thụ, thấp thoáng trong đó là nhà to lâu cao, rất có khí thế, nhưng không thấy dấu vết của phục binh, dưới chân núi có một tòa lầu để bia, trên có đề "Quách thị sơn trang", nhưng không có người canh gác.

Hai người đến khu rừng thưa mà bọn Đằng Kinh đã đặt sẵn ám hiệu, nhảy xuống ngựa.

Khắp nơi đều bao phủ tuyết trắng, cảnh tượng mê người, nhưng không có lợi gì cho việc ẩn nấp hoặc trốn chạy.

Ô Trác đến một gốc cây tìm ám hiệu, đưa tay làm hiệu cho Hạng Thiếu Long bước sâu vào trang.

Hạng Thiếu Long cột bao thanh Phi Hồng kiếm trên tảng, tay cầm mộc kiếm đuổi theo Ô Trác.

Bỗng nhiên bốn phía bỗng có ánh lửa và bóng người bao vây họ lại.

"Keng."

Ô Trác đưa tay rút thanh kiếm liên định, quát lớn một tiếng, xông thẳng về phía trước phá vòng vây của địch, không cho kẻ địch có thời gian làm quen

với địa hình và củng cố vòng vây.

Hạng Thiếu Long còn đang đau đớn với cái chết của mỹ nữ và Nguyên Tông, trong lòng đầy nộ khí, rút thanh mộc kiếm ra, cầm trên tay phải, theo sau lưng y xông vào trong rừng.

Đối phương không ngờ cả hai đều quá hung hãn đến thế.

Hai tên Triệu Mặc hành giả phía trước mặt Ô Trác loạn choạng thối lui, một tên khác vùng trường kiếm ra.

"Keng."

Kiếm dính giao nhau, lửa tung tóe trong bóng tối.

Ô Trác thấy lực đối phương không bằng mình, bạt thanh trường kiếm ra khiến cho môn hộ của kẻ địch trống trơn, khi y giả vờ xoay người để tấn công tên khác, tay trái cầm định kéo về, nhanh như chớp đâm bổ vào chỗ trống ấy của đối phương.

Kẻ ấy cũng chẳng vừa, kéo thanh kiếm về, chặn cây liên đánh lại, nào ngờ quên rằng tay phải của Ô Trác vẫn còn một cây liên định nữa, chỉ thấy lóe lên một cái, Ô Trác vịn eo đâm thẳng cây liên định từ trên xuống bụng đối phương.

Hành giả ấy không ngờ cây liên định của Ô Trác sắc bén như vậy, kêu thảm một tiếng bật ngửa ra sau, máu tươi nhuộm đỏ tuyết trắng, tắt thở tại trận.

Ô Trác không thèm để ý, múa tít hai cây định, xông về phái một tên hành giả đang tấn công tới.

Trận đấu cuối cùng đã mở màn.

Những tên hành giả ấy kẻ nào cũng võ công cao cường, không ngờ chỉ trong một chốc lát đã bị Ô Trác giết một tên, giận lắm, cùng nhau bao vây

lại, nhất thời tiếng quát vang trời.

Phía sau lưng Ô Trác, Hạng Thiếu Long đã sử dụng thế thủ của Mặc tử kiếm pháp, kẻ địch vung tay, hoặc tung chân gã đều nhìn thấy rõ ràng, huống chi kiếm pháp của các nhà đều có chung nguồn gốc, khiến cho gã càng nắm vững thế Công Cửa kẻ địch hơn lòng bàn tay, thậm chí còn nhìn ra được những sơ hở trong đó nữa.

Gã quát lớn một tiếng, tay trái vung thanh Phi Hồng kiếm ra, tay phải chém thanh mộc kiếm, hai tay trái phải cứ thay phiên nhau xuất ra những đòn cương nhu khác nhau.

Mắt gã như bốc lửa, thần sắc bình tĩnh lạnh lùng, giống như đã trở thành một người khác, khiến kẻ khác phải khiếp sợ uy thế Trong lúc giao tranh, ba tên hành giả nữa lại bị thương, một tên bị hạ dưới định của Ô Trác, hai tên kia thì do Hạng Thiếu Long giải quyết.

Một tiếng quát lớn bên phải Hạng Thiếu Long.

Một tên hành giả cao lớn, xem ra cũng có chút địa vị, tay cầm thiết côn từ trong gốc cây xông ra, vệt mấy tên kia xông lên, chân phải đạp phía trước, chân trái phía sau, người nghiêng về phía trước, cây thiết côn sáng loáng dưới ánh lửa, đâm thẳng về phía trước ngực Hạng Thiếu Long, vừa chính xác vừa nhanh gọn.

Hạng Thiếu Long thấy y khi di chuyển mà không hề sơ hở, biết đã gặp phải cao thủ nên không dám sơ hở, thanh Phi Hồng kiếm bên tay trái sử ra chiêu lấy thủ làm công một trong ba đại sát chiêu của Mặc tử kiếm pháp, thu kiếm vào trong, mũi kiếm hơi run, không biết sẽ đâm vào nơi nào của đối phương, ứng phó hai tên hành giả xông vào phía bên trái, tay phải cầm thanh mộc kiếm sử chiêu lấy công làm thủ đâm ra như một con rắn, giao nhau với thiết côn của đối phương.

Mặc tử kiếm pháp lợi hại nhất là lấy ít để đánh số nhiều, tuy đồng thời ứng phó với hai bên nhưng không hề loạn.

Lại thêm nữa đây là loại kiếm pháp trọng cảm giác chứ không chỉ trọng những gì thấy được, cho nên dù có bịt hai mắt, cũng có thể ứng chiến, trong hoàn cảnh tối đen như mực này, chỉ cần vài ánh lửa chiếu sáng, Hạng Thiếu Long đã có lợi hơn.

Tên hành giả cầm thiết côn ấy không ngờ Hạng Thiếu Long bỗng nhiên đưa ra chiêu kiếm tinh diệu như vậy, chỉ cảm giác như cuồng long xuất động, khi đánh cây côn ra, chạm phải thanh mộc kiếm của đối phương thì có cảm giác như đánh vào đại dương, lực của y tan biến không còn chút gì.

Kẻ này thất kinh, rút côn lùi về sau theo bản năng, bỗng nhiên bụng đau nhói, thì ra đã bị dính một cước của Hạng Thiếu Long.

Dù cho gã cố nhịn đau nhưng vẫn kêu thảm một tiếng, bật ngửa ra sau, không ngồi dậy được.

Cú đá ấy tuy không liên quan gì đến ba đại sát chiêu của Mặc tử kiếm pháp, nhưng đối với người ở thế kỷ XXI thì chẳng lạ gì.

Hai tên hành giả khác tưởng Hạng Thiếu Long đã đổi sang thế thủ nên vung kiếm tới, nhưng nào ngờ chỉ trong chớp mắt, kẻ ấy bị chém một kiếm vào cổ tay, còn một tên thì trúng kiếm ngay đùi, kêu thảm lùi về sau, va phải người của phía mình đang xông lên nên đổ kềnh ra.

Không ai ngờ kiếm pháp của Hạng Thiếu Long lại tinh diệu như vậy, rất khác biệt với phong cách Mặc tử kiếm pháp.

Ô Trác cũng không chịu kém, lao vào giữa hai bên địch, tay di chuyển xuống giữa thanh liên kích, áp dụng kiểu đánh áp sát, tuy trên vai đã bị kẻ địch đâm một nhát, nhưng đồng thời cây kích trên tay của y cũng đâm vào ngực tên kia, còn một tên thì cây kích rút về quật thẳng vào mang tai.

Bỗng nhiên hai người tung mình nhảy ra xa mấy trượng.

Phía sau lưng có tiếng nổ.

Hai người đồng thời nhảy ra phía sau, mũi tên bắn vào khoảng không.

Họ tuy đã giết nhiều tên của phía đối phương, nhưng trước tình hình kẻ địch đang kéo đến ngày một đông, rõ ràng rất bất lợi.

Hạng Thiếu Long thấy tình thế bất lợi, dứt thanh Phi Hồng Kiếm vào bao, tay trái rút ra phi châm, liên tục phóng về phía trước.

Điều này quả thật kẻ địch không ngờ tới, trong chốc lát đã có nhiều tên trúng châm ngã xuống đất.

Thấy Hạng Thiếu Long mỗi khi vung tay thì có người chết hoặc bị thương, như là có phép thuật, nên bọn chúng kéo nhau nấp sau thân cây.

Hai người không chậm trễ, vội vàng chạy vào bóng tối, lẫn vào trong khu rừng.

Bọn hành giả rập rập đuổi theo sau.

Khi chạy trong đêm tối, họ không thể thấy được ám hiệu do hai người Đăng, Kinh để lại, may mà trong lúc ấy phía trước vọng lại tiếng quạ đêm.

Hai người biết đó là kẻ của Kinh Tuấn nên vui mừng chạy thẳng về phía đó.

Cây rừng càng lúc càng rậm, tuyết rất dày, quả thật cất bước cũng rất khó khăn.

Cũng không biết đã va phải bao nhiêu gốc cây, phía trước có một ánh lửa rơi xuống như sao xa, thì ra đó là Kinh Tuấn nhảy từ trên cây xuống, nháy mắt với hai người, „Chạy bên này!”

Hai người như gặp được cứu tinh, chạy vội theo y. Trong chốc lát đã tới được con dốc, đến một tảng đá lớn. Phía trên đã thấp thoáng ánh đèn từ Quách phủ hắt ra.

Đằng Dực bỗng nhiên hiện ra trên tảng đá, một chân quỳ, tay cầm nỏ, chăm chú nhìn về phía ánh lửa và bọn người đang truy đuổi.

Cả ba người đến sau lưng y.

Ô Trác lấy làm lạ hỏi, „Huynh muốn làm gì?"

Đằng Dực không trả lời.

ô, Hạng hai người lấy làm lạ, trong rừng rậm lại không thấy rõ kẻ địch, dùng loại vũ khí như cung nỏ thì có ích gì?

Bỗng nhiên phía dưới có tiếng kêu thảm vang lên.

Kinh Tuấn nhảy dựng lên, „Rơi rồi!"

Cả hai đều là những thợ săn giỏi, nên đều là những cao thủ trong nghề đặt bẫy.

Vút một cái, một mũi tên rời nỏ Đằng Dực bay thẳng vào rừng.

Một tiếng rống vang lên.

Kinh Tuấn nói với vẻ khâm phục, „Dạ lâm tiền của Đằng đại ca nổi tiếng vùng biên giới Hàn, ngay cả một con hổ cũng không thoát được. Khi nói, Đằng Dực bắn tiếp ra ba mũi tên, khi ba mũi tên bay ra thì có tiếng người rú lên vọng lại.

Lúc bấy giờ, ô, Hạng mới phát giác phía dưới không còn ánh lửa nữa, thì ra ngọn lửa đã bị Đằng Dực bắn rơi xuống tuyết tắt ngấm.

Đặng Dực cứ tiếp tục bắn từng mũi tên ra, mỗi mũi tên bắn ra thì trúng một người, bọn ô, Hạng thấy thế phục sát đất, bụng nghĩ thầm may mà y chẳng phải kẻ địch, nếu không chết rồi mà chẳng hay chuyện gì cả.

Đặng Dực hạ cung xuống, bình thản nói, „Chẳng còn kẻ nào dám xông lên nữa!"

"Chúng tôi đã sớm lắp đặt dây treo, mở ra một con đường, chỉ cần đu dây mà lên thì có thể kịp thời đến Quách phủ phó yến, „ Kinh Tuấn nhảy căng lên.

Hạng Thiếu Long không ngờ có thể dễ dàng phá vòng vây của Triệu Mặc như vậy. Có thể thấy chiến lược là một chuyện rất hệ trọng.

Lại nghĩ có thể thử uy lực của ba đại sát chiêu với Nghiêm Bình, bất giác hào tình xông lên vạn trượng, hạ giọng nói, „Chúng ta đi!"

Sơn trang của Quách gia nằm trên ngọn đồi được dựng theo thế núi, tuy không có cái khí thế nghiêm mật của Ô gia, nhưng cảnh vật ở đây đẹp hơn Ô gia, trước sơn trang là hai hang bách cổ thụ, cửa lớn đèn đuốc sáng trưng, hai bên tường trái phải đều có treo phong đăng, sáng như ban ngày.

Hạng Thiếu Long báo danh tánh cho bọn giữ cửa, lập tức có một trung niên tự xưng là quản gia, tên Cao Bạch đến đón vào.

Họ đi bằng qua một con đường đá hai bên đều là viên lâm, đi ngang qua một tòa phủ đệ nguy nga thẳng về phía trước Chỉ cần nhìn toàn phủ đệ cũng đủ thấy Quách Tùng giàu có như một vương hầu, Trong khu vườn lại có hai cái đình, đều được xây trong một hồ nước hình chữ nhật, trên có lợp ngói hồng, phía dưới được lát bằng đá trắng, lan can chạm trổ rất tinh xảo.

Trước tiên chưa nói về các kỳ hoa dị thảo, cầu nhỏ nước trong, mà chỉ nói hai đình này thôi thì có thể thấy sự dụng công của người thực hiện.

Sự bố trí các loại cây cối trong vườn rất hữu ý, các loại cây lâu năm đóng vai trò chủ đạo, lại phối hợp thêm các loại cây lá rụng và các loại hoa bốn mùa đều nở, tạo nên một khung cảnh đầy màu xanh, giờ đây tuy khắp vườn đều phủ tuyết, hoa tuyết bay đầy trời, nhưng vẫn khiến người ta nghĩ đến cảnh tượng lúc Xuân Hạ.

Trong vườn chốc chốc người ta lại thấy những tảng đá kỳ lạ, càng khiến cho khu vườn tăng thêm vẻ u nhã.

Căn nhà chính nổi bật trong viên lâm, trông rất có khí thế, chẳng kém hoàng cung là bao nhiêu.

Căn nhà này được dựng theo kiểu từ bắc hướng về nam, phía trước rộng chín gian, đi sâu vào bốn gian, tạo nên một hình chữ nhật, phía dưới được lát bằng các loại đá trắng. Trước nhà còn có một con suối nhỏ, trên có hai cây cầu đá, lan can cầu làm bằng đá bạch ngọc, hùng vĩ tráng lệ khiến người ta không thể nào tin được.

Kinh Tuấn là người sống ở vùng rừng núi nên thấy cảnh này miệng há hốc, ghé tai Hạng Thiệu Long nói nhỏ, „Căn nhà lớn như thế này làm sao ngủ ngon được?"

Hạng Thiệu Long thấy tên quân gia Cao Bạch đang dẫn đường phía trước nên không nghe được đối đáp của họ, trả lời, „ôm mỹ nhân mà sợ ngủ không được hay sao?"

Kinh Tuấn lập tức mặt mày hớn hở rõ ràng là đang nghĩ đến chương trình đêm nay khi quay về Ô phủ. Hạng Thiệu Long nghĩ về hoàng cung, không khỏi nhớ đến Triệu Ni giờ đây đã thịt nát xương tan, nhớ lại cảnh đã cùng nàng gặp gỡ ở viên lâm, lòng đau đớn, hận không đâm mình hai đao để giảm nỗi đau khổ ấy.

Lát nữa đây lại phải cùng Triệu Mục cười nói hỉ hả, bản thân làm sao có thể chịu đựng nổi?

Đằng Dực thấy mặt mũi gã bỗng trắng bệch, hiểu được tâm sự của gã nên đưa tay nắm vai gã trầm giọng nói, „Lấy đại sự làm trọng." Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm giác hiểu nhau.

Hạng Thiếu Long cố nén cơn đau của mình xuống, cố quên đi mọi thứ, bước lên cây cầu đá.

Trong phủ đã bày mười sáu chiếu, chia làm hai bên trái phải.

Khi bọn bốn người Hạng Thiếu Long bước vào, khách khứa hầu như đã đến đủ, Quách Tùng ân cần đón khách, giới thiệu gã cho mọi người.

Triệu Mục đêm nay dẫn theo một đám gia tướng để thị uy, chỉ thấy dáng vẻ to lớn của bọn chúng thì cũng biết đây là những kiếm thủ lợi hại, cả bọn mười hai tên, chiếm bốn chiếu tiệc.

Nghiêm Bình mặc áo gai, ngồi một mình, chân mang một đôi giày cỏ, lần này y phá lệ, có sự tiêu thoát và kiêu ngạo độc lai độc vãng, nếu không phải vì mối thù của Nguyên Tông đã khiến cho cả hai không thể vượt qua trở ngại, nói không chừng Hạng Thiếu Long đã đến giao lưu cùng y, giờ đây chỉ còn cách dùng biện pháp võ lực, một biện pháp thường thấy nhất trong thời này để giải quyết.

Đây là lần đầu tiên gặp được Triệu Bá, quán chủ của Triệu thị võ sĩ hành quán, nghe cái tên thì tưởng rằng y là một đại hán cao to, kỳ thực y còn thấp hơn người bình thường một chút, nhưng người to bè, vai to ngực rộng, khiến cho người ta có cảm giác đó là một tảng thịt hình tam giác, cổ y trông rất lớn, khiến cho người ta nghĩ rằng dù có bóp cổ y thì cũng đừng hòng làm y tắt thở.

Da mặt đen kịt, xương trán gồ lên, khuôn mặt của y hình vuông như một lưỡi cuốc, đôi mắt mở to đầy thần thái, người như có một sức mạnh vô tận, khi bước đi rất có uy thế và khí độ, ngay cả Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy bất ngờ Trước đây gã còn nằm trong đội đặc chủng, đánh nhau là chuyện cơm bữa, nên rất giỏi quan sát đối thủ, nhìn thấy Triệu Bá này, thì lập tức liệt đối phương vào hạng những kẻ khó đối phó nhất.

Có bốn tên đệ tử đi theo y, đương nhiên đều là những kiếm thủ thuộc hạng nhất lưu, nhưng gây chú ý nhất là một cô nương trẻ tuổi tên gọi Triệu Chi.

Xem ra nàng chẳng có vẻ đẹp hấp dẫn người khác, nhưng khuôn mặt của cô mang một vẻ buồn khó tả, cùng với đôi mắt rất đẹp, khuôn mặt thon dài, đôi môi gợi cảm, rất có mê lực của nữ tính.

Đặc biệt là dáng người cao dong dỏng của nàng, nàng cao hơn Triệu Bá đến một cái đầu, chỉ thấp hơn Hạng Thiếu Long khoảng ba thốn, một cô nương cao như thế, bởi vì vận động nhiều nên mới có thân hình đạt chuẩn đến thế, khiến cho người ta có cảm giác nàng là một cánh hạc giữa bầy gà.

Bọn Triệu Bá và Triệu Chi rất lạnh nhạt với Hạng Thiếu Long, khi giới thiệu chỉ gật đầu, rõ ràng không thể giấu được sự thù địch.

Khi Kinh Tuấn nhìn Triệu Chi với vẻ dò xét, nàng càng tỏ vẻ không vui hơn, đôi mắt ánh lên sát cơ khiến cho Kinh Tuấn không dám nhìn nàng nữa.

Ngoài ra còn có hai tên tay sai của Triệu Mặc.

Đại phu Quách Khai ra dáng tiên phong đạo cốt, để râu năm chòm, chỉ là đôi mắt láo liên, chính là điều mà Nhã phu nhân nói, trong bụng chứa toàn những điều xấu xa, trong đám đông này, y tỏ vẻ thân mật với bọn Hạng Thiếu Long nhất Điều gây ấn tượng nhất cho người ta là giọng nói mềm mỏng mà the thé của y.

Tướng quân Nhạc Thừa và Quách Khai đều khoảng ngoài ba mươi tuổi, họ Nhạc đôi mắt lim dim, giống như có thần mà lại không có thần, khiến cho người ta có cảm giác y là một kẻ chìm đắm trong tử sắc, thân hình cao ốm, tay chân linh hoạt, người mặc tướng phục, trông rất có uy thế.

Hai người này đều có mấy tên gia tướng đi theo, chiếm hết bốn chiếu, tiếp theo là hai đứa con của Quách Tùng là Quách Cầu và Quách Đình, đều là hạng tầm thường, ngược lại trong số hơn mười tên gia tướng có một nhân vật có tài tên Thương Kỳ, dù phong độ hay khí chất đều khiến cho người ta biết được người này lắm trí nhiều mưu, hiểu biết phong phú, không thể coi thường.

Sau khi giới thiệu, Quách Tùng mới mọi người ngồi xuống, đầu tiên mời Hạng Thiếu Long ngồi ở chiếu thứ nhất hàng bên phải. Hạng Thiếu Long từ chối không được, đành ngồi vào chiếu khách chính.

Chiếu gia chủ đối diện là Quách Tùng, tiếp theo là bọn Triệu Mục, Triệu Bá và Quách Khai.

Dưới Hạng Thiếu Long và Nghiêm Bình, kẻ lúc nào mặt cũng lầm lì, tiếp theo là Nhạc Thừa. Hai con của Quách Tùng thì ngồi ở chiếu cuối.

Sự thực cho đến lúc này, Hạng Thiếu Long không hiểu tại sao Quách Tùng lại thiết yến mừng công cho mình, giả sử lúc này mình bị kẻ khác làm bị thương, mặt mũi Quách Tùng càng khó coi hơn.

Sau ba tuần rượu, Quách Tùng vui vẻ nói, „Một đời lão phu đều làm bạn với lò luyện sắt, giờ đây tuổi tác đã lớn, chuyện nặng nề giao lại cho con cái, khi rảnh rỗi thì dạo bước nơi non cùng nước tận, đi tìm quặng sắt, nghiên cứu về các loại binh khí. Đối với lão phu mà nói, không có gì quý hơn Lỗ Công bí lục, Thiếu Long lần này giành được bảo vật đem về, người khác có lẽ không biết công của Thiếu Long lớn bao nhiêu, nhưng lão phu là rõ nhất. Nào, hãy cạn chén cho sự trùng hưng của đại Triệu chúng ta!"

Mọi người đều nâng chén, chỉ có Nghiêm Bình vẫn không đụng tới chén rượu trên bàn.

Hạng Thiệu Long thầm kêu khổ, Quách Tùng nói như thế, rõ ràng ý muốn chỉ sự hưng suy của nước Triệu do gã nắm giữ, trong cái thời đại tranh quyền đoạt lợi này tất cả sẽ gây đổ kị cho kẻ khác.

Quả nhiên Triệu Mục và Nhạc Thừa trên mặt đều hiện vẻ không vui, mắt Triệu Bá lóe lên tia hung quang, chỉ có Quách Khai thì vẫn giữ nụ cười, Nghiêm Bình vẫn giữ cái vẻ không hề tức giận, nửa sống nửa chết ấy.

Hạng Thiệu Long âm thầm để ý đến Triệu Chi, nàng mỗi lần nâng chén đều cạn sạch, không để lại giọt nào như kẻ khác Ô Trác rĩ tai Hạng Thiệu Long nói, „Quách Tùng muốn hại tôn cô gia."

Hạng Thiệu Long gật đầu tỏ vẻ đã biết, đáp tạ, „Quách tiên sinh quá khen, mặt tướng chỉ tận lực làm việc theo căn dặn của đại vương và hầu gia, cho nên tất cả mọi chuyện đều do đại vương và hầu gia chỉ thị, mặt tướng chỉ có chút may mắn, không phụ lòng đại vương, mặt tướng thấy chén này phải nên kính hầu gia mới phải."

Mọi người vội vàng nâng chén cùng Triệu Mục.

Bọn Hạng Thiệu Long vừa uống rượu mà vừa rửa thầm tên Triệu Mục gian ác.

Triệu Chi không ngờ Hạng Thiệu Long trả lời lưu loát như vậy, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn kỹ Hạng Thiệu Long.

Sắc mặt Triệu Mục dễ coi hơn một chút, cười ha hả, vui vẻ uống rượu, tỏ vẻ giống như mọi công lao đều do y mà có.

Nhưng ai cũng biết bụng dạ của y, tuyệt sẽ không bị những lời nói lúc này của Hạng Thiếu Long mà động lòng, vẻ mặt hớn hờ này chỉ là giả vờ mà thôi.

Quách Tùng phát tay cho tên quản gia Cao Bạch ở phía sau, Cao Bạch lập tức truyền lệnh, tức khắc có mấy chục nữ tỳ ăn mặc như bướm, bê thức ăn bày ra chiếu, ân cần rót rượu cho khách.

Hạng Thiếu Long đặc biệt chú ý đến Nghiêm Bình, chỉ thấy trên bàn của y chỉ có rau và cơm trắng, rõ ràng Quách Tùng đặc biệt chiếu cố đến nhu cầu của y.

"Yến tiệc ở phủ lão phu trước giờ luôn có ca vũ, nhưng hôm nay cự tử nể mặt đến dự yến, nên tiết mục có chút thay đổi, Quách Tùng cười lớn nói, nói rồi vỗ tay đánh bốp một tiếng.

Bỗng nhiên hơn mười nữ tử bước ra từ hai bên cánh cửa, sau mấy cú nhào lộn đã đứng trước giữa sảnh đường, bắt đầu biểu diễn những trò tạp kỹ vừa nguy hiểm vừa tuyệt vời.

Khi hai nàng phi thân trên vai hai nàng khác rồi đổi vị trí cho nhau, mọi người trừ Nghiêm Bình đều vỗ tay khen hay.

Kinh Tuấn hạ giọng nói với vẻ tự phụ, „Xem thân thủ của ta, sẽ càng vỗ tay thêm nữa!“

Hạng Thiếu Long chẳng thèm để ý. Kinh Tuấn vẫn còn tách trẻ con nên trong lòng đầy hiếu thắng.

Sau khi biểu diễn một vài trò nữa thì rút lui.

Quách Tùng cười nói, „Người phải khen ngợi chính là Chi cô nương, những nô tỳ này của lão phu đều do nàng huấn luyện.“

Mọi người nghe xong vội vàng quay sang Triệu Chi khen ngợi, trong đó Kinh Tuấn to mồm nhất, khiến ai cũng cười nghiêng ngả.

Triệu Chi yếu điệu đứng dậy, lạnh nhạt trả lễ, tựa như không hề để ý đến những lời khen ngợi, khiến cho người ta có cảm giác định lực của nàng rất cao.

Quách Tùng đột nhiên ho khan hai tiếng, nghiêm mặt quay sang nói với Hạng Thiếu Long, „Lão phu nghe nói Thiếu Long và cự tử có chút hiểu lầm, hay là để lão phu làm kẻ hòa giải để giải quyết chuyện này."

Hạng Thiếu Long trong lòng bức lắm.

Quách Tùng hầu như chẳng hề tốt lành gì với gã, thậm chí lại còn quạt gió vào lửa, đâm bên này thọc bên kia, nguyên nhân là vì mối quan hệ giữa Hạng Thiếu Long và Ô gia.

Mấy câu này khiến gã rất khó chịu, dù cho gã lập tức giao ra cự tử lệnh cũng đã đắc tội với Triệu Mục, bởi vì gã đã giấu chuyện mình đang giữ cự tử lệnh với y, nhưng nếu gã không để cho Quách Tùng làm người hòa giải, Quách Tùng cũng sẽ mượn cớ này để đối phó với gã.

May mà Nghiêm Bình lạnh lùng nói, „Đã quá muộn rồi, giờ đây chuyện của bốn tử và Hạng binh vệ chỉ có thể giải quyết theo cách của Mặc môn mà thôi."

Mọi người không cần hỏi cũng biết ngoài vũ lực chẳng còn cách nào khác.

Chuyện Triệu Mặc hành giả phục kích Hạng Thiếu Long, những kẻ có quyền lực ở Hàm Đan này làm sao không biết, lại biết rõ bên phía Nghiêm Bình bị thiệt hại nặng kết thành mối thù sâu không thể gỡ được.

Triệu Mục ung dung nói, „Một người là khách khanh được đại vương coi trọng nhất, một người là ngự tiền kiếm sĩ đại vương sủng ái nhất, không ai

muốn bất cứ bên nào có tổn thương, hay là ngày mai bốn hầu bầm báo đại vương để ngài định đoạt được chăng?"

Quách Khai và Nhạc Thừa cười thầm trong bụng, địa vị của Nghiêm Bình ở Triệu quốc rất cao, gần đây lại thành công đột nhập vào tẩm cung nước Yên để hành sự, được đại vương rất coi trọng, đưa chuyện này đến trước mặt của y thì không cần nói cũng biết kẻ thua thiệt là Hạng Thiếu Long.

Ý nghĩ của hai người này, một lão hồ ly như Quách Tùng sao không biết được.

Y và Ô Thị Lô bất hòa đã không phải là chuyện một sớm một chiều, còn mối quan hệ giữa Ô ứng Nguyên và Lã Bất Vi cũng chính do y tiết lộ với Triệu vương, giờ đây Ô gia lại có một tôn cô gia lợi hại như thế này thì dù thế nào cũng phải di ệt người này ngay.

Lúc đầu y vẫn còn chưa hiểu ý Triệu Mục, nên đưa ra lời để dò xét.

Nhưng giờ đây Hiếu Thành vương rất coi trọng Hạng Thiếu Long, lại có Ô Thị Lô ở sau chống lưng, bọn chúng không dám công nhiên chĩa mũi dùi vào một kiếm thủ trẻ tuổi mới thành danh từ một tên vô danh tiểu tốt.

Triệu Mục trước tiên đưa ra chuyện phải kiểm tra trình tiết của Triệu Thanh, nào ngờ Tinh vương hậu lại có lòng khác nên giấu nhem chuyện này đi.

Vì thế y đã cho Nghiêm Bình biết trên người Nguyên Tông không có cự tử lệnh, khiến cho mối mâu thuẫn giữa hai người càng thêm sâu sắc, lại thêm Quách Tùng mượn cơ mừng công, để tạo cơ hội cho Nghiêm Bình giết gã.

Một kế liên hoàn độc địa như thế này quả thật lợi hại.

Triệu Mục vừa nói Nghiêm Bình trước tiên đã phản đối, „ý tốt của hầu gia, Nghiêm Bình xin lãnh nhận, cự tử lệnh là chí bảo của bốn môn, không thể

lọt vào tay người ngoài được, chuyện này phải lập tức được giải quyết ngay."

Mọi người đều mừng thầm, biết Nghiêm Bình sẽ khiêu chiến với Hạng Thiếu Long.

Triệu Bá cười lớn, nói, „Trận đấu trong cung giữa Hạng binh vệ và Liên Tấn đã chấn động cả nước Triệu, đáng tiếc lúc ấy Triệu mỗ không có mặt ở Hàm Đan, không thể tận mắt chứng kiến, đến nay trong lòng vẫn còn ô mỗ nỗi tiếc nuối.

Giờ đây Triệu mỗ có thể thấy được kiếm thuật tuyệt thế của Hạng binh vệ, đây là một cuộc biểu diễn, mong Hạng binh vệ chỉ bảo thêm cho."

Bọn Ô Trác đều nhú mày, trên đời lại có chuyện không công bình như thế, sao lại có kiểu xa luân chiến như vậy.

Mà lại còn để cho Nghiêm Bình tìm hiểu kiếm lộ của Hạng Thiếu Long, như thế kẻ đánh sau chắc chắn sẽ thuận lợi hơn nhi êu.

Bất ngờ, Triệu Chi đứng dậy, ôm kiếm đến trước Hạng Thiếu Long, nhoẻn miệng cười, „Mong binh vệ chỉ điểm."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, ta với nàng có thù hận gì chẳng? Sao lại khiêu chiến với ta, định từ chối. Đẳng Dực lúc này nháy mắt với Kinh Tuấn, y cũng đang muốn ra thử, thế là Kinh Tuấn vui mừng đứng dậy, giậm chân một cái, lộn người bay qua đầu Triệu Chi, đứng sau lưng nàng, cười hì hì nói, „Có những chuyện sư phụ phải đối với sư phụ, đồ đệ đối với đồ đệ, hãy để tiểu tử thân mật với Chi cô nương một phen."

Bọn Hạng Thiếu Long thấy tên tiểu tử này trở thành đồ đệ của Thiếu Long miệng lưỡi lại bồ bã, lời nói khiêu khích, đều cảm thấy tức cười.

Người khác nhìn thấy thân thủ Kinh Tuấn linh hoạt như vậy, trong bụng đều sợ hãi, thầm nghĩ Triệu Chi lần này gặp phải đối thủ, bởi vì Triệu Chi cũng là người nổi tiếng ở Hàm Đan về khoản khéo léo lạnh lợi.

Triệu Bá trước nay vẫn cao ngạo, tự phụ, nghĩ thầm Hạng Thiệu Long không có tư cách ngồi bằng vai phải lứa với mình, trong bụng giận lắm, lạnh lùng quát, „Tiểu Chi hãy lãnh giáo tuyệt nghệ của vị tiểu huynh đệ này đi!"

Triệu Chi biết sư phụ ngầm bảo nàng mạnh tay, lại thêm nàng ghét nhất bị đàn ông trêu ghẹo, dạ lớn một tiếng, rồi xoay người rút kiếm ra đâm thẳng vào tim Kinh Tuấn, tư thái vừa đẹp, thủ pháp lại nhanh, quả thật là một kiếm thủ thuộc hàng nhất lưu.

Mọi người thấy nàng ra tay bất ngờ đều cho rằng Kinh Tuấn không đề phòng nên khó thoát.

Ngay cả Hạng Thiệu Long và Ô Trác đều lặng người, sợ gã có chuyện.

Chỉ có Đổng Dực là vẫn ngồi thản nhiên như không, giống như dù cho trời sập đất nẻ, gã vẫn không đổi sắc mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47: Công Khai Quyết Chiến

K

inh Tuấn không ngờ đối phương không thềm chào hỏi, lập tức ra tay.

Nhưng y vốn lớn lên ở vùng rừng núi, lại cùng đánh bạn với lũ mãnh thú, tình huống nguy hiểm hơn cũng gặp không ít lần, cười ha hả, giả vờ xoay người sang trái, khi trường kiếm vừa sắp chạm đến thì rẽ người sang phải, lẩn ra phía sau Triệu Chi, nhanh như một bóng ma.

Triệu Mục và Quách Tùng đưa mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh dị trong lòng đối phương. Hạng Thiếu Long có kẻ này giúp đỡ, quả thật là như hổ thêm cánh, xem ra, Ô Trác và Đổng Dực cũng chẳng phải hạng tầm thường, bất đồ bọn họ phải tính toán lại thế lực của Hạng Thiếu Long.

Triệu Chi không hề sợ hãi, kiếm ấy chỉ thăm dò phản ứng của Kinh Tuấn, lúc này đã biết đối phương có thân thủ linh hoạt, quát lớn một tiếng, hai chân giậm đất bay lên lộn một vòng trên không, kiếm hoa trong tay múa tít từ trên không rung điểm xuống Kinh Tuấn.

Bọn Triệu Bá lập tức reo lớn.

Hạng Thiếu Long thấy kiếm pháp của Triệu Chi vừa đẹp vừa nghiêm mật, chẳng phải chỉ là hoa hòe khéo léo, lòng ngạc nhiên lắm, từ đó suy ra cũng biết kiếm pháp của Triệu Bá lợi hại như thế nào.

Đồng thời nhớ lại ngày ấy Liên Tấn tự xưng vô địch Hàm Đan, những kẻ có thân phận như Triệu Mục, Nghiêm Bình đương nhiên sẽ không thềm động thủ với Liên Tấn, nhưng Triệu Bá tại sao lại để cho Liên Tấn hoành hành như thế?

Lòng chợt lóe lên một suy nghĩ, tựa như đã tìm được lý do, nhưng không thể miêu tả một cách rõ ràng cụ thể ra được, cảm giác kỳ diệu ấy khiến cho Hạng Thiếu Long rất khó chịu.

Lúc ra sàn, Kinh Tuấn bên hông chỉ giắt theo một cây trùy thủ, cuối cùng cũng được đưa ra binh khí của mình.

Chỉ thấy y cho tay vào trong người móc ra một vật đen kịt, trước tiên phóng vật ấy về phía Triệu Chi, sau đó kéo trở lại, keng một tiếng trúng ngay thanh trường kiếm của Triệu Chi.

Kiếm hoa của Triệu Chi tán loạn, người cũng rơi xuống đất.

Vật ấy của Kinh Tuấn lại bay lên đầu, xoay tít trên không theo động tác của tay phải, thì ra đó là một thanh phi đao hình bán nguyệt màu bạc, hai sống đao đều bén vô cùng, hai mũi cũng rất nhọn.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên thấy loại binh khí độc môn của y, thầm nghĩ nếu dùng thứ này để đánh mãnh thú thì không phí nhiều sức.

Kinh Tuấn cười hì hì nhìn Triệu Chi đang lung túng không biết ứng phó với vũ khí của y như thế nào, mắt nhìn hau háu vào nàng.

Triệu Bá quát, „Loại binh khí bang môn tà đạo sao ngươi dám dùng ở đây."

Một tràng cười từ ngoài cửa vang lên, chỉ nghe người ấy nói, „Lời này của Triệu quán chủ sai rồi! Trong thiên hạ chỉ có loại vũ khí giết người hoặc giết không nổi người mà thôi, chẳng có loại nào gọi là bang môn tà đạo cả."

Mọi người ngạc nhiên nhìn ra thì chỉ thấy đại tướng Lý Mục và mười danh tướng bước vào, phía sau có mấy tên phủ vệ của Quách gia đuổi theo, rõ ràng là muốn đi thông báo mà cũng không kịp.

Hạng Thiếu Long nhân cơ hội ấy gọi Kinh Tuấn quay về chỗ ngồi.

Triệu Chi trong mắt lộ vẻ lạnh lùng, hậm hực quay về chỗ ngồi.

Lão hồ ly Quách Tùng cười khà khà bước ra đón khách, mặt tươi cười nói, „Đại tướng quân quay về lúc nào, lão phu không biết được, nếu không đêm nay làm sao có thể bỏ quên ngài được."

Lý Mục đưa ánh mắt đầy uy lực nhìn qua một lượt những người đứng dậy đón chào, khi ánh mắt của y đến Triệu Mục, trong đó ánh lên tia sát cơ, rồi nhanh chóng thu về, lạnh lùng cười, „Quách tiên sinh không trách bốn tướng không mời mà đến là tốt lắm rồi, „ rồi đưa mắt nhìn Triệu Bá vốn đang lúng túng, nói, „Quán chủ phụ trách bồi dưỡng nhân tài cho đại Triệu chúng ta mà vẫn chưa biết quy tắc, bốn tướng lâu nay đánh nhau với Hung Nô, chỉ quen thấy cái đạo thiên biến vạn hóa trên chiến trường, mục đích duy nhất khi hai quân đối địch chính là đánh bại đối phương, cần gì phải để ý đến việc dùng loại vũ khí nào."

Triệu Bá giận đến tím mặt, nhưng không trả lời được.

Lý Mục quay sang Hạng Thiệu Long, lời nói lập tức ôn hòa, „Thiệu Long lập được đại công, hôm nay ta muốn kính người ba chén, đem rượu lại cho ta!“

ở Triệu quốc này, ngoài danh tướng Liêm Pha, người có thể uy hiếp được toàn trường, ngay cả một kẻ bá đạo như Triệu Mục cũng không dám lên tiếng chính là Lý Mục.

Nhạc Thừa và Quách Khai im thín thít không dám trả lời.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên, không ngờ nhân vật đại diện cho quân đội nước Triệu này lại công nhiên tỏ ra ủng hộ mình.

Chỉ có Nghiêm Bình là vẫn ngồi im, không thêm để ý đến Lý Mục. Lý Mục cũng không chấp y, cạn xong với Hạng Thiệu Long ba chén thì ngồi vào

chiếu của Hạng Thiếu Long.

Bọn ba người Ô Trác vội vàng rời chỗ đến ngồi cùng với tùy tùng của Lý Mục.

Mọi người về chỗ xong, Triệu Mục ho khan nói, „Đại tướng quân dải dầu sương gió, không biết chuyện biên phòng như thế nào?"

Lý Mục lạnh lùng nói, „Đây là lần đầu tiên Cự Lộc hầu hỏi đến chuyện Hung Nô, bốn tướng lần này về Hàm Đan chính là chuyện của Ni phu nhân, ta đã hỏi ý kiến của Liêm tướng quốc, cả hai đều cho rằng cái chết của ả nếu nói là tự sát thì còn nhiều nghi vấn lắm, nên quyết định khởi tấu lên đại vương, mong ngài điều tra chuyện này, hầu gia là người xử lý chuyện này, nếu biết Lý Mục có lời nào sai sót, xin được thỉnh giáo hầu gia."

Hạng Thiếu Long mới vỡ lẽ ra.

Nhớ lại Triệu Nhã đã từng nói Triệu Ni là tức phụ của danh tướng Triệu Xa, người đã từng đại phá quân Tần, thêm nữa nàng vốn là người thủ tiết rất được lòng người khác, lại được phía quân đội ủng hộ, cho nên Triệu Mục cũng không dám động đến nàng.

Giờ đây Triệu Mục cả gan hãm hại nàng, cuộc đấu tranh giữa y và đám tướng lĩnh của Triệu Xa sẽ càng quyết liệt hơn, trở thành một cuộc giao phong chính diện, cho nên Lý Mục giờ đây không hề khách khí, tỏ rõ muốn đối phó Triệu Mục.

Sắc mặt Triệu Mục lập tức trở nên rất khó coi, nhưng trước mặt Lý Mục thì không dám phát tác.

Quách Khai cất giọng the thé nói, „Ni phu nhân vì tưởng nhớ đến vong phu nên tự tận mà chết, đây là chuyện vô cùng xác thực, đại vương hiểu rõ chuyện này nhất. Đại tướng quân không để tinh thần ở biên phòng, cần gì phải ôm rơm cho rậm bụng như vậy?"

Hạng Thiếu Long không ngờ một con người khôn khéo như Quách Khai mà dám đối đầu với Lý Mục, có thể thấy cuộc đấu tranh giữa quân đội và bè đảng Triệu Mục đã đến lúc căng thẳng, hai bên không còn kiêng mặt đối phương nữa.

Lý Mục không hổ danh là một quân nhân, ngửa mặt lên trời cười lớn nói, „Chúng ta chỉ sợ đại vương bị tiểu nhân che mắt, không thể giải quyết được chuyện này. Cái đạo tranh thắng, trước tiên phải sửa chữa ở trong, sau đó bài trừ phía ngoài, nếu nói đây chỉ là ôm rơm nặng bụng, quả thật đáng tức cười vô cùng."

Quách Tùng trước giờ vẫn không dự vào bất cứ cuộc đấu tranh của bè phái nào, còn các phái đều muốn lôi kéo y, khiến y có thể yên ổn, lần này thấy mùi thuốc nổ càng lúc càng nồng, thế đối đầu đã thành lập nên chen vào một câu, „Đêm nay không bàn quốc sự, chỉ nói chuyện gió trăng, lão phu đã sắp xếp một màn mỹ nhân múa kiếm tuyệt luân, mời các vị quý khách thưởng thức!“

Chưa kịp ra hiệu, Nghiêm Bình đã trầm giọng quát, „Hãy khoan!" rồi hăm hăm đứng dậy, rút thanh Cự tử kiếm chỉ ngăn bằng một nửa thanh trường kiếm bình thường sau lưng ra, lạnh lùng nói với Hạng Thiếu Long, „Hạng binh vệ, đêm nay người không chết thì ta chết, để bốn tử xem tên phản đồ Nguyên Tông truyền cho người tuyệt kỹ gì?"

Vì Nghiêm Bình có thân phận đặc biệt nên Lý Mục cũng không tìm được cơ để xen vào.

Hạng Thiếu Long biết trận đấu này không thể nào tránh được, nghĩ bụng trận đấu này cứ xem như là một mâm cỗ cho linh hồn Nguyên Tông trên trời, nếu không phải lấy đông để hiệp yếu, Nghiêm Bình đừng hòng làm tổn thương đến nửa cọng lông của Nguyên Tông.

Hạng Thiếu Long thoát đứng dậy, hai mắt lạnh lùng nhìn Nghiêm Bình nói, „Ai là phản đồ, cự tử ngài có thấy Mặc Địch lão nhân gia thì hãy nói!"

Nghiêm Bình giận dữ hừ một tiếng, trong lòng rõ ràng rất phẫn nộ, bước ra giữa sảnh, mở môn hộ.

Trong sảnh im phăng phắc, mọi người đều biết kiếm pháp của Nghiêm Bình sâu không thể tả, đương nhiên có người mừng thầm, nhưng cũng có người lo lắng cho Hạng Thiếu Long.

Triệu Mục cười thầm, nếu giết Nghiêm Bình dù Triệu Hiếu Thành vương biết Hạng Thiếu Long là bất đắc dĩ thì tất nhiên cũng sẽ không vui. Nếu Nghiêm Bình giết được Hạng Thiếu Long, trừ đi cái gai trong mắt, thì càng lợi hơn cho y Cho nên dù kết quả thế nào, đối với y cũng là trăm lợi mà vô hại.

Hạng Thiếu Long rời chiếu, không ai ngờ được, gã bước về phía Triệu Mục, hai mắt lạnh lùng, nhìn thẳng về Triệu Mục.

Triệu Mục và bọn thủ hạ đều cảnh giác, có người tay còn đặt lên đốc kiếm.

Hạng Thiếu Long đến phía trước chiếu Triệu Mục đứng lại, tháo thanh Phi Hồng kiếm bên hông ra, lạnh nhạt nói, „Kiếm này xin trả cho hầu gia, nó đã được uống máu Ngao Ngụy Mâu, không hề phụ hậu ý tặng kiếm của hầu gia."

Nói rồi nhìn y, sau đó bước về phía Nghiêm Bình.

Ngao Ngụy Mâu tuy vì gã mà chết, nhưng người thật sự hạ Ngao Ngụy Mâu là Đằng Dực, Hạng Thiếu Long nói như vậy là cố ý trêu tức Triệu Mục, đồng thời cũng cho y biết rằng mình đã nhìn thấu âm mưu của y.

Hành động trả kiếm này cũng biểu thị phân chia giới tuyến với y, công khai đối kháng.

Từ lúc này, gã không còn xem Triệu Hiếu Thành vương ra gì, chứ đừng nói đến Triệu Mục.

Cũng chỉ có công khai quyết liệt như thế này, gã mới được Liêm Pha và Lý Mục hết sức ủng hộ.

Triệu Mục quả nhiên giận đến đỏ mặt, trông rất khó coi.

Những kẻ khác lần đầu tiên biết được Ngao Ngự Mâu đã bị giết nên đều cảm thấy ngạc nhiên, rì rầm bàn tán, cả Lý Mục và Nghiêm Bình cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Không cần phải diễn trò với tên đại thù nhân Triệu Mục nữa, Hạng Thiếu Long cảm thấy thoải mái, nhìn thẳng vào Nghiêm Bình, tay rút thanh mộc kiếm, sát khí dâng lên trong lòng, đồng thời quên hết tất cả mọi thứ, ngay cả Nguyên Tông cũng quên hẳn đi, trong lòng gã lúc này trên đời chỉ còn lại thanh mộc kiếm của mình và thanh Cự tử kiếm của đối phương.

Nghiêm Bình đứng vững như núi, không hề có kẽ hở.

Nhưng Hạng Thiếu Long hoàn toàn hiểu rõ tất cả các ý đồ của kẻ địch, tất cả hiển hiện rõ ràng trong lòng gã.

Đó là tâm pháp giữ lòng trong sáng như ngọc trong tam đại sát chiêu của Mặc tử kiếm pháp, dựa vào phải hít thở đặc biệt, tâm chí chuyên nhất, sự phân chia ranh giới với Triệu Mục khiến gã giống như một vị cao tăng đắc đạo, lập địa thành Phật, đạt đến cảnh giới tối cao của kiếm đạo.

Trong mắt những kẻ bàng quan, Hạng Thiếu Long như trở thành một người khác, sừng sững như một ngọn núi, lặng yên như một mặt hồ, nhưng hàm chứa đầy sức mạnh và sát khí.

Triệu Mục và Triệu Bá đồng thời lộ vẻ ngạc nhiên, bọn họ đều là những đại hành gia trong kiếm đạo, tất nhiên biết rõ cảnh giới này, có thể phát huy hết tinh yếu của kiếm thuật.

Nghiêm Bình ngưng thần, y hiểu rõ nguyên lý trọng thủ không trọng công của Mặc tử kiếm pháp, nghĩ bụng Hạng Thiếu Long vẫn còn trẻ tuổi, nóng nảy nên đã định sẵn, quyết định không chủ công. Nếu Hạng Thiếu Long không lộ ra khí thế đáng sợ như thế, y đã không nhẫn nhịn như thế này.

Ánh mắt của Hạng Thiếu Long dừng ở thanh Cự tử kiếm của đối phương.

Dưới ánh đèn thanh kiếm phát ra một ánh sáng không thể tả được, có thể thấy thanh kiếm rất bén.

Trong lòng bất đồ cảm thấy kỳ lạ, Mặc tử kiếm pháp thấy thô làm khéo, một thanh trường kiếm sắc bén như vậy, chẳng phải đã đi ngược lại với tinh thần của Mặc tử kiếm pháp hay sao? Trừ phi Nghiêm Bình có một tuyệt học khác, nếu không kiếm này sẽ không phát huy được tinh hoa của Mặc tử kiếm pháp.

Nghĩ tới đây, trong lòng đã có sẵn kế, gã cầm thanh mộc kiếm lên, từng bước chậm rãi tiến về phía Nghiêm Bình.

Đôi mắt âm u của Nghiêm Bình nhìn chăm chăm vào đôi vai Hạng Thiếu Long.

Toàn trường im phăng phắc, chỉ có bước chân của Hạng Thiếu Long.

Ai nấy đều có cảm giác kỳ lạ, giống như tất cả mọi điều đều nằm trong tay Hạng Thiếu Long, vạn vật đều như cúi đầu trước gã, mà không biết đó chính là tinh thần của Mặc thị tam đại sát chiêu.

Hạng Thiếu Long nhớ lại quan thiên đài của Trâu Diễn ở Đại Lương, nhớ lại cảnh tượng bầu trời đầy sao, hào khí dâng lên trong lòng, quát lớn một

tiếng như xé trời, sử ra chiêu thức lấy công làm thủ trong tam đại sát chiêu, mộc kiếm như thu về, thốt nhiên vẽ thành một hình tròn huyền ảo, phóng thẳng về phía Nghiêm Bình.

Một kẻ bình tĩnh như Nghiêm Bình cũng giật mình, chỉ cảm thấy được kiếm thể như trường giang đại hải, thao thao bất tuyệt của đối phương, nếu như chỉ áp dụng thể thủ của Mặc tử kiếm pháp thì sẽ lập tức trúng đòn, điều đáng sợ hơn là kiếm pháp của đối phương âm thầm khắc chế Mặc tử kiếm pháp, lại cũng chính là những chiêu số trong Mặc tử kiếm pháp, trong lúc nguy cấp, thanh Cự tử kiếm điểm ra, dùng công để đối với công.

Hạng Thiệu Long đang ép y đem ra bản lãnh thực của mình, lúc này thấy kế của mình đã thành, đột nhiên lui về sau, dùng hồi kiếm thức trong chiêu dùng thủ thay công.

Nghiêm Bình cả mừng, tưởng rằng kiếm pháp ưu việt của đối phương chỉ có thể thôi, quay lại dùng Mặc tử kiếm pháp cũ.

Bộ kiếm pháp này của y do y tự sáng tạo ra, tên gọi là Phá Mặc, chuyên môn dùng để đối phó với những kẻ địch trong Mặc môn, cho nên rất chắc ăn trong việc giết chết Hạng Thiệu Long, lúc này làm sao bỏ qua cơ hội tốt được, vội vàng tấn công về phía trước, quên đi sách lược lấy thủ làm chủ đã định sẵn.

Hạng Thiệu Long vẫn lặng lẽ, thấy làn kiếm quang của đối phương mở rộng, nhưng mục tiêu chính là vai phải của mình đó cũng là do y cố ý để lộ kẽ hở.

Thức đầu tiên trong chiêu lấy thủ thay công bao gồm một trăm hai mươi thể, mỗi thể đều có một kẽ hở, kẽ hở đó chính là một cái bẫy được giăng sẵn, dẫn dụ kẻ địch rơi vào, đó chính là chỗ tinh yếu của chiêu lấy thủ thay công.

Lúc này Nghiêm Bình đã trúng kế, ha ha cười lớn, đi người về phía trước, Nghiêm Bình lúc bấy giờ đâm một kiếm vào khoảng không.

Hạng Thiếu Long hơi trầm eo, tạt ngược thanh mộc kiếm về, đập thẳng vào thanh kiếm của đối phương.

Gã biết Nghiêm Bình kiếm pháp cao minh, hỏa hầu già dặn, tuyệt đối sẽ không thua vào tay mình, dù trong người có tam đại sát chiêu, nhưng rốt cuộc vẫn là mới học, chưa đủ thuần thục, cho nên không cần sát thương kẻ địch, nhưng vẫn nắm chắc cơ hội, dựa vào thanh mộc kiếm nặng hơn thanh trường kiếm của đối phương ít nhất ba bốn lần, lại dựa vào lực tay hơn người của mình, ép đối phương lùi bước.

Nghiêm Bình lập tức cảm thấy tay phải tê rần, thanh Cự tử kiếm suýt nữa rơi xuống đất.

Hạng Thiếu Long giật mình, thì ra Nghiêm Bình vẻ ngoài tuy ốm yếu nhưng sức tay rất mạnh, lực phản công ấy khiến tay gã cũng tê rần.

Nghiêm Bình hừ một tiếng, xoay ngang người, sử ra thế thủ của Mặc tử kiếm pháp, giữ vững môn hộ.

Khi mọi người chung quanh đang há hốc nhìn Hạng Thiếu Long chuyển kiếm sang tay trái, từ một góc độ không ngờ được, thanh mộc kiếm như một cánh én bật ra ngoài quét vào vai phải của Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình đâu ngờ tay trái của đối phương cũng dùng kiếm pháp lợi hại như vậy, huyết khí trong tay phải chưa hồi phục, bất đắc dĩ lại lùi thêm một bước, mặt quay về phía kẻ địch, thanh Cự tử kiếm vung ra chém xéo xuống thanh mộc kiếm, ý đồ hóa giải đòn chém quét nặng ngàn cân của đối phương.

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Người trúng kế rồi!“ xoay thanh mộc kiếm một cái, hợp lại với thanh kiếm của đối phương.

Cả thân người cũng hợp lại khó phân biệt được.

Bề ngoài hai người có vẻ không tổn thương gì, nhưng ai nấy đều biết Nghiêm Bình đã bị thua thiệt, sắc mặt trắng bệch.

Hạng Thiếu Long tiến liền ba bước ép Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình nghiêng răng lúi về sau ba bước. Đồng thời xoay sang trái, như có một sợi dây vô hình nối hai người lại.

Nghiêm Bình không hổ là kẻ đã tu luyện lâu ngày, mau chóng lấy lại tinh thần như là không hề bị thương.

Thì ra Nghiêm Bình vừa bị Hạng Thiếu Long tung một cước đá quét lên bụng, nếu không phải y có bộ mã vững, lại lập tức xoay người để hóa giải lực đạo thì đã sớm té nhào xuống đất, nhưng vẫn cảm thấy đau âm ỷ, biết không tiện đánh lâu, trầm giọng hừ một tiếng, thanh Cự tử kiếm đâm thẳng về phía đối phương.

Hạng Thiếu Long vẫn tinh táo, dựa vào hơi thở và bước đi của Nghiêm Bình, trước khi đối phương xuất chiêu, đã nhận thấy được tiên cơ nhờ để ý hơi thở và bước đi của đối phương, biết được hư thực, sử ra thức vong tình pháp trong chiêu lợi hại nhất là công thủ hòa hợp, tự đưa mình vào chỗ chết, dựa vào ưu thế vừa chiếm được đó, cùng đối phương so thế lực và phản ứng của trực giác.

Một tiếng kêu thảm, thanh trường kiếm của Nghiêm Bình rơi xuống đất, y loạng choạng về sau, sắc mặt như người chết, tay phải ôm vai trái, máu rịn qua kẽ tay.

Kiếm này tuy không chí mạng, nhưng khiến cho Nghiêm Bình không đủ sức để đánh tiếp, tay phải có còn sử dụng được không vẫn là điều chưa biết.

Khi có người xông ra định dúi y vào, Nghiêm Bình đứng thẳng dậy, đuổi người ấy ra ngoài rồi nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Tại sao người còn lưu tình?"

Hạng Thiếu Long tra kiếm vào vỏ, lạnh nhạt nói, „Nguyên huynh vì người và chết, nhưng thủy chung vẫn là cuộc đấu tranh trong Mặc môn của các người, không liên quan gì đến Hạng Thiếu Long ta, cần gì phải quyết đấu sinh tử."

Nghiêm Bình trầm giọng nói, „Kiếm pháp vừa rồi, người sử dụng là gì?"

Hạng Thiếu Long bình tĩnh trả lời, „Là kiếm pháp bốn nhân tự sáng chết, cự tử thấy thế nào?"

Trong mắt Nghiêm Bình lộ ra ánh mắt căm thù sâu sắc, quát lớn một tiếng, „Hay!" rồi cầm đầu đi thẳng, ngay cả kiếm cũng không thèm cầm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mẹ Con Doanh Chính

S

au khi Nghiêm Bình thất bại, lạng lẽ bỏ đi, Hạng Thiếu Long cũng cáo từ Quách Tùng.

Lý Mục cũng vui vẻ tiễn gã một đoạn, sau đó sai bọn tùy tùng dẫn ba thớt ngựa cho bọn ba người Đằng Dực, còn Hạng Thiếu Long thì mời vào xe ngồi chung với mình.

Đoàn xe thông thả rời khỏi Quách gia sơn trang.

Lý Mục trầm ngâm rồi giận giữ nói, „Lần này chúng ta không thể nhịn được nữa, hãy dốc toàn lực sống mái một phen, mượn cái chết của Ni phu nhân để giải quyết lần cuối với Triệu Mục."

Nói rồi đưa tay vỗ vai gã, gần từng tiếng nói, „Ta và tướng quốc trước nay vẫn chưa để ý đến ngươi, Thiếu Long ngươi là một nhân tài hiếm có của đại Triệu chúng ta, mà tuổi lại còn trẻ nữa!" rồi thở dài nói, „Nếu lần này đại vương vẫn ủng hộ Triệu Mục, Thiếu Long ngươi hãy lập tức rời khỏi nước Triệu để đến nơi khác lập thân, đừng mù quáng giống chúng ta, cứ giữ mãi một quốc gia không còn hy vọng này."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chúng ta đã có được bí lục trong tay, vì sao đại tướng quân bị quan như thế, ty chức thấy nhân số của đại Triệu ngày càng hưng thịnh, chỉ cần thêm vài năm nữa thì có thể khôi phục nguyên khí..."

Lý Mục ngắt lời gã nói, „Thiếu Long ngươi đối với chuyện quốc gia hiểu biết rất nông cạn, dù cho không vì trận Trường Bình mà nguyên khí tổn thương, chúng ta cũng đã nằm ở thế bất lợi. Đó chính là bọn Hung Nô ở biên cương, chúng ta vì đối phó với bọn chúng mà quốc lực tổn thất rất

hiều. Cho nên trong các nước, chỉ có đại Triệu chúng ta dân số ít nhất, tuy danh tướng rất nhiều nhưng sau khi lập quốc vẫn cứ giữ nguyên mà không có khả năng khuếch trương."

Hạng Thiệu Long đã từ lâu có thiện cảm với Lý Mục, nhin không được nên hỏi, „Đại tướng quân đã hiểu được điểm này, có gì vẫn cứ tiếc nuối mà không bỏ đi?"

Lý Mục nhìn ra cửa sổ, trong mắt lộ vẻ u buồn thở dài nói, „Con người đâu phải cỏ cây, làm sao có thể vô tình được, ta đã giữ ở biên cương phía bắc lâu ngày, đánh nhau với bọn Hung Nô, có tình cảm sâu nặng với người dân xứ ấy, nếu ta bỏ họ mà đi, còn ai có thể chống đỡ nổi bọn Hung Nô hung tàn độc ác kia, ta làm sao nhẫn tâm để họ bị chém giết không thương tiếc! Than ôi!" trong lời nói đầy vẻ chặng đặng dừng, nhưng cũng có phần tiếc nuối.

Thiệu Long cảm động lắm, nói một cách dứt khoát, „Đại tướng quân có thể dời lại việc tấu trình cùng đại vương đến hai ngày sau hay không?"

Lý Mục nhìn gã nói, „Người hình như cũng chắc chắn lắm, rốt cuộc là có diệu kế gì?"

Hạng Thiệu Long từ lâu đã khâm phục Lý Mục nên kể rõ hết sự nghi ngờ trong lòng mình về chuyện Triệu Mục làm gián điệp.

Lý Mục bầu mạng vai gã, mắt đầy hy vọng nói, „Thiệu Long người thật giỏi, chúng ta hãy dùng điểm này để đối phó với Triệu Mục, ta sẽ ở lại Hàm Đan vài ngày, chúng ta hãy liên kết chặt chẽ, phối hợp với thời gian tấu trình của ta."

Hai người bàn bạc một hồi lâu, xe ngựa đã chạy về đến Ô phủ. Trước khi xuống xe Lý Mục kéo vai gã nói, „Thiệu Long người huyết khí mạnh mẽ, rất khó cưỡng lại sự quyến rũ của sắc đẹp, người phải nhớ rằng tầu sắc hại

người, dầu là một thiết hán cũng không thể chịu nổi kiểu sống ngày đêm hưởng lạc, Thiếu Long người hãy nhớ đến điểm này."

Hạng Thiếu Long biết rõ chuyện phong lưu của mình, nhất là chuyện cùng Nhã phu nhân đã lưu truyền rộng rãi, cho nên Lý Mục mới nhắc nhở, mặt đỏ ửng, cúi đầu lắng nghe.

Vừa bước vào Ô phủ, bọn phủ vệ đã mời gã và Ô Trác đến gặp Ô ứng Nguyên, còn Kinh, Đằng hai người ra nhà sau nghỉ ngơi.

Ô ứng Nguyên cùng Đào Phương đang chờ họ trong mật thất, nghe kể xong chuyện về chuyến đi vừa rồi, đều khen bọn họ một phen rồi nói, „Đồ Tiên vừa sai người liên lạc với ta, nói tình hình của Lã Bất Vi giờ đây không hay lắm, kẻ địch của y tại nước Tần đã buông lời sàm tấu trước mặt Trang Tương vương, Trang Tương vương lại là kẻ ba phải, nói không chừng sẽ ngã về phía bên kia, cho nên chuyện đưa mẹ con Doanh Chính quay về Hàm Dương không thể chậm trễ, có mẹ con họ bên cạnh Trang Tương vương, địa vị của Lã Bất Vi sẽ vững chắc như bàn thạch, thậm chí có thể ngồi vào chiếc ghế tướng quốc, nếu không hi vọng của chúng ta cũng tan vỡ."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Có thể kéo dài thêm vài ngày nữa chẳng, xem thử chuyện lật đổ Triệu Mục có hy vọng hay không?"

Ô ứng Nguyên ngưng thần nhìn gã nói, „Ta biết hận không chặt Triệu Mục ra thành ngàn mảnh, nhưng rốt cuộc đây vẫn là chuyện ân oán riêng tư, Thiếu Long nên lấy đại cuộc làm trọng, giờ đây vận mệnh của Ô gia do con gánh vác, nếu có sơ xuất, thì sẽ dẫn đến thế cuộc nhà tan cửa nát."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Nếu lật đổ được Triệu Mục, đại Triệu hoặc giả có thể..."

Ô ứng Nguyên ngắt lời gã, „Điều này chỉ là vọng tưởng, cho dù giết được Triệu Mục, nước Triệu trong tay tên hôn quân Hiếu Thành vương sớm

muộn cũng mất, Triệu thái tử cũng chẳng phải là nhân tài. Hy vọng duy nhất của Ô gia chính là dựa vào đại Tần."

Hạng Thiếu Long cúi đầu không nói, biết được sau cuộc nói chuyện với Lý Mục, đã bị tinh thần quên mình vĩ đại của đối phương lay động.

Ô ứng Nguyên, con người buôn bán này quả thật lợi hại, không nói đến tình cảm, chỉ nói tới thực lợi, nhìn cao trông rộng, quả thật lịch sử đã chứng minh lời nói của y không hề sai lầm.

Ô ứng Nguyên cũng yêu quý gã nữ tể này lắm, cũng biết lời nói của mình hơi nặng, thanh âm chuyển sang ôn hòa, „Ta biết Thiếu Long cơ trí hơn người, không biết đã có manh mối gì về chuyện mẹ con Doanh Chính hay chưa?"

Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần, nói, „Giờ đây thời gian vẫn còn sớm, để Thiếu Long nghỉ ngơi một chốc rồi sẽ tìm đến Chu Cơ, chỉ cần có thể thuyết phục được ả thì sự việc có thể thành công."

Bọn ba người Ô ứng Nguyên đều ngạc nhiên. Bây giờ đã là giờ mùi, lại nói thời gian vẫn còn sớm? Chẳng lẽ gã định nửa đêm canh ba mò vào phòng Chu Cơ hay sao?

Hạng Thiếu Long vào phòng tắm, trong lòng rất mâu thuẫn.

Gã là người trọng tình cảm, nơi đầu tiên đến là nước Triệu, gần gũi người Triệu một khoảng thời gian, khi đến Ngụy thì lại cùng quân Triệu dựa vào nhau, tình cảm đã gắn bó, trong ý thức đã xem nước Triệu là quê hương mình, mong có thể góp chút sức cho nước Triệu.

Nhưng gã cũng biết dù cho có diệt được Triệu Mục, nước Triệu cũng chẳng thể tồn tại được bao lâu, mối lo ấy khiến cho gã âu sầu.

Đình Phương Thị dịu dàng nói, „Thiếu Long đang nghĩ gì?"

Ô Đình Phương đứng bên cạnh nói với vẻ ghen tị, „Đương nhiên là nhớ đến Nhã tử và Triệu Thiên công chúa rồi!"

Hạng Thiệu Long ôm hai nàng vào lòng, nhớ đến lời khuyên tránh tửu sắc phóng túng của Lý Mục, cười gượng nói, „Có hai mỹ nhân ở đây, sao có thể nhớ đến người khác. Ta chỉ vì đêm nay phải làm việc nên không ở bên cạnh hai nàng, vì thế mới buồn trong lòng thôi."

Ô Đình Phương nói với vẻ thông cảm, „Đào công vừa báo cho bọn thiếp, Hạng lang hãy yên tâm mà đi, bọn thiếp sẽ ngoan ngoãn chờ chàng quay về. À quên, nói với chàng rằng, từ lúc chàng đi Đại Lương, Đình tử mỗi đêm đều ngủ với Phương nhi, nói chuyện rất thân thiết, đêm nay tử muội thiếp sẽ cùng chờ chàng quay về."

Hạng Thiệu Long thầm kêu khổ, nếu mỗi lần họ cùng nằm chờ như thế này, muốn không mất mạng vì tửu sắc e quá khó Ô Đình Phương lại vui vẻ nói, „Không ngờ Nghiêm Bình cũng chẳng phải là đối thủ của chàng, mong sao chàng cũng có thể hạ uy phong của gã Triệu Bá ấy."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Triệu Chi, nén không được nên hỏi dò.

Ô Đình Phương hơi lúng túng rồi cúi đầu nói, „Nghe nói ả cũng là một trong những tình nhân khốn kiếp Liên Tấn, chàng đã giết chết Liên Tấn, cho nên ả hận chàng thấu xương."

Hạng Thiệu Long trong lòng hoang mang.

Triệu Bá thù ghét mình cũng có thể liên quan đến chuyện này, mà không có liên hệ gì đến Triệu Mục, nhưng đương nhiên cũng có khả năng là nguyên nhân khác ở thời đại này, ngay cả thế kỷ XXI cũng vậy, ai nắm quyền trong tay thì sẽ có kẻ a dua theo, đó là một đạo lý xưa nay không đổi.

Hạng Thiếu Long thấy thời gian không còn nhiều, quay ra nói với Xuân Doanh, „Hãy gọi cho ta hai vị đại gia Đằng Dực và Kinh Tuấn."

Tuyết bay đầy trời Hàm Đan.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực hai người nấp trong bóng tối, nhìn vào tòa phủ đệ có ánh đèn hắt ra.

Hạng Thiếu Long ghé tai Đằng Dực cười nói, „Tên tiểu tử Kinh Tuấn chắc trong lòng giận lắm, bởi vì ta kéo gã ra khỏi vòng tay của người đàn bà của gã."

Đằng Dực lạnh lùng hừ một tiếng, „Gã dám sao? Ta đã cảnh cáo gã, nếu quá hoang đường thì sẽ đuổi gã về quê tức khắc, Hạng Thiếu Long nghĩ thầm, „Có Đằng Dực quản Kinh Tuấn, tên tiểu tử này muốn phóng túng cũng khó."

Có tiếng gió vút qua, Kinh Tuấn từ trên tường nhảy xuống, lập tức đến chỗ hai người ẩn mình, hạ giọng nói, „Không ngờ ở trong lớn như vậy, đệ đã tìm ra nơi ở của Chu Cơ."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Chúng ta đi thôi!"

Ba người từ chỗ tối ấy phóng ra, chạy đến bức tường.

Hạng Thiếu Long nhìn lên bầu trời đầy tuyết, nghĩ thầm đêm tối thế này, càng phù hợp cho hành động ban đêm, trong khí trời lại lẽo thẽ này ai cũng giấu mình trong chăn ấm, ngay cả bọn lính canh cũng quay quần trong căn phòng có lò sưởi Trong thời khắc đêm khuya yên ắng này, họ như ở trong một thế giới khác. Khi Hạng Thiếu Long nghĩ mình có thể lập tức nhìn thấy mỹ nữ đã sinh ra vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc, trong lòng vừa hồi hộp vừa hưng phấn.

Hạng Thiếu Long cảm nhận được suy nghĩ kỳ lạ này, trèo lên bức tường theo Kinh Tuấn, nhảy vào trang viện.

Nhà cửa trong trang viện san sát nhau, không ngờ một kẻ có thân phận là con tin như Doanh Chính mà lại có chỗ ở rộng lớn như thế này.

Nơi họ đặt chân là một mảnh sân hình chữ nhật, đối diện bức tường là một dãy nhà, xem ra đó là nơi ở của bọn người hầu.

Kinh Tuấn thi triển thân pháp, chạy trước dẫn đường, chạy một mạch vượt qua mấy dãy này, vào đến viên lâm.

Kinh Tuấn chỉ vào ngôi lầu hai tầng đang hắt ra ánh sáng, nói, „Lúc này đệ nghe lén bọn thị nữ nói chuyện, Chu Cơ có lẽ ở nơi đó, nhưng không biết là căn phòng nào?"

Đặng Dực nhìn kỹ rồi nói, „Chúng tôi sẽ đứng ở đây canh gác, nếu tình thế bất lợi, kiếm sẽ giả tiếng chim để thông báo cho huynh."

Hạng Thiếu Long gật đầu rồi lên về phía trước, chọn một căn phòng không có ánh sáng hắt ra, đẩy cửa sổ rồi nhảy vào Đó là một nơi có vẻ là một sảnh đường.

Gã nép mình vào cánh cửa gỗ, nghiêng tai ra ngoài, khi nghe kỹ không có ai mới đẩy cửa bước ra.

Phía ngoài là một hành lang, một đầu dẫn đến ngoại sảnh, một đầu dẫn đến cầu thang thông lên lầu.

Trong phòng vẫn yên ắng, xem ra bọn người hầu đã sớm yên giấc.

Đang nghĩ tới đó thì trên cầu thang có tiếng bước chân vang lên.

Hạng Thiếu Long vội vàng nép mình vào trong cánh cửa, lấy làm lạ vì sao đêm khuya thế này vẫn có người chưa ngủ.

Tiếng bước chân đến ngay trước cửa thì dừng lại.

Hạng Thiếu Long thầm kêu không hay, đến lúc này thì đẩy cửa nhảy ra không kịp nên vội vàng tránh vào một góc, quỳ ở phía sau một chiếc tủ nhỏ, tuy không phải là nơi ẩn trốn tốt, nhưng cũng có thể tránh chạm mặt với kẻ ấy.

Quả nhiên có người đẩy cửa vào, tiếp theo là tiếng chén cốc va chạm vào nhau.

Hạng Thiếu Long biết đối phương không biết có kẻ đang nấp, nên bạo dạn ló đầu nhìn ra, thì ra đó là hai a hoàn.

Một a ngáp rồi nói, „Đáng sợ nhất là y, mỗi lần đến là phu nhân không ngủ được, giữ rịt chúng ta đứng bên hầu hạ."

Một a kia nói, „Phu nhân lúc bình thường không nói quá nửa câu, nhưng thấy mặt y thì nói không ngớt."

A nữ tỳ kia nói lại, „Dù sao cũng đỡ hơn hầu hạ tên dê xồm ấy, sức khỏe đã kém, mà vẫn cứ thích chơi bời, Hương tỳ đã hành hạ y liên tiếp ba đêm khiến chỉ còn nửa cái mạng."

Hạng Thiếu Long lòng chột chùng xuống, gã dê xồm ấy không cần nói cũng biết là Doanh Chính, giờ đây do chính miệng các nô tỳ nói ra, xem ra lời Nhã phu nhân một chữ cũng không sai.

Chuyện gì thế này? Một Tần Thủy Hoàng hùng tài đại lược sao lại là một người như thế, sau này y dựa vào cái gì để trừ Lã Bất Vi, lại còn chuyện thống nhất sáu nước, đặt nền móng cho một đất nước Trung Quốc rộng lớn?

Hai nữ tỳ châm xong trà thì bưng ra.

Hạng Thiếu Long biết có người vẫn chưa ngủ, không dám lên lầu, mở cửa sổ ra, nhắm vào một cửa sổ tối om của một gian phòng ở lầu hai, leo lên, mới leo được một nửa, một đội tuần tra từ con đường nhỏ của hoa viên xách đèn bước tới.

Hạng Thiếu Long giật mình, bởi vì đây là phòng của Chu Cơ nên bọn tuần vệ đặc biệt lưu ý, chắc chắn sẽ không bỏ qua một kẻ đang lơ lửng trên không như gã.

Gã đánh liều leo thật nhanh lên, phóng qua cửa sổ tiến vào phòng.

Đó là một khuê phòng của nữ giới, trên sân trải thảm dày, trên giường trống không, ngoài vài chiếc ghế, những vật dụng để trang điểm, trên tường còn dán đầy bích họa, khi Hạng Thiếu Long vẫn còn hoài nghi đây là tấm thất của Chu Cơ, bước chân của hai nữ tỳ lúc nãy lại vang lên ngoài phòng.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ.

Đây gọi là trước mặt có sói, sau lưng có hổ, may mà góc phòng có một chiếc tủ lớn, không còn cách nào khác, gã chạy đến, mở ra nhìn, ở trong có hai ngăn, ngăn dưới cùng tuy chất một đồng quần áo nhưng có thể miễn cưỡng chui vào được Hạng Thiếu Long không dám chần chừ, thu người chui vào, khi đóng cửa tủ lại, hai nữ tỳ cũng đẩy cửa bước vào, tiếp theo là có tiếng sắp xếp mền gối.

Một lúc sau hai nữ tỳ bước ra nhưng không đóng cửa lại.

Hạng Thiếu Long than thầm, xem tình hình này Chu Cơ và gã tình lang ấy sẽ đến bất cứ lúc nào.

Đêm nay xem ra khó tiếp xúc với Chu Cơ, còn Đăng, Kinh hai người đợi lâu mà không thấy gã ra, có lẽ sẽ gây chuyện.

Trong lúc suy nghĩ, tiếng bước chân một nặng một nhẹ từ xa đến gần, tiếp theo là tiếng đóng cửa.

Hạng Thiệu Long thầm kêu trời, nhắm mắt, để mặc cho ông trời sắp xếp.

Phía ngoài có tiếng cười rúc rích của đôi nam nữ.

Hạng Thiệu Long ngồi trong không có chuyện gì làm, thế là đoán non đoán già về thân phận của gã tình nhân của Chu Cơ.

Chiếu lý thì tuyệt không thể là Triệu Mục, biết rõ ngày mai phía quân đội sẽ đàn hặc y trước mặt Hiếu Thành vương, giờ đây lẽ ra phải tìm đến Triệu vương mới phải. Bởi vì nói cho cùng, Triệu vương cũng có chút tình cảm với Triệu Ni, nếu quả thật biết được kẻ hãm hại nàng là Triệu Mục nói không chừng sẽ không thêm nghĩ đến ân tình phu thê, xử Triệu Mục tội chết, Triệu Mục làm sao có thể sơ xuất như vậy.

Nhưng mẹ con Chu Cơ trước nay đã bị Triệu Mục giám sát, người khác muốn gần gũi thì phải được Triệu Mục cho phép.

Vậy người ấy là ai?

Một giọng trong trẻo ngoài phòng vang lên, „Chuyện người ta nhờ, đã làm đến đâu rồi?"

Hạng Thiệu Long thầm kêu tuyệt, chỉ cần nghe giọng nói cũng biết người đàn bà này rất giỏi lợi dụng vốn tự có để mê hoặc nam nhân, chả trách nào Trang Tương vương vừa mới ngồi lên vương vị đã thương nhớ nàng đến thế.

Lã Bất Vi chọn nàng để mê hoặc Trang Tương vương, nàng chẳng phải là hạng kém cỏi.

Gã tình phu ấy nói, „Giờ đây thế cuộc bất minh, vẫn chưa phải là lúc về Tần."

Hạng Thiếu Long giật mình, lập tức nhận ra đây là giọng eo éo của đại phu Quách Khai.

Không ngờ té ra là y, chả trách nào có thể gần gũi với Chu Cơ, chẳng biết Triệu Mục có biết chuyện này không.

Chu Cơ giận dữ nói, „Cái gì bất minh chứ, giờ đây Dị Nhân đã ngồi lên vương vị, chỉ cần mẹ con ta về Hàm Dương.

Chính nhi chính là bị quân kế thừa vương vị, lúc đó còn sợ gì nữa!" rồi có tiếng Chu Cơ nói, „Đừng!"

Quách Khai nói, „Một khắc xuân tiêu giá ngàn vàng, khó mà có được cơ hội này, chúng ta vào giường nói chuyện nhé!

Chu Cơ nói với giọng có vẻ hơi giận, „Ngài chỉ muốn gần gũi người ta, không hề quan tâm đến tâm sự của thiếp.

Ngài nói đi! Tại sao đã hứa rồi mà không làm?"

Quách Khai vội vàng nói, „Nàng không biết ta đã tốn rất nhiều công sức, chỉ vì giờ đây Trang Tương vương mới lên ngôi, mọi người rất chú ý đến mẹ con nàng, lại thêm Lã Bất Vi giờ đây địa vị vẫn chưa vững, có thể bị lật nhào bất cứ lúc nào, dù thế nào đi nữa, nàng cũng không nên trốn về Hàm Dương lúc này."

Hạng Thiếu Long dần hiểu ra, Chu Cơ đã dùng sắc đẹp của mình để quyến rũ Quách Khai, một nhân vật quan trọng trong bè đảng của Triệu Mục, định nhờ sức y trốn khỏi Hàm Đan.

Chẳng biết Quách Khai có thật sự muốn phản lại Triệu Mục không, hay chỉ là muốn lừa tình, xem ra khả năng của cái sau nhiều hơn. Chỉ cần nghĩ đến Quách Khai đang nắm quyền thế trong tay, trong nước Triệu lại có người thân, dù y là kẻ ích kỷ đến đâu, một khi đối mặt với sự chọn lựa sống và chết làm sao không lo cho cha mẹ, anh em, vợ con.

Nhất là khi Quách Khai đến nước Tần, chắc chắn sẽ mất Chu Cơ và tính mạng, bởi vì Chu Cơ còn có hai gã đàn ông khác, đầu Lã Bất Vi hay Trang Tương vương cũng đều vì ghen tuông mà giết chết y.

Với một kẻ thông minh như Quách Khai, làm sao không nghĩ đến những vấn đề thiệt thân này.

Chu Cơ cũng hiểu rõ điểm này, nhưng vì trong lòng muốn quay về Tần làm vương hậu, nên không thêm để ý đến nữa.

Chu Cơ quả nhiên yên lặng không lên tiếng.

Quách Khai dịu dàng nói, „Nào! Khí trời lạnh thế này, có chỗ nào ấm áp hơn trong chăn nữa?"

Tiếp theo là bước chân đi.

Giọng Chu Cơ vang lên, „Ngài vào trước đi, để ta bôi hóa trang sẽ vào sau."

Quách Khai rõ ràng rất mệt mỏi, ngáp một cái rồi leo lên giường.

Phía ngoài có tiếng cời áo.

Một thanh âm kỳ lạ vang lên, thì ra là tiếng ngáy của Quách Khai.

Hạng Thiệu Long cũng bị ảnh hưởng, mi mắt muốn sụp xuống, khi sắp chìm vào giấc ngủ, tiếng bước chân đến gần.

Gã lập tức tỉnh ngủ hẳn, thầm nghĩ không phải khéo như thế chứ, Chu Cơ phải chăng định mở tủ lấy áo ngủ cho mình? Nghĩ tới đây, cửa tủ đã bị mở ra.

Hạng Thiếu Long nhanh trí, nhảy ra, ôm nàng vật xuống thảm, một tay che mồm nàng, đè nàng xuống, đồng thời ghé sát tai nói nhỏ, „Tại hạ là Hạng Thiếu Long, được lệnh Lã Bất Vi đến tìm phu nhân!“

Sau một hồi vùng vẫy, Chu Cơ mềm nhũn người.

Trên giường Quách Khai vẫn ngáy pho pho.

Hạng Thiếu Long thầm tạ trời đất, ngẩng đầu lên, đối mặt với Chu Cơ. Gã bất đồ tim đập nhanh thành thịch. Chỉ thấy nữ tử ấy xinh đẹp vô ngần, trông rất phong tình, một đôi mắt biết nói đang nhìn Hạng Thiếu Long với vẻ dò xét.

Gã từ từ đưa tay ra khỏi miệng nàng, vẻ mặt xinh đẹp của Chu Cơ lập tức hiện rõ trước mắt. Nàng không có vẻ đẹp hoàn mỹ như Ô Đình Phương, Nhã phu nhân hay Kỷ Yên Nhiên, khuôn mặt hơi dài một chút, mũi hơi khoằm, nhưng đôi môi hơi mỏng, rất hợp với khuôn mặt xinh xắn của nàng, tạo nên một sức hấp dẫn man dại, nhất là cái miệng đầy cá tính, khoe miệng hơi xếch lên, khiến cho nam nhân cảm thấy muốn chế phục nàng chẳng phải là chuyện dễ.

Chúa ơi! Đó chính là mẹ ruột của Tần Thủy Hoàng!

Gã trước giờ vẫn mong muốn tìm Tần Thủy Hoàng mà chưa hề mơ rằng sẽ chiếm phần tiện nghi của người sinh ra y.

Một mùi hương dễ chịu lan tỏa vào mũi.

"Ta biết ngươi là ai, bởi vì người Triệu Mục muốn trừ khử nhất lúc này là ngươi, „ Chu Cơ nói nhỏ.

Hạng Thiếu Long thu về cái lòng hờu ý vượn của mình, ghé vào tai nàng nói, „Chắc phu nhân cũng biết mối quan hệ của Ô gia và Lã tiên sinh, y đã phái Đồ Tiên đến gặp chúng tôi, yêu cầu chúng tôi mau chóng đưa mẹ con phu nhân về Hàm Dương."

Chu Cơ nghiêm mặt, thối một hơi vào tai gã nói, „Có Đồ Tiên đến ta đã yên tâm, các người có kế hoạch gì?"

Hạng Thiếu Long lại ghé sát tai nàng nói, „Trước tiên phải liên lạc với phu nhân, tìm hiểu tình hình rồi mới đặt ra kế hoạch đào thoát, tại hạ..."

Trên giường có tiếng trở mình.

Hai người thất kinh.

Chu Cơ vội nói, „Ngày mai hãy đến, ta chờ người."

Hạng Thiếu Long vội vàng lăn qua một bên, Chu Cơ ngồi dậy, lúc đó trong giường vọng ra tiếng gọi của Quách Khai.

Chu Cơ nhìn gã rồi bước đến giường.

Khi nàng thối tắt đèn rồi chui vào trong mùng, Hạng Thiếu Long mới tỉnh hẳn.

Bất đồ trong lòng khen thầm, người đàn bà này quả thật lợi hại, rồi vội vàng đi ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tiến Thoái Lưỡng Nan

À

n điểm tâm xong, Hạng Thiếu Long đi gặp cha con Ô Thị Lô, nhưng không thấy Ô Trác và Đào Phương. Gã nhớ chuyện Triệu Mục tiếp xúc với người Sở, biết ô, Đào hai người đã đi theo dõi chuyện này.

Khi gã báo lại chuyện đêm qua gặp Chu Cơ, cha con họ Ô đều trầm ngâm.

Ô ứng Nguyên nhú mày nói, „Người đàn bà này quả thật lợi hại, không có nam nhân nào có thể thoát khỏi sự quyến rũ của nàng. Nhưng Quách Khai tại sao lớn gan như thế, bọn người hầu ở đó chắc chắn là người của Triệu Mục, làm sao giấu được Triệu Mục chuyện này?"

Ô Thị Lô nói, „Triệu Mục có rất nhiều chuyện đều giao cho Quách Khai làm, những người ở đó nói không chừng là người của Quách Khai nên y mới dám phóng túng như thế."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Hai tên gia tướng của con là nhân tài hiếm có, hãy giữ lấy bọn chúng, cứ cho chúng tài phú nữ nhân đều được cả."

Hạng Thiếu Long cung kính nói, „Con đã hiểu!" thầm nghĩ nếu chỉ nói đến chuyện lợi hại làm sao có thể ở bên nhau lâu dài.

Ô ứng Nguyên nói, „Thiếu Long, giờ đây có thể dễ dàng đưa mẹ con họ ra, vấn đề là làm thế nào để rời khỏi Hàm Đan, làm thế nào để thoát khỏi truy binh?" ngừng một lát rồi nói tiếp, „Chuyện này thì hơi khó đấy!"

Còn Hạng Thiếu Long chỉ lo lắng về mặt khác, „ô gia chúng ta kẻ trên người dưới cũng đã ngàn người, làm sao chạy khỏi nước Triệu."

Ô ứng Nguyên cười nói, „Chuyện này ta đã sắp xếp từ hai năm trước, công việc làm ăn của Ô gia có khắp thiên hạ, cho nên từ trước đến nay đều không ngừng sai người đến những nơi đó để quản lý, gần đây cũng mượn cớ mở mục trường mới, cả Đình Uy ta cũng phải đi, để tránh nó rượu vào lời ra, để lộ tin tức."

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ ra, hèn gì không gặp Ô Đình Uy, nói, „Triệu vương cũng biết mối quan hệ giữa nhạc phụ và Lã Bất Vi, bây giờ chúng ta không ngừng điều người trong gia tộc rời khỏi Hàm Đan, làm sao không nghi ngờ cho được?"

Ô ứng Nguyên nói, „Bọn chúng lâu nay vẫn chỉ nghi ngờ mà thôi! Chưa bao giờ nắm được bằng chứng gì, dù là Quách gia hay chúng ta cũng đều quan hệ với quyền quý các nước, có lúc lại tiến hành ngoại giao bí mật cho Triệu vương, nếu chẳng phải Triệu Mục quạt gió vào lửa thì mối quan hệ với Lã Bất Vi có là gì đâu."

Hạng Thiệu Long càng không hiểu, nói, „Tại sao Triệu Mục lại muốn hãm hại Ô gia chúng ta?"

Ô Thị Lô vỗ ghế, tức giận nói, „Nếu chẳng phải gã Quách Tùng ấy điều tra được tổ tiên của chúng ta là người Tần, lại biết được họ Ô là một họ lớn ở vùng biên ải nước Tần, từ đó Triệu vương nghi ngờ chúng ta ngày càng sâu. Triệu Mục lại thuận theo ý của Triệu vương, châm dầu vào lửa!"

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu được nguồn cơn.

Ô ứng Nguyên quay về chủ đề ban đầu, nói, „Quách Khai đã lén lút chung đụng với Chu Cơ, hãy nghĩ ra một cách để lợi dụng chuyện này chia rẽ Quách Khai và Triệu Mục. Nếu không có Quách Khai bên cạnh Triệu Mục, chúng ta càng dễ đối phó với Triệu Mục hơn."

Ô Thị Lô nở nụ cười bí hiểm ở nơi khóe miệng, nói, „Chuyện này về sau hãy nói, tốt nhất con hãy nghĩ ra một kế hoạch cụ thể thì hơn, đêm nay khi

gặp Chu Cơ phải khiến cho ả tin tưởng, về sau này hợp tác sẽ dễ dàng hơn."

Lúc này có tên hạ nhân vào báo, có khách đến tìm Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, mà không biết ai đến tìm mình.

Hạng Thiếu Long lúc này đã là một nhân vật quan trọng của Ô gia, giờ đây có thể tiếp khách ở đại sảnh.

Gã vừa mới đến sảnh đường đã thấy hai gia tướng của Thiếu Nguyên quân là Lưu Sào và Phổ Bố. Hạng Thiếu Long mừng lắm chạy đến ôm hai người, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên nói, „Ngày nào tại hạ cũng mong các vị đến đây, cuối cùng các vị đã đến thật rồi."

Hai người thấy Hạng Thiếu Long coi trọng mình như vậy, nên cảm kích đến nỗi nước mắt lưng tròng.

Hạng Thiếu Long hỏi han chuyện ở Đại Lương.

Thì ra từ ngày Hạng Thiếu Long dắt mỹ nhân thoát khỏi phủ Tín Lăng quân, Tín Lăng quân nổi trận lôi đình, lại phát giác Lỗ Công bí lục chỉ còn lại nửa quyển đầu, phần còn lại đã bị người ta đánh cắp, giận đến nổi suýt nữa tự sát, càng hoài nghi Bình Nguyên phu nhân tiết lộ tin tức cho Hạng Thiếu Long, từ đó lãnh đạm với hai mẹ con nhà này.

Thiếu Nguyên quân cũng vì chuyện này mà tính tình trở nên nóng nảy, suốt ngày mắng chửi gia tướng, bọn Phổ Bố nhân cơ hội ấy đã dắt nhau bỏ đi.

Không có sự giúp đỡ của Tín Lăng quân, Thiếu Nguyên quân khó mà giữ lại hơn hai trăm gia tướng nên cũng để bọn họ ra đi, vì thế bọn Phổ Bố cùng bốn mươi người quay về Hàm Đan.

Bọn họ thăm dò được Hạng Thiếu Long đã an toàn nên lập tức đến tìm.

Hạng Thiếu Long sai người đến gặp Ô ứng Nguyên lấy một số tiền rồi chia cho hai người, nói, „Các vị tìm nơi ở trước, nhưng hãy nhớ rằng đừng để lộ mối quan hệ của chúng ta, hãy cứ mặc sức chơi bời, khi tại hạ cần các vị sẽ lập tức đến tìm."

Bọn Phổ Bố hai người biết gã đang quyết đấu sinh tử cùng Triệu Mục, nghe lời này thì đã hiểu ngay, lại thấy gã rộng rãi hơn Thiếu Nguyên quân gấp mười lần, nhân phẩm lại tốt hơn nhiều nên tìm đến gã.

Lưu Sào nói, „Bọn chúng tôi đều là những kẻ có danh tiếng tại Hàm Đan, giờ đây lại chính thức rời khỏi Bình Nguyên phủ, nếu chúng tôi giả vờ đầu khẩu vào bè đảng của Triệu Mục, tất sẽ dễ làm tai mắt cho công tử hơn."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đây quả là ý tốt, không ai ngờ bọn gia tướng của Bình Nguyên phủ trước giờ vẫn coi mình là kẻ địch thì đến lúc này trở thành thủ hạ của gã.

Sau khi cùng bọn họ bàn bạc hồi lâu về chuyện đầu khẩu Triệu Mục, lại đặt ra cách liên lạc, hai người hớn hờ cáo từ.

Hạng Thiếu Long nhẹ nhõm cả người, đi tìm Đổng Dực thì thấy y đang huấn luyện cho tử đệ binh của Ô gia, nhớ lại tình hình lúc còn trong bộ đội đặc chủng, nói với y rằng, „Đổng huynh xem thử đề nghị của tại hạ có được chăng, trong hai ngàn tử đệ binh hãy chọn ra một trăm người tinh nhuệ nhất, gọi là tinh binh đoàn, đưa họ đến nông trường để cách ly thao luyện, học các kỹ năng khác nhau, nếu ai cũng có thể học được một nửa khả năng của huynh và Kinh Tuấn, lúc đó nếu muốn vào Chết Tử phủ cứu người thì càng dễ dàng hơn."

Đổng Dực nghe xong nhú mày, nghĩ thầm một trăm người thì làm được chuyện gì, đến khi nghe Hạng Thiếu Long nói ra cách huấn luyện nghiêm khắc của bộ đội đặc chủng trước kia, viên mãnh tướng có kinh nghiệm phong phú ấy liền phục sát đất, „Phương pháp huấn luyện đó lần đầu tiên

tại hạ nghe được, Thiếu Long huynh thật là một thiên tài quân sự hiếm có, chiến tranh vào tay huynh thì trở thành nghệ thuật."

Hạng Thiếu Long cười thầm, nếu đao kiếm cung tên có thể trở thành súng ống, chỉ cần một nhóm bộ đội đặc chủng cổ đại này cũng có thể chinh phục sáu nước thống nhất thiên hạ, cần gì phải sợ một tên nhãi nhép Triệu Mục.

Hai người bàn bạc cụ thể phương pháp huấn luyện vào trang bị, Hạng Thiếu Long mới dắt theo Kinh Tuấn và mười ai a tướng đến phủ Nhã phu nhân.

Khi đang ngồi trên ngựa, Hạng Thiếu Long chợt nhớ về Mỹ Tâm Nương, hận không lập tức quay ngựa chạy về thôn Tang Lâm.

Lại nhớ về Kỷ Yên Nhiên đang ở Đại Lương, nhất thời trong lòng buồn bã.

Kinh Tuấn đi bên cạnh gã, đưa mắt nhìn láo liên, đột nhiên nói, „Tiểu Tuấn rất biết ơn Hạng đại ca và Đằng đại ca, không có hai vị đại ca đưa đệ đến đây, chẳng biết cuộc sống sẽ như thế nào?"

Hạng Thiếu Long tạm thời quên đi tâm sự của mình, cười nói, „Nhưng có thể sẽ làm người mất mạng đấy!"

Kinh Tuấn cười hì hì thản nhiên nói, „Vậy cũng đành chịu thôi! Cũng chính vì có mối nguy hiểm ấy, khi cùng mỹ nữ vui đùa mới có được cảm giác đặc biệt, cảm giác ấy cũng giống như lần đầu tiên giúp chú săn hổ lúc đệ năm tuổi."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Một đứa bé năm tuổi bước đi còn chưa vững, người có thể giúp được gì?"

Kinh Tuấn cũng cười nói, „Đã quên sạch rồi, chỉ nhớ khi mãnh hổ đã rơi xuống cạm bẫy, tiếng gầm của nó đã khiến đệ vãi đái trong quần Hạng Thiếu Long nén không được ha ha cười lớn, nét sầu biến mất.

Phía sau có tiếng vó ngựa vang lên. Hai người đồng thời quay lại nhìn ra sau.

Thót ngựa ấy từ xa đến gần, người cưỡi ngựa đội chiếc nón tre có phủ vải, nhất thời không nhìn rõ mặt mũi, đến khi tới gần mới nhận ra.

Đôi mắt Kinh Tuấn lập tức sáng rỡ lên.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Chi cô nương định đi đâu?"

Triệu Chi kìm ngựa, đến bên Hạng Thiệu Long, quay mặt lại, lạnh lùng nhìn gã rồi nói, „Binh vệ định đi đâu thế?"

Kinh Tuấn nháy mắt với nàng nói, „Chi cô nương vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của Hạng đại ca mà?"

Triệu Chi thấy Kinh Tuấn đã bực mình, cảm thấy gã là kẻ đáng ghét nhất, giận giữ nói, „Người lớn nói chuyện, không có chỗ cho người chen vào!"

Hạng Thiệu Long cười gượng, nói, „Chi cô nương đã sai rồi, tiểu Tuấn là hảo huynh đệ của tại hạ, lời của hắn cũng chính là lời của tại hạ."

Kinh Tuấn không ngờ Hạng Thiệu Long lại đề cao mình như thế, nên lập tức vênh mặt, ưỡn ngực lên, cố ý thờ dài tiệc nuối rồi nói, „Ta còn tưởng Chi cô nương đến tìm Kinh Tuấn này!"

Triệu Chi giận đến nổi mặt trắng bệch, nói, „Ai cần tìm người!"

Không biết thế nào mà từng hành động của Kinh Tuấn đều khiến nàng không vừa mắt, lòng giận lắm.

"Vậy nàng đến tìm ai?" Kinh Tuấn cười hà hà nói.

Hạng Thiệu Long không khỏi buồn cười, tên tiểu tử này thật biết trêu đùa nữ nhân.

Triệu Chi biết đã rơi vào cái bẫy bằng lời nói của Kinh Tuấn, nếu nàng trả lời đến tìm Hạng Thiếu Long, vì lời nói lúc này của Kinh Tuấn, rõ ràng nàng đã động lòng với Hạng Thiếu Long. Nếu trả lời không phải thì rõ ràng nàng đến tìm Kinh Tuấn. Sự thực, Triệu Chi cũng không hiểu đến tìm Hạng Thiếu Long để làm gì.

Đêm ấy Hạng Thiếu Long đã đánh thắng Nghiêm Bình, một đại tôn sư trong giới kiếm thuật ở Hàm Đan, khiến cho người trong toàn trường rúng động.

Triệu Bá trước nay vẫn tự cho mình là cao thủ, nhưng giờ đây cũng khiếp sợ, đặc biệt là lúc này Hạng Thiếu Long đã được Lý Mục chống lưng, Triệu Bá không dám dây vào cuộc đấu tranh của hai thế lực này, sau buổi tiệc ấy thì cảnh cáo bọn đồ đệ, đặc biệt là Triệu Chi, không được đến tìm Hạng Thiếu Long.

Nhưng Triệu Chi vốn là kẻ kiêu ngạo, lúc quay về càng nghĩ càng không phục, thức dậy thì giọng ngựa đến Ô phủ, nửa đường lại gặp bọn Hạng Thiếu Long cho nên đuổi theo.

Lúc này không thể nói gì được, mặt đỏ ửng lên.

Hạng Thiếu Long không biết mối quan hệ của nàng với Liên Tấn như thế nào, than rằng, „Lúc ấy bị buộc phải quyết chiến sinh tử, không phải là Liên Tấn chết thì tại hạ chết, vả lại Liên Tấn cùng một bọn với Triệu Mục, tại hạ lại quang minh chính đại đánh bại y, ai có thể trách tại hạ được."

Triệu Chi biết mình sai nên cúi đầu.

Chuyện Liên Tấn và Triệu Mục đã dùng xuân dược để làm hao phí thể lực Hạng Thiếu Long, sớm đã lan truyền trong giới quyền quý, Triệu Chi cũng nghe tin này nhưng không màng đến. Song không biết thế nào giờ đây do

Hạng Thiếu Long nói ra thì khiến nàng lại tin, có lẽ bởi vì đêm ấy Hạng Thiếu Long tỏ ra không sợ cường quyền, quang minh lỗi lạc.

Tình yêu của nàng đối với Liên Tấn tuy mãnh liệt, nhưng đó chỉ đơn thuần là sự hấp dẫn với vẻ ngoài mà thôi.

Mùi vị tình đầu ấy tuy khiến nàng khó quên nhưng chưa đến nỗi khắc cốt ghi lòng, sau khi hình tượng hoàn mỹ của Liên Tấn bị sụp đổ, đoạn tình ấy cũng theo gió mà bay.

Hạng Thiếu Long thấy nàng thay đổi như vậy, cười nói, „Chi cô nương, hay là để Kinh Tuấn đưa cô nương về nhà?"

Triệu Chi giật mình nói, „Ta không cần ai đưa cả!" nói rồi vỗ ngựa vòng qua bên trái mà đi.

Hạng Thiếu Long nháy mắt với Kinh Tuấn, Kinh Tuấn cả mừng vỗ ngựa đuổi theo, gọi lớn, „Chi cô nương, hãy đợi tại hạ!"

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm.

Triệu Chi cũng khá lắm, rất hợp với Kinh Tuấn về tuổi tác lẫn ngoại hình, điều chủ yếu là gã thấy Kinh Tuấn có lòng với nàng, nhưng nếu muốn được nàng, tên tiểu tử ấy cũng phí sức lắm.

Đột nhiên Hạng Thiếu Long thấy mình thay đổi rất nhiều.

Nếu là trước đây, gặp nữ nhân nào gã cũng chạy theo, giờ đây không biết có phải có quá nhiều mỹ nữ hay không, và lại cái chết của những người mà gã yêu đã kích nên tâm ý của gã đối với nữ nhân cũng nhạt nhẽo hơn, có vẻ như không mu ốn bước chân vào tình trường nữa.

Mỗi người sinh ra đời đều phải đối mặt với sự ra đi của người bên cạnh, và cuối cùng cũng dùng cái chết của mình để kết thúc. Trong một năm qua, gã

đã trải qua nỗi thống khổ của sinh ly tử biệt.

Gã nhớ lại chuyện tối qua, lúc ấy lòng ham muốn nổi lên, nhưng không hề có liên quan gì đến tình yêu, chỉ là sự rung động của giới tính mà thôi. Nhưng rất khó khống chế. Đêm nay khi gặp nàng phải cẩn thận hơn, nếu chung đụng với nàng thì sự việc sẽ càng phức tạp hơn. Chỉ mong rằng nàng đừng dụ dỗ mình, nữ nhân ấy quả thật biết cách quyến rũ nam nhân.

Phu nhân phủ đã ở trước mặt, Thiếu Long thở dài vỗ ngựa đi tới.

Bọn võ sĩ vội vàng thúc ngựa theo sát, mười một thớt ngựa lao vào trong phủ nhân phủ.

Nhã phu nhân đã vào hoàng cung chỉ có Triệu Thiên và công tử Bàn ở trong phủ.

Triệu Bàn đã trưởng thành rất nhiều, không thích chơi bời, trêu ghẹo phụ nữ, kết bè kết đảng sinh sự như lúc trước nữa.

Triệu Thiên thấy y gặp chuyện buồn nên cùng học với y, còn Triệu Bàn thì trở nên siêng học trước mặt vị biểu tể công chúa xinh đẹp này.

Hạng Thiếu Long dâng lên trong lòng nỗi đau buồn, dắt Triệu Bàn ra hoa viên, truyền cho y Mặc tử kiếm pháp, lại sai thủ hạ vật lộn với y.

Khi Triệu Bàn đang mải mê luyện võ, Hạng Thiếu Long nói với Triệu Thiên, „Không ngờ thằng bé này lại trở nên hiểu chuyện như vậy."

Triệu Thiên hai mắt đỏ hoe nói, „Người hấn thương yêu nhất là Ni di, giờ đây trong lòng hấn chứa đầy thù hận, không những hận Triệu Mục, mà còn hận cả phụ vương, cho nên hấn mới lấy chàng làm tấm gương, cố gắng rèn luyện mình để cho trí dũng song toàn, để có thể trả thù cho Ni di."

Hạng Thiếu Long nhìn thấy vẻ mặt kiên nghị không xứng với tuổi tác của công tử Bàn, trong lòng chợt dâng lên một nỗi sợ hãi.

Gã cảm thấy Triệu Bàn tương lai không phải là người bình thường, nhưng tạm thời gã không đoán được y sẽ làm được chuyện gì sau này.

Triệu Thiên hạ giọng nói, „Hắn chấp nhận muội, một mặt vì thiếp là người của chàng, mặt khác bởi vì thiếp cũng như hắn, đều căm ghét phụ vương và Triệu Mục.”

Hạng Thiếu Long cảm thấy khó chịu, nói, „Phụ vương của nàng chẳng phải tôn trọng nhất Ni phu nhân sao? Tại sao lại để cho Triệu Mục hành hung như vậy? Ít nhất cũng phải điều tra chuyện này, huống hồ chỉ khiến cho Lý Mục bất mãn, làm cho nước Triệu lâm vào nguy cơ lớn nhất từ ngày diễn ra trận Trường Bình đến giờ.”

Triệu Thiên rầu rĩ than, „Không ai có thể hiểu rõ phụ vương, trước kia người không phải như vậy. Nhưng từ sau trận Trường Bình, người như trở thành một kẻ khác, nhu nhược, yếu đuối, chuyện gì cũng sợ hãi, thậm chí hơi e ngại đối mặt với quần thần, nhất là các vị đại tướng, để cho Triệu Mục nắm quyền, hai tay che trời. Như cái chết của Ni phu nhân, lẽ ra người phải sai người điều tra, nhưng Triệu Mục chen vào, chỉ vài lời thì chuyện to đã hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ biến mất, tất cả mọi người trong cung đều nhát nhẽo với người.”

Hạng Thiếu Long từ trong lời nói của Triệu Thiên đã thấy sự ảnh hưởng khác của trận Trường Bình đối với nước Triệu.

Sự thất bại của cuộc chiến này chủ yếu vì Hiếu Thành vương đã trúng kế ly gián của người Tần, dùng Triệu Quát thay cho Liêm Pha, cũng có thể nói là sự xung đột quyền lực giữa quân chủ tân nhiệm và lão tướng đương quyền.

Từ sau trận chiến đó, Hiếu Thành vương đã mất lòng tin, trở thành một người né tránh hiện thực, thậm chí e ngại cả ánh mắt đầy trách móc của bầy

tôi.

Vì thế Triệu Mục thừa cơ thỏa mã nhu cầu về tinh thần lẫn xác thịt của y.

Triệu vương trở thành một kẻ đồng tính, nói không chừng cũng là một sự buông thả và giải tỏa, đó là một hành vi mang tính tự hủy diệt. Đương nhiên cũng có thể là một sự theo đuổi sinh lý trời sinh, nguyên nhân chính, e rằng cả bản thân Hiếu Thành vương cũng không hiểu.

Triệu Thiên buồn rầu nói, „Thiếp vẫn nhớ những ngày thoát khỏi Đại Lương, hy vọng mỗi đêm đều có chàng bên cạnh. Thiếu Long ơi! Khi nào thì chúng ta mới rời khỏi cái nơi nguy hiểm này, tìm một nơi không có người, để Thiên nhi ở nhà giặt giũ, nấu cơm, còn chàng thì đi săn bắn."

Hạng Thiếu Long trong bụng cười khỗ, nếu gã ở lại trong tiểu cốc của Mỹ Tầm Nương, có lẽ suốt đời ở chốn sơn lâm. Nhưng tình thế hiện nay đã trở thành cười trên lưng hổ, muốn dừng cũng không được.

Dù cho sau này có đến nước Tần, có lẽ sẽ phải đối mặt với cuộc đấu tranh quyền lực phức tạp hơn, trong thời đại Chiến Quốc này, xem ra chẳng có nơi nào hạnh phúc theo kiểu đào nguyên. Nếu không, Mỹ Tầm Nương đã không bị cưỡng bức, Đằng Dực cũng không lâm vào cảnh nhà tan cửa nát.

Gã thờ dài, kể câu chuyện về chốn đào nguyên cho Triệu Thiên nghe, khi Triệu Thiên đang say sưa, mơ mộng nghĩ về nơi lạc thổ ấy, Triệu Nhã quay về với vẻ mặt nặng nề.

Hạng Thiếu Long và nàng vào phòng thương nghị.

Triệu Nhã nói, „Lý Mục ở chiến trường là một mãnh tướng không ai bì được, nhưng về quyền mưu thủ đoạn thì quá lỗ mãng, đã đánh giá thấp sự ảnh hưởng của Triệu Mục đối với vương huynh..."

Hạng Thiếu Long nghe vậy, hỏi, „Đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Nhã không trả lời trực tiếp, rầu rĩ nói, „Họ không hiểu vương huynh từ sau trận Trường Bình, sợ nhất là bị người khác nói y sai lầm, hôm nay Lý Mục tỏ ra muốn buộc vương huynh thừa nhận đã có sơ xuất trong chuyện Ni muội và trách y dung túng cho bọn hung đồ, y làm sao có thể chấp nhận được."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Nhã buồn rầu nhìn gã nói, „Sau bữa tiệc tối qua, Triệu Mục lập tức vào cung gặp vương huynh, nói điều gì thì không ai biết, chắc là trách phía quân đội mượn cớ muốn lật đổ vương huynh, đối với chàng đương nhiên cũng chẳng nói lời tốt lành gì."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu cái gọi là vua ngu thì mất nước, khi đại quyền tập trung vào tay một người, người đó trở thành mấu chốt của sự thành bại. Chế độ dân chủ thời hiện đại tuy còn khuyết điểm, nhưng so với cái chế độ hôn quân thao túng tất cả mọi người này thì vẫn còn tốt hơn trăm ngàn lần.

Triệu Nhã tiếp tục nói, „Sáng nay vương huynh cho vớ thiếp, hỏi kỹ càng về chuyện của chàng, lại ép người ta phải nói rõ mối quan hệ thật sự với chàng, khiến người ta suýt tý nữa đã không chống đỡ nổi."

Hạng Thiệu Long lo sợ hỏi, „Nàng đã trả lời y như thế nào?"

Triệu Nhã thần sắc không tự nhiên, nói, „Đương nhiên là không nói lời thật, nhưng xem ra y vẫn tin tưởng thiếp chưa thật sự yêu thương chàng, có lẽ tiếng tăm trước đây của thiếp quá xấu, „ nói rồi cúi đầu, ra dáng lòng đầy tâm sự.

Hạng Thiệu Long nâng cằm nàng lên, nói, „Giờ đây ta đã có quan hệ với phía quân đội, vương huynh của nàng không dám làm bậy với ta đâu!"

Triệu Nhã buồn bã nói, „Người ta lo lắng muốn chết đi được! Chàng đừng nên quá đề cao lực lượng của phía quân đội và Ô gia, giả sử vương huynh làm liều, xử chàng tại chỗ, lúc ấy gạo đã nấu thành cơm, ai còn dám thật sự chống lại vương huynh vì chàng."

Hạng Thiếu Long trong lòng nổi lên cơn giận, cười lạnh lùng nói, „Muốn giết Hạng Thiếu Long ta, e rằng Hiếu Thành vương phải xuất đại quân, ta sẽ không cúi đầu mà chịu trời đất."

Triệu Nhã giận dữ nói, „Nhiều lúc chàng giống như hạng võ dũng vô mưu, chỉ mỗi vệ binh đoàn của vương huynh đã là hai vạn người, quân thủ thành có đến ba vạn, chủ soái Nhạc Thừa lại là người của Triệu Mục, khi có chuyện ai cứu được chàng. Nếu chàng có bất trắc, người ta làm sao sống được."

Nói xong câu cuối thì nước mắt chực tuôn ra, có thể thấy nàng lo âu đến dường nào.

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, mỉm cười nói, „Hãy yên tâm đi! Có người đã từng nói ta là tân thánh nhân nhiều nạn kiếp, cho nên chết không được."

Triệu Nhã ngăn người ra, nói, „Là ai nói vậy? Tân thánh nhân là gì?"

Ngừng một lát rồi nói với vẻ hình như chẳng có hứng thú gì.

Triệu Nhã nói, „Giờ đây người ta lúng túng lắm, Thiếu Long dạy thiếp phải nên làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm hồi lâu rồi nói, „Không có sự chọn lựa nào nữa, chỉ có trốn thoát khỏi Hàm Đan mới có đường sống, nhưng trước khi đi ta phải băm vằm tên Triệu Mục ra mới hả được mối hận trong lòng."

Triệu Nhã vuốt ve mặt gã nói, „Chàng phải hứa dẫn Nhã nhi đi theo đấy!"

Hạng Thiếu Long nói với giọng chắc chắn, „Điều này đương nhiên, ta không những dẫn nàng đi, tiểu Bàn và Thiên nhi cũng sẽ đi theo chúng ta."

Triệu Nhã dịu dàng nói, „Phải chăng là đến nước Tần, ôi! Người Tần là những kẻ thâm trầm đáng sợ nhất!"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Đừng quên rằng ta là tân thánh nhân, „ rồi đứng dậy nói, „E rằng phải đến Tần mới có cơ hội gặp lại các người, phản ứng của Hiếu Thành vương thật ngoài dự liệu của ta, ta phải lập tức tìm Lý Mục thương lượng, tìm cách xoa dịu vương huynh của nàng."

Triệu Nhã đưa gã ra ngoài rồi nói, „Thiếp sẽ phụ trách việc dò thám tình hình trong cung. May mà có Tinh vương hậu lên tiếng giùm chàng, vương huynh lại là kẻ ba phải, trong thời gian ngắn này vẫn chưa dám liêu với chàng, „ nói xong cúi đầu, đôi mắt đầy phức tạp.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không nhìn thấy, chỉ là trong lòng cảm thấy phiền toái mà thôi.

Trâu Diễn có lẽ quả thật nghĩ gã là tân thánh nhân, nhưng gã lại biết không có điều ấy. Nếu là tân thánh nhân thì phải là Doanh Chính. Nhưng xem bộ dạng Doanh Chính lúc này, dựa vào cái gì để trở thành một tân thánh nhân thống nhất thiên hạ đây.

Hạng Thiếu Long nhớ lại những loại vũ khí thường dùng ở thế kỷ XXI ở thời đại này, kiếm thủ lợi hại nhất, đối phó được mười người cũng không thể đối phó được hơn trăm người, huống hồ chỉ hàng ngàn binh tướng được huấn luyện kỹ càng. Cho nên chỉ có thể đi theo chiến lược và chiến thuật, thì mới có cơ hội trốn thoát.

Bỗng nhiên, gã cảm thấy luyến tiếc đối với Hàm Đan.

Cuối cùng phải rời tòa cổ thành vĩ đại này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tiến Thoái Lưỡng Nan

H

ạng Thiệu Long đến đại tướng quân phủ của Lý Mục ở Hàm Đan, quảng trường phía trong bức tường tập trung hàng ngàn nhân mã đều được nai nịt chỉnh tề tựa như sắp phải ra đi.

Lý Mục từ trong nhà chính bước ra, mình mặc nhung trang, thấy Hạng Thiệu Long, kéo gã sang một bên nói, „Đại Triệu không còn hy vọng nữa, hôm nay đại vương triệu ta vào cung, yêu cầu ta phải lập tức quay về biên cương ứng phó với bọn Hung Nô, không cho ta cơ hội nhắc lại chuyện Triệu Ni, lại còn bảo Hàm Đan do Triệu Mục phụ trách.

Người hãy đi mau! Nếu không tánh mạng khó giữ."

Phản ứng của Hiếu Thành vương rõ ràng đã vượt qua ngoài dự liệu của vị danh tướng này.

Lý Mục lại hạ giọng xuống nói, „Tướng lĩnh trong thành Hàm Đan có rất nhiều người là bộ thuộc cũ của ta, ta đã nói chuyện người cho bọn chúng, căn dặn bọn chúng ngầm giúp đỡ người, „ rồi nói ra mấy cái tên.

Lại nói, „Nếu Triệu Mục phái người truy đuổi người, có thể chạy về biên giới phía bắc, chỉ cần lọt vào phạm vi thế lực của ta, ta sẽ có cách bảo vệ người, cả đại vương cũng chẳng thể làm gì được đâu."

Hạng Thiệu Long không ngờ người mà mình chỉ gặp mới ba lần mà tình nghĩa lại thâm trọng như vậy, cảm kích đến nỗi nói không ra lời.

Lý Mục tháo kiếm xuống, đưa cho gã, „Thanh kiếm này tên gọi Huyết Lãng, tốt hơn thanh Phi Hồng nhiều, có thể chém đứt cả tóc, phá áo giáp

địch như chơi, với kiếm pháp tuyệt thế của người, có nó sẽ càng như hổ thêm cánh, đừng nên từ chối, nếu không Lý Mục sẽ coi thường người đấy."

Hạng Thiệu Long cảm kích lắm, nhận thanh bảo kiếm có cái tên gọi đáng sợ ấy.

Lý Mục vỗ vai gã, buồn rầu nói, „Nơi nào có thể chứa người thì cứ bay đến đấy! Nói không chừng có một ngày chúng ta sẽ gặp nhau tại sa trường lúc ấy mỗi người đều vì chủ của mình, có lẽ sẽ là cuộc gặp gỡ sinh tử, ta sẽ tuyệt đối không lưu tình, người cũng phải nên như vậy.“

Nói xong cười lớn đầy vẻ bi tráng, lên ngựa rồi phủ đi về hướng bắc.

Hạng Thiệu Long cõi lòng rối bời, đưa mắt dõi theo, nhất thời trong lòng dâng lên cảm giác lẻ loi không người thân.

Rút kiếm ra nhìn, chỉ thấy thanh kiếm sáng ngời có ẩn hiện hoa văn màu đỏ máu, có hình ngọn sóng, trên đốc kiếm có khắc hai chữ Huyết Lăng.

Niềm vui của đêm qua không còn nữa, giờ đây chuyện duy nhất có thể làm được đó chính là dựa vào mưu trí và năng lực của mình để giúp cho Ô gia và người thân yêu của mình an toàn rời khỏi cái nơi không hề có chút thiên lý tình này.

Hạng Thiệu Long buồn bã rời khỏi tướng quân phủ.

Không có một người đức cao vọng trọng như Lý Mục giúp đỡ, phía quân đội tuy bất mãn với Triệu Mục, nhưng cũng không dám lên tiếng về cái chết của Triệu Ni, càng không có người ai dám đứng bên phía gã, gã cũng không muốn liên lụy người khác, giờ đây chỉ có thể dựa vào Ô gia và bản thân mà thôi.

Lý Mục bị buộc quay về biên cương, quân đội ở nước Triệu đều hiểu rõ tâm ý của Triệu vương, đó là buộc họ phải đứng về phía Triệu Mục, còn Hạng

Thiếu Long là cái gai lớn nhất trong mắt Triệu Mục, tự biết sớm tối khó giữ, thời gian không nhiều.

Tặng than trong tuyết thì không mấy người chịu làm, nhưng ném đá xuống giếng thì ai cũng vui vẻ, bởi vì vừa có thể đã kích được Ô gia, lại có thể làm thân với Triệu Mục.

Nhưng vấn đề lớn nhất giờ đây là Triệu Mục, lúc nào có được lệnh của Triệu vương để một mẻ quét sạch Ô gia và Hạng Thiếu Long.

Làm thế nào để làm chậm sự quyết định của Triệu vương?

Vừa về đến Ô phủ, Đào Phương đã chạy ra, nói, „Một người Sở tên Đơn Tiến đã bị chúng ta bắt nhốt, nhưng kẻ này là một người gan dạ, làm thế nào cũng không chịu khai nửa lời, tôn cô gia xem thử có cách gì, nói không chừng phải dùng trọng hình."

Hạng Thiếu Long nhìn thấy được tia hy vọng, nói, „Có xét hành trang của y chưa?"

Đào Phương than, „Đều là những thứ không có liên quan, tên gian xảo Triệu Mục tuyệt không dễ dàng để cho kẻ khác nắm được điểm yếu của mình, „rồi rầu rĩ nói, „Dù cho người ấy có ngoan ngoãn hợp tác, đứng ra chỉ tội Triệu Mục, Triệu Mục vẫn có thể chối bay biến, ngược lại còn bảo chúng ta vu hãm y. ôi, tôn cô gia nói xem, Hiếu Thành vương tin người đàn ông của y hay tin chúng ta?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm rồi nói, „Chỉ cần chúng ta hiểu rõ mối quan hệ giữa Triệu Mục và người Sở thì sẽ có cách đối phó với y, cho nên đừng dễ dàng bỏ qua manh mối này."

Hai người lúc ấy đã ra tới nhà sau, bước vào một mật thất, tiến vào phòng giam.

Tên gián điệp Đơn Tiến ấy bị trói vào một góc cột, mặt đầy vết máu, tinh thần ủ rũ, rõ ràng là đã nếm nhiều khổ cực, cúi đầu không nói lời nào.

Hạng Thiếu Long tuy thông cảm với y nhưng cũng không còn cách nào khác, đây đồng nghĩa với chiến tranh, nhân từ với kẻ địch chính là tự sát.

Hạng Thiếu Long chợt lóe lên một ý, kéo Đào Phương qua một bên nói, „Người này vừa nhìn đã biết không phải là kẻ sợ chết, nếu không người Sở không thể phái y đi làm chuyện quan trọng như thế này, nhưng sức chịu đựng của con người là có giới hạn, chỉ cần chúng ta tìm một biện pháp để đánh gục ý trí của y là được."

Đào Phương vẫn rầu rĩ nói, „Vấn đề là biện pháp gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Phương pháp này gọi là thẩm vấn cho mỗi một, Đào công hãy tìm mười người, không ngừng đưa ra các câu hỏi, không cho y đi nhà xí hay ăn uống, điều quan trọng nhất là đừng để y ngủ, khi thẩm vấn phải dùng ánh đèn sáng chiếu thẳng vào y, ta xem y có thể chịu đựng được bao lâu."

Đào Phương lần đầu tiên nghe phương pháp thẩm vấn này, nửa tin nửa ngờ nói, „Có thật có hiệu quả không?"

Hạng Thiếu Long nói với vẻ chắc chắn, „Đảm bảo có hiệu quả, Đào công hãy cho người chăm sóc vết thương, cho y thay bộ quần áo sạch sẽ, thì có thể tiến hành ngay."

Lại truyền cho Đào Phương mấy ngón nghề thẩm vấn và những điều cần phải hỏi, khiến Đào Phương cảm thấy rất có lý rồi mới đi tìm Ô ứng Nguyên.

Ô ứng Nguyên đang ở trong mật thất gặp người khách, biết gã đến thì lập tức gọi vào.

Đó là một thương nhân người cao lêu nghêu, mặt choắt, dáng vẻ khó gần.

Ô ứng Nguyên nói với Hạng Thiếu Long, „Thiếu Long! Đây là người tin cẩn nhất của Đồ tiên sinh, ngoại hiệu Trí Đa Tinh, tên thật là Tiêu Nguyệt Đàm tiên sinh."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng thì ra đây là mật sứ của Đồ Tiên phái đến, xem ra Lã Bất Vi quyết trong thời gian ngắn đưa mẹ con Chu Cơ về Hàm Dương.

Tiêu Nguyệt Đàm có vẻ khách sáo nói, „Chưa đến Hàm Đan, đã sớm nghe đại danh của Hạng công tử, xin đừng trách cứ, tướng mạo lúc này của Tiêu mỡ là giả, chẳng qua chỉ vì bất đắc dĩ, nên không thể cho người khác thấy mặt thật của mình."

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, thì ra đây là một cao thủ dị dung, bề ngoài nhìn không chút sơ hở, nói, „Vậy thì tiên sinh định hóa trang cho mẹ con bị quân như thế nào?"

Tiêu Nguyệt Đàm gật đầu nói, „Công tử suy nghĩ thật nhanh nhạy, đó chính là một trong những nguyên nhân Đồ gia phái Tiêu mỡ đến Hàm Đan, nhưng làm sao để đưa họ ra thì phải dựa vào mọi người ở đây."

Hạng Thiếu Long định nói đưa mẹ con của họ ra không mấy khó khăn, thì Ô ứng Nguyên đã giậm chân gãi, nên không nói nữa.

Ô ứng Nguyên tiếp lời, „Nếu chúng tôi có thể cứu thoát mẹ con bị quân ra, Lã tiên sinh sẽ tiếp ứng cho chúng tôi về mặt nào?"

Lúc này Hạng Thiếu Long mới hiểu ra, với thực lực của họ, lại có Tiêu Nguyệt Đàm với tài dị dung, cứu mẹ con của Doanh Chính không khó, nhưng khó là toàn bộ Ô gia phải chạy trốn, cho nên Ô ứng Nguyên mới móc chuyện mẹ con Doanh Chính với Ô gia lại với nhau, lúc đó buộc Lã Bất Vi phải tiếp nhận họ.

Quả nhiên Ô ứng Nguyên tiếp tục nói, „Chất Tử phủ bảo vệ nghiêm ngặt, từ sau khi Trang Tương vương đăng cơ, trong phủ lại còn có cấm vệ quân canh gác, là nơi nghiêm cẩn nhất Hàm Đan, trừ phi tấn công từ ngoài vào, không còn cách nào khác. Nhưng Tiêu tiên sinh hãy yên tâm, chúng tôi đã có kế hoạch, đảm bảo có thể đưa mẹ con họ ra khỏi thành an toàn."

Hạng Thiệu Long biết y đang khoe khoang, chưa nghĩ ra đại kế cứu người gì cả mà ngược lại y chỉ muốn lấy lòng tin của đối phương mà thôi.

Khi Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Tệ chủ đã cùng Trang Tương vương bàn bạc vấn đề này, nhân lúc quân chúng ta đang tấn công quận Thái Nguyên, gây chú ý cho người Triệu, Đồ gia sẽ dẫn tinh binh đột nhập vào biên giới nước Triệu để tiếp ứng, chỉ cần các vị đến được bờ tây của Đàm Thủy ở Liêu Dương Đông, Đồ gia có thể hộ tống các vị băng qua nước Ngụy và nước Hàn để quay về nước Tần, „ ngừng một lát rồi nói tiếp, „Tiêu mỗ có thể nghe diệu kế của các vị chăng?"

Hạng Thiệu Long thầm khen kẻ này lợi hại, y nói nhiều như thế, nhưng sự thật vẫn chưa tiết lộ vị trí và tuyến đường của đội quân Đồ Tiên, bởi vì nếu phải phối hợp hành động, thì phải là lúc Đồ Tiên đã vào biên giới nước Triệu.

Lần này lại bị Ô ứng Nguyên giậm thêm một cái nữa, gã lập tức nghĩ ra một kế hoạch không hề tồn tại để ứng phó với vị khách quý này.

Hạng Thiệu Long chả có kế hoạch gì cả, làm ra vẻ bí hiểm nói, „Tiêu tiên sinh có thể đợi thêm ba ngày nữa chăng, bởi vì một mắt xích quan trọng trong kế hoạch này là liên lạc với mẹ con Chu Cơ, chuyện này tại hạ vẫn đang tiến hành, chờ có được manh mối, thì mới có thể thực hiện được."

"Nhưng chí ít cũng tiết lộ một vài điểm để Tiêu mỗ biết chứ, „ Tiêu Nguyệt Đàm tỏ vẻ không hài lòng, nói.

Hạng Thiệu Long giả vờ ung dung nói, „Sự xuất hiện của tiên sinh có lẽ sẽ làm cho toàn bộ kế hoạch thay đổi, nói không chừng cũng có thể nhờ vào thuật dị dung của tiên sinh, để khi chúng ta ra khỏi Hàm Đan người Triệu vẫn không biết được, cho nên tại hạ mới phải bổ sung thêm."

Mặt Tiêu Nguyệt Đàm giãn ra, „Tại hạ đã hiểu chút ít, „ rồi quay sang Ô ứng Nguyên nói, „Nghe nói ca vũ cơ của Ô gia vang danh thiên hạ, Tiêu mỗ cũng muốn thưởng thức."

Ô ứng Nguyên cười lớn nói, „Đã sớm an bài cho tiên sinh rồi!"

Hạng Thiệu Long biết không còn chuyện gì nữa nên chuồn ra ngoài.

Khi bước ra ngoài, Hạng Thiệu Long có cảm giác mệt mỏi rã rời. Trong phủ Ô gia lúc này trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trong vườn hoa bọn nô tỳ và trẻ con đang chơi đùa, tiếng cười đùa vọng lại bên tai. Tuyết trên mặt đất đã quét sạch sẽ, nhưng trên cành cây vẫn còn đọng hơi sương.

Khi gã đi ngang ca, một nữ tì xinh đẹp đưa mắt nhìn gã. Nhưng con người phong lưu này chỉ cảm thấy tâm hồn trống trải.

Ô ứng Nguyên tuy nói đã có phần lớn người trong Ô gia được điều khỏi nước Triệu, nhưng ai cũng biết đó chỉ là trục hệ chí thân, còn những người có quan hệ xa và những nữ tỳ này đều sẽ bị bỏ lại, cuối cùng thành đối tượng trút cơn giận cho người Triệu.

Hạng Thiệu Long cũng không còn cách nào khác. Trong thời đại quần hùng cát cứ, vận mệnh con người không còn là của mình nữa. Thiên đường cũng có thể biến thành địa ngục A Tỳ đáng sợ.

Gã cũng không lo lắng Lã Bất Vi sẽ bán đứng mình, trên mảnh đất chiến tranh không ngừng nghỉ này, nghề mục súc của Ô gia rất quan trọng với

quân sự và kinh tế, với sự lợi hại của cha con Ô gia, nhất định họ sẽ đưa tài sản ra khỏi nước Triệu, điều đó gây tổn thất lớn lao cho nước Triệu, đó cũng là hậu quả Triệu vương gây nên.

Ô ứng Nguyên là người hùng tài đại lược, mấy năm nay đã âm thầm sắp xếp mọi thứ, chỉ cần thấy việc y đã coi trọng mình, lại gả đứa con yêu quý cho mình thì cũng biết y là kẻ quả cảm, nhìn xa trông rộng.

Chỉ có hạng người ấy, mới có thể sống vui vẻ trên mảnh đất này.

Phía sau lưng có tiếng huýt sáo.

Chưa quay đầu lại, Kinh Tuấn đã đứng bên cạnh gã, thần thái rất thoải mái.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm, hỏi, „Đắc thủ chưa?"

Là hỏi về chuyện Triệu Chi.

Kinh Tuấn lắc đầu đầy vẻ đắc ý, tỉnh bơ nói, „Nàng không thềm để ý đến đệ, cuối cùng để đệ theo về nhà, lại còn lấy kiếm đuổi đệ."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm nói, „Ta thật không hiểu tại sao người vẫn hớn hờ như thế?"

Kinh Tuấn cười hì hì nói, „Hay là ở chỗ cha của nàng thì ra là một ông thầy dạy học, đã bước ra mắng cho đệ một trận, nói một lô nào là lễ nghĩa. Đệ thực ra chẳng lọt vào tai được một chữ, nhưng thấy đứa con gái xinh đẹp của lão ta, giả vờ cúi đầu lắng nghe, có lẽ lão thấy đệ là một nhân tài học hành nên nói cái gì không học thì không được, bảo đệ mỗi ngày đến đây để học, chỉ cần đến ngày tết tặng một ít thịt là được. Hì! Lúc ấy Triệu Chi giận đến suýt nữa điên lên, trừng mắt nhìn đệ nhưng không còn cách nào, Hạng đại ca bảo có tuyệt không?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu, bị một kẻ như Kinh Tuấn bám lấy, Triệu Chi e rằng sẽ gặp khó khăn đây, đánh thì không lại gã, đuổi thì gã không đi, xem nàng ứng phó với gã thế nào đây?

Kinh Tuấn hỏi, „Đằng đại ca đi đâu rồi?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Đằng huynh có nhiệm vụ đặc biệt, đã ra mục trường ở ngoài thành rồi." Nói tới đây, lòng chợt nghĩ ra một cách hỏi, „Người có cách gì khiến cho chiến mã mềm nhũn bốn chân mà không thể đi được?"

Kinh Tuấn nhíu mày nói, „Cứ cho chúng ăn một ít thuốc là được, nhưng số lượng quá nhiều, có lẽ sẽ khó một chút."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chuyện này phải hỏi Ô ứng Nguyên mới đúng, đây là nghề gia truyền của Ô gia, chẳng ai hiểu rõ hơn bọn họ.

Kinh Tuấn hớn hờ nói, „Có chuyện gì cần đệ làm không?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Người cứ yên tâm học hành đi! Nhưng nhớ lời căn dặn của Đằng đại ca, đừng quá hoang đàng, đêm nay cần phải đến Chết tư phủ nữa đấy."

Kinh Tuấn đáp một tiếng rồi cười bỏ đi.

Hạng Thiếu Long về ân Long Cư, chỉ muốn nằm vật ra ngủ một giấc chứ không muốn nghĩ gì cả.

Khi tỉnh dậy, trời đã hoàng hôn.

Hạng Thiếu Long đã phục hồi tinh thần, người cũng phần chấn trở lại.

Khi dùng cơm tối, Triệu Đại lại đến tìm gã.

Hạng Thiệu Long tưởng Triệu Nhã có chuyện gì gấp nên buông bát đĩa kéo gã vào phòng.

Triệu Đại dáng vẻ rất kỳ lạ, một lúc sau mới nói, „Lần này tiểu nhân đến tìm công tử, phu nhân không biết."

Hạng Thiệu Long cảm thấy bất ổn, thẳng thắn nói với gã, „Có chuyện gì cứ nói ra. Ta sẽ gánh vác cho người."

Triệu Đại nói, „Bọn chúng tôi vốn là hạ nhân, tuyệt không có tư cách quản lý chuyện của phu nhân, nhưng bọn huynh đệ chúng tôi đã sớm coi công tử là chủ nhân, nên không e ngại gì chuyện khác nữa."

Hạng Thiệu Long cảm thấy bất ổn, giục gã nói ra.

Triệu Đại hít một hơi, trầm giọng nói, „Sau khi phu nhân quay về, không đầy một tháng sau, có một quý tộc tên gọi Tề Vũ đi sứ đến Hàm Đan, người này tuần tú hơn Liên Tấn, tài học và kiếm thuật nổi tiếng ở nước Tề, là một cao thủ trong chốn tình trường. Nhưng đến Triệu thì trong mắt chỉ có phu nhân, nên theo đuổi phu nhân, còn đại vương và Triệu Mục thì không ngừng tạo cơ hội cho hai người gặp nhau, xem ra phu nhân cũng có ý với kẻ này."

Hạng Thiệu Long nghe xong thì an tâm, gã rất tự tin về khoản này, gã cũng không tin một kẻ đã cùng trải qua hoạn nạn với mình như Triệu Nhã mà lại dễ dàng thay đổi đến thế.

Triệu Đại thấy y như thế, lo lắng nói, „Có những lời Triệu Đại không muốn nói cũng phải nói, sau khi phu nhân quay về, nhớ người đến khổ, cơm nước không yên, còn trong thành lại có tin đồn công tử đã chết, Tề Vũ thừa cơ mà vào, đã có mấy đêm ở lại phòng phu nhân, khi công tử về thì phu nhân mới xa rời gã ấy, nhưng đêm qua y lại đến tìm phu nhân, đến sáng hôm nay mới ra đi. Huynh đệ chúng tôi sau khi thương lượng mới quyết định cho công tử hay chuyện này."

Lòng Hạng Thiếu Long lập tức nguội lạnh, Triệu Nhã lâu nay vẫn phóng đãng, trong tình huống nhớ nhung gã, quả thật cần có kẻ khác an ủi để cho qua những tháng ngày đau khổ và lẻ loi.

Người đâu phải cỏ cây, làm sao có thể vô tình, chuyện nam nữ, vừa bắt đầu đã khó chấm dứt, lại thêm gã Tề Vũ này có điều kiện chẳng kém gì gã, cho nên Triệu Nhã mới có cơ hội bám lấy.

ôi! Người đàn bà phóng đãng, cuối cùng vẫn là người đàn bà phóng đãng, đó có lẽ liên hệ đến vấn đề mà Hà Nhĩ Mông đã nói, muốn ả trong một thời gian dài không có nam nhân thì quả thật rất khó.

Gã có cảm giác mình bị lừa dối.

Triệu Đại hạ giọng nói, „Nếu phu nhân chỉ là chung chạ với nam nhân khác, chúng tôi quyết không nói gì. Phu nhân có ơn lớn với chúng tôi, dù có chết vì phu nhân, cũng cam lòng, nhưng chúng tôi e rằng phu nhân bị kẻ khác dụ dỗ, có lòng khác, hãm hại công tử, đó mới là chuyện lớn."

Hạng Thiếu Long ngẩn người ra, „Rốt cuộc là chuyện gì?"

Triệu Đại đau khổ nói, „Chúng tôi đã ngầm điều tra tên Tề Vũ này, phát giác mỗi lần gặp phu nhân xong thì y lại lén lút đến gặp Triệu Mục."

Hạng Thiếu Long giật mình hỏi, „Cái gì?"

Triệu Đại hai mắt đỏ hoe, cúi đầu, hai tay nắm thành quyền, rõ ràng trong lòng đầy phẫn nộ.

Đối với y mà nói, Hạng Thiếu Long là một đại anh hùng, chỉ có gã mới đủ tư cách sánh cùng Nhã phu nhân, còn Triệu Mục là kẻ mà ở Hàm Đan ai ai cũng căm ghét.

Hạng Thiếu Long dần dần hiểu ra.

Cái kế nam sắc ấy quả thật lợi hại.

Nếu Triệu Mục có thể khống chế Triệu Nhã lần nữa, vậy thì bọn họ đừng hòng một người còn sống để thoát khỏi Hàm Đan, mẹ con Chu Cơ cũng xong đời, bởi vì Triệu Nhã biết được tất cả mọi hành động và bí mật của họ.

Nhưng xem ra Triệu Nhã tuy chung chạ với Tề Vũ, nhưng vẫn chưa bán đứng gã. Nhớ lại hôm nay ả vẻ mặt buồn bã bảo mình đưa ra khỏi Triệu quốc, nhưng lại sợ người Tần liên hiếu ra trong lòng nàng đang có mâu thuẫn. Nói không chừng, Triệu vương rất yêu thương ả, ả có quả thật chấp nhận bội phản Hiếu Thành vương chăng? Sở dĩ ả muốn rời khỏi nước Triệu, nguyên nhân chủ yếu là bởi nước Triệu không còn hy vọng nữa, không muốn trở thành kẻ vong quốc, còn Tề Vũ cũng có thể hứa với ả là sẽ đưa ả đến nước Tề.

Giữa Tề Sở rõ ràng là đã có hiệp nghị, bất chấp thủ đoạn cản trở Tam Tần hợp nhất, thậm chí còn rĩa rối tam Tấn, cho nên Triệu Mục đã mời Ngao Ngụy Mâu đến đối phó gã, giờ đây lại mời cao thủ tình trường đến đối phó cướp người yêu thương của gã.

Chuyện này đương nhiên có Triệu vương chống lưng phía sau, bởi y không muốn Triệu Nhã có quan hệ với Ô gia, đồng thời cũng biết rõ Triệu Nhã biết hết bí mật của Ô gia, khi thời cơ tới, sẽ nhổ tận gốc Ô gia, tịch thu tất cả các mục trường, trừ đi mối lo trong lòng.

Hạng Thiệu Long càng nghĩ càng hiểu được nhiều, trong chuyện Triệu Ni nói không chừng cũng có phần của Triệu vương, vì tiểu Bàn từng nói sau khi ăn món bánh do Triệu vương sai người mang đến thì hôn mê.

Triệu vương dung túng Triệu Mục làm như thế, là tưởng rằng Ni phu nhân chỉ vì không chịu được nỗi cô đơn mới đến cùng Hạng Thiệu Long, cho nên chỉ cần Triệu Mục có thể giúp nàng lấp đầy nỗi cô đơn ấy thì có thể đoạt

nàng lại, nào ngờ Triệu Ni tính tình trinh liệt, sau khi bị làm nhục thì đã tự sát.

Biết được điều này, tất cả những chuyện chưa rõ khác tự nhiên cũng đều thông suốt.

Đó chính là nguyên nhân Triệu Mục có thể một tay che đậy cái chết của Triệu Ni, bởi vì Triệu vương cho phép, y không muốn để lộ tội ác của mình, thà chịu đắc tội Lý Mục, cũng phải dấu nhem chuyện này.

Đối với nước Triệu, gã đã thật sự mất hết lòng tin. Trong danh sách kẻ thù của gã lại có thêm cái tên của Triệu vương.

Vấn đề khó nghĩ nhất lúc này là Triệu Nhã. Ắ phải chăng đã dính sát với Tề Vũ, không rút ra được? Chả trách nào Triệu vương dễ dàng giao Triệu Thiên cho ả. Nhưng phải chăng Tinh vương hậu cũng đang giả vờ? Cố ý dụ gã hành thích Triệu Mục rồi lúc đó Triệu vương sẽ có cớ trừ khử Ô gia.

Nghĩ tới đây, mồ hôi to át đầy người.

Triệu Đại nói, „Công tử! Bây giờ chúng tôi phải làm thế nào?"

Hạng Thiệu Long thở dài, nói, „Các người hãy giả vờ hoàn toàn không biết chuyện này, sau này đừng theo dõi hoặc điều tra Tề Vũ nữa, chuyện này rất quan trọng hiểu chưa?"

Triệu Đại gật đầu, định nói nhưng thôi.

Hạng Thiệu Long nhớ lại một chuyện, hỏi rằng, „Các người trung thành với Nhã phu nhân như thế, lẽ nào biết rõ Tề Vũ gặp Triệu Mục mà cũng không báo rõ với phu nhân?"

Triệu Đại buồn rầu nói, „Chúng tôi đã nói với phu nhân rồi, nhưng đã bị phu nhân mắng cho một trận, bảo rằng Tề Vũ là sứ của nước Tề, Triệu Mục

đương nhiên phải ân cần tiếp đãi, còn bảo nếu chúng tôi điều tra Tề Vũ nữa thì sẽ không tha."

Hạng Thiếu Long trong lòng than hồng hét, xem ra tên Tề Vũ này đã thật sự làm ả dâm phụ kia mê mẩn tâm hồn, nếu không tại sao không để Triệu Đại điều tra chân tướng.

Bản thân gã có thể đoạt được ả từ tay Liên Tấn, người khác đương nhiên cũng có thể cướp ả, chuyện này rất công bằng.

Huống hồ chi những mối quan hệ rộng rãi của Nhã phu nhân trước đây cũng cho thấy ả rất thích thưởng thức những thú vui mới.

Triệu Đại cuối cùng nhịn không được nói, „Nếu phu nhân theo Tề Vũ, chúng tôi hy vọng có thể sau này đi theo công tử.

Một người trung thành như Triệu Đại mà có thể nói những lời bội bạc như vậy, có thể thấy họ thất vọng và đau lòng đối với Triệu Nhã như thế nào.

Triệu Nhã đã bán đứng gã một lần, giờ đây phải chăng lịch sử đã lặp lại. Khi ả biết trốn chạy là vô vọng, phải chăng vì Tề Vũ và lợi ích bản thân mà ả một lần nữa bán đứng gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng đau khổ, trầm giọng nói, „Sau này có một ngày, nếu Hạng Thiếu Long ta quả thật làm nên đại nghiệp, các người đến tìm ta, ta sẽ thu nạp."

Triệu Đại vui mừng bái tạ rồi ra về.

Hạng Thiếu Long trong lòng rầu rĩ, đầu óc trống không, không muốn nghĩ gì nữa.

Kẻ mạnh làm vua. Hay lắm! Hạng Thiếu Long này sẽ cho các người biết ai là kẻ mạnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 51: Doanh Chính Thật Giả

G

ió bắc thối ù ù, Hạng Thiếu Long cùng Kinh Tuấn lặng lẽ vượt tường, tránh bọn tuần vệ và chòi canh, chạy đến hoa viên phía ngoài tòa lầu của Chu Cơ.

Kinh Tuấn ở lại canh chừng, Hạng Thiếu Long cứ theo cách đêm hôm trước mà đến cửa sổ lầu hai, đẩy nhẹ, cửa sổ bật ra.

Tiếng Chu Cơ phía trong vọng ra, „Thiếu Long phải không? Vào mau đi!"

Hạng Thiếu Long lách người chui qua cửa sổ.

Chu Cơ vội vàng đóng cửa sổ lại, xoay người dựa vào khung cửa, lồng ngực phập phồng, rõ ràng đang rất lo lắng.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn yếu ớt, vì đặt một bên cửa sổ nên không chiếu bóng hai người lên cửa sổ. ánh đèn phóng to bóng Chu Cơ lên tường, khiến cho thân hình nàng nổi bật lên, trông rất quyến rũ. Trong phòng còn có một chậu lửa, ấm áp như mùa xuân, tuy quần áo Chu Cơ mỏng manh nhưng nàng vẫn thoải mái.

ánh mắt của nàng như có lửa, nàng nhìn Hạng Thiếu Long, mà như nhìn thấu cả lục phủ ngũ tạng của gã.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên gặp một nữ nhân man dại, không hề sợ đàn ông, tim đập thành thịch, nhưng mặt thì vẫn lạnh lùng nhìn nàng.

Đó là một người đàn bà không đơn giản. Chu Cơ cất giọng nhỏ nhẹ nói, „Hạng Thiếu Long! Ta có thể tin tưởng người chăng?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Xem ra phu nhân không thể chọn lựa được nữa!"

ánh mắt của Chu Cơ xa xăm, „Cho dù ta có thể tin tưởng người, nhưng người làm sao đưa mẹ con ta thoát khỏi chốn này?"

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, ta có thể lên vào đây, tất nhiên có thể đưa các người ra. Lúc định mở miệng nói thì cảm thấy không ổn nên sửa lại rằng, „Đây chính là lý do ta đến tìm phu nhân để bàn bạc, bởi vì ta đoán được Triệu Mục sẽ tăng cường canh gác ở chỗ bị quân."

Chu Cơ gật đầu nói, „Người rất thông minh, chẳng trách nào Triệu Mục đổ ky người đến thế. Mỗi lần bọn chúng nói về người, ta đều chú ý lắng nghe, không ngờ Bất Vi tìm đến người, quả thật là rất hay."

Hạng Thiệu Long khi nghe nàng nói đến Lã Bất Vi thì giống như nói về một người xa lạ, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, xem ra nàng không thể trung thành với bất cứ đàn ông nào, đàn ông lợi dụng nàng, nàng lợi dụng đàn ông. Rồi nhíu mày hỏi, „Tình huống chỗ bị quân như thế nào?"

Chu Cơ thở dài, „Trừ phi người dẫn đại quân phá thành Hàm Đan nếu không đừng hòng dẫn y chạy. Từ khi Dị Nhân lang đăng cơ, Triệu Mục đã phái hai trăm võ sĩ thân thủ cao cường, ngày đêm thay phiên nhau ở bên cạnh y, phía ngoài lại xây tường cao, tạo thành thế trong nhà lại có nhà, đồng thời có một bản doanh gần một ngàn quân cấm vệ canh giữ, trừ phi người có thể hóa thành chim, nếu không đừng hòng lên vào đó gặp y."

Hạng Thiệu Long nghe xong nhíu mày, hôm nay Ô ứng Nguyên nói với Tiêu Nguyệt Đàm về tình hình trong phủ Chất Tử, không những không khoa trương mà thật sự rất chính xác.

Chu Cơ vẫn thản nhiên nói, „Vả lại dù có cứu y ra được cũng vô dụng, Triệu Mục là một đại hành gia trong nghề dùng thuốc, đã cho y uống một loại thuốc kỳ lạ, phải uống thuốc giải theo định kỳ, mới có thể yên ổn, nếu không có thuốc giải thì trong vòng mười ngày sẽ độc phát thân vong."

Hạng Thiếu Long nghe mà lạnh cả xương sống. Mẹ ơi! Chả lẽ đó là Tần Thủy Hoàng trong tương lai hay sao? Lần này đúng là phía trước có hổ, phía sau có sói, tiến thoái lưỡng nan. Còn tưởng rằng cứu mẹ con của nàng ra thì dễ hơn trở bàn tay, quả thật mình đã quá ngây thơ. Rồi hỏi, „Làm như thế có ích gì với người Triệu?"

Chu Cơ lạnh nhạt nói, „Người có lẽ cũng biết được âm mưu của Triệu Mục, cố ý dùng tửu sắc để khiến Doanh Chính trở thành phế nhân, thật ra Triệu Mục cũng muốn đưa Doanh Chính về lại nước Tần. Nhưng giờ đây chưa đến thời cơ, bởi vì như thế sẽ lợi cho Lã Bất Vi, người có hiếu không?"

Hạng Thiếu Long đương nhiên hiểu, Lã Bất Vi nôn nóng đưa mẹ con Doanh Chính về Hàm Dương, đó là bởi vì muốn tăng cường mối quan hệ của mình với Trang Tương vương.

Đến lúc này gã mới phát hiện khi nhắc về con mình, Chu Cơ chỉ nói y chữ không gọi bằng cách khác hoặc gọi tên, lời lẽ rất lạnh nhạt, nhất thời Hạng Thiếu Long không nghĩ ra được.

Chu Cơ bỗng nhiên gằn giọng quát, „Gã tiểu tử ấy chết đi thì càng hay, chỉ cần gặp y là ta đã nổi giận lên."

Hạng Thiếu Long giật mình, người ta bảo hổ dữ không ăn thịt con, Chu Cơ này vì sao nguyên rửa đứa con yêu quý sau này sẽ giúp nàng trở thành thái hậu? Chu Cơ bước tới, nắm tay gã, kéo đến bên giường dịu dàng nói, „Nào! Ngồi lên giường rồi hãy nói tiếp!"

Hạng Thiếu Long vì không có bụng dạ nào, vả lại cũng vừa bồi tiếp bọn thê thiếp của mình, hơn nữa y vẫn nhớ lời khuyên của Lý Mục, nên không muốn chung chạ với người đàn bà của Lã Bất Vi và Trang Tương vương, gã ngạc nhiên rút tay lại, nói, „E rằng lúc này không được!"

"Người tưởng ta không biết à? Chẳng qua bởi vì bọn nô tỳ được lệnh cứ một chốc lại đến gặp ta, nấp ở trên giường thì an toàn hơn, „ Chu Cơ không

hề khách sáo nói.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng thì ra đã hiểu nhầm nàng, vội vàng chui vào mừng, lập tức hương thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Chu Cơ để gã nằm phía trong, lấy mền đắp hai người lại, xoay người rúc vào lòng gã, ôm thật chặt, ghé miệng đến sát tai gã thì thầm nói, „Nô gia báo cho chàng biết một bí mật hệ trọng, nhưng chàng phải thề độc trước, không được nói với bất cứ ai, thì mới có thể cho chàng biết. ôi! Ta cũng không còn cách nào khác, đành phải cho chàng biết. Ta không được bước ra cửa nửa bước, lại không có ai đáng tin cậy."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, bí mật gì mà phải thề độc, không được để cho kẻ khác biết? Đáp rằng, „Ta Hạng Thiếu Long một lời nặng như chín đỉnh, hứa với người thì không nuốt lời, phu nhân hãy yên tâm."

Chu Cơ mừng rỡ nói, „Ta biết chàng là kẻ nói tức sẽ giữ lời, nhưng nô gia vẫn chưa yên tâm, chàng hãy cứ chấp nhận lời của nô gia đi."

Trước lời cầu xin của mỹ nữ, Hạng Thiếu Long chỉ đành thề độc, đồng thời trong bụng cười thầm, Hạng mỗ không hề tin lời thề độc sẽ linh nghiệm. Nhưng đã hứa rồi thì sẽ không kể cho người khác nghe.

Chu Cơ chần chừ một lát rồi hạ giọng xuống nói, „Kẻ mà bọn chúng giam lỏng vốn không phải là con của nô gia."

Hạng Thiếu Long suýt tý nữa kêu lên.

Chúa ơi! Tại sao lại có chuyện thế này? Chu Cơ đang định nói tiếp thì có tiếng gõ cửa, có tiếng tên thị nữ ở ngoài, „Phu nhân đã ngủ chưa? Hầu gia đã đến!“

Hạng Thiếu Long hồn vía lên mây, định ngồi dậy thì Chu Cơ đè gã xuống, đưa tay ấn vào đầu giường, chỗ Hạng Thiếu Long nằm lập tức nghiêng

xuống, khiến gã lăn xuống một ngăn kín dưới giường.

Trong nháy mắt, Hạng Thiếu Long từ trong đồng chăn nệm ấm áp đã lọt xuống ngăn kín, may mà có lỗ thông hơi nếu không đã ngạt thở mà chết.

Cửa mở ra, tiếng Triệu Mục vang lên, „Này mỹ nhân, bốn hầu đến thăm nàng đây!“

Chu Cơ trả lời, „Hầu gia hôm nay tinh thần sáng khoái, nhất định là có chuyện gì đáng mừng, nô gia cũng rất vui cho người!“

Hạng Thiếu Long đoán thầm, ngăn kín này chắc chắn là được thiết kế cho tên gian phu Quách Khai. Rồi gã cảm thấy hai người Triệu Chu ngồi lên giường, lại còn có tiếng hôn nhau.

Một lát sau, Triệu Mục cười nói, „Nghe nói Lã lang của nàng phái Đồ Tiên đến Hàm Đan cứu nàng, mỹ nhân ơi, nàng có vui chăng?“

Chu Cơ giận dữ nói, „Ngài không biết lòng dạ của nô gia hay sao? Không có ngài, người ta chẳng muốn đi đâu cả.

Đó chỉ là lời đồn mà thôi! Ai ngốc đến nỗi đến đây nộp mạng vậy?“

Hạng Thiếu Long thầm khen trong bụng, Chu Cơ đã tự mình dò hỏi Triệu Mục.

Quả nhiên Triệu Mục lạnh lùng hừ một tiếng, nói, „Lời đồn cái gì, giờ đây bọn cựu thần nước Tần và Lã Bất Vi đang kình chống lẫn nhau, bọn kia đổ tội giết tiên vương cho y. E rằng Trang Tương vương của nàng cũng không bảo vệ nổi y Lã Bất Vi mà chết, ta sẽ tự biết đưa mẹ con nàng về Hàm Dương, lúc ấy chắc nàng quên băng ta rồi.“

Triệu Mục tuy không nói ra, nhưng Hạng Thiếu Long và Chu Cơ đều biết tin này đến từ bọn muốn diệt trừ Lã Bất Vi ở nước Tần.

Cuộc đấu tranh giữa Lã Bất Vi, một người ở nước ngoài với bọn quyền thần bản địa có thể nói đã liên quan đến rất nhiều người.

Chiến trường chính là ở triều đình nước Tần, chiến trường phụ là ở Hàm Đan.

Vốn là chuyện rất đơn giản nhưng trở thành phức tạp vô cùng, nhất là lời Chu Cơ vừa mới nói quả thật rất bất ngờ.

Chu Cơ nói với vẻ phụng phịu, „Không về! Không về! Người ta tuyệt không muốn về. Chính nhĩ về là được, nô gia muốn ở đây cùng ngài mà thôi."

Hạng Thiệu Long nghe mà há hốc mồm, sao nàng có thể nói được những lời chân thật, động lòng người đến thế, nếu để nàng đến thế kỷ XXI thì với nghệ thuật diễn xuất này, nàng không chừng sẽ trở thành một ngôi sao điện ảnh sáng chói chứ chẳng chơi.

Triệu Mục đã hoàn toàn mê mẩn với những lời ấy, lại hôn nhau, hai người ở phía trên đang say sưa thì Hạng Thiệu Long cảm thấy rất khó ở.

Lúc này nếu gã giết Triệu Mục thì dễ như trở bàn tay, nhưng đương nhiên gã không làm những chuyện ngu ngốc như vậy May mà Triệu Mục dừng lại, nói, „Hôm nay ta rất vui, bởi vì con tiện nhân Triệu Nhã cuối cùng cũng lọt vào kế của ta, khó có thể né tránh được nữa. Không ai hiểu rõ ả bả ta, vừa tham vinh hoa phú quý, lại vừa thấy mới nới cũ, nhưng ả với Hạng Thiệu Long cũng đặc biệt lắm. May mà ta sai Triệu vương dùng tình huynh muội, để lay động ả, lại thêm phân tích lợi hại, ả mới chịu cúi đầu."

Hạng Thiệu Long trong lòng chùng xuống, thế là xong! Triệu Nhã cuối cùng đã phản bội gã. Không biết ả có đem chuyện của mình tiết lộ cho Triệu vương nghe không? May là vì sợ ả lo lắng, rất nhiều chuyện gã không nói, nếu không thì hậu quả sẽ khó tưởng tượng nổi.

Chu Cơ cố ý nói, „Tại sao ngài suốt ngày cứ nhắc đến Hạng Thiếu Long, y và nô gia có quan hệ gì đâu, người ta chẳng hề có hứng thú với kẻ này."

Triệu Mục làm sao biết được người đàn bà xảo quyệt này đang dò xét y, có lẽ cũng không cần đề phòng mỹ nhân bị mất tự do này nên lạnh nhạt nói, „Sao lại không có, quan hệ Ô gia trước nay vẫn liên lạc với Lã Bất Vi, Hạng Thiếu Long lại là tôn tể của Ô gia, Lã Bất Vi nếu đến cướp người thì sẽ nhờ sức của Ô gia." Ngừng một lát rồi lạnh lùng nói, „Hạng Thiếu Long nếu lọt vào tay ta, lúc ấy ta sẽ khiến cho y hối hận vì đã làm người. Khi ta hành hạ y nàg phải đứng một bên để xem!“

Hạng Thiếu Long giận lắm, hận không xông ra giết chết y.

Chu Cơ đương nhiên biết Hạng Thiếu Long đang nghe, nhin không được cười khúc khích, nói, „Tên tiểu tử đó làm sao đấu lại ngài. Y sớm muộn gì cũng rơi vào tay ngài mà thôi."

Triệu Mục nghe xong vui lắm, nói, „Nào, đến đây!"

Chu Cơ cũng còn chút lương tâm, từ chối, „Canh ba nửa đêm đánh thức người ta, làm người ta đói bụng, chẳng còn hứng thú gì nữa."

Triệu Mục rõ ràng say mê nàg, vội vàng sai người đem thức ăn đến rồi nói, „Giờ đây nước Triệu không ai dám đắc tội với ta, chỉ cần trừ được Ô gia, thì sẽ chẳng có người nào dám không nhìn sắc mặt Triệu mỗ mà hành sự nữa."

Chu Cơ vuốt đuôi thêm mấy câu rồi dịu dàng nói, „Nô gia thấy Hạng Thiếu Long quả thật là kẻ ngu ngốc, nếu không làm sao sao tin ả Triệu Nhã lăng lơ vang danh thiên hạ ấy trung thành với mình được?"

Hạng Thiếu Long trong bụng cười khố, hai câu nói vừa rồi của Chu Cơ đương nhiên là lễ vật tặng cho gã.

Triệu Mục muốn đổi chủ đề ở đây nghiêm túc nói, „Nàng sai rồi! Triệu Nhã quả thật đã động chân tình với Hạng Thiếu Long, cho nên đến lúc này vẫn còn giấu giếm cho y nhiều chuyện lắm. Nhưng ta hiểu quá rõ ả, cho nên ả làm sao đấu lại ta, ả không muốn chết cùng Hạng Thiếu Long thì phải ngoan ngoãn hợp tác với ta." Rồi thở dài nói, „Tên tiểu tử Hạng Thiếu Long ấy chẳng những không phải ngu ngốc mà lợi hại vô cùng. Nếu không bắt được nhược điểm của Triệu Nhã, quả thật chết vào tay ai ta cũng chẳng biết."

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện lập tức mồ hôi tuôn ra.

Nếu Triệu Thiên kể chuyện Kỷ Yên Nhiên, Trâu Diễn cứu họ ở Đại Lương cho Triệu Nhã nghe, Triệu Nhã lại đem chuyện này báo cho Triệu Mục thì Kỷ Yên Nhiên, Trâu Diễn sẽ gặp nguy hiểm.

Triệu Mục và Chu Cơ ra phòng ngoài.

Hạng Thiếu Long lập tức chui ra khỏi ngăn kín chuồn mất.

Triệu Thiên lăn qua trở lại trên giường, không ngủ được. Không có Hạng Thiếu Long, nàng cảm thấy lẻ loi. Nàng lại nhớ đến Triệu Bàn, gã tiểu tử mất mẹ ấy dần dần trở nên thâm trầm đáng sợ. Nếu y tỏ vẻ yếu đuối một chút, Triệu Thiên còn dễ chịu hơn.

Đang lúc ấy, cửa mừng mở ra, định kêu lên thì giọng nói quen thuộc của Hạng Thiếu Long, „Thiên nhi! Thiếu Long đây!

Triệu Thiên nào ngờ nửa đêm vắng người, ái lang lại xuất hiện, mừng rỡ ngồi bật dậy ôm lấy gã.

Hạng Thiếu Long cởi giày rồi chui vào trong, hạ giọng hỏi, „Nàng có kể chuyện Yên Nhiên cứu chúng ta cho Nhã phu nhân nghe không?"

Triệu Thiên nghe vậy, ngạc nhiên hỏi, „Nhã di có điều chi bất ổn sao? Tại sao không kể cho Nhã di nghe chuyện ấy?"

Hạng Thiều Long biến sắc hỏi, „Vậy nàng đã kể rồi sao?"

Triệu Thiên lắc đầu nói, „Không có. Nhưng không phải vì thiếp không tin Nhã di, mà là thiếp đã hứa với Yên Nhiên tỷ không hề cho bất cứ ai, cho nên thiếp chỉ kể câu chuyện mà chúng ta đặt ra cho Nhã di nghe mà thôi."

Hạng Thiều Long thở phào như chút được gánh nặng trong lòng.

Triệu Thiên run run nói, „Nhã di đã làm ra chuyện gì mà chàng nửa đêm canh ba lén vào đây để nói chuyện đó với Thiên nhi."

Hạng Thiều Long âu yếm choàng tay lên vai nàng nói, „Đêm này nàng có gặp Nhã di không?"

Triệu Thiên nói, „Nghe nói Nhã di có khách nên thiếp không tiện đến. ôi! Thiếp nhớ lại rồi, mỗi lần bảo có khách đến, bọn tiểu Siêu có vẻ rất kỳ lạ, hình như rất giận dữ, nhưng không thể nói được, khách mời ấy chả lẽ là..."

Hạng Thiều Long lặng người đi, gã không còn bất ngờ gì về chuyện Triệu Nhã và Tề Vũ nữa, gã là một kẻ nâng lên được đặt xuống được Gã đã từng đề nghị với Triệu Nhã để bọn Kinh Tuấn đến bảo vệ ả, nhưng ả kiên quyết từ chối, lúc ấy không để ý, giờ mới biết ả không muốn để gã biết chuyện Tề Vũ, Triệu Thiên nói, „Hạng lang ời! Chàng hãy cho người ta biết có chuyện gì xảy ra được không?"

Hạng Thiều Long nói, „Mấy hôm nay, nàng có cảm thấy phu nhân có điều khác lạ chẳng?"

Triệu Thiên suy nghĩ một hồi rồi dè dặt nói, „Phu nhân quả nhiên không giống như trước kia, lúc nào cũng lo lắng, có lần thiếp thấy phu nhân khóc một mình, khi thiếp hỏi thì phu nhân bảo nhớ Ni phu nhân. Có lúc còn nổi

giận vô cớ với bọn hạ nhân, „ rồi nàng lại thúc giục, „Rốt cuộc là chuyện gì? Người ta không chịu nổi rồi đây."

Hạng Thiếu Long thở dài, nói, „Nàng hãy nghĩ lại xem, Triệu Nhã còn nói điều chi đặc biệt chẳng, ví như chúng ta chạy không thoát chẳng hạn."

Triệu Thiên nói, „Điều này thì không có, nhưng Nhã di đã từng nói Lã Bất Vi giờ đây thân mình khó giữ, nếu chúng ta theo Ô gia đến đầu khâu y thì chẳng khác nào tránh miệng sói thì lọt vào miệng cọp."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy nàng trả lời Nhã phu nhân thế nào?"

Triệu Thiên hôn gã rồi nói, „Thiếp nói chỉ cần theo chàng thì chết cũng chẳng sao, „ rồi giật mình, „Đúng rồi! Lúc ấy vẻ mặt của Nhã di rất kỳ lạ, có vẻ như vừa hổ thẹn vừa hối hận. Sau đó mượn cớ bỏ đi luôn."

Hạng Thiếu Long cho đến lúc này đã hoàn toàn không còn tình cảm gì với Triệu Nhã nữa.

Triệu Mục nói đúng, y hiểu Triệu Nhã nhiều hơn Hạng Thiếu Long. Cho nên đã lợi dụng người đàn bà hay thay lòng đổi dạ này để hãm hại gã. Hạng Thiếu Long thở dài rồi kể sơ qua mọi chuyện cho Triệu Thiên nghe. Triệu Thiên đã sớm đoán được tình hình này, nên cũng bình tĩnh.

Hạng Thiếu Long nói, „Nàng phải làm ra vẻ không có chuyện gì."

Triệu Thiên hôn lên môi gã rồi thở thê nói, „Thiên nhi đã hiểu, thiếp có lòng tin vô bờ với tân thánh nhân chàng đấy, thiếp tin chắc chàng có thể đưa Thiên nhi và Ô gia an toàn thoát khỏi kiếp nạn."

Hạng Thiếu Long trước lúc ra đi còn hỏi, „Nàng đành bỏ phụ vương, lưu lạc theo ta hay sao?"

Triệu Thiên gật đầu khẳng định, „Chỉ cần xa rời phụ vương, Thiên nhi chẳng sợ gì cả. Người ta có chuyện chưa nói với chàng, đó là sau khi mẹ chết, nhũ nương của Thiên nhi chỉ mắng sau lưng Triệu Mục một câu, truyền đến tai phụ vương, phụ vương lập tức ban rượu độc cho nhũ nương, trước khi chết nhũ nương nắm tay thiếp mà rằng, nếu có cơ hội hãy trốn khỏi hoàng cung để làm một nữ nhi bình thường."

Hạng Thiều Long nghe xong mà cảm khái vô cùng. Gã thật không hiểu lòng dạ của những kẻ quý tộc, cũng giống như không hiểu Triệu Nhã vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lừa Gạt Lẫn Nhau

H

ạng Thiếu Long và Kinh Tuấn về Ô phủ.

Khi chia tay nhau, Kinh Tuấn có điều muốn nói nhưng thôi.

Hạng Thiếu Long thấy được tâm ý của gã, nói, „Ban ngày sẽ không có chuyện đâu, đệ hãy yên tâm học hành! Nhưng hãy cẩn thận, ở Hàm Đan ngoài Ô phủ thì chẳng còn nơi nào an toàn cả."

Kinh Tuấn cả mừng nói, „Đệ vốn là thợ săn, đâu dễ bị người khác săn như vậy."

Hạng Thiếu Long biết gã giáo hoạt đa trí, môn công phu trốn chạy là vô địch thiên hạ cho nên cũng không lo lắng lắm.

Về đến ân Long Cư thì bọn nữ nhân đã say sưa giấc điệp.

Hạng Thiếu Long tuy mệt mỏi nhưng tâm lý và tinh thần đã bị ảnh hưởng bởi một loạt những chuyện đêm nay nên không thể ngủ được, vì ngồi trên mép giường của thê thiếp mình đã tọa theo phương pháp trong tam đại sát chiêu, ngồi xếp bằng vận khí, hội ý về tâm, thế là bước vào cảnh giới vô ngã trước đây chưa từng có. Tinh thần thoát ra khỏi thể xác, khi tỉnh dậy trời đã sáng, bọn nữ nhân cũng đều thức dậy.

Hạng Thiếu Long không để ý đến sự ngạc nhiên của bọn nữ nhân, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, gã đã tọa ít nhất một canh giờ, tức là hơn hai giờ đồng hồ, mà giống như đã ngủ rất lâu, hai chân xếp bằng cũng không có cảm giác tê vì tụ máu.

Khi còn trong quân đội, gã cũng từng tập khí công, nhưng đứng là chủ yếu, lại không có cảm giác sảng khoái như lúc này, trong chốc lát không còn nhớ đến chuyện Nhã phu nhân nữa.

ăn uống xong, gã vội vàng tìm đến Tiêu Nguyệt Đàm.

Lúc bấy giờ Tiêu Nguyệt Đàm không hóa trang nữa, lộ ra bộ mặt thật, trông rất khác hôm qua, đầy vẻ nho nhã phong lưu Sau mấy câu khách khí, Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Tin Đồ gia đến Triệu, do bọn người phản đối Lã tiên sinh tiết lộ, đã truyền đến tai Triệu vương và Triệu Mục."

Tiêu Nguyệt Đàm hơi biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hạng Thiếu Long tiếp tục nói, „Nhưng xem ra chúng vẫn chưa biết rõ Đồ gia đang ở đâu, nên đang sai người tra xét."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta sẽ sai người đến nhắc nhở Đồ gia. Thiếu Long, Đồ gia rất cảm kích huynh, tin này rất hệ trọng Hạng Thiếu Long lúc này mới biết được Tiêu Nguyệt Đàm không phải đến Hàm Đan một mình, thấy lời nói với mình của y đã khác, cười thầm trong bụng, nói, „Triệu Mục canh chừng bị quân rất nghiêm ngặt, „ rồi kể lại những lời của Chu Cơ, ngay cả chuyện Triệu Mục hạ độc Doanh Chính cũng không dấu diếm.

Tiêu Nguyệt Đàm nghe xong biến sắc, im lặng không nói gì. Hạng Thiếu Long đêm qua cảm thấy y chủ yếu chỉ muốn đưa mẹ con Chu Cơ về Hàm Dương mà không nhiệt tình với Ô gia. Lúc này nghe xong tình hình thật sự thì mới biết dựa vào những người mới đến như bọn họ thì không thể nào nên cứu được mẹ con Chu Cơ, dù cho có thuật giả trang cao minh cũng vô dụng mà thôi.

Cũng như Chu Cơ đã nói, trừ phi phá thành mà vào, nếu không chẳng ai có thể cứu được Doanh Chính ra, dù có cứu ra được thì cuối cùng cũng bị chất độc phát tác mà chết.

Tiêu Nguyệt Đàm hít sâu một hơi, hỏi, „Thiếu Long làm sao biết được tin này?"

Hạng Thiếu Long nói, „Bên cạnh Triệu Mục có người của tại hạ, đêm qua có cơ hội liên lạc với Chu Cơ phu nhân, chính miệng của phu nhân đã nói ra."

Tiêu Nguyệt Đàm cũng phải khâm phục Hạng Thiếu Long, do dự một lát rồi nói, „Thiếu Long đừng trách ta nói thẳng, nghe nói Triệu vương đã sớm hoài nghi Ô gia và Lã đại gia của chúng tôi ngầm qua lại với nhau, giờ đây chuyện Đồ gia đến Triệu lại bị tiết lộ, ai cũng đoán được là chúng ta sắp cứu hai mẹ con họ, các người giờ đây có thể nói vùng vẫy chẳng xong, làm thế nào mới tiến hành kế hoạch được?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười đầy tự tin, „Chuyện này ngày mai tại hạ mới trả lời, tóm lại vẫn chưa đến lúc cùng đường Tiên sinh có thể chuyển lời cho Đồ gia rằng nếu quả thật muốn đưa mẹ con bị quân về Hàm Dương, hai bên chúng ta phải thật lòng hợp tác mới được."

Tiêu Nguyệt Đàm biết Hạng Thiếu Long đã nhìn thấy tâm ý của họ, hơi đỏ mặt nói, „Điều này đương nhiên! Tại hạ sẽ báo với Đồ gia, „ rồi nhú mào nói, „Thuật dùng thuốc của Triệu Mục vang danh thiên hạ, chúng ta làm cách nào để phá giải."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Ngày mai tại hạ sẽ có câu trả lời cho tiên sinh hài lòng."

Tiêu Nguyệt Đàm thấy mặt mày gã sáng rỡ, thần thái nhẹ nhàng, lòng tin cũng tăng thêm vài phần, gật đầu nói, „Xem ra tại hạ phải thân hành đi gặp Đồ gia một chuyến, nhanh nhất cũng phải ba bốn ngày mới quay về. Mong Thiếu Long đến lúc ấy sẽ có tin tốt."

Hạng Thiếu Long lại bàn bạc với y hồi lâu rồi mới đi ra.

Giữa đường thì gặp Đào Phương. Đào Phương trông có vẻ phần chấn lăm, Hạng Thiếu Long tưởng tên gián điệp ấy một ngày không chịu nổi đã khai ra tất cả, nào ngờ Đào Phương chỉ nói, „Phương pháp của tôn cô gia thật hữu dụng, chỉ cần một đêm mà y đã sa sút lăm, chỉ muốn ngủ, ta thấy y không chịu đựng được bao lâu nữa."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ tin này cũng được xem là tốt, tuy thủ pháp không nhân đạo nhưng vẫn còn tốt hơn là làm bị thương y, dù là kẻ kiên cường hơn y, trong tình huống này cũng trở nên mềm nhũn.

Đào Phương nói, „Thiếu gia sớm nay đã rời thành đến mục trường, có lẽ nhiều ngày nữa mới quay về, „ rồi hạ giọng nói, „Thiếu gia đi sắp xếp chuyện rời khỏi nước Triệu, mười ngày nữa sẽ là tiết Nông mục, chúng ta phải cử hành nghi thức cúng đất, do đại vương thân chinh tới mục trường chủ trì, lúc ấy chúng ta sẽ đưa một bộ phận gia quyến đến giấu ở một nơi bí mật đã chuẩn bị, chờ sóng yên gió lặng thì mới lần lượt đưa họ về nước Tần."

Hạng Thiếu Long lúc này mới cất được gánh nặng, với một kẻ lo xa như Ô ứng Nguyên, thì mọi chuyện tất cả sẽ đâu vào đấy.

Đào Phương dắt gã đến tòa nhà của Ô Thị Lô, vừa đi vừa nói rằng, „Ngày ấy ta ở thôn Tang Lâm gặp Thiếu Long, cũng biết Thiếu Long không phải là nhân vật tầm thường, nhưng vẫn không ngờ Thiếu Long lại có được thành tựu như ngày hôm nay."

Nhắc đến thôn Tang Lâm, Hạng Thiếu Long bất đồ nhớ lại Mỹ Tầm Nương, vẻ mặt hơi buồn. Không ngờ trong thời cổ đại này, điều gì cũng làm cho mình lo lắng nhiều hơn trước.

Đào Phương cũng biết lòng dạ gã, an ủi vài câu, nhưng cũng biết chỉ nói suông thì chẳng có tác dụng gì nên nói, „Lão gia muốn gặp Thiếu Long."

Ô Thị Lô tiếp kiến Hạng Thiếu Long trong căn mật thất, vừa gặp đã vào đề ngay.

"Hôm nay chọn thời gian, ta sẽ cử hành hôn lễ cho con và Phương nhi, chính thức kết thành phu phụ."

Hạng Thiếu Long khấu đầu cảm tạ.

Gã đã yêu sâu sắc Ô Đình Phương nên rất vui mừng.

Ô Thị Lô nhú mày nói, „Ta tưởng các con thân mật với nhau như vậy, Phương nhi đã mau chóng hoài thai, quả thật kỳ lạ..."

Hạng Thiếu Long ngạc Nhiên, gã tuy đã nghĩ về chuyện này nhưng không hề để ý.

Ô Thị Lô rõ ràng không để ý, nói, „Ta phải nói với con một chuyện đại sự có liên hệ sống chết với Ô gia, cả chuyện này Đào Phương cũng không biết, chỉ có vài người trong nội bộ Ô gia chúng ta biết mà thôi."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn y.

Ô Thị Lô nghiêm mặt nói, „Phàm là phủ đệ của vương hầu đều có bí đạo để trốn thoát, chuyện này ai cũng biết, chúng ta cũng không ngoại lệ, có bốn bí đạo để thoát ra ngoài phủ, lối thoát gần tường thành, nhưng đối với chúng ta mà nói chỉ có tác dụng che mắt mà thôi."

Hạng Thiếu Long bừng tỉnh, nói với vẻ nghi ngờ, „Chả lẽ có một bí đạo thông ra ngoài thành?"

Ô Thị Lô kiêu hãnh nói, „Đúng là như vậy, bí đạo dẫn ra ngoài thành phía đông này phải trải qua ba đời bảy mươi năm mới xây xong, dài ba dặm, không biết đã hy sinh bao nhiêu tánh mạng của con em Ô gia, chỉ có đặt cửa thông khí mà đã tốn rất nhiều tâm huyết, sáu mươi trượng, nương theo một

con sông ngầm mà xây thành, cửa vào là mật động ở hậu sơn, phải qua một con địa đạo ở nhà sau mới có thể đến, bí mật vô cùng."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu tại sao cha con Ô gia lại rất chắc ăn trong việc trốn thoát khỏi Hàm Đan.

Ô Thị Lô nói, „Chỉ cần con đưa được mẹ con Chu Cơ về đến Ô phủ, chúng ta chắc chắn sẽ thoát ra được."

Hạng Thiệu Long cảm thấy phấn chấn, lòng tin tăng lên, vấn đề khó giải quyết nhất trong chốc lát đã tháo gỡ xong.

Ô Thị Lô lại buồn rầu nói, „Bí đạo này rất khó đi, vừa ẩm ướt, vừa lầy lội, thời trẻ ta đã đi qua một lần, sau đó không vào nữa, vẫn mong rằng mãi mãi không cần phải chạy trốn, giờ đây già rồi, chắc càng khó đi hơn."

Hạng Thiệu Long nói, „Nghe Đào công nói tiết Nông mục chúng ta thừa dịp đưa một số người chạy trốn, gia gia người..."

Ô Thị Lô nói, „Nếu ta cũng đi, tên hôn quân Hiếu Thành vương ấy sẽ lập tức hành động ngay, ai cũng có thể đi được, chỉ mình ta là không thể."

Hạng Thiệu Long vừa nghe đã biến sắc.

Ô Thị Lô cười nhạt, trong đó có chút ý đã đến đường cùng, dịu giọng nói, „Thiên hạ này là thuộc về những người trẻ tuổi các con, ta đã già rồi, ngày tháng không nhiều nữa, không đủ dũng khí để đối mặt với cuộc sống mới ở nước Tần, cũng không chịu nổi khổ cực và nguy hiểm trên đường tẩu thoát, cho nên ta đã sớm nói với ứng Nguyên, quyết định ở lại đây.

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Triệu vương chắc chắn sẽ không tha cho gia gia!"

Ô Thị Lô cười lớn nói, „Đâu cần y tha cho ta? Ta sẽ không để lại một mảnh da cho y, ta một đời vùng vẫy, khi chết há để cho kẻ khác làm nhục ư?"

Hạng Thiếu Long lạc giọng kêu, „Gia gia!"

Gã lần đầu tiên cảm thấy kính trọng vị gia gia này.

Ô Thị Lô ung dung nói, „Đừng giữ cái lòng dạ đàn bà ấy, ta rất coi trọng con. Nếu muốn thành đại sự thì phải có kẻ hy sinh. Hiếu Thành vương muốn công phá Ô phủ, tất phải trả cái giá rất đắt. Ta thật sự vui mừng vì cho đến lúc này, ta vẫn có những thủ hạ chấp nhận theo ta." Dừng một lát rồi nói tiếp, „Người chỉ cần mang mẹ con Chu Cơ đi, Hiếu Thành vương sẽ lập tức công thành, nếu không ai chống cự với y vài ngày, làm sao các con chạy thoát được?" rồi kiên quyết nói, „ý ta đã quyết, không cần nhiều lời."

Hạng Thiếu Long biết khó mà thay đổi ý kiến của lão, sự thực lão cũng là người trọng tình nghĩa, nói, „Chuyện trong mật đạo có bao nhiêu người biết? Xem ra cả Ô Đình Phương cũng không biết?"

Ô Thị Lô nói, „Như thế mới có thể bảo mật, hãy yên tâm! Người biết chuyện này đều rất đáng tin cậy, mấy ngày hôm nay gặp Ô Trác, hẳn sẽ dẫn đường cho con, chỉ cần ra đến ngoài thành thì tất sẽ có đường chạy thoát."

Rồi lạnh lùng hừ một tiếng, „Y bất nhân ta bất nghĩa. Triệu vương đối đãi với ta như vậy, ta sẽ cho y nếm mùi cay đắng nhất từ sau trận Trường Bình, ta sẽ khiến cho y không còn một con chiến mã nào, để y ngồi mà nhìn nước Triệu sa sút từng bước một."

Đôi mắt Ô Thị Lô hiện lên tia thù hận, Hạng Thiếu Long bỗng nhiên hiểu ra nếu một người cầm chắc cái chết trong lòng thì quả thật là đáng sợ nhất.

Về tới ân Long Cư chưa ngồi yên thì Nhã phu nhân đã sai người đến mời gã.

Hạng Thiếu Long đã có chuẩn bị tâm lý từ lâu, cười con Tật Phong đến phu nhân phủ, vào sảnh gặp Triệu Nhã. Đối diện với người ngọc, tuy gần trong gang tấc, nhưng Hạng Thiếu Long cảm thấy hai người như rất xa cách nhau.

Để ý kỹ quả nhiên bọn tiểu Siêu đều lặng lẽ, trong mắt mang đầy vẻ đau buồn.

Triệu Nhã vẫn cười tươi như hoa, nhưng Hạng Thiếu Long thấy nụ cười có vẻ miễn cưỡng và mâu thuẫn.

Ả ngạc nhiên nhìn Hạng Thiếu Long rồi nói, „Thiếu Long hôm nay thần thái bay bổng, phải chăng sự việc đã có tiến triển mới?" rồi hạ giọng nói, „Chàng đã nắm được điểm yếu của Triệu Mục rồi sao?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Đâu có dễ như vậy?"

Triệu Nhã nói, „Phải chăng chuyện mẹ con Chu Cơ đã có tiến triển."

Hạng Thiếu Long giả vờ làm ra vẻ đau khổ, nhíu mày nói, „Chỗ ở của mẹ con Chu Cơ canh giữ nghiêm ngặt, quả thật không có cách nào xông vào được, nàng có cách nào không?"

Triệu Nhã cúi đầu, đánh liều nói, „Để ta nghĩ thử xem!"

Hạng Thiếu Long biết ả đối với mình quả thật có chân tình, nếu không, không thể để lộ ra dáng vẻ khác thường, giả vờ mà không giống tí nào. Rồi nghiêm ngặt nói, „Đêm qua ta đã nghĩ xong, quyết định làm theo lời Tinh vương hậu, ám sát Triệu Mục."

"Thiếu Long!" Triệu Nhã giật mình nói, rồi ngẩng mặt lên, thê lương nhìn gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy khoái trá, trầm giọng nói, „Chỉ cần giết chết Triệu Mục thì có thể đưa mẹ con Chu Cơ bỏ chạy, hiện giờ ta đã

có khoảng năm trăm tử sĩ của Ô gia, có đủ sức công khai giao tranh cùng Triệu Mục, chỉ cần làm gọn gang một chút, ai dám nói ta đã ra tay?"

Triệu Nhã nhìn gã đầy hoang mang.

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết ả tưởng mình đã rơi vào cái bẫy của Tinh vương hậu nên trong lòng cảm thấy sung sướng vô cùng. "Tiện nhân, người đã muốn ta chết thì ta sẽ diễn trò cho người thấy."

"Nhưng ra tay lúc nào mới là hợp lý nhất đây?"

Triệu Nhã cúi đầu hạ giọng nói, „Mười ngày nữa là tiết Nông mục, Triệu Mục sẽ cùng vương huynh đến mục trường của họ Ô để tế lễ, Thiếu Long phải nghĩ cho kỹ đấy."

Hạng Thiếu Long cảm thấy được nỗi đau khổ và dẫn vật trong lòng ả, hơi mềm lòng, dịu dàng nói, „Đừng mất lòng tin về ta đến thế chứ! Ta sẽ chia năm trăm người thành hai nhóm, một nhóm mai phục ở giữa đường, phục kích tọa giá của vương huynh nàng và Triệu Mục..."

Triệu Nhã lạc giọng kêu lên, „Cái gì? Cả vương huynh chàng cũng..."

Hạng Thiếu Long chính là đang ép Triệu Nhã bội phản gã một cách triệt để. Chỉ cần lợi dụng Triệu Nhã, gã mới có thể lừa Triệu Mục và Triệu vương vào tròng. Rồi ánh mắt gã giả vờ ánh lên tia thù hận, nói, „Vương huynh của nàng đã bao che Triệu Mục trong chuyện Ni phu nhân, không cần nói cũng biết y là kẻ chủ mưu, tên gian ác này, cần gì phải giữ y lại trên thế gian?"

Triệu Nhã bàng hoàng nhìn gã, đột nhiên như đã hạ quyết tâm, cúi đầu, mím môi rồi nói, „Vậy một nhóm nữa đến phủ Chất Tử cướp người, nhưng mọi người làm sao rời khỏi thành được?"

Hạng Thiếu Long làm ra vẻ chắc ăn, nói, „Ta sẽ đào một đoạn địa đạo ở phía tây thành để ra ngoài. Ô gia đủ nhân tài để làm việc này, đảm bảo thần không biết quỷ không hay, lúc ấy ngoài thành đã chuẩn bị đầy đủ nhân mã, khi đi sẽ chia thành mười đường, trên đường đều có chỗ ẩn nấp, cho dù đại quân có đuổi theo thì cũng khó tìm ra chúng ta, huống hồ chỉ lúc ấy thành Hàm Đan vì cái chết của vương huynh nàng và Triệu Mục, sẽ như rã mất đầu, nhốn nháo vô cùng, nếu để Tinh vương hậu nắm quyền, bà ta sẽ không đuổi theo chúng ta, kế hoạch này có thể nói không hề sơ hở, đến lúc đó ta sẽ hẹn thời gian và địa điểm gặp nàng và Thiên nhi là xong."

Triệu Nhã cúi đầu, sự thay đổi trên nét mặt không thể giấu được Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Nhã nhi! Nàng sao thế? Kế hoạch của ta có vấn đề sao?"

"Không sao, chỉ là người ta nhất thời không tiếp nhận được, „ Triệu Nhã giật mình, lắc đầu nói.

Hạng Thiếu Long giả vờ trêu ả, „Đó gọi là có lòng thì coi như vô tâm, chỉ cần có chiến thuật tốt, ta đảm bảo tên hôn quân và gian thần chỉ còn sống mười ngày nữa mà thôi."

Triệu Nhã thê lương nhìn gã không nói lời gì.

Hạng Thiếu Long biết đến đây đã bỏ đủ thuốc, vươn vai đứng dậy nói, „Nào, chúng ta hãy đi gặp Thiên nhi và tiểu Bàn."

Triệu Nhã cúi đầu hạ giọng nói, „Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ không xong, nhưng vẫn đầy hy vọng, nói, „Chuyện gì?"

Triệu Nhã do dự một lát rồi lắc đầu nói, „Không có chuyện gì, chờ đến nước Tần rồi hẵng nói."

Hạng Thiếu Long thở dài, biết Triệu Nhã đã bỏ qua cơ hội cuối cùng. Tình cảm giữa hai người cuối cùng kết thúc.

Từ đây về sau ân tình đã tuyệt, chẳng còn dính dáng gì với nhau.

Rời khỏi phu nhân phủ, gã cảm thấy một niềm khoái trá nhưng đau đớn.

Đau đớn vì sự thay đổi của Triệu Nhã, khoái trá vì đã vứt bỏ được gánh nặng tình cảm kia.

Từ lần Triệu Nhã để Thiếu Nguyên quân vào tầm thất, gã đã biết trong chuyện nam nữ ả rất mềm yếu, đó là bẩm sinh, Triệu Ni cũng gặp cảnh như ả, nhưng không hề quyến rũ kẻ khác.

Hiện giờ gọi là đau dài không bằng đau ngắn.

Nghĩ tới đây, lập tức xuất hiện một cảm giác như được giải thoát.

Thời hạn mười ngày rất quan trọng, Triệu vương cố ý tạo điều kiện cho gã, khiến y có thể sắp xếp chuẩn bị cho hành động ám sát, từ đó có thể mượn cơ đoạt toàn bộ cơ nghiệp to lớn của nhà họ ô.

Nếu không có một lý do quang minh chính đại, Triệu vương sẽ không dám động đến Ô gia, bởi vì như thế sẽ khiến cho người trong nước cảm thấy nguy ngập, kéo đến nước khác thì tình hình càng tồi tệ hơn, xem ra y cũng tính toán rất nhiều.

Giờ đây chỉ cần biết rõ Doanh Chính thật ở đâu thì gã có thể giả vờ sửa đường, ngầm vượt Trần Thương.

Nói không chừng cũng có thể thuyết phục Ô Thị Lô đi cùng.

Nghĩ tới đây, hận mình không có đôi cánh bay đến phủ Chấn Tử để gặp Chu Cơ hỏi cho ra lẽ.

Thời tiết lạnh lẽo, gió bắc thổi ù ù.

Người trên đường thưa thớt, có lẽ họ đang nấp trong nhà, không muốn ra đường để chịu lạnh.

Có tiếng vó ngựa, một đội kỵ sĩ đang xuất hiện phía trước, vừa nhìn đã biết đó là bọn Thành Tư.

Hạng Thiếu Long thấy cố nhân, nên cũng nhiệt tình chào hỏi.

Nào ngờ Thành Tư lặng người, cười gượng nói, „Hạng binh vệ, tại hạ có chuyện cần phải làm, có cơ hội thì hãy nói, „

nói rồi thúc ngựa đi thẳng.

Hạng Thiếu Long ngẩn người. Lòng nhớ đến hai câu danh ngôn chí lý, „Nhân tình ấm lạnh, thế thái vô tình."

Xem ra ở Hàm Đan không ai hoan nghênh gã nữa. Phía sau có tiếng vó ngựa vang lên, một kỵ sĩ phóng lướt qua người, đưa cho gã một cuộn vải, mở ra mới thấy thì ra bọn Phốc Bố hện gã gặp mặt, phía trên có ghi thời gian và địa điểm Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy ấm áp, quay về phủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bí Mật Về Doanh Chính

H

ạng Thiều Long ngồi một mình trong viên lâm của ân Long Cư, một con suối nhỏ nhân tạo chảy ra từ khe đá, tạo thành một dòng suối, len lỏi qua các khe đá.

Nước suối lúc này đã hầu như kết thành băng, chỉ còn nước ở giữa vẫn đang chảy, trong rất kỳ lạ.

Bọn Ô Đình Phương không dám đến quấy rầy gã.

Trong lòng nhớ lại chuyện xưa, nhớ lần đầu tiên gặp Triệu Nhã ở Hàm Đan, bản thân đã triển khai thủ đoạn chinh phục ả như thế nào. Lại nhớ đến chuyện ả bị Triệu Mục dụ dỗ trên xe. Gã đã đoán được ả sẽ thay lòng đổi dạ, bởi vì Triệu Nhã có thể gục ngã trước bất cứ người đàn ông nào.

Ả chỉ theo bản năng, không thèm để ý đến trắng đen, nếu không, ả biết rõ Triệu Mục là kẻ hại nước hại dân mà vẫn bị lung lạc, thậm chí bị y hại mà vẫn không chịu xa rời. Nếu là Triệu Ni, Triệu Thiên thì đâu thể chịu sự uy hiếp mà đối phó với gã.

Nhưng gã vẫn tin ả, chỉ thấy vẻ mặt xinh đẹp của ả thì đã tin vào những lời lẽ ngọt ngào của ả.

Đương nhiên, nếu gã vẫn tiếp tục trèo cao ở nước Triệu thì mối quan hệ của họ vẫn có thể giữ được. Giờ đây đã cho thấy ả không chịu nổi sự thử thách của lợi lộc và dục vọng.

Người ở thời đại này đều rất thích dùng tâm thuật, người có địa vị càng cao thì càng là như thế.

Cả Thành Tư, người đã cùng trải qua hoạn nạn với gã cũng trở mặt chẳng nhớ tình xưa, cũng khiến gã đau lòng.

Trong lúc ngồi suy nghĩ, gã đã vô tình đả tọa theo cách của Mặc tử kiếm pháp, trong chốc lát đã trở nên dễ chịu, bỗng bị tiếng bước chân làm giật mình, thì ra Đào Phương đến tìm gã.

Chỉ cần thấy Đào Phương vui mừng, đến tảng đã bên cạnh gã phải tuyệt rồi ngồi xuống nói, „Tên tiểu tử ấy cuối cùng cũng đã phun ra tất cả."

Hạng Thiệu Long tính lại thời gian, nếu bắt đầu hỏi từ ngày hôm qua thì chí ít y đã bị hành hạ hơn ba mươi tiếng đồng hồ, tuyệt không phải là chuyện dễ chịu, gã vui mừng nói, „Đã hỏi được gì?"

Đào Phương hơi thất vọng nói, „Thực ra y chỉ là người mang thư, hoàn toàn không biết bí mật của Triệu Mục, chỉ báo cáo chuyện của nước Sở bằng lời nói mà thôi, sau đó chuyển lời của Triệu Mục về Văn Tín quân Sở Lãnh ở nước Sở, đó là đại thần mà Sở vương tin cậy."

Hạng Thiệu Long nói, „Lần này Triệu Mục chuyển lời gì?"

Đào Phương tiu nghỉu nói, „Chỉ nói ba tháng sau Văn Tín quân sai người đưa lễ vật đến, chỉ như thế thôi. Những chuyện khác là những chuyện mới xảy ra như việc Ngao Ngụy Mâu bị giết chết."

Hạng Thiệu Long nảy ra một ý, nói, „Giờ này vẫn thăm vấn y chứ?"

Đào Phương nói, „Đương nhiên! Ta sợ ý nói dối nên theo lời của Thiệu Long, không ngừng ép y lập lại, xem thử trước sau có điều gì không hợp."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Trước đây y có đến Hàm Đan chưa?"

Đào Phương lắc đầu nói, „Lần đầu tiên y tiếp xúc với Triệu Mục. Sợ người khác nghi ngờ, nên bọn chúng mỗi lần đều phái những người khác nhau

đến."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Lướt đi và về giữa Triệu và Sở nhanh nhất phải tốn bao lâu?"

Đào Phương nói, „Nếu là đi ngựa, vì phải qua nhiều trạm gác, nên bạn cũng đã hết hai tháng, cho nên ta mới hoài nghi tên tiểu tử ấy nói dối."

Hạng Thiếu Long tinh thông phương pháp gián điệp, mỉm cười nói, „Không, y không nói dối, đó là lối nói ám hiệu đề phòng bị kẻ khác bức cung, ba tháng có lẽ là cách nói giảm đi quá nửa, thực sự là chỉ nửa năm, đem lễ vật đến là lời nói ngược. Ta đã sớm nghĩ đến Triệu Mục là người do nước Sở phái đến, tuyệt không để Lỗ Công bí lục lọt vào tay người Triệu, cho nên ý độ thực sự là yêu cầu người Sở nửa năm sau phái cao thủ đến đánh cắp bí lục đem về, quả thật Triệu Mục rất trung thành với nước Sở."

Đào Phương vỡ lẽ ra, „Thì ra đó là lời nói ngược, lấy lễ vật mới là thật, chứ không phải đưa lễ vật. Người Sở thật xảo quyệt, Văn Tín quân đã sớm biết lễ vật ấy là gì nên vừa nghe đã biết."

Hạng Thiếu Long mắt sáng lên, „Điều quan trọng nhất là phải biết rõ người đến Hàm Đan là có vỏ bọc gì, liên lạc như thế nào, càng biết rõ càng tốt, ta đang lo không giết được Triệu Mục, lần này quả thật tuyệt vời vô cùng."

Đào Phương đã hiểu rõ ý của gã, hớn hờ bỏ đi.

Đào Phương vừa đi, Kinh Tuấn đã đến, bộ dạng trông rất rầu rĩ.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, mỉm cười, „Xem ra đi học chẳng phải là chuyện thú vị phải không?"

Kinh Tuấn đến trước mặt gã, tiu nghỉu nói, „Đệ đã phí nhiều công sức mà chẳng nắm được bàn tay Triệu Chi."

Hạng Thiệu Long nói, „Có gặp được nàng chưa?"

Kinh Tuấn than thở, „Gặp thì có ích gì, có quá nhiều người như vậy, đệ thấy phần lớn học sinh đến đó học toàn là vì nàng mà thôi."

Hạng Thiệu Long há hốc mồm, „Nàng cũng đi học ư?"

Kinh Tuấn lắc đầu, „Lúc mới đầu, nàng ngồi ở một góc, khiến đệ cứ tưởng nàng vì đệ mà cũng đến lớp, một lát sau thì nàng bỏ đi mất, tan học đi tìm cũng chẳng thấy. Thôi, có cầm kiếm ép, đệ cũng chẳng đi nữa."

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Thật chẳng có nhần nại tí nào, làm sao lấy được lòng mỹ nhân."

Kinh Tuấn chỉ lắc đầu.

Hạng Thiệu Long nói, „Người đi theo ta ra ngoài một chuyến."

Hai người thay đồ, lên xe ngựa ra khỏi phủ, vừa đến góc đường đã bỏ xe ngựa, Kinh Tuấn đứng canh.

Nửa canh giờ sau, Hạng Thiệu Long ra đến góc thành nam gặp Phổ Bố.

Phổ Bố vui mừng nói, „Sự tình thuận lợi hơn tưởng tượng rất nhiều, người của Triệu Mục đã chấp nhận chiêu nạp toàn bộ chúng tôi, không phải tại hạ tự khen, khi Bình Nguyên quân còn sống, chúng tôi ở Hàm Đan cũng có tiếng lắm."

Hạng Thiệu Long nói, „Có tin tức gì không?"

Phổ Bố có vẻ buồn rầu, nói, „Chúng tôi vừa được thu nạp vào, chưa nghe được gì, xem ra chúng tôi trong một thời gian nữa cũng khó được bọn chúng tin tưởng."

Hạng Thiếu Long nói, „Không sao, các người cứ ở lại đó một thời gian đến lúc ta sẽ tìm đến các người, sau khi hoàn thành việc lớn xong thì mới có thể dắt các người đi."

Phổ Bố nói, „Tất cả đều nghe theo sự căn dặn của Hạng gia, „ ngừng một lát rồi nói tiếp, „Hạng gia, chúng tôi chỉ mong đi theo Hạng gia mà thôi."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thành thực, „Ta hiểu, ta sẽ không phụ lòng hậu ái và kỳ vọng của các người đâu."

Sau khi đặt ra phương pháp liên lạc, Hạng Thiếu Long nói, „Các người có biết một người Tề tên gọi Tề Vũ không?"

Phổ Bố nói, „Hạng gia hỏi thật hay, nhiệm vụ đầu tiên của tại hạ và Lưu Sào là bảo tiêu cho y, còn đưa y đi chơi bởi khắp nơi. Tên tiểu tử ấy quả thật rất giỏi, bọn chị em thấy y đều như ruồi thấy mật ong."

Hạng Thiếu Long nhói đau trong lòng, nhớ lại Nhã phu nhân, hạ giọng nói, „Có đưa y đến gặp Nhã phu nhân không?"

Phổ Bố nói, „Chuyện này thì không, nhưng đêm qua y không cần người đi theo mà chuồn khỏi sứ tiết quán, nói không chừng là đi tìm ả."

Hạng Thiếu Long nói, „Người đừng nên nói chuyện này với ai, được rồi! Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì đừng nên liên lạc với ta, dù có nghe được Triệu Mục có hành động bất lợi với ta cũng đừng nên đến thông báo. Hãy nhớ đấy!"

Phổ Bố biết gã cơ trí hơn người, nói như thế tuy không hợp tình hợp lý nhưng phía trong tất có điều kỳ diệu. Nên cũng gật đầu.

Sau khi chia tay, Hạng Thiếu Long về lại Ô phủ, bất ngờ thấy Ô ứng Nguyên, Ô Trác và Đẳng Dực ba người đang chờ gã.

Trong mật thất, những nhân vật quan trọng của Ô gia đều có mặt, lại còn thêm Đằng Dực, rõ ràng y đã được người của Ô gia tin cậy.

Đây là một cuộc hội nghị quan trọng nhất liên quan đến sự tồn vong của Ô gia.

Ô Trác lên tiếng trước, „Tại hạ và Đằng Dực theo lời căn dặn của tôn cô gia chọn ra năm trăm người, theo phương pháp của tôn cô gia lần lượt kiểm tra bọn họ. Nào ngờ chỉ có bảy mươi bảy người có thể qua được ải, ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện bọn chúng, nhưng Ô Trác dám đảm bảo đó đều là những chiến sĩ một chọi được một trăm."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Các người chỉ còn mười ngày, hãy nắm lấy cho kỹ."

Ai nấy đều ngạc nhiên, hỏi gã vì sao khẳng định chỉ còn mười ngày.

Hạng Thiếu Long thở dài, kể hết toàn bộ sự việc, chỉ giấu chuyện Doanh Chính giả mà thôi, bởi vì gã hứa phải giữ bí mật.

Ô ứng Nguyên nhíu mày nói, „Vậy thì con đưa mẹ con Chu Cơ ra bằng cách nào? Nếu để cho độc phát thân vong thì càng hỏng bét."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ chắc chắn, „Chuyện này sẽ có thay đổi, nhưng khi Chu Cơ định nói ra thì Triệu Mục đến, nói tóm lại hãy giao cho Thiếu Long lo liệu."

Mọi người đều thở phào, tìm lại được tia hy vọng.

Đằng Dực vẫn lạnh lùng ngồi nghe, vẻ mặt không hề thay đổi.

Đào Phương khen, „Thiếu Long quả thật tâm kế hơn người, ngược lại còn lợi dụng Triệu Nhã đi lừa Triệu vương và Triệu Mục, xem ra trong vòng

mười ngày này chúng ta có bất cứ hành động lạ thường nào thì chúng cũng đều không can thiệp.

Ô Thị Lô gật đầu nói, „Nếu không có Thiếu Long, lần này chúng ta sẽ thua chắc, một mảnh ngói cũng không còn."

Rồi quay sang Ô ứng Nguyên nói, „Đã sắp xếp ổn thỏa mục trường ở nước Tần chưa?"

Mọi người đều kinh ngạc, lúc này mới biết Ô ứng Nguyên đã đến nước Tần.

Ô ứng Nguyên nói, „Con đã chọn bốn nơi để làm mục trường, hai năm trước đã sai người đến xử lý, giờ đây rất có quy mô, có thể chứa được tài sản và súc vật của chúng ta chuyển đến. Hừ! Con thật muốn tận mắt thấy bộ mặt của tên hôn quân Hiếu Thành vương sau khi chúng ta bỏ đi."

Hạng Thiếu Long nén không được hỏi, „Trong mục trường có nhiều súc vật như vậy, lại có bọn kỵ binh canh gác, làm sao có thể đi được?"

Ô ứng Nguyên cười nói, „Chúng ta sẽ không đụng đến nửa ngọn cỏ ở mục trường này, chúng ta sẽ chuyển những mục trường gần biên giới nước Tần. Mấy năm nay chúng ta mượn cớ đối phó với người Tần, không ngừng mở rộng mục trường ở vùng biên cương, những loại gia súc tốt nhất đều đã được đưa đến đó."

Đào Phương tiếp lời, „Bề ngoài người Triệu vẫn có mối quan hệ với Ô gia chúng ta, quân đồn trú ở biên cương làm sao biết được chuyện này, chỉ cần người Tần chấp nhận, dù cho có di chuyển toàn bộ gia súc đến cũng không phải là chuyện khó, huống hồ chỉ chúng ta chỉ đưa loại tốt nhất."

Ô Trác nói, „Quân Triệu ở biên cương có rất nhiều là con em Ô gia tại hạ đã cài vào, khi làm việc rất thuận tiện."

Hạng Thiểu Long trong lòng phục lắm, thì ra để cứu mẹ con Doanh Chính, mấy năm nay Ô ứng Nguyên đã bỏ nhiều công sức, cho nên lúc này mới có thể nhẹ nhàng ung dung như vậy.

Đặng Dực thản nhiên nói, „Chúng ta sẽ không để lại bất cứ sức sinh nào cho người Triệu chứ?"

Ô Thị Lô lạnh nhạt nói, „Chuyện này đương nhiên!"

Hạng Thiểu Long trong lòng cảm thấy bất nhẫn, nghĩ bụng trong mục trường toàn là xác gia súc, nhưng trước tình hình này chỉ đành như vậy mà thôi.

Rồi thay đổi chủ đề, „Điều quan trọng nhất là chúng ta có thể cố thủ được bao lâu, càng lâu chúng ta có thể càng dễ dàng chạy thoát."

Đặng Dực và Đào Phương vừa mới nghe chuyện bí đạo nên cũng hiểu ý của gã.

Bởi vì người Triệu sẽ tưởng rằng bọn họ bị vây trong phủ, sẽ không sai người truy đuổi, mẹ con Chu Cơ thì cũng có thể thoát ra khỏi thành từ địa đạo, càng cố thủ được lâu thì họ càng chạy được xa, thậm chí trước khi quân đồn trú ở biên giới biết được chuyện này thì đã sớm đến được Hàm Dương.

Ô Trác nói, „Chuyện này cứ để tại hạ và Đặng Dực, mấy ngày hôm nay tại hạ đã bí mật cất giấu vũ khí trong bí đạo, Đặng Dực huynh sẽ phụ trách huấn luyện cách giữ thành."

Ô ứng Nguyên nói với Đào Phương, „Đào công tốt nhất hãy điều động người đến nơi khác, cố gắng phân tán bọn nô tỳ, lựa chọn bọn vũ cơ đưa ra ngoài thành, nhưng phải giả vờ bí mật mới được."

Mọi người, trừ Đặng Dực, Hạng Thiểu Long đều cười.

Từ ngày người thân chết thảm, Đằng Dực ít nở nụ cười. Hạng Thiếu Long lại nhớ chuyện Ô Thị Lô quyết định sống chết cùng Ô phủ, nén không được nói, „Gia gia...”

Ô Thị Lô ngăn lại, nói, „Chuyện này chỉ có máu mới rửa sạch, khiến cho người đời sau của Ô gia mãi không quên mối thù với người Triệu, kẻ nào muốn đổi phỏ với Ô gia thì phải trả một cái giá rất đắt.”

Rồi thở dài, trong mắt lộ vẻ u buồn, chậm rãi nói, „Tổ tiên của chúng ta thật ra là quý tộc người Tần, vì đấu tranh mà buộc phải lưu lạc đến nước Triệu, dựng nên mục trường, trở thành mục súc đại vương. Giờ đây người đời sau chúng ta về lại quê hương, ta có thể vì điều này mà chết, còn gì vinh dự bằng.”

Ô Trác lặng lẽ, Ô ứng Nguyên và Đào Phương đều lộ vẻ thê lương.

Đằng Dực trong mắt lộ vẻ kính trọng, nói, „Hào hán tử!”

Ô Thị Lô mỉm cười, mệt mỏi đứng dậy, „Cho nên mấy ngày nay ta phải tận tình hưởng thụ, không có chuyện gì dừng phiền ta.” Nói rồi cười lớn bước ra khỏi mật thất.

Đằng Dực sánh vai cùng Hạng Thiếu Long, hỏi, „Chuẩn bị sắp xếp cho Thiên nhi thế nào?”

Hạng Thiếu Long biết y yêu quý nàng công chúa xinh đẹp ấy, sợ mình bỏ rơi ả mà đi, nói, „Tại hạ sẽ đưa nàng đi theo.”

Đằng Dực yên tâm đi tìm Ô Trác.

Chiều hôm ấy, Ô Thị Lô bí mật cử hành hôn lễ cho Hạng Thiếu Long và Ô Đình Phương, lại nạp Đình Phương Thị làm thiếp cho gã, chính thức đặt ra danh phận.

Đêm ấy Hạng Thiếu Long lại cùng Kinh Tuấn lên vào Chết Tử phủ.

Hạng Thiếu Long cứ theo đường cũ lên vào phòng Chu Cơ, hai người nằm trên giường thì thầm to nhỏ với nhau. Chu Cơ nằm cùng gối với Hạng Thiếu Long, người dính sát bên gã, vì nàng nằm nghiêng, hơi thở mê người ấy cứ thổi từng chập vào tai gã. Chẳng ai chống trả nổi sự khêu gợi của nàng, may mà Hạng Thiếu Long nằm ngửa, nếu không bị nàng nhìn vào mắt, thì không còn tỉnh táo nữa.

Trong cái thời đại nam nhân nắm quyền này, nữ nhân rất biết cách dùng vốn tự có của mình để khống chế nam nhân.

Chu Cơ cũng là hạng người như thế. Nếu không Trang Tương vương đâu có ngày đêm mong nhớ nàng, còn những nhân vật thông minh như tên hai giới tính Triệu Mục và đại phu Quách Khai cũng đồng thời say mê nàng. Chu Cơ không nói vào chuyện chính, hỏi, „Người có yêu ả dâm phụ Triệu Nhã chăng?"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, đàn bà quả nhiên là đàn bà, thời gian quý báu mà lại nói những chuyện đâu đâu, chỉ có một cách là thuận theo lời nói của nàng, „Phu nhân quen ả sao?"

Chu Cơ thần nhiên nói, „Trước đây, Triệu Mục thường dắt ả đến đây, người nói thử có quen hay không?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại Triệu Nhã đã từng ngầm bảo có mối quan hệ với Doanh Chính giả, xem ra đây chính là chuyện Triệu Mục sai khiến, trong lòng cảm thấy ghê tởm, đồng thời cũng có cảm giác giải thoát, bởi vì không cần có trách nhiệm với tình cảm của Triệu Nhã nữa.

Chu Cơ đột nhiên mỉm cười, nói với vẻ đắc ý, „Triệu Mục tuy xảo quyết, nhưng không phải đối thủ của chúng ta, người hãy lợi dụng cho tốt ả dâm phụ này!"

Hạng Thiếu Long thầm khen lợi hại, một lời nói của nàng đã vạch trần thủ đoạn của mình, hít sâu một hơi nói, „Lần này sự thành, quả thật cần phải nhờ ả giúp đỡ, „ nén không được nói, „Phu nhân! Con trai của bà đang ở đâu?"

Chu Cơ nói, „Hãy nói cho ta nghe kế hoạch của người, để ta xem thử có khả thi hay không, rồi mới tiết lộ cho người biết."

Hạng Thiếu Long là người từng trải, rất hiểu ý người khác, nên nói lại toàn bộ kế hoạch nhưng giấu tình tiết quan trọng nhất là bí đạo của Ô gia, đồng thời sửa lại là ra khỏi thành từ hướng tây.

Chu Cơ rất hài lòng, hôn lên má gã rồi đưa tay ôm lấy gã, hỏi, „ở eo của người có thứ gì rất cứng?"

"Đó chính là công cụ để vượt tường và phi châm để giết người, „ Hạng Thiếu Long trả lời.

Chu Cơ biến sắc nói, „Triệu Nhã có biết bản lĩnh này của người hay không?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „ả đã từng gặp nhưng tại hạ chưa hề giải thích cách dùng, xem ra ả vẫn muốn ta trốn thoát một mình, chắc không tiết lộ với Triệu Mục đâu."

Chu Cơ thở phào, ghé sát tai gã nói, „Chúng ta không thể chỉ dựa vào vận may, tối mai người hãy đem cho ta một ít thuốc mê thật mạnh, ta sẽ tự tìm cách thoát ra."

Hạng Thiếu Long càng lúc càng cảm thấy người đàn bà này không đơn giản, nhíu mày nói, „Chúng ta dù có đánh thuốc, tất cả bọn tỳ nữ cũng không thể vượt qua ải của bọn lính canh. Đừng tin Quách Khai, y chẳng qua chỉ muốn lợi dụng thân xác của bà mà thôi."

Chu Cơ cười khúc khích rồi nói, „Có kẻ ngốc mới tin y, người ta muốn đánh thuốc là y, đó là cách duy nhất để trốn thoát mà ta đã suy nghĩ trong mười năm qua, ta đã đánh thuốc y bởi vì trọng lượng của y và ta không kém bao nhiêu, chỉ cần tra thêm đế giày, phía trong quần áo thì nhét thêm một ít đồ là được, „ rồi thở dài nói, „ôi! Nếu không tìm được chuyện gì làm thì ta có thể phát điên vì bị nhốt lắm." Ngừng một hồi rồi giọng nói trở nên the thé như Quách Khai.

"Cho nên mỗi ngày ta đều giả giọng điệu và cử chỉ của y, nếu không phải biết tuyệt đối chạy không được xa, ta đã chuồn từ lâu rồi."

Hạng Thiếu Long khen rằng, „Phu nhân nói thật giống."

Có tiếng bước chân ở ngoài phòng, Hạng Thiếu Long vội vàng lăn xuống ngăn kín.

À nô tỳ đẩy cửa vào, vén rèm lên nhìn Chu Cơ, lúc này nàng đã giả vờ ngủ say, mới an tâm bước ra.

Hạng Thiếu Long lại chui lên.

Chu Cơ ôm sát gã lại nói, „Thủ hạ Bất Vi có một kẻ rất giỏi dị dung thuật."

Hạng Thiếu Long ngắt lời, „Đó là Tiêu Nguyệt Đàm, tại hạ đã gặp mặt y!“

Chu Cơ vui mừng nói, „Giờ đây ta mới hoàn toàn tin tưởng người. Được rồi! Cho người hay, ta tuy không biết dị dung thuật, nhưng cũng học được một ít bí quyết của y, lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm thường tìm cách giả bộ dạng của Quách Khai, tin rằng ngoài những kẻ quen thuộc thì sẽ không để lộ kẽ hở."

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ, có thể thấy Chu Cơ mong muốn thoát khỏi cái tù ngục này biết đường nào, từ đó cũng có thể thấy sự kiên nghị của nàng.

Chu Cơ nói, „Người phải đem thuốc mê đến cho ta, con người rất kỳ lạ, dù làm chuyện tốt hay chuyện xấu, lúc đầu cũng khó kiềm chế, cho nên Triệu Nhã sớm muộn gì cũng bán đứng người, Triệu Mục cẩn thận đa nghi như thế, tất sẽ sai người đến đây canh gác."

Hạng Thiệu Long đồng ý, „Phu nhân nói như thế, tại hạ cũng có dự cảm không tốt, nếu để Triệu Mục biết tại hạ có khả năng trèo tường được vượt rào, nhất định sẽ phải ứng phó thêm." Nói rồi ngồi dậy.

Chu Cơ ngạc nhiên, „Người muốn làm gì?"

Hạng Thiệu Long không trả lời, đến bên cửa sổ nhìn ra, vừa lúc bọn lính canh đi qua, đợi chúng đi xong thì ra hiệu cho Kinh Tuấn, trong chốc lát tên tiểu tử ấy đã chui vào cửa sổ.

Hạng Thiệu Long căn dặn y về Ô gia lấy thuốc xong, nhìn gã an toàn rút lui rồi mới quay về giường.

Chu Cơ trở mắt nhìn gã nói, „Thì ra có nhân vật thân thủ cao cường như vậy giúp đỡ, chẳng trách nào Triệu Mục e ngại người."

Hạng Thiệu Long nói, „Phu nhân hãy mau nói ra chuyện của bị quân!"

Chu Cơ từ tốn nói, „Gấp làm gì? Dù sao phải chờ người mang thuốc đến rồi người mới đi. Người không biết người ta đã chịu đựng nhiều khổ cực, khó khăn lắm mới có người nói chuyện."

Hạng Thiệu Long vừa bực vừa buồn cười, dịu giọng nói, „Coi như là tại hạ cầu xin phu nhân."

Chu Cơ đắc ý lắm, đưa mặt đến sát bên gã, dịu dàng nói, „Thiệu Long, hôn người ta được không?"

Hạng Thiếu Long chỉ đành quay mặt lại, chỉ thấy ánh mắt đẹp mê người của nàng, đang nhìn mình đắm đắm.

Bốn mắt nhìn nhau trong giây lát, Chu Cơ chủ động đặt môi mình lên môi gã.

Một lúc sau Chu Cơ rời môi ra, mỉm cười, „Ta còn tưởng người là thánh nhân không biết động lòng, thì ra chẳng khác gì với những gã đàn ông khác."

Hạng Thiếu Long giận lắm, nói, „Phu nhân!"

Chu Cơ đưa ngón tay đặt lên môi gã, giọng như dỗ dành, „Đừng giận, người ta quả thật muốn hôn chàng mà!"

Hạng Thiếu Long chỉ đánh im lặng, Chu Cơ nghiêm mặt nói, „Ngày ấy để che mắt bọn chúng, Bất Vi và Dị Nhân lang quân không mang ta theo, lúc ấy ta sinh được đứa con vẫn chưa đầy tháng. Họ vừa đi ta biết tình hình không hay, nói không chừng Chính nhi sẽ bị người Triệu giết cho hả cơn giận, vì thế đang đêm đã sai người hầu đi tìm đứa trẻ khác để thế chỗ cho Chính nhi."

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, „Vì vậy mới có Doanh Chính giả!"

Chu Cơ rầu rĩ nói, „Vì vội vàng làm việc này nên tất nhiên có điều sơ suất, trong thời gian ngắn không tìm ra được đứa trẻ cùng tuổi, chỉ có cách dùng tiền mua một đứa trẻ đã ba tuổi thay thế, may mà lúc ấy Dị Nhân vẫn chưa là gì cả, nên ngay cả việc y có con hay không cũng chẳng ai biết. Khi Triệu Mục phát giác, Lã Bất Vi và Dị Nhân đã chuồn mất, y đã giết toàn bộ bọn nô tỳ. Chỉ để lại ta và đứa con giả mà không hề nghi ngờ."

Hạng Thiếu Long lúc này mới vỡ lẽ, chẳng trách nào tuổi của Doanh Chính không giống với sách sử, huống hồ chi sự việc lại ly kỳ đến thế.

Cuộc chiến Trường Bình xảy ra vào năm 260 trước công nguyên, giờ đây là năm 249 trước công nguyên, cách mười một năm.

Giả sử Tần Thủy Hoàng sau khi đến Triệu, tức là sau trận Trường Bình mới được sinh ra, thời cổ đại thông tin bất tiện, nói không chừng đã quá đi một năm, cho nên lẽ ra Doanh Chính phải được sinh ra một năm sau trận Trường Bình, vào năm 246 trước công nguyên, y lên ngôi, tức là ba năm sau thì y đã mười ba tuổi, quả thật sách sử không ghi sai.

Mình quả thật ngốc, không đoán được Doanh Chính ấy là giả. Những chuyện trước đây không hiểu được giờ bỗng được phơi bày. Như thế mới hợp lý, một kẻ hùng tài đại lược như Tần Thủy Hoàng làm sao có thể là một nhân vật kém cỏi như vậy. Chu Cơ lấy trong người ra một chiếc hoa tai bằng ngọc rất đặc biệt, trên có khắc một con phượng hoàng, đặt vào tay Hạng Thiếu Long, rồi nắm lại, hai tay bóp mạnh nắm tay gã, dịu dàng nói, „Chính nhi thật thì được đưa tới một gia đình đã bị mất con trong trận Trường Bình, đã nói rõ rằng sau này sẽ dùng hoa tai bằng ngọc nhận người. Trên cổ Chính nhi cũng đeo một chiếc hoa tai như thế này. Chiếc hoa tai người đang nắm trong tay có hoa văn phượng hoàng, còn chiếc kia là hoa văn rồng."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Đôi vợ chồng ấy có biết lai lịch của bị quân không?"

Chu Cơ trong mắt lộ vẻ vui mừng nhưng cũng đầy lo lắng, căng thẳng đến nỗi hơi thở cũng gấp gáp, nói, „Đương nhiên họ không biết, chỉ bảo đó là con tư sinh của một thiên kim tiểu thư. Lúc ấy ta không ngờ lại bị lập tức giam lỏng, bọn nô bộc biết chuyện này đều bị giết cả, cho nên hôm nay mới có cơ hội nói với người chuyện này. Trời ơi! Người phải tìm nó cho ta, nếu không ta không thiết sống nữa."

Hạng Thiếu Long cũng còn cảm thấy hơi ấm từ chiếc hoa tai bằng ngọc ấy, nói lời tự tin, „Tại hạ dám lấy đầu bảo đảm, tất sẽ tìm được bị quân."

Gã tràn trề lòng tin, bởi vì lịch sử đã ghi lại rõ ràng.

Chu Cơ nũng nịu nói, „Đừng có an ủi người ta đấy nhé!"

Hạng Thiệu Long nói, „Tại hạ là người có khả năng kỳ lạ, những chuyện đoán trước không bao giờ sai."

Chu Cơ nửa tin nửa ngờ nhìn gã rồi ghé bên tai gã đọc tên và nơi ở của người đã nuôi nấng con của mình trong suốt mười năm nữa.

Hạng Thiệu Long chú ý lắng nghe và nhớ lại.

Có tiếng đẩy cửa nhẹ, Kinh Tuấn đã quay lại, trong tay cầm một bọc thuốc mê, cười hì hì bước tới trước mừng, vừa nhìn thấy Chu Cơ đã há hốc mồm quên cả nói chuyện.

Chu Cơ bật cười trông xinh đẹp muôn phần.

Hạng Thiệu Long gọi, „Tiểu Tuấn!"

"Đây là loại thuốc mê rất mạnh, chỉ cần một tí là đủ cho người ta ngủ mê một ngày, dùng nước lạnh cũng không tỉnh được đâu, lượng thuốc này đủ khiến cho một trăm người mê man, „ Kinh Tuấn mới hoàn hồn, nói.

Bỗng nhiên có tiếng võ ngựa từ xa vọng đến.

Chu Cơ và Hạng Thiệu Long đều giật mình, biết được Chu Cơ đã đoán đúng đó là Triệu Nhã.

Hạng Thiệu Long càng biết Triệu Nhã không những đã càng ngày càng sa vào sâu mà bị Triệu Mục khống chế trở lại, nếu không trong đêm hôm khuya khoắt thế này, Triệu Mục mới sai người đến canh gác lại, rõ ràng Triệu Nhã đã tiết lộ khả năng của gã cho Triệu Mục nghe.

Sau khi vội vàng hẹn thời gian và địa điểm trốn chạy, hai người lập tức rời khỏi.

Vừa leo lên tường cao, bọn lính canh ở chỗ Doanh Chính giả trở nên đông hơn.

Từ lúc này trở đi, Chu Cơ phải dựa vào sức mình mới có thể trốn thoát được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đánh Tráo Doanh Chính

S

áng sớm hôm sau, Hạng Thiếu Long vội vàng lên ra ngoài, cố ý đi một vòng rồi mới đến phía tây thành, nơi tập trung dân nghèo.

Nói là dân nghèo nhưng cuộc sống không đến nỗi quá tệ, chỉ là nhà cửa có vẻ cũ kỹ một chút, trên tường lỗ chỗ những vết thủng mà vẫn chưa vá lại! Người ở đây đa số xuất thân là nông dân, khi chiến tranh xảy ra, ruộng đất không còn, đành vào thành thị để làm thuê.

Gã đi theo đúng địa chỉ cuối cùng đến được ngõ phía Nam mà Chu Cơ đã nói.

Lúc này gã bất đồ cảm thấy căng thẳng, hỏi một người qua đường, „Nhà Trương Lực ở đâu?"

Người ấy vội chỉ căn nhà ở cuối hẻm, „ở đằng kia!" rồi hình như có điều gì muốn nói nhưng lại lắc đầu thờ dãi bỏ đi.

Hạng Thiếu Long không để ý, trong lòng nhẹ nhõm, chắc là đã đúng. Rảo bước về hướng ấy, đến trước cửa, gọi lớn, „Trương Lực! Trương Lực!“

"Kẹt một tiếng, một người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi có tướng mạo bình thường lộ đầu ra, ngạc nhiên nhìn Hạng Thiếu Long một hồi rồi hỏi, „Ai tìm Trương Lực đây?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Có phải Trương đại tẩu đó không?" rồi móc ra chiếc khuyên tai bằng ngọc đưa cho người đàn bà ấy xem.

Trương đại tẩu vừa nhìn thấy đã đóng xầm cửa lại.

Hạng Thiếu Long thấy phản ứng của Trương đại tẩu thì ngạc nhiên lắm, đứng như trời trồng trước cửa.

Lát sau trong nhà vang lên tiếng cãi nhau của một đôi nam nữ.

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng tự hiểu, nuôi đứa con được mười năm, tự nhiên sẽ không muốn giao cho người khác, chỉ còn cách là thưởng tiền cho họ mà thôi.

Rồi đưa tay nắm vòng cửa, gõ nhẹ hai lần.

Sau một lúc cửa mở, một hán tử buồn rầu đứng trước cửa, cúi đầu nói, „Xin mời đại gia vào trong."

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ y thật thà thầm khen thủ hạ của Chu Cơ quả biết chọn người.

Vào trong nhà, chỉ thấy người đàn bà ngồi một góc, nước mắt tuôn rơi, không khí trong nhà trông rất thê lương.

Cũng không nghe thấy tiếng hay quần áo gì của trẻ con, „Đứa trẻ đâu?" Hạng Thiếu Long nhíu mày nói.

Người đàn bà ấy càng khóc to hơn.

Trương Lực hai mắt đỏ hoe nói với vẻ đau đớn, „Chết rồi!"

Hai chữ ấy nghe như sét giữa trời xanh, khiến Hạng Thiếu Long giật nảy người, suýt tý nữa thì tim rớt ra ngoài, ngạc nhiên kêu lên, „Tại sao chết?"

Trương Lực buồn bã nói, „Năm ấy người Yên tấn công Hàm Đan, tất cả những đứa trẻ trên mười ba tuổi đều bị gọi đi tòng quân giữ thành, bị tên người Yên bắn chết. Chúng tôi tuy nhận tiền của đại gia, lại không giữ được đứa trẻ, hãy giết chúng tôi đi! Chúng tôi có sống nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Hạng Thiếu Long lạc giọng nói, „Nhưng năm ngoái nó chỉ mới mười ba tuổi thôi mà?" nhớ lại dáng vẻ người chỉ đường mới biết y vì chuyện họ mất con mà tỏ ra thông cảm.

Trương Lực nói, „Chỉ trách nó mới mười ba tuổi mà đã cao lớn, một ngày nọ đang chơi đùa ngoài đường thì bị binh sĩ bắt giữ, bắt đi luôn."

Hạng Thiếu Long rầu rĩ ngồi xuống, hai tay ôm mặt. Chúa ơi! Tần Thủy Hoàng đã chết, làm thế nào đây? Không!

Không thể, đôi vợ chồng này chắc chắn lừa ta. Nhưng xem dáng vẻ họ, cũng biết đó là sự thật, nhất là trên bức tường còn có một bài vị rất mới.

Trương Lực móc ra một chiếc khuyên tai bằng ngọc đưa cho gã rồi nói, „Vật này lấy từ trên thi thể của nó, chúng tôi chôn nó ở hậu viên, đại gia có muốn đi xem không?"

Hạng Thiếu Long mở tay ra, nhìn chiếc khuyên tai.

Một ý nghĩ hoang đàng không thể kiềm chế được nảy sinh trong lòng gã.

Hạng Thiếu Long đến phu nhân phủ, đúng như dự liệu, Triệu Nhã vẫn chưa quay về.

Trong phủ có rất nhiều người lạ mặt, những người quen thuộc như bọn Triệu Đại thì không thấy, bọn nô tỳ thì ngoài tiểu Siêu và tiểu Mỹ, những tên khác đều không thấy mặt.

Hạng Thiếu Long biết Triệu Nhã sẽ có cơ rất hay để giải thích cho sự sắp xếp này, nhưng vẫn muốn nghe ả tự miệng nói ra. Ả càng lừa gã, tình yêu vốn đã nhạt nhẽo của gã đối với Triệu Nhã ngày càng trở thành nỗi hận trong lòng.

Triệu Bàn đang say sưa luyện kiếm ở hậu viên, nhưng Hạng Thiếu Long vừa mới bước vào trong vườn thì đã bị y phát giác, y cầm kiếm lao đến như gặp được người thân duy nhất trong đời.

Hạng Thiếu Long rút thanh Huyết Lăng của Lý Mục tặng đánh xoạt một tiếng, quát lớn, „Tiểu tử xem kiếm!“

Triệu Bàn cầm kiếm chém tới. Hạng Thiếu Long nhẹ nhàng đưa kiếm lên đỡ, nghiêm mặt nói, „Tưởng đùa à, mạnh hơn nữa!“

Triệu Bàn quát lớn, triển khai Mặc tử kiếm pháp, chém ngang chặt dọc, quét xéo gạt nghiêng, đánh ra bảy kiếm.

Đến kiếm thứ bảy thì vì người nhỏ sức yếu thanh kiếm bị chấn động rơi xuống đất.

Hạng Thiếu Long nhặt thanh trường kiếm lên, dắt y tới ngồi trên lan can chiếc cầu nhỏ trong vườn, nghiêm mặt nói, „Tiểu Bàn, con có thật lòng quyết tâm trả thù cho mẹ hay không?“

Triệu Bàn gật đầu rồi nói như chém đinh chặt sắt, „Dù thế nào đi nữa, con cũng phải giết chết Triệu Mục và đại vương.“

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Con có phải là bạn tốt của thái tử không?“

Triệu Bàn giận giữ nói, „Y chưa bao giờ xem con là bạn, chỉ biết dùng thân phận thái tử bức hiếp con, từ ngày mẹ theo sư phụ, y suốt ngày nói mẹ là dâm phụ phóng đảng, nếu có thể, con sẽ giết chết luôn cả y, „ rồi tiu nghỉu nói, „Nhưng cho dù con có lợi hại như sư phụ cũng không giết nổi bọn chúng, nếu không sư phụ đã sớm giết phăng chúng rồi.“

Hạng Thiếu Long thầm khen cho sự suy luận của y, mỉm cười nói, „Con muốn báo thù, ta cũng vậy. Chúng ta hãy phân công nhau, Triệu Mục do ta

đối phó, còn tên hôn quân Hiếu Thành vương thì giao cho con, được chăng?"

Triệu Bàn đầu ngờ Hạng Thiếu Long coi trọng mình như vậy, mở to mắt nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nói, „Giờ đây ta sẽ nói cho con một chuyện rất quan trọng, nếu con có quyết tâm báo thù cho mẹ thì hãy nghe ta căn dặn đây, tuyệt không tiết lộ nửa lời, cả Thiên công chúa và Nhã phu nhân cũng vậy."

Triệu Bàn nhảy xuống rồi quỳ xuống đất, đập đầu ba cái, hai mắt đỏ hoe nói, „Chỉ cần có thể báo thù cho mẹ, Triệu Bàn chấp thuận làm mọi thứ."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Đứng dậy đi!"

Triệu Bàn đứng phắt dậy, trong mắt đầy hy vọng.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Ta muốn giúp con trở thành Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước!"

Triệu Bàn ngẩn ra, lắp bắp nói, „Tần Thủy Hoàng là ai?"

Khi Triệu Nhã bước vào hoa viên, Hạng Thiếu Long đã đeo khuyên tai bằng ngọc ấy lên đầu Triệu Bàn.

Từ khắc ấy trở đi, y chính là Doanh Chính, người kế thừa vương vị của nước Tần.

Triệu Bàn vừa ngạc nhiên vừa mừng, nhưng đôi mắt rất kiên định, tràn đầy quyết tâm. Chẳng có một đứa trẻ nào hiểu rõ hơn y đây là một cơ hội hiếm có như thế nào. Trở thành một vị quân chủ mạnh nhất trong thiên hạ thì y mới có thể giết chết Triệu vương, báo thù cho mẫu thân. Y không những hận Triệu vương, mà còn hận luôn cả những người Triệu rũ áo đứng nhìn, lạnh lùng với y. Giờ đây chỉ có Hạng Thiếu Long khiến y hoàn toàn tin.

Triệu Nhã mỉm cười bước đến hai thầy trò, khen rằng, „Nhã di chưa bao giờ thấy tiểu Bàn chăm chỉ như vậy."

Hạng Thiệu Long đưa mắt ra hiệu cho Triệu Bàn, Triệu Bàn ngoan ngoãn chuồn mất.

Triệu Nhã tuy giả vờ vui vẻ nhưng sắc mặt trông rất mệt mỏi, rõ ràng đêm qua đã không ngon giấc.

Hạng Thiệu Long cố ý hỏi, „Nhã nhi không khỏe à?"

Triệu Nhã hơi giật mình nói, „Không! Không có chuyện gì. Người ta chỉ vì mấy ngày nay dò hỏi tin tức cho chàng nên mệt mỏi mà thôi."

Hạng Thiệu Long nhú mày hỏi, „Tại sao ở đây lại có nhiều người lạ mặt, bọn Triệu Đại đã đi đâu rồi?"

Triệu Nhã đã sớm có câu trả lời nên thản nhiên nói, „Nhã nhi đã sai bọn chúng vào cung, nếu không có chúng giúp đỡ, Nhã nhi hành sự trong cung không được thuận lợi lắm."

Sợ gã hỏi dẫn tới nên Triệu Nhã lảng sang chuyện khác.

"Kế hoạch tiến hành thế nào rồi, liên lạc với Doanh Chính chưa?"

Hạng Thiệu Long rầu rĩ nói, „Xem ra ngoài cách tấn công thì không còn cách nào khác, nhưng tử đệ Ô gia ai cũng có thể là kẻ một địch mười. Kế hoạch của ta nhất định sẽ thành công, Triệu Mục và Triệu vương đừng hòng sống sót qua tiết nông Mục."

Triệu Nhã cúi đầu nhưng không thể che giấu dáng vẻ mâu thuẫn và đau khổ.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa, ngạc nhiên nói, „Nhã nhi mấy ngày hôm nay hình như tâm sự trùng trùng, có chuyện gì phiền não hãy nói ra để ta chia sẻ, không có gì không thể giải quyết."

Triệu Nhã giật mình, „Có tâm sự gì đâu, chỉ là hơi sợ mà thôi!" rồi nở nụ cười, nói, „Thiếu Long tốt nhất hãy nói với ta toàn bộ kế hoạch để ta và tam công chúa có thể phối hợp tốt nhất với chàng, như thế đến lúc ấy sẽ không sai sót."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Đừng lo lắng, chờ vài hôm nữa ta sẽ nói với nàng, bởi vì có những chuyện chưa có quyết định cuối cùng, trong lòng than thầm, hiểu rõ Triệu Nhã đã thật sự bán đứng mình.

Triệu Nhã đột nhiên nói, „Thiếu Long! Mấy ngày nay có nghe những lời ong tiếng ve về người ta hay không?"

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Nàng nói chuyện Tề Vũ đấy à? Sao lại như thế được? Ta tuyệt đối tin tưởng Nhã nhi tốt của ta, biết nàng chỉ giả vờ để che giấu sự hoài nghi của Triệu vương đối với chúng ta mà thôi."

Triệu Nhã vẻ mặt trở nên mất tự nhiên, giống như sợ một mình đối diện với Hạng Thiếu Long, nói, „Không đi thăm nàng công chúa xinh đẹp của chàng sao?"

Hạng Thiếu Long ung dung đứng dậy.

Triệu Nhã đứng ngẩn ra nhìn dáng vẻ đầy khí khái anh hùng của gã, trong mắt hoang mang.

Hạng Thiếu Long nghĩ tới cảnh ả biết được mình đang lừa ả, một niềm khoái trá dâng trong lòng.

Mấy ngày tiếp theo, Ô gia toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến, binh lính và tài vật được đem vào địa đạo để vào phủ.

Hạng Thiếu Long thân hành huấn luyện cho nhóm bộ đội đặc chủng gồm có bảy mươi bảy người của Ô gia, phương pháp mà gã dùng khiến cho một gã tinh thông như Đổng Dực cũng phải cúi người, không ngờ đó chính là phương pháp huấn luyện của thế kỷ XXI.

Gã cũng đi gặp Triệu Bàn, dạy cho y giả làm Doanh Chính, một người đã sống mười năm ở chốn nghèo khổ, sau đó ngược lại Triệu Bàn lại cho gã biết những điều bản thân mình nghĩ ra.

Hạng Thiếu Long thấy y ngoan ngoãn như vậy nên rất yên tâm.

Thế là tiết Nông mục chỉ còn ba ngày nữa mà thôi. Tình thế bắt đầu căng thẳng.

Hiện giờ điều Hạng Thiếu Long lo nhất là Chu Cơ, nếu nàng không thoát ra ngoài, họ buộc phải tấn công Chât Tử phủ, nếu không có nàng, tiểu Bàn cũng chẳng trở thành Doanh Chính, cho nên họ có một kế hoạch ứng biến khác.

Buổi trưa hôm nay, sau bảy ngày vắng mặt, Tiêu Nguyệt Đàm đã quay về.

Trong mật thất, dáng vẻ Tiêu Nguyệt Đàm rất khác trước, gã áy náy nhìn Ô ứng Nguyên và Hạng Thiếu Long rồi nói, „Đầu tiên Đồ gia sai Tiêu mỗ đến đây xin lỗi với các vị. Bởi vì trước đây quả thật có lòng riêng, lời nói vẫn chưa hết lòng, nhưng đảm bảo từ khắc này, chúng tôi sẽ chân thành hợp tác với các vị."

Ô ứng Nguyên như đang trong mơ, không biết Hạng Thiếu Long sử dụng thủ đoạn nào mà khiến cho kẻ này thay đổi thái độ như vậy.

Hạng Thiếu Long giật mình, biết gã Đồ tiên sinh này là một kẻ sáng suốt quả cảm, nếu là như vậy thì sự mới thành.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „May mà có Thiếu Long nhắc nhở, nếu không Đồ gia e rằng sẽ bị người Triệu bắt."

Hạng Thiếu Long nói, „Các vị đến đây bao nhiêu người?"

"Theo tại hạ vào thành có tất cả ba mươi người, đều là những cao thủ thuộc hàng nhất lưu, „ Tiêu Nguyệt Đàm nói.

"Bên cạnh Đồ gia có một trăm hai mươi người đều là những cao thủ dưới trướng giỏi nhất, „ ngừng một lát rồi nói.

"Tiêu tiên sinh tốt nhất hãy cho gọi tất cả những người vào thành đến ngay Ô phủ, „ Hạng Thiếu Long nói.

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên hỏi, „Thiếu Long muốn cự nhau một trận với người Triệu à?"

"Có thể nói như vậy, cũng có thể không nói như vậy, xin tiên sinh thứ lỗi, tại hạ vẫn còn chưa nói ra được, ngày một tại hạ sẽ trình bày toàn bộ kế hoạch, sự việc hệ trọng, mong tiên sinh lượng thứ, „ Hạng Thiếu Long mỉm cười.

Tiêu Nguyệt Đàm mỉm cười, „Thiếu Long chắc ăn như vậy, tại hạ càng yên tâm hơn, giờ đây Đồ gia đang nấp ở một ngọn núi ngoài thành, chờ chúng ta mang thái tử Chính và phu nhân ra ngoài."

Bàn bạc xong xuôi, Hạng Thiếu Long bước ra, giữa đường thì gặp Kinh Tuấn cũng đang đi tìm gã, thì ra Đằng Dực có chuyện tìm.

Đến một tòa tiểu lâu sát tường thành, Đằng, Ô hai người đang nghiên cứu bản đồ trong Chết Tử phủ.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Tìm đâu ra vật này thế?"

"Là đệ đã vẽ ra, chỉ cần đệ nhìn qua một lần là có thể vẽ lại được, „ Kinh Tuấn đặc ý nói.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, không ngờ Kinh Tuấn có khả năng ghi nhớ ghê gớm đến thế, vẽ lại rất đẹp, khen y vài câu thì nói, „Mong rằng không cần phải dùng kế hoạch dự bị tấn công phủ Chất Tử, nếu không dù có thành công, phía chúng ta cũng thương vong trầm trọng."

Đặng, Ô hai người cùng gật đầu, có thể thấy cả hai đều e ngại việc tấn công phủ Chất Tử, Kinh Tuấn nói, „Nếu muốn công phá phủ Chất Tử, quả thật là chuyện rất khó, nhưng chỉ cần cứu được Chu Cơ, thì tình hình hoàn toàn khác, chỉ cần do đệ xuất lĩnh tinh binh đoàn thì xong cả, „ rồi trình bày kế hoạch của mình, nghe rất có lý.

Ba người kia đều ngạc nhiên, đồng thời phải nhìn y bằng con mắt khác.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ tên tiểu tử này quả thật là một gã bộ đội đặc chủng bẩm sinh, còn giỏi hơn cả mình, nghiêm mặt nói, „Từ bây giờ, đệ chính là đầu lĩnh của tinh binh đoàn, đệ tốt nhất hãy cùng ăn cùng ở với bọn chúng, sau này khi hợp tác sẽ dễ dàng hơn."

Kinh Tuấn cả mừng, người khác bận đến ngập đầu ngập cổ, còn gã thì rảnh rồi chỉ làm chân chạy giấy cho Đặng Dực, lúc này đột nhiên trở thành chỉ huy của tinh binh đoàn, sao không vui mừng cho được.

Vụt một cái, y chạy tìm bộ hạ của mình.

Ô Trác lắc đầu, đuổi theo, không có mệnh lệnh của y, chẳng ai thèm nghe theo sự chỉ huy của tên tiểu tử miệng còn hôi sữa ấy.

Đặng Dực nhắm mắt dưỡng thần một hồi rồi mở mắt nói, „Tại hạ vẫn chưa yên tâm Thiên nhi."

Hạng Thiếu Long nói, „Theo lý thì chưa đến tiết Nông mục, bọn chúng không dám làm hại Thiên nhi để khiến chúng ta nghi ngờ."

Đằng Dực nói, „Trong mắt Triệu vương, Thiên nhi đã phạm đại tội không thể tha thứ được, tại hạ lo lắng ngày hôm ấy y sẽ ban cho nàng cái chết, lúc ấy chúng ta trở tay không kịp."

Hạng Thiếu Long nghe y nói vậy, càng lo lắng thêm cho tiểu Bàn, với một kẻ hung tàn vô tình như Triệu vương, nói không chừng ngay cả một đứa trẻ cũng chẳng tha, lo lắng hỏi, „Làm thế nào đây?"

Triệu Mục ép Triệu Nhã đuổi toàn bộ người của mình đi, một mặt là để người của y giám sát Triệu Nhã, khiến cho ả không dám bội phản mình, đồng thời cũng có thể khống chế Triệu Thiên, muốn nàng chết là chết, sống là sống.

Hạng Thiếu Long trong lòng rất lo lắng, tìm không ra cách để xoay chuyển tình thế. Vấn đề lớn nhất là họ có thể chờ đến khắc cuối cùng mới có thể cứu Triệu Thiên ra. Đằng Dực nói, „Nếu Triệu vương gọi Triệu Thiên vào cung trước một ngày thì chúng ta sẽ bó tay mà thôi."

Tuy lúc này là mùa đông, nhưng Hạng Thiếu Long vẫn đổ mồ hôi, hoảng hốt nói, „Ta không hề nghĩ đến điều này!"

Đằng Dực lạnh lùng nói, „Chuyện này hãy giao cho tại hạ, Triệu Mục vẫn không biết chúng ta thấy được ý đồ của y, cho nên không phải đại quân canh phòng phu nhân phủ, dù có sai người áp giải Triệu Thiên về cung cũng không cần đến số đông, chỉ cần chúng ta theo dõi phu nhân phủ mười hai canh giờ, đến lúc sẽ tùy cơ ứng biến, như thế cũng chẳng sợ lỡ việc Hạng Thiếu Long có nổi khổ chỉ mình mình biết, vấn đề là tiểu Bàn, gã đã hạ quyết tâm không kể chuyện tiểu Bàn giả thành Doanh Chính cho bất cứ ai, sau này ngoài Triệu Thiên, Ô Đình Phương và vài người nữa, sẽ không ai biết thân phận thực sự của tiểu Bàn.

Đặng Dực nói, „Chỉ e là Triệu vương độc ác kia sẽ ban cái chết cô con gái mình, chuyện này quả thật đau đầu."

Hạng Thiệu Long nảy ra một ý nói, „Chuyện này không thể cứng được, ta sẽ buộc Triệu Nhã để ta đưa Thiên nhi về đây, cách duy nhất của ả là thỉnh thị Triệu vương, nếu y muốn giết con gái mình thì sẽ không để ý đến việc con gái của mình đến Ô gia, mà còn chụp cho chúng ta thêm một cái tội là bắt cóc công chúa, bọn chúng như thế càng đủ lý lẽ hơn."

"Như vậy Hạng huynh cũng phải dắt Triệu Nhã theo, lẽ nào ả không nghi ngờ?" Đặng Dực nói.

Hạng Thiệu Long cảm thấy cách này không được, đang lúc lo lắng thì Nhã phu nhân sai người đến mời gã vào phu nhân phủ.

Hạng Thiệu Long vội vàng đi, trên đường nghĩ bụng đã đến lúc phải thi triển thủ đoạn với Triệu Nhã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 55: Sai Càng Thêm Sai

H

ạng Thiếu Long gặp Triệu Nhã trong một căn phòng vắng lặng không có người.

Hôm ấy trời sáng sủa, sau bao ngày bị che khuất, mặt trời cũng lộ dạng.

Lần này Hạng Thiếu Long cũng chẳng thấy tiểu Siêu, tiểu Mỹ đâu cả, xem ra phu nhân phủ đã hoàn toàn đổi hết thành người của Triệu Mục.

Triệu Nhã mặc bộ y phục màu vàng, tinh thần cũng đỡ hơn, nhưng vẻ mặt vẫn buồn rầu, mang đầy nỗi cô đơn, sự mâu thuẫn và giằng xé hiện rõ trên khuôn mặt.

Hạng Thiếu Long không hề thông cảm với ả tí nào, trong bụng thầm rửa đáng kiếp. Sau khi ngồi xuống, tên nữ tỳ dâng trà lui ra ngoài, Triệu Nhã hỏi nhỏ, „Sự việc đã tiến hành tới đâu rồi?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Cũng cho là thuận lợi, nàng có tin tức gì mới không? Triệu Mục có biết không?"

Triệu Nhã lắc đầu nói, „Vương huynh và Triệu Mục đều đang lo việc đánh nhau với người Yên, tạm thời không có thời gian để ý đến việc khác, „ rồi ngừng lại nói, „Nhưng Tình vương hậu thì thúc giục chàng mau mau ra tay, lại còn sai thiếp báo cho chàng rằng vương huynh vì chuyện chàng và Lý Mục hợp nhau đàn hặc Triệu Mục nên rất không hài lòng, có lẽ sau tiết Nông mục sẽ đối phó với chàng và Ô gia."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm đây quả là quyết tâm ép ta động thủ. Triệu Nhã người đã thật sự bán đứng ta.

Triệu Nhã thấy gã trầm ngâm, bảo, „Phía chàng và Lã Bất Vi đã liên lạc được chưa? Nếu không có người Tần tiếp ứng thì làm sao đưa mẹ con Chu Cơ về Hàm Dương."

Hạng Thiệu Long giả vờ khổ não nói, „Đã liên lạc được rồi, bọn họ phái Đồ Tiên dẫn người đến tiếp ứng, nhưng vẫn chưa tin chúng ta, chỉ bảo nếu chúng ta đưa mẹ con Chu Cơ ra ngoài thành, sau đó sẽ hội hợp với họ tại Mã Cồ sơn ở thành tây."

Triệu Nhã nào biết Hạng Thiệu Long nói bừa, mắt sáng lên, hỏi dẫn tới, „Giờ đây chỉ còn hai ngày, bí đạo dẫn ra ngoài thành đã đào xong chưa?"

Hạng Thiệu Long lạnh trí đáp, „Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, „ rồi nói bằng giọng điệu đầy chân tình, „Đối với ta, nàng và Thiên nhi quan trọng hơn cả mẹ con Chu Cơ, cho nên ta quyết định trước tiên đưa nàng, Thiên nhi và tiểu Bàn ra ngoài thành rồi mới đột kích vương huynh nàng và Chết Tử phủ, nếu không ta sẽ hủy bỏ toàn bộ kế hoạch này."

Triệu Nhã hơi run, cúi đầu nói, „Chúng tôi quan trọng đến thế sao?"

Hạng Thiệu Long cười thầm trong bụng, nói, „Mất đi các người, ta chẳng còn lạc thú gì cả, theo như thói quen, đội nhân mã của vương huynh nàng sẽ rời thành vào giờ thìn, ta sẽ chờ các người ở cửa sau vào giờ mao, nếu mọi chuyện ổn thỏa thì lập tức sai người đưa các người ra thành tây, chờ ta đánh cướp được mẹ con Chu Cơ sẽ hội hợp cùng các người, ra khỏi thành từ bí đạo."

Triệu Nhã nói, „Ai phụ trách phục kích ở ngoài thành?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đương nhiên là Ô Trác, khi đội nhân mã đi ngang qua bãi đất trống, người của chúng ta sẽ nấp sẵn dưới hố, khi bọn chúng lơ là thì sẽ bắn tên, thế là chúng chẳng ứng phó nổi, kế hoạch này có thể nói kín kẽ vô cùng Đới môi Triệu Nhã hơi run, nói rất nhỏ, „Được rồi! Đến lúc ấy thiếp và tam công chúa, tiểu Bàn sẽ lên ra ngoài hội hợp cùng chàng."

Hạng Thiếu Long thấy mục đích đã đạt nên đi tìm Triệu Thiên.

Triệu Nhã lấy cớ vào cung gặp Tinh vương hậu nên cũng rời phủ. Nhưng Hạng Thiếu Long đương nhiên biết ả đi báo lại cho Triệu vương.

Triệu Thiên thấy gã thì vui mừng lắm nhưng cũng lo lắng vì sợ gã địch không lại Triệu vương và Triệu Mục.

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, vừa âu yếm vừa nói với nàng về chuyện tiểu Bàn trở thành Doanh Chính.

Triệu Thiên nghe xong biến sắc, không biết nên sợ hay nên mừng, nói, „Hèn gì tiểu Bàn mấy ngày hôm nay hành sự kỳ lạ, cứ làm nhảm một mình khiến cho muội tưởng y vì nhớ mẹ quá độ nên phát cuồng, không dám báo với chàng, sợ chàng phân tâm."

Hạng Thiếu Long nói, „Ngoài nàng và Đình Phương, không ai biết được thân phận thật sự của Doanh Chính, cho nên dù trong tình huống nào, nàng cũng không được tiết lộ chuyện này."

Triệu Thiên nói, „Thiếp đã hiểu!"

Để nàng yên tâm, Hạng Thiếu Long lại kể những lời vừa nói với Triệu Nhã, sau đó bàn bạc làm thế nào để che giấu cho tiểu Bàn rồi mới quay về Ô phủ.

Ngày hôm sau Hạng Thiếu Long lại đến phu nhân phủ tìm Triệu Nhã, thám thính xem lời lẽ của ả.

Quả như dự đoán, Triệu Nhã không hề phản đối sự sắp xếp này. Đứng trên lập trường Triệu Mục, bọn Hạng Thiếu Long không thể nào thoát khỏi bàn tay của y. Cho nên tuyệt không vì thế mà bỏ qua cơ hội quét sạch kẻ địch của mình.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Con nít thì nhất gan, ta muốn đưa Triệu Bàn đi trước, Nhã nhi có ý kiến gì không?"

Triệu Nhã gật đầu thêm để ý đến đứa cô nhi ấy nên gật đầu chấp nhận.

Hạng Thiếu Long vươn vai đứng dậy định rời khỏi.

Triệu Nhã kêu nhỏ, „Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long quay người lại, Triệu Nhã lao vào lòng gã, hai tay ôm chặt cổ gã rồi đặt một nụ hôn vào môi gã.

Hạng Thiếu Long không hề có hứng thú gì nhưng cũng giả vờ ngẫu nhiên hôn lấy đôi môi của ả. Một lát sau, nước mắt Triệu Nhã tuôn rơi mà không thể kiềm chế nổi.

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Nàng có tâm sự gì sao?"

Triệu Nhã gục đầu lên vai gã rồi khóc òa, lúc sau mới bình tĩnh trở lại nói, „Tại người ta vui mừng quá đổi mà thôi."

Hạng Thiếu Long thầm mỉm cười trong bụng.

Triệu Nhã buông gã, lau nước mắt rồi nói, „Chàng hãy tìm tiểu Bàn đi."

Hạng Thiếu Long công nhiên dẫn Triệu Bàn ra phủ, giữa đường thì thay bộ y phục rách rưới, lại căn dặn một hồi rồi mới dẫn y về Ô phủ.

Trước đó gã đã kể chuyện Doanh Chính cho bọn kia nghe, người trong Ô gia ai cũng vui mừng, nhưng vui nhất vẫn là Tiêu Nguyệt Đàm, nếu cứ như thế thì thế cuộc sẽ được xoay chuyển.

Vừa bước vào cửa phủ, Ô ứng Nguyên và Tiêu Nguyệt Đàm đã đón sẵn, quỳ sụp xuống kêu thái tử.

Triệu Bàn giả vờ lúng túng, nấp sau lưng Hạng Thiếu Long, chỉ gào lên muốn gặp thân nương.

Hạng Thiếu Long nói với mọi người, „Thái tử vẫn chưa quen với thân phận thật sự của mình, để tại hạ dắt thái tử cho Đình Phương chăm sóc, chờ thái tử gặp vương hậu thì hãy nói tiếp."

Mọi người không hề nghi ngờ, hớn hờ đưa thái tử giả ấy vào phủ.

Thời gian thoát đã đến tiết Nông mục.

Trời chưa sáng, mọi người trong phủ đều dậy cả.

Đến lúc này tất cả bọn nữ nhân yếu đuối mượn cớ ra mục trường xem lễ, đều ra ngoài thành cả. Đình Phương Thị và bọn Xuân Doanh cũng được đưa đi trong số ấy.

Còn Ô Đình Phương thì cứ nằng nặc đòi ở lại bên cạnh Hạng Thiếu Long, mọi người đành chấp nhận.

Trong phủ ngoài hai ngàn quân tinh nhuệ của Ô Trác, lại thêm tường cao hào sâu, thực lực quả thật chẳng kém.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn Triệu vương không dám làm bậy, bởi vì dù bọn họ ra khỏi phủ thì mới dễ đối phó.

Ăn xong bữa cơm, Hạng Thiếu Long dẫn bọn Đổng Dực, Kinh Tuấn, Tiêu Nguyệt Đàm và ba mươi tay cao thủ của y cùng bảy mươi bảy tinh binh của Ô gia ngậm tăm mà đi.

Rời phủ không bao lâu, năm mươi tay hảo thủ của Ô Trác cũng giồng xe về hướng phủ nhân phủ.

Nửa canh giờ sau, khi đoàn nhân mã đến cửa sau phủ phủ nhân thì trời cũng chớm sáng.

Cửa sau lập tức mở ra, Triệu Nhã và Triệu Thiên đang đứng ở đó.

Có người mở cửa xe, mời hai người lên xe.

Triệu Nhã dợm bước theo Triệu Thiên lên xe, chỉ thấy Ô Trác và hai người khác ngồi trên xe, lạnh lùng nói, „Xin chào phu nhân!“

Triệu Nhã thấy không ổn thì xe đã chạy về phía trước, Triệu Nhã trấn tĩnh hỏi, „Thiếu Long đâu?“

Ô Trác ra hiệu cho hai người kia, hai người lập tức ra tay trói chặt Triệu Nhã lại, lại còn bịt kín mồm ả.

Ô Trác đưa quần áo đã chuẩn bị sẵn cho Triệu Thiên, bảo nàng mặc vào, một lát sau thì đã trở thành dáng vẻ của một nam nhân, nếu không nhìn gần thì không thể phát hiện, trên miệng còn gắn thêm bộ râu, không thể nhận ra được đó là nàng công chúa xinh đẹp nữa.

Triệu Nhã bàng hoàng nhìn Ô Trác, lại thấy Triệu Thiên không thèm để ý đến ả, cuối cùng đã hiểu được sự việc, nhất thời trong lòng cảm thấy hối hận.

Ô Trác nhìn ả một cách khinh bỉ rồi nói, „Con mụ dâm đảng vừa ngu xuẩn vừa đê tiện kia, dám bán đứng Hạng gia của chúng ta, thật không biết lượng sức mình.“ Phì một tiếng đã phun một bãi nước bọt vào ả.

Lúc ấy xe ngựa vào một con đường nhỏ trong khu rừng, Ô Trác và Triệu Thiên xuống xe, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước Nước mắt Triệu Nhã lăn dài xuống má.

Tuyết lại bắt đầu rơi.

Bọn Hạng Thiếu Long, Đổng Dực, Tiêu Nguyệt Đàm nấp ở khoảng rừng đối diện với Chết Tử phủ, lặng lẽ nhìn động tĩnh của công chính, tất cả xem

ra không có gì khác lạ, ngoài cửa không thấy bọn lính canh, hầu như không hề phòng bị.

Tiêu Nguyệt Đàm hoài nghi hỏi, „Phu nhân có dễ dàng thoát ra như thế này không?"

Hạng Thiếu Long nhìn tuyết bay đầy trời, thầm nghĩ trong sách sử rõ ràng đã viết mẹ con Chu Cơ đều an toàn đến Hàm Dương, cho nên trong lòng tin chắc mọi chuyện sẽ thuận lợi mà thôi. Rồi nói với vẻ đầy tự tin, „Nhất định có thể!"

Lời nói chưa dứt thì cổng Chết Tử phủ mở rộng, đầu tiên là mười tên Triệu binh thúc ngựa xông ra, tiếp theo là một cỗ xe ngựa trông rất sang trọng, phía sau lại khoảng hai mươi tên kỵ binh nữa, nghênh ngang ra thẳng đường rồi rẽ sang bên trái hướng về phía thành tây.

Ai nấy đều mừng rỡ, vội vàng hành động.

Kinh Tuấn đang nấp ở phía bên kia, nhận thấy tín hiệu, lập tức phát ra hiệu lệnh tấn công, ba mươi tên lính tinh nhuệ dùng dây leo, thoăn thoắt trèo lên hai hàng cây um tùm, giương cung nhắm sẵn về phía mục tiêu sắp đến gần.

Khi cỗ xe ấy sắp đến chỗ có mai phục, phía sau có tiếng vó ngựa, chỉ thấy một tên Triệu binh thúc ngựa đến, đưa tay ra hiệu ngăn đoàn xe lại.

Tên đầu lĩnh ngạc nhiên, ra lệnh cho đoàn người ngừng lại.

Bỗng nhiên tiếng tên kêu lên vun vút, ba mươi một tên bao gồm cả tên đánh xe đều bị trúng thương, té nhào xuống ngựa.

Đội tinh binh nhảy xuống, hạ đứng ngay lưng ngựa, kìm lại những con chiến mã đang hí vang.

Kinh Tuấn thì rơi ngay xuống cổ xe ngựa, thò đầu vào xem Quách Khai giả thì bình một tiếng, một gã đàn ông cầm kiếm tung cửa xông ra.

Mọi người đều thất kinh.

Chỉ thấy người ấy ăn mặc lòe loẹt, tuổi khoảng hai mươi lăm, cao hơn Hạng Thiếu Long, trông rất anh tuấn, hai mắt rất quyến rũ, đủ tư cách hạ gục bất cứ người đàn bà nào.

Y rất lanh lẹ, nào ngờ đã bị Kinh Tuấn dùng dây thòng lọng phóng ngay vào cổ thắt chặt lại, thanh kiếm trên tay cũng rơi xuống đất. Hai tên tinh binh xông lên, lập tức đè y xuống đất lại còn đấm thêm mấy quyền, khiến y đau đến nổi quặn người lại.

Hạng Thiếu Long, Tiêu Nguyệt Đàm cũng vừa đến, thấy tình cảnh này đều biến sắc. Trong sê ngựa không có người khác Hạng Thiếu Long giậm chân lên bụng gã, quát lớn, „Người là ai?"

Kinh Tuấn nắm tóc y, khiến gương mặt của y ngửa lên. Chỉ thấy người ấy sợ đến nổi mặt trắng bệch, run lẩy bẩy nói, „Đại gia tha mạng, tiểu nhân là đặc sứ nước Tề, không thù không oán với đại gia."

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn đều lộ vẻ khinh bỉ, không ngờ tên Tề Vũ ấy chỉ có cái mã bề ngoài, mà thật ra hèn nhát, sợ chết như vậy.

Tiêu Nguyệt Đàm lo lắng lắm, nói, „Làm thế nào bây giờ? Đêm qua tên Quách Khai ấy rõ ràng không đến phòng phu nhân Mọi người đều hiểu ra gã này nhất định đã chung chạ với Chu Cơ, sau khi đắc thủ thì bỏ đi. Chu Cơ ấy tuy có thể quyến rũ được kẻ khác, cũng đành không có đất dụng võ, không dụ được Quách Khai tới thì đương nhiên không có cơ hội đánh thuốc mê. Hạng Thiếu Long rút thanh Huyết Lăng, chĩa vào cặp mắt Tề Vũ quát lớn, „Người muốn mắt trái hay mắt phải?"

Tề Vũ run rẩy nói, „Xin tha mạng! Đại gia muốn tiểu nhân làm gì cũng được."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng trở lại, mỉm cười, „Ta muốn người quay về phủ Chât Tử."

Đoàn nhân mã lại đội tuyết quay về hướng phủ Chât Tử.

Hạng Thiếu Long và Tiêu Nguyệt Đàm, hai người ngồi trong thùng xe, kẹp Tề Vũ ở giữa, nhìn thấy y đang run rẩy mặt không còn chút máu thì cảm thấu vừa giận dữ, vừa buồn cười.

Cổng mở ra, có người nói, „Tề gia quay về có chuyện gì?"

Hạng, Tiêu hai người kẹp hai bên, Tề Vũ vén rèm nói vọng ra, „Ta để lại thứ quan trọng, phải đến chỗ phu nhân để lấy lại, Tên lính ấy nói, „Quách đại phu có lệnh, bất cứ kẻ nào cũng không vào được phủ Chât Tử."

Tề Vũ cứ y theo lời Hạng Thiếu Long mà nói, „Thứ này có liên quan đến đại vương quý quốc, vô cùng hệ trọng, mọi chuyện có tại hạ gánh vác, mau tránh ra!“

Tên lính ấy thấy thân phận gã đặc biệt, lại vừa ở trong phủ ra nên chỉ đành để bọn họ quay vào.

Bọn Triệu binh đi theo chỉ toàn là người của Kinh Tuấn, một là vì tuyết rơi mạnh, lại thêm nữa chỉ bảo vệ cho Tề Vũ nên không hề quen biết bọn Triệu binh giữ phủ, nhất thời không hề bị phát giác ra.

Mọi người đều thở phào, đoàn nhân mã ấy mau chóng vào bên trong sân trước tòa nhà của Chu Cơ.

Kinh Tuấn đứng canh ở ngoài, chỉ thấy trong vườn hoa nơi nào cũng đặt những thứ dùng để phòng bị kẻ địch tấn công, lại có đào sẵn các hố bắn tên,

bụng nghĩ may mà chưa tấn công vào.

Hạng Thiếu Long và Tiêu Nguyệt Đàm hai người kẹp hai bên Tề Vũ, lại có bốn người nữa cũng vào nhà trong, bốn tên lính canh ở bậc tam cấp nhận ra Tề Vũ, tuy thấy y mặt mũi trắng bệch, nhưng tưởng vì đêm qua làm việc quá độ mà không hề nghi ngờ.

Hai tên trong số đó theo bọn họ vào trong. Hai tên nô tỳ đang quét dọn ngoài sảnh, thấy Tề Vũ thì cúi chào.

Hạng Thiếu Long ngăm ra hiệu, bốn tên tinh binh đồng thời ra tay, dùng thủ pháp đã học được của Hạng Thiếu Long khiến cho bốn tên kia ngất đi, lập tức dùng dây trói ngiễn lại, nhét vải vào mồm.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hỏi Tề Vũ, „Trong nhà có bao nhiêu người?"

Tề Vũ ngoan ngoãn trả lời, „Có năm tên nô tỳ, trong đó hai tên theo hầu Chu Cơ." Vì mạng sống của mình y đành biết gì nói đấy.

Khi bốn tên tinh binh đang lục lọi, thì cửa mở, Quách Khai ở ngoài bước vào, nói với Tề Vũ bằng vẻ không vui, „Sứ tiết đại nhân, tại sao đã đi mà còn quay lại, đêm qua vẫn chưa hết hứng hay sao?" lời nói đầy vẻ ghen ty.

Hạng Thiếu Long biết y nhất định là nghe tin báo về Doanh Chính giả mà đến đây, trút giận vào người đã chiếm Chu Cơ của y, trong lòng cảm thấy buồn cười lắm.

Tề Vũ chỉ đánh gượng cười cùng y.

Quách Khai lúc này mới nhìn sang hai người đứng cạnh Tề Vũ, ánh mắt gã vừa nhìn thấy khuôn mặt đang cười lạnh lùng của Hạng Thiếu Long thì lập tức biến sắc, chưa kịp kêu lên thì kiếm đã kề ngang cổ.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Quách đại phu đừng giở trò!"

Quách Khai run giọng nói, „Các người không thoát được đâu!"

"Ai muốn thoát ra?" Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói. Khi nói đến chữ thoát thì nhấn mạnh.

"Đưa bọn chúng lên, „ Tiêu Nguyệt Đàm quát.

Hai tên tinh binh đi trước một bước, tìm tên thị nữ chưa kịp chế phục, bọn Hạng Thiếu Long giải hai kẻ ấy lên lầu hai, đến căn phòng của Chu Cơ.

Quách Khai bị ép nên chỉ đành kêu tên nô tỳ đang canh giữ Chu Cơ mở cửa.

Cửa vừa hé ra, Hạng Thiếu Long đã lách vào, đánh ngất hai tên nô tỳ ấy.

Chu Cơ đang ngồi trước gương, mặt mũi rầu rĩ, thì đột nhiên có tên Triệu binh xông vào đánh người, khi đang há hốc mồm thì Tiêu Nguyệt Đàm đã quỳ sụp xuống, hạ giọng nói, „Tiểu nhân Tiêu Nguyệt Đàm cứu giá chậm trễ, để phu nhân chịu khổ!" lời nói rất xúc động, suýt tí nữa rơi nước mắt.

Hạng Thiếu Long bụng nghĩ gã này thật biết diễn kịch, chẳng trách nào được Lã Bất Vi trọng dụng như thế, nhắc nhở, „Phu nhân hãy mau hóa trang thành Quách Khai."

Chu Cơ lúc này mới nhận ra Hạng Thiếu Long, cả mừng đến bên Quách Khai và Tề Vũ, đưa tay tát cho mỗi tên một bộp tai.

Hạng Thiếu Long lòng thầm khen lợi hại, quát lớn, „Bắt hai tên này nhốt lại, cởi y phục của Quách Khai ra, sau đó hãy trói y lại."

Hai tên lính đẩy hai gã ra ngoài phòng.

Nhờ có Tiêu Nguyệt Đàm giúp đỡ, Chu Cơ gắn thêm bộ râu dài của Quách Khai, lại mặc thêm bộ áo mao của y, cả Hạng Thiếu Long cũng không nhận

ra.

Chu Cơ như chợt nhớ ra chuyện gì đó, hỏi, „Chính nhi đâu?" giọng rõ ràng hơi run run.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Thái tử đang chờ phu nhân."

Chu Cơ mừng lắm, suýt tí nữa lao tới ôm hôn Hạng Thiếu Long. Rồi quay sang Tiêu Nguyệt Đàm hỏi, „Nó... nó có giống đại vương không?"

Tiêu Nguyệt Đàm ho khan một tiếng, đầu tiên trộm nhìn Hạng Thiếu Long rồi mới lúng túng đáp, „Đương nhiên rất giống, nhưng tính tình thì giống phu nhân hơn."

Hỏi và trả lời như vậy, Hạng Thiếu Long lập tức biết ngay cả Chu Cơ cũng chẳng biết đứa con của mình là sinh với ai. Đương nhiên đứa con sắp được gặp lại ấy, vốn chẳng phải là con ruột của nàng.

Họ chẳng dám nấn ná, lập tức ra ngoài phòng, Quách Khai bị trói chặt, thấy mình từ trong phòng bước ra, kinh hãi như muốn lột tròng mắt ra ngoài.

Chu Cơ giả giọng y, nói, „Giết hẳn cho ta!"

Quách Khai và Tề Vũ đồng thời mặt trắng bệch.

Hạng Thiếu Long không muốn giết kẻ không còn sức chống đỡ, cười nói, „Hãy để lại mạng của y, vẫn còn có lợi lắm."

Chu Cơ liếc gã rồi nói, „Người là kẻ rất giỏi!" cười rồi bước xuống lầu đầu tiên.

Bọn Hạng Thiếu Long trở thành kẻ tùy tùng, áp giải Tề Vũ xuống theo.

Chu Cơ đi đầu, bước ra khỏi nhà, học theo giọng điệu Quách Khai, quay ra sau trách Tề Vũ, „Nếu các hạ không phải là quý khách nước Tề, bốn quan

sẽ phạt các hạ ngay tại trận."

Tề Vũ cúi đầu làm ra vẻ có lỗi.

"Quách Khai" vừa mắng, vừa cùng lên xe với Tề Vũ, Hạng Thiếu Long và Tiêu Nguyệt Đàm cũng chui vào.

Khi cỗ xe lăn bánh, ra đến cổng chính, tên lính canh chạy đến nói, „Sứ tiết đại nhân...“

Chu Cơ vén rèm nói, „Bốn quan phải cùng sứ tiết đại nhân ra ngoài một phen, các người phải canh chừng cẩn thận."

Tên lính ấy ngấn người ra bảo, „Đại nhân! Nơi đây làm sao vắng mặt đại nhân được?"

Chu Cơ quát lớn đầy quyền uy, „Ta tự có chủ trương, không cần Trần Khuê người quản ta, mau mở cửa!"

Hay ở chỗ là nàng đã gọi được tên của đối phương.

Tên lính ấy đành đẩy cửa ra.

Đoàn người an toàn thoát ra khỏi cổng Chết Tử phủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56: Giặc Đến Dưới Thành

X

e ngựa dừng lại, khi Triệu Nhã đang tự trách mình, vẻ mặt trông rất hổ thẹn thì Ô Trác bước lên thùng xe cưỡi trời cho ả rồi kéo ả xuống xe.

Triệu Nhã nhận ra đây là khu rừng ở ngoài Ô phủ, trong lúc hoảng sợ thì có mấy người từ phía sau chạy ra, dẫn đầu chính là Hạng Thiếu Long.

Triệu Nhã hay chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, nước mắt tuôn rơi, nói không nên lời.

Hạng Thiếu Long đẩy người bên cạnh ra, bước tới cạnh Triệu Nhã, lạnh lùng cười, „Ta sẽ cho đôi gian phu các người làm cặp quý uyên ương."

Tề Vũ run rẩy nói, „Đừng giết tiểu nhân, đại gia đã từng hứa rồi mà."

Ngay cả Triệu Nhã cũng cảm thấy ghê tởm sự hèn nhát của y.

Gã đàn ông đẹp trai đó lúc bình thường thì có vẻ đội trời đạp đất, nhưng té ra cũng vô dụng nhất gan như vậy, so với Hạng Thiếu Long thực là một trời một vực.

Lúc này ngay cả Triệu Nhã cũng hoài nghi mình bị ma lừa dối nên mới yêu một con người như thế.

Triệu Nhã gượng đứng dậy, giọng thê lương nói, „Thiếu Long! Thiếp có lỗi với chàng, không xứng với chàng, hãy giết thiếp đi!"

Hạng Thiếu Long ngửa mặt lên cười lớn, nói với vẻ lạnh lùng vô tình, „Ta không muốn để con dâu phụ người làm Ô uế bảo kiếm của Hạng mỗi này, nhớ chưa? Ta đã từng nói bất cứ kẻ nào muốn giết bốn nhân, thì phải trả

một cái giá rất đắt, giờ đây ta sẽ chứng minh cho người thấy, hãy gọi vương huynh và Triệu Mục của người ra đây."

Triệu Nhã ngạc nhiên nói, „Chàng chẳng phải đã thoát ra ngoài rồi sao?"

Hạng Thiếu Long cười bí hiểm nói, „Đương nhiên! Giờ đây ta sẽ lập tức đi, có được Chu Cơ, ta đã có thể đến gặp Tần vương."

Có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Hạng Thiếu Long lộ vẻ bất ngờ, kêu lên, „Hồng rồi! Đã bị phát giác."

Ô Trác cũng bàng hoàng, „Không còn thời gian chạy nữa, hãy về phủ trước rồi hẵng tính."

Triệu Nhã đưa mắt nhìn người đàn ông đã từng đem đến cho mình tình yêu thật sự, niềm hối hận như một con độc xà đang cắn rứt lòng dạ ả.

Tề Vũ mừng rỡ kêu lên, „Xem kìa! Triệu binh đã đến, chúng ta được cứu rồi!"

Triệu Nhã mắt chợt cảm thấy tối sầm lại, ngất đi.

Bọn Hạng Thiếu Long đại công cáo thành, quay về Ô phủ.

Ô Thị Lô thân hành ra sân đón tiếp, Triệu Bàn thì đang nấp sau lưng Ô Đình Phương và Triệu Thiên.

Chu Cơ lúc này trong mắt chỉ thấy có tiểu Bàn, vẻ mặt hiện lên nỗi vui mừng không gì che giấu được, lao về hướng tiểu Bàn. Tiểu Bàn cũng khóc òa lên chạy ra lao vào lòng nàng, hai mẹ con đều khóc nức nở. Xa nhau mười năm, giờ gặp lại đứa con do mình rút ruột sinh ra, nàng sao không khóc cho được. Tiểu Bàn thì lại nhớ đến người mẹ ruột của mình, khóc còn to hơn Chu Cơ, lại rất chân thành, bao nhiêu nỗi phần nộ trong lòng như tuôn trào ra hết.

Ô Thị Lô đến bên mẹ con Chu Cơ, giọng nói đầy cảm động, „Phu nhân, đây phải là lúc vui mừng mới đúng."

Tiếng tù và vang lên, quân Triệu đã đến ngoài phủ.

Chu Cơ ngẩng mặt lên, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng ấy nhìn Ô Thị Lô nói, „Mẹ con ta có ngày hôm nay, toàn nhờ Ô gia, cảm kích không nói được hết lời, chỉ cần mẹ con chúng ta còn một ngày ở nước Tần, thì đảm bảo Ô gia các vị sẽ được vinh hoa phú quý, con cháu hưng thịnh."

Nàng cũng nghe tin Ô Thị Lô sẽ sống chết cùng Ô phủ để yểm hộ cho nàng trốn thoát, nên mới nói ra những lời từ đáy lòng vốn rất hiếm hoi ấy.

Ô Thị Lô cười lớn nói, „Có câu nói này của phu nhân, Ô Thị Lô có thể ngậm cười nơi chín suối."

Tiêu Nguyệt Đàm sợ đêm dài lắm mộng nên thúc giục, „Phu nhân! Chúng ta phải lập tức khởi hành thôi."

Đội tinh binh của Ô ứng Nguyên và Kinh Tuấn, lại thêm ba mươi tay hảo thủ của Tiêu Nguyệt Đàm đưa hai mẹ con nàng, cùng với Triệu Thiên ra nhà sau, từ địa đạo lên ra ngoài thành cùng hội hợp với bọn Đồ Tiên.

Bọn Hạng Thiếu Long, Ô Trác và Đổng Dực thì lưu lại, không có những đại tướng này thì làm sau có thể chống lại đại quân của nước Triệu đông gấp hàng chục lần.

Triệu quân không lập tức tấn công ngay mà chỉ bao vây, các toán quân đồn trú ở trong ngoài thành Hàm Đan đều đến tăng viện, mang theo các công cụ đánh thành, đến ngày thứ ba thì mới bao vây được hoàn toàn.

Đó chính là điều mà bọn Hạng Thiếu Long hằng mong muốn, tức là giữ chân quân Triệu ở đây để cho Chu Cơ an toàn thoát về Hàm Dương.

Chỗ tuyệt vời nhất của kế hoạch này là người Triệu tướng Doanh Chính ở trong tay chúng cho nên không cần để ý đến kẻ khác trốn chạy, chỉ cần hạ được Ô phủ, giết sạch người Ô gia thì đã thỏa mãn trong lòng.

Hạng Thiệu Long xuất hiện trong thành, lại sắp xếp cho Ô Thị Lô và Ô Đình Phương lên thành lâu khiến cho người Triệu càng không hoài nghi bọn họ có mưu đồ khác.

Tối ngày thứ ba, toán quân chịu trách nhiệm canh giữ bốn địa đạo có thể dẫn vào Ô phủ, phát hiện ra quân Triệu đã vào, vội vàng ném các thanh củi đã tẩm dầu xuống địa đạo, lại quạt gió vào, khiến cho khoảng vài trăm tên đi đầu bị chết cháy, rồi mới dùng đá lấp địa đạo lại.

Triệu vương dĩ nhiên giận lắm, sáng sớm đã sai người đến trước thành mắng chửi ầm ĩ một phen.

Hạng Thiệu Long cảm thấy thú vị lắm, lần đầu tiên gã mới thấy kiểu "mắng thành" này.

Đằng Dực không nói tiếng nào, mang loại cung nỏ mà y đặc biệt chế tạo, bắn ra một phát vào tên lính đang mắng chửi lớn tiếng nhất, tầm bắn xa đến tám trăm bước, còn xa hơn loại cung tên bình thường hàng chục trượng.

Chiến sĩ Ô gia reo ầm trời.

Triệu binh thì nín hân.

Bỗng nhiên có người thúc ngựa xông đến, lần này hẳn biết khôn nên đến ngoài ngàn bước thì dừng lại, kêu lớn lên thành, „Hạng Thiệu Long, đại vương muốn nói chuyện với người."

Hạng Thiệu Long cười thầm, „Ta không ngu đến nỗi la rách cổ họng để trả lời người."

Ô Trác gọi một người đến, cười nói, „Làm nhục y một phen cũng hay!“

Hạng Thiệu Long hiểu ý, nói, „Bảo y có rắm thì hãy đánh mau."* Nói xong thì cười ha hả.

Ô Trác và Đổng Dực cũng bật cười, đối với Đổng Dực đây là điều hiếm thấy.

Người ấy ngẩn ra một lát rồi quát lớn, „Có rắm thì mau đánh!“

âm thanh vang vọng khắp nơi.

Phía Ô gia cười rộ lên, không khí rất hoạt kê, còn bọn người Triệu thì tức giận vô cùng.

Tiếng trống trận nổi lên, quân Triệu bắt đầu tấn công vào thành, quân Triệu bao vây thành, không tính bọn hậu cần chi viện cũng đã hơn ba vạn tên, bộ binh làm chủ lực, lúc ấy người Triệu đã tập trung toàn bộ lực lượng để vây thành.

Trong thiên“Hùng thư thành" của Tôn Tử binh pháp chia thành thị làm hai loại, „Phàm những thành ở nơi cao hoặc lưng dựa vào núi, lại có nguồn nước tốt thì gọi là Hùng thành, rất khó bị hạ ; phàm là loại ở dưới chỗ thấp, hoặc giữa hai quả núi, hoặc lưng dựa vào vực sâu, nước không tốt thì gọi là Thư thành, chỉ cần đủ lực lượng, vừa đánh thì có thể hạ được."

Thành của Ô gia là loại hùng thành điển hình, lúc mới dựng thành, Triệu vương hi vọng đây sẽ là một cứ điểm kiên cố trong thành, nào ngờ đây lại là căn cứ địa để đối phó lại mình.

Cho nên người Triệu cũng không muốn công thành mà phải hao binh tổn tướng, ảnh hưởng đến nguyên khí, lúc đầu còn tưởng trong thành người và

lượng thực không đủ, giờ đây thấy sĩ khí trong thành rất cao, mới biết quả là sai lầm.

Lúc đầu các tướng đều ủng hộ sách lược bao vây dài ngày, nào ngờ câu nói của Hạng Thiệu Long khiến cho Triệu vương giận lắm, nên mới hạ lệnh công thành.

Ô gia giàu nứt tiếng thiên hạ, nên thành phủ cũng rất kiên cố.

Tường thành vừa dày vừa cao, đủ để kháng cự lại kẻ địch đánh lên, leo lên hoặc đột kích, con kênh bảo vệ thành vừa sâu vừa rộng, trên thành lại có các chiến sĩ tinh nhuệ của Ô gia, cho nên dù cho quân Triệu có nhiều hơn mười lần thì cũng chưa chắc phá được thành, chỉ có một ưu điểm duy nhất là bên phía quân Triệu được chi viện, để khiến cho phía đối phương mệt mỏi.

Tuy phía Hạng Thiệu Long có địa đạo, nhưng lương thực vật dụng đều được mang vào đây, người ở ngoài mục trường thì lại phải chạy sang Tần nên trở thành lẻ loi, song mục đích của họ chỉ là thủ một thời gian, cho nên không lo lắng lắm, giống như là chơi trò chơi đánh trận với người Triệu mà thôi.

Hạng Thiệu Long nhìn bọn Triệu quân tay cầm mâu, khí thế đặng đặng, không ngừng tiến sát đến, nhíu mày nói, „Tại sao chúng không ngăn dòng nước lại, lợi qua kênh như thế lại rất phiền toái?"

Ô Trác cười nói, „Con kênh này của chúng ta là kênh tự nhiên, không cần dẫn nước vào, bởi vì dưới hào có dòng suối phun ra, muốn ngăn lại là điều không thể."

Hạng Thiệu Long bực tỉnh, đó là quả thật đi một ngày đàng học một sàng khôn.

Đặng Dực bình tĩnh nói, „Cách phá giải là đào kênh nhánh, dẫn nước ra, nhưng như thế phải cần ít nhất hơn mười ngày mới được, ta đoán bọn chúng ở hậu phương đang dựng cầu để vượt kênh công thành."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Vậy thì bọn dưới này phải chẳng chỉ là phô trương thanh thế?"

Đặng Dực nói, „Quân vây thành kị nhất là lạng yên mà vây, cần phải để cho bọn chúng có hành động gì đó, xem như là thao luyện cũng được, chỉ có như thế mới giữ được sĩ khí."

Hạng Thiệu Long gật đầu hiểu ý, trong chiến tranh yếu tố tâm lý là không thể bỏ qua, cổ kim cũng vậy.

Bỗng nhiên quân Triệu quát lớn, cầm mâu xông lên, cho đến bờ đối diện của con kênh, quỳ xuống nấp sau tầm thuẫn, hàng ngàn cung nỏ giương lên, rồi tên bay như mưa lên thành.

Đặng Dực quát lớn truyền lệnh, toàn bộ chiến sĩ Ô gia nấp sau thành, không cần đánh trả.

Đặng Dực lại truyền lệnh, „Chuẩn bị sa thạch! Đội dập lửa chuẩn bị!" Lời chưa dứt, bên trận địch, xuất hiện một đội hai ngàn tên lính cầm hỏa khí, dùng tên lửa bắn lên thành.

Cuộc chiến công thành cuối cùng đã mở màn.

Hai bên dùng các loại vũ khí công kích nhau, trên tường thành đều có những vết bị tấn công, nhưng đó chỉ là vết tích bề ngoài, không hề ảnh hưởng đến cấu kết của thành. Chiến sĩ Ô gia ở trên cao dùng đá ném xuống, giữ chắc thành, thương vong rất ít, còn người Triệu qua một ngày thì thương vong một ngàn tên, có thể nói là tổn thất nghiêm trọng.

Cho đến lúc này, Triệu vương và Triệu Mục cũng không biết đối phương chuẩn bị như thế nào, vì chúng trước giờ vẫn chú ý đến động tĩnh của Ô gia, chỉ thấy người và tài vật chuyển ra thành chứ không thấy chuyển đồ vật vào trong phủ.

Bọn chúng cũng không hề nghĩ đến sự tồn tại của địa đạo, cũng không thể trách bọn chúng ngu ngốc, bởi vì xây địa đạo dài như thế không phải là chuyện gần đây, là bởi vì nếu có địa đạo thì bọn Hạng Thiếu Long không có lý do để lưu lại đây. Nào ngờ đó chính là một mắt xích quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch của Hạng Thiếu Long.

Đêm ấy tin truyền đến, đại quân Tần đã vào đến biên giới, khiến Triệu vương sợ mất mật, đốc thúc bọn thủ hạ ngày đêm không ngừng công thành.

Đến ngày thứ mười thì Triệu tổn thương trầm trọng, nhưng cũng bắt được ba chiếc cầu gỗ qua sông, thang mây được chuyển đến công thành, dùng gỗ lớn táng vào cửa thành.

Chiến sĩ Ô gia vẫn dùng đá và hỏa khí để trả đũa, lại dùng các loại vũ khí như móc câu dài để đối phó với những tên địch liều mạng trèo vào thành mà lên, lại dùng dầu để tạt xuống khiến cho thương vong của kẻ địch lên đến hai ngàn tên, lúc này quân Triệu mới rút lui chỉ để lại ba chiếc cầu gỗ, phía Ô gia chết năm mươi người, bị thương hơn trăm người.

Những người bị thương lập tức được đưa ra ngoài thành.

Cho đến lúc này, Hạng Thiếu Long mới thực sự cảm thấy trong chiến tranh, sức mạnh của cá nhân thật nhỏ bé, điều ấy đối với gã không phải là một cảm giác sung sướng gì.

Giữ cho đến được hai mươi ngày thì quân Triệu đã dẫn nước ra ngoài thành công, lại mất thêm ba ngày nữa để dùng đất đá lấp sông, ưu thế của Ô phủ đã mất.

Người Triệu lại tấn công, đẩy các loại xe công thành qua con sông đã được lấp.

Các chiến xa ấy loại nào cũng có, nhưng lợi hại nhất là xe leo thành, xe táng và lầu bay. Xe leo thành cũng cao như một bức tường thành, giúp cho kẻ địch có thể mau chóng vào thành ; xe táng trở chở gỗ cứng cứ liên tục táng vào cửa thành và tường thành ; lầu bay thì dùng cho các tiền thủ, cao hơn cả bức tường thành, có thể đứng từ trên bắn tên xuống quân giữ thành.

Cách đối phó duy nhất là dùng đá tảng ném lại, không đầy hai ngày, đá tảng đã dùng hết, Hạng Thiếu Long lập tức hạ lệnh rút lui.

Khi quân Triệu tấn công vào thành, toàn bộ Ô phủ đã chìm vào biển lửa, vì nhà cửa cây cối đều được quét dầu nên không thể cứu hỏa được.

Người Triệu đứng nhìn lửa cháy mười ngày, cuối cùng chỉ còn lại một đồng hoang tàn, cả một mảnh ngói cũng không còn, trong lòng không biết có cảm giác gì nhưng không phải là điều dễ chịu.

Trong trận này người Triệu mất hơn tám ngàn quân, bị thương hơn vạn người, là một chuyện rúng động cả nước.

Tiếng tăm của Ô gia trong quân dân nước Triệu rất tốt, Triệu vương lại o ép họ phản lại, vì thế lời oán thán vang lên khắp nơi.

Cho đến khi Triệu vương phát hiện được bí đạo thông ra ngoài thành dưới đồng đồ nát thì mới biết trúng kế của Hạng Thiếu Long, nhưng lúc ấy chuyện này đã qua một tháng.

Triệu vương tuy giận lắm nhưng chẳng còn cách nào.

Lúc này y mới hơi hối hận, có một nhân tài như Hạng Thiếu Long mà không dùng, lại tặng không y cho người Tần, thật là ngu ngốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57: Về Đến Hàm Dương

N

ơi phát nguyên của người Tần là bờ đông sông Tần Xuyên thuộc thượng du Vị Thủy.

Từ hành tỗ Phi Liêm, người Tần đã coi trọng võ công, sống theo hình thức các thị tộc du mục, tồn tại trên mảnh đất gian khổ ấy, chiến đấu lâu ngày với Tây Nhung và Khuyển Nhung, lịch sử của họ mỗi chữ đều viết bằng máu và nước mắt.

Hình thái sống theo kiểu các bộ lạc tuy khiến cho mối quan hệ của họ và mảnh đất họ ở lỏng lẻo, khó định cư, nhưng cũng vì thế mà khiến cho tổ tiên người Tần không bị hạn chết về đất đai, không ngừng di chuyển về phía Tây và sống tạp cư với các dị tộc.

Thời Châu Hiếu Vương, một người họ Doanh vì có công nuôi ngựa cho nhà Châu, được phong tại nơi ấy, xây dựng nên một nước phụ thuộc, thật ra là gánh vác sứ mệnh gian khổ trấn giữ biên cương cho nhà Châu, phong vệ bọn Man Nhung đến quấy rối.

Hơn bốn trăm năm của nhà Tây Châu cũng là những năm tháng khó khăn và gian khổ nhất của người Tần, họ đã dùng mồ hôi và máu, cùng với biết bao sinh mệnh của vô số tộc người để bảo vệ cho biên giới phía Tây của nhà Châu, đồng thời cũng không ngừng mở rộng về phía Tây. Tinh thần anh dũng, sẵn sàng đối mặt với thử thách ấy đã tạo một cơ sở vững chắc cho nước Tần. Cơ hội ngàn năm một thuở cuối cùng đã rơi vào tay người Tần.

Nhà Châu vì U Vương vô đạo, Khuyển Nhung tấn công vào Cảo Kinh, U Vương bị giết, quyền uy của nhà Châu từ đó không còn.

Bình Vương dời về phía Đông, Tần Tương Công vì hộ giá có công, được Bình Vương phong thành chư hầu, nước Tần cuối cùng đã hợp pháp trở thành một nước chư hầu.

Khi thời Chiến Quốc bắt đầu, trong Thất hùng thì nước yếu nhất là Tần. Cho đến Tần Mục Công lên ngôi, trọng dụng bốn chính khách nước khác là Bách Lý Hề, Thái Thúc, Công Tôn Chi, mới đặt cơ sở cho một nước Tần lớn mạnh.

Từ khi Tần Hiếu Công và Công Tôn ương cải cách thì nước Tần đã trở nên nước giàu binh mạnh, đã thật sự lật đổ kết cấu thị tộc bộ lạc truyền thống, đổi mới binh chế, lấy quân công luận tước, khiến cho quyền lực của vương thất lên đến cực hạn. Lại chuyển kinh thành đến Hàm Dương, xây dựng cung điện hùng vĩ, thống nhất chế độ đo lường cả nước, chia quốc thổ trong nước thành ba mươi một huyện, bỏ hẳn chế độ phân phong trước kia, người dân có thể có ruộng riêng, do nhà nước trực tiếp thu thuế. Từ đó nước Tần đã một bước trở thành bá chủ thiên hạ, các nước phương đông đều rất khiếp sợ.

Khi Hạng Thiếu Long từ Hàm Đan đến Hàm Dương, nước Tần đang thừa hưởng thành quả cải cách của Công Tôn ương.

Hàm Dương nằm ở phía nam núi Cửu Tắc, phía bắc sông Vị Thủy, nên cũng gọi là Vị thành.

Hạng Thiếu Long dẫn theo vợ yêu Ô Đình Phương, cùng bộ Đẳng Dực, Ô Trác và hơn ngàn gia tướng vào Tần, các tướng giữ ở biên cương rất hoan nghênh, một mặt sai người phi báo về Hàm Dương, mặt khác lại điều đến năm chiến thuyền lớn đưa họ về bờ nam sông Vị Thủy, Ô ứng Nguyên đã sớm dắt gia tướng và Triệu Thiên, thủ hạ của Lã Bất Vi và Đồ Tiên cũng vượt sông qua đón, vô cùng long trọng.

Cha con Ô Đình Phương gặp nhau, rất vui mừng, lại nghe chuyện Ô Thị Lô đã trảng liệt tự sát, trong lòng vô cùng cảm khái, kéo Triệu Thiên nói mãi không thôi.

Tiêu Nguyệt Đàm và một thanh niên nho sinh có vẻ như quân sư, đi cùng Đồ Tiên đến đón Hạng Thiếu Long.

Gã Đồ Tiên ấy, người cao gầy, tuổi khoảng ba mươi, nhưng trông rất chắc chắn, da đen, tay chân mau lẹ, cử chỉ có khí thế uy mãnh, hai mắt có thần, thêm vào bộ mặt ngựa, xem ra chẳng có gì anh tuấn, nhưng có khí phách và mê lực của một người đàn ông.

Y sải bước tới trước, nắm tay áo Hạng Thiếu Long, cười lớn nói, „Đồ Tiên may mắn cuối cùng đã gặp được nhân vật lỗi lạc, nếu chẳng phải Hạng Thiếu Long thì ai có thể làm được chuyện bất hủ thế này?"

Hạng Thiếu Long hơi lúng túng, không biết làm cách nào để đối phó với sự nhiệt tình này, vội vàng nói mấy lời khiêm tốn, trong lòng nghĩ đến giờ đây là thời kỳ tuần trăng mật của mối quan hệ giữa Ô gia và Lã Bất Vi, Đồ Tiên được sự căn dặn của Lã Bất Vi nên đến lung lạc bọn họ. Đồ Tiên lại nói chuyện cùng Ô Trác và Đằng Dực, dáng vẻ rất thân thiết nhiệt tình Kinh Tuấn không biết lúc này từ đâu chui ra, lâu ngày gặp mặt nên ai nấy đều hớn hờ.

Tiêu Nguyệt Đàm kéo Hạng Thiếu Long đến giới thiệu với thanh niên ấy, „Đây chính là danh sĩ Lý Tư tiên sinh, đến từ nước Sở, hiện giờ là xá nhân của đại lão gia."

Xá nhân chính là thực khách.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ không biết tại sao cái tên Lý Tư lại quen như thế, chợt nhớ lại, biến sắc nói, „Té ra đây chính là người sẽ phò trợ mình chủ thống nhất thiên hạ, Lý Tư tiên sinh!"

Lý Tư giật nảy người, cúi đầu nói, „Hạng tiên sinh, xin đừng chê cười, Lý Tư nào có cái chí lớn ấy, chỉ cầu mong có thể ở dưới trướng của Lã tướng quốc thì đã đủ rồi."

Tiêu Nguyệt Đàm lộ vẻ ngạc nhiên, thầm nghĩ mình nói Lý Tư là danh sĩ nước Sở, chỉ là những lời khách khí mà thôi, sự thực Lý Tư là tên vô danh, chẳng qua nhờ vào ba tấc lưỡi khiến cho Lã Bất Vi có thiện cảm, hôm nay tự đòi đi đến đây, muốn dựa hơi Hạng Thiếu Long, tại sao Hạng Thiếu Long lại đối với y như nghe tên đã lâu! Bất đồ nói, „Thiếu Long đã nghe được chuyện của Lý Tư tiên sinh từ đâu?"

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, chẳng lẽ lại nói với y rằng biết Lý Tư nhờ phim Tần Thủy Hoàng hay sao? Vội vàng lảng sang chuyện khác, „Lã gia đã làm tướng quốc rồi sao?"

Đồ Tiên đến bên Hạng Thiếu Long, nói với giọng đầy cảm kích, „Lã gia sai bĩ nhân đến đây là muốn nói lời tạ ơn với Ô lão gia tử, ứng Nguyên thiếu gia và Thiếu Long, nếu chẳng phải vương hậu Cơ và thái tử Chính có thể an toàn đến Hàm Dương, thì sự việc đã không như thế này. Vương hậu Cơ và thái tử Chính đều nói tốt cho Thiếu Long trước mặt đại vương và Lã gia, đại vương đã sắp xếp tiệc tẩy trần cho Thiếu Long tối nay để Thiếu Long có cơ hội nghỉ ngơi. Về sau mọi người đều thờ chung một chủ cả."

Hạng Thiếu Long thầm than, miệng thì người nói dễ nghe như vậy, chẳng qua muốn lừa Hạng mỗ đi làm tay sai cho Lã Bất Vi mà thôi! Gã đã không ưa chính trị và đấu tranh quyền lực, lại còn không có hứng thú tham gia vào cuộc đấu tranh giữa tập đoàn chính trị ngoại tộc Lã Bất Vi với quý tộc bản địa, trong lòng đã có sẵn quyết định.

Chỉ thấy căn phủ mới gồm mười hai căn tam hợp viện ở Hàm Dương thì cũng biết người tần coi trọng Ô gia như thế nào, cũng có thể suy ra được sự sủng ái của Trang Tương vương đối với Chu Cơ và Doanh Chính do tiểu Bân giả mạo và sự tin cậy đối với Lã Bất Vi.

Phủ mới của Ô gia tuy không có khí thế và quy mô như ở Hàm Đan, nhưng nằm trong khu vực gần với cung Hàm Dương, nơi ở của các công khanh đại thần. Thúc ngựa được một tuần trà thì có thể đến cổng chính vào cung Hàm Dương.

Cung Hàm Dương phân ra thành ngoại và thành nội.

Thành nội bao gồm cung Hàm Dương ở phía Bắc sông Vị Thủy và cung Hưng Lạc ở phía Nam sông Vị Thủy, vắt ngang qua Vị Thủy, qua lại nhờ cây Vị Kiều dài hai trăm tám mươi bước, tạo thành một quần thể cung nga tráng lệ, quy mô còn lớn hơn cung điện ở Đại Lương hay Hàm Đan nhiều.

Thành ngoại rộng hơn thành nội mười lần, là nơi ở của bình dân, thương nghiệp rất phát triển, người đi lại đông đúc hàng hóa lại nhiều.

Khi đội quân của Hạng Thiếu Long qua khu thị tộc ở thành đông, tận mắt chứng kiến các loại hàng hóa gia súc được bán, như thịt, da, gân, sừng, móng... ngoài ra còn có than, củi, binh khí bằng sắt, các loại hàng dệt, rất hưng thịnh, hơn hẳn hai nước Triệu Ngụy, có thể nói thế nước và kinh tế có liên hệ trực tiếp với nhau.

Theo Đồ Tiễn giới thiệu, việc buôn bán ở Hàm Dương chia làm hai loại, tư doanh và quan doanh, nhà nước đặt ra cơ quan và các chức quan quản lý thị trường buôn bán để giám sát và thúc đẩy sự phát triển của thương nghiệp. Ví dụ đặt ra những công thất, công sư và các chức quan như tư đồ, tư mã, tư không, trị điền để quản lý diêm thiết,* thủ công nghiệp, đồng thời đặt ra quy cách sản lượng, hoặc phương hướng sản xuất, điều đó đã phản ánh thực lực kinh tế lớn mạnh của nước Tần.

Trên đường đến nhà mới của Ô gia, chỉ thấy dân tình chất phác, ít thấy những kẻ ăn mặc xa hoa như ở nước Triệu, nhưng dân số còn đông hơn Đại Lương nhiều, Hàm Đan thì cũng không thể so được...

Hạng Thiếu Long vừa nhìn đã nghĩ thầm, đây mới là quy mô của một nước lớn.

Rất nhiều người đi đường mang theo binh khí, trông rất uy vũ, điều này thì hơn cả nước Ngụy.

Đến quảng trường phía trước căn nhà chính của Ô gia, bọn Đồ Tiên mới cáo từ, trước khi đi Lý Tư còn âm thầm báo với Hạng Thiếu Long ngày mai muốn gặp gã, Hạng Thiếu Long vui vẻ nhận lời, Lý Tư mới ra về.

Toàn bộ người trên dưới Ô phủ đều ra cổng lớn để đón chào những anh hùng của Ô gia. Nhất là Hạng Thiếu Long, đã trở thành ngôi sao trong Ô phủ, rất được tôn sùng.

Ô ứng Nguyên chọn bốn phòng để tạm thời sắp xếp cho khách khứa, đại bộ phận tử đệ binh ngày mai sẽ ra mục trường phía bắc Hàm Dương, vì nước Tần rộng lớn nên quy mô mục trường cũng mở rộng.

Hạng Thiếu Long gặp người thân rồi cùng bọn Xuân Doanh, Ô Đình Phương, Triệu Thiên về Ẩn Long Cư mới của mình.

Đình Phương Thị vì không chịu nổi chuyến đi gian khổ nên đã ngã bệnh, Hạng Thiếu Long vội vàng chạy đến thăm hỏi.

Người ngọc ốm đi nhiều, sắc mặt trắng xanh, nguyên nhân bệnh cũng có một nửa vì nhớ Hạng Thiếu Long, thấy gã quay về thì vui mừng ôm gã mà khóc, đến chiều thì tinh thần đã khỏe lên nhiều, có thể bước xuống giường đi lại.

Sau khi gặp gỡ cùng bọn nữ nhân, Hạng Thiếu Long đến đại sảnh dùng cơm cùng Ô ứng Nguyên, trong bữa cơm còn có Đào Phương, Ô Trác, Đằng Dực và Kinh Tuấn.

Sau một tuần rượu, Ô ứng Nguyên nói, „ô gia chúng tôi có thể có cơ hội tái sinh toàn là nhờ các vị đồng tâm hiệp lực, không quản sống chết mà giúp đỡ."

Đào Phương nói, „Lần này chúng ta có thể nói là an cư lạc nghiệp, sau khi vương hậu và thái tử đến Hàm Dương, Lã gia lập tức được phong hữu thừa tướng, nếu có thể lập được quân công thì sẽ lập tức được phong tước hầu, Ô gia chúng ta có một quả núi lớn để dựa vào, lão gia trên trời linh thiêng cũng cảm thấy vui mừng."

Nhắc đến Ô Thị Lô và những thân thiếp nô tỳ cũng chết với lão, ai nấy cũng đều buồn bã.

Ô ứng Nguyên nghiêng rằng nói, „Món nợ máu này, Lã tướng quốc nhất định sẽ đòi lại cho chúng ta, Đồ quân gia nói riêng với ta, tướng quốc đã có kế hoạch tấn công nước Triệu, hy vọng do Thiệu Long chấp hành."

Hạng Thiệu Long trong lòng rầu rĩ, nói thực ra, kẻ thù chủ yếu của gã là Triệu Mục, Triệu vương nói cho cùng cũng chỉ là tông phạm, nếu gã đem quân tiến đánh nước Triệu, khiến cho sinh linh đồ thán, quả thật đó không phải là ý nguyện của gã.

Gã thật sự chán với những cuộc chiến tranh xâm lược.

Còn một vấn đề lớn hơn, chính là gã không thể làm nanh vuốt cho Lã Bất Vi, bởi vì Tần Thủy Hoàng trong lịch sử, lên ngôi được mười năm thì giết chết Lã Bất Vi, gã làm sao có thể đứng bên cạnh Lã Bất Vi được?

Nhưng xem ra người trong Ô gia đều sớm xem Lã Bất Vi là chủ mới của họ, có vẻ sống chết cùng nhau, cùng lui cùng tiến với y. Bản thân lại không thể nói cùng họ lịch sử sẽ phát triển như thế nào, cũng không có cách nào khiến họ phải tin mình, đó quả là một vấn đề đau đầu.

Gã thở dài nói, „Tần vương phong Lã gia thành thừa tướng, chẳng lẽ bọn quý tộc bản địa không dị nghị hay sao?"

Ô ứng Nguyên thấy gã không hề để ý đến việc mình sẽ được Lã Bất Vi trọng dụng, lấy làm lạ nói, „Không những là có dị nghị mà còn phản đối rất kịch liệt nữa, „ ngừng một lát rồi nói, „Từ sau khi Thương ưởng nước Vệ đến Tần, thái độ bài ngoại của người Tần rất mạnh, sau này vì muốn phá vỡ thế hợp tung do Tô Tần dựng nên để tránh sự liên công của sáu nước phía đông, mới miễn cưỡng dùng Trương Nghi, lấy liên hoành đổi lại hợp tung. Sau đó còn dùng thêm Phạm Tuy, áp dụng sách lược ngoại giao ở xa tấn công ở gần, ứng phó với liên thủ của sáu nước, có thể nói đều là vì bất đắc dĩ mà thôi."

Rồi lại than, „Nhưng từ khi Bạch Khởi bị Chiêu Tương vương ban chết, giới quân sự nước Tần rất bất mãn, cuối cùng buộc Phạm Tuy phải bỏ chức quan, thái độ bài ngoại càng tăng. Chúng ta tuy có huyết thống của người Tần, nhưng vẫn bị xem là người ngoài, thuộc vào phe đảng của Lã gia, nên chúng ta phải toàn tâm toàn lực phò tá Lã gia, nếu ngài bị lật đổ, chúng ta cũng sẽ chẳng yên."

Câu cuối cùng dĩ nhiên là nhắc nhở Hạng Thiệu Long.

Bọn Đổng Dực lặng yên không nói, bọn họ đều tôn Hạng Thiệu Long làm ngựa đầu đàn, chỉ coi trọng ý kiến của Hạng Thiệu Long mà thôi.

Đào Phương chen vào, „Giờ đây sách lược của Lã gia là lập quân công trước, bởi vì người Tần trước nay trọng võ khinh thương, bản lãnh làm ăn kiếm tiền của Lã gia đương nhiên không nghi ngờ, nhưng về quân sự người Tần lại cho rằng ngài một khiêu cũng chẳng thông, cho nên nếu ngài có thể lập được quân công thì địa vị sẽ vững như Thái Sơn, Chúng ta hãy giúp đỡ cho ngài về mặt này."

Đổng Dực trầm giọng nói, „Những kẻ chủ yếu phản đối Lã Bất Vi là ai?"

Ô ứng Nguyên nói, „Chủ yếu là bọn quý tộc bản địa do Dương Tuyền quân đứng đầu, bọn họ vì chuyện vương hậu Cơ đã từng là tiểu thiếp của Lã gia, cho nên hoài nghi thái tử Chính không phải là cốt nhục của đại vương, vì thế đưa con thứ của đại vương là Thành Kiêu ra, đám người này là những nhân vật có thực lực ở nước Tần, Lã gia cũng rất e sợ bọn chúng, ngay cả đại vương cũng không dám nghịch lại bọn chúng, cho nên tuy Lã gia là hữu thừa tướng, nhưng tả thừa tướng vẫn chỉ là Dương Tuyền quân."

Đào Phương thấy bọn họ chưa biết Dương Tuyền quân nên giải thích thêm, „Dương Tuyền quân là em của Chiêu Tương vương hậu, năm ấy đại vương có thể trở thành bị quân là cũng nhờ y tận tình thuyết phục chị mình, nên bà ta mới nói tốt trước mặt Chiêu Tương vương, từ đó cho rằng mình có công lớn, giờ đây lại nằm dưới Lã gia nên rất không phục."

Mọi người đều hiểu ra.

Chiêu Tương vương là cha của Trang Tương vương Dị Nhân lúc này, tức là tổ phụ của Doanh Chính, lúc ấy phụ thân của Dị Nhân là An Quốc quân, cũng mang thân phận bị quân, không hề coi trọng Dị Nhân, nếu không đã không đưa y đến nước Triệu làm con tin.

Lã Bất Vi từ khi được gặp được món“hàng quý" Dị Nhân này, bỏ ra nhiều tiền bạc, mua đứt Hoa Dương phu nhân, thiếp yêu của An Quốc quân và Dương Tuyền quân, nhờ họ du thuyết Hoa Dương phu nhân và hậu phi của Chiêu Tương vương, lại nhờ họ gây ảnh hưởng với An Quốc quân và Chiêu Tương vương, Dị Nhân lúc đó mới có cơ hội ngồi trên vương vị.

Hạng Thiệu Long biết lúc này không phải là lúc thuyết phục Ô ứng Nguyên phải cẩn thận với Lã Bất Vi, không nói chuyện ấy nữa mà lảng sang chuyện khác, sau một hồi phong hoa tuyết nguyệt, bữa tiệc cũng chấm dứt, ai nấy đều quay về nghỉ ngơi.

Rời đại sảnh, Đằng Dực và Ô Trác hai người mượn cớ đưa gã về cùng đi với gã.

Đằng Dực hạ giọng hỏi, „Thiếu Long hình như không có thiện cảm với Lã Bất Vi, đúng không?"

Hạng Thiếu Long gượng cười, „Con buôn chỉ trọng thực lợi mà thôi, hạng người ấy Đằng huynh có muốn làm bạn không?"

Ô Trác nhíu mày nói, „Nhưng như lời thiếu gia đã nói, vận mệnh của chúng ta và y là một, nếu y ngã ngựa, chúng ta cũng xong đời. Hạng Thiếu Long muốn kể chuyện Triệu Bàn cho bọn họ nghe, nhưng dẫn lại ý nghĩ không sáng suốt ấy, mỉm cười nói, „Chuyện này hãy tùy cơ ứng biến! Đợi chiếc ghế của Lã Bất Vi đã vững, chúng ta mới tìm cách phân chia rõ giới tuyến với y, nếu không sẽ chết chùm với y. Đó là ý nghĩ của ta, đừng nói với người khác, cả Kinh Tuấn và Đào Phương cũng không được tiết lộ.

Hai người đã nể phục Hạng Thiếu Long từ lâu, lại thấy gã tin tưởng mình như vậy nên vui vẻ gật đầu.

Từ biệt xong, Hạng Thiếu Long quay về Ẩn Long Cư.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58: Dạ Yến Tại Hoàng Cung

H

ạng Thiếu Long thức giấc thì nghe bọn hạ nhân vào báo Lý Tư đến tìm, thức dậy tắm rửa thay đồ, ăn mặc chỉnh tề rồi ra đại sảnh.

Lý Tư đang chờ gã, sắc mặt bình tĩnh.

Sau mấy câu khách khí, bọn tỳ nữ dâng trà, Lý Tư đi thẳng vào chuyện, „Hạng tiên sinh đã nghe được tên của tại hạ ở đâu, tại sao có vẻ như quen thân với Lý mỗ như vậy."

Hạng Thiếu Long đêm qua đã từng hỏi Đào Phương về thân thế của người sau này sẽ giúp đỡ Tần Thủy Hoàng chinh phục sáu nước, biết được y là sư đệ của Hàn Phi, học trò của Tuân Tử, định nói dối là nghe Hàn Phi nói, nhưng nghĩ lại lời nói dối sớm muộn gì cũng bị lật tẩy, nên bỏ ý định ấy đi, mỉm cười nói, „Lý tiên sinh có nghe qua câu chuyện duyên phận hay không?"

Lý Tư ngạc nhiên hỏi, „Duyên phận là gì?"

Truyền rằng thuyết nhân duyên của Phật giáo vào đời Hán mới du nhập vào Trung Quốc, Lý Tư dĩ nhiên không hiểu Hạng Thiếu Long nói gì.

Hạng Thiếu Long nhấp một ngụm trà nóng rồi nói, „Vận mệnh là một đôi tay vô hình, đã đem những người khác nhau, dù hoàn cảnh xuất thân của họ như thế nào, có cách xa đến mấy, cũng kéo họ lại với nhau, trở thành bạn bè, vua tôi hoặc phu thê chủ bộc. Đó gọi là duyên phận."

Lý Tư ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói, „Không ngờ Hạng tiên sinh không những kiếm thuật vang danh thiên hạ mà còn có suy nghĩ thâm sâu, chẳng biết chuyện này có liên quan gì đến việc biết được tại hạ?"

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Duyên phận là thứ rất khó giải thích, Hạng mỗ tuy lần đầu tiên gặp được tiên sinh, nhưng giống như đã quen biết tiên sinh từ lâu, buột miệng nói ra lời ấy, có lẽ đã từng nghe về chuyện Lý huynh đã từng học với Tuân Khanh!"

Lý Tư nhíu mày, y tuy xuất thân là môn đồ của Tuân Khanh, nhưng tư tưởng hai người rất khác nhau, định nói thêm thì Hạng Thiệu Long đã lảng sang chuyện khác.

"Tiên sinh có cao kiến gì đối với việc trị nước chăng?"

Lý Tư chưng hửng, lời này giống như Trang Tương vương hỏi y, giống như đã khơi được nguồn, nói một hồi tràng giang đại hải. Nhưng Hạng Thiệu Long không những chưa có quan tước, vả lại cũng thuộc về phe phái của Lã Bất Vi, giả sử Lý Tư mới quen gã mà đã nói nhiều tất lộ ra ý đồ thực sự, nói không chừng sẽ gây họa, cho nên không khỏi do dự.

Từ sau khi đến Hàm Dương, tuy đã từng nói chuyện vài lần với Lã Bất Vi, Lã Bất Vi cũng tỏ ý coi trọng y, nhưng y cũng thấy được Lã Bất Vi không những có dã tâm lớn, mà còn tính tình kiêu ngạo, sớm muộn gì cũng gây họa, hướng hồ chi đạo trị nước của lão và mình quá khác nhau, y rất khó được trọng dụng, trong lòng đang phiền não.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Xem ra tiên sinh không cam chịu chỉ là một khách khanh bé nhỏ."

Lý Tư thất kinh, vội vàng nói, „Hạng tiên sinh chỉ nói đùa!"

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Muốn thành đại sự, tất phải mạo hiểm, tiên sinh nếu không gác sự sống chết qua một bên, lời này đến đây xin dứt, sau này chúng ta không nhắc lại với bất cứ kẻ nào, tiên sinh thấy thế nào?"

Lý Tư ngưng thần nhìn gã hồi lâu, chỉ cảm thấy Hạng Thiếu Long rất chân thành, trong lòng cảm thấy nóng lên, khẳng khái nói, „Không biết Hạng tiên sinh có cao kiến gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Lý tiên sinh thấy sự thành bại trong tương lai của Lã tướng quốc như thế nào?"

Lý Tư hơi biến sắc, thở dài, than, „Hạng tiên sinh đã hơi ép người rồi đó."

Hạng Thiếu Long hiểu rõ nỗi khổ của y, giọng ôn hòa, „Lý tiên sinh hiện đang làm việc gì trong Lã phủ?"

Lý Tư trả lời một cách thoải mái, „Lý mẫu hiện đang giúp Lã thừa tướng biên soạn Lã Thị Xuân Thu, tướng quốc hy vọng có thể soạn ra một chính sách và lý luận trị nước hoàn chỉnh, Lý Tư chỉ là một trong những tên vô danh tiểu tốt, từ giúp này quả thực có chút khoa trương."

Hạng Thiếu Long không phải là nhà sử học, đây là lần đầu tiên nghe được chuyện này, lấy làm lạ nói, „Thì ra có chuyện này, không biết đạo trị nước trong sách ấy có gì mới mẻ?"

Khóe miệng Lý Tư hơi trề xuống, lạnh nhạt nói, „Có điều gì mới mẻ đâu, chủ yếu vẫn là lấy cái tinh yếu của người trước, đề ra chủ trương Pháp, Thiên, Địa có nghĩa là phải thuận theo bản tính tự nhiên của trời đất mới có thể đạt đến thiên hạ đại trị, cái gọi là quân thần mỗi người làm những việc khác nhau, không can thiệp lẫn nhau, đạo làm vua thì phải dùng nhân đức trị nước, luôn tự nhắc nhở mình, cầu hiền dùng hiền, chính danh định phận, cuối cùng đạt đến lý tưởng không làm gì mà vẫn yên ổn."

Hạng Thiếu Long thấy y nói năng đâu ra đấy, trong lòng khâm phục, nhẹ giọng hỏi, „Tiên sinh có cho rằng chủ trương của tướng quốc có thực hiện được chăng?"

Lý Tư nào dám trả lời, hỏi lại, „Hạng tiên sinh cho rằng thế nào?"

Hạng Thiếu Long biết nếu không để lộ ra một chút thì sẽ bị con người bác học đa tài, lòng ôm chí lớn, trẻ tuổi hơn mình này coi thường, ung dung nói, „Lã tướng quốc là người Hàn mà nắm quyền ở Tần, trọng dụng người tam Tấn, vương hậu kết giao cùng với y là nữ nhân nước Triệu, lại thêm từ khi Thương ưởng biến pháp, đề cao dùng pháp và võ trị nước, khác xa với tư tưởng trị nước của Lã tướng quốc, hoàn toàn không có chỗ khớp nhau, sau này xảy ra chuyện gì, chắc tiên sinh cũng đoán được."

Lý Tư vỗ án đứng dậy mà nói, „Có một nhân tài như Hạng tiên sinh ở Tần, Lý Tư có thể về quê cày ruộng rồi."

Hạng Thiếu Long nắm lấy cánh tay y, kéo lại chỗ ngồi, chân thành nói, „Tiên sinh là quá lời, trước nhất là vì Hạng mỗ đối với thuật trị nước một khiếu cũng chẳng thông, nhưng chủ yếu nhất là bởi Hạng mỗ không có lòng, không có chí lớn, những chuyện làm trước đây chỉ là để tìm sự sống chứ chẳng phải muốn cầu danh lợi, cuối cùng sẽ có một ngày quay về ẩn cư ở chốn núi rừng, không màng thế sự, đại Tần có thể thống nhất được sáu nước hay không toàn là nhờ tiên sinh cả."

Lý Tư lặng người, thầm nghĩ lời này chẳng khác gì của Trang Tương vương, nhưng Trang Tương vương tuyệt không phải là minh chủ, mọi chuyện đều nghe theo Lã Bất Vi. Trong tình hình trước mắt, những ngoại nhân như bọn họ không dựa vào Lã Bất Vi thì dựa vào ai? Nhưng Hạng Thiếu Long lại đưa ra một ý kiến khác quả thật khiến y khó hiểu.

Hạng Thiếu Long đưa tay ấn xuống vai y, mỉm cười, „Lời này của Hạng mỗ, có một ngày Lý tiên sinh sẽ hiểu, hãy an tâm ở lại Hàm Dương! Đây là nơi duy nhất mà Lý tiên sinh có thể làm nên nghiệp lớn."

Sau khi Lý Tư từ biệt, Hạng Thiếu Long đi gặp Đổng Dục, cả hai cùng dùng điểm tâm.

Đổng Dục hỏi, „Thiếu Long sau này có dự định gì."

Hạng Thiếu Long dĩ nhiên có tính toán riêng, chẳng qua đều dựa vào bộ phim Tần Thủy Hoàng mà thôi. Sẽ lập phe nhóm cho tiểu Bàn để sau này ứng phó với sự chuyên quyền của Lã Bất Vi, và sự xuất hiện của tên hoạn quan giả hiệu Lao ái.

Giờ đây Lý Tư tìm đến, còn phải có cha con Vương Tiễn, Vương Bôn, đó đều là những danh tướng đời sau giúp Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ. Có ba người này phò tiểu Bàn thì gã sẽ yên tâm quy ẩn chốn điền viên.

Rồi thở dài, dựa vào ghế, „Thật lòng mà nói, Hạng Thiếu Long này trong lòng chẳng có chí lớn, sau khi giết Triệu Mục, sẽ đến mục trường ở miền biên viễn của Ô Trác,* sống cuộc sống ẩn cư, rảnh rỗi thì đi săn bắt cá cũng đã thỏa mãn lắm rồi."

Đặng Dực nở một nụ cười hiểm có, nói, „Nếu đệ có thể làm được như vậy, ta sẽ đi cùng!"

Lúc này Kinh Tuấn lao vào như cơn gió, thần thái bay bổng, dáng vẻ rất hớn hở, „Nào, để tiểu Tuấn dẫn đường cho hai vị đại ca thăm thú cảnh phồn hoa của Hàm Dương."

Đặng Dực nhíu mày, „Mấy ngày hôm nay người chơi bởi với bọn nào?"

Kinh Tuấn ngồi xuống ở chiếu đối diện với hai người, vui vẻ nói, „Đương nhiên là người trong phủ tướng quốc, ở đây thật hấp dẫn, mỗi ngày đều đánh nhau, hôm kia kiểm sĩ trong tướng quốc phủ trúng mai phục trong quan kỹ lâu lớn nhất ở Hàm Dương, chết ba tên, bị thương bảy tên, xem như bọn giặc may mắn, đệ vừa đi thái miếu ở Vị Nam lén nhìn bọn quả phụ cúng tế vong phu, nếu không làm sao thương vong nhiều như thế."

Hạng Thiếu Long và Đặng Dực nhìn nhau, bụng than thầm, gã tiểu tử này ngựa non háu đá, không chừng đã gây họa.

Đặng Dực nhíu mày nói, „Người Tần chẳng phải rất coi trọng pháp kỷ à? Tại sai tùy tiện đánh nhau như thế?"

Kinh Tuấn đặc ý trả lời, „Giờ đây Hàm Dương hỗn loạn, ai quản được ai, nhất là liên quan đến người trong hai phủ tả hữu tướng quốc, lại càng chẳng kẻ nào dám đụng tới."

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Tốt nhất ngày nay, người không được sinh sự, chúng ta sẽ xem kỹ tình hình rồi sẽ lập tức về Triệu đối phó với Triệu Mục, hiểu chưa?"

Kinh Tuấn cả mừng, lễ phép nói, „Tiểu Tuấn đã hiểu, tốt quá, đệ có thể giành được Triệu Chi vào tay."

Đặng Dực trầm giọng nạt, „Người càng lúc càng phóng túng rồi đấy!"

Kinh Tuấn sợ nhất là Đặng Dực, nên không dám lên tiếng.

Đặng Dực quay sang Hạng Thiệu Long than rằng, „Thiệu Long! Thằng tiểu tử này trẻ người non dạ, không biết nặng nhẹ, ta sẽ quản giáo y chặt hơn, Thiệu Long đừng để trong lòng."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Thiệu Long làm sao có thể trách y được?"

Kinh Tuấn cãi lại, „Tiểu Tuấn kính trọng nhất là hai vị đại ca!"

Đặng Dực quát lớn, „Câm miệng!" rồi quay sang nháy mắt với Hạng Thiệu Long, tỏ ý muốn một mình dạy bảo Kinh Tuấn.

Hạng Thiệu Long quay về Ẩn Long Cư.

Đến chiều hôm ấy thì Ô ứng Nguyên sai người đến tìm, gọi vào cung dự yến.

Lại nghĩ đến việc gặp gỡ con người kêu mây gọi gió Lã Bất Vi, con người đã ảnh hưởng đến lịch sử của cả thời Chiến Quốc, Hạng Thiếu Long bất đồ cảm thấy căng thẳng.

Gã lại nghĩ lẽ nào chỉ vì một trận đánh nhau ở quán rượu Hắc Báo mà vận mệnh của mình đã thay đổi một cách triệt để hay sao?

Xe ngựa chậm chậm chạy vào cổng lớn, đến quảng trường trước đại điện.

ở cổng lớn này hai bên có binh quán, có hai doanh binh lính đang đồn trú, do tư mã úy chỉ huy, sau khi xét hỏi, mười hai kỵ sĩ đã hộ tống xe ngựa của hai người Hạng ô, chạy về phía cung.

Cũng giống như cung điện nước Triệu, cung Hàm Dương tuy lớn hơn nhiều lần nhưng vẫn theo bố cục tiền triều hậu tẩm, bên ngoài là nơi Tần vương làm việc, gặp gỡ triều thần, nội đình là tẩm thất của Tần vương và phi tần.

Ba ngôi điện chủ chốt ở tiền đình nguy nga tráng lệ, nằm trên một trục theo thứ tự trước sau, hai bên là tướng quốc đường và nhà làm việc của các quan; hậu đình thì lấy tam cung của Tần vương và vương hậu làm chủ, hai bên trái phải là đông lục cung và tây lục cung, tức là cung thất của thái hậu, thái phi, phi tần và các hoàng tử.

Hạng Thiếu Long trên đường đi ngó quanh quất, chỉ thấy cung điện, lầu các, các đình, đài... trông rất nghiêm cẩn, hoàng cung nước Triệu không thể nào sánh bằng.

Kiến trúc trong nội đình càng đa dạng hơn ngoại đình, bố cục rất sát nhau, các kiến trúc đều tự trở thành đình viện, bốn bên đều có bức tường bao quanh, những khu khác nhau thì có bức tường ngăn cách lại, nếu không có người dẫn đường thì lạc là điều không lạ.

Không ngờ tiểu Bàn sẽ có một ngày trở thành chủ nhân ở đây, mà chuyện này thì do một tay mình tạo nên, Hạng Thiếu Long bất đồ sinh cảm giác tự

hào.

Nơi Trang Tương vương thiết yến là Dưỡng Sinh điện ở hậu đình, cũng là kiến trúc bằng gỗ hùng vĩ nhất ở hậu cung, là một kiến trúc cao đài theo kiểu lầu có ba tầng, trên cao đài là một điện đường theo kiểu lầu các gồm hai tầng, hai bên điện đường được chia làm mười phòng lớn nhỏ, có phòng ngủ, phòng nghỉ, phòng tắm, phòng rửa, giữa các phòng thì có các hành lang. Trên tường vẽ đầy các bức bích họa, ở lối đi bộ của hành lang thì được lát bằng gạch có hoa văn long phụng hoặc các loại hoa văn khác, trong điện đường và cầu thang đều được lát bằng gạch vuông, khí thế trông rất hùng vĩ, sang trọng.

Xe ngựa dừng lại ở quảng trường dưới cầu thang ở đại điện, Lã Bất Vi sai quản gia Đồ Tiên đến đợi bọn họ, vừa thấy mặt nhau thì đã nói mấy câu khách sáo.

Khi bước lên cầu thang, Đồ Tiên hạ giọng nói, „Đêm nay ngoài Lã tướng gia, còn có Dương Tuyền quân, người này ý mình năm xưa giúp đại vương nên rất kiêu ngạo, đại vương và Lã tướng gia đều phải nhường y ba phần, hai vị phải cẩn thận với kẻ này."

Ô ứng Nguyên thấy y đối với mình thành thật như vậy, rõ ràng bọn họ đã coi mình là người chung thuyền, trong lòng rất vui.

Hạng Thiệu Long nghĩ cuối cùng cũng có một ngày sẽ đấu tranh quyết liệt với Lã Bất Vi, trong lòng sinh ra cảm thán.

Đó có lẽ là nỗi khổ khi biết trước được vận mệnh của mình, nên cũng không khỏi buồn bã, ý muốn tránh đời quy ẩn càng tăng lên.

Mới bước vào cửa điện, một tràng cười vang lên bên tai, chỉ thấy một hảo hán người thô kệch, mặc hoa phục, dáng đi như hổ bộ long du đến đón bọn họ, đầu đội mũ, trên có cắm trâm bằng lông chim, khi đi lông chim lắc lư trước sau, càng tăng thêm uy thế.

Người ấy khoảng bốn mươi tuổi, mặt vuông tai lớn, tướng mạo rất có uy, chỉ là đôi mắt hơi nhỏ một chút, nhưng rất sáng, khiến cho người ta có cảm giác kẻ này rất lợi hại, Ô ứng Nguyên vội vàng kéo Hạng Thiếu Long xuống hành lễ, miệng hô, „Lã tướng."

Hai người chưa bái xong, Lã Bất Vi đã chạy lên đỡ hai người, ánh mắt dừng ở Hạng Thiếu Long, ngạc nhiên nói, „Chẳng trách nào vương hậu Cơ và Tiêu tiên sinh đều khen Hạng Thiếu Long không ngớt, Lã Bất Vi ta đây đã đặt chân khắp thiên hạ, mà lần đầu tiên nhìn thấy một nhân tài như Thiếu Long đây."

Tiếng nói vang như chuông vọng lại trong điện.

Hạng Thiếu Long thấy y chỉ thấp hơn mình một tí, khí thế hơn người, trong lòng thầm khen, vội vàng nói lời khiêm nhường, „Tướng gia đã quá khen!"

Vừa đưa mắt nhìn trộm, chỉ thấy trong cung điện đã bày ra ba chiếu tiệc, hai bên đại điện là hai chiếu tiệc, mỗi chiếu tiệc có hai cung nữ đứng đó, thờ phào nhẹ nhõm, không cần ứng phó nhiều người nên trong lòng cũng thoải mái.

Lã Bất Vi không hề ra vẻ mà hai tay nắm hai người đi về phía chiếu tiệc đầu tiên ở bên phải, hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, „Bốn tướng đang lo vì có binh mà không tướng, Thiếu Long đến đây thật tốt, ta đang lo đại sự không thành!" rồi cười lớn.

Ô ứng Nguyên vui mừng nói, „Toàn nhờ tướng gia nâng đỡ cả."

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, con người chứ đâu phải cỏ cây, làm sao có thể vô tình, Lã Bất Vi coi trọng mình như thế, gã là sao có thể thoát thân để hưởng thụ cuộc sống điền viên được.

Lúc ấy ba người đã đến chiếu tiệc, Lã Bất Vi phất tay cho bọn cung nữ lui xuống, hạ giọng nói, „Bốn tướng đã bầm tấu với đại vương, phong Hạng Thiếu Long làm phó tướng cho Mông Ngao tướng quân, Mông tướng quân vốn là người nước Tề, từ ngày đến Tần đều bị các tướng bản địa chèn ép, luôn bất đắc chí, thật ra binh pháp võ lược của y, đại Tần ta chẳng ai sánh kịp, nếu có Thiếu Long giúp đỡ, lập được quân công, bốn tướng sẽ không bạc đãi các người."

Hạng Thiếu Long thầm khen lợi hại, Lã Bất Vi dùng cách này để lôi kéo mình, vừa trực tiếp vừa có hiệu quả, làm sao không khiến kẻ khác ra sức cho y, rồi giả vờ đáng vẻ cảm kích nói, „Tướng gia coi trọng Thiếu Long như vậy, dù gan óc lầy đất vì tướng gia, cũng không hề do dự nửa phần, vấn đề là kẻ đại thù của Thiếu Long là Triệu Mục vẫn còn đó, một ngày chưa thể bầm vằm tên ác tặc đó ra thành muôn mảnh, Thiếu Long khó mà để tâm tới việc khác."

Lã Bất Vi nắm cánh tay gã, mắt quắc lên, „Bốn tướng cũng hận không lột da rút xương y, Thiếu Long cứ ra tay, mọi chuyện bốn tướng sẽ giúp đỡ, lấy xong cái đầu của y thì nhớ đem về Hàm Dương, đại vương và bốn tướng phải tận mắt nhìn mới vui."

Hạng Thiếu Long lúc này mới thật sự thấy được sự lợi hại của Lã Bất Vi, chả trách nào y có thể từ một thương nhân mà trở thành hữu thừa tướng của một nước mạnh nhất trong thiên hạ. Chỉ mấy câu của mình mà y có thể đoán được mình đang chuẩn bị về Hàm Đan để hành thích Triệu Mục, có thể thấy đầu óc của y rất nhạy bén.

Ngoài cửa có tiếng hô lớn, „Mông Ngao tướng quân đến!"

Hạng Thiếu Long suýt nữa buột miệng nói, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến, may mà nhớ lại Tào Tháo vẫn chưa ra đời, vội vàng nén lại.

Lã Bất Vi quay người, cười lớn nói, „Còn gì vui bằng gặp lại bạn cũ?"

Hạng Thiếu Long và Ô ứng Nguyên nhìn ra cửa, chỉ thấy một nam tử cao gầy, người mặc cẩm bào, khí thế hiên ngang đang sải bước vào trong điện, từ xa đã hành lễ, „Mông Ngao tham kiến Lã thừa tướng!"

Lã Bất Vi bước lên, thân mật sánh vai cùng Mông Ngao bước về phía hai người Hạng ô.

Gã Mông Ngao ấy mặt hơi dài, tuổi cũng chừng bốn mươi, nước da đen, mặt đầy phong sương, chân mày đôi khi hơi nhíu lại, nhưng hai mắt có thần, khiến cho người ta có cảm giác đây là nhân vật hơn người.

Dáng người rất linh hoạt, rõ ràng vì vận động nhiều mà giữ được trạng thái tốt.

Hạng Thiếu Long thầm khen tầm nhìn Lã Bất Vi thật lợi hại, y đã nhìn thấy được Mông Ngao chẳng phải là hạng vô dụng.

Mông Ngao và Ô ứng Nguyên đã quen biết từ sớm, sau mấy câu chào hỏi thì đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long không muốn nhìn thẳng với y, vội vàng thi lễ trước.

Lã Bất Vi dẫn kiến hai người.

Mông Ngao rõ ràng không giỏi giao tế, khuôn mặt cau có hầu như không nở nụ cười, giọng hơi gằn, nói, „May mắn được gặp!“

Ô ứng Nguyên cười nói, „Tên tiểu tử Kinh Tuấn vừa đến đây mấy ngày đã cùng các lệnh lang của Mông tướng quân kết thành bằng hữu, đã cùng ra ngoại Ô săn bắn nữa."

Lã Bất Vi vui mừng nói, „Tên tiểu tử này thân thủ quả thật giỏi, vừa đến Hàm Dương vài ngày mà đã đánh bại ba kiếm thủ danh tiếng bản địa, y chỉ

phục có mỗi mình Thiếu Long, khiến cho bọn chúng ta đều nôn nóng muốn xem kiểm pháp tuyệt thế của Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết Kinh Tuấn làm những việc như thế này, không biết nên vui hay nên buồn, xem ra tạm thời gã phải đứng về phía Lã Bất Vi.

Mông Ngao nghe có người nhắc đến con mình thì nở nụ cười hiểm hoi, „Nếu Thiếu Long có rảnh thì xin mời đến tậ xá một chuyến, tiểu Võ và tiểu Diễm đều rất ngưỡng mộ Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long chưa kịp có cơ hội trả lời thì ngoài cửa có tiếng hô, „Tả thừa tướng Dương Tuyền quân, đại tướng quân Vương Hột đến!“

Nụ cười của Mông Ngao tắt hẳn, Lã Bất Vi thì hừ nhẹ một tiếng, xem ra cuộc đấu tranh của hai phái mới và cũ, ngoại địa và bản thổ đã đến giai đoạn căng thẳng.

Hạng Thiếu Long nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một gã mập lùn mặc bộ hoa phục và một đại hán cao lớn mặc chiến bào nghênh ngang bước vào.

Khí thế của người Tần quả thật không giống với người Triệu, không có gia tướng tiền hô hậu ủng, không có đội nhạc đón chào, đơn giản hơn nhiều, ngược lại khiến cho Hạng Thiếu Long thấy họ nhẹ nhàng vui vẻ.

Hạng Thiếu Long thầm buồn cười, hữu thừa tướng Lã Bất Vi, và tả thừa tướng Dương Tuyền quân, mỗi người đều dắt theo một danh tướng, rõ ràng không phải là ngẫu nhiên, mà là Tần vương có ý sắp xếp thế lực hai bên cân bằng nhau.

song vương Hột là một nhân vật đứng đầu trong giới quân sự của nước Tần, còn Mông Ngao chỉ là một tướng quân bất đắc chí, rõ ràng là Lã Bất Vi vẫn chưa được sự ủng hộ hoàn toàn của giới quân sự nước Tần, đó chính là

nhược điểm chí mạng của Lã Bất Vi, cho nên y mới tích cực tranh thủ Hạng Thiếu Long, nếu không tên con buôn ấy cũng chẳng thêm để ý đến gã.

Cặp mắt Dương Tuyền quân và Vương Hột nhìn chăm chăm vào Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long và Ô ứng Nguyên vội vàng thi lễ. Vương Hột rất có phong độ, mỉm cười gật đầu đáp lễ.

Dương Tuyền quân rất kiêu ngạo chỉ hơi gật đầu, đôi mắt tihí nhìn Hạng Thiếu Long, cười lạnh lùng, „Hạng binh vệ đến đây nhiều ngày, nếu bốn quân không đến dự yến này e rằng vẫn chưa thể gặp mặt được!“

Câu nói này rõ ràng có ý trách Hạng Thiếu Long đến Hàm Dương mà vẫn chưa đến gặp một kẻ quan trọng như y. Ô ứng Nguyên trong lòng mắng thầm, nhưng ngoài mặt thì nở nụ cười nói, „Ngu tể mới đến hôm qua, chỗ sơ suất ấy, quân thượng đại nhân rộng lượng xin đừng để trong lòng.“

Nhưng Hạng Thiếu Long thì yên tâm, tên Dương Tuyền quân hỉ nộ đều lộ ra ngoài, đáng vẻ tầm thường, làm sao là đối thủ của Lã Bất Vi, ngược lại gã Vương Hột ấy mới đáng kể là lợi hại.

"Keng", tiếng chuông vang lên.

Mười tám tên võ sĩ lưng hồ eo gấu, thân hình cao lớn, tay cầm trường mâu, cước bộ chỉnh tề, từ hậu đường vào trong điện, đứng thành hai hàng.

Tiếp theo là có tiếng bước chân xuống cầu thang.

Hạng Thiếu Long mới vỡ lẽ ra, té ra Trang Tương vương vẫn ngồi ở điện phía trên, lúc này khi được báo khách đến đầy đủ thì mới đến chủ trì buộctiệc.

Đồng thời cũng đoán được Lã Bất Vi đã mật bàn cùng với Trang Tương vương ở trên, từ đó có thể thấy rằng mối quan hệ giữa hai người là rất mật thiết.

Mọi người đều quỳ xuống hai bên để đón chào Tần vương.

Đầu tiên là bốn tên nội thị bước ra, theo sau là tám ả cung nga trẻ tuổi xinh đẹp, đều mặc áo tím, có thêu thêm màu hồng và xanh, hơi quê mùa, kém xa những bộ áo thêu của nội thị cung nữ hai nước Ngụy Triệu.

Chúng chia làm hai nhóm, mỗi nhóm hai nam bốn nữ, đứng qua một bên.

Có tiếng hoàn bội vang lên.

Một giai nhân thân hình tuyệt đẹp, mặc váy dài dắt theo một đứa trẻ đầu đội mũ, mặc áo hoa khoảng mười tuổi bước vào.

Hạng Thiếu Long nhìn lên, tưởng rằng đó là Chu Cơ và tiểu Bàn, nhìn lại thì mới biết đã sai.

Lúc này tên nội thị hô lên, „Tú Lệ phu nhân, hoàng tử Thành Kiêu đến!"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, đây chính là hoàng tử mà Dương Tuyền quân ủng hộ. Tú Lệ phu nhân này sắc đẹp thoát tục, có lẽ là phi tần được nạp sau khi ở Hàm Đan về Tần, nàng và con trai có thể dự tiệc này, cho thấy Trang Tương vương rất sủng ái nàng.

Tiếng hoàn bội lại vang lên, Hạng Thiếu Long nhìn lên.

Chỉ thấy Chu Cơ toàn thân mặc một bộ y phục có thêu hoa bằng kim tuyến lấp lánh, rất bắt mắt, phía dưới là váy dài quét đất, thêm nữa mái tóc được bới lên cao, khi đi giống như đón gió, càng tôn lên dáng vẻ xinh đẹp và nét phong tình của nàng. Tú Lệ phu nhân không thể nào sánh được.

Nàng một tay dắt tiểu Bàn đang mặc đồ màu đen, áo ngắn quần gấm, bước vào.

Hạng Thiếu Long nhớ lại đã từng cùng nàng đắp chung chăn, kê chung gối, to nhỏ thì thầm, quả thật ấy là cảm giác khó quên. Cúi đầu, để tránh tiếp xúc với ánh mắt nàng.

Nội thị xướng lên, „Cơ vương hậu, thái tử Chính đến!"

Hai đôi mẹ con lần lượt đến chiếu tiệc, chờ Trang Tương vương đến.

Tiểu Bàn không nhìn ngang liếc dọc, không hề nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long trong lòng khen thầm, gã đã dặn dò tiểu Bàn, tuyệt đối không được tỏ ý khác lạ với gã, nếu không sẽ khiến cho Chu Cơ và những người khác để ý.

Bốn tên nội thị nhất tề hô lớn, „Đại vương giá đáo!"

Hạng Thiếu Long không dám nhìn lên, chỉ dám tưởng tượng trong đầu.

Một thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe vang lên, „Chúng khanh gia bình thân."

Mọi người nhất tề hô, „Tạ đại vương!"

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc tiếp xúc với ánh mắt Trang Tương vương đang nhìn gã.

Trang Tương vương tuổi trạc bốn mươi, người cao gầy, có dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Nước da trắng như nữ nhân, khuôn mặt trắng bệch, nhưng có dáng vẻ giống như một thư sinh, ngón tay thon dài, có khí chất của con nhà quý tộc, chỉ đáng tiếc là hai mắt không có thần, nếu không sẽ càng khí khái bất phàm hơn.

Đầu đội mũ, có rèm che trước mặt bằng ngọc, ngoài đen trong đỏ, trên đầu là một miếng gỗ hình chữ nhật, khiến y càng tăng thêm dáng vẻ đế vương.

Trên người mặc y phục của hoàng đế, nền màu đen có hoa văn màu vàng, thêu kim tuyến ở các mép.

Thấy dáng vẻ hơn người của Hạng Thiếu Long, Trang Tương vương mắt sáng lên, đôi môi đỏ nở một nụ cười nhã nhặn, dịu dàng nói, „Chỉ có những người phi thường mới có thể làm nên những chuyện phi thường, Thiếu Long người không làm cho quả nhân thất vọng."

Hạng Thiếu Long không ngờ Trang Tương vương lại gọi thẳng tên của mình ra, lời nói lại thân mật như vậy nên vội vàng bái tạ. Trang Tương vương nhìn sang Ô ứng Nguyên, ôn hòa nói, „Được một nữ tể như thế này, Ô tiên sinh còn mong chi nữa. Ô gia ngày sau nhất định sẽ vinh quang vì Thiếu Long."

Ô ứng Nguyên cả mừng tạ ơn.

Dương Tuyền quân và Vương Hột đưa mắt nhìn nhau đều có vẻ không hài lòng về đối phương.

Trang Tương vương đưa mắt nhìn một lượt rồi nói, „Chúng khanh mời nhập tiệc!"

Tiếng chuông vang lên.

Mười tám tên thị vệ khác từ trong bước ra, đến sau chiếu của khách cầm mâu đứng canh.

Mọi người đến bên chiếu tiệc, đợi Trang Tương vương ngồi xuống, các thị vệ đứng vào vị trí, hai mẹ con Tú Lệ phu nhân và Chu Cơ cũng ngồi xuống rồi mới dám ngồi theo.

Chiếu tiệc bên phải, người ngồi đầu tiên là Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long, tiếp theo là Mông Ngao và Ô ứng Nguyên ; còn bên kia là Dương Tuyền quân và Vương Hột.

Hạng Thiếu Long cố ý không nhìn Chu Cơ và Triệu Bàn để tránh Trang Tương vương và những người khác phát hiện bọn họ có mối quan hệ đặc biệt.

Bọn cung nữ sà vào bàn tiệc, châm rượu và dâng thức ăn cho mọi người.

Trang Tương vương nói, „Chu Cơ và Chính nhi đều an toàn quay về Hàm Dương, quả nhân không còn lo lắng nữa, chúng ta hãy cán chén!“

Mọi người đều nâng chén lên chúc mừng, nhưng Tú Lệ phu nhân, Dương Tuyền quân và Vương Hột đều có vẻ không vui ánh mắt Trang Tương vương nhìn về phía Chu Cơ và tiểu Bàn, trông rất dịu dàng, y nói bằng giọng đầy tình cảm, „Chính nhi, Thiếu Long có ơn với con, hãy kính Hạng tiên sinh một chén!“

Hạng Thiếu Long bất đồ cảm thấy ngưỡng mộ phong thái của y, lại nghĩ thành công này không phải là do may mắn.

Trang Tương vương có thể lọt vào mắt của Lã Bất Vi trong lúc lưu lạc, sau này lại lay động được Hoa Dương phu nhân, người được Chiêu Tương vương sủng ái nhất, nhận làm con, cuối cùng phá vòng vây để trở thành người kế thừa ngai vàng, tất có thổ hơn người. Nếu không dù cho Lã Bất Vi có tốn nhiều tiền nữa cũng chỉ uống phí mà thôi.

Tiểu Bàn nghe xong đứng dậy bước đến chiếu tiệc của Hạng Thiếu Long.

Lúc này hai người mới có cơ hội nhìn nhau, mắt tiểu Bàn nhất thời đỏ hoe, tràn trề tình cảm sâu sắc, may mà vừa hiện lên đã tắt.

Lúc ấy thị nữ bưng bình rượu đến châm vào chén.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, cung kính cúi người, hai tay giơ cao quá đầu nhận chén rượu tiểu Bàn đưa tới một hơi uống cạn.

Thân hình tiểu Bàn cũng cao lớn hơn, thần sắc bình tĩnh, khi Hạng Thiếu Long nghĩ đến việc ngày sau y sẽ thống nhất thiên hạ, bất đồ trong lòng hơi run.

Hai người quay về chiếu tiệc.

Hạng Thiếu Long nén không được ngẩng lên nhìn tiểu Bàn, phát giác Chu Cơ đang mỉm cười nhìn gã, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, giật mình vội vàng nhìn xuống.

Trang Tương vương lần lượt nói với mỗi người vài câu rồi nhìn Hạng Thiếu Long, ung dung nói, „Nếu phải đánh Hàm Đan, diệt nước Triệu, bắt sống Triệu Mục về đây, Thiếu Long cần bao nhiêu quân mã?"

Chu Cơ và tiểu Bàn đồng thời hai mắt sáng lên, Dương Tuyền quân và Vương Hột đều tỏ vẻ chú ý, xem thử gã nói gì.

Lã Bất Vi cười hà hà nói, „Thiếu Long cứ mạnh dạn nói rõ ý kiến của mình!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Lấy tình thế hiện nay mà luận, đánh Hàm Đan chỉ cần hai mươi vạn quân, muốn diệt Triệu thì với sức của nước Tần hiện vẫn chưa làm được."

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Dương Tuyền quân lạnh lùng nói, „Hạng binh vệ đối với chuyện binh gia vẫn còn biết ít, nên mới nói lời vô tri như thế, vương đại tướng quân có thể giải thích rõ cho binh vệ để tránh cho y sai mà vẫn không biết được."

Y thủy chung vẫn cứ gọi là binh vệ, chính là nhắc nhở người khác, y chỉ là một tiểu tướng bé nhỏ, đồng thời để tỏ rõ rằng gã vẫn là người ngoài.

Trang Tương vương và Lã Bất Vi nghe Hạng Thiệu Long nói vậy lộ vẻ không vui, suy nghĩ rất nhiều.

Còn Chu Cơ thì miệng mỉm cười, tràn đầy lòng tin với Hạng Thiệu Long.

Ô ứng Nguyên nháy mắt Hạng Thiệu Long, mong gã cẩn thận lời nói.

Mông Ngao hai mắt sáng lên, rõ ràng hiểu được hàm ý trong lời nói của Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long ung dung nhìn sang Vương Hột.

Vương Hột bị gã nhìn đến lúng túng nên bắt đầu cẩn thận, nói, „Bốn tướng thì muốn nghe Hạng tiên sinh giải thích tại sao lại có lập luận như thế?"

Lời ấy vừa dứt, bọn bốn người không hiểu việc quân là Trang Tương vương, Lã Bất Vi, Ô ứng Nguyên và Dương Tuyền quân đều hiểu ngay Hạng Thiệu Long không phải nói đùa, nếu không Vương Hột sẽ không nói như vậy.

Hạng Thiệu Long thản nhiên cười, „Sau trận Trường Bình, nước Triệu quả thật đã bị thương tổn chí mạng, không những ảnh hưởng đến quân tâm sĩ khí, lại còn đả kích sâu sắc vào lòng tin của vương công đại thần đối với nước nhà.

Nhưng cũng vì thế mà khiến cho trên dưới một lòng kháng địch. Người Yên đại bại chính là một minh chứng. Hạ thần có thể dùng hai mươi vạn người để đánh Hàm Đan, là nhờ Ô gia vừa mới rút khỏi nước Triệu, mục súc ở mục trường đều bị trúng độc, khiến cho người Triệu khó bù ở mặt này, lại thêm sĩ khí tổn thương nên mới nắm chắc như vậy.

Nhưng trận này phải đánh nhanh, thừa lúc Lý Mục và Liêm Pha đang phải lo chuyện Hung Nô và người Yên nên đánh xong thì lập tức rút không nên

ở lại lâu." Rồi trầm giọng nói, „Nếu chỉ phá thành, mười vạn người cũng đã đủ, nếu muốn đánh nhanh rút nhanh, thì phải cần hai mươi vạn người."

Vương Hộ ngẩn ra một lúc, than rằng, „Lời này của Hạng tiên sinh cũng có lý lắm."

Hạng Thiệu Long không khỏi có thiện cảm với người này, vì đối phương không hề nói dối.

Mông Ngao trầm giọng nói, „Mặt tướng hoàn toàn đồng ý với lời của Thiệu Long."

Dương Tuyền quân giận đến tái mặt, đưa mắt nhìn Tú Lệ phu nhân nhất thời không nói được câu gì.

Chu Cơ cười, quay sang Trang Tương vương nói, „Đại vương ơi! Người ta không giới thiệu sai người đâu! Đại tướng quân và Mông Ngao lần đầu tiên đồng ý ở một chuyện đấy!“

Nghe nói vậy, cả Vương Hộ và Mông Ngao đều lúng túng.

Tiểu Bàn nhìn Hạng Thiệu Long, trong lòng dâng lên nỗi nhớ nhung.

Trang Tương vương nhìn Lã Bất Vi, nói, „Thiệu Long bảo sức nước chúng ta chưa thể diệt Triệu, giải thích thế nào đây?

Người lo lắng nhất là Ô ứng Nguyên, nếu Hạng Thiệu Long không thể thuyết phục được Tần vương ở khoản này thì ưu thế lúc này trôi ra biển mất.

"Sự quan trọng của chiến tranh, tuy nói lấy nước làm gốc, sức quân làm khí, nhưng ngoại giao và tình báo cũng đều quan trọng như nhau, cái gọi là biết người biết ta mới gọi là trăm trận trăm thắng, „ Hạng Thiệu Long thắng thắn.

Dương Tuyền quân chen vào, „Chuyện này, đại Tần ta không hề sơ sót, tiên vương dùng Trương Nghi là tướng, chính là bắt tay vào việc ngoại giao, phá hoại chính sách hợp tung của sáu nước, còn về phương diện tình báo, chúng ta lúc nào cũng có thám tử đi dò xét các nước, chưa bao giờ lơ lửng."

Hạng Thiệu Long càng lúc càng coi thường gã nguyên lão này, hỏi với giọng không khách sáo, „Xin hỏi quân thượng, giả sử chúng ta dốc toàn lực xua quân đánh Triệu, các nước sẽ phản ứng như thế nào?"

Dương Tuyền quân nhất thời á khẩu vì không có tình báo xác thực nên trả lời như thế nào cũng đều mang tính giả thiết mà thôi.

Lã Bất Vi ngằm vỗ đùi Hạng Thiệu Long, tỏ vẻ rất vui mừng vì gã đã chặn đứng mũi dùi của Dương Tuyền quân.

vương Hột dẫu sao cũng là người đồng hội đồng thuyền với Dương Tuyền quân, nói, „Chuyện này quả thật không thể sơ xuất, Tề Sở hai nước tạm thời không nói, nhưng tam Tấn môi hở răng lạnh, tất sẽ nhất tề chống lại, bất cứ một trong ba nước vẫn chưa đủ chống lại hàng trăm vạn quân đại Tần chúng ta, nhưng nếu hợp lại thì đã là chuyện khác!"

Nói như vậy, tuy tưởng rằng giảng hòa cho Dương Tuyền quân, nhưng cũng có nghĩa là khẳng định lời nói của Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long dùng đỉnh tiếp lời, „Nếu nước Triệu bị công kích, các nước tuyệt sẽ không ngồi nhìn, dù cho lúc đầu chỉ là tọa sơn quan hổ đấu, nhưng chỉ cần người Triệu đóng kín giữ kỹ, lại sai người chặt đứt đường tiếp viện của chúng ta, các nước khác sớm muộn cũng phái quân đến tiếp ứng, lúc ấy chúng ta bốn mặt đều có địch, tình thế không hề lạc quan tí nào."

Trang Tương vương vỗ án nói, „Hay cho câu tọa sơn quan hổ đấu, thật tuyệt vời, quả nhân lần đầu tiên nghe được câu này."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ, chẳng lẽ đến thời này câu này vẫn chưa được dùng hay sao? Sau khi đáp tạ lời khen của Trang Tương vương, nói tiếp, „Huống chi Tín Lăng quân của nước Ngụy vẫn còn đó, đủ để thúc dục các nước hợp tung lần nữa, chúng ta càng nguy hiểm hơn."

Mọi người đều im lặng không nói, tám năm trước Tín Lăng quân nước Ngụy đã dẫn đầu liên quân đại phá quân Tần ở thành Hàm Đan, mọi người vẫn còn nhớ như in, trong lòng vẫn còn run sợ, Trang Tương vương than thở, „Nói vậy, lẽ nào để cho tên gian tặc Triệu Mục ấy tiêu diêu tự tại?"

Chỉ dựa vào câu này cũng đủ biết Trang Tương vương không có trí thông nhất thiên hạ, nếu không câu này nên nói là làm thế nào để bình định được sáu nước.

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Nếu muốn bắt Triệu Mục về, đại vương không cần một binh một tốt, chỉ mình thần đã làm đủ."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Trang Tương vương lấy lại tinh thần, „Lời này có thật chẳng?"

Hạng Thiệu Long nói, „Tuyệt không dối nửa lời, hạ thần chỉ cần thời gian nửa năm để thu thập tin tức thì có thể khởi hành, bắt sống Triệu Mục về cho đại vương, tùy đại vương xử trí, nhưng chuyện này phải bí mật, nếu không hạ thần e khó sống mà quay về."

"Kẻ nào dám tiết lộ chuyện này, lập tức giết chết không tha, „ Trang Tương vương vỗ án mà nói.

Lúc này Lã Bất Vi ghé tai Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này sao có thể nói ra?"

Hạng Thiếu Long biết y lo cho mình sẽ bị Dương Tuyền quân hãm hại, đưa tay xuống bàn, viết trên đùi y chữ “giả”, Lã Bất Vi hiểu ra, nhìn gã bằng ánh mắt khen ngợi.

Dương Tuyền quân cúi đầu để tránh bị người khác nhìn thấy vẻ mặt không vui của y.

Chu Cơ nhoẻn miệng cười, quay sang nũng nịu nói với Trang Tương vương, „Bắt sống Triệu Mục, lời nói của Thiếu Long thật thú vị, vừa rồi đề nghị của người ta, đại vương còn do dự sao?”

Mọi người vừa nghe đã lập tức biết có việc khác.

Quả nhiên Trang Tương vương cười hà hà nói, „Nói chuyện với Thiếu Long quả nhân thật vui, nếu có thể bắt sống được Triệu Mục trở về để cho quả nhân hả cơn giận, tất nhiên sẽ có thưởng. Từ hôm nay trở đi, Thiếu Long sẽ là khách khanh của quả nhân kiêm thái tử thái phó, chuyên trách dạy Chính nhi kiểm thuật binh pháp.”

Lã Bất Vi cả mừng, vội quay sang Hạng Thiếu Long nâng chén chúc mừng.

Phải biết rằng thái tử chính là người kế vị ngai vàng, có thể thành sư phụ của y, ngày sau thái tử đăng cơ, thì có thể phát huy được sức ảnh hưởng trực tiếp, cho nên chức quan sẽ không nhỏ, ai ai cũng đều mong muốn.

Dương Tuyền quân bước ra khỏi chiếu, quỳ phục xuống đất, run giọng nói, „Mong đại vương xét lại, đại Tần ta lập nước đã mấy trăm năm, nổi danh nhờ võ, người có thể dạy thái tử kiểm thuật binh pháp phải là người giỏi binh kiếm nhất trong nước, chưa bao giờ có người ngoài đảm nhiệm, huống chi Hạng binh vệ không có quân công, thứ hai là không biết có phải kiểm thuật có đúng như thực hay không, hay là đợi Hạng binh vệ bắt Triệu Mục về rồi đại vương mới định đoạt!”

Lời này của y cũng coi là hợp tình hợp lý, nhưng cũng thấy người này chỉ là khôn vặt, nhưng Trang Tương vương đâu thèm nghe, nói với giọng không vui, „Quả nhân sao nhìn lầm người được, chuyện này cứ sắp xếp như vậy, tả thừa tướng không cần nhiều lời."

"Mong đại vương xét lại, nếu không khó phục được lòng người, „ Vương Hộet nén không được, bước ra quỳ xuống nói.

Vị đại tướng này lên tiếng, có nghĩa là toàn quân nước Tần cũng phản đối.

Trang Tương vương tuy trong lòng giận lắm, nên cũng bắt đầu do dự. Hạng Thiếu Long thấy tình thế ấy thì quỳ gối xuống bẩm cáo, „Lời tả thừa tướng và đại tướng quân không phải là không có lý, mong đại vương thu lại thánh lệnh, trước tiên hãy xem hạ thần có bắt được Triệu Mục về được hay không rồi hãy quyết định."

Ô ứng Nguyên và Chu Cơ trong lòng thầm kêu đáng tiếc, Chu Cơ lại càng buồn hơn vì không có cơ hội tiếp xúc nhiều với Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn thì suýt tí nữa nhào ra đập cho Dương Tuyền quân một trận.

Trang Tương vương thở dài, „Chúng khanh hãy bình thân."

Dương Tuyền quân và Vương Hộet thấy y đổi ý nên cả mừng quay về chiếu. Hạng Thiếu Long cũng ung dung quay về Vương Hộet thấy gã không để bụng nên nảy sinh thiện cảm.

Trang Tương vương chưa nói gì thì Lã Bất Vi cười lớn khiến cho ai nấy đều chú ý.

Chỉ thấy Lã Bất Vi nghiêm mặt nói, „Chức thái tử thái phó làm sao có thể để trống quá nửa năm. Về binh pháp, Thiếu Long cũng vừa mới thể hiện ý kiến của mình, còn chuyện Thiếu Long ở biên giới Triệu Ngụy lấy ít thắng nhiều, đại phá quân giặc, lại chém đầu Ngao Ngụy Mâu, đã sớm vang danh thiên hạ, không cần nói nữa. Còn về kiếm thuật, chỉ cần Dương Tuyền quân

và đại tướng quân mời một đại gia kiếm thuật mà các vị cho là đủ tư cách nhất của nước ta đến, chọn một ngày để tỷ kiếm, lập tức sẽ hiểu ngay."

Trang Tương vương cả mừng nói, „Cứ làm như thế, hay lắm! Chúng ta hãy cạn chén." Nói rồi vỗ tay, một đội vũ cơ tiến ra giữa điện, tiếng nhạc vang lừng nhưng không vẫn hồi nổi không khí căng thẳng ấy.

Hai bên đã đều giương cung, chuẩn bị nhắm thẳng tên về phía đối phương.

Hạng Thiệu Long cười khố, biết mình đã rơi vào cuộc đấu tranh quyền lực của triều đình nước Tần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tin Xa Bay Về

M

ười ngày tiếp theo, Hạng Thiếu Long sống một khoảng thời gian thoải mái nhất sau khi đến đất nước này.

Gã dẫn bọn thê thiếp cùng Đằng Dực, Kinh Tuấn, Ô Trác và một ngàn gia tướng theo gã từ Hàm Đan đến đây, tới mục trường mới mở của Ô gia ở ngoài thành nghỉ ngơi.

Mục trường rất rộng, khoái mã chạy một canh giờ mới có thể đi hết từ đầu này sang đầu kia, có cả thầy mười tám tổ gia tộc quản lý ở đây. Họ chọn một căn tử hợp viện ở một thung lũng đẹp, đặt tên là "Ấn Long biệt viện".

Mỗi sáng thức dậy thì cùng đám thê thiếp cưỡi ngựa trên thảo nguyên, nhân đó cũng luyện tập xạ kỵ. Rồi lại cùng bọn Đằng Dực, Ô Trác và Kinh Tuấn đối luyện, luyện tập cách dùng các loại vũ khí, để ứng phó với cuộc quyết chiến cùng người mà Dương Tuyền quân chọn ra.

"Tinh binh đoàn" từ bảy mươi bảy người đã phát triển thành ba trăm người, ngày đêm luyện tập để quay về Hàm Đan bắt sống bè đảng Triệu Mục.

Có một chiến sĩ đặc chủng như Hạng Thiếu Long đứng đầu, những người này đều tiến bộ rất thần tốc, nắm bắt nhanh chóng các kỹ thuật trinh sát vùng địch hậu và tác chiến.

ô gia nhân đinh rất đông, trong đó không thiếu những công tượng của nghề sắt, Ô Trác theo lời Hạng Thiếu Long lập nên một nơi rèn vũ khí ở trong mục trường, theo thiết kế của gã, tạo ra các đai móc dùng để leo trèo và các loại vũ khí như phi châm.

Hạng Thiệu Long không quên luyện tập cách đả tọa như trong Mặc thị kiếm pháp đã dạy, Đằng Dực sau khi phát hiện thì rất hứng thú, học theo gã, hiệu quả còn tốt hơn cả Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long thấy vậy đưa luôn quyền kiếm pháp cho y, để y tự mình nghiên cứu binh pháp và kiếm thuật trong đó, quan hệ giữa hai người còn thân hơn cả anh em ruột.

Khi mọi người đang vui vẻ thì Đào Phương đến.

Mọi người tụ tập trong sảnh để bàn bạc.

Đào Phương hớn hở nói, „Đã có tin của Hàm Đan, rất tuyệt vời!" nhưng không lập tức nói ra.

Mọi người thấy y rề rà như vậy đều nóng lòng muốn nghe, chỉ có Đằng Dực vẫn yên lặng như thường.

Đào Phương cười nói, „Để từ từ ta sẽ nói! Lần này người bị chúng ta hại thê thảm nhất là Triệu Mục, khi người Triệu phát hiện bí đạo thông ra ngoài thành của chúng ta thì mới biết đã mắc lừa to, sau đó lại bắt được tin Doanh Chính thật đã về đến Hàm Dương, Hiếu Thành vương giận đến ngã bệnh, mắng cho Triệu Mục một trận, cả tháng không thèm gặp y, sau đó quan hệ mới cải thiện một chút, nhưng quyền thế Triệu Mục giờ không như trước nữa, ngược lại Quách Khai không biết nói lời gì mà khiến cho tên hôn quân Hiếu Thành vương ấy tin tưởng y lắm.

Hạng Thiệu Long nén không được hỏi, „Triệu Nhã như thế nào rồi?"

Đào Phương biết gã không thể quên được mỹ nữ hay thay lòng đổi dạ đó, thở dài nói, „ả cũng bệnh nặng một trận, giờ đây ả đi lại với Tề Vũ, rất nhiều người thấy!"

Ô Trác lấy làm lạ hỏi, „Triệu vương không trách ả hay sao?"

Đào Phương trầm ngâm rồi nói, „Nghe nói ả từng khuyên Triệu vương đừng đối phó Thiếu Long, sau chuyện này tên hôn quân ấy cũng có hối hận, lại thấy ả bệnh đến nỗi chết đi sống lại, có lẽ vì những nguyên nhân đó địa vị của Triệu Nhã cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Giờ đây người Hàm Đan đều hoảng hốt, sợ chúng ta đưa quân nước Tần đến tấn công Triệu. Gần đây Hiếu Thành vương sai người đi sứ, mong được liên kết với các nước để đối phó với người Tần, thật là thống khoái!

Đặng Dực nói, „Tên Doanh Chính giả ấy giờ thế nào rồi?"

Đào Phương lắc đầu than, „Bị Triệu Mục xử chết rồi, giờ đây y giận lắm, chỉ có cách đổ lên mình kẻ đáng thương ấy."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy bất nhẫn, nhưng đó là chuyện tất yếu.

Đào Phương bồng vổ vai Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói, „Ta cho Thiếu Long biết một chuyện, nhưng đừng xúc động Hạng Thiếu Long giật mình hỏi, „Chuyện gì?"

Đào Phương trong mắt lộ vẻ kỳ dị, trầm giọng nói, „Đã có tin của Mỹ Tàm Nương."

Hạng Thiếu Long biến sắc nói, „Chết rồi sao?"

Đào Phương lắc đầu nói, „Không! Gả đến một thôn gần đó, lại còn sinh con, trượng phu là một thợ săn có tiếng, nghe nói rất yêu thương nàng."

Hạng Thiếu Long ngần người ra một lúc rồi cũng thấy thoải mái trong lòng, nhớ lại lúc chia tay, Mỹ Tàm Nương đã quyết không rời khỏi cái nơi bình lặng ấy. Thế cũng tốt! Ít ra nàng cũng có nhà để quay về.

Kinh Tuấn tiến đến sát Đào Phương, hỏi nhỏ, „Có thư Triệu Chi gửi cho tại hạ không?"

Đằng Dực vội hỏi, „Trong thư người có thể tiết lộ chuyện chúng ta sẽ quay về Hàm Đan không?"

Kinh Tuấn giật mình, „Đương nhiên là không, tiểu Tuấn sao không biết nặng nhẹ cho được?"

Đào Phương móc ra một bức thư, nhét vào tay y, cười nói, „Xem ra Triệu Chi cũng có ý với người đấy!"

Kinh Tuấn reo lớn rồi lộn nhào ba vòng, chạy mất, ai nấy cũng lắc đầu cười.

Đào Phương thấy Hạng Thiệu Long nghe tin Mỹ Tâm Nương xong thì vẫn bình tĩnh như thường nên cũng yên tâm, nói tiếp, „Người đến Đại Lương của chúng ta đã truyền tin về, nghe nói Kỷ tài nữ đã đến nước Sở."

Hạng Thiệu Long giật mình, „Không xong! Nàng nhất định đến Hàm Đan tìm ta!"

Ai nấy cũng hiểu ý gã, Kỷ Yên Nhiên đương nhiên không thể trực tiếp đến nước Triệu tìm gã, chỉ có một cách là đến nước Sở, sau đó mượn đường từ nước Tề đến Hàm Đan.

Thời cổ thông tin bất tiện, chuyện ở Hàm Đan e rằng lúc này Kỷ Yên Nhiên vẫn chưa biết.

Hạng Thiệu Long rất lo lắng, quyết định, „Chúng ta lập tức đến Hàm Đan!"

Đào Phương nói, „Ít ra đến ngày mốt mới được, người Tần vừa đưa ra một người đến giành chức thái tử thái phó, định thời gian là trưa ngày kia sẽ tỵ võ, những kẻ có chút ít thân phận đều được đến xem."

Ô Trác nói, „Người ấy là ai?"

Đào Phương trả lời, „Hình như tên gọi Vương Tiễn."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm, trong lòng thầm nghĩ sao khéo như thế.

Hạng Thiệu Long ngồi trầm tư bên cạnh một ngọn thác nhỏ cách biệt viện không xa.

Trong thời đại Chiến quốc này, đây quả thật đâu cũng là đào nguyên tiên cảnh, nhìn trước mặt là một cảnh hiếm thấy, các ngọn đồi nhỏ trong cốc trùng trùng bày ra trước mắt, các tảng đá kỳ dị, làn nước trong xanh len lỏi ở giữa, nước từ trên cao đổ xuống, mặt nước lay động khiến cho những tảng đá phía dưới cũng biến hình, dưới ánh mặt trời muôn sắc giao hòa, khiến cho người ta xem mãi mà không chán.

Gã ngồi bên một hồ nước, lắng nghe tiếng thác đổ, nhìn bụi trúc phía bên bờ sà xuống nước, xinh đẹp vô ngần, những mầm sống đầu mùa xuân là những cảnh tượng tốt tươi, bất giác trong lòng cảm thấy rộn ràng.

Nhưng khi nghĩ về chuyện tử võ vào ngày tới, lại lo lắng vô cùng.

Dù bên nào thắng cũng e rằng sẽ có vấn đề xảy ra.

Vấn đề là gã có thể thay đổi được lịch sử hay không.

Nếu đáp án là không, thì gã chẳng cần để ý gì cả, mỉm cười mà quay về chốn rừng núi, sống đến hết đời bên bọn thê thiếp mà tiểu Bân vẫn có thể trở thành vị hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc, nhưng gã không chắc chắn lắm.

Nếu gã thắng được Vương Tiễn, đối phương ngày sau có thể trở thành vị công thần chủ yếu giúp Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước hay không? Điều đó khiến gã suy nghĩ rất nhiều.

Nhưng gã không thể bại được, nếu không Ô gia trong tương lai sẽ có những tổn hại rất lớn, đối với tiểu Bàn là một sự đả kích nghiêm trọng, thậm chí chuyển đi Hàm Đan của gã cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hai ngày sau gã rời tiểu cốc đẹp đẽ ấy quay về Hàm Dương. Ngoài ra Kinh Tuấn, Đằng Dực và Ô Trác đều ở lại để tiếp tục huấn luyện tinh binh.

Vừa về đến Ô phủ, Ô ứng Nguyên đã đến tìm hân, thần sắc trầm trọng nói, „Đồ Tiên đã điều tra Vương Tiễn, nghe nói người này không những kiếm thuật đứng đầu nước Tần, lợi hại nhất vẫn là thuật xạ ky, có thể bắn liền một phát ba mũi tên, lại dùng cung sắt dây đồng, trong vòng năm trăm bước, khó mà tránh được. Nhớ lại tài bắn tên của Liên Tấn, có lẽ cũng chẳng bằng người này."

Hạng Thiệu Long bất đồ nổi da gà, hỏi, „Người này tuổi bao nhiêu?"

Ô ứng Nguyên rõ ràng lo lắng cho y, chép miệng than, „Hôm nay mới khoảng hai mươi, nghe nói dáng vẻ trông giống thư sinh, nhìn bề ngoài không ai nghĩ y lợi hại như thế." Rồi trầm giọng nói, „Đồ Tiên đã điều tra được bọn Dương Tuyền quân và Vương Hột đã sớm chọn y đến đấu võ với con, kéo dài mười ngày như vậy là để y lợi dụng khoảng thời gian này để tăng cường tập luyện. Những kẻ này không có lòng tốt, biết được con và bọn thê thiếp lâu ngày gặp lại, tất sẽ tốn nhiều thời gian cho chần gối, quả thật bọn họ đã đoán đúng. Lã tướng gia giờ đây rất lo lắng!"

Hạng Thiệu Long nhớ lại chuyện những ngày vừa rồi, đồng thời cũng nghĩ mình đã hơi khinh địch.

Ô ứng Nguyên vỗ vai gã nói, „Cố gắng dưỡng tinh thần, ta sẽ giải thích cho bọn Phương nhi nghe."

Hạng Thiệu Long quay về Ẩn Long Cư, bỏ hết mọi thứ, trốn vào trong tĩnh thất, ngồi đả tọa, trong chốc lát đã quên đi mọi thứ, tinh thần đi vào cảnh giới của Thiền.

Tiếng gõ cửa làm Hạng Thiếu Long giật mình tỉnh dậy.

Hạng Thiếu Long vội vàng ra mở cửa, Ô Đình Phương đang hoảng hốt, run giọng nói, „Tiểu Tuấn đã bị người ta đánh, lại còn bị đánh rất nặng nữa."

Hạng Thiếu Long giật mình, ra gian nhà chính, Ô ứng Nguyên và Đào Phương đều có mặt, lại còn có hai phủ y của Ô phủ đang cầm máu và băng bó cho Kinh Tuấn.

Hạng Thiếu Long đến bên Kinh Tuấn, kêu mọi người lui ra rồi quan sát tỉ mỉ thương thế của y.

Trên người y có bảy tám vết kiếm, nặng nhất là vết thương ở sườn trái, suýt nữa đâm vào tim, những vết thương kia cũng đáng sợ, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, nhưng trong đó cũng có hai nhát sâu đến thấu xương, thịt tét ra, trông rất ghê sợ.

Kinh Tuấn vì mất máu quá nhiều nên rơi vào trạng thái nửa hôn mê, chỉ thấy trên khuôn mặt lộ vẻ đau đớn.

Hạng Thiếu Long tuy đau lòng, nhưng cũng biết y không ảnh hưởng đến tính mạng, lùi về giữa Ô ứng Nguyên và Đào Phương hỏi, „Ai làm?"

Ô ứng Nguyên nói, „Đã thông báo cho Đồ Tiên, bọn họ sẽ sai người đi điều tra, may mà tên tiểu tử này người khỏe mạnh, bị thương nặng như thế mà vẫn có thể chạy về đến đây mới ngã xuống, xem ra y cũng có bản sự lắm."

Đào Phương nói, „Bọn này rõ ràng muốn lấy mạng y."

Có tiếng tên giữ cửa vang lên, „Lã tướng quốc giá đáo!"

Mọi người không ngờ Lã Bất Vi lại thân hành đến thăm hỏi, đều quay ra nghênh tiếp.

Hơn mười cao thủ đi theo Lã Bất Vi, y sải bước đến, trước tiên xem thương thế của Kinh Tuấn rồi mới đến nói chuyện với ba người, vẻ mặt rất nghiêm nghị.

"Đây chắc hẳn là quý kế của bọn Dương Tuyền quân, muốn giết chết tiểu Tuấn để đả kích tinh thần Thiếu Long, Thiếu Long đừng mắc lừa."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói, „Bọn chúng rõ ràng đánh giá quá thấp bản lĩnh trốn chạy của tiểu Tuấn, chỉ cần tiểu Tuấn tỉnh dậy thì biết ai hạ thủ."

Lã Bất Vi nói, „Dù ai hạ thủ, tất cả mọi chuyện đều phải chờ sau cuộc chiến với Vương Tiễn ngày mai mới tính sổ.

Chỉ cần Thiếu Long đoạt được chức thái phó, bốn tướng sẽ toàn lực giúp Thiếu Long đòi món nợ máu này cho tiểu Tuấn, để cho tất cả mọi người biết Lã Bất Vi này chẳng phải dễ ức hiếp."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy mâu thuẫn, gã không muốn có quan hệ chặt chẽ với Lã Bất Vi như vậy, nhưng xem ra tình thế lúc này, gã sớm muộn cũng trở thành kẻ đồng đảng với Lã Bất Vi.

Đây vẫn chưa là vấn đề, đáng lo nhất là khi đã nảy sinh tình cảm thì sau này lại càng khó xử hơn.

Kinh Tuấn rên nhẹ, tỉnh dậy.

Mọi người vây quanh.

Kinh Tuấn chỉ nhìn thấy Hạng Thiếu Long, phần nộ kêu, „Đại ca! Bọn chúng thật ác độc!"

Hạng Thiếu Long đặt tay lên vai gã nói, „Nằm im!"

Lã Bất Vi trầm giọng nói, „Ai đã làm?"

Kinh Tuấn bình tĩnh lại, nghiêng răng cố nén chịu cơn đau, nói, „Bọn chúng hơn hai mươi người, tiểu Tuấn nhận ra một đứa tên mặt theo Quốc Hưng."

Lã Bất Vi sai người đưa gã ra nhà sau đường thương, hai mắt quắc lên, nói, „Tên Quốc Hưng này rất có tiếng tại Hàm Dương, là một trong ba đại giáo đầu của Vị Nam võ sĩ hành quán, quán chủ Khêu Nhật Thăng có quan hệ mật thiết với bọn tướng lĩnh, trước giờ không coi người của ta ra gì, Thiếu Long sớm muộn gì cũng phải khiêu chiến với bọn chúng, ta muốn người Tần biết đặc tội với Lã Bất Vi này sẽ tuyệt không yên thân. Thiếu Long cần bao nhiêu người? Hãy cứ nói ra."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, vậy là y đã xem mình là một tay đánh thuê, miệng nói, „Chuyện nhỏ nhặt này, tại hạ đủ sức lo liệu Lã Bất Vi vui mừng nói, „Có Thiếu Long, thanh thế của chúng ta không giống như trước nữa, bọn Dương Tuyền quân nếu không sợ Thiếu Long thì không dùng hạ sách này." Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Ngày mai bốn tướng sẽ đến đây hội họp cùng các vị, cùng nhau vào cung, bốn tướng tin Thiếu Long không làm cho ta thất vọng."

Hạng Thiếu Long giật mình, nháy mắt với Ô ứng Nguyên và Đào Phương, nói, „Để Thiếu Long đưa tướng quốc ra cửa."

ô, Đào hai người hiểu ý, để gã một mình ra cửa lên xe.

Lã Bất Vi là người tinh minh, hạ giọng nói, „Thiếu Long có lời gì muốn nói?"

Hạng Thiếu Long chỉ mỉm cười không nói, đến bên cỗ xe mới nói, „Mười ngày nay không lúc nào Thiếu Long không nghĩ cho thừa tướng, thấy rằng cứ kình chống với thế lực bản địa nước Tần là hạ sách, nói không chừng sớm muộn cũng lưỡng bại câu thương."

Lã Bất Vi than rằng, „Chuyện dĩ hòa vi quý, ta cũng đã nghĩ đến, nhưng chỉ ngại rằng bọn họ chỉ nghĩ đến cái lợi trước mắt, trước giờ không thuận với

người ngoài, ai tin được ta có thành ý tận tâm tận lực cho nước Tần."

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Bọn họ đã vì lợi mà cấu kết với nhau, chúng ta cũng lấy lợi mà chia rẽ bọn chúng, như Dương Tuyền quân và bọn Vị Nam võ sĩ hành quán, chúng ta có thể dùng thủ đoạn vô tình để chia rẽ bọn chúng.

Nhưng hạng người như Vương Hột không phải là người chỉ vì lợi ích, phải dùng ân nghĩa để lôi kéo y về phía chúng ta."

Lã Bất Vi lộ vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long rồi gật đầu nói, „Thiếu Long hình như đã có diệu kế, hãy mau nói ra."

Hạng Thiếu Long nói sơ qua kế hoạch của mình.

Lã Bất Vi nghe xong nói, „Nếu làm được thì đương nhiên không còn gì bằng, chỉ e rằng không cẩn thận, ngược lại mọi chuyện vỡ lở phải trả giá bằng tính mạng."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „ơn đức của thừa tướng đối với Ô gia nặng như núi, tiểu nhân mạo hiểm có xá gì đâu!

Lã Bất Vi cười ha ha, đặt tay lên vai Hạng Thiếu Long lắc mạnh rồi vui mừng bước đi.

Hạng Thiếu Long biết đã giành được sự tin cậy tuyệt đối của Lã Bất Vi nên quay về xem Kinh Tuấn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tỉ Võ Chấn Hoàng Cung

T

rong sân đại hiệu trường bên cạnh điện chính cung Hàm Dương, rất nhiều người tập trung, đều nóng lòng chờ đợi được xem một cuộc tỷ võ sắp xảy ra.

Một bên là một vị tướng quân dũng mãnh vô địch có tiếng nhất nước Tần.

Một bên là kiếm khách tuyệt thế danh tiếng vang lừng, chiến tích đầy mình đến từ nước Triệu.

Ai cũng đều mong có thể nhìn thấy hai kẻ này tranh thắng bại như thế nào.

Dưới ánh nắng, bên dựa vào điện chính đã đặt ba đài cao, đã sắp xếp sẵn ghế, ở giữa là chỗ của Trang Tương vương và thái tử cùng hậu phi.

ở bên trái là các tướng lĩnh và đại thần mà kẻ đứng đầu là Dương Tuyền quân và Vương Hột.

Đài bên phải ngoài Lã Bất Vi, Mông Ngao và những đại thân khách khanh thân tín của Lã Bất Vi cũng đến. Lý Tư cũng trong số đó, y không có tư cách để ngồi vào chiếu, nhưng vì quan tâm đến Hạng Thiếu Long nên cố uốn ba tấc lưỡi để tìm cho mình một chỗ ngồi.

Những người có địa vị thấp hơn chỉ có thể đứng xung quanh đại hiệu trường.

Những binh lính mặc khôi giáp, dáng to cao hơn người sáu nước đứng giữ ở xung quanh bậc tam cấp lên điện chính và ba khán đài, trường mâu sáng chói dưới ánh mặt trời càng tăng thêm không khí trang nghiêm.

Lúc này bọn Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long cũng đến, sau khi xuống xe thì đi về phía đài bên phải, nhất thời có tiếng rì rào, bàn tán.

Lã Bất Vi hít một hơi, ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Người Tần háo võ, rất coi trọng anh hùng, cuộc chiến này chỉ thắng chứ không được bại."

Hạng Thiếu Long đã sớm tập luyện hít thở theo kiểu trong Mặc Thị kiếm pháp đã dạy, lúc này tinh thần rất sung mãn, tự tin nói, „Xin thừa tướng yên tâm!"

Lã Bất Vi nói, „Tên mặc kiếm phục màu đen ở khán đài bên trái kia chính là Khêu Nhật Thăng, đừng quên bộ dạng của y." Lời nói đầy vẻ thù hận.

Hạng Thiếu Long nhìn sang, chỉ thấy gần một trăm người trên đài đều nhìn vào gã, vội vàng mỉm cười chào, đồng thời liếc nhìn Khêu Nhật Thăng.

Lã Bất Vi dẫn gã lên đài, giới thiệu với mọi người rồi ngồi xuống, hỏi Đồ Tiên đang ngồi phía sau, „Vương Tiễn đến chưa?"

Đồ Tiên đáp, „Lẽ ra đã đến, nhưng không biết đang ở đâu."

Có tiếng tù và vang lên.

Trang Tương vương người mặc long bào dẫn theo tiểu Bân, Chu Cơ, Tú Lệ phu nhân, hoàng tử Thành Kiêu cùng bọn phi tần từ trong điện bước ra đi về phía khán đài dưới sự hộ vệ của bọn cấm vệ.

Tất cả quân sĩ đều đứng thẳng đón chào, bọn người ở các đài khác đều quỳ xuống nghênh đón, nhất thời toàn trường im phăng phắc.

Hạng Thiếu Long khen thầm trong bụng, chỉ thấy tình huống này cũng đủ biết uy nghiêm của Tần vương và sự phục tùng của người Tần cùng với sự tôn trọng kỷ luật của họ.

Cho đến khi Trang Tương vương cùng bọn hoàng tử, phi tần ngồi xong, tên nội thị cận thân tuyên bố mọi người bình thân quay về chỗ ngồi, nhưng ai cũng im lặng không nói, đợi Trang Tương vương tuyên bố.

"Thiếu Long ở đâu?" Nội thị cao giọng hỏi.

Hạng Thiếu Long vội vàng đứng dậy, thuận tay cởi áo ngoài, hành lễ với Tần vương.

Trang Tương vương vui vẻ nhìn Hạng Thiếu Long, gật đầu tỏ ý khen ngợi.

Y lâu ngày sống ở nước ngoài, về cơ bản cũng có thể xem là người ngoài, cho nên có thiện cảm đặc biệt với kiếm thủ trẻ tuổi đến từ nước Triệu, lại giải cứu được thê tử của y đem về đây.

Nội thị lại hô, „Khí tướng Vương Tiễn ở đâu?"

Tiếng nói vừa dứt, tiếng vó ngựa vang lên, chỉ thấy một thốt ngựa từ cung môn lao vào như cơn gió.

Đám đông reo vang, vội vàng nhường đường, thốt ngựa ấy chạy vào giữa quảng trường.

Nếu nói về thanh thế, Hạng Thiếu Long rõ ràng kém xa một bậc.

Thuật cưỡi ngựa của Vương Tiễn thật ghê gớm, chỉ một đoạn đường ngắn như thế, đã thực hiện những tư thế khó như chồm người về phía trước, nghiêng người qua một bên, khi sắp dừng lại thì lặn người xuống bụng ngựa rồi phóng lên lưng ngựa từ phía bên kia, sau đó mới nhảy xuống ngựa quỳ xuống đất kêu lớn, „Mặt tướng Vương Tiễn khẩu kiến đại vương!"

Mọi người đều reo vang ầm trời, càng tăng thêm cao trào.

Bọn người Lã Bất Vi, bao gồm cả Ô ứng Nguyên và Đào Phương thấy y biến diễn kỹ thuật như vậy, lòng tin đều dao động, càng không cần nói

những người chưa biết kỹ Hạng Thiếu Long như bọn Lã Bất Vi.

Trang Tương vương lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu lia lịa.

Chu Cơ vì có thiện cảm đặc biệt với Hạng Thiếu Long, lúc ấy căng thẳng đến nỗi nắm tay tiểu Bàn, mới phát giác lòng bàn tay tiểu Bàn cũng tuôn đầy mồ hôi.

Bọn Dương Tuyền quân ai nấy đều vui mừng, y như rằng Hạng Thiếu Long chắc chắn sẽ bại dưới tay Vương Tiễn.

Vương Tiễn đứng dậy, nhìn về phía Hạng Thiếu Long vừa lúc Hạng Thiếu Long nở nụ cười chào Vương Tiễn.

Cả hai bên đều ngạc nhiên, đều lấy làm lạ vì phong độ của đối phương.

Tên Vương Tiễn này quả thật có dáng vẻ thư sinh như lời Ô ứng Nguyên nói, nhưng điều đó vẫn chưa đủ để nói về y.

Y ít nhất cao hơn Hạng Thiếu Long nửa thốn, người mặc chiến phục màu đen có viền đỏ, có đeo một miếng bồi tâm, vai rộng lưng nở, dáng người vạm vỡ, đem lại cho người ta cảm giác hiên ngang.

Mũi cao mắt sâu, đầu tóc được búi lại bằng một sợi dây đỏ, hai đầu thả xuống sau cổ, trông rất uy phong.

Hạng Thiếu Long thầm khen trong lòng, mỉm cười thi lễ, thầm nghĩ có một nhân tài như thế này, chẳng trách tiểu Bàn sau này sẽ thống nhất giang sơn.

Vương Tiễn chỉ thấy Hạng Thiếu Long dáng vẻ thân thiện, nên cũng thi lễ đáp lại, nhưng trong ánh mắt vẫn đầy địch ý. Lúc này tên nội thị trên đài chính đang tuyên đọc mục đích và tác dụng của cuộc tỷ võ này, trong đó đương nhiên không thiếu sự khích lệ đối với quần thần, nhấn mạnh sự quan trọng phải giữ tinh thần thượng võ.

Cuối cùng, tên nội thị hô lớn, „Lần này tỷ võ chia thành hai hiệp, trước tiên tỷ xạ ky, sau so kiếm thuật."

Hạng Thiếu Long than thầm, bản thân tuy gần đây rất tiến bộ về mặt xạ ky nhưng so với Vương Tiễn thì dù có về nhà luyện mấy năm cũng chưa xong.

Vương Tiễn cao giọng nhận lệnh, Hạng Thiếu Long cũng đành bắt chước y trả lời.

Vương Tiễn nhảy vút lên lưng ngựa bằng tư thế đẹp đẽ, gióng ngựa về phía đám đông, ở một góc rồi mới quay ngựa Hai tên quân sĩ đã mang sẵn bia tên đặt giữa quảng trường.

Lúc này Lã Bất Vi sai người dắt con Tật Phong đến, Hạng Thiếu Long ung dung mỉm cười, giậm mạnh hai chân từ sau đuôi nhảy phốc lên lưng, kẹp lấy bụng ngựa, chạy một vòng rồi đến một góc của hiệu trường, cũng nhận được không ít lời hoan hô.

vương Tiễn rút bộ thiết cung từ trên yên ngựa, hướng về phía bia tên, nhất thời lại được khen ngợi.

Hạng Thiếu Long biết y tự tin, chuẩn bị biểu diễn bắn tên, lấy lại tinh thần, nói với Vương Tiễn, „Bia chết không bằng bia sống, hay là Vương huynh hãy bắn tại hạ ba mũi tên, tại hạ đảm bảo không dùng thuẫn bài gạt đỡ."

Toàn trường nhất thời im lặng, song tất cả mọi ánh mắt đều có vẻ nghi ngờ, hình như đang nghĩ kẻ này chắc đang tìm đến cái chết?

Hạng Thiếu Long thì có nỗi khổ chỉ mình mình biết, thà thất bại thì hãy mạo hiểm một phen, dựa vào kiếm thuật và thân thủ để ứng phó với xạ ky của đối phương, nếu có thể thành công thì cũng qua được ải này.

Vương Tiễn rõ ràng không phải là hạng muốn chiếm phần hơn của kẻ khác, trầm giọng quát lớn, „Cung tên vô tình, Hạng huynh chắc cũng biết rõ."

Hạng Thiệu Long nói vọng về phía Trang Tương vương, „Xin đại vương chấp nhận!"

Trang Tương vương do dự một lúc rồi mới phất tay ra hiệu chấp nhận.

Toàn trường hai ngàn người đều nín thở, chờ đợi cảnh tượng đáng sợ sắp xảy ra.

Vương Tiễn một tay nâng cung, tay kia rút từ sau lưng ra bốn mũi tên dài, kẹp giữa năm ngón tay, tư thế rất thuần thực, khiến người ta đều cảm thấy y muốn bắn ba mũi tên thì dễ như hít thở vậy.

Hạng Thiệu Long trong lòng thầm kêu cha mẹ, thì ra người này trước giờ vẫn giấu kỹ khiến cho người ngoài tưởng rằng y chỉ bắn ba mũi tên, giờ đây y mới phô ra bản lĩnh thật sự của mình.

Im lặng.

Vương Tiễn cười lớn nói, „Cây thiết cung thiết tiễn của mặt tướng có thể xuyên qua bất cứ thuẫn bài nào, Hạng huynh dù dùng thuẫn bài thì cũng thế thôi, hãy cẩn thận!" Nói rồi kẹp bụng ngựa, con chiến mã tung vó về phía trước.

Hạng Thiệu Long ngửa mặt cười lớn, vỗ ngựa xông lên, chọn nơi gần sát với Trang Tương vương, lợi dụng y không dám bắn thẳng sợ nhầm Trang Tương vương để làm nhục nhuệ khí của y.

Hai thốt ngựa đến sát nhau rồi đổi vị trí.

Vương Tiễn vẫn ngồi trên lưng ngựa, nhất thời không quay người lại.

Hạng Thiếu Long tinh thần đi vào cảnh giới yên tĩnh của Mặc gia, trời đất nhất thời hoàn toàn như dừng lại, ngoài Vương Tiễn, mọi thứ đều như biến mất.

Đồng thời thúc ngựa phóng về phía Vương Tiễn.

Chỉ cần tới sát Vương Tiễn, tránh được bốn mũi tên thì cuộc thi xạ kỵ này có thể đã thành công.

Hai thớt ngựa tiến sát lại với nhau, từ cự ly một ngàn bước đến còn bảy trăm bước.

"Vút vút, Vương Tiễn kéo dây cung, không biết làm thế nào mà một mũi tên đã buông ra khỏi cung.

Hạng Thiếu Long chưa từng thấy mũi tên nào nhanh như thế, cơ hồ như vừa rời dây cung đã đến trước mặt.

May mà phản ứng của gã nhanh hơn người bình thường gấp mười lần, quát lớn một tiếng, rút thanh Huyết Lăng sau lưng ra, chém xéo xuống đầu mũi tên.

Toàn trường không luận địch ta, nhất tề ồ lên khen hay.

Hạng Thiếu Long thúc ngựa, rút kiếm, chém xuống, mấy động tác ấy liền một mạch như nước chảy mây bay, góc độ thời gian đều chính xác, động tác rất đẹp đẽ, khiến cho người xem đều cảm thấy chấn động, reo hò khen ngợi.

Điều này cũng có thể thấy được tính thẳng thắn chân thành của người Tần.

"Keng" một tiếng, mũi thiết tiễn rơi xuống đất.

Vương Tiễn khen hay một tiếng, đột nhiên biến mất, té ra là nấp dưới bụng ngựa.

Hạng Thiếu Long trong lòng ngạc nhiên, vừa rồi lực đạo của đối phương rất ghê hồn, khiến cho cả cánh tay phải của gã tê rần, suýt tí nữa thanh Huyết Lăng văng xuống, lúc này không thấy Vương Tiễn, có nghĩa là y phát tiễn như thế nào cũng không biết, làm sao không hoảng sợ cho được.

Toàn trường im lặng đến nỗi có thể nghe tiếng rơi của cây kim, tiếng thở cũng như ngừng lại, chỉ có tiếng vó ngựa.

Hai bên từ bảy trăm bước tiến đến còn hơn năm trăm bước.

Không nghe thấy tiếng dây cung buông, với góc độ của Hạng Thiếu Long, hai mũi tên đồng thời có thể bắn ra từ phía bụng ngựa xiên về phía bên phải, một là vào tim của gã, mũi khác là vào đùi.

Hạng Thiếu Long biết từ đây tiến gần thêm hai trăm bước nữa, lại thêm cánh tay đã tê rần vẫn chưa hồi phục, tuyệt đối không thể dùng lực để gạt mũi tên của đối phương nữa, trong lòng lóe lên một ý, dùng đốc kiếm chặn ngay mũi tên lại, đồng thời dựa vào bản năng và trực giác tung ra một cú đá nhanh như điện chớp để đón mũi tên bay tới.

Mọi người chưa kịp lo cho gã thì “keng” một tiếng, đốc kiếm đã chặn đứng mũi tên, mũi chân đau đớn, mũi tên đến chân thì chệch ra, bay xẹt qua người Hạng Thiếu Long, đến nơi cao nhất thì rơi xuống.

Lúc này hai thốt ngựa đã cách nhau chỉ còn ba trăm bước.

Hạng Thiếu Long cảm thấy bất ổn, thì ra mũi tên cuối cùng được bắn ra từ đầu ngựa, góc độ rất hiểm, trừ phi lặn xuống ngựa, căn không thì đừng hòng né tránh, nhưng lúc này không kịp nữa.

Hạng Thiếu Long cánh tay lúc này đau đến nỗi không đưa lên được, khó có thể cầm thanh Huyết Lăng lên nữa, quát lớn một tiếng, tay trái rút thanh một kiếm bên hông ngựa, cố gắng đỡ mũi tên cuối cùng của đối phương.

"Chong một tiếng, mũi tên bị gạt bay ngang ra.

Toàn trường reo lên như sấm dậy, ngay cả Vương Tiễn cũng không khỏi kêu lên hay, treo cây thiết cung trên lưng ngựa, rút bội kiếm xông về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long không dám sơ xuất, đút thanh Huyết Lăng vào vỏ, tay trái cầm thanh mộc kiếm cũng vỗ ngựa xông lên.

Hai người lướt qua nhau, tiếng hai thanh kiếm chạm nhau vang lên.

Hạng Thiếu Long thấy lực của đối phương không kém mình, lòng rung động, cố ý chạy đến cuối hiệu trường rồi mới quay lại, để tranh thủ thời gian cho cánh tay phải hồi phục lực đạo. Kẻ bàng quan lúc đó đều há hốc mồm.

Vương Tiễn giơ cao trường kiếm thúc ngựa xông đến.

Hạng Thiếu Long chuyển thanh mộc kiếm sang tay phải, hít sâu một hơi, cũng xông về phía đối thủ.

Hai thớt ngựa đến gần nhau, chỉ còn khoảng năm mươi bước, Hạng Thiếu Long thúc ngựa phóng nhanh như tên, đến phía trước ngựa Vương Tiễn.

Hạng Thiếu Long sử ra "toàn phong thức" lấy công làm thủ, thanh mộc kiếm chém lên nửa vòng rồi chém ngược lại một vòng, lực đạo rất mạnh, một kiếm chém quét ra.

Vương Tiễn vì đối phương thúc ngựa quá nhanh, nên phán đoán sai sót, vốn tưởng kế hoạch dựa vào kỹ thuật để thủ thắng nhất thời bị phá vỡ, lại bị quái chiêu của đối phương làm cho lúng túng, khi kiếm phong tạt đến mặt thì mới miễn cưỡng đưa kiếm đỡ ra.

Hạng Thiếu Long dùng chiêu này là vì sợ kỹ thuật của y, nếu y biết rõ tốc độ của con Tật Phong và đường kiếm của mình, đánh lâu tất sẽ bại. Đối với Vương Tiễn mà nói trên lưng ngựa còn linh hoạt hơn dưới lưng ngựa.

"Keng" một tiếng, Vương Tiễn cả người lẫn kiếm suýt nữa bị rơi xuống ngựa, cũng vì kiếm này của Hạng Thiếu Long mượn nguyên lý tự nhiên mà tăng thêm lực đạo, lại thêm bởi vì trọng lượng của thanh mộc kiếm nên mới có hiệu quả bất ngờ như thế này.

Vương Tiễn ngửa người sát trên lưng ngựa, đề phòng Hạng Thiếu Long tấn công tới.

Thanh mộc kiếm trên tay phải của Hạng Thiếu Long múa tít, đồng thời nhân lúc hai ngựa tiến sát lại nhau, tung chân đá vào đùi Vương Tiễn hai cước, nhưng vì ánh mắt của mọi người đều tập trung lên cây mộc kiếm của gã, lại thêm thân ngựa đã che thị tuyến của tất cả, cho nên ngoài hai người, chẳng có người thứ ba biết được, Vương Tiễn đương nhiên biết cú đá này của gã vẫn còn lưu tình.

Hạng Thiếu Long biết thời cơ đã đến, hươ thanh mộc kiếm về phía Lã Bất Vi đang ngồi trên đài, làm ám hiệu đã định.

Lúc này hai ngựa hoàn toàn thay đổi vị trí, cách xa nhau.

Vương Tiễn mặt mũi tiu ngầu, gã là một đấng anh hùng hào kiệt, thua thì nhận thua, đang định ném kiếm nhận thua, Lã Bất Vi đứng phắt dậy, cao giọng quát, „Ngừng tay!“

Mọi người ngạc nhiên nhìn y.

Lã Bất Vi bước ra khỏi chỗ ngồi, đến trước đài chính, quỳ xuống bái với Trang Tương vương, „Hạng Thiếu Long, Vương Tiễn hai người này dù kiếm thuật hay kỹ thuật đều ngang sức nhau, hạ thần không muốn thấy bọn

họ tổn thương, mong đại vương phán bất phân thắng bại, hai người đồng thời được phong thái tử thái phó, đảm nhiêm trọng trách dạy dỗ thái tử."

Bọn Dương Tuyền quân đều lộ vẻ ngạc nhiên, không ngờ Lã Bất Vi lại rộng lượng như thế, tuy bọn họ không thấy Hạng Thiếu Long đã tung hai cước vào đùi Vương Tiễn, nhưng vừa lúc này Vương Tiễn đã bị chém suýt tí nữa rơi xuống lưng ngựa, ai ai cũng thấy, đều biết y đã lọt xuống thế hạ phong.

Trang Tương vương hơi gật đầu, hướng về phía Hạng Thiếu Long nói, „Hạng khanh gia, ý Hạng khanh gia thế nào, có chấp nhận dừng ở đây không?"

Y nói như thế, tự nhiên đã thấy được cơ hội thắng của Hạng Thiếu Long rất lớn.

Chỉ cần là người sáng mắt đều có thể thấy được vẻ mặt của Vương Tiễn, đều lấy làm tiếc cho y.

Hạng Thiếu Long tra kiếm vào bao, cung kính nói, „Vương tướng quân xạ kỵ trùm đời, kiếm thuật siêu quần, hạ thần rất khâm phục, lời của Lã tướng quốc như nước Cam Lồ tưới vào đất hạn, hạ thần nguyện dừng ở đây."

Trang Tương vương ha ha cười lớn, đứng dậy tuyên bố, „Từ hôm nay trở đi, Hạng Thiếu Long, Vương Tiễn đều được thăng thái tử thái phó, không phân cao thấp, cùng dạy thái tử."

Mọi người reo ầm lên.

Người cảm kích nhất là Vương Tiễn, chức thái tử thái phó đối với y rất hệ trọng, nếu không, dù có tài cũng khó thi triển.

Người vui vẻ nhất vẫn là Lã Bất Vi, Hạng Thiếu Long đã xúi y có hành động đẹp như vậy khiến mọi người đều khen ngợi y, đó là cảm giác ngọt ngào mà chưa bao giờ y nếm được.

Chu Cơ nắm chặt tay tiểu Bàn, ghé sát bên tai y nói, „Nước Cam Lộ tưới trên đất hạn, nguyện dừng ở đây, trên đời này có ai nói hay hơn sư phụ của con?"

Tiểu Bàn nhìn người thân duy nhất ấy, gật đầu.

Tiếng reo hò chưa dứt, Hạng Thiếu Long và Vương Tiễn đến trước đài chính, xuống ngựa tạ ơn.

Khi toàn trường quỳ xuống đưa Trang Tương vương đi, Vương Tiễn hạ giọng nói, „Xin đa tạ!"

Hạng Thiếu Long cũng hạ giọng trả lời, „Đây là bí mật giữa chúng ta, Vương huynh phải mời tại hạ uống một bữa rượu mới xong!“

Vương Tiễn lo lắng câu chuyện này gã đã rêu rao, cảm kích đến nỗi trả lời liên hồi.

Lúc này vương công đại thần đều xuống đài, tranh nhau đến chúc mừng cho hai người.

Hạng Thiếu Long nhân cơ hội này đến trước Vương Hột, chân thành tỏ ý đa tạ vì y đã cho mình cơ hội này khiến Vương Hột cũng cảm thấy hân diện lắm, giống như Hạng Thiếu Long do chính tay y nâng đỡ.

Lã Bất Vi đã sớm hẹn với gã, không trách gã làm thân với Vương Hột, lại còn chúc mừng cho Vương Tiễn để tranh thủ lòng người.

Trang Tương vương thấy kết quả toàn vẹn như vậy nên mặt rồng hơn hờ.

Ngoại trừ Dương Tuyền quân và mấy kẻ ngoan cố vì chuyện không đánh bại Hạng Thiếu Long mà mặt mày ủ dột, mọi người lại được chính mắt xem cuộc tở võ kinh thiên động địa này, ai nấy đều vui mừng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61: Khéo Kết Kỳ Duyên

Đ

êm ấy Lã Bất Vi tổ chức một buổi tiệc tại tướng quốc phủ, người được mời chỉ có Hạng Thiệu Long, Ô ứng Nguyên và Mông Ngao, về phía tướng quốc phủ, ngoại trừ Lã Bất Vi, chỉ có Đồ Tiên và vài khách khanh có địa vị, Lý Tư vẫn chưa đủ tư cách tham gia buổi yến tiệc này.

Trong buổi tiệc Lã Bất Vi vui mừng cạn chén liên tục cùng Hạng Thiệu Long.

Mông Ngao được tận mắt thấy kiếm pháp tuyệt thế và hào khí coi nhẹ cái chết của Hạng Thiệu Long, nên đã nhìn gã bằng cặp mắt khác.

Ô ứng Nguyên thấy ái tể lập được đại công, lòng hoa càng nở rộ.

Rượu được vài tuần, vũ cơ cũng múa xong.

Lã Bất Vi cười ha ha, nói với Hạng Thiệu Long, „Bốn tướng gần đây được người Tề tặng cho ba ả ca cơ, đều là những mỹ nữ tuyệt sắc cầm kỳ vũ khúc đều tinh thông, mỹ nữ sánh cùng anh hùng, bốn tướng sẽ tặng cho Thiệu Long, Ô tiên sinh và Mông tướng quân, xin đừng từ chối."

Ô ứng Nguyên và Mông Ngao thầm nghĩ Lã Bất Vi tặng người đẹp chắc sẽ còn sai bảo gì đây, cả mừng đáp tạ.

Hạng Thiệu Long tự thấy mình ứng phó chưa xong với đám thê thiếp trong nhà, lại không bắt chước được thói coi nữ nhân là công cụ hoặc trang sức của người thời cổ nên vội vàng từ chối, „ý tốt của tướng gia, Thiệu Long xin nhận, chuyển đi Hàm Đan như tên đã căng trên dây, chỉ đợi thời là sẽ phóng, Thiệu Long không muốn phân tâm vì sắc đẹp, mong tướng gia lượng thứ."

Lã Bất Vi thấy gã không ham sắc đẹp, trong lòng lại càng kính trọng hơn, lại thêm đối phương không vì công lao mà kiêu ngạo, cười nói, „Vậy hãy để Ô tiên sinh tạm thời giữ lấy, đợi Thiệu Long bắt Triệu Mục về rồi hãy trọn giấc mộng đẹp Mọi người đều ồn ào, trêu Ô ứng Nguyên, e rằng y sẽ nhịn không nổi mà giữ làm của riêng, không khí rất vui vẻ.

Hạng Thiệu Long thấy từ chối không được nên đành cười gượng nhận lễ.

Mông Ngao nói, „Thiệu Long định lúc nào lên đường?"

Hạng Thiệu Long nhớ Kỷ Yên Nhiên, hận không lập tức lên đường, đưa mắt nhìn mấy khách khanh trong Lã phủ, lòng do dự.

Lã Bất Vi nhìn đã biết ngay, mỉm cười nói, „ở đây toàn là người của chúng ta, Thiệu Long có lời gì cứ nói thẳng đừng ngại."

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Đợi tiểu Tuấn hồi phục thì sẽ lập tức khởi hành."

Lã Bất Vi gật đầu, „Ta đã nhắc chuyện này với đại vương, đến lúc ấy hãy tìm một cơ nào đó, ví dụ như sai người đến một nơi nào đó để làm việc, Thiệu Long có thể âm thầm lén vào nước Triệu."

Lúc này y có tràn đầy lòng tin với Hạng Thiệu Long, tuy vẫn chưa biết Hạng Thiệu Long dùng cách gì để bắt Triệu Mục, nhưng vẫn tin tưởng gã nhất định thành công.

Lã Bất Vi lảng sang chuyện khác, „Thù của tiểu Tuấn không thể không báo, Thiệu Long chuẩn bị đối phó như thế nào với bọn Khâu Nhật Thăng và Quốc Hưng ấy?"

Ô ứng Nguyên hơi lo lắng nói, „Chuyện này nếu làm to ra, chắc đại vương sẽ không vui!"

Lã Bất Vi cười, „Yên tâm đi! Vừa rồi bốn tướng đã nhắc với đại vương chuyện này, ngài cũng rất không hài lòng thủ đoạn đê tiện của Khâu Nhật Thăng, Thiếu Long cứ thẳng tay mà làm, mọi chuyện đã có bốn tướng gánh vác."

Hạng Thiếu Long rất lấy làm phần nộ về chuyện Kinh Tuấn suýt bị giết, quắc mắt lạnh lùng nói, „Thiếu Long đã biết phải làm thế nào."

Sống trong thời đại này đã lâu như thế, gã đã sớm hiểu rất nhiều chuyện phải dùng vũ lực để giải quyết, nếu không sớm muộn cũng bị hại. Lần này nếu không phải Kinh Tuấn thoát thân chạy về được thì sẽ không biết được ai là kẻ giết y, dù rằng là một tay đấm thuê cho Lã Bất Vi một lần cũng chẳng gọi là nhiều nhận gì.

Giả sử không dạy cho đối phương một bài học thật nặng, chuyện như thế cũng xảy ra cho Đào Phương hoặc Ô ứng Nguyên, lúc đó hối hận đã không kịp.

Tiệc rượu cứ thế tiếp tục.

Trên đường quay về, Ô ứng Nguyên nói, „Được một giai tể như Thiếu Long, không những là cái phước của Đình Phương, cũng là sự may mắn của Ô gia, nếu không có Thiếu Long, chúng ta ở nước Tần làm sao được rạng rỡ như hôm nay."

Hạng Thiếu Long rất có tình cảm với vị nhạc phụ tinh minh này. Lúc mới đầu Ô ứng Nguyên đã ủng hộ vô điều kiện với gã, lại còn gả con gái yêu cho gã, không thể không khiến cho gã cảm kích.

Ô ứng Nguyên chảy nước mắt, bùi ngùi nói, „Đợi bắt Triệu Mục về, Thiếu Long hãy xin đại vương xây cho cha một lăng mộ hùng vĩ ở Hàm Dương, nghĩ tới lão nhân gia không còn xương cốt, ta... Than ôi!"

Hạng Thiếu Long sợ y uống rượu xong thì tổn hại đến sức khỏe nên vội vàng an ủi.

Trong lòng suy nghĩ mông lung, xem ra mình phải lập bài vị cho Triệu Ni, Thư Nhi và Tổ Nữ.

Ngày hôm sau Đổng Dực và Ô Trác vì nghe tin Kinh Tuấn bị thương cũng quay về, lại dẫn thêm mười lăm tên chiến sĩ kiếm thuật cao minh nhất của tinh binh đoàn.

Tinh thần Kinh Tuấn đã tốt hơn nhiều, có thể ngồi dậy nói chuyện.

Đổng Dực nhìn vết thương của y rồi gật gù nói, „Bọn chúng quả thực muốn lấy mạng tiểu Tuấn."

Kinh Tuấn lo lắng nói, „Các người đi Hàm Đan, tuyệt không thể thiếu phần của đệ."

Ô Trác nói, „Vậy thì người hãy ngoan ngoãn ngủ đi!" rồi nháy mắt với hai người, lui ra ngoài phòng.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực cùng y ra ngoại sảnh, Ô Trác nói, „Cách duy nhất là phải dùng bạo lực để trị bạo lực, nếu không sớm muộn cũng sẽ xảy ra một chuyện tương tự."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Chúng ta phải công nhiên hành sự, cố gắng khuấy cho to chuyện này, để tất cả mọi người đều biết Ô gia không dễ ức hiếp."

"Chuyện này không thể chậm trễ, ta đã lâu chưa hoạt động gân cốt, „ Đổng Dực nói.

Hạng Thiếu Long nói lớn, „Vậy thì chúng ta hãy lập tức khởi hành, dạy cho bọn ngu ngốc ấy một bài học, chúng ta phải tranh thủ thời gian ăn bữa cơm

trưa nữa."

Ba người nói xong đứng dậy, dắt theo mười lăm tay hảo thủ, thúc ngựa ra khỏi Ô phủ, tiến thẳng về phía Vị Nam võ sĩ hành quán.

Người đi trên đường như nê, ngựa xe như nước, trông rất náo nhệ.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên cưỡi ngựa dạo chơi trên đường phố Hàm Dương nên rất thú vị, ngó nghiêng khắp nơi, cười nói âm ỉ, vẻ rất đắc ý.

Đặng Dực thốt nhiên kìm ngựa lại, chỉ thấy người đi đường tụ lại thành một đám hỗn loạn, bình một tiếng, một quây trái cây bày trước một tiệm tạp hóa đổ ập xuống đường, ai nấy đều dạt ra.

Bỗng nhiên có một nữ tử khăn bịt kín mặt mũi, từ trong đám đông xông ra, lao về phía vệ đường bên kia, phía sau là năm sáu tên đại hán hung thần ác sát đuổi theo.

Vừa lúc ấy một chiếc xe la trờ đến, nữ tử không rõ mặt mũi ấy thất kinh kêu lớn, suýt tí nữa bị xe la đâm phải, may mà kịp thời lùi ra sau, chân không biết giẫm phải vật gì mà té nhào xuống đất.

Khăn che mặt rơi xuống, mái tóc như mây bung ra.

Mấy tên đại hán ấy chạy lên, bao vây nữ tử ấy lại.

Nữ tử ấy ngẩng mặt, hét lên, „Giết ta đi! Ta sẽ không quay về đâu!"

Bọn Hạng Thiếu Long đều sáng mắt lên, không ngờ nữ tử ấy lại trẻ trung xinh đẹp như thế, Đặng Dực quát lớn một tiếng nhảy xuống ngựa.

Một tên đại hán cười gằn nói, „Chuyện của bọn ta mà người dám quản, chắc đã chán sống!"

Đặng Dực phóng tới ở giữa hai tên đại hán.

Hai tên đại hán ấy quát lớn một tiếng, vung tay đâm ra.

Đằng Dực rùn người xuống, hai quyền đâm ra, hai tên đại hán lập tức trúng quyền bay ra, không gượng dậy nổi.

Bốn tên đại hán khác rút đao xông tới.

Ô Trác phát ra ám hiệu, mười lăm tên võ sĩ nhất tề phóng xuống ngựa, bày ra trận thế.

Đằng Dực không để ý đến những người đó, đến bên thiếu nữ đưa tay nói, „Cô nương hãy đứng dậy."

Thiếu nữ ngẩng mặt nhìn Đằng Dực, mặt lộ vẻ buồn rầu, lắc đầu nói, „Các hạ đâu không lại chúng đâu, hãy đi mau, nếu không sẽ liên lụy với mọi người."

Hạng Thiếu Long kinh ngạc lắm, người của phía mình toàn là những kẻ mạnh, vừa nhìn đã biết chẳng phải thiện nam tín nữ, tại sao thiếu nữ xinh đẹp này lại không có lòng tin với họ như vậy, đối phương rốt cuộc là những kẻ nào?

Đằng Dực thấy nàng trong tình huống này mà vẫn nghĩ cho người khác, nên mỉm cười nói, „Đằng Dực ta đây chưa bao giờ biết sợ ai, chẳng qua chỉ là chết mà thôi!"

Thiếu nữ ấy đặt tay mình vào bàn tay y, người run rẩy, Đằng Dực kéo nàng dậy.

Những tên đại hán ấy dựng hai kẻ vừa mới trúng đòn lúc nãy dậy, quắc mắt nhìn bọn họ, một tên bỗng nhiên nhận ra Hạng Thiếu Long đang ngồi trên lưng ngựa đứng phía sau, lạc giọng kêu lên, „Vị này chẳng phải là Hạng thái phó sao!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, té ra mình có oai như vậy, đưa mắt nhìn đám người xung quanh, thúc ngựa tiến lên, nhìn mấy tên đại hán đang tỏ vẻ rất cung kính nói, „Chuyện gì?"

Đại hán dẫn đầu nói, „Tiểu nhân tên gọi Trương Long, là người của Lã tướng quốc, vừa rồi theo lệnh tướng gia đưa hai mỹ nữ nước Tề đến quý phủ, nào ngờ lại để cho ả này giữa đường bỏ chạy."

Hạng Thiếu Long và Ô Trác nhìn nhau rồi cười lớn nói, „Thì ra chỉ là hiểu nhầm, được rồi! Ắ Tề nữ này cứ giao cho ta, các người có thể về phục lệnh rồi đây!"

Đại hán ấy nói, „Vẫn còn một ả nữa, đang ở trên xe phía đằng sau."

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, nói, „Vậy phiền các vị đại ca đưa ả về tề xá là xong."

Đại hán thấy gã khiêm nhường thủ lễ, trong lòng có thiện cảm, thi lễ cáo lui.

Hạng Thiếu Long vỗ ngựa đến chỗ Đằng Dực và mỹ nữ nước Tề ấy, chỉ thấy mỹ nữ ấy nép vào Đằng Dực như con chim nhỏ, lòng rung động, nói, „Chúng ta tìm chỗ ngồi nói chuyện được chăng?"

Bọn Hạng Thiếu Long chia thành bốn bàn, kêu ra rượu thịt.

Tề nữ ấy ngồi cùng bàn với ba người Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Ô Trác, uống xong một chén trà nóng, nét mặt trắng bệch lúc này hồng hào trở lại, xinh đẹp như hoa, chả trách nào Lã Bất Vi cũng khen bọn họ xinh đẹp hơn người.

Đằng Dực im lặng không nói, trong mắt lộ lên vẻ kỳ dị.

Hạng Thiếu Long dụi dụi hỏi, „Xưng hô với cô nương thế nào?"

Tề nữ nhìn Đẳng Dực, thấy gã không nhìn ngang liếc dọc, có hơi thất vọng, cúi đầu xuống, buồn bã trả lời, „Thiếp tên gọi Thiện Lan!"

Ô Trác hỏi, „Tại sao đến Hàm Dương phải trốn chạy, ở đây hình pháp nghiêm ngặt, mười nhà là một tổ, một nhà phạm pháp, những nhà khác đều bị liên lụy, biết chuyện mà không báo lên quan trên sẽ bị chém đầu. Ai dám giấu nàng?"

Thiện Lan hai mắt đỏ hoe, „Thiếp định chết cho xong, chẳng còn nghĩ đến chuyện gì nữa."

Đẳng Dực giật mình, đầu vẫn cúi, nhìn chén trà nóng.

Hạng Thiệu Long dịu dàng nói, „Giờ đây Thiện cô nương biết đến nơi chúng tôi có còn muốn chạy không?"

Thiện Lan ngẩn người ra, hạ giọng nói, „Thiếp không biết!"

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Thế này nhé, ta cho cô nương hai chọn lựa, một là ta sẽ phái người đưa cô về nước Tề đoàn tụ cùng người nhà, một là ta sẽ gả cô nương cho vị huynh đệ Đẳng Dực của ta, „ tay vỗ vai Đẳng Dực. Đẳng Dực giật mình nhìn Hạng Thiệu Long, vẻ mặt hơi lúng túng, nhưng không giấu nổi cảm kích. Tình yêu đến thật ngoài suy nghĩ của người ta.

Tình cảnh thâm cảm của Thiện Lan, đáng vẻ đáng thương của nàng đã lay động trái tim đã chết của gã thiết hán này.

Hạng Thiệu Long vừa nhìn đã biết tâm ý của Đẳng Dực.

Thiện Lan lại nhìn trộm Đẳng Dực, hai mắt đỏ hoe, thở thè nói, „Dù sao tiểu nữ tử đã sớm không có nhà để quay về."

Ô Trác cả mừng vỗ bàn nói, „Như vậy phải chúc mừng Đẳng huynh."

Đặng Dực nhú mày nói, „Thiếu Long! Nàng vốn là...”

Hạng Thiếu Long ngắt lời y, „Nói những lời này tức là không coi ta là huynh đệ. ôi! Đặng huynh chấp nhận nổi lại dây tơ lòng, ta thật cảm kích đến rơi nước mắt!”

Ô Trác cười nói, „Hôm nay có vẻ không hợp đi tìm Khêu Nhật Thăng!”

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Quay về phủ rồi hãy nói tiếp!” Bất đồ thở phào nhẹ nhõm, giải quyết được vấn đề của Tề nữ, Đặng Dực còn gì lý tưởng hơn nữa?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62: Lã Thị Xuân Thu

S

au trận đấu, Tần vương cho vười Hạng Thiếu Long và Vương Tiễn vào cung, khích lệ một phen. Lại còn khen Lã Bất Vi trước mặt mọi người, tỏ ý khen ngợi kẻ sách đẹp cả đôi đường của y.

Vừa về đến Ô phủ, Đào Phương đã chạy ra nói, „Ta vừa sai người đi tìm tôn cô gia, may mà các người đã quay về."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Có chuyện gì quan trọng?"

Đào Phương nói, „Hệ trọng lắm, nhưng là chuyện tốt, đại vương cho vười tôn cô gia vào cung gặp ngài." Nói rồi kéo gã sang một bên nói, „Thiếu Long đừng trách lão già ta đây lắm điều, hôm qua tử vô ở hiệu trường, vương hậu nhìn người bằng ánh mắt rất kỳ lạ, Thiếu Long hãy cẩn thận đó."

Hạng Thiếu Long hiểu hàm ý trong câu nói của y, nói một cách quả quyết, „Ta đã biết cân nhắc, ta sẽ không làm những chuyện ngu ngốc thương phong bại tục đó."

Đào Phương biết gã nói ra là làm được, nên cũng yên tâm.

Hạng Thiếu Long quay ngựa, một mình phóng về phía hoàng cung.

Đường Hàm Dương rộng rãi, so với Hàm Đan và Đại Lương thì đứng ở giữa, nhưng chỉ là so với những đường chính của Triệu Ngụy mà thôi. Công bằng mà nói đường Hàm Dương rộng rãi hơn nhiều.

Vừa đi vào con đường chính nam, Hạng Thiếu Long có cảm giác bị người khác theo dõi.

Đó là một cảm giác rất khó giải thích.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Chẳng biết có phải vì đã tọa nhiều hay không mà cảm giác của gã trở nên nhạy bén như vậy. Điều kỳ lạ là tại sao có người âm thầm theo dõi gã.

Gã giả vờ như đi dạo trên đường phố, nhìn quanh quất xung quanh, trong chốc lát đã nắm được tình thế xung quanh.

Đây là khu thị tập phía nam, các căn tiệm bán hàng và nhà ở của người dân lẫn lộn vào nhau, hai bên đường đều có hàng cây cao mấy trượng, bóng râm tỏa mát, màu xanh tươi tốt, nếu kẻ đánh lén muốn tìm nơi ẩn thân thì dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt quét qua một vòng, gã phát hiện có mấy kẻ đáng nghi.

Hai người đang ngồi trong một quán rượu hai tầng, thấy ánh mắt của Hạng Thiếu Long đến thì lập tức đưa mắt xuống để tránh ánh mắt của gã, giả vờ nói chuyện.

Còn một tên nữa thì đang bày hàng tạp hóa ở bên vệ đường, bị một nhóm người mua đồ vây quanh, đang kì kèo giá cả, nhưng bị Hạng Thiếu Long phát hiện gã đang chú ý đến mình, lo lắng đến nỗi trên trán nổi gân xanh.

Trong những người vây quanh ấy, có hai ba tên dáng người vạm vỡ, rất có khả năng là đồng đảng của y.

Tên giả vờ bán hàng ấy ra hiệu sang bên đường, có hai tên thấy Hạng Thiếu Long đến thì vội vàng lẩn sau thân cây, rõ ràng có ý không tốt.

Hạng Thiếu Long cảm thấy một chuyện khác nữa.

Gã không lạ gì vì có người sắp đặt giết gã, nhưng điều lạ là tại sao đối phương nắm chính xác hành tung và tuyến đường của gã, cách giải thích

duy nhất là đối phương biết Trang Tương vương hạ lệnh vờ gã vào cung cho nên mới bày ra cạm bẫy trên đường để đối phó với gã.

Mà thực lực của kẻ địch thì rất đông, bởi vì khi đặt ra kế hoạch thì đối phương không nghĩ gã sẽ đi một mình.

Nghĩ tới đây bất đồ trong lòng cảm thấy run sợ.

Lúc ấy gã có thể hầu như khẳng định kẻ muốn giết mình là Dương Tuyền quân, chỉ có y mới có thể biết được hành động của Tần vương thông qua Tú Lệ phu nhân, cũng chỉ có y mới đủ gan và thực lực để đối phó với gã.

Đã đối phó được với Kinh Tuấn thì không còn khách sáo được với gã nữa.

Có tiếng xe ngựa vang lên.

Phía trước có bốn cỗ xe ngựa chở đầy cỏ, mỗi xe có một tên cầm cương. Hai xe một nhóm, chia làm hai bên trái phải, chỉ để lại chỗ trống ở giữa vài trượng.

Hạng Thiệu Long chỉ cần dựa vào thời gian, địa điểm và phương thức xuất hiện của chiếc xe ngựa thì đã biết không ổn.

Trong phút sinh tử, gã không dám lơ là, giật nhẹ dây cương của con Tật Phong, giả vờ không để ý đến chiếc xe ngựa đang đến, đồng thời đưa tay vào eo rút sẵn hai cây phi châm giấu trong tay, hai bên dần dần đến gần nhau.

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy buồn cười, chân kẹp bụng ngựa, con Tật Phong lâu ngày tiếp xúc với gã nên lập tức tung vó, trong nháy mắt đã xông vào giữa bốn chiếc xe ngựa.

Điều này quả thật vượt ra ngoài dự liệu của đối phương, bốn tên hán tử quát lớn, mặt lộ vẻ hung ác.

Trong mỗi xe cỏ là một tay cung thủ, từ trong đồng cỏ ngồi bật dậy, lấp tên vào nỏ, đồng thời nhắm thẳng Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, con Tật Phong phóng nhanh về phía trước, đồng thời vung hai tay, hai ngọn phi châm bay ra phía sau.

Hai tên tiễn thủ trên hai cỗ xe ngựa đầu chưa có cơ hội phóng tên thì mỗi tên đã bị cắm một ngọn phi châm vào mặt, ngã vật xuống cỏ Hai tên kia vội vàng phóng tên nên không còn chuẩn xác nữa, hai mũi tên bay lướt qua người gã.

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, con Tật Phong chạy nhanh như bay, trong chốc lát đã khuất dạng khiến cho kẻ địch chỉ đành đứng ngó theo.

Hạng Thiếu Long được Trang Tương vương và mẹ con Chu Cơ tiếp kiến trong nội sảnh của tẩm cung, đương nhiên không thiếu Lã Bất Vi.

Sảnh đường ấy bài trí thật trang nhã. Trang Tương vương ngồi một mình ở phía trên, Lã Bất Vi, Hạng Thiếu Long ngồi ở bên trái, Chu Cơ và tiểu Bàn ngồi ở bên phải.

Cung nữ bưng lên rượu thịt xong thì lui ra.

Bọn thị vệ chỉ đứng bên ngoài, khiến cho buổi tiệc ban trưa ấy có không khí gia đình.

Tiểu Bàn vẫn bình tĩnh không hề nhìn lén Hạng Thiếu Long. Chu Cơ đã biết giữ kẽ hơn, ánh mắt tuy vẫn long lanh nhưng không đưa tình như trước nữa.

Hai bên sảnh đường đều mở cửa sổ, có thể thấy hành lang ở phía ngoài, hoa cỏ xanh tốt, bốn bề đều lặng yên, không nghe tiếng người.

Trang Tương vương sau khi mời rượu, mỉm cười nói, „Sáng nay tướng quốc bầm với quả nhân, Thiếu Long mấy ngày nữa sẽ lên đường, bắt Triệu Mục về để hả cơn giận cho quả nhân. Thiếu Long, quả nhân và Cơ hậu rất cảm động, cho nên lập tức mời Thiếu Long đến đây ăn một bữa cơm, để ủy lạo."

Hạng Thiếu Long rất có thiện cảm với Trang Tương vương, không những bởi vì phong thái nhã nhặn của y, mà còn chính là sự chân thành của y.

Không biết có phải vì làm con tin ở nước Triệu một thời gian dài, bị lạnh nhạt, cho nên y không nhiệm phải cái thói xa hoa quý tộc như Hiếu Thành vương.

Chỉ thấy y có mối thâm tình với Chu Cơ, lại nhớ đến ân tình của Lã Bất Vi, bắt tay với gã thương nhân ấy để đối phó với người trong nước mình thì có thể thấy y trọng tình nghĩa đến mức nào.

Còn có một nguyên nhân nữa khiến cho Hạng Thiếu Long rất thông cảm cho y.

Trên đời này chỉ có một mình gã biết rằng vị lãnh tụ của đất nước hùng mạnh nhất chỉ còn sống được ba năm nữa, vội vàng cúi đầu lạy tạ.

Trang Tương vương đột nhiên giọng trở nên hiền hòa, „Vương nhi phải chăng có lời muốn nói."

Ánh mắt của Chu Cơ và Lã Bất Vi đều hướng tới tiểu Bàn, đều lộ ra vẻ yêu thương vô hạn như Trang Tương vương.

Hạng Thiếu Long cảm thấy buồn cười trong bụng, cả ba người này đều xem tiểu Bàn là đứa con yêu quý của họ mà không biết đây chỉ là hàng giả.

Đồng thời thâm giật mình, tiểu Bàn nhất định là vì nghe đến cái tên Triệu Mục, kẻ đã làm nhục mẹ mình, lộ ra thần thái kỳ lạ khiến Trang Tương

vương có thể thấy được.

Tiểu Bàn nhìn Hạng Thiếu Long, thất vọng nói, „Thái phó chưa có cơ hội dạy cho vương nhi mà đã ra đi."

Ba người đều cười ồ lên.

Chu Cơ nhú mày nói, „Chuyện này phải chăng buộc thái phó phải mạo hiểm rất nhiều?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Chuyện càng mạo hiểm càng hợp với tâm ý của hạ thần, xin Cơ hậu yên tâm, hạ thần sẽ để ý cẩn thận, Lã Bất Vi ha ha cười lớn nói, „Ta rất có lòng tin với Thiếu Long, biết y nhất định sẽ thành công."

Trang Tương vương rất sủng ái tiểu Bàn, mỉm cười nói với y, „Vương nhi kính ái thái phó, phụ vương rất vui mừng."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Thái phó mấy ngày hôm nay có rảnh thì nên tranh thủ thời gian vào cung chỉ điểm cho thái tử, hôm qua ở hiệu trường người có thể đỡ được ba mũi tên của Vương Tiễn, vương nhi vui mừng đến nỗi cứ nhắc mãi với người khác!"

Hạng Thiếu Long không nén được nhìn tiểu Bàn một cái, thầm khen lợi hại, gã tiểu tử này rất biết giả vờ, nếu ngày khác tỏ ra thân mật với gã thì sẽ bị hoài nghi có ẩn tình. Thế là cung kính nhận ngay.

Trang Tương vương thở dài, bùi ngùi nói, „Năm xưa quả nhân bạc phận, lưu lạc đến Hàm Đan, lãnh trọn sự khinh khi, chưa bao giờ có cơ hội được học hành, mỗi ngày đều lo lắng ngày mai có còn mạng hay không. Cho nên vương nhi về đến Hàm Dương, chuyện đầu tiên quả nhân phải làm là cho nó đọc thật nhiều sách, cho nó..."

Chu Cơ giận dữ liếc y, nũng nịu nói, „Đại vương tìm luôn một lượt mười người đến thay phiên dạy dỗ thái tử, chỉ e rằng Chính nhi mệt mỏi thôi."

Trang Tương vương vui vẻ cười, không hề cảm thấy phiền lòng vì bị nàng chen ngang.

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Vương hậu có muốn nghe đại kế dạy dỗ thái tử Chính của lão thần chăng?"

Bốn người đều ngạc nhiên nhìn y.

Lã Bất Vi dùng ánh mắt của người“cha hiền" nhìn tiểu Bàn, rồi mới quay sang Trang Tương vương nói, „Có câu không biết thì hỏi, muốn giỏi thì học, trước học thánh hiền, bình gia kiếm khách, lúc đầu chẳng ai có thể biết được điều gì, mà phải học mới biết được. Đã là như thế, đạo làm vua, càng cần phải học."

Trang Tương vương ngạc nhiên nói, „Lã tướng quốc phải chăng cho rằng quả nhân dạy dỗ vương nhi vẫn chưa đủ hay sao? Những người lần này được mời đến dạy dỗ vương nhi đều là những nhân tài xuất chúng của nước ta, ví như Cầm Thanh với tài thi ca nhạc nghệ, không những đứng đầu đại Tần, người trong sáu nước ai cũng có lòng ngưỡng mộ, sánh danh cùng Kỷ tài nữ ở nước Ngụy, tướng quốc chả lẽ còn biết người giỏi hơn hay sao?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới biết quả phụ Thanh thì ra họ Cầm, cũng là một trong những thái tử thái phó, chẳng trách nào ngày sau Tần Thủy Hoàng, cũng tức là tiểu Bàn, sẽ xây“Hoài Thanh đài" để biểu dương cho vị nữ sư phó này.

Chu Cơ và tiểu Bàn ngạc nhiên nhìn Lã Bất Vi, xem thử y đối đáp với Trang Tương vương thế nào.

Lã Bất Vi cả quyết nói, „Chính thái tử thân là bị quân của nước Tần, đương nhiên không sợ không có người chỉ điểm Nhưng quá lo thì không được, đôi

khi quá nhiều ý kiến phức tạp, ngược lại chẳng có ý nào dùng được, cho nên hạ thần nhắm vào điểm này, đặc biệt mời những hiền nhân trong thiên hạ, kỳ nhân dị sĩ, cùng tập trung suy nghĩ, đem đạo trị nước, trên có thống nhất thiên hạ, dưới tới trồng trọt bốn mùa, thứ gì cũng có, tổng kết trong một quyển sách.

Ngày sau sách thành, chỉ cần thái tử cầm được quyển sách này thì có thể biết được mọi thứ, hiểu được mọi thứ."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thán, Lã Bất Vi đã vì "đứa con" này mà tốn nhiều công sức.

Trang Tương vương cười gượng, „Thật phiền tướng quốc đã nghĩ ra biện pháp này, nếu tướng quốc có điều chi cần giúp đỡ, cứ đề ra cho quả nhân biết."

Buổi tiệc trưa cứ thế nhẹ nhàng trôi qua.

Tiệc xong, Trang Tương vương và Chu Cơ về tẩm cung nghỉ ngơi, Lã Bất Vi là tướng quốc, vẫn còn nhiều việc đang chờ, cả thời gian nói thêm mấy câu cũng không có, Hạng Thiếu Long kể chuyện bị đột kích xong, y vội vàng bỏ đi.

Còn Hạng Thiếu Long thì dắt tiểu Bàn ra hiệu trưởng luyện kiếm.

Tiểu Bàn khác với ngày xưa, đến đâu cũng có cấm vệ quân, nội thị, cung nga đi theo một bên, khiến cho hai người muốn nói mấy câu tâm sự mà cũng không được.

Trước khi luyện tập, tiểu Bàn nén không được hạ giọng nói, „Sư phụ! Không cần đi Hàm Đan được không? Không có thầy, con cũng như không còn gì cả!"

Hạng Thiếu Long lúc này thấy tên nội thị gần nhất cũng cách họ năm trượng, giả vờ chỉ điểm kiểm pháp cho y, hỏi, „Bọn họ có đối xử tốt với con không?"

Tiểu Bàn hai mắt đỏ hoe nói, „Rất tốt, con xem họ là cha mẹ ruột của con."

Hạng Thiếu Long trách, „Đây là lần cuối cùng con xem mình là tiểu Bàn, từ rày về sau, dù trước mặt ta, con vẫn phải là Doanh Chính."

Tiểu Bàn hiểu ra, gật đầu rồi nói, „Không đi có được không?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Có nhớ hiệp định quân tử của chúng ta không? Triệu Mục là của ta, Triệu vương là của con." Nói rồi rút kiếm chém ra.

Tiểu Bàn nhanh nhẹn nhảy lùi ra, rút kiếm ra đỡ.

Hạng Thiếu Long nhìn thấy mà giật mình.

Tên tiểu tử này đã có một thứ mà trước kia chưa có, đó chính là lòng tin mạnh mẽ, khiến khí thế của y đột nhiên thay đổi lớn lao.

"Con bà nó! Bây giờ mới chính là người hùng sau này sẽ thống nhất thiên hạ, trở thành vị hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc đây." Nghĩ tới đây, trong lòng dâng lên một sự xúc động khó ngăn cản.

Lúc ấy nội thị đến báo, bảo Cầm Thanh đã đến.

Hạng Thiếu Long tuy muốn gặp quả phụ Thanh, người tề danh cùng Kỷ Yên Nhiên, xem nàng đẹp đẽ như thế nào, nhưng không có cơ để gặp nên đành quay về Ô phủ.

Vừa bước vào cổng, phủ vệ đã báo Vương Tiễn đến tìm gã, đang đàm đạo cùng Ô ứng Nguyên và Đào Phương trong sảnh, Hạng Thiếu Long vội vàng bước vào.

Vương Tiễn thấy Hạng Thiệu Long, vẻ mặt mừng rỡ, vội vàng tiến về phía trước thi lễ.

Hạng Thiệu Long thấy y mặc bộ võ phục bình thường mà vẫn oai phong, không khỏi cảm thấy thân, chân thành nói, „Phiền Vương huynh đã đợi lâu!"

Ô ứng Nguyên và Đào Phương đứng dậy, nói Vương Tiễn, „Vương thái phó đến cáo từ Thiệu Long."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Cáo từ?"

Vương Tiễn hớn hờ nói, „Phải, tại hạ phải lập tức đến biên cương phía bắc để đánh đuổi Hung Nô."

Hạng Thiệu Long cảm thấy không thoải mái, thầm nghĩ y muốn ra sa trường thì phải được Trang Tương vương và Lã Bất Vi gật đầu mới xong.

Nước Tần sau khi Thương ưởng biến pháp, quyền lợi của các lãnh tụ bị đoạt hết, quyền kế thừa cũng mất mà phải dùng quan tước, quan tước dùng quân công để luận thưởng, muốn điều động từ năm mươi binh lính trở lên phải có phê chuẩn của Tần vương. Điều này chưa có tiền lệ, khiến cho sự tập trung quyền lực vào tay vua Tần đã đạt đến đỉnh cao.

Tất cả những đại tướng vào lúc bình thường chỉ mang theo nửa tấm lệnh phù, nếu Tần vương không đưa cho họ nửa tấm còn lại thì rất khó điều động binh lính. Ngoài binh phù, còn phải có văn thư được đóng ngọc tỷ của vua Tần thì mới hợp pháp.

Cho nên muốn tạo phản ở nước Tần càng khó hơn ở nước khác nhiều. Ô ứng Nguyên và Đào Phương biết hai người có chuyện phải nói, nên tìm cơ ra ngoài.

Sau khi phân vai chủ khách ngồi xuống, Hạng Thiếu Long nhấp ngụm trà, nghĩ bụng chẳng lẽ Lã Bất Vi không phải kẻ rộng lượng, cố ý điều Vương Tiễn đi để y khỏi tranh chấp với mình. Nghĩ tới đây, trong lòng cảm thấy áy náy.

Vương Tiễn nói, „Về mặt của Hạng huynh sao trở nên khó coi đến thế?"

Hạng Thiếu Long than, „Vương huynh vừa được thăng thái tử thái phó thì bị đại vương điều đi, tiểu đệ rất phần nộ cho Vương huynh. Không được, ta phải đến chỗ đại vương nói giùm Vương huynh vài lời."

Vương Tiễn là một nhân vật trí dũng song toàn, lạnh người một chốc rồi cũng hiểu ra, nói với giọng cảm động, „Giờ đây Vương Tiễn mới biết Hạng huynh quả thật quý trọng mặt tướng. Nhưng Hạng huynh đã hiểu lầm, nhiệm vụ lần này là do mặt tướng đề ra với đại vương, không cần phải giấu, trong quân phải luận tư cách mà xếp hàng, không có chút quan hệ thì muốn lãnh binh đánh trận, quả thật rất khó. Lần này họ không muốn để Hạng huynh giành chức thái phó nên bất đắc dĩ mới đưa tại hạ ra tỷ thí cùng Hạng huynh. Giờ đây thân phận của tại hạ đã khác, sáng nay gặp đại vương, đại vương hỏi mặt tướng có tâm nguyện gì, mặt tướng lập tức bảo rất mong có thể đến biên cương phía bắc đánh trận.

Sau khi đại vương và Lã thừa tướng thương lượng, lại hỏi sách lược của mặt tướng, giao hồ phù ngay lúc ấy cho mặt tướng, để mặt tướng đi về phía bắc làm chủ soái. Đó chính là ước mộng ngày đêm của mặt tướng, không ngờ nay trở thành sự thật. Mặt tướng đến đây là để báo tin mừng và nói lời cảm tạ với Hạng huynh."

Đến lượt Hạng Thiếu Long ngăn người ra, Hung Nô và người Hồ đã lâu ngày xâm phạm biên cương ba nước Tần, Triệu, Yên, ba nước vì muốn giành lấy Trung Nguyên, trước nay luôn sử dụng đối sách xây trường thành để phòng ngự, rốt cuộc vẫn không thể đối phó nổi với những dân tộc du mục lớn mạnh ở vùng thảo nguyên Mông Cổ.

Cho nên được đánh nhau với người Hung Nô, ai cũng cho rằng đây là một nhiệm vụ khó khăn, nếu xui rủi thì phải mất cả tánh mạng.

Người Hung Nô chỗ ở không cố định, cuộc sống cực khổ, vì thế nên hay cướp giết, lợi dụng ưu thế kỵ binh nhanh chóng của mình, áp dụng chiến lược đánh du kích, địch lui ta đánh, địch đánh ta lui, thường đánh vào Trung nguyên để quấy nhiễu và cướp đoạt các nước Trung Nguyên vốn lấy nông nghiệp làm trọng. Người Tần thường chịu sự quấy rối của Hung Nô. Ngày ấy Triệu Mục đắc tội với Triệu vương liền bị điều ra biên cương phía bắc, có thể thấy đó là sự biến chứng của trừng phạt, cho nên không hiểu vì sao Vương Tiễn lại tự động đề nghị được điều ra biên cương phía bắc.

Thấy dáng vẻ quan tâm của Hạng Thiệu Long, Vương Tiễn cười nói, „Chả trách nào Hạng huynh không hiểu, từ nhỏ, suy nghĩ của tại hạ đã không giống với người khác."

Hạng Thiệu Long yên tâm, nhưng thấy ngạc nhiên nói, „Vương huynh sao không nói ra cho tại hạ nghe thử?"

Vương Tiễn nhấp một ngụm trà rồi nghiêm mặt nói, „Mặt tướng trước giờ vẫn khâm phục Vũ Linh vương của nước Triệu, nếu không có dũng khí như trời của y, thực hiện hai điều cải cách, không những đã khiến nước Triệu trở thành một trong những nước mạnh, mà còn khiến cho thiên hạ phải thay đổi phương thức chiến tranh."

Hạng Thiệu Long đã từng nghe qua chuyện này, gật đầu nói, „Phải chăng Vương huynh nói tới chuyện hồ phục và xạ kỵ của ông ta?"

Vương Tiễn hớn hờ nói, „Chính là như thế. Lúc ấy y phục của người Triệu, tay dài eo rộng, cổ to, phía dưới lớn. Loại y phục thùng thình ấy, cưỡi ngựa bắn tên không thuận lợi tí nào. Vì thế Vũ Linh vương không thèm để ý đến những ý kiến phản đối, thay cái đạo của người xưa là đi ngược lại với lòng người, hạ lệnh cho toàn quân phải mặc quần áo người Hồ, sửa trường bào

và tay áo lớn thành loại áo ngắn tay nhỏ, thắt lưng buộc lại, chân mang giày."

Hạng Thiệu Long nghe xong cũng cảm thấy thú vị, cười, „Cuộc thay đổi ấy liên quan đến sự thay đổi phong tục của cả xã hội, trở lực đương nhiên cũng không ít."

Vương Tiễn lạnh lùng hừ một tiếng nói, „So với việc là một kẻ nô lệ mất nước, cuộc cải cách nhỏ bé ấy có đáng là gì? Rồi nói tiếp, „Một cuộc cải cách sâu xa hơn là bỏ phương thức chiến tranh lấy chiến xa làm chủ, đổi bằng dùng kỵ binh làm chủ, trong thời gian ngắn đã xây dựng nên một đội kỵ binh lớn mạnh, không những quét sạch Hung Nô mà còn tung hoành Trung nguyên. Nếu không phải vì tên hôn quân Hiếu Thành vương ấy, nước ta dù có một thiên tài quân sự như Bạch Khởi, e rằng cũng khó thu được chiến thắng ở Trường Bình."

Hạng Thiệu Long lo lắng nói, „Té ra Vương huynh đến biên cương phía bắc là muốn bắt chước Vũ Linh vương năm ấy dựng nên nghiệp bá, mở ra cục diện mới."

Vương Tiễn trái tim tràn trề lòng tin, mỉm cười nói, „Kinh nghiệm tác chiến của mặt tướng tuy không ít, nhưng đều chỉ làm những sĩ tốt tiên phong, chưa bao giờ có cơ hội lãnh quân, đánh nhau với các nước phía đông nam, chừng nào mới đến lượt tại hạ, cho nên mới tự động đề nghị, để nếm thử cái mùi vị cầm quân. Cũng để luyện tập cho quen phương thức tác chiến kỵ xạ, tìm Hung Nô để mài kiếm."

Rồi hạ giọng nói, „Năm ấy Triệu Vũ Linh vương đuổi ra đến ngàn dặm, tiến vào trong biên giới của người Lâm Hồ, người Lâm Hồ vốn tinh thông xạ kỵ, cũng nhập vào kỵ binh của nước Triệu, nhất thời thực lực lớn mạnh. Mặt tướng cũng có ý đó, đó gọi là một đá ném được hai chim, một ngày chưa đánh lui được Hung Nô, làm sao nói chuyện thống nhất thiên hạ?"

Hạng Thiệu Long vỗ vai gã, chân thành vui mừng nói, „Vương huynh quả là người phi thường, có thể từ trong chuyện mà kẻ khác cho rằng khổ sai, lại nghĩ ra nhiều điều hay đến thế, ngày sau đại nghiệp thống nhất phải nhờ đến bảo kiếm cung tiễn của Vương huynh rồi đó."

Vương Tiễn lần đầu tiên gặp được người không bảo y là ngu ngốc, đưa tay nắm cánh tay Hạng Thiệu Long nói, „Hạng huynh mới là người phi thường, mặt tướng có ngày hôm nay..."

Hạng Thiệu Long ngắt lời y nói, „Vương huynh đừng nhắc chuyện này, hãy xem tại hạ là hảo huynh đệ."

Vương Tiễn hai mắt đỏ hoe, chân thành nói, „Hạng huynh chớ trách mặt tướng trèo cao, lần này ra biên cương phía bắc, nguy hiểm muôn phần, nói không chừng mặt tướng khó sống mà quay về. Lần này đến đây..."

Hạng Thiệu Long thấy gã muốn nói nhưng lại ngừng, ngạc nhiên nói, „Vương huynh có lời gì hãy cứ nói ra."

Vương Tiễn đỏ mắt nói, „Kỳ thực mặt tướng vừa thấy hạng huynh đã đem lòng ngưỡng mộ, không biết có thể kết tình huynh đệ với Hạng huynh hay không, ngày sau có phước cùng hưởng, nếu có nửa phần giả dối, nguyện cho trời tru đất diệt."

Hạng Thiệu Long cả mừng nói, „Là ta trèo cao mới đúng, nhưng Hạng mỗ cũng có ba người bạn trung can nghĩa đảm, hay là chúng ta hãy bắt chước Lưu Quan Trương kết nghĩa nơi vườn đào, để lại tiếng trung nghĩa cho đời sau."

Vương Tiễn chưng hửng, „Hạng huynh nói cái gì, Lưu Quan Trương, cái gì kết nghĩa nơi vườn đào?"

Lần này đến lượt Hạng Thiệu Long cảm thấy lúng túng.

Chuyện kết nghĩa của Lưu Bị, Quan vũ và Trương Phi xảy ra ở thời Tam Quốc, vương Tiễn đương nhiên nghe không hiểu.

Lúc này Hạng Thiếu Long đành nói bừa một phen để lấp liếm cho qua.

Lại đi tìm Đổng Dực và Ô Trác, bốn người ở bên giường bệnh Kinh Tuấn, long trọng kết bái.

Rồi ăn uống no say một bữa, Vương Tiễn mới vui mừng cáo từ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63: Khóa Tình Chấn Hoàng Cung

S

áng hôm sau Tiêu Nguyệt Đàm đến tìm Hạng Thiếu Long, hai người ngồi trong một khách sảnh nhỏ, Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Tướng quốc sai bị nhân đến gặp thái phó, xem thử có thể giúp gì được hay không."

Hạng Thiếu Long nói, „Xin tiên sinh cứ gọi tại hạ là Thiếu Long, dù tại hạ có làm đến chức vị gì, chúng ta cũng là bạn cùng trải qua hoạn nạn, chỉ dùng vai vế bằng nhau mà kết giao!" đồng thời cũng dò ý của đối phương.

Tiêu Nguyệt Đàm thấy gã không cao ngạo, trong lòng vui lắm. Sau mấy lời khiêm nhường thì tỏ rõ ý, „Để cho Thiếu Long thuận lợi đến nước Triệu, chỉ dựa vào thuật hóa trang vừa phiền phức vừa không ổn, nên tướng quốc sai Tiêu mỗ làm bốn chiếc mặt nạ cho Thiếu Long, tiểu Tuấn, Đằng huynh và Ô huynh, chỉ cần hóa trang thêm, như sửa lại mái tóc, màu da, đảm bảo có thể lừa được Triệu Mục. Đương nhiên, Thiếu Long cũng phải phối hợp nhiều ở phương diện lời nói và cử chỉ, nếu không, bọn chúng có thể nhận ra được."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Tướng quốc thật chu đáo, không biết đã đem những món ấy đến chưa?"

Tiêu Nguyệt Đàm kiêu hãnh lấy bao phục trên lưng xuống, mở ra, trong đó có bốn chiếc mặt nạ.

Y chọn một chiếc đưa Hạng Thiếu Long. Hạng Thiếu Long lập tức lắc người, trở thành một đại hán thô kệch mặt mũi đầy râu ria.

Tiêu Nguyệt Đàm đưa ngón tay ra, bôi quẹt trên mặt gã, cười nói, „Đó chính là nơi lông mọc, ví như nơi để mắt hở ra, không những sẽ làm cho chân mày của Thiếu Long đậm mà còn biến mắt trở thành tròn, cho nên dù

người quen của Thiếu Long cũng không thể nhận ra Thiếu Long qua đôi mắt, cho đến chỗ tiếp giáp dưới cằm, bôi một chút phấn, thì có thể kín như áo trời.

Hạng Thiếu Long lấy kiếng đồng ra nhìn, cũng khen ngợi không ngớt.

Tiêu Nguyệt Đàm lấy phấn màu ra, và những phù hiệu trên mặt nạ rồi mới lấy xuống, nói, „Mặt nạ này phải sửa lại một ít, ba ngày sau có thể giao hàng."

Hạng Thiếu Long nói, „Tiêu tiên sinh quả thật khéo léo như thần, chỉ cần dựa vào trí nhớ thì có thể tạo ra một mặt nạ. Đây là chất liệu gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm được người khen thì rất vui mừng, hớn hờ nói, „Đây là một thú quý tên gọi báo lân, sinh sản ở vùng Tây Bắc, chỉ lớn hơn chó săn một chút, rất khó bắt được, ta phải bỏ ra rất nhiều tiền cũng chỉ có thể mua được bốn miếng da, lần này đã dùng hết."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ loại thú hiếm này có lẽ cũng vì Tiêu Nguyệt Đàm mà tiết chủng, sau khi cảm tạ thì gọi bọn Đổng Dực đến, cho mỗi người mang vào thử, xem có chỗ nào cần sửa đổi hay không.

Bọn Đổng Dực đều ngạc nhiên, có lòng tin với chuyến đi Hàm Đan này.

Sức khỏe Kinh Tuấn phục hồi nhanh đến nỗi khó tin, chỉ cần vài ngày có thể hoạt động tự nhiên, đương nhiên không thể mạnh khỏe như trước.

Tiêu Nguyệt Đàm cười mặt nạ Đổng Dực xuống, kỳ lạ nói, „Đổng huynh phải chăng gặp chuyện vui mừng, tại sao con người lại khác trước rất nhiều."

Đổng Dực đỏ mặt, ấp úng cho qua. Nhưng không dám nhìn vào ánh mắt người khác nữa.

Tiêu Nguyệt Đàm thu dọn đồ đạc rồi hạ giọng nói, „Hôm qua chuyện Thiếu Long bị đột kích ngoài đường, Đồ gia đã điều tra, có lẽ là người của Vị Nam võ sĩ hành quán, bởi vì vừa lúc chúng có hai võ sĩ mất mạng, bí mật cử hành tang Lễ ấy nói xong thì mọi người đều biết Đồ Tiên đã mua chuộc một kẻ nào trong võ sĩ hành quán, nếu không sẽ không nhận được tin tức bí mật ấy. Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Nhưng tướng quốc lại muốn Thiếu Long tạm thời nhẫn nhịn, bởi vì tướng quốc có một kế hoạch hay hơn, có thể trừ khử Dương Tuyền quân và Khêu Nhật Thăng, cho nên không muốn đánh cỏ động rắn."

Kinh Tuấn phần nộ nói, „Chúng thích thì cứ đến đối phó với chúng ta, sớm muộn cũng có người cho chúng biết lợi hại!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ Lã Bất Vi càng lúc càng lợi hại, không chấp cái giận nhất thời, sự âm độc ấy mới khiến người ta hoảng sợ, ngăn Kinh Tuấn lại nói, „Tiêu tiên sinh bảo tướng quốc cứ yên tâm, chúng tôi đã biết làm thế nào."

Tiêu Nguyệt Đàm rõ ràng có quan hệ tốt với Kinh Tuấn, kéo y sang một bên, giải thích một phen, đảm bảo sau này sẽ không tha cho Khêu Nhật Thăng, rồi mới rời Ô phủ.

Mọi người bàn cách bảo vệ Ô phủ trên dưới, đặt ra sách lược, Hạng Thiếu Long nói, „Các vị huynh đệ hãy chuẩn bị, ba ngày sau có mặt nạ, chúng ta lập tức khởi hành." Rồi quay sang cười với Đằng Dực, „Đằng huynh! Hãy cố gắng hưởng thụ mấy ngày quý giá này!"

Đằng Dực cười gượng nói, „Hạng huynh lại cười ta!"

Lúc này nội thị đến báo, phụng lệnh vương hậu đến mời Hạng Thiếu Long vào cung.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên rời Ô phủ.

Lần này đương nhiên là có một nhóm võ sĩ Ô gia đi theo, không một mình như lần trước nữa.

Chu Cơ đuổi bọn cung nga nội thị đi hết, trong ngự hoa viên chỉ còn ba người, Chu Cơ, tiểu Bàn và Thiệu Long, những thị vệ gần nhất cũng tránh hơn mười trượng, chỉ có thể nhìn vào mà không nghe gì.

Có tiểu Bàn ở đây, Hạng Thiệu Long đương nhiên không lo Chu Cơ “quyến rũ gã. Đó chính là chuyện khiến gã rất đau đầu.

Chu Cơ rót rượu mời gã, uống xong chén rượu, mặt nàng đỏ lựng, càng khiến nàng đẹp thêm muôn phần.

Mỹ nữ ấy quả thật có nét đẹp nghiêng thành đổ nước, cái phong vận mê người ấy khiến cho người ta nghĩ đến hồng nhan họa thủy, nhất là khi Hạng Thiệu Long nhớ lại chuyện sau này sẽ xảy ra cho nàng.

Chu Cơ bỗng trở nên nghiêm túc, thành khẩn nói, „Hôm nay ta mời Thiệu Long đến đây là đã được đại vương đồng ý, để mẹ con ta tỏ ý cảm kích. Giờ đây Chu Cơ không có yêu cầu gì, chỉ mong có thể dạy dỗ Chính nhi để sau này nó có thể trở thành một đấng quân chủ." ánh mắt di chuyển đến tiểu Bàn, lộ ra vẻ hiền từ của người mẹ.

Lại hạ giọng nói, „May mà đứa con này không làm cho ta thất vọng."

Tiểu Bàn hai mắt hơi đỏ, dựa vào Chu Cơ.

Hạng Thiệu Long cảm thấy yên bụng.

Điều này cũng rất hợp lý, Chu Cơ dù tính tình lăng lơ, nhưng sau khi sống cuộc sống mà ai cũng có thể đến chung chạ ở Hàm Đan thì đã sớm chán ngán, cho nên rất mong muốn được sống cuộc sống mới với chồng con, ít ra tạm thời cũng là như vậy Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Tâm sự của Cơ hậu, Thiệu Long đã hiểu."

Chu Cơ nhìn gã đăm đăm một hồi rồi ngó quanh, thờ dài.

"Ta biết Thiếu Long hiểu ta, gặp người, không những như gặp lại bạn bè, mà còn gặp lại người thân, không hề giả dối với người, người có vấn đề gì khó khăn hãy cứ nói ra với ta, có lúc do ta nói với đại vương sẽ tiện hơn tướng quốc."

Hạng Thiếu Long không biết lời này của nàng có bao nhiêu phần thật, nhưng với thân phận của nàng lúc này, lời này quả thật không tầm thường.

Chu Cơ vỗ vai tiểu Bàn nói, „Chính nhi! Cầm thái phó đã đến."

Tiểu Bàn miễn cưỡng đứng dậy, đi theo tên nội thị. Hạng Thiếu Long biết trò chơi đã bắt đầu, lặng lẽ ngồi đợi.

Chu Cơ lườm gã rồi nói, „Người ta không làm ra vẻ vương hậu trước mặt người, tại sao không nói lời nào?"

Hạng Thiếu Long thấy còn hai người, nên cười thoải mái, „Giữ chút lễ quân thần, đối với Chu hậu và hạ thần có lợi mà không có hại."

Chu Cơ nói, „Giữa người và ta có rất nhiều lời không cần nói ra, nhưng người ta quả thật rất cảm kích người. ôi! Nếu đã biết vậy thì lúc ở Hàm Đan đã trao thân cho người, ít ra thì cũng còn giữ một hồi ước đẹp đẽ. Giờ đây đã là vương hậu và mẫu hậu tốt, tất cả tình riêng phải gạt qua một bên, mong Thiếu Long hiểu cho tâm ý của người ta."

Hạng Thiếu Long không ngờ Chu Cơ trở thành vương hậu của nước Tần, lời nói vẫn lộ liễu như vậy, có thể thấy giang sơn dễ đổi mà bản tính thì khó dời.

Trong nhất thời không tìm được lời nào để nói.

Chu Cơ hơi giận dữ nói, „Xem người kìa!"

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Hạ thần có thể nói được chuyện gì nữa, nên vui hay không nên vui đây?"

Chu Cơ lạnh nhạt nói, „Xem ra người vui nhiều hơn, không sợ Chu Cơ này liên lụy nữa."

Hạng Thiếu Long cảm thấy buồn cười, nữ nhân quả thật kỳ lạ, rõ ràng bảo đừng quần lấy nàng, nhưng khi không muốn quần lấy nàng thì nàng không chịu rời ra, quả thật rất mâu thuẫn.

Chu Cơ cũng biết mình hơi quá đáng, thở dài xong, mặt trở nên lạnh lùng nói, „Lần này Thiếu Long đến Hàm Đan, có thể giết giùm ta hai người không?"

Hạng Thiếu Long giật mình, nhìn nàng rồi nói, „Xin hãy nói!"

Chu Cơ như trở thành một người khác, hai mắt đầy sát khí, gằn từng chữ một, „Tên thứ nhất là Nhạc Thừa, tay sai của Triệu Mục, nhưng đừng hỏi nguyên nhân, ta không muốn nhớ lại chuyện ấy."

Hạng Thiếu Long biết nàng đã bị người này làm nhục, nếu không sẽ chẳng thống hận như vậy, gật đầu nói, „Hạ thần nhất định sẽ làm được!"

Sát khí trong mắt Chu Cơ đã mất, thay vào đó là nét dịu dàng, rồi nàng nói nhỏ, „Nhưng nếu quá nguy hiểm thì không cần, quan trọng nhất là người phải quay về an toàn, mất người, Chu Cơ này sẽ cảm thấy mất đi một tri kỷ. Lần đầu tiên gặp được người, ta đã cảm thấy người không phải là tình nhân của ta cũng là bạn tri kỷ."

Hạng Thiếu Long cảm thấy hồ đồ. Lời nói của nàng là thật lòng hay chỉ là một thủ đoạn lung lạc mình? Hạng Thiếu Long đã sớm thấy nàng mê hoặc Quách Khai đến nỗi y trở mặt với Triệu Mục, nên trong lòng rất cảnh giác.

Bề ngoài giả vờ cảm động.

Nhưng không giấu nổi nài, Chu Cơ giận dữ nói, „Người tưởng ta lừa người à? Có hoàng thiên ở trên, nếu Chu Cơ ta có một chữ giả dối thì sẽ khiến ta không có kết cuộc tốt!"

Hạng Thiếu Long giật mình, vội vàng nói, „Nhỏ tiếng một chút, để người khác nghe là hỏng bét."

Chu Cơ liếc gã, bực bội nói, „Đồ nhát gan! Tin chưa?"

Hạng Thiếu Long chỉ đành gật đầu, thở dài, „Còn một người nữa là ai? Quách Khai ư?" Rồi lắc đầu nói, „Đương nhiên không phải y, nếu không Chu hậu đã buộc tại hạ giết y từ lâu."

Chu Cơ vẫn còn giận, lạnh lùng nói, „Coi như người cũng thông minh, đương nhiên không phải Quách Khai, trong số những kẻ khả ố, y tính ra vẫn còn rất tốt với ta!"

Hạng Thiếu Long nổi tính tò mò, hỏi, „Đừng chần chừ nữa, nói mau đi."

Chu Cơ nhún miệng cười, thỏ thẻ nói, „Phải chăng ta nói ra bất cứ người nào thì người sẽ giết y?"

Hạng Thiếu Long ngăn người ra nói, „Còn nói hạ thần là tri kỷ của vương hậu, tại sao Chu hậu lại cứ muốn thấy đáng vẻ lúng túng của ta?"

Chu Cơ mềm lòng, mỉm cười nói, „Được rồi! Người ta không làm khó người nữa. Kẻ ấy chính là..."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Phải chăng hạ thần cầu xin Chu hậu mới chịu nói."

Chu Cơ cúi đầu, khi ngẩng lên, nước mắt tuôn rơi, thê lương nói, „Ngày ấy khi phu quân ta và Lã tướng quốc trốn khỏi Hàm Đan, Triệu Mục biết tin

sai Nhạc Thừa dắt theo một đám hung thần ác sát đến nhà, lập tức giết chết bọn trai tráng, nữ tỳ thì bị bọn chúng làm nhục, cảnh tượng đáng sợ ấy, đến giờ như vẫn bày trước mắt, dù ban ngày không nghĩ, ban đêm cũng mơ thấy cảnh ấy, kẻ hạ lệnh chính là Nhạc Thừa, người nói y có đáng giết không?"

Bầu máu nóng của Hạng Thiếu Long dâng lên, mắt lộ sát cơ.

Chu Cơ cúi đầu nói, „Hôm sau ta và đứa con giả bị Triệu Mục giam lỏng, đó là thời gian ghê tởm nhất trong đời ta, lúc ấy ta đã từng lập lời thề độc, nếu sau này có thể thoát ra được, thì nhất định sẽ trả nổi nhục này."

Hạng Thiếu Long nhắc nàng, „Cơ hậu vẫn còn chưa nói người ấy là ai?"

Chu Cơ lạnh lùng nói, „Chính là Triệu Nhã!"

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Cái gì?"

Chu Cơ lạnh lùng nói, „Cái gì? Không nở ra tay à?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu rõ tại sao nàng phải vòng vo như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu, trầm giọng nói, „ả gây ra chuyện gì?"

Chu Cơ đột nhiên bật cười khúc khích, nói, „Người ta đang lừa ngươi thôi, chỉ là hận cái dáng vẻ đáng ghét không động lòng với người ta của ngươi, mới đem Triệu Nhã ra hù dọa ngươi, „ rồi mặt trở nên lạnh lùng.“Trừ chuyện này, những lời khác đều chính xác cả. Nếu có thể, hãy đem đầu Nhạc Thừa về đây cho người ta! Cứ coi như là Chu Cơ cầu xin ngươi!“

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, Hạng Thiếu Long chỉ cảm thấy đau đầu. Nữ nhân này quả thật khó ứng phó.

Tựa như trời cao kia sinh nàng ra để nàng bôn cợt đàn ông, chẳng trách nào ngay cả Triệu Mục cũng không nở giết nàng.

Chu Cơ đưa tay áo lau nước mắt, dịu dàng nói, „Hãy cẩn thận! Nếu là kẻ khác, ta sẽ hứa cho y vinh hoa phú quý, nhưng ta biết người là kẻ coi công danh như bùn đất, cho nên chỉ có thể nói lời cảm kích, nhưng nếu người có bất cứ yêu cầu gì chỉ cần nói ra, Chu Cơ nhất định sẽ tận lực."

Đột nhiên cười nhạt nói, „Ví như quả phụ Thanh xinh đẹp nhất thiên hạ, Thiếu Long có cần người ta dẫn kiến hay không, người ta không tin nàng có thể kháng cự lại mê lực của người?"

Hạng Thiếu Long không hề khách khí nhìn nàng, đứng dậy nói, „Chu hậu nếu không có gì cản dận nữa, xin lượng thứ vì thần phải về phủ chuẩn bị cho chuyến đi Hàm Đan!"

Chu Cơ buồn rầu nhìn gã rồi đứng dậy, nói với giọng hơi giận, „Con người người thật ngang ngạnh, cứ lấy chuyện đi Hàm Đan để lẫn tránh, người ta muốn không thả người đi cũng không được nữa." Rồi mỉm cười e lệ, „Nhưng ta rất thích cái dáng vẻ của người. ôi! Sau này khó có cơ hội nói hết lòng dạ của mình với người nữa."

Hạng Thiếu Long nghe mà không hề có cảm xúc gì.

Chu Cơ lên làm vương hậu vẫn chưa được bao lâu, cho nên vẫn còn giữ cái tâm thái của ngày trước. Chỉ cần thấy lúc đầu nàng có vẻ nghiêm chỉnh, nhưng sau lại lả lơi thì có thể biết được.

Dù thế nào đi nữa, hai người không thể vượt khỏi ranh giới, dù yêu thương đối phương đến mức nào, ngày sau vẫn phải giữ lại trong lòng.

Hai người im lặng không nói, Hạng Thiếu Long thi lễ rồi bước đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64: Gan Trùm Trời Đất

N

ội thị đưa Hạng Thiếu Long rời ngự hoa viên, men theo hành lang, xuyên vườn qua điện, đi ra ngoại cung.

Trên đường có các vọng gác, canh chừng rất nghiêm ngặt, bảo an rõ ràng được tăng cường hơn lần khác gã đến.

Hạng Thiếu Long thấy trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ hoàng cung đang chuẩn bị có biến cố xảy ra?

Nhớ lại Dương Tuyền quân trước tiên hại Kinh Tuấn, sau đó lại công nhiên sai người đột kích gã giữa đường phố, có thể thấy hành vi ngang ngược, cho nên nếu có mưu phản cũng chẳng kỳ lạ gì.

Vấn đề là giới quân sự nước Tần có bao nhiêu người đang đứng về phía y.

Gã đương nhiên không lo lắng.

Trong sách sử đã nói rõ ràng trước khi Lã Bất Vi bị Tần Thủy Hoàng bãi miễn, vẫn là kẻ tung hoành bất bại, mà đó là chuyện mười năm sau.

Trong khoảnh khắc, phía bên trái có tiếng tiểu Bàn vang lên, „Hạng thái phó!“

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn qua, thấy tiểu Bàn đang bước trên chiếc cầu đi tới.

Bọn nội thị và cấm vệ đều vội vàng quỳ móp xuống đất.

Hạng Thiếu Long không biết đã là thái phó, nên quỳ xuống. Tiểu Bàn kêu lên, „Thái phó miễn lễ!“ rồi nháy mắt ra hiệu.

Hạng Thiều Long cũng biết vậy, kéo y sang một góc, nhú mày hỏi, „Chẳng phải thái tử đang đi học à?"

Tiểu Bàn giận dữ nói, „Ta đã sớm biết thái phó đi ngang qua đây nên chờ mãi ở đây."

Hạng Thiều Long nói, „Thái tử có lời gì muốn nói!"

Tiểu Bàn định mở miệng thì một giọng nữ tử ngọt ngào nhưng pha chút giận dữ vang lên sau lưng hai người, „Thái tử.

Hai người có tật nên giật mình, nhìn về hướng ấy.

Chỉ thấy một nữ tử nhan sắc diễm lệ, dáng người yếu điệu, mái tóc buông dài, người mặc bộ y phục màu trắng, như một nàng tiên đang bước trên cỏ về hướng họ, tư thế rất cao quý như một nữ thần xinh đẹp từ trên trời hạ phàm. Nhất là khi đi hai ống tay áo dài phất phơ trong gió, càng tôn thêm vẻ đẹp tuyệt thế của nàng.

Nhưng điều làm cho người ta rung động là khuôn mặt của nàng, đẹp như một bức phù điêu hiếm có, hai mắt sáng ngời, có điều xương gò má hơi cao, nhưng điều đó càng làm cho mũi của nàng thẳng hơn, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ, cũng làm cho người ta nghĩ nàng là một mỹ nữ độc lập có ý chí kiên định.

Đôi chân mày nhỏ, xiên về hai bên càng tôn thêm nét đẹp cho đôi mắt của nàng.

Đôi mắt đẹp mang đầy vẻ cổ điển ấy, lần đầu tiên Hạng Thiều Long mới thấy được dù cho Hạng Thiều Long hiện giờ đối với nữ sắc đã yên lặng như mặt hồ, nhưng bất đồ cảm thấy xao xuyến lạ thường.

Nhưng lúc này nàng đã nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm khắc nhìn tiểu Bàn nói, „Không biết thì hỏi, muốn giỏi thì học, không học mà có thể nghe được, cổ kim cũng không có. Thái tử đêm ngày thấy việc phân tâm, không chuyên tâm học hành, sau này làm sao trị nước?"

Tiểu Bàn chung quy vẫn là đứa con nít, tự nhiên sợ nên nấp phía sau lưng Hạng Thiếu Long, trở thành cuộc giao phong chính diện giữa hai vị thái phó.

Bọn nội thị dẫn đường hoảng sợ lui qua một bên.

Bọn cấm vệ xung quanh không nhìn ngang liếc dọc, giả vờ không thấy.

Cầm Thanh tuy nổi giận, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như không, khí định thần nhàn, hai tay chấp sau lưng, ngửa mặt nhìn Hạng Thiếu Long, lúc này gã cao hơn nàng đến nửa cái đầu, dịu dàng hỏi, „Vị này có phải là Hạng thái phó mà thái tử Chính cả ngày đều nhắc tới hay không?"

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ đoan trang của nàng, không kịp suy nghĩ, nghiêm mặt trả lời, „Chính là Hạng mỗ, mong Cầm thái phó chỉ giáo nhiều!"

Cầm Thanh cười nhạt, „Hạng thái phó đừng khách sáo! Thái tử! Hãy bước ra cho ta, đại trượng phu dám làm dám chịu, cần phải gánh vác trách nhiệm."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Không nghiêm trọng đến thế chứ?"

Cầm Thanh mặt trở nên lạnh lùng, „Lời này của Hạng thái phó rất có vấn đề, đang học nửa chừng thì chuồn ra, vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng nếu ngày sau trở thành một vị quân chủ mà vẫn cứ như thế, làm sao xử lý việc nước non? Nếu Hạng thái phó chỉ biết dung túng thái tử, làm sao đối mặt với đại vương?"

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Xin đừng nói đến nghiêm trọng như thế. Cứ xem như tại hạ không đúng, giường cờ trắng đầu hàng được chưa?" rồi đưa tay vỗ tiểu Bàn ở sau lưng. "Thái tử Chính, nào! Hãy biểu diễn khí khái anh hùng dám làm dám chịu cho Cầm thái phó thưởng thức!"

Cầm Thanh nghe xong há hốc mồm, một vị trọng thần mà có thể nói một lời như thế giống như đang đùa cợt.

Tiểu Bàn bước ra, đứng bên cạnh Hạng Thiếu Long, người ưỡn ra, làm ra vẻ một vị đại trượng phu, khuôn mặt đang cố nhin cười, dáng vẻ rất buồn cười.

Cầm Thanh nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng vì nhin cười của tiểu Bàn, biết rõ là không thể cười, thế mà nhin không được đành bật cười khúc khích, quay mặt đi, lấy tay áo che mặt.

Tiểu Bàn không nín được nữa, ôm bụng cười.

Hạng Thiếu Long cũng buồn cười.

Bọn nội thị cấm vệ cũng len lén bưng miệng mà cười.

Cầm Thanh bỏ tay áo xuống, lộ ra khuôn mặt vẫn còn vương nét cười, nhúu đôi chân mày cong như vầng trăng mới mọc, trách nhẹ, „Cười đủ chưa!"

Tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long đều giật mình nghiêm mặt lại.

Nụ cười là rất khó khống chế, lúc ấy không những Hạng Thiếu Long và tiểu Bàn có vẻ mặt kỳ quái mà quả phụ xinh đẹp ấy cũng chẳng hay hơn gì, miễn cưỡng nghiêm mặt, trách, „Không học mà có thể biết được cổ kim xưa nay chẳng có Nhưng học mà không chuyên, cũng giống như không học. Chính thái tử phải coi lại hướng của ngày hôm nay, nếu cho rằng không thể chuyên tâm nhất trí được, Cầm Thanh chỉ còn cách từ chức thái phó mà thôi."

Tiểu Bàn vội vàng nói, „Cầm thái phó, tiểu Chính không dám nữa, sẽ không có lần sau đâu. ôi, lần này phải học thuộc thứ gì đây!"

Cầm Thanh rõ ràng làm mặt dữ nhưng trong lòng đầy tình yêu thương, thở dài nói, „Lần này chỉ cần thái tử kiểm điểm lại, được rồi, hôm nay tới đây thôi!“ rồi nhìn sang Hạng Thiếu Long, chưa kịp nói gì thì Hạng Thiếu Long quay về nàng cúi người thi lễ, động tác rất dễ coi.

Cầm Thanh ngẩn người, cúi mặt, tránh ánh mắt của gã, rồi uyển chuyển bước đi.

Hạng Thiếu Long trong lòng vui sướng.

Coi như đã đạt được tâm nguyện có thể thấy được tuyệt sắc mỹ nữ khiến gã không thất vọng. Đối với gã như thế cũng đã đủ Hạng Thiếu Long của ngày hôm nay không còn lòng hái hoa bắt bướm như trước nữa.

Hạng Thiếu Long về đến Ô phủ, nhạc phụ Ô ứng Nguyên vừa tiễn một nhóm khách, trong lòng đang rất đặc ý.

Mấy ngày hôm nay, Ô ứng Nguyên đang thực hiện chính sách ngoại giao của mình, không ngừng tặng gái đẹp và chó tốt cho người Tần, đặt một nền móng cho việc lưu lại lâu dài ở nước Tần, nếu không dù có được Tần vương và Lã Bất Vi ủng hộ, khi việc lớn không có vấn đề mà việc nhỏ bị kẻ khác khống chế, quả thật là chuyện đau đầu.

Ô ứng Nguyên là kẻ buôn bán, hiểu rõ không luận quốc tịch trên dưới, quý tộc bình dân, đều là vì cầu danh trục lợi, vì thế nhắm vào điểm này, lại thêm các thủ đoạn mềm dẻo từng bước khơi thông những chỗ ứ đọng.

Hạng Thiếu Long nghĩ ra một ý, theo Ô ứng Nguyên vào đại sảnh, ngồi xuống rồi mới kể chuyện Tiêu Nguyệt Đàm chế tạo ra những chiếc mặt nạ, nói, „Con vốn định giả thành thương nhân đến Hàm Đan, rồi bất ngờ bắt

Triệu Mục về, nhưng những chiếc mặt nạ này khiến tiểu tể càng tin tưởng hơn, quyết ý phóng tay một phen."

Ô ứng Nguyên là một người tinh minh, cười nói, „Tiền tài tuyệt không có vấn đề gì, nếu so sánh, Lã tướng công cũng chẳng phải là đối thủ của chúng ta." Rồi hạ giọng nói, „Có cần ta chọn một số vũ cơ để cho con đi tặng không?" nói rồi gượng cười, „Ta thật hồ đồ, bọn chúng sẽ tiết lộ thân thế của các con mất."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng ta vô sỉ đến mức nào cũng không xem nữ nhân là hàng hóa rồi tặng qua tặng lại, cười nói, „Con chỉ cần một bày chiến mã thuộc hàng nhất lưu."

Ô ứng Nguyên hơi ngạc nhiên, „Con chuẩn bị đánh một trận lớn à?"

Hạng Thiếu Long nói, „Nhạc phụ quả thật làm một mà được ba, con thật lòng muốn diệt trừ Hiếu Thành vương và Triệu Mục, để giải mối hận trong lòng."

Ô ứng Nguyên thở dài nói, „Hiền tể là một kẻ gan lớn nhất mà ta từng thấy, nhưng chiêu này của con, chắc chắn sẽ thành công. Khi Ô gia chúng ta rời nước Triệu đã hạ độc toàn bộ mục súc, khiến cho người Triệu giờ đây đang rất cần chiến mã, nếu con mang chiến mã đến giao dịch với chúng, đảm bảo chúng sẽ đón chào con."

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu tể không đơn giản buôn bán với bọn chúng, mà phải buộc chúng để cho tiểu tể mở lại mục trường ở nước Triệu cho Ô gia. Nhạc phụ đã quen thuộc với nghề này, chúng ta dùng thân phận gì để xuất hiện mới có thể lấy được lòng tin của người Triệu?"

Ô ứng Nguyên nhíu mày một lúc rồi vỗ án nói, „Ta nghĩ ra rồi, ở vùng hạ thủy nước Sở có một người nuôi ngựa nổi tiếng, tên gọi mã si* Đồng Khuông. Nguyên nhân ta nhớ lại người này là bởi y vốn là người nước Triệu, vì phụ thân là Đồng Bình mắc tội nên cả nhà phải chạy sang nước

Sở, Đồng Bình vốn được làm một chức quan nuôi ngựa, nhưng không biết làm thế nào bị người Sở chèn ép, sau khi chức quan bị mất thì quy ẩn, chuyên tâm nuôi ngựa. Thiệu Long có nên giả mạo thành hậu nhân của y, một là khẩu âm không có vấn đề, hai là chưa bao giờ có ai gặp Đồng Khuông, lại có thể phối hợp với thân phận là người nước Sở, Triệu Mục tin rằng con chính là gián điệp người Sở phái đến giúp y. Ta quả thật chẳng nghĩ ra được ai thích hợp hơn tên Đồng Khuông ấy nữa."

Hạng Thiệu Long cả mừng nói, „Quả thật không thể lý tưởng hơn nữa, nhạc phụ hãy chọn ra mười thớt chiến mã chưa đánh dấu để tiểu tể trở thành một khách buôn ngựa."

Ô ứng Nguyên vỗ vai gã nói, „Mười thớt chiến mã làm sao người ta tin được, ít nhất phải vài trăm đến một ngàn mới được, vả lại cũng cần phải có dấu hiệu, đương nhiên không phải chữ Ô mà là chữ Đồng, việc ấy hãy để ta lo."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Chuyện này chỉ có thể để một mình Lã Bất Vi biết, nếu để người Tần phát giác, nói không chừng tin này sẽ bay về nước Triệu thì sẽ hỏng mất."

Ô ứng Nguyên lắc đầu nói, „Chuyện này tốt nhất cả Lã Bất Vi cũng giấu, mới không thể có sơ suất, hãy yên tâm!

Chúng ta sẽ không đuổi mấy trăm thớt chiến mã ra khỏi quan ải nước Tần, chỉ cần mấy ngày là ta có thể sắp xếp ổn thỏa, tuyến đường cũng phải sắp xếp lại, người Triệu mới tin các con đến từ nước Sở."

Hạng Thiệu Long quả thật cảm thấy hấp dẫn, thú vị, bàn bạc với y hồi lâu rồi mới về Ẩn Long Cư.

Khi ngang qua nhà Đổng Dực, bỗng nghe có tiếng đao kiếm giao nhau, Thiệu Long ngạc nhiên lắm, rồi cũng bước vào Bọn thị nữ chỉ điểm mới vào sân sau tìm Đổng Dực, thì ra Đổng Dực và Thiệu Lan đang đấu kiếm.

Đặng Dực thấy Hạng Thiệu Long thì mừng rỡ, kéo Hạng Thiệu Long ra một bên, vui mừng nói, „Đêm qua thật hạnh phúc, bao nhiêu đau khổ u uất mấy tháng nay đã không còn nữa, giờ đây chỉ mong Thiện Lan sinh cho ta một đứa con để tiếp nối hương hỏa Đặng gia, tránh cho ta trở thành tội nhân của họ Đặng."

Hạng Thiệu Long nhin không được cười lớn.

Đặng Dực đỏ mặt, dánh vẻ bức bối nói, „Nếu người còn cười ta, ta sẽ đại chiến một trận với người."

Hạng Thiệu Long cười càng lớn hơn.

Chỉ thấy Đặng Dực lắc đầu.

Hôm sau Hạng Thiệu Long cùng bảy mỹ nữ, dẫn theo Kinh Tuấn, Đặng Dực, Ô Trác và những gia tướng tinh nhuệ nhất của Ô gia ra mục trường ở vùng ngoại ô.

Những chuyện chuẩn bị cho chuyến đi Triệu, toàn do Ô ứng Nguyên và Đào Phương phụ trách.

Hạng Thiệu Long bị bọn mỹ nhân bám riết, còn Đặng Dực thì lo huấn luyện“bộ đội đặc chủng" cho Ô gia, mười lăm ngày sau Đào Phương đến mục trường ấy thông báo cho họ biết chuyến đi đã được sắp xếp ổn thỏa.

Trong sảnh đường ở căn nhà lớn nhất của mục trường, mọi người tập trung lại để nghe tin tức mới nhất về Hàm Đan.

Đào Phương nói, „Hàm Đan bỗng nhiên náo nhiệt hơn, không biết là nguyên nhân gì, Long Dương quân của nước Ngụy và đại thần có quyền thế của nước Hàn là Bình Sơn hầu Hàn Sấm đều đến Hàm Đan, nhất định có

mưu đồ, lại nghe đặc sứ của nước Tề không biết trong thời gian ngắn đã lần đi đâu mất."

Hạng Thiệu Long và bọn Đổng Dực nhìn nhau, đều nghĩ tới vấn đề không hay.

Đổng Dực là kẻ lão luyện, sớm đã biết được điều này, than rằng, „Nếu nước Sở cũng phái sứ giả đến, tuy nói không chừng sẽ lộ trần thân phận giả hiệu của chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể đánh lừa Triệu Mục là theo lời yêu cầu của y mà đến đánh cắp Lỗ Công bí lục."

Đổng Dực cười lạnh lùng, đưa bàn tay thành cương đao, làm ra động tác chém xuống, nói, „Cần biết rằng nước Sở xa nước Triệu nhất, nếu hành động mau chóng thì sẽ có cơ hội trước khi sứ nước Sở đến Triệu, trước tiên hãy trừ khử y."

Ô Trác cười, „Chuyện ấy cứ giao cho tại hạ, chúng ta sẽ phái người liên lạc với Triệu Mục, để y băm cáo với Hiếu Thành vương trước, khiến cho người Triệu mở lớn cổng thành mà đón chúng ta."

"Triệu Mục và tên hôn quân ấy đã làm lành với nhau rồi ư?" rồi quay sang Đào Phương hỏi.

Đào Phương than, „Hiếu Thành vương quả là một tên hôn quân không hơn không kém, nghe tin trong cung truyền ra, gã vô sỉ Triệu Mục ấy quý ở ngoài cung của y đến nửa đêm thì được y tiếp kiến, trong chốc lát thì dính nhau như keo."

Rồi quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Triệu Nhã quả là kẻ lăng lơ thành thói, giờ đây nết cũ lại quay về, chung chạ cùng bọn tuần nam, trở lại lối sống phóng đảng như trước."

Hạng Thiệu Long im lặng không nói, Đào Phương nhắc tới chuyện này là để gã không còn suy nghĩ gì nữa. ôi! Cần phải dạy cho ả tiện nhân này một

trận thì mới hả cái giận trong lòng của gã. Đến đây, gã chột nghĩ lẽ nào mình đối với ả chưa dứt tình, nếu không sao nghe chuyện này thì lại sinh hận đến thế?

Đào Phương nhú mày nói, „Bọn chúng rốt cuộc là có mưu đồ gì?"

Kinh Tuấn nói, „Đương nhiên là đối phó nước Tần chúng ta."

Đặng Dực ngạc nhiên, „Tiểu Tuấn, người trở thành người Tần thật nhanh!"

Kinh Tuấn hơi lúng túng nói, „Không ổn sao?"

Đào Phương cười, „Sao lại không ổn, Đặng Dực đại ca của người chẳng qua là chưa quen thôi!"

Đặng Dực lắc đầu gượng cười, không nói gì.

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng quan niệm của thời này đối với quốc gia nhạt nhẽo hơn gia tộc, hơi giống người của thế kỷ XXI làm việc ở các công ty lớn, nếu cảm thấy không có tương lai mà bản thân lại có chút tài năng thì lập tức đến công ty khác để làm việc.

Hạng Thiệu Long hỏi Đào Phương nói, „Tình thế của Lã Bất Vi ở nước Tần có gì thay đổi?"

Đào Phương hơi suy nghĩ rồi chậm rãi nói, „Lã tướng quốc giờ đây chỉ thiếu quân công, nhưng y không dám sơ suất, sợ người Tần không hợp tác thì nguy to, vậy thì những ưu thế y có được nhờ Thiệu Long sẽ trôi theo dòng nước mất."

Hạng Thiệu Long cười khở trong lòng. Chuyện này gã e rằng khó mà giúp được, tuy bảo rằng trong thời đại chiến tranh này, ta không xâm lược người, người cũng xâm lược ta, nhưng nếu buộc gã cầm quân đánh thành cướp đất, giết người phóng hỏa, thì gã không thể làm nổi.

Mọi người bàn bạc hồi lâu rồi quyết định ngày mai Ô Trác sẽ lên đường ngăn cản sứ giả nước Sở đến Triệu.

Hai mươi ngày sau, khi Kinh Tuấn hồi phục trở lại hoàn toàn, mọi người lập tức bí mật lên đường, ra khỏi quan ải nước Tần thì đi một vòng lớn từ nước Tề vào Triệu.

Suy nghĩ của Hạng Thiệu Long so với trước kia đã chu toàn hơn. Trước tiên phái sứ giả đến biên phòng nước Triệu đưa văn thư cho Triệu vương, trong chốc lát thành của Triệu vương chiêm trống âm ỉ, cửa thành hạ cầu treo xuống, khoảng vài trăm quân Triệu xếp hàng chỉnh tề đón chào họ.

Đặng Dực hạ lệnh, ba trăm tinh binh đoàn của Ô gia đóng giả thành người chăn ngựa, hạ trại ở ngoài thành chờ người Triệu. Lãnh tướng của Triệu đem quân đến là thủ tướng Địch Biên, tuổi khoảng ba mươi, người thấp nhỏ, mặt mũi lạnh lẽ, thái độ rất nhiệt tình, vừa gặp đã cười hà hà, „Tên của Đồng tiên sinh như sấm gõ bên tai, hôm nay được gặp, còn gì hay bằng."

Sau mấy lời khách sáo, Hạng Thiệu Long, Đặng Dực và Kinh Tuấn đưa y đến xem một ngàn thốt ngựa, Địch Biên là một chiến tướng, tự nhiên biết xem hàng, đứng ở ngoài chuồng ngó vào, ngạc nhiên nói, „Chiến mã này rất tốt, còn hơn những thốt ngựa của tể quốc mà trước kia Ô gia nuôi dưỡng."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy buồn cười, sau mấy câu khiêm nhường thì sai người dắt một con tốt nhất ra tặng cho Địch Biên.

Không cần nói Địch Biên càng tỏ vẻ thân mật hơn, vội vàng mở cửa thành, sai người đưa ngựa vào thành, vừa đi vừa nói, „Đai vương biết Đồng tiên sinh từ nước Sở đến nên rất vui mừng, nhất là tể quốc đang nóng lòng cần chiến mã, tiên sinh đến thật đúng lúc."

Hạng Thiếu Long và bọn hai người Đăng, Kinh nhìn nhau, đều biết Ô Trác đã thành công, khơi thông được mắt xích Triệu Mục.

Đêm ấy Địch Biên thiết yến khoản đãi, trong buổi tiệc lại hỏi chuyện nước Sở, bọn họ cứ theo những câu chuyện đã đặt sẵn mà ung dung trả lời.

Sáng hôm sau Địch Biên sai một tên lãnh quân đưa bọn họ về Hàm Đan, ngày đi đêm nghỉ hai mươi ngày sau, Hạng Thiếu Long đã về đến nơi đã khiến cho gã đau lòng đứt ruột.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 65: Quay Về Hàm Đan

H

àm Đan vẫn như xưa.

Người đón tiếp “bạn cũ” là đại phu Quách Khai và Địch Dẫn, đó chính là Ô Trác cải trang mà thành.

Sau khi chào hỏi, mọi người xua đàn ngựa vào trong thành Hàm Đan.

Quách Khai cười ngựa sánh vai cùng Hạng Thiệu Long, cười nói, „Đại vương thấy tiên sinh thân sở nước Sở mà lòng hướng về triều, rất vui mừng, đêm nay sẽ thiết yến tại hoàng cung để khoản đãi tiên sinh.”

Hạng Thiệu Long lòng tràn trề cảm xúc khi nhìn thấy cảnh xưa, hạ thấp giọng, buông từng chữ nói, „Đại vương có thể biết được tâm tình của tiểu nhân, quả thật khiến cho tiểu nhân cảm động. Than ôi! Kẻ mất nước cứ trôi lênh bênh như lục bình không rễ, nỗi khổ trong lòng quả thật người ngoài không biết được.”

Quách Khai hơi nghiêng người sang, nói, „Nghe Địch tiên sinh nói Đồng tiên sinh đang định làm ăn lớn, không biết đã hiểu rõ tình thế ở đây chưa?”

Hạng Thiệu Long giả vờ dửng dưng thô lỗ chân thành, nói, „Tiểu nhân chỉ biết nuôi ngựa, những thứ khác thì một khiêu cũng chẳng thông, mong Quách đại phu chỉ điểm giùm cho, tiểu nhân tuyệt không quên ân điển của đại nhân.”

Sách lược lần này là phải giả vờ ngu xuẩn và khờ khạo để ứng phó với hạng xảo quyệt như Quách Khai.

Quách Khai ha ha cười lớn rồi nghiêm mặt nói, „Không biết vì cớ gì Quách mỗ vừa thấy tiên sinh thì trong lòng thích thú, chỉ điểm thì không dám, Quách mỗ sẽ tận lực giúp đỡ tiên sinh hoàn thành tâm nguyện."

Hạng Thiệu Long giả vờ đáng vẻ rất cảm kích, nói, „Có đại phu chiếu cố tiểu nhân, tiểu nhân quả thật đã an tâm.

Không biết tiểu nhân phải chú ý những điều gì?"

Quách Khai nói với ngữ điệu không gì thành khẩn hơn, „Đại vương đã sai hạ quan chỉ điểm cho tiên sinh. Nhưng Hàm Đan có hai người, tiên sinh cần phải cẩn trọng đề phòng, nếu không, không những tâm nguyện khó thành mà nói không chừng sẽ có họa bất trắc, gặp phải vận mệnh giống như họ ô."

Hạng Thiệu Long giả vờ điệu bộ kinh hãi, hỏi, „Tiểu nhân và người khác không thù không oán, cớ gì có người hại tiểu nhân? trong lòng lại cười thầm.

Quách Khai tưởng gã là hạng lỗ mãng nơi thảo dã, suy nghĩ đơn thuần, có thể dùng phương pháp trực tiếp này để lôi kéo, hòng làm nản lòng gã, để y mất sức thao túng.

Từ đó có thể thấy Triệu vương chuẩn bị dùng gã để thay cho họ ô, mới khiến cho Quách Khai thấy được gã có giá trị lợi dụng.

Quách Khai nhìn bốn phía, những người xung quanh đều cách xa, rất an toàn, rồi mới hạ giọng xuống nói, „Người thứ nhất phải cẩn trọng là Quách Tùng, người này không muốn một Ô Thị Lô khác xuất hiện."

Hạng Thiệu Long gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lời Quách Khai không phải là vô lý, đó gọi là một núi không thể có hai cọt. Nhưng“Đồng Khuông" này muốn trở nên giàu có hùng mạnh như Ô

Thị Lô ngày ấy e rằng mấy đời cũng đừng hòng làm được. Cho nên Quách Khai vẫn chỉ dọa suông mà thôi.

Quách Khai nói tiếp với vẻ thần bí, „Người thứ hai cần phải chú ý là Cự Lộc hầu Triệu Mục."

Hạng Thiếu Long không khỏi bất ngờ kêu lên, „Cái gì?"

Trong chốc lát y đã hiểu ra Quách Khai không muốn chịu thua Triệu Mục, đang tìm cách lật ngã y. Nhưng Quách Khai để lộ tâm sự trong lòng của mình cho người ngoài biết, quả thật có chút không cẩn thận, cho nên Hạng Thiếu Long không khỏi nghi ngờ.

Lúc này đã đến tân quán, nơi tiếp đón họ, điều bất ngờ đây chính là Chết Tử phủ ngày trước giam lỏng Chu Cơ và Doanh Chính giả.

Quách Khai mỉm cười, không nói gì, đưa họ vào trong phủ.

Quách Khai lại nói một hồi những lời hay ý đẹp, nhận lễ vật một ngàn thốt ngựa tốt ấy rồi mới về cung phục mệnh.

Mọi người vào trong nội sảnh nghe Ô Trác báo cáo tình hình. Ô Trác hít một hơi rồi nói, „Chúng ta quả thật may mắn, người Sở quả nhiên có phái sứ tiết, may mà đã bị ta tóm gọn, lại còn được rất nhiều tài liệu quý giá."

Đặng Dực hiểu ý, nói, „Đại ca vất vả rồi!"

Trong năm anh em kết nghĩa ấy, Ô Trác đứng đầu nên trở thành đại ca. Tiếp theo là Hạng Thiếu Long và Đặng Dực, sau đó mới đến hai vị tiểu đệ là Vương Tiễn và Kinh Tuấn.

Ô Trác gật đầu nói, „Quả thật rất vất vả, tuy nhiên khi bắt sứ nước Sở đặt bẫy và mai phục, đã mất năm anh em, bị thương mười người, nhưng đó là điều khó tránh."

Hạng Thiều Long có thể tưởng tượng ra tình thế nguy hiểm lúc ấy, nói, „Có biết tại sao chúng đến Hàm Đan không?"

Ô Trác nói, „Cách thăm vắn mặt mỗi của tam đệ thật hữu dụng, tên sứ tiết Bạch Định Niên ấy chịu không quá ba ngày thì đã khai ra tất cả, té ra chuyện này có liên quan đến Đông Châu quân."

Ai nấy đều biến sắc.

Từ bảy trăm năm trước do Võ vương Cơ Xương, Châu Công đặt ra chế độ phong hầu kiến địa, có thể mượn hình ảnh của một đại gia đình sống cùng nhau truyền đời để hình dung.

Gia đình ấy đầu tiên do một thủy tổ tài cán, dẫn dắt mấy đứa con, đồng tâm hiệp lực với nhau, tạo ra một đại gia tộc lấy tông tộc họ Cơ làm trung tâm, giữa thiên tử và các chư hầu khác họ, quá nửa là có quan hệ thân thích.

Cả tổ chức phong hầu kiến quốc này, đều lấy gia tộc làm xương sống.

Chỉ từ điểm này suy luận, thì sẽ biết sự tan rã của đế quốc chỉ là vấn đề thời gian. Nguy cơ có hai điều, đầu tiên là chế độ con trưởng kế thừa, một khi truyền cho kẻ không có tài cán, thì sẽ làm cho mọi người xa rời, Châu U vương là một ví dụ rõ nhất.

Tiếp theo là mối quan hệ mật thiết giữa các bên, sau nhiều đời thì xa dần, mà dân số ngày càng tăng, đất đai ngày càng hẹp, khó tránh xuất hiện tình cảnh tranh đoạt, giành giật lẫn nhau.

Thế cuộc loạn lạc vừa xuất hiện, không ai đủ sức để ngăn cản sự vận chuyển tự nhiên của bánh xe lịch sử. Một khi vương thất đã mất đi khả năng khống chế chư hầu, lập tức sẽ rơi vào cục diện quần hùng cát cứ.

Mà sự xâm nhập của ngoại tộc khiến cho Chu Bình vương phải chuyển về phía đông, từ đó đã tạo ra một cơ hội.

Danh phận vua tôi trên dưới lúc đầu được tạo ra bởi quyền lực, một khi quyền lực đã mất thì danh phận chỉ như con hổ giấy, quyền thống trị của nhà Châu đã bị tan rã toàn diện. Nhưng sự tan rã ấy xuất hiện dần dần, không phải là một sớm một chiều.

Trước khi có chuyện tam gia phân Tấn, chư hầu quan hệ với nhà Chu vẫn nhớ đến tình xưa, vẫn kiêng dè, tuy ngang ngược nhưng không quá đáng.

Cho nên Bình vương chuyển về phía đông, trong ba trăm năm ấy về đại thể vẫn có thể duy trì được sự tôn trọng và kiêng nể của chư hầu đối với nhà Châu về mặt tinh thần.

Từ sau chuyện ba nhà phân Tấn, vẫn chưa xuất hiện tình trạng các đại phu soán đoạt hoặc tiếm vị của vua. Nhưng sau khi phân Tấn, địa vị của nhà Châu càng yếu hơn, uy nghiêm càng giảm. Nhưng Đông Châu quân vẫn là cộng chủ về mặt danh nghĩa của các chư hầu.

Giờ đây Đông Châu quân nắm vào tâm lý sợ Tần của các nước, đánh một đòn cuối cùng, quả thật không thể coi thường Ô Trác tiếp tục nói, „Lần này mặt sứ Đông Châu phái đến là Cơ Trọng, nếu y có thể xúi dục Tề, Sở, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn, sáu nước liên minh, tình thế nước Tần sẽ rất xấu, mà xem ra cơ hội thành công tương đối lớn."

Đặng Dực quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Chúng ta phải tìm cách phá hoại chuyện này, nếu không Lã Bất Vi sẽ khó giữ địa vị tướng quốc của y."

Hạng Thiệu Long suy nghĩ rất nhiều.

Lời Đặng Dực rất có lý. Nói cho cùng địa vị tướng quốc của Lã Bất Vi đều là nhờ Trang Tương vương mà có, không hề vững chắc. Còn người Tần rất

coi trọng quân công, nếu sáu nước liên quân, cuộc chiến này chỉ thua chứ không thắng, lúc ấy Trang Tương vương cũng khó bảo vệ nổi Lã Bất Vi.

Nếu Lã Bất Vi bị lật đổ, Ô gia của bọn họ đừng mong đứng vững tại nước Tần, thiên hạ tuy lớn, nhưng xem chừng Ô gia vẫn không có chỗ an cư.

Sự việc vốn đơn giản mà bỗng chốc trở nên phức tạp, phiền toái đến thế.

Kinh Tuấn cuối cùng tìm được cơ hội chen vào, nói, „Yên, Triệu không phải đang đánh nhau ư? Tại sao lần này lại có phần của người Yên nữa?"

Đằng Dực nói, „Mấy trăm năm nay giữa các chư hầu thường thoát đánh thoát hòa." Rồi nghiêm mặt nói, „Tiểu Tuấn nên nhẫn nại thì hơn, không nên đi tìm Triệu Chi của người trong lúc này, nếu không sẽ lộ bí mật thì chúng ta đừng hòng sống sót rời khỏi Hàm Đan."

Kinh Tuấn lặng yên rồi gật đầu, nhưng ai cũng đều thấy vẻ không cam tâm của gã.

Hạng Thiệu Long nói, „Tình hình phía Triệu Mục thế nào?"

Ô Trác nói, „May mà chúng ta bắt được sứ tiết của người Sở phái đến, nếu không lần này sẽ hổ nặng. Té ra Triệu Mục là con thứ năm của Xuân Thân quân nước Sở, tên Bạch Định Niên này là người của Xuân Thân quân phái đến liên lạc với Triệu Mục, lại còn mang theo mật hàm do chính tay Xuân Thân quân viết, chúng ta khỏi cần hỏi han nhiều."

Đằng Dực cười nói, „Đại ca đương nhiên sẽ giao bản khác cho tên gian tặc ấy chứ?"

Ô Trác cười nói, „Điều đó tất nhiên, mật hàm này nội dung đơn giản, chỉ là bảo Triệu Mục hãy tin tưởng Bạch Định Niên, hợp tác với y, còn hợp tác làm gì, không hề viết ra. Vì thế ta đã làm giả một dấu ấn theo như trên bức

thư, viết thành một bức khác, giao cho Triệu Mục, giờ đây xem ra y rất tin tưởng chúng ta."

Hạng Thiệu Long trong lòng chợt nghĩ ra một ý nói, „Bức mật hàm ấy vẫn còn ở đây chứ?"

Ô Trác nói, „Thứ hữu dụng như thế ta làm sao bỏ qua, ngay cả tên sứ nước Sở ấy ta cũng giữ lại, giam lỏng ở một nơi bí mật ở Hàm Đan. Lần này Triệu Mục chắc chắn sẽ gặp khó khăn đây."

Hạng Thiệu Long cả mừng, bốn huynh đệ thương lượng một hồi lâu rồi mới an tâm vào hoàng cung dự tiệc.

Trên đường Hạng Thiệu Long nhớ lại cuộc quyết chiến với Liên Tấn trong hoàng cung lần ấy, trong lòng không khỏi cảm khái.

Chuyện đời khó mà ngờ được.

Lúc ấy đâu ngờ ngày này của hai năm sau, gã có thể dùng một vỏ bọc khác, một tâm trạng hoàn toàn khác đi gặp Triệu vương.

Hạng Thiệu Long và ba huynh đệ kết bái hiên ngang tiến vào cung môn.

Cấm vệ quân đã bày trận thế phía trước quảng trường điện chính để đón chào, nhạc tấu vang lừng, không khí rất náo nhiệt Bọn Hạng Thiệu Long không ngờ được đón tiếp nồng nhiệt như vậy, cũng biết Triệu vương rất coi trọng chuyến“quay về" của họ.

Một tên tướng thúc ngựa ra, cao giọng hô những câu đón chào, đó chính là kẻ đứng đầu cấm vệ quân Thành Tư.

Hạng Thiệu Long cũng giả vờ đối đáp mấy câu rồi sánh vai cùng y vào trong cung.

Thành Tư cười thân thiết nói, „Không biết vì sao mặt tướng lần đầu tiên gặp tiên sinh mà như có cảm giác đã quen.

Tiên sinh rất giống một người mà mặt tướng quen biết, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai."

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm lo, biết mình dù đã thay đổi dung mạo, nhưng hình thể vẫn như vậy, lời nói và cử chỉ đôi lúc để lộ sơ hở khiến Thành Tư nhớ lại gã.

Rồi Hạng Thiếu Long nói với giọng trầm trầm, tiết tấu chậm rãi, „Thành binh vệ không cần phải ngạc nhiên, bĩ nhân cũng thường có cảm giác như thế, chính là lần đầu tiên gặp nhau nhưng giống như đã từng quen biết."

Thành Tư gật đầu, „Chắc là thế!"

Lúc này đã đến quảng trường trước điện Ngọc Hoa trong nội cung, Thành Tư xuống ngựa trước rồi đến bọn Hạng Thiếu Long.

Hai bên bậc cấp dẫn lên điện Ngọc Hoa có mấy chục tên cấm vệ cầm mâu đứng nghiêm, tên gian tặc Triệu Mục cùng Nhạ Thừa, Quách Khai cùng bước xuống đón chào.

Hạng Thiếu Long thấy cảnh này mà trong lòng than thầm, không ngờ tên hôn quân Hiếu Thành vương đã bị bọn họ dạy cho một bài học mà vẫn coi trọng Triệu Mục.

Triệu Mục từ xa đã cười nói oang oang, „Bốn nhân là Cự Lộc hầu! Tiên sinh đến thật hay, đại vương đang nóng lòng chờ đợi."

Hạng Thiếu Long làm ra vẻ hoảng sợ, cung kính nói, „Để đại vương chờ đợi, tiểu nhân sao gánh vác nổi."

Triệu Mục bước tới trước, hai tay nắm lấy tay gã, nhìn gã rồi mỉm cười, „Đại vương đã tận mắt thấy chiến mã của tiên sinh đưa đến, rất hài lòng. Đại Triệu chúng tôi được tiên sinh giúp đỡ, chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn."

Hạng Thiệu Long thấy Triệu Mục không nhận ra nên cũng yên tâm, vui vẻ nói, „Hôm nay có thể giúp đại vương vui mừng, tiểu nhân cảm thấy không uổng chuyến này." Đồng thời cũng nhìn Quách Khai.

Triệu Mục thân mật giới thiệu gã cùng Nhạc Thừa, Hạng Thiệu Long lại giới thiệu hai người Kinh, Đằng, sau mấy câu khách sáo thì mọi người bước vào trong nội điện.

Vừa bước vào cửa cung, thị vệ đã xếp hàng chỉnh tề đón chào, tiếng nhạc lại tấu lên vang lừng.

Bọn Hạng Thiệu Long và ba người Triệu Mục quỳ xuống.

Triệu vương cười ha ha, rời khỏi chỗ ngồi, bước xuống đài, dáng vẻ vội vã, đỡ Hạng Thiệu Long đứng dậy, giọng vui mừng thân thiết nói, „Đồng tiên sinh là khách quý của quả nhân, không cần dùng lễ quân thần." Rồi quay sang bọn Đằng Dực nói, „Mời các vị đứng dậy."

Hạng Thiệu Long đứng dậy, Kinh Tuấn phía sau bật khóc òa lên, mọi người kể cả bọn Hạng Thiệu Long đều ngạc nhiên.

Kinh Tuấn đang cúi đầu khóc rất lớn, phục người dưới đất không chịu đứng dậy, tức tưởi nói, „Tiểu nhân đã thất lễ, nhưng nhìn thấy thiếu chủ cuối cùng có thể quay về được quê hương, hoàn thành tâm nguyện bao nhiêu năm nay, khiến tiểu nhân xúc động đến nỗi..." rồi khóc rống lên.

Bọn Hạng Thiệu Long trong lòng đều khen hay, không ngờ Kinh Tuấn lại có bản lĩnh muốn khóc là khóc này, nếu bọn họ chẳng phải trong lòng đã có

tính toán trước, sẽ tưởng rằng y quả thật cảm động đến nỗi không ngăn được nước mắt.

Triệu vương đương nhiên không hoài nghi, bước đến đỡ Kinh Tuấn dậy an ủi mấy câu, rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Đồng tiên sinh có nô bộc trung thành như thế này khiến cho quả nhân khâm phục vô cùng."

Hạng Thiếu Long lúc này mới có cơ hội nhìn toàn cảnh trong điện.

Triệu vương hậu Hàn Tinh cũng dự tiệc, được xếp ngồi phía sau về bên phải Hiếu Thành vương, đang nhìn chăm chăm mình. May mà vẻ mặt không lộ vẻ tò mò, quả thật mù không thể nhìn ra được sơ hở nào.

Bọn tay chân Triệu vương được xếp ngồi bốn chiếu, mỗi người một chiếu, vẫn còn có một chiếu trống, không biết kẻ nào lớn gan đến thế, cả tiệc của Triệu vương mà cũng dám đến trễ. Miệng thành khẩn nói, „Bọn tiểu nhân tuy ở nước khác đã lâu nhưng lúc nào cũng muốn về nước góp sức, nhưng vì mối quan hệ với Ô Thị Lô, lại e..."

Triệu vương lạnh lùng hừ một tiếng, ngắt lời gã, „Đừng nhắc tới con người ấy nữa, hãy yên tâm! Hiếm có một người có lòng dạ như tiên sinh, từ hôm nay trở đi hãy yên tâm nuôi ngựa cho quả nhân, quả nhân sẽ không bạc đãi tiên sinh."

Bọn Hạng Thiếu Long vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Khi đang nhập tiệc, bọn thị vệ ngoài cửa hô to, „Nhã phu nhân đến!"

Bọn Hạng Thiếu Long giật mình, đều quay đầu nhìn ra cửa.

Triệu Nhã ngoại trừ vẻ mặt buồn bã, vẫn rất xinh đẹp, dáng vẻ vẫn như trước, người mặc bộ y phục màu trắng thêu hoa văn, thướt tha bước vào điện như một cánh bướm.

Hạng Thiếu Long nhớ lại tình cũ, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Ánh mắt Triệu Nhã đến chỗ Hạng Thiếu Long thì người hơi run, đứng lại.

Bọn Hạng Thiếu Long trong lòng đều bảo không hay.

Triệu Nhã không giống như bọn Hiếu Thành vương và Triệu Mục, đối với kẻ đã sớm tối có nhau, quẩn quít xác thịt, chỉ cần dựa vào trực giác nhạy bén của nữ nhân đối với tình lang thì có thể cảm nhận được những điều mà kẻ khác không biết. May mà bọn Hiếu Thành vương, Tinh vương hậu vẫn tưởng người đàn bà phóng đảng có tiếng này vừa ưa thích Hạng Thiếu Long nên có vẻ kỳ lạ như thế, cười ha ha nói, „Vương muội lại đến trễ, chốc nữa sẽ phạt muội ba chén, hãy đến ra mắt Đồng tiên sinh."

Triệu Nhã bình tĩnh trở lại, nhìn Hạng Thiếu Long với vẻ nghi hoặc rồi đột nhiên sầm mặt, quỳ xuống trước Triệu vương thi lễ rồi mới đứng dậy chào Hạng Thiếu Long, „Triệu Nhã xin ra mắt Đồng tiên sinh."

Bọn Hạng Thiếu Long thở phào, ngồi vào chiếu tiệc.

Bọn họ ngồi vào bốn chiếu, bên kia là Triệu Mục, Triệu Nhã, Nhạc Thừa và Quách Khai.

Khi bọn thị nữ đem rượu thịt lên, một đội gồm hơn ba mươi tên vũ cơ yếu điệu chạy vào, múa may theo tiếng nhạc vang lừng.

Triệu Nhã ngồi vào chiếu tiệc mà vẫn cứ cúi mặt, vẻ mặt rất đau khổ, xem ra hình như nhớ lại chuyện xưa.

Múa xong chủ khách mời rượu nhau.

Triệu Mục không chịu tha cho Triệu Nhã, nhắc lại chuyện phạt ba chén, buộc ả uống cạn ba chén.

Lúc này Triệu Nhã hơi say, mím cười lả lơi, Hạng Thiếu Long tuy nhìn thấy nhưng chỉ cảm thấy tức giận. Khi mỹ nữ ấy trở nên lả lơi, không người đàn ông nào không cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Nhất là ả đã quay về dáng vẻ phóng đảng ngày trước, liếc mắt đưa tình cùng bọn người có mặt. Đổng Dực và Ô Trác thì chẳng sao, Kinh Tuấn thì đã sớm chìm trong sóng tình, cứ nâng ly cùng ả.

Sau một hồi, Triệu vương hỏi Hạng Thiếu Long, „Tiên sinh chuẩn bị mở mang sự nghiệp như thế nào?"

Hạng Thiếu Long vẫn với giọng khàn khàn chậm rãi ấy, „Tiểu nhân chỉ đi trước một bước, vẫn còn mấy bầy chiến mã và ngựa giống đang trên đường chuyển đến đây, sự việc không thể chậm trễ được, ngày mai tiểu nhân sẽ ra ngoài thành quan sát, xem nơi nào có địa điểm thích hợp thì sẽ mở mục trường."

Triệu vương mừng rỡ nói, „Thế thì tốt quá!"

Triệu Nhã đưa mắt liếc Hạng Thiếu Long nói, „Gia quyến của tiên sinh cũng sẽ đến cùng lúc chứ?"

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ lả lơi của ả, trong lòng không vui, lạnh nhạt nói, „Đội sắp xếp mọi thứ xong, tiểu nhân sẽ sai người quay về rước họ."

Nhạc Thừa ngạc nhiên hỏi, „Đồng tiên sinh làm cách nào mà đưa gia quyến về đây, không sợ người Sở nghi ngờ sao?"

Hạng Thiếu Long ung dung trả lời, „Mục trường của tiểu nhân ở biên giới Sở Ngụy, chỉ cần mỗi năm cống cho người Sở năm trăm chiến mã và năm ngàn mục súc, người Sở sẽ không hỏi chuyện của tiểu nhân. Trước khi đến đây, tiểu nhân đã sớm có sắp xếp, khiến cho bọn họ trong thời gian ngắn sẽ không phát hiện được điều gì."

Triệu vương ha ha cười lớn, „Đêm nay không bàn chính sự, chỉ nói gió trăng, nào! Tiên sinh hãy xem đây." Nói rồi vỗ tay, tiếng nhạc tấu lên.

Khi mọi người đang giương mắt lên nhìn, bốn ả vũ cơ đã ra tới điện.

Bọn họ không chỉ múa hay hơn cả đám vũ cơ lúc này mà sắc đẹp còn hơn đến muôn phần, tay cầm trường kiếm, múa may chấp chới, thoắt ẩn thoắt hiện. Nhất là trường kiếm và dáng vẻ các nàng như cương nhu hợp lại, càng tăng thêm dáng vẻ man dại.

Bốn ả vũ cơ lui vào, Triệu Mục cười nói, „Đây là bốn mỹ nữ đẹp nhất mà người Yên hiến cho đại vương, cũng là quà ra mắt của đại vương giành cho tiên sinh, tiên sinh thấy có được chăng?"

Chuyện tặng mỹ nữ cho nhau là thói quen của quý tộc thời này, nhưng Hạng Thiếu Long thấy trong tình thế này khó mà nhận được, nghiêm mặt nói, „Ý tốt của đại vương, tiểu nhân xin nhận, chỉ là hiện nay công việc mở mục trường còn đang trước mắt, quả thật không tiện, xin đại vương hãy thu hồi thánh lệnh."

Triệu vương ngạc nhiên một chốc rồi cảm động nói, „Tiên sinh quả chẳng phải người thường, chẳng trách nào được gọi là mã si. Nếu là như thế, bốn mỹ nữ nước Yên này hãy cứ giữ lại trong cung, đợi mọi việc đã định thì sẽ đem đến quý phủ."

Triệu Nhã thích thú nhìn Hạng Thiếu Long hỏi, „Chẳng biết tiên sinh định khi nào ra thành quan sát?"

Hạng Thiếu Long thấy ả nổi tò mò với mình, thầm kêu hồng bét, nhú mày nói, „Trước lúc mặt trời mọc ngày mai sẽ xuất phát, còn phải mong Nhạc Thừa tướng quân sắp xếp chuyện mở cửa thành."

Gã đoán được Triệu Nhã đã quay về lối sống phóng đảng sa đọa lúc trước, không thể nào bỏ khỏi giường sớm được, nên mới nói như thế.

Triệu Nhã quả nhiên lộ vẻ thất vọng, không nói gì nữa.

Bữa tiệc cứ thế trôi qua, tuy bảo không nói chính sự, nhưng Hạng Thiếu Long giả vờ là một kẻ chỉ biết mục súc, chủ đề câu chuyện cứ xoay quanh điều ấy.

Khi Triệu vương hỏi tình hình nước Sở, Hạng Thiếu Long đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, nên cũng dễ dàng ứng phó.

Cuối cùng tiệc tan sau buổi tiệc, Triệu Mục mượn cớ tiễn Hạng Thiếu Long, ngồi cùng một xe với gã, nhân lúc ấy bí mật bàn bạc.

Xe vừa ra khỏi cửa cung.

Triệu Mục lập tức đổi sắc mặt, lạnh lùng nói, „Là ai nghĩ ra chủ ý này, đem một ngàn thớt chiến mã tốt, tặng cho người Triệu?"

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy buồn cười, bình thản nói, „Đương nhiên là chủ ý của Xuân Thân quân."

Mặt Triệu Mục trở nên âm hiểm, hai mắt quắc lên, lạnh lùng nhìn Hạng Thiếu Long, trầm giọng nói, „Người có đúng là mã si Đồng Khuông không?"

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Đương nhiên không phải, mã si thật quá có lòng quay về nước Triệu, đã sớm bị quân thượng xử tử, lại còn tịch thu gia sản, một ngàn thớt ngựa này là sản nghiệp của y."

Triệu Mục lấy làm lạ nói, „Ta chỉ kêu các người phái người đến đoạt Lỗ Công bí lục trong tay Quách Tùng, tại sao bây giờ lại giương cờ giống trống đến Hàm Đan, nếu có chuyện, nói không chừng cả ta cũng sẽ bị liên lụy."

Hạng Thiếu Long ung dung trả lời, „Đó là kỳ mưu diệu kế của Xuân Thân quân, sau khi nước Triệu vì chuyện Ô gia mà nguyên khí thương tổn, ngoài

mạnh trong yếu, nói không chừng sẽ có lợi cho những nước gần bên cạnh như Tần, Ngụy, Tề, quân thượng thấy đã đến lúc cho nên thay đổi sách lược, mong công tử thay thế Triệu vương, lúc ấy người Sở chúng ta sẽ không mất một binh một tốt mà có thể nắm trọn nước Triệu trong tay."

Triệu Mục giật mình, mắt lộ vẻ vui mừng, lạc giọng nói, „Quân phụ quả thật nghĩ như vậy sao?"

Từ khi đến Triệu, quyền lực của y ngày một tăng, nhưng trong lòng cũng mâu thuẫn vô cùng.

Ý nguyện của Xuân Thân quân là muốn y phải khống chế Triệu vương, để người Triệu kiềm chế người Tần, phá hoại kế hoạch tam Tấn hợp nhất. Nhưng con người đâu phải cỏ cây, sau khi sống ở Triệu hơn mười năm, Triệu Mục bắt đầu coi nước Triệu là nơi sinh ra của mình. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ mà thôi, y vẫn còn bị người Sở khống chế từ xa. Nếu có lòng khác, người Sở sẽ vạch trần vỏ bọc của y bất cứ lúc nào, cảm giác ấy thật không dễ chịu.

Nhưng giả sử y có thể đoạt ngôi Triệu vương, thì đó là một cục diện hoàn toàn khác.

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt y thì biết cá đã cắn câu. Ngữ khí nhấn mạnh thêm, „Tiểu nhân làm sao dám gạt công tử, lần này những chiến sĩ đi theo tiểu nhân đều là những cao thủ thuộc hàng nhất lưu, sau này còn có hàng ngàn người mượn cớ đưa mục súc vào Triệu, chỉ cần có thể trừ khử những tướng quân có ảnh hưởng lớn như Liêm Pha, Lý Mục, nước Triệu chính là của công tử rồi đó."

Triệu Mục vui mừng nói, „Té ra là như vậy, hãy xem thử nên tiến hành thế nào đây." Rồi vỗ vai gã, ghé tai nói, „Nếu ta có thể trở thành vua nước Triệu tất sẽ không bạc đãi tiên sinh."

Hai người nhìn nhau rồi cười to.

Đương nhiên cười vì hai lý do hoàn toàn khác nhau.

Về đến nơi trước kia là Chết Tử phủ, Đẳng Dực nói với Hạng Thiếu Long, „ả phóng đảng kia rất có hứng thú với tam đệ, hãy cẩn thận thì hơn."

Kinh Tuấn nói với vẻ đầy ngưỡng mộ, „Tam ca hãy dùng thân phận khác để lừa ả một phen, chẳng phải tuyệt vời hay sao?"

Hạng Thiếu Long chưa có cơ hội lên tiếng thì Đẳng Dực đã bức bối mắng Kinh Tuấn, „Đầu óc người chỉ chứa toàn những trò gió trăng, mà không biết cái hại của háo sắc, con ả phóng đảng ấy trước kia có thân mật với tam ca người, nếu có chung đụng xác thịt thì tất sẽ không giấu được ả."

Hạng Thiếu Long giật mình, thầm sinh lòng cảnh giác. Nói thật, gã vẫn còn có hứng thú với Triệu Nhã lắm, nhưng không hề nghĩ Triệu Nhã sẽ nhận ra được. Cười nói, „May mà ta giả là một tên mã si yêu ngựa hơn yêu mỹ nhân, cứ xem ả có ý với ta cũng vô dụng mà thôi."

Mọi người bàn bạc rồi ai nấy quay về phòng ngủ.

Quay về phòng, Hạng Thiếu Long bỏ mặt nạ ra, nằm trên giường, lòng nghĩ mông lung, không cách nào ngủ được, chủ yếu là vì Triệu Nhã.

Người đàn bà hai lần bội phản gã này, rõ ràng vẫn còn chút tình với gã, nếu không sẽ không vì tên mã si này nhớ về Hạng Thiếu Long.

Trong lòng gã lại dâng lên một nỗi hận khó tả, có lẽ cũng vì sự ghen tuông đối với sự phóng đàn của ả, cũng có thể là ý nghĩ báo thù đơn thuần, gã quả thật không hiểu rõ được.

Dáng vẻ của gã sau khi mang mặt nạ vào chẳng phải đẹp đẽ gì, nước da đen hơn trước, nhưng lại hợp với thân hình gã, mê lực toát ra từ trên người gã,

nhất là đôi mắt không thể thay đổi được, vẫn lấp lánh có thần, quả thật đầy uy thế.

Lại nhớ đến mối thâm tình của Kỷ Yên Nhiên, nên càng không ngủ được, thế là ngồi một bên giường đả tọa theo tâm pháp Mặc gia.

Mở mắt ra thì trời đã chớm sáng, Hạng Thiếu Long vội vàng thay y phục, mang mặt nạ vào, ra sảnh hội hợp với Ô Trác và Đằng Dực cùng nhau xuất phát.

Kinh Tuấn có nhiệm vụ khác nên không theo họ.

Nhạc Thừa phái một võ tướng tên gọi Tà Pháp dẫn một toán quân Triệu làm hướng dẫn, đang đợi bọn họ ở ngoài đại sảnh, sau mấy câu khách khí thì mọi người dong ngựa ra đường.

Phía sau có tiếng vó ngựa vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, một đội nhân mã đuổi lên, chính là Triệu Nhã và mười tên gia tướng.

Hạng Thiếu Long và hai người Đằng Ô nhìn nhau, chỉ đành kìm ngựa đứng chờ.

Ai ngờ Triệu Nhã có hứng thú với Hạng Thiếu Long đến thế. Triệu Nhã cho bọn gia tướng lui, trong đó có cả bọn Triệu Đại, thúc ngựa tới bên Hạng Thiếu Long, mặt cười tươi như hoa nói, „Đồng tiên sinh là khách phương xa, lẽ nào lại không có người làm bạn?"

Hạng Thiếu Long thấy ả mà lòng cũng có chút xúc động, nhưng không nói ra.

Triệu Nhã liếc gã rồi nói, „Đồng tiên sinh phải chăng không hoan nghênh người ta?"

Hạng Thiếu Long vẫn với giọng điệu khàn khàn, bình thản nói, „Phu nhân đã đa nghi, tiểu nhân có phu nhân làm bạn, vui còn gì bằng!"

Triệu Nhã bật cười trong trẻo, thúc ngựa lên phía trước, nói, „VẬY HÃY theo ta!"

Hạng Thiếu Long than thầm rồi thúc ngựa đuổi theo.

Họ ra từ cửa thành đông, ngựa tung vó về phía trước.

Nhìn thấy cảnh hoang sơ giữa lúc xuân hạ giao mùa, Hạng Thiếu Long lòng cảm thấy thoải mái, vứt bỏ hết mọi tâm sự, đồng thời hạ quyết tâm sẽ làm một trận động trời khiến cho người Triệu nghiêng ngả, không thể mềm lòng mà giữ lại nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ngõ Hẹp Gặp Nhau

T

riệu Nhã ra sức vỗ ngựa phóng như bay khiến mọi người phải học tốc đuổi theo, sau khi băng qua khoảng đất trống ngoại thành, Triệu Nhã rời quan đạo phóng về phía đông bắc, nơi có đồi núi chập chùng.

Địa thế bắt đầu thay đổi, các đỉnh núi bắt đầu thay thế cho các thảo nguyên, trên đường đi đầy rẫy các ngọn thác, mây bay chập chùng, nước suối trong xanh, đẹp như tranh vẽ, tạo nên một cảnh đẹp mê hồn.

Xuyên qua mấy sơn cốc, đến một con hẻm dài, hai bên là dốc núi cheo leo, ngó lên chỉ thấy một đường trời xanh, địa thế vô cùng hiểm hóc.

Triệu Nhã kìm ngựa phía trước, Hạng Thiếu Long định đuổi lên phía trên, Đằng Dực đứng sát bên gã, hạ giọng nói, „Thiếu Long! Nếu huynh nói chuyện với Triệu Nhã với vẻ mặt và ngữ khí ban này, sớm muộn cũng bị ả phát hiện."

Hạng Thiếu Long giật mình, biết Đằng Dực là người đứng ngoài nên sáng suốt hơn, nhìn ra phía sau, chỉ thấy Ô Trác đang hỏi Tạ Pháp về tình thế xung quanh, không nghe tiếng họ, vội vàng hỏi Đằng Dực cách đối phó.

Đằng Dực nói, „Đồng Khuông chỉ là một kẻ nuôi ngựa, các mặt khác đều ngờ nghệch, Thiếu Long phải nhớ lấy điểm này!"

Hạng Thiếu Long ghi nhớ vào lòng, trở nên trầm mặc.

Con hẻm sâu đã hết, mở ra phía trước mắt một khoảng trống trải, cây rừng đậm thấu trời xanh, ánh nắng chen qua kẽ lá chiếu xuống đất, đẹp đến không thể tả nổi.

Trong khu rừng là các dòng suối, đang chảy róc rách, tựa như tiên cảnh, khiến tâm hồn ai cũng ngây ngất.

Triệu Nhã hình như rất quen thuộc với chỗ này, dắt họ trèo lên một gò nhỏ, nhìn bốn phía, lập tức toàn cảnh đều được thu vào tầm mắt.

Hạng Thiếu Long giơ ngựa đến bên Triệu Nhã, đưa mắt nhìn tứ phía, xem xét tình hình, phát hiện đây quả là một nơi tốt để lập mục trường, xa xa có các ngọn núi vây quanh, màu xanh trải dài vô tận, cỏ cây tươi tốt, địa thế rộng rãi, trước mắt toàn là một màu xanh mơn mớn, hương bay thoang thoảng, không nén được cười lớn, „Con bà nó, phu nhân làm sao biết được chỗ tốt thế này?"

Triệu Nhã nghe ngữ khí của gã thô lỗ như thế, chỉ nhú mày chứ không trả lời.

Bọn Đẳng Dực đứng bên cũng khen ngợi.

Tạ Pháp nói, „Nơi đây gọi là Tàng Quân cốc, lối vào duy nhất là con hẻm ban này, năm ấy Vũ Linh vương của đại Triệu chúng ta đánh nhau cùng bọn Nhung Địch, đã từng giấu quân ở đây, sau đó thắng trận, từ đó về sau nơi này được gọi là Tàng Quân cốc, Đồng tiên sinh thấy chỗ này có được không?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, ta làm sao biết được hay không, vội vàng đưa mắt nhìn vị chuyên gia mục súc Ô Trác.

Ô Trác hơi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Hạng Thiếu Long giả vờ ngó nghiêng một hồi rồi khen, „ôi, thật là tốt thấy con bà nó!“

Bọn hai người Đẳng Dực và Ô Trác đều buồn cười trong bụng, Tạ Pháp và Nhã phu nhân thì nghe xong rất lấy làm khó chịu.

Hạng Thiếu Long cố nén cười nói, „Bỉ nhân thấy vật gì tốt thì lại nói mấy câu ấy. Chỗ đẹp thế này, không phải thấy con bà nó à?"

Tạ Pháp vui mừng nói, „Nói vậy, tiên sinh phải chăng đã chọn nơi này làm mục trường."

Triệu Nhã lúc này mới nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long cố ý nhìn hau háu vào bộ ngực của ả, rồi gật đầu nói, „ô, nơi này thật hợp mắt bỉ nhân, từ hôm nay trở đi, Tàng Quân cốc chính là nơi lập mục trường đầu tiên của bỉ nhân rồi đó, bà nội nó! Không ngờ công việc lại thuận lợi đến thế này."

Triệu Nhã thấy lời nói gã thật thà, thô lỗ, tưởng rằng đây mới là mặt thật của gã, trong lòng không vui, lạnh lùng nói, „Đồng tiên sinh đã tìm được nơi lý tưởng, có thể quay về được chưa?"

Hạng Thiếu Long cố ý nhìn ả say đắm rồi nói, „Bỉ nhân còn phải quan sát nguồn nước, đất đai và cây cỏ ở chỗ này, bà nội nó, phu nhân vội về làm quái gì?"

Triệu Nhã nghe lời nói của gã thô lỗ, vô lễ như thế, càng không vui hơn, „Ta còn có hẹn, đâu có thời gian theo tiên sinh?"

Trong lòng thầm trách mình đã bị ma bịt mắt, đêm qua về phủ vẫn nhớ nhung mãi người này, giấc ngủ không yên, nên trời vừa sáng đã đến tìm y. Song như vậy cũng tốt, người này tuy bề ngoài giống Hạng Thiếu Long, nhưng xem lại cũng khác nhau lắm, mình có thể quên hẳn y đi.

Từ ngày Hạng Thiếu Long ra đi, ả không muốn bị tình cảm trói buộc nữa.

Hạng Thiếu Long vẫn không buông tha, tìm cách chặn đứng bất cứ ý nghĩ nào của ả về mình, nở nụ cười hỏi, „Không biết ai khiến cho phu nhân phải

vội vàng quay về?"

Triệu Nhã không nén được, giận dữ nói, „Đó là chuyện của ta, không hề quan hệ tới tiên sinh." Nói rồi giật ngựa quay đầu về đường cũ.

Tạ Pháp hoảng hồn vội sai một nửa số người hộ tống ả vào thành.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy thống khoái.

Chỉ cần có thể làm tổn thương ả thì lòng liền cảm thấy khoái trá.

Tuy nói ả đối với mình vẫn còn chút tình, nhưng nếu lần trước ả thành công thì gã đã xương tàn cốt lạnh, cho nên giữa hai người chẳng còn tình nghĩa gì cả.

sau một hồi vờ vịt, đến lúc mặt trời lặn họ mới bắt đầu quay về hành quán.

Người của Triệu Mục đã đợi từ lâu, mời gã vào phủ dự yến.

Hạng Thiếu Long tắm rửa thay y phục xong thì một mình theo người ấy vào hầu phủ.

Triệu Mục thấy gã đến, vẻ mặt mừng rỡ, nhân lúc thời gian vẫn còn sớm, kéo gã vào phòng trong bàn bạc, chưa vào chuyện chính, đã cười nói, „Nghe nói Đồng tiên sinh khiến cho Triệu Nhã giận dữ suýt chết, thế nào? Không có hứng thú với con ả phóng đảng đấy ư? Giờ đây rất dễ có ả trong tay hơn bất cứ lúc nào!"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm mắng Triệu Mục, lại hận Triệu Nhã đã hãm hại mình, miệng trả lời, „Tại hạ sợ ả là gian tế của Hiếu Thành vương nên không dám đụng đến."

Triệu Mục rõ ràng rất thích thú thái độ cẩn thận của gã, vỗ vai gã rồi nói với vẻ thân thiết, „Có phải gian tế hay không, có ai hiểu rõ hơn ta, nếu có ý với ả, ta sẽ tạo cơ hội cho tiên sinh."

Hạng Thiệu Long thầm kêu khổ, vội vàng lắng sang chuyện khác, „Hầu gia đã suy nghĩ chuyện ấy chưa?"

Triệu Mục giật mình, nhớ lại Triệu Nhã, nghiêm mặt nói, „Hiện nay ở Hàm Đan, ai cũng là thân thích của ta, chỉ cần có thể trừ khử vài người, ta tất sẽ ngồi vững trên cái ghế quốc quân nước Triệu."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Chắc hai người đầu tiên phải giết là Liêm Pha và Lý Mục."

Triệu Mục khen, „Có nhân tài như tiên sinh giúp ta, không sợ nghiệp lớn không thành, nhưng đừng tưởng bên hai người đó nhiều như mây, e rằng cũng khó ra tay."

Hạng Thiệu Long lạnh nhạt nói, „Nếu dễ như thế, hầu gia đã sớm ra tay, chuyện này cứ giao cho tiểu nhân, chỉ cần tiểu nhân có được tin tức chính xác thì nhất định sẽ thành công. Nghe nói hiện nay bọn chúng không ở Hàm Đan, tốt nhất là hãy tìm cách vờی chúng về, lúc ấy tiểu nhân sẽ sai người mai phục, sẽ trừ khử chúng một cách êm thấm."

Triệu Mục nói về hoài nghi, „Tiên sinh có nắm chắc không? Hai người ấy chỉ gia tướng thân binh không đã vài ngàn người, không dễ đối phó đâu."

Hạng Thiệu Long nói, „Không ai tinh thông thuật ám sát hơn tiểu nhân, hầu gia hãy cứ yên tâm."

Triệu Mục đâu nghĩ rằng gã chỉ nói bừa, trầm giọng nói, „Chuyện này phải tính kỹ mới được, tiên sinh tốt nhất lo chuyện mục trường, đặt nền móng cho vững, Chuyện này ta sẽ nói với Hiếu Thành vương, nhất định sẽ thuận lợi đại thành."

Hạng Thiệu Long trong lòng thấy buồn cười, lời ấy của gã là muốn Triệu Mục hiểu rằng chuyện này không thể nóng lòng, lúc này thấy mục đích đã

đạt, tự nhiên không ngu ngốc ép y nữa, gật đầu rồi cung kính nói, „Bỉ nhân nghe lời căn dặn của hầu gia, đây cũng là chỉ thị của quân thượng."

Triệu Mục thấy gã ngoan ngoãn như vậy, lòng cả mừng, mỉm cười nói, „Hiếu Thành vương có ấn tượng rất tốt với tiên sinh, nhưng phải nhớ rằng chuyện mục trường phải tiến hành gấp. Hà hà! Chiêu này quả thật đánh trúng tim đen của người Triệu. Không ai cần tiên sinh hơn cả người Triệu."

Hạng Thiệu Long nói, „Tiểu nhân đã chọn được nơi lập mục trường, ngày mai sẽ lập tức tiến hành."

Triệu Mục đứng dậy nói, „Nào, khách đã đến, hôm nay ngoài những kẻ có quyền thế nhất ở Hàm Đan, còn có sứ tiết các nước đến đây vì chuyện Đông Châu quân, nhân cơ hội này hãy gặp gỡ bọn họ!"

Hạng Thiệu Long giờ đây biết mình đã trở thành tâm phúc tin cẩn của Triệu Mục, cho nên ngoan ngoãn nghe theo y, đứng dậy cùng y ra ngoại sảnh.

Hai người sánh vai nhau trong hành lang, bọn nô tỳ gia tướng gặp phải đều quỳ xuống thi lễ.

Khi băng qua khu vườn lớn trong hầu phủ, một đám hơn trăm vũ cơ đang tập múa, nhất thời hương bay thoang thoang, tiếng cười nói trong trẻo khiến cho ai nhìn cũng phải hoa mắt.

Hạng Thiệu Long vừa nhìn đã thấy người dạy bọn chúng ca vũ chính là Triệu Chi, không khỏi trở mắt ra nhìn.

Bọn chúng vẫn cứ tiếp tục tập múa, Triệu Chi rõ ràng nhìn thấy Triệu Mục nhưng cứ làm ngơ, liên tục phát ra mệnh lệnh, đám mỹ cơ ấy cứ tiếp tục múa, quần áo đầy màu sắc bay phấp phới.

Triệu Mục ghé bên tai Hạng Thiệu Long nói, „Thích rồi à? Người ấy tên gọi Triệu Chi, là con một bậc đại nho có đức hạnh học vấn nổi tiếng nước

Triệu, sư phụ cũng là một bậc đại gia kiếm thuật, ta cũng chẳng thể nào đụng được đến ả."

Hạng Thiếu Long nhún vai, tiếp tục đi.

Qua vườn hoa, hai người bước tới một hành lang dài dẫn vào nhà chính, tất cả đều đột nhiên im lặng, một nữ tỳ đang đi tới, thấy Triệu Mục, vội vàng né qua một bên, quỳ xuống.

Ngay lúc ấy, Hạng Thiếu Long trong lòng như đã cảm nhận được điều gì, tay phải bất giác nắm thanh Huyết Lăng.

Gã cảm thấy kỳ lạ, bất đồ nhìn ả nữ tỳ ấy, chỉ thấy tay nàng giấu trong ống tay áo rộng, đầu cúi xuống, cách quỳ rất đặc biệt, khiến cho người ta có cảm giác kỳ lạ, tựa như nàng có thể bật dậy bất cứ lúc nào.

Đó thuần túy là trực giác, có lẽ là Hạng Thiếu Long trên đường đến Hàm Đan, mỗi đêm đều tĩnh tọa luyện công, nên cảm giác mới trở nên nhạy bén như thế.

Triệu Mục không hề biết, vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mâu thuẫn trong lòng, nếu thiếu nữ ấy đến giết Triệu Mục thì chính là người cùng đường với mình, giờ đây y cố nhiên phải bảo vệ Triệu Mục, bởi vì không những phải bắt sống y về Tần mà còn phải nhờ y tiến hành kế hoạch giết chết Nhạc Thừa, đồng thời tìm hiểu âm mưu Đông Châu quân sai sứ giả đến Triệu, nhưng nếu như làm cho thiếu nữ này rơi vào tay Triệu Mục thì càng không yên tâm.

Lúc này không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, hai người chỉ còn cách nữ tỳ ấy khoảng mười bước.

Hạng Thiếu Long đột nhiên bước dẫn lên đi giữa Triệu Mục và nữ tỳ, hy vọng có thể khiến cho nàng có khó khăn mà rút lui Triệu Mục sinh lòng

cảnh giác, nhìn Hạng Thiếu Long.

Thiếu nữ ấy đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp mà kiên cường, ánh mắt đầy thù hận, đồng thời hai tay trong tay áo cũng thò ra, vung ra ngoài, hai ánh chớp lóe lên, một trên một dưới bay nhanh như điện chớp về phía Triệu Mục.

Triệu Mục đề phòng không được nên hoảng hồn, không có thời gian kêu cứu hay né tránh, thanh Huyết Lăng của Hạng Thiếu Long đã bay ra khỏi vỏ, chém trên chạt dưới nhanh như điện chớp, chém bay hai ngọn trủy thủ.

Thiếu nữ ấy rõ ràng không còn ngọn trủy thủ thứ ba, thét lên rồi lăn về phía hai người.

Hạng Thiếu Long bước lên cản lại, một bóng đen chớp qua trước mắt, thì ra nữ thích khách ấy vung ra một ngọn nhuuyến tiên.

Gã thừa cơ lui về phía trước Triệu Mục, tựa như bảo vệ y, kỳ thực là cản đường Triệu Mục, y đang định rút kiếm ra khỏi vỏ Nữ thích khách ấy biết đã bỏ mất thời cơ nên lăn vào trong bụi cỏ nhanh như cắt, lăn mất vào trong đêm.

Triệu Mục suýt tí nữa va phải Hạng Thiếu Long, vội vàng đưa tay vịn vai gã mới đứng vững được.

Hạng Thiếu Long nhìn hai ngọn trủy thủ nằm trên mặt đất, trên mũi ánh lên tia màu xanh, rõ ràng đã được bôi thuốc độc Triệu Mục vẫn còn hoảng sợ, nói, „May mà lần này có tiên sinh, nếu không mạng ta khó giữ, hừ! Bọn chúng toàn là đồ ăn hại, để thích khách lên vào mà không hề hay biết."

Hạng Thiếu Long trong lòng thấy an ủi, như thế một là càng được Triệu Mục tin tưởng hơn, mặt khác cũng giúp cho nữ thích khách chạy thoát.

Gã không phải lần đầu tiên gặp phải nữ thích khách thân thủ cao cường này.

Ngày ấy khi ngồi trên xe ngựa của Triệu Mục rời khỏi hầu phủ thì đã bị thích khách này hiểu nhầm là Triệu Mục nên ném rắn độc vào thùng xe để hành thích gã.

Không biết nàng và tên gian tặc Triệu Mục này có thù sâu thế nào mà quyết ý hành thích như vậy, nhưng hai lần đều vì mình mà thất bại.

Song Triệu Mục làm toàn chuyện xấu, việc có kẻ thù khắp nơi là điều tất nhiên.

Buổi yến diễn ra tại hậu sảnh của hầu phủ, có hơn bốn mươi chiếu, trải dài khắp sảnh đường theo kiểu song“ch chế.

Hạng Thiếu Long lúc này đã có hiểu biết nhiều về lễ nghi yến tiệc của thời này, thấy vậy nên giật mình, có năm mớ cũng không ngờ buổi tiệc hôm nay lại long trọng và nhiều khách đến thế.

Buổi tiệc do quân chủ khoản đãi bề tôi và quý khách, khi người ít thì được bày theo kiểu đơn“ch chế, một người một chiếu, nếu tiệc lớn có hơn một trăm người thì phải bày theo kiểu đa“ch chế, tức là mỗi chiếu bốn người trở lên.

Buổi tiệc bình thường của công khanh đại thần thường bày theo kiểu song“ch chế.

Khi hai người ra đến đại sảnh, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc mở màn, chỉ có tâm phúc của Triệu Mục là Nhạc Thừa và kẻ chứa đầy những thứ xấu xa trong bụng là Quách Khai.

Hai người này có mối quan hệ mật thiết với Triệu Mục, đến sớm là để giúp chào đón khách khứa.

Triệu Mục vừa nói đôi ba câu đã biến mất, ấy là y đi trách mắng bọn thủ hạ bất lực để thích khách lẻn vào.

Nhạc Thừa và Quách Khai tiến lên nói chuyện với Hạng Thiếu Long, hỏi xong chuyện chọn địa điểm của mục trường, Nhạc Thừa thở dài, „Lần này tại hạ quả thật rất khó xử, người có chút máu mặt ở Hàm Đan đều tranh nhau đến dự buổi tiệc này, nhưng chỗ ngồi lại có hạn, hoặc là...”

Quách Khai cũng cười khổ não nói, „Tại hạ cũng gặp khó khăn như vậy, chỉ có cách là đẩy trách nhiệm cho hầu gia, bảo bọn họ đến hỏi hầu gia, tại sao không được liệt vào danh sách khách mời.”

Hạng Thiếu Long kinh ngạc lắm, nhú mày hỏi, „Đêm nay tại sao náo nhiệt đến thế?”

Nhạc Thừa ngạc nhiên nói, „Hầu gia không báo cho tiên sinh biết ư? Tài nữ Kỷ Yên Nhiên, người tề danh với quả phụ Thanh ở nước Tần đã đến Hàm Đan, hầu gia vốn không nắm chắc sẽ mời được nàng, nào ngờ nàng đã chấp nhận ngay khiến cho tất cả mọi người đều chen nhau đến để tận mắt gặp nàng.”

Hạng Thiếu Long giật mình, máu nóng xông lên, nhất thời không nói được lời nào.

Cảm ơn trời đất, tuyệt thế giai nhân ấy cuối cùng đã đến.

Quách Khai ngạc nhiên nhìn gã rồi nói, „Hà hà! Không ngờ Đồng tiên sinh cũng là kẻ hâm mộ Kỷ tài nữ.”

Hạng Thiếu Long chỉ nghĩ đến Kỷ Yên Nhiên, không thêm để ý đến bọn chúng nữa, vội vàng cáo từ, bước ra ngoài vườn thư giãn.

Nghĩ tới chuyện đêm nay sẽ gặp lại người ngọc, nên nhất thời lòng gã cảm thấy như bay bổng trên mây.

Đêm nay thế nào cũng phải trọn giấc yên ương với nàng.

Đồng thời trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, vì sao nàng biết rõ Triệu Mục là kẻ thù của gã mà lại chấp nhận đến dự yến?

Có bước chân gấp gáp phía sau lưng.

Hạng Thiệu Long quay người lại, vừa đứng giáp mặt với một mỹ nhân thiên kiều bá mỹ.

Mỹ nhân ấy giật mình, loạng choạng thoái lùi hai bước, mặt tái nhợt, từ mừng rỡ trở thành thất vọng, cúi đầu rồi buồn rầu nói, „Xin lỗi! Nô gia đã nhận lầm người."

Dưới ánh sáng mờ mờ hắt ra từ nơi xa, mỹ nữ ấy chính là người đã từng gặp gã, nàng Việt nữ Điền Trinh.

Hạng Thiệu Long bàng hoàng, nàng nhất định đi ngang qua, thấy bóng dáng gã, nhận ra gã chính là Hạng Thiệu Long, nhưng khi thấy bộ mặt của Đồng Khuông thì thất vọng.

Từ đó có thể thấy ấn tượng của nàng đối với gã sâu sắc đến mức nào, trong lòng thấy tội nghiệp, dịu dàng nói, „Không sao! Người tên là gì?"

Điền Trinh giật nảy mình, che miệng nói, „Ngài đúng là Hạng gia, nô gia nằm mơ cũng không thể quên được thanh âm của ngài."

Hạng Thiệu Long nhất thời mồ hôi toát ra đầm đìa trên lưng, không ngờ nhất thời không thay đổi giọng để lộ thân phận, vội vàng hạ giọng rồi cất tiếng khàn khàn, „Cô nương hiểu lầm..."

Điền Trinh vui mừng lao tới ôm chặt lấy gã, „Nô gia có chết cũng chẳng quên được ngài, bọn thiếp rất lo lắng cho ngài, giờ đây Hạng gia an toàn, quả thật phải cảm ơn trời cao!"

Hạng Thiếu Long biết không thể giấu được nàng, kéo nàng tới một chỗ khuất, đầu tiên là một nụ hôn nồng cháy rồi ghé sát bên tai nàng nói, „Giờ đây thân phận của ta rất bí mật...”

Điền Trinh ngoan ngoãn tiếp lời, „Nô gia đã hiểu, dù chết cũng không tiết lộ thân phận của đại gia.”

Hạng Thiếu Long nhấn giọng, „Cả muội tử của nàng cũng không được tiết lộ.”

Điền Trinh do dự một lúc rồi cũng gật đầu, „Thôi được! Nhưng ả cũng rất nhớ đại gia như nô gia vậy!”

Hạng Thiếu Long yên lòng, hạ giọng nói, „Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta nhất định sẽ dắt tỷ muội nàng trốn chạy, tuyệt không nuốt lời.”

Điền Trinh cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng, ôm chặt lấy gã.

Hạng Thiếu Long đành phải lựa lời khuyên bảo Điền Trinh mới bịn rịn rời gã rồi vào nhà trong.

Hạng Thiếu Long cười khở lắc đầu quay vào đại sảnh.

Vừa bước vào hai bước, một đôi nam nữ từ cửa hông bước ra vườn hoa, thì thầm bàn điều gì đó, té ra đó là Triệu Mục và Triệu Nhã.

Gã nảy ra một ý, ẩn mình trong bụi cây, lặng lẽ lắng nghe.

Chỉ nghe Triệu Nhã lạnh lùng nói, „Đừng nói nữa, ta sẽ không bồi tiếp tên mãng phu ấy nữa, trong tay ngài có biết bao nhiêu mỹ nữ, tại sao không tặng y, ví như tỷ muội họ Điền mà ngài yêu quý nhất, chẳng phải càng khiến y vừa lòng hay sao?”

Triệu Mục đưa tay ôm lấy eo ả, cười gằn, „Phải chăng nàng đã không quên được Hạng Thiếu Long?"

Triệu Nhã giật mình rồi giận dữ, „Đừng nói bậy, ai bảo ta không quên được y?"

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ hai người thân mật, lại nghe lời lẽ vô tình của Triệu Nhã, tuy biết ả đành phải tỏ vẻ như vậy, nhưng lửa giận trong lòng bốc lên, ý nghĩ báo thù cũng nảy sinh.

Triệu Mục đưa hai tay siết ả thật chắc, cười hì hì nói, „Đừng nghĩ về y nữa thì tốt hơn, lần này sáu nước chúng ta liên minh, thì nước Tần khó tránh khỏi họa, lúc ấy ta sẽ khiến Hạng Thiếu Long chết không có đất chôn thân, lúc ấy y có chết đi ta cũng đào xác lên cho hả giận."

Triệu Nhã lạnh lùng nói, „Chừng nào ngài có bản sự ấy thì hẳn nói!"

Triệu Nhã cố gắng đẩy y ra, giận dữ nói, „Buông ta ra!"

Triệu Mục nói, „Nàng hứa tiếp đãi Đồng Khuông, ta sẽ buông ra!"

Hạng Thiếu Long chợt vỡ lẽ, té ra Triệu Mục phải nhờ Triệu Nhã đến ve vãn mình, nguyên nhân đương nhiên là mình không những đã cứu y một mạng, với kiếm thuật nhanh nhạy hơn người, khiến cho y nhìn mình bằng con mắt khác.

Triệu Mục suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên cho rằng phải dùng quyền lực, sắc đẹp, tài vật để lung lạc gã, mà Triệu Nhã chính là lễ vật tốt nhất.

Triệu Nhã ngạc nhiên hỏi, „Tại sao ngài coi trọng Đồng Khuông đến thế?"

Triệu Mục cười khan hai tiếng rồi nói, „Không phải ta coi trọng y, mà là vương huynh của nàng có lệnh, phải lôi kéo người này, nàng vẫn chưa hiểu

à?"

Nghe tới đây là ý của Triệu vương, Triệu Nhã mềm lòng, cúi đầu nói, „Ngộ nhờ y không phải là kẻ háo sắc thì sao?

Nếu không tại sao đêm qua vương huynh tặng vũ cơ mà y vẫn từ chối."

Triệu Mục nói, „Chỉ cần là đàn ông chân chính thì ai chẳng háo sắc? Ta xem y là kẻ muốn trèo cao không thèm bọn vũ cơ ấy! Nhã phu nhân của chúng ta sao giống bọn chúng được?"

Triệu Nhã lạnh lùng nói, „Đòi tiêu chuẩn cao thì đã chạy theo Kỷ Yên Nhiên, Triệu Nhã ta là cái quái gì?"

Hạng Thiếu Long nghe trong lời nói của ả đầy chua chát bẽ bàng, biết ả đổ kỵ với Kỷ Yên Nhiên, bất đồ trong lòng nảy ra chủ ý báo thù.

Triệu Mục dỗ dành, „Kỷ Yên Nhiên nổi tiếng là tài nữ vô tình, làm sao có thể sánh bằng Triệu Nhã dịu dàng đa tình, đừng nói nữa, nghe nói Đồng Khuông đã ra đây, nàng hãy giúp ta tìm y! Sao lại căng thẳng đến thế? Ta đâu buộc nàng đêm nay phải chung đụng với y."

Triệu Nhã lặng lẽ không nói gì.

Hạng Thiếu Long biết nếu có nghe nữa cũng chẳng có điều gì mới nên từ từ chuồn mất.

Hạng Thiếu Long ngồi trong lương đình ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao, trong tai vang lên tiếng bước chân của Triệu Nhã.

Lúc này gã đã thay đổi ý nghĩ về Triệu Nhã, quyết ý bôn cọt một phen để trừng phạt ả.

Triệu Nhã bước đến sau lưng gã, cố nén nổi tởm lợm trong lòng đối với gã, giọng hiền hòa, „Đồng tiên sinh sao ngồi đây một mình, khách đã đến được

một nửa rồi đó."

Hạng Thiệu Long dùng cái giọng khàn khàn, mặt vẫn ngửa lên trời, nói, „Bỉ nhân trước giờ không ưa náo nhiệt, hãy nhìn kìa! Bầu trời đẹp biết bao, bầu trời gần gũi với chúng ta, chỉ toàn nhờ những ngôi sao trên bầu trời chúng ta mới có thể nhận ra đường, biết được các mùa. Con người chết đi thì quay về với bầu trời, bầu trời chính là tượng trưng cho lý tưởng cao nhất của chúng ta, ấy cũng chính là chúa tể của vận mệnh mỗi con người trên đời này."

Triệu Nhã không ngờ một kẻ thô lỗ mà có thể nói ra những lời đầy triết lý sâu xa, lặng người một lúc rồi đến chiếc ghế đá bên cạnh gã ngồi xuống.

Hạng Thiệu Long lòng đầy cảm khái, thở dài, mỉm cười khổ não rồi lắc đầu, „Nhớ lại đầu là Mặc Dịch hay Khổng Khâu, Võ vương hay Châu công, khi họ ngẩng đầu lên đều nhìn thấy bầu trời, chúng ta sao không cảm thấy sự trường tồn vĩnh hằng của bầu trời, sinh mạng của con người thật nhỏ nhoi và tạm thời. Đáng tiếc đa số người vẫn không quên được giành giật quyền lực, vì những lợi ích nhỏ bé trước mắt mà không nhường nhịn nhau, cứ sống chết mà tranh nhau.

Cho nên Đồng mỗ ta đây không có hứng thú với việc tranh quyền đoạt lợi, chỉ hy vọng sao có thể tự do nuôi ngựa, thích nói gì thì cứ nói! Con bà nó, bầu trời, ta quả thật yêu bầu trời."

Gã tuy nói ra lời tục tằn, nhưng lần này Triệu Nhã lại có cảm giác khác với lần trước, bởi vì trong lời này có hàm ý sâu sắc.

Triệu Nhã hạ giọng nói, „Hôm nay người ta trách lầm tiên sinh, thật áy náy."

Hạng Thiệu Long nhún vai thoải mái, đứng dậy, xoay người lại, mắt nhìn hau háu vào mặt ả, mỉm cười nói, „Phu nhân thấy bỉ nhân thế nào thì chính là thế ấy, có gì hiểu lầm đâu? Cũng giống như bầu trời đêm vậy, nếu phu

nhân chỉ nhìn thôi thì có thể không cảm thấy được điều gì, nhưng giả sử phu nhân nhìn kỹ lại, phu nhân sẽ thấy càng lúc càng nhiều sao, đêm đen càng lúc càng sâu, mỗi ngôi sao đều có câu chuyện của mình, không có bắt đầu cũng không có kết thúc.

Triệu Nhã không cự nổi ánh mắt của y, cúi đầu, buồn buồn nói, „Lời tiên sinh thật hay!"

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy buồn cười, không ai biết rõ phải làm thế nào mới lay động được con tim của người đàn bà phóng đảng này bằng gã.

Hạng Thiếu Long đưa tay xốc lại đai quần, rồi nói, „Hay lắm! Bỉ nhân cũng nên quay về lại cõi nhân gian, chỉ mong thời gian qua nhanh để về nhà ngủ một giấc. Thế giới trong giấc mộng, chẳng phải còn đẹp hơn sao."

Triệu Nhã cảm thấy tiếc nuối, chỉ mong gã tiếp tục nói nữa.

Bỗng nhiên, ả cảm thấy việc chung đụng với gã không còn là khổ sai nữa. Huống chi thân hình cao lớn của gã có thể giúp ả quên đi Hạng Thiếu Long. Chung đụng với gã, phải chăng sẽ còn hạnh phúc hơn Hạng Thiếu Long. ả rất muốn biết câu trả lời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tình Cũ Khó Quên

K

hi Hạng Thiếu Long và Triệu Nhã sánh vai quay trở lại buổi tiệc, nơi ấy đã ồn ào, vừa nhìn đã thấy ít nhất có hơn năm mươi người, quá nửa đều là những kẻ quen mặt, bao gồm cả bọn Quách Tùng.

Quách Khai vừa thấy bọn họ đã nháy mắt với Hạng Thiếu Long, rồi kéo gã đến chỗ Quách Tùng và Triệu Mục, giới thiệu gã cho Quách Tùng.

Triệu Nhã như đường gặp phải ong mật, được một đám nam nhân vây quanh chúc tụng, có thể thấy mê lực của ả không hề giảm đi chút nào.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ tính thích ứng của Triệu Nhã quá mạnh, sau khi bị đá kích mà vẫn hồi phục nhanh như vậy Than ôi, tốt hơn là hãy tránh xa ả, nói cho cùng thì cả hai bên cũng có một đoạn chân tình.

Quách Tùng thân mật nói, „Đồng tiên sinh từ xa đến đây, Quách mỗ thể nào cũng phải mời ngài, không biết ngày mai tiên sinh có thời gian hay không, hầu gia và Quách đại phu đương nhiên cũng có mặt."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Quách công khách sáo như vậy, tại hạ không rảnh cũng phải rảnh."

Quách Tùng cả mừng hẹn thời gian.

Triệu Nhã lúc ấy mới thoát ra được, đến bên Hạng Thiếu Long, chưa kịp mở miệng thì có người cười toe toét chạy đến, „Hôm nay cuối cùng đã gặp được phu nhân!"

Hạng Thiếu Long quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử tuổi khoảng ba mươi, trông rất anh tuấn, rảo bước chạy đến.

Người ấy bước chân có lực, lưng đeo trường kiếm.

Triệu Nhã vừa gặp y, hai mắt sáng lên, không thềm để ý đến Hạng Thiếu Long nữa, nhoẻn cười, „Bình Sơn hầu nói như thế, thật oan cho thân thiếp quá, chả lẽ người ta thật khó gặp đến thế sao?"

Thì ra đó là sứ tiết do nước Hàn phái đến, Bình Sơn hầu Hàn Sấm, xem ra cũng là một nhân vật có tên tuổi.

Triệu Mục cười ha ha nói, „Các người khoan hãy đùa nhau đã, nào, Sấm hầu, để tại hạ giới thiệu cho Sấm hầu quen biết vị mã si nổi tiếng thiên hạ, Đồng Khuông tiên sinh."

Hàn Sấm nhìn Hạng Thiếu Long, vẻ mặt lạnh lùng, chào hỏi mấy câu thì kéo Triệu Nhã qua một bên, dáng vẻ rất thân mật.

Hạng Thiếu Long giận lắm, lại hận mình rốt cuộc không thể quên được người đàn bà lẳng lơ này, may mà lúc ấy đã có mặt nạ che, nhưng bỗng nhiên cũng ít lời lại.

Triệu Mục đã nhìn thấy, lựa lúc kéo gã qua một bên nói, „Chuyện Triệu Nhã cứ giao cho tại hạ, sớm muộn gì tiên sinh cũng có cơ hội. Nhưng ta nói trước, người đàn bà này có chồng khắp thiên hạ, tiên sinh chỉ chơi bời thôi, đừng cho là thật.

Hạng Thiếu Long biết hiểu nhầm càng lúc càng sâu, vội vàng nói, „Chuyện chính quan trọng hơn, những chuyện này đối với tại hạ, thật tình mà nói có hay không cũng chẳng sao?"

Triệu Mục không hề tin tưởng gã, định nói tiếp thì ngoài cửa có tiếng hô, „Long Dương quân nước Ngụy đến."

Trong đại sảnh đều lập tức im lặng, rõ ràng có hơn quá nửa số người chưa từng gặp qua mỹ nam tử nổi danh thiên hạ này.

Triệu Mục lúc này hai mắt ánh lên tia sáng dị kỳ, nhìn ra cửa.

Tiếng hoàng bội vang lên, Long Dương quân người mặc y phục lòe loẹt, có bốn năm tên kiếm thủ hộ vệ, ưỡn ẹo bước vào trong sảnh.

Trong sảnh lập tức vang lên tiếng trầm trồ, chủ đề chính là về tên nam yêu * này.

Triệu Mục vỗ vai Hạng Thiệu Long rồi bước tới.

Quách Khai đến bên Hạng Thiệu Long, hạ giọng nói, „Trên đời này có nhân vật như thế, quả thật tuyệt vời không còn gì bằng."

Nhạc Thừa cũng đến bên gã, lắc đầu nói, „Hầu gia chắc phải bận rộn đây!"

Hạng Thiệu Long thấy Triệu Mục và Long Dương quân cười đùa với nhau, trong lòng cũng khen hay, đồng thời cũng cảm thấy cảnh giác. Long Dương quân này rất thích đàn ông, nếu không cẩn thận thì sẽ bị y phát giác.

Tiếng Triệu Nhã vang lên phía sau, „Sao rồi? Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của các vị, phải chăng đã bị người đàn ông ấy mê hoặc?"

Hạng Thiệu Long không thể nào quên được cảnh Bình Sơn hầu thân mật, lạnh lùng hừ một tiếng, bỏ ra ngoài.

Triệu Nhã đuổi theo, cười nói, „Sao Đồng tiên sinh không vui, phải chăng người ta đã có lỗi với ngài?"

Hạng Thiệu Long giật mình, đến lúc này mới biết chính xác mình vẫn còn tình với ả phóng đảng này, nên không nén nổi lòng ghen tuông, mất đi vẻ bình thường. Vội vàng trấn tĩnh, dừng bước nhìn về phía ả, mỉm cười nói, „Phu nhân quá lời, phu nhân không hề làm chuyện gì khiến cho bị nhân mất

hứng, sao lại nói những lời như thế?" Đồng thời cũng nghĩ lúc này Triệu Nhã giả vờ dùng Hàn Sấm để thử tâm ý của mình.

"Tại sao người ta vừa nói một câu mà Đồng tiên sinh đã né tránh?" Triệu Nhã liếc mắt.

Hạng Thiếu Long biết không còn cách nào giải thích, nên cũng không thêm giải thích, lạnh nhạt nói, „Con người ta thích làm gì thì cứ làm, chưa bao giờ nghĩ đến lý do."

Triệu Nhã nhìn gã, trong lòng có một cảm giác quen thuộc, sự ngang ngạnh đầy nam tính ấy càng khiến cho lòng ả mềm hơn, buồn rầu thở dài, „Con người tiên sinh thật khó đoán, lúc thì dịu dàng hơn bất cứ ai, lúc thì lạnh lẽo vô tình khiến cho người ta không biết ứng phó thế nào mới phải."

Hạng Thiếu Long lúc này đã thấy Triệu Chi cùng Triệu Bá vào đại sảnh, đến bên Triệu Mục. Triệu Mục đưa bọn họ đến gặp Long Dương quân. Liên mím cười với Triệu Nhã, „ở đây có đủ người khiến cho phu nhân phải bỏ công suy nghĩ, cần gì phải nhọc lòng cho con người thô lỗ như tại hạ. Kia! Bình Sơn hầu đến tìm phu nhân đó."

Triệu Nhã nhìn theo tia mắt của gã, Hàn Sấm cũng vừa chào hỏi xong với Long Dương quân, đang đi về hướng ả, trong lòng thầm mắng Hàn Sấm đến không đúng lúc.

Sau khi Hạng Thiếu Long bỏ đi, ả cảm thấy một sự mất mát và trống rỗng vô bờ, cho nên quay về với lối sống ong bướm trước kia, hy vọng có thể tìm quên, để giảm đi nỗi thống khổ vì ân hận và nhớ nhung Hạng Thiếu Long.

Thế nhưng chẳng ai có thể thay thế Hạng Thiếu Long.

Khi Hàn Sấm đến Triệu, ả cũng từng có một đoạn tình với y. Nhưng không lâu sau thì phát giác kẻ này không thể thay thế Hạng Thiếu Long, nên tình cảm cũng nhạt nhẽo đi, ả phải tìm người khác để thay thế vào.

Lần này khi gặp Đồng Khuông, tức là Hạng Thiếu Long, thì giống như phát hiện một cảm giác mới. Sáng nay tuy tức giận vì sự thô lỗ của y, nhưng đối với ả cũng là một sự kích thích. Cho đến khi Hạng Thiếu Long nói những lời khiến ả tâm hồn ngây ngất, ả như quay về với cảm giác đắm say lúc còn bên cạnh Hạng Thiếu Long, trái tim đã sớm chứa đầy hình ảnh của người này.

Hạng Thiếu Long càng tỏ vẻ mạnh mẽ thì càng khiến ả cảm thấy đây chính là hóa thân của Hạng Thiếu Long, ả không thể nào cưỡng lại nổi. Đến trong lúc này, Hàn Sấm ngược lại trở thành một chương ngại đáng ghét.

Thoáng chốc Hàn Sấm đã đến bên cạnh hai người.

Hạng Thiếu Long mỉm cười rồi cáo từ, đi về phía Triệu Mục và Long Dương quân.

Triệu Chi và Long Dương quân đồng thời cũng bước về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long giả vờ thay đổi dáng đi, cất giọng khàn khàn, cung tay nói, „Đồng Khuông bá kiến Long Dương quân!, Đôi mắt của Long Dương quân ánh lên tia ngạc nhiên, nói, „Đã từ lâu nghe đại danh của tiên sinh, hôm nay được gặp, còn gì may mắn bằng!“

Triệu Chi vẫn với đôi mắt to ấy, đứng nhìn gã.

Triệu Mục cười ha ha, đưa bọn Triệu Bá và các đại thần trong nước Triệu lần lượt dẫn kiến Hạng Thiếu Long.

Long Dương quân nhoẻn cười, „Tiên sinh quả thật là hào sĩ thời nay, chả trách nào khiến cho bọn nữ nhân nhìn không chớp mắt!“

Triệu Chi đỏ mặt, mới biết vì Hạng Thiếu Long mà mất tự nhiên, cúi mặt xuống, lại bực bội liếc Long Dương quân.

Hạng Thiếu Long bị Long Dương quân nhìn đến nổi nổi da gà, thầm mong sao y đừng nhìn mình nữa.

Triệu Bá cười ha ha nói, „Long Dương quân và Đồng tiên sinh đều là cao thủ kiếm thuật, hay là chọn một ngày đến hành quán để tỷ thí, há chẳng phải là chuyện hay trong võ đàn hay sao?"

Long Dương quân ngó láo liên toàn trường rồi cười nói, „Nếu mời Kỳ tài nữ của chúng ta đến hành quán của Triệu quán chủ, nói không chừng tất cả những người ở đây đều đến xem, lúc ấy mới quả thật là chuyện hay!"

Mọi người đều cười rộ lên.

Triệu Chi nén không được, thầm nhìn lén Hạng Thiếu Long, vẻ mặt rất kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ trong bụng, chắc chắn là tên Kinh Tuấn ấy lộ ra điều gì, nếu không vẻ mặt của ả cũng không kỳ lạ đến thế.

Đến lúc này, ngoài cửa có tiếng hô lớn, „Kỷ Yên Nhiên tiểu thư đến!"

Toàn trường bỗng im phăng phắc, bất luận là nam hay nữ, đều ngó ra ngoài.

Giai nhân lâu ngày không gặp lẽ nào nổi tiếng đến thế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68: Gần Nhau Mà Cứ Xa Xôi

T

rong sự mong đợi của mọi người, Kỷ Yên Nhiên uyển chuyển bước vào, bên cạnh còn có Trâu Diễn.

Kỷ Yên Nhiên ốm hơn lúc trước, nhưng không làm giảm đi nét đẹp của nàng, mà còn khiến nàng xinh xắn muôn phần.

Triệu Nhã và Triệu Chi đều là những mỹ nữ có tiếng, nhưng so với nàng thì vẫn còn kém xa lắm.

Đôi mắt Kỷ Yên Nhiên pha vẻ buồn buồn, không biết có phải vì quá nhớ nhung gã hay không.

Trâu Diễn thì thần thái bay bổng, bước vào nội sảnh cùng Kỷ Yên Nhiên.

Hạng Thiếu Long sợ Kỷ Yên Nhiên nhận ra thân hình của mình, vội vàng nép sau Triệu Bá và Triệu Chi.

Triệu Mục đang ngăn người ra thì giật mình, sai bước tới phía trước, cao giọng nói, „Hoan nghênh Kỷ tài nữ, Trâu tiên sinh đại giá quang lâm."

Mọi người nén không được nên đều bước ra, tranh nhau ngắm nhìn mỹ nữ nổi tiếng thiên hạ ấy.

Hạng Thiếu Long cũng bị đẩy tới trước.

Tiếng Triệu Chi vang bên tai, „Đồng tiên sinh!"

Lúc ấy Triệu Mục cũng đang dẫn kiến Kỷ Yên Nhiên và Trâu Diễn cho khách khứa, Hạng Thiếu Long hoảng hồn, quay đầu lại nhìn Triệu Chi, chỉ

thấy ánh mắt của nàng nóng bỏng, nhìn mình đắm đắm, vội vàng mỉm cười nói, „Triệu cô nương có điều chi chỉ giáo?"

Triệu Chi vội vàng nói, „Tiên sinh rất giống cổ nhân của Triệu Chi!"

Hạng Thiếu Long thở phào, biết Kinh Tuấn chỉ cần lộ ra một chút tin tức chứ không lộ ra toàn bộ, giả vờ làm ra vẻ rất tò mò, nói, „Người ấy phải chăng là tình lang của cô nương?"

Câu này rõ ràng mang chút bồn chột, gã biết Triệu Chi nhất định không chịu nổi, cho nên sau này sẽ không thêm đề ý đến gã nữa.

Nào ngờ Triệu Chi đỏ mặt, e thẹn cúi đầu, đột nhiên lắc đầu rồi bỏ đi.

Tiếng cười trong trẻo của Kỷ Yên Nhiên vang lên bên tai.

Hạng Thiếu Long thì đang lau mồ hôi lạnh.

Chuyện gì thế này?

Triệu Chi chẳng phải yêu Kinh Tuấn rồi sao? Vì sao có vẻ như có tình ý với mình, lẽ nào gã trở thành tình địch của Kinh Tuấn? Nếu nàng không ưa Kinh Tuấn, tại sao lại viết thư trả lời cho y?

Khi lòng đang rối như tơ vò thì đến lượt Triệu Nhã đến tìm gã. Triệu Nhã vẻ mặt rõ ràng rất ghen tức, nhưng lại giả vờ không có chuyện gì, nói, „Ai nấy đều tranh nhau làm quen với Kỷ Yên Nhiên, có gì tiên sinh lại tránh ở chỗ này?"

Hạng Thiếu Long đang còn hận ả, cố ý bồn chột, ghé sát bên tai ả nói, „Tại hạ vốn có mê lực trời sinh, nếu để Kỷ Yên Nhiên tới gần thì ả nhất định sẽ đeo riết lấy, cho nên tránh chỗ này còn hơn."

Triệu Nhã nghe xong đứng ngây người ra, trên đời này lại có gã đàn ông mặt dày tự cho mình có sức hấp dẫn, huống hồ chỉ lời này lại nói với một

nữ nhân, há chẳng phải nói ả cũng vì mê đắm gã mà đến hay sao?

Ả suýt tí nữa phất áo mà đi, chỉ là đôi chân không chịu nghe lời, cứ đứng chết dí ở đấy, dù bị gã làm nhục, nhưng hình như cũng có một niềm khoái cảm vì bị làm nhục.

Nhìn vẻ mặt khó chịu không thể che giấu được của ả, Hạng Thiếu Long khoái trá lắm, giả vờ nghiêm nghị nói, „Bỉ nhân càng sợ chung chạ với nữ nhân hơn, bởi vì những nữ nhân ấy bảo đảm không thể lìa xa bỉ nhân được, than ôi!

Lúc ấy quả thật mới là đau đầu."

Triệu Nhã càng ngạc nhiên hơn. Sao lại có hạng người vừa mới gặp mặt đã nói ra lời lẽ vô sỉ đến thế. Nhưng lời ấy khiến ả nhớ lại Hạng Thiếu Long.

Trong lòng ả vô cùng mâu thuẫn, buột miệng nói, „Nam nhân ở đây đều muốn lấy lòng Kỷ Yên Nhiên, có gì chỉ có tiên sinh là ngoại lệ?"

Hạng Thiếu Long thấy thích thú vì bốn cột được ả, mỉm cười nói, „Người ta nói giữ ngọc trong người chỉ thêm phiền, bỉ nhân cho rằng lời ấy rất có lý. Nếu bỉ nhân giành được Kỷ tài nữ, ả lại quần lấy không tha, nhất định sẽ khiến kẻ khác đổ ky, càng phiền toái hơn, không có lợi với đại kế dựng nghiệp của bỉ nhân. Vì thế bỉ nhân chỉ có cách nén lòng.

Nói thật với phu nhân, khi còn ở nước Sở, bỉ nhân mỗi đêm đều có nữ nhân bồi tiếp!"

Triệu Nhã nghe xong mà đỏ mặt, nhưng cũng cảm thấy một sự kích thích man dại, cúi đầu nói, „Tiên sinh nói chuyện với nữ tử mới quen lần đầu đều phóng túng như thế sao?"

Hạng Thiếu Long buồn cười, trả lời, „Bỉ nhân trước nay đối với mỹ nhân thích nói gì thì cứ nói, phu nhân không thích nghe cũng mặc, ấy là đức tính

của bỉ nhân."

Lòng tự tôn của Triệu Nhã cuối cùng trỗi dậy, sắc mặt thay đổi, nói, „Tiên sinh thật không nể mặt nữ nhân, ai có thể chịu đựng nổi những lời ấy."

Hạng Thiếu Long thấy toàn trường đều chú ý đến Kỷ Yên Nhiên, không ai để ý đến họ, cười ha ha nói, „Nữ nhân cũng giống ngựa, chỉ cần nắm bắt được sở thích của chúng, thì có thể khiến cho chúng ngoan ngoãn. Những con ngựa mà đồng mỗ ưa thích, chưa bao giờ không chịu khuất phục dưới làn roi của Đồng mỗ."

Lời này càng trắng trợn hơn. Triệu Nhã nhin không được, bực dọc nói, „Tiên sinh đối với nữ nhân thật ngang ngược, xem con người như súc vật, chả lẽ không màng đến cảm giác của người ta hay sao?"

Trong lòng lại cảm thấy mơ hồ, không biết tên mã si này là người thế nào, lúc thì có vẻ như quân tử không thèm để ý đến nữ sắc, lúc thì như một tên ma đầu háo sắc.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm đã đủ, lạnh nhạt nói, „Đối với bỉ nhân, ngựa còn có phẩm đức cao thượng hơn con người, khi chúng đã biết chủ của mình là ai, thì sẽ không một lòng hai ý nữa."

Triệu Nhã lặng người đi, câu này đã móc trúng tim đen của ả.

Hạng Thiếu Long lúc này phát giác Triệu Chi đang trong đám người nhưng vẫn nhìn lên gã và Triệu Nhã nói chuyện, nháy mắt với nàng, khiến nàng vội vàng quay đi.

Triệu Nhã phát hiện ra, nhú mày hỏi, „Tiên sinh và Triệu Chi đã nói gì với nhau?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ việc quái gì đến người, không thấy lão tử hỏi người Bình Sơn hầu Hàn Sấm nói gì sao, ghé bên tai ả nói, „ả là một thớt

ngựa hoang, phu nhân cũng vậy."

Triệu Nhã lúc này quả thật không nhịn được nữa, mặt nổi giận, định trách cứ, bên kia Triệu Mục nói vọng qua, „Đồng tiên sinh đâu rồi, Kỷ tiểu thư muốn làm quen với vị khách chính của buổi tiệc hôm nay."

Mọi người đều quay nhìn về phía hai người.

Hạng Thiệu Long nhìn Triệu Nhã bằng ánh mắt nồng cháy, mỉm cười rồi đi, lòng khoái trá, xem như đã hả giận, tốt nhất Triệu Nhã sau này đừng để ý đến gã thì hơn.

Than ôi! Nếu ả tu tâm dưỡng tính, nấp trong nhà sám hối, nói không chừng gã sẽ mềm lòng tha thứ cho ả.

Khó khăn mới lách qua được đám người, đến bên Triệu Mục.

Kỷ Yên Nhiên nhìn gã, lập tức ánh mắt ánh lên tia kỳ lạ, khi nhìn kỹ không phải là Hạng Thiệu Long, thì thần sắc lại buồn bã, vẻ mặt thay đổi rất rõ ràng.

Hạng Thiệu Long cố nén tình cảm trong lòng, thi lễ rồi nói, „Đồng Khuông tham kiến Kỷ tiểu thư Trâu tiên sinh."

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh trở lại, lễ phép mỉm cười, „Nghe danh tiên sinh đã lâu, Yên Nhiên cũng là người thích ngựa, có cơ hội mong tiên sinh chỉ giáo."

Hạng Thiệu Long thở dài, thầm nghĩ nếu không nắm bắt cơ hội ngàn vàng này, thì ngày sau sẽ càng nuối tiếc hơn, nếu nàng vì tìm không được mình, hoặc dò hỏi được gã đã đến Tần mà đuổi theo thì thật là phí.

Lúc ấy gật đầu nói, „Bỉ nhân sao xứng với lời khen của tiểu thư, nghe nói Kỷ tiểu thư có thót ngựa tốt tên gọi Tật Phong, có thể cho bỉ nhân mở rộng

tầm nhìn hay không?"

Kỷ Yên Nhiên và Trâu Diễn đều ngạc nhiên.

Kỷ Yên Nhiên lập tức trở nên vui vẻ, nhìn gã rồi nói, „Tiên sinh nếu có thời gian, ngày mai hãy đến chỗ Yên Nhiên, Yên Nhiên có thể thỉnh giáo."

Người xung quanh đều nhìn Hạng Thiếu Long với ánh mắt ngưỡng mộ, không ngờ người này vì tài nuôi ngựa mà có cơ hội gần gũi với mỹ nữ tuyệt thế tài nghệ song toàn.

Long Dương quân chen vào với giọng eo éo, „Ngựa của nô gia cũng có mấy con ngã bệnh, Đồng tiên sinh có thể đến xem hộ không?"

Hai câu ấy lại khiến cho kẻ khác ngưỡng mộ nữa.

Hạng Thiếu Long đau đầu, thầm kêu mẹ ời, miệng nói, „Long Dương quân từ xa đến đây, ngựa chỉ vì quá mệt mỏi mà thôi! Nghỉ ngơi một khoảng thời gian thì sẽ khỏe lại mà thôi."

Lời ấy nói ra thì ai cũng hiểu Hạng Thiếu Long không ưa nam sắc.

Long Dương quân thở thê, „Ngựa của bốn quân đã nghỉ hơn một tháng, hưởng hồ chi chúng đã nhiễm bệnh hơn hai ngày nay thôi, tiên sinh chẳng phải là người yêu ngựa hay sao, sao nỡ đành thấy chết không cứu?"

Triệu Mục sợ gã đắc tội với Long Dương quân nên mới thuận nước đẩy thuyền nói, „Đồng tiên sinh đâu phải hạng người ấy, ngày mai bốn hầu sẽ cùng Đồng tiên sinh đến bái phỏng tiên sinh." Rồi quay sang Kỷ Yên Nhiên nói, „Bốn hầu cũng muốn xem thớt ngựa khiến cho Đồng tiên sinh không thể nào quên được ấy."

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên trong lòng đều bực bội nhưng không còn cách nào nữa.

Kỷ Yên Nhiên chỉ đành nói, „Yên Nhiên đương nhiên hoan nghênh vô cùng, hầu gia hãy đến cùng Đồng tiên sinh."

Còn Triệu Nhã thì có cảm giác khác.

À không ngờ Kỷ Yên Nhiên lại chủ động hẹn hò với tên quái vật ăn nói bậy bạ ấy, chẳng lẽ y thật sự có sức hấp dẫn đối với nữ nhân hay sao? Và lại mình quả thật bị y làm cho lúng túng, không biết nên thích thú hay chán ghét y.

Triệu Mục nói, „Buổi tiệc đã bắt đầu, mời Kỷ tiểu thư hãy nhập tiệc."

Kỷ Yên Nhiên đưa mắt nhìn Trâu Diễn.

Trâu Diễn hiểu ý ngay, cười nói, „Yên Nhiên và Đồng tiên sinh đều là người thích ngựa, hôm nay có được cơ hội tốt này, hay là để lão phu và Đồng tiên sinh đổi chỗ ngồi cho nhau."

Lần này ngay cả Triệu Mục cũng thất kinh, song ai cũng biết Kỷ Yên Nhiên trước nay vẫn có hứng thú với kỳ nhân dị sĩ, không hề có chuyện tư tình nam nữ, nào ngờ hai người này quả thật có tình riêng.

Hạng Thiệu Long cố nén nỗi vui mừng, vui vẻ nói, „Đây quả thật là cơ hội muốn mà không được, chỉ sợ bị nhân kiến thức nông cạn chỉ làm bẩn tai Kỷ tiểu thư."

Kỷ Yên Nhiên nở nụ cười, ai nấy đều ngây ngất, rồi dịu dàng nói, „Chỉ sợ Yên Nhiên không đủ sức nghe mới đúng."

Không dám nhìn Hạng Thiệu Long nữa, xoay người bước theo Triệu Mục đến chiếu tiệc đầu tiên phía bên trái.

Bộ y phục màu xanh rất hợp với làn da và mái tóc đen tuyền của nàng khiến ai nấy cũng phải ngẩn ngơ nhìn theo.

Triệu Nhã hận không đâm Hạng Thiếu Long hai đao, vừa mới nói không thèm gần Kỷ Yên Nhiên, mà giờ đây lại bám riết lấy ả. Trong khoảnh khắc ấy, ả kinh ngạc nhận ra mình đã hoàn toàn quên bẵng Hạng Thiếu Long, trong lòng chỉ có gã đàn ông thô lỗ man rợ khiến ả vừa giận vừa yêu, cao thâm khó lường này.

Hạng Thiếu Long ngồi vào chiếu mới phát giác vẫn khó mở lời, một là hai người vì cách nhau năm xích, cũng bởi vì phía sau lưng có tên thị nữ đang ân cần phục thị, khiến cho bọn họ có ngàn lời mà không nói được.

Chiếu đối diện là Triệu Mục và Triệu Nhã, Triệu Nhã thì cố ý không thèm nhìn Hạng Thiếu Long, vẻ mặt rất giận.

Còn Triệu Mục thì tưởng Triệu Nhã vì mình ép ả gần gũi Hạng Thiếu Long, nên trong bụng khó chịu, vì thế cũng không lấy làm kỳ lạ.

Gần một trăm chiếu đều ngồi đầy người, rất náo nhiệt.

Trâu Diễn thì ngồi cùng Quách Khai, cười nói rất vui vẻ.

Kỷ Yên Nhiên ngồi xuống, cũng cảm thấy không có cơ hội nói chuyện với Hạng Thiếu Long, bởi vì nàng vẫn là người được chú ý nhất của buổi tiệc, ai nấy đều tới chào hỏi khiến nàng phải bận rộn trả lời.

Suy nghĩ nhảy bén, lời nói cao quý của nàng khiến ai nấy đều nghiêng ngả.

Có hai đôi mắt không rời Hạng Thiếu Long, một là Long Dương quân đang ngồi ở chiếu đầu, một là của Triệu Chi đang ngồi cùng với Triệu Bá đối diện với Triệu Mục.

Còn Bình Sơn hầu Hàn Sấm vốn lúc này không thèm để ý đến gã, thấy Hạng Thiếu Long được ngồi cùng Kỷ Yên Nhiên thì giận dữ nhìn gã.

Lúc này có người hỏi Kỳ Yên Nhiên, „Không biết đối với Kỳ tiểu thư, trên đời có gì khiến cho tiểu thư động lòng nhất?

Mọi người đều thích thú, nhìn Kỳ Yên Nhiên, xem nàng đối đáp thế nào.

Kỳ Yên Nhiên làn thu ba sóng sánh, mỉm cười, „Câu hỏi này rất khó trả lời! Trong mỗi giai đoạn khác nhau của loài người, đều có câu trả lời khác nhau, có lẽ khi thời xuân sắc của Yên Nhiên đã qua, thứ muốn có được chính là tuổi xuân!, Mọi người đều biết nàng cố ý lẩn tránh, nên tỏ vẻ không hài lòng, buộc nàng phải trả lời.

Hạng Thiếu Long không để cho người ngọc gặp khó, cười ha ha nói, „Kỳ tiểu thư đã sớm có câu trả lời. Đó là thứ không thể có được, mãi mãi khiến cho người ta động lòng."

Mọi người đều im lặng, suy nghĩ kỹ lại thì đều thấy có lý.

ví dụ như ai không muốn làm vua của một nước, nhưng cũng chính vì mình không có phước phần ấy nên mới động lòng.

"Không ngờ Đồng tiên sinh ngoài tài nuôi ngựa còn có tuyệt học khác, „Quách Tùng khen.

Ai nấy đều cười rộ lên.

Long Dương quân dịu dàng nói, „Không biết Đồng tiên sinh động lòng với vật gì?"

Bình Sơn hầu Hàn Sấm chen vào, „Đương nhiên là ngựa tốt chạy mỗi ngày ngàn dặm, thứ vốn không thể nào có được!, Câu ấy nhất thời gây nên một trận người nghiêng ngả, không khí rất vui vẻ.

Hạng Thiếu Long biết lúc này chính là cơ hội tốt để tạo nên hình tượng của mình, cao giọng nói, „Không phải đâu!

Không phải đâu! Dù cho có hai thớt ngựa tốt, cũng không thể bù đắp cho đại cuộc, bỉ nhân chỉ muốn có một vạn con chiến mã để mang lại chiến thắng cho đại vương mà thôi."

Người nước Triệu ai nấy đều gật đầu khen hay.

Triệu Nhã nén không được nói, „Nhưng thứ làm cho Đồng tiên sinh động tâm là sự vật gì không thể có được kia mà?"

Hạng Thiệu Long cười rộ lên, tiếp tục dùng cái giọng khàn khàn ấy, nhìn Triệu Nhã rồi nói, „Bỉ nhân trước nay vẫn thiếu sức tưởng tượng, biết rõ những thứ không thể có được thì chẳng phí sức để suy nghĩ, nhưng những thứ có thể có được mà lại chưa thể lấy được, quả thật khiến cho Đồng mỗ không thể ngủ yên được."

Nam nhân đang ngồi đều hiểu câu ấy bằng ý khác nên cười âm lên.

Triệu Nhã thấy gã nhìn mình nói chuyện, vừa giận vừa vui, cúi đầu để né tránh tia nhìn ấy. Còn Kỷ Yên Nhiên ngồi bên cạnh lại nghĩ rằng mình chính là thứ mà y sắp có nhưng vẫn chưa có được, mặt đỏ lựng lên, len lén liếc gã, hận không thể lập tức ngã vào lòng gã.

Đột nhiên lúc ấy có thị vệ bước vào, ghé tai Triệu Mục nói nhỏ mấy câu.

Triệu Mục ngạc nhiên, nhìn Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long không biết chuyện gì thì Triệu Mục đứng dậy nói lớn, „Đêm nay chúng ta có thêm một vị khách quý, y chính là đại hồng nhân Lý Viên tiên sinh, khách khanh của Xuân Thân quân nước Sở."

Hạng Thiệu Long vừa nghe đã hồn phi phách tán, mồ hôi ướt cả sống lưng.

Chương 69: Khách Phương Xa Đến

T

rong sự chú ý của mọi người, một kẻ mặc y phục lòa lẹt, tuổi khoảng hai
lăm hai sáu ung dung bước vào sảnh đường, đó chính là Lý Viên.

Không thể phủ nhận y là một nam nhân đẹp trai, dáng vẻ thanh tú và đầy
tính cách, vai rộng eo thon, dáng người cao dong dỏng, hông đeo trường
kiếm, khiến cho người ta có cảm giác y là một kẻ văn võ toàn tài.

Đôi mắt linh hoạt có thần, có thể thấy kẻ này túc trí đa mưu, không thể coi
thường.

Hạng Thiếu Long tim đập thình thịch.

Điều tệ hại nhất là y có thể vừa nhìn là biết được mình chẳng phải là mã si
Đồng Khuông, lúc ấy gã dừng hòng toàn mạng mà rời khỏi hầu phủ.

Thứ đến là mối quan hệ giữa y và Triệu Mục, giả sử Lý Viên là người do
Xuân Thân quân Hoàng Cát phái đến liên lạc với Triệu Mục, Triệu Mục sẽ
lập tức phát hiện ra mưu kế của Hạng Thiếu Long.

Hơn nữa Lý Viên nếu biết được sứ nước Sở chưa đến Hàm Đan, đương
nhiên sẽ đoán được nửa đường xảy ra chuyện, lúc ấy y và Triệu Mục sẽ
nghĩ ngờ ngay.

Bất cứ một vấn đề gì cũng đều khiến gã thất bại.

Lúc này gã như đang ngồi trên bàn chông, hoàn toàn không nghĩ ra cách đối
phó.

ôi! Sao lại lòi ra một kẻ như thế? Lý Viên bước vào sảnh đường, vừa nghe
Triệu Mục nói chuyện, vừa mỉm cười chào đáp lễ với khách hai bên.

Còn Hạng Thiếu Long thì mong Lý Viên không thể tới được nơi gã.

Kỷ Yên Nhiên rất thông minh, đã sớm phát hiện ra vẻ mặt kỳ lạ của gã, mỉm cười nói, „Đồng tiên sinh! Nhân tài nước Sở rất nhiều, không những có một chuyên gia nuôi ngựa như ngài mà còn có một nhân vật nổi tiếng thiên hạ về kiếm thuật như Lý Viên tiên sinh đây, tiểu muội của y, Lý Yên Yên là ái phi mới nạp của Sở vương, nghe nói đang mang thai, nếu có thể sinh con trai thì sẽ trở thành bị quân của nước Sở, cho nên hiện giờ ai cũng cho rằng tiền trình của y rất xán lạn."

Hạng Thiếu Long biết nàng vì ả nữ tỳ sau lưng mà dùng cách này để chỉ ra lai lịch của Lý Viên. Trước khi đến Hàm Đan, nàng đã từng đến Sở, cho nên biết được tin mới nhất về nước Sở.

Nhưng gã vẫn cảm thấy khi nhắc đến cái tên của Lý Viên thì nàng có vẻ không tự nhiên.

Đôi mắt Lý Viên hướng về phía Kỷ Yên Nhiên, lập tức sáng lên, chủ động đến phía trước mặt nàng, lịch sự chào Hạng Thiếu Long, „Xin chào Đồng tiên sinh! Chúng ta tuy từng là dân nước Sở, không ngờ ở nơi xa ngàn dặm như Hàm Đan này mới có cơ hội gặp nhau."

Hạng Thiếu Long nghe vậy nên thở phào, đứng dậy trả lễ.

Triệu Mục đột nhiên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn gã rồi ngó sang Lý Viên, trong mắt lộ một tia sát cơ.

Lý Viên không thèm để ý đến Hạng Thiếu Long, nhìn sang Kỷ Yên Nhiên, lập tức ánh mắt say đắm, nói với giọng trách cứ, „Kỷ tiểu thư không từ mà biệt, khiến cho tại hạ vất vả quá."

Y hạ giọng, ngoài Triệu Mục và Hạng Thiếu Long, những người khách khác đều tưởng rằng y đang nói những lời khách sáo.

Hạng Thiếu Long bỏ được tảng đá trong lòng, vỡ lẽ ra là Lý Viên này thì ra đang đeo đuổi Kỳ Yên Nhiên, xem ra ở nước Sở cũng đã có gặp gỡ với nhau, nếu không Lý Viên sẽ không nói ra những lời lẽ chua chát này.

Lý Viên ấy xem ra đã mê mết Kỳ Yên Nhiên, nếu không sẽ không vượt ngàn dặm sông núi mà vượt đến đây.

Nghĩ tới đây, một nỗi niềm tâm sự lại dâng lên. Từ sau khi bị Triệu Nhã phản bội, gã không còn có lòng tin mù quáng đối với nữ nhân như trước nữa. Gã Lý Viên này nhân phẩm xuất chúng, yêu thương say đắm, có lẽ đã đoạt Kỳ Yên Nhiên từ trên tay Hạng Thiếu Long, nếu chuyện này là sự thật, sự đả kích đối với gã còn nặng hơn cả chuyện của Triệu Nhã.

Kỳ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiếu Long rồi mỉm cười nói, „Lý tiên sinh đã quá lời, Yên Nhiên làm sao gánh vác nổi."

Triệu Mục cười nói, „Hai vị thì ra đã quen biết, giờ đây cả hai đều ở Hàm Đan, lo gì không có dịp tỏ hết lòng nhau.

Hay là Lý tiên sinh ngồi cùng chiếu với bốn hầu, thưởng thức tài nghệ của bọn vũ cơ."

Lý Viên mỉm cười, nhìn Kỳ Yên Nhiên dăm dăm rồi mới đi theo Triệu Mục, ngồi giữa Triệu Mục và Triệu Nhã.

Kỳ Yên Nhiên hình như cảm động vì Lý Viên đã đuổi theo nàng tới Hàm Đan, cúi đầu, mắt đầy vẻ hoang mang.

Hạng Thiếu Long thì càng không thoải mái hơn.

Tiếng nhạc vừa trỗi lên, một đám hơn trăm ả vũ cơ ra đến khoảng trống, bắt đầu nhảy múa, áo quần phấp phới trông rất đẹp mắt.

"Này!"

Hạng Thiếu Long hơi ngạc nhiên, chỉ thấy Kỷ Yên Nhiên đang nhìn gã chăm chú, ánh mắt đầy tình ý.

Lúc ấy bọn ca vũ đã che thị tuyến phía bên Lý Viên, Triệu Mục, lại thêm ai nấy đều say sưa thưởng thức, tiếng nhạc cũng át đi tiếng nói của họ, kẻ khác không nghe được, quả thực đây là một cơ hội để nói chuyện với nhau.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười không tự nhiên.

Kỷ Yên Nhiên liếc gã, „Không có lòng tin với người ta sao? Người ta nhớ chàng thật khổ!“

Hạng Thiếu Long nghĩ đó gọi là đã từng bị răn cấm thì thấy dây thừng đã sợ. Hạ giọng hỏi, „Nàng ở đâu?“

Kỷ Yên Nhiên vội nói, „Đừng đến tìm thiếp, để Yên Nhiên tìm chàng, Long Dương quân lâu nay vẫn hoài nghi người ta và chàng có vấn đề, ở đây cũng phải người theo dõi thiếp.“

Hạng Thiếu Long biết nàng cơ trí hơn người, thủ đoạn lại cao minh, nên không lo lắng nữa, gật đầu.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên không nói gì nữa.

Hạng Thiếu Long giật mình rồi giả vờ chăm chú xem ca vũ.

Thì ra lúc này bày vũ cơ đã tụ ở chính giữa, tạo thành một vòng tròn lớn, trong vòng tròn lớn ấy có một vòng tròn nhỏ, đang biểu diễn động tác ngửa người ra sau, từ phía Triệu Mục có thể nhìn qua Hạng Thiếu Long.

Triệu Nhã rõ ràng cũng có hứng thú với Lý Viên, nói chuyện mãi với y, khiến Hạng Thiếu Long trong lòng thâm rủa, ngay cả bản thân cũng không biết vì sao cũng còn có lòng ghen tị đối với ả.

Lý Viên thì miệng trả lời, nhưng mắt lúc nào cũng nhìn sang Kỷ Yên Nhiên.

Bình Sơn hầu Hàn Sấm rõ ràng cũng có dã tâm với Kỷ Yên Nhiên, chốc chốc lại liếc sang, tựa như muốn nuốt chửng nàng.

Rất nhiều người vốn có lòng theo đuổi nàng tài nữ nổi tiếng thiên hạ này, thấy Lý Viên xuất hiện thì tự cảm thấy hổ thẹn, đành quên đi chuyện theo đuổi nàng nữa, hướng chi Kỷ Yên Nhiên tựa như có tình ý với y. Nếu Lý Viên thân phận không đặc biệt, kiếm thuật cao minh, nói không chừng nhiều người đã sớm khử y.

Hai người cho đến khi tiệc tan cũng không có cơ hội nói chuyện nữa.

Kỷ Yên Nhiên và Trâu Diễn bỏ đi trước, kiên quyết từ chối Lý Viên tiễn đưa, đương nhiên là mượn điều ấy để tỏ rõ lòng dạ với Hạng Thiếu Long, khiến cho Hạng Thiếu Long và những kẻ có lòng khác đều cảm thấy an ủi.

Lý Viên tiu nghỉu bỏ đi, Hạng Thiếu Long cũng định chuồn thì Triệu Mục kéo gã ra cộng tiễn khách.

Khi đi Quách Tùng còn mời gã tối mai đến dự yến tại nhà y.

Tối lượt Triệu Bá và Triệu Chi, thì Triệu Chi nhìn gã đăm đăm mới bỏ đi với Triệu Bá, Long Dương quân lúc từ biệt cũng liếc mắt đưa tình khiến gã rợn xương sống.

Cuối cùng chỉ còn lại sáu người Triệu Mục, Triệu Nhã, Quách Khai, Nhạc Thừa, Hàn Sấm, Hạng Thiếu Long.

Hàn Sấm xem ra đang chờ Triệu Nhã, Hạng Thiếu Long bất đồ nổi giận trong lòng, cố ý không thèm nhìn đến Triệu Nhã.

Hàn Sấm vui mừng nói với Triệu Mục, „Ngoài nước Yên ra, tất cả mọi người đều đến."

Y tuy nói đảo lộn, chẳng đầu chẳng đuôi, nhưng Hạng Thiếu Long cũng hiểu rõ ý của y, biết y hiểu nhầm Lý Viên là người đại diện cho nước Sở đến tham gia hội nghị chống Tần do Đông Châu quân triệu tập.

Tình thế kỳ thực rất vi diệu.

Trong sáu nước, kẻ coi trọng hợp tung đương nhiên là ba nước sát với Tần như Hàn, Triệu, Ngụy.

Nước Tề cũng rất coi trọng sách lược bắt tay chống Tần, bởi vì nếu tam Tấn lâm nguy, đối tượng tiếp theo chính là nước Tề, sau đó mới đến lượt người Sở.

Giờ đây Hàn Sấm tướng cả nước Sở cũng chịu phái sứ thần đến nên lấy làm vui mừng.

Còn nước Yên, vừa bị danh tướng nước Triệu là Liêm Pha đánh bại nên vẫn còn giận lắm, địa vị trong mắt người nước khác đã giảm xuống nhiều, đến hay không cũng chẳng quan trọng nữa.

"Lý Viên lần này đến đây, e rằng chẳng có quan hệ gì đến hội nghị, „ Triệu Mục lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Hàn Sấm cười nói, „Giờ đây y là người hùng bên cạnh Sở vương, nghe nói tiểu muội của y đẹp nghiêng thành đổ nước, Sở vương lại chưa có con, chỉ cần ả cố gắng sinh được thái tử, thì Lý Viên trở thành quốc cữu, cho nên chỉ cần y chịu nói tốt vài câu, lo gì Sở vương không tham gia."

Triệu Mục ánh lên tia lạnh lùng, vết sẹo trên mặt như sâu thêm nhiều.

Hạng Thiếu Long bên cạnh nhìn rõ hết, biết Triệu Mục trong lòng đầy oán hận với Lý Viên.

Quách Khai cười nói, „Phu nhân đã mệt chưa? Để Bình Sơn hầu đưa phu nhân về phủ!"

Hàn Sấm lễ phép nói với Triệu Nhã, „Không biết Hàn Sấm có cái vinh hạnh ấy chăng?"

Quách Khai và Nhạc Thừa đều mỉm cười, lời ấy của Hàn Sấm có nghĩa là hỏi Triệu Nhã đêm nay có thể ăn nằm với nhau không.

Triệu Nhã có vẻ hơi lúng túng, nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thì giả tảng ngó ra ngoài, nơi ấy có bốn cỗ xe ngựa và rất nhiều Triệu binh đang đứng chờ.

Triệu Mục nhớ lại chuyện mình đã từng hứa với Hạng Thiếu Long làm mối cho gã và Triệu Nhã, dù cho đêm nay không thành, nhưng để cho Hàn Sấm dẫn Triệu Nhã đi trước mặt gã thì mặt mũi không còn, nói, „Mời Bình Sơn hầu về sớm nghỉ ngơi, bốn hầu phải cùng phu nhân vào cung gặp đại vương."

Hàn Sấm chỉ đành bỏ đi.

Triệu Mục nói với Quách Khai, „Bốn hầu có mấy câu cần thương lượng với Đồng tiên sinh, các vị hãy về phủ trước."

Quách Khai len lén đưa mắt cho Hạng Thiếu Long, ý bảo y cẩn thận rồi mới cùng Nhạc Thừa cười nói bước đi.

Chỉ còn lại ba người Triệu Mục, Triệu Nhã và Hạng Thiếu Long, không khí trở nên khó chịu.

Triệu Mục nói với Triệu Nhã, „Chờ bốn hầu nói với Đồng tiên sinh mấy câu, y sẽ đưa phu nhân về phủ."

Triệu Nhã hơi biến sắc, giận dữ nói, „Ta không biết tự về một mình sao?" Nói xong mắt liếc Triệu Mục và Hạng Thiếu Long rồi bỏ ra xe, chỉ còn lại Triệu Mục và Hạng Thiếu Long đứng nhìn nhau.

Triệu Mục lúc này bề mặt lắm, cười gượng, „Có những nữ nhân giống như ngựa hoang không chịu khuất phục, rất khó chế ngự."

Hạng Thiếu Long phụ họa, „Loại nữ nhân này mới thú vị."

Triệu Mục kéo gã rời cổng phủ, quay về trong phủ, lúc này tuy đêm khuya người vắng, nhưng hầu phủ đèn đuốc vẫn sáng choang như ban ngày.

Cuối cùng tới nơi mà gã đã gặp chị em mỹ nữ nước Việt Điền Trinh và Điền Phượng rồi mới ngồi xuống.

Thị nữ dâng trà lên rồi lui ra ngoài.

Triệu Mục có vẻ như có tâm sự, trầm ngâm một lát rồi nói, „Có lẽ người biết mối quan hệ giữa cha ta và Lý Viên."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, gã mạo nhận là thân tính của Xuân Thân quân giúp Triệu Mục thực hiện giấc mộng quân chủ của y, không thể nói là không biết, điều gã biết duy nhất là em gái của Lý Viên tên Lý Yên Yên, cũng còn may tên của ả có hai chữ đồng âm với tên của Kỷ Yên Nhiên, nếu không e rằng gã đã quên bống mất.

Rồi đánh liều trả lời, „Điều hầu gia nói phải chẳng là chuyện của Yên Yên phu nhân? Bỉ nhân trước giờ vẫn ở ngoài làm việc cho quân thượng nên chưa bao giờ gặp mặt Lý Viên, những chuyện này là do quân thượng chính miệng nói với bỉ nhân."

Nào ngờ Triệu Mục gật gù, nói, „Chính là chuyện này. Bề ngoài Lý Viên đẹp đẽ, nhưng trong lòng rất lợi hại, tuy trong phủ cha ta có mấy ngàn gia tướng thực khách, nhưng không kẻ nào bằng. Đừng tưởng y theo đuổi Kỷ

tài nữ đến đây mà cho rằng y là một kẻ si tình, ta chắc chắn rằng có nguyên nhân khác. Không ai có dã tâm lớn hơn y đâu. Hừ!

Xem ra cha ta vẫn chưa tiết lộ bí mật của ta, thật may mắn!"

Hạng Thiếu Long biết vẫn chưa qua khỏi hiểm nguy, nếu Triệu Mục hỏi thêm hai câu nữa thì lập tức thân phận sẽ bại lộ, thuận miệng nói tiếp, „Bỉ nhân không hiểu quân thượng vì sao tin tưởng Lý Viên đến thế?"

Câu nói này quả thật liều mạng.

Triệu Mục hừ một tiếng nói, „Cái đó gọi là tính dài hóa ngắn, nói cho cùng cũng chỉ vì nữ sắc. Đúng rồi, người vừa từ nơi ấy đến, Lý Yên Yên sinh được con trai hay con gái?"

Hạng Thiếu Long đã lơ mờ năm được đầu đuôi câu chuyện nhưng vẫn chưa cụ thể, nói, „Chỉ nghe nói sắp lâm bồn."

Triệu Mục vẻ mặt nhíu lại, tức giận nói, „Không ngờ quý kế của Lã Bất Vi đã được Lý Viên học lại, cha cứ không chịu tin lời ta, sau này nếu Lý Viên được nước, y làm sao có thể để cha ở trong triều, lần này cha đã quả thật rước sói vào nhà.

Hạng Thiếu Long nếu vẫn chưa hiểu thì không cần ra ngoài nữa. Triệu Mục vừa nhắc đến chuyện nữ sắc, lại nói Lý Viên học theo cách của Lã Bất Vi và Xuân Thân quân dẫn sói vào nhà. Dựa vào những manh mối này, gã đã đoán được tám chín phần câu chuyện. Vội vàng nói theo, „Lý Yên Yên này chẳng biết có phải là em thật của Lý Viên hay không?"

Triệu Mục nói, „Chuyện này xem ra không phải giả, vả lại khi cha và Lý Yên Yên còn qua lại, Lý Viên không hề có cơ hội gặp được Lý Yên Yên, cha cũng phái người điều tra mối quan hệ của anh em bọn chúng." Rồi nghi ngờ nhìn gã nói, „Chuyện này người không thể không biết chứ?"

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu hồng hét, gã đã đoán sai, té ra đứa con trong bụng Lý Yên Yên không phải của Lý Viên mà là của Xuân Thân quân Hoàng Cát. Mẹ ơi! Không ngờ lại rắc rối đến thế.

Ung dung nói tiếp, „Sao lại không biết, song người chịu trách nhiệm điều tra tên Hợp Quyền, người ấy ngoài tài nịnh bợ ra thì chuyện gì cũng sơ suất, bỉ nhân sợ y đã bị Lý Viên lừa rồi."

Lời vừa rồi của gã toàn là nói bừa, nhưng vì nắm được tâm lý của Triệu Mục, cả tên người cũng có, Triệu Mục sao lại không tin.

Tên gian nhân ấy quả nhiên bị gã dắt mũi, trầm giọng nói, „Vấn đề không phải ở điểm này, bọn chúng chắc chắn là anh em ruột. Thật không ngờ cha lại sơ suất đến thế."

Lần này Hạng Thiếu Long đã vỡ lẽ, đã biết rõ được mối quan hệ giữa Xuân Thân quân và anh em Lý Viên.

Lý Viên này quả thật lợi hại, trước tiên hiến em gái cho Xuân Thân quân, sau khi có thai thì Xuân Thân quân hiến mỹ nhân đã có cốt nhục của mình cho Sở vương vốn chưa có con, vậy đứa trẻ sinh ra sẽ có cơ hội trở thành bị quân của nước Sở, đây chính là diễn lại tuồng Lã Bất Vi tặng Chu Cơ cho Trang Tương vương.

Hiểu được điểm này xong, Hạng Thiếu Long thở phào nói, „Lần này Lý Viên đến đây chính là cơ hội tốt trời ban để giết phăng y đi, lúc ấy Lý Yên Yên sẽ không thoát khỏi bàn tay của quân thượng."

Triệu Mục nghiêm mặt nói, „Vạn lần không thể, nếu thất bại sẽ gây nên sóng gió, thậm chí ta cũng không thoát được, vả lại y kiếm thuật cao minh, con người gian xảo, lần này gia tướng đi theo y toàn là cao thủ nước Sở, một khi thất bại, người bị y bắt được, cả bốn hầu cũng cứu không nổi người."

"Hầu gia yên tâm, tiểu nhân sẽ đợi y rời khỏi nước Triệu mới ra tay, „ Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng nói.

Triệu Mục thấy gã liều mạng như vậy, vui mừng vỗ vai gã rồi cười lạnh lùng, „Giết người đâu nhất định phải dùng đao kiếm, chuyện này hãy để ta suy nghĩ đã. Đúng rồi, người có thật là hiểu được tính ngựa không, nếu không ngày mai trước mặt Kỳ tài nữ để bại lộ thân phận thì hỏng bét. Người đẹp như thế ta lần đầu tiên gặp phải, đáng tiếc."

Hạng Thiếu Long nói, „Hầu gia xin hãy yên tâm, không hiểu tính ngựa thì sao có thể giả làm mã si?"

Triệu Mục nói, „Đêm nay Triệu Nhã đã không được, hay là để ta sai vài mỹ nhân đến hầu hạ người!"

Hạng Thiếu Long nói, „Đêm nay có thể không cần, sáng sớm ngày mai còn phải đến chỗ Kỳ tài nữ, phải chăng chúng ta nên đi riêng rẽ?"

Triệu Mục nghĩ ngày mai là có thể gặp Kỳ Yên Nhiên, hớn hờ nói, „Ta sẽ đi cùng người!" rồi nói với vẻ cảm kích, „Chuyện hôm nay toàn nhờ người cả."

Hạng Thiếu Long thấy ý của y là nói chuyện nữ thích khách, nói mấy câu khiêm tốn rồi cáo từ.

Triệu Mục đưa gã ra cổng, nhìn gã lên xe ngựa, được gia tướng đưa về rồi mới quay vô trở lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70: Giấc Xuân Ngủ Ngủ

X

e ngựa chạy dưới ánh đèn lồng của bọn thị vệ, lúc này đường phố Hàm Đan rất vắng vẻ, tĩnh lặng.

Hạng Thiệu Long ngồi trong xe mà lòng như tơ vò.

Cho đến lúc này, gã vẫn chưa nghĩ được kế hoạch gì hay để có thể bắt sống Triệu Mục, cắt đầu Nhạc Thừa, sau đó an toàn thoát khỏi Hàm Đan.

Triệu Mục đêm nay vừa bị hành thích, sau này chắc hẳn sẽ cẩn thận hơn, công việc bảo vệ sẽ tăng cường, trong tình huống này muốn giết được y không phải dễ dàng chứ đừng nói bắt sống y.

Còn Nhạc Thừa là thái thú của thành Hàm Đan, binh mã trong thành nằm trong tay y, muốn giết chết y đâu phải là chuyện dễ dàng.

Giờ đây sứ tiết sáu nước và các yếu nhân đều đã kéo đến, người Triệu vì muốn giữ bí mật, lại vì ngăn ngừa gián điệp người Tần vào nên canh gác càng nghiêm hơn, thậm chí muốn đưa người ra ngoài thành cũng là chuyện nguy hiểm, bởi vì việc ra vào đều có người ghi lại kỹ càng.

Huống chỉ thời gian có hạn, nếu người Triệu phát giác không có chuyện đàn ngựa sẽ đến Hàm Đan, gã sẽ càng nguy hiểm hơn.

May mà vẫn còn có mấy trăm con ngựa sẽ đến đây để người Triệu bớt đi sự chờ đợi.

Đứng bên cạnh Triệu Mục cũng là điều nguy hiểm, chỉ cần nói sai một câu thì sẽ bại lộ ngay. Còn chuyện tình cảm riêng tư thì càng rối hơn.

Đầu tiên ai có thể đảm bảo được Kỷ Yên Nhiên không thay lòng đổi dạ, có bài học của Triệu Nhã, lòng tin của gã đối với bản thân về mặt này không còn như trước nữa.

Mối ân oán với Triệu Nhã càng khiến cho gã rối lòng hơn. Có lúc cảm thấy ả đáng thương, nhưng phần lớn thời gian là cảm thấy đáng hận.

Thôi đi!

Hay quên ả thì hơn.

Ả quả thật là một nữ nhân đa tình, gặp ai yêu nấy.

E rằng Lý Viên ấy vừa mới nói mấy câu thì ả đã ngã vào lòng y.

Nghĩ tới đây, ngọn lửa báo thù lại bùng cháy, trong lòng càng mâu thuẫn hơn.

Triệu Chi rõ ràng đã thấy được điều gì, lòng người khó đoán, nếu như ả bán đứng, họ sẽ càng thê thảm hơn, đánh nhau cho tới chết quả là một kết cục tốt, điều đáng sợ nhất là bị bắt sống, lúc ấy sống cũng không bằng chết.

Cuối cùng đã về đến nơi.

Hạng Thiếu Long xuống ngựa vào trong phủ.

Ô Trác, Đằng Dực, Kinh Tuấn đều chờ gã quay về.

Ba người thấy vẻ mặt gã không vui đều không dám hỏi, vào trong phòng để họp kín.

Hạng Thiếu Long mặt lạnh như tiền, hỏi Kinh Tuấn, „Tiểu Tuấn! Người đã tiết lộ điều gì với Triệu Chi? Không được giấu diếm."

Hai người Đằng Dực và Ô Trác đều biến sắc.

ở cái nơi nguy hiểm đầy rẫy kẻ thù này, giống như từng bước đi trên băng mỏng, nếu sai một bước thì lập tức họa sẽ giáng xuống, huống hồ chi để lộ bí mật.

Kinh Tuấn giật mình, cúi đầu, hoảng hốt nói, „Tam ca đã gặp Triệu Chi rồi sao?"

Hạng Thiếu Long không nói Triệu Chi trực tiếp tiết lộ thân phận y để tránh Kinh Tuấn đôi chối, chỉ gật đầu.

Đằng Dực giận lắm, mắng, „Tên tiểu tử ngu ngốc nhà ngươi, không biết nặng nhẹ, ngươi có biết bao nhiêu người sẽ mất mạng vì hành vi ngu xuẩn của ngươi chẳng? Chúng ta đã sớm cảnh cáo ngươi rồi."

Kinh Tuấn gượng cười, „Nhưng lời cảnh cáo ấy đã quá muộn, đệ đã báo với nàng chúng ta sẽ quay về trong thời gian ngắn.

Đằng Dực nghiêm mặt, „Chả lẽ ngươi không biết Triệu Chi là người Triệu sao? Nếu tấm lòng yêu nước Triệu của ả nhiều hơn yêu ngươi thì hậu quả sẽ ra sao?"

Kinh Tuấn tiu ngui nói, „Nàng vốn chẳng yêu đệ, chỉ yêu tam ca mà thôi."

Ba người ngạc nhiên lắm.

Đằng Dực nhú mày nói, „Ngươi chỉ nói bừa để thoát trách nhiệm."

Ô Trác nói, „Chính miệng ả nói với ngươi à?"

Kinh Tuấn buồn rầu nói, „Nàng chỉ xem đệ là đứa em trai ham chơi, chịu nói chuyện với đệ chẳng qua là chỉ muốn biết chuyện của tam ca mà thôi."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Trong bức thư cuối cùng ả gởi cho ngươi đã nói gì?"

Kinh Tuấn ấp úng với vẻ hối hận, „Nàng hỏi đệ chừng nào đến Hàm Đan, có cần tiếp ứng không. Đệ cũng không hề nghĩ vấn đề nàng là người Triệu, nàng còn nói với đệ rằng có mối thù sâu với Triệu Mục, cho nên đệ mới tin rằng nàng không bán đứng mình."

Hạng Thiệu Long lặng người đi, nhìn Triệu Chi huấn luyện vũ cơ cho Triệu Mục, không hề thấy điều gì khác.

Tại sao nàng thống hận Triệu Mục?

Ô Trác hỏi, „ả và Triệu Mục có thù gì?"

Kinh Tuấn hoang mang lắc đầu, nói, „Nàng không chịu nói ra."

Đằng Dực trầm ngâm nói, „Nói không chừng là chuyện có liên quan đến trinh tiết nữ nhi."

Ô Trác hỏi, „Gia tộc Triệu Chi có bao nhiêu người?"

Hạng Thiệu Long và Đằng Dực đều lộ vẻ chú ý, vấn đề là ở đây, nếu ở nước Triệu, gia tộc Triệu Chi lớn mạnh, tại sao vì một người đàn ông mà hy sinh tất cả người trong gia tộc. Chỉ ít nàng cũng không thể không ngó ngang đến cha già, nhưng nếu cha nàng bên cạnh nàng, thì nàng sẽ không được sự đồng ý của cha.

Kinh Tuấn nói, „Hình như chỉ có nàng và cha dựa vào nhau mà sống, đệ... đệ không biết gì cả."

Đằng Dực giậm chân trách, „Người thật hồ đồ đã làm lỡ chuyện."

Kinh Tuấn đi theo y, khiến y cảm thấy phải gánh vác trách nhiệm với việc Kinh Tuấn đã làm.

Ô Trác nói, „Người chẳng phải đã trả lời thư cho nàng chứ? Trong thư đã nói những gì?"

Trong ba người lúc này thì Ô Trác bình tĩnh nhất, câu nào cũng đi thẳng vào vấn đề.

Kinh Tuấn rớt cuộc vẫn là đứa trẻ, khóc òa lên, „Đệ cho nàng biết chúng ta sẽ giả trang để xuất hiện ở Hàm Đan, khi đến nơi sẽ tìm cơ hội liên lạc với nàng."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy bất nhẫn, vỗ vai y an ủi, „Tình thế chưa quá xấu, hình như nàng đã nhận ra ta, nhưng chưa chắc chắn lắm, vẫn chưa thể lộ mặt nạ ta. Như vậy vẫn còn có thể thay đổi được. Nhưng ta thật không hiểu nếu người đã biết nàng chỉ xem người là em trai, có gì vẫn cứ bám lấy không rời?"

Kinh Tuấn ấp úng nói, „Đệ không hiểu, song giả sử nàng trở thành người của tam ca, tiểu Tuấn không hề bất mãn."

Đằng Dực bình tĩnh nói, „Chúng ta không thể để cho một nữ nhân thao túng sinh mạng của mình được. Tiểu Tuấn người hãy dẫn đường cho ta đến giết phăng ả là xong, để khỏi đêm dài lắm mộng."

Kinh Tuấn giật mình, ngạc nhiên trố mắt ra.

Ô Trác gật đầu nói, „Xem ra đây là cách duy nhất."

Trong bốn người, đã có hai người đồng ý giết người bịt miệng, Kinh Tuấn sợ đến nỗi quên cả khóc, nhìn Hạng Thiếu Long đầy vẻ van lơn.

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ, nếu muốn giữ bí mật thì e rằng phải giết luôn cả Điền Trinh, mình sao có thể ra tay được, bình thản nói, „Làm như thế chưa thấy điều lợi đã thấy cái hại, Triệu Chi đêm nay đã nhiều lần nói chuyện với ta, đặc biệt chú ý đến ta, tình huống này chắc hẳn đã lọt vào mắt

kẻ khác. Nếu ả chỉ vừa mới gặp ta mà lập tức bị giết, cuối cùng cũng sẽ có người đoán được ta."

Ô Trác lạnh lùng nói, „Còn một cách khác là biến ả thành người đàn bà của Thiếu Long, chúng ta có thể tuyệt đối không chế ả, đồng thời điều tra được mưu đồ của ả."

Hạng Thiếu Long liếc Kinh Tuấn, chỉ thấy y run bần bật, cúi đầu không nói, trong lòng cảm thấy tội nghiệp, thở dài, „Kinh Tuấn là hảo huynh đệ của ta, ta làm sao có thể giành người hãn yêu?"

Kinh Tuấn cảm kích nói, „Có câu này của tam ca, tiểu Tuấn cũng biết cái tình huynh đệ, thật ra tam ca đã cho tiểu Tuấn hưởng hết vinh hoa phú quý của đời người, tiểu Tuấn vẫn chưa có cơ hội để báo đáp. Lần này tiểu Tuấn đã phạm sai lầm, suýt tí nữa đã hại chết tất cả mọi người."

Đột nhiên quỳ xuống, hướng về phía Hạng Thiếu Long dập đầu, „Xin tam ca hãy ra tay đối phó Triệu Chi, tiểu Tuấn xin tâm phục khẩu phục."

Lúc này ba người đều biết Kinh Tuấn quả thật yêu sâu sắc Triệu Chi, vì bảo vệ tính mạng của nàng mà đành phải vứt bỏ quyền lợi của mình. ở một góc độ khác, chính là tự động rút lui để giúp Triệu Chi có được Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Ta đối với Triệu Chi tuy có thiện cảm, nhưng chưa nghĩ đến chuyện tình yêu, trong nhất thời khó mà nghĩ lại, huống chi có vẻ giống như cướp đoạt nữ nhân của hảo huynh đệ."

Đằng Dực nghiêm mặt nói, „Chuyện này ai cũng biết, Thiếu Long vì sự an toàn của mọi người mới làm thế, không cần phải e ngại, nếu vì tiểu Tuấn mà làm hỏng đại cuộc, Đằng Dực sẽ lấy làm hối hận vì đã dắt theo Kinh Tuấn."

Ô Trác nói, „Cứ làm như thế, sự việc không được chậm trễ, hay là đêm nay Thiếu Long cứ đi tìm Triệu Chi, hỏi cho ra lẽ, nếu có vấn đề, mạnh tay một chút cũng chẳng sao, vẫn còn tốt hơn ngồi đây chờ chết."

Kinh Tuấn nói, „Tam ca! Để đệ lập tức dẫn đường."

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhức đầu lắm, cuối cùng cũng nói, „Ta đã liên lạc với Kỷ Yên Nhiên."

Mọi người cả mừng hỏi dẫn tới.

Hạng Thiếu Long kể lại toàn bộ những sự việc xảy ra trong buổi tiệc, ba người nghe xong đều lo lắng, đột nhiên ở đâu lại chui ra một tên Lý Viên, có hại mà không có lợi cho lần hành động này, lại càng khiến cho tình thế phức tạp hơn.

Đang lúc lo lắng thì có tiếng gõ cửa.

Ô Trác lộ ra vẻ không vui, ai dám quấy rầy khi bọn họ bàn bạc, Kinh Tuấn liền mở cửa thì Đặng Dực cẩn thận nín lại, sợ người ấy thấy cặp mắt sưng húp của y, tự mình ra mở cửa.

Đầu lĩnh Ô Quả của tinh binh đoàn xuất hiện ở cửa, „Có một vị khách không để lộ thân phận đến tìm tam gia, đang đợi ngoài khách sảnh, „ rồi tả lại quần áo và vẻ ngoài của người ấy.

Mọi người nghe thì biết người ấy là nữ giả nam, nhìn nhau, chả lẽ Triệu Chi đã tìm đến tận nơi.

"Để ta xem thử!" Hạng Thiếu Long đứng dậy nói.

Hạng Thiếu Long vừa bước ra khách sảnh thì mừng rỡ xông tới trước.

Mỹ nữ toàn thân mặc bộ y phục rộng thùng thình ấy lao tới ngã vào lòng gã, vì kích động và vui mừng mà run lên.

Đó là mỹ nữ nổi danh thiên hạ, tài nữ Kỷ Yên Nhiên.

Hạng Thiệu Long trong lòng xúc động và mừng rỡ, bao nhiêu lo lắng lập tức gạt sang một bên.

Gã mở sợi dây trên búi tóc của nàng, mái tóc đen tuyền bóng bẩy như mây của nàng bung ra, cảm động nói, „Không ngờ đêm nay Yên Nhiên lại đến tìm ta, ta thật cảm động."

Kỷ Yên Nhiên không thèm để ý đến Ô Quả đang há hốc đứng bên cạnh, ôm siết lấy gã rồi nói, „Yên Nhiên không đợi nổi nữa, hơn nửa năm nay, mỗi ngày đều dài như một năm, chịu đựng sự giày vò của nỗi nhớ nhung chàng, nếu không phải nhờ Trâu tiên sinh hay nhắc đến chàng, người ta sẽ không chịu đựng nổi nữa."

Hạng Thiệu Long ôm chặt nàng rồi nói với Ô Quả, „Cho bọn họ hay là ai đã đến!" rồi bước vào phòng.

Sau một hồi tình chàng ý thiếp, Hạng Thiệu Long cảm thấy càng yêu nàng hơn, lấy làm lo lắng và ưu phiền vì sự xuất hiện của Lý Viên, Kỷ Yên Nhiên ôm gã rồi nói, „Chàng phải chẳng sợ người ta yêu thích Lý Viên?"

Hạng Thiệu Long lúng túng gật đầu.

"Chàng đã coi thường Yên Nhiên rồi, mỹ nam tử thiếp đã gặp nhiều, nhưng trừ chàng ra chưa có ai khiến Yên Nhiên này động lòng. Hạng Thiệu Long có thể lay động con tim Yên Nhiên, không phải là vì y đẹp hơn kẻ khác mà bởi khí phách, trí tuệ của y, khí khái anh hùng khiến người ta không thể nào kháng cự nổi, „ Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói.

Kỷ Yên Nhiên sống ở phủ đệ của vị đại nho nổi tiếng Hàm Đan, Lưu Hoa Sinh, cách nơi ở của Hạng Thiệu Long chỉ hai con đường, Hạng Thiệu Long đưa nàng băng qua ngõ nhỏ, tránh bọn tuần vệ rồi mới quay về.

Về đến nhà, Hạng Thiếu Long vẫn còn cảm giác ngây ngất.

Trong chốc lát, tất cả những khó khăn và nguy hiểm đều trở nên nhỏ bé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ái Hận Tình Thù

H

ạng Thiều Long nhồm dậy khỏi giường ra khách sảnh gặp Triệu Mục.

Triệu Mục tỏ ý thân thiết, nói, „Nào chúng ta bàn bạc một chốc."

Hạng Thiều Long giả vờ ngạc nhiên hỏi, „Chả phải đến chỗ Kỷ tài nữ hay sao?"

Triệu Mục gượng cười nói, „Hôm nay người ấy sai người đến báo với ta, nói người không được khỏe, chuyện xem ngựa hãy đổi sang ngày khác. ôi! Bụng dạ nữ nhân thật khó đoán, nhất là hạng tuyệt thế mỹ nữ lòng đầy kiêu ngạo này."

Hạng Thiều Long cười thầm, có gì đâu mà khó đoán, Kỷ Yên Nhiên chỉ là y theo lời căn dặn của gã, hủy bỏ cuộc hẹn để tránh khi gặp nhau thì lúng túng, song lại không ngờ Triệu Mục tự mình đi thông báo.

Sau khi cho bọn tả hữu lui xuống, Hạng Thiều Long ngồi bên cạnh y, nói, „Đêm qua hầu gia ngủ có ngon không?"

Triệu Mục than, „Suýt chút nữa là không chớp mắt được, trong buổi tiệc có nhiều chuyện xảy ra, tự bảo không cần suy nghĩ, thế mà cái đầu vẫn không nghe lời." Rồi hạ giọng xuống nói, „Lý Viên té ra lần này mang theo một nhóm tùy tùng, toàn là những cao thủ, khoảng hơn ba mươi tên, đều là những kiếm thủ nổi tiếng nước Sở y vừa mới thu nhận, thường ngày y ở nước Sở rất kín đáo để tránh sự nghi ngờ của cha ta, vừa tới đây thì lộ mặt ra ngay."

Hạng Thiều Long nói, „Hầu gia yên tâm, tiểu nhân sẽ khiến cho hãn không thể sống được mà quay về Đại Sở của chúng ta nữa."

Triệu Mục cảm động lắm nhìn gã nói, „Quả thật cha đã không chọn lầm người, thân phận thật sự của người là ai? Tại sao ta chưa bao giờ nghe đến người."

Hạng Thiệu Long đã sớm có câu trả lời, ung dung nói, „Tiểu nhân tên thật là Vương Trác, là thợ săn của Hưu Đồ tộc, quân thượng có một lần đi săn ở gần chúng tôi, gặp phải một bầy sói, được tiểu nhân cứu thoát. Từ đó quân thượng đã cố công huấn luyện cho tiểu nhân, giúp người trong gia tộc tiểu nhân được tận hưởng phú quý, ơn của ngài đối với tiểu nhân thật nặng như núi, quân thượng muốn tiểu nhân hoàn thành kế hoạch giúp hầu gia trở thành Triệu vương, cho nên không bao giờ đưa tiểu nhân về phủ, lần này đến Hàm Đan là để tiếp ứng cho hầu gia, cùng nhau hành sự, thiên hạ này chẳng phải là của họ Hoàng ngài hay sao? Tùy tùng của tiểu nhân toàn là người Hưu Đồ tộc, tuyệt đối đáng tin cậy, hầu gia có thể yên tâm."

Triệu Mục nghe mà lòng hoa nở rộ, nghĩ bụng cha thật biết cách dùng người, Vương Trác này cơ trí vừa cao, lại gan dạ, kiếm thuật càng cao minh hơn, có người này giúp đỡ, lại thêm Nhạc Thừa, chiếc ghế vua nước Triệu há chẳng phải trong tay của mình rồi hay sao? Trở ngại lớn nhất chỉ còn hai lão già Liêm Pha và Lý Mục.

Triệu Mục nói, „Đêm qua ta đã nghĩ suốt đêm, cuối cùng có thể nghĩ một kế có thể thực hiện được, song giờ đây thời cơ vẫn chưa chín mùi, sau này ta sẽ bàn bạc với người. Vì tên hôn quân Hiếu Thành vương rất trông mong ở người, người tốt nhất phải có kết quả sớm hơn."

Triệu Mục vốn là đến tìm gã đi lấy lòng với Long Dương quân, để tránh cho nhân vật có quyền thế của nước Ngụy này không vui. Nói xong đứng dậy, „Nhớ là đêm nay phải đến dự yến ở chỗ Quách Tùng."

Hạng Thiệu Long gật đầu, đưa y ra cửa, mới cùng bọn Ô Trác hành động, ra phía ngoại ô.

Ô Trác, Kinh Tuấn và mọi người đều dừng lại ở Tàng Quân cốc, nơi mới mở mục trường, lập trại, chặt gỗ, sửa đường, giả vờ chuẩn bị mọi thứ. Thực ra chỉ là thiết lập cứ điểm, để tránh khi có chuyện thì bị bắt một mẻ, cũng vì sợ Kinh Tuấn nhẫn nại không được nên đi tìm Triệu Chi.

Trước hoàng hôn, Hạng Thiệu Long, Đằng Dực và ba mươi người trong tinh binh đoàn quay về Hàm Đan. Vừa đến cửa thành, quan giữ thành báo lại, „Đại vương có dụ, lệnh cho Đồng tiên sinh lập tức vào cung."

Hạng Thiệu Long và Đằng Dực nhìn nhau, đều cảm thấy không hay, Triệu vương tuyệt không thể triệu kiến gã một cách vô lý như vậy.

Hai người nhìn nhau rồi Hạng Thiệu Long theo bọn Triệu binh vào cung gặp Hiếu Thành vương.

Thành Tư đưa gã đến Vân Anh điện, nơi Hiếu Thành vương hằng ngày giải quyết công việc, người bên cạnh y không phải Triệu Mục mà là Quách Khai.

Hạng Thiệu Long thấy thần sắc Hiếu Thành vương như thường, yên tâm nên thi lễ xong thì được ngồi ở bên trái, đối diện với Quách Khai.

Thành Tư đứng sau lưng Hiếu Thành vương.

Quách Khai đưa mắt nhìn gã, tỏ vẻ đang chiếu cố đến gã.

Hiếu Thành vương hỏi mấy câu về chuyện mục trường rồi thở dài nói, „Chuyện mục trường, Đồng tiên sinh tốt nhất tạm thời hãy chậm lại, cố gắng đừng để lộ tiếng tăm."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Đại vương có lệnh tiểu nhân tất tuân theo, nhưng không biết lý do tại sao?"

Hiếu Thành vương cười gượng nói, „Mở mục trường là điều phải làm, chỉ là đột nhiên có chút sóng gió, Quách đại phu sẽ cho tiên sinh hay."

Quách Khai ho khan một tiếng, dùng cái giọng nửa âm nửa dương ấy nói, „Đó là chuyện Lý Viên làm ra, không biết y điều tra được ở đâu là Đồng tiên sinh lần này về nước. Sáng nay khi gặp đại vương, bèn nói tiên sinh tuy là người Triệu, nhưng rốt cuộc vẫn là dân nước Sở, nếu chúng ta chấp nhận cho tiên sinh ở lại nước Triệu, đối với bang giao hai nước có ảnh hưởng không tốt."

Hạng Thiệu Long giận lắm, gã Lý Viên ấy rõ ràng vì thấy đêm qua Kỷ Yên Nhiên và mình ngồi cùng chiếu, nói chuyện thân thiết, cho nên lòng đố kỵ nổi lên, cố ý phá hoại chuyện của gã. Không nói cũng biết, y hẳn đã nói những lời không tốt về gã. May mà Hiếu Thành vương quả thật rất cần đến gã, nếu không sẽ lập tức bắt trói gã lại rồi đưa về nước Sở.

Hiếu Thành vương nhấn mạnh, „Quả nhân không để bụng lời của hãn, chỉ là tình thế hiện nay rất nhạy cảm, muội tử của người này là sủng phi của Sở vương, khi có quyền trong tay, nếu y nói với Sở vương vài câu, khuyên Sở vương không nên đem binh đối phó người Tần, kế hoạch hợp tung lần này của chúng ta chắc chắn thất bại, cho nên giờ đây đành phải nghe theo hãn."

Quách Khai cười nói, „Chờ Lý Yên Yên sinh con xong, Lý Viên dù cho trước mặt Sở vương có lên tiếng thì cũng chẳng còn tác dụng."

Hạng Thiệu Long cười rộ lên cùng với hai người.

Gã dĩ nhiên biết rõ Quách Khai ý muốn nói Sở vương là kẻ vốn không thể khiến nữ nhân sinh con được, cho nên Lý Yên Yên cũng không ngoại lệ. Nhưng gã cũng biết lần này người đắc thủ thật sự là Xuân Thân quân chứ không phải Sở vương, chí ít cũng có một nửa là con trai, Quách Khai suy đoán chưa chắc chính xác. Cũng chẳng trách được y, đâu ai ngờ trong ấy lại có điều mờ ám nữa.

Hạng Thiệu Long chợt hỏi, „Tiểu nhân có cần tránh đi một lúc hay không?"

Hiếu Thành vương nói, „Vạn lần không thể, như thế há chẳng phải quả nhân phải nhìn sắc mặt Lý Viên mà hành sự hay sao, quả nhân lúc ấy nói với Lý Viên rằng Đồng tiên sinh vẫn chưa quyết định được đi hay ở để đưa đây sự việc.

Cho nên giờ đây mới mong tiên sinh tạm thời không giương cờ giống trống, chờ Lý Viên đi thì mới tiếp tục sắp xếp."

Hạng Thiệu Long mừng thầm, giả vờ nói, „Nếu vậy tiểu nhân sẽ sai người đi chặn lại đàn súc vật trên đường đưa đến tặng, nhưng e rằng đàn súc vật đầu tiên đã vào biên giới nước ta."

Hiếu Thành vương nói, „Đến thì cứ đến, chúng ta quả thật rất cần bổ sung chiến mã, những việc khác cứ y theo ý tiên sinh mà làm."

Hạng Thiệu Long đang lo vì không có cơ gì cho người về Tần báo tin, vội vàng chấp nhận.

Hiếu Thành vương trầm ngâm hồi lâu rồi mới ái ngại hỏi gã, „Đêm qua sau buổi tiệc, Cự Lộc hầu giữ tiên sinh lại nói những điều gì?"

Hạng Thiệu Long trong lòng mừng rỡ, thầm kêu tuyệt vời, không ngờ Hiếu Thành vương cuối cùng cũng nghi ngờ gã tình nhân Triệu Mục này, nguyên nhân có lẽ cũng vì tên xảo quyệt Quách Khai này nói ra nói vào, giả vờ ngạc nhiên hỏi, „Hầu gia có vấn đề gì sao?"

Quách Khai nhắc nhở gã, „Tiên sinh còn chưa trả lời câu hỏi của đại vương?"

Hạng Thiệu Long giả vờ hoảng sợ, sau khi thỉnh tội thì nói, „Cự Lộc hầu tỏ rõ bụng dạ với tiểu nhân, bảo rằng sẽ chiếu cố cho tiểu nhân, giúp cho tiểu

nhân làm nên đại nghiệp, lại bảo, ôi...”

Hiếu Thành vương nhíu mày, „Nếu có những lời nói không tốt về quả nhân, Đồng tiên sinh cứ nói đừng ngại."

Hạng Thiếu Long nói, „Không có lời gì xấu xa quá, hầu gia chỉ bảo rằng nếu y chịu nói tốt cho tiểu nhân mấy lời trước mặt đại vương thì tiểu nhân sẽ được vinh hoa phú quý. ôi, thực ra tiểu nhân chỉ là một mãng phu, chỉ mong sao được yên tâm nuôi ngựa, tận lực cho nước nhà, không cần đến vinh hoa phú quý, cả chuyện sống chết cũng chẳng màng."

Hiếu Thành vương nghe y kể lại những lời lung lạc ấy, cười gằn một tiếng, cuối cùng nghe những lời“tận đáy lòng"

của Hạng Thiếu Long, khuôn mặt y lộ vẻ cảm động, gật đầu lia lịa, tỏ ý khen ngợi.

Hạng Thiếu Long tiếp tục nói, „Hầu gia lại còn muốn giữ tiểu nhân trong phủ, cho bọn thị nữ bồi tiếp, nhưng tiểu nhân vì lo lắng cho công việc nên đã từ chối."

Quách Khai nói, „Đại vương rất ưa thích tinh thần làm việc của tiên sinh, song mấy ngày nay tiên sinh tốt nhất nên đi chơi đây đó, Hàm Đan chúng tôi có mấy quan kỹ viện nổi tiếng, ngày mai bốn quan sẽ dắt tiên sinh đi thăm thú các nơi."

Nói vài câu thì Hiếu Thành vương căn dặn không được kể nội dung cuộc nói chuyện này cho Triệu Mục nghe, Quách Khai đưa Hạng Thiếu Long ra khỏi điện Vân Anh.

Đi trên hành lang quen thuộc, gặp lại những vật xưa, nhớ Ni phu nhân, Hạng Thiếu Long trong lòng cảm khái, không nghe được Quách Khai đang nói gì.

Quách Khai thấy thần thái gã ngẩn ngơ, tựa như tưởng gã vì chuyện Lý Viên mà không vui, nói an ủi, „Đồng tiên sinh đừng lo lắng về chuyện Lý Viên, à này, đêm nay ngài có phải đến dự yến ở chỗ Quách Tùng không?"

Hạng Thiếu Long giật mình, thầm trách lúc này vẫn còn tơ tưởng chuyện tình cảm, ngạc nhiên nói, „Đại phu chẳng phải cũng sẽ đi à?"

Quách Khai cười nói, „Bốn quan đã từ chối, từ ngày Đông Châu quân đến Hàm Đan, bốn quan bận túi bụi, chỉ là bận khởi thảo kiến nghị thư cho đại vương mà khiến ta mất ngủ mấy đêm."

Hạng Thiếu Long định trả lời thì phía trước có một đội nhân mã đang thông dong thả bộ tới, vừa chính xác đụng mặt với họ.

Quách Khai lộ vẻ ngây ngất, hạ giọng nói, „Nhã phu nhân đến!"

Hạng Thiếu Long nhận ra trong số ấy có cả bọn Triệu Đại, liền đứng lại để nhường đường.

Bọn Triệu Đại vội chào Quách Khai.

Thấy xe ngựa queo qua quảng trường, rèm xe kéo lên, lộ ra bộ mặt vì không ngủ đủ giấc mà hơi tái của Nhã phu nhân, khi ả thấy Hạng Thiếu Long, vẫn không ngạc nhiên, có lẽ đã sớm biết gã vào hoàng cung, lên tiếng, „Ngừng xe!"

Xe ngựa và bọn tùy tùng đều dừng lại.

Triệu Nhã vẫn với ánh mắt đẹp mê người nhìn Quách Khai, cười nói, „Xin chào Quách đại phu Quách Khai ngây ngất, đáp, „Đã lâu không cùng phu nhân chơi đàn đánh cờ, làm sao có thể khỏe được?"

Hạng Thiếu Long nghe đã phát bực, hận không cho Triệu Nhã một bạt tai, ả đã quá phóng đảng.

Triệu Nhã thấy Quách Khai tuôn ra những lời tình tứ ấy trước mặt tên mã si này, ngượng ngùng nói, „Quách đại phu đã nói đùa rồi." ánh mắt chuyển sang Hạng Thiếu Long, dịu dàng nói, „Đồng tiên sinh phải chăng là đến Quách phủ, nếu có tiện, hãy cho Triệu Nhã đi cùng một đoạn."

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, „Đa tạ nhã ý của phu nhân, bĩ nhân chỉ muốn đi một mình, để tiện suy nghĩ một số việc Quách Khai còn tưởng rằng gã vẫn còn lo chuyện Lý Viên nên không lấy làm lạ. Triệu Nhã thì đoán chuyện tối qua bị mình từ chối một cách không khách sáo cho nên giờ đây trả đũa, thăm nghĩ người này thật cứng rắn, giống như Hạng Thiếu Long vậy.

Lòng chột mềm đi, dịu dàng nói, „Nếu vậy không miễn cưỡng tiên sinh nữa."

Xe ngựa tiền hô hậu ứng, tiến về cửa cung.

Hạng Thiếu Long từ chối không ngồi cùng xe ngựa với Quách Khai, „Bĩ nhân là kẻ thích cưỡi ngựa, chỉ có ngồi trên lưng ngựa mới cảm thấy an toàn, đại phu có thể bảo bọn vệ sĩ không nên đi theo, để tiểu nhân đi một mình."

Quách Khai lấy làm lạ nói, „Tiên sinh mới lần đầu đến Hàm Đan, làm sao biết đường đến Quách gia?"

Hạng Thiếu Long giật mình, biết dễ dàng để bại lộ nhất chính là ở những tình tiết nhỏ nhất thế này, thuận miệng nói luôn, „Đại phu yên tâm, bĩ nhân đã hỏi đường rõ ràng rồi." Nói rồi phóng ngựa đi.

Vừa ra khỏi cung, Hạng Thiếu Long thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa, trong thoáng chốc đã đuổi kịp với đoàn xe ngựa của Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân nghe tiếng vó ngựa, chỉ thấy gã ngồi trên lưng ngựa phóng tới đầy uy nghiêm, ánh mắt sáng lên, nhưng lại chột tắt.

Từ ngày Hạng Thiếu Long rời khỏi nước Triệu, ả đã nếm chịu một sự giày vò mà trước đây chưa hề có, nỗi niềm hối hận như con độc xà rủa rói tâm hồn ả. Để quên đi người đã chiếm lấy trái tim mình, hành vi của ả càng phóng túng hơn lúc trước, nhưng Hạng Thiếu Long rốt cuộc vẫn cứ chiếm lấy trái tim ả, không ai có thể thay thế được hình ảnh của Hạng Thiếu Long. Trong tình huống ấy, ả gặp Hàn Sấm, những tưởng có thể quên được Hạng Thiếu Long, nhưng sự xuất hiện của Đồng Khuông khiến cho hồi ức của ả sống dậy, niềm hứng thú của ả đối với Hàn Sấm cũng tiêu tan.

Hạng Thiếu Long cố ý không nhìn, trong chốc lát đã bỏ ở phía sau.

Thành Hàm Đan lúc này mọi nhà đều lên đèn, đang lúc ăn cơm tối, người đi đường không nhiều.

Hạng Thiếu Long nhớ lại đám vợ yêu của mình ở xa tận nước Tần, trong lòng cảm thấy ấm áp, hận không lập tức bắt sống Triệu Mục, chặt đầu Nhạc Thừa đem về Hàm Dương.

Đi vào con đường núi dẫn đến nhà Quách Tùng, phía sau có tiếng vó ngựa vang lên, vừa quay đầu lại nhìn, thì ra người ấy chính là Triệu Chi. Hạng Thiếu Long vừa thấy nàng liền nhớ lại lời đề nghị của mọi người, lúc này trong lòng phân vân lắm, kìm ngựa đi chậm lại.

Triệu Chi trong chớp mắt đã đến gần gã, gióng ngựa đi song song, nhìn gã đăm đăm rồi nói, „Đồng tiên sinh hình như rất quen thuộc với đường lớn ngõ nhỏ ở Hàm Đan!"

Nói như thế, Hạng Thiếu Long biết nàng đã theo mình một quãng đường, giờ đây mới đuổi theo, lòng kêu không hay, nói, „Khi mới đến, có người đã chỉ đường cho bị nhân, Chi cô nương phải chăng cũng đến Quách phủ dự yến?"

"Giọng nói tiên sinh hình như đang cố ý làm cho khàn khàn!" Triệu Chi không trả lời gã, chỉ nhìn mà nói.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, nếu nàng đã nhận ra mình là Hạng Thiếu Long, chỉ một mặt nạ giả tạo này làm sao lừa khỏi nàng, lần này không dùng thủ đoạn ái tình thì không xong, thử dài, thi triển tuyệt kỹ, đề lên lưng ngựa rồi bay bổng lên không, rơi ngay sau lưng nàng, hai tay đưa về phía trước, ôm chặt bụng nàng lại, mặt đưa về phía trước, ghé sát mặt nàng nói, „Lời Chi cô nương thật kỳ lạ, bỉ nhân cần gì phải giả vờ?"

Triệu Chi giật mình, vùng vẫy vài cái, nhưng trong tình huống này làm cho khoảng cách hai người càng gần nhau hơn. Vừa giận vừa sợ nói, „Người làm gì?"

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, một tay đưa về phía trước nâng cằm nàng lên, xoay về phía mình, rồi hôn thật mạnh vào đôi môi đỏ hồng ấy.

Triệu Chi giật mình, tựa như bị ngậy ngất trước mê lực của nam tính, trong phút chốc thì tỉnh dậy, thúc mạnh chỏ vào ba sườn gã.

Hạng Thiếu Long hự lên một tiếng, ngã lăn xuống ngựa, kỳ thực tuy rất đau, nhưng không đến nỗi như vậy, chẳng qua là tạo cơ hội cho nàng xuống thang.

Triệu Chi hoảng hồn, quay đầu ngựa lại, nhảy xuống, quỳ dưới đất, kêu lên, „Đồng Khuông! Người không sao chứ?"

Hạng Thiếu Long mở mắt, giơ tay kéo nàng đổ ập vào người mình rồi sau đó lật lại, đè nàng xuống đám cỏ bên vệ đường.

Triệu Chi bị gã ôm đến mềm nhũn cả người, nhưng không cam tâm bị gã chiếm phần tiện nghi, điều quan trọng hơn là vẫn chưa dám xác định phải chăng y là Hạng Thiếu Long, nếu bị y hôn như thế, thì chẳng phải đã có lỗi

với người mình thương thầm hay sao, nước mắt giàn giụa nói, „Nếu người còn khinh bạc ta như thế, ta sẽ chết cho người xem!"

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng cứng rắn như vậy, trong lòng cảm thấy kính phục, nhưng biết nếu rời nàng như thế, tình huống sẽ càng khó khăn hơn, mà trước khi chưa biết hư thực không thể để lộ thân phận với nàng, chỉ có cách là đè nàng xuống chặt hơn, dịu dàng nói, „Chi cô nương chán ghét ta lắm ư?"

Triệu Chi cảm thấy bản thân mình không hề muốn từ chối đối phương, vừa lo vừa giận, nhắm tịt mắt lại để cho nước mắt chảy ra, yếu ớt nói, „Còn chưa buông ta ra, nếu có người qua đường thấy được, người ta sẽ chẳng còn gì."

Hạng Thiếu Long cúi xuống, hôn lên đôi môi mọng nước của nàng, kéo nàng đứng dậy rồi nói, „Cô nương quả thật xinh đẹp, xin thứ lỗi bĩ nhân không ngăn nổi mình."

Triệu Chi nước mắt tuôn rơi, buồn bã lắc đầu nói, „Người chỉ đang bỡn cợt ta, nếu không vì sao lừa người ta, ta biết người chính là chàng."

Hạng Thiếu Long thầm thở dài, vẫn dùng cái giọng khàn khàn ấy, dịu dàng nói, „Đêm nay ta sẽ đến tìm nàng, được chăng?"

Triệu Chi vừa mừng vừa lo, mở to đôi mắt, gật đầu cái rụp.

Hạng Thiếu Long dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, trong lòng chàng thấy áy náy, nói, „Nào, chúng ta không đi thì sẽ trễ."

Triệu Chi thoát khỏi lòng già, cúi đầu hạ giọng nói, „Đêm nay Triệu Chi chờ chàng ở nhà."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Nàng không đi sao?"

Triệu Chi hơi giận dữ nói, „Chàng làm người ta thế này, làm sao có thể gặp kẻ khác nữa." Nhảy lên lưng ngựa, nấn ná một hồi rồi quay đầu ngựa, vẫn không quên vẫy chào, nhoẻn miệng cười, dáng vẻ đa tình của thiếu nữ ấy khiến Hạng Thiếu Long tim nhảy thành thịch.

Chờ đến lúc nàng khuất sau con đường, Hạng Thiếu Long mới lấy lại bình tĩnh, đi về phía Quách phủ.

Buổi tiệc đêm nay của Quách phủ, khách rất ít, ngoài Triệu Mục, Nhạc Thừa, Hàn Sấm, Triệu Bá, chỉ có một kẻ Hạng Thiếu Long không muốn gặp là Lý Viên, nếu thêm Triệu Nhã và gã thì chỉ có bảy người, hai đứa con của Quách Tùng không dự tiệc, có lẽ phải ra ngoài làm việc.

Quách Tùng không nhiệt tình với gã lắm, ngược lại thì đặc biệt ân cần với Lý Viên, hình như y mới là khách chính.

Hạng Thiếu Long đã quen với sự đời ảm lạnh, biết được Quách Tùng cố ý lạnh nhạt với mình là để tranh thủ tình cảm với Lý Viên, kẻ sau này có thể trở thành người có quyền thế ở nước Sở.

Còn Lý Viên thì đối với gã tình địch Hạng Thiếu Long này thì vẫn lịch sự và khách sáo. Nhưng Hạng Thiếu Long cũng biết rõ y rất hận mình.

Sau mấy câu khách sáo, Triệu Mục cố ý kéo gã đến một bên, hạ giọng nói, „Đại vương vì sao triệu kiến ngươi?"

Hạng Thiếu Long đang đợi câu này của y, trả lời ngay, „Bọn họ hỏi đêm qua hầu gia nói với tiểu nhân điều gì, tiểu nhân đương nhiên không nói ra sự thật, chỉ nói hầu gia và tiểu nhân bàn bạc chuyện mở mục trường. Hầu gia! Không phải tiểu nhân đa nghi, tên hôn quân Hiếu Thành vương này hình như đang nghi ngờ ngài, theo tiểu nhân thấy Quách Khai đang âm thầm bán đứng ngài."

Mắt Triệu Mục lạnh lùng đáng sợ, hừ một tiếng rồi nói, „Sớm muộn gì ta cũng khiến cho chúng nếm sự lợi hại!"

Hạng Thiệu Long biết đã ép được Triệu Mục đi vào con đường mưu phản, lúc này Triệu Bá bước tới, hai người vội vàng nói lảng sang chuyện khác, Triệu Mục cười nói, „Đồ nhi yêu của quán chủ sao đêm nay không đến?"

Triệu Bá nói, „Nó sẽ đến thôi, tại hạ vừa sai người đi tìm nó."

Có tiếng hoàn bội vang lên, Triệu Nhã bước vào.

Quách Tùng quay sang Lý Viên, Nhạc Thừa và Hàn Sấm xin lỗi cáo từ rồi mới chạy ra đón.

ánh mắt Triệu Nhã hướng về Hạng Thiệu Long, rồi mới nhìn sang Hàn Sấm và Lý Viên, do dự một lát rồi bước sang chỗ Hạng Thiệu Long, Hạng Thiệu Long cố ý không nhìn ả, ngó lơ sang chỗ khác.

Trong sảnh lúc này có cả thảy mười chỗ ngồi. Hạng Thiệu Long thầm nghĩ, nếu tính thêm cả Triệu Chi thì vẫn còn dư một chỗ, không biết còn vị khách quý nào chưa đến.

Triệu Nhã sau khi chào hỏi cùng khách khứa thì quay đầu lại nói với Hạng Thiệu Long, „Đồng tiên sinh phi ngựa thật nhanh, đến sớm hơn cả người ta nhiều."

Hạng Thiệu Long nở nụ cười, coi như là trả lời.

Cho đến lúc này lại có người nữa bước vào.

Được hai con thị nữ đỡ hai bên, một thiếu nữ trang điểm kỹ càng, người mặc áo hoa uyển chuyển bước vào.

Bọn Triệu Mục đều ngạc nhiên, rõ ràng không biết nàng là thần thánh phương nào.

Cuối cùng Quách Tùng cũng mở cái bí mật đó ra, tên con buôn này cười khà khà nói, „Tú Nhi! Hãy đến ra mắt các vị khách quý, „ rồi quay sang mọi người nói, „Đây là ấu nữ Quách Tú Nhi của Quách Mỗ."

Triệu Mục ngạc nhiên nói, „Thì ra trong tay Quách tiên sinh có hạt minh châu, tại sao trước giờ vẫn giấu, đến hôm nay mới cho chúng tôi chiêm ngưỡng?"

Hạng Thiếu Long vỗ lẽ, thì ra Quách Tùng muốn gả con gái cho Lý Viên, sau này nước Triệu có chuyện thì sẽ lánh đến nước Sở, để tiếp tục công cuộc làm ăn của mình.

Với một kẻ kinh doanh nghề sắt chế tạo binh khí như Quách Tùng, nước nào không hoan nghênh, nhưng có thêm sự giúp đỡ của Lý Viên, đương nhiên mọi việc sẽ thuận lợi hơn.

Giờ đây tình thế của thiên hạ, ngoài tam Tấn, nơi cách xa nước Tần hùng mạnh chính là nước Sở, nước Tề tiếp giáp với tam Tấn, có cái nguy môi hở răng lạnh, nước Yên bị Điền Đan đánh bại chưa gượng dậy nổi. Còn nước Sở ở phía Nam thì sức nước hùng hậu, trong khoảng thời gian này vẫn là nơi yên ổn. Một ngày tam Tấn còn đó, người Sở sẽ không lo bị người Tần tấn công.

ô gia đã chuyển được đến nước Tần, một kẻ kinh doanh tinh minh như Quách Tùng tự đã biết tính toán cho mình.

Lúc này Tú Nhi yếu điệu bước vào trước mặt mọi người.

Thiếu nữ không quá mười sáu tuổi ấy dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt rất sinh động, trong sáng như nước hồ thu, khéo miệng biết cười, vẻ mặt sáng ngời, có thể sánh bằng Ô Đình Phương. Ai cũng đều ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của nàng, bao gồm cả Lý Viên.

Quách Tùng thấy thế nên đặc ý lắng, đưa tay nói, „Tú Nhi hãy mau bái kiến Lý tiên sinh."

Quách Tú Nhi nhìn thấy Lý Viên thì mắt sáng lên, cúi đầu e thẹn bước tới.

Lúc này mọi người đều có cảm giác mình bị lạnh nhạt, vẻ mặt Triệu Nhã cũng không tự nhiên.

Triệu Mục liếc nhìn Lý Viên, mắt ánh lên tia sát cơ thì lập tức thu lại, nhưng không giấu nổi ánh mắt sắc bén của Hạng Thiếu Long.

Triệu Nhã tiến sát lại Hạng Thiếu Long hỏi, „Tiên sinh nếu có rảnh xin hãy đến tề phủ xem ngựa, Triệu Nhã mong được thỉnh giáo."

Triệu Mục còn tưởng rằng ả chấp nhận tiếp cận với tên“Vương Trác" này, mỉm cười nói, „Hiếm khi được phu nhân mời, bốn hầu sẽ thay y chấp nhận."

Hạng Thiếu Long không thể làm mất mặt Triệu Mục trước đám đông nên đành gật đầu.

Triệu Nhã thấy gã miễn cưỡng như thế, nên liếc xéo mà không nói thời gian cuộc hẹn.

Tiếng chuông vang lên, đã đến lúc mọi người nhập cuộc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phát Cuồng Vì Ghen

K

hông biết hữu tâm hay vô ý, Hạng Thiếu Long được xếp ngồi bên cạnh Triệu Nhã, sát bên Triệu Nhã là Hàn Sấm rồi đến Tú Nhi, Lý Viên, Quách Tùng, bên phải Hạng Thiếu Long là Triệu Bá, Nhạc Thừa và Triệu Mục. Chỗ ngồi của Triệu Chi được bỏ ra.

Giờ đây ai cũng biết vai chính thật sự chính là kẻ đang ngồi giữa cha con họ Quách, Lý Viên, người này rất biết cách ăn nói, trong chốc lát đã khiến Quách Tú Nhi không ngừng che miệng mỉm cười, xem ra rất hợp ý nhau. Xem bộ dạng chỉ cần Lý Viên gật đầu thì Quách Tú Nhi sẽ là người của y.

Hàn Sấm rõ ràng cũng có ý với mỹ nữ xinh đẹp này, nhưng vì chính sách ngoại giao của nước Hàn, nên không dám tranh giành với Lý Viên, vì thế xoay qua nói chuyện với Triệu Nhã, còn Triệu Nhã thì cũng cố ý không thèm để ý đến tên mã si đó, nói chuyện với Hàn Sấm rất thân mật, chốc chốc thì cười khúc khích, khiến cho buổi tiệc càng tăng thêm phần náo nhiệt và sắc xuân.

Quách Tùng vì muốn tạo cơ hội cho Lý Viên và con gái yêu, sau khi mời khách khứa mấy câu thì quay sang nói chuyện với Triệu Mục, Nhạc Thừa, chủ đề chẳng qua là những chuyện ở Hàm Đan.

Triệu Bá và Quách Tùng rất thân nhau, nên cũng góp lời, Hạng Thiếu Long tuy giả vờ lắng nghe đầy hứng thú nhưng cũng biết rõ đã bị Quách Tùng lạnh nhạt. Hạng Thiếu Long biết Quách Tùng thay đổi mau như vậy là bởi bị ảnh hưởng của Lý Viên, cũng có thể suy đoán được y đã bắt đầu bi quan với tình thế của nước Triệu, đã có lòng bỏ đi.

Thái độ của y không giấu được Triệu vương và Quách Khai, cho nên Quách Khai mới nhắc nhở gã cẩn thận với Quách Tùng.

Từ khi Ô gia bỏ đi, nước Triệu lập tức trở nên yếu hơn trước.

Triệu Nhã thì có toan tính gì đây?

Lúc này bọn thị nữ đến rót rượu cho khách khứa.

Lý Viên bỏ Tú Nhi, quay sang nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Đồng huynh lần này vượt trăm sông ngàn núi, từ xa đến đây, không biết là vì nguyên nhân gì?"

Mọi người nghe trong lời nói của y đầy vẻ khiêu khích, đều ngừng lại xem phản ứng của Hạng Thiếu Long.

Lúc này Quách Tú Nhi quay sang nhìn đại hán vẻ ngoài thô lỗ, nhưng không giấu vẻ khôi ngô uy vũ hơn cả Lý Viên.

Hạng Thiếu Long nheo mắt nhìn y, lạnh nhạt nói bằng giọng khàn khàn, „Lý huynh yêu mỹ nhân, Đồng mỗ yêu tuần mã, mỹ nhân đến đây, Lý huynh liền đuổi theo, Đồng mỗ thấy ở đâu có cây cỏ tốt tươi thì chạy đến đó. Chỉ cần Lý huynh nghĩ về bản thân mình thì sẽ biết tâm ý của Đồng mỗ ngay."

Câu trả lời đầy vẻ thô thiển.

Quách Tú Nhi thì tưởng mỹ nhân mà Hạng Thiếu Long nói chính là mình nên e thẹn cúi đầu. Những người khác thì không ngờ lời nói của tên thô hào này trở nên lợi hại đến thế, trong lòng kinh ngạc đều lấy làm ái ngại cho Lý Viên.

Chỉ có Triệu Mục là lấy làm khoái trá, vì y không thể đắc tội với Lý Viên, Hạng Thiếu Long đã ra tay giúp y rất hợp Lý Viên hơi biến sắc, mắt lướt qua tia sát cơ, lạnh lùng nói, „Đồng huynh phải chăng đang ngầm bảo có cây của nước Sở ta không bằng ở đây chăng?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì biết mình đã hớ, ngoài Hàn Sấm thì người ngồi trong bàn tiệc đều là người Triệu, câu này làm sao có thể nói ra được.

Quả nhiên Nhạc Thừa, Triệu Bá và Triệu Mục đều nhú mày lại.

Hạng Thiệu Long thấy câu nói vừa rồi đã ép được Lý Viên thất thố nên vui lắm, làm ra vẻ không thấy nét mặt phẫn nộ của Lý Viên, thản nhiên bảo, „Lý huynh đã nghĩ quá xa xôi rồi, bĩ nhân chỉ là tỉ dụ mà thôi, thực ra cây cỏ ở đâu cũng có ưu và khuyết điểm, khí hậu phương nam ấm áp, nuôi ngựa dễ dàng, nhưng đẹp thì có đẹp nhưng không mạnh mẽ, không chịu nổi gió lạnh mưa tuyết; phương bắc nuôi ngựa khó khăn, nhưng ngựa sẽ trở nên khắc khổ cần lao, bệnh dịch cũng hiểm. Cho nên chiến mã của người Hung Nô là nổi tiếng, chỉ có những nơi lạnh lẽo thì mới có thể nuôi được ngựa tốt."

Ai nấy đều biến sắc, không ngờ Hạng Thiệu Long có hiểu biết như vậy, lại thêm vì gã đã chửi xéo, bảo rằng nước Sở ở phương nam chỉ sống trong chốn thanh bình an vui, không biết tiến thủ, ngược lại những nước phương bắc, bao gồm cả nước Tần, tuy chinh chiến liên miên nhưng đã bồi dưỡng không ít nhân tài.

Sự thực quả là như thế.

Nước Sở từ khi bị nước Việt bé nhỏ đánh vào Dĩnh Đô thì uy thế giảm xuống, lại thêm sách lược có sai sót nên thế nước mỗi lúc một kém.

Lần đầu tiên sáu nước hợp tung đánh Tần, lấy Sở Hoài vương làm người đứng đầu, nhưng sự thực tham chiến chỉ có hai nước Hàn, Triệu. Hai nước này bị Tần đánh bại ở Tu Ngư nơi biên giới nước Hàn, Tề lại xuất binh đánh Triệu, Ngụy, tự giẫm đạp lên nhau. Tần nhân đó diệt Ba, Thục, giúp cho lãnh thổ mở rộng thêm hai lần, tiếp giáp với Vu Quận, Kiềm Trung của Sở, từ đó cơn ác mộng của người Sở bắt đầu, họ cũng đã nếm được vị đắng của chính sách phũ áo ngồi nhìn.

Từ trước đến giờ, người Tần e ngại nhất là Tề, Sở kết hợp với nhau, vì thế người Tần đã cắt đất dụ cho Sở Hoài vương tuyệt giao với Tề, sau đó được lợi thì nuốt lời, đại phá quân Sở ở Đan Dương, chém đầu tám vạn quân, sau đó lại còn chiếm Hán Trung của Sở, tiếp theo cướp lấy Chiêu Lăng, khiến cho phía tây bắc của Dĩnh Đô mất hết.

Sự ngu xuẩn của Sở Hoài vương không chỉ dừng lại ở đó, khi y hứa với Tề hợp tung một lần nữa thì lại bị người Tần dụ tiếp, nửa chừng lại thay đổi, thông hôn với nước Tần.

Tề, Ngụy, Hàn nổi giận khởi binh phạt Sở bội ước, Hoài vương thất kinh sai thái tử đến làm con tin ở Tần, nhờ Tần cứu viện, ba nước mới lui binh. Người Tần vẫn còn khí thế, sau đó lại mượn cớ đánh Sở, dùng cách mềm mỏng lẫn cứng rắn, lừa Sở vương ngu ngốc ấy vào Tần, bắt giữ lại, cuối cùng vì chạy không thoát mà chết ở nước Tần.

Cho đến khi con trai là Khoảnh Tương Vương lên ngôi, muốn báo thù rửa nhục, nhưng bị người Tần dọa cho một hồi thì vãi đá trong quần, không những cầu hòa mà còn phải kết thân với người Tần, lập lại lịch sử hồ đồ của phụ thân Hoài vương.

Cho nên lời này của Hạng Thiếu Long là ám chỉ việc người Sở tự phá trường thành. Lợi hại nhất là đã mĩa mai được Lý Viên, mà y không thể nào làm dữ lại được.

Còn Triệu Nhã và Tú Nhi với trực giác sắc bén của nữ giới, nhìn hai người đều thấy Lý Viên như một thót ngựa đẹp đẽ ở miền nam, còn Đồng Khuông là một con tuần mã trải qua phong sương ở phương bắc, địa vị Lý Viên trong lòng họ bất đồ giảm xuống mấy phần.

Quách Tùng cũng ngạc nhiên nhìn Hạng Thiếu Long, suy nghĩ lại việc có nên lánh đến nước Sở để tránh Tần hay không.

Hạng Thiếu Long đã một kim đâm thấy máu, sau một hồi biện bác, đã chứng minh được nhược điểm chí mạng của người Sở là thiếu quyết đoán và cương nghị.

Sắc mặt Lý Viên lúc đỏ lúc trắng, nhưng không nói được lời nào.

Mọi người bề ngoài là bình phẩm ngựa, y có thể nói được lời gì nữa?

Quách Tùng ha ha cười lớn, vẫn hời hợt cuộc, „Lời Đồng tiên sinh câu nào cũng có nói đến ngựa, không hồ là mã si, nào! Chúng ta cạn một chén.”

Mọi người ồn ào nâng chén, chỉ riêng có Lý Viên mặt vẫn lầm lì, không phụ họa theo khiến ai cũng cảm thấy kẻ này bụng dạ hẹp hòi, thiếu phong độ.

Triệu Mục uống xong, lại ra hiệu cho ả thị nữ rót đầy chén rượu, nâng chén hướng về phía hai người Lý Viên, Hàn Sấm nói, „Vì sự hợp tung ba nước Hàn, Sở, Triệu, chúng ta hãy uống cạn chén này.”

Lý Viên không biết nghĩ đến chuyện gì mà thần sắc trở nên bình thản, mỉm cười uống cạn chén, khiến không khí trở nên thoải mái trở lại.

Hàn Sấm nói, „Nghe nói Tề vương rất coi trọng chuyến đi Hàm Đan lần này, tướng quốc Điền Đan cũng thân chinh đến, vài ngày nữa sẽ đến đây.”

Hai người Triệu Mục, Nhạc Thừa đã sớm biết chuyện này, những kẻ khác thì mới nghe lần đầu nên không khỏi biến sắc.

Điền Đan có thể nói là kẻ thống trị thực sự hiện nay ở nước Tề, thanh danh rất lớn, chẳng kém gì Tín Lăng quân ở nước Ngụy.

Tám năm sau khi Sở Hoài vương chết, tình thế nước Sở yếu ớt, còn nước Tề như mặt trời, tạo nên thế đối kháng với nước Tần. Cũng lúc ấy, Tề lại trúng kế người Tần, chấp nhận đề nghị của Tần Chiêu Tương vương, tức là

Tần vương xưng tây đế, còn người Tề xưng đông đế. Điều ấy chỉ rõ Tần, Tề hai nước chia đôi thiên hạ.

Tuy hai ngày sau thì Tề Mẫn vương được đại thần khuyên bỏ đế hiệu, nhưng không bỏ được dã tâm của y, sau đó lại nam chinh bắc phạt, trước tiên diệt Tống, đồng thời nuốt trọn một số nước nhỏ khác, chiếm cứ nhiều đất đai, nhưng sức nước bị hao phí trong chiến tranh, khiến cho Tần, Sở, tam Tấn cùng nước Yên đánh Tề. Tướng Yên Nhạc Nghị đánh vào Lâm Truy, trong năm năm chiếm hơn bảy mươi thành của nước Tề, chỉ chừa lại Hạ Cử và Tức Mặc.

Trong tình hình ấy, Điền Đan bắt đầu nổi lên. Y là một chi của hoàng thất nước Tề, lúc đầu chỉ là một quan nhỏ ở thành Lâm Truy, trước khi quân Yên phá thành, y dạy người trong gia tộc làm loại xe không trục, khi bỏ chạy thì xe không bị gãy trục mà có thể chạy thoát được, chỉ chuyện đó đã khiến cho y bắt đầu nổi danh, rõ ràng y gặp nguy hiểm mà không hoảng sợ, có tiềm chất của một kẻ túc trí đa mưu.

Đến khi người Yên đánh Tức Mặc, mọi người đều suy tôn y làm chủ tướng, cũng vừa lúc Yên Chiêu vương tạ thế, Yên vương mới lên ngôi bị trúng kế phản gián của Điền Đan, dùng những tướng lĩnh kém cỏi thay cho Nhạc Nghị, người này vừa đi, Điền Đan đã đuổi người Yên ra khỏi nước Tề, điều nổi tiếng nhất là y đã dụng trận hỏa ngư để đại phá quân Yên.

Điền Đan tuy vì thế mà uy danh vang dội, nhưng nước Tề vì đang thế xuống dốc nên chỉ có thể gắng gượng đến mức như hiện nay mà thôi.

Hạng Thiếu Long vẫn còn muốn nghe nữa, Triệu Nhã ngồi bên cạnh lấy bình rượu từ trong tay ả thị nữ rót đầy vào chén cho Hạng Thiếu Long, mỉm cười, làn thu ba lóng lánh, dịu dàng nói, „Đồng tiên sinh! Triệu Nhã nếu có lỗi gì, xin mượn chén rượu này để tạ lỗi."

Hàn Sấm đang nói phun cả nước bọt, không để ý đến, chỉ có Lý Viên đang nhìn.

Hạng Thiệu Long trong lòng thầm bực, người đàn bà này quả thật sáng Tần chiều Sở, vừa mới cùng Hàn Sấm liếc mắt đưa tình giờ đây lại bị lời nói của gã lay động, lại đến ve vãn mình, nhưng cũng không thể mất phong độ đến nỗi làm khó ả, nâng ly lên, nói với vẻ bình thản, „Phu nhân đa nghi rồi, có tội gì đâu! Để bỉ nhân kính lại phu nhân một chén."

Triệu Nhã nhìn gã say đắm rồi bưng chén uống cạn.

Hàn Sấm lúc bấy giờ mới để ý đến hai người đang ngăm giở trò với nhau, mặt lộ vẻ không vui, nếu là ở nước Hàn, với quyền thế của y thì nhất định sẽ cho Hạng Thiệu Long biết tay, nhưng giờ đây thì chỉ có thể giữ trong lòng.

Lý Viên cười lớn nói, „Hôm nay tại hạ chưa đối ẩm cùng phu nhân, „ rồi nâng chén lên.

Triệu Nhã tuy nói rằng thiện cảm đối với y đã giảm, nhưng vẫn còn có tình ý, đêm qua người này lạnh nhạt với ả, giờ đây lại chủ động mời, không khỏi lúng túng, nâng chén lên.

Hạng Thiệu Long biết rõ Lý Viên mượn Triệu Nhã để đả kích gã, mà vẫn bốc lửa giận, vừa bực Lý Viên vừa giận Triệu Nhã không biết tự ái, nhưng bề ngoài vẫn không có thái độ gì.

Lý Viên không chịu bỏ qua, tiếp tục bỗn cợt Triệu Nhã, „Tửu lượng phu nhân thật giỏi, hay là chọn một đêm nào đó bồi tiếp phu nhân uống rượu, xem ai say trước."

Câu nói ấy trong chín người ở buổi tiệc, có bốn người vẻ mặt trở nên không tự nhiên.

Khó chịu nhất là Quách Tùng và Quách Tú Nhi, đều cảm thấy gã công nhân ve vãn mỹ nữ phóng đảng nổi tiếng nhất thiên hạ, thật không coi mặt mũi họ ra gì.

Hàn Sấm thì không còn đổ ky với Hạng Thiếu Long nữa mà chuyển sang gã tình địch vừa mới xuất hiện này.

Vẻ mặt Triệu Mục càng không tự nhiên hơn, trừng mắt nhìn Triệu Nhã bảo ả phải từ chối.

Triệu Nhã không ngờ đối phương lại lớn gan như thế, công nhiên hện hò cùng ả trọn giấc xuân tiêu, từ chối ư? Quả thật không nỡ, chấp nhận ư? Đồng Khuông kia sẽ càng không coi mình ra gì, khéo léo nói, „Lý tiên sinh có hứng thú như thế, Triệu Nhã sẽ tìm cơ hội thiết yến tại tậ phủ, đến lúc ấy tiên sinh đừng từ chối đến dự."

"Có các vị ở đây đều đến làm chứng, xem chúng ta ai say trước, „ rồi nhìn quanh mọi người, nhoẻn miệng cười.

Lý Viên hơi ngạc nhiên, không ngờ người đàn bà lẳng lơ này không bị y quyến rũ, bất đồ nhìn kỹ lại ả.

Bởi vì sau khi Kỷ Yên Nhiên chiếm trọn tâm hồn, y rất ít khi để ý đến người đàn bà khác, lúc này nhìn kỹ lại mới thấy Triệu Nhã chẳng khác gì một đóa hoa đang nở rộ, vẻ phong tình không thể tả, vẻ đẹp chín muồi ấy thật là hiếm thấy Nhìn bề ngoài ấy ả tuy có vẻ khô gợt, nhưng cũng có nét trang nhã, khiến kẻ khác không dám khinh thị, bất đồ tim đập mạnh, lúc này mới hiểu rõ vì sao Hàn Sấm say mê ả.

"Nếu đã chọn được ngày, xin hãy thông báo cho tại hạ là được, „ Lý Viên cười tự nhiên nói.

Lúc này Triệu Bá chen vào, mọi người lại chuyển sang chủ đề khác.

Triệu Nhã ghé sát Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Thỏa mãn chưa?"

Hạng Thiếu Long khoái trá lắm, biết người đàn bà phóng đảng này cuối cùng đầu hàng gã ở một thân phận khác, định mở miệng nói thì Quách Tú Nhi đứng dậy, buồn bã nói, „Thật xin lỗi! Tú Nhi không được khỏe, muốn quay về phòng nghỉ ngơi“

Mặt Lý Viên lộ vẻ không vui, nhưng không hề lên tiếng.

Mọi người đều biết rõ vị thiên kim tiểu thư này đang giận Lý Viên.

Quách Tùng chỉ đành bảo, „Đưa tiểu thư về phòng!"

Tên thị nữ đến dìu mỹ nữ ấy ra ngoài sảnh.

Mọi người đều ái ngại, không có Quách Tú Nhi, buổi tiệc tối hôm nay đã mất hứng nhiều lắm, may mà vẫn còn có Triệu Nhã ở đó.

Triệu Bá uống hai chén, rất hưng phấn, quay sang nói với Hạng Thiếu Long những điều tâm đắc về kiếm thuật, „Người học kiếm ngày nay, rất nhiều kẻ nóng lòng muốn thành công, nhưng không có mã bộ thân pháp ổn định để phối hợp, không coi trọng luyện tập lực eo, có lực cánh tay mà thiếu lực cổ tay, biết sự tương hỗ giữa eo, cánh tay, cổ tay và bộ pháp, mới có thể phát huy được tinh hoa của kiếm thuật. Nhưng có thể thấy vận dụng khí lực là điều kiện đầu tiên."

Lý Viên trong lòng kiêu ngạo, rõ ràng không xem kiếm thuật của nước Triệu ra sao cả, lạnh nhạt nói, „Tại hạ thấy có khí lực cũng vô dụng, nếu không, Ngao Ngự Mâu đã không bị Hạng Thiếu Long hạ gục c!"

Cái tên Hạng Thiếu Long đã trở thành điều cấm kỵ cho mọi người nghe trong thành, trừ Hàn Sấm, ai nấy cũng đều ngạc nhiên.

Hạng Thiệu Long thì vì kẻ khác nhắc đến tên mình mà rung động. Gã liếc vội sang Triệu Nhã, chỉ thấy ả sa sầm mặt, người ngẩn ra.

Hàn Sấm kiêu ngạo nói, „Chỉ đáng tiếc là y đã chuồn sang Tần, nếu không nhất định phải xem thử kiếm thuật của y lợi hại đến mức nào."

Triệu Mục nghiêng răng nói, „Ngày sau tấn công Hàm Dương, chẳng phải có cơ hội rồi sao?"

Triệu Bá bị Lý Viên làm cụt hứng, trong bụng giận lắm, nhưng nói không lại Lý Viên, trầm giọng bảo, „Lý tiên sinh dùng kiếm pháp xưng hùng ở nước Sở, không biết có thể đến tệ quán một chuyến để cho Triệu mỗ mở rộng tầm mắt."

Lý Viên hai mắt sáng lên, gật đầu nói, „Tại hạ mỗi khi đến một nơi, đều tìm kiếm thủ nổi tiếng nhất của xứ ấy so tài, đề nghị này của quán chủ cũng chính là mong muốn của Lý Viên."

Lúc này ngay cả Nhạc Thừa cũng cảm thấy ngứa mắt với thái độ của kẻ này, mỉm cười nói với Triệu Bá, „Lý tiên sinh hào khí xông mây, quán chủ hãy định thời gian để chúng tôi có thể thưởng thức kiếm thuật tuyệt thế của Lý tiên sinh.

Triệu Bá rõ ràng rất giận dữ, nói, „Triệu mỗ nóng lòng không thể đợi được nữa, hay là ngày mai đi, Lý tiên sinh xem thử có được chăng?"

Lý Viên dương dương tự đắc nói, „Ngày mai không được, vì tại hạ đã hẹn cùng Kỷ Yên Nhiên tiểu thư dạo thành Hàm Đan, hay là hãy dời sang chiều ngày mốt đi vậy!"

Mọi người đều ngạc nhiên, lộ vẻ ngưỡng mộ và đổ kỵ.

Hạng Thiệu Long lòng chột chùng xuống, tại sao Kỷ Yên Nhiên lại chấp nhận hẹn hò với con người như thế, nhất định phải hỏi nàng cho ra lẽ.

Triệu Nhã thì tiu nghỉu, vì đã bị Kỷ Yên Nhiên đoạt được tiên cơ, đương nhiên là khó chịu.

Không khí của buổi tiệc đến đây đã bị phá hoại, Triệu Bá cáo từ trước rồi đến lượt Triệu Nhã.

Hàn Sấm đứng dậy nói, „Để bốn hầu đưa phu nhân về phủ."

Triệu Nhã đang rầu rĩ lắm, lắc đầu nói, „Hảo ý của Bình Sơn hầu, Triệu Nhã xin nhận lãnh, có điều đầu óc Triệu Nhã đang mệt mỏi, chỉ muốn yên tĩnh một mình."

Bình Sơn hầu Hàn Sấm lộ vẻ không vui, nói, „Phu nhân thích sao thì cứ làm vậy."

Triệu Mục đứng dậy nói, „Chúng ta cùng đi thôi! Bốn hầu đang vui vẻ lắm, ai muốn ngồi cùng xe?" rồi nháy mắt với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Dù sao tại hạ cũng đến một mình, hay là để tiểu nhân đi cùng hầu gia!"

Triệu Nhã lấy làm lạ nhìn Hạng Thiếu Long, bắt đầu nghi ngờ quan hệ giữa hai người.

Mọi người đều cáo từ rồi rời Quách phủ.

Trong xe Triệu Mục nói, „Không ngờ lời lẽ của tiên sinh sắc bén như thế, ngay cả một kẻ mồm miệng như Lý Viên mà cũng đỡ không lại. Không biết tiên sinh có thể nắm chắc phần thắng trong tay hay không, nghe nói người này quả thật có thực tài.

"Có nắm chắc hay không là vấn đề thứ yếu, song thi đấu ở võ trường, chỉ dùng một kiếm, lại không phải chuyện sống chết, „ Hạng Thiếu Long nhún mày nói.

Triệu Mục ngắt lời, „Bổn hầu chỉ muốn dập tắt ngọn lửa của y mà thôi, không muốn giết y. Gã tiểu tử này thật đáng ghét, nếu lọt vào tay ta thì nhất định ta sẽ khiến cho y sống không bằng chết."

Hạng Thiếu Long chợt nổi da gà, lạnh xương sống.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 73: Chị Em Gặp Nạn

V

ề tới hành quán, Đổng Dực hạ giọng nói, „Yên Nhiên đang đợi đệ trong phòng."

Hạng Thiếu Long đang định tìm nàng, nghe vậy thì bước thật nhanh vào.

Đổng Dực đuổi theo hỏi, „Triệu vương tìm Thiếu Long có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long dừng lại, nói sơ qua sự việc rồi cười, „Chúng ta coi như là may mắn, lưu lại Hàm Đan hơn hai tháng mà không có vấn đề gì."

Đổng Dực đẩy gã, bảo, „Mau vào đi! Tên tiểu tử nhà ngươi thật có phước."

Hạng Thiếu Long không ngờ một thiết hán như y mà có thể buông ra câu nói như vậy, có thể nói Thiệu Lan đã thay đổi y rất nhiều. Cười một tiếng rồi đi vào phòng.

Vừa mới đóng cửa, Kỷ Yên Nhiên đã lao vào lòng gã.

Sau khi mây mưa xong, hai người nhìn nhau.

Hạng Thiếu Long chưa định hỏi chuyện giữa nàng và Lý Viên, giai nhân ấy đã đi trước một bước, nói, „Hạng lang xin đừng trách Yên Nhiên, ngày mai người ta đã nhận lời cùng Lý Viên đến Phong Hồ ở thành nam xem lá đỏ, hừ! Kẻ này rất đa nghi, từ Sở đuổi đến đây, đeo bám lấy người ta để mà van xin, Yên Nhiên đành phải hứa với y, đến lúc đó thiếp sẽ tỏ rõ lòng, để y quên đi Yên Nhiên."

Hạng Thiếu Long nghe Kỷ Yên Nhiên vẫn có tình ý với Lý Viên thì im lặng không nói.

Kỷ Yên Nhiên giận dữ nói, „Chàng không vui sao? Chỉ là một cuộc dạo chơi bình thường thôi! Nếu không yên tâm, người ta sẽ mời Trâu tiên sinh cùng đi là xong."

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Theo ta quan sát và tin tức có được, con người này chỉ có bề ngoài mà thôi, nhưng nói ra lúc này, ta thật giống như không có phong độ."

Kỷ Yên Nhiên bò ra khỏi lòng gã, ngồi dậy, nói với vẻ không vui, „Chả lẽ Yên Nhiên cho rằng chàng là kẻ ưa gây chuyện thị phi hay sao? Khi còn ở Đại Lương, người ta đã là người của chàng rồi, có gì mà phải ấp úng đến như thế?"

Hạng Thiếu Long kéo nàng vào lòng rồi lật người đè lên, kể lại âm mưu y lợi dụng Lý Yên Yên để thông qua Xuân Thân quân, lại kể lại toàn bộ diễn tiến của buổi tiệc tối nay cho nàng nghe.

Khi Kỷ Yên Nhiên nghe được Lý Viên gây áp lực với Triệu vương để đổi phó với Hạng Thiếu Long, công nhiên tuyên bố trong buổi tiệc là có hẹn với nàng, bức dọc nói, „Không ngờ y là hạng thâm hiểm như vậy, Yên Nhiên quả thật có mắt không trông."

Hạng Thiếu Long nói, „Người này có thể ẩn mình ở nước Sở, cho nên khi đến nước Triệu, không sợ bị kẻ khác biết, đã lộ ra mặt chuột."

Kỷ Yên Nhiên nói với giọng mát mẻ, „May mà Hạng lang nhắc Yên Nhiên, mới không bị y lừa gạt. Hạng lang khi nào mới dắt người ta đến Hàm Dương, lén lút như thế này thật khổ. Trâu tiên sinh cũng rất ngưỡng mộ nước Tần, mong có thể đến đó nhanh chóng."

Hạng Thiếu Long thở dài, „Ai mà không muốn mau chóng rời khỏi cái nơi quái quỷ này, nhưng giờ đây phải đang chờ thời cơ."

Kỷ Yên Nhiên bịn rịn ngồi dậy nói, „Người ta phải về thôi, lần này không cần chàng đưa, bị kẻ khác nhìn thấy thì khó mà biện bạch."

Rồi mỉm cười nói, „Hay là chúng ta cùng nhau diễn một vở tuồng tên gọi mã si đoạt Kỷ Yên Nhiên, nếu có thể làm Lý Viên nổi giận thì chẳng phải đáng vui hay sao? Chúng ta cũng không cần lén lút với nhau. Người ta có thể công nhiên dọn đến ở cùng với chàng."

Hạng Thiếu Long ngồi dậy, kéo mặt nàng sát mình rồi hôn lên đôi môi nàng, cười nói, „Là mã si độc chiếm Kỷ giai nhân, hoặc gã họ Đồng si tình sa vào bẫy Yên Nhiên. Suy nghĩ này thật hay ho, chỉ sợ khiến cho Long Dương quân nghi ngờ thì sẽ hỏng mất."

"Long Dương quân là kẻ rất thích tự cho mình thông minh, chỉ cần chúng ta làm việc hợp lý, tựa như có tình mà vô tình, tuần tự tăng tiến, ngược lại có thể khiến cho y không còn nghi ngờ, thậm chí khiến y cho rằng người ta và Hạng Thiếu Long không có quan hệ, nếu không làm sao có lòng với người đàn ông khác." Rồi dịu dàng nói, „Lời nói của Hạng lang thật hay nhất trên đời."

Hạng Thiếu Long nghe cũng có lý, lấy lại tinh thần, nếu có thể tránh được sự nghi ngờ của Long Dương quân đối với Kỷ Yên Nhiên, ngày sau hành động sẽ dễ dàng hơn, nếu bị tên tiểu nhân nửa nam nửa nữ này phá hoại mối tư tình của họ, cũng có thể lập tức lột trần thân phận của gã. Bởi vì chỉ cần nhìn kỹ bộ mặt giả của gã thì sẽ nhận ra được.

Đối với người Triệu mà nói, để gã có được Kỷ Yên Nhiên, còn hơn là để Lý Viên chiếm không.

Hai người bàn bạc hồi lâu kế hoạch này.

Hạng Thiếu Long lại nhớ đến Triệu Chi, thúc giục năm lần bảy lượt, Kỷ Yên Nhiên mới bịn rịn rời khỏi.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên quay về, Hạng Thiếu Long ngủ khoảng một canh giờ, đến nửa đêm thì Đằng Dực gọi gã dậy.

Hành quán này vốn là có quản gia và thị tỳ nô bộc, nhưng bọn chúng đã bị đuổi ra ngoài, để tránh vướng tay vướng chân.

Khi gã đang tắm rửa, Đằng Dực ngồi phía sau nói, „Có mấy kẻ đáng nghi, nửa canh giờ trước bắt đầu mai phục ở con đường phía trước và ngõ phía sau, chả biết thần thánh phương nào, quả thật muốn dạy cho chúng một bài học."

Hạng Thiếu Long nói, „Dạy cho chúng một bài học thì dễ dàng quá, chỉ cần ngày mai báo với Triệu Mục, tên gian tặc ấy nhất định có cách điều tra chúng là ai."

Đằng Dực nói, „Khi bước ra Thiếu Long nhất định phải cẩn thận, hay để ta đi cùng người, chí ít cũng có người tiếp ứng.

Hạng Thiếu Long cười, „Ta chỉ đi trộm hương cướp ngọc, cần gì phải tiếp ứng."

Đằng Dực không kiên trì nữa, đổi chủ đề, „Thiếu Long định khi nào liên lạc với hai nhóm Phổ Bố, Triệu Đại?"

Hạng Thiếu Long mang mặt nạ lên nói, „Chuyện này phải chậm một bước mới quyết định được, nhưng đừng để cho họ biết Đồng Khuông chính là Hạng Thiếu Long, lòng người khó đoán, ai biết được trong số họ có kẻ sẽ bán chúng ta."

Đằng Dực thở phào nói, „Người hiểu được điều đó ta thật yên tâm."

Hạng Thiếu Long bóp chặt đôi vai gã, rồi mang thiết bị vào trong người, vượt tường rồi phủ lặn vào bóng đêm.

Tuy lúc này đã khuya, trên đường vẫn còn xe ngựa và bọn tuần đêm.

Thời này thành lớn mà dân ít, trị an rất tốt.

Sau một hồi cẩn thận đi trên đường, nửa canh giờ sau đã đến nơi. Gã vẫn sợ bị kẻ khác nhìn thấy nên cố ý nấp trên một cây cổ thụ, chắc chắn không có người theo dõi thì mới phóng xuống, bước vào rừng trúc bên cạnh nhà Triệu Chi.

Đó là một căn nhà bình thường, chỉ lớn hơn nhà người dân một chút, điều đặc biệt là bên trái có một con sông nhỏ, một bên là rừng trúc, ngăn cách ngôi nhà này với những nhà lán giềng. Rừng trúc ấy là con đường phải đi qua.

Hạng Thiếu Long vứt bỏ lòng áy náy đối với Kinh Tuấn, nghĩ bụng muốn làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, sau khi tự an ủi thì mới bước ra khỏi rừng trúc.

Có tiếng chó sủa rồi lại lặng yên, rõ ràng Triệu Chi đã ngăn không cho chúng sủa.

Nhà Triệu Chi chia làm ba gian, trước, giữa và sau, phía sau là một khoảng sân, trồng đầy hoa cỏ, khung cảnh rất u nhã Gian sau nối liền với vườn hoa, chỉ cần vượt tường vào hậu viện thì có thể dễ dàng đến khuê phòng của Triệu Chi.

Lúc này, đèn trong một gian phòng sáng lên rồi lại tắt, ba lần như thế thì mới sáng bình thường.

Hạng Thiếu Long biết đó là ám hiệu của Triệu Chi, trong lòng cảm thấy hưng phấn vì đang đêm đi trộm tình. Triệu Chi rất phong vận, một vẻ phong tình khiến kẻ khác phải ngây ngất. Điều đặc biệt khiến người ta có ấn tượng sâu sắc là nàng tuổi không quá hai mươi mà đã có vẻ từng trải, xem ra nàng chắc hẳn đã từng nếm trải những chuyện đau thương.

Hạng Thiếu Long biết thời gian không nhiều, xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, mau chóng hành động, vượt tường vào nhà, vén rèm mà vào.

Thì ra đó là một gian thư trai nhỏ, bố trí rất thanh nhã, Triệu Chi đang mặc váy dài màu nhạt, nằm trên một chiếc giường hình chữ nhật, bên cạnh có bày rượu, thức ăn, mỉm cười nhìn gã từ cửa sổ chui vào.

Hạng Thiếu Long đang nở nụ cười trở lại, trong lòng chợt cảm nhận được điều gì, chưa phản ứng kịp thời thì có vật gì đó đã kề sẵn ngay eo.

Sở dĩ gã không có cảm giác rõ ràng vì ở eo có bao da cắm đầy phi châm.

Phía sau lưng có một giọng thiếu nữ trầm mà dễ nghe, „Đứng yên, trừ phi người nhanh hơn mũi tên này."

Hạng Thiếu Long cảm thấy giọng ấy quen tai, nhưng không nhớ được người đang uy hiếp gã từ sau lưng là ai.

Triệu Chi vui mừng nhảy xuống, nhoẻn miệng cười, „Ai cũng bảo Hạng Thiếu Long lợi hại mà cuối cùng vẫn rơi vào tay chị em chúng ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khỗ, đây là lần thứ hai bị mỹ nhân lừa gạt, có lẽ nhược điểm lớn nhất của đàn ông là không cảnh giác với những nữ tử xinh đẹp.

Nhưng cảm thấy kỳ lạ, Triệu Chi nếu muốn đối phó với gã thì chỉ cần kêu ba tiếng ngoài phố thì đảm bảo gã sẽ tiêu đời, cần gì phải phí sức thế này. Chẳng lẽ nàng vẫn còn tình với tên Liên Tấn hay sao mà vì thế mới tự mình ra tay?

Giả vờ ngạc nhiên nói, „Chi cô nương nói sao? Ai là Hạng Thiếu Long?"

Triệu Chi giận dữ nói, „Còn phủ nhận! Chẳng phải người đã thừa nhận trên đường đến Quách gia rồi sao?"

Hạng Thiệu Long cố ý chọc giận nàng nói, „Ai nói với cô nương bĩ nhân là Hạng Thiệu Long?"

Triệu Chi nghĩ lại, gã quả thật chưa chính miệng thừa nhận, nhưng thần thái, ngữ khí của gã lúc ấy chính là Hạng Thiệu Long, giờ đây lại không chịu nhận, rõ ràng là đang bõn cợt mình.

Thiếu nữ ở phía sau trầm giọng nói, „Nếu người không phải là Hạng Thiệu Long thì ta sẽ lập tức giết người bĩ miệng để khỏi làm lộ bí mật của chúng ta."

Hạng Thiệu Long giật mình, cuối cùng đã nhận ra nữ tử phía sau lưng chính là nữ thích khách đã hai lần hành thích Triệu Mục, lần thứ nhất là nhằm xe, lần thứ hai là mới xảy ra đêm hôm qua, đã bị mình phá bĩnh.

Rất nhiều chuyện lúc trước không hiểu giờ mới vỡ lẽ. Chả trách nào nữ thích khách này đột nhập vào hầu phủ, toàn là nhờ ả nội gian Triệu Chi này tiếp ứng.

Gã thở dài nói, „VẬY bĩ nhân đã chết chắc rồi, bởi vì ta ngay cả Hạng Thiệu Long là ai cũng chẳng biết. Lại còn tưởng Chi cô nương có lòng với..."

Nữ tử phía sau nghiêm giọng nói, „Người nói một tiếng không phải là Hạng Thiệu Long nữa, ta sẽ lập tức ra tay!"

Hạng Thiệu Long cười thầm, người có thể bắn xuyên qua kim châm mới là lạ, lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Mã si Đồng Khuông ta đây chưa bao giờ bị kẻ khác uy hiếp, cũng chưa bao giờ nghĩ chuyện sống chết trong lòng, bõn nhân không phải là Hạng Thiệu Long thì không phải là Hạng Thiệu Long, cần gì phải mạo nhận, không tin thì hãy sờ mặt của bõn nhân xem thử bõn nhân có hóa trang hay không?"

Đây là mạo hiểm để thay đổi tình thế, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ rằng trên đời này lại có một loại mặt nạ bằng da tinh xảo do Tiêu Nguyệt Đàm chế ra, mà loại mặt nạ này có dính sát với da thịt không hề có kẽ hở, ngay cả tình cảm trên khuôn mặt cũng lộ ra, không biết cách mà muốn lộ ra được cũng chẳng phải chuyện dễ.

Triệu Chi chứng hửng, bước tới trước đưa tay sờ lên mặt gã.

Sau một hồi sờ mó, Triệu Chi quả nhiên biến sắc, run giọng nói, „Trời ơi! Người chẳng phải là hắn!”

Hạng Thiếu Long nói, „Ta tuy chẳng phải là Hạng Thiếu Long, nhưng đừng phóng tiền, nếu không nhất định sẽ rơi vào thế cuộc nhất tiễn song điêu.”

Hai thiếu nữ đồng thời lặng người đi, biết mọi chuyện đã hỏng bét.

Hạng Thiếu Long lách mình ra khỏi mũi tên nhanh như điện chớp, lẩn ra sau lưng Triệu Chi, thuận tay rút ngọn trủy thủ ở eo kề ngang cổ Triệu Chi, một tay ôm chắc bụng nàng, không chế được cục diện.

Thiếu nữ kia giương cung lên, nhắm thẳng vào hai người nhưng không dám buông tên.

Hạng Thiếu Long kéo Triệu Chi đến sát vách tường rồi mới định thần nhìn lại nữ thích khách có kiếm thuật hơn người ấy khiến cho kẻ khác phải giật mình.

Nàng so ra thấp hơn Triệu Chi chút ít, dung mạo giống Triệu Chi được bảy tám phần, nhưng trắng trẻo, thanh tú hơn.

Hai mắt có thần, hơn Triệu Chi ở sự độc ác, tuổi tác cũng lớn hơn chút ít, thân hình trông có vẻ nồn nà, lúc ấy giống như một con báo cái bị người ta bắt được.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Vị tỷ tỷ này xưng hô thế nào đây?"

Triệu Chi không màng tới lưỡi dao ngang cổ, kêu lớn, „Đại tỷ hãy mau phóng tên, nếu không, không những chẳng báo được thù, chúng ta sẽ sống không bằng chết."

Hạng Thiếu Long yên tâm, biết Triệu Chi quả thật tưởng mình là mã si Đồng Khuông, từ tốn nói, „Có chuyện gì hãy từ từ thương lượng, ta có thể thề không tiết lộ bí mật của hai vị, bốn nhân một lời đáng giá ngàn vàng, tuyệt không nuốt lời Hai người nhìn nhau, người ấy chẳng phải là Hạng Thiếu Long thì tuyệt không có lý do tha cho họ, như thế chẳng hợp lý tí nào.

Hạng Thiếu Long không để bọn họ có cơ hội lên tiếng, trước tiên dùng danh nghĩa Đồng Khuông phát ra lời thề độc đến nỗi không thể độc hơn nữa, sau đó nói, „Đại tỷ hãy hạ tên xuống, bốn nhân sẽ thả lệnh muội."

Nữ thích khách ấy hậm hực nói, „Ai là đại tỷ của ngươi?" mà hai tay vẫn buông xuống, ném cả cung lẫn tên sang một bên, thoải mái đến mức có vẻ không hợp lý.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng con hổ cái xinh đẹp này xem như đã chịu thua, thu lại ngọn trủy thủ trên cổ Triệu Chi.

Ngay lúc ấy, gã thấy thiếu nữ này nháy mắt cho Triệu Chi, trong lòng biết không hay, vội vàng lách sang, tránh được cú thúc bằng cùi chỏ của Triệu Chi.

Thiếu nữ này chu mồm huýt sáo, đồng thời rút cây trường kiếm sau lưng, xông tới gã.

Hạng Thiếu Long chợt nổi cơn giận, mình đã không muốn giết người bịt miệng, lại có lòng tốt phát lời thề độc không tiết lộ bí mật, nhưng bọn họ

không những chẳng biết mà ngược lại còn muốn giết gã, thanh Huyết Lăng nhanh như chớp rời khỏi bao.

Bỗng ngoài cửa có tiếng gì truyền lại, vội vàng quay đầu ra nhìn, kêu thầm mẹ ới, thì ra đó là một con chó thật to, phóng nhanh vào nhà, nhe bộ nanh trắng ớn, mũi thở phì phò, mồm gầm gừ, xông về hướng gã, lúc này mới hiểu nàng huyết sát là để gọi con ác khuyển này đến trợ giúp.

May mà trước đây một trong những bài học của Hạng Thiếu Long là ứng phó với ác khuyển, chưa bao giờ thực sự thử qua, nhưng đã từng nếm mùi vị của những quân khuyển còn to hơn cả con chó này, quét ngang thanh kiếm, đánh bật được thanh kiếm của đối phương ra, rùn người xuống đá tạt ra, trúng ngay vào hàm dưới của con ác khuyển đang lao tới.

Con chó kêu thầm một tiếng, bật ra ngoài, lăn lộn dưới đất, nhất thời không đứng lên được.

Triệu Chi cũng không biết tìm được thanh kiếm ở đâu, phối hợp với chị mình tấn công từ bên trái và chính diện, nhất thời hơi kiếm lạnh lẽo tràn ngập căn phòng.

Hạng Thiếu Long biết hai thiếu nữ này rất lợi hại, nhưng gã đã sớm sử dụng thành thực Mặc tử kiếm pháp, kiếm pháp không còn mù mờ như ngày trước nữa, nhân lúc con chó hung dữ chưa kịp xông đến lần nữa thì lách về phía người chị, chém một kiếm từ trên xuống dưới.

Cô chị thất kinh, thì ra chiêu này của Hạng Thiếu Long rất kỳ diệu, trong không gian nhỏ hẹp thế này mà biến hóa không ngừng, khiến người ta không nhìn ra nổi chiêu số.

Nghiến răng dùng công chế công, không thềm màng đến kiếm của địch, đâm thẳng vào tim Hạng Thiếu Long, hoàn toàn là liều mạng.

Hạng Thiếu Long thầm khen lợi hại, nhưng trong lòng đã có tính toán. Gã đã cùng nàng giao thủ, biết lộ kiếm pháp bay bổng của nàng, nếu nương tay với nàng, e rằng chưa đựng được kiếm của nàng thì mạng đã Ô hô. Đó là đặc điểm dùng kiếm của nữ giới, để tránh đấu lực với những nam nhân có sức khỏe.

Lúc ấy biến chiêu quét ngang thanh kiếm ra.

"Keng" một tiếng vang lên, thanh kiếm của nữ thích khách ấy đã bị Hạng Thiếu Long gạt ngang.

Nàng dùng công để chế công, tức là phải xuất toàn lực, có tiến mà không lùi, ngược lại tạo cơ hội cho Hạng Thiếu Long liều một kiếm với nàng.

Ngoài Ngao Ngụy Mâu và Đằng Dực, lực cánh tay của Hạng Thiếu Long có thể nói là không có đối thủ, nàng lợi hại thế nào cũng chỉ là một nữ nhân, bị hạn chế bẩm sinh, khi hai kiếm giao nhau, chấn động đến nỗi tê rần, hoảng sợ thoái lui ra.

Hạng Thiếu Long tưởng khiến nàng buông kiếm được, nào ngờ rốt cuộc nàng vẫn cố giữ được, lạnh lùng quát một tiếng rồi lặn người xuống đất.

Triệu Chi không ngờ tên mã si này kiếm thuật ghê gớm như vậy, khi xông đến tiếp tay thì bị cô chị lùi ra sau va phải, cả hai loạng choạng thoái lui.

Lúc ấy con chó cũng quay đầu lại, định xông đến Hạng Thiếu Long.

Triệu Chi kêu lên, „Đại Hoàng! Đứng!"

Hạng Thiếu Long lúc này tay phải đã chụp được bộ cung, tay trái nhặt được mũi tên, nhanh chóng lắp tên vào nhắm thẳng vào con chó.

Con chó ấy thật lanh lẹ, vừa thấy mũi tên nhắm về phía mình thì gầm gừ lui về phía sau hai cô chủ.

Hạng Thiếu Long tay phải cầm cung, tay trái cầm kiếm, chỉ về phía hai thiếu nữ đang hoảng sợ, mỉm cười nói, „Đại tỷ tên gì để Đồng mỗ còn xưng hô chứ?"

Hai thiếu nữ ấy hoảng sợ quá, co rúm người ở góc tường, không dám động đậy. Trong không gian và cự ly nhỏ hẹp này, muốn gạt được mũi tên đang bắn tới, quả thật là chuyện nằm mơ.

Cô chị này rõ ràng rất ngang ngạnh, ngậm chặt miệng, không thềm trả lời gã, chỉ có Triệu Chi trả lời, „Tên Điền Nhu!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Không phải họ Triệu chứ?"

Triệu Chi biết đã nói lỡ lời, mặt trắng nhợt.

Hạng Thiếu Long và Điền Nhu ấy nhìn nhau, lòng nghĩ nàng đã họ Điền, nói không chừng có quan hệ thân tộc với Điền Đan. Triệu Mục trước nay cấu kết với Điền Đan, nếu không sẽ không ngầm qua lại với Ngao Ngụy Mâu, nghĩ đến đây thì nhú mào, giả vờ giận dữ nói, „Bốn nhân có ý thả hai người các người, đáng tiếc các người là họ Điền, ta ghét nhất là người họ này, giờ đây chỉ có cách bỏ lòng thương hoa tiếc ngọc, đưa các người về nơi trước kia mẹ các người hoài thai, các người được vui sướng như vậy, phải cảm kích ta mới đúng."

Triệu Chi nhìn bộ cung tên trên tay gã, run rẩy hỏi, „Tại sao người hận người họ Điền?"

Điền Nhu giận dữ nói, „Chi chi! Đừng nói chuyện với y, y muốn giết cứ giết."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ căn nhà này chả lẽ chỉ có hai chị em nàng sao, nếu không, ồn ào đến mức này mà vẫn không có người xuất hiện, người cha của Triệu Chi đang trốn ở đâu? Nghĩ đến đây, chỉ thấy Triệu Chi kéo tai con

chó dựng lên, lộ vẻ chú ý. Trong lòng đã biết, quát lớn, „Không được tiến đến, nếu không bốn nhân sẽ lập tức phóng tên."

Hai thiếu nữ đều ngạc nhiên, không ngờ gã có thể nhận ra được điều ấy, nhất thời cảm thấy yếu ớt, không thể đối phó được căn người này.

Hạng Thiếu Long nhìn Triệu Chi, nói, „Các người đã chết đến nơi, bốn nhân cũng không giấu nữa, sở dĩ ta hận người họ Điền bởi vì trong đó có một kẻ tên Điền Đan."

Hai thiếu nữ ngẩn người ra, định thần nhìn gã.

Hạng Thiếu Long từ từ di chuyển về phía trước, bộ cung tên cứ rê lên rê xuống, khiến cho hai thiếu nữ không biết gã đang chọn vị trí nào.

Một ý nghĩ dâng lên trong lòng, chỉ cần gã bắn chết Điền Nhu, lại dùng phi châm đối phó với người bên ngoài cửa và Triệu Chi, thì có thể mười phần nắm chắc nhanh chóng giải quyết được ba người, như thế gọn gàng vô cùng, không cần lo lắng về bọn họ nữa.

Ngoài cửa có một giọng già lão quát lớn, „Tráng sĩ xin hãy dừng tay, đại thù nhân của hai vị tiểu thư nhà tôi chính là Điền Đan, mọi người đều là kẻ đồng đạo cả."

Điền Nhu và Triệu Chi đều kêu lên, „Chính thúc!"

Hạng Thiếu Long lạnh lùng cười nói, „Lời này sao biết thật hay giả, bốn nhân cho các người biết chuyện này, chính là ép bản thân phải ác độc để dễ dàng giết người bịt miệng, nếu không chuyện này lộ ra ngoài, để kẻ cấu kết với Điền Đan là Triệu Mục biết, ta sẽ chẳng giữ được mạng. Có lẽ các người chưa biết, hai hôm nữa Điền Đan sẽ đến Hàm Đan, cơ hội báo thù duy nhất của bốn nhân đã đến. Tuyệt không để cho các người phá hoại."

Hai thiếu nữ đều biến sắc, rõ ràng không biết chuyện Điền Đan đến Triệu.

Điền Nhu mở tỏ mắt, nhìn gã hỏi, „Người chẳng phải là đồng đảng của Triệu Mục hay sao?"

Hạng Thiệu Long quát, „Câm mồm! Ta mà là đồng đảng với tên gian tặc ấy hay sao, chẳng qua chỉ vì muốn y tin tưởng để dễ dàng đối phó Điền Đan nên mới vờ vịt mà thôi! Bốn nhân chưa bao giờ giết nữ nhân, đêm nay chỉ đành phá giới mà thôi!"

Ngoài cửa Chính thúc hoảng hốt kêu lên, „Tráng sĩ xin đừng lỗ mãng, thân tộc của hai vị tiểu thư đều bị hai kẻ Điền Đan và Triệu Mục hại chết, chuyện này chính xác vô cùng, nếu có gian dối thì lão đây vạn tiền xuyên tâm, chết không có nơi chôn thân."

Hạng Thiệu Long làm ra vẻ trầm ngâm, nói, „Các người có thù sâu với Triệu Mục, chuyện này có thể tin được, nhưng hai người này một ở Tề một ở Triệu, làm sao đều trở thành kẻ thù của bọn người?"

Triệu Chi nén không được rơi nước mắt, nói với giọng thê lương, „Nhà tôi bị Điền Đan hãm hại, đành trốn với Hàm Đan, nào ngờ tên gian tặc Triệu Mục bắt một trăm tám mươi ba người nhà chúng tôi trói lại rồi trả về cho Điền Đan, để y giết từng người một, như thế người đã tin chưa?"

Điền Nhu giận dữ nói, „Đừng cầu xin y!"

Hạng Thiệu Long cười nói, „Tuy tên của nàng có một chữ nhu, nhưng người chẳng ôn nhu tí nào."

Điền Nhu tức nghẹn không nói nên lời.

Hạng Thiệu Long lại hỏi, „Cớ sao còn ba người các người?"

Tiếng Chính thúc ở ngoài cửa vọng vào, „Lão bộc và hai vị tiểu thư vì đến trễ mấy ngày nên mới tránh được kiếp nạn này, bảy năm qua, chúng tôi lúc

nào cũng lập chí báo thù, tráng sĩ, xin hãy tin tưởng chúng tôi."

Hạng Thiếu Long thở phào, có hơi hối hận vì mình đã muốn giết người, sống trong cái thời đại chiến tranh mà mạng người như cỏ rác này, quả thật rất dễ dàng bị ảnh hưởng.

Hạng Thiếu Long bấm cò, mũi tên kêu vút một tiếng, bay lướt qua mặt hai thiếu nữ, cắm vào vách tường.

Hai thiếu nữ ấy đều hoảng hồn, không ngờ gã phóng tên lúc này, nếu mục tiêu là một trong hai người thì nhất định sẽ tránh không được.

Hạng Thiếu Long quăng nỏ, tra kiếm vào bao, mỉm cười nói, „Chuyện của các người bốn nhân không có hứng thú xen vào, nhưng cũng mong các người đừng phá hoại kế hoạch của bốn nhân. Kẻ thù thật sự của các người là Điền Đan chứ không phải Triệu Mục, giờ đây Triệu Mục đã có phòng bị, nếu động thủ lần nữa thì sẽ tự chui đầu vào lưới, hãy nghĩ kỹ lại! Tỷ muội các người xinh đẹp như thế, nếu rơi vào tay bọn xấu thì sẽ chịu cảnh nhục nhã sống không bằng chết. Lời này đến đây đã hết, xin cáo từ!"

Hai người nhìn nhau, Hạng Thiếu Long sải bước ra ngoài cửa, chạm mặt với Chính thúc rồi mới bước đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chiếc Lưỡi Không Xương

K

hi Hạng Thiếu Long về đến hành quán, chỉ còn một giờ nữa là mặt trời ló dạng, kể xong toàn bộ câu chuyện cho Đ ằng Dực nghe thì ngáp dài.

Đằng Dực khen, „Đệ thật giỏi, ngược lại còn khiến cho Triệu Chi hoài nghi là Hạng Thiếu Long. Song theo ta thấy, cô ả đó đối với người cũng không hề có ác ý, chỉ là muốn ép người đối phó Triệu Mục."

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Hảo ý đến nỗi chĩa mũi tên vào lưng của người ta à?"

Đằng Dực nói, „Đệ hai lần phá hoại kế hoạch hành thích của người ta, ả Điền Nhu ấy lại háo thắng, chỉ muốn hạ uy phong của đệ mà thôi."

Hạng Thiếu Long nhớ lại đã bõn cột Triệu Chi trên đường đến Quách gia, ả có vẻ chấp nhận, rõ ràng có tình ý với mình, giờ đây nếu nàng hiểu nhầm người đã chiếm phần tiện nghi chính là Đồng Khuông mà không phải là Hạng Thiếu Long, không biết có cảm giác như thế nào?

Nhớ lại khi nàng phát giác Hạng Thiếu Long chính là Đồng Khuông, dáng vẻ thất vọng ấy tuyệt không thể giả vờ.

Đằng Dực cười, „Đã là như thế, chúng ta hãy ngủ một giấc, kệ mẹ nó xảy ra chuyện gì!"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng cũng thấy đúng, trở về phòng ngủ vùi một giấc, đến khi Ô Quả vào gọi dậy thì đã quá giờ ăn trưa, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Mấy ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên ngủ ngon như vậy.

ô Quả nói, „Nhị gia đang chờ tam gia ăn cơm ở ngoài!"

Hạng Thiếu Long bò dậy, tắm rửa thay y phục xong thì ra ngoài gặp Đằng Dực.

Hai người ăn cơm.

ô Quả ngồi bên cạnh nói, „Nhã phu nhân sai người đến mời tam gia đêm mai đến phu nhân phủ dự yến, đêm lúc đó bà ta sẽ phái người đến đón, hi vọng tam gia có thể đến chỗ bà ta sớm hơn."

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ lại đêm qua ả đã hứa với Lý Viên, lúc ấy cứ tưởng ả nói đùa, ai ngờ làm thật. Cười gượng nói, „Huynh xem, chúng ta đến Hàm Đan để làm gì, suýt tý nữa mỗi đêm đều phải đi dự yến với người ta."

Đằng Dực cười nói, „ứng phó Triệu Mục không khó, nhưng đối phó với bọn nữ nhân thì làm cho tam đệ khốn khổ."

Hạng Thiếu Long nói, „Đệ thật muốn làm cho Triệu Nhã một vố lớn, để hả mối hận trong lòng, nhưng như thế nhất định sẽ bị ả nhận ra. Như nhị ca nói, chỉ cần ả đánh hơi được thì tiểu đệ chẳng thể giấu được vào đâu, huống hồ chi ả chuyên gia về nam nhân ấy lại lại quen thuộc cơ thể của đệ như vậy."

Đằng Dực lắc đầu nói, „Ta cũng ái ngại cho hoàn cảnh của đệ... ôi!" rồi nói tiếp, „Nhưng không phải hoàn toàn không có cách, đêm qua ta rảnh rỗi, dạo quanh hậu viên, trong đó có một loại cây, nếu trích nước ra, bôi một ít lên người, thì có thể phát ra mùi giống như cơ thể con người, ngửi cũng dễ chịu lắm, nghe tự nhiên hơn hương thơm mà nữ nhân ướp trong áo, điều này có thể giải quyết được vấn đề mùi cơ thể, nếu trên người của người không có dấu vết gì đặc biệt, thối tắt đèn thì vẫn có thể giấu được."

ô Quả ngồi bên cạnh nén không được, nói, „Thân hình tam gia to lớn khác người, vừa vào thì Triệu Nhã đã biết."

Đặng Dực và Hạng Thiếu Long nghe vậy cười phá lên.

Hạng Thiếu Long nói, „Người thật biết nịnh bợ, nhưng ta chỉ nói chơi thôi, đâu có làm thật, càng không đáng mạo hiểm như thế. ôi! Làm thế thì thật không ổn tí nào."

Đặng Dực nhin cười không được, nói, „Nhưng cũng cứ hãy bôi chất nước ấy vào người cũng chẳng sao, dù cho có thân mật với Triệu Nhã một chút cũng chẳng có vấn đề gì, để ta lập tức bào chế cho đệ."

ô Quả ngạc nhiên nói, „Quả thật có loài cây như vậy sao?"

Đặng Dực từ ngày có Thiện Lan thì con người cũng cởi mở hơn nhiều, vỗ vai y, nói, „Loại cây này có tác dụng kích thích, nữ nhân rất thích người, bọn tiểu tử ở nhà quê như Kinh Tuấn, khi hẹn hò với khuê nữ nhà người thì thường bôi chất này lên người, nhưng phải pha với nước, nếu không thì toàn thân sẽ nổi ban. Người có muốn thử không?"

ô Quả vui mừng nói, „Về Hàm Dương nhất định sẽ tìm mỹ nhân thử xem sao."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Còn có chuyện gì nữa?"

ô Quả nói, „Triệu quán chủ của võ sĩ hành quán sai người đưa thiệp mời đến bảo rằng buổi luận kiếm ngày mai sẽ đổi thành trưa ngày mốt, mời tam gia đến dự."

Hạng Thiếu Long nói với Đặng Dực, „Gã Lý Viên thật đáng ghét, nói không chừng ta sẽ dạy cho y một bài học."

Lúc ấy có người vào báo, „Long Dương quân đến tìm tam gia, đang đợi ở ngoại sảnh."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên, khổ não nhìn Đổng Dực nói, „Có thứ gì dùng để trừ yêu hay không, để y ngủi xong thì co giò chạy mất."

Đổng Dực mỉm cười, „Lần này lão ca cũng đành phải ngưỡng mộ điểm phúc của tam đệ!"

Thấy mã si Đổng Khuông bước ra đầy uy vũ, Long Dương quân bằng tư thế uyển chuyển, yếu điệu nhất đứng dậy rồi chào gã với dáng vẻ của một nữ nhân.

Hạng Thiệu Long thấy dáng vẻ ấy không biết nên cười hay khóc, trong lòng thầm kêu khổ, mỉm cười nói, „Quân thượng đại giá quang lâm, bỉ nhân quả thật bất ngờ."

Đôi mắt biết nói chuyện của Long Dương quân nhìn lướt trên người gã, ung dung cười nói, „Bốn quân hôm nay đến tìm Đổng tiên sinh, sự thực là có điều chất chứa trong lòng, cần phải nói ra cho mau."

Hôm nay y quay lại dáng vẻ của người đàn ông, nhưng quần áo vẫn cứ loè loẹt, nếu y là nữ nhân thực sự, Hạng Thiệu Long nhất định sẽ khen nàng xinh đẹp, nhưng giờ đây tim lại đập thành thịch, nếu những điều muốn nói của y là những lời tình tứ, chỉ có trời mới biết ứng phó như thế nào.

Hai người ngồi xong, Long Dương quân nghiêm mặt nói, „Bốn quân cho rằng Đổng tiên sinh quyết định quay về nước Triệu quả thật là mù quáng."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nhưng trong lòng thầm thở phào, lấy làm lạ nói, „Quân thượng có gì nói ra lời ấy?"

Long Dương quân thấy bên cạnh không có người, khẽ khàng nói, „Ta rất yêu một nhân tài như Đổng tiên sinh, nên không màng mọi thứ mà nói ra ý

ngiht trong lòng, nước Triệu giờ đây cũng giống như một miệng giếng đã sắp cạn khô, dù sức lực của tiên sinh có mạnh đến đâu, công cụ đào giếng có đầy đủ đến cỡ nào, nhưng cứ giữ rịt lấy miệng giếng ấy thì cuối cùng cũng dẫn đến kết quả giếng khô người chết."

Hạng Thiệu Long giật mình, trước giờ gã vẫn không coi trọng kẻ dùng nam sắc mê hoặc Ngụy vương mà có được địa vị cao này, giờ đây nghe y so sánh sinh động đến thế, đã chỉ ra chính xác tình thế hiện nay của nước Triệu, bất đồ lại phải nhìn y bằng con mắt khác. Nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên nói, „Mới đây nước Triệu đã đại thắng người Yên, làm sao là một miệng giếng sắp cạn được?"

"Người sắp chết, cũng có lúc hồi quang phản chiếu, trước khi mặt trời xuống núi là lúc đẹp nhất. Đó toàn là nhờ nước Triệu vẫn còn hai vị đại tướng, gánh vác đại cuộc. Nếu một trong hai người này mà đi, tiên sinh nói thử xem nước Triệu còn lại được gì?" Long Dương quân cười nói.

"Hai người quân thượng nói phải chăng Liêm Pha và Lý Mục?" Hạng Thiệu Long nói.

Long Dương quân nói, „Chính là hai người ấy, Liêm Pha tuổi tác đã cao, giữ thành còn dư, tiến thủ không đủ, gần đây lại có lời đồn y đánh Yên mất lực, Hiếu Thành vương ngày càng nghi ngờ y, nên mới có thuyết sẽ thay đổi tướng trước trận tiền ở Hàm Đan, chẳng ai biết có lặp lại chuyện cũ Triệu Quát thay cho Liêm Pha lúc diễn ra trận Trường Bình hay không."

Không để gã chen vào, Long Dương quân vẫn cứ thản nhiên nói tiếp, „Cho đến việc Lý Mục trung thành mà không được coi trọng, làm người không được tròn trịa, nếu gặp minh chủ, thì đó chính là mãnh tướng có thể giành được cả thiên hạ, nhưng đáng tiếc gặp phải một tên đa nghi như Triệu Hiếu Thành vương, kẻ rất thích được khen này, lại có Cự Lộc hầu đứng bên lưng lặc, cuối cùng cũng chẳng có kết quả gì tốt, đáng tiếc là y đã đoán được mà

vẫn cứ quyền uy, nếu không vua tôi trên dưới đại Ngụy ta, tất đã đón chào."

Lời này của y, Hạng Thiệu Long lập tức biết ngay người Ngụy ắt hẳn đã từng tiếp xúc với hai vị đại tướng này, Lý Mục thì từ chối, không hiểu Liêm Pha thì thế nào. Long Dương quân quả thật lợi hại, nếu chỉ lời này mà có thể trừ đi được hai cây trụ lớn của nước Triệu, nước Triệu chẳng phải sẽ bị người Ngụy nuốt trọn hay sao?

Long Dương quân thấy gã suy nghĩ, tưởng rằng đã lay động được gã, lại uốn ba tấc lưỡi nói tiếp, „Đồng tiên sinh có lẽ đang lấy làm lạ vì sao bốn quân to gan đến vậy, phê bình người Triệu ở ngay kinh đô của họ. Một là bốn quân không coi chúng ra gì, chúng sẽ chẳng dám động đến nửa cọng lông của bốn quân, điều quan trọng là bốn quân rất ngưỡng mộ Đồng tiên sinh, không nhẫn tâm thấy tâm huyết của ngài đổ ra sông biển, lại phải trầm luân trở thành kẻ mất nước.

Huống chi Tần vương và người Triệu có mối thù sâu, tuyệt sẽ không tha cho bọn họ. Chim khôn lựa cây mà đậu, nếu tiên sinh chịu giúp cho đại Ngụy chúng tôi, bốn quân bảo đảm tiên sinh sẽ được đãi ngộ hơn cả ở nước Triệu, chí ít sẽ không vì mấy câu nói của một tên Lý Viên chưa đắc thế, chạy lon ton cho Xuân Thân quân mà hoảng hốt đến nỗi suýt tí nữa đuổi tiên sinh đi."

Hạng Thiệu Long thầm khen lợi hại, biết Long Dương quân có tai mắt bên cạnh Triệu vương, cho nên mới nắm bắt thời cơ, dụ y đầu Ngụy.

Nhưng cũng không khỏi bội phục cặp mắt của nhạc phụ Ô ứng Nguyên, cho mình cái thân phận mã si này. Lúc này các nước đều coi trọng ngựa chiến, mà Đồng Khuông là một nhân vật mà các nước đều muốn có.

Giả vờ cảm động nói, „Lời này của quân thượng quả thật khiến người ta phải suy nghĩ, bĩ nhân nhất định sẽ suy nghĩ kỹ, lại còn phải giải thích với

người trong tộc, nhưng tạm thời..."

Long Dương quân thấy gã không từ chối ngay thì vui lắm, liếc mắt đưa tình với gã rồi nói, „Nô gia hiểu rõ tâm sự của nam nhân, Đồng tiên sinh đừng nóng lòng, tốt nhất có thể dò thám được tình hình nước Triệu, thì biết ngay nô gia không nói dối nửa lời."

Hạng Thiệu Long cũng bất đồ khâm phục công phu du thuyết của y, chỉ mấy câu thôi đã chỉ ra căn bệnh của nước Triệu. Rồi thở dài nói, „Nếu Đồng mỗ không phải người Triệu thì lập tức có thể chấp nhận ngay."

Long Dương quân dụi dằm nói, „Đối với Hiếu Thành vương mà nói, ngoài họ Triệu ra, đâu có ai là người Triệu. Nếu đổi lại chẳng phải là Triệu Mục và Triệu Nhã, đã thất bại trong chuyện Ô gia, thì đã sớm bị y ngũ mã phân thân rồi. Có tài mà không biết mẩn tài, Hạng Thiệu Long chính là một ví dụ tốt nhất, nếu chẳng phải tiên sinh đã tặng một ngàn thốt ngựa chiến, không quá một năm, nước triêu chẳng còn con ngựa nào nữa."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng người quả thật ác độc, kêu ta đi, cũng có nghĩa là chặt giò người Triệu.

Long Dương quân hạ giọng nói, „Nghe nói Triệu Bá nhận lời của tên tiểu tử không biết trời cao đất dày Lý Viên ấy, trưa ngày một sẽ cử hành hội luận kiếm ở hành quán, chỉ cần tiên sinh gặt đầu, nô gia sẽ sai người đến hạ uy phong của y, xem y có còn kiêu ngạo nữa hay không."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên, mỗi lần nhắc tới Lý Viên, Long Dương quân đều căn rằng nghiêng lợi, theo lý thì Lý Viên cao lớn tuấn tú như thế, không có lý do gì không lọt vào mắt xanh của Long Dương quân, xem ra Lý Viên đã từng từ chối thẳng thừng y nên mới khiến y vì yêu chuyển thành hận.

Hoặc có lẽ y không ưa một mỹ nam tử theo kiểu tuấn tú nhã nhặn như Lý Viên, mà lại thích cái vẻ thô kệch mạnh mẽ như mình... ôi, mình lại nghĩ đi đâu nữa rồi.

Long Dương quân bất ngờ đứng dậy, cáo từ, „Tiên sinh xin hãy nghĩ cho kỹ, nếu có câu trả lời thì xin hãy báo cho nô gia."

Hạng Thiệu Long cảm thấy bối rối khi y chốc thì Xưng bốn quân, chốc thì xưng nô gia, vội vàng tiễn y ra cổng rồi mới quay vào.

Dù thế nào đi nữa, gã cũng không thể coi thường con người nửa nam nửa nữ này.

Long Dương quân đi xong, Hạng Thiệu Long cũng rảnh rồi một mình dạo bước quanh viên lâm, nhớ lại ngày ấy lên vào đây, lần đầu tiên gặp được Chu Cơ.

Dù Cho Cơ là người thế nào, nhưng sự thật gã vẫn thấy nàng có thiện cảm với mình, đó là điều không thể giả được.

Bỗng nhiên gã cảm thấy buồn rầu, lẻ loi, sự thực thì gã phải cảm thấy thỏa mãn hơn bất cứ người nào mới phải, đối với người hiện đại, đến thời cổ đại vừa lạ lẫm vừa quen thuộc này, cuộc sống của gã chỉ ít cũng phong phú hơn người hiện đại hai lần. Bởi vì gã có kinh nghiệm cả hai thời đại.

Sau những ngày tháng sóng gió, ngay cả cách nghĩ, cách ăn nói đều giống như người ở thời đại này.

Đêm qua gã muốn giết người diệt khẩu, đó là cách làm mà cả Ô Trác và Đổng Dực đều cho rằng hợp lý nhất.

May mà biết dừng lại đúng lúc, nếu không lương tâm sẽ bị trừng phạt. Nghĩ tới đây, bỗng cảm thấy mồ hôi lạnh tuôn ra.

Lúc này đã vào cuối thu, khí trời lạnh lẽo, ngoài vườn rơi đầy lá vàng, khiến cho buổi hoàng hôn trở nên âm đạm.

Yến tiệc nhiều khi cũng hay, nhưng cứ mãi vui chơi vô vị như thế này, rất dễ dàng quên đi mình là ai.

Bất đồ gã nhớ lại bầy thiếp yêu ở nước Tần xa xôi, nghĩ về chuyện họ đang mong ngóng mình trở về mà không khỏi buồn rầu.

Rồi thuận miệng đọc hai câu thơ của Lý Bạch, „Khí ngã khứ giả giả tạc nhất bất khả lưu, loạn ngã tâm giả kim nhật chi đa phiền ưu."

Có tiếng vỗ tay ở phía sau.

Hạng Thiệu Long giật mình quay lại, thấy Đằng Dực dắt một người mặc áo rộng thùng thình, đó chính là Kỷ Yên Nhiên đang mở to mắt nhìn gã.

Mỹ nhân ấy trên mắt lộ vẻ ngạc nhiên, miệng thì lẩm nhẩm lại hai câu thơ ấy.

Hạng Thiệu Long cảm thấy lúng túng, bước lên nói, „Yên Nhiên đến gặp ta như thế này, sao che được tai mắt của kẻ khác?

Đằng Dực nói, „Yên Nhiên giờ đây đang vào hoàng cung dự yến, đi ngang qua đây nên vào thăm đệ, vốn là không muốn giấu kẻ khác. Hai câu thơ ban nãy thật là tuyệt vời, được rồi! Các người hãy nói chuyện đi." Nói xong tránh ra ngoài.

Kỷ Yên Nhiên nhoẻn cười, ngã vào lòng gã khen, „Hôm nay Lý Viên đưa hai câu thơ y làm cho thiếp xem, Kỷ Yên Nhiên cũng rất lấy làm lạ vì tài học của y, luôn miệng khen, nhưng so với hai câu thơ lúc nãy của chàng thì bài thơ của Lý Viên cũng giống như trẻ con, không thể sinh động bằng chàng. Kỷ Yên Nhiên đành bái phục."

Hạng Thiệu Long đỏ mặt, may mà Kỷ yên Nhiên không thấy, ghì sát nàng vào rồi nói, „Đừng khen ta như thế, đó gọi là trong mắt tình nhân có Tây Thi."

Kỷ Yên Nhiên giật mình, rời khỏi vòng tay gã, định thần nhìn gã rồi nói, „Trời ơi! Lời chàng thuận miệng nói ra mà tuyệt vời đặc sắc đến thế, lại nhớ tới câu quyền lực tuyệt đối sẽ làm cho người ta sa đọa tuyệt đối, chỉ một câu đã nói lên được vấn đề của tất cả các quốc gia hiện nay, ngay cả Hàn Phi công tử cũng không thể nói ra được những lời hay như thế.

Nói xong thì hôn lên môi gã.

Kỷ Yên Nhiên lại nói tiếp, „Hạng lang ơi! Hãy làm một bài thơ cho người ta đi! Để người ta phối với nhạc chương, sau này sẽ trở thành thiên cổ tuyệt xướng."

Hạng Thiệu Long trong lòng cười khổ, gã không thể nào đọc một bài thơ từ đầu tới cuối, làm sao có thể tặng cho mỹ nhân này, và lại lấy sáng tác của người khác làm của mình, đồng nghĩa với xâm phạm bản quyền, dùng lời để nói thì cũng được, nếu quả thật truyền tụng đến thiên cổ thì há chẳng phải đánh cắp bản quyền sáng tác của người ta hay sao, đành cười gượng nói, „Trên đời này mọi vật chỉ là làn khói thoảng qua, cần gì phải truyền tụng thiên cổ?"

Kỷ Yên Nhiên thở dài, ngã vào lòng gã, rồi vừa giận vừa vui nói, „Thiệu Long ơi! Chàng hại chết người ta rồi đó, đêm nay Yên Nhiên ngoài nhớ đến chàng thì còn có thể nghĩ được gì đây? Nhưng không thể ở lại cùng chàng. Người ta không biết đâu, bắt đầu từ ngày mai, chàng phải công khai theo đuổi để Yên Nhiên chính thức đầu hàng chàng, chuyện này chàng đừng xem là làn khói thoảng qua nhé."

Rồi lại than, „Làn khói thoảng qua! Buồn và đẹp đến mê người, chỉ có chàng mới có thể nói ra những lời hay đến vậy.

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu khổ, quả thật càng lúc càng hỏng bét, sau này nàng ép mình làm thơ viết từ, mình phải trở thành một tên đạo văn mất thôi.

Kỷ Yên Nhiên bịn rịn nói, „Yên Nhiên phải đi rồi, Trâu tiên sinh đang ở trên xe chờ thiếp, thế này nhé! Chàng cứ làm thơ văn, thiếp sẽ phối nhạc, chỉ hát cho mình chàng nghe mà thôi, thiếp biết chàng không thích danh lẫn lợi. Danh lợi thật khiến cho người ta phiền não, cuối cùng sẽ có một ngày thiếp ở bên chàng rồi đó."

Vào đến nhà trong, Đằng Dực nói, „Giờ đây ta có thể hiểu vì sao đệ giành được Kỷ tài nữ, hai câu thơ ấy quả là kiệt tác, còn cảm động hơn cả Kinh Thi. Những bài thơ ấy chắc đệ cũng biết chứ."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, ngoài hai câu, yếu điệu thực nữ, quân tử hiếu cầu, lão tử đối với Kinh Thi một khiêu cũng chẳng thông, chỉ đành lấp liếm cho qua chuyện.

"Tên hôn quân Hiếu Thành vương quả thật khiến người ta chán ngán, nếu đệ là mã si Đồng Khuông, giờ đây sẽ lập tức chuồn mất. Đệ xem, y vì sợ Lý Viên, buổi tiệc đêm nay mời Yên Nhiên, tất cả những kẻ có máu mặt đều được mời, chỉ thiếu mình đệ, „ Đằng Dực nói.

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, chả trách nào Long Dương quân vội vàng bỏ đi, thì ra là vào hoàng cung dự yến. Cười nói, „Khó có được cơ hội rảnh rồi thế này, chúng ta hãy thử đi dạo quan kỹ ở đây, không say không về."

Đằng Dực nghiêm mặt nói, „Trong quan kỹ có rất nhiều nữ tử đáng thương, tam đệ nữ nào đến bốn cột bọn họ?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại Tố Nữ, cảm thấy hối hận nói, „Nhị ca dạy thật phải!"

Đằng Dực nói, „Đệ quả thật là người hiếm có, chịu tiếp nhận ý kiến của người khác như vậy, nào chúng ta hãy đi dạo chơi."

Hai người nói là làm, rời khỏi hành quán.

Ra khỏi hành quán, cả hai dạo bước về khu đông đúc nhất của Hàm Đan.

Người đi đường đều lạnh lùng, dáng vẻ hơi ủ rũ, không giống như trước lúc họ rời khỏi Hàm Đan.

Câu chuyện của Ô gia là một sự đả kích đối với người Triệu, và sự đả kích này đã được thể hiện rõ ở Hàm Đan.

Người Triệu e sợ người Tần là điều có thể hiểu được, cuộc thảm sát trong trận Trường Bình đã làm cho họ sợ đến vỡ mật.

Sản nghiệp của Quách Tùng nhiều đến thế, đương nhiên không thể nói đi là đi, nhưng người dân bình thường thì khác, họ có thể mượn cớ để chuồn khỏi thành, từ đó có thể trốn về quê hoặc sang nước khác.

Sự di cư đó có tác dụng tốt cho sự đoàn kết của dân tộc Trung Hoa, khiến cho quan niệm quốc gia ngày càng yếu ớt, có lợi cho sự xuất hiện của cục diện thống nhất.

Giờ đây bảy nước tranh hùng, mang chút hơi hướng của sự đấu tranh của các hoàng tộc khác họ.

Lời của Đổng Dục chợt làm gã bừng tỉnh, chỉ nghe y nói, „Có người đi theo chúng ta."

Hạng Thiếu Long cảnh giác, không quay đầu lại, trầm giọng hỏi, „Bao nhiêu người?"

Đổng Dục bình tĩnh nói, „Chỉ ít có bảy đến tám người, thân thủ cũng khá lắm."

Hạng Thiếu Long nói, „Có lẽ là những kẻ theo dõi chúng ta đêm qua ở ngoài hành quán, ở Hàm Đan ai có thể làm được điều đó?, Đổng Dục mỉm cười nói, „Hay là bắt một tên đến tra hỏi thì khắc biết ngay."

Hạng Thiếu Long hiểu ý, hai người đi đến một con đường vắng, hai bên là rừng cây phong, phía trước là một cây cầu đá, vắt ngang qua con sông nhỏ, bờ bên kia là mấy căn nhà trệt.

Chưa đến chỗ cầu, phía sau có tiếng bước chân vang lên, có người quát, „Đồng Khuông, hãy dừng bước!"

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau cười, dừng chân xoay người lại.

Chỉ thấy hai mươi kiếm thủ cao lớn, xông lên bao vây họ.

Hạng Thiếu Long định thần nhìn, gã chẳng nhận được kẻ nào cả, trong lòng nghĩ ra một ý, quát lớn, „Lý Viên có bản lãnh thì hãy tự đến giết ta, tại sao lại phái bọn tiểu lâu la các người đến chịu chết."

Bọn kiếm thủ đều ngạc nhiên, xem ra Hạng Thiếu Long đã nói trúng, lột trần thân phận của chúng.

Hai người nhân lúc đối phương đang phân tâm, rút kiếm xông đến.

Những kẻ ấy không ngờ đối phương nói đánh là đánh, ra tay trước, chế phục người, nên cũng luống cuống rút kiếm ra đỡ.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ một tiếng, phát huy toàn lực, đầu tiên bạt kiếm của tên địch xông tới, rồi tung ra một cước, trúng ngay vào bụng, kẻ ấy đau đến nổi quặn người rồi té xuống đất.

Bên phía Đằng Dực cũng có tiếng vút vút vang lên, tiếng vũ khí rớt xuống và tiếng kêu thảm thiết chốc chốc lại vang lên, lúc ấy lại có kẻ trúng đòn.

Hạng Thiếu Long một chiêu đã chiếm được phần hơn, nhưng không dám chậm trễ, bọn này là những hảo thủ có kinh nghiệm phong phú, tuy mới bắt đầu giao phong gặp bất lợi, nhưng không ai lùi bước, hai thanh trường kiếm tấn công như sấm giập ào hai phía trái phải của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nghiêng người sang phải quét một kiếm vào tên đại hán đang cầm kiếm đâm ngang tới, keng một tiếng, tên đại hán ấy nghiêng rãng đỡ kiếm này của gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng rỡ, thi triển chiêu lấy công thay thủ, chém mạnh vào làn kiếm quang của đối phương, khiến cho kẻ này phải lùi về sau để tránh.

Kiếm bên trái cũng đâm tới ngực.

Hạng Thiếu Long xoay người, né đòn này của đối phương. Lúc này nếu gã rút phi châm phóng ra thì kẻ địch khó mà chạy thoát, nhưng gã không làm như vậy, trừ phi có thể giết hết toàn bộ những tên này, rồi sau đó hủy xác đi, nếu không sẽ bị người Triệu phát hiện gã chính là Hạng Thiếu Long.

Khi ý nghĩ này lướt nhanh qua đầu, trường kiếm đã tới sau eo, Hạng Thiếu Long lật tay hồi kiếm, chém mạnh vào gần đốc kiếm của đối phương. Người này không bằng tên lúc nãy, hồ khẩu rách toạc, thanh trường kiếm cũng bị chém mẻ một miếng lớn, rơi xuống đất.

Hạng Thiếu Long lao vào y để tránh kiếm của tên bên phải đang quét tới lần nữa, cùi chỏ thúc vào ngực kẻ này.

Có tiếng xương gãy, đồng thời kẻ địch cũng chảy máu mũi, té văng ra ngoài, va phải một tên địch đang xông lên.

"Keng."

Hạng Thiếu Long đỡ thanh kiếm của tên lúc nãy, đột nhiên rùn người xuống, dang chân quét ngang ra.

Kẻ này không ngờ lại có chiêu quái lạ như thế, kêu thảm một tiếng, đầu tiên hai chân bốc lên khỏi mặt đất, lăn tròn trên không rồi rơi lại xuống đất.

Lúc này lại có thanh trường kiếm lao tới nữa, cố gắng tấn công.

Kẻ này quả thật anh dũng phi thường, khiến cho gã ứng phó rất khó khăn.

Nếu không có Đằng Dực bên cạnh, chỉ một mình gã thì khó mà đoán được thắng bại.

Gã không thể nào chạm được vào người của tên đại hán ấy, triển khai thế thủ của Mặc tử kiếm pháp, ép ba luồng kiếm quang tản ra.

Lúc này Đằng Dực hừ một tiếng, chạm phải lưng gã, rõ ràng là đang bị thua thiệt.

Hạng Thiếu Long vội vàng quay đầu lại xem, chỉ thấy kẻ địch đã có ba tên ngã lăn xuống đất, nhưng vẫn còn năm sáu tên lao đến như hổ điên, tấn công Đằng Dực, quát lớn, „Vào trong rừng." Rồi một kiếm gạt ra kẻ địch, tung cước đá bị thương một người, bị kẻ địch chém một kiếm vào vai trái, tuy không sâu đến gân cốt, nhưng máu cũng tuôn ra nhuộm đỏ cả áo.

Đằng Dực quát lớn, chém bay vũ khí của một tên trong số ấy, thiết quyền đâm ra, trúng vào mặt kẻ ấy, tên này lập tức ngất xỉu. Ngụy cơ đã giảm, hai người mở đường máu, chạy vào trong rừng.

Bọn người này thấy họ hung dữ như vậy, không dám đuổi theo, huýt một tiếng sáo rồi đỡ những tên bị thương thất thủ bước qua cầu.

Đằng Dực định đuổi theo thì Hạng Thiếu Long kéo lại, „Để cho bọn chúng đi! Bắt được người thì cũng vô dụng thôi, rốt cuộc thì chẳng phải không đụng được Lý Viên hay sao?"

Đằng Dực nói, „Đệ đã bị thương!"

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhìn thấy vết thương bên vai trái, cười nói, „Nặng hơn nhị ca, có đáng là gì! Song nhóm kiếm thủ này quả là lợi hại,

chẳng trách nào Lý Viên kiêu ngạo như vậy."

Đặng Dực ha ha cười lớn nói, „Chúng ta có hơi khinh địch rồi đó."

Hạng Thiếu Long khoác vai y, hi hi ha ha đi về nhà. Hạng Thiếu Long trong lòng tưởng tượng ra bộ mặt khó coi của Lý Viên khi nhìn thấy bọn thủ hạ của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 75: Người Đẹp Đa Tình

H

ạng Thiều Long băng bó vết thương trên vai xong, không mặc áo mà chỉ khoác một tấm trường bào bên ngoài, vào thư trai luyện chữ. Đến thời đại này, điều đầu tiên là phải khắc phục tiếng nói và cách nói, thói quen dùng chữ, không biết có phải vì gã có năng khiếu hay không, hoặc là vì không có sự lựa chọn nữa, trong vòng hơn nửa năm mà gã có thể ứng phó được.

Nhưng còn viết chữ? Từ khi đến đây, chữ của gã không thể bằng người khác được, loại cổ văn tự nửa Triệu nửa Lê này quả thật đã làm khó gã, nhất là phải viết trên thanh tre và vải trắng, thật là một vấn đề lớn.

May mà cách luyện chữ cũng thú vị, nhân lúc giờ đây không có bọn Ô Đình Phương bám lấy, gã đành giết thời gian bằng việc luyện chữ.

Khi đang chăm chú luyện thì Ô Quả bước vào nói, „Triệu Chi cô nương đến tìm tam gia."

Hạng Thiều Long đoán được nàng sẽ đến, vui vẻ nói, „Mời nàng vào!"

ô Quả nhìn những dòng chữ nghiêng ngả, lúc lớn lúc nhỏ, giống như trẻ con của gã, rồi do dự nói, „Hay là để tiểu nhân dọn cho tam gia rồi mời nàng vào?"

Hạng Thiều Long biết y khéo léo nhắc nhở gã những chữ này không thể để cho người khác thấy, mỉm cười nói, „Ta đang cố ý viết cho thật xấu, để cho kẻ khác biết Đồng Khuông là kẻ thô kệch, nét chữ thật của ta là rồng bay phượng múa, người thấy được chắc chắn sẽ không ngớt lời khen!"

ô Quả vỗ trán nói, „Tam gia nghĩ thật chu đáo, nếu không dù người chưa học chữ cầm bút lên chẳng qua cũng đến thế này mà thôi." Rồi do dự

nói. "Tam gia phải chẳng đã hơi quá một chút?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy buồn cười vì gã Ô Quả này thật thú vị, mỉm cười nói, „Mau mời cô nương ấy vào đây cho ta, để người ta đợi lâu thì không hay đâu."

ô Quả biết gã tính tình dễ gần, không lên mặt, đều đối xử tốt với người trên kẻ dưới như vậy, vẫn thường đùa giỡn với gã, nghe xong rồi lui ra ngoài.

Lát sau Ô Quả dẫn Triệu Chi vào, lúc này Thiếu Long quay lưng lại, nhìn ra khu vườn đầy ánh trăng, rồi bảo Ô Quả đóng cửa lại, quay sang Triệu Chi nói, „Nào! Đến trước mặt ta."

Gã đang chú ý luyện chữ, Triệu Chi yếu điệu ngồi xuống chiếc ghế trước mặt gã, vừa nhìn thấy nét chữ nghiêng ngả như gà bới của gã, thì kêu lên một tiếng a.

"Chữ viết của kẻ thô kệch này chỉ như thế thôi, Triệu cô nương đừng cười. ô, bì nhân phải gọi là Điền cô nương mới phải, „ Hạng Thiếu Long bỏ bút xuống cười nói.

Triệu Chi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào gã, giận dữ nhìn gã bằng ánh mắt oán trách rồi nói, „Ngài thật hồ đồ, ai nói người ta họ Điền chứ?

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chẳng phải cô nương đã chính miệng nói với ta sao, tại sao lại mau quên đến thế.

Lẽ nào mới hôm qua thôi mà Đồng mỗ không nhớ được."

Triệu Chi lườm gã rồi cầm bút lên viết một chữ Thiện đẹp đẽ, nét ngang thẳng, khác một trời một vực so với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúng túng nói, „Thì ra ta nghe nhầm!" rồi giật mình, như là nhớ ra chuyện gì.

Triệu Chi lại hiểu nhầm ý của gã, buồn bã nói, „Cuối cùng ngài đã biết cha ta chính là đại phu Thiện Cần của nước Tề, người một lòng giúp đại vương sửa sang triều chính, nhưng tên gian tặc Điền Đan ấy lại cho rằng cha muốn cướp quyền của y, lại bày ra chứng cứ để vu cho cha mưu phản, khiến cả nhà chúng tôi phải bỏ chạy đến Hàm Đan trong đêm tối, tưởng Triệu Mục nhớ đến mối giao tình trước kia mà chứa chấp chúng tôi, nào ngờ...”

Điều Hạng Thiếu Long nghĩ đến chính là Thiện Lan của Đổng Dực, thân thế của nàng, Đổng Dực dĩ nhiên biết rõ, không cần phải hỏi Triệu Chi để tránh tiết lộ bí mật.

Hạng Thiếu Long nói, „Triệu Bá có quan hệ gì với nàng?”

Triệu Chi chậm nước mắt, nói, „Chẳng có quan hệ gì cả, nhưng là hảo bằng hữu của Triệu Chính thúc, Triệu Chính thúc là bậc đại nho của nước Triệu, thời nhỏ theo thân nương của ông làm nô bộc cho nhà chúng tôi, đến hôm nay vẫn coi mình là nô bộc, nếu ông không dung nạp chị em chúng tôi, chúng tôi đã chẳng biết trở nên như thế nào. Ta đã coi ông là cha, ngài hãy cứ coi người ta là Triệu Chi.”

Hạng Thiếu Long hỏi tiếp, „Tại sao cô nương lại huấn luyện bọn vũ cơ cho Triệu Mục?”

Triệu Chi nói, „Sư phụ và Quách Tùng có mối giao tình sâu đậm, Quách Tùng muốn tìm người dạy vũ cơ múa kiếm, sư phụ đã tiến cử ta, Triệu Mục thấy ta dạy cũng tốt nên mời ta đến hầu phủ huấn luyện cho bọn vũ cơ. Chúng tôi vẫn tưởng có cơ hội báo thù nhưng ngài lại cứu y lần nữa.”

Hạng Thiếu Long nói, „Thân thủ của đại tỷ nàng thật lợi hại, phải chăng là học trò của Triệu Bá?”

Triệu Chi lắc đầu nói, „Đại tỷ từ nhỏ đã là đệ tử nhập môn của đại tôn sư Tào Thu Đạo, người được gọi là kiếm thánh, hiệu là Vong ưu tiên sinh, ta

thì ở lại theo Chính thúc, còn đại tỷ lên về nước Tề theo Tào công học nghệ, đã có hai lần ám sát Điền Đan mà không thành, nên phải lánh tới đây, lần này Điền Đan đến Triệu, thực là thời cơ tốt trời ban."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Cô nương cố gì lần này hợp tác như vậy, có hỏi thì đáp, không giấu lời nào?"

Triệu Chi hơi đỏ mặt nói, „Vì người ta cảm kích ngài, dùng đức báo oán, ngài là người tốt kia mà."

Hạng Thiệu Long cười lớn, ngồi dựa lưng lên ghế, lộ ra bộ ngực rắn chắc và bên vai trái đã được băng bó.

Triệu Chi ngạc nhiên nói, „Ngài đã bị thương!" rồi quay mặt đi, e thẹn nói, „Ngài thường không mặc y phục trong nhà sao?"

Hạng Thiệu Long nói tỉnh như không, „Cô nương phải chẳng đã không quen nhìn một kẻ thô kệch như ta?"

Triệu Chi quay mặt lại, e thẹn nhìn gã rồi nói, „Không! Tiên sinh tâm kế, thân thủ đều hơn người thường một bậc, tỷ muội chúng tôi rất lấy làm cảm kích ngài."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Đừng nói giùm đại tỷ của nàng, ta không tin ả khâm phục người khác."

Triệu Chi lộ vẻ ngạc nhiên, gật đầu nói, „Ngài thật lợi hại, vừa nhìn đã thấy được tính cách của đại tỷ, đại tỷ quả thật không nói khâm phục ngài, nhưng ta biết trong lòng đã nhìn ngài bằng con mắt khác, chỉ là miệng vẫn còn cứng mà thôi, người ta đến đây tìm ngài đại tỷ cũng chẳng phản đối."

Hạng Thiệu long lấy làm lạ hỏi, „Nàng không theo sư phụ đến dự yến trong hoàng cung sao, vì sao rảnh rỗi đến tìm ta?"

"Cũng chính bởi mọi người đều vào cung nên ta mới chuồn ra được, mê lực ả Kỷ Yên Nhiên ấy thật lợi hại, mọi người đều điên đảo thần hồn vì ả, nếu như ả đàn lên một khúc hoặc hát lên một bài, ta thấy càng ghê gớm hơn."

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ đến trong cung hiện giờ đang có tuồng hay, thầm nghĩ nếu tên thô kệch mình công khai theo đuổi nàng, kết quả lại thành công, nhất định mắt kính sẽ vỡ đây, dĩ nhiên, điều này chỉ xảy ra nếu người cổ có sử dụng mắt kính.

Triệu Chi thấy gã nở nụ cười kỳ lạ, nhìn không được, hỏi, „Ngài đang nghĩ gì? ô, tại sao đêm nay thiết yến mà lại thiếu phần ngài, người ta vẫn chưa hỏi giữa ngài và Điền Đan có mối thù gì?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Nàng muốn ta trả lời câu hỏi nào trước?"

Triệu Chi bất đồ nhìn vào bộ ngực vạm vỡ của gã, giật mình nhìn sang nơi khác, than rằng, „Con người của ngài thật giống như một câu đố, khiến người ta không biết đăng nào mà lần, nếu ngài là Hạng Thiếu Long thì thật là hợp lý."

Hạng Thiếu Long nói, „Ta biết Hạng Thiếu Long là ai rồi, chỉ không ngờ Chi cô nương lại là nữ nhân của y, con người này quả thật phong lưu."

Triệu Chi đỏ mặt hơn, liếc gã rồi nói, „Người ta không những chẳng có quan hệ với y, lúc đầu gã còn là thù nhân của ta nữa, than ôi!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Cớ gì Chi cô nương thờ dài như thế?"

Triệu Chi buồn bã nói, „Ta cũng chẳng biết, tóm lại là có điều ưu phiền trong lòng."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ tỉnh như không, „Nàng đã chẳng phải là nữ nhân của y, đừng nghĩ đến y thì hơn, dù sao Đồng mỗ cũng đã ôm nàng,

hôn nàng, Chi cô nương hay là cứ theo quách Đồng mỗ cho rồi."

Triệu Chi ngạc nhiên lắm, mặt nóng bừng lên, kêu a lên một tiếng rồi lắc đầu quầy quậy, „Không! Không! ôi! Xin thứ lỗi!

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Tên thô hào như ta, không biết dễ dàng nữ nhân, lúc đầu còn tưởng là Chi cô nương có ý với ta, nào ngờ chỉ là hiểu nhầm, chẳng có gì cần phải xin lỗi cả, không thích theo ta thì thôi vậy."

Triệu Chi cúi đầu, vẻ mặt không yên, mân mê vạt áo rồi nhỏ nhẹ hỏi, „Ngài không vì chuyện này mà buồn lòng người ta chứ?"

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn nói, „Con bà nó! Lão Đồng ta đây sao lại là hạng người đó. Nhưng nàng đã không phải là nữ nhân của ta, mà là người ngoài, cha ta đã dạy rằng không được nói lời thật tình với người ngoài, nàng đừng hòng Đồng mỗ nói với nàng bất cứ chuyện gì."

Triệu Chi bị gã khiến cho lẫn lộn cả lên, chỉ đành giận dỗi nói, „Không nói thì thôi vậy, ta đi đây!"

Hạng Thiếu Long lại tiếp tục viết chữ, thản nhiên nói, „Xin mời Chi cô nương, không tiễn nhé!"

Người Triệu Chi như mọc rễ, không nhúc nhích, nhìn gã rồi nói, „Ngài đã nổi giận đấy ư?"

Hạng Thiếu Long cố ý không nhìn nàng nói, „Bị nữ nhân từ chối chẳng lẽ phải hờn hờ hay sao? Chi cô nương nếu không đi nữa, nói không chừng ta sẽ bắt nàng vào phòng cưỡng bức, lúc đó nàng không muốn cũng chẳng được."

Triệu Chi hoảng sợ đến mức giận dỗi nói, „Con người của ngài thật là! Sao lại thô lỗ đến nỗi không nói lý lẽ như thế, người ta đã hạ mình xin lỗi, thương lượng với ngài, ngài lại đối xử như vậy."

Hạng Thiều Long ngừng bút, nhìn mỹ nhân xinh xắn như hoa, khuôn mặt trắng trẻo ấy, nheo mắt rồi nói, „Ta là một nam nhân bình thường, còn nàng là cô em xinh xắn, trong căn phòng vắng vẻ không có người này, nàng bảo Đồng mỗ sẽ đối xử với nàng làm sao mới phải?"

Triệu Chi không chịu nổi ánh mắt của gã, giận dữ nói, „Ngài còn như thế nữa, người ta sẽ đi thật đấy."

Hạng Thiều Long hạ bút xuống nói, „Ta đã hiểu tâm ý của cô nương, chẳng trách người ta cứ bảo nữ nhân dù trong lòng đã khuất phục, nhưng mềm thì vẫn nói nô gia không chịu."

Triệu Chi rời khỏi chỗ ngồi, đến bên cửa, thở dài nói, „Ngài đối xử với ta như thế, Triệu Chi hận ngài đến chết."

Hạng Thiều Long xoay người lại, thản nhiên cười, „Hận tức là yêu. Ô! Câu nói này ai đã dạy ta nhỉ, không ngờ cuối cùng Đồng Khuông ta đã thành công. Trước đây muốn tìm một nữ nhân hận ta cũng chẳng được."

Triệu Chi giận dữ nói, „Ngoài ngựa ra, ngài còn biết gì nữa?"

Hạng Thiều Long định thần suy nghĩ lại, nói, „Vốn là ngoài ngựa ra ta chẳng còn thích thú điều gì nữa, song đêm ấy sau khi ôm cô nương thì mới biết thân thể nữ nhân thật mềm mại mê người, than ôi!"

Triệu Chi không thể chịu đựng nổi, giậm chân rồi kêu lên, „Người ta hận chết ngài!" rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Hạng Thiều Long thấy vậy mà thở phào.

Gã đang cố ý chọc giận để Triệu Chi bỏ đi, nếu không cứ nói nữa thì nàng sẽ vạch ra bí mật của gã mất, nhất là khi Kinh Tuấn quay về, tên tiểu tử ấy nhất định đã làm lộ điều gì trước mặt nàng.

Dù cho Kinh Tuấn thần thái không có vấn đề, nhưng Triệu Chi đã từng tiếp xúc với y nhiều lần, rất dễ dàng nhìn thấy gã đã đeo mặt nạ, nàng cũng sẽ nhận ra những động tác của gã.

Nàng không giống như Điền Trinh, muốn ở cùng với gã, nếu tỷ tỷ nàng lợi dụng tình cảm để uy hiếp gã, để hoàn thành tâm nguyện thì thật là hồng phúc. Song nếu tỷ muội nàng mạo hiểm hành thích Điền Đan, cũng là một chuyện đầu đầu, nhưng nhất thời không tìm ra cách vẹn cả đôi đường.

Nghĩ tới đây, đứng đây, tìm Đổng Dực để hỏi quan hệ của họ với Thiệu Lan.

Sáng hôm sau Hạng Thiệu Long thức dậy, vẫn cứ nhàn rỗi, trong lòng cảm thấy buồn cười vì mình từ một vai chính đã chuyển thành vai phụ, bị lạnh nhạt, không ngờ tên Lý Viên ấy có sức ảnh hưởng thật lớn, nếu gã là Đổng Khuông thật sự, vẫn chưa có ý định bỏ đi thì đúng là chuyện lạ.

Nói chuyện với Đổng Dực xong, quả nhiên đã chứng minh được Thiệu Lan chính là nhị tỷ của Triệu Chi, người Tề thấy nàng xinh xắn nên nhận vào quan kỹ, huấn luyện rồi làm lễ vật tặng cho kẻ khác.

Sau cơm trưa, Triệu Mục vào cung gặp Hiếu Thành vương, trên đường đi thì ghé qua hành quán tìm Hạng Thiệu Long.

Trong căn phòng vắng vẻ, Hạng Thiệu Long kể lại chuyện bị đột kích. Triệu Mục trầm ngâm một lúc rồi nói, „Chuyện này nhất định là Lý Viên sai người làm, người khác không có lý do để đối phó người.”

Hạng Thiệu Long đã sớm biết được điểm này, chỉ là hi vọng do chính Triệu Mục nói ra.

Triệu Mục nói, „Lý Viên đã điên đảo thần hồn vì Kỷ Yên Nhiên, điều không may là hôm đó Kỷ tài nữ và người ngồi cùng chiếu, lại nói chuyện hợp ý như vậy, khiến cho y đổ kỵ, nên gây áp lực trước mặt Hiếu Thành

vương, chuyện này quan hệ đến bang giao của hai nước, mà là ở thời khắc khó khăn nhất, ta cũng rất khó nói chuyện. ôi! Đêm qua Kỷ tài nữ đã đến tìm người, đừng nói Lý Viên ghen tuông lồng lộn, những kẻ trong thành Hàm Đan thấy mình đủ tư cách theo đuổi nàng cũng đều nóng máu lên."

Rồi thở dài nói, „Mỹ nhân này quả thật là cực phẩm ở chốn người, khúc tiêu đêm qua khiến cho mọi người đều nghiêng ngả, tên Lý Viên ấy còn khóc òa lên, nếu có thể đưa nàng vào phòng riêng, người nói thử xem nam nhân còn gì mong muốn nữa?"

Triệu Mục nén không được hỏi, „Nàng đêm qua đến tìm người có chuyện gì?"

Hạng Thiệu Long giả vờ gượng cười nói, „Nếu nói nàng đã ưa thích bỉ nhân, hầu gia liệu có tin chẳng?"

Triệu Mục sầm mặt, „Đương nhiên là không tin."

Hạng Thiệu Long tiu nghỉu nói, „Bỉ nhân vì không dẫn được tình cảm trong lòng, đáng tiếc chuyện ngựa bệnh mới đến thỉnh giáo bỉ nhân mà thôi."

Triệu Mục trầm nghĩ như thế mới hợp lý, rồi nói, „Ta phải đi thôi, mấy hôm nay ra đường phải mang theo người, nếu không thì Lý Viên sẽ có cơ hội tấn công, chuyện của chúng ta cũng phải sau khi giải quyết xong chuyện hợp tung sáu nước mới có thể tiến hành, tạm thời không có hành động gì cả."

Hạng Thiệu Long đưa gã ra ngoài cửa phủ.

Triệu Mục rõ ràng rất vui vẻ, cười nói, „Kỷ tài nữ không biết phải chẳng đã động lòng xuân, mấy ngày nay trở nên xinh đẹp hơn. Không ngờ buổi tiệc tối của Nhã phu nhân, nàng lại chấp nhận đến dự, hoàn toàn khác với tình cảnh nàng nấp trong khuê phòng không rời nửa bước khi ở Đại Lương. Giờ đây người Hàm Đan ai cũng xắn tay áo lên, mong giành được người đẹp, còn hơn cả mong muốn được chiến thắng trên chiến trường."

Hạng Thiếu Long nhú mày hỏi, „Đêm nay phải chăng lại có đầu người lúc nhúc?"

Triệu Mục ngạc nhiên cười, „Đầu người lúc nhúc? Hình dung thật tuyệt vời. Lời của người giờ đây có thể lợi hại hơn cả hai nhà hùng biện nổi tiếng Trương Nghi và Tô Tần. Hôm ấy người khiến cho Lý Viên không thể đối đáp được, ai cũng nhìn người bằng con mắt khác, ả lẳng lơ Triệu Nhã cũng động lòng xuân với người, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, nói không chừng có thể đêm nay sẽ đường đường nhập thất!"

Hạng Thiếu Long suýt nữa bịt tai không chịu nghe, may mà đã ra đến ngoài cửa phủ, chỉ thấy bọn gia tướng của hầu phủ hơn trăm người, bọn Phổ Bố cũng lần đầu tiên xuất hiện.

Triệu Mục lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Rồi cũng có một ngày bốn hầu bắt được nữ thích khách kia, lúc ấy ta sẽ cho ả sống không được, chết không xong. Bọn này đều là cận vệ của ta, rất trung thành, nhưng nếu có gì thất trách, ta sẽ xử tử toàn bộ chúng như bọn ăn hại trước kia."

Hạng Thiếu Long giật mình, con người này thật tàn nhẫn. Tất cả mọi người bao gồm cả mình, chỉ là những công cụ mà y vứt bỏ bất cứ lúc nào, nếu để y lên ngôi, dân tình nhất định sẽ chịu khổ.

Song lần này lại là có lợi mà không hại, chí ít bọn Phổ Bố càng có thể đến gần y hơn.

Triệu Mục đi không lâu thì Nhã phu nhân sai xe ngựa đến đón gã, người đến đón là Triệu Đại. Gã tin tưởng Triệu Đại hơn bọn Phổ Bố, mời y vào nhà trong rồi cười nói, „Triệu Đại, người có nhận ra ta không?"

Triệu Đại giật nảy mình, khi tỉnh lại thì kêu lên, „Hạng gia!" rồi vội vàng quỳ xuống.

Hai người lúc này nhận ra nhau, Triệu Đại cảm động đến rơi nước mắt, nghẹn ngào nói, „Bọn tiểu nhân cứ mong Hạng gia quay về, vốn là định lên đến Hàm Dương tìm Hạng gia, nhưng vẫn không nỡ bỏ phu nhân."

"Lần này ta tuyệt không được để lộ thân phận, nếu không sẽ chết không kịp ngáp, cho nên người phải giấu cả các vị huynh đệ, „ Hạng Thiệu Long kéo gã ngồi xuống rồi nói.

Triệu Đại nói, „Hạng gia yên tâm, dù có chặt Triệu Đại này ra thành muôn mảnh, cũng không lộ nửa lời về Hạng gia.

Hạng gia tin tưởng tiểu nhân như vậy..." nói tới đây, mắt cũng đỏ ửng lên không nên lời nữa.

Hạng Thiệu Long nói, „Lần này việc thành, các người hãy theo ta về Hàm Dương! Hàm Đan không phải là chốn các người ở lâu dài."

Triệu Đại mừng lắm, quỳ xuống nói, „Mong Hạng gia hãy tha thứ cho phu nhân! Trong tim phu nhân giờ đây chỉ có một mình ngài, phu nhân..."

Hạng Thiệu Long đỡ y dậy, cảm động nói, „Ta biết người trung nghĩa, nhưng có những việc không thể gượng ép được, hãy để xem sự việc sẽ phát triển như thế nào! À này, Hàn Sấm mấy ngày hôm nay có lưu lại ở chỗ phu nhân không?

Vẻ mặt Triệu Đại trở nên không tự nhiên, nói, „Mấy ngày hôm nay phu nhân không gặp Hàn Sấm, nhưng Lý Viên tiên sinh của nước Sở có đến một chuyến, phu nhân mời y vào tòa tiểu lâu nói chuyện, y nấn ná hơn một canh giờ rồi mới bỏ đi. Hạng gia! Phu nhân làm thế chỉ là muốn mượn kẻ khác để quên ngài, mấy ngày hôm nay chúng tôi không hề thấy phu nhân nở nụ cười."

Hạng Thiệu Long trong lòng giận lắm, Lý Viên vốn trong lòng chẳng có Triệu Nhã, chỉ là mượn ả để báo thù Kỷ Yên Nhiên vì nàng đã đối xử khác

với mình, thế mà Triệu Nhã không biết tự ái.

Triệu Đại nói, „Hạng gia! Lời tiểu nhân là thật."

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Một chân đạp hai xuồng là rất nguy hiểm, Triệu Đại người từ hôm nay trở đi phải toàn tâm toàn ý theo Hạng Thiếu Long ta. Triệu Nhã thay đổi khó lường, ta không thể đặt tính mạng của tất cả mọi người vào tay ả, nếu ả lại bán đứng chúng ta nữa. Lần này thì không có cơ hội trốn thoát."

Triệu Đại hoảng sợ quỳ xuống thỉnh tội.

Hạng Thiếu Long kéo y đứng dậy, khuyên lơn một hồi rồi mới sang chỗ Đổng Dực lấy thuốc bôi vào người, rồi mới cùng Triệu Đại đến phu nhân phủ.

Trên đường đi, càng nghĩ càng hận.

Giờ đây ngoài Triệu Mục, kẻ gã căm ghét nhất là tên tiểu nhân ác độc đê tiện Lý Viên ấy.

Rồi không khỏi trách ả Triệu Nhã lăng lơ thành thói, ý chí không kiên định. Đã tỏ ý tốt với tên mã si này, lại không ngừng quyến rũ nam nhân khác, vì thế trong lòng quyết định phải trừng phạt ả.

Phương pháp đối phó với hai người này tốt nhất là dùng Kỷ Yên Nhiên.

Nghĩ tới đây, trong người cũng khoan khoái trở lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 76: Giai Nhân Đê Tiện

H

ạng Thiều Long đến gian đại sảnh mà ngày ấy lần đầu tiên đến phu nhân phủ chờ Triệu Nhã, gian đại sảnh vẫn được sắp xếp như trước, nhưng giờ đây lòng gã đã khác.

Ả tại sao lại mời gã đến tòa tiểu lâu thanh tĩnh trong vườn, đối xử trọng hậu với Lý Viên mà tệ bạc với mình, chẳng khác nào không muốn gã đến sớm như vậy.

Nếu không kể về nhân cách, Lý Viên quả thật là người trong mộng của nữ nhân, ngay cả Kỷ Yên Nhiên cũng bị lay động vì dáng vẻ nho nhã của gã, nhưng đáng tiếc y lại là người như thế.

Đang suy nghĩ thì Nhã phu nhân bước ra.

Ả thị tỳ thi lễ xong thì cáo lui.

Hạng Thiều Long nghĩ tại sao lại không thấy bọn tiểu Siêu.

Nhã phu nhân đến bên gã rồi ngồi xuống, „Được Đồng tiên sinh đến sớm thế này, thật là vinh hạnh cho ta.”

Hạng Thiều Long nhìn ả.

Nét đẹp chín muồi nở rộ, mắt tràn đầy xuân ý, dáng vẻ dịu dàng, thật là thu hút người ta.

Ả càng xinh đẹp, gã càng tức giận, chắc chắn là vì Lý Viên nên mới tràn đầy sức sống thế này.

Nói với giọng ồm ồm, „Tòa phủ đệ này của phu nhân còn đẹp hơn cả nơi ở của công hầu, cần gì phải nói như thế."

Triệu Nhã nghe xong nhú mào, sao lại có hạng người cho những lời khách sáo là thật, tuy trong lòng không vui nhưng không dễ bị y làm cho tức giận như trước, đương nhiên là bởi vì trong lòng tràn trề tình yêu của Lý Viên, không thềm chấp nê mà nói rằng, „Chuyện mục trường của tiên sinh đã tiến hành tới đâu rồi?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nhìn dáng vẻ của Triệu Nhã thì biết Lý Viên hoàn toàn chiếm được trái tim nàng, thậm chí có thể hoàn toàn quên Hạng Thiếu Long, cho nên mới hồi phục phong thái như trước.

Đây vốn là chuyện đáng vui, chí ít Triệu Nhã tạm thời không bám lấy gã, nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chịu, rất muốn làm tổn thương ả, rất muốn thấy ả khó chịu. Nhưng cũng dần lòng xuống, mỉm cười nói, „Hôm nay không nói chuyện công, phu nhân có gì muốn bí nhân tới đây sớm thế?"

Lần này thì Triệu Nhã không trả lời được.

Ả làm như thế là bởi có ý với tên mã si này, nhưng hiện nay vì Lý Viên đột ngột xông vào, chiếm lấy trái tim ả, cho nên mới không có lòng ham muốn như trước nữa.

Ả vẫn sai người đi đón Hạng Thiếu Long đến sớm, bởi vì từ sâu thẳm trong lòng cũng mong có thể vui vầy cùng gã.

Đồng Khuông này không phải là kẻ thô hào bình thường mà trong suy nghĩ đầy triết lý, vừa ngang tàng vừa dịu dàng, đối với ả mà nói, đã tạo được một cảm giác kích thích mới mẻ.

Khi bên cạnh gã, lúc nào ả cũng thấy bất ngờ vì lời nói và hành vi của gã. Mà gã thì đối với bản thân lúc ẩn lúc hiện, tựa như trong tim không có ả,

nhưng cũng có vẻ có hứng thú với ả. Tôm lại bên cạnh gã, ả không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác. Cảm giác ấy Lý Viên không thể nào đem đến cho ả được.

Khi ăn nằm cùng Lý Viên, ả không khỏi xem y là Hạng Thiếu Long, nhưng rốt cuộc y đã làm ả quên đi mọi thứ.

Không biết nếu gần gũi Đồng Khuông thì có cảm giác như thế nào?

Nghĩ tới đây, thì giật mình, thầm tự trách vì sao khi gặp gã thì mọi ấn tượng về Lý Viên lập tức nhạt đi? Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt của ả thay đổi liên hồi, khí giận bốc lên, đứng phắt dậy.

Triệu Nhã giật mình, lấy làm lạ nhìn gã.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Phu nhân phải chẳng đã yêu tên tiểu tử Lý Viên, cho nên mới trở nên lạnh nhạt với bỉ nhân như thế này?"

Triệu Nhã giật mình, kêu lên, „ô! Không!"

Lúc này ả không hiểu vì sao đối phương nói thẳng ra tâm sự của ả như vậy.

Hạng Thiếu Long cười nói, „Điều này cũng chẳng sao, nhưng giả sử Lý Viên đánh cắp ngựa quý của Đồng mỗ, ta nhất định không tha cho y." Nói rồi cúi người cười một tiếng. „Ta ra đường dạo một chốc, lát nữa sẽ lại về đây dự yến, để tránh cho chúng ta ngồi nhìn nhau khan. Chẳng biết nói chuyện gì mới phải."

Triệu Nhã bị gã làm chững hờ, đứng dậy, giận dỗi nói, „Đồng tiên sinh! Ngài nể mặt Triệu Nhã được không?

Người ta trong lòng ngài chẳng bằng một thốt ngựa hay sao?"

Lời nói ra mới biết mình đã hớ, bởi vì nói thế chẳng khác nào đã sánh mình với con ngựa của gã.

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nhìn ả, cảm thấy khoái trá, quay người ra ngoài cửa, nói với vẻ tỉnh như không, „Tên tiểu tử ấy thích đối đầu với lão tử, được! Để Đồng mỗ này thi triển thủ đoạn, giành cho được Kỷ Yên Nhiên, đây nếm thử mùi vị bị kẻ khác hoành đao đoạt ái."

Triệu Nhã vốn định đuổi theo nhưng nghe đến ba chữ“Kỷ Yên Nhiên" thì ngạc nhiên dừng lại.

Nhưng ả không dám cười gã, bởi vì ngữ khí của gã thể hiện một niềm tin mãnh liệt, khiến người ta cảm thấy khi gã đã nói ra thì tất nhiên sẽ làm được.

Khi Hạng Thiếu Long biến mất ở ngoài cửa, trong lòng ả vẫn còn lẩm nhẩm bốn chữ“hoành đao đoạt ái".

ôi! Cách dùng từ của gã thật mới mẻ và tuyệt vời, chẳng khác Hạng Thiếu Long là bao nhiêu.

Bỗng ả chợt nhận ra Lý Viên vẫn hoàn toàn chưa thay thế được Hạng Thiếu Long, nghĩ tới đây, trong lòng rộn ràng nhưng không dám nghĩ nữa.

Chân bước đi trên đường phố Hàm Đan, Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đến cảnh chiến loạn sau khi tiểu Bàn lên ngôi, trong lòng không khỏi sinh niềm cảm khái.

Trên mảnh đất rộng lớn này, sau mấy trăm năm chiến loạn, thì đã đến giai đoạn hợp lại, mà chính một tay gã đã thúc đẩy cho sự thay đổi này. Nếu oi ả sử gã không đến thời đại này, thì những chuyện này có xảy ra không? Dù cho gã thông minh hơn người đến mức nào thì cũng không nghĩ ra được vấn đề này.

"Đồng huynh!"

Nghe tiếng gọi, Hạng Thiếu Long hoang mang, nhất thời không nhớ Đồng Khuông chính là mình, sau đó mới nhớ ra, quay đầu nhìn lại.

Thì ra đó là Bình Sơn hầu Hàn Sấm, bên cạnh còn có bảy tá tên tùy tùng, vừa nhìn đã biết đó là cao thủ, ai nấy tinh thần cũng sung mãn, dáng vẻ cao to, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Bỉ nhân cứ tưởng chỉ có bản thân mới thích dạo phố, không ngờ Bình Sơn hầu cũng có nhã hứng này."

Hàn Sấm mặt mũi lăm lì, không trả lời ngay, chờ đến gần rồi mới thân mật kéo tay gã nói, „Nào, hành quán của bốn hầu ở gần đây, đến đó hẵng nói."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, không ngờ thái độ lạnh nhạt với mình trước kia của y giờ đây lại thay đổi một trăm tám mươi độ, từ Nam cực chuyển thành Bắc cực.

Rồi đi theo y đến hành quán, vào trong sảnh ngồi xuống, mười tên kiếm thủ vẫn đứng xung quanh, không khí rất nghiêm túc, có mùi vị của một cuộc đàm phán của các đại ca xã hội đen.

Hàn Sấm không thềm mời trà rượu mà vào đề ngay, „Lý Viên thật khốn nạn, chẳng nề mặt chúng ta thế nào, công nhiên đoạt thứ bốn hầu yêu thích, đáng ghét vô cùng."

Hạng Thiếu Long ngã ngựa ra, té ra y trước giờ vẫn sai người theo dõi Triệu Nhã, thấy Lý Viên chủ động đến tìm ả, lại lưu lại ở phu nhân phủ nên phát điên lên, xem một kẻ tình địch như mình là người cùng trận tuyến, xong cũng có thể nói Hàn Sấm tự thấy bề ngoài, thân phận quyền thế, hơn hẳn Hạng Thiếu Long, cho nên không xem gã là địch, nhưng đối với Lý Viên thì khác.

Từ đây có thể thấy rằng, Hàn Sấm đối với Triệu Nhã là thật lòng, thậm chí còn muốn đưa ả về nước Hàn để giữ làm của riêng, nhưng lý tưởng này đã bị Lý Viên phá hoại.

Trong nhất thời không tìm được câu trả lời.

Hàn Sấm trong mắt lộ hung quang, „Đồng huynh tại sao chưa đến một tuần trà mà đã bỏ ra?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ y chắc hẳn đang định đến chỗ Triệu Nhã để hỏi tội, thấy mình bỏ ra nên mới thay đổi chủ ý, du ối theo kéo mình về đây.

Lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói, „Đồng mỗ ghét nhất là bị kẻ khác lạnh nhạt, không đi thì ở lại đó làm quái gì, con bà nó!"

Hàn Sấm thấy có người cùng cảnh ngộ, hừ một tiếng nói, „Bình Sơn hầu ta đây một đời không biết đã gặp bao nhiêu nhân vật, nhưng chưa bao giờ thấy tên tiểu tử nào kiêu ngạo như thế, y là cái quái gì? Chẳng qua chỉ nhờ cái váy của đứa em gái, không hiểu Xuân Thân quân tại sao lại coi trọng y như thế, nếu Lý Yên Yên không sinh con trai, ta xem y còn ý vào cái gì nữa?"

Hạng Thiếu Long đến lúc này vẫn chưa hiểu dụng ý y kéo mình đến đây, đối với một nhân vật quyền quý như y, không cần thiết phải tìm gã để bày tỏ tâm sự.

Hàn Sấm mím môi, gằn giọng nói, „Bốn hầu vì tránh không muốn đắc tội với người Sở, ảnh hưởng đến đại kế hợp tung nên mới dẫn lòng không tranh Kỷ tài nữ với y, nào ngờ cả Triệu Nhã y cũng chẳng tha, chẳng trách nào từ khi y đến đây, ả dâm phụ Triệu Nhã ấy không màng đến ta nữa."

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết Hàn Sấm say mê Triệu Nhã đến mức ấy, thở dài nói, „Mỹ nữ trong thiên hạ rất nhiều, hầu gia đừng để ý đến ả thì hơn. Cho nên bì nhân chỉ yêu ngựa, ta tốt với ngựa thì chúng sẽ tốt lại với ta, tuyệt không có lòng khác, không khó dạy như tiểu nhân và nữ nhân."

Hàn Sấm đang lạng lẽ thì bật cười lên, vỗ vai gã nói, „Lời của Đồng huynh thật thú vị, nhưng phải giành lại cho được.

Lý Viên này nói khoác không then, ta phải xem kiểm pháp của y lợi hại đến cỡ nào?"

Hạng Thiệu Long thất kinh nói, „Hầu gia định ngày mai tự ra tay hay sao?"

Hàn Sấm nở nụ cười gian xảo ở khóe môi, hai mắt láo liên, hạ giọng nói, „Bốn hầu đâu có làm chuyện ngu ngốc đến thế, ta đã sớm có bố trí, coi như là dạy cho Lý Viên một bài học, y sẽ không biết ta ra tay đâu."

Hạng Thiệu Long biết y vốn là kẻ thích dùng âm mưu thủ đoạn, tuyệt sẽ không kể rõ tình tiết trong đó, chịu hé với mình về chuyện này thì đã coi mình là người đồng đạo, cố ý khen y, „Kẻ nào đắc tội với hầu gia quả thật là ngu ngốc."

Hàn Sấm buồn bã dựa vào ghế, uể oải nói, „Chúng ta đã sớm ngán ngẫm người Sở, từ trước tới nay, tam Tấn chúng ta đánh nhau sống chết với nước Tần, bọn họ cứ đứng sau giật chân chúng ta, có thể Lý Viên lần này sẽ báo với người Tần về kế hoạch hợp tung của chúng ta, lúc ấy nếu nước Tần ra tay trước, một trong số ấy chính là tề quốc. Than ôi! Ta thật không hiểu Triệu vương vì sao lại coi trọng y đến thế?"

Rồi nhìn gã nói tiếp, „Đồng huynh có biết tại sao Hiếu Thành vương đột nhiên lạnh nhạt với mình không, buổi tiệc hôm qua lại không mời Đồng huynh?"

Hạng Thiệu Long cố ý làm ra vẻ giận dữ, gật đầu nói, „Chắc là lại vì tên tiểu tử Lý Viên ấy!"

Hàn Sấm thân mật vỗ vai gã nói, „Nơi này không giữ người, tất có nơi khác, tề quốc luôn mở rộng cửa đón chào Đồng tiên sinh, nếu muốn đối phó Lý Viên, bốn hầu có thể hậu thuẫn cho tiên sinh."

Hạng Thiệu Long lúc này mới cười thầm, thì ra đây chính là mục đích mà y lôi kéo mình, chính là nhờ đối phó Lý Viên, gã giả vờ cảm kích nói, „Bỉ

nhân sẽ nhớ lấy lời này của hầu gia."

Hàn Sấm trầm ngâm nói, „Bốn hầu thấy Yên Nhiên cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay y, nếu có thể đoạt được mỹ nhân tuyệt thế ấy từ tay y, thì còn khiến y khó chịu hơn là giết y."

Hạng Thiếu Long than, „Kỹ tài nữ đầu có dễ giành lấy như vậy, bị nhân thấy Lý Viên chưa chắc đã giành được nàng."

Hàn Sấm cười âm hiểm, „Nếu muốn nữ nhân cúi đầu thì có rất nhiều cách, ví dụ như cho nàng một ít xuân dược, còn sợ gì nàng vụt khỏi tay, nhưng muốn đơn độc cùng Kỹ Yên Nhiên thì rất khó. Nhưng hình như nàng rất khâm phục thuật nuôi ngựa của Đồng huynh, nói không chừng... Ô! Đồng huynh chắc hiểu ý ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, thầm kêu đê tiện, chuyện này không những hại Kỹ Yên Nhiên mà còn hại luôn cả mình. Đương nhiên! Điều đó có nghĩa gã là Đồng Khuông thật sự.

Một tài nữ được mọi người trong thiên hạ kính ngưỡng như Kỹ Yên Nhiên, nếu kẻ nào có hành vi cầm thú với nàng, chẳng phải sẽ trở thành một kẻ bị khắp thiên hạ phỉ nhổ hay sao? Lúc ấy Hàn Sấm chấp nhận thu nhận gã mới là chuyện lạ.

Chỉ thấy cái kế mượn dao giết người thì đủ thấy Hàn Sấm có tâm thuật xấu xa đến cỡ nào.

Giờ đây gã bắt đầu hiểu vì sao sáu nước cũng bị Tần tiêu diệt. Một trọng thần của quốc gia như Hàn Sấm, đại diện cho cả nước đến Hàm Đan bàn kế đánh Tần, nhưng lại để tâm nghĩ đến việc tranh hoa giành nguyệt, không thêm nghĩ đến chuyện chính, thì sao có thể làm được chuyện lớn?

Nhìn lại tất cả bốn nước Hàn, Ngụy, Triệu, Sở đều là bọn tiểu nhân, chỉ có những nhân vật hùng tài đại lược như Lý Mục, Liêm Pha, Tín Lăng quân thì

làm sao đủ? Chỉ là không biết tình hình Yên, Tề ra sao?

Hàn Sấm phát tay, lập tức có người đưa lên một bình nhỏ, Hàn Sấm cầm bình thuốc nhét vào tay Hạng Thiếu Long, dùng vẻ mặt chân thành nhất mà nói rằng, „Nỗi hận trong lòng bốn hầu chỉ nhờ tiên sinh giải dùm, nữ nhân rất lạ kỳ, dù là tam trinh cửu liệt, nhưng nếu tiên sinh giành được thân xác của nàng, sau đó sẽ quy thuận tiên sinh, Kỷ Yên Nhiên là nữ nhân, tự nhiên sẽ không ngoại lệ. Ta thật khâm phục huynh."

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng, nhưng vẫn hỏi rõ cách dùng, nhét bình thuốc vào trong người rồi nói, „Tại hạ còn phải xem tình hình như thế nào đã, thực ra hứng thú của tại hạ với nữ nhân không lớn như thế, nữ nhân làm sao tốt bằng ngựa?"

Hàn Sấm lại khích lệ một phen, nói toàn những lời tốt đẹp rồi mới cùng gã đến phu nhân phủ dự yến.

Hạng Thiếu Long đợi gã vào phủ rồi vẫn dạo bước phía ngoài, chờ muện một chút rồi mới nghênh ngang bước vào phu nhân phủ.

Trong sân phu nhân phủ đã đầy xe ngựa, khi Triệu Đại dẫn gã vào trong phủ, hạ giọng nói, „Lúc này sau khi ngài đi phu nhân buồn rầu ngồi rất lâu, Quách Khai đến tìm mà không chịu tiếp, Đồng gia thật tuyệt."

Hạng Thiếu Long biết y vẫn luôn mong muốn mình tha thứ cho Triệu Nhã, nhưng chén nước đã đổ thì không thể nào lấy lại được.

Buổi tiệc được bày ở trong một căn nhà trệt, kiểu bày tiệc cũng giống như ở Quách gia, tức là mọi người ngồi quây quần thành vòng tròn trong sảnh.

Tất cả những người đã dự yến ở Quách gia đều có mặt, bao gồm cả Quách Tú Nhi.

Hạng Thiếu Long cứ tưởng Quách Tú Nhi sau chuyện đêm ấy thì không thèm gặp Lý Viên nữa, nhưng xem ra hình như không có chuyện gì.

Ngoài những người này, còn có bốn người khác.

Người thứ nhất đương nhiên là Kỷ Yên Nhiên, ngoài ra còn có Triệu Chi và Quách Khai, một người khác là một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc sang trọng, khí độ hơn người, chỉ thấy hai mắt lảo liên không ngừng, cho người ta có cảm giác kẻ này thích dùng cơ tâm.

Khi chưa vào tiệc, cửa đại sảnh mở rộng, có thể nhìn thấy cây cỏ tốt tươi ở ngoài vườn, mấy chục ngọn đèn treo lủng lẳng trên cành cây, khiến cho cả khu vườn sáng rực rỡ, có cảm giác huyền hoặc, nửa thực nửa ảo.

Hạng Thiếu Long là người khách đến cuối cùng, phần lớn mọi người đều ra vườn ngắm đèn, phía trong chỉ có Triệu Mục, Quách Tùng, Nhạc Thừa, Triệu Bá, và kẻ có thân phận không rõ ràng kia.

Triệu Mục thấy gã thì cười ha ha nói, „Đồng tiên sinh cố gì lại đến trễ thế này, tí nữa phải phạt tiên sinh ba ly, nào, hãy ra mắt Cơ Trọng tiên sinh."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên té ra đây là đặc sứ đại diện cho Đông Châu quân, thúc đẩy việc hợp tung sáu nước đánh Tần, vội vàng thi lễ.

Cơ Trọng rất coi trọng lễ tiết, làm cho Hạng Thiếu Long cũng phải thi lễ với kẻ tùy tùng theo y, khách khí mấy câu, tuy Cơ Trọng có vẻ cung kính, nhưng rõ ràng chẳng coi kẻ nuôi ngựa này vào đâu, chủ đề cuộc nói chuyện lúc này, là nói những lời đại khái như Tần Trang Tương vương là kẻ vô dụng, trọng dụng Lã Bất Vi, tất sẽ khiến cho nước Tần xảy ra nội loạn chẳng hạn.

Hạng Thiếu Long nào có bụng dạ để nghe, bước ra ngoài vườn hoa.

Gã vừa bước vào vườn hoa, ba đôi mắt đã nhìn tới.

Kỷ Yên Nhiên vừa thấy gã thì mắt đã sáng lên không thể che giấu được. Triệu Chi thì lờm lờm nhìn gã rồi quay mặt đi, rõ ràng chưa hết giận. Triệu Nhã tựa như vẫn chờ sự xuất hiện của gã, mặt ngọc nở nụ cười, vui vẻ nói, „Đồng tiên sinh mau đến đây, chúng tôi đang thảo luận một vấn đề rất thú vị."

Hạng Thiệu Long nhìn qua, chỉ thấy mọi người đang tập trung trên cây cầu đá giữa vườn, phía dưới là dòng suối nhỏ trong veo đang chảy quanh co, cách cây cầu vài trượng là một mặt hồ, trong hồ có một tảng đá kỳ lạ, có thể thấy bề ngoài Triệu Nhã có vẻ lả lơ nhưng cũng là một nữ tử có kiến thức.

Kỷ Yên Nhiên nhàn nhã dựa vào lan can cầu, còn Lý Viên đang đứng cạnh chỉ cho nàng các loài cá đang tung tăng bơi lội phía dưới, dáng vẻ rất ân cần.

Quách Tú Nhi và Triệu Chi đã quen biết nhau, ngồi trên một tảng đá ở đầu cầu, xem ra đang thưởng thức khu vườn đẹp đẽ đầy đèn hoa. Quách Tú Nhi thì đang nhìn gã dò xét.

Hàn Sấm và Quách Khai đứng hai bên Triệu Nhã ở giữa cầu, đối lưng lại với Kỷ Yên Nhiên và Lý Viên.

Hạng Thiệu Long bước lên cầu, trước tiên thi lễ với Quách Tú Nhi và Triệu Chi.

Triệu Chi miễn cưỡng trả lễ, Quách Tú Nhi thì tặng thêm cho gã một nụ cười ngọt ngào.

Hạng Thiệu Long tuy thấy xao xuyến trong lòng, nhưng biết thiếu nữ này không thể đụng được, nói cho cùng Quách gia và Ô gia đã vào thế không thể đội trời chung nữa.

Khi gã bước lên cầu, Kỷ Yên Nhiên không thèm để ý đến Lý Viên nữa, xoay người lại cười, „Đồng tiên sinh! Chúng tôi đang bàn luận về ý nghĩa của sự sống chết, không biết tiên sinh có cao kiến gì chăng?"

Hạng Thiếu Long biết giai nhân này thích nhất là bàn luận, trên thì từ chuyện trị nước, dưới thì đến những chuyện như sinh mạng, như cuộc sống có ý nghĩa gì, đều thích bàn cãi. Đây chính là thời đại trăm nhà đua tiếng, bùng nổ tư tưởng, đây là thói quen rất thịnh hành của giới quyền quý và danh sĩ, giống như trước đây những người như Lão Trang, Khổng Tử, suốt ngày đều thích bàn bạc đạo lý nhân sinh. Đáng tiếc rằng, gã nhận thức không nhiều về vấn đề này, tuy biết rõ rằng Kỷ Yên Nhiên đang tạo cơ hội mình biểu hiện, để nàng có lý do để theo đuổi gã, còn gã thì lòng muốn lắm nhưng không thể nói được. Cười gượng nói, „Bỉ nhân là kẻ thô kệch, làm sao hiểu được đạo lý sâu xa."

Kỷ Yên Nhiên còn tưởng gã tạm lui để tiến, chưa kịp trả lời thì Lý Viên đã chen vào, „Đáng tiếc Trâu tiên sinh không có ở đây, nếu không, những lời ông ta nói chắc chắn sẽ tuyệt vời vô cùng. Nay, hay là chúng ta hãy thỉnh giáo những điều tâm đắc trong việc nuôi ngựa của Đồng tiên sinh!“

Ai có lòng để ý vừa nghe đều biết y đang ngầm hạ uy thế của Hạng Thiếu Long, bảo gã ngoài chuyện ngựa thì chẳng hiểu gì cả. Trong thời đại này, nuôi ngựa chỉ là một nghề thấp kém, cho nên y đang cố ý mỉa mai thân phận của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thầm giận trong lòng, nhưng sợ hơn là y lại hỏi dẫn tới về chuyện nuôi ngựa, gã tuy đã cố gắng học hỏi rất nhiều về mặt này nhưng rốt cuộc vẫn có hạn, giả vờ không thèm để ý, nói, „Các vị bàn luận lâu như thế, nhất định là đã có kết luận, hay là hãy nói ra để Đồng mỗ được học hỏi."

Quách Khai nói, „Ta thì vẫn cứ tin câu“chưa biết chuyện người thì làm sao biết chuyện quỷ", cho nên không muốn nghĩ đến chuyện sống chết làm gì."

Triệu Nhã rõ ràng rất có hứng thú, cười nói, „Quách đại phu thật xảo quyết, chỉ biết né tránh, không chịu đối mặt với vấn đề quan trọng nhất của cuộc đời."

Lý Viên kiêu ngạo nói, „Chúng ta làm chuyện gì cũng phải nói đến mục đích, tại sao không tìm hiểu về sự tồn tại của mình, trời cao đã cho chúng ta sinh mệnh quý giá, cũng giống như ngọn đèn đang treo trên cây này vậy, phải cháy cho thật sáng, như vậy mới không uổng kiếp này."

Ngay cả Hạng Thiếu Long cũng phải thừa nhận người này nói chuyện rất sinh động, lại nhìn các nữ nhân, Triệu Nhã thì hai mắt lộ vẻ say đắm, Kỷ Yên Nhiên thì rất chú ý nghe, ở phía đầu cầu Triệu Chi và Quách Tú Nhi cũng không nói chuyện riêng nữa mà lắng nghe.

Hạng Thiếu Long thầm kêu không hay, đánh liều nói, „Lời Lý huynh nói chỉ là thái độ đối với cuộc sống, mà chẳng đưa ra kết luận gì có ý nghĩa đối với sự sống chết."

Quách Khai và Hàn Sấm đều lộ vẻ ngạc nhiên, không ngờ suy nghĩ và sự quan sát của con người thô lỗ này lại tinh tế đến thế.

Lý Viên cười ha ha nói, „Đồng tiên sinh nói rất hay, nhưng Trang Chu đã nói“ở kỳ chí tiểu, cầu khiêu kỳ chí đại nhi vực, tất mê loạn nhi bất đẳng tự đắc". Một ngày chúng ta còn bị hạn chế trong sự sinh tử, thủy chung không thể tìm ra được câu đáp án có liên quan đến sự sinh tử, cũng giống như con sâu mùa hạ, không biết băng tuyết mùa đông là gì, cho nên chúng ta chỉ có một cách, đó là xác lập thái độ tích cực, để tránh sinh mệnh trôi qua một cách lãng phí."

Y nói một cách lưu loát, lại còn phối hợp với tình cảm, quả thật có mê lực làm nghiêng ngã một người khác, chẳng trách nào Kỷ Yên Nhiên nhìn gã bằng đôi mắt khác.

Hạng Thiếu Long nhất thời á khẩu không nói được.

Lý Viên thấy vẻ mặt gã như thế, trong bụng cười thầm, nào chịu buông tha, cố làm ra vẻ khiêm nhường cầu thị nói, „Đồng huynh có thái độ như thế nào đối với cuộc đời?"

Hạng Thiếu Long vốn có thể tìm lời nào đó để nói bừa, nhưng muốn nói sâu sắc hơn y thì thật là lực bất tòng tâm.

Hàn Sấm giờ đây đang đứng cùng trận tuyến, giải vây dùm gã, „Cuộc thảo luận đêm nay vừa đặc biệt vừa tuyệt vời, dừng ở đây chờ khi nhập tiệc rồi nói tiếp."

Triệu Nhã trách, „Đang nói cao hứng như thế, lại phải nhập tiệc, Triệu Nhã còn phải nghe cao luận của Lý tiên sinh nữa."

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói, „Đồng tiên sinh vẫn chưa có cơ hội lên tiếng mà!"

Nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Kỷ Yên Nhiên, lại nhớ rằng mình phải có nhiệm vụ công khai theo đuổi nàng làm sao có thể co đầu rút cổ như thế này được? Đang lúc kêu khổ thì trong đầu chợt nhớ lại một câu chuyện đã từng nghe được ở thời hiện đại, có thể sẽ giải vây được cho mình lúc này.

Rồi bước lên phía trước, bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, nhìn nàng bằng ánh mắt say đắm, rồi quay sang Triệu Nhã mỉm cười, xoay người lại, hai tay đặt lên thành cầu, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm.

Trăng đêm nay sáng vằng vặc. Vừa tròn mà vừa gần gũi.

Mọi người đều biết gã có lời muốn nói, chỉ là không ngờ gã nói ra còn cao minh hơn cả Lý Viên, ai nấy đều chú ý lắng nghe.

Còn Lý Viên thì mỉm cười mĩa mai.

Kỷ Yên Nhiên nhắm mắt lại, nàng có lòng tin Hạng Thiếu Long sẽ nói ra những triết lý sâu sắc. Đối với nàng, không có gì thú vị hơn là suy nghĩ đến vấn đề cuộc đời, đó cũng chính là nguyên nhân nàng kết bạn với Trâu Diễm, nàng yêu Hạng Thiếu Long cũng bởi vì lời gã nói rất mới mẻ, đặc biệt, không giống với kẻ khác.

Hạng Thiếu Long dùng cái giọng khàn khàn, chậm rãi nói, „Có một lũ khách đang đi trong sa mạc, bỗng nhiên phía sau xuất hiện một bầy sói, đuổi theo, bao vây y."

Mọi người đều ngạc nhiên, đồng thời rất chú ý, không ngờ gã bỗng nhiên kể chuyện.

Cũng giống như Trang Chu thích dùng ngụ ngôn để giải thích cho tư tưởng của mình.

Giọng nói Hạng Thiếu Long vọng lại trong đêm tĩnh mịch, có một sức truyền cảm và sự bí hiểm khó tả, nhất là nội dung của nó lại liên quan đến vấn đề sinh tử.

Chỉ nghe gã tiếp tục nói rất chậm, „Y giết mình, chạy thực mạng, cố gắng vì sinh mệnh của mình."

Quách Tú Nhi kêu a lên một tiếng nói, „Trong sa mạc làm sao chạy nhanh hơn sói được, y chết chắc thôi!"

Mọi người đều buồn cười nhưng không trả lời, bởi vì đều muốn nghe tiếp, cả Lý Viên cũng thế, nhưng khi thấy Kỷ Yên Nhiên đang nhắm mắt và dáng vẻ ngoan ngoãn đứng nghe, không khỏi cảm thấy đổ kỵ điên cuồng.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Đừng sợ! Đến khi bầy sói kia đuổi kịp, y thấy trước mặt mình một miệng giếng không biết sâu bao nhiêu, nên nhảy ào xuống."

Triệu Nhã thở phào nói, „Miệng giếng ấy, nhất định có nước đúng không?"

Hạng Thiệu Long cúi đầu nhìn khe suối nhỏ, lắc đầu nói, „Không những không có nước mà còn có nhiều rắn độc, thấy thức ăn trước mắt đều ngóc đầu thè lưỡi để chờ đợi."

Đến lúc này thì bọn Kỷ Yên Nhiên đều a lên một tiếng, mở to đôi mắt, quay người lại, nhìn gã nói, „Làm sao đây?"

Vậy thà quay đầu chống lại bầy sói, rắn độc còn đáng sợ hơn cả sói nữa."

Hàn Sấm cười nói, „Nữ tử đều sợ rắn cả, Kỷ tiểu thư cũng không ngoại lệ."

Hạng Thiệu Long nhìn Kỷ Yên Nhiên, dịu dàng nói, „Trong lúc hoảng hốt, y quờ quạng tay chân muốn tìm thứ gì đó để tự giúp mình, không ngờ trời đã giúp người, y chụp được một nhánh cây nằm ngang miệng giếng, thế là y lơ lửng ở đó Mọi người đều không lên tiếng, tưởng rằng đây chính là phần kết thúc của câu chuyện.

ánh mắt Triệu Nhã sáng lên, lúc này trong lòng ả chỉ có gã Đồng Khuông khó lường hơn cả Lý Viên này.

Hạng Thiệu Long nói, „Vì thế ở trên có sói, phía dưới có rắn độc, song người đó tuy lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhưng tạm thời vẫn an toàn."

Mọi người đều có vẻ hiểu ra.

Điều Hạng Thiệu Long nói chính là điều mà mỗi người đều gặp phải, thử hỏi giữa sự sống chết, ai chẳng phải là tiến thoái lưỡng nan? Chỉ nghe gã nói tiếp, „Khi y thở phào, một âm thanh kỳ lạ truyền vào tai y. Y ngạc nhiên nhìn, hoảng hồn phát hiện ra có một bầy chuột đang gặm gốc cây, thế là y không cầm cự được bao lâu nữa."

Quách Tú Nhi và Triệu Nhã đồng thời kêu hoảng.

Hạng Thiếu Long nhìn Kỷ Yên Nhiên say đắm, giống như chỉ nói cho một mình nàng nghe, „Trong giờ khắc sinh tử ấy, y thấy trên chiếc lá trước mặt có một giọt mật ong, vì thế y quên đi bầy sói phía trên, bầy rắn độc phía dưới, cũng quên đi việc mình sắp bị rơi xuống, nhắm mắt lại, thè lưỡi ra, chú ý thưởng thức vị ngọt của giọt mật ong."

Trên cầu đều im lặng, chỉ nghe tiếng suối chảy róc rách phía dưới.

Hạng Thiếu Long vươn vai người rồi nói, „Đối với lão tử, giọt mật ấy chính là ý nghĩa của cuộc sống!"

Không ai lên tiếng, cả hai kẻ chỉ biết theo đuổi lợi lộc, công danh, địa vị là Quách Khai và Hàn Sấm đều dâng lên nỗi niềm tâm sự cùng có cảm nhận như nhau.

Lý Viên thấy mọi người đều bị lay động bởi lối so sánh chứa đầy tư tưởng sâu sắc của Hạng Thiếu Long, trong lòng không phục, nên phá vỡ không khí im lặng nói, „Ngụ ngôn ấy có từ đâu?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Là ngựa nói với ta!" rồi ha ha cười lớn nói, „Bỉ nhân đã đói bụng."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 77: Giọt Mật Ngọt Ngào

K

ỷ Yên Nhiên nâng bầu rượu, đứng dậy, đến trước mặt Hạng Thiếu Long quỳ xuống bên, trong ánh mắt không cần giả vờ cũng hiện ra vẻ ngưỡng mộ, dịu dàng nói, „Yên Nhiên vừa được nghe một câu chuyện ngụ ngôn sinh động nhất trong đời, không có gì báo đáp, chỉ biết mượn chén rượu ngon để tạ Đồng tiên sinh."

Rồi bằng một tư thái ưu mỹ nhất, rót rượu vào chén của Hạng Thiếu Long.

Mọi người trong tiệc ai cũng bất ngờ.

Triệu Mục ngạc nhiên lắm nói, „Đồng tiên sinh kể câu chuyện ngụ ngôn tuyệt vời đến mức nào mà khiến cho Kỹ tài nữ của chúng ta phải khâm phục, tự tay rót rượu mời y?"

Cơ Trọng lộ vẻ kinh dị.

Còn Lý Viên thì sắc mặt lầm lì, trong ánh mắt lóe lên tia nhìn đổ kỵ không thể che giấu được.

Triệu Nhã lộ vẻ ngây ngất điên đảo, kể câu chuyện ấy lại từ đầu đến cuối.

Những kẻ chưa được nghe đều báỉ phục.

Lúc này Kỹ Yên Nhiên đã quay về chỗ ngồi, nâng chén lên nói, „Yên Nhiên xin kính Đồng tiên sinh."

Hàn Sấm trong lòng cũng ghen ty lắm, nhưng cũng vui mừng vì có thể đả kích được tên Lý Viên đáng ghét kia, nói để thêm vào, „Mọi người cùng nâng chén!“

Ai nấy đều vui vẻ uống, Lý Viên tuy không muốn tý nào nhưng vẫn phải miễn cưỡng nhấp chén rượu đắng.

Hạng Thiệu Long quan sát bọn nữ nhân.

Kỷ Yên Nhiên đương nhiên không thể giấu nổi sự ngưỡng mộ đối với gã, Triệu Nhã thì cùng Lý Viên nâng chén để có thể che giấu ánh mắt đầy tình ý của mình. Ngay cả Triệu Chi, người đang giận gã, vẻ mặt cũng thay đổi, chốc chốc lại lén nhìn gã. Điều bất ngờ nhất là Quách Tú Nhi trong mắt cũng chứa đầy xuân ý. Thầm kêu may mắn, nếu chẳng phải mình thuận miệng mượn trí tuệ của người khác, đêm nay nhất định sẽ bị kẻ khác đàm tiếu, tuyệt không thể có thể cuộc một mũi tên bốn con chim như hiện nay.

Cơ Trọng nói, „Không ngờ Đồng tiên sinh cho nghe được câu chuyện ngụ ngôn sâu sắc như vậy, khiến chúng tôi đều vỗ án khen hay." Rồi quay sang Lý Viên nói tiếp, „Lý tiên sinh tài cao tám đấu, đối với chuyện này tự cũng có lời giải thích khác."

Lời này của y là ngầm chê Hạng Thiệu long mà khen Lý Viên một cách trơ trẽn, có thể thấy người này vì đạt đến mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Có thể nói đối với y tên Lý Viên có thể ảnh hưởng đến Sở vương, tất nhiên quan trọng hơn Hạng Thiệu Long nhiều.

Hàn Sấm cười ha ha nói chen vào, „Đó chính là câu chuyện ngụ ngôn Đồng huynh lãnh hội từ ngựa, nhưng ta có một ý kiến khác, giả sử sáu nước chúng ta đều quên đi tất cả mà ném giọt mật chỉ ngọt có một khắc ấy, liên thủ đối phó với người Tần như hổ sói kia, tất sẽ thoát thân khỏi cảnh nguy hiểm."

Câu nói này rõ ràng là chĩa mũi dùi vào người Sở, bởi vì họ đã nhiều lần bị giọt mật trên đầu lưỡi của người Tần ban cho mà phản bội các nước hợp tung khác, khiến cho bản thân cũng bị hao binh mất đất, không được bồi thường.

Bọn Triệu Mục đều cảm thấy khoái trá, nhìn vẻ mặt hơi biến sắc của Lý Viên.

Có Kỷ Yên Nhiên ở đó, Lý Viên làm sao chịu lép vế, trong khoảnh khắc đã quay trở lại bình thường, lãng sang chuyện khác.

Hạng Thiếu Long biết nói nhiều sẽ lỡ lời nên chỉ cầm cúi ngồi ăn. Lý Viên thì đối đãi ân cần với Kỷ Yên Nhiên, lại có lúc xoay sang ba nữ nhân còn lại, một vẻ mặt đầy phong lưu, nếu không phải lúc này bị Hạng Thiếu Long áp đảo, y quả thật là tình nhân lý tưởng của bọn nữ nhân.

Kỷ Yên Nhiên thì không thèm để ý đến y, chốc chốc nhìn sang Hạng Thiếu Long, hận không lập tức lao vào lòng gã.

Nữ chủ nhân Triệu Nhã ngồi bên cạnh Lý Viên, bị y ép cận liền ba chén, mặt đỏ ửng, cười lả lơi nói, „Hôm nay Lý tiên sinh còn ép người ta uống chưa đủ sao?"

Mọi người ngạc nhiên, nhìn sang hai người.

Lý Viên cảm thấy lúng túng, hôm nay y đến tìm riêng Triệu Nhã, một mặt là để thị uy với Hạng Thiếu Long, mặt khác là vì háo sắc, Triệu Nhã tuy không bằng Kỷ Yên Nhiên, nhưng rất cuộc cũng là mỹ nữ hiếm có, bỏ qua thì thật là tiếc, chỉ không ngờ rằng Triệu Nhã lại tung hô ra trước bàn tiệc như thế này.

Cười khan một tiếng nói, „Đêm qua chẳng phải nói là phải so tửu lượng hay sao?"

Triệu Nhã lén đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long, chỉ thấy gã chăm chú nhìn vào chén rượu, có vẻ như không thèm để ý, trong lòng cũng dễ chịu, đồng thời cũng có chút hối hận, hận mình không cường nổi sự dụ dỗ của Lý Viên.

Ngoài Hạng Thiếu Long, Lý Viên là nam nhân khiến ả động lòng nhất, y lại còn hứa sẽ đưa ả ra khỏi mảnh đất đau lòng này, chạy đến nước Sở. Chỉ là không biết như thế nào, tên mã si đầu óc đầy những tư tưởng đặc biệt trước mắt này, dù là đưa tay hay nhắc chân đều đầy vẻ trí tuệ và thô lỗ, chính điều này đã khiến cho ả cảm thấy kích thích hơn cả Lý Viên, kẻ đẹp trai hơn gã, khiến cho ả lúc nào cũng rơi vào sự mâu thuẫn giữa phản kháng và khuất phục, vừa đau khổ vừa sung sướng.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiếu Long, quay sang Lý Viên lạnh nhạt nói, „Đó hẳn gọi là tự cổ danh sĩ đều đa tình!”

Lý Viên thầm than trong lòng hồng bét, chưa kịp giải thích gì thì Triệu Nhã đã ngược mặt mỉm cười nói, „Yên Nhiên tiểu thư đừng hiểu lầm, Lý tiên sinh chẳng qua chỉ đến tìm Triệu Nhã để bàn luận thi thư, uống rượu chỉ là trợ hứng mà thôi!, Quách Tú Nhi rõ ràng rất thích thơ ca, quay sang Hạng Thiếu Long, vị đại triết gia trong lòng mình, nói, „Đồng tiên sinh đối với thi ca có điều chi tâm đắc?”

Câu ấy vừa nói xong thì mọi người tập trung sang nhìn Hạng Thiếu Long.

Quách Tùng thầm lo, lẽ nào đứa con gái yêu của mình lại có tình ý với kẻ thô lỗ này?

Triệu Chi nhớ lại chữ viết xấu xí của Hạng Thiếu Long, trong lòng than thầm.

Kỷ Yên Nhiên và Triệu Nhã đều mong người này có thể nói ra những lời hay ho nữa.

Những bài thơ được lưu truyền từ xưa, được Khổng Tử và các học trò của ông sửa sang, cộng lại có hơn ba trăm bài.

Những bài này có giá trị thực dụng vô giá ở thời đại này, nhất là trong giới quyền quý, trở thành một bộ phận của đời sống, trong giao tế thường đem

thơ ra để khoe mẽ, nếu không sẽ bị người coi thường. Thậm chí dùng thơ văn sai bộn nhạc công làm những bài từ chào đón gọi là phú thi, còn những thơ ca trả lễ được gọi là đáp phú. Vì thế những người không thông thuộc thi thơ thường làm trò cười cho kẻ khác, vì thế nên mới có câu “không thuộc thơ, nói không nên lời.

Hạng thiếu Long được coi là may mắn, nhưng sự may mắn của gã đến lúc này đã chấm dứt, cuối cùng thì đã gặp phải vấn đề không thể nào giải quyết được.

Thơ ca không những là một thứ trang sức, mà còn dùng để biểu đạt tư tưởng, lúc ấy có tục “luận thi”. Cho nên luận thơ là chuyện thường thấy trong buổi tiệc, Quách Tú Nhi không phải cố tình làm khó nạn nhân khiến nàng cảm thấy thích thú ấy.

Hạng Thiếu Long suýt nữa kêu lên cứu mạng, mặt vẫn ung dung nói, „Đồng mỗ là kẻ thô kệch có tiếng, làm sao có thể nói ra những điều tâm đắc ấy.”

Quách Tú Nhi không ngờ nhân vật khác người này lại đưa ra một câu trả lời khiến nàng thất vọng, cúi mặt không thể nói lời nào.

Kỷ Yên Nhiên cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Đối với nàng Hạng Thiếu Long công khai theo đuổi nàng là một trò chơi rất thú vị, nhưng cũng giúp nàng hiểu thêm bản lĩnh của tình lang, nào ngờ gã mới lộ uy phong thì lại né tránh.

Cơ Trọng mặt lộ vẻ khinh bỉ, càng khẳng định hơn câu chuyện ngụ ngôn lúc này là do Hạng Thiếu Long đánh cắp của người khác mà dùng.

Bọn Quách Khai, Hàn Sấm đều lộ vẻ ngạc nhiên, tổ phụ của Đồng Khuông đều là người làm quan, thế mà tại sao không biết chút gì về thi ca?

Triệu Mục thì đoán gã không muốn lộ mặt trong tình huống này, cười ha ha, quay sang Triệu Nhã nói, „Không biết Lý tiên sinh và phu nhân hôm nay thảo luận đề mục gì?"

Lý Viên thấy Hạng Thiếu Long gặp khó khăn, trong lòng mừng lắm, nói, „Tại hạ và phu nhân đang bàn về mối quan hệ giữa thơ và nhạc, cái gì là“hứng ư thi, lập ư lễ, thành ư nhạc", tại hạ tấu những nhạc chương của mình cho phu nhân chỉ giáo, may mà phu nhân không hề chê cười."

Thông thường quý tộc và đại thần giao lưu với nhau đều không ra khỏi phạm vi thơ và nhạc, Lý Viên cũng mượn điều đó để tỏ cho Kỷ Yên Nhiên thấy y và Triệu Nhã không hề làm chuyện gì khác.

Triệu Nhã lúc này mới lên tiếng, „Đồng tiên sinh hình như không thêm để ý đến lễ nhạc thi thư!“

Hạng Thiếu Long suýt nữa muốn bóp chết ả, ả có lẽ đang ngằm chằm biếm gã vì đêm qua vô lễ với mình, đồng thời cũng cảm thấy đổ kỵ khi Kỷ Yên Nhiên tỏ vẻ ân cần với gã.

Lý Viên vừa nghe đã rất vui mừng, cười nói, „Đồng tiên sinh từ nhỏ đã làm bạn với ngựa, lấy ngựa làm vui, những chuyện khác đều không để trong mắt."

Cơ Trọng trước giờ vẫn tự cho mình là cao quý, bất đắc dĩ mới ngồi cùng bàn với kẻ nuôi ngựa, trong lòng đã sớm không vui, nhưng kẻ này thâm trầm không lộ ý nghĩ trong lòng, lúc này mới hòa với Lý Viên nói, „Đồng tiên sinh nuôi ngựa nổi tiếng thiên hạ, Lý tiên sinh hiểu biết sâu sắc về thi nhạc, mỗi người đều có sở trường riêng của mình."

Hạng Thiếu Long vốn đã không muốn nghe nhiều chuyện, vừa nghe thì lửa giận đã bốc lên, nói, „Xin thứ lỗi kẻ thô kệch này không hiểu biết, trong bảy nước, nếu luận về học vấn, lễ nhạc, người Tần là kém nhất, tại sao một mình lại có thể uy hiếp được sáu nước chúng ta?"

Lời này vừa nói ra, mọi người trước hết là biến sắc, sau là không trả lời được, bởi vì đây là một sự thực không thể nào chối cãi nổi.

Hạng Thiệu Long lạnh lùng nói, „Có lẽ có kẻ coi thường kẻ nuôi ngựa như ta, cảm thấy khinh bỉ khi Đồng mỗ không hiểu thi thư, nhưng Đồng mỗ có thể nhờ mục súc mà giúp cho nước giàu dân mạnh, chống lại kẻ địch. Nước Tần mạnh là bởi lấy quân công làm đầu, những thứ khác đều phải gạt sang một bên."

Mọi người biết gã nổi giận nên ngồi yên lặng nghe.

Hạng Thiệu Long nói tiếp, „Là một phần của cuộc sống, thi thư có tác dụng bồi dưỡng tính tình, làm đẹp cho mọi thứ Nhưng trong tình hình hiện giờ điều quan trọng hơn là phải nước giàu binh mạnh, ăn no mặc ấm, nhưng nếu cả quốc gia cũng khó giữ, thì còn nói gì đến thi thư lễ nhạc. Nhớ lại năm xưa Việt vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật, rèn luyện ý chí, sau này mới có thể báo được đại thù. Bốn nhân sau khi đến Hàm Đan đều phát hiện ai ai cũng chìm đắm trong ăn uống chơi bời, với thói quen như thế, dù cho lễ nhạc có thịnh hành thì rốt cuộc một ngày kia cũng sẽ trở thành dân mất nước."

Người khó chịu nhất là Triệu Nhã, bị gã trách mắng trước mặt, buồn bã cúi đầu.

Về mặt Lý Viên và Hàn Sấm đều trở nên không tự nhiên, bọn họ quả thật chỉ biết có tình riêng mà không thêm để ý đến việc đối phó với nước Tần.

Triệu Mục thì nghĩ gã xuất thân từ chốn rừng núi, cho nên không lấy làm lạ, lại thầm nghĩ nếu sau này được làm chủ của nước Triệu thì nhất định sẽ trọng dụng con người chỉ cần thực tế này.

Còn ba thiếu nữ khác không có cảm nhận gì. Trong thế giới mà người đàn ông được tôn kính này, bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của nam nhi, ngược

lại cảm thấy mọi người đều say, chỉ mình kẻ ấy tỉnh, cảm thấy gã khác với mọi người.

"Lươn chết vì tay ai, chưa đến cuối cùng ai có thể biết được?"* Cơ Trọng cười lạnh lùng nói.

Hạng Thiệu Long rất căm ghét gã đặc sứ do Đông Châu quân phái đến này, hai mắt trợn lên, nhìn y rồi nói, „Người ta bảo kẻ bình thường chỉ biết có chuyện hôm nay, kẻ ngốc nghếch chỉ nhớ tới chuyện ngày mai, chỉ có những bậc trí giả mới nhìn xa hiểu rộng, nghĩ tới những chuyện ngày mai, thậm chí một năm hoặc mười năm sau mới xảy ra, từ đó đặt kế hoạch ngay hôm nay. Chờ đến lúc phân chia thắng thua, không thể quay lại được thì mới thấy kết quả, hay là cứ về nhà ôm nữ nhân của mình ngủ một giấc là xong."

Cơ Trọng nổi giận nói, „Lời này của Đồng tiên sinh có ý gì? Ai không nghĩ đến tương lai? Chỉ có mình tiên sinh là bậc trí giả hay sao?"

Triệu Nhã định lên tiếng để văn hồi không khí nhưng Hạng Thiệu Long đưa tay cản lại, ung dung cười, „Cơ tiên sinh quá lời, bốn nhân chỉ lấy chuyện luận chuyện, tiên sinh vạn lần đừng cho rằng bốn nhân buông lời châm chích, con người bốn nhân ngay thẳng, giờ đây lại cùng các vị họa phúc cùng hưởng, hi vọng có thể bỏ ra chút sức bảo vệ nước nhà Nhưng xem thử bốn nhân đã có được đãi ngộ gì, vừa nhận đã biết, hươu chết về tay ai, có thể tính trước được.

Nhưng đây chẳng phải là lúc tranh luận, mà phải vứt bỏ thành kiến, biết người biết ta, chúng ta mới có thể chống lại người Tần."

Quách Khai và Nhạc Thừa đều nhìn nhau, biết rõ nguyên nhân gã giận dữ là bởi Triệu vương vì Lý Viên mà lạnh nhạt với gã.

Triệu Bá kêu lớn "hay" một tiếng rồi quay sang Cơ Trọng, „Đồng mã si thật mau mắn, Triệu mỗ nghe mà thống khoái Cơ tiên sinh đừng trách y, y đã

mắng tất cả mọi người ở đây bao gồm cả bốn nhân. Nhưng lời ấy lại khiến cho người ta phải suy nghĩ lại."

Lý Viên nào chịu phục, cười lạnh lùng nói, „Đã là như thế. Đồng tiên sinh có thể không cần đến dự buổi yến tiệc tràn trề thức ăn này, tại sao nói một đường mà làm một nẻo?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Lý tiên sinh hiểu nhầm, yến tiệc chỉ là hoạt động xã giao bình thường trong xã hội, người Tần đã không cấm đãi tiệc, bốn nhân chỉ là mượn cớ mà nói, chỉ ra những chuyện đại sự quan trọng nhất mà có một số người không thèm để ý, lại chỉ biết chơi bời, hoặc vì ham muốn riêng mà làm những điều hại người lợi mình mà Hạng Thiếu Long rất căm ghét gã đặc sứ do Đông Châu quân phái đến này, hai mắt trợn lên, nhìn y rồi nói, „Người ta bảo kẻ bình thường chỉ biết có chuyện hôm nay, kẻ ngốc nghếch chỉ nhớ tới chuyện ngày mai, chỉ có những bậc trí giả mới nhìn xa hiểu rộng, nghĩ tới những chuyện ngày mai, thậm chí một năm hoặc mười năm sau mới xảy ra, từ đó đặt kế hoạch ngay hôm nay. Chờ đến lúc phân chia thắng thua, không thể quay lại được thì mới thấy kết quả, hay là cứ về nhà ôm nữ nhân của mình ngủ một giấc là xong."

Cơ Trọng nổi giận nói, „Lời này của Đồng tiên sinh có ý gì? Ai không nghĩ đến tương lai? Chỉ có mình tiên sinh là bậc trí giả hay sao?"

Triệu Nhã định lên tiếng để vấn hồi không khí nhưng Hạng Thiếu Long đưa tay cản lại, ung dung cười, „Cơ tiên sinh quá lời, bốn nhân chỉ lấy chuyện luận chuyện, tiên sinh vạn lần đừng cho rằng bốn nhân buông lời châm chích, con người bốn nhân ngay thẳng, giờ đây lại cùng các vị họa phúc cùng hưởng, hi vọng có thể bỏ ra chút sức bảo vệ nước nhà Nhưng xem thử bốn nhân đã có được đãi ngộ gì, vừa nhận đã biết, hươu chết về tay ai, có thể tính trước được.

Nhưng đây chẳng phải là lúc tranh luận, mà phải vứt bỏ thành kiến, biết người biết ta, chúng ta mới có thể chống lại người Tần."

Quách Khai và Nhạc Thừa đều nhìn nhau, biết rõ nguyên nhân gã giận dữ là bởi Triệu vương vì Lý Viên mà lạnh nhạt với gã.

Triệu Bá kêu lớn "hay" một tiếng rồi quay sang Cơ Trọng, „Đồng mã si thật mau mắn, Triệu mỗ nghe mà thống khoái Cơ tiên sinh đừng trách y, y đã mắng tất cả mọi người ở đây bao gồm cả bốn nhân. Nhưng lời ấy lại khiến cho người ta phải suy nghĩ lại."

Lý Viên nào chịu phục, cười lạnh lùng nói, „Đã là như thế. Đồng tiên sinh có thể không cần đến dự buổi yến tiệc tràn trề thức ăn này, tại sao nói một đường mà làm một nẻo?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Lý tiên sinh hiểu nhầm, yến tiệc chỉ là hoạt động xã giao bình thường trong xã hội, người Tần đã không cấm đãi tiệc, bốn nhân chỉ là mượn cớ mà nói, chỉ ra những chuyện đại sự quan trọng nhất mà có một số người không thèm để ý, lại chỉ biết chơi bời, hoặc vì ham muốn riêng mà làm những điều hại người lợi mình mà thôi.

Hai mắt trợn lên, vén áo ra, kéo xuống, lộ ra vết thương trên vai, mặt tỉnh như không nói, „Lý tiên sinh có thể nói cho bốn nhân biết vết kiếm này là chuyện tốt của ai làm đây?"

Kỷ Yên Nhiên kêu a lên một tiếng, nhìn sang Lý Viên.

Lý Viên nhất thời chưng hửng, không nói nên lời.

Hạng Thiếu Long kéo áo lại, mỉm cười nói, „Lý tiên sinh đương nhiên không biết ai làm, bốn nhân cũng không thèm để ý đến bọn đệ tiện đánh lén này, chỉ là muốn dùng sự thực để chứng minh cho các vị thấy, Đồng mỗ chẳng phải là mũi tên vô dụng."

Hạng Thiếu Long nói lời này là để xây dựng hình tượng ngay thẳng hào phóng của mình, đồng thời đả kích Lý Viên, dạy cho kẻ này biết đừng đụng

đến gã nữa, nếu không sẽ khó trốn thoát.

Sắc mặt Lý Viên rất khó coi.

Triệu Mục nói, „Đồng tiên sinh có thể kể lại tường tận sự việc này cho Nhạc tướng quân. Y có thể lấy lại công bằng cho tiên sinh."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Chuyện nhỏ nhất có đáng là gì, nào, để tại hạ kính Lý tiên sinh và Cơ tiên sinh một chén, cảm ơn họ đã cúi đầu lắng nghe lời ta thán của kẻ thô kệch này."

Mọi người đều nâng chén, Cơ, Lý hai người cũng đành nâng chén uống cạn.

Mọi người đặt chén xuống, Triệu Chi quay sang Hạng Thiệu Long kính rượu nói, „Tiểu nữ tử vô tri đã làm Đồng tiên sinh nổi giận xin mượn chén rượu này để tạ lỗi."

Triệu Chi trước giờ vẫn nổi tiếng ngang ngạnh, hạ mình như thế này, những người quen biết nàng là lần đầu tiên thấy được Hạng Thiệu Long uống xong cười nói, „Là ta không phải, nào có liên quan gì đến Chi cô nương."

Kỷ Yên Nhiên trong mắt lộ vẻ lạ thường, quay sang gã nói, „Lời Đồng tiên sinh không những bất ngờ, mà lại còn sâu sắc, sau này nhất định không phải là một vật trong ao."

Rồi nâng chén lên, không khí quay trở lại bình thường, ít nhất bề mặt là như thế.

Lý Viên đêm nay bị thất lợi hết lần này đến lần khác, để cho Hạng Thiệu Long chiếm thượng phong, vội vàng quay sang Kỷ Yên Nhiên nói chuyện để giành lấy thiện cảm. Đáng tiếc Kỷ Yên Nhiên biết gã đã dè tiện đến nỗi phái người đánh lén Hạng Thiệu Long, hận không giết y đi, chỉ là bề ngoài lạnh lùng ứng phó mà thôi.

Hàn Sấm ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long, vỗ lên đùi gã mấy cái tỏ ý khen ngợi. Triệu Mục thì nháy mắt tỏ ra hài lòng lắm.

Quách Khai thì lộ vẻ suy nghĩ mông lung, rõ ràng vì Hạng Thiếu Long không đơn giản như y tưởng tượng, nên phải đánh giá lại gã.

Triệu Nhã thì trở nên trầm mặc.

Ả cũng không biết Lý Viên và Đồng Khuông này có thâm thù đại hận gì mà lại sai người giết gã.

Ả là kẻ thông minh, cũng đoán được là vì ghen ghét thành thù, mà khi Lý Viên tốt với bản thân, nói không chừng là mượn việc này để báo thù Đồng Khuông, tuy ả và Đồng Khuông giờ đây chưa có quan hệ gì, nhưng vẫn bị Lý Viên lợi dụng. Nghĩ tới đây, bất đồ trong lòng có chút hối hận.

Bỗng nhiên Hạng Thiếu Long đứng dậy. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn gã.

Hạng Thiếu Long ung dung thi lễ rồi nói, „Đa tạ buổi tiệc của phu nhân. nhưng Đồng mỗ đã quen ngủ sớm, nên đành phải cáo lui trước."

Mọi người đều lên tiếng giữ lại, Cơ Trọng và Lý Viên đương nhiên là hai kẻ ngoại lệ.

Hạng Thiếu Long lại thi lễ nữa, bước ra khỏi chỗ ngồi.

Triệu Bá đứng dậy nói, „Buổi luận kiếm ngày mai mong Đồng huynh đến đúng giờ."

Hạng Thiếu Long quay sang Kỷ Yên Nhiên, nàng đang nhìn gã bằng ánh mắt nồng cháy, nói, „Buổi luận kiếm ngày mai có thể gặp tiểu thư hay không?"

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng trả lời, „Đã có Đồng tiên sinh đến, Kỷ Yên Nhiên sao có thể không phụng bồi."

Nói ra lời ấy, lập tức Lý Viên tức điên lên, còn những nam nhân khác đều lộ vẻ hâm mộ.

Hạng Thiếu Long quay sang cáo từ với từng người, khi đến Quách Tú Nhi thì thiếu nữ ấy nói, „Ngày mai Tú Nhi nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt."

Hạng Thiếu Long và Quách Tùng đều đồng thời nhú mày.

Đến lượt Triệu Chi thì gã cố ý không nhìn ánh mắt nàng, vội vàng hành lễ rồi quay mình sải bước ra ngoài cổng.

Có tiếng hoàn bội vang lên, Triệu Nhã đuổi theo bên cạnh, „Để Triệu Nhã đưa tiên sinh một đoạn!"

Hạng Thiếu Long biết không thể từ chối được nên rộng rãi nói, „Phu nhân đã khách sáo!"

Triệu Nhã lặng lẽ đi bên cạnh gã trong hành lang dẫn từ nhà chính ra cổng, ả không nói, Hạng Thiếu Long cũng chẳng thèm nói gì.

Triệu Nhã bỗng nhiên kéo nhẹ tay áo gã, đứng lại.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên dừng lại, quay sang nhìn ả.

Triệu Nhã mặt mũi hoang mang, mang vẻ buồn rầu, nhìn vào khuôn mặt gã.

Hạng Thiếu Long bị ả nhìn đến nổi nổi da gà, làm lạ nói, „Phu nhân sao thế?"

Triệu Nhã nhẹ lắc đầu. buồn bã nói, „Ta không khỏi xem ngài như là một người khác, giờ nhìn kỹ lại mới biết đã sai."

Hạng Thiếu Long lo lắng trong lòng, tìm cách lảng sang chuyện khác, lạnh lùng nói, „Bỉ nhân và Lý Viên có rất nhiều điểm khác nhau, nhưng như thế

cũng tốt."

Triệu Nhã vẫn còn nắm tay áo gã, cúi đầu nói, „Đồng tiên sinh đừng chê cười, Triệu Nhã chỉ là một nữ tử đáng thương không ngừng tìm giọt mật ong! Tiên sinh sao tàn nhẫn với người ta đến thế?"

Hạng Thiếu Long lửa giận bốc lên, thầm nghĩ người đã tìm thấy giọt mật ong lão tử đây, có gì nhẫn tâm bán đứng ta, lạnh lùng nói, „Hai giọt mật ong của phu nhân đang ở trong đại sảnh, xin thứ lỗi cho tại hạ thất lễ."

Nói rồi giật tay áo, sải bước đi ra. Triệu Nhã thấy bóng dáng gã khuất sau cửa, ả lúc ấy như chợt cảm thấy mất mát một điều gì to lớn lắm. Chính lúc này, ả biết từ sau Hạng Thiếu long, lần đầu tiên đã nảy sinh tình cảm với một nam nhân, nhưng trong lòng lại sinh ra oán hận, mặc xác người là ai! Triệu Nhã ta há dễ dàng để cho người từ chối đến thế sao. Giậm mạnh chân rồi quay về trong sảnh.

Khi Hạng Thiếu Long bước ra khỏi phu nhân phủ, gió đêm thốc vào mặt, tinh thần cũng trở nên khoan khoái.

Vừa rồi gã thật sự giận dữ, những kẻ ngu ngốc của sáu nước này suốt ngày chỉ biết đấu đá lẫn nhau mà không biết đại họa đã đến.

Nhưng trong lòng cũng mâu thuẫn, gã giờ đây trở thành kẻ địch của sáu nước nhưng đối với Hàm Đan vẫn còn chút tình, gã cảm thấy lo lắng cho vận mệnh của tòa cố thành này.

Lại nghĩ đến chuyện của mình, vốn là một chuyện xem ra rất dễ dàng, nhưng trở nên phức tạp vô cùng. Trong tình thế này, muốn bắt sống Triệu Mục đem về Hàm Dương là điều khó khăn. Nếu như vẫn còn phải giết cả Nhạc Thừa, kẻ đang nắm quyền ở Hàm Đan, là điều khó hơn lên trời. Lúc đến thì lòng tin tràn trề, nhưng lúc này gã cảm thấy dao động ở Hàm Đan thêm một ngày thì thêm một ngày nguy hiểm. Vấn đề to lớn nhất là bởi vì đại thần danh tướng của năm nước đều tập trung ở đây khiến cho việc bảo

vệ và tâm lý cảnh giác tăng thêm mấy lần, bắt Triệu Mục chẳng phải chuyện khó, nhưng đưa y đi mới khó khăn trùng trùng.

Nghĩ tới đây, bắt đồ thử dài.

Có tiếng vó ngựa ở phía sau, từ nhanh chuyển thành chậm.

Hạng Thiếu Long đã sớm đoán được người đuổi đến là ai, không quay đầu lại mà nói, „Xin chào Chi cô nương!"

Thanh âm trong trẻo của Triệu Chi trả lời, „Sao ngài biết người ta đi theo?"

Hạng Thiếu Long quay sang nhìn dáng vẻ anh thư của Triệu Chi, cười nói, „Nếu chẳng phải Triệu Chi, ai dám một người một ngựa đi tìm Đồng mỗ."

Triệu Chi cúi đầu nhìn gã. Bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hừ một tiếng, „Đoán sai rồi! Triệu Chi đâu nhàn rồi tính toán so đo với người như ngài."

Hạng Thiếu Long biết nàng đã đầu hàng mình được một nửa, chỉ là không chịu mất sĩ diện, nhưng giờ đây trong gã chỉ có Kỷ Yên Nhiên, huống chi Triệu Chi là người trong trái tim của Kinh Tuấn, gã làm sao có thể đoạt người kẻ khác thương yêu, quả thật gã không thể làm điều đó với huynh đệ của mình. Ngày sau gã làm sao ăn nói với Kinh Tuấn?

Đêm qua gã đuổi nàng như thế, thực sự là trong lòng cũng khó chịu. Triệu Chi lúc này cũng quyến rũ lắm.

"Vậy tại sao lại nhàn rồi cùng Đồng mỗ dạo phố trong đêm?" cười ha ha nói.

Lúc này có bọn tuần vệ phi ngựa đến, nhắc nhở cho bọn họ đây là lúc chiến tranh có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Bọn tuần binh ấy thấy Triệu Chi thì cung kính thi lễ.

Triệu Chi thúc ngựa đi song song với Hạng Thiếu Long, lơ đãng nói, „Ngài không cảm thấy đêm nay đã đặc tội với tất cả mọi người sao?"

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Vậy thì có quan hệ gì, Mạnh Kha của các người chẳng phải đã từng nói rằng“tuy thiên vạn nhân nhi ngô văn hỷ" hay sao?"

Triệu Chi ngạc nhiên hỏi, „Tại sao lại là Mạnh Kha của chúng tôi?"

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa tự bạt tai mình, cho đến lúc này vẫn xem mình là người của thời hiện đại, lúng túng nói, „Chẳng sao cả, chẳng qua chỉ là nói bừa thế thôi!"

Triệu Chi nhìn gã bằng ánh mắt nghi ngờ rồi cuối cùng mới hạ giọng nói, „Hãy lên ngựa!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Đi đâu thế?"

"Sợ rồi sao?" Triệu Chi lạnh lùng nói.

Hạng Thiếu Long nói, „Cùng nhau cưỡi ngựa thế này, kẻ sợ phải là Chi cô nương mới đúng."

Triệu Chi gằn giọng nói, „Sao đêm ấy người không như thế này, người quả thật không có khí khái đàn ông, mau lên đây cho bốn cô nương!"

Hạng Thiếu Long biết nàng mĩa mai đêm ấy đã nhảy lưng ngựa làm chuyện khinh bạc với nàng, lắc đầu nói, „Miệng cô nương thật lợi hại, nhưng cô nương đã thấy vết xe đổ, biết Đông mõ chẳng phải là quân tử ngồi yên không làm bậy.

Cô nương xinh xắn thế này, đôi tay này không thể nào nghe lời sai bảo của ta, lúc ấy đừng trách chúng!"

"Mặc kệ người muốn làm gì, hãy nhảy lên lưng ngựa cho mau!" Triệu Chi nhú mào, nhìn gã lờm lờm rồi nói.

Hạng Thiếu Long kêu một tiếng chúa ơi!

Một nữ nhân nếu biết rõ người sẽ khinh bạc phóng túng với mình mà vẫn tạo cơ hội, mặc dù vẻ bên ngoài có vẻ hung thần ác sát mà vẫn chấp nhận. Điều này thật lạ vô cùng, càng khiến gã đau đầu hơn.

Giờ đây đã là thế cưỡi lưng cọt, tiến thoái đều lưỡng nan, thở dài nói, „Đêm đã khuya thế này rồi! Có chuyện gì ngày mai hãy nói được không? Lão tử còn phải về nhà nghỉ ngơi nữa!“

Triệu Chi giận dữ thúc ngựa lên cản ngang đường, một tay chống nạnh, giận dữ nói, „Không ngờ người nhát gan đến thế, nếu người không lên suốt đêm nay ta sẽ bám lấy người, xem người ngủ có ngon giấc được không?“

Khi nữ nhân đã nổi cơn ngang bướng thì không hề nói đến chữ lý, Hạng Thiếu Long dừng lại, than, „Chẳng phải lòng cô nương đã thuộc về người khác hay sao? Một người như bỉ nhân, e rằng... hừ! Có chút gì cái chuyện ấy!“

Triệu Chi nghe xong mà giật mình, một lát sau mới nghiến răng nói, „Bổn cô nương chẳng thuộc về ai cả, Đồng Khuông! Người rốt cuộc có lên ngựa không thì bảo?“

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, xem ra Triệu Chi đã chuyển tình cảm từ“Hạng Thiếu Long đó" đến“Hạng Thiếu Long này".

Lần này thì hồng bét, xoa tay, nói, „Là tự nàng dâng đến đây nhé!" Nói chưa xong thì đã phi lên lưng ngựa, ngồi sau lưng nàng.

Triệu Chi hô một tiếng, chân kẹp lưng ngựa, con tuấn mã phóng về phía trước.

Hạng Thiệu Long đưa hai tay ôm bụng nàng, người dán sát vào lưng nàng.

Còn Triệu Chi thì mặt vẫn lạnh như băng, chú ý thúc vòng vèo trong tòa cổ thành, đến một nơi chưa từng đến.

Hạng Thiệu Long cúi đầu về phía trước, hít một hơi dài, sau đó kề sát mặt nàng nói, „Thân thể cô nương thật thơm tho!

Triệu Chi vẫn im lặng, nhưng không tỏ ra bất mãn hay từ chối, đương nhiên cũng không có ý tán thành hay khích lệ, mím chặt đôi môi, giống như đã quyết định không thềm nói chuyện nữa.

Hạng Thiệu Long kề đôi môi của mình lên làn da mịn màng của nàng, gần giọng nói, „Nàng không nói Đồng mẫu sẽ xâm phạm đấy!“

Triệu Chi nói, „Người chẳng phải đang làm thế hay sao?“

Hạng Thiệu Long tuy giận lắm, nhưng hình bóng của Kinh Tuấn hiện lên trong đầu gã, rồi gã thở dài, bỏ đi ý định ấy, nhích người xa ra ngồi thẳng lưng.

Rừng trúc phía trước mặt, thì ra Triệu Chi đưa gã về nhà.

Đến bên rừng trúc, Triệu Chi dừng ngựa, nói vẻ châm chọc, „Thì ra Đồng tiên sinh là kẻ chính nhân quân tử đến thế sao?“

Hạng Thiệu Long tức tối, siết mạnh cánh tay, Triệu Chi kêu lên một tiếng ngã vào lòng gã.

Khi lên đến cao trào, lý trí Hạng Thiệu Long trở về, gã thở dài than rằng, „Nàng chẳng phải là tiểu tình nhân của Hạng Thiệu Long hay sao? Như thế cùng Đồng mẫu... hừ.“

Giọng Triệu Chi vẫn lạnh lùng, „Ta chẳng phải yêu thương gì ngài, có quan hệ gì đâu?"

Hạng Thiều Long ngạc nhiên nói, „Chi cô nương hình như không biết đã ngã vào lòng bốn nhân, có thể nói ra được những lời như thế à?"

Triệu Chi cãi lại, „Ta chẳng mạnh bằng ngài, là ngài cứ gượng ép ôm ta, ta còn cách nào nữa đâu?"

Hạng Thiều Long ngạc nhiên nói, „Vậy tại sao đừng ngựa ở đây? Ta đâu có ép cô nương làm thế?"

Triệu Chi vẫn ngang ngạnh, tỉnh bơ nói, „Bốn tiểu thư thích ngừng thì ngừng, ư làm gì thì làm, chẳng liên quan gì đến ngài."

Hạng Thiều Long giận đến suýt rơi xuống ngựa, lúc ấy bỗng có tiếng chó sủa phía trước, lại còn có hươc chân nhẹ nhàng.

Triệu Chi hô một tiếng, thúc ngựa về phía trước.

Hai người không nói chuyện nhưng đều có cảm giác lạ kỳ trong người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 78: Không Thể Nhận Lời

T

rong gian tiểu trúc trang nhã của Triệu Chi, Hạng Thiệu Long ngồi dựa thoải mái trên chiếc ghế, hai chị em Thiện Nhu và Triệu Chi đang ngồi trước mặt gã. Thiện Nhu thì gườm gườm nhìn gã, còn Triệu Chi thì mặt lạnh như băng, cúi đầu không biết có tâm sự gì.

Thiện Nhu gằn giọng nói, „Ta sai muội tử đến mời các hạ, hy vọng có thể cùng các hạ hợp tác, đối phó Điền Đan!”

Hạng Thiệu Long sớm biết sẽ gặp phải vấn đề này, ôm đầu nói, „Các người định ám sát y ở Hàm Đan, đừng hòng lão tử giúp người làm chuyện ngu ngốc ấy, dù cho đắc thủ cũng khó mà trốn thoát.”

Thiện Nhu lạnh lùng nói, „Người mới là kẻ ngốc, bọn ta đã thăm dò, biết được Điền Đan đã đến ngoài thành vào hoàng hôn hôm nay, chỉ là chưa vào thành. Kẻ hộ tống y là danh tướng nước Tề tên Đản Sở, số quân đến một vạn tên.

Cho nên cơ hội duy nhất giết y chính là lúc y ngồi xe vào thành, trong số thủ hạ của tên đại gian tặc ấy, có hai huynh đệ tên gọi Lưu Trung Hạ và Lưu Trung Thạch, không những thân thủ cao cường mà sức lực có thể xé xác mãnh hổ.

Người xem!”

Rồi kéo áo xuống, lộ ra nửa bộ ngực trắng trẻo, chỉ thấy trên ấy có một vết kiếm khiến người ta kinh sợ. Hạng Thiệu Long không ngờ nàng gan dạ đến thế, nhìn chăm chăm vào nơi ấy rồi gật đầu nói, „Cô nương có thể trốn thoát thật là may mắn.”

Thiện Nhu kéo áo lại, nhìn gã gườm gườm, „Điền Đan chẳng phải là đại thù nhân của ngươi hay sao? Không ai rõ chuyện của Điền Đan hơn ta, ta đã từng làm nô tỳ trong phủ của y, nói như thế, chắc ngươi đã hiểu chỗ lợi khi hợp tác với ta!"

Hạng Thiệu Long không muốn giằng co với nàng nữa, than rằng, „Thực ra ta và Điền Đan Chẳng có quan hệ gì cả, chỉ là đêm ấy không muốn làm tổn thương tỷ muội cô nương, nên mới thuận miệng nói theo cô nương mà thôi."

Thiện Nhu và Triệu Chi đồng thời đều ngạc nhiên.

Thiện Nhu quắc mắt lên, khi Hạng Thiệu Long trong lòng kêu không hay thì nàng đã nhanh chóng rút cây trủy thủ trong người ra, lao vào gã như con hổ cái, ngọn trủy thủ đâm thẳng vào ngực gã.

Hạng Thiệu Long nhanh chóng lách người qua, chụp bàn tay đang cầm cây trủy thủ của nàng, ôm nàng vật xuống đất rồi đè lên người nàng thật chặt.

Thiện Nhu không ngừng vùng vẫy, lại định cắn gã nữa.

Hạng Thiệu Long ngẩng đầu dậy, đè hai tay nàng xuống, hai chân áp sát đùi nàng, đồng thời cảnh giác nhìn sang Triệu Chi, chỉ thấy nàng hoang mang, lạng người nhìn tỷ tỷ đang nằm dưới thân Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long yên tâm, nhưng không biết làm thế nào để xuống thang.

Vấn đề lớn nhất là gã có thể phớt lờ tỷ muội họ, bởi vì chứng thực được hai thiếu nữ này chính là tỷ muội của Thiện Lan.

Thiện Nhu tuy là có sức khỏe, nhưng làm sao bì được với Hạng Thiệu Long, sau một hồi vùng vẫy thì mềm nhũn cả người, chỉ thấy ngực đang phập phồng thở, hai mắt gườm gườm nhìn Hạng Thiệu Long, nhưng trông vẫn quẫn rũ lắm.

Triệu Chi thì ngồi yên một chỗ, không hề hành động cũng chẳng lên tiếng.

Hạng Thiếu Long cúi đầu nhìn mỹ nữ dữ dằn này, cười nói, „Ta có lòng tốt, tại sao tiểu thư lại đối với ta như thế?"

Thiện Nhu mắng, „Đồ lường gạt!"

Hạng Thiếu Long hiểu ra, thì ra nàng vì bị gạt mà nổi giận đến nỗi muốn giết gã, đương nhiên là bởi vì không có sự giúp đỡ của gã mà sinh ra thất vọng, từ đó có thể thấy nàng rất coi trọng mình.

Gã nghe rõ cả nhịp đập trái tim nàng, cảm giác được dòng máu đang chảy trong người nàng, ngửi mùi thơm thoang thoảng phát ra từ người nàng, lắc đầu cười, „Vẫn không chịu buông trủy thủ ra ư?"

Thiện Nhu trừng mắt nhìn gã rồi buông cây trủy thủ ra.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Chỉ cần nàng hứa không tấn công ta, ta sẽ lập tức buông nàng ra."

Thiện Nhu miễn cưỡng ừ một tiếng.

Hạng Thiếu Long cầm cây trủy thủ của nàng ném vào góc tường rồi mới chầm chậm ngồi dậy nhích qua một góc tường ngồi đó.

Thiện Nhu vẫn còn nằm đó, giống như không có sức để ngồi dậy.

Hạng Thiếu Long nhìn sang Triệu Chi, nàng quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn gã.

Thiện Nhu bật người dậy, không thèm nhìn Hạng Thiếu Long, rút qua kẽ răng, „Cút!"

Hạng Thiếu Long vẫn tỉnh như không, cười, „Nhu cô nương đuổi bị nhân như thế, nhất định sẽ hối hận suốt đời."

Thiện Nhu đến bên Triệu Chi ngồi xuống, trợn mắt nói, „Người là thứ gì, nhìn thấy bộ mặt kẻ lường gạt như người thật là đáng ghét."

Triệu Chi vẫn cúi đầu, không hề phụ họa, xem ra nàng tuyệt không muốn Hạng Thiếu Long rời khỏi nơi đây.

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Hai vị cô nương có yêu cha mẹ của mình không?"

Thiện Nhu giận dữ nói, „Cần gì phải hỏi đến điều đó nữa?"

Nàng tuy không khách sáo, nhưng rốt cuộc vẫn trả lời cho nên bảo Hạng Thiếu Long cắt đi chỉ là giận mà nói thế thôi Hạng Thiếu Long nói với giọng bình tĩnh, „Có thể báo thù mà không đi báo thù thì gọi là bất hiếu. Nhưng biết rõ báo thù là đi chịu chết khiến cho linh hồn cha mẹ đau lòng cũng là một điều bất hiếu. Trong tình huống này tuy là nói nhẫn nhịn để sống, lại là tự khắc chế mình, báo đáp công ơn cha mẹ."

Thiện Nhu hơi ngạc nhiên, hạ giọng nói, „Không cần người dạy đời bọn ta, hãy quay về mà hưởng vinh hoa phú quý của người đi!"

Hạng Thiếu Long hơi giật mình, biết được thiếu nữ này quả thật có tình ý với mình cho nên mới giận dữ vì bị lừa gạt, lúc này lời nói đầy vẻ oán trách.

Triệu Chi nhìn sang gã, lạnh lùng nói, „Giờ đây tất cả mọi điều đã rõ, tỷ muội bọn ta không hề có liên quan gì đến ngài, mời Đồng tiên sinh quay về! Bọn ta coi như đã chết, chẳng việc gì với ngài."

Giọng nói của nàng cũng như tỷ tỷ, Hạng Thiếu Long cảm thấy tội nghiệp, dịu dàng nói, „Các vị không muốn gặp lại Thiện Lan hay sao?"

Hai thiếu nữ đều đồng thời giật mình, nhìn gã bằng ánh mắt nghi ngờ.

Thiện Nhu kêu lên, „Người nói gì?"

Hạng Thiếu Long đứng dậy, đến trước mặt hai chị em quỳ xuống một chân, ngẩng đầu nhìn, nói với vẻ thành khẩn, „Hãy tin ta đi! Thiện Lan đang ở một nơi rất an toàn lại còn có nơi để quay về, đang chờ hai vị cô nương đến đoàn tụ cùng nàng."

Triệu Chi lạnh lùng, run giọng nói, „Đừng gạt bọn ta nữa! Tỷ tỷ làm sao có thể thoát khỏi tai kiếp ấy?"

Hạng Thiếu Long lại dùng thân phận của Đồng Khuông để thề độc.

Hai thiếu nữ ấy nhìn nhau, sau đó ngồi sát lại, vừa buồn bã vừa vui mừng.

Chờ hai thiếu nữ bình tĩnh lại, Hạng Thiếu Long nói, „Đồng mỗ tuyệt không xem vinh hoa phú quý là gì cả, còn chuyện Điền Đan, vì bản thân ta không oán thù với y, rất khó giết y, vả lại đây cũng là hành vi ngu ngốc. Trong tình thế lúc này, có mạng giết người cũng không có mạng trốn thoát, vả lại cơ hội thành công nhỏ thế này, sao không sống cho tốt rồi sau đó tìm cách đối phó y?"

Thiện Nhu quay mặt nhìn ra cửa, tuy có vẻ không thèm nghe nhưng với tính cách của nàng, không còn mắng chửi nữa thì có nghĩa là đã động lòng.

Triệu Chi nói với vẻ van vãn, „Lan tỷ giờ đang ở đâu? Tại sao ngài gặp tỷ? Tỷ... tỷ có phải đang ở chỗ của ngài không?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Chi cô nương nghĩ bị nhân đang lừa gạt hay sao?"

Triệu Chi trừng mắt nhìn gã, giận dữ nói, „Ta cũng rất muốn đâm người hai dao!"

Hạng Thiều Long cười, „Thôi thì hãy đấm ta hai quyền đi thôi!"

Thiện Nhu quay đầu lại, cố dần lòng nói, „Người làm sao mới chịu giúp bọn ta ám sát Điền Đan?"

Hạng Thiều Long cảm thấy đau đầu lắm, lời vừa rồi tựa như đã uống phí, vỗ trán nói, „Trời ơi? Té ra lời Đồng mỗ cô nương hoàn toàn không nghe gì hay sao?"

Triệu Chi cắn răng nói, „Giả sử tỷ muội bọn ta đồng thời hiến thân cho ngài, ngài có thay đổi ý định không?"

Thiện Nhu giật mình, nhưng không lên tiếng, cắn môi cúi đầu, lần đầu tiên lộ vẻ e thẹn hiếm thấy.

Hạng Thiều Long không ngờ nàng lại đưa ra lời đề nghị bất ngờ đến thế, chưng hửng nhìn nàng, cảm thấy cổ họng khô khốc hắng giọng rồi nói, „Chi cô nương đã nói đùa, ta quả thực không phải là không chịu giúp đỡ, mà là có nỗi khổ không thể nói ra được, không thể phân tâm vào chuyện khác."

Triệu Chi dịu dàng nói, „Vậy thì thế này nhé, nếu giả sử quả thật không có cơ hội, tỷ muội chúng tôi tuyệt không miễn cưỡng tiên sinh cùng chết, nhưng nếu có cơ hội thành công mà rút lui được, tiên sinh có thể hoàn thành hộ tâm nguyện bảy năm qua của chúng tôi hay không? Chúng tôi một khi đã trở thành người của tiên sinh thì đã có quan hệ với tiên sinh rồi đó."

Hạng Thiều Long nhìn Thiện Nhu rồi quay sang Triệu Chi, lòng than thầm, nếu gã từ chối thẳng thừng thì nhất định sẽ làm tổn thương đến lòng tự tôn của họ. Thở dài rồi nói, „ôi! Ta quả thật đã bị đả động bởi thành ý của hai người, nhưng không muốn diễn trò giấu đố bìm leo, thế này nhé, trước tiên hãy xem tình hình rồi sau đó bàn kế hoạch, à này, tại sao không thấy Chính thúc của các vị?"

Thiện Nhu thấy gã đổi ý thì vẻ mặt cũng dần ra, tên Đồng Khuông này thân phận đặc biệt, con người lại tinh minh, thân thủ lợi hại, trong tay còn có bọn thủ hạ, có y giúp đỡ, sợ gì không thành công.

Triệu Chi nói, „Sức khỏe Chính thúc không tốt lắm, cho nên ngoài chuyện dò thám tin tức, chúng tôi không muốn làm Chính thúc lo lắng."

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ngáp một cái rõ to rồi nói, „Khuya rồi! Bì nhân phải về thôi."

Hai thiếu nữ ấy dìu gã đứng dậy.

Ba người đều cảm thấy lúng túng vì mối quan hệ không rõ ràng này.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ chuồn sớm thì hơn, nói, „Không cần tiễn!" rồi bước ra ngoài cửa.

Hai thiếu nữ nhìn nhau, Triệu Chi đưa gã ra cổng rồi nói, „Dùng ngựa của người ta nhé?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Không cần, dù sao cũng không xa lắm."

Khi đi đến rừng trúc, thấy Triệu Chi vẫn còn đi bên cạnh, Hạng Thiếu Long nói, „Mời Chi cô nương hãy quay về, không cần đưa nữa."

Triệu Chi không nói một lời, bước vào trong bóng tối rồi hạ giọng nói, „Ngài có thể không cần quay về nữa."

Hạng Thiếu Long tim đập thình thịch, Triệu Chi nói như thế, rõ ràng là tỏ ý muốn hiến trình tiết quý giá cho mình, đối với một kẻ kiêu ngạo như nàng, lời này quả thật khó nói ra.

Nhưng gã không có phước hưởng, tuy là lòng muốn lắm.

Thở dài rồi cắn răng nói, „Cô nương không cần làm thế, giả sử cô nương trong lòng đã có Đồng mẫu, ta sẽ tự tìm cách, nhưng giờ đây cô nương đã có kẻ khác trong lòng, lại không thật lòng yêu một kẻ thô lỗ không biết thư lễ như tại hạ, cần gì phải hạ mình như thế? Tại hạ giúp hai vị cô nương chẳng phải là vì muốn được báo đáp đâu!"

Triệu Chi bỗng nhiên đâm lên vai gã, rồi giận dữ nói, „Người ta hận ngài chết đi được!"

Nói xong quay đầu đi mất.

Hạng Thiếu Long lắc đầu, sau một hồi đứng lặng thì bình tĩnh trở lại, quay về.

Nghĩ tới buổi luận kiếm ngày mai, trong lòng lại hớn hờ.

Con đường phía trước vẫn chưa thể biết được, nhưng gã có lòng tin vượt qua được tất cả.

Gã biết vận mệnh của người thời này, nhưng đối với tương lai bản thân còn rất mù mờ.

Dù thế nào đi nữa, trong thời đại Chiến Quốc này, cuộc sống phong phú hơn ở thế kỷ XXI nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 79: Triệu Thị Hành Quán

H

ạng Thiếu Long về đến hành quán thì Đặng Dực chờ đã lâu, nói, „Yên Nhiên đang đợi đệ trong phòng."

Hạng Thiếu Long nhú mào, lo lắng nói, „Lý Viên và Long Dương quân có thể sẽ sai người theo dõi động tĩnh của nàng, thế mà công nhiên đến tìm ta, sớm muộn cũng bị chúng phát giác."

Đặng Dực cười, „Ta đã hỏi nàng rồi, nàng bảo đã bị người khác theo dõi quen rồi, cho nên huấn luyện hai ả thể thân, để nàng có thể né tránh những kẻ si tình ấy mà làm việc mình thích thú. Trừ phi có kẻ dám xông vào khuê phòng, nếu không sẽ không biết đó là hàng giả, bảo chúng ta hãy yên tâm.

Rồi hạ giọng nói tiếp, „Tam đệ thật giỏi, ta thấy nàng say mê người, hoàn toàn không thể kiềm chế mình nữa, lòng mỹ nhân đã đổ, người chẳng phải đã hưởng trọn diễm phúc của đời người hay sao?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy sức hút kinh người của Kỷ Yên Nhiên, ngay cả thiết hán này mà cũng bị thu hút, mỉm cười rồi vào phòng.

Nhưng bị Đặng Dực kéo lại.

Gã ngạc nhiên nhìn Đặng Dực, Đặng Dực mặt lộ vẻ kiên quyết nói, „Ta thật muốn giết chết Điền Đan."

Hạng Thiếu Long thất kinh, nhớ lại cái họa tan nhà nát cửa của Đặng Dực thực ra là do Điền Đan, chủ của Ngao Ngụy Mâu gián tiếp gây nên, giờ đây ái thiếp Thiên Lan của Đặng Dực lại có mối hận diệt môn với Điền Đan, về tình hay lý, Đặng Dực cũng đều khó nuốt mối hận này, cho nên cảm thấy rất đau đầu.

Ai cũng biết Điền Đan là một trong những nhân vật lợi hại nhất thời Chiến Quốc, chẳng kém Tín Lãng quân là bao, muốn giết y quả thật là chuyện khó hơn lên trời. Thêm nữa giờ đây bọn họ chưa lo nổi cho mình, không có điều kiện để làm chuyện khác nữa.

Đặng Dực vỗ vai gã, nghiêm mặt nói, „Ta biết tam đệ có chỗ khó, chuyện này phải coi cơ hội cái đã! Ta không phải là kẻ không biết nặng nhẹ."

Hạng Thiếu Long thở phào nói, „Chuyện của nhị ca cũng là chuyện của đệ, dù cho cắm hai dao vào hông đệ cũng tuyệt không so đo Đặng Dực vỗ vai gã rồi quay lưng bỏ đi.

Hạng Thiếu Long bước vội vào phòng, Kỷ Yên Nhiên lao vào lòng gã, đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi gã.

Hạng Thiếu Long định gỡ mặt nạ xuống, Kỷ Yên Nhiên đột nhiên nói, „Không! Người ta muốn chàng là Đồng Khuông, biểu hiện của chàng đêm nay khiến cho Yên Nhiên ngây ngất. Chờ đợi chàng đến bây giờ thật là khổ."

Hạng Thiếu Long ghì nàng vào lòng, cười nói, „Kỷ tài nữ đầu hàng Đồng mỗ này lúc nào thế?"

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt như say rượu, thỏ thẻ nói, „Lúc nào cũng được, Yên Nhiên quả thật một khắc cũng chẳng muốn rời phu lang."

Hạng Thiếu Long cười, „Chẳng muốn rời đối với nam nữ mà nói có hai cách giải thích, tài nữ chọn cách nào đây?"

"Cách nào cũng được, toàn là do Đồng gia quyết định mà thôi, „ Kỷ Yên Nhiên nói.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Đồng mõ cho rằng Kỷ Yên Nhiên hấp dẫn hơn cả bất cứ thiếu nữ nào trên đời này."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chàng thích trêu ghẹo người ta thế nào cũng được. Thật không ngờ chàng không cần dùng bộ mặt đẹp đẽ mà vẫn có thể trở thành khắc tinh của tất cả các nữ nhân, vừa rồi thiếp thấy Triệu Nhã, Triệu Chi và Quánh Tú Nhi đều bị chàng lay động con tim. Câu chuyện ấy thật là tuyệt vời và sinh động! Lý Viên ghen tức đến nổi phát cuồng, Hạng Thiếu Long thậm cảm thấy hổ thẹn, nhớ lại một chuyện, nói, „Nàng đã giao thủ cùng Lý Viên chưa?"

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói, „Yên Nhiên thật hồ đồ, thấy chàng là quên hết tất cả. Hạng lang phải cẩn thận với kẻ ấy, kiếm pháp của y kỳ lạ, vừa đẹp vừa lợi hại, Yên Nhiên tuy chưa từng so tài với y, nhưng đã biết chẳng phải là đối thủ của y, thêm nữa y cố ý nhường cho thiếp, cho nên kiếm thuật của y khó mà hình dung được, thiếp thấy... ồ!“

Hạng Thiếu Long càng nghe càng hoảng, lần trước gã thắng được Kỷ Yên Nhiên, không thể nói là đã nường tay, sự thực là phải cố gắng toàn lực cũng chẳng chiếm thượng phong về mặt kiếm thuật, so sánh như thế, kiếm thuật của Lý Viên còn lợi hại hơn mình trước kia. May mà gã có được phần cuối Mặc tử kiếm pháp nên giờ đây bản lĩnh mới tiến nhanh như vậy, nếu không chỉ đành chịu thua a mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên tuy không nói hết, nhưng vẫn có ý cho rằng Hạng Thiếu Long không bằng Lý Viên, chỉ là không nỡ nói ra mà thôi!

Lý Viên ấy dù văn tài hay võ học đều có điều kiện làm Kỷ Yên Nhiên ngã lòng. Chỉ là mình đã đi trước y một bước, nhờ những kiến thức của người thế kỷ XXI, mới đập gã xuống được. Nếu không, trong cuộc chiến tình này, gã chỉ là tên bại tướng mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên thấy Hạng Thiếu Long không nói, cứ tưởng rằng đã làm tổn thương lòng tự tôn của gã, nói với vẻ hối lỗi, „Cao thủ so tài, chưa đến lúc cuối khó biết thắng bại, nhưng Kỷ Yên Nhiên thật không muốn chàng giao thủ cùng y, chẳng phải cho rằng Hạng lang tất sẽ bại, mà là người ta không muốn chàng mạo hiểm mà thôi. Cái dũng của lỗ phu đáng là gì? Có thể thủ thắng trên sa trường mới là anh hùng thật sự."

Đây gọi là càng bơi càng đen, càng khiến cho Hạng Thiếu Long biết được Kỷ Yên Nhiên không cho mình là giỏi hơn y, cười gượng nói, „Tình trường cũng như chiến trường, Lý Viên thấy dụng văn không xong thì dùng võ để đạt tới mục đích hạ nhục ta trước mặt nàng. Ai cũng muốn trở thành phu tể của vị Kỷ tài nữ văn võ song toàn này. Lý Viên đang chứng minh mình là một nhân tài lý tưởng."

Kỷ Yên Nhiên nhoen cười nói, „Tình trường như chiến trường, nói thật là hay, người ta giờ đây ngoài chàng, đối với những kẻ khác đều không có hứng thú. Chàng xem Kỷ Yên Nhiên là hạng lả lơ hai lòng ba ý hay sao?"

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Nàng đương nhiên sẽ không hai lòng ba ý, nhưng lại là một cô ả phóng đảng của Hạng mỗ và Đồng mã si, không muốn lả lơ cũng chẳng được, Kỷ tài nữ có phản đối không?"

Kỷ Yên Nhiên hơi đỏ mặt, lườm gã rồi ghé sát tai nói, „Vậy Yên Nhiên chỉ đành chấp nhận mà thôi, xuất giá thì phải tòng phu, phu quân đã muốn người ta một gái phụng sự cho hai chồng, chỉ đành lả lơ mà thôi, Kỷ Yên Nhiên đành chấp nhận."

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn.

Sau cuộc mây mưa, giai nhân nằm thêm thiếp trên người gã lắng nghe những lời tình tự mê người.

Hạng Thiếu Long là một người ở thế kỷ XXI, không có thói quen coi phụ nữ là con ở, rất biết cách chăm sóc họ. Nên những nữ tử của gã đều được

hưởng tận niềm hạnh phúc khó có được ở thời này.

Nghe những câu như nàng là linh hồn ta, nàng là cuộc sống của ta, Kỷ Yên Nhiên sung sướng đến mê người Kỷ Yên Nhiên thở dài nói, „Nếu có thể mau chóng mang cốt nhục của Hạng lang, Yên Nhiên sẽ cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn."

Hạng Thiệu Long nhất thời đổ mồ hôi, thầm nghĩ đây quả là một vấn đề lớn, chỉ có cách lấp liếm cho qua.

Kỷ Yên Nhiên đang ngất ngây trong niềm hạnh phúc nào thấy được vẻ khác thường của gã, nhớ lại một chuyện hời, „Triệu Nhã và chàng có chuyện gì, tại sao Lý Viên cho rằng có thể đoạt được ả thì có thể đả kích được chàng?"

Hạng Thiệu Long nhớ lại mối quan hệ yêu hận khó phân, tình thù khó giải rất lờ mờ của mình đối với Triệu Nhã, cười gượng nói, „Lý Viên có lẽ thấy ta hay lưu ý đến ả, tưởng rằng ta có ý với ả, thực ra là vì một chuyện khác, ta đã kể với nàng hết rồi."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thiếp thân dĩ nhiên hiểu ý của phu lang, cũng biết phu quân là một người luôn nhớ chuyện xưa, thủy chung thì vẫn còn ba phần tình cảm với Triệu Nhã. ả thật không biết thương tiếc lấy mình, rơi vào cảnh làm vợ khắp thiên hạ, nhưng nữ nhân ấy ngược lại rất thu hút nam nhân, thiếp thấy Lý Viên và Hàn Sấm đều say mê ả."

Rồi cúi mạnh vào vai gã, nghiêm mặt nói, „Chàng phải lưu ý Triệu Chi, thiếp thấy Lý Viên và Hàn Sấm đều có dã tâm với nàng, hạng người như bọn chúng muốn giành lấy được nữ nhân thì có rất nhiều cách dâm tiện."

Hạng Thiệu Long biết nàng có con mắt quan sát rất sắc bén, nghe xong thì giật mình, nếu chuyện này xảy ra thì Kinh Tuấn sẽ khó mà chịu nổi đả kích.

Hôm sau Hạng Thiệu Long tỉnh dậy thì mặt trời đã quá hai cây sào, quơ tay sang bên cạnh thì trống không, thì ra giai nhân đã ra đi.

Ngồi dậy thì thấy nét chữ của Kỷ Yên Nhiên vẫn còn đó, đại ý nói không nữ đánh thức gã nên đi trước, trong đó không khỏi có mấy câu trách nhẹ nổi khổ khi phải xa nhau, lại có những lời tình tự mong muốn sẽ có một ngày mãi mãi bên nhau.

Hạng Thiếu Long vận người, nhớ lại chuyện hoang đường đêm qua, vừa mừng vừa sợ.

Mừng vì đã hoàn toàn có được mỹ nhân, sợ là vì mình mỗi một đến nỗi đối phương bỏ đi mà không biết.

Đang lúc tắm rửa thì Hàn Sấm đến tìm, Hạng Thiếu Long tiếp gã ở ngoại sảnh. Ngồi vừa yên chỗ, Hàn Sấm đã vỗ án mà cười, „Biểu hiện của Đồng huynh đêm qua rất tuyệt, nói không chừng không cần xuân dược mà vẫn có thể giành được Kỷ tài nữ, nếu sự đã thành, có thể cho bốn hầu cùng hưởng để bốn hầu được thỏa mãn tâm nguyện không?”

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa đã đâm chết tên háo sắc vô sỉ này, bề ngoài giả vờ nói, „Hầu gia xin đừng cười, Kỷ tài nữ chỉ là hơi có cảm tình với bỉ nhân mà thôi, đâu có cơ hội gì.”

Không đợi đối phương có cơ hội lên tiếng liền hỏi, „Sau khi bỉ nhân đi Lý Viên có phản ứng gì?”

Hàn Sấm vui vẻ nói, „Về mặt của tên tiểu tử ấy mới tuyệt vời làm sao, mắt cứ long lên sòng sọc, xem ra là hận Đồng huynh đến tận xương tủy. Đồng huynh vừa rời khỏi, ả Triệu Chi cũng vội vàng cáo từ, phải chăng ả đuổi theo Đồng huynh?”

Hạng Thiếu Long thầm trách Triệu Chi, nhớ lại đã từng gặp mấy tên Triệu binh, không thừa nhận cũng không được, giả vờ khổ não nói, „Đừng tưởng có diễm phúc gì đối với bỉ nhân, quả thật ả có đuổi theo nhưng là mắng bỉ nhân một trận, suýt tí nữa là rút kiếm động thủ, may mà bỉ nhân rất chán

ghét bị bọn nữ nhân bám riết nên mới miễn cưỡng nín nhịn. Thôi đừng nhắc nữa."

Hàn Sấm nghe xong thở phào, nói, „Không ngờ ở Hàm Đan lại có nhiều mỹ nữ nổi bật như thế, ả Quách Tú Nhi ấy cũng khá lắm, để Lý Viên chiếm phần tiện nghi thật là đáng tiếc."

Hạng Thiệu long thầm nghĩ chả trách nước Hàn yếu ớt đến thế này, toàn là bởi triều chính rơi vào hạng người chỉ biết chìm đắm trong tửu sắc, nói, „Đã sắp đến buổi luận kiếm, hầu gia đã có bố trí như thế nào để giáo huấn Lý Viên?"

Hàn Sấm vui vẻ nói, „Nói ra thật đáng cười, lần này có thể nói là tam Tấn liên hợp để đối phó với người Sở vô tình vô nghĩa, té ra Triệu Mục, Long Dương quân và bốn hầu đều phái ra những cao thủ giỏi nhất, trà trộn vào trong bọn người của Triệu Bá để dạy dỗ Lý Viên, xem ra tên tiểu tử này khó mà thoát khỏi cái nhục trước mặt mọi người."

Hạng Thiệu Long nhớ lại lời của Kỷ Yên Nhiên đêm qua, thầm nghĩ kết quả sẽ khó như ước nguyện của Hàn Sấm.

Ô Quả vào báo Triệu Nhã đến tìm gã.

Hạng Thiệu Long cảm thấy lúng túng lắm, bộ mặt Hàn Sấm trở nên không tự nhiên, nói, „Hắn Triệu Nhã cũng có ý với Đồng huynh. ô! Xem ra bốn hầu phải đi trước một bước."

Hạng Thiệu Long đương nhiên mong y lập tức xéo ngay, nhưng biết làm như thế Hàn Sấm sẽ phật lòng, cười nói, „Hầu gia, xin ngồi lại, để cho phu nhân bất ngờ."

Rồi sai Ô Quả mời Triệu Nhã vào.

Hàn Sấm nào có ý rời khỏi, bề ngoài thì giả vờ áy náy. Có thể thấy y say mê Triệu Nhã đến mức nào.

Triệu Nhã được Ô Quả dẫn vào, miệng thì đang tươi cười hớn hở, khiến Hạng Thiệu Long lấy làm lạ, chả lẽ vì đêm qua bị mình lạnh lòng mà ngược lại càng say mê mình hơn hay sao?

Hai người đứng dậy đón chào.

Triệu Nhã thấy Hàn Sấm thì hơi ngạc nhiên, vẻ không vui thoáng hiện lên rồi biến mất, miệng vẫn cười, nói, „Té ra hầu gia cũng đến đây."

Hàn Sấm cười nói, „Sớm biết phu nhân cũng đến đây, thì đã đi cùng, để thời gian được gần gũi nhau nhiều hơn."

Hạng Thiệu Long vừa nghe đã biết hai người đêm qua lại quần lấy nhau, giận đến nỗi muốn cho Triệu Nhã hai bạt tai, chỉ hận là chỉ có thể nghĩ trong lòng chứ không thể nào làm được gì.

Triệu Nhã không ngờ Hàn Sấm lại tiết lộ mối tư tình này trước mặt Đồng mã si, lúng túng e thẹn, trong lòng giận lắm. Đêm qua ả chấp nhận để Hàn Sấm ở lại thực ra cũng có ý báo thù Đồng Khuông. Sáng nay thức dậy đã rất hối hận, giờ đây lại bị Hàn Sấm tiết lộ trước mặt Hạng Thiệu Long, quả thật khó chịu vô cùng, cúi đầu nghĩ ngợi.

Hạng Thiệu Long miễn cưỡng nở nụ cười nói, „Đã là như thế, bỉ nhân để phu nhân và hầu gia mượn hành quán này để gần gũi thêm nữa."

Hàn Sấm thấy gã tỏ ý như thế, nên cảm kích lắm, cười nói, „Đồng huynh đừng làm thế, phu nhân lần này có ý đến thăm, bốn hầu chỉ là bồi khách mà thôi!"

Triệu Nhã lấy lại bình tĩnh, nhìn trộm Hạng Thiệu Long rồi nói, „Ta chẳng có gì đặc biệt cả, chẳng qua là đi ngang đây, sợ Đồng tiên sinh không biết

đường đến Triệu thị hành quán nên mới đến đưa tiên sinh đi mà thôi."

Rồi quắc mắt nhìn Hàn Sấm, giọng nói trở nên lạnh lùng, „Hầu gia nếu có chuyện gì khác thì cứ tự nhiên! Triệu Nhã còn có một số vấn đề về chuyện nuôi ngựa muốn thỉnh giáo Đồng tiên sinh."

Hàn Sấm không ngờ đêm qua ân ái như phu thê, trong chớp mắt người đàn bà này đã trở mặt vô tình, không để chỗ lùi Trong lòng giận lắm, mới trả đũa lại, „Té ra phu nhân ban ngày lại biến thành kẻ khác, đã là như thế bốn bầu chỉ còn cách đến tìm phu nhân vào ban đêm mà thôi."

Rồi không màng đến lời chèo kéo của Hạng Thiếu Long, phất tay áo mà ra đi.

Chỉ còn lại hai người, không khí chùng xuống.

Triệu Nhã giận đến nổi mặt trắng bệch, ngồi xuống nhấp một ngụm trà nóng nhưng vẫn chưa nói ra lời.

Hạng Thiếu Long thì cố ý không lên tiếng thành thoi nhấp trà.

Lát sau Triệu Nhã nén không được nói, „Đồng tiên sinh phải chăng giận Triệu Nhã vì không biết tự kiểm?"

Hạng Thiếu Long chậm rãi nhấp một ngụm trà nữa, tia mắt trở nên sắc bén, ngưng thần nhìn ả, từ tốn nói, „Phu nhân đã quá đa nghi, đêm qua phu nhân thích tiếp ai là chuyện riêng của phu nhân, bĩ nhân nào có tư cách hỏi han, càng chẳng có tư cách trách cứ phu nhân."

Triệu Nhã nói với vẻ rầu rĩ, „Đều là do ngài không tốt, đêm qua người ta quả thật muốn ở bên ngài, nhưng bị ngài đối đãi vô tình, trong lòng người ta đau khổ lắm nên..."

Hạng Thiếu Long nổi giận, chặn lại, „Lời phu nhân thật lạ, sớm tối quần quít cùng Lý Viên, đó gọi là một lòng bên nhau hay sao? Đồng mỡ tuy không phải là kẻ thanh cao nhưng cũng sẽ không làm thế."

Mấy câu đó đối với Triệu Nhã quả là một sự nhục nhã, nhưng ả không hề nổi giận, đôi mắt hơi đỏ, nói, „Triệu Nhã đã biết sai rồi, nếu Đồng tiên sinh không chê người ta, Triệu Nhã sau này sẽ giữ phụ đạo, tiên sinh có hiểu cho tâm ý Triệu Nhã hay không?"

Hạng Thiếu Long không ngờ ả hạ mình đầu hàng, trong lòng thoáng qua niềm khoái trá, cười nhạt nói, „Phu nhân đã nặng lời, bĩ nhân làm gì có tư cách chê phu nhân, dù có tư cách này thì làm sao tin lời ấy là thật?"

Rồi đột nhiên đứng dậy nói tiếp, „Phu nhân biết rõ Lý Viên mượn phu nhân để đả kích Đồng mỡ mà vẫn cứ nhào vào lòng y, ai có thể đảm bảo được chuyện này không xảy ra nữa? Đồng mỡ nếu ưa thích một người thì tuyệt nhiên không sớm Lý tối Hàn, hai lòng ba ý, mời phu nhân hãy quay về! Đồng Khuông có nhiều chuyện cần phải làm."

Triệu Nhã bị gã mĩa mai đến thế, câu nào cũng móc trúng tim đen, không thể nhịn nổi nữa, nổi giận nói, „Đồng Khuông, ngài giỏi lắm! Nhục mạ Triệu Nhã đủ rồi chứ? Thiên hạ này chỉ có mình ngài là nam nhân hay sao? Ta phải xem thử ngài có kết cuộc như thế nào." Nói rồi quay ngoắt đi mà không thềm ngó lại.

Hạng Thiếu Long thống khoái lắm, song cũng tự trách mình đã để cho tình cảm níu kéo, trong tình huống này, mắc tội với một người đàn bà phóng đảng rất có sức ảnh hưởng đến Hàm Đan quả thật có hại mà không có lợi, nhưng đến lúc này thì không cần nghĩ ngợi nhiều gì nữa.

Tìm Đăng Dực nói vài câu rồi mới đến Triệu thị hành quán.

Triệu thị hành quán nằm ở phía đông thành Hàm Đan, chiếm một khoảng đất rất rộng, ngoài khu nhà chính, còn có luyện võ trường, kỵ xạ trường

dùng cho võ sĩ huấn luyện, sau đó dựa vào tài năng mà hành quán sẽ tiến cử cho quân đội nước Triệu, cho nên Triệu Bá chính là tổng huấn luyện viên của nước Triệu, có địa vị và thực quyền rất cao.

Buổi luận kiếm hôm nay được cử hành ở đại giáo trường trước căn nhà chính.

Khi Hạng Thiếu Long đến nơi, võ sĩ của hành quán có ba cặp dùng kiếm gỗ bọc lại mũi nhọn biểu diễn, một bên là hai trăm võ sĩ đang ngồi còn một bên là khán đài lớn, phía trên có sắp xếp chỗ ngồi.

Hạng Thiếu Long đến hơi muộn, Long Dương quân, Triệu Mục, Nhạc Thừa, Quách Khai, Quách Tùng, Quách Tú Nhi đều đã đến sớm nhưng vẫn chưa thấy Triệu Nhã, Lý Viên và Kỷ Yên Nhiên cũng chưa xuất hiện.

Ngoài ra còn có mấy tướng lĩnh và hơn mười võ sĩ gia tướng đang ngồi nói chuyện chẳng ai để ý đến cuộc biểu diễn ở ngoài sân.

Triệu Bá đang nói chuyện với Quách Tùng và Triệu Mục, nhìn thấy Hạng Thiếu Long thì vui vẻ chào, „Nơi nào có Đồng tiên sinh chắc chắn sẽ không lạnh lẽo. Nào, để ta dẫn kiến cho tiên sinh bốn vị giáo tịch của bốn quán."

Rồi dắt Hạng Thiếu Long đến bốn tên võ sĩ đang ngồi cạnh Triệu Chi.

Triệu Chi thấy Hạng Thiếu Long thì làm ngơ, cố ý bước sang nói chuyện với Quách Tú Nhi, thấy vẻ giận dữ của nàng như vậy, Hạng Thiếu Long cũng có phần áy náy.

Bốn giáo tịch nhìn thấy Hạng Thiếu Long đều lộ vẻ chú ý, dò xét gã.

"Đây là Đồng tiên sinh, người mà ta thường nhắc với các vị, „ Triệu Bá cười với bốn người ấy rồi nói.

Bốn người đều vội vàng thi lễ.

Hạng Thiếu Long nói mấy câu khách khí xong thì Triệu Bá giới thiệu một người cao lớn nhất trong bọn, chỉ thấp hơn Hạng Thiếu Long một ít nói, „Đới Phụng là tay cao thủ trong hành quán của chúng tôi, là một người có kiếm thuật nổi tiếng ở nước Triệu, lần này do y sẽ thử với tên tiểu tử không biết ngượng mồm kia, xem y lợi hại đến mức nào."

Đới phụng ấy người cao lớn, lưng hồ eo gấu, tuổi chừng ba mươi, vẻ mặt rất thâm trầm, còn ba người kia đều hơi căng thẳng, không lạnh lùng bằng y.

Hạng Thiếu Long thấy y đeo kiếm ở eo, tay trái còn to hơn cả tay phải, rõ ràng là quen dùng tay trái. Đối với người cầm kiếm bằng tay phải, kiếm tay trái khó đề phòng nhất, nhưng ngược lại người cầm kiếm tay trái thì quen đấu với người cầm kiếm tay phải. Chỉ với điểm ấy thôi, cầm kiếm tay trái sẽ chiếm phần lợi hơn.

Ba người còn lại là Hoàng Nham, Thành Hưởng và Lục Chí Vinh, rất khách sáo với Hạng Thiếu Long.

Thành Hưởng hạ giọng nói, „Nghe nói Đông tiên sinh bị Lý Viên đột kích bị thương, Đới Phụng sẽ giúp tiên sinh hả giận."

Hạng Thiếu Long nghĩ người này tưởng rằng mình kiếm thuật bình thường, nhưng đó cũng là chuyện tốt, nên vội vàng đáp tạ.

Lúc này Lý Viên đã đến, đi cùng gã là Triệu Nhã, phía sau là hơn mười gia tướng của y, gã đại hán đã từng tấn công Hạng Thiếu Long cũng có mặt trong số ấy.

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, Lý Viên không hề né tránh, rõ ràng chẳng coi gã vào đâu.

Triệu Nhã tỏ ra thân mật với Lý Viên khiến cho Hàn Sấm biến sắc.

Triệu Bá dẫn bọn Đới Phụng ra nghênh đón.

Lý Viên người mặc võ phục, bên ngoài có khôi giáp, quả thật uy phong lẫm lẫm, bọn Triệu Chi nhìn mà ngây ngất.

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy hổng hét nhưng không biết làm sao.

Triệu Mục đến bên gã, hạ giọng nói, „Để xem tên tiểu tử này uy phong được mấy lúc?"

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Đối phó y có những ai?"

Triệu Mục nói với vẻ đắc ý, „Bốn hầu phái ra kiếm thủ tên gọi Lạc Tường, chỉ có một mình y thì có thể thu thập được Lý Viên. Huống hồ chi đã có đệ nhất cao thủ Tiêu Uổng của Long Dương quân và kiếm thủ trứ danh của nước Hàn đi theo Hàn Sấm là Phục Kiện, nhất định Lý Viên sẽ thất bại."

Hạng Thiệu Long vẫn không lạc quan như y, nếu tên tiểu tử này hoặc thủ hạ của y toàn thắng, lúc đó ai cũng đều mất mặt cả, ngay cả gã cũng hơi khó mà ngẩng đầu trước mặt Kỳ Yên Nhiên. Nghĩ tới đây, bất đồ cảm thấy hối hận vì quên gọi Đằng Dực đi theo.

Lý Viên mỉm cười, giới thiệu với Triệu Bá từng người một, dáng vẻ trông rất từ tốn.

Trong số gia tướng của y, ai cũng để ý đến Hạng Thiệu Long, làm ra vẻ khiêu khích.

Hạng Thiệu Long thầm sợ, biết rằng mục đích chính của Lý Viên hôm nay là mình, dù cho có dùng một kiếm, giả sử có ý hết sức, cũng có thể khiến cho đối thủ tàn phế bất cứ lúc nào, Lý Viên không cần nói cũng có ý ấy với mình.

"Trong số bọn người ấy phải chăng có kẻ mai phục tiên sinh?" Triệu Mục phát hiện ra điểm ấy, gằn giọng nói.

Hạng Thiếu Long hừ một tiếng mà không nói gì.

Triệu Mục giận dữ nói, „Bổn hầu chưa từng thấy kẻ nào kiêu căng hơn y."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Không nhin chuyện nhỏ sẽ làm hỏng chuyện lớn, chúng ta không cần tranh đấu với y, chuyện chính quan trọng hơn."

Triệu Mục vui vẻ nhìn gã, gật đầu đồng ý.

Hai người nhìn thấy Triệu Nhã đang cười cười nói nói bên cạnh Lý Viên đều nổi giận, Triệu Mục hạ giọng mắng, „Tiện phụ."

Lý Viên vẫn cứ để ý đến Hạng Thiếu Long, còn cố ý bỡn cợt với Triệu Nhã để thị uy với gã.

Triệu Mục gọi Hạng Thiếu Long về khán đài ngồi xuống, Lý Viên tách ra khỏi đám đông, đi về phía họ hành lễ xong rồi nheo mắt với Hạng Thiếu Long, „Đồng huynh kiếm thuật xuất chúng, có hứng thú tỷ thí với tại hạ chăng?"

Y cố ý nói lớn tiếng để cho tất cả mọi người đều nghe thấy lời khiêu chiến có tính chất nhục mạ của y.

Mọi người im lặng, xem phản ứng của Hạng Thiếu Long.

Triệu Nhã lúc này đã cùng bọn gia tướng đến sau lưng Lý Viên, nhìn gã bằng ánh mắt tỉnh như không.

Hạng Thiếu Long không chịu nổi ánh mắt cố ý khinh miệt của Triệu Nhã, nhưng vẫn nén cơn giận xuống, nhìn tên đại hán phía sau Lý Viên, kẻ đã

từng phục kích gã, mỉm cười nói, „Xin hỏi cao danh quý tính của vị nhân huynh này?"

Thấy Lý Viên gật đầu thì kẻ ấy nói lớn, „Tiểu nhân là Lâu Vô Tâm, Đồng tiên sinh có gì dạy bảo?"

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, „Cao thủ ngồi đây ở đây, nào đến lượt một kẻ chỉ biết nuôi ngựa như tại hạ, cho nên bày trò không bằng giấu cái dở của mình đi thì hơn."

Lý Viên lần đầu nghe được câu“bày trò không bằng giấu cái dở", suy nghĩ một chốc rồi hiểu ra, đều lộ ra vẻ khinh miệt.

Triệu Nhã nói chen vào, „Đồng tiên sinh tự biết mình như vậy, thật hiếm có."

Hạng Thiếu Long quắc mắt, lạnh lùng nhìn Triệu Nhã, mỹ nữ ấy hoảng sợ không nói nữa. Ả không phải là kẻ nhất gan, chỉ là ánh mắt của Đồng Khuông này trong chốc lát bỗng giống y như Hạng Thiếu Long, khiến ả có cảm giác dị thường Lâu Vô Tâm thấy thế quát lớn, „Ai dám vô lễ với phu nhân?"

Triệu Mục biến sắc, định lên tiếng thì Lý Viên đã quát, „Vô Tâm lui xuống, ở đây đâu đến lượt ngươi lên tiếng!"

Lâu Vô Tâm lui xuống, im lặng không lên tiếng, nhưng mắt vẫn gườm gườm nhìn Hạng Thiếu Long, có vẻ như hôm trước giết không được gã thì không phục.

Lý Viên nở một nụ cười giả tạo nói, „Tên gia tướng ấy của ta ăn ngay nói thẳng, mong Đồng tiên sinh đừng để bụng."

Mọi người vừa nghe y rõ ràng trách cứ thuộc hạ, thực ra là ám chỉ thuộc hạ đã làm đúng, nhất thời không khí trở nên căng thẳng vô cùng.

Triệu Bá lúc ấy mới đến bên hai người, nói, „Các vị, hay là trước tiên hãy lên khán đài rồi uống ngụm trà, thế nào?"

Lý Viên quay sang Triệu Nhã, dịu dàng nói, „Phu nhân hãy lên khán đài trước, tại hạ vẫn còn chưa chào hỏi Quách tiên sinh!"

Triệu Nhã dịu dàng gật đầu, cùng mấy tên gia tướng của Lý Viên lên đài.

Triệu Mục nháy mắt với Triệu Bá rồi mới kéo Hạng Thiếu Long lên đài.

Hàn Sấm gọi hai người đến ngồi bên cạnh, lạnh lùng nói, „Tên tiểu tử ấy càng lúc càng phóng túng, quả thật muốn xem đáng về thảm bại của y."

Hạng Thiếu Long vốn đã bình tĩnh, nhưng không biết Triệu Chi vô tình hay hữu ý mà lại cười nói vui vẻ với Lý Viên, lại thêm một nỗi lo lắng trong lòng.

Ngoài Kỳ Yên Nhiên, tất cả những người được mời đều đến.

Tiếng vó ngựa vang lên.

ở ngoài cổng, Kỳ Yên Nhiên, tuyệt đại giai nhân tài nghệ song toàn nổi danh thiên hạ, người mặc võ phục màu trắng, thúc ngựa tiến vào.

Lý Viên vội rời Quách Tú Nhi và Triệu Chi chạy ra đón.

Kỳ Yên Nhiên không đợi Lý Viên kéo ngựa lại cho nàng, thì đã nhảy xuống ngựa với tư thế nhẹ nhàng đẹp đẽ, đi ngang qua Lý Viên về phía khán đài.

Lý Viên đuổi theo, ra chiều ân cần, nàng chỉ trả lời cho có lệ khi bước lên đài, mỉm cười chào mọi người rồi đi thẳng về phía Hạng Thiếu Long, cười nói, „Té ra Đồng tiên sinh đã đến sớm, khiến Yên Nhiên đành đi một mình!"

Lời ấy vừa nói ra, Lý Viên lập tức sa sầm mặt, quắc mắt.

Hàn Sấm vui lắm, vội vàng đứng dậy nhường chỗ, Kỳ Yên Nhiên không hề từ chối mà vui vẻ ngồi xuống cạnh Hạng Thiếu Long, lúc này Triệu Nhã ở phía bên kia cũng trở nên không tự nhiên.

Hạng Thiếu Long có cảm giác như đã hạ được cơn giận trong lòng.

Lúc này khách khứa đã kéo lên khán đài, gần một trăm chỗ trống đều kín cả, Triệu Chi và Quách Tú Nhi đều đi sang phía Lý Viên.

Lý Viên hậm hực quay về chỗ Triệu Nhã.

Triệu Bá vỗ tay hai lần, mọi người đều ngưng lại chú ý đến y, Triệu Bá cười nói, „Các vị trước tiên hãy xem bọn đồ đệ biểu diễn, mong được chỉ điểm nhiều."

Rồi hạ lệnh, bọn võ sĩ vốn đã đợi lâu, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, xông ra giữa sân, bày ra trận thế, biểu diễn những động tác đâm, chém địch trong tiếng trống cổ vũ, lập tức tiếng vỗ tay vang dội.

Song mọi người đều biết cuộc chơi thật sự vẫn còn nằm ở phía sau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tranh Hùng Chốn Hành Quán

T

iếp theo là biểu diễn xạ ky, rất tuyệt vời đẹp mắt, xem ra Triệu Bá đã tốn rất nhiều công để huấn luyện bọn chúng.

Nếu nước Triệu không có một tên hôn quân như Hiếu Thành vương, có lẽ đã khác nhiều.

Kỷ Yên Nhiên ghé bên tai gã thì thầm, „Người ta không thèm để ý đến mọi thứ nữa, từ hôm nay trở đi sẽ theo chàng.”

Hạng Thiếu Long giật mình, nói, „Có nhanh quá không? Nàng thấy Long Dương quân đang nhìn chúng ta kìa.”

Kỷ Yên Nhiên cười cười nói, „Y không phải hoài nghi chúng ta mà là đang ghen với Yên Nhiên, ai cũng biết kẻ nửa nam nửa nữ ấy yêu thích dáng vẻ của Đồng tiên sinh, chàng cứ nói với y vài câu thô thiển, y càng vui hơn nữa.”

Hạng Thiếu Long gượng cười lắc đầu, „Hãy để Đồng mỗ theo đuổi nàng hai ba ngày nữa, nếu đường đường là một mỹ nhân mà trong chốn lát đã bị nam nhân thu thập, quả thật làm tổn thương đến thanh vọng của Kỷ tài nữ lắm.”

Kỷ Yên Nhiên giận dữ nói, „Chàng thích làm thế nào thì cứ thế ấy! Nhưng mỗi đêm thiếp đều muốn chàng bên cạnh người ta mà thôi!”

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Đồng mỗ muốn mà chẳng được nữa!”

Tiếng trống bỗng vang lên không ngừng, bọn võ sĩ của hành quán lần lượt kéo về khu đất trống đối diện với khán đài, chỉ có Triệu Bá đứng ở giữa sân.

Tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, hướng về vị quán chủ ấy. Tiếng trống dừng hẳn.

Triệu Bá cao giọng nói, „Tệ quán hôm nay mời được một vị kiếm thuật đại sư vang danh thiên hạ, Lý Viên tiên sinh, đến đây chỉ điểm cho các đồ đệ, quả thật không gì vinh dự bằng. Mong Lý tiên sinh tận tình chỉ giáo."

Quách Tùng ha ha cười, chen vào, „Đây là một cuộc tỷ thí, mong các vị nên dừng lại đúng lúc, lão phu không muốn thấy cảnh máu chảy đầu rơi."

Y và Triệu Bá rất thân nhau, dĩ nhiên thấy Triệu Bá đang nổi giận vì sự ngông cuồng của Lý Viên cho nên mới dựa vào thân phận mình để khuyên lơn hai bên.

Lý Viên cười nói, „Quách tiên sinh hãy yên tâm, tại hạ đến đây chỉ là để vui chơi. Huống chi có bốn vị mỹ nhân đang ngồi ở đây, xin Quách tiên sinh cứ yên tâm."

Y nói như thế, người trong hành quán đều lộ vẻ bức tức. Thời này người ta rất trọng võ, ai nấy đều coi tỷ võ luận kiếm là chuyện lớn, y lại nói đó là trò chơi, rõ ràng chẳng để đối thủ vào mắt.

Triệu Mục chồm qua hỏi Kỷ Yên Nhiên, „Kỷ tiểu thư có cho rằng lời Lý tiên sinh có quá đáng hay không?"

Hàn Sấm ngồi bên cạnh hừ một tiếng nói, „Lý Viên quá ngông cuồng."

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Nhưng bản lĩnh của y thật phi phàm, ấy chẳng phải là lời nói ngông cuồng đâu."

Hai người không ngờ nàng tỏ ý tốt với Đồng Khuông mà vẫn nói tốt cho Lý Viên, nhất thời cứng họng.

Hạng Thiếu Long thì nghĩ rằng Kỷ Yên Nhiên suy nghĩ rất độc lập, không vì bất cứ kẻ nào mà thay đổi quan điểm, cho nên trừ phi mình đánh thắng Lý Viên, nếu không, trong lòng nàng thì gã thủy chung vẫn không bằng Lý Viên về mặt này.

Chỉ có như thế mới khiến cho mỹ nữ có yêu cầu nghiêm khắc với mình này sẽ lấy làm hối tiếc.

Khi đang suy nghĩ, thì giáo tịch thứ nhất của hành quán bước ra, cung tay thi lễ với Lý Viên rồi nói, „Tiểu nhân Đới Phụng, mong Lý tiên sinh chỉ giáo."

Lý Viên nhìn Đới Phụng rồi lạnh nhạt nói, „Đông Lữ Tử, hãy ra đây bồi tiếp Phụng huynh đi!"

Mọi người đều ồ lên, không ngờ Lý Viên chỉ phái thủ hạ ra ứng chiến, tỏ ra đối phương không có tư cách khiêu chiến với y.

Trong hành quán từ Triệu Bá trở xuống, ai nấy đều lộ vẻ tức giận.

Triệu Mục ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Hồng rồi! Đới Phụng nếu thua, Triệu Bá có lẽ không nhịn nổi mà tự mình khiêu chiến với Lý Viên."

Kỷ Yên Nhiên ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Đông Lữ Tử và Lâu Vô Tâm đều là những kiếm thủ trứ danh dưới trướng Lý Viên, có danh tiếng rất lớn tại nước Sở."

Nhạc Thừa ở phía sau chen lên nói, „Tại hạ đã từng nghe về tên Đông Lữ Tử ấy, nghe nói xuất thân từ Mặc giả hành hội, từng châu du các nước, tìm thầy kiếm bạn, không ngờ lại trở thành người của Lý Viên."

Lúc ấy một hán tử người cao gầy, mặt mũi không râu, khoảng hai mươi tuổi bước xuống đài, đến phía trước Đới Phụng, nói với vẻ ôn hòa, „Mong Đới

huynh chỉ điểm cho."

Đối Phụng thi lễ xong thì có tên đồ đệ mang kiếm tới, lại mặc giáp cho hai người, bọc lại những chỗ hiểm trên người để tránh đao kiếm vô tình gây nên thương tích.

Nhưng điều đó chỉ có tác dụng khi đối thủ nương tay mà thôi. Đối với một cao thủ dùng kiếm mà nói, dù là dùng mộc kiếm cũng có thể gây sát thương, áo giáp cũng không thể đỡ.

Hai thanh kiếm đập vào nhau trong không trung để xem lực của đối phương rồi lui ra, thủ kiếm trước môn hộ.

Tiếng trống vang lên rồi lại ngừng.

Mọi người đều yên lặng, ngưng thần nhìn cuộc đấu.

Đối Phụng thủ thế, đi từng bước về phía đối phương, múa tít thanh mộc kiếm, trông rất có uy thế.

Còn Đông Lữ Tử ấy thì ôm kiếm đứng yên, bất động như núi, chỉ lạnh lùng nhìn Đối Phụng.

Đối Phụng lùi hai bước rồi đột nhiên quát lớn một tiếng, xông về phía trước như điện chớp, thanh kiếm quét lên nửa vòng rồi tạt ngang, phát ra một tiếng kêu vút, trông rất có uy thế.

Bọn Hàn Sấm đều reo hò trợ oai cho y, người trong võ sĩ hành quán càng reo lớn hơn, còn người bên Lý Viên thì vẫn lạnh lùng mỉm cười, trông đáng vẻ là nắm chắc phần thắng trong tay.

Lúc này Triệu Chi đang ngồi bên cạnh Lý Viên, trong lòng dâng lên niềm hối hận, nàng tỏ ra thân mật với Lý Viên, cố nhiên là có phần bị thu hút vì phong thái của Lý Viên, nhưng chủ yếu là vì chọc giận Hạng Thiếu Long.

Nhưng rốt cuộc nàng là người của hành quán, dĩ nhiên không mong bên mình thất bại, giờ đây ngồi bên cạnh Lý Viên thì ngại ngùng không reo hò trợ oai, vì thế rất mâu thuẫn.

Lý Viên hiểu rõ tâm sự của nàng, nhân lúc mọi người đều chú ý đến cuộc đấu, đưa tay qua đặt lên đùi nàng, ghé sát tai nàng dịu dàng nói, „Nể mặt của tiểu thư, Lý Viên tuyệt sẽ không phượng hại người của quý quán đâu!"

Triệu Chi giật mình, trong lòng cảm thấy mơ hồ, cứ để tự nhiên cho y.

Triệu Nhã phát giác hai người, ghé sát lại, giận dỗi nói, „Lý tiên sinh thật đa tâm!"

"Phu nhân chẳng phải thích Lý Viên phong lưu như thế sao?" Lý Viên cả mừng, cười nói.

Triệu Nhã liếc gã rồi ngồi thẳng dậy, trong lòng nhớ đến khí khái uy vũ anh hùng cái thế của Đồng Khuông, bất đồ thở dài. Thăm nghĩ tại sao nhìn thấy Lý Viên và mỹ nữ khác thì không hề để trong lòng mà thấy Kỷ Yên Nhiên ngồi bên cạnh Đồng Khuông thì trong lòng cảm thấy không thoải mái?

"Xoẹt một tiếng, Đông Lữ Tử quét ngang thanh kiếm, đồng thời nhảy ngang qua, tránh kiếm thứ hai của Đới Phụng.

Bọn Triệu Mục, Hàn Sấm và Nhạc Thừa đều là những đại hành gia trong nghề dùng kiếm, vừa nhìn thấy đã biết Đông Lữ Tử sức chẳng kém Đới Phụng mà về mặt chiến lược rất cao minh, cố ý không dùng cứng đấu cứng để làm nhục nhuệ khí của Phụng Thừa.

Quả nhiên Đông Lữ Tử vẫn cứ thủ thế, khi đối phương tấn công liên tục đến không ngừng di chuyển né tránh, bề ngoài xem ra Đới Phụng chiếm thượng phong, nhưng thực ra Đông Lữ Tử chẳng nguy hiểm gì, chỉ đợi thời cơ tốt phản công mà thôi.

Tiếng reo hò vang dội để lên dây cót cho Đới Phụng.

Triệu Chi đột nhiên tỉnh hẳn, rút bàn tay lại, nào ngờ Lý Viên nắm chặt không buông, lưng bàn tay vẫn còn để trên đùi nàng, miệng ghé sát tai nàng nói, „Chi tiểu thư chán ghét Lý Viên rồi sao?"

Triệu Chi sinh ra cảm giác có lỗi với Đồng Khuông và Hạng Thiếu Long, cúi mặt nói, „Để người khác thấy thì sao?"

"Đại trượng phu lập thân ở trên đời, sợ gì lời nói của kẻ khác, chỉ cần tiểu thư không chê Lý Viên, Lý mỗ có thể gánh chịu được tất cả, „ Lý Viên kiêu ngạo nói.

Người ấy lời nói sắc bén, lại biết cách làm vừa lòng nữ nhân, cả Kỷ Yên Nhiên cũng suýt tí nữa say mê y, Triệu Chi rất ngây ngô về chuyện nam nữ, lại giận sự vô tình của Đồng Khuông, nên nhất thời trong lòng bấn loạn mặc cho y khinh bạc.

Lý Viên cũng biết ở chốn đông người này không nên quá đáng, thầm nghĩ lát nữa sẽ đưa nàng về hành quán để vui vầy một phen. Cho nên lúc ấy dừng lại.

Quách Tú Nhi bên cạnh Triệu chi vẫn để ý đến Lý Viên, thấy y chột nhả cùng Triệu Chi thì biến sắc, trong lòng không vui Khoảng cách giữa nam nữ thời Chiến Quốc không nghiêm cấm như từ khi Nho gia thịnh hành vào đời Hán, nhưng nam nữ âu yếm trước đám đông rất cuộc vẫn không hợp với lễ, ấn tượng tốt của Quách Tú Nhi đối với Lý Viên càng giảm hơn.

Lúc này Hạng Thiếu Long ngó sang Lý Viên, cũng chính lúc ấy Lý Viên đang nhìn gã, tuy cách hơn mười người, nhưng Hạng Thiếu Long cũng có thể nhìn thấy Lý Viên đã nắm bàn tay của Triệu Chi, hai mắt quắc lên, bỗng nhiên nổi giận.

Lý Viên thấy thế thì đặc ý lăm, mỉm cười gật đầu.

Triệu Chi nhìn theo ánh mắt của Lý Viên, tiếp xúc với ánh mắt của Hạng Thiếu Long, đột nhiên liên tưởng đến Hạng Thiếu Long, giật thót mình, rút mạnh tay, thoát ra khỏi bàn tay của Lý Viên.

Lý Viên đương nhiên không biết tình cảm của nàng đối với Hạng Thiếu Long, vẫn tưởng rằng nàng chỉ là e lệ, vỗ bàn tay lên đùi nàng rồi ngồi thẳng không thèm để ý đến Hạng Thiếu Long nữa, tiếp tục theo dõi cuộc đấu.

Hạng Thiếu Long giận đến xanh mặt, chú ý đến cuộc chiến, trong lòng giận dữ, lần đầu tiên nảy ra ý khiêu chiến với Lý Viên.

Kỷ Yên Nhiên đã thấy tất cả, thì thầm bên tai, „Đừng để hư chuyện, nếu chàng bị Lý Viên đánh bại thì sẽ vì chuyện nhỏ mà hư chuyện lớn."

Câu nói ấy như đổ dầu vào lửa, Hạng Thiếu Long miễn cưỡng nuốt giận, trầm ngâm một hồi rồi quay sang Triệu Mục nói, „Có thể sai người cho gọi gia tướng của bí nhân đến đây không?"

Triệu Mục vừa nghe đã hiểu, hỏi gia tướng ấy là ai rồi mới sai người đi.

Lúc này Đới Phụng đã đánh ra hơn bốn mươi kiếm mà vẫn không làm gì được Đông Lữ Tử, tiếng hô trợ oai cũng đã giảm xuống.

Đông Lữ Tử đã biết thời cơ đã đến, ngửa mặt cười lớn, từ thủ chuyển thành công, đâm thẳng cây mộc kiếm vào vòng kiếm của đối phương, sử ra một loại kiếm pháp tinh diệu, thấy chiêu là phá chiêu, vòng kiếm ấy thu nhỏ lại, khiến cho Đới Phụng không thể nào thi triển được nữa.

Bọn Triệu Mục thấy thế thở dài, ngay cả Triệu Bá, người có lòng tin với Đới Phụng cũng không khỏi nhú mày.

Triệu Chi ngồi bên cạnh Lý Viên thấy bên mình lâm nguy thì hoàn toàn tỉnh hẳn, thầm trách mình không biết phân biệt địch ta, lại để cho Lý Viên chiếm phần tiện nghi, thật là hổ thẹn với sư môn. Nhưng nếu lúc ấy bỏ sang nơi khác thì thật lộ liễu, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Trên sân hai người đấu thêm mấy chiêu nữa, uy phong lúc đầu của Đới Phụng đã mất, từng bước thoái lùi.

Đông Lữ Tử quát lớn một tiếng, kiếm ánh chớp lên, nhắm đúng vào sơ hở của đối phương, đâm thẳng vào màn kiếm của đối phương, nhắm thẳng vào ngực Đới Phụng.

Đới Phụng thất kinh, thu kiếm về không kịp nữa, ngã người ra sau, miễn cưỡng tránh được chiêu kiếm lợi hại ấy.

Nào ngờ Đông Lữ Tử đắc thế chẳng tha, tung ra một cước trúng ngay vào bụng dưới của đối phương, nếu không có áo giáp thì cước ấy khiến cho Đới Phụng chẳng thể làm nam nhân nữa, nhưng cũng đủ khiến y đau đớn kêu thảm một tiếng, trường kiếm rời tay, loạng choạng ngã xuống đất, hai tay ôm lấy chỗ hiểm.

Mọi người đều không ngờ Đông Lữ Tử xem ra nho nhã mà khi chiếm thượng phong thì hạ thủ lại ác độc đến thế, đều chưng hửng, nhất thời toàn trường im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi, chỉ có tiếng thở dốc của Đới Phụng.

Triệu Bá biến sắc đứng dậy, quát bọn tả hữu, „Còn chưa đỡ giáo tịch vào xem thương thế?"

Phía dưới có người vội vàng chạy ra đỡ Đới Phụng.

Đông Lữ Tử không hề hổ thẹn, dương dương đắc ý thi lễ với hai bên rồi quay về chỗ ngồi.

Triệu Chi trước nay vẫn thân thiết với Đới Phụng, lúc này không thềm ngồi với Lý Viên nữa, trừng mắt nhìn gã rồi chạy sang chỗ Đới Phụng.

Lý Viên không hề để ý đến Triệu Chi, thản nhiên cười, „Tỷ võ giao đấu, khó tránh tổn thương nhau, nếu quán chủ e có điều ngoài ý muốn xảy ra, vậy hãy dừng ở đây, đêm nay tại hạ bày tiệc để bồi thường, quán chủ thấy thế nào?"

Lúc này Kỷ Yên Nhiên cũng thấy khó chịu, hạ giọng nói, „Lý Viên quá ngông cuồng!"

Triệu Bá quắc mắt lên, rõ ràng đã nổi giận, Hạng Thiếu Long sợ y nguy hiểm nên thúc Hàn Sấm một cái.

Hàn Sấm hiểu ý, phát tay cho thủ hạ của mình.

Tay kiếm thủ Phục Kiện Dần nhảy xuống đài, cao giọng khiêu chiến, „Phục Kiện Dần xin mời Lý tiên sinh chỉ điểm!"

Toàn trường im lặng, xem thử Lý Viên có tự mình ra tay hay không. Phục Kiện Dần người không cao nhưng rất rắn chắc, mặt đầy vết kiếm ngang dọc, đáng vẻ hơi đáng sợ, nhưng cũng là bằng chứng cho thấy đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Lý Viên làm ra vẻ không thèm để người trong thiên hạ vào con mắt, người dựa ngửa vào chiếc ghế, chậm rãi nói, „Vô Tâm! Đ ấ n l ượ t người rồi đấy!"

Mọi người đã sớm đoán được y không ra tay nên không lấy làm lạ.

Tên Lâu Vô Tâm chậm rãi bước xuống đài, thi lễ rồi đứng yên, nhận thanh mộc kiếm rồi phát tay cho người định mặc áo giáp cho y, nói, „Ra chốn sa trường, cần gì những thứ quái quỷ này?"

"Lâu huynh không cần mặc giáp, Phục mõ cũng khỏi cần!" Phục Kiện Dần thấy thế quát lớn.

Long Dương quân lúc này đến sau lưng Kỷ Yên Nhiên và Hạng Thiểu Long, rít qua kẽ răng, „Trong thiên hạ còn ai nông cuồng hơn người Sở, không biết khi đối mặt với người Tần, chúng có còn ngạo nghễ thế này nữa chẳng? Yên Nhiên muội có muốn ra không?"

Kỷ Yên Nhiên thở dài, „Yên Nhiên cũng rất không phục, nhưng tự biết không thể nào thắng được Lý Viên, đành chịu vậy."

Long Dương quân hừ một tiếng, không nói thêm nữa mà quay về chỗ ngồi. Y tự thấy kiếm thuật tương đương với Kỷ Yên Nhiên, nếu giai nhân này không bằng Lý Viên thì y khó mà thủ thắng. Đồng thời cũng hạ quyết tâm không cho Tiêu Uổng ra để tránh cái nhục bị đánh bại.

Triệu Mục thở dài nói với Quách Khai và Nhạc Thừa sau lưng rằng, „Nếu Phục Kiện Dần cũng bại, chỉ đành nhờ vào Lạc Tường của chúng ta mà thôi. Nếu không chỉ có để quán chủ ra tay, nhưng bốn hầu không muốn tình huống này xuất hiện tí nào."

Quách Khai nói, „Lý Viên là đệ nhất kiếm thủ ở nước Sở, bọn thủ hạ của y lại lợi hại như thế, đủ biết kiếm pháp của y đến mức nào."

Mọi người đều than thở.

Triệu Mục tuy là kiếm thủ thuộc hàng nhất lưu, nhưng thân phận của y lại không tiện xuống sân, bởi vì rất dễ để cho hai nước bất hòa. Lý Viên thì không có quan tước, nếu không sẽ không tùy tiện ra đấu mà không có lệnh vua.

Hai người trên sân đồng thời quát lớn một tiếng, tấn công về phía đối phương, chỉ thấy Lâu Vô Tâm vận kiếm như gió, mở rộng kiếm thế, khí thế

như núi, uy mãnh vô cùng, hầu như mỗi lần giao kiếm, Phục Kiện Dần đều lâm vào tình thế nguy hiểm.

Hạng Thiếu Long lúc này đã thấy Đằng Dực ở ngoài cổng, đưa tay đẩy Hàn Sấm nói, „Mau dừng lại cuộc tỷ võ!"

Hàn Sấm vẻ mặt khó coi, bởi vì Phục Kiện Dần lấy thân phận của người Triệu mà ra sân, nếu y lên tiếng thì có nghĩa là Phục Kiện Dần là người của y.

Người của hai bên đều im lặng ngồi xem, không reo hò như ban nãy nữa, không khí rất căng thẳng.

Khi Hàn Sấm còn do dự thì thắng thua đã rõ.

Phục Kiện Dần đang lùi về sau, khi đang chần chừ thì đã bị Lâu Vô Tâm một kiếm chém vào vai, tiếng xương gãy vang lên, kêu thảm một tiếng, té bật sang ngang, khi ngồi dậy thì đầu đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng.

"Nhận thua rồi!" Lâu Vô Tâm cười lớn nói.

Hạng Thiếu Long ra hiệu cho Đằng Dực xuống ngựa, Đằng Dực hiểu ý, từ xa đã kêu lớn, „Tiểu nhẢn Long Thiện, là gia tướng dưới trướng Đồng Khuông, vị nhân huynh này rất quen mắt, không biết có chấp nhận chỉ giáo hay không?"

Mọi người nghe lúc này không thềm để ý đến Phục Kiện Dần nữa, cũng không để ý đến Triệu Chi đã quay về chỗ ngồi của sư môn, đều nhìn chăm chăm vào gã hảo hán không mời mà đến ấy.

Lâu Vô Tâm không thềm để ý đến Đằng Dực, lạnh lùng nói, „Nếu muốn động thủ, phải dùng đến kiếm thật mới có thể thấy được bản lĩnh thật."

Đặng Dực cười lớn nói, „Có gì mà không được, nhưng Lý tiên sinh hãy gọi một kẻ khác ra thì hơn, chờ bốn nhân sức lực đã giảm, đấu với vị nhân huynh này mới công bằng."

Triệu Mục than, „Tên gia tướng của người thật là kẻ ngốc, có phần tiện nghi như thế mà không biết chiếm?"

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Chủ thế nào thì tứ thế ấy, như thế mới gọi là anh hùng thật sự."

Triệu Mục lúng túng cười, thầm trách mình đã lộ ra bộ mặt không phải anh hùng.

Lý Viên sợ Lâu Vô Tâm chưa hồi phục được sức lực, thấy Hạng Thiệu Long không có phản ứng gì thì vui mừng nói, „Quả thật là hảo hán!" rồi phất tay.

Một đại hán phía sau lưng y hiểu ý bước ra.

Hạng Thiệu Long hỏi Kỷ Yên Nhiên, „Kẻ ấy là ai?"

Khi mọi người đang chờ đợi, Kỷ Yên Nhiên hoang mang lắc đầu.

Người ấy đến trước Đặng Dực, bình tĩnh nói, „Bốn nhân không thích dùng kiếm giả, ý các hạ thế nào?"

Đặng Dực lạnh lùng nói, „Huynh đài cao danh quý tính?"

Kẻ ấy đáp ngay, „Bốn nhân Ngôn Phục, chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi!"

Mọi người vừa nghe đã biến sắc.

Hạng Thiệu Long đương nhiên không biết y là ai, nhìn Kỷ Yên Nhiên với ánh mắt dò hỏi.

Kỷ Yên Nhiên sầm mặt nói, „Y vốn là kiếm thủ nổi danh ở nước Tần, vì giết người nên tránh sang nước Sở, không ngờ lại nhập bọn với Lý Viên, có thể thấy thế lực của Lý Viên ở nước Sở đang bành trướng lợi hại đến mức nào. Chả trách gì y kiêu căng đến thế."

Bọn Hàn Sấm lại lo cho Đằng Dực.

"Keng."

Ngôn Phục rút thanh kiếm sáng loáng ra, lùi hai bước, chĩa thẳng vào Đằng Dực quát, „Còn chưa rút kiếm?"

Đằng Dực lạnh lùng nhìn y, chậm rãi nói, „Đến lúc, kiếm sẽ tự ra khỏi bao!"

Ngôn Phục giận lắm, quát lớn một tiếng, xông thẳng đến.

Nhất thời ánh sáng lóe lên, chói mắt mọi người.

Không ngờ rằng cuộc tỷ võ đã trở thành một cuộc quyết đấu sinh tử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 81: Giương Oai Nơi Giáo Trường

N

gôn Phục vừa sử ra kiếm ấy, mọi người đã biết y lợi hại.

Dù tốc độ hay góc độ, thủ pháp hay bộ pháp, xem ra rất đơn giản nhưng lại giống như du long xuất hải, không hổ là một kiếm thủ nổi danh.

Tuyệt diệu nhất là y mượn xoay eo và chân để phát ra, khiến cho khí lực toàn thân tụ lại, nhanh như điện chớp, không thể nào ngờ được, quả thật đến là đến, như núi lửa nổ, trong chớp mắt mũi kiếm đã cách Đằng Dực chừng vài thốn.

Mọi người đều nghĩ giùm cho Đằng Dực, cách duy nhất trước mắt là phải lùi ra sau rồi rút kiếm, song khí thế của đối thủ quá mạnh, xông tới đầy sát khí, chỉ còn nước chết dưới kiếm này mà thôi. Ngược lại, dù thế nào đi nữa, Đằng Dực đã vì kiêu ngạo mà không rút kiếm ra trước nên mất tiên cơ.

Chỉ thấy khóe miệng Đằng Dực thoáng nở nụ cười, rút kiếm ra thật nhanh nhưng không lùi về sau.

Mọi người đều than thầm, Quách Tú Nhi và Triệu Nhã sợ đến nỗi nhắm mắt, không dám nhìn cảnh thiết đại hán ấy máu đổ đầy đất.

"Keng."

Khi mọi người đang trố mắt, đốc kiếm Đằng Dực rút ra khỏi bao chỉ được hai thốn, chạm phải mũi kiếm của Phục Ngôn.

Dù sức của Phục Ngôn mạnh hơn Đằng Dực, nhưng mũi kiếm làm sao so được với lực đạo của đốc kiếm, huống chi Ngôn Phục vốn chẳng phải là đối thủ của Đằng Dực.

Ngôn Phục từ khi xuất đạo đến nay, chưa bao giờ gặp người dùng đốc kiếm để chế địch, mũi kiếm bị hất lên cao, nhưng thế vẫn còn, không cách nào dừng lại được, lao tới Đẳng Dực.

Đang lúc kêu hồng hét thì nắm thiết quyền của Đẳng Dực đâm thẳng vào mặt.

"Bình."

Ngôn Phục máu me chảy đầy, ngã ngửa ra sau, thì ra đã bị quyền trái của Đẳng Dực đâm đến chết giấc, còn kiếm của Đẳng Dực vẫn chưa rút ra được một nửa.

"Keng" một tiếng, thanh kiếm lại trượt vào bao.

Toàn trường im lặng, trong chốc lát bọn võ sĩ của hành quán mới reo hò vang trời vì Đẳng Dực đã dùng tuyệt nghệ của mình để giúp họ hả giận.

Lý Viên không ngờ Đẳng Dực lợi hại đến thế, mặt đành lại, quát lớn, „Khiêng tên vô dụng ấy đi!"

Lời này vừa nói ra, kẻ ngồi bên cạnh y là Triệu Nhã cũng nhú mày, cảm thấy gã Lý Viên này quả là bạc bẽo vô tình, không hề thông cảm khi thủ hạ của mình thất bại.

Ngôn Phục được đưa ra khỏi sân.

Đẳng Dực chỉ vào Lâu Vô Tâm, quát lớn, „Đến lượt các hạ!"

Mọi người đều nhìn về phía Lâu Vô Tâm, xem thử y có gan ra ứng chiến hay không.

Hạng Thiếu Long là người duy nhất biết được kết quả, Đẳng Dực từ khi được gã truyền cho phần cuối của Mặc tử kiếm pháp thì kiếm thuật hay võ

thuật đều tăng thêm một bậc, ngay cả bản thân cũng không nắm chắc là có thể thắng được y hay không, hướng hồ chi là Ngôn Phục. Lúc này cười lớn nói, „Lâu huynh nếu không nghỉ ngơi đủ thì có thể nhường cho Đông huynh hoặc kẻ khác ra ứng chiến."

Lời ấy vừa nói ra, Lâu Vô Tâm không thể nào chối từ được, đứng phắt dậy, lạnh lùng hừ một tiếng, bước vào sân.

Toàn trường lập tức im lặng.

Kỷ Yên Nhiên rỉ tai Hạng Thiếu Long, „Thiếp chưa bao giờ thấy được loại kiếm pháp nào kỳ dị hơn của nhị huynh, e rằng so với Lý Viên không hề thua kém."

Triệu Mục lòng hoa nở rộ, thầm nghĩ chả trách nào tên mã si này lớn tiếng mà không then, té ra trong tay có một kiếm thủ một địch được trăm này.

Lâu Vô Tâm rút trường kiếm ra, bày ra thế, nhưng không tấn công trước, trước tiên dò xét lộ kiếm và thủ pháp của đối phương.

Đặng Dực ngửa mặt cười lớn, tay phải đặt lên đốc kiếm, bước về phía trước một bước, làm ra vẻ rút kiếm.

Lâu Vô Tâm có ý khiếp sợ, lùi ra sau một bước, giữa hai người vẫn giữ khoảng cách bảy tám bước.

Đặng Dực rê về phía trước nhanh như điện chớp, đâm thẳng vào bên trái của Lâu Vô Tâm, trường kiếm thoát ra khỏi bao, vẽ nên vô số những bông hoa, tựa như công mà không công, giống như độc xà đang thè lưỡi, có thể mổ kẻ địch bất cứ lúc nào, quả là một sát chiêu không thể nào phá giải nổi.

Hạng Thiếu Long vỗ đùi khen hay. Chiêu ấy của Đặng Dực là lấy thủ làm công, quả thật là xuất thần nhập hóa, đã triển khai được hết cái hay của Mặc tử kiếm pháp.

Lâu Vô Tâm hoàn toàn không thể thấy được kiếm mộ của đối phương, tuy cũng quát tháo cho ra vẻ nhưng lại lùi thêm một bước nữa, ai cũng có thể thấy vẻ khiếp sợ của y.

Cao thủ đối địch, nào chịu thoái lui.

Đặng Dực thốt nhiên kiếm thế mạnh lên, chuyển từ lấy thủ làm công thành lấy công làm thủ, trường kiếm mạnh hơn, như cầu vồng, cộng với bộ pháp kỳ lạ, tấn công về phía bên trái của Lâu Vô Tâm.

"Keng" một tiếng, Lâu Vô Tâm gắng gượng đỡ mũi kiếm của Đặng Dực.

Đặng Dực cười lạnh lùng nói, „Chẳng qua là như thế!"

Thanh trường kiếm trượt ra, vội chuyển thành quét ngang.

"Keng."

Lâu Vô Tâm lúng túng đỡ thêm một kiếm nữa, lại bị Đặng Dực quét ngang ra, hoàn toàn không còn sức để trả đũa.

Bọn người bên phía Lý Viên đều biến sắc, phải biết rằng trong bọn chúng, Lâu Vô Tâm thuộc hàng đệ nhất, nào ngờ không thể nào địch lại tên Long Thiện này.

Lúc này mọi người đều biết rằng Đặng Dực đang áp đảo đối phương về mặt lực đạo.

Triệu Bá nhìn mà lòng hoa nở rộ, nhưng trong lòng cũng thầm sợ. Y trước giờ vẫn tự phụ sức khỏe hơn người, thấy uy thế của Đặng Dực thì mới biết núi cao hơn núi.

Nhạc Thừa ngồi phía sau ghé lên nói, „Gia tướng của tiên sinh thật thần lực ghê người, e rằng cũng bằng Ngao Ngụy Mâu."

Hạng Thiếu Long cười thầm, nếu Nhạc Thừa biết Ngao Ngụy Mâu đã bị Đằng Dực đâm chết thì sẽ không nghĩ như vậy.

Lịch sử lặp lại, vừa lúc này Phục Kiện Dân bị Lâu Vô Tâm ra tay nặng nề áp đảo hoàn toàn, không có sức chống trả cho đến khi thất bại, lần này Đằng Dực từng bước ép tới, khiến cho Lâu Vô Tâm mồ hôi đầm đìa trên lưng, không ngừng thoái lui.

Tên Lâu Vô Tâm này kể ra cũng lợi hại, khi đỡ được hai mươi lăm kiếm biến hóa vô cùng của Đằng Dực thì môn hộ mới thất thủ, để lộ ra sơ hở.

Đằng Dực tung một cước ra nhanh như điện chớp, đá trúng bụng dưới của y.

Lâu Vô Tâm cả người lảo đảo bay ngược ra sau, đau đến nổi quặn người, chỉ rên rỉ chứ không ngời dậy nổi.

Mọi người đều trở mắt ra nhìn mà quên cả reo hò.

Lý Viên mất mặt lắm, sai người đưa Lâu Vô Tâm đi, thấy ánh mắt của Long Thiện và mọi người tập trung vào mình thì trong lòng kêu khổ. Nếu bản thân ra sân, tuy không phải là thất bại ngay nhưng cũng không nắm được phần thắng, nhưng giờ đây đã thành thế cười trên lưng cọp, cười lạnh lùng nói, „Dưới tay Đồng tiên sinh té ra có người tài thế này, có thể thấy tiên sinh tất nhiên cũng là cao thủ, sao không ra đây chơi một phen, để kẻ khác bảo tại hạ nhân lúc quý bộ một mẻ mà chiếm phần tiện nghi."

Y tuy nói cũng có lý nhưng ai cũng biết thực ra y đang rất e ngại Đằng Dực.

Hạng Thiếu Long đưa tay gọi Đằng Dực lên khán đài rồi mới thản nhiên đứng dậy, từ tốn mà rằng, „Chỗ nông sâu của Đồng mỗ, Lý huynh đã sớm biết từ gia tướng rồi, nhưng tai nghe không bằng mắt thấy, nếu Lý huynh có cái nhả hứng ấy thì Đồng mỗ xin được phụng bồi."

Lý Viên không ngờ gã chịu động thủ nên vui vẻ ra sân.

Lúc này ngoài bọn người của Lý Viên và Đằng Dực, ai nấy đều thầm lo cho Hạng Thiếu Long. Lý Viên là đệ nhất kiếm khách của nước Sở, nhìn thân thủ của bọn Lâu Vô Tâm thì có thể đoán được sự lợi hại của y. Còn Đồng Khuông này vốn chẳng nổi tiếng về kiếm thuật, cao thấy có thể thấy được.

Kỷ Yên Nhiên rất lo lắng, nếu Hạng Thiếu Long thất bại, Lý Viên không dám công nhiên lấy mạng gã, nhưng chặt tay hay phế chân thì khó mà tránh được.

Hạng Thiếu Long cười thanh Huyết Lăng đưa cho người bên cạnh, cười nói với Lý Viên rằng, „Chúng ra làm sao có thể học bọn đồ đệ kia mà liều mạng, khỏi cần khỏi giáp, nhưng vẫn dùng mộc kiếm giao đấu, phải biết dùng đúng lúc, quán triệt tinh thần lấy võ nhận bạn."

Lý Viên tuy không muốn, bởi vì không thể giết chết được đối phương, ung dung cười nói, „Đồng tiên sinh đã có đề nghị như thế, tại hạ đành phải tuân theo."

Hạng Thiếu Long cười thầm, bản thân đã quen dùng mộc kiếm, chỉ điều này thôi Lý Viên chắc chắn chỉ có bại mà không thắng, nhận thanh mộc kiếm, xem thử trọng lượng, tuy thấy nặng chỉ được bảy phần của Mạc kiếm, nhưng cũng nặng hơn thiết kiếm bình thường nhiều.

Lý Viên hươ thanh mộc kiếm, thầm nghĩ nếu có thể đâm mù một mắt của đối phương thì thật là lý tưởng.

Hạng Thiếu Long quát lớn, „Triệu quán chủ, hãy nổi trống trợ hứng cho chúng tôi!"

Bộ mặt anh tuấn của Lý Viên đành lại, dựng kiếm thẳng đứng, thế ấy phối hợp với dáng vẻ uy phong của y, quả là một tư thế phi phàm.

Hạng Thiếu Long chống kiếm phía trước người, vững như núi, hai mắt sắc như mắt chim ưng, nhìn thẳng vào đối thủ.

Hai người đứng hướng vào nhau, thể hiện rõ phong thái của cao thủ, ai nấy đều chịu ảnh hưởng của cái không khí căng thẳng trước khi gió bão nổi lên, nhất thời im lặng.

Sau hơn nửa năm tập trung luyện kiếm, Hạng Thiếu Long đã từ tư thái khí thế bồng bồng trở nên khí định thần nhàn, ngay cả bọn Triệu Mục tuy nhiều lần thấy gã động thủ nhưng không thể từ động tĩnh của gã mà nghĩ đến Hạng Thiếu Long lúc trước nữa.

Kỷ Yên Nhiên là một đại hành gia trong nghề dùng kiếm, chỉ thấy Hạng Thiếu Long đứng thanh thoi, nhưng cũng có khí độ hùng dũng, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ lẽ nào lần trước giao thủ với mình chàng đã chưa ra hết sức. Nào biết Hạng Thiếu Long vì có được phần cuối của Mặc tử kiếm pháp nên tài nghệ mới tăng tiến nhiều như bây giờ.

Triệu Chi lúc này trong mắt chỉ có Đồng mã si, khí khái anh hùng tự nhiên ấy, dù cho Lý Viên có ngoại hình đẹp đẽ hơn gã, nhưng vẫn còn kém hơn.

Triệu Nhã nhìn Lý Viên rồi lại nhìn Hạng Thiếu Long, chỉ cảm thấy hai bên đều có sức hấp dẫn đối với mình, nhưng vẻ bí hiểm và khí khái của Hạng Thiếu Long, không giống như cảm giác mà Lý Viên đem đến cho ả.

Quách Tú Nhi lại có cảm nhận khác.

Lý Viên là phu tể lý tưởng của nàng, văn võ toàn tài, vừa hiền ngang vừa thư sinh, hơn nữa lại có địa vị, tuy biết rõ y phong lưu háo sắc, nhưng nam nhân đều như thế, nên chỉ đành chấp nhận, nghe theo lời cha, gả cho kẻ này.

Nhưng sự xuất hiện của Đồng Khuông lại khiến cho nàng cảm nhận được một sức hấp dẫn khác, trong sự thô kệch lại tỏ ra có trí tuệ và kiến thức

khác người, khiến cho nàng đã bị gã chinh phục. Điều đó khiến cho nàng cảm thấy mâu thuẫn, rối cả lòng dạ.

Giờ đây hai người ấy cuối cùng phải phân cao thấp với nhau, điều này phải chẳng giúp cho nàng có cơ hội quyết định?

Trong thời đại chiến tranh này, ai cũng phải đánh nhau, kiếm pháp sớm đã trở thành tiêu chuẩn để đo lường bản lĩnh của một con người, người có kiếm pháp cao minh sẽ được kẻ khác coi trọng và rào đón.

Lý Viên nhìn trừng trừng vào Hạng Thiếu Long, lạnh lùng nói, „Tài nuôi ngựa của Đồng huynh đúng là thiên hạ vô song, nhưng tại hạ lại thấy kiếm thuật của Đồng huynh chẳng thể bì nổi bản lĩnh nuôi ngựa."

Rồi rùn người xuống xuất thế, thanh mộc kiếm chìa về phía Hạng Thiếu Long, không ngừng ngoáy động.

Những kẻ bàng quang đều đổ mồ hôi hột cho Hạng Thiếu Long, không ngờ kiếm pháp của Lý Viên cao minh đến thế, có thể truyền khí qua mộc kiếm, tạo ra sự biến hóa vi diệu, người ta không thể nào nhìn thấy được góc độ mà y xuất kiếm.

Hạng Thiếu Long vẫn chống kiếm dưới đất, miệng nở một nụ cười bí hiểm, lạnh nhạt trả lời, „Vậy Lý huynh còn đợi gì nữa?"

Lời nói của gã đầy vẻ tự tin khiến ai cũng cảm thấy rõ ràng gã không hề khiếp sợ.

Lý Viên không hổ là đệ nhất kiếm thủ của nước Sở, không hề bị lời nói của gã làm cho nổi giận, mỉm cười, đột nhiên xông tới phía trước, khi Hạng Thiếu Long giơ thanh mộc kiếm lên, chìa xiên về hướng y, lại lui trở lại, quay về thế thủ lúc trước, cự ly không hề thay đổi, có thể thấy sự tiến thoái trong bộ pháp của Lý Viên chuẩn xác đến mức nào, chỉ ở điểm ấy thôi, đã

biết Kỳ Yên Nhiên đánh giá kiếm thuật của Lý Viên cao hơn Hạng Thiếu Long là có căn cứ.

Triệu Chi thì nghĩ trong lòng rằng, chỉ cần kiếm pháp của Hạng Thiếu Long hơn gã Long Thiện ấy, hai kẻ này mà hợp lại thì có thể hành thích bất cứ kẻ nào, không khỏi thầm oán trách sự vô tình của Hạng Thiếu Long.

Còn Đổng Dực thì mở to mắt nhìn vào hai kẻ trong sân, y vốn tin tưởng Hạng Thiếu Long sẽ thắng, nhưng thấy chiến lược thăm dò cao minh của Lý Viên và bộ pháp của y thì bất đồ trong lòng hơi lo lắng.

Người có lòng tin nhất lại là Hạng Thiếu Long, gã không hề khinh địch, mà tiến vào trạng thái tâm lý thủ thế của Mặc tử kiếm pháp, không còn người không còn ta, nhưng ý đồ của địch thủ thì không hề lọt ra khỏi sự quan sát của gã.

Gã biết Lý Viên đang dụ mình tấn công, nhưng gã không hề hành động, nếu cả hai bên đều không ra tay thì kẻ bề mặt chẳng phải là gã, tên mã si mà là Lý Viên, kẻ đã lỡ buông lời kiêu ngạo.

Khi còn trong quân đội ở thế kỷ XXI, gã được huấn luyện về chiến đấu bằng tâm lý, giờ đây gã đang thực hành những bài học ấy, gã đã nắm được nhược điểm trong tính cách của Lý Viên.

Sau khi Lý Viên đứng yên một hồi thì quả nhiên không nhả nãi nữa, lạnh lùng quát một tiếng, kiếm giơ lên cao quá đầu, sải bước lao về phía trước, khi thanh kiếm chém về phía Hạng Thiếu Long, tay trái nắm đốc kiếm, vậy là cả hai tay đều cầm kiếm, nên lực đạo tăng lên nhiều lần.

Tuy là người căm ghét Lý Viên, đối với chiêu bất ngờ này của y cũng phải khen hay, vả lại khi sử kiếm này, y đã dùng sức lực của toàn thân tụ vào nhát kiếm ấy, nếu Hạng Thiếu Long chỉ dùng một tay cầm kiếm mà đỡ thì có thể một chiêu đã biết ai thắng ai bại, ai yếu ai mạnh.

Hạng Thiếu Long vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh như mặt hồ, chỉ thấy hai mắt nhường lên, lật cổ tay, rồi dùng một tay đỡ kiếm này của Lý Viên.

Kỷ Yên Nhiên hoảng sợ, đưa tay che miệng.

Nàng đã lần lượt giao thủ với hai người này, tự nhiên biết rõ sức lực của hai người, nhưng giờ đây Lý Viên lại dùng hai tay sử kiếm, thêm nữa lại chiếm thế chủ động xông tới trước, cho nên không nói cũng biết rõ cao thấp.

Than ôi Hạng Thiếu Long làm sao khờ khạo đến thế? Mọi người có mặt chỉ nghe tiếng xé gió của nhát kiếm ấy, cũng biết lực đạo của đối phương dừng mãnh đến mức nào, đều có cảm giác không muốn nhìn thấy kết quả.

Lý Viên thấy Hạng Thiếu Long một tay cầm kiếm đỡ lên thì trong lòng mừng thầm, dùng toàn lực chém tới.

Nào ngờ thanh mộc kiếm của đối phương từ đỡ ngang thì biến thành hất xéo ra, chém mạnh vào thân kiếm của đối phương. Đòn đỡ đã trở thành đòn mượn lực để phá giải kiếm đối phương.

Nhát kiếm tuyệt vời của Lý Viên bị Hạng Thiếu Long chém ra, trượt qua một bên, chỉ có thể chém vào khoảng không bên vai trái của Hạng Thiếu Long.

Tiếng hò reo vang trời.

Ngay cả hai mỹ nữ vốn oán hận Hạng Thiếu Long là Triệu Nhã, Triệu Chi đều quên băng đi cảm giác oán hận đó mà vỗ tay, may mà lúc ấy Lý Viên không thể phân tâm, nếu không sẽ chết vì tức mất.

Ai nấy đều tưởng rằng Hạng Thiếu Long sẽ thừa thế xông lên giành quyền chủ động, nào ngờ gã lùi về sau một bước, thanh mộc kiếm múa tít trước người, lúc ẩn lúc hiện, phiêu du vô định.

Với kiếm pháp và nhãn quang của Lý Viên cũng không nhận ra đâu là hư đâu là thực, chỉ đành lùi ra sau, giữ kín trước mặt, nhưng khí thế không còn như trước nữa.

Đằng Dực lúc này mới yên tâm, biết Hạng Thiếu Long đã nhắm vào thái độ khoe mẽ của Lý Viên trước mặt Kỷ Yên Nhiên, cố ý làm cho y bề mặt, khiến cho y nổi nóng, gây ra điểm thất lợi, về mặt chiến lược quả thật là rất cao minh.

Kỷ Yên Nhiên cũng không lo cho tình lang của mình nữa, dáng vẻ rất chăm chú, ngắm nhìn hình dáng Hạng Thiếu Long, ngây ngất trước khí thế không gì bì được và sức hấp dẫn đầy mạnh mẽ của gã.

Mặt trời đã cao, chiếu ánh nắng rực rỡ xuống toàn trường.

Còn có một kẻ không thể nào ngăn được tình yêu với Hạng Thiếu Long, đó chính là Long Dương quân, lần đầu tiên gặp kẻ thô kệch này, đã động lòng đối với gã, nhưng khi tận mắt thấy kiếm pháp tuyệt luân của gã thì lại càng điên đảo hơn, trong lòng hạ quyết tâm, làm thế nào cũng phải bắt xác Hạng Thiếu Long.

Ngược lại, bọn gia tướng của Lý Viên thì ngạc nhiên im lặng, không ngờ kiếm pháp lợi hại như Lý Viên cũng không chi ếm được thượng phong.

Lý Viên gắng gượng bình tĩnh trở lại, thanh mộc kiếm múa lúc lên lúc xuống, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai.

Còn Hạng Thiếu Long thì chống kiếm xuống đất, đứng yên như núi, không hề động đậy.

Không ai còn cho rằng gã khinh địch nữa.

Lý Viên quát, „Không ngờ Đồng huynh cao minh đến thế, cẩn thận đấy!“

Nói rồi xông tới trước, đột nhiên vòng ra sau lưng Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long không những không xoay người lại mà ngược lại nhảy thốc tới trước, thế vào vị trí lúc nãy của Lý Viên rồi mới xoay người lại, tay cầm mộc kiếm chìa thẳng vào đối thủ, hai chân đứng thành cung bộ, thần thái tự nhiên, vững như quả núi, vừa nhìn đã biết gã không hề vì chiến thuật của đối thủ mà lúng túng.

Lý Viên vòng lại, đến vị trí của Hạng Thiếu Long, giống như hai người nghe đã hẹn đổi vị trí cho nhau.

Người xem đều không dám thở mạnh như sợ ảnh hưởng đến hai người trong sân.

Hạng Thiếu Long thì có chỗ khó của mình, đó là rất khó toàn lực ra tay hết sức, làm như thế rất khó che giấu, nói không chừng sẽ bị những người đã từng thấy gã ra tay, gọi lại những hồi ức về gã, lúc đó dù cho có hạ được Lý Viên cũng bằng thừa.

Lý Viên thấy tấn công hai lần mà không hạ được đối thủ, không còn nhẫn nại nữa, hươ kiếm tấn công tới tấp, hiểm hóc vô cùng, lại không hề có chút sơ hở.

Hạng Thiếu Long biết y đang nóng lòng cầu thắng, lòng mừng thầm, khi mũi kiếm đã đến trước người, thì né qua một bên, thật là bình tĩnh, động tác rất nhẹ nhàng, phiêu dật, tâm thái bình tĩnh, lại thêm một tràng reo hò nữa.

Lý Viên thấy gã né qua thì mừng ra mặt, quát lên một tiếng, hươ kiếm chém tới.

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, thanh mộc kiếm hươ ra nhanh như điện chớp, chém trái lặt ngang, đỡ liên tục năm kiếm của đối phương mà vẫn vững như bàn thạch, sau mỗi chiêu đều có biến hóa, làm cho Lý Viên không dám tiến bừa lên.

Tiếng kiếm gõ giao nhau côm cốp.

Mọi người đều quên cả reo hò trợ oai cho phía mình, chỉ thấy kiếm pháp của hai người như ngựa trời bay trên không, ẩn hiện bất định, vừa trầm trở kiếm pháp tuyệt thế của Lý Viên, cũng vừa ngạc nhiên với những chiêu thức thần không biết quỷ không hay của Hạng Thiếu Long.

Triệu Nhã cảm thấy kiếm pháp tên mã si cũng giống cách làm người của gã, khiến người ta không biết đường nào mà lần, từ dáng vẻ bên ngoài mà phán đoán, đầu tiên ai cũng đoán Hạng Thiếu Long là người cần phải giành quyền chủ động, nào biết tình huống thực sự thì ngược lại.

Lý Viên tuy tấn công như vũ bão nhưng bị kiếm pháp như thủ như công của đối phương kiềm chế đến nỗi không thể nào sử dụng được hết toàn lực, đồng thời đối phương cũng để lộ ý chí chiến đấu và sự nhẫn nại kiên cường càng khiến y nổi giận hơn, đương nhiên sau hai lần tấn công mà không thu được kết quả, khí thế cũng giảm xuống, nếu không, y sẽ không có cảm giác khó chịu như lúc này.

Kiểm thứ sáu chưa đánh ra thì thanh mộc kiếm của đối phương đột nhiên biến ảo, không biết đối phương sẽ tấn công mình ở chỗ nào, Lý Viên hoảng sợ lùi ra sau để tránh.

Hạng Thiếu Long cười ha hả, gác thanh mộc kiếm trên vai, nói với Lý Viên lúc ấy đã lùi ra sau đến mười bước, „Kiếm pháp Lý huynh cao minh, bỉ nhân tự thấy khó mà thủ thắng, nên muốn dừng lại ở đây, chẳng hay ý Lý huynh thế nào?"

Lý Viên chưng hửng, mặt lúc đỏ lúc trắng, tuy nói chưa phân thắng bại, nhưng ai cũng thấy y ba lần bị tên mã si này đánh lui, làm sao cất mặt lên được nữa.

Nhưng nếu tiếp tục đánh nhau nữa, một là mất đi phong độ, nhưng điều đáng sợ hơn là đã mất lòng tin, ý chí chiến đấu cũng không còn.

Lý Viên nấn ná một hồi chưa quyết định thì Quách Khai đang lo Hạng Thiếu Long làm Lý Viên bị thương nên đứng dậy mà rằng, „Trận này không thể phân thắng bại, hôm nay bọn chúng tôi quả thật đã được mở rộng tầm mắt."

Lý Viên trong lòng tức tối lắm, nhưng mặt vẫn nở nụ cười.

Kỷ Yên Nhiên chạy đến bên Hạng Thiếu Long, dịu dàng nói, „Từ hôm nay, kỹ thuật nuôi ngựa và kiếm pháp của Đồng tiên sinh có thể gọi là song tuyệt, không biết có thể đến chỗ Yên Nhiên để trị bệnh cho ngựa không?"

Mọi người nghe đều ngưỡng mộ.

Tuy lấy cớ xem bệnh cho ngựa, nhưng lời hẹn hò sau cuộc tỷ võ này, đều biết nàng mỹ nữ tuyệt thế này, không còn giấu lòng xuân của mình đối với tên mã si này nữa.

Ba thiếu nữ cùng lúc chạy đến bên Hạng Thiếu Long chúc mừng thì bị Kỷ Yên Nhiên đi trước một bước đều tiu nghỉu mà rút lui.

Lý Viên là kẻ khó chịu nhất, vốn tưởng rằng hôm nay có thể giương oai ở chốn võ trường, nào ngờ hai thủ hạ đắc lực thì bị trọng thương, còn mình thì thắng không nổi, lâm vào thế cuộc chẳng còn mặt mũi nữa. Nhưng sự đả kích lớn nhất là Kỷ Yên Nhiên hẹn hò với kẻ thù của mình trước mũi, lòng tức tối lắm, vội vàng dẫn bọn thủ hạ bỏ đi mất.

Triệu Bá vui lắm, kéo Thiếu Long và Đằng Dực lại nói, „Dù thế nào đi nữa, tại hạ cũng mời hai vị làm khách tịch giáo tọa của bốn quán, xin đừng từ chối."

"Nếu Đồng tiên sinh và Long huynh đến sớm một năm, tiên tiểu tử Hạng Thiếu Long ấy đừng hòng sống sót rời khỏi Hàm Đan, ,, Triệu Mục than.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực ngó nhau mà trong bụng cười thầm.

Sau một hồi bị vây để chúc tụng, Hạng Thiếu Long cuối cùng cũng thoát thân ra được, đi theo Kỷ Yên Nhiên trong ánh mắt ghen tị của mọi người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 82: Trơ Trọi Một Mình

K

ỷ Yên Nhiên, Hạng Thiếu Long và Đổng Dực lên ngựa rời khỏi hành quán.

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện Triệu Bá khẩn khoản mời họ làm khách tịch giáo tọa, bất đồ nghĩ ra Liên Tấn lúc còn sống cũng được đãi ngộ như vậy, cho nên mới có cơ hội gần gũi Triệu Chi, từ đó hai người mới có được một tình yêu tạm thời.

Triệu Chi không biết có phải vì phước mỏng hay không, mà người tình đầu tiên thì bị người ta giết, sau đó lại yêu Hạng Thiếu Long, kẻ đã giết người tình của mình, mà kẻ đó lại vì mối quan hệ với Kinh Tuấn nên không dám chấp nhận tình yêu của nàng, nhưng nếu vì thế mà khiến cho nàng giận mà ngã vào lòng Lý Viên thì lại là một chuyện khiến người ta lo ngại hơn.

Lý Viên chẳng phải là kẻ biết thương hương tiếc ngọc, kẻ này rất ích kỷ.

Về đến khu trung tâm náo nhiệt của thành Hàm Đan, Đổng Dực nói, „Ta phải đến Tàng quân cốc để thăm bọn chúng, đêm nay có thể về không kịp."

Hạng Thiếu Long gật đầu, thuận miệng hỏi, „Đã phái người về gặp lão tía chưa?"

Lão tía chính là bí danh của Lã Bất Vi.

"Đã đi hôm kia rồi!" Đổng Dực trả lời.

Rồi cáo từ Kỷ Yên Nhiên, phóng ngựa ra cửa thành, bọn họ đã được phát lệnh thông hành, có thể ra vào thành bất cứ lúc nào mà chẳng sao cả.

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ lắm, thỏ thẻ nói, „Người ta muốn cùng chàng dạo phố Hàm Đan, ý chàng thế nào?"

Hạng Thiếu Long vui vẻ chấp nhận, trước khi đưa ngựa về phủ rồi cả hai mới sánh vai bước ra.

Đi được một lúc thì Kỷ Yên Nhiên cảm thấy lúng túng, người trên đường phố đều trầm trồ khiến nàng không tự nhiên, nàng phải kéo Hạng Thiếu Long về chỗ ở của mình.

Lưu Hoa Sinh và Trâu Diễn hóa ra đã quen biết nhau hơn ba mươi, đối đãi Kỷ Yên Nhiên như con gái, mọi người đều cười nói vui vẻ.

Trâu Diễn thì vẫn chưa có cơ hội gặp lại Hạng Thiếu Long, nhờ Kỷ Yên Nhiên thay mình đánh cờ rồi cùng Hạng Thiếu Long ra hậu viên, than rằng, „Từ ngày Bình vương dời sang phía đông, cục diện quần long vô thủ đã kéo dài hơn năm trăm năm, binh lửa liên miên, kẻ chịu khổ vẫn là trăm họ, may mà xuất hiện tân thánh nhân như công tử."

Hạng Thiếu Long giờ đây không dám nói bừa với vị trí giả đã đưa ra học thuyết ngũ đức thủy chung này, bởi vì quả thật nếu không có Hạng Thiếu Long thì không hề có Tần Thủy Hoàng, kẻ đã thống nhất sáu nước. Nhưng thực ra cũng không biết đối đáp thế nào nên đành im lặng.

Trâu Diễn đưa mắt nhìn xa xăm, nói, „Ta biết Thiếu Long là người theo đuổi hòa bình, nhưng muốn có được hòa bình thật sự thì chỉ có thể dùng chiến tranh để đạt đến mục tiêu này, ngoài điều này thì chẳng có con đường nào khác, nếu bảy nước cứ đánh nhau liên miên, sớm muộn các ngoại tộc đầy dã tâm ở miền tây bắc sẽ vào Trung Nguyên, hủy hoại nền văn minh của chúng ta."

Hạng Thiếu Long giật mình, những lời của Trâu Diễn khiến gã bừng tỉnh nghĩ đến những vấn đề mà trước kia chưa từng nghĩ ưu a.

Từ trước đến nay, gã luôn có ý tránh tham gia vào những cuộc chiến tranh. Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đau dài thì chẳng bằng đau ngắn, dùng

chiến tranh để mang lại hòa bình. Điều đó là xuất phát từ tâm lý của một người thuộc thế giới khác.

Nhưng vấn đề là trên thực tế hiện nay gã đã trở thành một phần tử của thời đại này, tất nhiên nên gánh vác lấy trách nhiệm của thời đại.

Dù nước Tần không xuất binh, sáu nước kia cũng chưa chắc tha cho người Tần, bởi vì đây là thời đại mạnh được yếu thua.

Nếu cứ chiến tranh kéo dài liên miên, thậm chí có thể tạo cơ hội cho ngoại tộc xâm lăng, chỉ bằng lợi dụng thế mạnh của người Tần, sớm thống nhất thiên hạ, nếu gã lãnh binh chinh chiến, chí ít cũng giảm đi số thương vong đến mức thấp nhất, nổi khổ mà người dân phải gánh chịu cũng giảm đi nhiều hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng có chút thay đổi.

Trân Diễn ngưng thần nhìn gã một chốc rồi mỉm cười hỏi, „Trong trời đất thiên biến vạn hóa, thủy chung không tách rời khỏi sự vận động của ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, lần lượt thay thế cho nhau. Trời là ngũ hành, người cũng là ngũ hành, bề ngoài thì thiên biến vạn hóa, nhưng cốt lõi vẫn là một sự vật. Vì thế trời người giao cảm, mỗi khi có một lực lượng mới nổi lên, hai đức giao nhau, sẽ thấy các dấu hiệu, nơi dấu hiệu tồn tại chính là nơi mà chủ nhân của thời đại mới tồn tại. Cũng giống như thời Châu Văn vương, cũng có loài chim ngậm chu thư rơi xuống Châu Xá, mở ra quá trình xây dựng nghiệp bá của nhà Châu, đó chính là những dấu hiệu tốt lành của thời đại.”

Hạng Thiếu Long nhin không được hỏi, „Giờ đây lại có dấu hiệu gì xuất hiện?”

Trâu Diễn vui vẻ nói, „Có nhớ lão phu đã từng nhắc với công tử về sự xuất hiện của một ngôi sao mới hay chăng?

Nửa năm trước Thiếu Long rời Triệu đến Tần, ngôi sao ấy lập tức biến mất, khi lão phu không hiểu, vị trí nước Tần trên thiên đồ lại xuất hiện một ngôi sao mới, sáng rực cả bầu trời đêm. Giờ đây lão phu đã khẳng định người thống nhất thiên hạ là người Tần, và lại có quan hệ trực tiếp với Thiếu Long nữa."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên không nói được gì, càng lúc càng không dám coi thường nhà thiên văn học cổ đại này nữa.

Trâu Diễn vỗ vai gã, nói, „Vì phước của muôn dân thiên hạ, Thiếu Long cần phải giúp người Tần làm nên bá nghiệp, nếu không nói không chừng ngôi sao ấy lại mờ đi. Đừng để ý kẻ khác xem mình thế nào, chỉ cần nắm chặt lấy lý tưởng, cố gắng hết sức mà làm, như thế mới không phụ lòng của trời cao đối với công tử. Chuyện thống nhất thiên hạ, phải nhờ vào công tử, lão phu chắc một lời như vậy."

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng kích động lắm, đến lúc này mới biết tấm lòng của Trâu Diễn thật bao la, chứa đầy nhiệt tình.

Tư tưởng của ông là nhắm vào tình hình thực tế chứ không giống như Khổng Mạnh suốt ngày cứ ra rả nhân nghĩa đạo đức, mà sự thực hùng hồn đã chứng minh được nước Lỗ cuối cùng cũng mất.

Trong thời đại chiến tranh này, chỉ có thể dùng võ để ngăn võ mà thôi.

Trâu Diễn nói, „Yên Nhiên trước nay vẫn có ý nghĩ ấy, hy vọng có thể phò trợ mình chủ, thống nhất thiên hạ, đạt đến mục tiêu dập tắt chiến tranh."

Hạng Thiếu Long cười khở trong lòng, con đường đạt đến mục tiêu này rất dài và gian khổ, nhưng không có Đại Tần, cũng không thể trực tiếp nhảy đến cục diện Lưỡng Hán thắng bình, càng không thể có sự xuất hiện của một nước Trung Quốc lớn mạnh ở thế kỷ XXI, nghĩ tới đây, thì gã hạ quyết tâm bỏ đi ý nghĩ chỉ giành lấy sự an nhàn cho mình, xem có thể giúp được tiểu Bân hay không.

Đồng thời cũng thăm thở dài, đối với một kẻ coi chiến tranh là tội ác như gã mà muốn trong chốc lát sẽ thay đổi tư tưởng quả thật chẳng dễ dàng.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên và Lưu Hoa Sinh bước ra.

"Thắng thua thế nào?" Trâu Diễn cười hỏi.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Lưu đại thúc thấy Yên Nhiên không muốn đánh nữa, nên đã tha cho người ta."

Mọi người đều cười.

Lưu Hoa Sinh ấy không biết kẻ này là Hạng Thiếu Long, chỉ xem gã là mã si Đông Khuông, cười nói hai câu thì cùng Trâu Diễn quay về tiếp tục tranh bá trên bàn cờ, Kỷ Yên Nhiên thì vui mừng kéo Hạng Thiếu Long vào tòa tiểu lâu của nàng.

Hai nô tỳ mở cửa nghinh tiếp, Hạng Thiếu Long nhận ra bọn họ, trong lòng có cảm giác thân thiết.

Kỷ Yên Nhiên làm ra vẻ nghiêm túc nói, „Đổng huynh! Dám hỏi khi nào mới có thể chính thức nhận Yên Nhiên vào nhà đây?

"Kỷ tiểu thư đã nói thế, ồ, để bị nhân kiểm chứng xem có phải nàng thật không?" Hạng Thiếu Long cười trả lời.

Nói rồi đưa tay ôm ghì lấy nàng.

Kỷ Yên Nhiên ngả vào lòng gã, thỏ thẻ nói, „Người ta nói thật đấy, khi không gặp được chàng, chàng có biết người ta sẽ bị nổi nhớ nhưng dày vò giày vò hay không?"

Hạng Thiếu Long cảm nhận được tình yêu sâu sắc của nàng đối với mình, thở dài nói, „Nếu tất cả mọi người đều biết ta đã có nàng, ta sẽ gặp nhiều

khó khăn hơn, lúc ấy mọi người đều chú ý đến chúng ta, Yên Nhiên cũng mất đi địa vị và thân phận của mình, đối với hành động lần này ở Hàm Đan của ta cũng bất lợi lắm."

Kỷ Yên Nhiên mấy ngày hôm nay côi lòng điên đảo, không hề để ý đến chuyện khác, lúc này Hạng Thiệu Long nhắc nhở mới tỉnh ra, gật đầu nói, „Yên Nhiên thật sơ suất, đã quên đi chàng đang ở chốn nguy hiểm, người ta giờ đây đã hiểu!"

Hai người thương lượng một lúc sau thì chia tay.

Hạng Thiệu Long đi bộ về hành quán.

ô Quả chặn gã lại ngoài cổng nói, „Nhã phu nhân và Chi cô nương đều chờ tam gia, tiểu nhân sắp xếp họ chờ ở đông hiên và tây hiên."

Hạng Thiệu Long vừa nghe đã lo lắng, đang lúc chưa làm được việc gì mà nam nữ cứ vây lấy, không khỏi thở dài, sau khi suy nghĩ thì quyết định đi gặp Triệu Chi trước.

Lúc gã bước vào tây hiên, Triệu Chi đang ngồi lặng lẽ, nghe tiếng bước chân thì cúi đầu xuống, không biết là để tỏ ra đang giận dữ hay là chỉ vì bị gã thấy Lý Viên chột nhĩ mà e thẹn.

Hạng Thiệu Long đến bên cạnh nàng ngồi xuống mà nói, „Chi cô nương không cần phải phụng bồi Lý Viên hay sao?"

Sắc mặt Triệu Chi tái nhợt, cắn môi rồi nói, „Sư phụ sai Triệu Chi đến đây mời Đồng tiên sinh đến võ sĩ quán một chuyến."

Hạng Thiệu Long trong lòng biết rõ nàng chỉ mượn cớ đến tìm mình, còn Triệu Bá làm sao có thể sai nữ đồ đệ xinh xắn này một mình đến hẹn hò với gã, điều ấy chẳng hợp lễ tiết tí nào.

Rồi thở dài nói, „Hai ngày nữa được không? Giờ đây lòng dạ ta đang rối bời."

Triệu Chi vẫn cúi đầu, giọng vẫn nhỏ nhẹ, „Có chuyện gì lo lắng? Hôm nay ngài đã tỏ ra uy phong của mình, còn lọt vào mắt xanh của Kỷ tài nữ nữa, tiểu nữ tưởng ngài không về sớm như thế chứ!"

Hạng Thiếu Long chợt hiểu được vì sao nàng tìm mình, đó là muốn thanh minh với mình rằng nàng không theo Lý Viên, đối với mỹ nữ kiêu ngạo này, quả thật đó là sự nhượng bộ lớn nhất. Có thể thấy được tình cảm của nàng đối với mình đến lúc không thể kiềm chế được nữa.

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, buồn bã nhìn gã mà nói, „Đánh chửi thiếp đều được, bởi vì Triệu Chi đã không đúng."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu hồng hét, khi một mỹ nhân cam tâm tình nguyện để cho kẻ khác mắng chửi, thì có nghĩa là để tùy ý kẻ đó xử lý. Nếu mình từ chối thẳng thừng, nàng chỉ còn cách tự sát mà thôi. Bất đồ trong lòng cảm thấy khó nghĩ lắm, đứng dậy.

Triệu Chi bàng hoàng nhìn gã.

Hạng Thiếu Long nói, „Chi cô nương hãy ngồi đây một chốc,婢 nhân sẽ quay lại ngay."

Nói rồi vội vàng đi về phía đông hiên.

Triệu Nhã đang đứng dựa vào cửa ngõ ra vườn hoa.

Nghe bước chân của gã, thì hơi giật mình, quay người lại, nở nụ cười nhìn gã rồi nói, „Kỷ tài nữ không mời tiên sinh ở lại qua đêm hay sao?"

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ một tiếng, „Phu nhân xem nàng là kẻ tùy tiện hay sao? Lão tử ngay cả ngón tay của nàng cũng chẳng có cơ hội đụng

đến nữa."

Triệu Nhã thấy gã mượn chuyện để nói, ngẫm mĩ mai mình tùy tiện với Lý Viên, trong lòng hổ thẹn, cúi đầu than, „Người ta giờ đây đến xin lỗi, tiên sinh chấp nhận không?"

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu khổ, hôm nay thật không nên ra tay, trong cái thời đại trọng võ khinh văn này, mỹ nữ nào cũng ái mộ những anh hùng kiếm thuật cao cường, chỉ vì một chút khoái trá nhất thời, tuy hạ được uy phong của Lý Viên nhưng cũng khiến cho hai nữ nhân này ngã vào lòng mình, khiến gã khó mà ứng phó.

Trong khi đang lo lắng cho mọi chuyện, đâu còn thời gian để ứng phó bọn họ.

Triệu Chi thì dễ dàng hơn một chút, nhưng Triệu Nhã thì khiến cho gã đau đầu lắm.

Vấn đề lớn nhất là gã vẫn còn chút tình với Triệu Nhã, vẫn say mê ả, cho nên vẫn còn có ý ghen tuông. Mà về cơ bản thì Triệu Nhã chẳng phải là kẻ xấu xa, chỉ là ý chí không kiên định mà thôi.

Nhưng tha thứ cho ả thì không thể, lại càng không dám tin tưởng ả nữa, chỉ là nếu làm tổn thương ả một cách quá đáng thì không nỡ.

Rồi thở dài nói, „Phu nhân đã nói đùa rồi, bà chẳng có lỗi gì với bỉ nhân, cần gì phải tạ lỗi?"

Triệu Nhã uyển chuyển bước đến sát gã đến nỗi bộ ngực nhô cao của mình sắp đụng vào người gã mới dừng lại, ngẩng mặt nhìn gã rồi dịu dàng nói, „Đêm nay Triệu Nhã ở lại được chẳng?"

Nghe lời nói quyến rũ, cảm nhận được hơi thở của ả, Hạng Thiệu Long như nhớ lại khoảng thời gian còn mặn nồng bên nhau, nhất thời như lơ lửng trên

mây.

Triệu Nhã thấy gã thần sắc mê mẩn đến thế, bước tới nữa, dựa hẳn vào người gã, thỏ thẻ nói, „Tiên sinh quả thật không thềm để ý đến Triệu Nhã hay sao?"

Hạng Thiếu Long giật mình, thầm nghĩ may mà mình đã bơi nước lá của Đổng Dực, nếu không Triệu Nhã đã nhận ra, rồi đưa tay nắm lấy vai ả, rồi đưa tay nắm lấy vai ả, lấy hết ý chí đẩy ả ra.

Rồi ánh mắt rất sắc bén, cười ha ha nói, „Phu nhân sao lại nghĩ như thế, chỉ cần là một nam nhân bình thường thì sẽ không bỏ qua phu nhân."

Triệu Nhã e thẹn nói, „VẬY ngài còn đợi gì nữa?"

Thấy ả đã bày ra tất cả, Hạng Thiếu Long vừa động lòng nhưng cũng rất bức bối, đưa mắt nhìn ả rồi cười, „Nếu đêm nay Lý Viên muốn phu nhân theo y, phu nhân có thể từ chối không?"

Không ai hiểu rõ tính cách đa tình phóng đãng, ý chí yếu ớt của Triệu Nhã bằng gã. Trước kia dù đang yêu say đắm mình, vẫn không chịu nổi sự quyến rũ của Tề Vũ. Đã phân chia giới tuyến với Triệu Mục, rồi lại cam tâm tình nguyện bị tên gian tặc ấy nắm lấy, cho nên câu hỏi này quả thật đã móc trúng tim đen của ả.

Triệu Nhã cúi đầu nói, „Đừng hỏi câu hỏi này được không? Người ta rất khó trả lời."

Hạng Thiếu Long nổi giận, quay đầu đi, lạnh lùng nói, „Mời phu nhân hãy về phủ! Đổng mỗ còn phải tiếp khách nữa!"

Triệu Nhã kêu lên thê lương, „Đổng Khuông!“

Hạng Thiệu Long nghe tiếng gọi ấy, lòng mềm lại, nên đứng lại, trầm giọng nói, „Phu nhân có điều chi chỉ giáo?"

Triệu Nhã đến sau lưng gã, ôm lấy eo gã, gục vào lưng gã rồi khóc òa lên.

Hạng Thiệu Long không sợ trời đất nhưng sợ nhất là nữ nhân chảy nước mắt. Nhớ lại ân tình ngày trước, kéo ả ra phía trước, lúng túng dùng tay áo lau nước mắt cho ả.

Nào ngờ Triệu Nhã càng khóc dữ hơn, khiến tay áo gã ướt đầm cả.

Dù Hạng Thiệu Long hận ả thế nào nhưng giờ đây cũng cảm thấy không nhẫn tâm.

Một lúc sau, Triệu Nhã bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng rời khỏi lòng gã, nhìn gã bằng đôi mắt u buồn, hạ giọng nói, „Triệu Nhã đi đây!"

Hạng Thiệu Long cảm thấy ngạc nhiên, lơ mơ cảm thấy sự thất thường của ả là bởi vì nhớ lại Hạng Thiệu Long, nên không màng đến nam nhân khác nữa, nhất thời không biết làm thế nào, gật đầu nói, „Để bĩ nhân đưa phu nhân ra cửa!"

Triệu Nhã lặng lẽ nói, „Tiên sinh không cần đa lễ!" rồi quay người vội vàng bỏ đi.

Hạng Thiệu Long vào nhà thay y phục rồi sai người mời Triệu Chi vào nội đường.

Triệu Chi hơi ngạc nhiên, chốc chốc nhìn lên gã.

Hạng Thiệu Long trong lòng thầm nghĩ nếu muốn chiếm hữu nàng sẽ không từ chối, nhưng chỉ là nghĩ thế thôi, gã phải dùng lý trí để kiềm chế lòng mình.

Triệu Chi lúc này có vẻ rất đáng thương.

Sự thực thì ngay cả gã cũng không hiểu vì sao không muốn đụng tới mỹ nữ này, chỉ với lý do Kinh Tuấn có tình cảm với ả thì chưa đủ, bởi vì nàng rõ ràng chẳng yêu tên tiểu tử này.

Triệu Chi thở thẽ nói, „Tên gian tặc ấy đã vào thành!"

Hạng Thiệu Long vẫn chưa nhớ ra, ngạc nhiên hỏi, „Gian tặc? Cô nương nói Điền Đan à?"

"Ta sợ Nhu tử đi hành thích y, „ Triệu Chi cúi đầu nói.

Hạng Thiệu Long giật mình, „Cô nương phải khuyên nhủ Thiện Nhu đừng làm chuyện lỗ mãng, nếu không hối hận chẳng kịp đâu."

Triệu Chi vui mừng nói, „Thì ra tiên sinh đang quan tâm đến chúng tôi."

Hạng Thiệu Long biết mình đã vô tình để lộ bụng dạ mình, gượng cười nói, „Từ đầu đến cuối, Đồng mỗ đều quan tâm các người."

Triệu Chi sắc mặt đã có sức sống, liếc gã rồi nói, „Nhưng sao cứ đối với người ta lạnh nhạt vô tình như thế?"

Hạng Thiệu Long bực bội lắm, „Đêm ấy bĩ nhân một lòng tưởng có thể cùng cô nương vui vầy, nào ngờ bị cung tiễn kề lưng, suýt tí nữa mất mạng, mà vẫn đòi ta đa tình với nàng hay sao?"

Triệu Chi vẫn là hoàng hoa khuê nữ, nghe gã nói trắng trợn như thế, hơi giận nhưng lòng vẫn vui, dịu giọng nói, „Xin thứ lỗi! Chỉ là hiểu nhầm thôi, Triệu Chi giờ đây khấu đầu tạ tội với ngài được chưa?" nói rồi quỳ xuống.

Hạng Thiệu Long hoảng hồn bước tới đỡ nàng dậy, Triệu Chi để gã nắm lấy vai kéo về chỗ ngồi, mặt đỏ ửng, liếc gã rồi buồn buồn nói, „Có còn giận người ta nữa không?"

Hạng Thiếu Long thấy thân người nàng run rẩy như con chim nhỏ, cảm thấy tội nghiệp lắm, dịu dàng nói, „Cô nương sao khổ đến thế?"

Triệu Chi đôi mắt đỏ ửng, buồn rầu nói, „Triệu Chi từ nhỏ đã gặp cảnh bất hạnh, nhà tan cửa nát, Nhu tử lại suốt ngày nghĩ tới chuyện báo thù, nên tính tình người ta có lúc không tốt, đã đắc tội với tiên sinh."

Hạng Thiếu Long càng cảm thấy tội nghiệp hơn, thầm nghĩ tất cả những lời vô tình ngang ngạnh của nàng toàn là do mình ép mà ra nên cảm thấy hối hận, đưa tay phải nâng cằm nàng lên, mỉm cười nói, „Không cần nói ai đã gây lỗi với ai, tóm lại là bắt đầu từ hôm nay, hận cũ thù mới, tính toàn bộ một lượt, thế nào?"

Triệu Chi càng đỏ mặt hơn, mắt khép hờ, tư thái ấy thật là khiến người ta phải động lòng.

Hạng Thiếu Long nén không được hôn nhẹ lên môi nàng.

Triệu Chi giật mình, phản ứng càng mạnh hơn lúc bị Hạng Thiếu Long hôn trên lưng ngựa.

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa đè nghiêng nàng xuống, nhưng cũng còn chút tỉnh táo, miễn cưỡng buông nàng ra, hỏi, „Điền Đan hiện giờ đang ở đâu, theo y vào thành có bao nhiêu người?"

Triệu Chi nghe tên Điền Đan thì lạnh lùng nói, „Y đang ở trong hoàng cung, không biết là bao nhiêu người đi theo, nhưng thông thường thì dù đi đến đâu cũng có rất nhiều hộ vệ đi theo."

Lại nói, „Đêm nay Triệu vương bày yến đãi tên gian tặc này, sứ tiết các nước đều được mời đến."

Hạng Thiếu Long biết chẳng có phần mình, giờ đây Triệu vương đang tỏ ra phải lấy lòng Lý Viên nên cố ý lạnh nhạt với gã.

Triệu Chi cúi đầu e thẹn nói, „Tiên sinh có thể khuyên Nhu tử không, tiểu nữ thấy Nhu tử chắc sẽ nghe lời tiên sinh."

Hạng Thiệu Long cảm thấy dù thế nào cũng không thể để Thiện Nhu mạo hiểm hành thích Điền Đan, đứng dậy nói, „Thôi được! Chúng ta đi gặp tử tử của nàng."

Hạng Thiệu Long và Triệu Chi thúc ngựa ra khỏi hành quán, thì từ xa vẫn nghe vọng lại, „Đồng gia hãy dừng bước!"

Hai người ngạc nhiên ngó qua thì ra đó là Phổ Bố.

Hạng Thiệu Long nhân lúc ấy nói với Triệu Chi, „Nàng hãy về nhà trước đợi ta."

Triệu Chi ngoan ngoãn gật đầu, bỏ đi.

Phổ Bố đến bên cạnh, nói, „Hầu gia mời Đồng tiên sinh lập tức đến gặp!"

Hạng Thiệu Long gật đầu, đi theo y đến hầu phủ.

Gã đã mấy lần định tiết lộ bí mật cho Phổ Bố, nhưng cuối cùng đã kìm lại. Nửa năm trước và nửa năm sau, lòng dạ con người nói không chừng đã thay đổi.

Triệu Mục tiếp kiến Hạng Thiệu Long trong mật thất của hầu phủ.

Tên gian tặc ấy thần sắc thất thường, nói, „Lý Yên Yên đã sinh được thái tử!"

Hạng Thiệu Long ngờ ngẩn một lát rồi mới hiểu ý, giật mình nói, „Không hay!"

Triệu Mục nắm tay thành quyền, nói, „Lần này thật đã để tên tiểu tặc ấy chiếm hết tiện nghi, y có thể công nhiên trở thành quốc cữu, còn cha ta thì lại lo lắng Sở vương biết được thái tử chính là con trai của mình, chỉ với điểm ấy thôi, cha đã lâm vào thế hạ phong. Huống chi Lý Yên Yên đối với cha chỉ là lợi dụng mà không hề có chút tình nghĩa nào, giờ đây đã trở thành vương hậu, muốn thao túng Sở vương dễ hơn trở bàn tay. Lý Viên giờ đây ở nước Sở có thể muốn mưa được mưa, muốn gió được gió."

Hạng Thiếu Long nhớ lại tâm thuật và nhân cách của Lý Viên, hoảng hốt nói, „Như thế quân thượng đã gặp nguy hiểm."

Triệu Mục lo lắng nói, „Người đã nhìn ra được điều này, giờ đây tảng đá cản đường lớn nhất của Lý Viên là cha, nếu ta là Lý Viên, người đầu tiên phải đối phó là Sở vương. Đại vương thể chất trước nay không khỏe, chỉ cần Lý Yên Yên suốt ngày giày vò y thì đảm bảo y sẽ chịu không được bao lâu. Trừ được Sở vương, Lý Yên Yên và Lý Viên có thể danh chính ngôn thuận nắm triều chính nước Sở thông qua đứa tạp chủng ấy. Cha lại không có dạ phòng bị, tưởng rằng huynh muội bọn chúng vẫn là con cò trong tay mình, lúc ấy đôi câu huynh muội này muốn hại người thì như trở bàn tay."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Cách duy nhất là nhân lúc Lý Viên về nước, tiểu nhân sẽ giả làm mã tặc trừ khử y, như thế mọi chuyện sẽ êm thấm ngay."

Triệu Mục lộ vẻ âm hiểm, im lặng một lúc rồi cuối cùng mới thở dài, „E rằng không dễ dàng như vậy, bản thân Lý Viên kiếm thuật cao cường, lần này lại mang theo gần năm trăm gia tướng, thực lực hùng hậu của y hơn người nhiều lần, vả lại giá trị của y đã tăng lên mười lần, Hiếu Thành vương sẽ sai quân đưa y về Sở, người Ngụy sẽ không sơ suất chuyện đón tiếp y, nếu như người động thủ lỡ mãng thì có thể gặp điều bất lợi."

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng, tên gian tặc nhà người nói thế thì càng tốt, tránh cho lão tử được nhiều phiền toái Triệu Mục tỏ ra rất lo lắng,

thở dài một tiếng rồi nói, „Người có cách hay nào khác hay không?"

"Để tiểu nhân về Sở, nói rõ lợi hại với quân thượng để ngài phòng bị, „Hạng Thiệu Long giả vờ nói.

Triệu Mục không vui nói, „Vậy chuyện ở đây ai làm cho ta? Và lại cha ta ngay cả con ruột mà không nghe, huống chi người là người ngoài!"

Hạng Thiệu Long đã sớm biết y vốn là kẻ ích kỷ, không nghĩ đến tình thân, cho nên không để cho gã ra đi. Nhưng tỏ ra vẻ thế này thì Triệu Mục càng tin tưởng gã hơn. Trầm giọng nói, „Vậy chúng ta phải mau mau hành động, nếu không có sự ủng hộ của quân thượng, hầu gia ngồi trên ngai vua thì cũng khiến cho các nước khác phải dự phần vào."

Triệu Mục sa âm mặt, nhú mày nói, „Bốn hầu muốn người phải điều tra rõ ràng cho ta một chuyện này."

Hạng Thiệu Long nói, „Hầu gia xin hãy cẩn dặn."

Triệu Mục rầu rĩ nói, „Nửa năm qua, Hiếu Thành vương đã lạnh nhạt với ta, như gần đây, mấy lần mặt bàn với Lý Viên, lại như hôm nay, tiếp kiến Điền Đan mà không cho ta tham dự, trong đó quả thật đã có vấn đề."

Hạng Thiệu Long cũng lấy làm lạ vì điều này, chỉ là không hề suy nghĩ mà thôi, thuận miệng nói, „Phải chăng là vì Quách Khai nói ra nói vào?"

Triệu Mục nói, „Quách Khai có là gì, nào có đủ sức ly gián ta và Hiếu Thành vương, kẻ ta hoài nghi là Triệu Nhã.

Bởi vì ta đã làm hư chuyện tốt của ả và Hạng Thiệu Long, cho nên trước nay cứ ôm hận trong lòng, chỉ là không ngờ ả đã nắm được bí mật gì đó khiến cho Hiếu Thành vương tin tưởng ả."

Hạng Thiệu Long toàn thân đổ mồ hôi, biết mình quá lo lắng nên đã quên đi một vấn đề quan trọng nhất, chính là đã nói với Triệu Nhã rằng Triệu Mục chính là gián điệp do nước Sở phái đến. Trong tình hình hiện nay, Triệu Nhã sẽ đem chuyện này báo cho Hiếu Thành vương, khiến cho Hiếu Thành vương nảy sinh lòng nghi ngờ, nên đã mua đứt Quách Khai để kẻ này đổi phó trở lại Triệu Mục. Nói không chừng, ngay cả Nhạc Thừa cũng phản bội Triệu Mục, nếu không Hiếu Thành vương làm sao yên tâm để Nhạc Thừa nắm quyền trong thành Hàm Đan.

Chuyện vốn rất đơn giản, nhưng trong chốc lát bỗng trở nên phức tạp vô cùng.

Một đại thần đã nắm quyền rất lâu trong triều như Triệu Mục, dù cho Triệu vương muốn hạ y cũng không phải một sớm một chiều. Cần phải từng bước tước lấy quyền lực của y, không cho y tham gia bàn bạc việc cơ mật, ly gián những đại thần tướng lĩnh thân thích với y, nếu không sẽ gây ra tai họa.

Nhất là từ khi có chuyện Ô gia, nước Triệu không thể chịu nổi một lần đả kích nữa.

Hạng Thiệu Long tự nghĩ nếu mình là Hiếu Thành vương, cách tốt nhất là bỏ hết thành kiến, gọi Liêm Pha hoặc Lý Mục về Hàm Đan thì có thể nắm chắc được phần thắng. Nước Triệu nếu một ngày còn hai danh tướng ấy, ai muốn đổi phó người Triệu e rằng phải bỏ ra cái giá rất đắt.

Nhưng Lý Mục và Liêm Pha, một người thì phải đối phó với Hung Nô, một người còn phải giao tranh với người Yên, đều rất khó rút về, nếu không Triệu Mục đã sớm tiêu đời.

Có thể một trong hai người quay về Hàm Đan, đó chính là lúc Hiếu Thành vương đối phó với Triệu Mục. Còn bản thân mình thì sẽ rất nguy hiểm, Quách Khai không hề dọa suông, Triệu Mục là kẻ không nên gần gũi, nếu không sẽ vạ lây, đó mới thật là oan uổng.

Triệu Mục thấy dáng vẻ gã căng thẳng như vậy, nên tưởng gã đang chia sẻ với mình, hạ giọng nói, „Ta xem Triệu Nhã động lòng xuân với người, với tài chí của người, nhất định có thể dò hỏi được, xem thử ả rớt cuộc đã nằm được sơ hở gì của ta, nếu không thể sửa sai, chúng ta chỉ đành giết phăng tên hôn quân ấy, chỉ cần khống chế được Hàm Đan, thì có thể ung dung đối phó được Lý Mục và Liêm Pha."

Hạng Thiệu Long giật mình.

Nghe lời tên gian tặc này, xem ra rất chắc chắn trong việc nắm vững chiều chính, cho nên không hề vội vàng giành lấy ngay vàng, trong lòng chợt nhớ đến Tinh Vương Hậu.

Triệu Mục biết cách dùng thuốc, lại có thể tùy ý ra vào cung cấm, nắm được người đàn bà ấy là điều hoàn toàn dễ dàng, mục và Triệu Mục cấu kết với nhau, cùng nắm triều chính, quả thật chẳng là chuyện khó.

"Nếu một khi chuyện xảy ra, ở Hàm Đan có bao nhiêu người sẽ đứng về phía Hầu gia?" thừa cơ hỏi.

Triệu Mục do dự một lúc rồi nói, „Người có thể thật sự giúp ta là Nhạc Thừa và mấy tướng lãnh đại thần do ta nâng đỡ, may mà có người đến, lại thêm hai ngàn gia tướng của ta, tấn công vào hoàng cung không phải là chuyện khó, nhưng đó chỉ là hạ sách, nếu là trước kia, ta muốn giết Hiếu Thành vương là điều dễ dàng, sau khi mọi chuyện xảy ra cũng chẳng ai biết do bàn tay ta, nhưng giờ đây y đã đề phòng ta quả thật không dễ dàng nữa."

Rồi tỏ ra rất hưng phấn nói, „Có lẽ giờ đây người phải biết Hạng Thiệu Long là ai!"

Hạng Thiệu Long giật mình giật đầu. Không biết y tại sao lại đột nhiên nhắc đến mình.

"Ta vừa nhận được mật báo đến từ nước Tần, Hạng Thiếu Long đưa người đến đây để báo thù, để lúc nữa ta vào cung gặp Hiếu Thành vương, báo lên chuyện này. Tên Hạng Thiếu Long ấy thông minh đến đâu cũng không đoán được ta đã cài người ở Hàm Dương, „ Triệu Mục nói.

Hạng Thiếu Long rất muốn hỏi kẻ ấy là ai, nhưng cũng dần được ý nghĩ ngu ngốc này, gã vờ ngạc nhiên hỏi, „Hạng Thiếu Long có quan hệ gì đến chúng ta?"

Triệu Mục nói, „Có quan hệ lắm, nhưng người và Long Thiệu, bề ngoài rất giống với Hạng Thiếu Long, chỉ cần mang thanh mộc kiếm thì có thể giả mạo y mà hành thích Hiếu Thành vương, nếu có thể giải quyết được thời gian và con đường chạy trốn, sau khi chuyện xảy ra, ai cũng tưởng Hạng Thiếu Long làm, chúng ta có thể tránh bị nghi ngờ."

Hạng Thiếu Long thầm kêu nguy hiểm quá, nhưng vẫn vỗ án khen hay, „Quân thượng nghĩ thật chu đáo, chỉ cần Hiếu Thành vương rời khỏi hoàng cung, để chúng ta biết được thời gian và địa điểm, bĩ nhân có thể làm rất sạch sẽ, đảm bảo không để lại dấu vết."

"Từ hôm nay trở đi, chúng ta nếu không có chuyện gì quan trọng thì cố gắng đừng gặp mặt. Người phải cẩn thận Lý Viên, giờ đây không những Hiếu Thành vương nhìn gã bằng con mắt khác, Điền Đan biết y trở thành quốc cữu thì cũng né tránh ta mà gần gũi y. Người chắc biết rõ Điền Đan, người này còn lợi hại hơn cả Tín Lăng quân nữa, tuyệt đối không thể dây vào, „ Triệu Mục hớn hờ nói.

Hạng Thiếu Long lúc này quả thật phiền càng thêm phiền.

Khi đi cướp Lỗ Công bí lục, gã đã sớm biết người Sở và người Tề trước nay câu kết với nhau để chia rẽ tam Tấn, giờ đây Lý Viên trở thành người có quyền lực nhất nước Sở, Điền Đan sẽ vì lợi hại mà lôi kéo y. Điều này càng khiến cho mình nguy hiểm hơn. Nếu bị Lý Viên và Điền Đan cùng lúc đàn

hặt mình trước mặt Hiếu Thành vương thì tánh mạng của gã có thể mất bất cứ lúc nào.

Cách nào có thể ứng phó được thế cuộc nguy hiểm này?

Triệu Mục sau khi dặn dò gã dò xét Triệu Nhã thì mới để gã quay về.

Hạng Thiếu Long thầm than trong lòng, lần này không gần gũi với Triệu Nhã thì e rằng không xong. Tai mắt của Triệu Mục đầy rẫy ở Hàm Đan, nếu biết gã chưa bao giờ tìm Triệu Nhã thì sẽ nghi ngờ trong lòng.

Đồng thời lúc này cũng có một nỗi lo lắng khác trong lòng, nếu Triệu Nhã để lộ chuyện trước kia mình trước khi rời Hàm Đan đã bắt được sứ nước Sở đến liên lạc với Triệu Mục, truyền đến tai Triệu Mục thì với sự tinh minh lợi hại của y, tất sẽ thấy mình rất có vấn đề.

Lại nhớ đến Quách Khai, y đã từng nói đưa mình đi dạo quan kỹ, nhưng lại không thực hiện lời hứa, có lẽ bởi vì Lý Viên đã trở thành khách quý, Hiếu Thành vương đã thay đổi thái độ, Quách Khai là kẻ a dua, nên đã tránh né mình.

Trong khoảnh khắc, gã cảm thấy ưu thế của mình đã mất hết, trở thành một kẻ bơ vơ bốn bề đều có địch bao vây, trơ trọi một mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thản Nhiên Đối Diện

H

ạng Thiều Long thúc ngựa rời khỏi hầu phủ, lòng cảm thấy hoang mang.

Trong chốc lát đã đến lúc đèn đuốc nổi lên, gió thu thổi đến, bất đồ cảm thấy lạnh lẽo nơi cõi lòng.

Đằng Dực đã đến Tàng quân cốc, muốn tìm người bàn bạc cũng chẳng có, lại không tiện đi gặp Kỷ Yên Nhiên, phải làm thế nào đây? Nhớ lại cuộc hẹn với Triệu Chi thì trong lòng mới đỡ lo hơn một chút.

Rồi chợt nghĩ lại, tuy mình không dám công khai đi tìm Kỷ Yên Nhiên nhưng có thể lén lút đến gặp nàng. Người ngoài cuộc thì sáng suốt hơn, nàng nói không chừng sẽ có cách giúp mình vượt qua khỏi nguy hiểm trước mắt này.

Nghĩ tới đây, vội quay ngựa về phủ, thay bộ y phục rồi lên vào Lưu phủ, đến tòa tiểu lâu tìm giai nhân.

Kỷ Yên Nhiên thấy gã thì vui lắm, sau một hồi âu yếm thì Hạng Thiều Long kể chuyện Triệu Mục cho nàng nghe.

Mỹ nữ ấy ngồi bên cạnh gã mà nói, „Yên Nhiên nghĩ ra một cách, tuy không được hay ho lắm, nhưng cảm thấy đó là cách duy nhất có thể vượt qua ải này."

Hạng Thiều Long trong lòng cảm thấy không hay, vội vàng hỏi.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Gần đây Lý viên có hành vi thất thường toàn là do Yên Nhiên mà ra, chỉ cần thiếp tỏ vẻ không còn hứng thú với chàng, lại lừa y, sau đó tìm cách khiến cho y cảm thấy nếu dùng thủ đoạn đê tiện đối phó với

chàng, thiếp về sau sẽ không thèm nhìn mặt y nữa, vậy thì y tuy hận chàng nhưng không dám hãm hại chàng nữa."

Hạng Thiếu Long cảm thấy giận lắm, nói, „Làm sao được, đáng sợ nhất là giả thành thật, hạng người như Lý Viên vì mục đích mà có thể bất chấp thủ đoạn, cũng như Hàn Sấm đã đưa cho ta một bình xuân dược để đối phó với nàng."

Kỷ Yên Nhiên nổi giận nói, „Hàn Sấm ấy thật vô sỉ!"

Sau một hồi định thần, ôm gã nói, „Hãy yên tâm! Yên Nhiên đã sớm biết cách ứng phó với hạng nam nhân lòng dạ xấu xa, có chút hiểu biết về cách dùng thuốc, đảm bảo sẽ không để cho Lý Viên được thế. Huống hồ mọi người đều biết Yên Nhiên không tùy tiện với kẻ khác, Lý Viên nếu muốn động đến thiếp chỉ có cách mai mối đảng hoàng, nhưng đó là chuyện về sau ở nước Sở."

Hạng Thiếu Long cảm thấy bất ổn, nói, „Giờ đây y đã trở thành quốc cữu, lại nóng lòng về nước Sở để dựng thế lực, từ đó đối phó với Xuân Thân quân Hoàng Cát, y đề ra chuyện đưa nàng về nước Sở, nếu nàng không chịu thì sẽ để lộ bí mật mất."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Kéo dài được ngày nào thì hay ngày đấy, giờ đây người ở đây ai cũng muốn lấy lòng Lý Viên, còn chàng thì càng lúc càng nguy hiểm, nếu không chặn Lý Viên lại, thì có thể ngày mai cũng khó đối phó, hi vọng kế hoạch hợp tung không mau chóng thành sự thực, vậy thì Lý Viên sẽ không thể rời nước Triệu mà về Sở ngay được."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đó là cách hay nhất, nếu lập tức bỏ chạy thì kế hoạch bắt sống Triệu Mục sẽ không hoàn thành. Lúc quay về làm sao trả lời với Lã Bất Vi và Trung Tương vương? Mỗi huyết thù của mình cũng không thể rửa sạch, về công hay tư, gã cũng không thể trở lui được lúc này.

Cuối cùng đành quyết định nói, „Như thế đành khó cho Yên Nhiên rồi!"

Chưa dứt lời thì nô tỳ đến báo, Lý Viên đến mời Kỷ Yên Nhiên cùng đến hoàng cung dự yến.

Hạng Thiệu Long cảm thấy khó chịu, cắn răng chuồn ra.

Hạng Thiệu Long vừa đến khu rừng trúc thì con chó vàng ấy sửa nhặng lên.

Lần này gã đi vào bằng cửa chính, Triệu Chính đưa gã vào, rồi vị lão nho ấy búi ngồi nói với gã, „Hãy khuyên bảo tiểu Nhu! Ắ không chịu nghe lời bất cứ ai, thế của Điền Đan lúc này như mặt trời chính ngọ, lão phu thật không muốn thấy tiểu Nhu trở thành con thiêu thân lao vào lửa."

"Nhưng tại hạ cũng không chắc có thể khuyên được nàng, „ Hạng Thiệu Long nói.

Triệu Chính nói, „ả bề ngoài tỏ ra oán công tử, nhưng lão phu lại thấy ả thường nhớ tới công tử, mấy ngày hôm nay còn lộ ra vẻ buồn bã chưa từng có, lại hay nổi giận, có lẽ vì nhớ nhung công tử mà thôi."

Hạng Thiệu Long bước tới cửa sau, ngạc nhiên hỏi, „Các người không có thư đồng hay nô tỳ hay sao?"

Triệu Chính nói, „Lão phu thích yên tĩnh, sau buổi cơm bọn nô tỳ cũng về nghỉ ở thư viện, điều đó cũng thuận tiện cho tiểu Nhu, ả không thể lộ mặt ra được."

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ.

Triệu Chính đưa gã tới thiên tĩnh thì để gã tự bước vào.

Hạng Thiệu Long bỏ hết mọi phiền não, hít một hơi bước tới trước cửa, toan gõ cửa thì cửa đã mở ra, Triệu Chi lúc này đã thay bộ y phục khác, rõ ràng rất xinh xắn, đang có vẻ như một tiểu hiền thê đợi phu lang quay về, cười nói, „Đồng gia, mời vào!"

Gã nén không được, nhìn nàng rồi mới bước vào trong sảnh đường của tòa tiểu lâu.

Triệu Chi bị gã nhìn như vậy không hề trách cứ mà còn vui vẻ kéo tay gã chỉ lên lầu nói, „Tỷ tỷ ở trên, chàng lên gặp tỷ tỷ được chẳng?"

Hạng Thiếu Long cố nén lại ý nghĩ sẽ thân mật với nàng trước, ngạc nhiên hỏi, „Nàng không lên cùng ta sao?"

Triệu Chi nhoẻn miệng cười, „Người ta đang làm bánh để dâng lên cho chàng, mong chàng giơ cao đánh khẽ, đừng quên rằng Triệu Chi đã từng nói để mặc cho chàng chửi mắng."

Hạng Thiếu Long bị vẻ dịu dàng của nàng khiến cho mềm lòng, đâu còn lòng dạ nào làm tổn thương nàng. Đồng thời cũng biết mình càng lúc càng lún sâu vào hai chị em nhà này. Đã gọi là con người đâu phải cỏ cây mà có thể vô tình.

Cảnh ngộ của hai chị em thật khiến cho người ta tội nghiệp, chỉ là thói quen của nam nhân bảo vệ cho nữ nhân, cũng đủ khiến gã thương yêu bọn họ.

Hạng Thiếu Long đưa tay bẹo má Triệu Chi rồi, mới bước lên bậc thang.

Triệu Chi thì đỏ mặt quay ra tiếp tục công việc của mình.

Gã đã đến tòa tiểu sảnh hôm trước gặp gỡ hai người, nhưng không nhìn thấy Thiện Nhu, ánh mắt đảo quanh, hai căn phòng bên phải, một cánh cửa buông rèm, còn một căn phòng khác rõ ràng không có người trong đó.

Hạng Thiếu Long cố ý cởi giày, bước vào căn phòng đang buông rèm.

Trong phòng vọng ra thanh âm lạnh lùng của Thiện Nhu, „Ai?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Là ta!" rồi vén rèm bước vào.

Thiện Nhu đang ngồi chiếc ghế bên cạnh giường đang đứng dậy, dưới ánh đèn, mặt ngọc môi son, lại thêm mái tóc hơi rối, một vẻ đẹp chưa từng thấy toát ra từ trên người nàng.

Hạng Thiếu Long tuy gặp qua nhiều mỹ nhân nhưng bắt đầu hai mắt vẫn sáng lên.

ánh mắt Thiện Nhu nhìn gã rất phức tạp, rồi đưa tay vén tóc, đứng dậy, hơi áy náy nói, „Mấy đêm nay ngủ không được, vừa mới dựa vào giường đã ngủ mất."

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên thấy vẻ phong tình vô hạn của mỹ nữ này, thầm nghĩ bên trong vỏ bọc cứng rắn ấy nàng quả thật xinh xắn. Nếu không phải tận tai nghe, không thể nào đoán được nàng có thể nói chuyện bằng giọng điệu mềm mỏng như vậy.

Thiện Nhu thấy gã trở mặt nhìn mình thì mặt hơi đỏ, lời lẽ quay lại vẻ lạnh lùng, nói với vẻ không vui, „Xin Đồng tiên sinh chờ bên ngoài, đợi tiểu nữ chải tóc rồi..."

Hạng Thiếu Long ngăn nàng lại, nói, „Cần gì phải chải chuốt, đáng vẻ Nhu cô nương giờ đây là xinh đẹp nhất."

Đôi mắt đẹp của Thiện Nhu chớp chớp mấy lần, rồi vẫn lạnh lùng, „Ngài thật quái lạ, y phục tóc tai không chỉnh tề mà lại khen đẹp. Thôi được, xin mời vào đây, „

vừa bước qua khung cửa, định vào sảnh đường thì bỗng nhiên dừng lại, té ra Hạng Thiếu Long đưa tay ra cản, nếu nàng tiến tới trước hai thốn nữa thì bộ ngực đã đụng vào cánh tay rắn chắc của gã.

Thiện Nhu không hiểu vì sao gã cản mình, nhất thời quên hẳn chống cự, chỉ ngạc nhiên nhìn gã.

Bản thân Hạng Thiếu Long cũng không biết vì sao lại phóng túng với nàng đến thế, nhưng cũng biết nếu không có câu trả lời thì nữ thích khách xinh đẹp này sẽ không chịu tha cho mình. Thuận miệng nói, „Dù tại hạ nói thế nào, phải chăng cô nương cũng không bỏ ý định hành thích Điền Đan?"

Thiện Nhu quả nhiên phân tâm, buồn rầu nói, „Ngài không phải là ta, làm sao hiểu được cảm nhận của ta? Lúc ấy Chi Chi vẫn còn nhỏ, ấn tượng không sâu, nhưng ta thì tận mắt thấy cha mẹ, anh chị và tất cả những người hầu trung thành yêu thương của ta, đều bị xích một hàng dài như chó lợn, bị đám cầu tặc ấy áp giải về nước Tề, từ đó ta có một nguyện vọng là phải giết bằng được Triệu Mục và Điền Đan."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Quả là chuyện thâm thúy ở cõi nhân gian, nếu nàng có thể giết chết một trong hai người Triệu Mục và Điền Đan, nàng sẽ chọn kẻ nào?"

Thiện Nhu chưa từng nghĩ qua vấn đề này, đôi mắt chớp chớp, lát sau rồi nói, „Ta sẽ giết Triệu Mục."

Hạng Thiếu Long thở phào, nhưng cũng cảm thấy khó hiểu, hỏi, „Chẳng phải Điền Đan là kẻ thù số một của nàng sao?"

Thiện Nhu lộ vẻ bi phẫn, nghiên răng nói, „Nếu không phải Triệu Mục, gia tộc ta đâu có gặp phải thảm họa diệt môn này, đáng hận nhất là y dùng thân phận bạn bè để bán đứng chúng tôi, hành vi đê tiện, chỉ vì muốn lấy lòng Điền Đan mà làm chuyện thương thiên hại lý."

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Được thôi! Nếu nàng có thể hứa không có sự đồng ý của ta thì không được khinh cử vọng động, ta sẽ giúp nàng giết chết Triệu Mục, lại còn giúp tử muội đoàn viên. Nàng có chịu hứa không?"

Thiện Nhu cảm thấy bất ngờ, vẻ mặt nghi hoặc, nhìn gã một lúc rồi nhìn thẳng vào gã, ánh mắt lạnh lùng, „Ngài chẳng có lý do gì giúp đỡ chúng tôi,

lần trước ngay cả Triệu Chi chưa có sự đồng ý của ta, đưa ra điều kiện tỷ muội chúng tôi theo ngài mà vẫn không lay động được ngài, giờ đây tại sao thay đổi ý định, ngài không sợ sự nghiệp của ngài ở Hàm Đan sẽ bị hủy hay sao?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy khó mà trả lời, Thiện Nhu này vì gặp bất hạnh, đã lâu sống trong trạng thái phòng bị, tuyệt đối không dễ dàng tin tưởng người khác. Còn mình nếu không đưa ra câu trả lời khiến cho nàng thỏa mãn, làm sao được nàng tin tưởng, từ đó có được sự hợp tác của nàng. Xem ra một cách duy nhất chính là tiết lộ thân phận của mình. Nhưng làm như thế sẽ đem lại kết quả gì, gã quả thực không thể biết được.

Đang lúc suy nghĩ, một ngọn trủy thủ sắc bén đã kề ngay hông gã, thanh âm lạnh lẽo của Thiện Nhu vang lên trong tai gã, „Ngay cả một lời để lừa dối người cũng không tìm ra hay sao? Ta đã từng nói với Chi Chi, người chẳng qua thèm muốn nhan sắc của tỷ muội chúng ta, nên mới không lột trần thân phận chúng ta, giờ đây thì đã lộ ra mặt thật.

Hừ! Chi Chi lại còn biện hộ cho người nữa."

Hạng Thiếu Long biết nàng vì chuyện báo thù mà có tâm lý khác với người, nhưng không ngờ nàng lại có thể rút đao ra, nhưng lúc này trực giác cho gã biết nàng sẽ để cho gã có cơ hội giải bày. Lắc đầu rồi cười khổ, „Nếu nàng biết Triệu Mục làm chuyện thị phi trước mặt Triệu vương như thế nào, bảo rằng ta sẽ ảnh hưởng đến bang giao của Triệu Sở, khiến cho giờ đây ta đành phải nhàn rỗi, một lòng muốn rời khỏi nước Triệu, thì sẽ biết ta tuyệt đối có lý do giúp nàng đối phó Triệu Mục."

Thiện Nhu nhìn gã không chớp mắt rồi thu cây trủy thủ lại.

Lời này của Hạng Thiếu Long có cả thật lẫn giả, nhưng chuyện Hiếu Thành vương lạnh nhạt với Đồng Khuông, Thiện Nhu đã sớm nghe được, nhưng không ngờ lại có liên quan đến Triệu Mục, nên cũng tin được quá nửa.

Thiện Nhu nhích về phía trước, suýt nữa ngực đụng phải tay Hạng Thiếu Long, nói vẻ chua chát, „Nếu ngài có thể giúp chúng ta giết chết Triệu Mục, Thiện Nhu chính là người của ngài rồi đó."

Hạng Thiếu Long cảm thấy có một sự kích thích không thể nào tả được. Giữa gã và mỹ nữ này không hề tồn tại vấn đề "Kinh Tuấn" như Triệu Chi, khiến gã có thể yên lòng hưởng thụ. Một lý do khác là bởi Thiện Nhu lúc thường ngày vừa lạnh lùng vừa dữ dằn, có dáng vẻ không chịu tuân phục, đột nhiên lại dùng tình cảm mềm mỏng để quyến rũ gã, thật là khiến người ta phải xao xuyến.

Nhưng nếu gã kìm nén không được, lập tức ăn nằm với nàng, nàng sẽ không coi gã ra gì.

Cố làm ra vẻ bình tĩnh nói, „Đồng mẫu phải nói trước rằng, trừ phi Nhu cô nương cam tâm tình nguyện theo ta, nếu không ta tuyệt đối không chiếm tiện nghi của Nhu cô nương, nếu là một cuộc giao dịch thì có thể miễn đi, Đồng Khuông ta há là kẻ dè tiện thừa nước đục thả câu?"

Thiện Nhu ngạc nhiên lắm, không hề nhích ra, ngược lại còn tự nhiên ép sát lên thêm nữa, Hạng Thiếu Long tuy cũng muốn tránh lắm, nhưng thiếu đi ý chí và định lực.

Nhất thời hai người đều có cảm giác kỳ lạ trong người, không ai muốn nhích ra hay thay đổi, Thiện Nhu nhíu mày nói, „Tại sao ngài quyết định cùng chúng tôi làm chuyện nguy hiểm này?"

Hạng Thiếu Long nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng với vẻ yêu thương, dịu dàng nói, „Chủ yếu vì ta thực sự thích hai người, cũng là vì bạn tốt của ta, y chính là phu tể của Thiện Lan, sau này khi các người gặp được Thiện Lan sẽ hiểu được tất cả, Có tiếng chân vang lên.

Hai người giật mình, Hạng Thiếu Long nhích ra, Thiện Nhu cũng bước ra phòng ngoài.

Hạng Thiếu Long bước theo Thiện Nhu, chỉ thấy Triệu Chi bưng mâm thức ăn còn bốc khói và bầu rượu, mỉm cười bước lên lầu.

Ba người ăn uống vui vẻ.

Triệu Chi đưa miếng bánh lên, mỉm cười nói, „Đồng tiên sinh hãy thử tài nghệ của Triệu Chi, nhân lúc còn nóng hãy ăn cho ngon miệng."

Hạng Thiếu Long nhớ lại chưa kịp ăn cơm tối, vội vàng ngoạm miếng bánh vào miệng, không biết có phải vì đói bụng hay không mà thấy rất ngon, mồm khen không ngớt, nụ cười của Triệu Chi càng đẹp hơn.

Thiện Nhu ăn một miếng bánh rồi dừng lại, chờ Hạng Thiếu Long nuốt xong rồi mới hỏi bằng giọng ôn hòa, „Đồng tiên sinh chắc đã có kế sách?"

Hạng Thiếu Long biết nếu không để lộ một chút thì Thiện Nhu chắc không chịu tin tưởng gã, bình tĩnh nói, „Triệu Mục đang định mưu phản, các vị có biết không?"

Hai thiếu nữ nhìn nhau.

Thiện Nhu nói, „Ngài làm sao biết được, chẳng phải vừa rồi đã nói Triệu Mục phải hãm hại ngài sao?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ muốn lừa con cộp cái này thật chẳng dễ chút nào, giả vờ ung dung nói, „Tình hình thật sự phức tạp vô cùng."

Rồi nhú mày lặng lẽ không nói.

Hai thiếu nữ cảm thấy kỳ lạ, chừng hừng nhìn gã.

Điều Hạng Thiếu Long nghĩ trong lòng là có nên tiết lộ thân phận với bọn họ hay không, vừa có thể tránh phải giải thích nhiều, lại không xảy ra hiểu nhầm nữa.

Giờ đây tình thế rất rõ ràng, chỉ dựa vào mối quan hệ của Thiện Lan, thiếu nữ này sẽ không bán đứng bọn họ, huống chi hai nàng còn có tình ý với gã, Triệu Chi đồng thời lại yêu gã với hai thân phận.

Thiện Nhu vẫn hoài nghi nói, „Chắc ngài đang gạt chúng tôi, cho nên nhất thời không tìm ra được lời gì để nói cho xong?, Triệu Chi nói, „Nhu tử, Đồng tiên sinh chẳng phải hạng người ấy đâu?"

Thiện Nhu nổi giận, „Muội hãy để y tự giải thích!“

Hạng Thiếu Long đã quyết định, nên cảm thấy thoải mái vô cùng, ngồi dựa ngửa trên ghế, xoa bụng nói, „Bánh của Chi cô nương quả thật là loại thức ăn ngon nhất trên đời."

Thiện Nhu tức giận nói, „Đừng lảng tránh nữa, hãy mau trả lời câu hỏi của ta."

Hạng Thiếu Long dang tay chân ra, vừa lúc đụng phải đùi Thiện Nhu.

Thiện Nhu nhích ra, giận dữ nói, „Không trả lời ta sẽ giết người."

Hạng Thiếu Long chỉ vào cổ mình nói, „Cô nương gác kiếm lên chỗ này của ta, ta mới nói sự thật."

Hai thiếu nữ nhìn nhau, không thể hiểu được, hành vi của người này quá thật khác người, khiến người ta không biết đường nào mà lần.

Hạng Thiếu Long nhân lúc hai thiếu nữ đang bất ngờ, trước tiên quay người lại, cúi xuống lột mặt nạ ra rồi đột nhiên ngồi lại, tinh bơ cầm một miếng bánh nhai ngấu nghiến.

Hai thiếu nữ lúc đầu không để ý vẫn chưa hiểu gì, khi nhìn kỹ lại mới hoảng hốt kêu thét lên.

Thiện Nhu lùi ra sau, rút thanh trủy thủ, quay về với dáng vẻ của một con báo cái.

Triệu Chi thì trố mắt, không tin nổi vào mình nữa.

Hạng Thiệu Long cúi người, chống tay lên bàn, từ tốn bưng chén rượu, nheo mắt nhìn hai thiếu nữ với vẻ đặc ý, nói, „Tại hạ quả thật trước giờ vẫn lừa hai vị cô nương, nhưng hãy tha thứ cho nỗi khổ của tại hạ."

Triệu Chi bình tĩnh trở lại, thay vào đó là bộ mặt đỏ ửng, cúi đầu e thẹn, giận dữ nói, „Hạng Thiệu Long, chàng hại người ta lắm quá, Triệu Chi còn mặt mũi nào để gặp chàng nữa?"

Hạng Thiệu Long đương nhiên hiểu rõ ý nàng, cười nói, „Hãy yên tâm! Ta sẽ không ghen ty với Đồng Khuông đầu, huống hồ chi y vẫn chưa thực sự làm chuyện xấu gì với nàng kia mà!"

Triệu Chi vừa tức giận vừa thẹn mà không nói nên lời, nhưng trong lòng cũng đang mừng thầm.

Thiện Nhu đột nhiên cười phá lên, cất ngọn trủy thủ vào, ngồi xuống nói, „Ngài thật lợi hại, cả thành Hàm Đan này đều bị ngài lừa bịp cả."

Hạng Thiệu Long mang mặt nạ lên, quay trở về với bộ mặt của Đồng Khuông.

Thiện Nhu nói với Triệu Chi, „Dáng vẻ của y lúc này mới vừa mắt hơn một chút."

Hạng Thiệu Long cũng cười, chồm người ra phía trước nói, „Giờ đây không còn hoài nghi ta tại sao phải giết Triệu Mục nữa chứ! Nhưng tại hạ cảm

thấy chém y một nhát thì quá dễ dàng cho y, cho nên phải bắt sống y về Hàm Dương nhận lấy hình phạt, hy vọng hai cô nương không phản đối."

Hai thiếu nữ đều ngạc nhiên nhìn gã.

Hạng Thiệu Long nói, „Thiện Lan đã bị người Tề đem tặng cho Lã Bất Vi, may mà Lã Bất Vi lại tặng cho tại hạ, nàng và hảo huynh đệ Đổng Dực của ta vừa gặp đã yêu, đã kết thành phu phụ, rất thương yêu nhau!“ rồi quay sang Triệu Chi nói, „Người hôm nay liên tiếp đánh bại hai thủ hạ của Lý Viên chính là Đổng Dực, giờ đây nàng đã hiểu vì sao y lấy tên là Long Thiện rồi chứ."

Thiện Nhu thì lẩm nhẩm câu“vừa gặp đã yêu , rõ ràng cảm thấy lời lẽ rất mới mẻ.

Triệu Chi hoang mang, cúi đầu nói, „Kinh Tuấn đang ở đâu?"

Hạng Thiệu Long cảm thấy có hy vọng giúp cho Kinh Tuấn, chân thành nói, „Chi cô nương phải chăng đã có thiện cảm với vị huynh đệ của tại hạ?"

Triệu Chi giật mình ngẩng đầu lên, sợ Hạng Thiệu Long hiểu nhầm nên vụt miệng nói, „Không! Người ta xem y là một đứa trẻ ham chơi thôi! Nhưng y đối xử rất tốt với người ta!“

Hạng Thiệu Long lòng chột trầm xuống, cũng biết tình yêu không thể miễn cưỡng, Kinh Tuấn chỉ đành phải quên đi mối tình này mà thôi.

Thiện Nhu biết gã là Hạng Thiệu Long thì vui lắm, nhìn gã chăm chăm rồi nói, „Bước tiếp theo là làm gì đây?"

Hạng Thiệu Long kể toàn bộ tình hình cho hai thiếu nữ ấy nghe, rồi nói, „Điền Đan và Triệu Mục hai người, chúng ta chỉ có thể chọn một, Nhu cô nương ban nãy vừa chọn Triệu Mục, chúng ta đã cùng mục tiêu, chỉ còn

cách là ép Triệu Mục tạo phản, chúng ta mới có cơ hội bắt y rời khỏi Hàm Đan."

Triệu Chi không còn e thẹn nữa, vui vẻ nói, „Tỷ muội chúng tôi có thể làm gì đây?"

Hạng Thiệu Long trong lòng chợt nảy ra một ý, nói ra chuyện Điền Trịnh rồi bảo, „Chi cô nương có thể thay thế tại hạ liên lạc với nàng, để cho nàng yên tâm, từ hôm nay trở đi nếu không có chuyện gì thì đừng đến tìm ta, ta sẽ sai Kinh Tuấn liên lạc với hai người."

Hai thiếu nữ đều lộ vẻ thất vọng. Thiện Nhu nói, „Chưa ai từng gặp ta. Hay là ngài tìm cách sắp xếp ta ở bên cạnh để trợ giúp lẫn nhau."

Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu nói, „Chuyện này có thể gây nên sự hoài nghi, hãy để ta suy nghĩ, được chăng?"

Thiện Nhu lạnh lùng nói, „Nếu trong hai ngày nữa mà không thấy ngài quay lại, ta sẽ giả làm phu nhân của ngài đến Hàm Đan tìm ngài."

Hạng Thiệu Long thất thanh hỏi, „Cái gì?"

Thiện Nhu ngẩng đầu lên, giận dữ nói, „Không nghe được thì thôi vậy!"

Triệu Chi nói với vẻ đáng thương, „Vậy người ta làm thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long lúc này thấy hối hận thì đã muộn, cười khổ rồi đứng dậy, chỉ đành nhún vai rồi nói, „Hãy cho chút thời gian, tại hạ cần suy nghĩ cái đã?"

Triệu Chi ngạc nhiên hỏi, „Chàng định đi đâu?"

Đến lượt Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Đương nhiên là về nhà!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 84: Rơi Vào Chốn Hiểm Nguy

V

ề đến phủ thì bị Ô Quả chặn lại.

Tuy là kẻ thích đùa nhưng giờ đây Ô Quả thần sắc ngưng trọng, nói, „Nhã phu nhân vừa đến tìm tam gia, vẻ mặt bất ổn, kiên quyết ngồi ở nội đường chờ tam gia quay về."

Hạng Thiếu Long không ngờ Triệu Nhã lại đến nữa, giờ đây buổi tiệc chào đón Điền Đan chưa kết thúc, tại sao ả lại chuồn ra đây để tìm mình?

Rồi quay sang nói với Triệu Chi, „Chi Chi, nàng hãy đến đông hiên chờ ta!"

Triệu Chi lúc này đã nghe lời gã, điềm nhiên đi theo Ô Quả.

Hạng Thiếu Long vừa bước vào nội đường, Triệu Nhã đã quay phắt người lại, vẻ mặt không còn tí máu, đôi mắt đầy vẻ bàng hoàng.

"Có chuyện gì xảy ra, có gì vẻ mặt phu nhân khó coi đến thế?" Hạng Thiếu Long giật mình, bước tới hỏi.

Triệu Nhã như biến thành một người khác, dùng một giọng điệu bình tĩnh đến nỗi khiến người ta phải giật mình, trầm giọng nói, „Đồng Khuông! Triệu Nhã đến đây muốn làm một cuộc giao dịch mà ngài khó có thể từ chối được."

Hạng Thiếu Long cảnh giác trong lòng, đôi mắt sắc bén, miệng nở một nụ cười, thản nhiên nói, „Dù cho có liên quan đến sự sống chết của Đồng mỗ, Đồng mỗ cũng có thể từ chối."

Triệu Nhã cảm thấy đối thủ là một kẻ khó đối phó, thở dài, mềm giọng nói, „VẬY ta sẽ đổi cách khác nhé, coi như là cầu xin ngài giúp đỡ, nếu ngài hứa,

từ đây Triệu Nhã sẽ nghe lời ngài. Chẳng hay ý Đồng tiên sinh ra sao?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy khó hiểu, chuyện gì mà có thể khiến người đàn bà dân dã này hy sinh mọi thứ, liều chết cầu xin, nhú mày nói, „Trước tiên hãy nói lời cầu xin ấy ra để bĩ nhân nghe thử."

Triệu Nhã vẫn dịu dàng nói bằng giọng bình tĩnh với vẻ mặt thê lương, „Đồng Khuông, có lẽ ngài không biết bản thân mình đang gặp nguy hiểm, sau khi Lý Viên biết được mình trở thành quốc cữu, đã chính thức đề nghị đại vương áp giải ngài về nước Sở, nếu không đừng hòng y tán thành kế hoạch hợp tung."

Hạng Thiếu Long giận lắm, nếu hôm nay một kiếm giết phăng y đi thì thật là gọn gàng mà có thể trừ được cái họa về sau.

Triệu Nhã thấy gã trầm ngâm không nói, nhưng sắc mặt vẫn cứ bình tĩnh, không hề để lộ ra, trong lòng cảm thấy bội phục lắm, dịu giọng nói, „Vương huynh giờ đây vẫn chưa quyết định, y sợ cho dù giờ đây có hy sinh ngài, người Sở lại bội tín như lần trước, như vậy đều tổn thất cả đôi đường."

Thiếu Long đột nhiên rất muốn cười lớn một trận.

Chuyện nhảm nhí trong thiên hạ chẳng qua chỉ đến mức này mà thôi. Từ đó có thể thấy Hiếu Thành vương là kẻ ích kỷ đến dường nào, chưa bao giờ đối đãi với người khác như là con người.

Nếu hiện nay trong tay gã có một đội quân nước Tần tinh nhuệ thì lập tức sẽ kiếm Hiếu Thành vương và Lý Viên tính sổ, hai người này đều là những kẻ tiểu nhân đê tiện.

Triệu Nhã tiếp tục nói, „Hiện nay chỉ có một mình ta có thể ảnh hưởng đến vương huynh, khiến cho ngài có thể được sống vui vẻ ở Hàm Đan, cho nên nếu Triệu Nhã đi theo ngài thì có thể mang đến cho Đồng tiên sinh rất nhiều điều lợi."

Hạng Thiệu Long nhớ lại ngày hôm đó sau khi đánh bại Liên Tấn, khi Triệu Nhã đến tìm gã đàm phán, nói rõ sự lợi hại, cũng là những lời vừa nói, gã vội bảo, „Ta biết phu nhân rất lợi hại, chẳng qua là bà vẫn chưa nói ra yêu cầu bốn nhân làm chuyện gì?"

Triệu Nhã mặt lộ vẻ kiên quyết, thản nhiên nói, „Ta muốn ngài hãy đi chặn lại một người, bảo y đừng đến Hàm Đan, bởi vì đại vương đã được mật báo, biết y đang trên đường đến Hàm Đan, đang bày ra thiên la địa võng để chờ y sa vào."

Hạng Thiệu Long giật mình, mở to mắt nhìn Triệu Nhã.

Gã cuối cùng cũng hiểu được ấy là chuyện gì.

Triệu Đại nói rất đúng, Triệu Nhã không thể quên được gã. Cho nên khi biết Triệu Mục đã được mật báo của người Tần về chuyện này, đã không tiếc mọi thứ, yêu cầu gã cảnh giác với Hạng Thiệu Long, để khỏi sập bẫy của người Triệu.

Triệu Nhã trấn tĩnh rồi nói, „Giờ đây ở Hàm Đan chỉ có một mình Đồng Khuông ngài có đủ sức và dũng khí để làm chuyện này, thử hạ của ngài đều đóng ở ngoài thành, lại quen hoạt động ở chốn hoang dã, cho nên chỉ có các vị mới có bản lĩnh chặn lại Hạng Thiệu Long và tùy tùng của y."

Hạng Thiệu Long suýt tí nữa ôm ả vào lòng, bảo với ả rằng mình chính là Hạng Thiệu Long, người ả muốn cứu.

Triệu Nhã không chịu nổi ánh mắt của gã nữa, cúi đầu nói, „Đồng Khuông, ngài hãy mau cho ta câu trả lời, nhưng ta phải nhắc với ngài rằng nếu Triệu Nhã bị cự tuyệt thì bản thân không biết sẽ làm chuyện gì."

Hạng Thiệu Long cũng biết ả lợi hại, thở dài, „Sớm biết như vậy, có gì lúc đầu lại làm thế?"

Triệu Nhã chưng hửng, lăm nhăm đọc câu này mấy lần, nước mắt không ngăn được, tuôn rơi trên má, đau khổ nói, „Bởi vì Triệu Nhã không muốn bán đứng chàng lần nữa."

Hạng Thiệu Long kích động lắm, lao về phía trước nắm vai ả rồi nghiêm giọng nói, „Hãy xem ta đây!"

Triệu Nhã thất kinh, ngạc nhiên nhìn gã rồi hỏi, „Đồng tiên sinh có gì kích động đến thế?"

Sáu chữ“ta chính là Hạng Thiệu Long" đã kịp thời nuốt vào bụng. Hạng Thiệu Long buồn bã nói, „Phu nhân hãy yên tâm! Ta tuyệt không vì sự uy hiếp của bà mà hứa với bà, mà bị tình yêu của bà đối với Hạng Thiệu Long mà cảm động Ta, Đồng Khuông này có thể lập tức thề rằng, nếu Hạng Thiệu Long bước chân vào Hàm Đan nửa bước, ta Đồng Khuông sẽ tuyệt tử tuyệt tôn, chết bất đắc kỳ tử!"

Triệu Nhã run giọng nói, „Đồng Khuông! Ngài có biết chẳng Triệu Nhã cảm kích ngài đến mức nào chẳng."

Nói rồi lôi ra một cuộn vải trắng, đưa cho Hạng Thiệu Long nói, „Đây là hình vẽ của chàng, nhưng chàng đương nhiên sẽ dùng thân phận khác và hóa thân để che mắt người ta."

Hạng Thiệu Long cầm cuộn vải giở ra xem, một bức tranh truyền thần rất giống gã về hình dáng bên ngoài lẫn thần thái bên trong, ngay cả bản thân cũng phải giật mình, hỏi, „Là ai vẽ?"

"Chính là Triệu Nhã."

Hạng Thiệu Long chép miệng, „Xem bức tranh này y như người thật, từ đó có thể thấy hình ảnh Hạng Thiệu Long đã in sâu vào trí não của phu nhân."

ánh mắt Triệu Nhã lộ vẻ ngạc nhiên, quan sát gã một hồi rồi chậm rãi nói, „Nhân lực của ngài e cũng sắc bén như Thiếu Long vậy."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Phu nhân không hề che đậy tình yêu với Hạng Thiếu Long, không sợ bị nhân đồ ky, hay sao?"

Triệu Nhã đau khổ nói, „Ngài quả là một kẻ đặc biệt, trong số những nam nhân Triệu Nhã gặp được, chỉ có đối diện với ngài, ta mới có thể quên được Hạng Thiếu Long, nói vậy tiên sinh có hài lòng chưa?"

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, „Rất hài lòng, phu nhân có thể quay về, ta còn phải sắp xếp bọn thủ hạ, quan sát địa hình, để hoàn thành thỉnh cầu của phu nhân, tóm lại ta tuyệt đối nắm chắc sẽ chặn được Hạng Thiếu Long, mời y quay về Hàm Dương."

Triệu Nhã lần đầu tiên vui vẻ chấp nhận lời đuổi khách đầy khách sáo của gã, nhưng vì trong lòng giờ đây ngoài chuyện an nguy của Hạng Thiếu Long, ả không hề để ý đến chuyện khác. Nhưng nếu Đồng Khuông muốn ả ở lại thì ả cũng không thể từ chối.

Hạng Thiếu Long lúc này không còn hận ả nữa, đưa ả ra cổng chính.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau. Khi đi đến bên xe ngựa, Triệu Nhã nén không được, hạ giọng nói, „Tiên sinh như không lo lắng chuyện an nguy của mình?"

Hạng Thiếu Long phì một tiếng nói, „Sống chết có số, lo làm mẹ gì!"

Rồi cười lớn quay về trong phủ.

Cho đến khi bóng dáng gã khuất sau cửa thì Triệu Nhã mới giật mình leo lên xe ngựa, trong lòng vẫn còn vang vọng bốn chữ“sống chết có số".

Mở xong được cái thắt gút Triệu Nhã, Hạng Thiếu Long hoàn toàn có lòng tin vào mình, có thể nắm chắc được việc đối phó với những kẻ địch mạnh như Lý Viên hoặc Triệu vương.

Trong chốc lát gã đã quên hết mọi lo lắng, chờ đón tương lai chưa biết với thái độ không hề sợ hãi.

Đêm nay gã phải tìm đến Kỳ Yên Nhiên để bảo nàng không cần phải lấy lòng tên tiểu tặc Lý Viên nữa.

Về đến đông hiên, Triệu Chi đang chờ gã.

Thấy Hạng Thiếu Long vui vẻ bước vào, nàng chạy ra nói, „Triệu Nhã đi chưa?"

Hạng Thiếu Long nắm tay nàng kéo vào phòng riêng, nửa đường thì gặp Ô Quả đuổi theo, sau khi nhìn lên Triệu Chi thì nói, „Từ lúc chiều tới nay, ngoài phủ đã xuất hiện những kẻ theo dõi chúng ta, bọn chúng tôi đã thấy được vị trí ẩn thân của chúng, tất cả có bốn tên, nấp phía trước và sau phủ."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ một tiếng, „Bắt sống chúng về đây cho ta để tra khảo, ta muốn biết thân phận của chúng."

Triệu Chi giật mình, trở mắt nhìn gã.

Ô Quả thì hoan hỉ lắm, vội vàng bước ra.

Hạng Thiếu Long đưa tay nâng cằm Triệu Chi, mỉm cười, „Chi cô nương có biết bí nhân đưa nàng đi đâu và làm chuyện gì không?"

Triệu Chi đỏ mặt, cúi đầu nói, „Biết chứ!"

Hạng Thiếu Long cười, „Biết cái gì?"

Triệu Chi giận dữ nhìn gã rồi e thẹn nói, „Con người của chàng thật là lợi hại, dù hóa thành thân phận thế nào cũng khiến cho người ta phải khuất phục, hai chúng ta mấy ngày hôm nay thật là thảm!"

Rồi hai người vẫy cuộc mây mưa.

Khi Hạng Thiếu Long lên vào phòng Kỳ Yên Nhiên, nàng vừa mới thay y phục, đang ngồi ngẩn ngơ trước tấm gương đồng, thấy người mình đang mong nhớ xuất hiện, vui mừng lao vào lòng gã.

Hạng Thiếu Long tắt đèn, kéo nàng nằm trên giường rồi mới kể ra cuộc giao dịch vừa rồi với Triệu Nhã.

Kỳ Yên Nhiên nói, „Xem ra ả vẫn chưa quên tình chàng, Kỳ Yên Nhiên trước nay vẫn lấy làm lạ tại sao có nữ nhân nào nỡ đành bán đứng chàng?"

Hạng Thiếu Long né tránh vấn đề đó, cười nói, „Nàng không cần phải tiếp cận tên gian tặc Lý Viên ấy như thế sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của ta, khiến ta khó đối phó với tình thế trước mặt."

Kỳ Yên Nhiên vui vẻ nói, „Thấy chàng lòng tin tràn trề như vậy, Yên Nhiên đã yên bụng lắm."

Kỳ Yên Nhiên nói, „Chàng đã bắt được bốn tên do Quách Khai sai đến giám sát chàng, chàng định xử lý như thế nào?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ngày mai ta sẽ thi triển thủ đoạn để ép Hiếu Thành vương ra mặt, tên hôn quân ấy không dứt khoát, nếu không gõ gậy vào đầu cho y tỉnh, nói không chừng sẽ nghe theo đề nghị của Lý Viên."

Kỳ Yên Nhiên rất thích thú vì câu gõ gậy vào đầu của gã, đồng thời chép miệng nói, „Lúc đầu thiếp cứ tưởng Lý Viên là nhân tài, té ra cũng chỉ là hạng đê tiện, không biết đến đại cuộc, triều chính nước Sở nếu rơi vào tay tên tiểu nhân ấy thì nước Sở còn có hy vọng gì nữa."

Hạng Thiệu Long nhớ lại một chuyện, hỏi, „Nàng đã gặp Điền Đan, y là người thế nào?"

Kỷ Yên Nhiên trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng nói, „Y là một kẻ rất có khí phách và mê lực, nhưng rất háo sắc, ánh mắt khi nhìn cứ như muốn nhai ngẫu nhiên người ta, so với Lý Viên, y quả thật là có phong độ của đại tướng."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Nói thế, y chắc là đã bị nàng thu hút."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Có thể nói như vậy, nhưng không liên quan đến chuyện tư tình nam nữ, chỉ là cảm giác giữa người với người mà thôi."

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Không cần nói thế đâu, ta đâu phải là hạng hẹp dạ."

Kỷ Yên Nhiên vui mừng hôn gã rồi giận dỗi nói, „Chàng đương nhiên chẳng phải là hạng người ấy, nhưng người ta đã là nữ nhân của chàng đương nhiên phải trả lời cho rõ ràng chứ."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Lý Viên, nhú mày nói, „Tên tiểu tặc họ Lý ấy thế nào rồi?"

Kỷ Yên Nhiên ngoan ngoãn trả lời, „Khi người ta khéo léo tỏ cho tên tiểu tặc thấy Yên Nhiên vẫn chưa có quan hệ gì với chàng thì đã khiến y vui vẻ, nói chuyện cũng đầy hứng thú, trên đường cứ luôn miệng nói sau này sẽ sửa sang nước Sở ra sao, nghe ra rất có lý, nhưng đã quên đi sự uy hiếp của người Tần, chỉ muốn mở rộng lãnh thổ, trọng bên ngoài nhẹ bên trong, thật khiến cho người ta chán ngấy."

Hạng Thiệu Long nói, „Phải chăng nàng chấp nhận cho hắn đưa về?"

"Yên Nhiên đâu có chịu thế, ngồi xe cùng y đến hoàng cung mà đã khó chịu, người Sở chỉ được cái vẻ bề ngoài đẹp đẽ mà thôi, „ Kỳ Yên Nhiên nói.

Khi về đến hành quán thì Triệu Chi vẫn còn đang nằm chờ trong phòng.

Hạng Thiệu Long cười thầm trong lòng mình đã quá hoang đường.

Sáng hôm sau khi thức dậy thì mặt trời đã lên ba cây sào, gã mới tỉnh dậy. Sau khi tắm rửa thay y phục thì mới ra nội đường gặp Đằng Dực, Ô Trác, Kinh Tuấn. Hạng Thiệu Long ra lệnh cho bọn họ đưa toàn bộ ba trăm người trong tinh binh đoàn quay về trong hành quán.

Kinh Tuấn không biết có phải vì Đằng Dực đã dặn dò hay không mà khi thấy gã ra thì quỳ xuống cảm kích nói, „Kinh Tuấn biết tam ca đã vì ngu đệ mà chiếu cố cho Chi tỷ, đối với chuyện Chi tỷ, chỉ có một lòng vui mừng chứ không hề có ý ghen tuông."

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ ra Đằng Dực vì sao đến Tàng quân cốc, chính là yêu cầu Kinh Tuấn tỏ rõ ý của mình lần nữa để giải mối thắt nút trong lòng.

Triệu Chi là tiểu di * của Đằng Dực, yêu người yêu cả đường đi, y không muốn tỷ muội bọn họ bị tổn thương.

Khi Hạng Thiệu Long đỡ Kinh Tuấn dậy, Ô Trác cười nói, „Người không cần phải buồn lòng giúp cho tên tiểu tử này, y mượn cớ đi săn, đã tìm được một cô nương xinh xắn ở một thôn trang, mấy ngày hôm nay vui vẻ biết dường nào!"

Kinh Tuấn lung túng vô cùng. Đằng Dực nói, „Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sáng nay bọn ta được tin thì lập tức quay về.

Hạng Thiếu Long không trả lời y, quay sang Ô Quả hỏi, „Quách Khai đã đến bao lâu rồi?"

ô Quả chép miệng, „Tam gia đoán việc như thần, Quách Khai đang ở ngoài chờ tam gia đã nửa canh giờ."

Hạng Thiếu Long báo toàn bộ kế hoạch cho bọn Đẳng Dực xong, lại vào phòng dặn dò Triệu Chi mấy câu rồi ra ngoài gặp Quách Khai.

Con người bụng dạ xấu xa ấy vừa gặp Hạng Thiếu Long đã nở nụ cười, „Đồng tiên sinh e rằng đã có chút hiểu lầm, bọn người ấy đến đây chỉ để phụ trách sự an toàn của các vị mà thôi!"

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn nói, „Bảo bốn tên ngu ngốc ấy bảo vệ Đồng mã si này, Quách đại phu quả thật biết đùa, nhưng bỉ nhân không tính toán với bọn chúng đâu, huống hồ giờ đây bỉ nhân phải lập tức rời khỏi Hàm Đan."

Quách Khai ngạc nhiên hỏi, „Cớ gì tiên sinh phải đi?"

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, „Nơi này không giữ người, tất sẽ có nơi khác, ngoài hai nước Sở, Triệu, thiên hạ ai mà không hoan nghênh kẻ nuôi ngựa như ta."

Quách Khai lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Đồng tiên sinh đã về đến đại Triệu, nói đi là đi, như vậy khác gì phản bội, tiên sinh suy nghĩ kỹ lại thì hơn."

Hạng Thiếu Long quắc mắt, nhìn thẳng vào Quách Khai, nói với giọng cứng rắn nhất, „Đồng mã trong tay có ba trăm tráng sĩ, đều là những người lâu năm liều chết với bọn mã tặc, kẻ nào cũng có thể một địch trăm, giờ đây chúng tôi xông ra ngoài thành, dù đại vương phái đại quân ra, bọn thủ hạ chúng tôi chẳng phải là bọn tham sống sợ chết, rồi đây thành Hàm Đan và thiên hạ sẽ thấy thủ đoạn lấy oán báo đức của đại vương."

Nói xong chẳng thèm nghe lời gọi của Quách Khai bước ra ngoài sân, bọn Đổng Dực và ba trăm tên binh sĩ đã mặc võ phục, ai nấy đều mang theo cung tên, ra về chuẩn bị xuất phát.

Khi Hạng Thiếu Long nhảy lên ngựa, Quách Khai lao ra, kéo ngựa lại, lời nói như van xin, „Đồng tiên sinh đừng như thế, chuyện gì cũng có thể thương lượng, giờ đây ta lập tức cùng tiên sinh vào cung kiến giá, trút bỏ hiềm lằm."

Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng, „Nếu Quách đại phu muốn hai tay còn nguyên, xin hãy buông ra."

Quách Khai biết kiếm thuật của gã lợi hại, hoảng sợ buông tay ra.

Hạng Thiếu Long quát lớn, „Đại vương đối đãi với Đồng Khuông như vậy, thật khiến người ta khinh bỉ. Phì!" rồi phun ra một bãi nước bọt, rồi lại quát nữa, „Chúng ta lập tức xông ra thành, ai dám cản đường sẽ giết kẻ ấy!“

Ba trăm huynh đệ trong tinh binh đoàn nhất tề dạ ran, xa gần đều nghe, thanh thế thật lớn.

Cửa phủ mở rộng, Đổng Dực phóng ngựa ra trước dẫn theo đội nhân mã.

Quách Khai thấy sự việc hỏng bét, vội vàng chạy về cấp báo với Hiếu Thành vương. Đại đội nhân mã chậm chậm đi về cửa đông.

Hạng Thiếu Long đã sắp xếp trước, tin này mau chóng truyền ra, trong chốc lát cả thành Hàm Đan đều biết bọn họ sắp bỏ đi, bên đường ai nấy tranh nhau ra xem, không ít người nài nỉ bọn họ ở lại.

Họ Ô vừa đi, ai nấy đều trông mong vào Đồng mã si này, đại lễ một ngàn thốt chiến mã cũng giống như một viên thuốc định thần, giờ đây họ lập tức ra đi, ai mà không hốt hoảng.

Tướng giữ cửa đông đã sớm nhận được tin này, vội vàng đóng cửa thành lại, cắt đặt tiền thủ giương cung chờ sẵn trên thành, lại bày binh ở trong cửa thành, chuẩn bị ứng phó khi Hạng Thiếu Long phá thành.

Nhưng thành được xây dựng là để phòng ngoài chứ không phải phòng trong, khi có người tạo phản ở phía trong thì không thể chiếm được nhiều ưu thế.

Nhạc Thừa đến sớm nhất, tăng cường phòng bị, đồng thời thúc ngựa chạy đến cửa thành, chuẩn bị đàm phán với tên mã si này.

Bọn Đổng Dực thấy đại quân cản đường thì hạ lệnh ai nấy tay phải cầm mộc, tay trái cầm nỏ, hai chân thúc ngựa, khí thế ấy khiến mọi người đều hoảng sợ.

Nhạc Thừa gọi lớn, „Mời Đổng tiên sinh ra nói chuyện với Nhạc Thừa."

Đổng Dực hạ lệnh một tiếng, ba trăm người chia thành hai tổ, tách ra hai bên, mỗi bên chiếm lấy những vị trí có thể yểm trợ cho mình, chuẩn bị tác chiến, nhất thời không khí như tên căng trên cung, vừa đựng là có thể bắn ra ngay.

Chỉ để lại một mình Hạng Thiếu Long trên yên ngựa, hiên ngang bước đến bên Nhạc Thừa, quát lớn, „Đổng mỗ kính trọng Nhạc tướng quân nhưng nay tình thế đã khác, nếu tướng quân muốn cản Đổng mỗ thì chỉ có thể gặp nhau bằng binh đao, tuyệt không lưu tình!"

Nhạc Thừa khổ não nói, „Tiên sinh cố gì nổi giận như thế, chuyện gì cũng có thể thương lượng giải quyết, nếu tiên sinh và mặt tướng đi gặp đại vương, nếu đại vương gật đầu, tiên sinh có thể thân nhiên rời khỏi đây, lại còn tránh được máu nhuộm cửa thành."

Lúc này người đến xem càng lúc càng đông, chen lấn đầy cả đường lớn ngõ nhỏ, đương nhiên không ai dám bén mảng đến con đường lớn trước cửa thành.

Hạng Thiệu Long thấy có lợi, chỉ thấy sau lưng Nhạc Thừa xuất hiện một đội cấm vệ quân, biết được Hiếu Thành vương đã men theo bờ thành mà đến, trong lòng buồn cười lắm, quát lớn, „Nhạc tướng quân phải chẳng đang đùa cợt, nếu Đồng mỗ vào cung, không bị trói lại làm lễ vật đưa về Sở mới là lạ. Chỉ hận lão tử là kẻ thô kệch, có mắt không trông, không quản ngàn dặm xa xôi quay về nước Triệu để giúp sức, tưởng rằng đại vương có thể kế thừa truyền thống của Vũ Linh vương, dùng chiến mã uy hiếp thiên hạ, nào ngờ nước Triệu không phải mất trên chiến trường mà lại mất trên bàn đàm phán của người Sở. Đồng mỗ giờ đây đã chán ngán cõi lòng, cho dù chết tại Hàm Đan cũng phải tỏ cho được khí khái bất khuất của Đồng mỗ ta đây."

Nhạc Thừa nhất thời á khẩu chẳng nói được lời gì, tướng lĩnh là Triệu binh phía sau lưng đều tỏ vẻ đồng tình, sĩ khí giảm xuống rất nhiều, ngược lại người của phía Hạng Thiệu Long thì tỏ vẻ liêu chết, ý định quyết chiến dâng cao, chỉ chờ nhận được lệnh công kích mà thôi.

Bọn Triệu binh lao xao, Hiếu Thành vương cùng Quách Khai và Thành Tế thúc ngựa ra, trên mặt lộ vẻ kiên quyết, đến chỗ Nhạc Thừa thì cao giọng kêu lớn, „Đồng khanh gia đừng nghe những lời đồn đãi, quả nhân tuyệt không có ý đưa tiên sinh về nước Sở, chỉ là hiếu nhằm mà thôi."

Hạng Thiệu Long ngửa mặt lên trời cười lớn, „Đại vương đừng trách bỉ nhân nói thẳng không kiêng dè. Giờ đây người Tần ở chốn biên cương, người Hung Nô lại ở phía bắc lắm le dòm ngó, tình thế đất nước nguy cấp, nhưng Đồng mỗ si ta đây chỉ suốt ngày nhàn tản, chỉ vì đắc tội với bọn tiểu nhân tráo trở vô nghĩa, lịch sử đã cho chúng ta biết, kẻ tự hủy trường thành, cuối cùng chỉ lâm vào thế cuộc nước mất nhà tan, kẻ thẳng làm vua, há mong được quay về."

Trong đám đông có người reo lớn, những người khác lập tức cũng vỗ tay khen hay.

Hạng Thiệu Long giả vờ phẫn nộ, cao giọng quát lớn, „Xin đại vương hãy dõng long giá, bĩ nhân sẽ dẫn bọn huynh đệ đột phá vòng vây, nếu bất hạnh bỏ thầy thì coi như dùng cái chết để can ngăn đại vương, nếu đại Triệu có thể vì cái chết của Đồng Khuông mà trở nên mạnh mẽ, không còn bị những kẻ bên ngoài khống chế, Đồng mỗ chết cũng nhắm mắt."

Trong lời nói có cả cứng rắn lẫn mềm mỏng chính là tạo cơ hội cho Triệu vương xuống thang.

Hiếu Thành vương trong lòng rất mâu thuẫn, vừa yêu vừa hận đối với Đồng mã si, nhưng trong lòng cũng có ý khác, bởi vì y đã từng định hy sinh Đồng Khuông để đổi cho việc Lý Viên thuyết phục Sở vương hợp tung đối phó với người Tần.

Hiếu Thành vương đưa mắt nhìn quân dân trong thành, ai nấy đều lộ vẻ đồng tình với Đồng Khuông, thở dài nói, „Lời ấy của Đồng khanh gia khiến quả nhân phải suy nghĩ lại, quả nhân hoàn toàn đồng ý, từ hôm nay trở đi, Đồng tiên sinh xin hãy yên tâm, nuôi dưỡng chiến mã cho đại Triệu, mong tiên sinh hãy ở lại! Quả nhân tuyệt không bạc đãi tiên sinh."

Quân dân reo hò như sấm động, lần đầu tiên khen ngợi cho Hiếu Thành vương.

Hạng Thiệu Long cả mừng nói, „Vua không nói chơi!"

"Vua không nói chơi!" Hiếu Thành vương chỉ đành nói.

Hạng Thiệu Long biết vỡ tường đến đây có thể chấm dứt, nhảy xuống ngựa, quỳ xuống tạ ơn.

Đặng Dực hạ lệnh, ba trăm tử đệ trong tinh binh đoàn đều nhảy xuống ngựa với tư thế và tốc độ rất đều nhau, quỳ xuống đất hô lớn, „Đại vương vạn tuế!“ để tránh làm cho Hiếu Thành vương mất mặt.

Một trận phong ba đến đây đã hoàn toàn kết thúc.

Khi Hiếu Thành vương và Hạng Thiếu Long về hoàng cung, Đặng Dực đưa tinh binh đoàn về Tàng quân cốc.

Chiều hôm ấy, tốp chiến mã thứ hai và cũng là cuối cùng của Hạng Thiếu Long bao gồm năm trăm chiến mã đã đến mục trường. Triệu Hiếu Thành vương càng không dám coi thường tên mã si này nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tam Phu Nhân Là Ai

S

au chuyện này, uy tín Hạng Thiếu Long tăng lên, đêm ấy Triệu vương đãi yến để xoa dịu gã, những người đến tham dự đều là đại thần tướng lĩnh của nước Triệu, Triệu Nhã, Triệu Chi đều có mặt, hai mỹ nữ này giờ đây quan hệ với gã đã khác, không còn phải mượn cố để gần gũi gã như trước nữa.

Triệu Mục nhân lúc không ai để ý, xoay sang gã hạ giọng, „Chuyện quan trọng như vậy tại sao không thương lượng trước với ta?"

Hạng Thiếu Long đã sớm có câu trả lời, chân thành nói, „Thứ nhất vì tình thế nguy cấp, thứ hai vì ta cố ý không để hầu gia biết được chuyện này, để cho bọn chúng biết hầu gia hoàn toàn không có liên quan, để tránh bị nghi ngờ."

Triệu Mục vẫn còn có chút khó chịu, nhưng cũng phải khen rằng, „Người làm thật tuyệt, có một nhân tài như thế này giúp ta, lo gì việc lớn không thành?"

Hạng Thiếu Long vì muốn sự tin tưởng của y đối với mình, đồng thời cũng ép y tạo phản, hạ giọng nói, „Tiểu nhân đã nghe được tự miệng Triệu Nhã, sự việc chắc có liên quan đến người Tề, nhưng chuyện cụ thể thì vẫn chưa dò được, Triệu Nhã rốt cuộc là có quan hệ mật thiết với người Tề nào?"

Triệu Mục lập tức biến sắc, lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Chắc chắn là Tề Vũ, lần này y theo Điền Đan đến đây, hừ!

Uống cho ta coi trọng Điền Đan, y lại dám bán đứng ta!"

Hạng Thiếu Long lúc đó mới biết Tề Vũ đã đến, thừa cơ hỏi, „Hầu gia sao lại bất trí như thế, tiết lộ bí mật này cho Điền Đan."

Triệu Mục nói, „Vẫn là vì chuyện Lỗ Công bí lục và tên Hạng Thiếu Long ấy, nhưng bọn họ không biết thân phận thật sự của ta, chỉ biết ta và cha có quan hệ mật thiết, nhưng nếu Hiếu Thành vương biết được chuyện này, ta sẽ gặp nguy hiểm ngay."

Hạng Thiếu Long toan dò hỏi chuyện bí lục thì Triệu Bá đã dẫn Triệu Chi bước đến, Triệu Bá cười nói, „Đồng tiên sinh lúc nào đến tề quán chỉ điểm cho bọn đồ đệ đây?"

Hạng Thiếu Long biết từ chối không được nên chỉ đành hẹn thời gian với y. Triệu Chi nhìn y với ánh mắt tràn đầy tình cảm, vui vẻ nói, „Hay là để Triệu Chi tiếp đại giá của tiên sinh!"

Biết được có cơ hội và cơ để gặp gỡ Hạng Thiếu Long, mỹ nữ đã động lòng xuân ấy sao không vui cho được?

Triệu Mục và Triệu Bá đều lấy làm lạ nhìn Triệu Chi.

Lúc này Triệu Nhã bước tới, kéo gã qua một bên rồi khen, „Ta càng lúc càng thấy ngài thật lợi hại, không cần người ta mà cũng hóa giải được vấn đề, không biết lời hứa của ngài có còn giá trị hay không?"

Hạng Thiếu Long vỗ ngực nói, „Đại trượng phu một lời hứa nặng ngàn vàng, sao có thể lừa gạt một mỹ nhân như phu nhân! Chỉ cần y quả thật đến Hàm Đan thì mấy hôm nay đã có tin tức đưa về."

Triệu Nhã nghi hoặc nhìn Thiếu Long nói, „Tại sao Đồng tiên sinh lại có thể yêu thương Triệu Nhã đến thế?"

Hạng Thiếu Long lặng người đi rồi mới lắp liếm, „Nói thật, trước đây Đồng mỗ vì nghe chuyện Hạng Thiếu Long nên coi thường phu nhân, đến hôm nay mới biết phu nhân không phải là hạng đàn bà ác độc có lòng dạ lang sói, nên cách nhìn khác về phu nhân."

Triệu Nhã buồn bã nói, „Tiên sinh mạng rất hay, Triệu Nhã quả thật hối hận không kịp, nếu không phải còn chút tâm tư, thì chết sớm cho rồi để khỏi chịu tội sống mà không bằng chết."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Phu nhân còn có chuyện gì chưa an tâm?"

Triệu Nhã nhìn gã rồi nói, „Hình như ngài không có ý khuyên can ta đừng chết?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Lòng mỹ nhân thật khó dò, phu nhân đã cảm thấy sống không bằng chết, nếu ta khuyên phu nhân đừng chết há chẳng phải là bảo phu nhân hãy sống để mà chịu tội? Phu nhân ngược lại không hài lòng vì điều đó, đó là đạo lý con mẹ gì?"

Triệu Nhã nhoẻn miệng cười, „Bên cạnh ngài quả thật là chuyện vui của đời người. Cửa phu nhân phủ giờ đây luôn mở rộng cho tiên sinh, dù cho tiên sinh đến lúc nào Triệu Nhã cũng chân thành tiếp đãi."

Hạng Thiếu Long nhin không được nói, „VẬY phu nhân tốt nhất hãy đập gãy chân Lý Viên thì hơn, Đồng mỗ sẽ không còn đứng đợi bên ngoài tấm thất của phu nhân nữa!"

Triệu Nhã cứng họng không nói, ả có nỗi khổ của mình, quả thật rất khó từ chối Lý Viên. Đêm qua vì chuyện của Hạng Thiếu Long mà tỏ ý ấy cùng Đồng Khuông, nhưng cũng biết rất khó làm được. May mà lúc này Triệu vương đến, mọi người ngồi vào chiếu tiệc, giúp cho ả tránh được câu hỏi khó khăn.

Đêm ấy, Hiếu Thành vương liên tục mời rượu Hạng Thiếu Long, lại bảo bày tôi cố gắng giúp Hạng Thiếu Long mở mục trường, tiệc kéo đến nửa đêm mới chấm dứt.

Đêm ấy Triệu Chi theo Hạng Thiếu Long về hành quán bày cuộc mây mưa khiến cho Kỷ Yên Nhiên nén không được đành đến tìm gã.

Hai người gặp nhau rất vui mừng.

Kỷ Yên Nhiên kéo gã ra hậu viên, sánh vai dạo bước nói, „Không những chàng đã chạm đến Lý Viên mà ngay cả Điền Đan cũng bắt đầu chú ý đến chàng cho rằng chàng là một nhân tài không đơn giản, có vẻ rất muốn lôi kéo chàng."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ không vui, „Hình như nàng suốt ngày cứ lẩn quất bên Điền Đan và Lý Viên, cho nên mới hiểu rõ chúng như bàn tay."

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười, „Phu quân bớt giận, Yên Nhiên quả thật đã không nghe lời, nhưng mục đích chỉ vì muốn dò xét tin tức cho phu quân. Giờ đây Lý Viên và Điền Đan đều gây áp lực cho Hiếu Thành vương, buộc y phải rút khỏi nước Yên, chính vì sợ nước Triệu diệt Yên xong sẽ lớn mạnh lên, bất lợi cho bá nghiệp của Tề Sở. Điền Đan càng lo lắng hơn, bởi vì nếu người Triệu được nước Yên thì vùng tây bắc của nước Tề đã bị người Triệu bao vây."

Hạng Thiếu Long thất kinh, quên cả việc trách Kỷ Yên Nhiên, nhú mào nói, „Vậy thì hỏng bét, một ngày quân Triệu rút khỏi nước Yên, kế hoạch hợp tung đường hòng đạt thành, lúc ấy bọn Lý Viên đều rời Hàn Đan, vậy thì sẽ biết rõ chuyện ta phao tin đưa súc sinh đến đây là giả."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Hãy yên tâm! Triệu Mục hai ngày nay nhiều lần tìm đến Điền Đan bàn bạc, y còn nóng lòng hơn cả chàng nữa."

Hạng Thiếu Long trở mắt nhìn nàng, „Nàng cũng biết được điều này à?"

Kỷ Yên Nhiên ngã vào lòng gã rồi cười khúc khích, „Nhìn bộ dạng ghen tị của phu quân, Yên Nhiên thật lòng hoa nở rộ! Không! Phải là lo lắng vạn phần mới đúng. Yên Nhiên làm vậy đều là vì muốn giúp cho phu quân mà

thôi. Giờ đây Yên Nhiên đã khiến cho Lý Viên phải ghen tị với Điền Đan, cho nên hai người này đang giả vờ tranh nhau nghe Yên Nhiên nói đạo trị quốc, nhờ vậy người ta mới dễ dàng biết được động tĩnh, trở thành thám tử cho phu quân, nếu phu quân cho rằng không đúng thì cứ tùy ý xử trí."

Hạng Thiếu Long biết Kỷ Yên Nhiên cá tính độc lập, tuy say mê mình nhưng không mù quáng tuân theo, cười khổ nói, „Nàng tốt nhất hãy cẩn thận, dù nàng tự tin thế nào nhưng trong chốn của bọn lang sói thì vẫn là chuyện nguy hiểm, ai mà không muốn chiếm được hoa khôi tận hưởng diễm phúc."

Kỷ Yên Nhiên ngắt ngang nói, „Hạng lang thật biết dỗ dành người ta, có thể nghĩ ra từ hoa khôi để làm người ta vui.

Được rồi! Người ta lại phải đi đây, đêm nay chàng phải chăng đành lòng để Yên Nhiên một mình nữa hay sao?"

Hạng Thiếu Long không ngờ chỉ một đêm thôi thì nàng đã đến hỏi tội, sau khi thề thốt rồi mới nói, „Ta giờ đây phải giả vờ ra Tàng quân cốc một chuyến. Nàng định đi đâu?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Tinh vương hậu đã nhiều lần mời người ta vào cung, lần này không thể từ chối, nên phải vào gặp bà ta một chuyến."

Rồi hai người chia tay nhau, Triệu Chi cũng về hành quán.

Đêm hôm ấy gã mới cùng Đổng Dực quay về Hàm Đan, lúc ấy bọn giữ thành đều nhận ra gã là Đổng mã si nên không cần lệnh bài cũng để gã vào thành.

Thiếu nữ mà Kinh Tuấn có được quả thật thiên kiều bá mị, tên tiểu tử ấy rất vui mừng. Hạng Thiếu Long cũng cất đi tâm sự trong lòng mình, để ý ở lại mục trường.

Dưới bàn tay của bọn Ô Trác, mục trường ở Tàng quân cốc giờ đã bắt đầu hiện ra, nhưng điều quan trọng hơn là các cứ điểm mang tính chiến lược, lại mở ra các con đường bí mật để có thể băng rừng lội suối, chỉ cần dùng kế đưa Triệu Mục đến đây, bọn họ cầm chắc có thể bắt sống được y về Tần.

Trên đường về phủ, Đổng Dực nói, „Ta đã sai người mua súc sinh ở các nơi, nếu mục trường bắt đầu hình thành thì đó là lúc chúng ta động thủ."

Hạng Thiệu Long gật đầu đồng ý.

Khi hai người vào phủ, Ô Quả chạy đến với vẻ mặt kỳ lạ, „Tam phu nhân đã đến!"

Hạng Thiệu Long và Đổng Dực nhìn nhau, kêu lên, „Tam phu nhân?"

Ô Quả cười gượng nói, „Là phu nhân của tam gia, không phải tam phu nhân thì là ai, tam phu nhân thật là xinh xắn, tánh tình cũng thật kỳ lạ"

Đổng Dực không vui nói, „Người đang nói nhảm điều gì?"

Hạng Thiệu Long nhớ lại cái hẹn hai ngày với Thiện Nhu, trong lòng kêu khổ, hai ngày nay bận rộn ngập đầu, đâu nhớ lời cảnh cáo như đùa của nàng, lúc ấy kéo Đổng Dực vào phủ kể ra chuyện này.

Đổng Dực vừa nghe đã cảm thấy đau đầu, chép miệng, „May mà hôm qua vừa đưa đến một tốp chiến mã, cứ coi nàng đi theo trong tốp ấy cũng được, chuyện này ta sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Hạng Thiệu Long kêu lên, „Huynh không đi khuyên đại đi mà lại còn muốn nàng làm phu nhân của đệ sao?"

Đổng Dực cười gượng nói, „Đệ hãy đi ứng phó với nàng trước, nhưng ta xem nàng cũng có ý với ngươi, tốt nhất là hãy dùng mềm mỏng lẫn cứng rắn, hãy dựa vào thủ đoạn của mình để thu phục nàng đi!"

Nói xong lời vô tình ấy thì vội chuồn mất.

Hạng Thiếu Long đành đánh liều đi vào nhà.

Chưa bước vào nội đường thì đã nghe tiếng mắng chửi của Thiện Nhu, „Nô tỳ chẳng có lấy nửa đũa, chẳng lẽ bọn nam nhân vụng về các người hầu hạ ta sao, thật chẳng còn thể thống gì nữa!"

Hạng Thiếu Long vừa bước ra cửa, Thiện Nhu đã reo lên, „Tướng công về rồi à, không có chuyện của bọn người.

Cút mau cho bốn phu nhân!"

Bốn huynh đệ trong tinh binh đoàn ấy như được giải thoát, ôm đầu chạy mất.

Thiện Nhu đã thay bộ y phục hoa lệ, đầu cài trâm, vẻ đẹp cao quý lạnh lùng, khiến cho Hạng Thiếu Long trở mắt ra nhìn, thấy dáng vẻ nàng chống nạnh mà khiến cho người ta phải sợ hãi.

Thiện Nhu bật cười nói, „Người ta giả làm phu nhân của chàng có giống không?"

Hạng Thiếu Long chấp tay sau lưng đến phía sau nàng ghé mũi vào cổ nàng ngửi, thầm khen quả thật rất thơm, nhíu mày nói, „Kỳ hạn hai ngày chưa hết, nàng vội đến làm phu nhân của ta, tỷ tỷ phải chẳng đã động lòng xuân?"

Thiện Nhu ngừng đầu lên, nheo mắt nhìn gã rồi lạnh nhạt nói, „Chàng nói sao cũng được, tóm lại là ta phải theo sát lấy chàng để thúc chàng làm việc."

Hạng Thiếu Long đến bên nàng, cố ý đứng sát vào, nói, „Đại tỷ không sợ làm giả mà thành thật, bị ta chiếm phần tiện nghi hay sao?"

Thiện Nhu cố ý không thèm nhìn đến gã, ngạo nghễ nói, „Chàng thích làm thế nào thì làm thế ấy! Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, dù bị hạng tiểu nhân thừa lúc kẻ khác lâm nguy chiếm phần tiện nghi thì cũng đành chịu mà thôi Hạng Thiếu Long không còn cách nào nữa, giận dữ nói, „Ai mới là lợi dụng cái nguy của người khác, Nhu tiểu thư trong lòng đã biết!"

Thiện Nhu mỉm cười, xoay người lại ôm lấy cổ gã, dịu dàng nói, „Tướng công tốt của ta! Hãy tìm hai tên tiểu tỳ đến phục thị cho phu nhân của chàng được không? Đường đường là ái thiếp của Đông mã si thì không thể mất thân phận được, chả lẽ tự mình phục vụ hay sao?"

Hạng Thiếu Long vừa bực tức vừa buồn cười, cũng lung túng bởi hành vi thân mật của nàng, đưa tay ra nắm eo nàng lại, cười khổ nói, „Nàng vốn một lòng muốn gả cho ta, nhưng mặt mũi không cất lên được, chờ một đêm nữa e rằng không làm được phu nhân của ta."

Thiện Nhu mỉm cười không nói, cũng không biện giải, chỉ đắc ý nhìn gã, không hề sợ gã xâm phạm.

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Thôi được! Ta sẽ gọi hai ả nha đầu vào hầu hạ nàng, nhưng nàng phải giữ phụ đạo, không được tùy tiện nổi giận, không được hể cứ không vừa mắt thì rút dao ra như lúc trước. ở đây có người ngoài, ta e rằng khi ngủ cũng không thể cho phu nhân thấy mặt thật được."

Thiện Nhu thấy ép được đối phương nên vui mừng rời khỏi lòng gã, mỉm cười nói, „Ai muốn ngủ cùng chàng. Thiếp chỉ muốn ngủ ở phòng kế bên, đừng trách thiếp không cảnh cáo trước chàng, nếu có tên ăn trộm ngu ngốc nào lén vào khuê phòng của thiếp, nói không chừng sẽ ăn vài ngọn phi đao!"

Nhìn bóng nàng khuất dần ngoài hành lang, Hạng Thiếu Long lắc đầu thở dài, có thêm một mỹ nữ không chịu khuất phục mình, những phiền toái sau

này sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng nhìn dáng vẻ hớn hờ của nàng lúc này, so với bộ mặt lầm lý ngày đêm nghĩ đến thù hận trước kia, cũng coi như mình đã làm được một chuyện tốt. Thành thật mà nói, nàng còn thu hút gã hơn hẳn Triệu Chi, có lẽ cũng bởi vì những thứ khó kiếm được thì càng quý báu.

Đang đứng suy nghĩ vấn vợ thì Ô Quả vào báo, Triệu Mục sai người đến tìm gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, Triệu Mục đã hẹn với gã bề ngoài tỏ ra xa cách cứ lại sai người đến tìm?

Ra đến ngoại sảnh, người đến tìm là Phổ Bố.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Hầu gia tìm ta có chuyện gì?"

Phổ Bố cung kính nói, „Tiểu nhân sáng nay đã đến một chuyến, thì ra Đồng tiên sinh đã ra Tàng quân cốc, may mà Đồng gia đã quay về, đêm nay hầu gia thiết yến mời Điền tướng quốc, Điền tướng quốc đòi gặp Đồng gia, mời Đồng gia động giá! Xe ngựa đang đợi ở ngoài cửa."

Hạng Thiếu Long nghĩ đến việc mình sắp gặp nhân vật trác tuyệt nổi danh thiên cổ, bất đồ cảm thấy hồi hộp, rồi nghĩ lại anh hùng quen thấy người lạ thường, có ai nổi tiếng hơn Tần Thủy Hoàng, chẳng phải một tay gã đưa lên hay sao?

Đến đây thì yên tâm hơn, vội vàng thay đồ rồi ra cổng.

Ngoài cổng có một cỗ xe ngựa sang trọng do năm mươi thân binh hộ tống.

Hạng Thiếu Long cười với Phổ Bố, „Phổ huynh! Nào, hãy ngồi cùng xe với ta, có người nói chuyện cũng hay."

Phổ Bố từ chối không được nên đành ngồi xe với gã.

Nói vài câu, Phổ Bố hạ giọng nói, „Đồng gia quả là một hảo hán tử, coi sự sống chết như đùa, bọn huynh đệ chúng tôi rất ngưỡng mộ ngài."

Hạng Thiệu Long không ngờ lần mạo hiểm, lại có nhiều tác dụng phụ tốt đẹp đến thế, bao gồm cả việc Điền Đan nhìn mình bằng con mắt khác, khiêm nhượng nói, „Có là gì đâu, chỉ là ép hồ vượt tường mà thôi!"

Phổ Bố nói, „Tiểu nhân cả đời ngoài Đồng gia chỉ gặp một vị anh hùng chân chính, nhưng thứ lỗi tiểu nhân không thể nói ra tên người ấy."

Hạng Thiệu Long giật mình, biết người này vẫn còn trung với mình.

Phổ Bố đột nhiên nói, „Đồng gia tại sao chọn nước Triệu là chỗ dung thân?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Phổ huynh có biết mấy câu này mà truyền ra ngoài, sẽ lập tức đầu rơi xuống đất hay không?"

Phổ Bố mím môi nói, „Đương nhiên là biết, nhưng tiểu nhân cũng biết Đồng gia không phải là hạng người ấy, nên cứ nói ra chẳng sợ gì cả..."

Hạng Thiệu Long đưa tay ôm vai gã, ghé sát vào bên tai đối phương nói, „Hảo huynh đệ! Huynh thật biết nhìn người, bởi vì ta chính là Hạng Thiệu Long!"

Phổ Bố giật nảy người, ngẩn ra một lúc rồi mới cúi người khấu đầu.

Hạng Thiệu Long đương nhiên không để ý làm như vậy, lợi dụng cơ hội này kể hết mục đích của mình, đồng thời cùng bàn bạc đại kế.

Phổ Bố vui mừng hơn hở, cuối cùng gằn giọng nói, „Tên gian tặc Triệu Mục này chẳng phải là con người, bạo ngược hung tàn, khiến cho người ta nhà tan cửa nát, chúng tôi cứ mãi chờ Hạng gia quay về!"

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, „Y sắp bị trả báo rồi đó."

Lúc ấy xe ngựa đã vào đến hầu phủ, hai người đặt ra cách liên lạc với nhau rồi mới xuống xe.

Nơi bày tiệc là gian nhà lần đầu tiên được gặp Triệu Mặc cự tử Nghiêm Bình, sau khi đến Hàm Đan đã không còn nghe tin tức về người này nữa. Nghĩ bụng sau khi gặp lại Triệu Chi sẽ hỏi xem sao.

Vừa nghĩ đến Triệu Chi thì đã thấy nàng đang ở nơi huấn luyện bọn ca vũ cơ lần trước, cười đùa vui vẻ với một đám vũ cơ xinh xắn.

Triệu Chi thấy gã, vội vàng nháy mắt, tỏ ý có điều muốn nói cùng gã.

Hạng Thiếu Long hiểu ý, để Phổ Bố đứng một bên chờ rồi bước về phía Triệu Chi nói, „Xin chào Chi cô nương."

Đám vũ cơ thấy thần thái uy vũ của Hạng Thiếu Long đều trở mắt ra nhìn, không giấu nổi sự ngưỡng mộ.

Triệu Chi cũng bước tới, sánh vai cùng gã, hạ giọng nói, „Tỷ muội Điền Trinh đêm qua đã bị Triệu Mục đưa vào cung hầu hạ Điền Đan. Điền Đan rất hài lòng, nói không chừng sẽ giữ lấy làm của riêng, Điền Trinh cầu xin chàng hãy cứu bọn họ."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Biết rồi! Bảo với bọn họ ta sẽ không rũ tay áo đứng nhìn đâu."

Tuy là nói vậy nhưng gã cũng không biết làm thế nào để cứu bọn họ.

Triệu Chi suýt tí nữa xem Hạng Thiếu Long là thần tiên, cứ nghĩ rằng gã đã hứa thì tất sẽ làm được, vui mừng nói, „Thiếp đã nói với họ chàng là người tình sâu nghĩa nặng, nhất định sẽ giúp đỡ bọn họ."

Hạng Thiếu Long cười gượng, vội vàng nói chuyện của Thiện Nhu.

Triệu Chi che miệng cười nói, „Hạng lang thật lợi hại, thiếp thấy tử tử đã yêu chàng phát cuồng lên."

Hạng Thiệu Long giở giọng bồn chột, „Vậy còn nàng?"

Triệu Chi đỏ mặt, cố ý làm ra vẻ suy nghĩ rồi nói, „Người ta đây à, một khắc cũng chẳng muốn rời chàng."

Hạng Thiệu Long cảm thấy vui mừng, nhưng nhớ lại đôi tử muội song sinh ấy thì cảm thấy lo lắng, rồi quay trở lại hành lang, bước vào bên trong.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tướng Quốc Của Nước Tề

Đ

ền đuốc trong nhà sáng trưng, tiếng nhạc văng vẳng truyền ra.

Bọn phủ vệ canh chừng cẩn mật, bóng người thấp thoáng gần xa.

Chỉ là ở cửa nội hiên cũng đã có mười lăm, mười sáu tên võ sĩ nước Tề, dáng người cao lớn, vẻ mặt lầm lì.

Trong đó có một kiếm thủ trẻ tuổi, thân hình đặc biệt cao to, thần thái hiên ngang, lưng hồ eo gấu, tướng mạo rất tuấn tú. Đột nhiên từ ngoài vườn hoa bước tới, cúi mình thi lễ, khách sáo nói, „Vị này nhất định là Đồng Khuông tiên sinh, Điền tướng quân nóng lòng muốn gặp, tại hạ người nước Tề tên Đản Sở, là thân vệ thống quân của Điền tướng quân.

Nhân dịp này, xin được vấn an tiên sinh."

Đồng Khuông giật mình, vội vàng trả lễ.

Chị em Thiện Nhu đã từng nhắc với gã về con người này, bảo y là danh tướng nước Tề, kiếm pháp cao minh, thật là danh bất hư truyền, người này có cốt cách uy phong rất hiếm có.

Sau hai câu khách khí, Đản Sở quay sang Phổ Bố cười nói, „Phổ huynh cứ giao tiên sinh cho mặt tướng!"

Phổ Bố vội vàng gật đầu.

Đản Sở mời Hạng Thiếu Long đi trước.

Bọn võ sĩ giữ cửa lùi ra hai bên, để Hạng Thiếu Long tiến vào nội hiên.

Có người cao giọng hô lớn, „Đồng Khuông tiên sinh đến!"

Hạng Thiếu Long nhớ lại vết kiếm trên ngực Thiện Nhu, thầm nghĩ nàng hành thích Điền Đan hai lần mà vẫn thoát được, đúng là kỳ tích.

Hạng Thiếu Long vừa bước qua ngạch cửa thì gặp ngay Điền Đan.

Đó không những vì hai người phía sau lưng y to bè, vẻ mặt xấu xí, vừa nhìn đã biết đây chính là huynh đệ Lưu Trung Hạ và Lưu Trung Thạch mà chị em Thiện Nhu đã nhắc đến. Cũng chẳng phải vì y mặc đồ trắng, trông nổi bật hơn tất cả mọi người, mà bởi vì khí độ và dung mạo của y khiến người ta vừa gặp đã khó quên.

Chả trách gì Kỷ Yên Nhiên, người đã gặp anh hùng khắp thiên hạ mà cũng có ấn tượng sâu sắc với y.

Điền Đan tuổi trong khoảng bốn mươi, người cao ốm, mũi cao và khoằm, nhưng vì đôi gò má cao nên rất hợp. Lại thêm đôi mắt rất sắc bén, quả thật là một nhân vật hùng bá một phương. Chả trách nào y có thể từ một chức quan nhỏ mà trở thành một trong những nhân vật có quyền lực nhất.

Triệu Mục ngồi bên cạnh y tuy có vẻ là một gian hùng, nhưng so với y thì cách nhau một trời một vực.

Ngoài ra còn có khoảng mười hai người, một người làm cho Hạng Thiếu Long bất ngờ nhất là Tinh vương hậu.

Ngoài các bữa tiệc trong cung đình ra, đây là lần đầu tiên gã gặp bà ở ngoài. Có thể thấy thân phận của Điền Đan không đơn giản, ngay cả Hiếu Thành vương còn phải nể mặt y.

Bọn Quách Khai, Nhạc Thừa, Triệu Bá đều không có mặt, chỉ có Quách Tùng dắt theo Quách Tú Nhi đến.

Ngoài ra còn có Cơ Trọng, Lý Viên, Hàn Sấm, Long Dương quân và Triệu Nhã.

Còn có hai người Tề, một người là Tề Vũ đang ngồi bên trái Triệu Nhã, song Triệu Nhã không hề để ý đến y, mặc cho y cứ nói còn mình thì không có phản ứng gì.

Một đội nữ nhạc sư đang diễn tấu một bên, khi Triệu Mục thấy Hạng Thiếu Long đến thì vỗ tay một cái, hơn mười vị nữ nhạc sư lui ra ngoài cửa, trong nội hiên bỗng nhiên im lặng.

Ánh mắt của Điền Đan hướng về phía Hạng Thiếu Long sắc bén như dao, khi thấy gã, rõ ràng đã bị thần thái của gã lay động nên hai mắt sáng lên, đứng dậy, ha ha cười lớn, „Người ta nói gặp mặt không bằng nghe tiếng, ta thì lại nói nghe tiếng làm sao bằng gặp mặt, cuối cùng đã được gặp Đồng tiên sinh, thật là may mắn vô cùng."

Ngoài ba nữ nhân Tinh vương hậu, Quách Tú Nhi và Triệu Nhã, thấy Điền Đan đứng dậy, ai nấy cũng đều buộc đứng dậy chào đón Hạng Thiếu Long. Kẻ khó chịu nhất đương nhiên là Lý Viên, nhưng thái độ của gã đã thay đổi nhiều, có lẽ cũng bởi vì sách lược của Kỷ Yên Nhiên đã có hiệu quả.

Thấy dáng vẻ thân thiện của Điền Đan, nếu so sánh với Tín Lăng quân, chỉ luận về phong độ mà thôi, Điền Đan đã hơn được nửa phần.

Gã bước nhanh tới thi lễ với Tinh vương hậu rồi mới đến bên Điền Đan.

Nhân vật nổi tiếng thiên cổ ấy nhìn gã rồi mỉm cười nói, „Không ngờ tiên sinh không những giỏi chuyện nuôi ngựa mà kiếm thuật cũng cao minh, quốc cữu gia đã từng nhiều lần nhắc với bốn tướng."

Hạng Thiếu Long bất đồ nhìn sang Lý Viên. Lý Viên miễn cưỡng nở nụ cười rồi gật nhẹ đầu.

Điền Đan quay sang hai anh em họ Lưu, bảo, „Hãy thêm một chỗ ngồi cho Đồng huynh bên cạnh ta!"

Đồng thời cũng giới thiệu Hạng Thiệu Long cho Tề Vũ và một nhân vật khác tên Điền Đang, có lẽ là quân sư cho Điền Đan, xem ra là thân tộc của Điền Đan. Sau một hồi chào hỏi thì mọi người bắt đầu vào tiệc.

Điền Trinh và Điền Phụng không biết đâu chui ra, rót rượu cho mọi người.

Triệu Mục đưa hai thiếu nữ này ra có thể thấy y coi trọng Điền Đan như thế nào.

Điền Phụng rõ ràng không biết thân phận Hạng Thiệu Long, tuy đã nhìn lên Hạng Thiệu Long nhưng không hề có nửa phần khác lạ. Có thể thấy Điền Trinh nghe lời Hạng Thiệu Long đến mức nào, ngay cả em gái mình cũng không chịu tiết lộ bí mật. Nghĩ tới đây, Hạng Thiệu Long cảm thấy có trách nhiệm với nàng.

Khi Điền Trinh rót rượu cho Hạng Thiệu Long thì tay hơi run. Mọi người đang nói chuyện, nhưng không giấu nổi con mắt của Điền Đan, „Tiểu Trinh có gì lo lắng đến thế?"

Y vừa nói, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Điền Trinh.

Điền Trinh gặp lại Hạng Thiệu Long thì giống như trong buồn khổ gặp được đèn sáng, nỗi đau khổ dâng lên trong lòng, tay run ý loạn, giờ đây lại bị Điền Đan hỏi một câu nữa, tưởng rằng mình đã làm bại lộ thân phận Hạng Thiệu Long, hoảng sợ đến nỗi bình rượu tuột khỏi tay rơi xuống, rượu văng tung tóe lên áo Hạng Thiệu Long.

Triệu Mục biến sắc, đang định mắng chửi.

Hạng Thiệu Long cười hà hà, đưa tay đỡ thân hình run rẩy của Điền Trinh, vui vẻ nói, „Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, mỹ nhân đừng để trong lòng!" rồi cúi

đầu xuống người, chếp miệng nói, „Rượu ngon!"

Mọi người đều cười ồ lên.

Tinh vương hậu nói đùa, „Người ta uống rượu còn Đồng tiên sinh người rượu."

Điền Trinh được Hạng Thiếu Long một tay đỡ trên lưng, một tay cầm tay, thái độ cũng bớt căng thẳng, đó có lẽ là vì nàng được người mà nàng hằng mong nhớ tiếp sức cho mình.

Triệu Mục nghĩ bụng lúc này không tiện trách mắng nàng, gắt nhẹ, „Còn chưa lui xuống cho ta!"

Hai thiếu nữ quỳ xuống thi lễ tạm thời lui ra.

Triệu Mục không biết có lời muốn nói với gã hay không mà nói, „Mời Đồng tiên sinh theo bốn hầu, ta thấy y phục của ta rất hợp với tiên sinh."

Hạng Thiếu Long cáo lui đi theo y. Vừa bước ra nội hiên, Triệu Mục hạ giọng nói với y, „Ta dò xét được khẩu khí của Điền Đan, y rất có ác cảm với Hiếu Thành vương, lại còn ngầm bảo nếu ta có thể ngồi lấy vương vị thì nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ."

Hạng Thiếu Long thầm mắng trong bụng đồ ngốc, đối với Điền Đan, nước Triệu càng loạn càng tốt, vậy thì y có cơ hội thực hiện mưu đồ của mình.

Nhưng trên miệng lại nói, „Gã Tề Vũ ấy chẳng biết thế nào mà đã tiết lộ quan hệ của chúng ta cho Triệu Nhã biết, đây gọi là ra tay trước thì chế phục được người."

Triệu Mục chếp miệng, „Đừng tưởng Triệu Nhã chỉ là một ả nữ nhân lăng lợ, thực ra ả lợi hại hơn bất cứ kẻ nào. Tề Vũ chỉ nói hớ một câu mà đã bị ả nắm lấy chớp."

Hạng Thiếu Long thừa cơ nói, „Hầu gia thật là có bản sự, có thể có được hai chị em xinh xắn, giống nhau như đúc, quả thật là một vưu vật hiếm thấy."

Triệu Mục lộ vẻ áy náy, than, „Sao người không nói sớm? Điền Đan đêm qua đã từng thử qua, khen không ngớt lời, không cần y nói, ta đã hứa tặng hai thiếu nữ ấy cho y, hôm nay sao có thể nuốt lời."

Hạng Thiếu Long im lặng, vẻ thất vọng hiện ra trên khuôn mặt.

Triệu Mục đã sớm xem gã là kẻ tâm phúc và trợ thủ đắc lực, nhú mày nói, „Không phải không có cách, nhưng có thành công hay không là phải coi Điền Đan coi trọng người đến mức nào."

Hai người về đến chiếu tiệc thì bọn ca vũ cơ đã diễn xong.

Long Dương quân mỉm cười toe toét nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Đồng tiên sinh thay bộ y phục sang trọng thật khiến cho người ta cảm thấy mới mẻ!"

Quay sang Triệu Mục liếc y rồi nói, „Hầu gia nói đưa Đồng tiên sinh đến xem ngựa của người ta, sao bây giờ vẫn chưa thực hiện lời hứa?"

Mọi người thấy dáng vẻ lúng túng của Hạng Thiếu Long đều thông cảm cho gã nhưng cũng cảm thấy rất buồn cười.

Triệu Mục biết Hạng Thiếu Long không ưa nam sắc, ha ha cười nói, „Đồng tiên sinh suốt ngày chạy ngoài mục trường, bốn hầu làm sao bắt nổi y?"

Điền Đan cười khà khà, quay sang Long Dương quân nói, „Long Dương quân nếu chỉ vì ngựa mà thôi, bọn thủ hạ của bốn tướng cũng có kẻ giỏi trị ngựa, đương nhiên không bằng Đồng huynh, nhưng xem ra cũng khá lắm, không biết có thể thay cho Đồng huynh hay không?"

Long Dương quân đương nhiên biết Điền Đan đang đùa với mình, giận dữ nguýt y một cái.

Long Dương quân nói với Hạng Thiệu Long, „Tộc quốc có một thốt tuần mã tên gọi Ngoan Đồng, chạy nhanh như gió, nhưng không ai thuần phục nổi, phải làm thế nào, mong tiên sinh chỉ giáo."

Lời ấy vừa nói ra, cả Điền Đan cũng nhú mào, biết y có ý làm khó.

Một thốt ngựa chưa từng gặp, làm sao nói ra cách thuần phục, song nếu Hạng Thiệu Long nói gặp rồi mới biết, vậy thì ai cũng có thể nói được, rõ ràng sẽ làm mất uy mã si của gã.

Nào ngờ Hạng Thiệu Long vẫn từ tốn, cười nhạt rồi trả lời, „Cách thuần phục súc sinh, đầu tiên là phải làm cho chúng không có lòng phòng bị mình, nhưng đó chỉ là thủ pháp của người bình thường. Thủ pháp thượng thừa là phải làm cho chúng coi mình là đồng loại, lại càng phải thương yêu chúng hơn, dù là một con tuần mã hoang dã đến mức nào thì cũng sẽ trở nên nghe lời và hợp tác cùng chúng ta mà thôi."

Nói tới đây, thì không nén được nên quay sang nhìn Triệu Nhã lúc này đang ngồi giữa Tề Vũ và Hàn Sấm, mỹ nữ làm gã yêu hận khó phân này đang nhìn về phía gã, thấy ánh mắt của gã quét đến thì nhớ lại gã đã từng xem mình như là một thốt ngựa, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, lờm lờm một cái.

Điền Đan bị gã gợi nên hứng thú, nói, „Người là người, súc sinh là súc sinh, làm sao có thể khiến cho súc sinh xem người là đồng loại?"

Hạng Thiệu Long nói, „Có rất nhiều cách, ví như khi súc sinh vừa ra đời, lần đầu tiên tiếp xúc với bất cứ sinh vật gì cũng đều xem là cha mẹ của mình, không tin thì hãy tìm một con vịt mới nở để thử xem thì biết lời Đồng mỗ không phải nói bừa."

Lời này không phải là không có căn cứ, mà là đã được tâm lý học hiện đại chứng minh.

Mọi người đều ồ lên với vẻ ngạc nhiên.

Hàn Sấm phụ họa, „Chẳng trách mà thường nghe rằng, trẻ con bỏ ngoài đồng hoang, có lúc được sói cho bú mà lớn lên trở thành người sói, bởi vì chúng xem sói là cha mẹ của mình. Đồng tiên sinh không hổ là một đại sư nuôi súc sinh, Lý Viên thấy mọi người gật đầu, trong lòng không phục, nói, „Nhưng thốt ngựa quý Ngoan Đồng mà Điền đại phu nói đã lớn rồi, hình như không thể khiến cho chúng xem người là đồng loại. Đồng tiên sinh còn có cách hay gì hơn nữa."

Mọi người trong chiếu tiệc bao gồm cả Điền Đan đều biết hai người bất hòa, Lý Viên làm khó Hạng Thiếu Long, không phải là chuyện bất ngờ, đều muốn xem thử tên mã si này đối phó thế nào.

Hạng Thiếu Long cúi người về phía trước, hạ giọng xuống, cố ý làm ra vẻ bí hiểm nói, „Bỉ nhân có một cách thuần phục ngựa, hễ thử là được, trước nay luôn giữ trong lòng, chưa hề nói ra cho kẻ khác biết, nhưng hôm nay vui vẻ thế này, để bỉ nhân nói ra cho Điền tướng quốc nghe thử!"

Mọi người đều chồm người về phía trước để nghe bí mật của gã.

Hạng Thiếu Long chậm rãi nói, „Phương pháp này vừa nghe đã hiểu, nhưng nếu không phải là người thật sự yêu ngựa thì không thể làm được điều đó."

Gã nấn ná như vậy, khiến ai nấy đều nóng lòng muốn biết.

Hạng Thiếu Long biết kéo dài đến đây đã đủ, nói, „Đó chính là thường ngủ với ngựa, như thế chúng sẽ không có lòng phòng bị, thậm chí còn coi chúng ta là đồng loại."

Mọi người đầu tiên ngạc nhiên, sau đó nghĩ ra mới biết.

Lời này của Hạng Thiếu Long là có căn cứ, bởi vì trước kia trong một chương trình chiếu trên tivi, một nhà huấn luyện thú đã từng nói, chỉ cần thường xuyên ngủ với mãnh thú thì chúng sẽ xem người đó là đồng loại của mình, nếu không thì lúc nào chúng cũng có phòng bị với mình.

Đó chính là sự khác nhau về kiến thức giữa người hiện đại và người cổ đại.

Thế kỷ XXI là thời đại bùng nổ thông tin, chỉ cần ngồi yên ở nhà rồi kết nối mạng internet, thì bạn sẽ có trong tay mọi tài liệu cổ kim đông tây.

Người cổ đại rất hiếm khi gặp những điều khác lạ, chỉ đọc những loại sách bằng các thẻ tre, lại chỉ truyền miệng nhau, còn Hạng Thiếu Long là một người có kiến thức bình thường ở thế kỷ XXI thì đã trở thành một vị trí giả có thể hỏi đâu đáp đấy.

Điền Đan vỗ án khen hay nói, „Nào! Chúng ta hãy cạn một chén với Đồng tiên sinh!"

"Giờ đây tại hạ đã biết cơ gì tiên sinh có thể được mang danh mã si, „ Tề Vũ cũng khen.

Mọi người đều nâng chén uống cạn.

Lý Viên nhiều lần thất bại, bắt đầu không dám coi thường đối thủ nữa, trong lòng lại nghĩ ra ý đồ xấu xa khác.

Điền Trinh và Điền Phụng quay trở lại rót rượu.

Chờ bọn họ lui ra, Triệu Mục mới nháy mắt với Hạng Thiếu Long, rồi cười nói với Điền Đan, „Điền tướng quốc và Đồng tiên sinh không những hợp ý nhau mà sở thích cũng chẳng có khác biệt, đều động lòng với chị em Việt nữ, mà Đồng tiên sinh đã biết bọn chúng thuộc về Điền tướng quốc..."

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, cắt lời y, „Mỹ nhân thuộc về hiền chủ, Đồng mỗ chỉ xin chúc mừng, tuyệt không có ý đồ kị."

Triệu Mục trong lòng khen hay, thầm nghĩ gã phối hợp thật kín kẽ, giờ đây phải chờ xem thử Điền Đan có nở bả hai mỹ nữ này không?

Điền Đan quả là một nhân vật phi phàm, mỉm cười nói, „Đồng huynh đã có ý như vậy, ta sẽ tặng bọn chúng để Đồng tiên sinh ngoài ngựa ra, còn có người nâng giấc ngủ."

Chuyện tặng nhau mỹ nhân là điều thường thấy của giới quyền quý thời này không ai cảm thấy kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long giả vờ từ chối. Điền Đan không chấp nhận, vì thế gã lia lịa bái tạ.

Triệu Mục quay sang Hạng Thiếu Long, gọi hai mỹ nữ đến, hạ lệnh, „Từ hôm nay, hai người thuộc về Đồng gia, hãy hầu hạ cẩn thận, không được cãi lời."

Hai thiếu nữ ấy đều ngẩn người.

Điền Trinh cũng là hạng lạnh lẽ, cúi đầu xuống để người khác khỏi thấy vẻ mặt vui mừng của nàng, quỳ xuống tạ ơn.

Điền Phụng cũng tỏ vẻ vui mừng, hơi đỏ mặt, e thẹn nhìn tân chủ nhân rồi quỳ xuống.

"Các người lập tức thu dọn đồ đạc, chờ Đồng gia đưa các người về phủ, „Triệu Mục nói.

Tinh vương hậu cười nói, „Có hai mỹ nhân này, Đồng tiên sinh đừng quên ngủ với ngựa đấy!"

Hạng Thiệu Long nhớ đã từng ôm lấy bà, nghe câu nói ấy thì bất đồ trong lòng cảm thấy xao xuyến.

Quách Tú Nhi từ đầu đến giờ chưa mở miệng, đến lúc này giương mắt nhìn Hạng Thiệu Long hỏi, „Đồng tiên sinh quả thật đã từng ngủ với ngựa sao?"

Hạng Thiệu Long nghe ngữ khí của nàng thật là vô tư, dịu dàng trả lời, „Đương nhiên, bỉ nhân bảy tuổi đã bắt đầu ngủ với ngựa, nhưng không phải trong chuồng ngựa mà trong tấm thất."

Mọi người nghe gã nói thú vị như vậy nên cười ồ lên.

Lý Viên chợt quay sang Long Dương quân cười nói, „Tại hạ cũng phải nói câu công bằng cho quân thượng, hôm ấy sau khi tử kiếm, Kỷ tài nữ chỉ mới nói vài lời thế nào Đồng huynh đã lập tức đi trị bệnh cho ngựa của nàng. Tại sao đối với quân thượng lại xử tệ như thế?"

Điền Đan rõ ràng không biết chuyện này, mặt lộ vẻ chú ý.

Long Dương quân thì nhìn Hạng Thiệu Long với ánh mắt oán trách, khiến cho gã phải nổi da gà.

"Quốc cứu gia nói đúng, hôm ấy bỉ nhân quả thật không nên đi, bởi vì Kỷ tài nữ lại nói chuyện lễ nhạc thi văn với bỉ nhân, kết quả là đã khiến cho nàng thất vọng. Đồng mỗ cũng không còn mặt mũi nào nữa, „ Hạng Thiệu Long thở dài Mọi người đều biết tính tình của Kỷ Yên Nhiên, không khỏi có người ái ngại cho gã, nhưng phần lớn là đều cất bỏ ý nghĩ ganh tỵ. Lý Viên thầm nghĩ, „Tên mã si này quả thật có mê lực hơn người, dù ở trường hợp nào cũng đều trở thành hạt nhân của mọi người, may mà gã thô kệch nếu không Kỷ Yên Nhiên đã sớm bị gã chinh phục."

Lý Viên thấy gã tự động đánh trống lui binh thì địch ý cũng giảm nhiều, lần đầu tiên nâng chén đối ẩm với gã, không khí cũng đã nhẹ nhàng hơn.

Trong số mọi người chỉ có Triệu Nhã là lơ mờ cảm nhận được giữa gã và Kỷ Yên Nhiên không đơn giản như vậy.

Người đến dự tiệc có thể nói là đại biểu của Tề, Sở, Hàn, Triệu, Ngụy và Đông Châu, chủ đề dĩ nhiên là về kẻ địch chung của mình là nước Tần.

Cơ Trọng phân tích tình hình của người Tần, „Chúng ta nhiều lần lấy số đông đánh Tần mà vẫn không xong, điều quan trọng nhất là vì người Tần đã dựa vào địa thế của mình để dựng nên quan ải hiểm yếu. Bọn họ phía đông có cửa Hàm Cốc, Hồ Lao, Sát Tái, phía đông nam có Võ Quan. Nhưng chỉ cần hạ một nửa, chúng ta có thể tiến thẳng vào, lúc đó xem người Tần có thể làm gì được nữa?"

Thời Xuân Thu, xa chiến diễn ra trên vùng đồng bằng, nhưng từ khi chiến tranh lấy bộ binh làm chủ thì tính quan trọng của cửa ải tăng lên nhiều hơn, đó là điểm mấu chốt trong sự hưng vong của người Tần.

Cơ Trọng tự như thói phồng cho người Tần như vậy, điều cốt yếu là chỉ ra chỗ mạnh nhất cho người Tần cũng có thể trở thành nhược điểm thí mạng.

Y nói như thế, dĩ nhiên cũng có ý thừa cơ khuyên mọi người đồng tâm hiệp lực liên kết lại để diệt nước Tần.

Điền Đan mỉm cười nói, „Sự lớn mạnh của một quốc gia, quân quyền, kinh tế và quân lực không thể tách rời nhau.

Nhưng theo bốn tướng thấy nước Tần giờ đây bề ngoài thì mạnh nhưng thực ra thì yếu, từ khi Bạch Khởi chết đi, quân sự nước Tần không có người tài, giờ đây Trang Tương vương để cho gã Lã Bất Vi nắm lấy triều chính, không thuận với giới quân sự. Điền mỗ dám đảm bảo chỉ cần người ấy một ngày nắm quyền, người Tần khó mà đồng tâm hiệp lực, nhưng nếu chúng ta giờ đây tấn công nước Tần, trước cái nỗi nhục ấy, người Tần sẽ hợp lực chống lại, thế là xôi hỏng bỏng không, các vị có đồng ý với ý nghĩ của bốn tướng không?"

"Phải chăng Điền tướng quốc không đồng ý lần hợp tung này?" Quách Tùng nói.

Có thể nói là hy vọng cuối cùng của y đối với nước Triệu lần này không thành chỉ còn cách lánh đi nơi khác.

Hạng Thiệu Long tuy khâm phục tầm nhìn của y, nhưng cũng thầm than một người dù có trí tuệ đến đâu cũng không thể nhìn thấy được sự phát triển trong tương lai, sẽ không ngờ Trang Tương vương chỉ còn sống được ba năm. Khi Tần Thủy Hoàng xuất hiện, thiên hạ sẽ không còn ai chống cự được nổi.

Điền Đan dụ giọng nói, „Đương nhiên không phải như thế, hợp tung vẫn phải tiến hành, nhưng sách lược thì phải xem xét cẩn thận, nếu không bốn nhân cũng không cần từ xa mà đến đây."

Người này khi nói chuyện có vẻ cường ép người khác, khiến cho người ta không dám phản bác. Đồng thời cũng sợ nói ra thì không bằng với y.

Long Dương quân nói với giọng the thé, „Điền tướng quốc hình như rất rõ ràng mọi động tĩnh của người Tần, có thể cho chúng tôi biết tình hình Hạng Thiệu Long thế nào? Rất nhiều người đều mong muốn được nghe tin tức bất hạnh của!"

Hạng Thiệu Long giật mình, từ ngày về Triệu, tuy nhiều người nhắc đến tên mình, nhưng chỉ đến thế mà thôi, chưa ai chính thức đem gã ra để bàn luận.

Triệu Mục vừa nghe mắt đã lộ hung quang.

Triệu Nhã tuy sầm mặt nhưng cũng lộ vẻ mong muốn được biết.

Tĩnh vương hậu thì lộ ra vẻ chú ý.

Tề Vũ lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngược lại Điền Đan không lộ ra ý nghĩ nào trong lòng, mỉm cười nói, „Hạng Thiếu Long quả thật không đơn giản, có thể dùng ít thắng nhiều, ngay cả người bạn cũ của bốn tướng là Vô Ky huynh cũng thất bại, bị y trêu đùa một phen, những điều khác thì không cần bốn tướng phải nói, các vị đều rất hiểu."

vô Ky chính là tên của Tín Lăng quân.

Hàn Sấm thấy vẻ mặt kỳ lạ của Triệu Nhã thì dâng lên trong lòng nỗi ghen tuông, nói với vẻ không hài lòng, „Điền tướng quốc phải chăng đã quá đề cao y? Tại hạ thấy tên tiểu tặc ấy chẳng qua chỉ có một chút may mắn mà thôi!"

Điền Đan nghiêm mặt nói, „Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Bốn nhân tuy hận không băm vằm y ra muôn mảnh, nhưng tuyệt không dám coi thường y. Hạng Thiếu Long vừa đến Tần thì đã đại triển thần oai, đã hạ mãnh tướng số một của nước Tần là Vương Tiễn trước mặt Tần vương và bá quan văn võ, dùng kiếm đỡ thiết tiễn có thể xuyên tường thủng mộc của Vương Tiễn. Theo ta thấy y chỉ nường tay, không muốn giới quân sự của nước Tần khó xuống thang Tần vương còn trao cho y chức thái phó ngay tại chỗ. Lã Bất Vi cũng nhờ y mà thanh thế mở rộng, có được kẻ này, Lã Bất Vi như hổ thêm cánh, rồi sẽ có một ngày nắm được triều chính nước Tần."

Cơ Trọng cười lạnh lùng nói, „Như thế, nước Tần chắc chắn sẽ có kẻ muốn đưa y vào chỗ chết."

Điền Đan cười lạnh lùng nói, „Hạng Thiếu Long nếu dễ dàng giết như vậy, y đã chết sớm hàng chục lần rồi. Người Tần đã từng ám sát y nhưng đều thất bại, lại còn chết người. Thanh thế của Ô gia tại nước Tần ngày càng lớn mạnh, đều là nhờ Hạng Thiếu Long cả. Ngay cả những kẻ chống đối với Lã Bất Vi cũng nhìn y bằng con mắt khác, mong có thể tranh thủ được y."

Mặt Quách Tùng lộ vẻ bí hiểm nhưng nhất thời không nói ra lời gì.

Hạng Thiếu Long nghe mà lạnh cả người. Điền Đan đương nhiên không ngu ngốc đến nỗi nói ra toàn bộ tin tức ở nước Tần, nhưng chỉ là nói một phần mà thôi, thế mà đã chính xác đến vậy, có thể thấy con người này quả thật lợi hại.

Cũng giống như y đã nói, những kẻ biết người biết ta, không khinh địch mới có thể thắng được.

Nói không chừng tin tức mà Triệu Mục có được cũng nhờ y mà biết.

Tinh vương hậu mỉm cười nói, „Ta không tin không ai đối phó nổi y, y đâu phải ba đầu sáu tay."

Nói xong có ý liếc sang Triệu Nhã, ánh mắt Triệu Nhã lộ vẻ bức tức.

Chỉ về mặt này thôi, Hạng Thiếu Long đã biết lòng dạ của hai nữ nhân này.

Tề Vũ nói, „Đương nhiên là có cách đối phó với y, Điền tướng quốc..."

Điền Đan khẽ hừ một tiếng với vẻ không vui, Tề Vũ hoảng sợ im lặng ngay.

Ai nấy đều nhìn Điền Đan, biết được y đã có kế hoạch đối phó với Hạng Thiếu Long.

Điền Đan mỉm cười nói, „Mỗi người đều có nhược điểm của mình, nhược điểm của Hạng Thiếu Long là quá coi trọng tình nghĩa, lòng dạ mềm yếu, đó là điều chí mạng của y."

Quách Tú Nhi lộ vẻ ngạc nhiên, thầm nghĩ đó là ưu điểm mới đúng, tại sao lại là nhược điểm.

Triệu Nhã chợt nghĩ Hạng Thiếu Long đã sắp đến Hàm Đan, không khỏi lo lắng trong lòng, nhìn sang Đồng mã si với ánh mắt cầu khẩn.

Hạng Thiếu Long vừa sợ vừa buồn cười, nghe bọn họ nghiêng răng cắn lợi mà bàn cách đối phó với mình, quả thật rất khó chịu, còn vẻ mặt của mình đương nhiên rất kỳ lạ, may mà không ai chú ý.

Đến đây, Điền Đan cáo từ với Trang Tương vương và Cơ Trọng rồi bỏ đi. Trước khi đi còn kéo Hạng Thiếu Long qua một bên để cáo biệt, lại còn bảo rằng sẽ tìm gã nói chuyện sau.

Triệu Mục vốn muốn giữ Hạng Thiếu Long lại nói chuyện, nhưng vì đông người, lại sợ Triệu Nhã thấy mối quan hệ của hai người, chỉ đành nói, „Đôi mỹ nhân ấy đang chờ tiên sinh trên xe ngựa, nhân lúc trên đường quay về, tiên sinh hãy kiểm tra hàng cho kỹ."

Nam nhân xung quanh đều hiểu ý cười rộ lên.

Lý Viên vốn muốn đưa Triệu Nhã về phủ, thừa cơ được gần gũi. Nhưng thấy Triệu Nhã lạnh lùng, lại đi cùng với Quách Tùng nên chỉ đành bỏ đi mà thôi.

Long Dương quân thấy bọn họ cùng nhau lên xe thì mỉm cười nói, „Xem ra Quách gia đã sắp có một kiều tế làm quốc cử đó. Lúc này Long Dương quân mới quay sang Hạng Thiếu Long, giận dữ nói, „Vốn muốn ngồi cùng xe với Đồng tiên sinh, nhưng Đồng tiên sinh lại có mỹ nhân đi cùng, hay là ngày mai nô gia sẽ đến thăm tiên sinh vậy!"

Hàn Sấm quay đầu lại, thấy vẻ mặt Hạng Thiếu Long rất khó coi.

Hạng Thiếu Long ho khan một tiếng rồi nói, „Thật áy náy, ngày mai bỉ nhân phải ra mục trường coi sóc công việc!"

Long Dương quân nói, „Vậy thì hay quá, cả ngày bị nhốt trong thành, chỉ bằng hãy ra bên ngoài, trời sáng nô gia sẽ đến tìm tiên sinh." Rồi không thèm để ý y có chấp nhận hay không mà trèo lên xe.

Hạng Thiếu Long nổi da gà, đứng lặng tại chỗ.

Triệu Mục vỗ vai gã rồi nói, „Có cần bốn hầu truyền cho vài chiêu không? Đảm bảo sẽ khiến cho y ngoan ngoãn nghe lời."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Hầu gia đã có lòng, nhưng xin được miễn vậy."

Triệu Mục và Hàn Sấm đều thấy buồn cười vì điều đó.

Triệu Nhã nói nhỏ, „Mời Hàn hầu hãy quay về!" nhưng không giải thích nguyên nhân.

Hàn Sấm thấy vẻ mặt của ả lạnh lùng, ngọn lửa trong lòng cũng đã giảm đi phân nửa, nhưng trong lòng hận lắm, thất vọng mà quay đi.

Cuối cùng chỉ còn lại Triệu Mục, Hạng Thiếu Long và Triệu Nhã, không khí hơi chùng lại.

Hạng Thiếu Long biết Triệu Nhã vừa nghe tin tức về mình xong thì trong lòng lo lắng, rất muốn tìm gã để thổ lộ bầu tâm sự. Có lẽ cũng muốn hỏi gã về chuyện ngăn cản Hạng Thiếu Long đến Hàm Đan. Nhưng khi gã nghĩ lại trong phủ còn có một con cọp cái kia, nào dám mời Triệu Nhã đến, chẳng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Huống chi gã đã hứa đêm nay đi gặp Kỷ Yên Nhiên, càng không thể để Triệu Nhã quẩn lầy, thậm chí là ngày mai Long Dương quân sẽ đến tìm mình, gã thật không biết cách nào để đối phó với con người này, dù cho gã là người sắt cũng không thể ứng phó với nhiều người như thế, cho nên tuy thông cảm với lòng dạ của Triệu Nhã nhưng chỉ khéo léo nói, „Không còn sớm nữa, để bí nhân đưa phu nhân lên xe vậy!"

Triệu Nhã rầu rĩ nhìn gã rồi không tỏ vẻ đồng ý hay không, bước lên xe ngựa.

Hạng Thiếu Long vội vàng bước tới, nhưng Triệu Nhã bước thẳng vào xe, im lặng không nói lời gì.

Hạng Thiếu Long sợ Triệu Mục giữ mình lại, nên lúc ấy phất tay áo cáo biệt với Triệu Mục rồi chui vào trong xe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hồ Cái Ra Oai

K

hi gã chui vào xe, đôi chị em sinh đôi đó lao vào lòng gã, vui mừng khóc rấm rức.

Hạng Thiệu Long nhất thời không biết ai là Điền Trinh, ai là Điền Phụng. Sau một hồi dỗ dành, hai thiếu nữ ấy mới không còn kích động nữa.

Một người nói, „Các người giấu người ta thật là khổ!"

Hạng Thiệu Long chợt hiểu ra, „Nàng là Điền Phụng."

Xe ngựa lúc ấy đã rời khỏi hầu phủ được một đoạn, đột nhiên dừng lại.

Hạng Thiệu Long bảo hai thiếu nữ ngồi yên, thò đầu ra hỏi, „Có chuyện gì?"

Phổ Bố ở phía trước quay lại nói, „Xe của Nhã phu nhân đang dừng ở phía trước, mời tiên sinh bước qua."

Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu lắm, nhưng không còn cách nào, nhảy xuống xe, dặn dò, „Các người bảo vệ cho xe ngựa."

Nói xong sai bước đến xe ngựa của Triệu Nhã đang dừng phía trước.

Xe ngựa lăn bánh quay về hướng phủ đệ của Hạng Thiệu Long. Hai người ngồi sánh vai bên nhau.

Triệu Nhã ngồi lặng lẽ.

Khi Hạng Thiệu Long cảm thấy không ổn, Triệu Nhã lạnh nhạt nói, „Đồng Khuông! Hãy cho ta biết! Ngài không phải là hạng háo sắc, tại sao lại để ý

tỷ muội họ Điền!"

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu khổ, biết được Triệu Nhã nghi ngờ mình, bởi vì gã đã từng kể chuyện mình và chị em họ Điền cho ả nghe.

Gã tuy đã xây dựng được lòng tin rằng Triệu Nhã sẽ không bán đứng mình nữa, nhưng chuyện này có liên quan đến sự sống chết của hàng trăm người, gã không thể vì chuyện tình của mình mà quên hết mọi thứ. Và lại cũng chưa biết giờ này Triệu Nhã đối với Hiếu Thành vương như thế nào.

Triệu Nhã sợ gã không thừa nhận, nói tiếp, „Biết rõ bọn chúng đã trở thành người của Điền Đan mà ngài còn bảo Triệu Mục đòi lại bọn chúng, chẳng giống tác phong trước nay của ngài tí nào. Nếu không đã sớm tiếp nhận bọn ca cơ của vương huynh."

Hạng Thiệu Long nhất thời lúng túng, trả lời bừa, „Ta thật không hiểu phu nhân muốn nói gì?"

Triệu Nhã buồn rầu nói nhỏ, „Thiệu Long! Chàng vẫn chưa chịu nhận người ta sao? Phải chăng muốn Nhã nhi chết trước mặt chàng?"

Hạng Thiệu Long giật mình, nhưng tuyệt đối không thể mềm lòng, bởi vì ả rất tráo trở.

Rồi vờ ngạc nhiên nói, „Trời ơi! Té ra phu nhân tưởng lão Đồng ta là người khác giả hay sao? Nào! Hãy kiểm tra mặt của ta xem có phải hóa trang hay không?"

Đó gọi là dùng lại kế cũ, bởi vì ả thực sự chưa gặp qua một loại mặt nạ nào tinh xảo đến thế.

Triệu Nhã giật mình, thất vọng đến nỗi không dám sờ vào mặt gã, run giọng nói, „Ngài thật sự không phải là chàng?"

Hạng Thiếu Long nhớ mình đã bôi thuốc lên người, nói, „Nếu không tin, thì có thể người mùi cơ thể của ta, mùi của mỗi thốt ngựa đều không giống nhau, con người cũng thế, nào!"

Rồi xích lại ngựa cổ lên.

Triệu Nhã ghé sát mũi lại người, quả nhiên đã phát giác được một mùi chưa bao giờ tiếp xúc nhưng đem lại ấn tượng sâu sắc, thất vọng thở dài rồi né qua một bên, dựa đầu vào cửa sổ nói, „Tại sao chàng lại giành lấy bọn chúng?"

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ ra một kế, thở dài nói, „Cũng chỉ vì con cọp cái của bỉ nhân, bỉ nhân lần này rời nước Sở là muốn tránh xa ả, nào ngờ ả từ xa một mình đuổi đến Hàm Đan, nổi trận lôi đình, nói không có thị tỳ sai khiến, bỉ nhân thấy tỷ muội họ Điền xinh đẹp như hoa nên xin Triệu Mục đưa chúng về hầu hạ cho ả. Nhưng không hề biết đã sớm tặng cho Điền Đan, đối với ta mà nói, chọn hai người khác cũng thế thôi, nào ngờ hầu gia hiểu nhầm tâm ý của ta, giúp đỡ nhiệt tình mới xảy ra chuyện này khiến phu nhân phải hiểu nhầm."

Rồi lại ngạc nhiên hỏi, „Đôi chị em nhà ấy có liên quan gì đến Hạng Thiếu Long?"

Triệu Nhã mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ thất vọng, quay lại, giọng buồn bã nói, „Ngài đi đi!"

Xe ngựa lúc ấy dừng lại trước cổng lớn của tòa phủ đệ. Hạng Thiếu Long thở dài rồi xuống xe.

Thiện Nhu thấy Hạng Thiếu Long dắt hai mỹ nữ tuyệt sắc có dung mạo giống nhau bước vào trong nội đường, sa sầm mặt, giật mình, hỏi với vẻ không vui, „Chàng đi đâu? Sao đi không nói người ta một tiếng?"

Thiếu Long đang lo lắng vì chuyện Triệu Nhã, trả lời, „Nàng rõ ràng thấy ta về phòng thay y phục, nàng tưởng ta không biết nàng lén lút theo dõi ta hay sao?"

Điền Trinh, Điền Phụng lúc ấy mặt biến sắc, giật mình nhìn hai người.

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết mình đã nói nặng lời, không thể nào bù đắp được, Thiện Nhu quả nhiên hai tay chống nạnh, mặt đánh lại, chỉ có chưa rút đao ra thôi, rít lên, „Ai lén lút? Nếu không lén đi dự buổi tiệc quái quỷ ấy, suốt đời chàng sẽ không thay y phục chứ gì? Thay y phục không có nghĩa là tắm rửa à? Không có nghĩa là đi tiểu sao?" Rồi không thể nhịn được nên cười khúc khích, liếc gã rồi nói, „Người ta không nói nữa."

Hạng Thiếu Long thở phào, gã không muốn hai chị em họ Điền này bị lạnh lùng, họ đều là những người không nơi nương tựa, không thể nào chịu đựng nổi những lời dọa nạt ban nãy, cười gượng nói, „Nhu tỷ giả thật giống, cả ta cũng tưởng tỷ là phu nhân của ta."

Hai câu ấy nói xong, vẻ mặt Thiện Nhu lại sa sầm.

Hạng Thiếu Long mừng thầm trong bụng, giả vờ ngạc nhiên nói, „Nhu tỷ không để ta đụng tới, nhưng lại muốn làm phu nhân của ta, thiên hạ này đâu có chuyện dễ dàng đến thế?"

Thiện Nhu nhìn thẳng vào gã giống như một con mãnh thú bị thương, một dáng vẻ vừa hung dữ vừa đáng yêu.

Hạng Thiếu Long lập tức mềm lòng, nhún vai nói, „Chỉ cần nàng nói một câu yêu ta, thì trời cao biển rộng này là của chúng ta!"

Điền Trinh và Điền Phụng cuối cùng cũng hiểu được bọn họ đang đùa, nên bắt đầu cũng cảm thấy rất thú vị.

Thiện Nhu dẫn ra những hai tay vẫn chống nạnh, đưa mắt nhìn hai chị em xinh xắn này, hất hàm hỏi, „Bọn họ là ai?"

Hạng Thiều Long sợ nàng trút giận lên hai thiếu nữ này, nên vội vàng đến sau lưng nàng, nắm hai vai nàng, rồi nói với giọng dịu dàng, „Bọn họ đương nhiên là hầu hạ cho phu nhân của Đồng mã si này!"

Điền Trinh và Điền Phụng ngoan ngoãn quỳ xuống thi lễ.

Thiện Nhu tỉnh bơ nói, „Đứng dậy!" rồi quát lớn, „ô Quả!"

ô Quả suýt tý nữa đã lao ra ngay theo tiếng gọi, rõ ràng y đang nấp ở ngoài cửa nghe lén.

"Lập tức đưa hòm lớn rương nhỏ ở ngoài cửa vào phòng bên cạnh, „Thiện Nhu ra lệnh.

Rồi quay sang chị em họ Điền nói, „Vào đó và chỉ cho bọn chúng đặt hành lý của các người."

Chị em họ Điền biết được vị phu nhân này đã chính thức cho phép họ ở lại nên hớn hởi đi. Chỉ cần có thể ở bên cạnh Hạng Thiều Long, bọn họ sẽ chấp nhận mọi đau khổ.

Trong nội đường chỉ còn lại đôi vợ chồng thật giả khó phân ấy.

Hạng Thiều Long thấy chị em họ Điền đã qua được cửa ải này, lòng mừng thầm, hôn lên má nàng rồi nói, „Phu nhân đã hài lòng chưa, giờ đây muốn chồng được chồng, muốn nô tỳ được nô tỳ rồi đó!"

Thiện Nhu bị gã làm cho bật cười, nhưng vẻ mặt vẫn cố lạnh lùng, „Không cần phải dùng mỹ nhân kế, tìm hai mỹ nhân đến đây làm gì? Xem dáng vẻ yếu điệu của bọn chúng, Thiện Nhu ta chắc phải phục vụ trở lại cho bọn chúng đây?"

Hạng Thiếu Long nhú mào nói, „Đó phải chăng là ghen tuông?"

Thiện Nhu bấu môi nói, „Chuyện này chẳng liên quan gì đến ghen tuông cả, chỉ là phân tích theo lý tính mà thôi, ta quá rõ bụng dạ lằng tở của chàng mà!"

Nàng tuy nói cứng, nhưng vẫn cứ để cho Hạng Thiếu Long nắm lấy vai mình, đối với một mỹ nữ có tính cách nam nhi như nàng, thực ra trong lòng đã nghĩ thế, chỉ là cửa miệng không chịu chấp nhận mà thôi!

Hạng Thiếu Long đã thấy được tâm ý của nàng, vừa buồn cười vừa bực mình, khổ não nói, „Hảo Nhu Nhu của ta!

Nghe lời ta đi! Tỷ muội họ thật đáng thương, bị Triệu Mục hành hạ, giờ đây mới có thể thoát ra được, ta đảm bảo bọn họ về sau này đều hạnh phúc vui vẻ. Không tin thì hãy hỏi Triệu Chi Chi của chúng ta, nàng sẽ biết được mọi chuyện mà thôi."

Thiện Nhu hơi cảm động, cúi đầu nhưng không nói gì.

Hạng Thiếu Long xoay người nàng lại, ghé môi tới định hôn nàng.

Thiện Nhu vùng mạnh, thoát ra, đỏ mặt giậm chân nói, „Chàng tưởng ta là Chi Chi, ngón ta quy phục chàng sao?

Giết xong Triệu Mục chúng ta đường ai nấy đi. Đừng tưởng ta nhất định phải gả cho chàng."

Rõ ràng nàng ngoài miệng thì cứng nhưng trong lòng đã mềm, Hạng Thiếu Long chịu không được, cười lạnh lùng, „Đường ai nấy đi cũng được, chả lẽ ta phải quỳ xuống cầu xin nàng thí cho chút tình ái hay sao? Hãy cẩn thận, nếu ta nổi giận sẽ lập tức thôi nàng, rồi đuổi nàng ra khỏi Đông gia đấy, ha ha!"

Nói xong câu cuối thì bản thân nén không được nên cũng cười phá lên.

Thiện Nhu vốn không biến sắc nhưng đã thấy gã cười cũng nén không được nên cười theo, rồi ngênh mặt lên, giả vờ lạnh lùng nói, „Cô nương không có hứng thú bồi tiếp người, ta về phòng ngủ đây, nếu ta phát giác có tên trộm nào xông vào, sẽ lập tức giết chết ngay, đừng nói ta không cảnh cáo trước."

Nói xong bỏ đi.

Lúc ấy, gã đã phát giác khi bên cạnh Thiện Nhu thì không còn cảm thấy phiền não về chuyện của Triệu Nhã nữa.

Ma lực của Thiện Nhu quả thật lợi hại.

ô Quả và bọn thân vệ đều tỏ ra ân cần với họ, khiến cho hai thiếu nữ ấy tươi cười như hoa, thấy Hạng Thiếu Long đến thì ai nấy đều tản ra.

ô Quả bước đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói, „Không ngờ trong thiên hạ lại có một đôi mỹ nhân như thế này, quả thật là một cực phẩm của nhân gian." Rồi chép miệng, dẫn bọn kia ra ngoài.

Hai thiếu nữ đã quỳ xuống đất chờ nghe Hạng Thiếu Long sai bảo. Thấy bọn họ cúi đầu, Hạng Thiếu Long cảm thấy xúc động Cho dù có giúp được tiểu Bàn thống nhất thiên hạ, xây dựng được một nước Trung Quốc rộng lớn, nhưng phong tục của xã hội này không có cách nào thay đổi trong chốc lát.

Địa vị nhỏ bé của nữ giới, rốt cuộc vẫn phải tiếp tục, cho đến thế kỷ XIX và thế kỷ XX mới dần dần được bình đẳng.

Chuyện duy nhất có thể làm được là phải yêu thương tất cả những nữ nhân bên cạnh mình, từ đó có thể thấy được Mặc Dịch quả là ngọn đèn trí tuệ

chiếu sáng cho thời đại này, thuyết“Kiêm ái” của ông chính là nhằm vào những tập tục cổ hủ lâu đời của xã hội này, chỉ tiếc là ngày sau những kẻ cầm quyền lại đội lên chiếc mũ lễ nghĩa, giẫm phụ nữ ở dưới chân, làm cho vấn đề này phải chôn vùi trong hơn hai ngàn năm, quả thực tội nghiệp cho nữ nhân.

Hạng Thiệu Long bước đến đưa tay kéo bọn họ đứng dậy, dịu dàng nói, „Ta chưa có cơ hội nói chuyện với hai nàng, Hạng Thiệu Long ta không phải là Triệu Mục, hai nàng không cần phải quỳ lạy, trong tâm thất cũng không có lễ trên dưới gì cả, đó là mệnh lệnh duy nhất của ta."

Một trong hai người nói, „Hạng công tử đã cứu bọn thiếp, người ta cam tâm tình nguyện hầu hạ công tử, làm cho công tử vui lòng.

Hạng Thiệu Long thấy nốt đồng tiền trên khuôn mặt của nàng hơi sâu, vui mừng nói giống như đã tìm ra được lời giải đáp cho một trò chơi có thưởng, „Nàng là Điền Phụng!"

Hai thiếu nữ cười khúc khích, dáng vẻ xinh xắn muôn phần, nhất là vẻ mặt của họ như nhau khiến cho Hạng Thiệu Long ngất ngây, nhìn không chớp mắt.

Điền Trinh kêu, „Công tử!"

Hạng Thiệu Long sửa lại, „Tạm thời gọi ta là Đồng gia, đừng để lộ cho kẻ khác biết được."

Hai thiếu nữ ấy đều giật mình, ngoan ngoãn chấp nhận.

Nhìn bọn họ hoảng sợ, dáng vẻ cam chịu, Hạng Thiệu Long biết bọn họ nhất thời không thể sửa đổi được lại càng cảm thấy thương yêu hơn, thương cho mỗi người một cái hôn.

Cả hai nhiệt tình hưởng ứng, quả nhiên gã đã phân biệt được.

Điền Trinh dịu dàng, Điền Phụng man dại.

Cả hai đều khiến gã ngây ngất không biết mình đang ở đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hết Đường Đối Phó

K

hi Hạng Thiếu Long đến Lưu phủ thì cảm thấy bất ổn, thì ra bọn người theo dõi đã tăng lên, mấy căn nhà dân gần đấy đã bị chiếm làm chòi canh, chỉ điểm ấy thôi cũng đã biết Long Dương quân có sự chống lưng của người Triệu, nếu không làm sao có thể tùy ý trưng dụng nhà dân?

Mấy cao điểm gần đó đều có bọn trinh sát, rất bí mật, nếu Hạng Thiếu Long không phải là người rất giỏi về mặt này, lại rất quen thuộc với địa hình ở đây thì quả thật không thể nhận ra được.

Long Dương quân xem ra đa rất rầu rĩ, thấy được Kỷ Yên Nhiên và Hạng Thiếu Long có mối quan hệ, giờ đây lại nghe tin Hạng Thiếu Long sắp đến Triệu, cho nên phải thêm người, bày ra thiên la địa võng, chờ cho gã chui đầu vào.

Nhưng ngay cả bản thân cũng không thể không thừa nhận Long Dương quân rất chính xác, chỉ là gã và Lã Bất Vi đã thông qua bọn Dương Tuyền quân mà lưu gạt tất cả những kẻ muốn bắt gã, sự thực là gã đã đến trước.

Chuyện này rất quan trọng đối với sự thành bại.

Sau khi quan sát kỹ càng một hồi, tuy nắm chắc được bảy phần có thể đột nhập vào phòng Kỷ Yên Nhiên mà không ai phát hiện, nhưng cảm thấy không đáng để mạo hiểm, khi định quay về thì vút một tiếng, một mũi tên phóng ra từ căn tiểu lâu của Kỷ Yên Nhiên, bay qua hậu viện, nhắm thẳng vào tên phục binh đang ẩn mình trên một tàng cây bên ngoài vách tường.

Kẻ ấy bị trúng tên nên rơi xuống, không biết đã làm gãy biết bao nhiêu nhánh cây, rồi mới té bịch xuống đường, thật là chuẩn xác, khiến ai nấy đều thất kinh.

Bọn mai phục xung quanh đều nhón nháo, không biết làm thế nào để đối phó với địch thủ đang ở trong tòa tiểu lầu phóng tên ra.

Lại truyền đến hai tiếng kêu thảm ở hai phía, hai kẻ nữa trúng tên, rơi từ trên mái nhà xuống dưới đường.

Dưới ánh trăng lơ mờ, Kỷ Yên Nhiên mặc bộ dạ hành màu đen, một tay cầm cung, xuất hiện nơi bình đài của tiểu lầu, rít lên, „Nếu dám nhìn lên Kỷ Yên Nhiên ta nữa, nhất định giết chết không tha."

Bọn mai phục hoảng quá, lại thấy nàng cầm cung tên, nhất là những tên đang ở trên cao, vội vàng thoái lui.

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng lắm, không ngờ một Kỷ Yên Nhiên trước nay vẫn dịu dàng nhã nhặn, khi ra oai cũng chẳng kém gì Thiện Nhu. Nào chịu chậm trễ, nhân lúc kẻ địch đang rối loạn, sử dụng thiết bị leo trèo và thân thủ nhanh như báo của mình, mau chóng vượt tường, nương theo bóng tối mà đến dưới tiểu lầu của Kỷ Yên Nhiên, phát ra ám hiệu.

Lại có tiếng Kỷ Yên Nhiên xua bọn nữ tỳ về phòng.

Hạng Thiếu Long biết trở ngại đã qua, leo lên tầng hai, Kỷ Yên Nhiên đã sớm mở cửa đón chào.

Mỹ nhân ấy lao vào lòng gã, trách với giọng vui mừng nói, „Thấy nguy hiểm như thế thì đừng đến nữa, chẳng lẽ người ta không thể chịu nổi qua một đêm hay sao?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Mỹ nhân đã có lệnh thì dầu sôi lửa bỏng không thể từ nan. Huống chi một đêm không gặp dài như ba thu, giả sử tài nữ xuân tình khó nén thì kẻ khác thừa cơ mà vào, ta sẽ tìm ai tính sổ đây?"

Mỹ nữ ấy trả lời, „Người ta không chịu đâu, Kỷ Yên Nhiên này chỉ có hai người, một là Đồng Khuông, hai là Hạng Thiếu Long, chàng lại coi thường người ta như thế, hừ!"

Hạng Thiếu Long vừa ôm nàng vừa kể sơ lược những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, cả chuyện chị em họ Điền, Thiện Nhu, Triệu Nhã đều không giấu giếm nàng.

Nghe tới chuyện Thiện Nhu tự nộp mình tới làm phu nhân, Kỷ Yên Nhiên cũng nén không được lòng ghen tuông của mình, nói, „Người ấy phải là Yên Nhiên mới phải, người ta cũng muốn theo chàng nữa!“

Hạng Thiếu Long dỗ dành hai câu rồi nói, „Ta xem Điền Đan ấy đến đây không phải là ý tốt, chắc là xúi giục người Triệu làm gì đây."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thiếp cũng có ý thế vậy, nói không chừng người Yên đã bị ai xúi giục mới đến xâm lược lãnh thổ của Tề, Yên, Triệu tiếp giáp nhau, nếu bảo Điền Đan không có ý với Yên, Triệu cả đứa bé cũng chẳng tin nổi. Chỉ là giờ đây ai cũng e ngại Lý Mục và Liêm Pha kể cả nước Tần, Điền Đan cũng thế, nếu có thể mượn tay Triệu Mục trừ đi hai người này thì thật là lý tưởng."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Hiếu Thành vương tuy là hôn quân, nhưng cũng còn biết khôn, biết Liêm, Lý là trụ cột của nước nhà, tuyệt không thể đụng đến. Nhưng nếu hại chết Hiếu Thành vương, quyền lực rơi vào tay Tinh vương hậu và Triệu Mục thì đó là một chuyện khác."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đêm nay Tinh vương hậu phá lễ dự tiệc của Triệu Mục, nói không chừng là Triệu Mục muốn thị uy với Điền Đan, tỏ ý muốn nói Tinh vương hậu cũng phải nghe lời của y."

Rồi mỉm cười nói, „Còn phu quân Yên Nhiên, chính là đối tượng mà y phải tranh thủ, để tránh một Liêm Pha hoặc Lý Mục khác xuất hiện, cho nên đôi

tỷ muội song sinh hiếm thấy trên đời ấy cũng đành phải nhường cho chàng."

Hạng Thiếu Long nghe nàng nói thú vị như vậy, ghì sát nàng vào lòng rồi nói, „Trong lòng nàng có ghen tuông không?

Kỷ Yên Nhiên đáp, „Ghen tuông lắm, trừ phi chàng cách đêm đến tìm thiếp, ồ, thiếp chỉ nói thế thôi, như thế rất nguy hiểm."

Hạng Thiếu Long trong lòng nghĩ ra một ý nói, „Nói không chừng chúng ta có cách giải quyết vấn đề này. Thôi, ta phải đi đây, Long Dương quân sáng mai sẽ đến, ta thà đối diện với thiên quân vạn mà cũng không thể nào chấp nhận đối mặt với tên nam nhân ấy, mặc kệ y có giống nữ nhân đến bao nhiêu."

Kỷ Yên Nhiên cười gượng nói, „ở Đại Lương không biết bao nhiêu nam nhân hận không muốn nuốt y vào bụng, chàng có biết rằng mình có phúc mà không chịu hưởng hay không?"

Hạng Thiếu Long giận nói, „Nàng còn cười ta hay sao?"

Kỷ Yên Nhiên vội vàng hôn lên môi gã.

Về tới phủ, Đổng Dực vẫn chưa ngủ, đang ngồi một mình uống rượu.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, uống với gã hai ly rồi hỏi, „Nhị ca có tâm sự gì?"

Đổng Dực thở dài rồi nói, „Thấy Thiện Nhu, ta lại nhớ đến muội tử của nàng, trước khi ta đến Triệu, nàng đã có mang, đệ nói thử ta có nên lo lắng hay không?"

Hạng Thiếu Long cả mừng, rồi nói với vẻ biết lỗi, „Toàn là đệ không tốt, khiến cho nhị ca không thể ở lại bên nhị tẩu, thấy đứa con của mình ra đời."

Đặng Dực cười nói, „Đã là huynh đệ, nói những lời như thế làm chi, dù cho không thể quay về Hàm Dương, ta tuyệt đối không nhúu mày, nhưng chẳng qua hay suy nghĩ vẩn vơ, lúc này lại không có việc gì làm nên hay nghĩ bậy."

Hạng Thiệu Long thấy thiết hán này từ khi có Thiện Lan đã thay đổi nhiều lắm, vui vẻ nói, „Hiện nay có một chuyện phải nhờ nhị ca ra tay."

Đặng Dực ngạc nhiên hỏi, „Chuyện gì?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Cải trang thành đệ!"

Đặng Dực kêu lên, „Cài gì?" rồi hỏi tiếp, „Muốn ta giả thành Hạng Thiệu Long hay Đồng Khuông?"

Hạng Thiệu Long nhẹ nhàng nói, „Đồng Khuông thì đã có đệ, chỉ cần nhị ca dùng phi châm đả thương vài người Triệu, rồi sau đó giả vờ chạy ra biên giới nước Ngụy là xong."

Đặng Dực gật đầu nói, „Vật đệ cũng có thể sai Ô Quả cải trang thành ta, như vậy càng kín kẽ hơn, nhưng tại sao không quay về Hàm Dương mà vào nước Ngụy?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đó mới là tính cách của đệ, việc chưa thành thì chưa thể quay về được."

Đặng Dực mỉm cười, „Ai có thể hiểu rõ đệ hơn cả bản thân mình. Hãy cho ta mười ngày, nhất định sẽ ổn thỏa, trong chốn núi rừng hoang dã, ai đối phó được nổi ta."

Hai người bàn bạc thêm một hồi thì đã đến canh tư, bước ra ngoài cửa, nhớ lại tỷ muội họ Điền thì cố ngăn cơn buồn ngủ đến thăm họ.

Hai thiếu nữ ấy đã ngon giấc.

Lúc ấy trời mưa như trút nước.

Hạng Thiếu Long vội vàng đóng cửa lại cho hai nàng.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, nghe tiếng tử muội họ Điền đang thỉnh an Thiện Nhu.

Rồi có tiếng Thiện Nhu trả lời, „Cứ để Long Dương quân chờ cho đã đi! Đại gia của ta mỗi đêm đều thức rất khuya, thế nào cũng phải nằm thêm tí nữa."

Tử muội họ Điền nào dám cãi lại, ngoan ngoãn dạ một tiếng. Hạng Thiếu Long nhảy xuống giường, trời đã sáng bảnh mắt, bước ra ngoài cửa nói, „Ta ngủ đủ rồi!"

Ba thiếu nữ đều nhìn tới, chỉ thấy gã mặc độc một chiếc quần, ai nấy đều đỏ mặt.

Tử muội họ Điền thấy thế, mượn cớ bỏ đi mất.

Hạng Thiếu Long ôm Thiện Nhu, cười nói, „Theo ta đến mục trường nhé!"

Thiện Nhu lắc đầu, „Không! Hôm nay thiếp còn có tí chuyện để làm!"

"Nàng định đi đâu? Giờ đây nàng đã là phu nhân của ta, nếu để lộ ra sẽ chết cả đám, „ Hạng Thiếu Long nhú mày Thiện Nhu trợn mắt, giận dữ nói, „Chỉ có mình chàng biết giả vờ hay sao? Hôm qua ta đã cố ý trốn ra ngoài thành rồi mới vào thành tìm chàng, do bọn thành vệ đưa ta đến. Đêm qua khi chàng đến phủ tên gian tặc uống rượu vui vẻ thì ta và Đổng Dực đã thương lượng tất cả, đảm bảo không bị kẻ khác tra hỏi mà làm hỏng chuyện của chàng đâu."

Hạng Thiếu Long không cãi lại được, hôn lên má nàng rồi nói, „Nàng còn chưa nói hôm nay phải đi đâu mà?"

Thiện Nhu hơi đỏ mặt nói, „Hôm nay Chi Chi đưa thiệp đi may y phục, nếu không làm sao sánh với chàng?"

Khi Hạng Thiếu Long chứng hứng thì nàng đã chuồn mất, ra đến hành lang còn nói, „Đừng thấy người ta thì cứ ôm ôm ấp ấp, ta sinh ra để cho chàng làm thế hay sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy đêm nay nàng có cần ta đến dỗ giấc ngủ hay không?"

Thiện Nhu trả lời, „Để thiệp suy nghĩ lại cái đã!" cười rồi quay đi.

Xem dáng vẻ hờn hờ của nàng, Hạng Thiếu Long trong lòng cũng cảm thấy an ủi lắm, đồng thời cũng thâm lo.

Chị em họ Điền mang thau đồng lên, hầu hạ gã thay đồ.

Hạng Thiếu Long tiếp tục dòng suy nghĩ lúc này, nhớ lại lời đánh giá của Điền Đan đối với mình.

Gã quả thật đã quá mềm lòng, không hề phù hợp với thời đại máu lạnh vô tình này.

Chinh vì mềm lòng cho nên mỹ nhân nào gã cũng chấp nhận được, thậm chí không còn chút hận nào với Triệu Nhã, không tính đến chuyện ả đã từng bán đứng mình nữa.

Tuy nói ở thời đại này, người có quyền thế có nhiều thê thiếp, ở Hàm Dương đã có Ô Đình Phương, Triệu Thiên và Đình Phương Thị. ở đây lại có Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi và Thiện Nhu, tuy không bằng nhân vật tài tử phong lưu Đường Bá Hồ có tám vợ ở thời Minh, đối với gã mà nói đã thỏa mãn đến độ không còn có thể chấp nhận được nữa, trong lòng thầm cảnh

giác, không thể yêu đương nhăng nhít nữa, để sau này khỏi mỗi đêm đều mệt mỏi cho đến mất mạng.

Lý Mục đã từng cảnh cáo gã tửu sắc hại thân, còn gã thì nhiều khi đã quên bằng lời khuyên của người bạn tốt ấy.

Trong lúc lòng dạ rối bời thì giọng Thiện Nhu văng vẳng bên ngoài, „Người là ai?”

Có tiếng Ô Quả trả lời, „Phu nhân! Đây là Long Dương quân nước Ngụy, quân thượng muốn xem tam gia tỉnh hay chưa.”

Long Dương quân trả lời với giọng eo éo, „Thì ra là Đồng phu nhân vừa mới đến Hàm Đan.”

Hạng Thiệu Long sợ Thiện Nhu để lộ bí mật, vội vàng bước ra.

Hạng Thiệu Long cười lớn, thi lễ với Long Dương quân.

Đôi mắt phượng của Long Dương quân sáng lên, nói với vẻ áy náy, „Nô gia quên bằng đi phu nhân vừa mới đến đây, đêm qua lại phải nhọc sức Đồng tiên sinh, thật không biết đến trễ một tí, đã làm tỉnh giấc mộng của tiên sinh, xin tiên sinh thứ lỗi.

Hạng Thiệu Long quay sang Thiện Nhu nói, „Ta phải ra thành cùng quân thượng, nhanh nhất cũng phải hoàng hôn mới quay về được.”

Thiện Nhu ngoan ngoãn gật đầu.

Long Dương quân nói, „Tẩu phu nhân thật xinh đẹp, chẳng trách nào ở Hàm Đan mỹ nữ như mây mà chẳng kẻ nào lọt vào mắt của tiên sinh.”

Hạng Thiệu Long không biết trả lời y như thế nào cho phải, nên ho khan hai tiếng rồi chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, ánh mặt trời trải đầy, hong khô mặt đất đầy nước mưa đêm qua.

Phía bên ngoài có gần một trăm thân vệ của Long Dương quân đang kìm ngựa đứng chờ, thấy cảnh long trọng thế, Hạng Thiếu Long bất đồ ngăn người.

Long Dương quân nhích lại gần bên gã, dịu dàng nói, „Giờ đây đường sá không yên ổn, có thêm vài tên kiếm thủ thì sẽ an toàn hơn."

Hạng Thiếu Long có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng từ y phục của y.

Trước khi đến nước Triệu, gã không ngờ rằng chuyển đi phong phú đến như thế này, không những phải ứng phó nộ nhân mà còn phải ứng phó gã nam nhân bên cạnh này, điều đau khổ nhất là không thể đắc tội với y.

Tình thế phức tạp ở Hàm Đan quả thật ngoài suy nghĩ. Làm thế nào mới thành công mà rút lui đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 89: Bị Đánh Lén Ở Khe Núi

L

ong Dương quân và Hạng Thiếu Long cười ngựa ra ngoài thành, xung quanh có những cao thủ hộ tống, từ ngày có tin Hạng Thiếu Long đến Hàm Đan, không khí vốn đã căng thẳng của nước Triệu nay càng khẩn trương hơn khiến người ta cảm thấy như khó thở.

Tuy ai cũng đều xoa tay, xem ra vẻ tự tin lắm, kỳ thực mọi người đều cảm thấy nguy hiểm, sợ mình trở thành kẻ gặp bất hạnh.

Vì thế có thể thấy rằng mình đã quá nổi tiếng, không ai dám coi thường.

Long Dương quân thúc ngựa đến sát gã, hỏi, „Tại sao không thấy Quý tộc Long Thiên?"

Hạng Thiếu Long thầm khen Long Dương quân tinh mắt.

Trong thời buổi chiến loạn ai nấy cũng đề phòng này, bất cứ một kẻ quyền quý nào nếu có một cao thủ như Đổng Dực, tất sẽ bảo vệ sát bên mình mười hai canh giờ, cho nên Hạng Thiếu Long bước ra khỏi cửa mà không mang theo y bên mình, thật là không hợp lý.

Gã mỉm cười, „Nội tử lần đầu tiên đến chốn phồn hoa, rất thích mua sắm, không ai đi theo thật là không ổn."

Long Dương quân chỉ thuận miệng mà hỏi thôi, không hề có ý nghi ngờ, hỏi sang chuyện khác, „Lý Viên coi Đồng huynh là tình địch số một, quả thật đã nhầm sai mục tiêu, khiến người ta thật tức cười."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Cớ gì quân thượng nói như thế?"

Long Dương quân mỉm cười, „Kẻ Kỷ Yên Nhân thật sự yêu thương là Hạng Thiệu Long. Yên Nhiên có lẽ cả bản thân cũng không biết, ánh mắt của nàng nhìn Hạng Thiệu Long rất lạ so với nhìn người khác. Lúc ấy nàng có lẽ chưa yêu Hạng Thiệu Long, nhưng ta giờ đây có thể biết được điều đó."

Hạng Thiệu Long thầm run, „Gã Long Dương quân này quả thật là một người có sự quan sát nhạy bén, nếu không cẩn thận thì có thể có thể bị y phát hiện ra ngay, mình phải cảnh giác mới được."

Long Dương quân hừ lạnh lòng rồi nói, „Ta thật không tin Kỷ Yên Nhiên và Hạng Thiệu Long không có hẹn trước, chỉ cần theo sát Kỷ Yên Nhiên thì có thể tìm ra được Hạng Thiệu Long."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Quân thượng không phải muốn đối phó với Kỷ tài nữ chứ?"

Long Dương quân chép miệng, „Ta trước nay vẫn xem nàng là hồng nhan tri kỷ, nàng ngã vào Hạng Thiệu Long là điều tự nhiên. Đồng tiên sinh có lẽ chưa thấy Hạng Thiệu Long, người này quả là một nhân tài, dù kiến thức hay khí khái đều đặc biệt hơn người, nếu bốn nhân chẳng phải đối địch với y, tất sẽ chiêu nạp y, nhưng giờ đây lại phải bất chấp thủ đoạn, nhất định phải giết chết y."

Hạng Thiệu Long giả vờ thăm dò, „Bỉ nhân tuy biết hy vọng đoạt được Kỷ tài nữ nhưng lại cảm thấy nàng rất coi trọng Đồng mỗ. Theo Quân thượng, ánh mắt nàng nhìn Đồng mỗ so với Hạng Thiệu Long thì như thế nào?"

Long Dương quân gật đầu nói, „Nàng quả thực coi trọng tiên sinh, vấn đề ở chỗ nàng là một người có lòng dạ sắt đá, không thay đổi như Triệu Nhã, Hạng Thiệu Long vào trước thì tất nhiên có ưu thế, tiên sinh và Lý Viên hãy bỏ ý định ấy đi Hạng Thiệu Long nói, „Sự việc chưa đến nỗi tuyệt vọng, có một người lợi hại như quân thượng đối phó với Hạng Thiệu Long, y chỉ có

thể sống được vài ngày nữa. Lúc ấy Kỷ tài nữ chẳng phải sẽ chọn lại đối tượng hay sao?"

Long Dương quân cười gượng nói, „Sự thực đã chứng minh, tất cả những kẻ coi thường Hạng Thiếu Long cuối cùng thất bại. Dù người Triệu bố trí thế nào ta vẫn tin rằng Hạng Thiếu Long có bản lĩnh đột nhập vào Hàm Đan mà thần không biết quỷ không hay. Với sự giáo hoạt của Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long, làm sao để lộ tung tích cho đối thủ nước Tần, trong đó nhất định có trá ngụy."

Hạng Thiếu Long lạnh xương sống lưng.

Gã càng lúc càng phát giác Long Dương quân không đơn giản, chả trách gì y trở thành đối thủ của Tín Lăng quân.

Trong các quyền thần của nước Hàm Đan, ngoài Điền Đan là một nhân vật nặng ký thì có thể tính đến Long Dương quân này.

Nhưng nhược điểm của của Long Dương quân chính là, hình như đã yêu mình, cho nên đã tỏ rõ bụng dạ của mình để mong có được thiện cảm của gã.

Chúa ơi! Đây quả là một chuyện rắc rối.

Lúc ấy đoàn nhân mã đã cách xa thành Hàm Đan, men theo quan đạo tiến về Tàng Quân cốc.

Hai bên đường đầy sắc thu, lá vàng vương vãi trên mặt đất.

Bọn tùy tùng của Long Dương quân xem ra rất thoải mái, như là đi dã ngoại, thư giãn gân cốt vậy. Long Dương quân thấy Hạng Thiếu Long trầm ngâm không nói, biết gã đang suy nghĩ về lời nói của mình, vui vẻ tiếp tục, „Hạng Thiếu Long có ba kẻ thù lớn nhất, chính là Hiếu Thành vương, Triệu

Mục và Quách Tùng, chỉ cần Hạng Thiếu Long vào được thành, ba người này khó mà ngon giấc."

Hạng Thiếu Long bỗng nhiên dâng lên cảm giác bất an. Đây là sự cảnh giác của một quân nhân chuyên nghiệp, điều này không một lý do thực sự nào cả.

Lúc này đoàn người ngựa đã đi đến chỗ hẹp nhất của con hẻm, hai bên đều là cây cối rậm rạp, nếu có người đánh lén thì đây là một nơi lý tưởng.

Hạng Thiếu Long đột nhiên kìm ngựa lại.

Long Dương quân lúc này đã cách hơn khoảng hai mươi bước, quay đầu lại ngạc nhiên hỏi, „Tiên sinh có chuyện gì vậy?, Bọn tỳ tòng thấy Long Dương quân kìm ngựa lại cũng đều dừng lại.

Hạng Thiếu Long nhìn lồi vào ở phía trước, nhíu mày hỏi, „Hạng Thiếu Long và quân thượng phải chăng cũng có xích mích với nhau?"

Long Dương quân hơi ngạc nhiên, quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của gã, quát lớn bọn thủ hạ, „Mở đường cho ta!"

Lúc đó có hơn mười người phóng đến lồi vào.

Thuần bài của họ vẫn treo bên lưng ngựa, rõ ràng không ai tin rằng trong con hẻm này có mai phục.

Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy ngạc nhiên, có ai muốn phó với Long Dương quân? Lẽ nào chỉ vì thần kinh của mình quá nhạy bén nên đã tưởng tượng ra chuyện này.

Long Dương quân ung dung nhìn bọn thủ hạ xông vào cốc, mỉm cười nói, „Hạng Thiếu Long nếu muốn đối phó bốn nhân, chắc chắn sẽ thất bại. Nhưng tại sao y biết ta hôm nay đến Tàng Quân cốc?"

Hạng Thiếu Long càng lúc càng cảm thấy bất an.

Từ ngày tu luyện phần cuối của Mặc tử kiếm pháp, giác quan thứ sáu của hắn đã nhạy bén hơn, nhiều lần gã đã thoát được tai nạn, nếu không làm sao có thể quay về được Hàm Dương.

Mặt trời đã lên cao, nhưng lúc này trong lòng gã vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Long Dương quân đột nhiên nói, „Tiên sinh có hiểu lời bốn quân hôm ấy chẳng?”

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu, lảng sang chuyện khác, „Tại sao bọn thị vệ chưa quay về?” Nói chưa dứt lời thì có tiếng vó ngựa truyền lại, một tên thủ hạ của Long Dương quân xuất hiện ở cửa cốc, từ xa đưa tay ra hiệu an toàn.

Hạng Thiếu Long lúng túng, thầm nghĩ mình chẳng qua đã quá lo xa.

Ngược lại Long Dương quân an ủi, „Cẩn thận là việc tốt! Bốn quân rất ưa thích sự cẩn thận của Đồng tiên sinh.”

Hai người thúc ngựa đi tiếp.

Long Dương quân dịu dàng nói, „Tiên sinh có từng nghĩ rằng sẽ tung hoành nơi chiến trường, xây dựng nên sự nghiệp bất hủ chẳng?”

Hạng Thiếu Long bỗng nhiên cảm thấy một mối nguy đang đến gần, nhưng chỉ lờ mờ cảm nhận được mà thôi, rồi thuận miệng nói, „Ngoài chuyện nuôi ngựa, bỏ nhân về binh pháp một khiêu cũng chẳng thông, chỉ có chút sức khỏe, làm sao có thể thống lĩnh ba quân xông pha trên chiến trường?”

Long Dương quân nhoẻn miệng cười nói, „Tiên sinh đừng khiêm nhường thế, thấy quý thuộc huấn luyện đâu ra đấy, lại không sợ chết, tất sẽ biết tiên

sinh là nhân tài trời sinh, nếu không Điền Đan đâu có e ngại tiên sinh như thế này."

Lúc ấy chỉ còn cách lối vào năm mươi bước, tốp đầu tiên đã bước vào.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Hạng Thiếu Long, gã kìm cương ngựa, quát lớn quay đầu lại.

Gã cuối cùng đã hiểu nguyên nhân bất ổn trong lòng mình.

Tên thủ hạ của Long Dương quân vừa rồi quay ngựa ra tỏ ý thông báo con đường đã an toàn, rồi sau đó vội vàng chạy vào, thật không hợp lý, bởi vì trong con hẻm đã có hơn mười thân vệ của Long Dương quân, đối với nhóm mở đường, phải biết giữ cả hai đầu chờ cho Long Dương quân đi qua rồi mới triệt thoái. Nếu có kẻ địch từ hai bên đánh lại, bít kín cửa vào, họ tất nhiên sẽ bị vây trong con hẻm này.

Hạng Thiếu Long không phải nghi ngờ về sự sơ suất của tên thủ hạ này, nhưng đã sớm sinh lòng cảnh giác, cho nên nghĩ đến đối phương làm như thế là để né tránh kẻ địch đang mai phục và những mối nguy hiểm trong nhóm của họ, rồi mới vội vàng tránh vào trong hẻm.

Lúc này Long Dương quân và bọn thủ hạ xung quanh đều nhú mào, cảm thấy gã quá đa nghi. Vài người đi đầu không thèm nghe lời cảnh cáo đã xông vào trong hẻm. Long Dương quân kìm ngựa lại, định mở miệng nói thì có tiếng kêu thảm thiết từ trong cốc vọng ra. Khi mọi người biến sắc thì trong hẻm xuất hiện vô số tên địch, ai nấy đều cầm cung tiễn, hơn mười mấy người phía trước không kịp đề phòng ngã lăn xuống ngựa. Đồng thời có tiếng la hét vang trời. Phục binh từ hai bên đường xông ra, nhất thời bốn bề đều có kẻ địch.

Những tên này ăn mặc theo lối bình dân, xem ra có ít nhất là hàng trăm người, thủ hạ của Long Dương quân tuy đã trải qua hàng trăm trận chiến

nhưng địch nhiều ta ít, lại có cung nỏ nên càng khó chống đỡ hơn, nhất thời trở nên hỗn loạn.

Hạng Thiệu Long rùn người, né được hai mũi tên, nhưng con ngựa đang cưỡi kêu lên thảm thiết, tung hai vó về phía trước.

Cả thời gian xem con ngựa bị trúng tên chỗ nào cũng chẳng có, giậm mạnh hai chân vào bàn đạp, nghiêng người lăn khỏi lưng ngựa, lao tới Long Dương quân, nắm eo y kéo tuột xuống ngựa, khi vừa rơi xuống bụi cây, con ngựa của Long Dương quân cũng ngã lăn xuống đất, toàn thân cắm đầy tên.

Long Dương quân chính là mục tiêu của kẻ địch.

Thủ hạ Tiêu Uổng của Long Dương quân và mấy tên thân vệ chưa bị thương lăn xuống ngựa, lao tới bảo vệ cho Long Dương quân.

Khi Long Dương quân định nhảy ra chống địch thì Hạng Thiệu Long đã ôm y lăn vào trong bụi cây, bốn bề tuy là đao quang kiếm ảnh, tiếng la hét vang trời nhưng bị cây cối che khuất, kẻ địch đã bắn hết lượt tên thứ nhất, trong lúc vội vàng chưa kịp lấp lại tên thì đó là thời cơ tốt nhất để né tránh.

Hạng Thiệu Long đang nằm dưới đất, tung hai chân, đá vào phần hạ âm của kẻ địch.

Hai tên ấy kêu thảm, đội ngược ra, va phải ba tên đang xông tới.

Hạng Thiệu Long rút kiếm ra khỏi bao lại thấy hai kẻ ấy máu nhuộm đầy đất.

Khi gã nhảy lên, Long Dương quân hoảng sợ đứng chưa vững, rút kiếm từ eo ra, một tiếng hự, kiếm phóng ra như du long, lại có hai tên địch đội ra.

Hạng Thiệu Long thấy bốn bên đều là kẻ địch, trong lòng thấy không hay, mau chóng phá vòng vây của kẻ địch, quát lớn, „Theo ta!"

Thanh Huyết Lãng triển khai trùng trùng kiếm ảnh, dẫn đầu nhóm người tiến vào trong rừng. Kiếm thể của gã sắc bén, sức khoẻ hơn người, lại thêm ở đây cây cối rậm rạp nên kẻ địch khó phát huy được uy lực lấy nhiều đề ít, thật là một chỗ né tránh rất có lợi.

"Keng."

Một tên địch bị gã chém bay cả người lẫn kiếm ra ngoài, làm bọn đang xông lên hoảng sợ lùi về phía sau.

Nhưng đó chỉ là tình thế có lợi nhất thời, bọn phía sau cũng đã lao tới, vô số kẻ địch đang bao vây chung quanh.

Hạng Thiếu Long tiến vào cảnh giới tâm lý giữ cho lòng tĩnh lặng của Mặc tử kiếm pháp, bình tĩnh dắt bọn Long Dương quân, giết bảy tám tên địch, tiến vào sâu hơn.

Hạng Thiếu Long nhìn sang bọn Long Dương quân.

Lúc này bọn tùy tùng ngoài Tiên Ưng ra chỉ có bảy tên, ai nấy bị thương khắp người, máu me đầm đìa, tình thế rất nguy ngập.

Nhưng kẻ địch vẫn cứ kéo lên như nước triều dâng.

Long Dương quân tuy dũng cảm chống địch, nhưng người cũng đầy máu tươi, không biết là máu từ trong người y tuôn ra hay là máu của kẻ địch bắn lên quần áo y.

Bỗng phía sau vai phải nhói đau.

Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, xoay kiếm lại, đâm vào bụng kẻ đánh lén, tiếp theo rút ra đỡ một kiếm đang chém vào bên trái mình, trong khoảng sát na ấy, thanh kiếm đâm mạnh, cắm vào trong ngực kẻ đang tiến lên.

Kẻ địch thấy gã ngoan cường như vậy, đều lùi ra, thế là gã tiến vào sâu thêm mấy trượng nữa.

"Bịch."

Long Dương quân lão đảo, va vào lưng gã, rõ ràng đã trúng độc thủ của kẻ địch.

Hạng Thiệu Long đưa tay đỡ y.

Long Dương quân quá lớn, „Tránh ra!" rồi vung kiếm đâm tên địch đang lao tới.

"ôi!

Bên phía Long Dương quân lại có thêm một người trúng thương ngã xuống đất, tình thế càng nguy ngập hơn.

Hạng Thiệu Long múa tít cây Huyết Lăng nhanh như điện chớp, thốt nhiên lại có thêm một tên địch nữa ngã xuống đất, rồi gã kéo mạnh Long Dương quân, đồng thời quay sang bọn Tiêu Ưống quát lớn, „Đi theo ta!" rồi gã tiến thẳng vào vòng vây phái bên trái, múa tít thanh kiếm, khiến cho kẻ địch phải dạt ra.

Trong thời khắc nguy hiểm này, Hạng Thiệu Long đã thi triển khả năng kinh người của gã, nhờ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội mà gã trở thành một chiếc máy không biết mệt, tung hoành giữa trận chiến. Tuy phải chống cự với kẻ địch nhưng gã không quên nhìn tình thế xung quanh, thấy phía bên trái không xa có một con dốc, cho nên gọi bọn Long Dương quân theo gã tiến đến đó.

Một chiêu lấy công thay thủ phóng ra.

"ôì một tiếng, tên địch mới chém xuống được nửa đường kiếm thì đã bị Hạng Thiếu Long nghiêng người tung ra cú đá, máu mồm phun ra bắn vào cây cổ thụ phía sau lưng.

Hạng Thiếu Long né người qua, lại xoay ngược kiếm, đâm vào bên sườn trái của tên địch ở phía sau đang xông lên, đồng thời né qua một bên, dùng vai húc vào tên địch khiến y bật ngửa ra sau.

Đến lúc này gã đã tiến lên được bên sườn núi, áp lực đã giảm, nhìn xuống chỉ thấy phía dưới có một con sông đang cuồn cuộn chảy.

Hạng Thiếu Long cả mừng, quay trở lại, rút kiếm ra nhanh như điện chớp, đâm thẳng vào mi tâm của một tên trong nhóm đang vây bộn Long Dương quân và Tiêu Ưống, kẻ ấy tắt thở ngã xuống đất ngay lập tức.

Hạng Thiếu Long quét ngang thanh kiếm, bộn địch lùi ra, rồi quát lớn, „Nhảy xuống! Chỉ còn cách này mới sống thôi! rồi quay sang Long Dương quân, ôm người y lăn xuống sườn núi, không biết đã va vào bao nhiêu bụi cây, đè nát bao nhiêu khóm hoa, cuối cùng đã đến nơi.

Tiêu Ưống và năm tên thân vệ khác không dám chần chừ, đều bắt chước theo gã lăn xuống sườn núi.

Tám người lần lượt nhảy xuống sông, nhất thời máu tươi nhuộm đỏ cả khúc sông.

Hạng Thiếu Long kéo Long Dương quân, thuận theo dòng nước bơi xuống dưới.

Kẻ địch vẫn la hét đuổi theo sau.

Khi bộn Hạng Thiếu Long chưa biết chuyện gì thì nước càng chảy mạnh, thốt nhiên phát giác mình lơ lửng trên không, té ra bộn họ đã đến bên bờ

thác cao khoảng hai trượng, cứ thuận theo thế nước mà rơi xuống đầm nước.

Cột nước bắn lên cao.

Tiếng la hét của kẻ địch đã cách rất xa ở phía sau.

Khi bọn Hạng Thiệu Long và bọn Long Dương quân gặp được quân Triệu hộ tống vào thành Hàm Đan, lúc ấy đã canh ba.

Vết thương tuy đã được băng bó, nhưng vì mất quá nhiều máu và mệt nhọc, mọi người ai nấy đều trắng bệch, toàn thân rã rời, trong đó có hai người nổi cơn sốt nên phải cần điều trị gấp.

Triệu Mục và bọn Nhạc Thừa đã sớm được phi báo nên ra ngoài thành nóng lòng chờ bọn họ.

Triệu Mục trước nay vẫn ngầm cấu kết với Long Dương quân, Hạng Thiệu Long là tia hy vọng giúp y ngồi lên vương vị nên lòng lo như lửa đốt, Nhạc Thừa là tướng giữ Hàm Đan, nếu một trọng thần của nước Ngụy như Long Dương quân xảy ra chuyện thì mình cũng khó tránh trách nhiệm cho nên cũng rất quan tâm.

Triệu Mục và Nhạc Thừa chạy về phía chiếc xe chở Long Dương quân và Hạng Thiệu Long, thấy dáng vẻ hai người tuy bị thương nặng nhưng không đến nỗi mất mạng, đều thở phào nhẹ nhõm.

Long Dương quân nhìn Hạng Thiệu Long bằng con mắt đầy tình cảm, gượng nói, „Nếu không có Đồng tiên sinh thí mạng cứu giúp, e rằng ta đã không gặp được hai vị nữa.“

Hạng Thiệu Long cười khổ trong lòng. Xem ra Long Dương quân cũng có thể gọi là một trong những tử địch của gã, nhưng lúc đó không có thời gian nghĩ đến vấn đề này, dù cho có lòng khác cũng không thể thấy chết mà

không cứu. Đó chính là điều mà Điền Đan đã phê bình, mềm lòng là một nhược điểm lớn nhất của gã.

Nhạc Thừa trầm giọng nói, „Có gặp Hạng Thiếu Long không?"

Hạng Thiếu Long và Long Dương quân đều ngạc nhiên.

Long Dương quân nhú mày nói, „Xem ra không giống Hạng Thiếu Long, nhưng khi ấy tình thế rất hỗn loạn, chúng tôi chỉ cắm đầu chạy, rồi nhảy xuống sông, không thể nhìn rõ được kẻ địch."

Nhạc Thừa nói, „Mặt tướng đã phá vỡ tinh binh, phong tỏa các con đường quan trọng, lục xét các ngọn núi gần xa, hy vọng có thể có tin tức để bẫy cáo cho quân thượng."

Long Dương quân nghe giọng điệu y như vậy đều biết y cũng chẳng nắm chắc được điều này.

Kẻ đánh lén đã đột nhập vào nơi cách Hàm Đan hơn ba mươi dặm mà ma không biết quỷ không hay, tất nhiên sẽ có khả năng rút lui.

Nhưng ai muốn trừ khử Long Dương quân? Hạng Thiếu Long đương nhiên trong lòng biết rõ không phải là mình.

Long Dương quân có phải vì trên người đầy vết thương mà mặt mũi lấm lè không muốn nói chuyện này?

Rồi Triệu Mục và Nhạc Thừa chia nhau hộ tống Long Dương quân và Hạng Thiếu Long về phủ.

Nhạc Thừa đã buồn ngủ lắm vội vàng cáo từ.

Thiện Nhu trách, „Sớm biết thì thiếp đã theo chàng!"

ô Quả ngạc nhiên hỏi, „Là ai làm vậy?"

Điền Trinh và Điền Phụng đỡ gã vào nhà trong, cả hai đều khóc đến nỗi mắt mọng đỏ lên.

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Để ta tỉnh dậy rồi sẽ nói rõ cho các người nghe được không?"

Bỗng nhiên, gã nhớ lại tên thủ hạ của Long Dương quân đã dụ bọn họ vào trong cốc. Gã đã đoán được kẻ muốn lấy mạng Long Dương quân là ai. Chả trách nào sắc mặt Long Dương quân khó coi như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 90: Giả Vờ Bị Thương Nặng

K

hi chị em họ Điền và Thiện Nhu đang bôi thuốc, Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một kế, xoay sang Ô Quả nói, „Có cách nào cho ta khó coi một chút, ta muốn kẻ khác tưởng ta bị thương nặng đến nỗi không gồi dậy được?"

ô Quả lúng túng gãi đầu, Thiện Nhu vụt nói, „Để thiếp là cho chàng giống như con cá chết, đảm bảo ai thấy cũng sợ!

Điền Trinh, Điền Phụng đều không khỏi che miệng cười.

Hạng Thiếu Long nói, „Vẫn chưa đủ, tốt nhất phải làm cho vết thương của ta như chảy máu, nếu trong người phát sốt thì càng tuyệt hơn."

Điền Phụng cười nói, „Chuyện này cứ để cho tĩ muội bọn thiếp, chỉ cần ngâm đặt trong mền túi ấm là được."

Thiện Nhu và Ô Quả nhìn nhau rồi mới liếc gã, không biết gã đang giở trò gì đây.

Hạng Thiếu Long nói với Ô Quả, „Chờ trời sáng, người hãy ra thành mời đại ca và tiểu Tuấn mang một nửa số người về đây, ngoài ra ta còn muốn người lập tức tìm cho ta một người đến đây."

ô Quả biết Hạng Thiếu Long đang sắp có hành động lớn, bước ra ngoài, tĩ muội họ Điền cũng đi làm túi ấm.

Thiện Nhu ngồi bên mép giường, bôi một lớp phấn lên mặt gã, nhúu mày nói, „Chàng không cho thiếp biết chàng muốn làm gì sao?"

Hạng Thiếu Long nghĩ đến chuyện khác, lắc đầu, „Không được, nếu có người sờ vào mặt ta thì phấn sẽ bám vào tay, lúc ấy ai cũng biết ta đang giả

vờ."

Thiện Nhu không nói lời nào, bước ra ngoài, mang vào một rổ tre đựng đầy đồ vật, lạnh lùng nói, „Lẽ ra người ta không thêm để ý đến nữa, hãy mau cho ta biết chuyện gì, nếu không bốn cô nương sẽ không thi triển bản lĩnh giúp cho chàng giả bệnh đấy."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Hãy làm rồi hãy nói, nếu thời cơ qua, có kẻ đến thăm thì diệu kế này làm sao thực hiện được."

Thiện Nhu bĩu môi, giận dữ lấy ra trong giỏ bảy tám bình lớn nhỏ, đổ vào trong một cái chậu.

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Ta muốn giết một người! Nhưng giờ đây vẫn chưa đến thời cơ tiết lộ."

Thiện Nhu nhìn gã.

Trời lúc này vẫn chưa sáng.

Hiếu Thành vương thân chinh đến thăm gã. Khi y thấy Hạng Thiếu Long trán nóng như lửa đốt, vẻ mặt khó coi như một con cá chết thì giật mình nói, „Đồng khanh gia! Bọn họ đều nói người bị thương không nặng, không được! Quả nhân lập tức kêu bọn ngự y trị thương cho người."

Đến lượt Hạng Thiếu Long giật mình, vội vàng nói với giọng phều phào, „ân đức của đại vương, bỉ nhân cảm kích vô cùng, vì hạ thần nhảy xuống sông nên bị phong hàn xâm nhập, lại thêm mất nhiều máu, chỉ cần vài ngày thì sẽ không sao, huống chi trong tay hạ thần cũng có người tinh thông y đạo, hạ thần đã uống thuốc của y, nếu đột nhiên đổi người chữa trị thì sẽ hỏng hết mất. ôi!"

Tiếng cuối cùng là cố ý giả vờ vì đau mà rên, lại cho Hiếu Thành vương thấy vết thương ở vai đang tuôn máu.

Hiếu Thành vương không ngờ thương thế của gã còn nặng hơn cả Long Dương quân, sau một hồi suy nghĩ thì quắc mắt nói, „Có gặp Hạng Thiệu Long không?" rồi vỗ trán nói, „Quả nhân thật hồ đồ, quên rằng khanh gia chưa gặp tên phản tặc này."

Hạng Thiệu Long cười thầm trong bụng.

sau một hồi trầm ngâm, Hiếu Thành vương lại nói, „Lần này toàn nhờ Đồng khanh, nếu không phải khanh gia thí mạng bảo vệ cho Long Dương quân, y chắc chắn mất mạng, lúc ấy làm sao trả lời với tên An Ly đồng bóng kia, lần này hiệp nghị cũng đừng hòng đạt thành."

Hạng Thiệu Long cười khổ trong lòng.

Lần này đến Hàm Đan là để giết người, nào ngờ cơ duyên đưa đẩy, ngược lại còn cứu được Triệu Mục và Long Dương quân, giờ đây gã cũng không còn tin mình là Hạng Thiệu Long. Rồi cố ý hỏi, „Đại vương chắc đã gặp Long Dương quân, y có bảo Hạng Thiệu Long làm không?"

Hiếu Thành vương lắc đầu nói, „Long Dương quân khá hơn Đồng khanh một chút, đã hết lo lắng, nhưng không chịu nói chuyện. Nếu chẳng phải Hạng Thiệu Long thì ai có thể lợi hại như thế? Chỉ có y mới có thể nhận được tin của du đảng ở Hàm Đan, giờ đây y đã trở thành tay sai cho người Tần, tự nhiên sẽ đối phó với người của năm nước chúng ta."

Hạng Thiệu Long nghe giọng điệu của y như vậy, biết y vẫn chưa coi nước Yên là đồng minh, từ đó có thể suy đoán, tên hôn quân này chưa bị Lý Viên và Diên Đan gây áp lực.

Hiếu Thành vương thấy đôi mắt lơ đãng của gã, vỗ vào tay gã rồi nói, „Đồng khanh hãy nghỉ ngơi cho khỏe, quả nhân có sai người mang thuốc trị thương đến, „ đứng dậy rồi nói, „Té ra bản lĩnh của Đồng khanh không chỉ nuôi ngựa, khi khỏe lại quả nhân sẽ có sắp xếp."

Sau khi Hiếu Thành vương trở ra, Hạng Thiếu Long quả thực không thể chịu đựng được nữa, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ hồ, cảm thấy trong nhà rất đông, có rất nhiều người đến thăm gã. Còn Ô Quả thì dùng ba tấc lưỡi thối phồng thương thể của gã lên. Thực ra không cần y nói, chỉ nghe mùi thuốc nồng nặc trong phòng và vết thương đang tuôn máu thì cũng đủ biết. Đến trưa thì Phổ Bố đến.

Hạng Thiếu Long lúc này đã khỏa, cùng gã thương lượng một lúc, ngoài cửa có tiếng báo Triệu Nhã đến thăm, Phổ Bố vội vàng chuồn ra cửa sau.

Triệu Nhã đến bên giường, đưa tay sờ lên trán Hạng Thiếu Long, giật mình rút tay lại nói, „Ngài đã bệnh rồi."

Hạng Thiếu Long hé mắt ra nói, „Không sao cả! Năm vài ngày sẽ khỏe thôi!"

Triệu Nhã nhìn thấy vẻ mặt của gã, thở phào nói, „May mà hai mắt của ngài vẫn có thần, nếu không thì hỏng mất."

Hạng Thiếu Long giật mình, biết Triệu Nhã đã nhìn thấy được sơ hở duy nhất của mình, may mà ả vẫn chưa nghi ngờ, lấy làm lạ vì sao ả không lo lắng vì sự xuất hiện của Hạng Thiếu Long, hỏi dò, „Xem ra Hạng Thiếu Long đã đến Hàm Đan, nếu không có gì lỗi tử không chống lại nổi y?"

Triệu Nhã cúi đầu chép miệng nói, „Kẻ chủ mưu đánh lén Long Dương quân có thể là Điền Đan, Lý Viên, thậm chí có thể là Triệu Mục hoặc Tín Lăng quân, nhưng quyết không thể là Hạng Thiếu Long. Ta rất hiểu con người chàng, dù cho đối với kẻ thù cũng không lạm sát. Chàng và Long Dương quân không hề có thâm thù khó giải, đâu có làm chuyện ngu ngốc để đánh răn động cỏ như vậy."

Hạng Thiếu Long thầm kinh ngạc những suy nghĩ sâu xa của Triệu Nhã, cũng không khỏi cảm khái, biết ả là một người tốt, tại sao phải giúp Hiếu

Thành vương, Triệu Mục hại gã?

Hạng Thiệu Long vốn chỉ nghi ngờ một mình Tín Lăng quân, nghe Triệu Nhã nói thế, lòng cũng bắt đầu dao động.

Gã tự nhiên biết rõ chuyện này không liên quan đến Triệu Mục nhưng động cơ giết người của Điền Đan và Lý Viên đều là bởi cuộc đấu tranh quyền lực của nước Ngụy chủ yếu là của Ngụy vương và Long Dương quân và các thế lực do Tín Lăng quân đứng đầu. Long Dương quân là sinh mạng của An Ly, nếu y xảy ra chuyện, An Ly tất sẽ nghi ngờ cho Tín Lăng quân, đồng thời xử y tội chết.

Một khi nước Ngụy có nội loạn, kẻ có lợi nhất chính là hai nước Tề, Sở vốn lâu nay vẫn mong tam Tấn không thể hợp nhất.

Giờ đây ai cũng biết rằng nội bộ nước Tần không yên ổn, không có thời gian để lo chuyện bên ngoài, muốn mở mang thế lực chính là lúc này.

Hạng Thiệu Long nhớ lại truyện Lỗ Công bí lục, tấn công theo hướng khác, „Phải chăng Hạng Thiệu Long có cầu kết Tín Lăng quân nên đến đây đối phó với Long Dương quân."

Triệu Nhã quả quyết nói, „Tín Lăng quân hận không lột da, uống máu Hạng Thiệu Long. Hạng Thiệu Long cũng tuyệt không nghe lời y, điều đó không thể xảy ra đâu."

Hạng Thiệu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Bọn họ đã xảy ra chuyện gì không vui sao?"

Triệu Nhã lộ ra vẻ xảo quyệt nói, „Đây là bí mật, tiên sinh vẫn chưa hoàn thành lời hứa với Triệu Nhã, nếu không người ta sẽ tự nói ra cho tiên sinh biết mà thôi."

Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy tức giận, nhưng cũng cảm động vì nỗi khổ tâm của ả với mình, thở dài rồi nhắm mắt lại nói, „Bổn nhân hơi mệt, cảm ơn phu nhân đã tặng thuốc."

Triệu Nhã vốn không nỡ rời xa, nghe vậy chỉ đành đứng dậy rồi bỗng nhiên cúi người xuống, hôn lên môi gã, rồi đứng dậy nói, „Chàng hãy nghỉ ngơi, thiếp lại sẽ đến thăm chàng."

Hạng Thiếu Long nhớ lại tình xưa, dịu dàng nói, „Xin phu nhân hãy thứ lỗi bổn nhân không thể đưa tiễn phu nhân."

Triệu Nhã mỉm cười, bịn rịn bước ra ngoài.

Triệu Nhã vừa đi, Kỷ Yên Nhiên đã đến, thấy bộ dạng thê thảm của Hạng Thiếu Long thì nước mắt lưng tròng, đến khi biết được sự thật thì vui mừng vô cùng.

Hạng Thiếu Long ngồi dậy ôm mỹ nhân vào trong lòng, nói, „Nàng đã gặp Long Dương quân chưa?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chàng thật lợi hại! Không thể giấu được chàng chuyện gì. Kẻ làm thê tử như thiếp, thế mà là người cuối cùng biết phu quân của mình bị thương. Khi lòng như lửa đốt vẫn phải ép mình đi thăm hỏi con người thích giả nữ nhân ấy để tránh bị nghi ngờ. Không những thế, khi đến thăm phu quân, lại lấy thân phận của người khác để bái kiến phu nhân của phu quân mình, lại còn bị ả lờm nguýt tra hỏi. Phu quân ời! Chàng hãy đem lại công bằng cho thiếp được không?"

Hạng Thiếu Long đau đầu lắm, lảng sang chuyện khác, „Trước khi bị đột kích, Long Dương quân đã khuyên ta đừng mơ tưởng đến nàng nữa, bởi vì người Kỷ tài nữ yêu thương không phải Đồng Khuông, cũng chẳng phải Lý Viên mà là Hạng Thiếu Long, tên tội phạm mà sáu nước đang phát lệnh truy nã."

Kỷ Yên Nhiên giận dữ nói, „Tội phạm mà sáu nước đang phát lệnh truy nã, chàng dùng từ thật mới mẻ thú vị. ô, chẳng trách nào Long Dương quân trước nay vẫn theo dõi người ta. Thiếu Long, chàng muốn Yên Nhiên chết hay sao?" Kỷ Yên Nhiên nằm phục trên người gã, nói, „Chàng đã đoán được kẻ nào đã đột kích Long Dương quân chưa?"

Hạng Thiếu Long vỗ vào lưng nàng nói, „Bỉ nhân muốn nghe cao kiến của tài nữ."

Kỷ Yên Nhiên ghé sát tai gã nói, „Kẻ đáng nghi nhất đương nhiên là Tín Lăng quân, thiếp không tin lần này gã không phải người đến Hàm Đan để đoạt Lỗ Công bí lục. Không những chỉ có y, thiếp thấy ai cũng đang chú ý đến quyển bí lục ấy."

Hạng Thiếu Long lo lắng nói, „Nếu bí lục trong tay Quách Tùng, vậy hôn sự của Lý Viên và Quách Tú Nhi chắc chắn sẽ thành."

Kỷ Yên Nhiên ngồi dậy, kiêu hãnh nói, „Nếu thiếp đoạn tuyệt với Lý Viên, hôn sự của bọn họ mới thành được."

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra.

Một tuyệt sắc mỹ nữ con nhà thế gia như Quách Tú Nhi, chẳng gã đàn ông nào bỏ qua, vấn đề là ở chỗ danh phận.

Nhưng điều khó của Lý Viên là phải để cái ghế chính thất cho Kỷ Yên Nhiên, đó chính là nguyên nhân chủ yếu mà hôn sự của Quách Tú Nhi vẫn chưa tiến hành được.

Kỷ Yên Nhiên nhớ lại chuyện lúc trước hoài nghi nói, „Thiếp thấy Hạng lang còn lợi hại hơn cả Lỗ Công. Lỗ Công không thể thiết kế ra loại công cụ trèo tường như chàng được."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy hổ thẹn, sau một hồi âu yếm thì bọn Ô Trác đã về đến.

Sau khi giai nhân ấy quay về thì bọn Ô Trác, Kinh Tuấn, Ô Quả và Thiện Nhu đều tập trung trong phòng cùng gã thương nghị.

Triệu Chi cũng đến, theo mọi người vào thăm gã.

Ai nấy vào chỗ ngồi, Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Nếu giả sử đêm nay Nhạc Thừa bị một nhóm người bịt mặt chặt lấy thủ cấp, mọi người hãy nói xem bọn chúng sẽ nghi ngờ ai."

Ai nấy đều giật mình, trở mắt nhìn gã. Cách hành sự của gã quả thật quá bất ngờ. Chị em Thiện Nhu đồng thời kêu“a" lên một tiếng. Triệu Chi đưa tay ra nắm chặt tay Thiện Nhu, cảm động đến nổi đỏ mắt.

Kinh Tuấn ngạc nhiên nói, „Hai vị tẩu tẩu có thù sâu hận gì với Nhạc Thừa?"

Hạng Thiếu Long trong lòng than thầm, Nhạc Thừa trước giờ vẫn là nanh vuốt đặc lực của Triệu Mục, những chuyện thương thiên hại lý của Triệu Mục lẽ nào còn thiếu phần y?

Triệu Chi nghe tên tiểu tử này thản nhiên gọi mình là tẩu tẩu, vui mừng nhìn gã rồi đỏ mặt cúi đầu. Thiện Nhu không hổ là một vị tẩu tẩu, quắc mắt lên nói, „Đêm ấy kẻ đến tróc nã nhà chúng tôi chính là Nhạc Thừa, y còn..." rồi cúi đầu buồn bã nói, „Ta không muốn nhắc nữa, „ rồi ngẩng đầu lên ngiền răng nói, „Ta phải tự tay chém đầu y mới hả giận."

Ô Trác thận trọng nói, „Tam đệ có nắm chắc phần thắng không? Con người Nhạc Thừa xảo quyệt sợ chết, ra vào đều có bọn hảo thủ bảo vệ, lúc này trong thành đều canh giữ cẩn mật, e rằng khó mà đắc thủ."

Hạng Thiều Long nói với vẻ chắc chắn, „Chuyến này dĩ nhiên phải có sách lược, chỉ cần nắm được hành tung của Nhạc Thừa, chúng ta có thể đặt kế hoạch hành động."

Ô Trác vẫn còn do dự hỏi, „Chuyện này e rằng đánh cỏ động rắn, ngộ nhờ bọn chúng biết ta đã đến Hàm Đan thì sao?"

Thiện Nhu buột miệng nói, „Đồ nhát gan!"

Ô Trác lập tức biến sắc. Người này rất coi trọng sự vinh nhục, làm sao có thể chấp nhận câu nói ấy, mà lại buông ra từ miệng của một nữ nhân.

Triệu Chi thất kinh, vội vàng nắm lấy tay Thiện Nhu.

Hạng Thiều Long bực mình gắt, „Chẳng lẽ nàng không biết ta kính trọng Ô đại ca nhất hay sao là lại dĩ hạ phạm thượng Mau xin lỗi cho ta!"

Thiện Nhu cũng biết mình quá đáng, cười khúc khích rồi nói, „Thiếp không phải nói Ô đại ca, mà thấy tiểu Tuấn run rẩy nên mới buột miệng nói ra khiến Ô đại ca hiểu lầm."

Kinh Tuấn trố mắt, ra vẻ đã bị oan uổng, thấy Triệu Chi nháy mắt với mình thì chỉ đành im lặng.

Ô Trác không so đo với nàng, cũng biết đối với Thiện Nhu mà nói, đó cũng chính là lời xin lỗi, lắc đầu gượng cười nói, „Ta không phải nhát gan mà là phải cân nhắc nặng nhẹ, không muốn vì chuyện nhỏ mà hỏng chuyện lớn!"

Kinh Tuấn yêu ai yêu cả đường đi nên vội vàng giảng hòa, „Chính đệ mới là kẻ nhát gan! Ô đại ca thần dũng vô song, sợ gì kẻ nào."

Bọn họ đều bật cười trước lời khen của y, không khí nhất thời trở nên vui vẻ.

Hạng Thiếu Long phân tích, „Nhạc Thừa là kẻ rất nguy hiểm, có thể làm tổn hại đến toàn quân chúng ta, vấn đề lớn nhất là không biết rõ y có trung thành với Triệu Mục không, hay là đã bị Hiếu Thành vương lôi kéo, khả năng lớn hơn là y chỉ trung thành với mình, thấy gió chiều nào thì xoay chiều ấy."

Chờ mọi người hiểu lời mình xong thì tiếp tục nói, „Nếu ngày mai Triệu Mục tạo phản. thì hôm nay y sẽ tiết lộ cho Nhạc Thừa biết mối quan hệ giữa chúng ta, để tăng lòng tin cho Nhạc Thừa, để tránh phối hợp không chính xác, lúc ấy rất nguy hiểm, mọi người đã hiểu ý ta chưa?"

Chị em Thiện Nhu, Ô Quả và Kinh Tuấn đều nhú mào, rõ ràng chưa giấu được mối nguy hiểm mà Hạng Thiếu Long nhắc đến, chỉ có Ô Trác chép miệng rồi nói, „Đúng vậy! Ta đã hiểu vì sao ngày mai phải hạ Nhạc Thừa trước, bởi vì giả sử y là gian kế Hiếu Thành vương sắp đặt bên cạnh Triệu Mục, tất sẽ bịa chuyện của chúng ta cho Hiếu Thành vương, lúc ấy chúng ta chết không kịp ngáp."

Bọn Thiện Nhu mới vỡ lẽ ra.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Giết chết Nhạc Thừa, còn có một điểm lợi nữa."

Lần này cả Ô Trác cũng không hiểu.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Chúng ta sẽ làm cho hành động ám sát lần này lẫn lộn cả lên, xem ra có vẻ là Hạng Thiếu Long làm, nhưng nghĩ kỹ thì không giống, dựa vào tính hai mặt của Nhạc Thừa, Triệu Mục và Hiếu Thành vương tất sẽ nghi ngờ lẫn nhau, đều cho rằng đối phương mượn tay Hạng Thiếu Long này, mọi người hãy nói xem tất sẽ có hậu quả như thế nào."

Mọi người nghe mà ai nấy đều khâm phục, không ai có thể nghĩ ra một cách chu toàn như gã.

Kinh Tuấn chép miệng nói, „Hai kẻ ấy tất sẽ nghi ngờ lẫn nhau rồi trở mặt thật sự với nhau."

Ô Trác gật đầu nói, „Tốt nhất tên hôn quân ấy gọi Liêm Pha hoặc Lý Mục về, tên Triệu Mục ấy chắc chắn sẽ buộc phải khởi binh, chúng ta sẽ có cơ hội thừa nước đục thả câu để bắt con cá lớn Triệu Mục này."

Thiện Nhu nhíu mày nói, „Nhưng vấn đề lớn nhất là làm thế nào để lấy đầu Nhạc Thừa?"

Hạng Thiếu Long ung dung mỉm cười, định trả lời thì có thủ hạ vào báo Điền Đan đã đến.

Hạng Thiếu Long giật mình. Giờ đây ở trong thành Hàm Đan, người gã e ngại nhất chính là Điền Đan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 91: Nửa Đêm Âm Sát

Đ

iền Đan bước vào tấm thất, hai bên là hai anh em Lưu Trung Hạ và Lưu Trung Thạch, bước tới bên giường thân thiết hỏi, „Sức khoẻ Đồng huynh ra sao rồi?"

Hạng Thiếu Long thấy y để tay sau lưng, đứng bên giường, cảm thấy khí thế của y nên nâng cao cảnh giác, không dám nói sai nửa lời, gật đầu thi lễ rồi nói, „Vì gần đây sống hoang đàng, tẩu sắc quá độ, chỉ ngâm mình trong nước mà đã nhiễm phong hàn. Mời Điền tướng quân ngồi!"

Điền Đan mỉm cười lắc đầu, „Ta thích đứng mà nói chuyện. Nhìn hai mắt Đồng huynh có thần thế này, làm sao là người tẩu sắc quá độ được? Chỉ là dùng sức mà dễ nhiễm lạnh đó thôi!"

Hạng Thiếu Long biết khó giả vờ trước mặt kẻ này, cười gượng nói, „Có lẽ là thế!"

Điền Đan nhìn gã một hồi rồi bình thản nói, „Thủ hạ của Đồng huynh, phải chăng do Đồng huynh một tay huấn luyện nên?"

Y nói như thế Hạng Thiếu Long lập tức biết ngay hôm đó khi mình xông ra thành ép Hiếu Thành vương, kẻ này đã đứng một bên quan sát, chột lo trong bụng, biết y đã nghi ngờ, giả vờ bình tĩnh nói, „Muốn nuôi ngựa, trước tiên phải đề phòng kẻ khác đến đánh cắp ngựa, miền nam có nhiều man di, cho nên bị nhân ngày đêm phải huấn luyện bọn họ để phòng bị."

Điền Đan trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói, „Thế ra Đồng huynh có thể huấn luyện binh tướng của đại Tề ta trở thành như bọn thủ hạ của Đồng huynh, có tinh thần không sợ chết, bọn lang sói nước Tần kia chắc chắn sẽ e sợ!"

Hạng Thiệu Long yên lòng, té ra Điền Đan thích chút sở trường ấy của mình, thầm khen lợi hại.

sở trường lớn nhất của Hạng Thiệu Long chính là đã mang phương pháp huấn luyện bộ đội đặc chủng đến thời đại Chiến Quốc.

Mà sở trường này đã được Điền Đan nhắm tới.

Hai người nhìn nhau một hồi, Hạng Thiệu Long nhắm mắt, lát sau mới mở ra, nhìn Điền Đan nói, „Bỉ nhân đã hiểu, Điền tướng quốc hãy cho Đồng mỗ một ít thời gian."

Điền Đan không ngờ gã thẳng thắn như vậy, cảm thấy ngạc nhiên rồi sau đó vui mừng nói, „Ta hiểu Đồng huynh là người trọng tình nghĩa, nếu không sẽ không thí mạng mà cứu Long Dương quân. Nếu là người khác thì đã chạy trốn lấy mạng của mình rồi."

Hạng Thiệu Long giả vờ vì vết thương mà nhăn mặt, lắc đầu nói, „Lúc ấy bỉ nhân tuyệt không nghĩ đến chuyện khác, chỉ biết đã ngồi cùng thuyền thì phải cùng ứng phó nguy nan."

Điền Đan hai mắt sáng lên, trầm giọng nói, „Nghe Long Dương quân nói, Đồng huynh lúc ấy đã đoán được, không biết Đồng huynh vì sao có thể biết được điều ấy?"

Hạng Thiệu Long bị ánh mắt và câu hỏi của y làm cho không tự nhiên, rất mong y mau rời khỏi nơi đây, giả vờ mệt mỏi nói, „Có lẽ cũng vì gần gũi với ngựa lâu ngày nên đã ảnh hưởng cảm giác nhạy bén của loài súc sinh, thực ra mỗi lần có nguy hiểm, mà thời tiết đột nhiên thay đổi, các loài chim muông thú rừng, rắn rết sâu bọ đều có những hành động lạ thường."

Câu này cũng giống như là đáp án, nhưng thực ra vẫn chưa trả lời được câu hỏi của Điền Đan, dù cho thông minh, lợi hại như Điền Đan cũng đành chịu

Huống chi Hạng Thiếu Long không phải là phạm nhân, y không thể tra hỏi mãi.

Điền Đan chép miệng, „Đồng huynh quả thực chẳng phải là kẻ tầm thường, lần này bọn chúng không biết mình đã gặp xui rủi nên mới đụng phải Đồng huynh. Một nhân tài như Đồng huynh, Sở vương có lẽ có mắt mà không trông, nhưng Xuân Thân quân Hoàng Cát làm sao dễ dàng bỏ qua ông?"

Y tuy có vẻ đề cao Hạng Thiếu Long, nhưng thực ra đang từng bước ép tới, dò xét bụng dạ đối phương.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu không hay, kẻ này tài trí hơn người, nếu không cẩn thận, bị y tóm lấy đuôi là xong đời. Cười gượng nói, „Xuân Thân quân e rằng có lẽ hình dáng của bỉ nhân cũng không thể nhớ nổi, có gì mà bỏ qua với không bỏ qua? Đồng mõ sớm đã chán ngán người Sở, không muốn nhắc tới bọn họ nữa."

Lần này đến lượt Điền Đan thầm khen lợi hại, kiểu nói chuyện rất bình thường như thường ngày này khiến cho y cảm thấy con người này thật cao thâm khó lường, khiến người ta khó mà dò được, gật đầu nói, „Tâm nhìn của người Sở nông cạn, chỉ cầu mong cái yên lành trước mặt, đã sai nhiều lần mà không chịu sửa, quả thật không đáng nhắc. Nhưng nếu nước Sở rơi vào tay Lý Viên, Đồng huynh cho rằng sẽ có chuyện gì xảy ra?"

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ một tiếng, nói, „Kẻ này vô ơn bạc nghĩa, lòng dạ hẹp hòi, đắm chìm trong tử sắc, chỉ dựa vào cái váy đàn bà thì làm nên được chuyện gì?"

Điền Đan hai mắt như có điện, ngưng thần nhìn lên mặt gã rồi cười lên môi, „Đồng huynh quả thật kiến thức hơn người khiến cho Điền mõ làm sao tin được ông là kẻ chỉ cam chịu nuôi ngựa!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy mát lạnh nơi xương sống, ho khan một tiếng rồi nói, „Điền tướng quốc đã quá khen Đồng mõ."

Điền Đan nghiêm mặt nói, „Đồng huynh nếu có ý kinh bang như thế, thì không nên lưu lại ở cái nơi đang chờ chết như nước Triệu này, phải dang rộng đôi cánh để bay ra tới ngàn dặm. Đồng huynh là người thông minh, chắc hiểu rõ ý của Điền mỗ."

Hạng Thiệu Long biết y đang lôi kéo mình, nên cũng yên lòng, mệt mỗi thở dài, nhưng không nói chuyện.

Điền Đan tuy là kẻ mồm miệng, nhưng không còn cách nào khác, đến lượt y cười gượng nói, „Đồng huynh phải chăng có lời gì khó nói."

Hạng Thiệu Long giả vờ cố gắng ngồi cao lên một chút, đầu dựa vào thành giường, trầm ngâm nói, „Vẫn là di mệnh của tiên phụ, bỉ nhân phải về Triệu lập mục trường. Sống chết có số, rất nhiều chuyện bi thảm không để vào trong lòng, chẳng qua vừa mới gặp Điền tướng quốc thì đã cảm thấy như bạn cũ, cảm kích cái ƠN TRI NGỘ của Điền tướng quốc, mới phải suy nghĩ lại, hy vọng Điền tướng quốc hiểu cho nỗi khổ của bỉ nhân."

Gã nói thẳng thắn như vậy, Điền Đan cảm thấy rất khó ép gã biểu hiện thái độ hơn nữa, hít một hơi sâu rồi bất ngờ nói, „Kẻ đánh lén nhất định không có dính dáng gì tới Hạng Thiệu Long!"

Hạng Thiệu Long thầm giật mình, Giả vờ hỏi, „Điền tướng quốc có cao kiến gì?"

Điền Đan bước tới trước, vỗ vai gã, mỉm cười nói, „Những mong có một ngày Đồng huynh có thể bước chân vào nước Tề. Điền mỗ tất sẽ dùng lễ thượng khách mà khoản đãi, hãy nghỉ ngơi cho khoẻ đi! Chờ khi Đồng huynh hồi phục sức khoẻ, ta hy vọng có thể đến thăm mục trường của Đồng huynh mới được."

Câu này có ý né tránh trả lời câu hỏi của Hạng Thiệu Long, thế là bỏ đi. Điều này khiến cho Hạng Thiệu Long lo lắng trong lòng không biết kẻ này

có ý đồ gì đây.

Khi ăn cơm tối, ai nấy cũng đều lo nghĩ tới hành động ám sát nên không khí không được vui lắm.

Triệu Chi nuốt vội vài miếng thì đặt đũa xuống, nhìn Hạng Thiệu Long đang hùng hục ăn.

Kinh Tuấn là người duy nhất vui vẻ, trêu Triệu Chi, „Chi tỷ! ăn không no thì làm sao có sức?"

Triệu Chi hạ giọng nói, „Người ta không đói!"

Thiện Nhu gật nhẹ nói, „Thật vô dụng, chẳng phải có kẻ đến giết người, sao lại có vẻ bất ổn đến thế!"

Điền Trinh, Điền Phụng lúc này đến rót rượu cho mọi người, Ô Trác ngăn lại nói, „Đêm nay không tiện uống rượu!"

rồi quay sang Hạng Thiệu Long cười nói, „Long Dương quân đem đến tặng hai bầu rượu, một bầu là rượu thuốc, một bầu là rượu bổ, hà hà! Ta thấy tam đệ lần này gặp phiền toái rồi đó."

Hạng Thiệu Long cảm thấy nhức đầu lắm, lòng cảm kích sự quan tâm của Long Dương quân, cười khổ không nói.

Thiện Nhu lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Cứ để cho y bị kẻ khác giết đi là xong, lại còn thí mạng cứu y, để bây giờ gặp phải phiền toái."

Triệu Chi hoảng hốt kêu lên, „Đại tỷ!"

Thiện Nhu trừng mắt nhìn nàng nói, „Người chỉ biết nói theo."

Hạng Thiệu Long chỉ còn cách quay sang nhìn ô, Kinh hai người cười khổ.

Thiện Nhu ăn xong vươn vai nói, „Hành động đêm nay tuyệt không thể thiếu ta, giờ đây bốn phu nhân phải đi ngủ trước, chàng hãy chuẩn bị cho thiếp mấy thứ đồ chơi leo tường vượt rào ấy, thiếp muốn thứ tốt nhất."

Mọi người trố mắt ra, nàng đã bỏ vào phòng. Chị em họ Điền vội vàng theo hầu hạ cho nàng.

Triệu Chi lúng túng nói với mọi người, „Các vị người lớn đại lượng, xin đừng trách Nhu tử, tử ấy..."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Chi Chi hãy yên tâm, không ai trách nàng đâu."

Ô Trác gật đầu nói, „Không hổ là một cao thủ quen ám sát, biết trước khi hành động thì phải cố gắng nghỉ ngơi, chúng ta nên học theo nàng."

Lúc này Ô Quả đã đưa Lưu Sào, người cùng bọn của Phổ Bố đến, mọi người đều vui mừng mời y ngồi.

Lưu Sào nói, „Tiểu nhân vừa nhận được tin báo của Phổ Bố, lập tức liên lạc với các vị huynh đệ đang làm việc trong phủ Nhạc Thừa, giờ đây đã có tin vui."

Mọi người cả mừng lắng nghe.

Lưu Sào nói, „Nhạc Thừa là kẻ vô cùng cẩn thận, lại thêm đã làm nhiều chuyện xấu nên sợ kẻ khác liều chết đến báo thù, nên hành tung rất bí mật, ra vào đều có cao thủ hộ tống, giờ đây vẫn chưa có người của ta tiếp cận được với y."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chẳng phải huynh bảo đã có tin vui hay sao?"

Lưu Sào nói, „Bình thường là như vậy, nhưng hai ngày nay tình hình thành Hàm Đan rất căng thẳng, Nhạc Thừa đã chọn một nhóm gia tướng trong phủ bổ sung vào đội thân vệ của y, cho nên chúng ta đã có hai huynh đệ trà trộn vào được, nếu không làm sao có mắt mũi đến gặp Hạng gia nữa."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Y hình như sợ ta đối phó!"

Lưu Sào nói, „Hạng gia và Nhạc Thừa có thù sâu hận lớn, y đương nhiên phải sợ rồi!"

Đến lượt Hạng Thiệu Long lấy làm lạ nói, „Ta và y có thù sâu thế nào?"

Lưu Sào chưng hửng nói, „Cái gì? Hạng gia không biết Thư Nhi bị Nhạc Thừa và Triệu Mục luân phiên cưỡng bức đến chết hay sao? Sau chuyện ấy y kể ra, lấy làm khoái trá vì đã đụng tới nữ nhân của Hạng gia."

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Cái gì?"

Ô Trác sợ gã kích động nên an ủi hai câu rồi hỏi Lưu Sào, „Đêm nay Nhạc Thừa sẽ ở đâu?"

Lưu Sào nói, „Mấy ngày nay vì chuyện phòng vệ trong thành, phần lớn thời gian là ở lại trạm chỉ huy ở bên cạnh cửa đông, rất ít về nhà, thực ra y cũng không muốn về phủ tướng quân."

Hạng Thiệu Long cố nén bi phần trong lòng, nhưng nhớ lại cái chết thảm của Thư Nhi thì máu nóng bốc lên, trầm giọng hỏi, „Y sợ chuyện gì?"

Lưu Sào nói, „Nhạc phu nhân là muội tử của Hiếu Thành vương, tỷ tỷ của Triệu Nhã, rất lợi hại, Nhạc Thừa sợ mụ nên đều giấu mọi chuyện bên ngoài."

"Nếu đêm nay vẫn ở trạm chỉ huy, chúng ta có cơ hội không?" Triệu Chi lo lắng nói.

Lưu Sào nói, „Y còn có ba căn phủ đệ khác, để chứa nữ nhân, kẻ này rất tàn nhẫn, hiếu dâm, thích dâm Ô với mỹ nữ, những nữ tử bị y làm đến tàn phế hoặc chết nhiều vô số kể. Gần đây ở thành Hàm Đan có một vị đại thần đặc tội với Hiếu Thành vương, Nhạc Thừa phụ trách chuyện dỡ nhà người này, y đã giữ lại cho mình hai mỹ nữ, chuẩn bị dùng đến, hai người này y vẫn chưa có thời gian làm chuyện thương thiên hại lý, cho nên chúng tôi đoán hai đêm nay y nhất định sẽ đến gặp hai mỹ nhân ấy."

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ, biết được vì sao Chu Cơ oán hận Nhạc Thừa, nhưng giờ đây nếu không có lời nhờ vả của Chu Cơ, gã cũng không thể bỏ qua cho Nhạc Thừa.

Ô Trác lại hỏi thêm về chuyện Nhạc Thừa, bao gồm vị trí của tòa đệ phủ cất giấu hai mỹ nữ, tình hình thân vệ của Nhạc Thừa và những chi tiết có liên quan tới y, Lưu Sào trả lời cặn kẽ từng câu một.

Ô Trác hỏi xong thì quay sang Hạng Thiệu Long khen Lưu Sào, „Lừa huynh đệ thật giỏi, rõ ràng trước nay vẫn luôn để ý theo dõi."

Lưu Sào nói câu khiêm nhường, „Từ sau chuyến đi Đại Lương, bọn huynh đệ chúng tôi đều mong được bán mạng cho Hạng gia, trong mắt chúng tôi, những nhân vật anh hùng trong thiên hạ không ai sánh được với Hạng gia."

Hạng Thiệu Long quay lại vẻ bình tĩnh, gật đầu nói, „Sau chuyện này, các vị huynh đệ hãy theo ta về Hàm Dương!

Sau này có phúc cùng hưởng, đừng nói những lời khách khí ấy nữa."

Lưu Sào cả mừng đáp tạ.

Hạng Thiệu Long tự mình tiễn y ra cửa, dặn dò những người trà trộn được vào đám thân vệ của Nhạc Thừa, đêm nay phải tìm cơ để không đi theo Nhạc Thừa, rồi mới quay vào nhà trong.

Bọn Ô Trác đều chuẩn bị cho hành động tối nay, chỉ có Triệu Chi và tỷ muội họ Điền là vẫn ở lại.

Hạng Thiếu Long định thần, nhớ lại nàng Thư Nhi mệnh bạc, lòng đau như cắt, sau khi về đến Hàm Đan, gã vẫn tiếp xúc với bộ mặt khách sáo của Nhạc Thừa, tuy biết là vờ vịt nhưng không có thù oán trực tiếp gì, giờ đây đương nhiên tất cả đã thay đổi, gã hận không băm nát tên gian tặc này thành muôn mảnh. Hạng người này chết đi đối với loài người chỉ có lợi mà không có hại.

Hạng Thiếu Long không ưa thời đại này là ở thái độ xem phụ nữ là đồ chơi, nô lệ, những người có quyền thế như Triệu Nhã nói cho cùng cũng phải dựa vào nam nhân để sinh tồn.

Quyền lợi của con người phải được pháp luật bảo vệ một cách tương đối khách quan, công bằng, nghĩ tới đây, không khỏi nhớ đến Lý Tư và Hàn Phi, hai người theo Pháp gia, không biết mình có thể ảnh hưởng đến họ, thúc đẩy cho Pháp gia thay thế Nho gia hay không?

Nhưng nghĩ kỹ lại, chỉ cần một ngày vẫn là quân quyền ở thế tối cao, chế độ pháp trị thật sự không thể nào tồn tại được.

Triệu Chi lúc này bước đến kéo tay gã, „Đồng gia! Vẻ mặt của chàng thật khó coi, thật làm người ta lo quá."

Hạng Thiếu Long chợt lo trong lòng, trạng thái của mình bây giờ thật không tiện cho nhiệm vụ hành thích, nhưng không cách nào xua đuổi được nỗi nhớ nhung Thư Nhi.

Gã ôm lấy eo Triệu Chi rồi dịu dàng nói, „Chi Chi đêm nay phải ở đây đợi ta quay về."

Triệu Chi nói, „Không! Người ta phải ở bên chàng, đừng coi thường kiếm thuật của người ta mà!"

Hạng Thiếu Long ghì sát nàng vào lòng, nghiêm mặt nói, „Thân thủ và kiếm thuật của nàng rất cao minh, nhưng nàng chưa bao giờ giết người, hãy nghe lời ta."

Triệu Chi nghĩ đến chuyện giết người thì hoảng sợ, cúi đầu không nói.

Đã đến canh hai.

Ngoài bốn ngọn đèn ở trước và sau, khoảng giữa của đoàn người vẫn tối tăm, không ai nhìn thấy rõ được.

Hai hàng, mỗi hàng khoảng bốn năm mươi kỵ sĩ, nối thành hàng dài, tiếp bước nhau, bảo vệ cho năm nhóm kỵ sĩ ở giữa, ai nấy đều cầm thuẫn, hướng ra ngoài, dù cho có người phóng tên từ trên mái nhà hoặc hai bên đường thì không thể nào chạm tới được họ, huống hồ chỉ họ lại đi ở giữa.

Nhóm kỵ sĩ ở giữa rất đông, khoảng trên năm mươi người, những người đi phía ngoài đều cầm thuẫn cao, nhìn ai cũng đoán biết ở trong nhóm này chắc có một nhân vật quan trọng.

Bốn tổ khác mỗi tổ khoảng hai mươi người, tay cầm trường mâu, vừa có thể đâm, vừa có thể phóng. Gió thu thổi lồng lộng Tiếng vó ngựa phá vỡ sự yên tĩnh của đêm khuya.

Giữa mỗi tổ cách khoảng ba mươi bước, dù có gặp phục kích, rất khó mà bao vây toàn bộ bọn họ, trừ phi kẻ địch nhiều hơn họ gấp mười lần.

Đi được khoảng nửa dặm, đoàn nhân mã rời khỏi con đường ấy, rẽ sang phải vào trong thành.

Mây đen kéo tới ùn ùn trên trời, mặt trăng bị che khuất.

Đội viên của tinh binh đoàn vẫn theo dõi bọn chúng, vội vàng trèo lên chỗ cao, nhân lúc kẻ địch không nhìn thấy được, phát ra ám hiệu cho những người gần nhất, chỉ ra vị trí của nhóm Nhạc Thừa.

Bọn Hạng Thiếu Long đang chờ đợi Nhạc Thừa ở ngoài biệt phủ, mau chóng đã phán đoán ra được lộ tuyến của Nhạc Thừa, lập tức bố trí sẵn.

Bọn Hạng Thiếu Long đang nằm phục trên mái nhà, bịt mặt bằng vải đen, chỉ lộ ra đôi mắt, giống như một nhóm hồn ma trong đêm tối. Khi nhìn thấy ánh sáng le lói của chiếc đèn lồng xuất hiện ở xa xa, họ mới bắt đầu yên tâm.

Giả sử Nhạc Thừa không đi về hướng đó, hành động đêm nay chỉ đành bỏ dở.

Vó ngựa vang lên lộc cộc từng tiếng, con mồi từ xa đến gần.

Ô Trác đang phục bên trái nói, „Nhạc Thừa tuy hoang dã tàn ác, nhưng không hổ là danh tướng của nước Triệu, chỉ nhìn thấy cách bố trận cũng biết y quả thực có tài."

Thiện Nhu nằm bên phải hạ giọng nói, „Nhạc Thừa là của ta, ta phải tự tay cắt lấy cái đầu chó của y."

Hạng Thiếu Long nhích sát sang nàng, ghé vào tai nói, „Đây là một cuộc đi săn, ai có bản lĩnh, người ấy sẽ được thu hoạch lớn."

Thiện Nhu quắc mắt, quay qua nhìn gã nhưng không có ý nhích ra.

Lúc này những tên lính cầm đèn lồng đã đến nơi họ ẩn nấp.

Từng nhóm địch đi qua mặt, không khí càng lúc càng khẩn trương Hạng Thiếu Long biết đã đến lúc, hích nhẹ Ô Trác một cái, lúc này nhóm kỵ sĩ có Nhạc Thừa trong đó vừa đến nơi.

Ô Trác huyết sáo, phá vỡ tiếng vó ngựa đầy tiết tấu.

Kẻ địch ngạc nhiên, nhìn ra hai bên.

Có tiếng vút vút vang lên, đội viên của tinh binh đoàn từ mái nhà hai bên nhất tề phóng tên, từng mũi tên cắm vào bụng những thớt chiến mã.

Tiếng ngựa hí, tiếng người quát vang lên.

Đèn lồng rơi xuống đất, bày chiến mã thất kinh nhảy dựng, tình thế hỗn loạn.

Nhưng lúc ấy đội hình vẫn chỉnh tề, đủ thấy quân Triệu quả thật là những tinh binh được huấn luyện kỹ càng.

Ô Trác biết đã đến lúc, lại phát ra ám hiệu công kích.

Hạng Thiệu Long chưa kịp ngồi dậy thì Thiện Nhu đã phóng ra khỏi mái nhà như con báo cái, đu người lên sợi dây, rồi móc móc câu vào trong lưng mình, bay xuống đất.

Lúc ấy hai bên ném ra hàng chục trái hoả cầu, vị trí của kẻ địch thấp thoáng hiện ra, lúc ấy kẻ địch vẫn tưởng bị tấn công từ hai bên, nhưng không ngờ bị đánh phủ đầu từ trên xuống.

Từng ngọn phi đao phóng ra, nhắm chính xác vào kẻ địch khiến chúng không thể nào tránh né được, khi kẻ địch nhận ra thì chỉ ít cũng có một nửa số tên rớt xuống ngựa, đội hình vốn hoàn chỉnh nhất thời trở nên hỗn loạn.

Những thớt ngựa mất chủ chạy tán loạn.

Nhóm người Nhạc Thừa vì trúng tên nên bị tổn thương nặng nhất, hơn năm mươi người chỉ còn lại gần hai mươi, vội vàng lăn xuống ngựa.

Những tên trúng đao phần nhiều là bị trúng vào mặt hoặc ngực, trong chốc lát con phố vốn yên tĩnh trở thành một bãi chiến trường.

Hạng Thiếu Long từ trên cao nhờ đu dây phóng xuống.

Hạng Thiếu Long chân chưa chạm đất thì vung mạnh hai tay, hai tên ngồi trên lưng ngựa chưa kịp nhảy xuống, bị trúng đòn rơi xuống đất.

Khi gã chân chạm đã đất, thanh Huyết Lăng rút ra khỏi bao, ba tên địch đang phóng tới thì nhất thời có hai tên gục ngã.

Tên kia bị Thiện Nhu từ phía sau chém cho một đao, đổ ập về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nhanh nhạy né qua chỉ thấy màu đỏ nhuộm đầy mặt đất, mười thân vệ đang bảo vệ cho Nhạc Thừa vẫn còn bình tĩnh, lui về phái ngõ ngõ gần đó.

Tiếng quát xung phong vang trời, đội viên của tinh binh đoàn từ hai bên đường phóng ra, tay cầm búa đuổi theo kẻ địch, khiến cho nhóm của Nhạc Thừa trở nên đơn độc.

Hạng Thiếu Long ra hiệu cho Ô Trác, dẫn bốn thủ hạ đuổi theo.

Thiện Nhu lúc này như một con cộp cái, chém hai tên dạt ra rồi ném phi đao, đuổi theo hai người. Hạng, Ô hai người từ phía sau vung tay một cái, mũi phi đao cắm vào cổ họng của một tên thân vệ, không hổ là một thích khách thuộc hàng nhất lưu.

Nhạc Thừa quát lớn, „Lên!”

Lúc này có năm tên xông lên chặn bọn lại bọn ô, Hạng còn Nhạc Thừa thì tiếp tục lui về phía sau.

Hạng Thiểu Long quát lớn, „Tên gian tặc Nhạc Thừa, Hạng Thiểu Long ta sẽ lấy mạng chó của ngươi."

Nhạc Thừa lúc này đã lẩn vào ngõ nhỏ, đã yên lòng, cười gằn nói, „Có bản lĩnh hãy đến đây!“

Thiện Nhu từ bên người Hạng Thiểu Long lướt qua, thanh kiếm trong vung lên, chặn ngay tên địch đang lao tới. Bọn ô, Hạng sợ nàng đỡ không được, vội vàng ra tay trước, nhất thời đao quang kiếm ảnh trùng trùng.

Nhóm người ấy là những tay kiếm giỏi nhất bên cạnh Nhạc Thừa, đang cố chặn lại bọn họ.

Nhạc Thừa toan chạy ra đầu bên kia, thì những kẻ bảo vệ cho y đều trúng tên ngã xuống đất. Kinh Tuấn cùng một nhóm tinh binh đoàn phóng từ trên xuống, khiến Nhạc Thừa phải trở vào lui lại trong ngõ.

Bọn ở phía trước không chống đỡ nổi, đều đổ máu ngã xuống đất, Nhạc Thừa quát lớn, „Theo ta!"

Sáu tên còn lại theo y xông về phía bọn Hạng Thiểu Long.

Nhạc Thừa thét lên, chém soạt thanh kiếm ra, quả thật nhanh như điện chớp, trong chớp mắt đã giao đấu với Hạng Thiểu Long ba kiếm. Lực tay của y không bằng Hạng Thiểu Long, nên khi chém đến kiếm cuối cùng thì đỡ không nổi, lùi về sau đến ba bước.

Lúc này Kinh Tuấn đã trừ hết được bọn đang chặn đường, phóng người lên cao rồi tung hai cú song phi vào hậu tâm của Nhạc Thừa.

Nhạc Thừa loạng choạng ngã về phía trước, chiếc mũ trên đầu rơi xuống.

Một làn kiếm quang ánh lên, Thiện Nhu bất đồ không biết ở đâu xông ra, ngáng phía trước mặt Hạng Thiểu Long, quát lớn một tiếng, Nhạc Thừa lập

tức đầu rơi xuống đất, đầu một nơi mình một ngã, chết ngay tại trận.

Ô Trác nhật lấy thủ cấp, phát ra hiệu lệnh thoái lui.

Những sợi dây căng ngang đường phố trên không đều được thu về, không để lại bất cứ dấu vết nào. Toàn bộ hành động đều không quá một tuần trà, đã thể hiện triệt để bản lĩnh bộ đội đặc chủng. Trong ánh lửa chớp chờn, trên mặt đất đầy những thi thể và những tên Triệu binh đang rên rỉ trong vũng máu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ngôi Vị Thành Thủ

S

áng sớm Triệu Mục đã đến tìm Hạng Thiếu Long, hai mắt vẫn lên tia máu, nhân thần rõ ràng rất lo lắng.

Hạng Thiếu Long rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ, ngồi dậy nói, „Hầu gia cố gì sắc mặt khó coi đến thế?"

Triệu Mục ngồi bên mép giường, nhìn gã hồi lâu rồi nói, „Thương thế tiên sinh ra sao rồi?"

Hạng Thiếu Long đưa hai tay lên, giả vờ rất cố gắng, nói, „Thực ra chỉ là vết thương ngoài da, chẳng qua vì bị nhiễm phong hàn, nằm một ngày một đêm thì đã khoẻ nhiều lắm."

Triệu Mục không hề nghi ngờ, thở dài một tiếng rồi khổ não nói, „Đêm qua Nhạc Thừa đã xảy ra chuyện?"

Hạng Thiếu Long giật mình kêu lên, „Cái gì?"

Triệu Mục chép miệng, „Đêm qua Nhạc Thừa trên đường quay về biệt phủ, bị đột kích, đầu đã bị bọn chúng chặt mất, hai trăm tên thân vệ không chết thì bị thương!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Tên Hạng Thiếu Long ấy quả thật lợi hại đến thế sao?"

Triệu Mục lạnh lùng nói, „Khi chuyện đó xảy ra, dân ở đó đều nghe dó người tự xưng Hạng Thiếu Long, nhưng bọn chúng đều che mặt, không ai có thể thấy được mặt thật, sau chuyện này mới phát hiện ở thành đông có

một toán lính cũng bị trừ khử, chỉ để lại dây dài treo thành, nhưng bên ngoài tường thành thì không có dấu chân."

Hạng Thiếu Long giả vờ yên lòng nói, „Vậy Hạng Thiếu Long vẫn còn ở trong thành, hầu gia hãy mau moi y ra."

Triệu Mục, „Còn chờ người nói? Giờ đây cả thành Hàm Đan đều phải lật lên, trừ phi Hạng Thiếu Long và người của y biến thành chuột biết đào hang, nếu không nhất định sẽ hiện hình. Nhưng cho đến lúc này vẫn không thấy cả bóng dáng y, người có thể nói cho ta biết có chuyện gì không?" rõ ràng là trong lòng rất lo lắng, mất đi sự khách khí và tôn trọng thường ngày đối với Đồng mã si.

Hạng Thiếu Long buồn cười lắm, nhưng vẫn giả vờ suy nghĩ, lát sau mới nói, „Ai thay thế cho Nhạc Thừa?"

Triệu Mục rầu rĩ nói, „Tạm thời có lẽ là Thành Tư!"

Hạng Thiếu Long biến sắc nói, „Chuyện này không hay!"

Triệu Mục nói, „Người đã hiểu, Nhạc Thừa vừa chết, kẻ được lợi nhất là Hiếu Thành vương, Hạng Thiếu Long có lợi gì đâu? Nếu Hạng Thiếu Long muốn giết người, khi nào mới đến lượt Nhạc Thừa. Chiêu này của Hiếu Thành vương quả thật rất hiểm độc, nói không chừng là ả tiện nhân Triệu Nhã dạy cho y. Hạng Thiếu Long nếu có thể ra vào tự do ở đây, ta và Hiếu Thành vương sớm đã mất mạng rồi!"

Hạng Thiếu Long nghiêng răng nói, „Tiên hạ thủ vi cường, nếu hầu gia có thể thông qua Tinh vương hậu mà hạ độc, há không phải tất cả mọi chuyện được giải quyết hay sao?"

Triệu Mục cười khố nói, „Người tưởng Tinh vương hậu là thủ hạ của ta sao? Ắ không ngốc đến nỗi trực tiếp dính vào vụ ám sát này. Nhưng nếu có

thể giết chết tên hôn quân Hiếu Thành vương, ta sẽ có cách thao túng ả, người bảo ta hiện nay phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long cả mừng, cuối cùng cũng đã hiểu được mối quan hệ của tên gian tặc này với Tinh vương hậu. Xem ra bọn chúng chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Triệu Mục thấy gã trầm ngâm không nói, tưởng gã đang cố nghĩ ra sách lược cho mình, thở dài đánh sượt rồi nói, „Có những chuyện nguy cấp, may mà ta còn có người, vẫn chưa thể bại được, nhưng thiếu Nhạc Thừa, thanh thế đã giảm, Điền Đan tuyệt sẽ không đối đãi với ta nhiệt tình như trước nữa, „ rồi đứng dậy nói, „Trước tiên hãy dưỡng thương rồi nói. Ta còn phải đi gặp những người khác để xoa dịu lòng họ. Người hãy tìm cách dò hỏi ở chỗ Triệu Nhã, xem Hiếu Thành vương có động tĩnh gì không?"

Hạng Thiệu Long nói, „Hầu gia cẩn thận kẻ khác thay đổi, lòng người khó đoán lắm."

Triệu Mục nói, „Điều này bốn hầu sao mà không biết được, sau này có chuyện ta sẽ đến tìm người."

Triệu Mục đi rồi, Hạng Thiệu Long nằm trên giường mà lòng suy nghĩ mông lung.

Chị em họ Điền đang chuẩn bị thay y phục cho gã thì Thiện Nhu vui vẻ nhảy chân sáo vào như một đứa trẻ, mỉm cười nhìn gã, đặc ý nói, „Có biết ai đã săn được con hổ to nhất hay không?"

Hạng Thiệu Long cười, „Đương nhiên là bởi một con hổ cái, Đồng mỗ đành chịu thua, „ rồi đưa tay kéo ghì nàng vào lòng Thiện Nhu trong lòng vui vẻ, để mặc cho gã âu yếm, dịu dàng hỏi, „Chúng ta chỉ bị thương hơn mười người, thật là một chuyện hiếm có, nói ra cũng không ai tin, nhưng nếu có thể trừ khử được cả Điền Đan, lúc ấy chàng muốn người ta thế nào cũng được, giống y như tỷ muội bọn họ cũng chẳng sao."

Tỷ muội Điền Trinh nhất thời đỏ mặt.

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu lắm, lảng sang chuyện khác, „Muội tử ngoan của nàng đâu rồi?"

Thiện Nhu vùng ra khỏi đôi tay gã, giận dỗi nói, „Còn nhắc đến ả nữa! Thật chẳng ra thể thống gì!"

Điền Trinh đang chải tóc cho gã, dịu dàng nói, „Chi phu nhân ra ngoài nghe ngóng tin tức. ôi!"

Đương nhiên là đã bị Thiện Nhu néo một cái.

Hạng Thiếu Long quay người lại, rũ tay áo nói, „Thật là một nữ nhân ngang ngược, lần đầu tiên lão Đồng ta gặp phải, ta sẽ dùng cách huấn luyện ngựa hoang để đối phó với nàng!"

Thiện Nhu ưỡn ngực, bước đến bên gã, trợn mắt nói, „Chàng dám!"

Điền Trinh, Điền Phụng thấy bọn họ đang bõn cợt với nhau, đều che miệng cười.

Hạng Thiếu Long đưa tay ra toan bẹo má nàng khi Thiện Nhu đưa tay lên chặn lại liền cười nói, „Tỷ tỷ đã tiến bộ hơn nhiều, chỉ đưa tay chớ không rút đao."

Thiện Nhu bật cười, liếc gã, đáng vẻ đáng yêu muôn phần.

Hạng Thiếu Long xao xuyến trong lòng, định ôm lấy nàng thì Thiện Nhu đã né ra, đến cửa phòng thì quay lại cười nói, „Chàng vẫn chưa đủ bản lĩnh làm bốn cô nương động lòng, hãy học thêm mấy năm công phu nữa đi, „ rồi quay đi, tiếng cười trong trẻo vẫn còn vọng lại.

Khi Hạng Thiếu Long đang ngửa ngáy trong lòng, Điền Phụng cười nói, „Nhu phu nhân thực ra trong lòng rất yêu Đồng gia, thường ngày thích nhắc về ngài với bọn thiếp."

Hạng Thiếu Long ôm eo hai thiếu nữ, dịu dàng nói, „Vậy còn hai nàng?"

Hai thiếu nữ e thẹn cúi đầu. Nhất thời trong phòng tràn đầy xuân ý.

Khi Hạng Thiếu Long thức dậy nhìn ra ngoài cửa thì trời đã sáng bạch, giật mình vội vàng ngồi dậy.

Hạng Thiếu Long được hai chị em họ Điền hầu hạ thay đồ xong thì bước ra ngoại sảnh.

Ngoài đại sảnh yên ắng, không có bóng người.

Hạng Thiếu Long cảm thấy thoải mái lắm, quả thật rất hiếm khi được yên tĩnh thế này, trong lòng cảm thấy lười biếng, nằm xuống chiếc ghế dài.

Điền Trinh lúc ấy uyển chuyển bước ra, đến bên gã dịu dàng nói, „Đồng gia thích ăn món gì? Nô gia sẽ nấu cho ngài.

Hạng Thiếu Long vừa nghe nhắc, trong bụng đã sôi ùng ục, đưa tay vuốt má nàng rồi nói, „Sao cũng được, này, con cọt cái ấy đi đâu rồi?"

Điền Trinh trả lời, „Đang ngủ trong hang cọt, Tiểu Phụng đang hầu hạ cho con cọt cái ấy, „ nói xong thì vui vẻ bước ra ngoài.

Khi Hạng Thiếu Long đang chớp mắt, Kinh Tuấn và Triệu Chi lần lượt quay về, thấy hai người đang vui vẻ nói chuyện, gã càng cảm thấy yên lòng hơn.

vừa trừ được Nhạc Thừa thì thế cuộc đã thay đổi, quyền chủ động đã ở trong tay.

Kinh Tuấn và Triệu Chi cùng dùng cơm với Hạng Thiệu Long, Triệu Chi nói, „Thiếp chưa bao giờ thấy thành Hàm Đan trở nên như thế này, ngoài đường khắp nơi đều là Triệu binh, bọn chúng tra xét từng nhà một, võ sĩ hành quán của thiếp cũng được gọi đi trợ giúp, khiến ai nấy đều lo lắng."

Hạng Thiệu Long vừa ăn vừa hỏi, „Có ai cho rằng là ta làm không?"

Triệu Chi nhìn gã bằng ánh mắt ngưỡng mộ rồi nói, „Đồng gia lợi hại nhất là không sử dụng phi châm, bởi vì phi châm đã trở thành chiêu bài của chàng, cho nên hiện nay ai ai cũng nghi thần nghi quỷ, sư phụ của thiếp thậm chí còn nghi ngờ cả Lý Viên, hì! Thật buồn cười!"

Kinh Tuấn nói, „Đệ chưa bao giờ thấy Chi tỷ tỷ vui vẻ như vậy."

Triệu Chi liếc y rồi nói, „Nhiều chuyện!"

Kinh Tuấn mỉm cười thỉnh tội.

Hạng Thiệu Long chợt hỏi, „Đại ca đi đâu rồi?"

Kinh Tuấn nói, „Đại ca đã quay về mục trường, „ rồi hạ giọng nói, „Nhân lúc người Triệu đang tập trung chú ý vào người dân, đại ca đã đưa huynh đệ bị thương về mục trường nghỉ ngơi dưỡng thương, tránh bị người khác phát giác."

Hạng Thiệu Long nghe thế mới yên lòng. Ô Trác là người rất cẩn thận, tất có cách che trời qua biển.

Kinh Tuấn lại nói, „Đại tỷ muốn tìm tam ca nói chuyện, nhưng tam ca... hì!“

Triệu Chi trợn mắt nói, „Tiểu Tuấn có gì ấp úng, rốt cuộc tam ca của đệ thế nào rồi?"

Hạng Thiếu Long nào sợ Triệu Chi, gã đưa tay vỗ lên đùi nàng, thiếu nữ ấy lập tức cúi đầu im lặng. Điền Phụng lúc nàng bưng lên một bầu rượu, nói, „Đồng gia có cần nếm thứ rượu bổ của Long Dương quân hay không?"

Kinh Tuấn vỗ tay nói, „Tam ca thích nhất là thứ này, nàng cứ qua đây uống với bọn ta hai chén!"

Hai thiếu nữ nhất thời cúi đầu.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Nếu không phải là rượu bổ, phàm nam nhân đều cần đến thứ này, nào! Gọi Trinh Trinh lên, mọi người hãy vui vẻ một phen."

Thời gian cứ thế trôi qua trong không khí vui vẻ.

Đến hoàng hôn, Thiện Nhu mới rời khỏi phòng ngủ, kéo Triệu Chi ra hậu viên bãi tế vong hồn người thân.

Còn Kinh Tuấn dẫn hơn mười thủ hạ lấy cờ ra ngoài thám thính nhưng thực ra là đi dạo phố.

Hạng Thiếu Long cũng không can y, bởi vì như thế mới hợp lý, họ không có lý do làm ngơ tình hình ở Hàm Đan.

Trong lòng nhớ Kỷ Yên Nhiên nhưng không tiện ra ngoài, nên đành cố nén lòng, gọi Điền Trinh, Điền Phụng vào nói chuyện, khiến cho hai nàng đều lòng hoa nở rộ.

Những nam nhân khác chỉ là ưa thích thân xác của bọn họ, đâu có ai chịu nghe tâm sự của họ.

Triệu Chi giờ đây đã trở thành tình phụ bán công khai của gã, cứ ở mãi không đi, gã cũng không nỡ lòng bảo nàng quay về.

ăn cơm tối xong, khi Hạng Thiệu Long tưởng có thể yên ổn nào ngờ có một vị khách không mời mà đến, đó những là Bình Sơn hầu Hàn Sấm.

Trong nội sảnh, Hàn Sấm nhìn vẻ mặt của gã, gật đầu nói, „Đồng huynh quả thật cường tráng, sắc mặt hôm nay đã tốt hơn hôm qua, vết thương còn đau không?"

Hạng Thiệu Long nói, „Hầu gia có lòng, hôm nay quả thật đã khỏe hơn nhiều. Than ôi! Không ngờ Nhạc tướng quân lại đi như thế!

Hàn Sấm lộ vẻ mặt lạnh lùng nói, „Trên đời này giả sử có kẻ đột nhiên bị giết chết, sau chuyện ấy không ai có thể đoán được kẻ nào ra tay thì chẳng phải chuyện lạ. Bởi vì người y hại thực sự quá nhiều. Nếu có cơ hội, bốn hầu cũng sẽ đâm y hai kiếm, ngày trước Nhạc Thừa đóng ở biên cương Triệu Hàn, đã nhiều lần xâm nhập vào biên giới nước Hàn, hai tay nhuộm đầy máu tanh, hừ!“

Hạng Thiệu Long giật mình, thường ngày thấy Hàn Sấm xưng huynh gọi đệ với Nhạc Thừa, thế mà bên trong lại có chuyện này.

Giả vờ ngạc nhiên hỏi, „Thì ra Nhạc tướng quân là người như thế sao?"

Hàn Sấm nói, „Đừng nhắc con người ấy nữa, chúng ta hãy thương lượng chuyện trong tương lai."

Hạng Thiệu Long tim đập thành thịch, chẳng lẽ y lại xúi mình đối phó với Lý Viên?

Hàn Sấm nhận tách trà từ tay Điền Phụng dâng lên, ngậy ngất nhìn nàng, nhấp một ngụm trà rồi nói, „Đồng huynh lần này về Triệu, chính là mong muốn xây dựng sự nghiệp, nhưng nuôi ngựa cuối cùng cũng là nuôi ngựa, khá lắm thì cũng trở thành một Ô Thị Lô thứ hai, không có quan tước, Đồng huynh có cho rằng lời ta là đúng không?"

Hạng Thiệu Long trong lòng nghĩ dù ta có là Đồng Khuông cũng không thể đến nước Hàn vốn yếu ớt hơn nước Triệu này mà chờ chết, bề ngoài vẫn nói, „Hầu gia coi trọng bì nhân, bì nhân thật cảm kích vô cùng, chỉ là..."

Hàn Sấm cướp lời, „Đồng huynh đã hiểu nhầm, đương nhiên nếu Đồng huynh đến tề quốc, bốn hầu nhất định sẽ nghênh đón. Nhưng lần chuyện muốn thương lượng là chỗ trống mà Nhạc Thừa để lại."

Hạng Thiệu Long chưng hửng, Hàn Sấm là người Hàn, đâu đến lượt lo chuyện người Triệu. Chúc thành thủ này, có nghĩa là hộ giá đại tướng quân của Triệu vương, nếu chẳng phải là người tin cậy nhất của Triệu vương, đừng hòng mơ tưởng, đó là điều gã chưa từng nghĩ tới, ngay cả khi nằm mơ cũng vậy.

Hàn Sấm đặc ý nói, „Đồng huynh chắc không ngờ đâu, nếu biết Tinh vương hậu là chị họ của bốn hầu, thì sẽ biết bốn hầu có sức ảnh hưởng đến triều chính nước Triệu."

Hạng Thiệu Long lúc này mới nhớ đến vì kế hoặc hợp nhất tam Tấn nên Tinh vương hậu mới được gả cho Hiếu Thành vương, tự nhiên cũng ít nhiều quan hệ với Hàn Sấm, không khỏi thầm trách mình sơ suất, ngạc nhiên hỏi, „Bì nhân thật không biết chuyện này"

Hàn Sấm kiêu ngạo nói, „Chỉ cần ta nói trước mặt Tinh vương hậu mấy câu, đảm bảo vương hậu ảnh hưởng đến quyết định của Hiếu Thành vương. Từ khi Triệu Mục thất thế, người có ảnh hưởng nhất đối với Hiếu Thành vương chính là Tinh vương hậu và Triệu Nhã."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên, biết mình đã nhìn lầm Hàn Sấm giống như đánh giá thấp Long Dương quân. Người này bám riết lấy Triệu Nhã cố nhiên cũng là vì ham mê sắc đẹp của nàng. Nhưng nguyên nhân quan trọng hơn chính là muốn thông qua Triệu Nhã để giết dây Hiếu Thành vương, từ

đó có thể thôn tính nước Triệu mà không cần đụng đến binh đao, Như thế, Triệu Mục chẳng qua chỉ là một con cờ của Tinh vương hậu mà thôi.

Trong thời đại Chiến Quốc, mọi người đều vì sự sinh tồn của mình mà cố gắng suy nghĩ, bàn mưu lập kế.

Nhíu mày nói, „Hiếu Thành vương chẳng phải đã chọn Thành Tư thay cho Nhạc Thừa rồi sao?"

Hàn Sấm trả lời, „Thành Tư là hạng gì, chẳng qua dựa hơi nơi Hạng Thiệu Long trước kia, nên mới có vị trí của ngày hôm nay. Uy tín hay năng lực đều không đủ khiến cho kẻ khác cúi đầu, giờ đây trong lúc gấp gáp nên chỉ tạm thời nắm giữ chức ấy mà thôi."

Hạng Thiệu Long trầm nghĩ, nếu có thể nắm được chức này, Triệu Mục chẳng phải đã là vật trong túi gã sao, nhưng nghĩ lại Hiếu Thành vương tuyệt sẽ không mắc lừa như thế, cười gượng nói, „Bỉ nhân đến Hàm Đan chỉ được mấy ngày, ngòi vẫn chưa nóng chỗ, ngay cả làm tên lính quèn cũng không đủ tư cách, Hàn hầu không cần phải nhọc lòng."

Hàn Sấm vẫn hớn hờ nói, „Đồng huynh thật đã quá coi thường bản thân, giờ đây người ở thành Hàm Đan ai cũng biết đến Đồng huynh, thanh thế như mặt trời ban trưa; với cái đại lễ một ngàn thớt chiến mã, làm bẽ mặt người Sở, xông ra cửa thành, dũng cảm cứu Long Dương quân, nếu Đồng huynh giữ lấy chức vị ấy, ai cho là không Xưng?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Chỉ chuyện xông ra cửa thành ấy thôi cũng đừng mong đại vương gật đầu."

Hàn Sấm mỉm cười xảo quyệt, „Đen cũng có thể nói thành trắng, trắng cũng thể nói thành đen, chỉ cần dựa vào cái mồm là đủ. Nếu Hiếu Thành vương trọng dụng Đồng huynh, chính là có thể biểu hiện sự rộng lượng của y, biết dùng người có tài. Đồng huynh mọi điều đã đủ, chỉ là thiếu cái miệng biết

nói mà thôi! Bốn hầu tìm cách ảnh hưởng đến Triệu Nhã, có hai người bọn họ nói tốt cho Đồng huynh, lo gì việc lớn không thành?"

Hạng Thiệu Long lần này quả thật bất ngờ, tim đập thành thịch, nhìn Hàn Sấm rồi nói, „ân đức này Đồng mỗ làm sao báo đáp cho hầu gia."

Hàn Sấm thấy gã đã động lòng, còn vui hơn gã, cười rộ rồi nói, „Mọi người đều là người nhà, cần gì phải nói những lời ấy! Để bốn hầu sắp xếp cho Đồng huynh gặp Tinh vương hậu, chuyện khác về sau hẵng nói, „ rồi y đứng dậy.

Hạng Thiệu Long giả vờ gượng đứng lên, tiễn y ra cửa.

Hàn Sấm vừa đi vừa nói, „Hãy nhớ lấy đừng dây vào Triệu Mục hay Quách Tùng, đồng thời đừng đắc tội với Triệu Nhã hay Quách Khai, cái chức thành thủ ấy, tám phần là đã rơi vào tay Đồng huynh. Hiếu Thành vương rất lấy làm vui mừng vì chuyện Đồng huynh đã cứu Long Dương quân!"

Hạng Thiệu Long nói, „Long Dương quân đã khoẻ chưa?"

Hàn Sấm nói, „Nếu Đồng huynh nằm một ngày, y ít nhất phải nằm mười ngày mới phải, à này, đôi tử muội sinh đôi ấy có tuyệt vời không?"

Hạng Thiệu Long dĩ nhiên biết rõ ý của Hàn Sấm, lòng mắng thầm, hạ giọng nói, „Hàn hầu muốn bọn chúng theo ngài cũng được, nhưng tốt nhất đừng để người khác hoài nghi mối quan hệ của chúng ta thì hơn, chờ đến lúc bị nhân ngồi vào cái ghế thành thủ, không cần phải sợ gì nữa."

Hàn Sấm chỉ đành chép miệng, „Đồng huynh nói phải, cần phải cẩn thận thì hơn. Nếu Tinh vương hậu có tin, ta sẽ thông báo cho Đồng huynh."

Tiền Hàn Sấm xong, Hạng Thiệu Long suýt nữa nhảy căng lên vì vui mừng. Không ai ngờ sau khi trừ khử được Nhạc Thừa thì lại có kết quả bất ngờ như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 93: Bưng Tai Trộm Chuông

H

ạng Thiếu Long chưa kịp quay vào thì Nhã phu nhân đã đến, xe ngựa tiến vào trong sân.

Hạng Thiếu Long thở dài, bước lên tự tay mở cửa xe cho ả.

Triệu Nhã âu yếm nhìn gã rồi dịu dàng nói, „Có thể đi được rồi sao?"

Hạng Thiếu Long đưa ả lên bậc tam cấp, múa may chân tay rồi nói, „Không ngồi dậy chắc là buồn đến phát bệnh mất."

Triệu Nhã cười nói, „Ngài đã khỏe hơn Long Dương quân nhiều, giờ đây y vẫn còn nằm trên giường, xem ra trong vòng mười ngày nữa chưa chắc khỏe lại được, „ rồi hạ giọng hỏi, „Hàn Sấm đến tìm ngài làm gì?"

Hạng Thiếu Long không muốn ả gặp phải chị em Thiện Nhu, dẫn ả đến Đông hiên, chậm rãi nói, „Chẳng có chuyện gì cả. Tên háo sắc ấy đã ưa thích đôi chị em song sinh của bỉ nhân, muốn thừa cơ phong lưu một phen, nhưng đã bị ta từ chối. Hừ! Y không vui thì thế nào cũng kiếm chuyện này nọ, Đồng mỗ ta ghét nhất là hạng người ấy."

Lời ấy có cả thật lẫn giả, thật là đương nhiên là bởi Hàn Sấm có ý này, giả là vì đây không phải là nguyên nhân chủ yếu Hàn Sấm đến tìm gã. Nhưng Triệu Nhã nào phân biệt được, gật đầu, lại còn mắng Hàn Sấm.

Hạng Thiếu Long thầm hổ thẹn, nói thật ra, gã đâu có tốt lành gì hơn Hàn Sấm, bởi vì chị em họ Điền cũng là do gã lấy từ chỗ của Triệu Mục, điểm khác nhau là chị em họ Điền can tâm tình nguyện theo gã mà thôi.

Triệu Nhã thốt nhiên nắm tay gã, ra ngoài vườn, bước về phía mặt hồ giữa vườn, hạ giọng hỏi, „Ngài và Triệu Mục có quan hệ gì? Tại sao y đặc biệt chiếu cố đến ngài? Sáng nay lại vội vã đến tìm ngài?"

Hạng Thiệu Long giật mình, biết Triệu Nhã làm việc cho vương huynh mình, nhún vai rồi nói, „Phu nhân hỏi ta, ta hỏi ai? Bốn nhân cũng không cần giải thích với bất cứ ai về chuyện tại sao có người đối đãi tốt hoặc không tốt với bốn nhân! Ta Đồng Khuông mặc kệ chúng."

Triệu Nhã nép vào người gã như một con chim nhỏ, nhăn mũi nói, „ô! Trên người ngài toàn là mùi thuốc, thật khó chịu!"

Hạng Thiệu Long bực mình nói, „Đâu có ai bảo nàng dính sát vào ta!" rồi ngạc nhiên nói, „Tình nhân cũ của nàng vào thành hành hung, mà nàng vẫn cứ ung dung như vậy, tại sao thế?"

Triệu Nhã thuận tay ngắt một chiếc lá vàng của bụi cây bên cạnh, đưa lên mũi ngửi rồi nói, „Chiếc lá này còn thơm hơn cả ngài nữa."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Nàng không nghe ta nói gì ư?"

Triệu Nhã liếc nhìn sang gã rồi nói, „Lời của chàng thật đầy tình cách, ta không muốn nghe cũng không được, „ rồi cười khúc khích nói, „Thì ra Đồng mã si cũng như kẻ khác, tưởng Hạng Thiệu Long đến đây giết người phóng hỏa, nhưng kẻ không biết thì có biết tội. Ngài không rõ tình hình ở Hàm Đan, dĩ nhiên sẽ đoán mò thôi."

Hạng Thiệu Long cười thầm, bề ngoài giả vờ kinh ngạc nói, „Chẳng lẽ không phải Hạng Thiệu Long sao? Vậy ai là kẻ có thù sâu hận lớn với Nhạc Thừa mà phải dồn y vào chỗ chết như vậy?"

Triệu Nhã nhích vào gã sát hơn, thuận tay ném chiếc lá xuống hồ, ngửa mặt lên nhìn vầng trăng, dịu dàng nói, „Giết người nhất định phải có thù sao? Muốn biết là ai có khả năng giết chết ngài không?"

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Nàng quả thật đối với ta tốt như thế sao? Ta thấy nàng chỉ là sợ ta xảy ra chuyện, không ngăn nổi Hạng Thiệu Long mà thôi!"

Triệu Nhã hơi đỏ mặt, nói với vẻ hơi giận dữ, „Cứ coi như là có cả hai đi! Thằng thần như thế đã đủ chưa? Hãy mau trả lời cho ta đi."

Hạng Thiệu Long thấy dáng vẻ đáng yêu của ả, nhớ lại những ngọt ngào thuở trước, nhất thời lặng người đi.

Triệu Nhã thu lại nụ cười than rằng, „Con người của ngài cứ mãi độc đoán, không màng đến kẻ khác, có biết giờ đây Hàm Đan nguy hiểm tứ bề, nếu không cẩn thận thì sẽ gặp phải họa diệt môn, Triệu Nhã cũng không bảo vệ nổi cho ngài đâu.

Hạng Thiệu Long làm ra vẻ ngượng ngập nói, „Y đến đây cũng chẳng có chuyện gì bí mật, chỉ là hỏi ta về tình hình nước Sở. Ta thấy Cự Lộc hầu có nhiều tâm sự, lúc ấy ta đoán được y đã bị gã tình nhân cũ xuất thần nhập quỷ của nàng dọa mà thôi."

Triệu Nhã trầm ngâm rồi nói với vẻ buồn bã, „Chuyện này vốn không nên nói với ngài, nhưng người ta sợ ngài bị Triệu Mục lôi kéo nên đành phải nói ra mà thôi."

Hạng Thiệu Long trong lòng mừng thầm, biết mình tính không sai, Nhạc Thừa quả nhiên là con rắn hai đầu, làm việc cho cả Triệu Mục và Hiếu Thành vương, cho nên hai bên đều nghi thủ phạm là đối phương.

Triệu Nhã ghé sát tai gã rồi nói nhỏ, „Cái chết của Nhạc Thừa, Triệu Mục là kẻ đáng nghi nhất."

Hạng Thiệu Long giả vờ thất kinh, kêu lên, „Cái gì?"

Triệu Nhã nói, „Ngài biết được điều này là đủ, đừng hỏi thêm nữa, Triệu Mục thật ngu xuẩn, suy bụng ta ra bụng người, đi sai nước cờ này."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Tại sao vương thượng vẫn chưa lập tức bắt Triệu Mục?"

Triệu Nhã lạnh lùng hừ nói, „Ngài có biết Nhạc Thừa bị giết chết như thế nào không, hơn hai trăm người, trong thời gian không đầy nửa tuần trà, mà vừa chết lại vừa bị thương, thủ hạ Triệu Mục chưa đủ bản lĩnh này, cho nên nhất định có người đứng sau lưng y, nếu chưa có bằng chứng vẫn chưa thể khinh cử vọng động, Vương huynh tuy rất muốn gọi Liêm Pha hoặc Lý Mục về nhưng như thế lại trúng gian kế của thủ phạm. Ta cũng đang lo cho vương huynh đây."

Hạng Thiệu Long thầm kêu một tiếng trời ơi, thì ra Điền Đan cũng vô cớ dính vào vụ này, nói không chừng cả Lý viên cũng không tránh khỏi, cái chết của Nhạc Thừa quả thật đã ảnh hưởng tới rất nhiều người.

Nghĩ tới đây Hạng Thiệu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Xem ra ngày mai ta phải đến mục trường để tránh cái nơi thị phi này, sau này chuyên tâm nuôi ngựa, lúc rảnh rồi thì ôm ấp nữ nhân, sống một cuộc đời vui vẻ là xong."

Triệu Nhã giận dữ nói, „Vậy người ta làm thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Nàng vẫn là nàng, ta vẫn là ta, chuyện phu nhân có liên quan gì đến bỉ nhân? Cái gì nói không hết lời, giống như lão thiên gia khai ân, ta mới cảm thấy không hiểm! Nếu không vì được đụng chạm vào người của nàng, ta đã sớm đuổi nàng ra, lại còn hỏi Đồng mỗ làm thế nào nữa?"

Triệu Nhã không những không giận mà còn cười ngất, rồi nói, „Ngài đã hoàn thành lời hứa chưa? Chỉ biết oán người ta, ôi, thời gian bên cạnh ngài qua thật mau, chỉ hận là người ta phải vào hoàng cung gặp vương huynh, lát nữa ta đến tìm ngài được không?"

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Nếu nàng muốn vết thương trên người ta chảy máu trở lại thì hãy lập tức đến tìm, đó gọi là đổ máu để bồi tiếp người ngọc."

Triệu Nhã giận dữ nói, „Ngài cứ toàn tâm cố để từ chối người ta, Triệu Nhã làm ngài chán đến vậy sao?"

Hạng Thiếu Long đưa tay cởi áo ngoài, nói, „Không tin thì nàng hãy kiểm tra!"

Triệu Nhã cười rồi kéo gã đứng dậy, nói, „Con người của chàng thật là không chút hồ thẹn, không nói với chàng nữa, đưa người ta ra ngo ái cửa được không?"

Hạng Thiếu Long nắm tay ả vào Đông hiên rồi băng ra hành lang nhà ngoài. Triệu Nhã trong lòng vui vẻ, hát nho nhỏ một tiểu khúc mà trước kia Hạng Thiếu Long đã từng nghe.

Hạng Thiếu Long nén không được hỏi, „Phu nhân có gì tối nay lại vui vẻ như thế?"

Triệu Nhã bỗng nhiên im lặng, cúi đầu không nói, đến khi ra cửa, bước lên xe mới gọi gã lại rồi nói nhỏ, „Sau khi Hạng Thiếu Long bỏ đi, người ta đã nhiều lần muốn tìm đến cái chết, nhưng cảm thấy như thế thật có lợi cho Triệu Mục, chỉ là muốn làm chút chuyện cho Hạng Thiếu Long, giờ đây thành công đã trước mắt, ngài nói người ta sao mà không vui cho được?"

Nỗi chán ghét của Hạng Thiếu Long đối với Triệu Nhã đã giảm bớt ba phần, trong lòng rối bời, buột miệng hỏi, „Nếu Triệu Mục đã chết, phu nhân sẽ làm thế nào?"

Triệu Nhã đột nhiên đỏ mặt, nhìn gã âu yếm rồi nói, „Vốn là cũng chưa biết, nhưng đêm qua thấy chàng như vậy, mới biết mình đã tìm được người

thay thế cho Hạng Thiếu Long, những kẻ khác đều không được, nói như vậy Đồng tiên sinh đã hiểu chưa?" rồi buông rèm xuống, chặn đi tia nhìn của Hạng Thiếu Long.

Cho đến khi xe ngựa đi xa, gã vẫn còn đứng lặng ở trước cổng, trong lòng dâng lên một nỗi niềm khó tả.

Vào đến nhà trong, trong sảnh đường chỉ có Thiện Nhu và Kinh Tuấn, Thiện Nhu đang hôn hờ nghiên cứu bản đồ đang trải trên bàn, còn Kinh Tuấn thì che miệng ngáp, rõ ràng đang muốn thoát thân.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Bọn họ đâu?"

Thiện Nhu trả lời, „Biết chàng không nữ trở về, thiếp đã đuổi bọn chúng vào trong phòng ngủ rồi."

Kinh Tuấn khổ sở nói, „Đệ chưa bao giờ ngủ suốt ngày như đại tỷ, tại sao đuổi luôn đệ đi ngủ."

Thiện Nhu cuốn bản đồ lại, nhìn gã rồi nói, „Đôi chân của người trên người ta hay sao? Không biết tự mình vào phòng ngủ còn nói ai?"

Kinh Tuấn nói, „Lúc này đệ bảo phải đi ngủ, là ai kéo đệ phải cùng xem địa đồ?"

Thiện Nhu biết đã hớ, đẩy mạnh Kinh Tuấn rồi quát, „Cút mau! Giờ đây đã có người bồi tiếp ta."

Kinh Tuấn lắc đầu cười khổ, nhìn Hạng Thiếu Long với ánh mắt thông cảm, chuồn ra khỏi nội đường.

Hạng Thiếu Long tạm quên chuyện Triệu Nhã, ngồi trước mặt Thiện Nhu, nói, „Cho ta xem nàng đã vẽ thứ quái quỷ gì đây?"

Thiện Nhu định mở tấm địa đồ ra, nghe đến câu sau thì trợn mắt giận dữ nói, „Chàng nói lại thử xem."

Hạng Thiều Long trả lời, „Hảo tử tử, hãy cho bĩ nhân thưởng thức kiệt tác tâm huyết của tử tử được chăng?"

Thiện Nhu hóa giận thành vui, trải tấm địa đồ ra, lăm băm, „Tâm huyết? Chàng chỉ khéo hoa trương."

Hạng Thiều Long định thần nhìn lại lập tức đã bị thu hút.

Đó là địa đồ trong thành Hàm Đan, rất chi tiết, tuy không bằng bản đồ hành quân được chụp từ trên không trung của thế kỷ XXI nhưng cũng phải nói rằng rất hiếm có, không ngờ Thiện Nhu lại có bản lĩnh này, đó cũng là một điều kiện cơ bản mà một thích khách xuất sắc cần phải có.

Thiện Nhu thấy gã chú ý nên vui vẻ giả thích.

Hạng Thiều Long nghe mà cứ gật đầu lia lịa, thầm ghi nhớ vào trong đầu.

Cho đến khi Thiện Nhu nói đã mệt, thì bên ngoài có tiếng hiệu báo canh ba.

Hạng Thiều Long vươn vai, ngáp một cái rõ to rồi nói, „Đêm nay ngủ với ta nhé?"

Thiện Nhu hơi đỏ mặt, liếc gã rồi cẩn thận cuốn tấm bản đồ lại nói, „Thiếp giờ đây không muốn ngủ, chàng hãy tự quay về phòng ngủ đi! Chi Chi ở trong phòng thiếp, nếu chàng thích thì hãy đưa muội tử của thiếp đến phòng chàng."

Hạng Thiều Long cố ý chậm rãi nói, „Nàng không thích ngủ thì tùy ý vậy!" rồi bước vào tấm thất.

Thiện Nhu giậm chân, hai tay chống ngang hông, giận dữ kêu lên, „Này!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy buồn cười, đứng lại nhưng không xoay người, lưng hướng về nàng nói, „Thiện tiểu thư có điều chi chỉ giáo?"

"Chàng có chịu giúp chị em bọn thiếp đối phó Điền Đan không?" Thiện Nhu nói.

Hạng Thiếu Long lúc này mới xoay người lại, đưa tay vẫy nàng lại, nói, „Nào, vào phòng ta rồi hãy thương lượng."

Thiện Nhu đỏ mặt, khiến nàng rục rở thêm muôn phần, liếc gã rồi giậm chân nói, „Đi thì đi! Nếu chàng lừa người ta, thiếp sẽ một đao đâm chết chàng."

Hạng Thiếu Long mỉm cười bước tới, nắm bàn tay ấm áp mềm mại của nàng về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, Thiện Nhu đã rút tay ra, quay lưng định đi.

Hạng Thiếu Long lách người, cản nàng lại, ngạc nhiên nói, „Không phải đã nói rồi hay sao?"

Thiện Nhu mặt đỏ như gấc, đưa tay đẩy lên ngực gã để khỏi ngã vào gã, lắc đầu nói, „Không! Không được, „ rồi rút tay về, đứng thẳng, cúi đầu tránh ánh mắt đầy ý đồ của gã.

Hạng Thiếu Long cảm thấy cảm thấy xao xuyến lắm, cười nói, „Nàng vẫn chưa lên giường ta, có gì mà không được?"

Thiện Nhu lắc đầu quầy quậy, nói dứt khoát, „Không! Thiếp biết lần này thì không giống."

Hạng Thiếu Long thấy nàng vẫn không dám nhìn mình, cười nói, „Té ra Nhu tỷ vốn dữ như cọp cũng có lúc e thẹn, thật đáng yêu!"

Thiện Nhu cố gắng ngược lên nhìn gã, nhưng rồi lại hoảng sợ cúi xuống, giậm chân, giậm dỗi nói, „Chàng vẫn chưa nhường đường?

Hạng Thiếu Long đưa tay cời đai của nàng, lạnh nhạt nói, „Nàng thích thì cứ rút đao ra đi!"

Thiện Nhu bị gã sàm sỡ, đừng nói là rút đao, cả đứng thẳng cũng không được, run rẩy nói, „Tha cho thiếp được không?

Nhưng Hạng Thiếu Long vẫn cứ làm tới. Tuy Thiện Nhu chống cự nhưng chỉ lát sau Hạng Thiếu Long đã đắc thủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 94: Lòng Người Khó Đoán

S

áng hôm sau, Thiện Nhu làm ra vẻ chưa hề xảy ra chuyện gì, kéo Triệu Chi ra ngoài vườn hoa luyện kiếm, còn Kinh Tuấn thì nhớ nàng thôn nữ ấy, trời vừa sáng đã quay ra mục trường, chỉ còn Điền Trinh, Điền Phụng cùng dùng điểm tâm với Hạng Thiếu Long.

ô Quả lúc ấy bước vào nói, „Bình Sơn hầu sai người đến báo, mời tam gia sau buổi trưa đến hành quán của y."

Hạng Thiếu Long giật mình, biết được người muốn gã làm thành thủ không phải là Hàn Sấm mà chính là Tinh vương hậu, nếu không Hàn Sấm đâu có dễ dàng hẹn được đệ nhất phu nhân của nước Triệu này.

Suy nghĩ kỹ một lát thì cũng thấy hợp tình hợp lý.

Giờ đây trong các tướng ở Hàm Đan đều thuộc các phe phái khác nhau, chỉ có gã vẫn chưa bị các phái khác lôi kéo, nếu được phong làm thành thủ, tự nhiên sẽ nảy sinh lòng tri ngộ đối với Tinh vương hậu. Một mai Hiếu Thành vương châu trời, Tinh vương hậu trở thành mẫu hậu nắm quyền lực, còn Hạng Thiếu Long gã sẽ trở thành đại tướng tâm phúc đắc lực nhất của bà.

Nhưng tại sao bà lại để ý đến mình.

ô Quả thấy gã trầm ngâm không nói, không giám làm phiền, đang định lui ra thì Hạng Thiếu Long gọi lại hỏi, „Tình hình bên ngoài thế nào?"

ô Quả cung kính thưa rằng, „Rất bình thường, nhưng Triệu binh vẫn đang tra xét người đi đường, Hiếu Thành vương lại đưa ra thông báo, không cho cư dân chứa chấp người lạ, tất cả các lữ quán đều có Triệu binh đến tra xét."

Điền Trinh, Điền Phụng rất có thiện cảm với Ô Quả, thấy dáng vẻ cung kính của gã thì lén cười, Ô Quả mỗi lần thấy Hạng Thiếu Long không để ý thì nháy mắt với hai thiếu nữ, càng làm cho hai thiếu nữ này thấy buồn cười hơn.

Hạng Thiếu Long đột nhiên nói, „ô Quả!"

ô Quả giật mình lên tiếng.

Hạng Thiếu Long nói, „Người thông báo với Kỷ tài nữ, báo phải nói rằng hoàng hôn hôm nay ta sẽ chính thức bá kiến nàng, mong được dùng cơm tối với nàng."

Triệu Chi và Thiện Nhu mờ mờ ảo ảo quay về, ngồi hai bên Hạng Thiếu Long, chị em họ Điền vội vàng đứng dậy hầu hạ.

Hạng Thiếu Long nhớ lại thân hình hấp dẫn, dáng vẻ man dại của Thiện Nhu tối qua, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nói, „Hai nàng không cần tắm hay sao?"

Thiện Nhu không thèm để ý, còn Triệu Chi thì hờn hờn nói, „Đói muốn chết đi được."

Rồi vừa ăn vừa nói, „Bộ pháp của Nhu tỷ hôm nay đi chậm hơn rất nhiều, muối đã vượt qua."

Hạng Thiếu Long biết rõ nguyên nhân vì sao bộ pháp chậm lại, suýt tý nữa phun miếng mỡ đầu trong miệng ra.

Thiện Nhu đỏ mặt, giậm mạnh chân Hạng Thiếu Long. Triệu Chi ngăn người ra rồi hình như đã hiểu ra, đỏ mặt lên, cúi đầu lạng lẽ ăn.

Cả ba trở nên lúng túng.

Hạng Thiếu Long buồn cười lắm, vỗ bụng rồi đứng dậy nói, „Ta phải đi ra ngoài cho giãn gân cốt."

Triệu Chi kêu“a" lên một tiếng rồi nói, „Chờ người ta với! Thiếp suýt tý nữa quên là sư phó dặn thiếp đưa chàng đến võ quán."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Phải đi thật sao?"

Triệu Chi tay cầm mãn đầu, cười nói, „Đương nhiên! Người ta phải đi tắm cái đã."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Đó phải chăng là một lời mời?"

Triệu Chi hơi đỏ mặt, liếc gã rồi nói, „Chân của chàng đâu phải trên người thiếp, ai quản được chàng sẽ đi đâu!"

nhỏn miệng cười rồi mới bỏ đi.

Hạng Thiếu Long xoay qua Thiện Nhu, lúc này nàng đang cúi đầu ăn, nói, „Chúng tôi sẽ chờ tỷ đến."

Thiện Nhu giận dữ, quét mạnh chân ra.

Hạng Thiếu Long cười lớn rồi né qua, nói, „Hào Nhu Nhu, vẫn còn tưởng rằng cước pháp của mình lợi hại như đêm qua hay sao?"

Thiện Nhu giận lắm, cầm bánh mãn đầu ném đến. Hạng Thiếu Long ung dung đưa tay chụp lấy, bỏ luôn vào mồm, ra chiều suy nghĩ rồi nói, „Làm thế nào cũng chẳng ngon bằng Nhu đại tỷ."

Khi Thiện Nhu đứng dậy xông đến thì gã đã chuồn ra ngoài mất.

Sáng hôm ấy gã ở lại võ sĩ hành quán, Triệu Bá hỏi đến chuyện Long Thiện, Hạng Thiếu Long liền bảo Long Thiện đã đến mục trường.

Khi Triệu Chi đang chỉ dạy cho hơn năm mươi nữ binh trong giáo trường, Triệu Bá kéo Hạng Thiệu Long qua một bên, thân mật nói, „Đêm qua đại vương triệu ta vào cung còn hỏi chuyện của Đồng huynh nữa."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, „Chuyện gì?"

"Chủ yếu là hỏi chuyên quý tộc Long Thiện và Đồng huynh đã hạ uy phong Lý Viên như thế nào, ta đương nhiên là khen không ngớt lời!"

Hạng Thiệu Long vội vàng đáp tạ, nhưng tim thì đập thành thịch.

Hiếu Thành vương có lẽ không đủ tinh tế để thấy được sự khả nghi của gã, nhưng Quách Khai là kẻ xảo quyệt đa trí, nói không chừng sẽ nảy sinh nghi ngờ đối với bày chiến mã của bọn họ. Đương nhiên Hiếu Thành vương có thể sẽ ban cho gã một chức vị thích hợp, cho nên đã do ý của vị tổng huấn luyện viên này.

Nghe khẩu khí của Triệu Bá, Hiếu Thành vương có lẽ đã hỏi đến chuyện khác nữa, chốc nữa sẽ dò hỏi Triệu Chi xem sao.

Vì an nguy của mọi người, quả thật phải lôi kéo Triệu Nhã để dò xét Quách Khai, vả lại Triệu Nhã đã từng lừa gã, giờ đây gã gạt lại, người đàn bà phóng đảng này cũng đành chịu mà thôi.

Ăn trưa xong, Hạng Thiệu Long để Triệu Chi ở lại võ quán còn mình thì đến chỗ của Hàn Sấm.

Không khí Hàm Đan bắt đầu tĩnh lặng trở lại, nhưng người đi ngoài đường đã ít đi nhiều, chốc chốc lại gặp phải bọn tuần vệ, thấy gã thì cung kính thi lễ, còn uy phong hơn lúc làm đối binh vệ nhiều.

Hành quán của Hàn Sấm bốn bên đều cần mật, có đầy Triệu binh, Hạng Thiệu Long đoán Tinh vương hậu đã đến sớm hơn gã một bước.

Tại sao bà lại lôi kéo mình? Có thể thấy bà ta nhất định có âm mưu, nên mới nóng lòng cần một người thân tín nắm quân quyền ở Hàm Đan, mà gã là người thích hợp nhất.

Nhớ lại sự bất hòa giữa Tinh vương hậu và Triệu Nhã, lại nếu Tinh vương hậu đề cử người khác, Triệu Nhã chắc chắn sẽ phản đối, còn nếu giới thiệu gã thì Triệu Nhã chắc sẽ thay đổi thái độ.

Sau khi được thông báo, Hàn Sấm ra đại sảnh nghênh đón gã, rồi dắt gã vào phòng trong, mặt làm ra vẻ quan trọng nói, „Chốc nữa nói chuyện hãy cẩn thận, vương tử của ta rất lợi hại, nói sai nửa câu cái chức thành thủ của Đồng huynh đừng mong có được."

Hạng Thiệu Long nén không được hỏi, „Tinh vương hậu gặp mặt bí nhân như thế này há chẳng phải ai cũng đều biết hay sao?"

Hàn Sấm nói, „Lần này ta đến Hàm Đan, còn có một nhiệm vụ khác, chính là hộ tống công chúa của tể quốc đến tiến hành đại hôn cho thái tử, Tinh vương hậu mượn cơ đến thăm nàng, tuyệt sẽ không khiến cho người khác nghi ngờ."

Hạng Thiệu Long trong lòng ngạc nhiên, cuộc hôn nhân chính trị lần này lại do một tay Tinh vương hậu thúc đẩy, có thể thấy trong sáu nước, người Triệu và người Hàn gần gũi nhau nhất.

Nhân cơ hội này hỏi chuyện hợp tung, Hàn Sấm rầu rĩ nói, „Nếu không phải Điền Đan và Lý Viên mượn chuyện nước Triệu gây khó dễ, hai người này cấu kết lẫn nhau, đối với tam Tấn chúng ta còn nguy hiểm hơn cả người Tần. Ta và Cơ Trọng đều hoài nghi kẻ đứng đằng sau vụ đột kích huynh và Long Dương quân là hai kẻ này, vừa có thể trừ được Long Dương quân, vừa có thể giết chết được Đồng huynh."

Hạng Thiệu Long giật mình, thực ra sau khi được Triệu Nhã nhắc nhở, gã đã bắt đầu không còn nghi ngờ kẻ ấy chính là Tín Lăng quân, tuy nói Điền

Đan muốn lôi kéo gã, nhưng đó chỉ là một cách để trừ khử gã. Trong thời đại này, kẻ không thể dùng được thì thà giết đi để tránh làm lợi cho kẻ khác.

Lúc này có người đến báo Tinh vương hậu có thể gặp gã.

Hạng Thiệu Long đi theo Hàn Sấm, băng qua hai thiên tỉnh, một vườn hoa lớn, thì gặp được đệ nhất phu nhân của nước Triệu trong nội hiên.

Thi lễ xong, Tinh vương hậu nháy mắt với Hàn Sấm, Hàn Sấm và bọn nô tỳ cùng thị vệ đều lui ra, chỉ để lại hai người.

Tinh vương hậu thật cao quý và xinh đẹp.

Hạng Thiệu Long thầm so sánh bà và Bình Nguyên phu nhân, quả thật mỗi người đều có một cái đẹp của mình, khó mà phân cao thấp.

Tinh vương hậu nhìn gã chăm chăm rồi nói, „Đồng tiên sinh có biết vì sao hôm nay bốn vương hậu muốn gặp tiên sinh hay không?"

Nghe ngữ khí của bà, Hạng Thiệu Long càng khẳng định hơn, người thật sự để mắt đến mình chính là bản thân bà chứ không phải là Hàn Sấm, Hàn Sấm chỉ phụng mệnh làm mối mà thôi, cung kính trả lời, „Hàn hầu đã nói, cái ơn tri ngộ của Tinh vương hậu, bi nhân ngày sau dù gan óc lầy đất cũng nhất định phải đáp đền."

Tinh vương hậu không hề cảm động trước lời nói trung thành của gã, lạnh lùng nói, „Bốn hậu coi trọng tiên sinh là có hai nguyên nhân, tiên sinh có muốn biết chăng?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên ngẩng đầu thầm nghĩ chả lẽ người đàn bà này đã để ý đến dung mạo của mình?

Tinh vương hậu nhìn gã chăm chăm rồi chậm rãi nói, „Nguyên nhân thứ nhất là Điền Đan cũng coi trọng tiên sinh, cho nên tiên sinh đừng nên đến

đó."

Hạng Thiệu Long lộ vẻ bàng hoàng, đồng thời cũng cảm thấy rất tò mò, hỏi, „Dám hỏi nguyên nhân khác của Tinh vương hậu là gì?"

Tinh vương hậu thở dài nói, „Bởi vì ta nhìn từ người hình bóng của một người khác, y cũng là kẻ không sợ trời cũng chẳng sợ đất như người, chỉ tiếc thời cơ không khéo, ta mãi mãi chẳng thể dùng được người này."

Hạng Thiệu Long giật mình, dĩ nhiên biết người bà nói chính là mình.

Tinh vương hậu thấy Hạng Thiệu Long trầm ngâm không nói, ngạc nhiên, „Tiên sinh không muốn biết người ấy là ai hay sao?"

Hạng Thiệu Long đành nói, „Thấy Tinh vương hậu lòng đầy cảm xúc, bĩ nhân không dám hỏi nữa."

Tinh vương hậu gật đầu vừa ý vì sự hiểu lòng người của gã, lời nói chuyển sang lạnh lùng, „Người và Triệu Mục có quan hệ thế nào, tại sao y tìm mọi cách để giành lại chị em họ Điền rồi tặng lại cho người?"

Hạng Thiệu Long biết lúc này không thể do dự, cũng không thể trả lời giống như đã trả lời Triệu Nhã, nhún vai rồi nói, „Cự Lộc hầu từ khi bĩ nhân vào kinh đã gia tăng ân sủng, còn vì nguyên nhân gì thì bĩ nhân cũng chẳng biết được."

Tinh vương hậu nhìn gã rồi trầm giọng nói, „Từ hôm nay trở đi, Đồng Khuông người chỉ có thể tận trung với đại vương và bốn hậu, nếu không họa sẽ giáng xuống đầu, đừng trách bốn hậu không nhắc nhở. Với tài trí của tiên sinh không cần bốn hậu nói rõ cũng biết là chuyện gì rồi!"

Hạng Thiệu Long thầm kêu lợi hại, nữ nhân này đã đưa Hiếu Thành vương lên sánh vai với mình, thật thật giả giả, quả thật khiến cho gã khó mà phân biệt được.

Bà một mặt lợi dụng Triệu Mục, nhưng cũng đồng thời phòng thủ Triệu Mục.

Tinh vương hậu nói, „Cự Lộc hầu có nói điều gì quan trọng với người chẳng?"

Hạng Thiếu Long suy nghĩ một chốc rồi nói, „Cự Lộc hầu hình như không thích Lý Viên, thường hỏi hạ thần cách đối phó với y, ngoài ra không có gì đặc biệt cả."

Tinh vương hậu hài lòng gật đầu, đổi sang chuyện khác, „Triệu Nhã phải chẳng thường đến tìm người? Ắ không đẹp sao? Tại sao người cứ lững lờ lơ lơ với ả?"

Hạng Thiếu Long biết bà đang mượn chuyện này để hỏi chuyện riêng, để kiểm tra sự trung thành của mình, buồn rầu nói, „Bỉ nhân không thích loại nữ nhân sáng Tần chiều Sở."

Tinh vương hậu cười nói“Bốn hậu rất thích tính cách thẳng thắn của người, nhưng nếu người muốn ngồi lên cái ghế thành thủ, thì tất phải vờ vệt với Triệu Nhã, cứ coi như là lời căn dặn đầu tiên của bốn hậu đối với người."

Hạng Thiếu Long giả vờ ra vẻ khó chịu, khiêm nhường nói, „Xin thứ lỗi bỉ nhân là kẻ quê mùa, rất khó lừa gạt kẻ khác Nếu Tinh vương hậu muốn bỉ nhân ra chiến trường quyết chiến sinh tử, bỉ nhân quyết không nhú mào."

Đó gọi là dùng lùi để tiến, nếu gã vì cái ghế thành thủ mà vi phạm với tác phong trước nay của mình thì người đàn bà độc ác vô tình này có thể phát hiện được.

Quả nhiên Tinh vương hậu không hề giận giữ, mỉm cười nói, „Ta đã sớm biết Đồng tiên sinh không phải hạng người này. Nhưng gái lăng lơ thì làm cho đàn ông động tâm, bốn hậu cũng không phải ép tiên sinh gạt ả, chỉ là

muốn tiên sinh thể hiện bản sắc phong lưu nam tính với ả, cứ coi ả là một ca cơ là xong."

Thiếu Long mỉm cười nói, „Cũng có lý, nhưng phàm là nữ nhân đã gần gũi bĩ nhân, chuyện ấy đã xong thì khó mà rời bĩ nhân được."

Tinh vương hậu vốn đang lạnh lùng nhìn gã, thì bỗng nở nụ cười, nhìn gã đầy ý tứ nói, „Tại sao nam nhân các người khi nhắc về bản lĩnh đối với nữ nhân thì thường hay tự khen mình, khiến người ta khó mà biết được kẻ nào là có tài thực."

Hạng Thiếu Long rất muốn nói ra những điều trong lòng mình, nhưng rốt cuộc không dám nói ra, cười gượng nói, „Nghe Tinh vương hậu nói, bĩ nhân mới biết những người đàn ông khác đều tự khen mình."

Tinh vương hậu đột nhiên đỏ mặt, biết mình đã nói hớ, điều đó há chẳng phải cho đối phương biết mình đã từng cùng chung chạ với nhiều người đàn ông hay sao?

Hạng Thiếu Long đột nhiên nhớ lại Thành Tư, tên tiểu tử vong ơn bội nghĩa ấy, nói không chừng cũng nhờ mối quan hệ với Tinh vương hậu mà được đề bạt, nhưng tại sao Tinh vương hậu không để ý tiếp tục nắm chức ấy mà chọn mình? Rồi lại vỡ lẽ ra, nếu người đàn bà đầy dã tâm này có tay chân khắp nơi, dĩ nhiên sẽ dễ dàng thao túng triều chính.

Nhất thời hai người đều im lặng, trở nên lúng túng.

Tinh vương hậu đứng dậy, vẻ mặt trở lại sự lạnh lùng, nói, „Ta đi đây! Chuyện này người không được nói với ai, nếu không bốn hậu tuyệt đối sẽ không tha cho người."

Hạng Thiếu Long thầm mắng trong lòng, bề ngoài đương nhiên làm ra vẻ cung kính đưa bà ra cửa, rồi mới thở phào.

Khi cáo biệt Hàn Sấm, Hàn Sấm tỏ vẻ thân thiết rỉ tai gã, hẹn hôm nào đến quan kỹ say sưa rồi mới thả gã đi.

Hạng Thiệu Long rảnh rồi, chạy tới chỗ Kỷ Yên Nhiên, từ xa đã trông thấy đoàn xe của Điền Đan tiến về Lưu phủ, nơi Kỷ Yên Nhiên đang ở nhờ, hoảng sợ quay đầu về phủ.

Thiện Nhu và chị em họ Điền đều không có ở phủ, hỏi ra mới biết Thiện Nhu dạo phố, đã kéo bọn họ đi.

ô Quả hạ giọng hỏi, „Thủ cấp của Nhạc Thừa đã đưa đến mục trường, đại gia hỏi tam gia xử trí thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long nói, „Bảo đại ca hãy tùy ý xử lý, chờ cho mấy ngày nữa cho sóng yên gió lặng thì đưa đầu tên gian tặc ấy về Hàm Dương cho Lã tướng quốc, ông ta sẽ giao cho Cơ hậu, nhưng bảo họ đừng để lộ tung tích này, nếu không bọn chúng sẽ biết chúng ta đã giết Nhạc Thừa!“

ô Quả nhận lệnh quay ra.

Hạng Thiệu Long về phòng ngủ được hai canh giờ thì mới vội vàng đến Lưu phủ, bọn Thiện Nhu giờ này vẫn chưa về, mặt trời vừa xuống núi, vì dân chúng không dám ra đường, bộ mặt thành Hàm Đan trở nên ảm đạm hơn.

Hạng Thiệu Long lòng đầy cảm xúc, thầm nghĩ thật ra chuyện này đều do tên hôn quân Hiếu Thành vương tạo nên.

Nhưng đây có lẽ là sự an bài của vận mệnh, nếu không tiểu Bàn dừng hòng trở thành Tần Thủy Hoàng trong tương lai.

Than ôi! Đó có lẽ là cái gọi là thiên mệnh mà Trâu Diễn đã nói.

Đến Lưu phủ, Kỷ Yên Nhiên đang đợi gã, khi bước vào trong tiểu lâu thì Trâu Diễn cũng có ở đó, hai người gặp nhau đều vui mừng.

Kỷ Yên Nhiên đã chuẩn bị rượu thịt, ba người ngồi xuống, giai nhân ấy tự tay rót rượu cho hai người, uống xong một chén, nàng mới trách, „Đến hôm nay mới có tin của chàng, khiến người ta phải nhớ đến nỗi có thêm vài sợi tóc bạc đây.

Trâu Diễn cười ha ha nói, „Nếu đã như vậy, lão phu sẽ thay mặt cho nam nhân trong thiên hạ phạt Đồng tiên sinh một chén."

Ba người uống cạn chén, Hạng Thiếu Long xin lỗi Kỷ Yên Nhiên rồi mới nháy mắt với mỹ nhân, Kỷ Yên Nhiên hiểu ý cho hai tên a hoàn lui xuống.

"Hai vị chắc cũng biết thành Hàm Đan vừa xảy ra chuyện gì!" Hạng Thiếu Long hạ giọng nói.

Kỷ Yên Nhiên hơi giật mình nói, „Quả nhiên là do chàng làm, thật lợi hại, hai trăm người trong chốc lát vừa chết vừa bị thương, chẳng những rung động toàn thành mà bọn Điền Đan, Lý Viên cũng cảm thấy kinh hãi."

Trâu Diễn nhíu mày nói, „Nhưng chuyện này cũng sẽ làm lộ tung tích của các vị, vừa rồi Điền Đan đến báo phỏng Yên Nhiên, khi nhắc đến chuyện này, y đã tỏ ra nghi ngờ do Hạng Thiếu Long gây ra."

Hạng Thiếu Long hơi giật mình, biết được dù có lừa được Hiếu Thành vương và Triệu Mục nhưng không gạt nổi tên kiêu hùng này, may mà gã còn có con cờ bí mật Đổng Dực đủ để làm cho y mờ mắt, gật đầu nói, „Y đến tìm Yên Nhiên có mục đích gì?"

Kỷ Yên Nhiên đang lo lắng cho sự an nguy của gã, không trả lời mà hỏi ngược lại, „Làm sao đây? Nếu y quả thật nghi ngờ chúng ta?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Không cần lo lắng, giờ đây người trong thành Hàm Đan đều nghi ngờ lẫn nhau, bọn Hiếu Thành vương đều nghi ngờ Điền Đan và Triệu Mục cấu kết với nhau mà gây ra, vả lại ta đã bố trí trước, khiến cho kẻ địch đều phải mệt nhọc, cỏ cây cũng thành binh."

Trâu Diễn cười nói, „Cỏ cây cũng thành binh? Câu này quả thật rất hợp với tình hình Hàm Đan lúc này. Ta biết Yên Nhiên cũng ngầm nghĩ đến chuyện Nhạc Thừa bị giết, còn tưởng không phải bàn tay của Đồng Khuông, một là vì quân số rất ít, hai là bởi vì các người không thể trước khi bắt sống Triệu Mục mà lại đánh cỏ động rắn."

Kỷ Yên Nhiên lo lắng trách, „Thiếu Long! Chàng thật lỗ mãng."

Hạng Thiếu Long thở dài rồi nói, „Ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới hành động. Nhân lúc bị thương mới ra tay, chẳng kẻ nào có thể hoài nghi ta."

Rồi nói ra nguyên nhân cần phải giết Nhạc Thừa, và những hậu quả của việc ấy. Đồng thời nói tiếp, „Nếu có người điều tra, sẽ phát giác lúc ấy trong phủ ta chỉ có hơn trăm người, Long Thiện lại không có trong thành, ai mà tin ta có đủ sức để làm chuyện ấy. Vả lại sáng hôm sau thì nhóm người này đã quay về mục trường, càng khiến cho người ta không thể ngờ tới được họ là kẻ đột kích Nhạc Thừa."

Hai người nhìn gã, không thể tin được, lấy hơn một trăm người để đối phó hai trăm người mà không tổn thất một binh một tốt nào, chuyện này ai có thể tin được. Chỉ với điểm này thôi, dù cho có tinh minh như Điền Đan cũng không thể nghi ngờ bọn họ được.

Kỷ Yên Nhiên thở phào, rót rượu thêm cho gã rồi nói, „Chàng có thể làm được những điều mà kẻ khác không thể làm, thật khiến người ta giật mình. Chao ôi! Một ngày không được gặp chàng, Yên Nhiên đã cảm thấy khó ở!"

Hạng Thiếu Long nói, „Nhưng hôm nay ta đến tìm Yên Nhiên là muốn nàng chia tay với ta một thời gian, hãy về Hàm Dương trước."

Kỷ Yên Nhiên run tay, rượu đổ ra ngoài, biến sắc nói, „Làm sao có thể nghe lời chàng được, chuyện này chưa thương lượng, không thể, lý do gì cũng chưa được nghe."

Hạng Thiếu Long nhìn sang Trâu Diễn với vẻ van nài, ông chỉ cười khổ mà không nói.

Kỷ Yên Nhiên rót rượu cho Trâu Diễn xong rồi cười nói, „Đành phải không nói lý lần này thôi."

Trâu Diễn dứt nói, „Thiếu Long, tại sao muốn chúng tôi đến Hàm Dương trước?"

Kỷ Yên Nhiên gắp một đĩa thức ăn bỏ vào chén Trâu Diễn rồi nói với vẻ giận dữ, „Sau này không cho phép ai nhắc lại chuyện này."

Hạng Thiếu Long chịu thua, „Thôi được! Ta sẽ bỏ ý này! Kỷ tài nữ đã hài lòng chưa?"

Kỷ Yên Nhiên nhìn gã bằng đôi mắt đầy tình cảm, đôi mắt biết nói chuyện tựa như nói với gã“tha cho chàng đó!"

Hạng Thiếu Long và Trâu Diễn chỉ có nước cười mà thôi.

Trâu Diễn nói, „Hàm Đan không phải là nơi ở lâu, Thiếu Long đã có kế hoạch mới gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu có thể ngồi lên chiếc ghế thành thủ, rất nhiều chuyện còn phải làm, nếu không chỉ còn cách dụ Triệu Mục đến mục trường, sau đó bắt y đem về Hàm Dương."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Trước tiên chưa nói Triệu Mục có gan rời thành hay không, dù có chịu rời, không có một hai ngàn người hộ tống, y tuyệt không

bước chân ra khỏi cổng thành nửa bước, vả lại lúc nào cũng cẩn thận, cho nên đây chỉ là hạ sách."

Hạng Thiếu Long hừ lạnh lòng nói, „Giờ đây ta phải chạy đua cùng thời gian, vấn đề là người Triệu đang chờ ngày thân tộc và súc sinh của ta đến Hàm Đan, mà những thứ này thì không có thật. Cho nên ta phải ép Triệu Mục mưu phản trong thời gian ngắn nhất, nếu y trở nên đơn độc không ai giúp đỡ, thì lúc ấy ta sẽ có cách, vấn đề lớn nhất giờ đây vẫn là thời gian."

Hai người kia đều lo lắng cho gã.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Điền Đan, hỏi, „Điền Đan đến đây với mục đích gì?"

Kỷ Yên Nhiên hơi đỏ mặt nói, „Chẳng có chuyện gì tốt lành cả, y chính thức mời người ta đến nước Tề làm khách."

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ Điền Đan sao lại trực tiếp đến thế, nói, „Yên Nhiên trả lời y thế nào?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thiếp nói phải suy nghĩ vài ngày. Bởi vì thiếp còn phải hỏi ý chàng rồi mới trả lời y."

Hạng Thiếu Long trầm ngâm rồi nói, „Quan hệ của ta và nàng, xem ra chỉ có một mình Long Dương quân đoán được, tình huống này rất có lợi cho chúng ta. Tuy nhiên vẫn chưa biết kẻ đột kích Long Dương quân là ai, đã giúp chúng ta, khiến Long Dương quân không phải người đi theo dõi nàng nữa."

Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói, „Người ta không lo lắng nữa, đêm nay sẽ đến tìm chàng, bởi vì người ta có rất nhiều tâm sự phải nói với chàng!“

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Tâm sự gì? Không thể nói được bây giờ hay sao?"

Trâu Diễm cười nói, „Có cần lão phu tránh đi một lúc hay không?"

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt, giậm lên chân Hạng Thiếu Long, e thẹn nói, „Trâu tiên sinh đang cười người ta kìa."

Hạng Thiếu Long mới vỡ lẽ ra, những lời tâm sự chỉ là từ ngữ đàng hoàng vì có Trâu Diễm bên cạnh, thực ra là vì không nén được xuân ý nên muốn cùng gã nghiêng ngả phượng loan.

Hạng Thiếu Long thấy thời gian không còn nhiều nữa, cười nói, „VẬY ĐÊM nay Đồng mỗ chờ đợi phương giá của Kỷ tiểu thư, à này, hai người có biết tang lễ của Nhạc Thừa sẽ được cử hành vào lúc nào không?"

Hai người kia đều lắc đầu.

Gã trầm ngâm một lúc rồi hỏi chuyện Lý Viên.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Ngày nào y cũng đến đây, nghe khẩu khí của y, y và Quách Tùng đã rất thân thiết với nhau, xem ra chuyện Quách Tùng gả con gái cho y đã thành."

Hạng Thiếu Long thở dài cho tương lai của nàng mỹ nữ Quách Tú Nhi, cáo từ rồi quay về. Có nhiều chuyện không thể gấp được, chỉ còn cách là ngồi đợi xem cái chức thành thủ có rơi vào tay mình không.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 95: Một Nước Cờ Sai

H

ạng Thiều Long vừa bước vào cửa phủ, Ô Quả đón đầu gã nói, „Nhã phu nhân đã đến, tiểu nhân mời bà vào đông hiên chờ tam gia nhưng bà cương quyết bước vào nội đường, vẻ mặt của bà rất khó coi!"

Gã đã thấy tọa giá của Triệu Nhã và bọn Triệu Đại ở trước cổng, ngoài cửa còn có một đội Triệu binh, nghe Ô Quả nói thế, thầm kêu không ổn, nói, „Nhu phu nhân và Chi cô nương thì sao?"

ô Quả nói, „Bọn họ về nhà thăm Chính thúc, đêm nay mới quay về."

Hạng Thiều Long hỏi, „Bọn họ có gặp nhau không?"

ô Quả nói, „Nhu phu nhân tiếp kiến Nhã phu nhân, còn Chi cô nương thì nấp vào trong."

Hạng Thiều Long thở phào, bước vào nội đường. Vừa bước vào cửa, Nhã phu nhân ngẩng lên nhìn gã, vẻ tái nhợt.

Hạng Thiều Long ngồi xuống bên ả hỏi, „Sắc mặt phu nhân sao khó coi đến thế?"

Triệu Nhã lạnh lùng nói, „Đồng Khuông! Rồi cục người có sai người chặn Hạng Thiều Long lại không?"

Hạng Thiều Long giật mình giả vờ không vui nói, „Phu nhân sao lại nói như thế, Đồng Khuông ta chả lẽ là kẻ thất hứa hay sao?"

Triệu Nhã nói, „Vậy tại sao bọn ta nhận được tin tức, Hạng Thiều Long giả làm thương nhân, xuất hiện ở một thôn trang cách phía đông Hàm Đan hơn ba mươi dặm, lại còn kịch chiến với quân đồn trú ở đấy?"

Hạng Thiếu Long mới yên tâm, Đằng Dực cuối cùng đã ra tay, hỏi với vẻ quan tâm, „VẬY có bắt được Hạng Thiếu Long không?"

Triệu Nhã lắc đầu nói, „ở chốn hoang sơn dã lĩnh, ai có thể ngăn được chàng chứ!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đã là như thế, tại sao vẻ mặt của phu nhân lại khó coi đến thế?"

Triệu Nhã lặng lẽ cúi đầu buồn bã nói, „Ta cũng không biết, có lẽ sợ chàng biết chuyến đi của chàng bại lộ nên không đến Hàm Đan nữa."

Hạng Thiếu Long hiểu sự mâu thuẫn trong lòng ả, vừa không muốn gã đến nhưng cũng hy vọng gã đến, thở dài rồi nói, „Thực ra đêm hôm kia thủ hạ của ta đã chặn y lại, lại còn báo với y rằng chúng ta phụng mệnh phu nhân đến cảnh cáo y, còn chuyện vì sao gã có thể đến một nơi gần Hàm Đan đến thế, ta không thể nào hiểu được, ta vừa nhận được tin này, chưa kịp đến báo phu nhân mà thôi!"

Triệu Nhã hoài nghi nhìn gã, „Ngài không phải lừa ta chứ?"

Hạng Thiếu Long làm mặt giận nói, „Xin phu nhân chờ ở đây một chốc, ta sẽ đi lấy vật chứng cho phu nhân xem, sau đó sẽ đuổi phu nhân ra khỏi cửa, mãi mãi không gặp phu nhân nữa."

Trước khi ả lên tiếng, Hạng Thiếu Long vào tầm thất lấy ra một ngọn phi châm rồi mới vào trong sảnh, đặt phi châm trước mặt phu nhân.

Dưới ánh đèn, ngọn phi châm sáng lấp lánh.

Triệu Nhã đưa tay ra sờ nhẹ lên ngọn phi châm, nước mắt lưng tròng, run giọng nói, „Trời ơi! Các người quả thật đã tìm thấy Hạng Thiếu Long, chàng... chàng có nói gì không?"

Hạng Thiếu Long dùng tay áo lau nước mắt cho ả rồi nói, „Y không nói gì cả, chỉ khi người của chúng ta đòi vật chứng, y rút một ngọn phi châm từ trong thắt lưng ra rồi bỏ đi mất. Không ngờ cho đến giờ này vẫn chưa đi, thật là gan dạ."

Triệu Nhã lúc này không còn hoài nghi nữa, cắn môi dưới, rồi sau đó mới thỏ thẻ nói, „Đồng Khuông ngài có thể làm cho Triệu Nhã một chuyện nữa chăng?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chuyện gì? Ta suýt nữa quên đuổi phu nhân đi, phu nhân lại còn mặt dày cầu xin ta làm chuyện này chuyện nọ."

Triệu Nhã không thềm để ý đến lời của gã, hạ giọng nói với vẻ van nài, „Lập tức đưa ta đuổi theo chàng có được không?"

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Làm sao được!"

Triệu Nhã như tỉnh giấc mộng, giật mình rồi lao vào người gã, khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mềm lòng, nhưng cũng cảm thấy thê lương, thầm nghĩ sớm biết thế này thì lúc đầu có sao lại làm những điều ấy?

Triệu Nhã khóc một hồi thì bình tĩnh lại, chỉ là đôi vai vẫn còn run, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, khiến cho ngực Hạng Thiếu Long ứ đọng. Đang thầm than không biết làm thế nào đây thì ả đã bình tĩnh lại.

Khóc xong thì Triệu Nhã ngồi thẳng, Hạng Thiếu Long lau những vết nước mắt cho ả, gã buồn bã nói, „Chắc kiếp trước phu nhân đã nợ Hạng Thiếu Long nhiều nước mắt, nên kiếp này phải trả."

Triệu Nhã nở nụ cười khổ não, lắc đầu không nói, vẻ mặt rất kỳ lạ.

Nhìn đôi mắt mọng đỏ vì khóc của ả, Hạng Thiếu Long chép miệng, „Không ai có thể thay thế được vị trí Hạng Thiếu Long trong tim bà, phu

nhân đừng lừa gạt bản thân và lão Đồng này nữa."

Triệu Nhã đưa tay ôm chặt lấy Hạng Thiếu Long, cắn môi rồi nói, „Ta muốn thử xem sao, Đồng Khuông! Giờ đây ta rất cần ngài, ngài có thể đưa Triệu Nhã vào phòng không?"

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, nếu lúc này gã lại từ chối Triệu Nhã nữa thì thật không hợp lý, vả lại cũng không muốn làm cho con tim của ả bị tổn thương thêm lần nữa.

Vả lại còn cái chức thành thủ, cũng không tiện đắc tội với ả, nhưng Kỳ Yên Nhiên chốc nữa lại đến tìm, ứng phó với Triệu Nhã xong thì làm sao gặp được giai nhân ấy nữa.

Triệu Nhã hơi đỏ mặt, nói với vẻ giận dữ, „Ngài còn do dự điều gì nữa?"

Hạng Thiếu Long ôm ngang lưng ả, đưa vào phòng.

Gã đặt Triệu Nhã xuống giường, nhưng mình vẫn còn đứng trơ ra đó.

Triệu Nhã dịu dàng hỏi, „Đồng lang sao vẫn chưa lên?"

Hạng Thiếu Long muốn kéo dài thời gian nên cố ý lảng sang chuyện khác, „Mấy ngày hôm nay Lý Viên có đến tìm phu nhân không?"

Triệu Nhã hơi chững hờ nói, „Đến lúc này lại còn nhắc đến người khác sao?"

Hạng Thiếu Long với vẻ không vui, „Hãy trả lời câu hỏi của ta trước."

Triệu Nhã nhắm mắt tỏ vẻ nói, „Không có câu trả lời nào cả. Mấy ngày hôm nay ta trốn trong cung, chẳng gặp ai cả, trong lòng chỉ có hai người, một là Đồng mã si, còn người kia là ai thì ngài đã biết."

Hạng Thiếu Long ngồi xuống giường, cởi đai áo của ả, hạ giọng nói, „Lý Viên so với Hạng Thiếu Long thì ai hơn?"

Triệu Nhã mở mắt, rầu rĩ nói, „Đừng hỏi những câu hỏi khiến người ta thấy khó chịu ấy được không?"

Nhất thời tâm thất tràn trề xuân ý. Triệu Nhã ôm chặt lấy gã, mỹ nữ ấy ghé vào tai gã nói, „Thiếp thật vui mừng, vui đến nỗi lập tức chết đi cũng không hối hận!“

Hạng Thiếu Long nói, „Ta so với Hạng Thiếu Long thì thế nào?"

Triệu Nhã hôn như mưa trên mặt gã rồi nhìn gã với vẻ chăm chú, „ý chàng nói là Hạng Thiếu Long trước kia hay sao?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới lạnh xương sống, toàn thân nổi da gà, đánh liều nói, „Phu nhân cố gì nói ra lời này?"

Triệu Nhã xoay người nằm sấp lên người gã, lại thêm một nụ hôn cuồng nhiệt, nước mắt tuôn trào, buồn bã nói, „Thiếu Long, chàng không cần gạt thiếp nữa! Hôm nay chàng đã quên bôi phấn, mùi thuốc trên người lại không còn nồng, người ta lúc này nằm phục trong lòng chàng nên đã nhận ra chàng, cho nên mới quyết gần gũi cùng chán để chứng thực. Chao ôi! Thiếu Long ơi! Chàng tuy tài giỏi nhưng trên giường thì làm sao giấu được người ta. Trời ơi! Trên đời này lại có loại mặt nạ tinh xảo thế này, gạt Nhã nhi đến khổ."

Rồi đưa tay toan lột mặt nạ của gã, Hạng Thiếu Long tiu nghỉu để cho ả lột mặt nạ xuống, lộ ra mặt thật, nước mắt Triệu Nhã cứ rơi từng giọt trên mặt gã, buồn vui lẫn lộn, khóc không thành tiếng.

Hạng Thiếu Long than thầm, gượng cười nói, „Điền Đan phê bình rất đúng, nhược điểm lớn nhất của Hạng Thiếu Long ta là mềm lòng, thấy nàng rầu rĩ, ta mới ra nông nỗi này."

Triệu Nhã lúc này đã hiểu, vui mừng nói, „Trời ơi! Chàng đã thực sự tha thứ cho Nhã nhi rồi sao? Thiếu Long!

Chàng hãy hôn người ta đi!“

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ lúc này nếu không lấy lòng ả thì không được, nên hôn ngẫu nhiên vào đôi môi ả.

Sau một hồi đeo dính lấy nhau, cả hai đã rời ra.

Triệu Nhã ý loạn tình mê, nói, „Thiếu Long! Hãy gọi tên thiếp được chăng? Nhã nhi từ khi làm chuyện ngu xuẩn có lỗi với chàng, chưa bao giờ có một ngày vui vẻ, thật là thê thảm."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, „Khi người ở cạnh Hàn Sấm, Tề Vũ và Lý Viên chẳng lẽ không vui tí nào sao?" Lòng nghĩ như thế nhưng miệng không nói ra.

Triệu Nhã thấy thần sắc của gã như thế thì hiểu tâm ý của gã, buồn bã nói, „Nhã nhi đã biết lỗi, từ lúc này trở đi, nếu Triệu Nhã làm gì bội phản Hạng Thiếu Long thì Triệu Nhã sẽ chết thê thảm."

Hạng Thiếu Long không biết nói sao, ghé vào tai ả gọi, „Nhã nhi! Nhã nhi!“

Hai câu ấy khiến ả sững mê người, Triệu Nhã nằm nghiêng nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Chàng thật sự lợi hại, chỉ có hơn trăm người mà có thể giết được Nhạc Thừa khiến cho bọn thiếp phải nghi thần nghi quỷ."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Các người có nghi cho ta không?"

Triệu Nhã chép miệng, „Đương nhiên rồi! Nhưng sáng hôm sau thủ hạ của chàng đã rời khỏi thành, lại chẳng có ai bị thương, nên khiến cho bọn thiếp chẳng còn nghi ngờ được nữa. Chao ôi! Ai có thể đấu được chàng nữa."

Rồi hạ giọng nói, „Người ta có thể cầu xin chàng một chuyện được không?"

Hạng Thiếu Long không vui nói, „Phải chăng nàng lại giao dịch với ta nữa?"

Triệu Nhã hoảng hốt nói, „Nhã nhi đâu dám, chỉ là cầu xin chàng mà thôi."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Nói đi!"

Triệu Nhã dựa vào người gã như con chim nhỏ, đau khổ nói, „Cầu xin chàng đừng nói với người ta bằng giọng điệu ấy được chăng? Nhã nhi e sợ chàng sẽ lại bỏ thiếp một lần nữa. Ngày trước Nhã nhi chịu hứa vò vương huynh đổi phỏ với chàng là bởi vì có hiệp nghị không làm cho chàng tổn thương, nếu không Nhã nhi dù chết vẫn không bán đứng chàng."

Hạng Thiếu Long hơi nhăn mặt, nhíu mày nói, „Nàng vẫn chưa nói ra yêu cầu."

Triệu Nhã cố nén nỗi lo sợ trong lòng, ấp úng nói, „Cái chết của Ni phi nhân, sự thực là do một tay của Triệu Mục, vương huynh sau chuyện này rất hối hận, nhưng gạo đã nấu thành cơm, đó cũng chính là lý do chính mà y xa rời Triệu Mục. Từ ngày Ô gia và chàng đến nước Tần, y như là ông trời hành hạ y."

Hạng Thiếu Long hừ một tiếng, „Hình như y đã hoàn toàn quên đi đứa con gái của mình."

Triệu Nhã giật mình nói, „Chàng không chịu tha cho y hay sao?"

Hạng Thiếu Long bưng tỉnh, lấy lại lý trí, không muốn ép Triệu Nhã phải chọn lựa giữa gã và Hiếu Thành vương nữa, thở dài nói, „Được thôi! Vì nàng ta sẽ không tính toán với y nữa."

Tính sổ với Hiếu Thành vương, đó là chuyện của Tần Thủy Hoàng sau này.

Triệu Nhã cả mừng nói, „Thiếu Long! Chàng thật là tốt, hãy hạ lệnh đi! Chàng muốn người ta làm cho chàng chuyện gì cũng được cả."

Hạng Thiếu Long trong bụng nghĩ, trong họa mà được phúc, có Triệu Nhã giúp đỡ thì lo gì chuyện lớn không thành, rồi rí tai ả nói, „Hãy giúp ta đoạt chức thành thủ."

Triệu Nhã nào dám đắc tội gã, gật đầu lia lịa.

Hạng Thiếu Long nhớ tới Kỷ Yên Viên, đang định chuồn ra thì Triệu Nhã vui vẻ nói, „Chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ Nhã nhi lập tức đi gặp vương huynh, chuyện này cứ giao cho thiếp. Kẻ duy nhất phản đối là Quách Khai, y đã sớm có sẵn con cờ trong tay."

Hạng Thiếu Long thấy ả cố gắng như vậy, đêm nay không bám riết lấy mình, nên vui mừng lắm, đưa ả ra cửa.

Đội nhân mã của Triệu Nhã vừa đi xa thì Hạng Thiếu Long mới quay vào trong phủ. Ô Quả chạy lại đến báo, „Kỷ Tài nữ vừa đến, tam gia thật lợi hại, nếu là tiểu nhân thì sẽ chẳng cách nào ứng phó nổi."

Hạng Thiếu Long cười khỗ, không biết đêm nay sẽ làm thế nào với Kỷ Yên Nhiên đây.

Khi Hạng Thiếu Long tỉnh dậy thì mặt trời đã lên ba cây sào, phải nhờ Thiện Nhu đánh thức, chỉ thấy toàn thân uể oải, bất đồ lo sợ, cứ như thế này mãi, người sắt cũng chịu không nổi.

Thiện Nhu hơi giận, kéo mũi gã nói, „Xem bộ dạng chàng, chắc vẫn còn ngủ chưa đủ."

Hạng Thiếu Long ngồi dậy bên mép giường, ôm eo nàng nói, „Nếu đêm qua có nàng ở đó, ta cũng chẳng ngồi dậy nổi nữa."

Thiện Nhu nhích ra, giậm chân nói, „Chàng không giữ lời hứa, lại cùng Triệu Nhã, người ta hận chết chàng."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „ô Quả nói với nàng sao?"

Thiện Nhu vênh mặt, „Y dám không nói sao? Hết Triệu Nhã rồi đến Kỷ Yên Nhiên, chàng thật không chú ý đến sức khỏe của mình."

Hạng Thiếu Long đứng dậy làm vài động tác thư giãn gân cốt, cười nói, „Nhu Nhu luyện kiếm với ta nhé?"

Thiện Nhu chưa thấy bài tập thể dục mềm mại của thế kỉ XXI ngạc nhiên hỏi, „Phương pháp luyện công này chàng học được từ đâu?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười chỉ vào đầu mình, „Muội tử của nàng đâu?"

Thiện Nhu nói, „Về võ sĩ hành quán rồi. Chi chi là giáo đầu mà."

Lúc này chị em họ Điền đã bước vào phòng, vui mừng nói, „Đồng gia cuối cùng đã tỉnh."

Hạng Thiếu Long thăm hồ thẹn, tắm rửa thay đồ xong thì kéo Thiện Nhu ra vườn luyện kiếm.

Đang luyện kiếm thì Đặng Dực bước vào.

Hạng Thiếu Long cả mừng sai Ô Quả thay mình so chiêu với Thiện Nhu, vào trong nội đường dùng điểm tâm với Đặng Dực, đồng thời kể lại tỉ mỉ sự việc mấy ngày hôm nay.

Đặng Dực nghe đến chuyện gã bị Triệu Nhã lột trần thân phận thì than rằng, „Ta đã sớm đoán được sẽ có chuyện này, tam đệ lại mềm lòng, thương hại con đàn bà lá lơi ấy. Nhưng chuyện này đối với chúng ta có trăm điều lợi mà không hề có một điều hại, thì cứ để ả lấy công chuộc tội vậy. Nhưng đệ

tốt nhất sai bọn Triệu Đại theo dõi chặt chẽ ả, nếu cảm thấy bất ổn, chúng ta phải lập tức chuồn ngay."

Hạng Thiệu Long thấy Đằng Dực không trách gã thì mới yên lòng nói, „Có Triệu Nhã giúp đỡ, chúng ta sẽ đánh một trận lớn, đầu tiên là phải phá thế hợp tung lần này của sáu nước, nói không chừng có thể hạ được Điền Đan và Lý Viên."

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Đệ chẳng phải có thiện cảm với Điền Đan hay sao?"

Hạng Thiệu Long bị y nhìn thấu cả tâm sự, đỏ mặt nói, „Lúc đầu đệ cứ khẳng định là bị người của Tính Lăng Quân đột kích, nhưng giờ đây càng nghĩ thì càng không giống, rất có thể Lý Viên và Điền Đan hợp mưu làm chuyện này, ý phá hoại tam Tấn hợp nhất. Chốc nữa đệ sẽ đi thăm Long Dương quân, dò khẩu khí của y. Chao ôi! Đệ sao mà dễ dàng tin người đến thế!“

Đằng Dực nói, „Đó là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm."

ô Quả lúc này vào báo Nhã phu nhân đã đến.

Hai người Hạng, Đằng nhìn nhau đều biết đã có tin vui đến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 96: Bốn Bề Ngụy Hiểm

T

riệu Nhã như thay đổi hồn xác hoàn toàn không có cái vẻ thê lương như trước nữa, quay về vẻ duyên dáng phong lưu như trước, thần thái bay bổng, nét cười như hoa, mắt sáng long lanh, vẻ đẹp rực rỡ khiến cho hia người Hạng, Đổng khó có thể tin được.

Ả đứng từ xa thì lễ nói, „Đồng gia, Long gia hai vị thân thể an khang. Triệu Nhã đến đây có chuyện muốn báo phỏng."

Hạng, Đổng hai người nhìn nhau, mỹ nữ này ra vẻ chẳng có chuyện gì với Hạng Thiếu Long, yếu điệu bước tới, nở nụ cười với hai người, „Theo lời dặn của Đồng gia, tiểu nữ tử may mắn không nhục mệnh, không biết có thể được thưởng thứ gì?, Hạng Thiếu Long cười gượng, „Xin hãy cứ báo trước, xem thử nàng đã lập được công gì?"

Triệu Nhã nhoẻn cười, liếc gã bằng ánh mắt đa tình, kiêu hãnh nói, „Có hai công lớn nhỏ, cho phép tiểu nữ tự kể ra từng việc."

Đổng Dục mỉm cười bưng chén trà đưa ả, chép miệng, „Công thứ nhất dĩ nhiên là giành được chức thành thủ cho Đồng gia, đúng không? Chỉ có công này thì đã đủ để nhận thưởng."

Triệu Nhã nhoẻn miệng cười, „Có Long đại ca thương yêu, Triệu Nhã không còn lo lắng đến chuyện tương lai nữa!“

Hạng Thiếu Long cảm thấy an ủi trong lòng, tha thứ khiến cho người ta sung sướng hơn là thù hận. Triệu Nhã giờ đây khác xa với lúc trước, mỉm cười nói, „Hãy báo lên những công lao khác, xem thử đáng cho Đồng mã si này thưởng thêm không Triệu Nhã hớn hỏ nói, „Người ta đã thuyết phục

vương huynh điều Lý Mục về kinh sư đối phó với bọn Triệu Mục, đó tính là đại công hay không?"

Đặng Dực vỗ đùi hạ giọng, „Như thế là đại sự đã định, lẽ nào Triệu Mục không lập tức tạo phản?"

Hạng Thiệu Long nắm chặt lấy tay y. Khi Triệu Nhã nắm lên hai bàn tay ấy, Hạng Thiệu Long cười nói, „Công lao thế này, đủ khiến Đồng mỗ quên hết mọi lỗi lầm của Nhã nhi rồi đó."

Triệu Nhã kêu a lên một tiếng, vừa thẹn vừa vui liếc gã. Hai người thu tay về lại, Triệu Nhã nói, „Nữ nhân ấy quả nhiên đề bạt Đồng gia trước mặt vương huynh, vương huynh đã hỏi ý kiến của người ta, thiếp đã trình bày rõ sự lợi hại, thế là lập được một công nữa."

Hai người Hạng, Đặng ngạc nhiên nhìn ả.

Triệu Nhã đắc ý nói, „Người ta nói với vương huynh rằng, nếu có thể dùng tên mã si ấy làm thành thủ, bởi vì y không thuộc phe phái nào cả, Triệu Mục lúc ấy sẽ lôi kéo y, lúc ấy Đồng mã si có thể tương kế tựu kế, dự phần cùng Triệu Mục, biết rõ hư thực của bọn gian tặc, nói không chừng có thể lấy được những chứng cứ y mưu phản, lúc đấy Lý Mục quay về thì có thể quét sạch gian đảng."

Hai người Hạng, Đặng cả mừng, đồng thời khen hay.

Chiêu này quả thật tuyệt không gì bằng, họ có thể lập tức sắp xếp và tiến hành kế hoạch ngay.

Triệu Nhã nói, „Đồng gia đừng quên lời hứa tha cho vương huynh, Long Thiện đại ca sẽ là người làm chứng đấy nhé!

Đặng Dực cười, „Quên ta là Đặng Dực rồi sao? Hãy gọi ta là nhị ca!"

Triệu Nhã rõ ràng rất xúc động, ngoan ngoãn gọi tiếng nhị ca.

Hạng Thiếu Long cảnh cáo, „Nhã nhi nếu nàng gặp người khác với dáng vẻ thể này thì có nghĩa là đã cho bọn họ biết Hạng Thiếu Long ta đã quay về."

Triệu Nhã nháy mắt nói với gã nói, „Xin Đồng gia đừng lo, bốn phu nhân tự biết sắp xếp mà!"

Đằng Dực nói, „Sao không thấy đại di tử?"

Hạng Thiếu Long đã biết nàng đang nghe lén, Triệu Nhã giật mình nhìn ra sau.

Thiện Nhu đã thay đồ, yếu điệu bước ra, nhưng mặt mũi nhăn nhó, rõ ràng không vui vì chuyện Hạng Thiếu Long và Triệu Nhã.

Vẻ mặt Triệu Nhã cũng không tự nhiên.

Thiện Nhu làm ra vẻ vô tình ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long để thị uy với Triệu Nhã.

Đằng Dực nhìn sang Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long mỉm cười nói với Triệu Nhã, „Có diệu kế của Nhã nhi, giả sử tìm được chứng cứ Triệu Mục và Điền Đan cấu kết, Nhã nhi có cho rằng vương huynh nàng có thể đối phó với Điền Đan hay không?"

Thiện Nhu kêu a lên một tiếng nhìn Triệu Nhã.

Triệu Nhã là một mỹ nữ lạnh lẽ, ngoài Hạng Thiếu Long là khắc tinh của ả, Thiện Nhu đâu phải là đối thủ của ả, cố ý nói, „Chuyên này phải đợi thời cơ mới biết! Nếu có kẻ sách chu toàn thì chuyện không thể cũng sẽ trở thành có thể."

Đằng Dực cướp lời nói, „Nước Tề sao mạnh bằng nước Triệu, lần này Điền Đan chẳng phải đến Hàm Đan một mình, hơn vạn tinh binh ở ngoài thành,

ta thấy vương huynh của nàng đành phải nhịn thôi."

Triệu Nhã nói, „Nước Tề mới được trùng hưng là nhờ Điền Đan, người này mà đi, nước Tề sẽ rất lo lắng, nhưng hơn vạn Tề binh ấy, lại có bọn Đản Sở cầm đầu, chẳng phải dễ dàng đặng đến, giờ đây bọn đi theo Điền Đan toàn là những hảo thủ một địch trăm, huống chi thực lực của các người, e rằng khó mà có thể đối phó."

Thiện Nhu lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói, „Chỉ cần có thể tạo ra tình thế, buộc Điền Đan phải chạy về nước Tề, chúng ta đã có cơ hội."

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này vẫn còn phải có kế hoạch cho chu toàn, giờ đây trước tiên phải tìm ra được chứng cứ làm cho Hiếu Thành vương tin Triệu Mục và Điền Đan cấu kết với nhau, những chuyện khác sau này mới nghĩ ra được."

Thiện Nhu vui mừng nói, „Lần này chàng không được lừa người ta đấy nhé!"

Hạng Thiệu Long cười khố, „Nàng tốt nhất phải tôn trọng Nhã phu nhân, nếu không người ta làm sao giúp nàng hết sức."

Triệu Nhã thừa cơ nói, „Đồng gia sao lại nói Nhu phu nhân như thế, phu nhân đối với người ta đã tôn trọng lắm rồi!"

Thiện Nhu hơi đỏ mặt, ấp úng mấy câu rồi chuồn ra.

Hạng Thiệu Long nhớ chuyện Nhạc Thừa nên hỏi về tang lễ của y.

Triệu Nhã nói, „Đầu cũng chẳng còn, có gì mà phải phô trương.?"

Đằng Dực lại hỏi, „Lỗ Công bí lục giờ đây phải chẳng đang ở trong tay Quách Tùng?"

Triệu Nhã kiêu hãnh nói, „Đương nhiên là không phải, bí lục đang ở trong tay Nhã nhi đây, bọn tiểu Siêu ngày đêm không nghỉ tạo ra một quyển giả, sau đó đưa lại cho Quách Tùng, sau đó đưa lại cho Quách Tùng, nhưng vẫn phải xem tình hình thế nào, nếu Quách Tùng quyết ý rời Triệu, y không những không có được Lỗ Công bí lục mà còn chết không đất chôn thân."

Hạng Thiếu Long mới vỡ lẽ, lúc này mới hiểu rõ tại sao không thấy bọn tiểu Siêu, đồng thời cũng biết được Lý Viên theo đuổi Triệu Nhã không đơn giản là vì báo thù gã mà có mưu đồ khác, thậm chí trách mình không được chu đáo. Nói với Triệu Nhã, „Nàng phải cẩn thận một chút, bọn Điền Đan, Lý Viên đều muốn giành bí lục, nói không chừng Tín Lăng quân cũng sai người đến đây cướp bí lục. Y rất hận nàng, ồ, phải sai người bảo vệ cho nàng mới được."

Thiện Nhu nói, „Hay để tỷ muội bọn thiếp bảo vệ cho phu nhân?"

Hạng Thiếu Long không vui nói, „Chắc nàng định tìm cơ hội để hành thích Điền Đan chứ gì?"

Thiện Nhu giận dữ nói, „Thiện Nhu ta đây há chẳng phải là người không nghĩ đến đại cuộc, thật là không biết lòng người tốt."

Thấy cả ba người nhìn mình với ánh mắt không tin tưởng, Thiện Nhu nhún vai nói, „Không tin thì thôi vậy."

Hạng Thiếu Long đứng dậy nói, „Nhân lúc ta còn chưa làm thành thủ, phải đi gặp Long Dương quân dò xét. Ta đã hồi phục mà chưa đến thăm y, thật không phải."

Thiện Nhu lạnh lùng nói, „Đừng có say mê đấy nhé!"

Hạng Thiếu Long trừng mắt nhìn nàng. Thiện Nhu bưng miệng cười, Triệu Nhã yếu điệu đứng dậy, „Nhã nhi cũng phải đi đây, để người ta đưa chàng một đoạn."

Long Dương quân ngồi trong đại sảnh, trên chiếu còn có một lớp đệm dày, phía sau có gối mềm, dùng một tấm mền có thêu thùa lòe loẹt che đôi chân lại, vẻ mặt hơi tái, nhìn Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Xin thứ lỗi bốn quân không thể thi lễ, Đồng huynh cũng không cần đa lễ, cứ ngồi bên cạnh nô gia."

Hạng Thiếu Long thấy bốn nam bộc trẻ tuổi đang hầu hạ, chúng đều thanh tú, da dẻ mịn màng.

Long Dương quân cười nói, „Đồng huynh xin đừng ngạc nhiên, bọn chúng đều là những mỹ nữ, chỉ là đang giả nam trang mà thôi!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, chẳng lẽ Long Dương quân cũng mê nữ sắc hay sao? Đây quả thực là điều hiếm thấy xưa nay.

Ngồi xuống xong, cầm chén trà, bốn mỹ nữ cải nam trang ấy và mười tên thân vệ lặng lẽ rút lui.

Long Dương quân chăm chú nhìn Hạng Thiếu Long, ánh mắt lộ vẻ cảm kích, thở thè nói, „Đồng huynh cứu nô gia một mạng, nô gia làm sao báo đáp đây?"

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ cách duy nhất người báo đáp ta là đừng đối với ta như thế này nữa. Nhưng miện thì nói, „Đồng mỗ chỉ vì mình sẵn tiện giúp người, có gì đáng nhắc đâu! Quân thượng đã khỏe hơn chưa?"

Long Dương quân quắc mắt, lạnh lùng nói, „Bọn chúng còn chưa lấy nổi mạng ta."

Hạng Thiếu Long hạ giọng đi luôn vào đề, „Rốt cuộc ai đã làm, có thù mà không báo, chẳng phải là quân tử, lão Đồng ta tuyệt không tha cho kẻ đã hại mình."

Long Dương quân nhắm mắt không nói gì.

Hạng Thiệu Long nói với vẻ không vui, „Quân thượng phải chẳng có chuyện giấu bí nhân, kẻ đã dụ chúng ta vào cớ hôm ấy là ai?"

Long Dương quân mở mắt, nói nhỏ, „Kẻ ấy tên Hạ Nguyệt, người Triệu đã tìm ra y, chỉ là bị người ta cắt cổ họng, không thể nói ra gì nữa."

Hạng Thiệu Long lặng người đi, „Thật độc ác, bọn chúng đã giết người để bịt miệng."

Long Dương quân cười lạnh lùng, „Giết y cũng chẳng có ích gì, kẻ này vốn là người Tề, theo ta chỉ mới hai năm, bốn quân thấy kiếm pháp của y cũng khá, lại có vẻ trung thành đáng tin cậy, nào ngờ đó là gian tế của Điền Đan."

Hạng Thiệu Long giật mình, „Quả là Điền Đan."

Long Dương quân hừ một tiếng rồi nói, „Bốn Quân sớm đã ngạc nhiên thấy Điền Đan vì sao lần này thân chinh đến Hàm Đan, giờ đây đã hiểu, y vốn không toàn tâm toàn ý với chuyện hợp tung, chỉ mong nhân lúc nước Tần chưa yên, một lúc nuốt trọn tam Tấn của chúng ta, y lại càng không có lòng tốt gì với người Triệu, muốn nhân lúc Lý Mục đang ở biên cương, Liêm Pha đang đánh Yên, tiến hành âm mưu diệt Triệu. Nói không chừng đại quân của y đã chia thành nhiều đường bí mật vào nước Triệu, thậm chí nấp dưới nhiều vỏ bọc, lẫn trong thành chuẩn bị ngoại ứng nội hợp."

Hạng Thiệu Long chưa bao giờ nghĩ chuyện Điền Đan sẽ nghiêm trọng đến mức đó, giật mình nói, „Quân thượng tại sao không báo với Hiếu Thành vương?"

Long Dương quân lắc đầu nói, „Chuyện này cũng rất hệ trọng, ta cũng chưa có bằng chứng làm sao tùy tiện nói ra được. Vài ngày nữa là ta khỏe hẳn sẽ lập tức về Đại Lương để tránh bị vạ lây, nếu Đồng huynh muốn đi cùng bốn quân, bốn quân sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Quân thượng lẽ nào ngồi nhìn nước Triệu bị Điền Đan tiêu diệt?"

Long Dương quân nở nụ cười bí hiểm, bình tĩnh hỏi, „Đâu có dễ vậy! Đồng huynh vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của bốn quân."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Hảo ý của quân thượng, Đồng mỗ xin được nhận lãnh, bởi vì súc sinh và người nhà của bĩ nhân đang trên đường đến đây. Bĩ nhân sao có thể nói đi là đi, huống chi Đồng mỗ rốt cuộc vẫn là người nước Triệu, làm sao có thể thấy nước Triệu rơi vào tay Điền Đan. Và lại mối thù này ta nhất định phải báo."

Long Dương quân thở dài, chậm rãi nói, „Thế lực Điền Đan giờ này quả thật rất mạnh, e rằng đại vương các người không đủ sức chống đỡ. Sau chuyện Hạng Thiếu Long, binh lính ở Hàm Đan chỉ còn hơn ba vạn, quá nửa là quân già yếu, Lý Mục và Liêm Pha nước xa không thể cứu được lửa gần. Đồng huynh muốn tránh được cái tai họa này chỉ có cách đến Đại Lương, trừ phi Đồng huynh lập tức đầu hàng Điền Đan, nếu không y sẽ không tha cho Đồng huynh, không ai thêm độc bằng kẻ này đâu."

Hạng Thiếu Long nghe y nói mà lạnh cả gáy, thầm nghĩ mình quả thật đã đánh giá thấp Điền Đan. May mà còn có con cờ Triệu Mục, nếu không chết rồi mà chẳng biết chuyện gì. Đứng dậy nói, „Quân thượng hãy nghỉ ngơi cho khỏe?"

Long Dương quân biết không thể nào thuyết phục được gã, thở dài rồi nhắm mắt không nói.

Hạng Thiếu Long chần chừ một lát rồi cáo từ.

ánh nắng chói chang rải xuống mặt đất, nhưng Hạng Thiếu Long hình như đang cảm thấy mình đang rơi xuống một dòng nước lạnh giá.

Đường phố vẫn tĩnh lặng như trước, nhưng trong lòng gã lại cảm thấy nguy cơ trùng trùng, sát khí bốn bề.

Nói chuyện Long Dương quân xong, Hạng Thiếu Long mới vờ lễ ra, nghĩ đến những khả năng mà trước kia chưa từng nghĩ. Trong lòng vẽ lên một bức tranh hoàn chỉnh.

Điền Đan là kẻ cơ hội, chủ nghĩa đầy dã tâm, nắm được một cách chính xác tình thế hiện này của các nước nên đã thừa nước đục thả câu, mong muốn trước tiên nuốt trọn nước Triệu.

Sau chuyện Ô gia, quân giữ thành Hàm Đan bại trận thê thảm, nhưng không cách nào bù đắp lại được, chỉ đành lấy người già yếu và phụ nữ để bổ xung.

Còn hai trụ cột của nước Triệu, Liêm Pha lại giao chiến với người Yên. Lý Mục lại phải ứng phó với bọn Hung Nô, nên trong nước trống rỗng. Điền Đan mượn cơ đến thương lượng việc hợp tung, mang đến chỉ hơn một vạn người, nhưng có thể uy hiếp sự tồn vong của nước Triệu, đương nhiên! Một vạn người ấy làm sao diệt được nước Triệu. Long Dương quân đã đoán được đại quân của Điền Đan vào nước Triệu, Hạng Thiếu Long thì không tin, bởi vì điều đó sẽ đánh cỏ động rắn. Mà Long Dương quân có ý nghĩ này chỉ vì y vẫn chưa hiểu được mối quan hệ giữa Điền Đan và Triệu Mục, thông qua, Triệu Mục, y vẫn có thể thao túng được chuyện nước Triệu.

Hiếu Thành vương vừa chết. Tinh vương hậu tự nhiên trở thành người thao túng nước Triệu từ phía sau, lúc ấy sẽ dùng thủ đoạn đê tiện để hại chết Lý Mục và Liêm Pha.

Trừ được hai người này, nước Triệu chẳng phải là vật trong túi của Điền Đan rồi hay sao?

Còn chuyện ám sát Long Dương quân, có lẽ đó cũng là một thủ đoạn ngoại giao.

Năm nước kia, tất sẽ không ngồi nhìn người Tề mở rộng thế lực diệt nước Triệu, cho nên Điền Đan phải tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ.

Yên Hàn có thể không tính đến, bởi vì nước Yên đã đánh nhau với người Triệu, còn nước Hàn thì yếu ớt, hầu như hễ đánh là bại. Chỉ có hai nước Ngụy, Sở là đủ sức nhúng tay vào.

Ngụy, Triệu như môi với răng, tất sẽ không thể để người Triệu bị diệt dưới tay người Tề, còn Sở là một chuyện khác nữa. Nước Ngụy là trở ngại lớn nhất ở phía bắc của người Sở, một ngày chưa thu phục được nước Ngụy, nước Sở khó mà tiến quân lên Trung Nguyên.

Vì thế Điền Đan đã lấy điều này làm điều kiện trao đổi với Lý Viên. Hai nước Tề, Sở sẽ chia nhau nuốt trọn Triệu, Ngụy.

Cho nên chúng mới quyết định ám sát Long Dương quân, Hạng Thiếu Long mới bị vạ lây, đương nhiên đó chính là chủ ý của Lý Viên.

Nhưng đã bị gã phá hoại, khiến cho mưu đồ của Điền, Lý không thực hiện được.

Còn chuyện khiến cho Điền Đan lúng túng nhất là cái chết của Nhạc Thừa, vốn là một kế hoạch kín như áo trời, thế mà đã bị phá vỡ.

Giờ đây Điền Đan chỉ đành nhờ vào Triệu Mục để thao túng nước Triệu, trừ khử Liêm Pha và Lý Mục, còn những kẻ khác đều là hạ sách.

Trong tình huống này. nếu Hạng Thiếu Long ngồi lên chức thành thủ thì sẽ trở thành một nhân vật trung tâm của cuộc đấu tranh này.

Đặng Dực nghe gã phân tích xong, lắc đầu than, „Dù có hợp tung thì cũng chẳng làm gì được."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Lần này chúng ta đến Hàm Đan vốn là báo thù. nhưng cứ phát triển như thế này, về công hay tư cùng phải tìm cách phá hoại âm mưu của Điền Đan và Lý Viên. Chả trách nào Triệu mục năm chắc có thể thao túng được Tinh vương hậu toàn là do Điền Đan giúp đỡ."

Hai người vừa dứt chuyện, Hạng Thiếu Long về phòng nghỉ một chốc, đến lúc hoàng hôn, Triệu vương phái người đến vời gã vào cung. Hạng Thiếu Long cả mừng, lập tức đi gặp Hiếu Thành vương.

Lần này Hiếu Thành vương tiếp kiến gã trong nội cung, Tinh vương hậu, Triệu Nhã, Quách Khai, Thành Tư đều có mặt, hành lễ vua tôi xong, Hiếu Thành vương ban chỗ ngồi cho gã, rồi mới đến lượt Quách Khai và Thành Tư.

Tinh vương hậu và Triệu Nhã ngồi đối diện nhau, hai người đều buồn bã, rõ ràng chuyện này đã gặp trở ngại.

Hạng Thiếu Long trong lòng đang lo lắng thì Hiếu Thành vương mở đầu câu chuyện bằng những lời hỏi han, gã trả lời từng câu một, đương nhiên tỏ vẻ đã hồi phục.

Hiếu Thành vương vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói, „Đồng khanh kiếm pháp cao minh, lại thông hiểu binh pháp, chỉ cần thấy bọn thủ hạ của khanh cũng đủ biết. Nhưng không biết có nghĩ qua việc lấy quân công báo quốc hay không, nếu có thể lập được quân công, mai này sẽ được tấn tước phong hầu. Dù cho đến những việc hy sinh nơi sa trường thì chỉ có thể giao cho những người dưới trướng làm, Đồng khanh chỉ cần lo cho đại cuộc, không cần phải phân tâm cho chuyện khác."

Hạng Thiếu Long liếc sang Thành Tư và Quách Khai, chỉ thấy bọn chúng đang đặc ý, tựa như biết được chức thành thủ không có phần của Hạng Thiếu Long.

Nhưng tại sao Hiếu Thành vương lại tỏ ý sẽ giao chức vị quan trọng ấy cho gã? Trong đầu đang suy nghĩ đồng thời cũng lấy làm lạ tại sao hai người đàn bà này lại chau mày nhíu mặt.

Vấn đề mấu chốt là ở Thành Tư.

Nếu Thành Tư đã là thành thủ, thì chức vị cầm đầu của cấm vệ quân dĩ nhiên bỏ trống, có thể do gã đảm đương.

Cả hai đều là chức vị quan trọng, nhưng đối với Hạng Thiệu Long mà nói, rất khác nhau. Hạng Thiệu Long trong lòng lo lắng, biết được nếu Hiếu Thành vương quyết định nói ra, chuyện này sẽ thành đại cuộc, không ai có thể thay đổi trong thời gian ngắn.

Thành Tư tuy được Tinh vương hậu đưa lên, nhưng rõ ràng đã hòa với Quách Khai, đã không còn bị Tinh vương hậu khống chế, chẳng trách nào Tinh vương hậu định lôi kéo Hạng Thiệu Long.

Một ý nghĩ lướt qua trong đầu, Hạng Thiệu Long cảm kích nói, „Xin đa tạ ơn tri ngộ của đại vương, hạ thần dù cho gan óc lầy đất cũng phải báo đáp cho đại vương, cho nên có câu lúc bình thường không dám nói, giờ đây xin được tâm rõ với đại vương."

Điều này thật bất ngờ, ngay cả Tinh vương hậu về Triệu Nhã đều lấy làm ngạc nhiên, không biết gã sẽ nói gì mà phải liều chết đến thế.

"Đồng khanh cứ tâm rõ, quả nhân tuyệt không trách người, „ Hiếu Thành vương nói.

Hạng Thiệu Long bình tĩnh nói, „Lần này hạ thần quyết bỏ hết tất cả, quay về mở mục trường, cùng bởi bản thân là người Triệu, cũng vì tuân theo di mệnh của tiên phụ, lá rụng thì về cội, cho nên chỉ cần đại vương có lệnh, sắp xếp thế nào tuyệt không oán thán."

Hiếu Thành vương gật đầu lia lịa tỏ ý khen ngợi.

Hạng Thiệu Long lại khẳng khái nói, „Nhưng hạ lần mấy ngày hôm nay đã xem xét tình thế, thấy tình hình của đại Triệu, thực nguy như chồng trứng, có thể ngã bất cứ lúc nào."

Mọi người đều biến sắc, Quách Khai nhíu mày nói, „Đồng tiên sinh phải chăng đã quá lời?"

Y là mưu thần số một của Hiếu Thành vương, nếu không thấy được việc Hạng Thiệu Long đã nói, thì có nghĩa là đã phụ lòng Hiếu Thành vương đã trọng dụng mình, đương nhiên sẽ không vui mừng.

Hiếu Thành vương chen vào, „Đồng khanh cứ mạnh dạn nói ra, không cần phải e ngại."

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Đại vương có thể cho người hầu lui ra chăng?"

Hiếu Thành vương hơi trầm ngâm một lúc rồi phất tay cho lui tất cả bọn cung nga, thị vệ, trong điện chỉ còn sáu người bọn họ. Triệu Nhã lộ vẻ ngây ngất, ả yêu nhất là khí khái anh hùng của Hạng Thiệu Long.

Tĩnh vương hậu cùng nhìn gã bằng con mắt khác, thầm nghĩ mình chọn không sai.

Về mặt Quách Khai và Thành Tư đều không tự nhiên, nhưng không tin gã có thể nói ra điều gì ghê gớm.

Hạng Thiệu Long trầm giọng tiếp tục nói, „Giờ đây đại cuộc của thiên hạ rất rõ ràng, vì triều chính nước Tần chưa ổn định, các nước đều tranh thủ lúc này mở rộng thế lực để chuẩn bị cho công cuộc thống nhất thiên hạ. Lần này sứ tiết các nước tụ hội đến Hàm Đan, bề ngoài là mong có thể hợp tung,

nhưng thực sự là muốn tranh bá, so với giao tranh trên chiến trường còn hung hiểm gấp trăm lần."

Thành Tư cười lạnh lùng nói, „Đồng tiên sinh phải chẳng đã hơi thối phồng để hù dọa kẻ khác?"

Hiếu Thành vương cũng nhú mồm nói, „Hợp tung là lợi cho năm nước, dù có chút vấn đề nhưng đâu đến nỗi xấu như vậy!

Tinh vương hậu và Triệu Nhã biết không nên chen vào nên chỉ đành im lặng.

Hạng Thiếu Long ha hả cười lớn nói, „Những kẻ thực lòng hợp tung chỉ có đại Triệu chúng ta và hai nước Ngụy, Hàn mà thôi, còn hai nước Tề, Sở vẫn chưa lâm vào thế nguy hiểm thì cần gì phải khẩn trương."

Quách Khai lạnh lùng cười, „Dù cho Tề, Sở có ý khác, nhưng đại Triệu chúng ta vừa đánh bại người Yên, thanh thế như mặt trời giữa ngo. Hàn, Ngụy lại không thể nhìn Tề, Sở đắc thế, hưởng chi trước nay Tề, Sở đều luôn e sợ người Tần, lấy gì để hãm hại đại Triệu chúng ta."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Đương nhiên là phải dựa vào âm mưu ngụy kế. Đầu tiên là Long Dương quân, nếu y bất hạnh chết đi, thì kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất đương nhiên là Tín Lăng quân, cho dù An Ly vương không tính sổ với y, nhưng quyền lực sẽ ngày một giảm đi, nước Ngụy tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng đấu tranh quyền lực, lúc ấy người Ngụy còn gì thời gian để lo chuyện nước khác, đồng thời kẻ được lợi nhất là hai nước Tề, Sở, khiến cho đại kế chia cắt tam Tấn của bọn chúng đã tiến được một bước lớn."

Hiếu Thành vương lấy làm lo lắng vì chuyện ấy, bọn họ tuy nghi ngờ kẻ đánh lén có thể là Điền Đan hoặc Lý Viên, nhưng rốt cuộc vẫn là suy đoán, chưa khẳng định như Hạng Thiếu Long nói.

Thành Tư chen vào nói, „Đồng tiên sinh tốt nhất hãy cẩn thận lời nói, nếu lời này lộ ra ngoài thì nhất định sẽ gây nên cơn phong ba."

Triệu Nhã lạnh lùng nói, „Dám hỏi ai có thể tiết lộ điều này?"

Thành Tư nhất thời cứng họng.

Hiếu Thành vương bức bối nhìn Thành Tư, thần sắc ngưng trọng nói, „Đồng khanh đối với chuyện này có bằng chứng không?"

Hạng Thiệu Long nói, „Lúc ấy hạ thần đang ở cạnh Long Dương quân, tự nhiên biết rõ được cả quá trình, điểm mấu chốt là Long Dương quân có một thủ hạ tên gọi Hạ Nguyệt làm nội ứng. Long Dương quân nói với hạ thần rằng tên Hạ Nguyệt ấy là người Tề, theo y chưa đầy hai năm, sau chuyện này người này bị cắt cổ họng, kẻ đứng phía sau tại sao phải giết người bịt miệng? Đương nhiên là không muốn kẻ này bị bắt. Nếu y là người của Tín Lăng quân, có lẽ sẽ chạy về nước Ngụy, hoặc về nước Ngụy thì mới bị xử. Không cần phải xử ngay tức khắc, chính vì thế kẻ hành hung, đang ở trong nước Triệu chúng ta."

Đến lúc này Quách Khai và Thành Tư không còn lời gì để nói, sau chuyện này kẻ thủ ác đã di chuyển toàn bộ những kẻ bị tử thương đi, chỉ để lại thi hài của người Ngụy. Nhưng Long Dương quân chẳng hề nói cho bọn họ biết chuyện của Hạ Nguyệt, cho nên không biết một xác chết trong đó là gian tế bị diệt khẩu.

Sau chuyện này, Quách Khai nói, „Long Dương quân tại sao chỉ nói điều cơ mật này cho Đồng tiên sinh biết."

Hạng Thiệu Long lạnh nhạt nói, „Hạ thần có ơn cứu mạng đối với y, y lại muốn mời binh nhân về nước Ngụy nên không giấu."

Về mặt Hiếu Thành vương đã khó coi lại càng khó coi hơn, gằn giọng nói, „Hay cho Điền Đan và Lý Viên!" rồi lạnh lùng nói, „Đồng khanh hãy nhớ

rằng người Sở là kẻ không đáng tin."

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện thứ hai là chuyện Nhạc tướng quân bị hành thích. Nhạc tướng quân là trụ cột phòng thủ của Hàm Đan, trừ được Nhạc tướng quân thì sẽ không có người nào đủ sức thay thế y, nhất định sẽ nảy sinh cục diện quân tâm bất ổn. Lúc ấy chỉ cần Điền Đan và Lý Viên cấu kết với một số tướng lãnh đại thần có lòng khác thì có thể lật tay làm mưa, úp tay làm mây, chúng ta dù có những tướng tài như Lý Mục, nhưng đang ở nơi xa, không thể quay về ngay được, cho nên bĩ nhân mới có lời này."

Lúc ấy mọi người đều nhớ lại hơn vạn tinh binh của Điền Đan đang đóng ngoại thành, nếu thành Hàm Đan xảy ra nội loạn, thì bọn Tề binh ấy cùng đủ để khống chế tình thế này.

Nhưng nếu không có Triệu Mục và gian đảng của y, chỉ một vạn Tề binh này không đáng sợ, nhưng giờ đây đã là chuyện khác.

Quách Khai và Thành Tư đều im lặng. Bọn họ cũng như Hạng Thiệu Long lúc trước vậy, tuy thấy nguy cơ nhưng không hề nghĩ đến bước nghiêm trọng đến nỗi mất nước thế này.

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Hiếu Thành vương giờ đây trở nên tái xanh, nói, „Đồng khanh có kỳ mưu diệu kế gì có thể xoay chuyển được tình thế này?"

Hạng Thiệu Long lúc này lấy lùi làm tiến, nói, „Hạ thần chỉ là võ phu, chẳng có diệu kế gì, chuyện đại sự này hay là cứ giao cho Quách đại phu và Thành tướng quân tìm kế sách cho đại vương!"

Quách Khai và Thành Tư đều lúng túng, nhất thời bọn họ không có cách nào để hóa giải được tình thế phức tạp này.

Hiếu Thành vương không vui nói, „Chả lẽ thật sự không có ai có thể đưa ra chủ ý gì cho quả nhân hay sao?"

Quách Khai chỉ đành ho khan nói, „Đền nước này, vi thần cho rằng phải lập tức xử tử bọn phản tặc đáng nghi ngờ, trừ đi cái họa bên trong, lúc ấy hai kẻ Điền, Lý dù cho có âm mưu cùng khó mà thi triển."

Tinh vương hậu cắt lời y nói, „Vậy há chẳng phải ép gian đảng lập tức khởi loạn hay sao? Sau chuyện Ô gia, quả thực không thể để xảy ra nổi loạn nữa."

Thành Tư nói, „Chuyện này cứ giao cho tiểu tướng chấp hành, đảm bảo có thể âm thầm quét sạch bọn gian đảng."

Hiếu Thành vương nói với vẻ không bằng lòng, „Thành khanh gia có biết rõ kẻ nào là gian đảng chẳng? E rằng khi đang sắp xếp thì bọn tặc tử đã ra tay trước rồi."

Triệu Nhã nhón miệng cười nói, „Vương huynh ơi, chắc vương huynh giờ đây đã biết lời vương muội có lý rồi, chỉ cần giao cái chức thành thủ cho Đồng tiên sinh thì mới có thể tiến hành kế hoạch này."

Hiếu Thành vương quả quyết nói, „Đồng khanh nhận lệnh, từ lúc này trở đi, khanh chính là thành thủ của Hàm Đan, sáng sớm ngày mai, quả nhân sẽ chính thức trao quân phù thành thủ cho Đồng khanh. Đồng khanh vạn lần đừng để quả nhân thất vọng, Hạng Thiệu Long ngăn người ra rồi mới khấu đầu tạ ơn.

Tinh vương hậu và Triệu Nhã đương nhiên vui mừng. Quách Khai và Thành Tư thì nhìn nhau với ánh mắt âm hiểm, rõ ràng đã có độc kế đối phó với Hạng Thiệu Long.

Chuyện này không thể lọt qua khỏi mắt của Hạng Thiệu Long, trong lòng cười thầm, dù cho Quách Khai có xảo quyết đến cỡ nào cũng không thể đoán được gã và Triệu Mục có mối quan hệ mật thiết.

Giờ đây gã có thể công nhiên cấu kết với Triệu Mục.

Chuyện lạ trong thiên hạ chẳng qua chỉ có thể đến mức này mà thôi.

Hạng Thiếu Long lại xin Hiếu Thành vương ban chức phó tướng cho Đăng Dực rồi mới rời cung quay về.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 97: Điệp Viên Nhiều Mang

T

riệu Mục nghe Hạng Thiếu Long kể hết toàn bộ sự việc xong thì vui mừng đứng dậy, ngửa mặt cười lớn nói, „Lần này quả thật trời đã giúp ta, nếu ta có ngày ngồi lên vương vị, người sẽ là thống soái ba quân của ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười lắm, miệng nói, „Sự việc không thể chậm trễ, chúng ta hãy lập tức sắp xếp việc đối phó với Hiếu Thành vương, nếu Lý Mục quả thật cầm binh quay về thì đại sự khó thành."

Triệu Mục trầm ngâm một chốc rồi hỏi, „Triệu Nhã đã bị người chinh phục, chuyện này không lạ, nhưng tại sao Tinh vương hậu lại chấp nhận lên tiếng cho người? Bà ta và Thành Tế cấu kết với nhau, không có lý do gì chấp nhận giúp đỡ một người ngoài như người."

Hạng Thiếu Long mỉm cười tiết lộ sự việc của Hàn Sấm, Triệu Mục càng cười lớn hơn, nỗi lo lắng trong lòng đã được xóa tan, ngồi bên cạnh gã nói, „Bốn hầu cần phải tiết lộ mối quan hệ giữa ta và người cho Điền Đan biết để y yên tâm."

Hạng Thiếu Long biến sắc nói, „Vạn lần không thể, trừ khi hầu gia muốn tiết lộ thân phận thật sự của mình, nếu không với sự tinh minh của y, y làm sao dễ dàng tin được. Hay là cứ để tiểu nhân giả vờ bị y lôi kéo, nói không chừng sẽ có hiệu quả không ngờ. Hợp tác với kẻ này, giống như đi bên cạnh con cọp, cần phải đề phòng y."

Triệu Mục gật đầu nói, „Người nghĩ rất chu đáo, cứ thế mà làm, Lý Mục không thể nói về là về, chúng ta vẫn còn dư dả thời gian."

Hạng Thiếu Long nói, „Hầu gia tốt nhất hãy tìm vài người để tiểu nhân giao cho tên hôn quân Hiếu Thành vương, như thế càng khiến cho y tin tưởng

hơn."

Triệu Mục cười nói, „Dù cho có báo cho y biết tất cả thì thế nào? Song chuyện này hãy để ta suy nghĩ, đặt ra sách lược rồi mới tiến hành từng bước. Chỉ cần có thể cải trang thành Hạng Thiếu Long hành thích Hiếu Thành vương, binh quyền sẽ rơi vào tay chúng ta, lúc ấy sợ gì ả tiện nhân Tinh vương hậu không hợp tác với chúng ta. Lý Mục và Liêm Pha đừng hòng toàn mạng để tạo oai làm phúc nữa. Hừ! Nhạc Thừa chết đi cũng hay, ta trước nay đều nghi ngờ y."

Hạng Thiếu Long thừa cơ hỏi, „Điền Đan và Lý Viên rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?"

Triệu Mục nói, „Ta xem chẳng qua chỉ là lợi dụng nhau cả mà thôi!"

Hạng Thiếu Long nghĩ rõ ràng Điền Đan đang giấu Triệu Mục về mặt này nên không hỏi nữa, „Nhân lúc tiểu nhân chưa chính thức nhận nhiệm vụ, tiểu nhân phải tìm cách gặp Điền Đan một chuyến để tranh thủ lòng tin của y, hầu gia có chỉ thị gì?"

Triệu Mục vui mừng nói, „Bốn hầu tin tưởng y, người hãy tùy cơ ứng biến, chờ ta nghĩ xong thì sẽ tìm người thương lượng đại kế."

Ngừng một lát rồi nói, „Điền Đan hoàng hôn hôm nay sẽ đến dự yến ở chỗ Quách Tùng, người có thể luôn tiện chặn y trên đường mà nói vài câu."

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả, vui mừng quay ra.

Hạng Thiếu Long vui lắm, đi gặp Kỷ Yên Nhiên rồi kể lại sự việc, sau một hồi giỡn hớt với nhau, cho đến hoàng hôn thì thúc ngựa đuổi theo đội nhân mã của Điền Đan lên xe cùng y bàn bạc.

Điền Đan quả là một kẻ cẩn thận, Lưu Trung Hạ và Lưu Trung Thạch đều ở lại trên xe để bảo vệ y.

Hạng Thiệu Long đi thẳng vào đề, nói, „Bỉ nhân đã nghĩ kỹ, quyết ý giúp sức cho Điền tướng quốc, không màng sống chết."

Điền Đan cả mừng, lấy làm ngạc nhiên nói, „Đồng huynh chẳng đã nói phải suy nghĩ mấy ngày rồi sao? Vì sao lại đưa ra quyết định đột ngột đến thế?"

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Bởi vì bỉ nhân vừa gặp Hiếu Thành vương, y quyết định phá lệ giao chức thành thủ cho bỉ nhân, cho nên khiến cho bỉ nhân không dám buông xuôi. Quyết ý đêm nay sẽ dẫn mọi người rời khỏi đây, chỉ sai người chặn lại súc sinh và thân tộc của bỉ nhân đến Hàm Đan, vòng sang quý quốc để thể hiện sự trung thành đối với Điền tướng quốc."

Điền Đan là kẻ lợi hại mà cũng ngẩn người một chốc rồi mới định thần hỏi, „Hàm Đan chẳng lẽ không còn nhân tài hay sao? Tại sao Hiếu Thành vương lại dùng một người không hề có tiếng tăm như Đồng huynh? Ta không thể tin được Hiếu Thành vương lại làm như thế."

Hạng Thiệu Long nói, „Có lẽ là bởi mối quan hệ của bỉ nhân với Nhã phu nhân, ả biết bỉ nhân bất mãn với Hiếu Thành vương nên lấy chức quyền để giữ bỉ nhân lại."

Gã vừa nói vừa để ý thần sắc của đối phương, chỉ thấy Điền Đan khi nghe đến mối quan hệ của gã với Triệu Nhã thì trong mắt lướt qua một tia lạnh lẽo, rõ ràng đang nghĩ nếu có thể thông qua Đồng Khuông mà khống chế Triệu Nhã thì có thể giành được quyền bí lục.

Điền Đan thốt nhiên vỗ vai Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Đồng huynh vạn lần đừng bỏ đi, cứ ngồi lại cái ghế thành thủ, đối với chúng ta mà nói có lợi mà không hại, hiểu chưa?"

Hạng Thiệu Long cố ý do dự nói, „Nhưng...”

Điền Đan nhấn giọng nói, „Từ hôm nay Đồng Khuông chính là hảo huynh đệ của Điền Đan ta, họa phúc cùng hưởng, quyết không nuốt lời. Đồng huynh hãy cứ yên tâm ngồi ở cái ghế thành thủ Hàm Đan! Hai ngày nữa ta sẽ giải thích.”

Hạng Thiệu Long trong lòng than thầm, người trong thời đại này quả thật là nói dối không hề chớp mắt, Điền Đan một mặt sai người giết gã, nhưng khi thấy giá trị lợi dụng của gã tăng lên thì lại xưng huynh gọi đệ. Nếu không phải thân phận của mình đặc biệt thì đã bị y lợi dụng.

Đội nhân mã rẽ vào con đường núi dẫn vào Quách phủ, Hạng Thiệu Long vội vàng cáo từ quay về.

Hôm sau trời chưa sáng thì Hạng Thiệu Long và Đằng Dực đã vào cung dự tảo triều.

Hiếu Thành vương giữa bá quan văn võ, chính thức giao chức thành thủ cho Hạng Thiệu Long, Đằng Dực làm phó tướng, lại trao binh phù, bảo kiếm cho Hạng Thiệu Long.

Quách Khai biết tình thế đã định, đương nhiên không dám lên tiếng phản đối. Những quan tướng thân cận của Triệu Mục, hoặc người thuộc bè phái của Tinh vương hậu hoặc Triệu Nhã đều đồng thanh chúc mừng. Thì ra chuyện không thể cuối cùng đã có thể.

Sau chuyện ấy, các quan viên đều đến chúc mừng, xem ý đã biết muốn kết thân, hai người chỉ than thầm mà thôi.

Sau khi tảo triều, Hiếu Thành vương tự đưa Hạng, Đằng đi kiểm điểm binh sĩ, khiến cho ba quân đều biết rõ bọn họ đã được y trọng dụng, không ai không phục.

Hiếu Thành vương và hai người bọn họ nói về chuyện giữ thành, Đặng Dực đương nhiên là kẻ trong nghề, Hạng Thiếu Long thì nhờ vào những tri thức lúc trước, lại thêm học được một ít trong Mặc tử kiếm pháp nên cũng ứng phó được, khiến cho Hiếu Thành vương hoàn toàn yên tâm, mừng thầm không dùng sai người.

Những tướng lĩnh đi bên cạnh y đều kinh ngạc, cách giữ thành mà hai người này nói ra phần nhiều là nghe rất lạ, chưa ai nói qua, vốn là trong lòng không phục thì giờ đây đã phục sát đất.

Hiếu Thành vương về cung xong thì Hạng, Đặng được một phó tướng khác tên Triệu Minh Hùng dẫn đường, đến trạm chỉ huy binh vệ ở cửa đông, khi Hạng Thiếu Long ngồi vào ghế, hơn một trăm biên tướng, tỳ tướng, hiệu úy, đội trưởng chia làm hai hàng quỳ xuống hành lễ, Hạng Thiếu Long như sống trong mơ, không thể tin vào sự thật trước mắt mình.

Rồi mấy ngày hôm sau, hai người đều bận rộn, quyết ý chinh đồn binh tướng giữ thành, lại tăng cường võ bị và huấn luyện, đồng thời cũng cảm người trong tinh binh đoàn vào, làm cận vệ cho hai người. Lại dùng bọn Phổ Bố, thăng làm tỳ tướng.

Khi đã sắp xếp ổn thỏa, Hạng Thiếu Long thở phào đi gặp Triệu Mục.

Tên gian tặc ấy đưa gã vào mật thất, ngồi xuống rồi mới cười, „Đồng tướng quân có đoán được Quách Khai đối phó với ông thế nào chẳng? Thì ra tên vô ơn bội nghĩa ấy sai một kẻ khác báo với bốn hầu rằng ông chính là gian tặc của Hiếu Thành vương để đối phó với ông, bảo ta phải cẩn thận ông, thật khiến cho ta cười đến suýt nữa vỡ bụng."

Hạng Thiếu Long trong lòng nổi giận, tên tiểu nhân Quách Khai ấy vì lợi riêng của mình mà không để ý đến đại cuộc, hãm hại mình, quả thật là hạng dê tiện vô cùng, lạnh nhạt nói, „Chúng ta có thể mượn chuyện này để hạ Quách Khai chẳng?"

Triệu Mục nói, „Chuyện nhỏ không nhin ắt sẽ hỏng việc lớn, sau này nước Triệu rơi vào tay chúng ta, chúng ta sẽ khiến cho y nhà tan cửa nát, chết thê thảm, trước mắt hãy để cho y đắc ý một thời!“

Hạng Thiệu Long lúc này mới có cơ hội tiết lộ nội dung của cuộc bàn bạc với Điền Đan.

Triệu Mục than, „Đồng Khuông người quả thật lợi hại, chả trách gì hai ngày nay Điền Đan tích cực hơn nhiều, cứ tìm bốn hầu thượng nghị chuyện đoạt nước Triệu, giờ đây mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu cơ hội hành thích Hiếu Thành vương. Chao ôi! Ta quả thật nóng lòng không đợi được nữa.“

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này vạn lần không nên quá gấp, bĩ nhân ngồi lên ghế thành thủ chưa bao lâu, chưa thực sự khống chế được đại cuộc. Nhưng thêm một ngày là bĩ nhân nắm chắc thêm một phần, trước mắt là giành lấy sự tín nhiệm của Hiếu Thành vương, phải có một ít thành tích để y thấy!“

Triệu Mục nói, „Chuyện này dễ thôi, giờ đây chúng ta trước tiên hãy lộ một ít cho Hiếu Thành vương biết.“

Hai người bàn bạc kỹ càng một lúc, những cái tên Triệu Mục tiết lộ toàn là những tướng lĩnh hoặc quan viên ở ngoài Hàm Đan.

Hạng Thiệu Long thấy ánh mắt y sáng rỡ, trong bụng biết rõ những kẻ này chẳng có quan hệ gì với Triệu Mục, chỉ là muốn mượn tay gã hãm hại bọn họ mà thôi, trong lòng mắng thầm, nhíu mày nói, „Tại sao trong thành Hàm Đan không có người nào?“

Triệu Mục do dự một lúc rồi cuối cùng cũng tiết lộ tên của hai đại phu và bốn viên tướng, bốn viên tướng ấy đều là những tướng bảo vệ vòng ngoài

của Hàm Đan, trong số đó có thành thủ Ngõa Xa ở Tư Huyện mà Hạng Thiếu Long đã quen biết trong chuyến đi Đại Lương.

Hạng Thiếu Long lúc này càng nghi ngờ tên gian tặc này mượn dao giết người, đương nhiên không nói ra, gật đầu nói, „Trong cấm vệ quân không có người của hầu gia, tốt nhất nên tiết lộ hai người để cho tên hôn quân này tin tưởng hơn."

Triệu Mục lần này chỉ ra hai tên người, một trong số ấy là Tra Nguyên Dụ, người đã từng theo Hạng Thiếu Long đi Đại Lương, Hạng Thiếu Long càng buồn cười hơn, biết Triệu Mục nghĩ gã không rõ tình hình ở Hàm Đan, nào ngờ gã còn biết rõ con người Tra Nguyên Dụ hơn Triệu Mục, giả vờ nói, „ô! Tiết lộ thân phận của người bên cạnh chúng ta rõ ràng không ổn, hay là để bí nhân tránh đi một số người, tạm thời tìm kẻ khác mà hy sinh, như thế cũng có thể tiêu trừ lực lượng sau này phản kháng chúng ta."

Triệu Mục nhất thời biến sắc, nếu giờ đây sửa lại thì rõ ràng mình đã gạt người thân tín này, vội vàng nói, „Ta thấy hay là vài ngày nữa hãy nói! Nếu người mau chóng có được nhiều tin tức thế này thì thật không hợp tình hợp lý."

Hạng Thiếu Long cười thầm, đồng ý, nói, „Bí nhân tất cả đều nghe theo lệnh của hầu gia, khi hầu gia thấy thời cơ đã đến thì hãy hạ lệnh cho bí nhân."

Triệu Mục thở dài, lại thấy Hạng Thiếu Long ngồi lên chức thành thủ mà vẫn nghe lời mình như vậy, vui vẻ nói, „Bốn hầu biết người gần đây có đề bạt một số người, ta cũng có vài người, người hãy trọng dụng bọn chúng."

Hạng Thiếu Long biết Triệu Mục càng lúc càng tin mình, cho nên mới tiết lộ tin tức thật sự cho mình, vỗ ngực nói, „Hãy cứ giao cho bí nhân, ngày mai bí nhân sẽ lập tức cấm những kẻ ấy vào trong những vị trí quan trọng."

Triệu Mục mừng lắm, nói ra bốn tên biên tướng.

Trong hệ thống thành vệ, kẻ cao nhất là chủ tướng, tiếp theo là hai tên phó tướng, tám tên biên tướng và mười hai tên tỳ tướng.

Thành vệ được chia thành mười quân, mỗi quân khoảng ba ngàn người, dưới quân có tỳ, hiệu, bộ, đội và ngũ.

Đơn vị quân sự ít nhất là ngũ, mỗi ngũ có năm người, chọn ra một ngũ trưởng, trên một cấp là đội, có năm mươi người, do đội trưởng cầm đầu.

Tỳ thì có một ngàn người, do tỳ tướng thống lĩnh, thuộc loại võ quan cao cấp.

Đơn vị của biên tướng thì cao hơn, được thống lĩnh quân, nhưng biên tướng thống lĩnh quân khác với chủ tướng, phó tướng, giữa quân với nhau chia thành mạnh yếu, cho nên chỉ cần Hạng Thiệu Long cầm bốn người đó vào vị trí chủ lĩnh quân, lại cho bọn chúng thống suất những thành quân tinh nhuệ, thì gián tiếp do Triệu Mục khống chế thành vệ.

Hạng Thiệu Long đã có kế sách khác, không sợ sự sắp xếp này của y.

Hạng Thiệu Long biết rõ Triệu Mục không cho mình biết toàn bộ gian đảng của y, lòng nghĩ ra một kế, nói, „Lòng người khó đoán, hầu gia rốt cuộc có cách gì có thể đảm bảo được những kẻ này khi khởi sự thì toàn lực ủng hộ hầu gia chăng?"

Triệu Mục cười gượng nói, „Chuyện này ai mà đảm bảo cho được."

Hạng Thiệu Long lúc này nghĩ đến chuyện hợp đồng ở thế kỷ XXI, cười nói, „Bỉ nhân có một ngu kiến, đó chính là thư hiệu trung, hầu gia có thể sai bọn này lập thư hiệu trung, phát ra lời thề, giao cho hầu gia, nếu sau này hầu gia gặp khó, những thư hiệu trung này nếu rơi vào tay Hiếu Thành vương thì bọn chúng không muốn phước họa cùng hưởng cũng không xong, nên chỉ còn có cách toàn tâm toàn ý tạo phản đến cùng với hầu gia."

Triệu Mục nào biết trúng kế, vỗ án khen, „Có diệu kế này của người, lo gì chuyện lớn không thành."

Hạng Thiệu Long tự động nói, „Bức thư thứ nhất hãy do Đồng Khuông này lập cho hầu gia, để tỏ lòng biết ơn đối với quân thượng và trung thành với hầu gia."

Triệu Mục vui mừng đến nỗi suýt tí nữa ôm hôn Hạng Thiệu Long, vội vàng sai người đem bút mực, giấy tờ ra. Hạng Thiệu Long thầm nghĩ ngoài ký tên còn có thể chấp nhận được, chữ của gã xấu như gà bới, xong sự việc đã đến lúc này chỉ đành đành liều viết mấy chữ nghiêng nghiêng ngả ngả, „Đồng Khuông nguyện trung thành với Triệu Mục. - Rồi lăn dấu tay vào."

Triệu Mục không hề nghi ngờ, nghĩ rằng y vốn xuất thân là kẻ thô lỗ.

Quan hệ của hai người đến lúc này như keo với sơn, không còn nghi kỵ gì nữa.

Rời hầu phủ Hạng Thiệu Long vội vàng vào cung gặp Hiếu Thành vương, khi Hạng Thiệu Long bẩm cáo có chuyện mật báo, Hiếu Thành vương đưa y vào thư trai nói chuyện, Hạng Thiệu Long lần đầu tiên một mình đối diện với Triệu vương, biết đối phương đã thật sự coi mình là tâm phúc, cung kính nói, „Mặt tướng đã tìm ra được bọn đồng đảng của Triệu Mục."

Hiếu Thành vương ngạc nhiên hỏi, „Triệu Mục sao lại dễ dàng tin Khanh đến thế?"

Hạng Thiệu Long nói, „Một là quan hệ của thần đối với y trước nay vẫn tốt, hai nữa thần đã viết thư hiệu trung."

Rồi kể lại tình hình, đồng thời nói, „Chỉ cần chúng ta có thể lấy được thư hiệu trung này thì sẽ biết rõ kẻ nào là đồng đảng của y, càng không sợ giết lầm người."

Lúc này đến lượt Hiếu Thành vương cười to nói, „Kế này của Đồng tướng quân thật tuyệt diệu, quả nhân lần này quả thật an lòng, thời cơ đến, Đồng tướng quân sẽ lập tức tra xét nhà Triệu Mục, tìm ra thư hiệu trung này, xem ai còn dám tạo phản."

Hạng Thiệu Long nói, „Đây không phải là cách tốt nhất, nếu không hay thì sẽ sinh nội loạn, huống chi còn có Điền Đan đang dòm ngó, thần cho rằng trước tiên phải tự mình lấy được thư hiệu trung này, trừ khử bọn đồng đảng trong cấm vệ quân, sau khi không còn lo loạn ở phía trong nữa thì mới đối phó dư đảng của bọn chúng trong ba quân, lúc ấy dù cho Triệu Mục có ba đầu sáu tay cũng đành phải cúi đầu chịu chết mà thôi."

Triệu vương mừng lắm, gật đầu lia lịa nói, „Hãy cứ theo ý tướng quân, ta giao toàn bộ chuyện này cho tướng quân."

Hạng Thiệu Long lại kể về mối quan hệ của mình với Điền Đan, Hiếu Thành vương nghe xong quắc mắt, nghiêng rằng nói, „Quả nhiên là có mưu đồ với đại Triệu ta."

Hạng Thiệu Long cùng y thương lượng một hồi rồi lui ra.

Hạng Thiệu Long vừa rời thư trai thì có tên cung nga chặn lại, bảo Tinh vương hậu có lời mời.

Gã đã sớm nghe được vì bản thân Hiếu Thành vương có vấn đề nên không quản chuyện Tinh vương hậu nữa, không ngờ bà lại lộ liễu đến thế, chờ gã gặp xong Hiếu Thành vương thì phái người chặn đường mời đi, nên chỉ đành theo tên cung nga vào nội cung.

Chẳng khác gì lần trước, bọn nữ nhân gặp gã đều lộ ra vẻ thèm khát, đưa làn thu ba.

Mấy hôm nay trời chưa sáng gã đã vào cung, lại ngập đầu với công việc, không những không có thời gian gặp Triệu Nhã và Kỷ Yên Nhiên, về phủ thì bọn nữ nhân đã ngủ hết, tỷ muội họ Điền tuy kiên trì chờ gã, nhưng gã không nỡ nên buộc bọn họ không cần phải hầu hạ.

Giờ đây được rảnh rồi, vốn đang nghĩ đến nên đi thăm Kỷ tài nữ hay gặp Triệu Nhã thì bị Tinh vương hậu chặn lại, trong lòng buồn bực nhưng không biết phải làm thế nào.

Cho đến lúc này, gã vẫn hoàn toàn chưa biết rõ được mối quan hệ mù mờ giữa Tinh vương hậu và Triệu Mục, lòng nghĩ thầm hay là mượn cơ hội này dò hỏi cũng tốt!

Ả cung nga dẫn gã đến một tòa tiểu lâu yên ắng ở phía đông hoa viên, bọn cấm vệ thấy gã đều gật đầu chào, khiến cho gã cảm thấy sung sướng trong lòng vì chút hư vinh ấy.

Hai ả cung nga khác mở cửa, nhoèn miệng cười nói, „Vương hậu đang chờ tướng quân ở phía trên."

Gã chưa kịp trả lời thì hai ả cung nga ấy quỳ xuống hai bên, cởi giày cho gã.

Hạng Thiệu Long tim đập thành thịch, không ngờ mình lại lưu lạc đến thời đại Chiến Quốc này, nếu có thể chung chạ với vương hậu của một nước thì thật là một điểm phúc hiếm có.

Nhớ lại ngày trước bà đã động lòng với mình nhưng rốt cuộc vẫn cự tuyệt, máu nóng sôi lên.

Nhưng vẫn còn lo lắng, nếu Hiếu Thành vương biết được thì y sẽ xử trí mình thế nào đây? Gã leo lên tòa tiểu lâu ấy mà trong lòng vẫn còn mâu thuẫn.

Mỗi bước nặng như ngàn cân.

Tinh vương hậu người mặc hoa phục, ngồi một mình trên chiếc trường kỷ, lưng dựa vào đệm mềm, thấy gã bước lên thì vui vẻ nói, „Tướng quân đã đến, mời ngồi bên cạnh bổn hậu."

Hạng Thiệu Long đành ngồi ghé lên ở một đầu, hỏi, „Vương hậu cho vời hạ thần có chuyện gì?"

Tinh vương hậu đong đưa đôi mắt phượng, rầu rĩ nói, „Đồng tướng quân vừa đến gặp đại vương phải không? Đại vương mấy năm gần đây sức khỏe kém hẳn đi, lại không chịu nghỉ ngơi nhiều, ta e y ngã bệnh sẽ khó mà ngồi dậy."

Hạng Thiệu Long đang chờ thủ đoạn của bà ta.

Ngữ khí của bà tuy có vẻ quan tâm Hiếu Thành vương nhưng ý muốn nói Hiếu Thành vương chết đi thái tử lên ngôi, vì tuổi chỉ nhỏ như tiểu Bân nên tự nhiên sẽ phục tùng theo lệnh của bà ta, lúc ấy bà ta trở thành thủ của Hạng Thiệu Long, cho nên nếu Hạng Thiệu Long biết thời thế thì phải xem mặt bà ta mà hành sự.

Chỉ với mấy câu này mà đã tỏ ra ơn đức và uy vọng của mình, lại còn thêm những lời thân thiết, quả thật khiến người ta khó mà kháng cự.

Hạng Thiệu Long chưa có cơ hội trả lời thì Tinh vương hậu vỗ nhẹ tay, trong chốc lát có hai ả cung nữ bước lên lầu, mang bầu rượu và chén rượu đặt lên bàn cho hai người rồi lui xuống.

Tinh vương hậu tự tay bưng bầu rượu rót đầy hai chén, rồi bưng chén đưa cho Hạng Thiệu Long, còn mình cũng nâng chén lên, nói, „Chén này xin chúc tướng quân ngồi lên được chức thành thủ."

Hạng Thiệu Long vội vàng nói, „Đa tạ vương hậu nâng đỡ!"

"Keng."

Hai chén cụng nhau, Tinh vương hậu dùng tay áo che uống cạn chén rượu, khi đặt chén rượu xuống, mặt ngọc hơi đỏ, cầng hớp hồn người ta hơn.

Hạng Thiệu Long lại nói, „Đồng Khuông sẽ không quên ân đức của vương hậu, mong vương hậu hãy yên tâm!"

Tinh vương hậu liếc gã rồi dịu dàng nói, „Bốn hậu tự nhiên biết tướng quân không phải là kẻ vong ơn bội nghĩa, à, biểu hiện hôm nay của tướng quân rất tuyệt, giờ đây ta càng lúc càng yên tâm tướng quân, ôi chao! Xem tướng quân kia, ngồi với dáng vẻ bất an, phải chăng là sợ đại vương biết tướng quân đang ở đây?"

Hạng Thiệu Long thở dài, thản nhiên nói, „Hạ thần biết vương hậu coi trọng hạ thần, nhưng gặp nhau ở chốn này hình như có điều không ổn, nếu đại vương hiểu nhầm vương hậu, bị nhân chết vạn lần cũng không đủ để giải bày."

Tinh vương hậu cười khúc khích rồi nói, „Lời tướng quân thật khéo léo, không giống tác phong thường ngày, rõ ràng là do ta vờn người mà lại nói chuyện này do mình gây nên. Yên tâm đi! Đại vương chưa bao giờ để ý đến chuyện của bốn hậu, càng không vì chuyện này mà bất mãn, nói như vậy khanh đã yên tâm chưa?"

Hạng Thiệu Long càng lúc càng mù tịt chuyện trong cung, tất cả đều như diễn ra theo lẽ thường, nên nghĩ làm thế nào để dò hỏi mối quan hệ của bà với Triệu Mục, Tinh vương hậu nhìn chăm chú gã rồi nói, „Triệu Mục có bao giờ nhắc ta trước mặt khanh chẳng?"

Hạng Thiệu Long thản nhiên nói, „Vương hậu đừng trách bị nhân nói thẳng, Triệu Mục tuy không nói rõ nhưng ngầm chỉ ra vương hậu là người thuộc

phía y, chuyện này bị nhân đương nhiên không bầm cáo với đại vương, vương hậu xin hãy yên tâm."

Tinh vương hậu quắc mắt, nghiêng răng nói, „Báo với y thì thế nào? Chuyện này cũng bởi do tay y gây nên mà thôi."

Nói như vậy, Hạng Thiếu Long tự nhiên biết rõ chuyện này có quan hệ đến trò chơi tính dục giữa Hiếu Thành vương và Triệu Mục, không ngờ Tinh vương hậu cũng không thể may mắn thoát khỏi, có thể thấy Hiếu Thành vương hoang dâm vô đạo đến mức nào.

Tinh vương hậu thở dài rồi nói, „May mà có Đồng Khuông nhắc nhở bọn ta, không ngờ Triệu Mục lại ngu xuẩn đến thế, dẫn sói vào nhà, cả tên Điền Đan đầy dã tâm cũng rước vào."

Hạng Thiếu Long suýt tí nữa reo lên, đây gọi là vô ý mà nhặt được vàng, Tinh vương hậu nói câu này, khiến gã lập tức hiểu ra bà đã từng có ý cấu kết với Triệu Mục, giờ đây chỉ vì sợ Điền Đan chen vào nên mới rút lui để tự bảo vệ lấy mình.

Mối quan hệ của những người này tùy theo xung đột lợi ích mà thay đổi, nếu giả sử Triệu Mục đắc thế, nói không chừng Tinh vương hậu sẽ lại ngã vào lòng y.

Tinh vương hậu nhìn gã rồi nhú mày hỏi, „Tại sao khanh không lên tiếng?"

Hạng Thiếu Long nghe giọng điệu của bà càng lúc càng thân mật, nói, „Bị nhân đang nghĩ nếu có thể làm chuyện gì khiến cho vương hậu thích thú thì dù dầu sôi lửa bỏng cũng không dám từ chối."

Tinh vương hậu nhoẻn miệng cười, một lát sau mới nhìn gã đầy tình ý, dịu dàng nói, „Con người của khanh trông thô kệch nhưng rất tinh tế, rất biết cách làm cho nữ nhân ưa thích, chẳng trách nào ả dâm đảng Triệu Nhã lại mê

khánh đến điên đảo thần hồn, không thèm màng đến bọn Tề Vũ, Lý Viên, Hàn Sấm, cả Hạng Thiếu Long cũng quên bég luôn.

Bốn hậu cũng muốn thử cái mùi vị này, thôi được! Bốn hậu biết khánh bận rộn, không giữ khánh nữa."

Hạng Thiếu Long nghe mà lòng hoa nở rộ, thầm mừng rớt cuộc mình cũng sẽ nếm thử mùi vị của vương hậu nước Triệu này, nào ngờ đối phương đang lúc cao trào thì lại ra lệnh đuổi khách, biết được người đàn bà xảo quyệt này đang chơi trò mèo vờn chuột, trong lòng bức dọc lắm, nhưng không còn cách nào chỉ đành thi lễ cáo lui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hôn Yến Tại Quách Phủ

K

hi Hạng Thiếu Long về đến trạm chỉ huy ở cửa đông thì đã đến hoàng hôn, Đổng Dực cũng luyện binh quay về, hai người vào phòng kín thương nghị.

Đổng Dực nói sơ qua về tình hình phòng thủ rồi kết luận, „Giờ đây binh có thể dùng được ở Hàm Đan trên thực tế chỉ có khoảng hơn hai vạn người, còn lại đều là bọn già yếu, phụ nữ và trẻ con, hoặc những tân binh chưa được huấn luyện, khi xảy ra chuyện, chỉ có vướng chân vướng tay, rối loạn lòng quân."

Hạng Thiếu Long nói, „Binh quý ở chỗ giỏi chứ không phải là nhiều, nhị ca hãy tìm cách điều bọn tân binh và kẻ già yếu ra doanh trại ngoài thành, để huấn luyện bọn chúng."

Đổng Dực nói, „Nếu muốn điều động như thế, chỉ nửa miếng binh phù trong tay tam đệ thì không được, cần phải có nửa miếng binh phù của Hiếu Thành vương mới xong."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này cứ giao cho đệ." Rồi nói chuyện bốn tên biên tướng của Triệu Mục.

Đổng Dực vừa nghe đã hiểu, cười nói, „Hiểu rồi! Đảm bảo sẽ không giao thực quyền cho bọn chúng."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nếu chẳng phải có nhị ca giúp đỡ, thì chuyện này sẽ rối tung cả lên, không biết vì sao Nhạc Thừa trước kia lại có thể đêm đêm ca vũ lại còn giấu nhiều nữ nhân nữa!"

Đổng Dực nói, „Đơn giản thôi, mọi chuyện lớn nhỏ đều do phó tướng Triệu Minh Hùng làm, công lao đều do y hưởng. Triệu Minh Hùng này quả thật là

một nhân tài, chỉ là do Liêm Pha đề bạt nên trước nay vẫn bị chèn ép! Nghe nói Nhạc Thừa đã nhiều lần định đổi y đi, nhưng đều bị Nhã nhi của đệ tâu với Hiếu Thành vương nên được giữ lại, không ngờ Triệu Nhã có ảnh hưởng đến Hiếu Thành vương đến thế."

Hạng Thiệu Long trầm ngâm một hồi rồi hỏi chuyện Tề quân ở ngoài thành.

Đằng Dực nói, „Ta đã phái người ngày đêm theo dõi doanh trại quân Tề. Bề ngoài bọn chúng không có vẻ gì khác lạ, nhưng ta nghi ngờ bọn chúng đang đào địa đạo, vì bọn chúng rất cẩn thận nên không phát giác được. Chuyện này ta đã giao cho tiểu Tuấn."

Nhưng nhớ lại chuyện gì, Đằng Dực nói, „à, ta suýt nữa đã quên, Long Dương quân phái người tìm đệ, mời đệ nếu có rảnh hãy đến chỗ y một chuyến, đêm nay Quách Tùng lại đãi tiệc trong phủ, lần này không những có phần của đệ, mà cả ta bọn họ cũng không quên mời."

Hạng Thiệu Long nhìn y rồi lắc đầu, trong lòng đầy cảm khái.

Đằng Dực nói, „Ta không đi để ở đây sắp xếp chuyện lớn, giờ đây Hàm Đan bề ngoài có vẻ sóng yên gió lặng nhưng thật ra nguy cơ trùng trùng, chỉ một sơ suất nhỏ cũng khiến cho người ta hối hận."

Hạng Thiệu Long nói, „Toàn nhờ nhị ca cả, chao ôi! Chúng ta chẳng biết đến đây để làm gì nữa, rốt cuộc lại gánh vác nguy cơ cho người Triệu."

Đằng Dực đứng dậy nói, „Hiếu Thành vương đã tặng Triệu Mục cho đệ, đệ dĩ nhiên phải có chút báo đáp, hãy về phủ trước đi! Ta xem mấy ngày nay đệ chẳng gặp bọn Thiện Nhu được bao nhiêu rồi."

Vừa bước ra khỏi trạm chỉ huy, thì gặp đội xe của Điền Đan, Hạng Thiệu Long biết rõ Điền Đan đến tìm gã, vội vàng bước vào xe của y.

Huynh đệ họ Lưu vẫn lặng lẽ ngồi ở cuối xe, khi Hạng Thiếu Long ngồi bên cạnh Điền Đan, nhân vật quyền thế nghiêng ngả nước Tề này mỉm cười nói, „Đồng huynh giữ thành rất xuất sắc, khiến cho tình hình thay đổi nhiều."

Hạng Thiếu Long nói khiêm nhường mấy câu rồi tiết lộ, „Để lấy lòng tin của Hiếu Thành vương, bỉ nhân đã sai người theo dõi động tĩnh của Điền tướng, mong Điền tướng thứ lỗi."

Điền Đan vỗ vai gã mỉm cười nói, „Điền Đan ta đây há là kẻ chẳng hiểu lý lẽ." Rồi trầm giọng nói, „Đã xét rõ ai là kẻ ám sát Nhạc Thừa chưa?"

Hạng Thiếu Long suýt nữa không chống trả nổi, vội vàng nói, „Nếu ta đoán không sai, chắc chắn là Hạng Thiếu Long, bởi vì mấy ngày sau phát hiện được tung tích của y tại một thôn trang gần Hàm Đan."

Điền Đan mỉm cười bí hiểm, bình thản nói, „Chuyện này nhất định là bởi Hạng Thiếu Long. Những kẻ khác không có lý do giết Nhạc Thừa. Và lại Nhạc Thừa chỉ là mục tiêu thứ nhất của y, mục tiêu thứ hai không phải là Triệu Mục thì là Hiếu Thành vương."

Hạng Thiếu Long cảm thấy lạnh xương sống.

Điền Đan hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói, „Giả sử là Hạng Thiếu Long thì chuyện này càng thú vị hơn, y đã nấp ở chỗ nào trong thành Hàm Đan này? Ai làm nội ứng cho y? Mà y biết được chính xác hành tung của Nhạc Thừa. Đồng huynh có thể trả lời câu hỏi này chăng?"

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Nếu Đồng mỗ là Hạng Thiếu Long thì sẽ không ngu ngốc đến nỗi nấp trong thành này, còn chuyện nội ứng, đối với y thì dễ như trở bàn tay. Ô gia trước đây đã có gốc gác sâu xa ở đây, tự nhiên sẽ có nhiều người bán mạng cho họ."

Điền Đan mỉm cười nói, „Nhưng y vì sao đánh cò động răn, giết chết Nhạc Thừa? Nếu nói vì thù hận, khi nào mới đến lượt y.“

Hạng Thiệu Long trong lòng run lắm, hoàn toàn không biết Điền Đan nói lời này vì lẽ gì, nhúu mày hỏi lại, „Điền tướng quốc có cao kiến gì?“

Điền Đan nhìn ra đường, chậm rãi buông ra từng chữ, „Hạng Thiệu Long đã sớm quay về, bốn tướng đã cảm thấy được điều này.“

Hạng Thiệu Long giật mình, hạ giọng nói, „Phải chăng Điền tướng đã biết y đang ở đâu?“ Thầm nghĩ nếu y chỉ ra mình thì lập tức sẽ xuất thủ giết phăng y đi, sau đó hậu quả thế nào cũng mặc kệ.

Điền Đan thở dài nói, „Hạng Thiệu Long chính là một người lợi hại nhất trong số những kẻ ta từng biết, Hiếu Thành vương đã để cho y đi thì có nghĩa đã bỏ đi cơ hội tốt để trừng hưng nước Triệu.“

Lắc đầu, lại thở dài, vỗ vai Hạng Thiệu Long nói, „Hãy nhớ lời này của bốn tướng, trong số cận vệ gia tướng của Nhạc Thừa tất có gian tế, chỉ cần điều tra kỹ càng trong số những thị vệ của Nhạc Thừa đêm ấy có những kẻ nào tìm cớ không đi theo thì sẽ biết ai là nội ứng, chuyện này Đồng huynh hãy làm tốt cho ta, nếu có thể bắt được Hạng Thiệu Long, ta có thể đem y đi giao dịch.“

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, „Giao dịch thế nào?“

"Ví dụ như đổi y để lấy Lỗ Công bí lục trong tay Triệu Nhã, „ Điền Đan lạnh nhạt nói.

Hạng Thiệu Long bất đồ trong lòng cảm thấy run sợ, con người này quả thật lợi hại, nếu chẳng phải mình đã có thân phận Đồng mã si, nói không chừng đã bại dưới tay y.

Lúc này xe ngựa đã đến con đường dốc dẫn lên Quách phủ, Điền Đan hỏi như có vẻ tùy ý, „Phép giữ thành của Đồng huynh học được từ đâu?"

Hạng Thiếu Long đã sớm đoán được y sẽ hỏi câu này, nhún vai nói, „Lão Đồng ta đây hầu như chuyện gì cũng lấy kinh nghiệm từ thực tế, đánh nhiều thì tự nhiên biết luyện binh, gần gũi với ngựa nhiều thì tự nhiên biết được thói quen của chúng, thực ra có gì đáng nói đâu."

Điền Đan trầm ngâm không nói, lát sau mới nói, „Đồng huynh có gì coi trọng Điền Đan này?"

Hạng Thiếu Long giả vờ thành khẩn nói, „Người nuôi ngựa, đầu tiên phải biết tướng ngựa, Điền tướng xin đừng trách, lấy ngựa luận người, trong những kẻ mà bị nhân được gặp, chẳng ai có thể bì được cái mông ngựa của Điền tướng."

Điền Đan buồn cười nói, „Đồng huynh phải cẩn thận Lý Viên, kẻ này lòng dạ hẹp hòi, rất căm hờn Đồng huynh, không dồng huynh vào chỗ chết thì chẳng cam lòng, nhất là gần đây Triệu Nhã lại đi theo Đồng huynh, khiến cho giấc mộng đoạt Lỗ Công bí lục của y tiêu tan, chắc chắn y sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu."

Hạng Thiếu Long lúc này càng không nghi ngờ nữa, kẻ đánh lén Long Dương quân chẳng phải Điền Đan thì là Lý Viên.

Lúc này Quách phủ đã ở trước mặt, Hạng Thiếu Long than thầm trong bụng, muốn quay về gặp Thiện Nhu và tỷ muội họ Điền cũng không xong, không biết lần này có gặp được Kỷ Yên Nhiên, Triệu Nhã, Triệu Chi hay không?

Công việc quả thật đã khiến người ta mất đi nhiều điều thú vị trong cuộc sống.

Quách phủ treo đèn kết hoa, rất nhiều người, không khí rất ồn ào.

Hạng Thiếu Long xuống xe trước để tránh sánh vai cùng với Điền Đan.

Khi gã bước vào sau thì Điền Đan đến chào hỏi Quách Tùng, mọi người đều chú ý hai kẻ này.

Hạng Thiếu Long thầm mừng, lên vào trong vườn hoa, khi đang hít thở thì có mùi hương thoang thoảng bay lại.

Khi Hạng Thiếu Long quay lại, Triệu Nhã hớn hờ bước tới bên gã, nắm cánh tay gã kéo đến tòa tiểu đình giữa vườn hoa vui mừng nói, „Nhã nhi còn tưởng Đồng gia không rảnh đến đây, Đồng gia thật tuyệt, chỉ mấy ngày thôi đã khiến sĩ khí thành Hàm Đan tăng lên, phòng thủ cẩn mật, giờ đây không còn ai nhớ đến Nhạc Thừa nữa."

Bước qua hai cây cầu nhỏ, họ đến tòa tiểu đình trong hồ, tiếng người, ánh đèn như truyền đến từ thế giới khác, ở đây như một nơi được ngăn cách với cõi phàm tục.

Hạng Thiếu Long dựa vào lan can, đưa tay ôm eo Triệu Nhã, mỉm cười nói, „Ta đã quyết định trừ đi cái nguy cơ trong thành Hàm Đan cho vương huynh nàng, nàng định đáp tạ cho ta thế nào đây?"

Triệu Nhã run rẩy, dựa vào lòng gã nói, „Vậy Nhã nhi chỉ đành sửa cái sai lúc trước, một lòng một ý làm nữ nhân ngoan ngoãn nhất của Đồng gia." Rồi hạ giọng nói, „Đồng gia có thể thật lòng quên đi nợ cũ chăng? Nhã nhi lo lắng vương huynh không chịu nổi đả kích lần này."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Hãy yên tâm! Bốn nhân đã có diệu kế, đảm bảo sau chuyện này, vương huynh của nàng không hề biết Hạng mỗ đã từng đến Hàm Đan, lại còn làm thành thủ."

Triệu Nhã ngạc nhiên nói, „Làm sao mà được?"

Hạng Thiệu Long không vui nói, „Hình như nàng không có lòng tin với ta hơn cả người khác!"

Triệu Nhã lo lắng nói, „Nhã nhi không dám nữa!"

Hạng Thiệu Long thấy ả hốt hoảng, cảm thấy tội nghiệp, nên hôn ả rồi cười, „Đừng hốt hoảng đến thế, chỉ cần nàng nói được làm được, ta làm sao mà không yêu thương nàng cho được?"

Triệu Nhã buồn rầu nói, „Chàng có đưa người ta đi không?"

Hạng Thiệu Long biết ả đã trở thành một con chim sợ cung tên, rất dễ nghĩ bậy, nghiêm mặt nói, „Đồng Khuông ta đây đâu nỡ lòng nào lừa gạt một nữ tử đáng thương đang tìm một giọt mật cho mình!"

Triệu Nhã hơi đỏ mặt, giậm chân, giận dữ nói, „Người ta không cam lòng, chàng biến thành Đồng Khuông, người ta vẫn chung tình với chàng, vẫn ôm ấp chàng, vẫn bị chàng ăn hiếp."

Hạng Thiệu Long cười lớn, lãng sang chuyện khác, „Đêm nay Quách phủ có gì lại bày tiệc lớn đến thế?"

Triệu Nhã ngạc nhiên nói, „Chàng quả thật đã làm việc nhiều mà lẫn lộn cả lên rồi, ngay cả chuyện Quách tài chủ gả con gái cho Lý Viên mà cũng không biết."

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Quách Tùng quả thật muốn đi, vương huynh nàng có chịu tha cho y chăng?"

Triệu Nhã thở dài nói, „Chuyện hợp tung đến giờ này vẫn vì vấn đề nước Yên mà bàn chưa xong, vương huynh lại không chịu nhượng bộ. Quách Tùng là kẻ chỉ nghĩ đến lợi, đâu chịu ngồi đây chờ người Tần tấn công vào, giờ đây y đã có Lý Viên là con rể, vương huynh làm gì y được."

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu nàng cũng theo ta mà đi, vương huynh nàng chẳng phải sẽ đau lòng hơn sao?"

Triệu Nhã lộ vẻ hoang mang, thở dài, chậm rãi nói, „Kẻ làm vương muội như thiếp đây vẫn chưa hết tình nghĩa với y hay sao, cả chuyện Ni tỷ cũng không tính toán với y, lại suýt hại chết người mình yêu thương nhất, chỉ có y nợ thiếp, chứ thiếp nào nợ y cái gì nữa? Huống chi thiếp chỉ là một nữ lưu, có thể làm được chuyện gì? Người ta hiểu rõ tính cách của vương huynh nhất, đừng thấy y tỏ vẻ ân sủng mà lầm, một khi xảy ra nguy hiểm thì sẽ trở mặt ngay, Liêm Pha, Lý Mục đã lập được bao nhiêu công lao nhưng lại được đối đãi như thế, y chỉ biết đến bản thân mình mà thôi.

Nhã nhi đã sớm chán ngán rồi. Chao ôi! Ngày sau vương huynh không còn nữa, người đàn bà ấy lên làm thái hậu, người đầu tiên mà mục ta đối phó chính là nữ tử đáng thương này, chàng thấy thiếp không đi được sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Nghe nàng nói vậy, ta đã yên lòng nhiều hơn."

Triệu Nhã giận dữ nói, „Xem ra vẫn chưa chịu tin người ta hay sao? Sau này vì chàng người ta có chết cũng không nhú mày."

Hạng Thiếu Long trách, „Không được nhắc đến chữ chết, à này, đêm nay không giống với một hôn yến!"

Triệu Nhã nói, „Hôn yến sẽ được cử hành tại nước Sở, đến lúc đó Quách Tùng sẽ đến nước Sở làm chủ hôn, chàng đã hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ, „Đây quả là một sách lược cao minh, hay lắm! Chúng ta phải vào xem!" rồi nói, „Nàng vào trước đi, để tránh kẻ khác dòm ngó."

Triệu Nhã nói, „Đêm nay đến chỗ người ta được chẳng?"

Hạng Thiệu Long nhớ lại Thiện Nhu, nhú mào nói, „Chờ lát nữa hẵng nói! Kỹ tài nữ có đến không?"

Triệu Nhã nói, „Nàng đã đến rồi! Lại còn tìm tình lang khắp nơi, may mà đã bị Nhã nhi đi trước một bước."

Hạng Thiệu Long phì cười, đuổi ả đi rồi sau đó mới bước vào nhà.

Trong vườn mọi người đang ăn uống, thấy gã thì vội vàng đến chào hỏi, khó khăn lắm mới thoát thân ra, bị Hàn Sấm kéo đến một góc nói, „Đồng tướng quân thật giỏi, bốn hầu chưa từng thấy Tinh tử coi trọng ai như tướng quân."

Hạng Thiệu Long nói, „Đều nhờ hầu gia cả."

Hàn Sấm nói, „Yên tâm, bốn hầu đã nói lời tốt cho Đồng huynh trước mặt Tinh tử, nhưng tướng quân phải cẩn thận tên tiểu nhân Quách Khai, y đang rêu rao khắp nơi rằng tướng quân vì có mối quan hệ với Tinh tử nên mới ngồi lên được chức thành thủ, tên tiểu nhân đề tiện này ý thế mình đã trở thành tình phu của Hiếu Thành vương nên mới ngang tàng như thế, ta thấy thật ngứa mắt."

Hạng Thiệu Long lặc giọng nói, „Cái gì?"

Hàn Sấm nói, „Chả trách gì tướng quân không biết chuyện này, ngoài những người trong cung, chuyện này không có bao nhiêu người biết, song Hiếu Thành vương làm sao thiếu đàn ông được, đáng tiếc là tướng quân không thích nam sắc, nếu không có thể thay thế được y rồi."

Hạng Thiệu Long toát mồ hôi hột, ho khan nói, „Xin đừng nói nữa!"

Hàn Sấm thân thiết nói, „May mà tướng quân còn ưa nữ sắc, vương tử của ta cũng là một mỹ nữ hiếm thấy, nếu tướng quân có thể khiến cho vương tử

vui, một khi thái tử lên ngôi, tướng quân có thể kêu mưa gọi gió ở nước Triệu, lúc ấy vạn lần đừng quên người bạn cũ này đây."

Hạng Thiếu Long biết y muốn thông qua mình để gián tiếp khống chế Tinh vương hậu, từ đó có thể thấy vương hậu nước Triệu không phải hoàn toàn nghe theo lời y. Lại sợ y nhắc tới chuyện chị em họ Điền, kéo y ra một bên nói, „Hầu gia hãy cẩn thận, kẻ đột kích Long Dương quân nói không chừng là Tề, Sở." Gã nói như thế để phân tâm y.

Hàn Sấm biến sắc nói, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới càng khẳng định hơn Tinh vương hậu không phải hoàn toàn tin tưởng với vương đệ của mình, vừa lúc ấy có một nhóm khách đi tới, Hạng Thiếu Long thừa cơ thoát ra, bước vào trong sảnh đường.

Lúc ấy Quách Tùng vui vẻ bước lên, „Đồng tiên sinh vinh dự đoạt được chức thành thủ, lão phu vẫn chưa có cơ hội để chúc mừng."

Hạng Thiếu Long nhìn quanh, vẫn không thấy hai đứa con trai của y, trong lòng đã biết y đang lập lại cái kế của nhạc phụ mình, trước tiên đưa con cái ra nơi khác, mỉm cười, cung tay thi lễ nói, „Kẻ phải chúc mừng Quách tiên sinh là tiểu tướng mới đúng, lại được rể quý, khiến cho kẻ có tư cách làm trượng nhân ở Hàm Đan đều phải thềm thường."

Quách Tùng ha ha cười lớn, „Nói chuyện với Đồng mã si thật là một chuyện thú vị trong đời."

Lúc này trong đại sảnh đã có đầy khách khứa, khoảng gần một ngàn người, những phu nhân quý phụ lúc bình thường khó thấy giờ đây đã xuất hiện trong những bộ y phục đẹp nhất, không ai biết nước Triệu đang lâm vào nguy cơ nước mất nhà tan.

Hạng Thiệu Long thấy ở góc đại sảnh có nhân vật chính Lý Viên, đang hớn hởi cười nói với Điền Đan, Quách Khai, Thành Tư.

Tinh vương hậu cũng giá lâm, nhưng không thấy Hiếu Thành vương, rõ ràng y tỏ vẻ bất mãn, chỉ để cho Tinh vương hậu dự tiệc.

Bên kia là một nhóm người với nhân vật trung tâm là Kỷ Yên Nhiên, Trâu Diễm cũng phá lệ dự tiệc, Long Dương quân vừa mới khỏi bệnh cũng đến tham dự, đang nói chuyện với Trâu Diễm, hai người là bạn bè, tự nhiên cảm thấy thân thiết với nhau.

Triệu Bá và Triệu Chi thì đang giúp đỡ chào hỏi khách khứa, Triệu Chi thấy Hạng Thiệu Long thì chạy ào đến.

Hạng Thiệu Long thầm trách mình hồ đồ, hai tay không mang theo lễ vật gì, thấy thế cũng chạy ra đón Triệu Chi.

Mỹ nữ đầy phong vận ấy vừa gặp mặt đã trách, „Đồng tướng quân! Chi Chi mấy ngày nay muốn gặp mặt ngài một lần cũng chẳng được, người ta nhớ ngài đến khổ."

Hạng Thiệu Long mỉm cười ghé sát tai nàng nói, „Hảo nha đầu lại động lòng xuân rồi!"

Triệu Chi đỏ mặt, liếc gã, hạ giọng nói, „Mặc kệ chàng nói thế nào, đêm nay Chi Chi phải đến với chàng."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Triệu Nhã, ấp úng, „Đến làm gì?"

Triệu Chi đẩy gã, giận dữ nói, „Người ta mặc kệ chàng!" rồi quay người bỏ đi.

Hạng Thiệu Long bước về phía Lý Viên, cao giọng chúc mừng.

Lý Viên lộ vẻ không tự nhiên, miễn cưỡng trả lễ rồi nói, „Đồng huynh được ân sủng của Tinh vương hậu và quý vương như thế, Lý mỗ phải chúc mừng Đồng huynh mới đúng."

Hạng Thiệu Long thấy gã cố ý nhắc đến Tinh vương hậu, vốn lúc này đang ngồi cạnh Điền Đan, biết y đang châm chích bản thân và bà ta có mối tư tình, giả vờ không hiểu nói, „Sao bằng quốc cửu gia có vị muội tử làm vương hậu?"

rồi không thèm để ý đến vẻ mặt khó coi của Lý Viên, quay sang Tinh vương hậu và Điền Đan thi lễ, làm lơ Quách Khai và Thành Tư, quay sang nhóm của Kỷ Yên Nhiên."

Kỷ Yên Nhiên e ngại Long Dương quân nên không dám lộ vẻ vui mừng, mỉm cười nói, „Hình như đã lâu không được gặp Đồng tiên sinh."

Trâu Diễn cũng chỉ giả vờ chào hỏi cho có lệ, ngược lại chỉ có Long Dương quân nhiệt tình chúc mừng rồi kéo gã qua một góc, „Bốn quân đã sai người đi tìm Đồng huynh, lúc ấy huynh đã vào cung."

Hạng Thiệu Long hạ giọng hỏi, „Có chuyện gì?"

Long Dương quân hạ giọng nói, „Bốn quân vừa nhận được tin bí mật ở Đại Lương, Tín Lăng quân đã sai cao thủ đến Hàm Đan, xem ra là muốn đổi phó bốn quân, giờ đây bên cạnh bốn quân tuy có hàng trăm thân vệ, nhưng cao thủ chẳng được bao nhiêu, lại không thể điều binh từ biên giới nước Ngụy để bảo vệ cho bốn quân, tướng quân có thể tăng cường phòng thủ trong thành được không?"

Hạng Thiệu Long trầm giọng hỏi, „Có biết gì về bọn chúng không?"

Long Dương quân khổ não lắc đầu.

Hạng Thiếu Long nói, „Hàm Đan mỗi ngày đều có người ra vào thành, buôn bán rất nhiều, lại không thể đóng cửa thành, trừ phi chúng ta cũng biết rõ mục tiêu là người nào, nếu không chỉ đành phòng thủ mà thôi. Thế này nhé! Đồng mỗ sẽ chọn ra một nhóm lính tinh nhuệ ngày đêm bảo vệ cho quân thượng, à này, quân thượng đã khỏe hẳn rồi chứ?"

Long Dương quân thở dài, „Giờ đây vẫn không tiện có những động tác mạnh mẽ, nếu không bốn quân đâu cần sợ người của Tín Lăng quân. Đại vương chúng ta vừa phái đến một đội tinh binh để đón ta về Đại Lương, chỉ cần vài ngày nữa thì ta có thể đi được."

"Quân thượng không để ý đến chuyện hợp tung nữa hay sao?" Hạng Thiếu Long nói.

Long Dương quân hừ một tiếng rồi nói, „Ta đã nhiều lần bày tỏ lập trường, bọn họ không có thành ý, không hợp tung cũng đành chịu. Bốn quân chỉ có cách để người lại nghe ngóng tin tức mà thôi!" rồi trong mắt lộ vẻ hoang mang, đưa tay ra, nắm lấy tay gã mà nói, „Nô gia ngoài đại vương, chưa bao giờ cảm kích một người nào như Đồng huynh, dù có chuyện gì xảy ra, xin Đồng huynh đừng quên rằng ở Đại Lương có một người đang mong ngóng huynh."

Hạng Thiếu Long bị y sờ mà toàn thân nổi da gà, vừa cảm thấy lúng túng, vừa cảm thấy khó chịu, nhưng thấy dáng vẻ chân thành của đối phương thì không nỡ rút tay ra, may mà nhiều lúc gã vẫn xem y là nữ nhân, mới dễ chịu hơn một chút, vỗ vai y an ủi, „Đồng Khuông đã biết, lên đường cẩn thận."

Long Dương quân buông tay ra, vừa lúc ấy Hàn Sấm đi tới, Hạng Thiếu Long sợ gã nhắc đến chuyện chị em họ Điền, vội vàng nói với Long Dương quân, „Nhờ quân thượng chặn kẻ ấy lại." Long Dương quân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng bước đến phía Hàn Sấm.

Kỷ Yên Nhiên lúc ấy nhờ Trâu Diễm giúp đỡ nên thoát thân ra khỏi người hâm mộ đang vây quanh, bước về phía gã giận dữ nói, „Đồng Khuông! Ngài ngay cả thời gian gặp người ta cũng chẳng có hay sao?"

Hạng Thiếu Long rất muốn nói hay là để lão tử tối nay đưa nàng lên giường vậy, nhưng nhớ lại Triệu Nhã và Triệu Chi, ngay cả một câu đơn giản để khiến giai nhân này chuyển giận thành vui cũng không thể thoát ra được, may mà vẫn còn diệu kế để dẫn dắt sự chú ý của nàng sang vấn đề khác, hạ giọng nói, „Long Dương quân vừa mới cho ta biết Tín Lăng quân đã phái cao thủ đến."

Trâu Diễm giật mình, „Bọn chúng đến đây làm gì?"

Kỷ Yên Nhiên tức giận nói, „Người ta đã nói y nhất định là vì đoạt Lỗ Công bí lục! Có gì lạ đâu! Đồng Khuông!

Hình như ngài chẳng thèm để ý đến Yên Nhiên này nữa!“

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nàng không sợ Trâu tiên sinh cười hay sao?" Trong lòng thầm nghĩ mới cách có vài ngày mà đêm nay phải ứng phó liên tục ba trận hay sao?

Kỷ Yên Nhiên nhìn Trâu Diễm rồi cười, „Trâu tiên sinh chẳng cười đâu, giờ đây lão là nghĩa phụ của người ta! Khi không có người, chàng cũng phải thay đổi cách gọi đi thôi!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên rồi mỉm cười nhìn Trâu Diễm nói, „Vậy Đồng mỗ không e ngại nữa, đêm nay sẽ móc gan ruột ra cho Kỷ tài nữ tùy ý xử trí!“

Quả nhiên Kỷ Yên Nhiên chuyển giận thành vui.

Hạng Thiếu Long thừa cơ hỏi, „Kỷ tài nữ đã dùng phương pháp gì mà đoạn tuyệt với Lý Viên, để y chấp nhận cưới cô nương Quách gia?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chẳng có phương pháp gì cả, hôm nay y đến tìm thiếp, bảo rằng vẫn còn để chỗ chính thất ấy, bị thiếp đuổi ra khỏi nhà."

Lý Viên lúc ấy cứ nhìn về hướng bọn họ, trong mắt lộ vẻ ghen tị.

Tiếng chuông vang lên, mọi người cùng nhập tiệc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 99: Lửa Thiêu Hoàng Cung

K

hi mọi người nhập tiệc, Hạng Thiếu Long nhớ lại lời của Kỷ Yên Nhiên, càng lúc càng thấy không ổn nên lên ra ngoài tìm Ô Quả.

Lúc ấy Ô Quả đang đứng nói chuyện cùng bọn tùy tùng ngoài quảng trường, thấy Hạng Thiếu Long thì giật mình đến bên gã, hạ giọng nói, „Sao tam gia bỏ đi nhanh như thế?"

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Lập tức thông báo với nhị gia, Tín Lăng quân đã phái cao thủ đến Hàm Đan, rất có thể đêm nay sẽ vào cung đánh cắp Lỗ Công bí lục, bảo bọn họ phải tìm cách phòng bị."

ô Quả gật đầu nói, „Cấm vệ quân và bọn thành vệ chúng ta phân chia ranh giới rõ ràng, trừ phi có lệnh của Hiếu Thành vương, nếu không chúng ta chẳng thể nào bước vào hoàng cung."

Hạng Thiếu Long cũng biết thế, nên nói, „Vậy cứ bảo nhị gia tìm cách sai người giám sát hoàng cung, nếu có kẻ đáng nghi thì phải theo dõi xem bọn chúng ở đâu. Nên sử dụng người của chúng ta, hãy để ý những nơi như lối ra của địa đạo, không chừng Tín Lăng quân có cách vào bí đạo của hoàng cung, nói không chừng bọn chúng cũng có nội ứng ở đây.

ô Quả nhận lệnh rồi quay ra.

Hạng Thiếu Long thở phào, quay trở lại nội sảnh.

Bỗng nhiên bên phải có tiếng gọi của một mỹ nữ, „Đồng tiên sinh xin dừng bước."

Hạng Thiếu Long nghe thanh âm này cũng quen tai lắm, ngạc nhiên nhìn sang.

Quách Tú Nhi mặc bộ hồng bào, bên cạnh có tám nô tỳ, từ con đường đá bên phải bước tới, rõ ràng là đang vào sảnh đường để dự lễ đính hôn.

Hạng Thiếu Long ngừng lại, chúc mừng nàng với vẻ hơi thiếu tự nhiên.

Quách Tú Nhi thản nhiên trả lễ rồi quay sang bọn nữ tỳ nói, „Ta có mấy câu cần nói với Đồng tiên sinh, các người lui qua một bên."

Tám nữ tỳ đều rất ngạc nhiên, tránh ra xa.

Quách Tú Nhi nhìn Hạng Thiếu Long, ánh mắt rất buồn, chép miệng nói, „Lệnh cha khó cãi, Tú Nhi không còn cách chọn lựa, tiên sinh có hiểu ý Tú Nhi chăng?"

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng thẳng thắn như thế, ngần người một chốc không biết trả lời thế nào mới phải.

Dù hai người hoàn toàn không có trở ngại, vì mối hận thù giữa hai nhà ô, Quách, gã cũng không thể kết hợp với Quách Tú Nhi.

Quách Tú Nhi buồn rầu mỉm cười, xoay người, khi quay lại, trong tay Quách Tú Nhi có một chiếc khuyên tai, nàng bước tới phía trước rồi dúi vào tay gã, nói, „Quách Tú Nhi không thể hiến thân cho tiên sinh, nên dùng khuyên tai ngọc này thay thế, nếu tiên sinh có chút tình ý với Tú Nhi, xin hãy giữ trong người, Tú Nhi chết cũng không hối hận!" nói xong thì quay đi, cúi đầu bước vội vào nhà trong, bọn nô tỳ vội vàng đuổi theo.

Hạng Thiếu Long nắm chặt chiếc khuyên tai vẫn còn hơi ấm, trong lòng dâng lên một nỗi xao xuyến.

Gã đưa tay mở ra xem. Thì ra đó là một chiếc khuyên tai bằng ngọc, có khắc hình chim phượng, nếu đem về thế kỷ XXI bán đấu giá đảm bảo có thể sống hết đời.

Nghĩ tới đây, không khỏi tự mắng ban thân.

Người ta đã tình thâm nghĩa trọng đối với mình, mà bản thân gã lại có những ý nghĩ hoang đường, lắc đầu cười khổ rồi đeo chiếc khuyên tai ấy vào trong cổ, bước vào đại sảnh.

Trong đại sảnh không khí rất náo nhiệt, hàng trăm nữ tỳ nam bộc đang rót rượu thêm thức ăn cho khách khứa.

Đối diện với cửa lớn của nội sảnh là bốn chiếu tiệc.

Chiếu thứ nhất là phu phụ Quách Tùng và Lý Viên, Quách Tú Nhi, ba chiếu kia là những khách chính như Tinh vương hậu, Điền Đan, Long Dương quân, Hàn Sấm, Cơ Trọng. Còn những khách khác thì được sắp xếp ngồi hai bên, tất cả có ba lớp, mỗi chiếu có bốn người, ở giữa là một khoảng trống, đó là chỗ dành cho bọn ca vũ biểu diễn.

Đội nhạc sư ngồi hai bên cửa, khi tiếng nhạc tấu lên, không khí càng náo nhiệt.

Hạng Thiệu Long nhân lúc mọi người đang tập trung chú ý đến Quách Tú Nhi thì bước ra phía trước, trong lòng thầm kêu khổ, không biết nên ngồi ở nơi nào đây?

Thời đại này rất coi trọng thân phận địa vị, không thể ngồi bừa chỗ nào cũng được.

May mà Cao Bạch bước đến nói, „Nhã phu nhân đã sớm căn dặn tiểu nhân, muốn ngồi cùng chiếu với Đồng tướng quân, mời tướng quân theo tiểu nhân."

Hạng Thiệu Long lập tức cảm thấy khó nghĩ, nếu ngồi cùng với Triệu Mục, Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi tất nhiên sẽ chẳng nói được gì, nhưng ngồi cùng Triệu Nhã hai người sẽ trách gã thiên vị, nhưng cũng đành liều bước theo Cao Bạch.

Trong đám khách ấy, vẫn có nhiều người lần đầu tiên gặp được nhân vật ngồi lên chiếc ghế thành thủ nên đều đưa mắt nhìn theo gã.

Bọn nữ nhân đều ngây ngất trước dáng vẻ cao to, bước đi như hổ của gã.

Nhưng lúc này Hạng Thiệu Long đang rất lo lắng, chỉ biết đi theo Cao Bạch.

Cao Bạch ngừng lại, cúi người nói, „Tướng quân, xin mời ngồi."

Hạng Thiệu Long định thần nhìn, chỉ thấy ba mỹ nữ đang nhìn gã bằng ánh mắt khác nhau.

Thì ra Triệu Nhã, Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi đều ngồi ở chiếu thứ hai thuộc hàng thứ nhất, chiếu đầu là Triệu Mục, Quách Khai, Thành Tư và Trâu Diễn.

Hạng Thiệu Long mừng thầm, ngầm khen Triệu Nhã suy nghĩ chu đáo, ngồi ở bên cạnh Triệu Chi, đó cũng chính là chỗ thông minh của ả, nếu như ngồi giữa hai nữ nhân nào, đều sẽ có người bị lạnh nhạt, nhưng được xếp ngồi ở cuối chiếu thì rõ ràng gã đã tôn trọng ba thiếu nữ kia.

Nhất thời nam thì lấy làm ngưỡng mộ vì gã được ngồi với ba nữ nhân, nữ thì hy vọng có thể thay thế ba nữ nhân kia được gần gũi nhân vật truyền kỳ này.

Tiếng nhạc vừa dứt thì lại nổi lên nữa, một nhóm ca cơ xinh đẹp hơn trăm người tập trung ở giữa sảnh đường.

Triệu Chi ghé tai gã nói, „Yên Nhiên tỷ bảo thiếp hỏi chàng đã chuẩn đi đâu?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Đi nhà xí không được sao?"

Triệu Chi lại nghiêng sang phía Kỷ Yên Nhiên, rồi ghé sang hỏi, „Đi nhà xí mà lâu đến thế sao?"

Hạng Thiếu Long buồn cười lắm, cố nén lại rồi nói, „Chi Chi đã biến thành ống truyền thanh lúc nào, bảo với nàng bất cứ chuyện gì dù lớn dù nhỏ, cả trời cao kia cũng chẳng quản nổi ta."

Triệu Chi cười khúc khích rồi quay sang truyền lại lời ấy.

Triệu Nhã và Kỷ Yên Nhiên nghe xong đều cười, lát sau Triệu Chi lại hớn hờ quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Lần này phu nhân hỏi, Quách Tú Nhi và chàng người trước kẻ sau bước vào, vẻ mặt lại khác lạ, phải chăng là chàng đã cướp ngọc trộm hương, cầm sừng lên đầu Lý Viên?"

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, đương nhiên là phải phủ nhận ngay.

May mà lúc ấy tiếng nhạc đã dừng, cuộc đùa bỡn ấy mới dừng lại.

Quách Tùng đứng dậy tuyên bố gả Quách Tú Nhi cho Lý Viên, nhưng hôn lễ lại chính thức cử hành ở nước Sở, sau đó thì nâng chén cán với khách khứa, không khí rất từng bừng.

Hạng Thiếu Long quan sát vẻ mặt Quách Tú Nhi, thấy dáng vẻ của nàng rất cam chịu, trong lòng cảm thấy xúc động.

Nếu không có mình xen vào, Quách Tú Nhi không có cảm giác như thế, bởi vì Lý Viên quả thực là một đấng trượng phu lý tưởng của bọn nữ nhân.

Đối với giới quyền quý trong thời Chiến Quốc, chuyện cưới gả là trò chơi chính trị, càng là những nữ tử có thân phận thì càng như thế.

Nghĩ sâu xa hơn, Ô ứng Nguyên gả con gái cho mình, chẳng qua đó chỉ là thủ đoạn lôi kéo, chỉ là vừa khéo Ô Đình Phương thương yêu mình nên mới không xảy ra bi kịch.

Trong lòng đầy cảm xúc nên uống thêm hai chén.

Triệu Chi rỉ tai gã nói, „Chi Chi hận không lập tức phanh thây Điền Đan thành muôn đoạn, nhưng người ta không gấp, bởi vì biết Đồng gia nhất định sẽ làm chủ cho Chi Chi đó mà."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ nàng đã quá coi trọng Hạng mỗ rồi, dịu dàng nói, „Nghĩ đến chuyện vui vẻ hơn không được sao?"

Triệu Chi không biết nghĩ đến chuyện gì, đỏ mặt, hạ giọng nói, „Chi Chi nghe lời căn dặn của Đồng gia!"

Hạng Thiệu Long chưng hửng.

Triệu Chi và Quách Tú Nhi không hề khác nhau, đều cảm thấy nam nhân là kẻ làm chủ, không bao giờ làm theo ý mình, thật là ngoan ngoãn.

Điều khác nhau là Triệu Chi còn may mắn hơn Quách Tú Nhi.

ở một góc độ nào đó, Thiện Nhu và Kỷ Yên Nhiên đều là những nữ nhân đi ngược lại với thói tục của thời đại này, cũng giống như Mặc Tử, phản đối quyền lực và sự xa hoa với lễ giáo không cần thiết.

Mặc Tử rốt cuộc vẫn là nam nhân, nên có thể để lại tiếng thơm muôn đời.

Kỷ Yên Nhiên dù cho tư tưởng có ưu việt đến đâu thì điều người ta chú ý đến nàng cũng chỉ là sắc đẹp.

Vì Quách Tú Nhi bị ép gả cho Lý Viên nên khiến cho Hạng Thiếu Long trong lòng nghĩ ngợi nhiều, lúc ấy, tiếng bước chân rầm rập khiến cho Hạng Thiếu Long bừng tỉnh.

Cả đại sảnh im phăng phắc, mọi người đều nhìn tên Triệu binh đang lao vào đại sảnh, y va phải một ả nữ tỳ đang bưng thức ăn, nhìn thấy Hạng Thiếu Long thì vội vàng lao đến trước mặt gã, quỳ xuống bầm cáo, „Đồng tướng quân, không xong rồi, hoàng cung bốc lửa!"

Mọi người đều chưng hửng.

Cuối cùng cơn hỏa hoạn cũng được dập tắt, hành cung của Nhã phu nhân bị cháy trụi, chỉ còn lại ba mươi thi thể cháy đen, có cả bọn tiểu Siêu, trong đó có hơn mười tên cấm vệ quân, nhưng không ai chạy thoát, trên người đầy vết kiếm và vết tên bắn.

Triệu Nhã khóc lóc thê thảm.

Khi Hạng Thiếu Long vội vàng chạy đến, bọn cấm vệ đã tra xét cả hoàng cung nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của kẻ địch, chỉ thấy một địa đạo gần hành cung có dấu vết của người xông vào, bốn tên cấm vệ quân đang giữ nơi ấy đều bị bóp chết.

Vẻ mặt của Thành Tư càng khó coi hơn Hiếu Thành vương, y vốn là đầu lĩnh cấm vệ, xảy ra chuyện này, trách nhiệm tự nhiên rơi vào y, nặng thì bị chém đầu, nhẹ thì bị cách chức.

Hiếu Thành vương giận đến nổi run hai tay, chửi mắng ồm tỏi. Bọn cấm vệ sợ hãi đều quỳ móp xuống chịu trận.

Hạng Thiếu Long nhớ đến bọn tiểu Siêu, lòng như rướm máu. Hơn mười văn quan võ tướng đều đứng lặng nhìn thảm cảnh ấy.

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên ngọn lửa báo thù, đối phương ngay cả bọn tiểu Siêu cũng chẳng tha, tất nhiên trong lòng có ý báo thù, nếu không cướp bí lục thì cũng đủ, cần gì phải giết người phóng hỏa.

Đặng Dực lúc này đến bên Hạng Thiệu Long, kéo nhẹ gã, tỏ ý có lời muốn nói.

Hạng Thiệu Long ra nơi vắng người, Đặng Dực nói, „Đã tìm ra bọn hung đồ ấy, chúng đang nấp tại hành quán của Hàn Sấm."

Hạng Thiệu Long giật mình hỏi, „Cái gì?"

Đặng Dực nói với vẻ khẳng định, „Không sai đâu, tiểu Tuấn thân chinh theo dõi bọn chúng, thấy bọn chúng lẫn vào hành quán của Hàn Sấm, giờ đây vẫn đang theo dõi, đảm bảo bọn chúng có cánh cũng không thoát nổi."

Ý nghĩ trong đầu Hạng Thiệu Long lướt qua nhanh như điện chớp, nhớ lại đại kế hợp nhất tam Tấn, người đã nghĩ ra điều này, Bình Nguyên quân nước Triệu thì đã chết, giờ đây chỉ còn lại Tín Lăng quân của nước Ngụy, Vô kỵ, còn có một người khác chính là trưởng bối của Hàn Sấm, bởi vì Hàn Sấm dù tuổi tác hay danh vọng cũng không đủ sức làm chuyện này.

Một bức tranh rõ ràng bắt đầu hiện dần trong đầu gã.

Vì Bình Nguyên quân đã chết, nước Triệu không còn ai thúc đẩy cho kế hoạch này, chỉ còn hai nước Ngụy, Hàn vẫn đang âm thầm thực hiện giấc mơ ấy. Đó chính là nguyên nhân mà Hàn Sấm ngầm chứa chấp người của Tín Lăng quân.

Nếu bọn người của Tín Lăng quân không ra tay độc ác như thế, nói không chừng Hạng Thiệu Long sẽ tha cho bọn chúng, bởi vì gã không hề coi Lỗ Công bí lục vào đâu cả. Nhưng giờ đây bọn chúng đã gây nên mối huyết thù, nên gã không thể thương lượng được.

Bỗng nhiên nghe Hiếu Thành vương quát lớn, „Đồng Khuông ở đâu?"

Hạng Thiệu Long nói, „Lập tức triệu tập mọi người, chuẩn bị hành động." Rồi sai bước về phía Hiếu Thành vương.

Lúc bấy giờ, Triệu Mục, Điền Đan, Long Dương quân, Hàn Sấm, Cơ Trọng, Tinh vương hậu, Lý Viên, đều đã đến, ai nấy đều lặng yên xem Hiếu Thành vương xử lý thế nào.

Hiếu Thành vương quắc mắt nhìn Hạng Thiệu Long, quát lớn, „Người làm thành thủ thế nào mà để kẻ địch len vào cũng chẳng biết?"

Ba người Lý Viên, Quách Khai, Cơ Trọng đều lộ vẻ vui mừng. Còn ngược lại Hàn Sấm thì cúi đầu, rõ ràng cả y cũng không biết người của Tín Lăng quân lại tàn độc đến thế, liên lụy đến Hạng Thiệu Long. Tinh vương hậu thì mặt mày rầu rĩ, đứng một bên Hiếu Thành vương im lặng không nói.

Hạng Thiệu Long đưa mắt nhìn quanh, đều thấy rõ phản ứng của từng người một.

Gã không quỳ móp xuống như bọn Thành Tư mà vẫn hiên ngang nói, „Hung thủ đã sớm ấn vào thành trước, chỉ là chờ đến đêm nay mới động thủ mà thôi."

Hàn Sấm giật mình, lộ ra vẻ hoảng hốt.

Bọn Lý Viên thì cười lạnh lòng vì gã đùn đẩy trách nhiệm. Bởi vì nếu hung thủ đã sớm len vào thành Hàm Đan trước, lúc ấy gã chưa ngồi lên chiếc ghế thành thủ, tất nhiên trách nhiệm không phải của gã.

Hiếu Thành vương lúc này giận quá mất khôn nên quát lớn, „Người còn dám nói những lời thế này?"

Hạng Thiệu Long càng lúc càng hiểu rõ con người của Hiếu Thành vương, bình tĩnh nói, „Chuyện này nếu không có nội ứng thì quả thật khiến người ta khó tin, dù thời gian, tin tức, phương thức ra vào không để lại dấu vết đều kín như áo trời, tuyệt không phải giống như chuyện đột kích. Cho nên mặt tướng dám cả quyết rằng hung đồ đã ẩn trong thành Hàm Đan một thời gian dài, đêm nay mới chớp thời cơ ra tay."

Hiếu Thành vương đã bình tĩnh hơn, bắt đầu suy nghĩ lời của Hạng Thiệu Long.

Điền Đan chen vào nói, „Đại vương sao không để Đồng tướng quân tra xét hành tung của kẻ địch, để y lấy công chuộc tội."

Long Dương quân cũng phụ họa theo.

Tinh vương hậu cũng hạ giọng rỉ tai Hiếu Thành vương mấy câu.

Hiếu Thành vương nhìn Hạng Thiệu Long nói, „Quả nhân cho người nội trong vòng ba ngày phải tìm cho ra bọn tặc tử ấy Rồi quay sang tên Thành Tư đang run bần bật, nói, „Nhốt tên ngu xuẩn này vào ngục, đợi tìm được bọn tặc tử rồi sẽ xử chung một thể."

Thành Tư gào lên thảm thiết.

Hiếu Thành vương nhìn sang Hạng Thiệu Long, lời nói đã ôn hòa hơn, gắt nhẹ, „Còn chưa đi giải quyết chuyện này?"

Hạng Thiệu Long chậm rãi nhìn mọi người, thấy Triệu Mục lo lắng, thì ung dung cười nói, „Chuyện nhỏ như thế này cần gì phải ba ngày, sáng mai trước khi mặt trời mọc, những thứ trong nội cung sẽ được đặt ngay trên bàn đại vương, bọn hung đồ sẽ bắt đến cho đại vương không sót một mống, dù có chết cũng đem xác về cho đại vương. Nếu không làm được, Đồng mã si này không cần đại vương động thủ, cũng không còn mặt mũi nào để thấy

ánh mặt trời của ngày mai." Nói xong, trong lúc mọi người đang trở mắt thì bước ra cửa hoàng cung.

Hàn Sấm tái nhợt, nhân lúc mọi người đang chú ý đến Hạng Thiệu Long thì âm thầm rút lui, vòng qua cửa khác đuổi theo Hạng Thiệu Long.

Trong đại hiệu trường trước cửa cung, bọn Ô Quả và hơn một trăm thân vệ đã kìm ngựa đứng chờ.

Hạng Thiệu Long không nói lời nào, phóng thẳng lên ngựa, Hàn Sấm lúc này đã đuổi kịp, kêu lớn.

Hạng Thiệu Long đã sớm biết y đuổi theo, bảo người nhường cho y một thốt ngựa, cùng Hàn Sấm ra khỏi cửa cung.

Hàn Sấm hỏi, „Đồng tướng quân định đi đâu bắt người?"

Hạng Thiệu Long quắc mắt nhìn y, lạnh lùng nói, „Đương nhiên là đến hành quán của Hàn hầu, chả lẽ Hàn hầu cho rằng bọn tặc tử đang nấp chỗ khác hay sao?"

Hàn Sấm giật mình, „Tướng quân đã nói đùa!"

Hạng Thiệu Long thở dài, „Trước mặt chân nhân nào dám nói đùa, nhờ ân đức của Hàn hầu, mà Đồng mỗ cũng biết Hàn hầu cũng không ngờ tặc tử tàn độc đến thế, giờ đây sự việc vẫn có thể quay lại được, chỉ cần Hàn hầu chịu hợp tác, nếu không hậu quả như thế nào, Hàn hầu chắc cũng đã rõ." Nói xong thúc ngựa xông về phía trước.

Ô Quả vung roi, đuổi theo.

Tiếng vó ngựa rầm rập, phá vỡ giấc mộng đẹp của cư dân Hàm Đan.

Chương 100: Không Thoát Một Mổ

H

ạng Thiếu Long cùng bọn thân vệ phóng ngựa như bay về phía hành quán của Hàn Sấm, đến nơi thì phát tay cho Đằng Dực, Đằng Dực hiểu ý bèn cùng hơn mười huynh đệ phi ngựa chạy thẳng vào hành quán của Hàn Sấm.

Hàn Sấm lúc này đã đuổi theo sát cũng cảm thấy ngạc nhiên, như thế này chẳng khác nào đánh cỏ động rắn. Nhưng lúc này y chỉ quan tâm cho bản thân mình, còn những chuyện khác thì không nghĩ nhiều, thúc ngựa phóng lên.

Khi sắp tới cửa chính thì đèn đuốc trong hành quán sáng rực lên, một nhóm thủ hạ của Hàn Sấm xông ra, dáng vẻ rất tò mò.

Hạng Thiếu Long hơi lùi về sau để chờ Hàn Sấm, trầm giọng nói, „Hầu gia có hợp tác không?"

Hàn Sấm lúc này như cá nằm trên thớt, nghiêng răng nói, „Ngài muốn làm sao thì cứ làm vậy!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đâu đến lúc người không chịu nghe lời, cười nói, „Hãy sai toàn bộ thủ hạ của ngài ra giúp chúng tôi bắt tặc tử!"

Lúc này hơn năm mươi kỵ sĩ vừa mới đến trước cửa, Hàn Sấm quát bọn thủ hạ, „Toàn bộ các người bước ra cho bốn hầu, giúp thành thủ truy bắt gian đảng."

Những kẻ ấy chưng hửng, còn tưởng rằng y ỏ ả vờ, dạ ran rồi chạy vào phủ gọi người, thẳng ngựa.

Bọn Hạng Thiếu Long vẫn không dừng ngựa, chạy ngược ra phía ngoài đường, nói với Hàn Sấm, „Xuống ngựa!"

Hàn Sấm vẫn chưa hiểu chuyện gì, Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đã bay người xuống ngựa, thốt chiến mã vẫn chạy, thân thủ như du long, hai chiến sĩ ở hai bên dắt ngựa, ngựa vẫn tung vó chạy thẳng về phía trước.

Hàn Sấm chỉ đành ghìm ngựa lại, rồi mới xuống ngựa, thốt ngựa lập tức bị dẫn đi. Trong lòng cảm thấy khâm phục, chỉ là một chiêu đơn giản nhưng có thể thấy Hạng Thiếu Long rất cao minh. Nếu mình là người của Tín Lăng quân thì cũng không hoài nghi, trong tình huống này, Hàn Đan khắp nơi đều có truy binh, nếu hành quân không nghe bất cứ động tĩnh nào mới là không hợp lý.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực hai người lách qua một bên, nhìn một đội kỵ sĩ hơn ba trăm người phóng ra về hướng họ, lúc này Hàn Sấm đang hốt hải chạy tới.

Hạng Thiếu Long nói, „Để thủ hạ của ngài chạy qua, tất cả phải nghe căn dặn của người chúng tôi!"

Hàn Sấm lúc này đã vào thế ngồi trên lưng cộp, phất tay cho bọn thủ hạ, ra hiệu cho bọn chúng phải tiếp tục chạy về phía trước, chỉ chặn lại một tên, dặn dò hai câu thì tên thủ hạ ấy lấy làm lạ chạy mất.

Khi tiếng vó ngựa đã dần lui xa, Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Hầu gia, giờ đây cả khu vực này đã bị chúng tôi bao vây, không ai có thể xông vào phạm vi những con đường này, chỉ cần hầu gia chịu hợp tác với chúng tôi, bề nhân có thể nói kẻ địch mai phục trong hậu viện Nhã phu nhân, chuẩn bị hành thích Nhã phu nhân, bị chúng tôi đuổi ra nên lần tránh về phía hành quán của hầu gia, hầu gia thấy kế hoạch đó thế nào?"

Hàn Sấm mím môi, lát sau mới trầm giọng nói, „Có thể không để bất cứ ai sống được không? Trong đó có khoảng hơn mười tên nô tỳ."

Hạng Thiếu Long nói, „Bọn chúng có biết chuyện không?"

Hàn Sấm lắc đầu.

Đặng Dực hiểu Hạng Thiếu Long, chen vào hỏi, „Xem tình hình này, nếu lạm sát tất sẽ khiến cho người ta nghi ngờ."

Hàn Sấm dần dần bình tĩnh lại, biết Hạng Thiếu Long lúc này đang liều thân che chở cho mình, coi như cũng đã nể mặt bạn bè, ngoài việc thăm mắng người của Tín Lăng quân đã làm bại lộ, hồng chuyện lớn, còn có diệu kế gì nữa, thở dài nói, „Tất cả do các vị làm chủ!"

Lúc này Kinh Tuấn không biết ở đâu chui ra, hớn hở nói, „Đã sắp xếp ổn cả rồi."

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, giờ đây giống như đang đối phó với hành động can phần tử khủng bố ở thế kỷ XXI. Những tên khủng bố này chiếm cứ một tòa nhà, trên tay có một tư liệu về vũ khí quý giá, mà mục tiêu của gã là phải đoạt văn kiện này lại. ưu thế lớn nhất là kẻ địch không hề hay biết gì, lại thêm kẻ nội gian Hàn Sấm này.

Hàn Sấm không đợi hỏi, chép miệng rồi nói, „Bọn chúng cả thầy có ba mươi lăm người, nhưng ai nấy thân thủ cao minh, kẻ đứng đầu là Nhạc Hình, là trợ thủ đắc lực của Tín Lăng quân."

Hạng Thiếu Long khi đến Đại Lương đã từng ngồi chung chiếu với Nhạc Hình, cũng thăm thở dài, hỏi rõ nơi ẩn nấp của bọn chúng, nói, „Người của ngài nếu muốn vào kho lương ở hậu viên mà bọn chúng đang ẩn mình, có cần ám hiệu gì không? Hàn Sấm thăm kêu lợi hại, gật đầu nói, „ám hiệu là“Lỗ Công đa phúc", hãy nhớ không được để một người nào thoát, mong Đồng huynh nói dối trước mặt Triệu vương một phen."

ô Quả và mấy thủ hạ quay lại chỗ bốn người, Đằng Dực kéo y qua một bên, sai y dắt người đến một con đường chỗ gần phủ Nhã phu nhân.

Hạng Thiệu Long vỗ vai Hàn Sấm, an ủi, „Hầu gia yên tâm, chuyện này Đồng Khuông và hầu gia sẽ cùng lui cùng tiến, xong việc sẽ đem một vài thi thể đặt ở hậu viện trên tường và trên đường, hưởng chi Hiếu Thành vương chỉ muốn đoạt lại bí lục, sẽ không tra hỏi làm thế nào để đoạt lại được đâu."

Hàn Sấm nhú mày nói, „Đáng lo nhất là thủ hạ của Đồng huynh tiết lộ bí mật này."

Hạng Thiệu Long vỗ vai gã rồi nói, „Bọn bao vây chỗ này là Triệu binh, nhưng tham gia hành động là người trong tộc của Đồng mỗ. Sau khi biết chuyện này có liên quan đến hầu gia, Đồng mỗ đã quyết định che đậy giùm cho hầu gia."

Hàn Sấm biết rõ Hạng Thiệu Long vốn không cần phải làm thế, cảm kích nói, „Đồng huynh thật là tốt!"

Hạng Thiệu Long cũng thầm trách mình mềm lòng, đối với hạng người xấu xa như Hàn Sấm, nhưng chẳng qua nếu không có sự giúp đỡ của Hàn Sấm, có lẽ chỉ giành được cuốn Lỗ Công bí lục bị cháy mà thôi, nói, „Xin hầu gia hãy quay ra với quý tộc chờ đợi tin tức."

Nói xong, Đằng Dực, Kinh Tuấn xông vào trong phủ, Hàn Sấm được mấy viên tinh binh đoàn hộ tống quay ra.

Cư dân gần đó đã bị tiếng ngựa đánh thức, ai nấy đều lo lắng, nhưng không kẻ nào dám lộ đầu nhìn ra, lại còn đóng chặt cửa sổ.

Hạng Thiệu Long cố nén cơn đau đớn vì cái chết của bọn tiểu Siêu, quay lại về bình tĩnh thường ngày để tiến hành hành động chống khủng bố.

Dưới ánh trăng, Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Kinh Tuấn cùng với hai mươi đoàn viên có thân thủ cao minh trong tinh binh đoàn lặng lẽ đu dây vượt tường rồi phóng xuống hậu viên.

Tất cả đều im lặng như bình thường, chỉ có tiếng vó ngựa mà Hạng Thiếu Long đã sắp xếp sẵn chạy qua lại trên đường phố để át tất cả những âm thanh phát ra.

Hậu viên có ba kho lương xếp thành một hàng, mục tiêu là kho nằm ở giữa.

Mọi người lặng lẽ tiến sát tới, khi đã tìm được vị trí cửa sổ, từng người một tiến vào vị trí thuận tiện, ẩn mình ở đó.

Lại có người trèo lên mái nhà, chuẩn bị từ trên cao phóng xuống qua lỗ thông gió.

Trong kho tối đen như mực, hoàn toàn không có tiếng.

Tiếp theo lại có hơn năm mươi đoàn viên trong tinh binh đoàn, vượt tường xông vào, ẩn mình trong các lùm cây, ai nấy đều giương nỏ đợi sẵn.

Hạng Thiếu Long thấy đã bố trí ổn thỏa, ra hiệu cho Đằng Dực, cả hai đi về phía cửa kho.

Hai người rút kiếm ra, vừa đến nơi cửa.

"Cộc, cộc"

Tiếng gõ cửa vang lên trong đêm tối.

Trong kho hoàn toàn im lặng.

Đằng Dực trầm giọng nói, „Lỗ Công đa phúc!"

Một chốc sau, có người trầm giọng gắt nhẹ, „Chuyện gì? Lúc này sao lại đến tìm bọn ta?"

"Mở cửa mau! Hầu gia sai bọn ta đến báo truyền quan trọng, „ Đẳng Dực quát lại.

Người ấy không biết là trá ngữ, kệt một tiếng, cánh cửa gỗ hé mở ra.

Đẳng Dực tung chân đạp mạnh, kẻ trong cánh cửa kêu thảm một tiếng, cả người lẫn cửa đổ ập xuống.

Cửa đã mở toang.

Thời khắc ra tay đã đến.

Đoàn viên từ trên các lỗ thông gió, từ bên ngoài cửa sổ, đầu tiên đốt hơn hai mươi ngọn phong đăng, loại phong đăng này thiết kế rất tinh xảo, to như quả banh, tim nằm ở giữa, trên ngọn đèn có các lỗ thông khí, lại bôi các chất chống cháy, nên không thể bốc cháy được, đó là một trong những dụng cụ để tinh binh đoàn đột kích trong đêm tối.

Kho lương lập tức sáng rực lên, vị trí ẩn nấp của hơn ba mươi tên khùng bố hiện ra trước mắt mọi người.

Đó chính là phương pháp đối phó với bọn khùng bố ở thế kỷ XXI.

Dù là phần tử khùng bố cùng hung cực ác, nói cho cùng vẫn là con người, về mặt sinh lý cũng chẳng khác ai. Cho nên các chuyên gia chống khùng bố đã căn cứ vào các giác quan của con người để chế tạo ra nhiều loại vũ khí. Hạng Thiếu Long lại rất giỏi dùng bó đông lạnh và đạn thần kinh.

Bó đông lạnh có thể phát ra một dòng khí lạnh âm 273,5oc, trong độ lạnh tuyệt đối ấy, bất kỳ một tế bào sống nào cũng đều ngừng vận động, sau khi giải đông thì kẻ địch hoàn toàn bình thường, bó tay bị trói.

Đạn thần kinh là bao vây ở phạm vi rộng, có thể tạm thời khống chế trung khu thần kinh của đối thủ, khi mục tiêu đã ở trong trạng thái tê cứng thì chỉ đành để cho đối phương mổ xẻ mà thôi.

Trong thời đại Chiến Quốc, đương nhiên không có loại vũ khí uy lực ghê người đó, nhưng Hạng Thiệu Long đã thiết kế ra loại phong đăng này, trong tình huống trước mắt, cũng đã phát huy được tác dụng tương tự.

Khác nhau là ở chỗ không để thoát một mống nào cả.

Hạng Thiệu Long và Đằng Dực đã chuẩn bị tâm lý, khi ngọn phong đăng ném vào, trong khoảng sát na kẻ địch hiện ra, hai người đã lập tức lăn vào trong kho.

Hạng Thiệu Long thuận tay ném ngọn phi đao ra, cắm vào cổ họng tên bị tẩm cửa gỗ đề.

Bọn sát thủ tay vẫn nhuốm đầy máu, trên người vẫn mặc võ phục, có hai kẻ xông ra ngoài cửa, Hạng Thiệu Long nhác thấy một trong hai kẻ đó chính là Nhạc Hình.

Hạng Thiệu Long và Đằng Dực phóng người dậy, trường kiếm từ dưới đâm thẳng lên ngực và bụng hai kẻ này.

Khi Đằng, Hạng hai người đồng thời chém mạnh kiếm qua hai bên phải, trái, tiếng bắn tên vang lên. Rồi tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết. Nhạc Hình và kẻ kia kiếm chưa kịp rút khỏi bao thì đã kêu rống lên, tiếp theo là một luồng máu tươi phun ra, thối lui ra phía sau. Bọn chúng đều trúng tên, bỏ chạy tứ tán. Nhạc Hình và kẻ kia loạng choạng thoái lui mười bước thì ngã bật ra sau, chết ngay tại trận.

Hạng Thiệu Long nghĩ đến thảm cảnh của bọn tiểu Siêu, nào chịu lưu tình, xông đến trước giết được hai người thì mới phát giác không còn tên nào nữa

có thể đứng lên nổi. Kinh Tuấn lúc này còn chém được nhiều hơn gã một tên.

Hạng Thiệu Long đến bên xác Nhạc Hình, mò mẫm một hồi thì rút ra bản chính của Lỗ Công bí lục và bản chép tay.

Lòng nghĩ nếu không phải hai thứ này thì bọn tiểu Siêu đâu đến nổi mất mạng.

Đằng Dực lúc này bước đến, „Đệ quả thật muốn che đậy cho Hàn Sấm hay sao?"

Hạng Thiệu Long thở dài nói, „Có lẽ đệ đã quá mềm lòng."

Đằng Dực chùi thanh kiếm đầy máu, nói, „Thời gian không nhiều nữa, chúng ta hãy mau đi bố trí, „ rồi phất tay ra hiệu, đoàn viên trong tinh binh đoàn nhanh chóng đem các thi thể chuyển ra ngoài vườn, những tên chưa chết hẳn thì bồi thêm một nhát."

Hiếu Thành vương nhìn thấy Lỗ Công bí lục thì mừng rỡ, không thềm để ý đến lời giải thích của Hạng Thiệu Long nữa.

Tinh vương hậu và Triệu Nhã đều nhìn Hạng Thiệu Long như một anh hùng vừa mới lập được đại công.

Chỉ có Quách Khai thì lạnh lùng hỏi, „Đồng tướng quân sao lại thất sách như thế, không để mạng bọn chúng lại để hỏi tội Tín Lăng quân, „ rồi nói với Hiếu Thành vương, „Nếu An Ly có được bọn nhân chứng này, nói không chừng có thể trị tội Ngụy Vô Ky, xem ra đột kích Long Dương quân cũng có phần những tên này."

Hiếu Thành vương được“tình nhân mới" này nhắc nhở, hỏi Hạng Thiệu Long, „Lời Quách đại phu rất có lý, Đồng tướng quân có lời gì để nói?"

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Hạ thần không còn có chọn lựa khác, cần phải giết sạch bọn chúng đi, nếu không để cho đối phương biết mình khó tránh được nạn, huỷ đi Lỗ Công bí lục, lúc ấy chúng ta càng mất mát nhiều hơn."

Tinh vương hậu đỡ lời, „Long Dương quân đã nhận ra vài người trong bọn chúng, đã chứng thực tên cầm đầu là Nhạc Hình, thực khách của Tín Lăng quân, chỉ cần đưa những thi thể này sang Đại Lương, ta xem Vô Ky công tử sẽ rất giận dữ đấy."

Hiếu Thành vương chỉ muốn Lỗ Công bí lục, nghĩ cũng có lý, gật đầu quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Đồng khanh lập được đại công, quả nhân sẽ có thưởng."

Hạng Thiếu Long quỳ xuống tạ ơn, „Đại vương đã quá coi trọng hạ thần, hạ thần để bọn hung đồ này ẩn nấp trong Hàm Đan mà không phát giác được, tóm lại là thất trách. Đại vương không hỏi tội thì đã là ân điển rồi. Hạ thần đề nghị đưa xác bọn chúng ra thị chúng ba ngày, công cáo toàn thành để an lòng dân."

Hiếu Thành vương thấy gã lập công mà không kiêu ngạo, càng vui vẻ hơn, gật đầu lia lịa.

Hạng Thiếu Long lại nói tiếp, „Để đề phòng an toàn, bệ nhân muốn điều động thêm nhân mã, tăng cường phòng thủ, mong đại vương khâm chuẩn."

Hiếu Thành vương không hề hàm hồ chuyện này, nói, „Khanh gia mau chóng đưa kế hoạch cho quả nhân xem, nếu không có vấn đề lập tức phe chuẩn ngay, „ nói rồi ngáp dài hai cái.

Hạng Thiếu Long nhân lúc này cáo lui.

Trời vẫn chưa sáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 101: Rối Tung Rối Mù

T

rong xe ngựa, Triệu Nhã nằm phục trong lòng Hạng Thiếu Long, trông rất thê lương.

Hạng Thiếu Long ôm vai ả, dịu dàng nói, „Hãy bình tĩnh lại! Người chết không thể sống lại, chúng ta chỉ nên chuyển đau buồn thành sức mạnh, ứng phó những nguy cơ đang trùng trùng trước mặt!"

Triệu Nhã nói, „Bọn chúng chết thật là thảm, cả mặt mũi cũng không nhận ra, rốt cuộc đồng đảng của chúng là ai, tại sao lại biết bí đạo vào trong hoàng cung?"

Hạng Thiếu Long giật mình, chuyện này nếu truy ra nữa thì e rằng Tinh vương hậu cũng có phần trong đó, nhưng nếu không giải thích rõ ràng với Triệu Nhã, với trí thông minh của ả sau này sẽ phát giác ra mình có điều giấu giếm nên nói ra vai trò của Hàn Sấm trong vụ này.

Triệu Nhã nghe xong giận lắm, nói, „Sao chàng lại buông tha cho Hàn Sấm?"

Nhìn thấy ánh mắt đầy thù hận của ả, Hạng Thiếu Long thở dài, nói, „Ta đã hết cách rồi, chuyện này có lẽ cũng liên quan đến Tinh vương hậu, trong tình thế hiện nay, đối với nước Triệu có hại mà không lợi. Nếu Hàn, Triệu giao tranh thì sẽ có lợi cho Điền Đan và Lý Viên, Nhã nhi có hiểu cho lòng ta chăng? Đừng quên ta đã từng hứa rằng sẽ giúp vương huynh của nàng thoát qua ải này!"

Nghe rất có lý nên Triệu Nhã không hỏi nữa mà họ giọng nói, „Thiếu Long, thiếp hận vương huynh, ngoài bản thân và lợi ích của mình ra, y chẳng hề để ý đến chuyện gì khác nữa."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ kẻ làm hoàng đế e rằng rốt cuộc đều biến thành như thế, quyền lực tuyệt đối sẽ biến cho bất cứ người nào trở nên sa đọa tuyệt đối.

Nghĩ tới đây, bất đồ liên tưởng đến Tần Thủy Hoàng trong tương lai, trong lòng dâng lên một mối lo lắng không tên.

Thành Hàm Đan trải qua buổi sáng không hề yên tĩnh.

Đầu của bọn hung thủ bị chặt, toàn thành chấn động, khiến cho tiếng tăm Hạng Thiếu Long càng được đẩy cao hơn.

Mấy hôm nay bọn Hạng Thiếu Long đều bận rộn, lo lắng chuyện phòng thủ, thực ra là ngầm sắp xếp để bắt Triệu Mục về Hàm Dương, hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Thành Tư nhờ Quách Khai nói tốt cho nên được miễn tội phục lại nguyên chức. Hai kẻ này càng ghen tị với Hạng Thiếu Long hơn, đồng thời cũng lấy làm lạ vì sao Triệu Mục biết Hạng Thiếu Long có âm mưu mà vẫn chưa có bất cứ hành động gì.

Điền Đan và Lý Viên vì sự kiện Tín Lăng quân đều im hơi lặng tiếng, khiến cho không ai biết bọn chúng đang có chủ ý gì.

Hàn Sấm thì càng ẩn thân kín hơn, ít ra ngoài, không dám đòi hai chị em Điền Trinh, Điền Phụng với Hạng Thiếu Long nữa, tránh cho Hạng Thiếu Long một nỗi phiền toái.

Long Dương quân thì quyết định quay về Đại Lương.

Hiếu Thành vương chọn ngày bày yến trong cung để đưa tiễn Long Dương quân.

Ba ngày trước khi cử hành buổi yến, Triệu Mục sai người đi tìm Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ là chuyện gì, đến hầu phủ gặp Triệu Mục.

Tên gian tặc ấy đưa Hạng Thiếu Long vào trong mật thất, vui vẻ nói, „Biện pháp hiệu trung thư của người thật hiệu quả, lập tức có thể thử được ai trung thành với bốn hầu, kẻ nào là hạng tiểu nhân dao động, thuận gió bẻ đà."

Hạng Thiếu Long nói, „Hầu gia hãy mau đưa tên những kẻ xem ra không chịu ký vào thư hiệu trung cho tiểu nhân để tiểu nhân đưa cho Hiếu Thành vương trừng trị bọn chúng."

Triệu Mục móc ra một danh sách, trải trên bàn cười nói, „ý nghĩ của người thật hợp với bốn hầu, nào! Ta đã chuẩn bị cả rồi."

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại, chỉ thấy ghi hơn mười cái tên, Thành Tư cũng ở trong số đó, ngoài ra là những tướng lĩnh, đại thần có địa vị trong thành.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Thành Tư chẳng phải là người của Quách Khai sao? Tại sao lại xuất hiện trong danh sách này, lẽ nào là..."

Triệu Mục hai mắt quắc lên, „Tên tiểu tử vong ơn bội nghĩa này, lúc đầu nếu không phải nhờ ta y làm sao đủ tư cách ngồi lên cái chỗ đại đầu lĩnh của cấm vệ quân? Tốt nhất người hãy nhân lúc Hiếu Thành vương bất mãn với y mà lật nhào y luôn thể."

Y nói như vậy, Hạng Thiếu Long lập tức hiểu rõ Thành Tư vốn không phải là người của y, chỉ là muốn mượn đao giết người để người của y có thể thay thế cho chỗ của Thành Tư.

Từ đó mà suy luận, ai có cơ hội nắm giữ cấm vệ quân nhiều nhất, có lẽ kẻ ấy là đồng đảng của Triệu Mục.

Triệu Mục cười nói, „Dù cho lật không được y, chúng ta cũng chẳng có tổn thất gì, „ rồi trầm giọng nói, „Hiếu Thành vương quả thật đã gọi Lý Mục về, y đang xuất lĩnh hơn hai mươi vạn tinh binh trên đường quay về, trong vòng bảy ngày nữa sẽ đến Hàm Đan. Hừ! Chẳng qua y quay về cũng chỉ nạp mạng, bởi vì Hiếu Thành vương chẳng còn có thể sống được bao nhiêu ngày nữa."

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, biết Triệu Mục đã định ra kế hoạch đoạt ngôi vua, giả vờ vui mừng nói, „Tiểu nhân đã chuẩn bị ổn thỏa, hầu gia định khi nào thì ra tay?"

Cơ mặt Triệu Mục máy động, vết sẹo trên mặt như một con độc xà, hai mắt lạnh lùng, nói, „Buổi tổng tiễn Long Dương quân vào ba ngày sau tất cả đại thần tướng lĩnh đều tập trung trong cung, đó chính là thời cơ tốt nhất."

Lúc này cả Hạng Thiếu Long cũng không hiểu, ngạc nhiên nói, „Nhưng lúc đó chẳng phải trong cung sẽ bảo vệ nghiêm ngặt hơn hay sao, chúng ta làm gì có cơ hội?"

Triệu Mục nở nụ cười, gằn giọng nói, „Chỉ cần người tìm cách đưa bọn tướng lĩnh thủ thành trung thành với Hiếu Thành vương ra khỏi cung rồi thay vào người của chúng ta, lúc ấy lực lượng phòng thủ đã rơi vào tay chúng ta, Hàm Đan chẳng phải đã trở thành miếng thịt trong thớt tùy cho chúng ta cắt xẻo hay sao?"

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Hầu gia có thể nói rõ hơn không?"

Triệu Mục gật đầu nói, „Kẻ giúp đỡ chúng ta vẫn là tên tiểu tặc Hạng Thiếu Long, ta đã bố trí dấu vết cho thấy y vào thành, lúc ấy không cần người nhắc, Hiếu Thành vương cũng sẽ sai người truy tìm tên tiểu tặc ấy, người có thể điều động tất cả binh lính, thừa thế bao vây hoàng cung, một mặt mở cửa thành cho đại quân của Điền Đan kéo vào, lúc ấy còn sợ gì hơn một vạn cấm vệ quân ấy nữa, huống hồ chỉ trong cấm vệ quân còn có người của ta."

Hạng Thiệu Long nhú mào nói, „Như thế chẳng phải làm mạnh quá hay sao? Hình như không giống với ý nguyện của hầu gia lắm?" rồi hạ giọng nói, „Hầu gia quả thật tin tưởng người Tề đến thế sao?"

Triệu Mục có vẻ không vui nói, „Bốn hầu tự biết sắp xếp, chỉ cần người có thể nắm được binh quyền trong thành Hàm Đan, nghe chỉ thị của ta, ba ngày sau chính là lúc Hiếu Thành vương châu trời. Tất cả những chuyện khác không cần người nhọc lòng, xong chuyện ta bảo đảm người sẽ trở thành thống soái ba quân của nước Triệu, vinh hoa phú quý, sẽ được hưởng hết."

Hạng Thiệu Long biết sự việc không đơn giản như y nói, nhưng cũng biết nếu hỏi đến tới nữa sẽ khiến cho y nghi ngờ, nên ngoan ngoãn nghe theo rồi cáo từ, lập tức vào cung gặp Triệu vương.

Hiếu Thành vương tiếp kiến gã trong nội cung, Hạng Thiệu Long sợ trong bọn thị vệ có người của bọn Triệu Mục nên đưa mắt, Hiếu Thành vương hiểu ý, cùng gã bước vào ngự hoa viên, bọn thị vệ chỉ đứng từ xa canh gác.

Hiếu Thành vương nghe Hạng Thiệu Long bẩm cáo xong thì thở dài nói, „Đến ngày nay quả nhân mới biết hai người Lý Mục và Liêm Pha trung thành và quan trọng với đại Triệu chúng ta biết dường nào. Trừ Triệu Mục và gian đảng của y xong, đại Triệu của chúng ta trong có Quách Khai và Đồng khanh, ngoài có Lý Mục và Liêm Pha, nào sợ không thể trùng hưng, lại thêm có Lỗ Công bí lực trong tay, chuyện thống nhất thiên hạ cũng có thể thấy được, Đồng khanh hãy làm tốt công việc của mình, quả nhân tuyệt không quên công lao của khanh đâu."

Đối với Hiếu Thành vương, nói ra những lời này thì cũng đã là thật lòng lắm rồi. Nếu Hiếu Thành vương có thể cảm thấy được lần không thể như ngày trước, nước Triệu giả sử qua được một ngày, quả thật là có hy vọng trùng hưng.

Nhưng Hạng Thiếu Long thì trong lòng dâng lên một cảm giác bất an. Có lẽ không hợp với hành vi vong ơn bội nghĩa trước nay của Hiếu Thành vương, khiến cho gã cảm giác bất ngờ.

Nhìn vẻ mặt nhột nhột của Hiếu Thành vương, Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Nếu Thành tướng quân bị miễn chức, đại vương sẽ dùng kẻ nào?"

Hiếu Thành vương nhất thời không hiểu ý, nhíu mày nói, „Đồng tướng quân có gì nóng lòng muốn biết?"

Hạng Thiếu Long nói, „Triệu Mục thủy trung vẫn không tin tưởng hạ thần, có rất nhiều chuyện giấu giếm hạ thần, hạ thần thấy y nắm chắc như vậy, nhất định là trong tướng lĩnh cấm vệ có kẻ trung thành với y, nếu Thành tướng quân bị miễn chức, tên đồng đảng ấy của Triệu Mục rất có thể thay thế cho vị trí của Thành tướng quân."

Hiếu Thành vương lắc đầu cười, „Đó chỉ là ý nghĩ một bên của Triệu Mục, sự thật là quả nhân nhất thời nghĩ chưa ra sẽ giao cho ai. Nhân tuyển thì có mấy người, quả nhân không tin bọn chúng đều đã đầu kháo cho tên gian tặc ấy."

Hạng Thiếu Long trong lòng nghĩ ra một kế, nói, „Giả sử Thành tướng quân xảy ra chuyện, trong tình thế hiện nay, đại vương tất sẽ sai người tạm thời thống lĩnh cấm vệ quân, vậy trong lòng đại vương kẻ ấy là ai?"

Cấm vệ của hoàng cung do thống lĩnh cấm vệ quân chỉ huy, ở phía dưới có mười viên ngự tiền đối binh vệ, phân chia nhau thống lĩnh mười quân cấm cung, mỗi quân có một ngàn năm trăm người, bọn này chuyên bảo vệ cho sự an toàn của Tr

Chương 102: Vờ Vặt Ồm Ờ

T

iễn Long Dương quân xong, Hạng Thiệu Long sai người đến mời Phổ Bố hỏi han chuyện của Triệu Mục.

Phổ Bố nghĩ một chốc rồi nói, „Gàn đây y rất ít ở trong phủ, bọn người đi theo y đều là những tâm phúc làm việc cho y quá mười năm, bọn tiểu nhân chỉ phụ trách việc phòng vệ trong phủ."

Hạng Thiệu Long nói, „Vậy huynh đệ của chúng ta thì thế nào?"

Phổ Bố hớn hờ nói, „Bọn họ rất vui mừng, bảo Hạng gia giữ lời, không bỏ chúng tôi. Việc ám sát Nhạc Thừa thật tuyệt vời Nhưng tại hạ vẫn chưa tiết lộ Đồng gia chính là Hạng Thiệu Long, cẩn thận bao giờ cũng tốt hơn."

Hạng Thiệu Long thấy y cẩn thận như vậy nên yên lòng lắm,nói, „Triệu Mục mỗi lần về phủ, có đến một nơi đặc biệt nào trong phủ không?"

Phổ Bố hơi ngạc nhiên rồi gật đầu nói, „Đồng gia nói vậy, tiểu nhân cũng có chút ấn tượng, mấy ngày nay về phủ, y thường đi lòng vòng ở ngoại khách hiên trong Bích Đào viên, lại bảo tiểu nhân phái người canh giữ nơi ấy, đặt năm chòi canh. Đồng gia hỏi vậy, chắc là đã biết nguyên nhân."

Hạng Thiệu Long cả mừng, hỏi lại chuyện thư hiệu trung, nói, „Y nhất định giấu thư hiệu trung ở chỗ ấy. Hừ! Đêm nay ta nhất định phải đến lấy thư hiệu trung mới được."

Phổ Bố khổ não nói, „Đêm nay không được, Triệu Mục đã hẹn Điền Đan và Lý Viên đến bàn việc, việc bảo an được tăng cường, nên khó có thể đột nhập vào mà không bị phát giác, „ rồi thở dài, „Điền Đan đã phái mười tay hảo thủ trà trộn vào người của chúng ta, giờ đây cả bọn tiểu nhân cũng phải

cẩn thận. Nếu chẳng phải tiểu nhân là người phụ trách thăm giò tin tức, e cũng khó mà dễ dàng đến đây gặp Đồng gia."

Hạng Thiếu Long giật mình, Triệu Mục có chuyện cần bàn bạc với Điền Đan và Lý Viên, mà lại giấu mình, càng chứng thực suy đoán của Đằng Dực, Triệu Mục đã bắt đầu nghi ngờ mình, không tin tưởng mình nữa.

Nghĩ một chốc rồi nói, „Ta sẽ đến muộn, lúc ấy Điền Đan và Lý Viên đều đã ra về, việc phòng thủ tự nhiên buông lỏng hơn."

Phổ Bố lắc đầu rồi nói, „Vậy càng không được, sở dĩ Điền Đan phái hơn mười người kia đến chủ yếu là vì y đã tặng cho Triệu Mục hơn hai mươi con ác khuyến của người Hung Nô, bày ác khuyến đã được huấn luyện không những khừu giác lợi hại, mà thính giác và thị giác đều vô cùng nhạy bén, quá nửa đêm thì thả ra để bọn chúng tuần tra toàn phủ. Chúng chỉ nghe người của Điền Đan chỉ huy, người trong phủ đến quá nửa đêm thì đều đóng cửa, bọn phủ vệ cũng phải nấp trên chòi canh, không ai dám bước ra."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đó nhất định là gian kế do Điền Đan nghĩ ra, dù trong phủ có gian tế của Hiếu Thành vương cũng khó mà hoạt động, đương nhiên cũng là cách đối phó với ta. Hừ! Vậy hãy để ta đêm nay nhân lúc bọn chúng tiệc tùng no say, đột nhập vào trong phủ!"

Phổ Bố hoảng sợ nói, „Đồng gia xin hãy suy nghĩ cho kỹ, bọn phủ vệ trong phủ có hơn hai ngàn tên, bao vây phía ngoài kín như bưng, trên mái nhà lại có bọn tiền thủ, đề phòng Đồng gia và Hiếu Thành vương phái người đến tấn công, Đồng gia không thể nào đột nhập vào được."

Hạng Thiếu Long cảm thấy khó khăn lắm, nhú mào nói, „Chuyện xem lên thư hiệu trung phải giấu Triệu Mục, chuyện này để ta xem lại! Nếu quá nguy hiểm thì đành chịu vậy. À này, vừa rồi người bảo Triệu Mục sai người tăng cường bọn phủ vệ ở ngoại khách hiên, có phải đã sắp xếp cho huynh đệ của chúng ta đến đó hay không?"

Phổ Bố chép miệng, „Những kẻ này đều là do Triệu Mục đưa tên xuống, từ sau khi nữ thích khách xuất hiện, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều phải được y gật đầu rồi mới thực hiện. Đồng gia! Tiểu nhân thấy ngài đừng mạo hiểm nữa!"

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Bọn thủ hạ của Điền Đan thân thủ cao minh, có thể một địch mười, huynh đệ họ Lừa càng giỏi hơn, những tay kiếm thủ trong phủ lâu nay vẫn tự phụ, chẳng kẻ nào địch nổi mười chiêu của anh em bọn chúng. Nghe nói tên Đản Sở ấy càng lợi hại hơn, lại tinh thông binh pháp, ngoài Đồng gia, tiểu nhân thấy giờ đây ở Hàm Đan chẳng ai là đối thủ của y."

Hạng Thiệu Long quả quyết nói, „Đêm nay xem tình hình rồi mới quyết định."

Phổ Bố thở dài, rút ra một tấm bản đồ hầu phủ, nói, „Bản đồ này do tiểu nhân chuẩn bị đều ghi rõ các lối ra vào các chòi canh, nơi này chính là Bích Đào viên, trong vườn là ngọa khách hiên, vạn lần đừng leo lên mái, ở đó đã có bọn lính canh gác."

Hạng Thiệu Long nhìn một chốc rồi nói, „Chỉ cần có thể tránh qua những chòi canh phía ngoài, chúng ta đã có cơ hội, hình vẽ vòng qua?"

Phổ Bố nói, „Đây là một dòng sông nhỏ, là chướng ngại thiên nhiên, muốn tiếp cận gian nhà dành cho khách này chẳng dễ dàng."

Hạng Thiệu Long sợ y ở lại quá lâu thì sẽ bị nghi ngờ nên thúc y quay về cho mau.

Tiền Phổ Bố xong, Hạng Thiệu Long lại bắt đầu nghiên cứu tấm bản đồ, vẫn không nghĩ ra cách nào để đột nhập vào trong hầu phủ, thế là đi tìm Kỳ Yên Nhiên.

Giai nhân ấy thấy gã đến thì mặt mũi bí xị, ngã vào lòng gã rồi nói, „Người ta rất lo! Chàng tuy đại triển thần oai, nhưng khiến cho các bên đều nghi ngờ chàng, lạ nhất là tại sao chàng lại cho người giám sát hoàng cung khi truy sát thủ hạ của Tín Lăng quân thì chỉ dùng thuộc hạ của chàng?"

Hạng Thiếu Long vừa nghe đã thấy nhiều sơ hở như vậy, ngạc nhiên nói, „Là nàng nghĩ ra hay là nghe được ở đâu?"

Kỷ Yên Nhiên phục vào lòng gã, vừa khóc rấm rứt vừa nói, „Yên Nhiên nghĩ như thế, kẻ khác chẳng lẽ không thể hay sao? May mà bọn chúng dù suy đoán thế nào cũng không ngờ chàng vốn là Hạng Thiếu Long, cứ tưởng chàng cùng Tinh vương hậu và Hàn Sấm đã bí mật cầu kết với nhau. Ai cũng biết nếu không có Hàn Sấm che giấu và cung cấp tin tức, bọn Nhạc Hình làm sao có thể đột nhập vào hoàng cung giết người phóng hỏa, càng không biết Lỗ Công bí lục đang giấu ở đâu!"

Hạng Thiếu Long đang trố mắt, tự trách mình là người trong cuộc không sáng suốt, nàng tài nữ ấy nói tiếp, „Lý Viên vì muốn phá hoại hình tượng của chàng trong lòng người ta, bảo chàng là kẻ a dua, hết chung chạ với Triệu Nhã rồi đến Tinh vương hậu, may mà như vậy, người ta mới có thể dò hỏi cho chàng đấy."

Hạng Thiếu Long không vui hỏi, „Nàng vẫn thường gặp mặt y sao?"

Kỷ Yên Nhiên lườm gã rồi nói, „ô, hay thật, Thiếu Long lại ghen tuông rồi. Thật là đa nghi! Người ta chịu thiệt thòi cũng chỉ vì chàng. Lý Mục sắp quay về. Triệu Mục chuẩn bị khi nào ra tay đây?"

Hạng Thiếu Long nói ra kế hoạch của Triệu Mục.

Về mặt Kỷ Yên Nhiên dăm chiêu, trầm giọng nói, „Xem ra ngay cả Long Dương quân và Hàn Sấm bọn chúng cũng không tha đâu."

Hạng Thiệu Long nhú mào nói, „Triệu Mục dám đắc tội với hai nước Hàn, Ngụy trong tình thế này hay sao?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Triệu Mục chỉ cần tìm một cái cớ rồi giữ hai người ấy lại Hàm Đan, đến khi hai nước Ngụy, Hàn biết được thì việc đã rồi. Lúc ấy ném chuột sợ bể đồ, lại kéo dài thêm mấy tháng, một năm, giả sử y có trừ khử được Lý Mục và Liêm Pha, lại có Tề, Sở chống lưng, Triệu Mục muốn ngồi lên vương vị chẳng phải là điều khó!"

Hạng Thiệu Long trầm ngâm rồi âu yếm nàng mỹ nữ ấy, sau đó nói, „Yên Nhiên có nghe lời ta hay chẳng?"

Kỷ Yên Nhiên nũng nịu nói, „Chỉ cần đừng ép người ta rồi chàng thì chuyện gì cũng có thể thương lượng."

Hạng Thiệu Long nói, „Ta đâu nỡ! Ta muốn mỗi đêm đều phải ở bên nàng nữa kìa!"

Kỷ Yên Nhiên nghi ngờ nói, „Chàng không cần ứng phó với thê thiếp khác hay sao?"

Hạng Thiệu Long biết mình đã khoác lác quá đáng, đáp bừa, „Có chần lớn cùng ngủ không được sao?"

Kỷ Yên Nhiên giận dỗi liếc gã rồi không nhin cười được, nói, „Chần lớn cùng ngủ, chỉ có chàng mới nghĩ thế thôi, người ta không hoang dâm vô đạo như chàng. Này! Rốt cuộc là chàng muốn Yên Nhiên làm gì đây?"

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Gia tướng của nàng có được bao nhiêu người, thân thủ thế nào?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Gia tướng của thiếp và nghĩa phụ cộng lại cũng được hơn trăm người, cao thủ cũng có được hơn hai mươi người, về mặt trung thành thì không có vấn đề gì, nhất là thủ hạ của Yên Nhiên, đều là những

tộc người tránh nạn đến nước Ngụy, ai cũng có sở trường, trong đó có một số người là hảo thủ rèn kiếm."

Hạng Thiếu Long nhớ lại nàng vốn là quý tộc nước Việt, cùng một nơi với Điền Trinh, Điền Phụng, thầm nghĩ mỹ nữ nước Việt quả thật bất phàm, nói, „Lần này dù thành hay bại, chúng ta cũng phải rời nước Triệu, ta muốn Yên Nhiên tìm một cái cớ để bỏ đi trước."

Kỷ Yên Nhiên giật mình quay ngoắt lại, kiên quyết nói, „Không! Người ta dù chết cũng phải chết chung với chàng.

Yên Nhiên đã chịu nhiều nỗi khổ phân ly rồi."

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, dịu dàng nói, „Nàng đi chỉ là màn kịch, giờ đây ta đã là thành thủ, tất sẽ đưa nàng đột nhập trở lại để ngầm giúp đỡ ta. Làm như thế, chỉ muốn đưa Trâu tiên sinh và đôi nô tỳ của ta về nơi an toàn, khiến ta không còn lo lắng gì nữa!"

Kỷ Yên Nhiên thở phào nói, „Tha cho chàng đó!" Trầm ngâm một hồi rồi nói.„Lý do hay nhất là quay về nước Ngụy để chịu tang, vừa rồi người ta mới nhận được tin, Ngụy vương hậu trước nay vẫn xem Yên Nhiên như là nữ nhi, qua đời vì bệnh, Yên Nhiên sẽ lấy cớ ấy ngày một lập tức lên đường về Ngụy, đến biên giới nước Ngụy thì vòng sang Hàn, sao đó lẫn vào Tần và quay lại nước Ngụy, sẽ do chàng sắp xếp. Chao ôi! Người ta vui lắm, vì đã có thể được sống chết cùng chàng!“

Sau khi bàn bạc chi tiết, Hạng Thiếu Long mới vội vàng về trạm chỉ huy.

Đặng Dực thấy gã liền nói, „Hàn Sấm sai người đến tìm đệ bảo có chuyện gấp."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu có thể phân thân như Tôn Ngộ Không thì hay quá, kéo y lại gần rồi nói, „Đêm nay đệ sẽ đến chỗ Triệu Mục đánh cắp một vật, đến lúc ấy huynh hãy cải trang thành đệ là hay lắm."

Đặng Dực nhíu mày nói, „Hiệu trung thư?"

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Đặng Dực trầm ngâm rồi nói, „Triệu Mục vì phòng bị đệ mà canh phòng cẩn mật, đệ nhất định phải mạo hiểm hay sao?"

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Để làm rõ âm mưu của Triệu Mục, còn có phương pháp nào hay hơn nữa?"

Đặng Dực thở dài rồi nói, „Nếu muốn cải trang thành đệ, không ai hợp hơn Ô Quả, tên tiểu tử này rất giỏi giả vờ, bắt chước giọng người khác rất giỏi, lại có ta bên cạnh, đảm bảo không ai có thể phát giác được. Ngày, hay là đêm nay cho Kinh Tuấn đi theo."

Hạng Thiếu Long nói, „Đệ biết rõ tình hình của Triệu Mục, chuyện này càng ít người dự vào càng tốt. Đệ gặp Hàn Sấm trước rồi mới quay vào bàn kỹ sau, „ nói rồi quay ra.

Đặng Dực biết gã đã quyết định nên không nhiều lời nữa.

Đến hành quán của Hàn Sấm, kẻ này mặt mũi lăm lì, dẫn gã vào nội phủ rồi đóng chặt cửa lại mới nói, „Tinh vương hậu muốn gặp Đồng huynh."

Trong nội đường chỉ có một mình Tinh vương hậu, đứng quay lưng về phía họ, nhìn ra ngoài vườn. ánh nắng từ bên ngoài hắt vào càng làm cho thiếu phụ xinh đẹp này trông quý phái hơn muôn phần, làm cho Hạng Thiếu Long trong nhất thời không nghĩ bà là một kẻ đầy âm mưu quỷ kế.

Hai người đến sau lưng bà.

Tinh vương hậu chậm chậm quay lại, mỉm cười với Hạng Thiếu Long rồi quắc mắt với Hàn Sấm, lạnh lùng nói, „Nếu không phải nhờ Đồng khanh gia, lần này bốn hậu cũng bị con người lỗ mãng như người liên lụy."

Hàn Sấm là người có địa vị, bị Tinh vương hậu mắng trước mặt Hạng Thiếu Long thì lúng túng lắm, mặt đỏ ửng nhưng không dám cãi lại.

Hạng Thiếu Long cố ý giảng hòa, „Chuyện này đã qua, Tinh vương hậu xin đừng trách cứ hầu gia."

Mặt Tinh vương hậu vẫn lạnh như băng, liếc Hàn Sấm rồi mới nói, „Chuyện này vẫn chưa hết đâu, ta đã nói trong tình hình hiện nay không nên có quan hệ gì với Tín Lăng quân, người cứ không nghe lời ta, suýt nữa đã hại Đồng khanh gia."

Hàn Sấm chép miệng nói, „Tinh tử, muốn đệ chuộc tội thế nào Tinh tử mới hết giận đây? Đệ không ngờ bọn Nhạc Hình lại tàn độc như thế, đã làm lớn chuyện."

Tinh vương hậu đột nhiên cười, khi hai người đang lấy làm lạ nói, „Chỗ lợi duy nhất là giờ đây Hiếu Thành vương càng coi trọng Đồng tướng quân hơn, ả dâm phụ Triệu Nhã lại rất cảm kích tướng quân. Được rồi, ta phải bàn chuyện riêng với Đồng khanh gia."

Hàn Sấm hiểu ý lui ra, thuận tay đóng cửa lại.

Tinh vương hậu bước tới, cách Hạng Thiếu Long một tầm tay mới dừng lại, dịu dàng nói, „Đồng khanh lập công lớn như thế, muốn bốn hậu cảm tạ thế nào đây?"

Tuy biết rõ bà ta muốn dùng sắc đẹp để lung lạc mình, lại biết lòng dạ bà ta chẳng tốt lành gì, nhưng nghĩ lại bà ta là vương hậu nước Triệu, lại kêu gọi như thế nên cũng kích thích lắm, cổ họng gãi khô khốc, nói, „Tinh hậu có ơn nâng đỡ bỉ nhân, bỉ nhân tự nhiên phải tận lực cho Tinh hậu, làm chuyện gì cũng được cả."

Tinh vương hậu lại bước tới một bước nữa, suýt tí nữa thì ngã vào lòng Hạng Thiếu Long, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh, dịu dàng nói, „Mọi người giờ đây đều nói một đường làm một nẻo, còn Đồng khanh gia thì không quản công mình, thực hiện lời hứa với bốn hậu, khiến bốn hậu vô cùng cảm động, bốn hậu sẽ mãi mãi không quên chuyện Đồng khanh làm cho Hàn Tinh này, chỉ cần ta có thể nắm được quyền lực trong tay, đảm bảo Đồng khanh sẽ được hưởng vinh hoa phú quý suốt đời."

Nếu là trước đây, với tính cách dễ tin người, Hạng Thiếu Long sẽ rất cảm động, nhưng giờ đây đã có lời cảnh cáo của Long Dương quân nên trong lòng cảnh giác, nhưng trên mặt thì vẫn lộ ra vẻ cảm động, nói, „Đồng Khuông này có ơn phải báo, đây chỉ là chuyện nhỏ..."

Tinh vương hậu lại bước tới nữa, bộ ngực ngồn ngộn ép sát và người Hạng Thiếu Long, hơi thở trở nên gấp gáp, „Dù ta có là vương hậu hay không, cũng chỉ là nữ nhân, cần được nam nhân che chở. Chàng cũng biết chuyện xấu của đại vương, y hứa không quản thúc người ta nữa. Sức khỏe y ngày một kém, nhất là nửa năm nay, suốt ngày bệnh hoạn, nếu vương nhi có thể ngồi lên đế vị, lại càng phải cần một nhân tài kiệt xuất như chàng giúp đỡ mẹ con bọn thiếp, chàng có hiểu ý của bốn hậu chăng?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu không hiểu hàm ý này thì quả là hạng ngốc nghếch, cố ý nhú mày nói, „Tinh hậu hãy yên tâm, bỉ nhân tuyệt đối trung thành với Tinh hậu. Chao ôi! Tinh hậu xin đừng làm thế, bỉ nhân sắp chịu không nổi nữa rồi."

Tinh vương hậu mỉm cười lá lơi, hôn đánh chụt lên má gã rồi lui về phía cửa sổ, nói, „Ai cần khanh phải nén chịu?"

Làm người nếu không biết lòng thì còn gì là lạc thú. Nhưng giờ đây thời gian không cho phép bốn hậu xem thử Đồng khanh có nói sàm hay không, thế này nhé! Nếu đến hoàng cung thì hay tranh thủ thăm người ta nhé!“

Nói rồi quay ra, để lại Hạng Thiếu Long đang cắn răng nghiêng lợi, thầm nghĩ ả đã khiêu khích mình, điều tệ hại nhất là gã quả thật muốn nếm mùi vị của vị vương hậu này."

Nghĩ tới đây, bất đồ nhớ lại xuân được mà Hàn Sấm đã cho mình để đổi phó với Kỷ Yên Nhiên, nếu dùng một tí chắc không có gì quá đáng! Nói không chừng cục diện sẽ thay đổi, lại có thể biến khách thành chủ, không chế được mỹ nhân lợi hại này, đẹp đi được không ít ưu phi ền.

Nghĩ tới đây bất đồ tìm đánh thành thịch.

Khi cùng Đổng Dực về lại hành quán, Ô Quả bước lên nói, „Nhã phu nhân đã đến, đang trò chuyện với hai vị phu nhân Hạng Thiếu Long nháy mắt với Đổng Dực, Đổng Dực hiểu ý, kéo Ô Quả sang một bên thì thầm.

Vào trong nội đường, thấy ba nữ nhân đang ngồi một góc nói chuyện vui vẻ, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, thầm nghĩ có gì Thiện Nhu lại trở nên dễ gần đến thế, Điền Trinh, Điền Phụng kêu lên, „Đồng gia đã về..."

Ba nữ nhân đều nhìn về phía gã mỉm cười, như hoa đang nở rộ, lại thêm chị em Điền thị vẻ đẹp chẳng kém ả bao nhiêu, khiến gã mờ cả mắt không biết mình đang ở đâu.

Triệu Nhã cười, „Nhã nhi mang đến một ít đồ trang sức cho Nhu tử, tiểu Trinh, tiểu Phụng, bọn họ rất vui mừng!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ té ra là vậy, rồi đến ngồi bên cạnh họ.

Điền Trinh nói, „Đồng gia! Dọn cơm được chưa?"

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Ta đang đói đây! Tiểu Tuấn đâu rồi?"

Triệu Chi nói, „Sáng nay y ra mục trường, đến giờ vẫn chưa về."

Hạng Thiếu Long đứng dậy nói, „Nhã nhi! Ta có lời muốn nói với nàng."

Thiện Nhu không vui, „Chàng xem bọn thiếp là người ngoài hay sao? Có chuyện gì mà phải giấu giếm như thế?"

Nói như thế khiến cho Triệu Nhã không dám đứng dậy.

Hạng Thiệu Long không vui, nhú mào, Thiện Nhu cười khúc khích rồi kéo Triệu Chi đứng dậy nói, „Đừng cho là thật, người ta chỉ đùa thôi, „ liếc gã rồi cùng Triệu Chi nhặt mấy món đồ trên bàn rồi ra ngoài.

Hạng Thiệu Long cũng phì cười, ngồi xuống lắc đầu nói, „Ngựa hoang rất cuộc vẫn là ngựa hoang!"

Triệu Nhã nói, „Thiếp cũng có chuyện muốn nói với chàng, vừa rồi vương huynh gọi thiếp vào cung, hỏi thiếp có hoàn toàn tin tưởng chàng chăng. Thiếp đáp rằng, Đồng Khuông dù thế nào cũng đáng tin hơn Quách Khai!"

Hạng Thiệu Long cảm thấy tò mò, hỏi, „Y có phản ứng thế nào?"

Triệu Nhã nói, „Lúc đầu y không vui, nhưng người ta hỏi y rằng ai đã thí mạng cứu Long Dương quân, ai đã đoạt Lỗ Công bí lục về cho y, y liền cứng họng."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Tinh vương hậu, thuận miệng hỏi, „Quách Khai phải chăng có mối tư tình với Tinh vương hậu?"

Triệu Nhã hơi ngạc nhiên, nói, „Chuyện này thiếp không biết, hình như không có khả năng lắm! Nữ nhân này trước giờ rất nhát nhẽo chuyện nam nữ, theo thiếp nhớ thì bà ta chỉ có mối quan hệ với Tín Lăng quân và Triệu Mục, chàng nghe đâu được chuyện này?"

Hạng Thiệu Long không trả lời mà hỏi, „Hiếu Thành vương thực sự không hỏi đến chuyện của bà ta hay sao?"

Triệu Nhã nói, „Vương huynh không muốn vương hậu làm phiến y, chỉ cần bà ta không quá đáng, vương huynh sẽ để cho bà ta được tự do, đâu có còn thời gian quản đến chuyện bà ta nữa. Vương huynh hơi e ngại bà ta! Chàng vẫn chưa cho người ta biết tin ấy từ đâu mà có kia mà!"

Hạng Thiếu Long nói, „Long Dương quân cho ta hay, theo lý thì y không lừa gạt ân nhân đã cứu mạng y."

Triệu Nhã lặng người một lát rồi dăm chiêu nói, „Nếu thiếp đoán không lầm, Quách Khai đã từng tìm Long Dương quân, dò xét khẩu khí của y, xem thử khi xảy ra chuyện, nước Ngụy có chịu ủng hộ nữ nhân ấy không, cho nên Long Dương quân mới suy đoán như vậy."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Vậy phải chăng Tinh vương hậu và Quách Khai có âm mưu khác?"

Triệu Nhã khổ não nói, „Sức khỏe vương huynh ngày càng kém, giờ đây ai cũng nuôi mộng riêng cho mình, có lúc cả thiếp cũng chẳng biết ai với ai là một đảng chứ đừng nói gì chàng."

Thiện Nhu gọi, „Mau dùng cơm! Thức ăn đã nguội!"

Triệu Nhã nói, „Chàng phải cẩn thận Triệu Mục, tên gian tặc này giỏi dùng độc, thủ pháp rất kỳ lạ."

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ôm ả vào lòng, ghé tai ả nói, „Nhã nhi có cách nào thoát khỏi nước Triệu trước khi diễn ra buổi tiệc tổng tiến Long Dương quân, ta thoát thân xong sẽ hội hợp với nàng, lúc ấy khi ta sắp xếp được đường rút lui sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Triệu Nhã giật mình, cắn môi rồi cúi đầu nhỏ nhẹ nói, „Để cho thời gian người ta suy nghĩ được không?"

Hạng Thiếu Long không nỡ ép ả, gật đầu đồng ý, kéo ả ra ngoài bàn, vừa ngồi xuống, Đằng Dực bước vào ra hiệu mọi chuyện đã sắp xếp xong rồi ngồi xuống trước mặt gã.

Điền Trinh lúc ấy rót rượu cho Hạng Thiếu Long, gã nói, „Đêm nay ta không uống rượu."

Thiện Nhu nhìn gã, lộ vẻ chú ý.

Hạng Thiếu Long ôm eo Điền Trinh, nói, „Trinh nhi có biết rõ ngoại khách hiên của Triệu Mục chăng?"

Điền Trinh ngoan ngoãn ngồi xuống, gật đầu.

Hạng Thiếu Long hỏi, „Trong phòng có chỗ nào có thể giấu một vật như quyển sách chăng?"

Điền Trinh suy nghĩ một chốc rồi nói, „Nơi ấy toàn giấu những thứ kẻ khác tặng cho tên gian tặc, những thứ như văn kiện thì chưa bao giờ để chỗ ấy."

Điền Phụng tiếp lời, „Cả tử cũng không có, nhưng bọn thiếp rời khỏi đã lâu, không biết giờ đã khác lúc trước hay không.

Triệu Nhã lo lắng nói, „Phải chăng chàng đang muốn lấy thư hiệu trung? Giờ đây Triệu Mục rất cảnh giác, ban đêm lại dùng ác khuyên canh gác, không đi được không?"

Đằng Dực hỏi, „Trong phủ nhất định có bí đạo và mật thất, các người có biết không?"

Bọn Triệu Nhã đều lắc đầu.

Điền Trinh đột nhiên kêu lên một tiếng rồi nói, „Thiếp nhớ rồi, ở mỗi gian nhà chính trong phủ đều có những địa lao cất giữ binh khí cung tên, nhưng gian nhà dành cho khách có địa lao ấy hay không, tiểu tỳ cũng không rõ."

Mọi người thấy không liên quan gì đến bí đạo thì tia hy vọng vừa bùng lên đã tắt ngấm, Thiện Nhu cười lạnh lùng nói, „Dù cho biết được cửa ra vào của bí đạo ở đâu thì thế nào, nếu ta là Triệu Mục, tất sẽ sai người canh giữ địa đạo, lại để ông đồng nghe lén, dù cho ruồi bay vào cũng có thể nghe được rõ ràng."

Triệu Chi cười nói, „Thiếu Long mau thỉnh giáo Nhu tử xem, xem Nhu tử lần trước đã làm thế nào mà lén vào được hầu phủ!"

Mọi người đều ngạc nhiên, nhớ lại Thiện Nhu đã từng có lần lén vào hầu phủ hành thích Triệu Mục, sau chuyện ấy thì an toàn thoát ra.

Thiện Nhu bĩu môi nói, „Người ta anh hùng cái thế, độc hành độc đoán, đâu cần một tiểu nữ như ta giúp đỡ? Huống chi Thiện Nhu ta đây chả có phần dự vào, thôi thì để dành sức mà ngủ cho ngon."

Triệu Nhã không nén cười được nói, „Hảo Nhu tử, nhìn dáng vẻ oán trách của Nhu tử, Đồng gia chúng ta đêm nay làm sao có thể thiếu Nhu tử được? Nhu tử đừng đa tâm, „ rồi quay sang Hạng Thiếu Long nháy mắt nói, „Phải không đại gia?"

Hạng Thiếu Long chỉ đành cười, „Đương nhiên! Mong Nhu đại cô nương dắt tiểu nhân đến hầu phủ chơi một chuyến!“

Thiện Nhu chuyển oán giận thành vui sướng nói, „Là chàng cầu ta đấy nhé! Đừng làm ra vẻ bị ép buộc, tuy bản lãnh thiết kế những thứ bắt gà trộm chó, ta kém chàng một tí, nhưng luận vào nhà giết người thì trên đời này có ai bằng Thiện Nhu ta đây, nếu không Điền Đan đâu cần phải cẩn thận."

Triệu Chi biến sắc nói, „Nhu tử! Giờ đây không phải là vào nhà giết người!“

Thiện Nhu nói, „Chỉ là tỷ dụ thôi!" rồi đứng dậy nói, „Ta phải đi chuẩn bị." Lúc định quay ra, thấy Hạng Thiếu Long vẫn còn ngẩn người ra nhìn thì gắt nhẹ, „Còn chưa đi thay y phục, ta phải cho chàng mặc bộ y phục đặc chế để chống nước!“

Không thềm để ý đến mọi người đang há hốc mồm mà quay về phòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 103: Đang Đêm Đến Thăm Hầu Phủ

M

àn đêm buông xuống.

Đôi xe ngựa rời khỏi hành quán.

ô Quả hóa trang thành Đồng Khuông và Đẳng Dực, cùng một nhóm thủ hạ và thân vệ của Nhã phu nhân tiền hô hậu ủng thúc ngựa theo bảo hộ vệ.

Hạng Thiệu Long thật sự và Thiện Nhu thì nấp trong thùng xe.

Hai người mặc bộ y phục tránh nước bằng da lươn, chỉ lộ hai con mắt, tay và chân, hơi giống với bộ quần áo người nhái của thế kỷ XXI.

Bộ Hạng Thiệu Long đang mặc là Thiện Nhu làm cho Triệu Chi, may mà Triệu Chi cũng cao lớn, da hươu cũng có tính đàn hồi nên có thể miễn cưỡng mặc vừa.

Hai người ngoài những thiết bị leo trèo, bình khí, ám khí, mỗi người còn mang theo một ống đồng để hít thở dưới nước.

Nhưng đến giờ Thiện Nhu vẫn chưa tiết lộ cách đột nhập vào phủ, Hạng Thiệu Long chỉ đành nén lòng không hỏi.

Hạng Thiệu Long xoay qua hỏi Triệu Nhã, „Nhã nhi đã nghĩ xong chưa?"

Triệu Nhã nói với vẻ van nài, „Thế này được không? Chàng đi rồi người ta đợi một thời gian nữa thì mới đến nơi nào đó để gặp chàng. Người ta không an lòng đi trước chàng."

Hạng Thiệu Long nhú mào nói, „Giả sử vương huynh của nàng đột nhiên qua đời, quyền lực rơi vào tay Tĩnh vương hậu, bà ta có chịu buông tha cho

nàng không, lúc ấy ta về Hàm Dương thì làm sao giúp được nàng?"

Triệu Nhã nói, „Bà ta đứng chưa vững, làm sao đối phó được thiếp, huống chi bà ta thủy chung vẫn là người Hàn, nếu hoàng tộc của bọn thiếp ra tay, vương công đại thần há để cho bà ta được nước, lúc ấy thiếp muốn bỏ đi, bà ta vui mừng còn không kịp nữa, Thiếu Long! Người ta lo sợ chuyện khác kìa!" nói hai câu này thì thanh âm trầm xuống.

Thiện Nhu nghe không rõ, không vui nói, „Triệu Nhã, tỷ có thể nói lớn hơn một chút không?"

Hai người đều phì cười.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến nàng, quay qua Triệu Nhã nói, „Nhã nhi sợ chuyện gì?"

Triệu Nhã ôm riết lấy gã, rầu rĩ nói, „Sợ kẻ khác không tha cho người ta."

Hạng Thiếu Long kỳ thực trước nay vẫn lo lắng về vấn đề này, chỉ đành an ủi, „Sau khi về Hàm Dương ta sẽ ra mặt cho nàng, Đình Phương và Thiên công chúa đều là những người mau quên, không nhớ hận cũ, còn những người khác thì không cần lo lắng, đây gọi là lấy công chuộc tội mà."

Có tiếng Đẳng Dực ở phía ngoài truyền vào, „Chuẩn bị, đã đến hầu phủ, ồ, thật tuyệt, xe Điền Đan đang ở phía trước.

Xe ngừng, nói chuyện một hồi, hai người Hạng, Thiện né sang một góc, Triệu Nhã vén rèm cửa sổ lên, nhìn ra.

Đội xe của Điền Đan chậm chậm tiến tới, hai bên đều ngừng lại.

ô Quả lúc này đang giả thành Đồng Khuông cùng Đẳng Dực thúc ngựa tiến lên, chào hỏi Điền Đan.

Điền Đan vén rèm cửa lên, cười, „Đồng tướng quân vất vả quá, bọn người rảnh rồi chúng tôi lại uống rượu, ngày đêm bận rộn vì chúng tôi, nhưng thể lực con người có hạn, còn Đồng tướng quân hãy nghỉ ngơi nhiều hơn."

ô Quả giả tiếng nói của Hạng Thiệu Long, cười, „Bỉ nhân vốn là kẻ thô lậu, càng bận càng vui, đa tạ Điền tướng quốc đã quan tâm, „ tiếng nói, thần thái, ngữ điệu đều y hệt Hạng Thiệu Long.

với con mắt sắc bén như Điền Đan, dưới ánh đèn mờ, cũng không phát hiện ra sơ hở, cười xong thì nhìn sang Triệu Nhã nói, „Phu nhân mấy hôm nay dung quang rực rỡ, thần thái bay bổng, có thể cho Điền mỗ biết có bí quyết gì chăng?"

Mọi người đều giật mình, biết Điền Đan nói như thế là để thăm dò khẩu khí của Triệu Nhã.

Triệu Nhã đương nhiên có cách đối phó, mỉm cười nói, „Triệu Nhã có bí quyết gì đâu, mong Điền tướng quân đừng cười, nói rồi buông rèm.

Điền Đan cười khà khà rồi tạm biệt Đồng Khuông và Đổng Dực, lệnh cho đoàn xe tiếp tục tiến tới.

Hai đoàn xe lướt qua nhau.

Hạng Thiệu Long phát tay cho Thiện Nhu, thời gian xuống xe đã đến.

Hai người nhờ bóng tối, lặng lẽ núp trong lùm cây phía tây nam bên ngoài hầu phủ.

Hạng Thiệu Long không biết Thiện Nhu sẽ làm trò gì, cho đến khi đi theo nàng tới bên cạnh con rạch nhỏ thì mới hiểu ra.

Thiện Nhu kéo gã ngồi xuống rồi nói, „Phàm là những phủ đệ có sông rạch bao bọc, ắt sẽ có lối cho nước ra vào, đó là đại bí mật của Thiện Nhu ta đây,

lần trước thiệp cũng nhờ vào con sông này mà vào được phủ tên gian tặc, nếu may mắn, nói không chừng có thể bơi thẳng đến được con sông ở trong Bích Đào viên cũng không chừng, „ nói xong đặc ý nhìn Hạng Thiếu Long.

"ở đây cách hầu phủ cả trăm trượng, làm thế nào mà hít thở?" Hạng Thiếu Long nói."

Thiện Nhu liếc gã rồi bực dọc nói, „Ngốc thật! Người ta có thể vào, tự nhiên có cách hít thở, ông đồng ấy để làm gì?

Trừ phi vừa mới mưa xong, nếu không con sông sẽ rất cạn, chỉ cần ngậm ống đồng trong mồm, một đầu chĩa lên khỏi mặt nước, chẳng phải giải quyết được vấn đề rồi sao?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thán phục lắm, nhưng mặt khác cũng có chút tức giận, đột nhiên xông tới ôm chặt lấy nàng rồi hôn ngẫu ngẫu nhiên. Thiện Nhu đề phòng không kịp, nhất thời lúng túng.

Hạng Thiếu Long buông nàng ra, rồi nói, „Đó là phần thưởng dành cho nàng."

Thiện Nhu đỏ mặt, trừng mắt nhìn gã rồi lội xuống sông.

Trong chốc lát hai người trước sau đã lội ra được khoảng ba thốn, cứ thế mà tiến thẳng về phía trước.

Hạng Thiếu Long dâng lên trong lòng một suy nghĩ kỳ lạ. Mỗi khi hành sự trong đêm, gã đều có cảm giác từ sáng chuyển thành tối. Cũng giống như hai thế giới sáng tối này cùng tồn tại song song, chỉ là người bình thường khi sống trong thế giới sáng sủa, không hề biết đến ma quỷ hoặc thế giới hắc ám mà thôi. Lần này chỉ có thể dựa vào xúc giác để hoạt động trong thế giới hắc ám này. Vì thế mỗi bước đều phải cẩn thận, một thế giới đầy kích thích và nguy hiểm, quả thật rất hấp dẫn.

Sau một tuần trà, hai người đã đến nơi nước ra vào, đến ao sen của vườn hoa lớn sau phủ, hiện thân lên phía dưới một chiếc tàu nhỏ.

Bầu trời đầy sao, ánh trăng mờ mờ, ếch trong hồ kêu ộp ộp.

Xa xa là một đội phủ vệ đang tuần tra quanh hồ, hai người định thần nhìn lại, điều gây chú ý cho bọn họ nhất là hai chấm xanh biếc trông kỳ lạ vô cùng.

Hạng Thiếu Long giật mình, vội kéo Thiện Nhu lặn xuống nước.

Gã đang run sợ.

Hai chấm xanh biếc ấy chính là đôi mắt của con ác khuyển, được phản chiếu do ánh sáng từ trong phủ hắt ra, xem ra đây là con ác khuyển được thả ra để canh gác. Vì bọn Điền Đan đến đây nên phải tăng cường phòng vệ.

Bọn tuần vệ đi qua cầu, hai người mới ló lên khỏi mặt nước, Thiện Nhu hạ giọng nói, „Nguy to! Có bọn súc sinh này trên bờ, chúng ta chỉ có thể ở trong con kênh này thôi, nếu ngọ khách hiên cũng có ác khuyển, chúng ta chỉ đành quay về nhà nằm ngủ mà thôi.”

Hạng Thiếu Long cũng bất đồ cảm thấy nản lòng, nhưng giữa đường mà quay về thì thật đáng tiếc, cố gắng lấy lại tinh thần rồi xác định phương hướng Bích Đào viên, chia nhau lặn xuống nước.

Hạng Thiếu Long đã từng được huấn luyện lặn nước, hoạt động như một con cá dưới làn nước đen kịt, cảm giác được dòng chảy trong ao, lát sau đã tìm thấy được lối nước chảy vào, ló lên mặt nước, hai người vui vẻ nói, „Tìm ra rồi!”

nhưng bất đồ đồng thanh kêu hồng hét.

Vậy thì lối nào vào Bích Đào viên? Nếu không phải tất cả đều dẫn tới nơi ấy thì sao, chuyện này không ai xác định được Hơn nữa hai thủy đạo này đều ở phía dưới đáy hồ, hoàn toàn không có chỗ để hít thở, giả sử không thể hít thở thì sẽ ngộp chết, thế mới thật là oan mạng.

Trong lúc gấp rút, Hạng Thiếu Long nảy ra sáng kiến, ghé tai Thiện Nhu nói, „Chúng ta chia nhau lặn vào thủy đạo, xem thử phương hướng rồi lập tức quay đầu, đừng miễn cưỡng."

Thiện Nhu gật đầu.

Hạng Thiếu Long hít một hơi dài rồi lặn xuống nước, chui vào thủy đạo, tiến được vài trượng thì phát giác thủy đạo vòng sang bên trái, vội vàng lùi ra, trong không gian hẹp này, quay đầu thật khó.

Hai người lại gặp nhau.

Thiện Nhu nói, „Thiếp bơi được hai trượng, phía trước hình như không có vấn đề gì, nhưng ở đây cách Bích Đào viên ít nhất khoảng vài trăm bước, chúng ta làm sao có thể đủ hơi mà bơi đến đó."

Hạng Thiếu Long nhớ lại bản đồ mà Phổ Bố đã giao cho mình, nói, „Từ đây đến Bích Đào viên còn có một cái ao nữa, chúng ta hãy theo thủy đạo mà đến hồ ấy trước."

Thiện Nhu không chịu, „Dù cho ao nằm ở giữa, cách đây cũng hơn trăm bước, chúng ta vẫn không thể đến được đấy Hạng Thiếu Long nảy ra sáng kiến, vui mừng nói, „Ta đã có cách, chỉ cần chúng ta bọc lại một đầu của ống đồng, đầu kia dùng tay bịt kín, khí dư trong ống đủ cho chúng ta đổi ba lần khí, chẳng phải sẽ đến nơi ấy hay sao?"

Thiện Nhu trong mắt lộ vẻ kinh dị, nói, „Chàng té ra chẳng phải là ngốc, nhưng dùng thứ gì để bọc đây?"

Hạng Thiệu Long nói với vẻ bí hiểm, „Trong lớp áo da của ta có một chiếc quần ngắn, nàng có mặc đồ phía bên trong không?

Thiện Nhu bực bội nói, „Thật nhảm nhí!"

Hạng Thiệu Long kéo nàng đến ngọn giả sơn ở giữa hồ, mở nút áo của nàng rồi thò tay vào trong lớp áo da xé một mảnh áo.

Thiện Nhu ngoan ngoãn chấp nhận mà không chửi rủa nữa, có lẽ biết chuyện này không thể tránh được nên chỉ đành chấp nhận, hoặc cũng có thể vì giết Triệu Mục và Điền Đan nên chuyện gì cũng có thể hy sinh được. Huống chi phần tiện nghi lớn nhất đã bị nam tử này chiếm từ lâu.

Nhìn Hạng Thiệu Long xé mảnh vải bọc lại ống, nghi ngờ hỏi, „Có được không?"

Trong lúc sinh tử nàng đã bắt đầu quan tâm gã.

Hạng Thiệu Long nói đầy tin tưởng, „Bọc ba lớp, khí sẽ thoát ra một ít, nhưng lúc ấy chúng ta đã chui lên được rồi.

Nào!"

Hai người bơi đến chỗ có lối ra vào, hít một hơi dài rồi dùng tay bịt đầu không được bọc lại, Thiện Nhu chui vào thủy đạo trước.

Hai người mau chóng chui sâu vào trong.

Bơi được khoảng ba mươi bước, hai người đổi khí lần thứ nhất, đến khi đổi khí lần thứ hai thì cả hai đã cảm thấy choáng váng, không phân biệt được sự vật, chỉ cảm thấy khí trong ống đã bị hít cạn, hoảng hốt gắng gượng bơi về phía trước Lối ra đã xuất hiện ở trước mặt.

Cả hai mừng rỡ chui ra, lộ đầu lên mặt nước, dựa vào bờ thở dốc.

Xung quanh đều có cây cối bao bọc, đây là một hoa viên nhỏ, nhưng trông rất điền nhã.

Mỗi lần Hạng Thiếu Long đến hầu phủ, phạm vi hoạt động chỉ trong mấy tòa nhà, không ngờ ở đây lại có một nơi đẹp đến thế. Trong vườn yên tĩnh, không nghe tiếng người, chỉ treo vài ngọn phong đăng, ánh sáng vàng vọt hắt xuống mặt hồ, Thiện Nhu thở dốc nói, „Lần này lại càng hỏng bét, chúng ta nhiều nhất chỉ bơi được khoảng một trăm bước, từ đây đến con sông đào ở Bích Đào viên, ít nhất cũng trên hai trăm bước, xa gần còn chưa biết được, không khí trong ống đồng làm sao đủ dùng?"

Hạng Thiếu Long đang lo lắng về chuyện này, ngẩn ra nhìn Thiện Nhu rồi nảy ra một ý, nói, „Nàng cho ta hôn một cái, ta sẽ nghĩ ra được cách ngay."

Thiện Nhu ngạc nhiên rồi cúi đầu hạ giọng nói, „Nếu gạt thiệp, thiệp sẽ giết chàng ngay, „ nói rồi kéo cổ gã, tặng một nụ hôn nồng cháy.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân, không nở rời nhau, đôi nam nữ này hụp xuống nước mà môi vẫn còn dính sát vào nhau.

Đến lúc không thể chịu đựng được, cả hai lại ló lên mặt nước, bọn tuần vệ lúc này đã đi khỏi.

Hai người đều có cảm giác khó quên, nhất là trong hoàn cảnh tứ bề nguy hiểm này. Thiện Nhu vẫn ôm chặt lấy gã, thở dốc nói, „Nói đi!"

Hạng Thiếu Long nói, „Chúng ta cắt da chùm đầu xuống, dùng vải buộc túm lại ở đầu ống đồng, chẳng phải đã thêm được vài hơi rồi sao?"

Thiện Nhu vui mừng nói, „Không hổ là nam nhân đầu tiên của Thiện Nhu ta đây, nhưng lần này để thiệp phụ trách, người ta không tin vào tay chàng."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Nam nhân đầu tiên cái gì, đại tiểu thư nàng lẽ nào sẽ có nam nhân thứ hai, thứ ba nữa?"

Thiện Nhu tỉnh bơ nói, „Nam nhân các người có thể có nhiều nữ nhân, tại sao nữ nhân không thể có nhiều nam nhân?

Hạng Thiệu Long ngần ngợ ra nói, „Ai dám lấy nàng?"

Thiện Nhu chum mũi, nhẵn mặt nói, „Ai mà muốn lấy cơ chứ, nếu giết xong Triệu Mục và Điền Đan, thiếp sẽ ngao du khắp nơi, nếu có một ngày mệt mỏi thì sẽ đến tìm chàng, lúc ấy chàng cần hay không người ta cũng bám riết lấy."

Hạng Thiệu Long nhận ra mình quả thật yêu nàng, so với người khác, người rất giống loại phụ nữ có tính độc lập kiêu cường ở thế kỷ XXI.

Thiện Nhu không để ý đến gã nữa, rút trủy thủ ra, thực hiện ngay kế hoạch.

Vì đã có kinh nghiệm lần trước, lúc đối khí hai người đều cẩn thận hơn nhiều, nhẹ nhàng bơi trong thủy đạo khoảng hai mươi trượng, đến chỗ con sông đào của Bích Đào viên, lặng lẽ từ dưới bờ sông bò đến ngọa khách hiên. Con sông đào ấy chỉ rộng vài trượng, chảy ngoằn ngoèo hai bên bờ là các lương đình, cây cối phong cảnh rất nên thơ.

Bọn phủ vệ cũng đông hơn, con đường dẫn đến ngọa khách hiên treo đầy phong đăng, bọn phủ vệ đứng san sát, trong vườn lại có kẻ dặt ác khuyến đi tuần, nếu không phải nhờ con đường dưới nước này, dù Hạng Thiệu Long có thiết bị ở thế kỷ XXI, muốn tránh bị phát hiện là điều khó hơn lên trời.

Nơi gần nhất với ngọa khách hiên chỉ khoảng vài trượng, hai người quan sát tình thế, tìm một nơi tối nhất rồi mới ló đầu lên khỏi mặt nước.

Hạng Thiệu Long thấy gần đó không có ác khuyến mới ra hiệu cho Thiện Nhu, bò lên bờ, nhờ lùm cây che khuất, mau chóng tiến đến phía cửa sổ của căn nhà, Hạng Thiệu Long móc ra một ngọn cương châm, chọc vào nạy then cửa.

Hai người mau chóng phóng vào trong, đóng cửa sổ lại rồi cài then, cả hai đều cảm thấy mệt nhọc, nhích tới một góc tường ngồi xuống.

Thiện Nhu châm mỗi lửa, Hạng Thiếu Long vội vàng lấy hai tay che lại để tránh ánh sáng hắt ra.

Dưới ánh sáng, nội hiên bắt đầu hiện ra rõ ràng hơn.

Trong nội hiên bài trí rất trang nhã, trong không gian rộng lớn, đặt hơn hai mươi chiếc tủ gỗ, trong đó chứa đầy các loại bảo vật quý hiếm.

ở giữa nhà trải thảm, phía trên là một chiếc bàn với bốn chiếc ghế có bọc da thú.

Khi Hạng Thiếu Long còn đang thầm khen Triệu Mục thật biết hưởng thụ, Thiện Nhu kêu, „Xem này."

Hạng Thiếu Long nhìn theo tay nàng, thấy ở một góc tủ có đặt một chiếc hòm cao khoảng năm xích, thật không hài hòa với mọi vật chung quanh tí nào.

Hai người mừng lắm, nhón chân bước tới.

Thiện Nhu sờ ồ khoá, rầu rĩ nói, „Chiếc khoá này lần đầu tiên thiếp mới thấy, làm sao mở đây."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Hãy để vị sư phụ mở khoá này xem thử, „ rồi cầm lấy ồ khoá. Khi chưa xem kỹ thì tiếng người bỗng truyền vào từ ngoài cửa. Hai người cả kinh.

Thiện Nhu nhìn quanh, hạ giọng nói, „Lên xà nhà, „ rồi lấy dây móc câu ra.

Có tiếng mở cửa.

Hạng Thiếu Long bóp tắt mỗi lửa trong tay nàng, Thiện Nhu đã bắn móc câu ra dính lên xà nhà.

Trong bóng tối, Hạng Thiếu Long không dám bắn ra nữa, nói nhỏ, „ôm lấy ta!" rồi chụp lấy sợi dây đu lên.

Thiện Nhu biết lúc này đã nguy cấp, nhảy lên ôm lấy eo gã.

Cửa lớn mở ra, có người kêu, „Châm đèn, mở cửa sổ, hầu gia và khách sắp đến."

Hạng Thiếu Long thầm kêu xui xẻo rồi nghiêng răng đu lên, Thiện Nhu thu dây lại.

Có ánh đèn từ ngoài cửa hắt vào.

Hơn mười tên phủ vệ bước vào, nếu có người ngẩng đầu lên nhìn, đảm bảo bọn họ không thể trốn vào đâu được.

May mà bọn chúng lúc này đang châm đèn hoặc mở cửa, chẳng có kẻ nào ngó lên trần nhà.

Khi hai người đã hoàn hồn, nằm phục trên xà nhà, phía dưới đèn đuốc đã sáng trưng.

Thiện Nhu ghé qua hôn gã, tỏ ý khen ngợi.

Có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo là tiếng Triệu Mục, „Các người hãy ra ngoài cả đi!"

Hai người Hạng, Thiện tim đập thành thịch biết Triệu Mục sẽ đưa Điền Đan và Lý Viên đến đây, nhất định là cho bọn họ thấy thư hiệu trung để tỏ rõ thực lực của mình, nói không chừng bọn chúng còn họp bàn chuyện hệ trọng nữa, bất đồ cả hai cùng căng thẳng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 104: Âm Mưu Đáng Sợ

C

ó tiếng mở ồ khóa.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu dán mình trên thanh xà nhà tròn trịa, nhờ ngọn trùy thủ cắm vào thanh cây nên mới ngồi vững, trừ khi có người leo lên dòm, nếu không đây quả thực là nơi an toàn nhất.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu ló đầu ra nhìn xuống, chỉ thấy Điền Đan và Lý Viên mỗi người ngồi trên một chiếc ghế, còn Triệu Mục thò tay vào chiếc hòm nhỏ.

Huynh đệ họ Lưu quỳ phía sau Điền Đan, một trong hai tên ngược đầu lên nhìn, khiến hai người hoảng sợ rụt đầu lại.

Triệu Mục tới ghế ngồi của mình, đặt thư hiệu trung lên bàn rồi đọc lên.

Lý Viên cười nói, „Hầu gia thật lợi hại, nghĩ ra được kế tuyệt vời này, khiến cho bọn chúng đành phải nghe lệnh hầu gia."

Điền Đan cũng cười, „Đây phải chăng là hầu gia tự nghĩ ra? Hay là diệu kế của thủ hạ ngài?"

Triệu Mục đắc ý cười nói, „Chỉ là chuyện nhỏ!" rõ ràng đã tự nhận đây là kế sách của mình mà không hề hổ thẹn.

Hạng Thiếu Long yên tâm, biết Triệu Mục không đưa thư hiệu trung của mình cho Điền Đan xem, nếu không nhân vật lợi hại này sẽ nhận ra mình có vấn đề.

Triệu Mục có nghi ngại đối với Lý Viên, bởi vì nếu tiết lộ thân phận thật của Đồng Khuông thì thì có nghĩa là mối quan hệ của mình với Xuân Thân

quân cũng bị vỡ lở.

Lý Viên chép miệng, „Không ngờ Triệu Minh Hùng là người của hầu gia, trước nay vẫn nghe y thuộc bè đảng Lý Mục, Liêm Pha, hầu gia thật thông minh."

Hạng Thiệu Long hoảng đến nỗi suýt nữa rơi từ trên xà ngang xuống. Triệu Minh Hùng là phó tướng của gã, gã và Đổng Dực cũng rất coi trọng con người này, không ngờ y lại là gian tế.

Triệu Mục đắc ý nói, „Y không những là người của bốn hầu mà còn có huyết thống với bốn hầu, bốn hầu sắp xếp y làm việc cho Lý Mục, vốn là có ý đối phó với Lý Mục, nào ngờ Liêm Pha lại dùng y làm phó tướng cho Nhạc Thừa, ta lại cố ý nhiều lần chèn ép y, ả tiện nhân Triệu Nhã ngu ngốc đến nỗi nói tốt cho y trước mặt Hiếu Thành vương, thật là buồn cười."

Hạng Thiệu Long đổ mồ hôi lạnh, thầm kêu nguy hiểm, nếu không phòng bị tất sẽ bị y hại chết. Đồng thời cũng lãnh giáo được sự lợi hại sâu kín không lộ của Triệu Mục. Lại nhớ sáng nay cùng Hiếu Thành vương bàn bạc về vấn đề thống lĩnh cấm vệ quân, nếu Thành Tư xảy ra chuyện bất ngờ, Triệu Nhã rất có khả năng sẽ đề bạt Triệu Minh Hùng.

Vậy thì thành về và cấm vệ đều rơi vào trong tay Triệu Mục.

Khi Hạng Thiệu Long đang bực dọc, Lý Viên không chịu tiếp tục nói về danh sách của những kẻ đã viết thư hiệu trung, Điền Đan mỉm cười hỏi, „Tình hình Tình hậu thế nào rồi?"

Triệu Mục đắc ý nói, „Ai có thể phá được quan hệ của chúng tôi chứ, không cần nói đến Hiếu Thành vương, cả Quách Khai và Triệu Nhã đều bị chúng tôi lừa. Hàn Tinh ngoài lạnh trong nóng, một khi động chân tình với nam nhân thì không màng tất cả, nếu chẳng phải ả say mê bốn hầu, cực lực khuyên Hiếu Thành vương không gọi Lý Mục và Liêm Pha về, e rằng bốn hầu giờ đây khó mà ngồi nói chuyện với hai vị nữa."

Hạng Thiệu Long nghe mà trợn mắt há hốc, khó mà tin rằng đây là sự thật.

Hai người phải chẳng đang đùa? Hay là ý nghĩ thực của Triệu Mục.

"Tinh hậu quả thật có thể khống chế Đồng Khuông hay sao?" Lý Viên nói.

Hạng Thiệu Long lúc này tim đập loạn xạ, cả Thiện Nhu cũng cảm thấy điều ấy.

Điền Đan nói, „Đồng Khuông bề ngoài có vẻ thô kệch, nhưng kỳ thực đầy tâm kế, vả lại cũng rất biết ngả theo thời thế, chỉ cần y giấu Hiếu Thành vương giải quyết chuyện Hàn Sấm cầu kết với Tín Lăng quân cho Tinh hậu thì đã biết y có chuyện với Tinh hậu, đợi ngày Hiếu Thành vương trầu trời, có thể đạt được ý nguyện. Hạng người này tuyệt không nên dây trên đời."

Lý Viên lạnh lùng nói, „Ta phải tự tay đối phó với y."

Triệu Mục bình thản nói, „Kẻ này giờ đây vẫn có giá trị lợi dụng rất lớn, nhất là y vẫn chưa biết mối quan hệ giữa ta và Tinh hậu. Hừ! Kẻ này thấy lợi quên nghĩa, dù cho quốc cửu gia không tính sổ với y, bốn hầu vẫn không tha cho y."

Hạng Thiệu Long lúc này mới bình tĩnh, mau chóng tính toán trở lại, biết mình đã sơ hở ở chuyện Hàn Sấm, đáng ghét nhất là Tinh vương hậu đã bán đứng gã cho Triệu Mục, có thể thấy mục và Triệu Mục là đôi gian phu dâm phụ đang cấu kết lẫn nhau.

Điền Đan thản nhiên nói, „Hai vị hình như đã quên một nhân vật mấu chốt!"

Triệu Mục và Lý Viên đều ngạc nhiên.

Điền Đan nói, „Đó chính là Hạng Thiệu Long, cái chết của Nhạc Thừa nhất định có liên quan đến y, chỉ là giờ đây ta vẫn chưa hiểu y ra tay trước với

Nhạc Thừa."

Ngưng một chốc rồi nói, „Nếu Hiếu Thành vương sai người làm, sau chuyện này tất sẽ để lại manh mối, ví như thân tín của y sau này có người chết và mất tích, giờ đây vẫn chưa thấy chuyện ấy xảy ra, rõ ràng chẳng phải y ra tay."

Hạng Thiệu Long, Thiện Nhu đồng thời biến sắc.

Điền Đan lại nói, „Ta đã nhắc nhở Đồng Khuông, bảo y sai người điều tra thủ hạ Nhạc Thừa phải chăng là có kẻ phản bội, nhưng giờ đây y vẫn chưa hành động, hoặc không điều tra được gì. Nhưng chúng ta không thể xen vào chuyện này để tránh đánh cỏ động rắn, hư chuyện lớn."

Lý Viên nói, „Cái chết của Nhạc Thừa, kẻ được lợi nhất là Đồng Khuông, phải chăng thủ phạm là y?"

Triệu Mục cả quyết nói, „Y không hề biết mình có thể ngồi lên chiếc ghế thành thủ, nếu chẳng phải ta bảo Tĩnh vương hậu sai khiến Hiếu Thành vương, đến lúc nào mới đến lượt y?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ ra vì sao Tĩnh vương hậu coi trọng mình.

Đêm nay nhờ vô tình nghe được bí mật của bọn chúng, nếu không đến chết cũng không hiểu vì sao.

Điền Đan nói, „Đồng Khuông có thể giả vờ bị thương dậy không nổi, nhưng thấy thủ hạ của y không kẻ nào thương vong, đủ biết chuyện Nhạc Thừa không có liên quan đến y."

Triệu Mục chép miệng, „Kẻ thù Nhạc Thừa có khắp thiên hạ, do ai ra tay, quả thật cũng là điều khó đoán."

Điền Đan khẳng định, „Chắc chắn là Hạng Thiếu Long, ta biết y vẫn còn trong thành, nếu không Triệu Nhã không thể có sức sống như thế Vừa rồi bốn tướng trên đường đến hầu phủ đã gặp ả và Đồng Khuông, dáng vẻ thần thái bay bổng như thế, chỉ có nam nhân mới có thể khiến ả trở nên như thế."

Lý Viên cười lạnh lùng nói, „Phải chăng ả đã yêu Đồng Khuông?"

Triệu Mục biến sắc nói, „Điền tướng nói đúng, nhất định Hạng Thiếu Long đã quay về. Ta rất hiểu tính cách của ả, ả chỉ muốn qua đường với Đồng Khuông, trong lòng ả chung quy chỉ có một mình Hạng Thiếu Long, nói không chừng Hạng Thiếu Long đang trốn trong phủ của ả."

Điền Đan nói, „Chuyện này rất có thể xảy ra, dù sự việc thật hay giả, chúng ta cũng phải tìm cách hãm hại Triệu Nhã, chỉ cần tìm thấy dấu vết của Hạng Thiếu Long, dù Triệu Nhã hươu lẹo thế nào cũng khó mà chối được. Nhân lúc Quách Khai, Thành Tư nóng lòng lập công trước mặt Hiếu Thành vương, để tránh bị Đồng Khuông tranh công, nhất định không được bỏ qua cơ hội tốt này, hầu gia có hiểu ý của bốn tướng chứ?"

Triệu Mục cười nói, „Điền tướng quả thật tâm kế siêu phàm, tính toán thật chu đáo, bốn hầu có đề nghị hay hơn, bảo Tinh vương hậu sai Đồng Khuông làm việc này, chỉ cần đặt phi châm vào những thứ có vết máu trong phủ Triệu Nhã, khi đem ra Triệu Nhã khó có thể thoát được, điều ấy lại có thể kiểm tra lòng trung thành của Đồng Khuông với Tinh vương hậu. Hừ! ả tiện nhân Triệu Nhã này, đã rất lâu bốn hầu cũng muốn trừng trị ả!"

Hai người trên xà ngang nhìn nhau, mồ hôi đổ ròng ròng.

Gian kế do bọn này nghĩ ra, quả thật là độc không thể độc hơn nữa, dù cho biết rõ, nhất thời cũng khó mà hóa giải được.

Điền Đan đứng dậy nói, „Chúng ta không tiện ở đây quá lâu. Hầu gia nếu ngày sau ngồi lên vương vị đừng quên Điền mỗ và quốc cửu gia đó."

Triệu Mục vội vàng tỏ ý cảm kích.

Chiếc khóa hộp sắt vang lên, ba người rời khỏi căn phòng.

Bọn phủ vệ thối tắt đèn đuốc rồi đóng cửa lại.

Thiện Nhu ghé tai Hạng Thiếu Long hỏi nhỏ, „Làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long quay lại vẻ bình tĩnh tuyệt đối, hạ giọng, „Không cần xem thư hiệu trung nữa, chỉ cần chúng ta an toàn rời khỏi, trận này nhất định chúng ta sẽ thắng."

Hạng Thiếu Long tỉnh dậy, tinh thần tỉnh táo.

Cơn mồi mết đêm qua đã biến mất, nỗi lo lắng trong lòng cũng giảm đi nhiều. Bởi vì cuối cùng gã cũng hiểu rõ được cảnh ngộ của mình hiện nay và mối quan hệ giữa bọn Triệu Mục và Tinh vương hậu.

Điền Trinh vừa bước vào tầm thất, thấy gã tỉnh dậy thì hớn hờ nói, „Đồng gia! Để tiểu tỳ hầu hạ cho ngài."

Hạng Thiếu Long ngồi dậy, tắm rửa thay y phục xong rồi ra sảnh đường dùng điểm tâm với Đổng Dực, Triệu Chi, Thiện Nhu.

Đổng Dực và Ô Quả đêm qua đã giả vờ ở tại trạm chỉ huy đến canh ba mới quay về, Hạng Thiếu Long nói, „Nhu Nhu đã kể toàn bộ sự việc cho nhị ca nghe chưa?"

Đổng Dực gật đầu, „Ta đã hiểu, nói về âm mưu quỷ kế, chúng ta thủy chung vẫn không phải là đối thủ của bọn Triệu Mục, Điền Đan, nếu hai người không nghe bọn chúng nói chuyện, lần này chúng ta đừng hòng sống sót mà quay về Hàm Dương."

Triệu Chi lo lắng hỏi, „Chuyện bọn chúng phái chàng hãm hại Nhã phu nhân phải ứng phó thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long trầm nghĩ phương pháp nghe lén của thế kỷ XXI này thật là có ích, mỉm cười nói, „Chuyện này có thể tùy cơ ứng biến, trước mắt nhân tố có lợi nhất của ta là bọn chúng vẫn chưa hoài nghi thân phận Đồng Khuông này, chỉ tưởng ta là hạng thấy gió bẻ đà. Điều tuyệt vời hơn là Triệu Mục vẫn không dám tiết lộ mối quan hệ bí mật giữa ta và y, dựa vào những ưu thế này, chúng ta có thể đùa cùng bọn gian nhân đó tới cùng."

Đặng Dực chép miệng, „Không ngờ Triệu Minh Hùng là người của Triệu Mục, thật uổng cho ta xem trọng y."

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Đệ từ đầu đến cuối vẫn không tin Tinh vương hậu thật lòng với Triệu Mục, nữ nhân này rất biết dùng thủ đoạn, có lẽ chỉ lợi dụng Triệu Mục để đạt đến mục đích mà thôi, nếu đệ có thể biết được thái độ thật sự của mụ thì sẽ dễ dàng hơn."

Thiện Nhu nhíu mày nói, „Chàng nói nhiều như thế, lại chẳng có vẻ e sợ, rốt cuộc có cách nào đối phó bọn chúng chưa? Nói không chừng chốc nữa Tinh vương hậu sẽ ép chàng đối phó với Triệu Nhã."

Hạng Thiệu Long thản nhiên nhún vai. Nhai miếng măn đầu trên tay rồi vỗ vai Đặng Dực, đứng dậy nói, „Chúng ta đi gặp Nhã nhi, hai nàng ngoan ngoan ở nhà chờ bốn tướng quân quay về."

Hạng Thiệu Long và Đặng Dực cười ngửa đi song song trên đường, Đặng Dực nói, „Chúng ta có cần sắp xếp lại chuyện canh phòng trong thành hay không?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Vạn lần đừng làm như thế, nếu không sẽ bị Triệu Minh Hùng và Triệu Mục biết được Chốc nữa nhị ca hãy gọi tiểu Tuấn về, xem thử hắn đã dò thám được chuyện gì."

Đến phu nhân phủ, Hạng Thiệu Long tìm Triệu Nhã, Đặng Dực quay lại trạm chỉ huy. Đến trưa thì Triệu Mục sai người gọi gã, Hạng Thiệu Long

biết rõ tên gian tặc này đêm qua đã bàn kỹ với Điền Đan và Lý Viên, nên giờ đây mới tìm gã.

Trong mật thất của hầu phủ, Triệu Mục vẫn với dáng vẻ thân thiết, coi gã như tâm phúc, nói, „Lý Viên đã trúng kế, tưởng Triệu Mục này chấp nhận hợp tác với y. Hừ! Ta nhất định sẽ khiến cho y không còn mạng rời khỏi Hàm Đan."

Đến lúc này Hạng Thiếu Long không còn tin tưởng bất cứ lời nào của kẻ này, bề ngoài vẫn giả vờ cả mừng hỏi han.

Triệu Mục nở nụ cười âm hiểm, nói, „Chuyện này sau này hẵng nói, quan hệ giữa ngươi với Tinh vương hậu và Triệu Nhã thế nào, nghe Điền Đan nói đêm qua gặp ngươi và Triệu Nhã trên đường."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Triệu Nhã quả thật là phóng đảng thành thói, chỉ cần làm vừa lòng ả trên giường, nào sợ ả không thật lòng với bỉ nhân. Còn quan hệ với Tinh vương hậu ngày càng tốt đẹp, bỉ nhân chưa có cơ hội băm cáo với hầu gia, bọn võ sĩ của Tín Lăng quân quả thật do Hàn Sấm dẫn đến, bỉ nhân trừ sạch bọn chúng, vừa lấy lòng Hiếu Thành vương, lại vừa ra ơn với Tinh vương hậu, một mũi tên bắn được hai con chim. Giờ đây bỉ nhân đang xúi gục Hiếu Thành vương giao thêm nửa miếng binh phù, lúc ấy bỉ nhân sẽ toàn quyền điều động binh mã trong toàn thành, hầu gia còn lo gì chuyện lớn không thành."

Triệu Mục lộ vẻ bất ngờ, rõ ràng không nghĩ Hạng Thiếu Long sẽ nói với y chuyện này.

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng.

Tên gian tặc này sở dĩ hoài nghi sự chân thành của mình là bởi mình giấu y chuyện này, cho nên y tưởng rằng mình đã ngả về phía Tinh vương hậu, giờ đây tất cả được bày ra trước mắt, nên bắt đầu dao động.

Triệu Mục nhìn gã một lúc rồi trầm giọng nói, „Chuyện này sao người không nói sớm với ta?"

Hạng Thiệu Long giả vờ thản nhiên nói, „Đây chỉ là chuyện nhỏ, bỉ nhân vốn cũng không nghĩ rằng sẽ bầm cáo với hầu gia, chỉ là hầu gia hỏi quan hệ giữa bỉ nhân với Tinh vương hậu nên mới thuận miệng nói ra. Hai nhân vật mấu chốt hiện nay chính là Tinh vương hậu và Triệu Nhã, chỉ cần bọn họ toàn lực giúp đỡ, Hiếu Thành vương sẽ không màng đến sự phản đối của Quách Khai, giao toàn bộ binh quyền cho bỉ nhân, lúc ấy Hàm Đan chính là thiên hạ của chúng ta. Chỉ cần báo đáp ân điển của Xuân Thân quân đối với bỉ nhân, Đồng Khuông này dù nhảy vào đầu sôi lủ bóng vẫn không từ nan."

Thần sắc Triệu Mục thay đổi, nhíu mày hỏi, „Chuyện Nhạc Thừa bị giết, phải chăng là Hiếu Thành vương làm?"

Hạng Thiệu Long trong lòng càng buồn cười hơn, nói, „Tuyệt không phải là Hiếu Thành vương, Điền Đan đã từng nhắc bỉ nhân điều tra cận vệ của Nhạc Thừa, xem thử phải chăng có kẻ tiết lộ hành tung đêm ấy của Nhạc Thừa, từ đó tra xét được chủ mưu thật sự, chuyện này vẫn đang tra xét, cũng sắp có kết quả. Theo bỉ nhân thấy, tên Hạng Thiệu Long ấy là kẻ đáng ngờ nhất."

Triệu Mục lại một lần nữa không thể giấu nổi vẻ rung động, cúi đầu im lặng.

Hạng Thiệu Long cảm thấy kỳ lạ, tại sao mình thẳng thắn như thế mà vẫn không thể lấy lại lòng tin của Triệu Mục, một ý nghĩ thoáng qua, thì ra là thế, hạ giọng cố ý nói với vẻ bí hiểm, „Hầu gia chẳng phải muốn khử Thành Tư hay sao? Bỉ nhân đã nghĩ ra cho hầu gia một kế trung chi kế."

Triệu Mục ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hỏi, „Kế trung chi kế là sao?"

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Bỉ nhân sẽ đưa thư hiệu trung cho Hiếu Thành vương biết, lại còn bảo nhờ đánh cắp mà có được, cho nên chỉ cần

hầu gia có thể nguy tạo thư hiệu trung, trong đó có cả Thành Tư, lúc ấy sợ gì Hiếu Thành vương không lập tức bãi chức của y để tránh nuôi ong tay áo."

Triệu Mục nghe gã nói tiết lộ bí mật thư hiệu trung cho Hiếu Thành vương thì hoảng hồn, rõ ràng đã sớm biết chuyện này từ chỗ Tinh vương hậu.

Hạng Thiệu Long thầm kêu nguy hiểm, nếu không xuất chiêu này, đừng hòng Triệu Mục tin tưởng gã nữa.

Quả nhiên Triệu Mục dăm chiêu một hồi rồi chép miệng, „Người từ rày về sau đừng nên làm chuyện gì mà không cho ta hay để tránh hiểu nhầm."

Hạng Thiệu Long giả vờ hoang mang hỏi, „Cái gì! Hầu gia nghi ngờ lòng trung thành của bỉ nhân sao?"

Triệu Mục quay về thái độ ban đầu, đưa tay bóp vai gã nói, „Giờ đây sau cơn mưa thì trời đã sáng, không nên giữ ở trong lòng nữa, chỉ cần người làm việc theo chỉ thị của bốn hầu, sau này nhất định có phước cùng hưởng, „ ngừng một lát rồi nói, „Giờ đây quan trọng nhất là phải lấy được một nửa miếng binh phù trên tay Hiếu Thành vương, lại thêm tám chiếu chỉ nữa, người lập tức có thể điều động nhân mã..." rồi trầm ngâm, muốn nói nhưng dừng lại.

Hạng Thiệu Long biết y đã báo cho Tinh vương hậu ép mình hãm hại Triệu Nhã, nhưng lại không muốn nói ra, sợ để lộ mối quan hệ giữa y và Tinh vương hậu, tiếp lời, „Hầu gia có tâm sự gì, xin cứ căn dặn."

Triệu Mục rút tay lại, gật đầu nói, „Sau này có bất cứ hành động gì cũng phải thương lượng với ta trước, vạn lần hãy nhớ lấy điểm này."

Hạng Thiệu Long biết y vẫn chưa hoàn toàn yên tâm với mình, cố ý để Tinh vương hậu ép mình, xem thử gã có báo cáo lại hay không, trả lời, „Hầu gia gọi bỉ nhân tới đây, rốt cuộc có chỉ thị gì?"

Triệu Mục ngập ngừng, ấp úng nói, „Chủ yếu chỉ hỏi người tình hình mấy ngày nay, thôi được, sau này sẽ lại tìm người bàn bạc tiếp!"

Hạng Thiếu Long biết mục đích đôi bên đã đạt được nên cáo từ quay ra.

Về đến trạm chỉ huy, xử lý sự việc xong thì tìm Đặng Dực kể lại mọi việc.

Đặng Dực vỗ án khen hay, nói, „Nếu cấm vệ và thành vệ đều rơi vào tay Triệu Mục, Tinh vương hậu lại chịu nghe mệnh lệnh của y, vậy thì y không cần Điền Đan cũng có thể thao túng được toàn cuộc. Giờ đây ta lấy làm lạ Triệu Mục có gì không lập tức ra tay đối phó Hiếu Thành vương, có Tinh vương hậu làm nội ứng, muốn hạ độc Hiếu Thành vương đâu phải là chuyện khó khăn?"

Hạng Thiếu Long nói, „Điểm này đệ cũng không hiểu lắm, cách giải thích duy nhất là y e sợ Lý Mục. Nếu Hiếu Thành vương đột nhiên châu trời, Lý Mục chắc chắn nghi ngờ, thậm chí đem quân vào thành phạt Triệu Mục, lúc ấy cả Điền Đan cũng chưa chắc dám đối đầu với Lý Mục, giấc mộng của Triệu Mục đành vỡ tan. Đệ thủy chung vẫn không tin hạng nữ nhân như Tinh vương hậu lại bị nam nhân kiềm chế, huống chi mục ta mang trên mình sứ mạng hợp nhất tam Tấn, lại biết Triệu Mục là gian tế của người Sở phái đến, làm sao có thể cam tâm tình nguyện nghe lời y."

Đặng Dực nói, „Hạng nữ nhân lâu ngày trong cung cấm, khó mà hiểu được hành vi của họ theo lý thường được, nhìn dáng vẻ của mục, dù cho lúc cười nói cũng khiến người ta cảm thấy vẻ lạnh lùng trong nội tâm. Hoặc giả Triệu Mục có cách gì đó thỏa mãn nhu cầu của mục ta nên mới chịu nghe lời Triệu Mục!"

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hạng Thiếu Long, hình như gã linh cảm đã tìm được cách đối phó Tinh vương hậu nhưng nhất thời chưa hiện ra cụ thể. Hỏi sang chuyện khác, „Tình hình phòng vệ trong thành đã thế nào rồi?"

Đặng Dực thở phào, „May mà sớm phát giác thân phận của Triệu Minh Hùng, sáng nay y giao cho ta một danh sách, đề nghị sắp xếp các cấp tướng lĩnh. Nếu là trước kia, một là không hề nghi ngờ y, hai là vì y quen thuộc với những người cấp dưới, nên sẽ tin tưởng đề nghị của y, nhưng giờ đây chuyện đã đổi khác."

Hạng Thiệu Long thầm kêu nguy hiểm nói, „Triệu Mục không phải đã bảo sẽ có bốn người của y hay sao? Nhất định đó là kế nghi binh, chúng ta cứ trọng dụng bốn người ấy, vậy thì Triệu Mục đành ngậm bồ hòn làm ngọt."

Đặng Dực vỗ án khen hay, „Ngậm bồ hòn làm ngọt, so sánh thật là hay. Tam đệ người quả thật lời hay như ngọc, chẳng trách nào Kỷ tài nữ cũng động lòng với người."

Lúc ấy thuộc hạ vào báo Hàn Sấm sai người tìm.

Hai người đều biết là chuyện gì, nhìn nhau cười, rồi Hạng Thiệu Long vội vàng bước ra.

Quả như dự liệu, kẻ gặp gã là Tinh vương hậu.

Lần này mục tiếp kiến gã ở một tiểu hiên yên tĩnh trong phủ. Lại còn bày rượu thịt, ngồi riêng cùng gã.

Hạng Thiệu Long đã được Đặng Dực nhắc nên để ý quan sát, thấy gã tuy cười nói huyên thuyên nhưng ánh mắt không có thay đổi, khiến người ta cảm thấy sự lạnh lùng của mục.

Lẽ nào mục là người lãnh cảm bẩm sinh? Nhớ lại mục đã nhiều lần khiêu khích mình, nhưng cuối cùng thì lại cự tuyệt, gã càng tin hơn vào suy nghĩ của mình.

Đã như thế Triệu Mục làm thế nào để chinh phục mục?

Nghĩ tới đây, bất đồ sờ vào trong eo, chạm phải bình xuân dược mà Hàn Sấm đã đưa cho gã dùng để hãm hại Kỷ Yên Nhiên, trong lòng hiểu rõ.

Lần trước khi gặp mặt Tinh vương hậu, đã từng nghĩ qua dùng cách này đối phó với Tinh vương hậu, nhưng chỉ là ý nghĩ điên rồ đối với chuyện nam nữ, sự thỏa mãn ấy nằm trong não chứ không phải hành động thực tế. Nhưng giờ đây tình thế đã khác, tự Nhiên suy nghĩ cũng khác.

Tim gã đập mạnh.

Tinh vương hậu lại hiểu nhầm gã, mỉm cười nói, „Người ta quả thật đã khiến cho người căng thẳng đến thế sao?"

Hạng Thiếu Long chỉ một tay thôi, lấy một ít xuân dược đã giấu trong tay áo ra, lại tính toán làm thế nào mới có thể trong tình huống Tinh vương hậu nhìn vào mắt mình thì đổ xuân dược ấy vào trong mồm Tinh vương hậu, ho khan nói, „Hôm nay Tinh vương hậu dung quang rực rỡ, thật khiến người ta ngây ngất."

Trong mắt Tinh vương hậu lộ ra vẻ cười cợt mà trước kia Hạng Thiếu Long không hề nhận ra, bởi vì trong lòng đã có tính toán nên không thể giấu được gã nữa.

Mụ bưng bình rượu, nghiêng người về phía trước, rót rượu cho gã, cười nói, „Nam nhân toàn là như thế, nhưng nhìn nhiều rồi sẽ cảm thấy quen thôi!"

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, biết mụ dùng thủ đoạn để mê hoặc mình, một ý nghĩ lướt qua, trước tiên đưa chén rượu lên, đưa lên mũi ngửi rồi nói, „Rượu Tinh hậu rót, hình như đặc biệt thơm hơn, „ rồi chậm chậm đưa ly rượu nhích khỏi tầm nhìn của đối phương, mau chóng đổ xuân dược trong tay áo vào rượu rồi mới hai tay nâng chén nói, „Để bì nhân kính Tinh hậu một chén, chúc Tinh hậu trẻ mãi không già, mãi mãi xinh đẹp như lúc này."

Có nữ nhân nào không ưa nam nhân khen ngợi, Tinh vương hậu cũng không ngoại lệ, vui vẻ nâng chén lên nói, „Bổn hậu cũng chúc Đồng tướng quân đường mây rộng mở, đánh mãi không thua."

Hạng Thiệu Long cố ý cười lớn nói, „Tinh hậu có biết chăng lệ trong tộc hạ thần, phàm là uống rượu chúc nhau, tất phải giao tay cùng uống, ước nguyện mới có thể trở thành sự thật."

Tinh vương hậu cầm chén rượu, ngạc nhiên hỏi, „Thế nào là giao tay cùng uống?"

Hạng Thiệu Long nhích tới bên mụ, cúi người về phía trước tay cầm chén rượu đưa ra, đến bên môi mụ, mỉm cười nói, „Cánh tay giao nhau, mỗi người uống cạn rượu của đối phương, không để giọt nào, mộng ước sẽ thành sự thật."

Tinh vương hậu hơi đỏ mặt, thầm nghĩ kẻ này thật lớn gan, nhưng nếu không thuận theo, sẽ khiến đối phương cho rằng mình không có thành ý nên đành nhoẻn cười, làm theo gã, liếc gã rồi nói, „Cẩn thận đó! Bổn hậu không thích những nam nhân quá gấp gáp đâu!"

Hạng Thiệu Long sợ bỏ lỡ thời cơ, dịu dàng rót rượu vào trong mồm mụ, đồng thời uống rượu trên tay mụ.

Uống cạn chén, Hạng Thiệu Long đặt chén rượu xuống bàn, đưa tay quệt rượu trên môi, cười lớn nói, „Hay lắm! Giờ đây Đồng Khuông ta thấy dù làm chuyện gì cho Tinh vương hậu cũng đều đáng cả."

Tinh vương hậu rất ít khi đổ cả chén rượu vào trong họng như vậy, hơi rượu xông lên, hai má đỏ ửng, rút khăn lụa ra, dùng tay áo che mặt, lau rượu trên môi rồi mới buông tay xuống, liếc gã rồi nói, „Người ta rất ít khi uống rượu như thế này, con người chàng thật là..."

Hạng Thiệu Long ngồi xuống, đến sát bên ả, lúc này chỉ sợ ả đột nhiên bỏ đi thì kẻ khác chiếm phần tiện nghi mất, tiếp lời, „Tinh hậu trước kia có uống như vậy không?"

Tinh vương hậu trong mắt lộ vẻ buồn bã, hình như nhớ lại chuyện buồn trước kia, thở dài, không nói, rồi quắc mắt lên, lộ vẻ oán thán.

Hạng Thiệu Long lập tức nhớ lại mục đã từng có mối tư tình với Tín Lăng quân, thầm nghĩ hai người này nhất định là vì yêu thành hận, nếu không Tinh vương hậu sẽ không có dáng vẻ như thế này.

Gã không biết chỉ dùng một phần Hàn Sấm nói có thể gây tác dụng hay không, cũng không biết thuốc sẽ phát tác lúc nào, lúc phát tác thì sẽ ra sao? Trong lòng nghĩ thế, nên im lặng.

Lúc ấy trong tiểu sảnh lặng lẽ như tờ, chỉ có tiếng chim hót riu rít ngoài vườn.

Ngừng một lát Tinh vương hậu lạnh lùng hỏi, „Phải chăng người đang nghĩ tới nữ nhân khác?"

Hạng Thiệu Long giật mình, ngẩng đầu lên nhìn mục, thăm dò, „Tinh hậu thật lợi hại, bĩ nhân thật sự đang nghĩ tới nữ nhân, nhưng không phải là người khác mà chính là Tinh hậu."

Tinh vương hậu hơi đỏ mặt, lườm gã rồi quay đầu nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ.

Hạng Thiệu Long biết thuốc đã bắt đầu dần dần phát huy tác dụng, nếu không mục sẽ không dễ dàng đỏ mặt như thế, thần thái sẽ không khác thường như thế.

Nhích tới bên mục, muốn ôm vai mục, nhưng sợ phản đối, chỉ hỏi nhỏ, „Tinh hậu có tâm sự gì."

Hàn Tinh buồn rầu thở dài, „Có lúc ta cũng không biết mình đang làm gì, chỉ vì chuyện không đâu mà suy nghĩ suốt ngày, nhìn khóm hoa ngoài kia, vô tư dưới ánh mặt trời, nếu ta không cần phải nghĩ gì hết, thật là vui biết bao nhiêu."

Hạng Thiếu Long nghe mà chứng hửng, theo lý mụ đã uống vào xuân dược thì chắc chắn tình xuân khó nén, chủ động cầu xin mình mới phải, tại sao lại tỏ ra rầu rĩ, chả lẽ Hàn Sấm đã đưa nhầm thuốc, hoặc vì quá hạn là dược tính đã thay đổi.

Rồi tỉnh ngộ, biết mình đã phạm sai lầm lớn.

Nếu như Triệu Mục trước nay vẫn dùng xuân dược để kích thích mụ, vì đã uống nhiều, trong người sẽ sinh ra sức đề kháng Cũng giống như người hít ma túy, sau khi bị nghiện thì liều lượng ngày càng tăng lên mới có thể thoải mái.

Đáng tiếc là gã còn giảm bớt đi lượng thuốc, giờ đây khó mà ép mụ uống thêm hai ly nữa. Làm thế nào đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 105: Khoảng Khắc Thành Bại

K

hi Hạng Thiếu Long đang tiến thoái lưỡng nan thì Tinh vương hậu bỗng nhiên đứng dậy, gãi đang tưởng mũ phất áo bỏ đi, Hàn Tinh nhẹ bước đến bên khung cửa, thở dài rồi lặng nhìn khóm hoa ngoài vườn.

Hạng Thiếu Long bước theo, dựa vào khung cửa, lặng nhìn mũ.

Vẻ mặt của mũ tuy hơi đỏ nhưng xem ra như đang chìm đắm vào trong ký ức đã xa, lúc vui lúc buồn.

Hạng Thiếu Long khẳng định thuốc đã phát huy tác dụng, kích thích những tình cảm trước đây được chôn giấu trong lòng khiến mũ quên đi mục đích gọi Hạng Thiếu Long là để ép gã hãm hại Triệu Nhã.

Tình trạng giờ đây của Hàn Tinh giống như đang bị thôi miên, hay uống một loại thuốc có ảnh hưởng đến thần kinh, có phản ứng không giống với thường ngày, sự tự kiểm soát và tâm lý cảnh giác giảm xuống.

Hạng Thiếu Long cả gan đưa tay qua, vuốt nhẹ bờ vai của mũ, dịu dàng hỏi, „Tinh hậu đang nghĩ gì?"

Hàn Tinh dường như không để ý đến điều ấy, khẽ lắc đầu, buồn bã nói, „Ta hận y!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Kẻ nào đã đắc tội với Tinh hậu? Có cần uống thêm vài chén nữa chăng?"

Tinh vương hậu không vui nói, „Khi không vui mà uống rượu, chẳng phải khiến người ta buồn bã hơn hay sao?"

nhưng vẫn không quay nhìn gã.

Hạng Thiệu Long trong lòng có tính toán, không dám đắc tội với mộ, bỏ tay xuống, gật đầu nói, „Phải! Rút đao chém nước, nước càng chảy, rượu vào dạ buồn, chao ôi! Hóa lệ tương tư.” Bất giác gã đọc lại hai câu thơ hay của nhà thơ Lý Bạch đời Đường, chỉ là vì trí nhớ có hạn nên đổi luôn câu cuối, trở thành chẳng ra sao cả.

Tinh vương hậu lẩm nhẩm đọc, „Rút đao chém nước, nước càng chảy, rượu vào dạ buồn hoá lệ tương tư, „ rồi bỗng nhiên quay người lại, nhìn gã, mắt phượng lạnh lẽo.

Hạng Thiệu Long nhất thời tay chân lạnh như băng, thầm trách mình đang giả là một tên thô kệch, làm sao có thể xuất khẩu thành thơ?

ánh mắt lạnh lẽo của Tinh vương hậu dần dần biết mất, thở dài rồi nói, „Không ngờ người có thể nói được những câu thơ sâu sắc đến thế, âm vọng lại càng vui tai, đã nhiều năm rồi, người ta lần đầu tiên cảm thấy động lòng, „ nói xong đỏ mặt.

Hạng Thiệu Long thầm thở phào, biết ả vừa rồi nhất định là vì nhớ đến Tín Lăng quân nên mới có thần thái như thế, xem ra năm xưa Tín Lăng quân đã làm tổn thương mộ, cho nên nhiều năm sau mộ vẫn chưa hồi phục trở lại. Mộ chung chạ với Triệu Mục, nói không chừng chỉ là hành vi báo thù. Như thế, Hàn Sấm cấu kết Tín Lăng quân, chắc là mộ không biết.

Tín Lăng quân đem đến cho mộ tình yêu thật sự, còn Triệu Mục có đem đến sự kích thích và thỏa mãn đầy biến thái.

Tinh vương hậu nhìn gã rồi trở nên dịu dàng, hạ giọng nói, „Đồng Khuông! Người thật là một kẻ đặc biệt."

Hạng Thiệu Long thử đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại trắng muốt của mộ.

Hàn Tinh quay lại, để mặc bàn tay ngà ngọc của mình trong tay gã.

Hạng Thiệu Long định kéo mụ vào lòng, Hàn Tinh đột nhiên rút tay, trong mắt lộ vẻ cảnh giác, lạnh lùng cười nói, „Đồng tướng quân có biết bốn hậu gọi người tới có chuyện gì chẳng?"

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu khổ, biết thuốc đã hết tác dụng, nữ nhân này đã trở về trạng thái bình thường, gật đầu nói, „Tinh hậu có chuyện gì xin hãy căn dặn, bỉ nhân tuyệt sẽ không để Tinh hậu thất vọng."

Hạng Thiệu Long rời phủ Hàn Sấm đi tìm Triệu Mục, tên gian tặc này không có trong phủ, gã để lại lời nhắn rồi về lại trạm chỉ huy, kể lại mọi chuyện cho Đổng Dực nghe rồi chép miệng nói, „Đây gọi là không ngờ trước được, giờ đây chỉ đành trông chờ vào nửa miếng binh phù, đệ vốn tưởng kêu gọi được xuân tình của nữ nhân này, đệ có thể giải khai được sự khống chế của Triệu Mục đối với mụ, nào ngờ..."

Đổng Dực cười nói, „ả vẫn chưa đưa vật chứng hãm hại Triệu Nhã cho đệ, đến lúc ấy chẳng phải thêm tí thuốc nữa thì sẽ xong hay sao?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Một là bà ta sẽ không cùng đệ đối ẩm như thế nữa, hai là đệ không quen dùng thủ đoạn ấy đối phó với nữ nhân. Thôi vậy! Cứ khuyên Nhã rời khỏi Hàm Đan trước để chúng ta bớt đi một mối lo."

Đổng Dực nói, „Vừa rồi Kỷ tài nữ có sai người đến thông báo, bảo Hiếu Thành vương để ý đến chuyện sáng mai nàng về Ngụy. Theo ta thấy, chuyện nàng rời khỏi đây sẽ gây chấn động và bàn tán, nhất là hai kẻ Lý Viên và Long Dương quân.

Hạng Thiệu Long đương nhiên hiểu rõ ý của y.

Hạng người ích kỷ, bất chấp thủ đoạn như Lý Viên, sẽ không để mất miếng mồi ngon đã đưa đến miệng. Còn Long Dương quân sẽ nghi ngờ mục đích

Kỷ Yên Nhiên rời Triệu là muốn gặp gỡ Hạng Thiếu Long.

Cho nên chuyến đi của Kỷ Yên Nhiên sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Đằng Dực nói, „Đệ đừng lo lắng chuyện Yên Nhiên, ta đã sớm sắp xếp ổn thỏa, vừa rồi ta sai người lên đưa chị em họ Điền ra mục trường, ngày mai sẽ về Hàm Dương cùng với Trâu tiên sinh."

"Vậy nhị ca làm sao đối phó với Long Dương quân và Lý Viên?" Hạng Thiếu Long lo lắng nói.

Đằng Dực nói, „Long Dương quân tuyệt không dám thô bạo với Kỷ tài nữ, chỉ ngầm sai người theo dõi, nhất là sẽ thông báo cho tướng lĩnh ở biên giới nước Ngụy để ý động tĩnh của Kỷ tài nữ. Chỉ cần chúng ta đừng để người của y đến biên giới nước Ngụy thì sẽ ổn thỏa thôi."

Hạng Thiếu Long gật đầu khen hay, giờ đây binh quyền đang ở trong tay gã, muốn trừ khử người của Long Dương quân phái đến theo dõi, quả thật là chuyện dễ dàng.

Đằng Dực nói tiếp, „Theo ta suy đoán, Lý Viên dùng văn không được thì dùng võ, nhưng y không thể sai thủ hạ ra ngoài thành để làm những chuyện dè tiện này, nên sẽ mời Điền Đan giúp đỡ. Ta sẽ thân chinh dẫn một đội Triệu binh hộ tống Kỷ tài nữ và Trâu tiên sinh, đến ngoài thành sẽ giả vờ bố trí, đưa họ đến nước Hàn, thế là xong."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Yên Nhiên không phải là hạng nữ lưu yếu ớt, có đủ sức và tài trí để tự bảo vệ cho mình, chuyện này đệ thấy cứ để Yên Nhiên làm là đã ổn thỏa, đệ cần nhị ca ở đây giám thị bọn Triệu Minh Hùng. Phàm là những kẻ nằm trong danh sách Triệu Minh Hùng đưa lên, chúng ta phải để ý sát sao."

Đằng Dực nói, „Có một chuyện đến giờ ta vẫn chưa thông, đó là Triệu Mục có gì phải đưa Tề binh vào thành, như thế chỉ khiến cho người ta để ý. Giả

sử Tinh vương hậu nghe lời y, Hiếu Thành vương vừa chết, quyền lực sẽ rơi vào tay y, muốn trừ Lý Mục và Liêm pha cũng không phải chuyện khó, xá gì bọn Quách Khai, Thành Tư. Theo ta thấy y đã nghi ngờ Tinh vương hậu, còn đệ chỉ là con cờ mà y muốn lợi dụng, người y muốn sử dụng thật sự là Triệu Minh Hùng chứ không phải là đệ. Sau chuyện này y sẽ vu vạ là đệ đã mở cửa thành cho người Tề, thậm chí y sẽ còn mượn chuyện này mà trừ luôn Điền Đan và Lý Viên, không ai hiểu dã tâm của hai nước Tề Sở với tam Tấn bằng Triệu Mục cả.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc, gật đầu nói, „Lời nhị ca rất có lý, Triệu Mục sẽ không để cho chúng ta tự do hành sự, chẳng qua là tình hình quá phức tạp, Điền Đan và Lý Viên cũng có âm mưu giấu giếm Triệu Mục, giờ đây chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu có cơ hội sẽ lập tức bắt Triệu Mục, cho nên mục tiêu trước mắt là phải khuyên Triệu Nhã rời khỏi Hàm Đan."

Lúc này có hạ nhân vào báo, Triệu Mục đến tìm gã, hai người đều ngạc nhiên.

Đặng Dực lánh mặt, bọn thân vệ đưa Triệu Mục vào, đi theo y là kẻ đã lâu không gặp, Nghiêm Bình, lại còn có tám tên cao thủ thân tín mà Hạng Thiếu Long đã từng gặp qua.

Hạng Thiếu Long vội vàng bước lên đón, giả vờ khách sáo thi lễ với Nghiêm Bình. Nhớ lại lần đầu tiên gặp Nghiêm Bình, là trong hầu phủ của Triệu Mục, giờ đây đương nhiên đã đoán được Nghiêm Bình là người của Triệu Mục.

Nghiêm Bình người ốm hơn, nhưng hai mắt sắc bén hơn trước, rõ ràng là sau khi bại dưới kiếm của gã, kẻ này đã khổ luyện, không những thương thế đã hết mà võ công còn tăng tiến hơn.

Hạng Thiếu Long cảm thấy lo lắng, nếu có Nghiêm Bình và người của Triệu Mặc bảo vệ cho Triệu Mục, muốn đối phó y càng khó hơn.

Ba người ngồi xuống, thủ hạ dâng trà, thân vệ của Triệu Mục ra canh cửa.

Triệu Mục ho khan một tiếng rồi nói, „Cự tử là người bốn hầu đặc biệt mời đến để đối phó với Hạng Thiếu Long, ông ấy có ba trăm đệ tử ai nấy thân thủ cao cường, Hạng Thiếu Long không đến đây thì thôi, nếu không đừng hòng còn mạng rời khỏi."

Hạng Thiếu Long giả vờ đáng vẻ vui mừng nói, „Cự tử có gì cần đến Đồng Khuông này xin cứ sai bảo."

Nghiêm Bình nhếch mép cười, trầm giọng nói, „Từ lúc hầu gia thông báo cho bốn tử rằng Hạng Thiếu Long sẽ đến Hàm Đan, chúng tôi đã canh giữ ở các quan khẩu, chờ y lọt vào lưới, kết quả bóng dáng y chẳng thấy, chuyện này thật là lạ, theo tin tức, hiện nay Hạng Thiếu Long không ở Hàm Dương."

Triệu Mục chen vào nói, „Hạng Thiếu Long gây án ở gần Hàm Đan rồi bỏ chạy, cự tử đã dắt người đuổi theo đến biên giới nước Ngụy thì không phát hiện gì nữa. Cho nên cự tử suy đoán Hạng Thiếu Long vẫn còn ở đây, cái chết của Nhạc Thừa có quan hệ với y."

Hạng Thiếu Long thầm run trong bụng, chẳng trách nào Triệu Mục trước nay vẫn không để ý sát sao chuyện mình đến Hàm Đan, té ra đã có Nghiêm Bình và thủ hạ của y đối phó với mình. May mà Triệu Mục tin tưởng mình lại, cho nên mới để mình biết Nghiêm Bình.

Gã thật sự quá sơ ý nên đã quên tên đại thù nhân Nghiêm Bình này.

Nghiêm Bình hai mắt lạnh lẽo nói, „Chúng ta đã từng lục soát mấy ngọn núi và thôn trang ngoài thành cũng không phát hiện được tung tích của y, cách giải thích duy nhất là y đã vào thành, có người còn che chở cho y."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Suy đoán của cự tử thật hợp lý, không biết cự tử nghi ngờ ai nhất?"

Nghiêm Bình nhìn Triệu Mục rồi nói, „Chỉ có Triệu Nhã mới đủ sức và có lý do để che chở cho y, nhưng ta đã nhiều lần vào phủ nhân phủ mà vẫn không phát hiện được gì. Nhưng bốn tử vẫn tin Triệu Nhã là đáng nghi nhất."

Hạng Thiếu Long nói, „Để bị nhân sai thủ hạ ngày đêm theo dõi ả! Ta không tin là không nắm được bằng chứng.

Hừ! Lại còn bảo tốt đối với một mình ta, té ra là có chuyện giấu giếm, ngầm tư thông với tình nhân cũ."

Triệu Mục nói, „Cự tử cũng suy đoán như vậy, nhưng chuyện của Triệu Nhã đã có cự tử lo, nếu dùng người của người, nhất định sẽ không giấu được đám gia tướng của Triệu Nhã."

Nghiêm Bình đứng dậy nói, „Đồng tướng quân, xin thất lễ, bốn nhân có việc phải làm."

Hạng Thiếu Long đưa y ra cửa, Nghiêm Bình hạ giọng nói, „Hạng Thiếu Long không dám lưu lại đây lâu, ta thấy mấy ngày nay y nhất định sẽ ra tay đối phó hầu gia, chỉ cần chúng ta sắp xếp cho tốt, nào sợ y thoát khỏi cạm bẫy."

Hạng Thiếu Long vâng vâng dạ dạ mà trong lòng kêu khổ, nếu Nghiêm Bình bảo vệ sát bên Triệu Mục hai bốn trên hai bốn giờ đồng hồ thì kế hoạch của gã đã khó càng khó hơn.

Tiền Nghiêm Bình đi, Hạng Thiếu Long đến bên Triệu Mục, hạ giọng kể chuyện Tình vương hậu muốn gã hãm hại Triệu Nhã, nhú mày nói, „ả thâm phụ Triệu Nhã này giết đi cũng không đáng tiếc, vấn đề là bị nhân vẫn phải

nhờ ả tiến cử với Hiếu Thành vương, nếu Hiếu Thành vương không chấp nhận giao binh phù cho bỉ nhân, nếu không có ả rỉ tai với Hiếu Thành vương, sẽ ảnh hưởng đến đại kế của chúng ta, như vậy sẽ hỏng bét!"

Triệu Mục rõ ràng rất hài lòng việc gã đem chuyện Tinh vương hậu nói với mình, mỉm cười nói, „Lúc lấy được binh phù cũng là lúc đối phó Triệu Nhã, vì vậy cứ kéo dài chuyện này. Hừ! Ta đã sắp xếp hết thảy, có thể đoạt lấy nước Triệu bất cứ lúc nào, vấn đề duy nhất là Hiếu Thành vương phòng bị nghiêm ngặt, cấm vệ quân vẫn trong tay y, nhưng vẫn không xong thì dùng võ, đó là trước khi Lý Mục quay về, nhất định phải đưa y chầu trời."

Hạng Thiều Long vừa nghe đã vỡ lẽ, hiểu được quỷ kế của Triệu Mục.

Văn là dùng thủ đoạn hạ độc, khiến Hiếu Thành vương giống như vì bệnh mà chết, đó là thượng sách. Mà Triệu Mục và Tinh vương hậu trước nay trước nay cũng tìm cách làm như thế, chỉ là đến lúc này vẫn chưa thành công, Hiếu Thành vương biết rõ thủ đoạn dùng thuốc của Triệu Mục, đương nhiên không dễ dàng để y đắc thủ.

Võ là phát động binh biến, tấn công vào hoàng cung, giết chết Hiếu Thành vương, lập con của Tinh vương hậu lên ngôi.

Đó là kế hạ sách, lúc ấy y phải nhờ vào người Tề để đối phó với Lý Mục.

Triệu Mục hạ giọng nói, „Dù văn hay võ, ta cũng đã nghĩ ra được kế vạn toàn, sau này sẽ nói với người! Mấy ngày nay người nên gặp Hiếu Thành vương nhiều hơn, y là kẻ ba phải, nói thêm vài câu, không chừng y sẽ trao toàn bộ quyền điều binh khiển tướng cho người, „ ngừng một lát rồi nói, „Nghe nói Kỷ tài nữ sắp về Ngụy, còn sớm hơn cả Long Dương quân, người biết chuyện này chưa?"

Hạng Thiều Long giả vờ cả kinh nói, „Cái gì?"

Triệu Mục cười, „Đối với chúng ta, đó là tin hay. Lý Viên nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng tiên nữ hạ phạm này, nếu y đuổi theo làm càn, chúng ta sẽ có cơ hội trừ khử y. Xong việc cứ bảo là y mất mạng dưới kiếm mỹ nhân, thế là y cũng trở thành quỷ phong lưu."

Hạng Thiệu Long nghe mà trợn mắt, mồm há hốc, lúc này mới hiểu tại sao đến giờ Hiếu Thành vương vẫn chưa dám làm bậy với Triệu Mục, bởi vì tên gian tặc này quả thật có thủ đoạn độc ác.

Đến phu nhân phủ, Triệu Nhã đưa gã lên tòa tiểu lâu khó quên ấy.

Hạng Thiệu Long thấy mắt ả sưng húp, rõ ràng vừa mới khóc xong, ngạc nhiên hỏi, „Xảy ra chuyện gì?"

Triệu Nhã phục trong lòng gã, thút thít nói, „Thiếp vừa cãi nhau với vương huynh một trận."

Hạng Thiệu Long khuyên ả bình tĩnh xong, Triệu Nhã mới nói, „Sáng nay chàng báo với người ta chuyện Tinh vương hậu và Triệu Mục cầu kết với nhau, thiếp nhịn không được vào cung gặp vương huynh, bảo y cẩn thận những người bên cạnh, nào ngờ y lại tưởng thiếp trách y gần gũi Quách Khai nên giận lắm. Người ta nhất thời nổi giận đã trách cứ y không biết dùng người tài, y lại bảo thiếp vẫn không quên tình chàng."

Hạng Thiệu Long trong lòng lo lắng, hỏi, „Vậy nàng có nói chuyện Tinh vương hậu không?"

Triệu Nhã lắc đầu chép miệng nói, „Nói ra có ích gì! Lại không có bằng cứ, y lại cho là Nhã nhi muốn hãm hại nữ nhân ấy mà thôi."

Hạng Thiệu Long lần này đến vốn là để khuyên ả rời khỏi nước Triệu, nhưng thấy đáng vẻ thê lương ấy thì không nói nên lời.

Triệu Nhã ngẩng đầu lên, cười khổ nói, „Lần này cái thật đúng lúc, Nhã nhi vừa về đến đây, chiếu thư vương huynh đã đến, bảo Nhã nhi thay mặt y đến Đại Lương, ngày mai lập tức lên đường, có thể làm bạn đường với Yên Nhiên tiểu thư rồi đó."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Đi Đại Lương làm gì? Nàng không sợ Tín Lăng quân sao?"

Triệu Nhã đưa tay vuốt má gã, âu yếm nói, „May mà vẫn còn chàng lo cho người ta, nếu không Nhã nhi tự tận cho xong Lần này ta đến Đại Lương, bề ngoài là đưa tứ công chúa gả cho thái tử nước Ngụy, thay thế cho Thiên nhi của chàng, nhưng thật sự là một cuộc giao dịch, bởi vì của hồi môn là một bản Lỗ Công bí lục. Long Dương quân lần này đến đây, một trong những sứ mệnh là đàm phán cuộc hôn ước này."

Hạng Thiếu Long có vẻ không hiểu, „Tại sao vương huynh của nàng chịu thua thiệt?"

Triệu Nhã than, „Y chỉ bất đắc dĩ mà thôi, hai nước Tề, Sở là áp lực rất lớn đối với y, nếu không có Ngụy An Ly giúp đỡ, chỉ nhờ vào Hàn thì khó mà ứng phó. Y đã sớm muốn sai người ta đi, nhưng giờ đây người ta biết chàng quay về, làm sao có thể chấp nhận được. Sự thế giờ đây thế này, y không cần biết Nhã nhi có chấp nhận hay không nữa."

"Vậy thì nửa đường nàng cứ chuồn sang Hàm Dương, thế là xong, „ Hạng Thiếu Long nói.

Triệu Nhã buồn bã lắc đầu nói, „Nhã nhi cũng muốn lắm, nhưng chuyện này rất hệ trọng, thế nào cũng phải hoàn thành rồi mới yên tâm đến Hàm Dương, lúc ấy Triệu Nhã không còn nợ vương huynh nữa. Vương huynh trước kia không hề giống thế này, nhưng từ khi Ni phu nhân chết đi, tính tình y ngày càng tệ hơn."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Triệu Ni, than rằng, „Tín Lăng quân hận nàng thấu xương, nói không chừng sẽ hãm hại nàng."

Triệu Nhã lặng lẽ một lát rồi dịu dàng hỏi, „Hạng lang có biết vì sao quan hệ của Nhã nhi và Tinh vương hậu xấu đến thế này chẳng?"

Hạng Thiếu Long giật mình, „Phải chăng là vì Tín Lăng quân?"

Triệu Nhã then thùng gật đầu, rầu rĩ nói, „Chuyện này người ta vốn không muốn nhắc nữa, Tín Lăng quân đối với người ta vẫn còn chung tình. Nếu không thủ hạ của y không thể biết rõ người ta không ở trong cung mới ra tay, vả lại Long Dương quân đã từng bảo đảm an toàn cho bọn thiếp, y sẽ cùng lên đường với bọn thiếp."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Ngày mốt chẳng phải vương huynh nàng sẽ đãi tiệc tiễn y hay sao? Sao ngày mai y lại lên đường?"

Triệu Nhã cười khổ nói, „Chàng không hiểu hay sao? Y không tin Kỷ tài nữ quay về Đại Lương, nên mới bắt chước nàng mượn cớ về chịu tang muốn cùng lên đường với tuyệt đại giai nhân của chàng. Chuyện này Kỷ tài nữ vẫn chưa biết. Chao ôi, Thiếu Long, Yên Nhiên phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long lo lắng lắm, chuyện vốn đơn giản mà trở nên phức tạp vô cùng, Kỷ Yên Nhiên nếu biết chuyện này nhất định sẽ oán trách mình lắm.

Chuyện gã phải lo thật quá nhiều.

Triệu Nhã lại chép miệng, „Nghĩ đến lúc chúng ta phải xa nhau, không biết có ngày gặp lại hay không, Nhã nhi thật không muốn sống nữa, làm người có gì khổ thế này?"

Hạng Thiếu Long cố nén cơn lo lắng, hỏi, „Hiếu Thành vương có con trai khác hay không?"

Triệu Nhã lắc đầu nói, „Chỉ có một thái tử này thôi, cho nên dù kẻ khác nói nữ nhân ấy xấu đến mức nào cũng không lay động được vương huynh."

Hạng Thiều Long nói, „Y không có huynh đệ khác hay sao?"

Triệu Nhã bật cười, nói, „Chàng hỏi thật lạ, hỏi người ta có huynh đệ hay không, không được sao? Phải, Triệu Nhã có hai vị huynh trưởng chính là Võ Thành quân và Cao Dương quân."

Hạng Thiều Long ngạc nhiên hỏi, „Cớ gì không nghe người ta nhắc đến bọn họ?"

Triệu Nhã nói, „Có gì đâu, huynh trưởng trước nay không thích bọn họ, nên hạ chỉ không cho bọn họ rời khỏi phong ấp Hai vị huynh trưởng vô dụng của thiếp, ngoài chuyện rượu chè, cái gì cũng chẳng hiểu."

Hạng Thiều Long nói, „Phong ấp của ai gần Tề nhất?"

Triệu Nhã ngạc nhiên nhìn gã, một lát sau mới nói, „Là của Võ Thành quân, chỉ cách biên giới nước Tề khoảng vài ngày đường, chạy khoải mã hai ngày sẽ đến, phải chăng chàng nghi ngờ y và Điền Đan cấu kết?"

Hạng Thiều Long dăm chiêu, nói, „Ta thủy chung vẫn không tin Điền Đan sẽ vui vẻ giúp đỡ Triệu Mục đoạt quyền.

Nếu ta là Điền Đan, sẽ không có lý do gì tin Triệu Mục có thể khống chế Tinh vương hậu, mà Tinh vương hậu cũng không dễ dàng trừ đi hai vị đại tướng trụ cột của nước Triệu. Cho nên chỉ cần thuyết phục được Võ Thành quân, y sẽ mượn cơ hội tốt trừ đi bọn Triệu Mục, Tinh vương hậu và thái tử, sau đó đổ hết trách nhiệm cho Triệu Mục, lại mượn tay Võ Thành quân hại Lý Mục và Liêm Pha, vậy đại Triệu của các người chính là vật trong túi y rồi đó. Cho nên trong tình hình này, y nhất định phải tìm cách diệt ta trước, một kẻ thông minh lợi hại như y sẽ không tin rằng ta chịu bán mạng cho mình."

Triệu Nhã suy nghĩ một chốc rồi biến sắc nói, „Thiếu Long, lời chàng rất có lý, vị huynh trưởng này của thiếp quả thực là hạng thấy lợi quên nghĩa, làm sao đây?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Không cần biết chuyện này thật hay giả, Điền Đan có thể vu vạ cho nàng, chúng ta cũng có thể vu oan cho y. Đừng kể chuyện này cho bất cứ ai, ta tự sẽ có cách ứng phó. Giờ đây nàng đừng lo lắng nữa, ngày mai rời khỏi đây, cố gắng ở lại Đại Lương chờ tin tức của ta, đừng quay về."

Triệu Nhã cắn môi nói, „Đêm nay chàng không ở lại đây hay sao?"

Hạng Thiếu Long hôn lên má ả rồi cười, „Ngày tháng còn dài, mấy ngày nay là khoảnh khắc quyết định thành bại, ta không thể an lạc được, nàng có biết có kẻ đang âm thầm theo dõi nàng chẳng?" rồi kể chuyện Nghiêm Bình. An ủi xong thì lập tức vào cung gặp Hiếu Thành vương, nào ngờ nội thị bảo Hiếu Thành vương không khỏe nên đã nghỉ ngơi, Hạng Thiếu Long đành đi gặp Tĩnh vương hậu.

Bỗng gã tỉnh ngộ ra chuyện thành bại lần này mấu chốt là ở vị vương hậu xảo quyệt của nước Triệu này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lòng Đầy Mưu Mô

T

inh vương hậu tiếp kiến gã ở một tòa tiểu lâu yên tĩnh trong ngự hoa viên, hai bên yên vị xong, Hạng Thiếu Long nói, „Nhã phu nhân vừa báo với hạ thần, ngày mai sẽ lên đường đến Đại Lương, cho nên muốn đối phó ả, đêm nay là cơ hội duy nhất. Hạ thần chỉ cần tìm cơ, thì có thể đến phu nhân phủ hành sự, Tình hậu đã chuẩn bị vật chứng chưa?"

Hàn Tinh ánh lên tia mắt độc ác, do dự một lát rồi mới thở dài nói, „Coi như ả may mắn, chuyện này sẽ dừng ở đây."

Hạng Thiếu Long trong lòng run sợ, biết ả và Triệu Mục có cách liên lạc bí mật, cho nên mới nhanh chóng biết sự việc thay đổi.

Trong lòng nghĩ nên làm thế nào để nhắc nhở mụ ta về việc Võ Thành quân, Tình vương hậu buồn rầu chép miệng nói, „Rượu vào dạ sâu hoá lệ tương tư! Hôm nay trong lòng ta cứ nhớ mãi về câu nói ấy, chẳng muốn làm chuyện gì nữa."

Nhờ thông tin các mặt, Hạng Thiếu Long đã đại khái hiểu được con người này. Sau khi bà ta trở thành vương hậu của nước Triệu, vốn mang trên mình sứ mạng hợp nhất tam Tấn. Bà ta còn sinh ra được cho người Triệu một vị thái tử.

Tất cả vốn là tốt đẹp, nhưng vấn đề là ở Hiếu Thành vương, vì ưu thích nam nhân nên lạnh nhạt với bà.

Tình vương hậu không phải là hàng nữ nhân lá lơi, tuy Hiếu Thành vương không quản nữa, nhưng bà ta rất có quy củ, sống cuộc sống cô tịch trong chốn cung đình. Hạng nữ nhân này, một khi động tình, còn dữ dội hơn những nữ nhân bình thường.

Người khiến bà ta động chân tình là Tín Lăng quân. Tín Lăng quân có lẽ cũng chỉ vì lợi lộc, hoặc để giải cơn sầu, cũng có thể là vì mục đích chính trị, nên ve vãn bà ta, người y thật sự ưa thích lại là Triệu Nhã, sau khi Tinh vương hậu phát hiện chuyện này thì từ đó đau đớn trong lòng cho tới hôm nay.

Còn Triệu Mục thì thấy thời cơ tốt, vì Hiếu Thành vương chìm đắm trong nam sắc nên thừa cơ mà vào, nhờ các loại thuốc, kích thích xuân tình của bà ta, khiến cho bà ta say mê, buông thả, cam chịu để y khống chế.

Bản thân Tinh vương hậu cũng oán hận Hiếu Thành vương, lại thêm bà là hạng người có dã tâm nên lợi dụng mối quan hệ nam nữ, cấu kết với Triệu Mục, cùng làm chuyện xấu.

Cũng không thể phủ nhận Triệu Mục là nam nhân rất có sức hấp dẫn, lại là tay lão luyện, nếu chẳng phải Triệu Nhã vì yêu Hạng Thiếu Long thì ả vẫn nằm trong tay của y.

Giả sử Hạng Thiếu Long giành được Tinh vương hậu, chỗ dựa duy nhất của Triệu Mục không còn nữa, vậy thì tìm cách bắt sống y sẽ dễ dàng hơn. Nghĩ đến đây, bất đồ thờ dài, muốn sống một cách an toàn và vui vẻ ở thời đại này, chỉ đành phải bất chấp thủ đoạn mà thôi.

Tinh vương hậu chăm chú nhìn gã, „Tại sao người lại thờ dài?"

Hạng Thiếu Long nghĩ đến tâm sự bất chấp thủ đoạn của mình, nhất thời lấy lại tinh thần, giả vờ buồn bã nói, „Hạ thần cũng không biết."

Tinh vương hậu không ngờ đối phương cũng trả lời mình như vậy, ngạc nhiên nói, „Người thật là thẳng thắn."

Hai người đều trở nên trầm mặc, nhìn nhau đăm đăm, Tinh vương hậu hình như không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của gã, cúi đầu nói, „Người quả thật

chịu nghe mệnh lệnh của ta đi vu vạ cho Triệu Nhã? Người chẳng phải thích ả sao?"

Hạng Thiếu Long hiểu rõ bụng dạ bà ta, hạ giọng nói, „Muốn Đồng mỗ này hãm hại người vô tội, bốn nhân thực là không nỡ. Thà một kiếm giết phăng ả đi, quá lắm là chỉ phải trốn khỏi Hàm Đan, để báo đáp ân tình của Tinh hậu."

Tinh vương hậu giật mình nhìn gã, mắt phượng trở nên sắc bén lạnh lùng nói, „Người dám không tuân lệnh bốn hầu hay sao?"

Hạng Thiếu Long lấy nhu chế cương, lại thở dài nói, „Đồng Khuông này trao hết sự nghiệp và sinh mạng cho Tinh hậu, Tinh hậu còn chưa thỏa mãn hay sao? Tinh hậu và Nhã phu nhân rốt cuộc có thù sâu hận lớn gì?"

Tinh vương hậu nổi giận, „ân oán giữa ta và ả, nào tới lượt người dò hỏi!"

Thấy bà ta không còn trách mình chống lệnh nữa, Hạng Thiếu Long biết bà ta đã mềm lòng, lúc này đã thành thế cưỡi trên lưng cọp. Nếu không dùng thủ đoạn cao tay để chế phục bà ta, hậu quả thế nào khó mà đoán được. Chỉ thấy Triệu Nhã cũng đủ biết hạng nữ nhân lâu ngày ở trong cung cấm thật là khó đoán, không thể theo lệ thường mà xét được.

Lại không thể dùng tình nam nữ, chỉ có một cách là dùng quan hệ lợi hại để nhắc nhở bà ta.

Tinh vương hậu càng lúc càng bức dọc nói, „Nếu không có chuyện khác, Đồng tướng quân hãy lui xuống cho bốn hậu!"

Hạng Thiếu Long đứng dậy, bước đi hai bước, nói, „Tinh hậu có biết đại họa đang sắp giáng xuống chăng?"

Tinh vương hậu hơi run, cười lạnh lùng, „Đồng tướng quân nếu nói lời dọa dẫm bốn hậu tuyệt không tha."

Hạng Thiều Long thần nhiên nhún vai, nói tỉnh như không, „Nếu đã là như thế, xin cho bỉ nhân rút lại lời ban nãy.

Từ hôm nay trở đi, Đồng mõ không còn nợ Tinh vương hậu bất cứ thứ gì nữa, Tinh hậu nếu muốn lấy mạng bỉ nhân, xin hãy động thủ!“

Tinh vương hậu giận lắm, đứng phắt dậy, rít lên, „Thật là to gan! Dám dùng thái độ ấy nói chuyện với bốn hậu, có tin là bốn hậu sẽ lập tức sai người kéo lưỡi người ra chẳng?“

Hạng Thiều Long quay người lại, nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, đáng vẻ chột trở nên uy mãnh vô cùng, trả lời, „Đồng Khuông này chưa bao giờ để chuyện sinh tử trong lòng, cũng chẳng phải là hạng dễ bức hiếp. Nếu hạ thần muốn lấy lòng Tinh hậu, thì nói phải nói những lời giả dối. Nhưng Đồng mõ lừa gạt ai cũng được, nhưng không muốn lừa Tinh hậu, nên mới nói ra lời từ đáy lòng. Không ngờ lại khiến cho Tinh hậu không vui. Thôi vậy! Chúc thành thủ này không cần làm nữa, lúc đầu tưởng có thể làm chút việc cho Tinh hậu, nhưng đáng tiếc việc không như ý muốn. Hạ thần sẽ đi gặp đại vương trả lại binh phù, chuyện ở Hàm Đan, hạ thần không thêm màng đến nữa."

Tinh vương hậu chưa bao giờ bị kẻ khác trách cứ như vậy, nhất thời há hốc mồm, nhưng thấy lời lẽ đầy ngang ngược và khẳng khái của gã, chột mềm lòng, chỉ đành nhịu mày nói, „Thôi được! Thấy người thẳng thắn như vậy, thì cứ hãy nói lời từ đáy lòng ra đi! Bốn hậu đang lắng nghe đây."

Hạng Thiều Long mừng thầm, giả vờ buồn bã chép miệng nói, „Giờ đây bỉ nhân thật chán nản, không muốn nói gì nữa, Tinh hậu xin hãy gọi người đến! Bỉ nhân tuyệt không phản kháng."

Tinh hậu ngạc nhiên, rời khỏi ghế, đến trước mặt gã, hơi ngẩng đầu nhìn gã một chốc rồi thở dài nói, „Tại sao nổi giận với người ta như vậy? Dù cho người không màng đến sự sống chết cho mình, cũng nên nghĩ cho người

theo người đến Hàm Đan chứ? Dĩ hạ phạm thượng, đại vương cũng không thể bảo vệ cho người đâu."

Hạng Thiệu Long biết đã đến lúc, trong mắt ánh lên tia chân tình, lắc đầu nói, „Hạ thần cũng không hiểu tại sao không thể khống chế được tình cảm, chỉ cảm thấy nếu bị vương hậu hiểu nhầm thì... chao ôi! Bỉ nhân cũng không biết nói thế nào nữa."

Tinh vương hậu đầu tiên chưng hửng rồi mới bật cười khúc khích, đưa hai tay đặt lên ngực gầy, liếc gầy rồi nói, „Không cần người giải thích, người ta đương nhiên hiểu được mà."

Cảm nhận được bàn tay dịu dàng quý phái của bà ta, Hạng Thiệu Long cảm thấy kích thích, nhắm mắt, hạ giọng nói, „Tinh hậu xin đừng làm như thế, nếu không bỉ nhân nén không được sẽ xâm phạm Tinh hậu đấy!"

Tinh vương hậu cười khúc khích nói, „Vừa rồi chẳng phải ngang ngược đến nỗi muốn nuốt trọn người ta hay sao?"

Giờ đây tại sao lúng ta lúng túng, hốt ha hốt hoảng đến thế?"

Hạng Thiệu Long đang chờ cơ hội tốt này, cảm thấy như thời gian kéo dài mấy thế kỷ, không thèm khách khí nữa, đưa hai tay giật bà vào người mình, hôn ngẫu nghiêng lên đôi môi Tinh vương hậu.

Tinh vương hậu không ngờ gầy lỗ mãng, lớn gan như vậy, còn tưởng gầy vẫn đang hoàng tử tế như trước, vừa muốn vùng vẫy thoát ra nhưng cũng vừa ngây ngất trước mê lực của nam nhân này.

Hạng Thiệu Long tham lam hôn vị đệ nhất phu nhân này, hai tay ôm riết lấy người bà ta, khiến cho bà ta suýt tí nữa không thể thở nổi. Chỉ có phá vỡ bức tường ngăn cách này, gầy mới có cơ hội giảm sự khống chế của Triệu Mục đối với bà ta. Điều này cũng có hơi giống với mối quan hệ với Triệu Nhã. Những nữ nhân kiêu ngạo ở chốn cung đình này, không thiếu thứ gì,

nhưng cũng chính vì vật chất quá đầy đủ, nên trong lòng trống rỗng, nếu có thể bù đắp được suthiếu thốn này, thì có nghĩa đã chinh phục được trái tim của họ, mọi việc sẽ thuận lợi hơn. Tuy nói có phần là lừa dối, nhưng đối phương cũng đã dùng thủ đoạn sắc đẹp để lừa gã, đối với gã mà nói, đây cũng là một chiến trường nữa!

Tinh vương hậu phản ứng mãnh liệt, Hạng Thiếu Long cũng nổi lòng ham muốn, nhất là nhớ lại thân phận cao quý của bà ta. Nhưng cũng biết bà ta vì gặp vấn đề trong tình cảm nên không thể gấp rút, hôn xong rồi hạ giọng hỏi, „Tinh hậu có biết Vô Thành quân cấu kết với Điền Đan và Triệu Mục hay không?"

Tinh vương hậu giật nảy mình, ngọn lửa ham muốn trong đôi mắt tắt ngấm, nhìn gã rồi lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long hai tay vẫn ôm bà ta, dịu dàng hỏi, „Tinh hậu đã đánh giá thấp Điền Đan và Triệu Mục, cứ tưởng bọn họ không ngờ sau khi thái tử lên ngôi, toàn bộ quyền lực sẽ tập trung vào tay Tinh hậu hay sao? Hãy thử đặt mình vào trường hợp đó mà nghĩ, ai cũng biết Tinh hậu sẽ không ngốc nghếch mà tự hủy đi tường thành của mình, trừ khử hai trụ cột của nước nhà là Lý Mục và Liêm Pha, lúc ấy bọn Điền Đan há chẳng phải uống công hay sao. Chính vì bọn họ có âm mưu khác cho nên mới chắc chắn rằng mình sẽ được lợi."

Hai người tuy vẫn còn dính sát vào nhau, nhưng Tinh vương hậu lập tức tỉnh táo trở lại, bình tĩnh hỏi, „Người từ đâu mà biết được tin này?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Điền Đan từ lần đầu tiên gặp hạ thần, đã muốn mua chuộc hạ thần, từ lúc vương hậu có ý đề bạt hạ thần làm thành thủ, hạ thần đã gặp Điền Đan, mật bàn một lần, giả vờ trung thành với y, xem y có âm mưu gì nên mới biết được bí mật ấy từ chỗ y."

Tinh vương hậu đôi mắt vẫn sắc lém, nhìn thẳng vào gã.

Hạng Thiếu Long cũng nhìn lại, không hề thua kém. Mỹ nữ ấy hỏi với giọng châm chọc, „Không ngờ Đồng mã si lại biết lừa gạt người như vậy, ồ..." thì lại bị Hạng Thiếu Long dùng nụ hôn chặn lại câu nói ấy.

Lần này Hạng Thiếu Long chỉ hôn phớt qua rồi nói, „Vì Tinh hậu, lừa gạt ai cũng chẳng sao. Nhưng Đồng mã có một chuyện không hiểu, sức khỏe đại vương kém như vậy, e rằng chẳng sống được bao lâu. Tinh hậu sao không cố chờ nữa, cần gì phải mạo hiểm như vậy?"

Tinh vương hậu mềm nhũn người, thở dốc nói, „Chờ mấy năm nữa, nước Triệu e rằng sẽ mất trong tay của gã ngu đần ấy.

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, té ra bà ta có suy nghĩ như vậy, chẳng trách nào chấp nhận hợp tác với Triệu Mục.

Tinh vương hậu nói có vẻ hơi van nài, „Buông người ta ra được không? Còn nhiều chuyện phải thương lượng với chàng nữa!“

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu đã làm, thì phải làm cho tới nơi tới chốn, nếu không nhân cơ hội này chinh phục bà ta, sau này chỉ sợ thời cơ không đến nữa, khi định dẫn tới, tiếng ả cung nga từ dưới cầu thang truyền lên, „Nội thị trưởng Cát Quang đến báo, đại vương đang chờ Đồng tướng quân ở nội đình."

Hai người có tật nên giật mình, hoảng sợ buông ra.

Tinh vương hậu cố làm giọng tỉnh nói, „Đồng tướng quân sẽ đến ngay, bảo đại vương đến chờ một chốc!"

Liếc gã rồi hạ giọng nói, „Chuyện ban nãy, vạn lần đừng cho đại vương hay, hoàng hôn đến phủ Hàn Sấm, ta sẽ có chuyện bàn với người."

Hạng Thiệu Long thầm tiếc miếng mồi ngon đưa đến miệng nhưng vẫn chưa thể ăn được, rầu rĩ bỏ đi.

Nội thị Cát Quang, đi bên cạnh gã, hạ giọng nói, „Đại vương vừa mới tỉnh giấc, nghe tướng quân cầu kiến nên lập tức sai tiểu nhân đến gọi tướng quân."

Hạng Thiệu Long biết y giấu chuyện mình đến chỗ Tinh vương hậu nên vội vàng tỏ ý cảm kích.

Cát Quang nói, „Giờ đây trong cung trên dưới đều kính trọng Đồng tướng quân, nếu chẳng phải tướng quân mau chóng bắt bọn hung đồ, bọn tiểu nhân không biết có bao nhiêu người gặp nạn nữa."

Hạng Thiệu Long nói mấy câu khiêm nhường, thừa cơ hỏi tới, „Cấm vệ trong cung, ngoài Thành tướng quân, ai là người giỏi việc nhất?"

Cát Quang nghe tới tên Thành Tư thì lộ vẻ khinh khi, trả lời, „Đương nhiên là đời binh vệ Triệu Lệnh biên tướng, tư cách hay thanh vọng của y đều hơn hẳn Thành tướng quân, chỉ là không biết cách bợ đỡ Quách đại phu nên mới không được trọng dụng mà thôi."

Hạng Thiệu Long không ngờ y mới gặp mà đã thật lòng với mình như vậy, ngạc nhiên nhìn, gật đầu nói, „Nội thị trưởng quả thật có đảm sắc."

Cát Quang nói, „Tiểu nhân chỉ nhìn người mà nói, ai cũng biết giờ đây trong thành Hàm Đan, Đồng mã si không sợ quyền thế, anh hùng trù đời. Nếu đại Triệu chúng ta có được vài người như Đồng tướng quân, sợ gì nước Tần lang sói kia."

Hạng Thiệu Long vỗ vai y, nói, „Vậy ta phải kết bạn với nội thị trưởng mới được, mấy ngày nay có lẽ phải có việc nhờ ngài giúp đỡ."

Lời vừa dứt thì đã đến bậc cửa, đi ngang qua bọn cấm vệ, vào nội đình gặp Hiếu Thành vương.

Hành lễ xong, không đợi gã lên tiếng, Hiếu Thành vương đã đuổi bọn thị vệ ra ngoài, hạ giọng nói, „Chuyện hiệu trung thư đã thế nào rồi?"

Hạng Thiệu Long nhìn kỹ mặt y, tuy mệt mỏi nhưng không kém như gã nghĩ, trả lời, „Hầu phủ đột nhiên canh phòng cẩn mật hơn trước, Điền Đan lại tặng cho y mười con ác khuyến, đã được huấn luyện, mắt mũi đều tinh. Ngoài cách đánh thẳng vào phủ, nếu không sẽ không làm gì được. Nếu hạ thần đoán không lầm thì đã có người tiết lộ tin tức, Triệu Mục có lẽ đã nghi ngờ hạ thần."

Hiếu Thành vương hơi ngạc nhiên, dăm chiêu một chốc rồi mới nói, „Biết chuyện này chỉ có vài người, quả nhân đã căn dặn bọn chúng giữ bí mật, ai dám cãi lời quả nhân?"

Hạng Thiệu Long nói, „Có lẽ do hạ thần đa nghi, Triệu Mục có thể vì tình huống ngày càng căng thẳng nên không chừng phải tăng cường canh phòng mà thôi."

Hiếu Thành vương biến sắc, trầm giọng nói, „Đại tướng quân còn mấy ngày nữa sẽ quay về, Triệu Mục nếu tạo phản, tất sẽ hành sự trong mấy ngày này, Đồng tướng quân có thu thập được tin tức gì chăng?"

Hạng Thiệu Long nói, „Y đã từng tiết lộ phải mượn sức người Tề, có thể thấy rằng, y đã có kế hoạch hoàn chỉnh, để cho người Tề dễ dàng lấn vào thành. ôi chao! Không xong!"

Hiếu Thành vương cả kinh, nói, „Đồng khanh gia đã nhớ ra chuyện gì?"

Điều Hạng Thiệu Long nhớ lúc này lại là tên nội gián Triệu Minh Hùng, có y yểm hộ, muốn đào một địa đạo xuyên qua thành không phải là chuyện

khó, chẳng trách nào bọn Triệu Mục tưởng gã phản bội mà vẫn bình tĩnh. Chuyện này thật là không hay.

Tuy nghĩ vậy nhưng không nói ra, đáp bừa rằng, „Theo hạ thần thấy, đêm nay Triệu Mục sẽ phát động tấn công, giết hại tướng lĩnh đại thần phản đối y, khuấy động lòng người, hạ thần phải chuẩn bị mới được."

Đây là điều cũng có thể lắm, nghĩ tới đây, gã càng đứng ngồi không yên, nhưng chưa nói hết lời, lại không dám cáo lui.

Hiếu Thành vương mặt trắng bệch, hoảng sợ nói, „Tiên phát chế nhân! Giờ đây không cần để ý đến nhiều nữa, Đồng khanh gia lập tức bắt Triệu Mục giết ngay, y bất nhân, ta bất nghĩa, không ai có thể trách quả nhân vô tình."

Hạng Thiệu Long lòng tuy như lửa đốt, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích, „Lời đại vương rất đúng, đây quả thật là phương pháp hay nhất, vấn đề là giờ đây chúng ta vẫn không biết thành vệ và cấm vệ có bao nhiêu người là gian đảng, nếu Triệu Mục nghe phong thanh, ngược lại ra tay trước, lại thêm có Điền Đan và Lý Viên nội ứng ngoại hợp, thắng bại vẫn chưa biết được. Hôm nay Triệu Mục vừa mới cho hạ thần gặp cự tử Nghiêm Bình, chỉ có tên này thôi cũng đủ làm cho chúng ta nhức đầu, lại thêm mấy ngàn gia tướng của Triệu Mục, tình thế không hề lạc quan."

Nghe đến những cái tên Điền Đan, Lý Viên, Nghiêm Bình, mặt Hiếu Thành vương xám ngoét, lúng túng trách, „Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ bọn chúng khởi binh tạo phản hay sao?"

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ thế lực của Triệu Mục vốn là do một tay người dựng lên, giờ đây lại còn trách ta, bình tĩnh nói, „Hạ thần tuy ngồi chức thành thủ, nhưng trách nhiệm cũng chỉ phòng thủ trong thành, lại không thể điều binh khiển tướng. Nhưng nếu đại vương ban cho hạ thần quân phù, hạ thần có thể tăng cường phòng thủ toàn diện, tập trung binh mã trong thành, các cửa thành đều phải do người của hạ thần tin tưởng canh giữ, vậy thì

chúng ta không còn sợ Tề quân ở ngoài thành nữa, nói không chừng có thể thuận tay khử luôn Điền Đan và Lý Viên."

Hiếu Thành vương trầm ngâm run giọng nói, „Điền Đan và Lý Viên là trọng thần của Tề, Sở, trước khi ta thương lượng chuyện này với Liêm, Lý hai vị đại tướng quân, vạn lần không được khinh cử vọng động."

Hạng Thiệu Long thầm kêu đáng tiếc, biết y chỉ muốn thoái thác, càng hiểu rõ hơn Tinh vương hậu vì sao bảo y chỉ là tên hôn quân sẽ mất nước, muốn làm việc lớn mà cứ sợ trước sợ sau, do dự không quyết.

Hiếu Thành vương đứng phắt dậy nói, „Được! Quả nhân lập tức ban binh phù cho khanh, khanh có thể toàn quyền hành sự."

Hạng Thiệu Long vội vàng dập đầu tạ ơn.

Lúc này thù hận của gã đối với Hiếu Thành vương đã giảm đi nhiều, thay vào đó là cảm giác tiếc nuối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 107: Ngụy Tào Bằng Chứng

H

ạng Thiệu Long vội vàng quay về trạm chỉ huy, Kinh Tuấn cũng từ ngoài thành quay về, đang bàn bạc với Đằng Dực trong sảnh.

Đằng Dực mặt mày đăm chiêu, thấy gã quay về thì nói, „Tam đệ hãy nghe tiểu Tuấn báo trước đã!"

Hạng Thiệu Long vốn tưởng Kinh Tuấn tìm nàng thôn nữ khả ái của mình, té ra là y đi làm việc, vui mừng nói, „Cho ta xem thử tiểu Tuấn có thành tích gì đây!"

Kinh Tuấn hớn hờ móc ra một tấm bản đồ, trải lên bàn, đó là bản đồ vẽ vị trí của quân Tề, tuy hơi xấu nhưng cũng có thể nhận ra đâu là núi cao, đâu là bụi rậm.

Đằng Dực khen, „Đản Sở không hổ là danh tướng nước Tề, chỉ thấy y lưng dựa vào núi cao, đóng trại ở hai điểm cao, thì cũng biết y có thực tài, „ chỉ ngọn thác nằm giữa, nói, „Đặt trại quan trọng nhất là phải có nguồn nước, giờ đây bọn chúng chiếm đầu nguồn..."“ rẽ tay xuống dưới, đến bãi đất trống và mấy bụi rậm rồi nói tiếp, „Lại có cỏ cho chiến mã, nếu có thể bố trí thích hợp trong khu rừng này, dù quân lực có mạnh hơn y gấp nhiều lần, muốn tấn công bọn chúng vẫn rất khó khăn, đồng loạn thạch bên hông trại có tác dụng rất lớn, có thể công cũng có thể thủ, Đản Sở thật không đơn giản, chúng ta đừng nên khinh địch."

Hạng Thiệu Long nói, „Có phát hiện địa đạo không?"

Kinh Tuấn đặc ý nói, „Điều này thì không có, nhưng đệ đã hỏi bọn thợ săn gần đây, bọn họ đều nói ngọn núi phía sau trại gọi là núi Bối Phong, có thể che gió lạnh từ hướng bắc thổi đến, nơi hạ trại có một hang động thiên

nhiên ăn sâu vào núi, lối ra là khu rừng rậm bên hông núi, vì thế đệ cũng lên tới đây, quả nhiên có người Tề canh giữ, chẳng trách nào một số Triệu binh đóng gần đây không hề phát giác ra được."

Đằng Dực chỉ khu rừng rậm bên hông núi, nói, „Có phải là chỗ này không, đệ đã vào rừng xem xét chưa?"

Kinh Tuấn nói, „Chính là chỗ này, khu rừng này kéo dài khoảng hơn mười dặm, cho đến cách hướng tây bắc thành Hàm Đan khoảng năm dặm, nếu không biết có một hang động, nếu có kẻ đến chân thành thì chúng ta không thể nào biết được."

Hạng Thiệu Long đứng dậy, nói, „Thôi được! Chúng ta hãy ra tường thành xem mới biết rõ hơn."

Khi ba người ngồi trên chòi canh ở thành bắc, bọn lính canh đều tỏ vẻ cung kính, tỳ tướng phụ trách ở đây là Trần Thức vội vàng chạy đến, lắng nghe căn dặn.

Hạng Thiệu Long giả vờ chỉ là kiểm tra mà thôi, bèn tìm cơ đuổi Trần Thức đi, hạ giọng nói với hai người, „Nếu chỉ dựa vào bọn nội gian mở cửa vào thành, rốt cuộc vẫn có điều không ổn, bởi vì đại bộ phận thành vệ đều là những kẻ có lòng trung Vả lại người Tề dẫu sao vẫn yếu hơn, nếu hơn một vạn người mà cứ xông vào như vậy, có thể lỡ việc, nếu khiến cho quân đóng ngoài thành, trong ngoài cùng kẹp vào. Tề quân sẽ càng nguy hiểm hơn, cho nên người Tề nhất định sẽ có cách bí mật lẻn vào thành, lúc ấy chỉ cần giữ vững vài cứ điểm chiến lược, tấn công vào hoàng cung, Hàm Đan sẽ bị Điền Đan khống chế."

Đằng Dực biến sắc nói, „Lời tam đệ thật có lý, nếu tấn công vào, nhất định sẽ kích động lòng người Hàm Đan, khi đó họ sẽ thề chết chống trả, chỉ hơn một vạn quan Tề cũng chẳng làm gì được."

Kinh Tuấn nói, „Nếu đệ là Điền Đan, sẽ sai bọn thủ hạ giả trang thành người Triệu, thay trang phục của cấm vệ, lúc ấy chỉ cần phối hợp với Triệu Mục, bảo Quách Khai, Thành Tư nổi binh phản loạn, Triệu Mục và Tinh vương hậu sẽ ra mặt chấn áp đại cuộc, lúc ấy Hiếu Thành vương đã chết, tam ca lại là người của bọn chúng, nào sợ kẻ khác chẳng ngoan ngoãn nghe lời?"

Đặng Dực giật mình.

Hạng Thiệu Long nhìn khu rừng rậm ở ngoài thành, bình thản nói, „Điền Đan tuyệt sẽ không ngu ngốc đến nỗi thật tình giúp Triệu Mục và Tinh vương hậu, lại càng không tin ta, chỉ cần y có thể lợi dụng Triệu Mục vào thành, người đầu tiên phải đối phó chính là ta, sao đó đến lượt Triệu Mục, Tinh vương hậu và thái tử. Trong lúc nguy cấp, quân đóng ngoài thành cũng không thể quay về, y quả thật có tài khống chế đại cuộc. Lòng quân đã loạn, lại thêm thành vệ Hàm Đan quá nửa là lính già yếu, không hề có sức kháng cự."

Đặng Dực nhíu mày nói, „Nhưng y dựa vào cái gì để chiếm lĩnh Hàm Đan lâu dài? Lý Mục quay về có chịu tha cho y không?

Hạng Thiệu Long thấy nỗi nghi ngờ của mình đối với Võ Thành quân, nói, „Kẻ ra mặt sẽ là Võ Thành quân, chỉ cần do y nắm giữ bọn thủ hạ và Triệu binh do người Tề giả dạng, lại nổi binh cần vương, trừ khử Triệu Mục, rồi đổ tội giết chết Hiếu Thành vương, Tinh hậu và thái tử lên mình tên gian tặc ấy. Lý Mục quay về, Võ Thành quân đã ngồi lên bảo tọa, lại có Tề, Sở chống lưng, Lý Mục cũng khó mà lên tiếng. Giả sử nước Triệu có nội loạn, Điền Đan lại xuất binh đánh vào thành, lúc ấy Liêm Pha đang bị người Yên kiềm chế, Lý Mục thế cô khó chống trả, mất Triệu chẳng phải là chuyện khó, Điền Đan đã có thể thực hiện được giấc mộng đẹp của mình."

Mặt trời đã ngả về tây, những tia nắng yếu ớt cuối ngày vẫn còn sót lại.

Đặng Dực thở dài nói, „May mà chúng ta đoán được điểm mấu chốt này, nếu không tất sẽ bại, „ rồi quay đầu chỉ một tòa nhà trong thành, nói, „Đây là trạm thành vệ của thành bắc, là đại bản doanh của Triệu Minh Hùng, nếu ta đoán không sai, ở đó tất có địa đạo thông ra ngoài thành, chuyện này cứ giao cho tiểu Tuấn phụ trách, tìm lối ra vào nằm ở đâu, rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Trong tay đã có quân phù chưa?"

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Quân phù chiếu thư đều ở đây cả, chúng ta hãy bí mật điều binh khiển tướng, quyết một trận sống mái với bọn Điền Đan, Triệu Mục, nói không chừng bọn chúng đêm nay sẽ ra tay!“

Đặng Dực lắc đầu nói, „Ta thấy địa đạo vẫn chưa đào xong, nhất là bọn chúng phải cẩn thận, lại không dám tạo ra âm thanh để tránh dục tốc bất đạt, nếu không cần gì phải kéo dài thời gian, bởi vì càng sớm khống chế Hàm Đan thì càng có thể ứng phó với Lý Mục, cho nên chỉ cần tính toán chính xác được ngày chúng hoàn thành địa đạo thì có thể biết được thời gian chúng ra tay."

Kinh Tuấn hạ giọng nói, „Cẩn thận! Có người lên!"

Tiếng Triệu Minh Hùng từ bậc cấp phía sau truyền lên, „Mặt tướng tham kiến thành thủ, không biết thành thủ đến đây có gì căn dặn."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Đại vương vừa giao binh phù cho bốn nhân, trách nhiệm mang nặng bên mình cho nên mới đi tuần sát, xem thử nên tăng cường phòng thủ thế nào!"

Triệu Minh Hùng biết gã có được binh phù, vui mừng nói, „Có gì cần đến mặt tướng, xin hãy căn dặn."

Hạng Thiếu Long nói mấy câu rồi cùng Kinh Tuấn rời vọng gác.

Xuống thành, Kinh Tuấn nhân lúc màn đêm buông xuống đi điều tra chuyện địa đạo, còn Hạng Thiếu Long thì vội vàng đến chỗ Hàn Sấm gặp Tinh

vương hậu.

Giờ đây hai bên đều đang chạy đua, ai có thể bố trí trước cạm bẫy thì bên ấy thắng.

Lần này Hàn Sấm không đưa gã vào trong nhà mà dắt gã đến hoa viên, đi ngang mấy kho lương mà lần trước thuộc hạ của Tín Lăng quân ẩn nấp, đến một căn nhà nhỏ, hình như là chỉ để những đồ lặt vặt.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Tinh hậu có gì lại tiếp kiến bỉ nhân ở chỗ này?"

Hàn Sấm nở nụ cười bí hiểm, vỗ vai gã nói, „Đồng tướng quân tự mình vào rồi sẽ hiểu ngay."

Cánh cửa gỗ mở ra, có ánh đèn lờ mờ bên trong, bóng người lung linh.

Hạng Thiếu Long nổi lòng cảnh giác, cẩn thận bước vào.

Tinh vương hậu đứng ở trong, xung quanh đều có thân vệ của bà và thuộc hạ tâm phúc của Hàn Sấm.

Dưới ánh đèn, một người đang chết giắc, y phục đầy vết máu, bị trói ngược hai tay treo trên xà nhà, mặt mũi đầy thương tích, trên người đầy vết cháy, rõ ràng đã bị người ta dùng cực hình.

Tinh vương hậu vẫn không quay đầu lại, lạnh lùng nói, „Trừ hầu gia và Đồng tướng quân, những kẻ khác đều lui ra cho ta."

Bọn kia kéo nhau ra ngoài.

Tinh vương hậu bình thản nói, „Đồng tướng quân, người có biết y là ai chăng?"

Hạng Thiếu Long đến bên cạnh bà, lắc đầu nói, „Đây là ai?"

Hàn Sấm ở phía sau chen vào nói, „Y chính là gia tướng của Võ Thành quân, hôm trước mới đến Hàm Đan, áp tải một quặng đồng để cho Quách Tùng rèn binh khí."

Hạng Thiệu Long giật mình, tim nhảy liên hồi, trầm giọng nói, „Đã hỏi được gì không?"

Trong lòng lo lắng, giả sử kẻ này kiên quyết không nhận thì hỏng bét.

Tinh vương hậu đột nhiên chép miệng, nói, „Đồng tướng quân nói không sai, tên ngu ngốc Võ Thành quân này đã cầu kết với Điền Đan, âm mưu tạo phản."

Hạng Thiệu Long thở phào, khen mình may mắn.

Hàn Sấm nói, „Lúc mới đầu y vẫn chưa nhận, nhưng chúng ta gạt y bảo rằng có người chính mắt trông thấy Võ Thành quân trong trại người Tề, y mới cúi đầu nhận tội."

Hạng Thiệu Long vừa yên tâm thì lại lo lắng, nhíu mày nói, „Như thế không sợ đánh cỏ động rắn hay sao? Chắc chắn y vẫn còn bọ tày tày!"

Tinh vương hậu lời lẽ trở nên dịu dàng, quay đầu nhìn gã, mắt đầy cảm kích, thở thè, „Hãy yên tâm, bọn ta đã sắp xếp cho bọn chúng giống như lâm trận thối lui, không dám tham gia tạo phản, âm thầm trốn chạy. Đồng Khuông! Bốn hậu sau này phải làm thế nào đây?"

Hàn Sấm nói, „Vương tử và Đồng tướng quân cứ vào nội phủ, chuyện ở đây cứ giao cho bốn hầu xử lý."

Hạng Thiệu Long biết y định giết người bịt miệng, thở dài một tiếng rồi cùng Tinh vương hậu vào nội phủ.

Đến tiểu sảnh mà lần trước hai người gặp nhau, bọn thân vệ canh ở ngoài cửa, lại còn đóng cửa lại.

Tinh vương hậu mặt lạnh như tiền đến giữa sảnh thì đứng lại.

Hạng Thiếu Long đến sau lưng bà, ép sát lên, đưa hai tay ôm siết lấy bụng Tinh vương hậu.

Tinh vương hậu khẽ rên một tiếng, vẻ lạnh lùng biến mất, ngả người vào lòng gã, buồn bã nói, „Đồng Khuông!

Chàng lừa ta ử?"

Hạng Thiếu Long hiểu rõ lòng dạ của bà, trước sau có hai nam nhân, Tín Lăng quân và Triệu Mục đều lừa gạt bà, khiến bà không hề có lòng tin với mình.

Thực ra chuyện Võ Thành quân, Triệu Mục cũng bị giấu, chỉ là trong tình thế này, Tinh vương hậu không thể phân biệt được, chỉ đành tin vào lời nói dối của Hạng Thiếu Long.

Tinh vương hậu tỏ vẻ yếu ớt, nhỏ nhẹ nói, „Hãy hôn ta đi!"

Hạng Thiếu Long không hề khách khí, ngẫu nhiên hôn xong, Tinh vương hậu hình như đã quay về vẻ mạnh mẽ lúc bình thường, nhích ra khỏi vòng tay của gã, kéo gã ngồi xuống rồi trầm giọng nói, „Bọn chúng chuẩn bị đối phó như thế nào với mẹ con ta? Có cần báo chuyện này với đại vương không?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một chốc, tìm ra đầu mối trong sự việc phức tạp vô cùng này, lắc đầu nói, „Nếu phải báo với y, nên báo trước khi tra khảo gia tướng của Võ Thành quân, huống chi đại vương có biết chuyện này hay không cũng chẳng khác gì. Nếu để lộ đến tai Triệu Mục thì càng có hại mà không có lợi. Kế duy nhất là theo dõi âm mưu của Điền Đan và

Triệu Mục, tìm hiểu thời gian ra tay của bọn chúng, đánh phủ đầu bọn chúng, một mẻ quét sạch gian đảng."

Tinh vương hậu cúi đầu, dịu dàng nói, „Nghe ngữ khí của chàng, hình như là biết rõ quan hệ của người ta với Triệu Mục."

Hạng Thiệu Long đưa tay, nắm lấy bàn tay mềm mại của bà, dịu dàng nói, „Đừng nghĩ nhiều nữa, Tinh hậu cứ giả vờ như bình thường, tiếp tục hợp tác với Triệu Mục, chuyện khác đã có Đồng Khuông này sắp xếp."

Tinh vương hậu lo lắng nói, „Chàng có cầm chắc đối phó được với Điền Đan không? Ta chưa bao giờ thấy kẻ nào âm hiểm lợi hại hơn y. Nếu ta là y, kẻ đầu tiên phải giết chính là chàng."

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Đến lúc này, bỉ nhân mới cảm thấy Tinh hậu quả thật quan tâm đến bỉ nhân."

Tinh vương hậu hơi đỏ mặt, liếc gã rồi đứng dậy nói, „Ta sẽ thông qua Cát Quang để giữ liên lạc với chàng, y không có quan hệ với Triệu Mục và Quách Khai, trung thành với thái tử, có thể là người đáng tin cậy."

Hạng Thiệu Long biết bà không tiện ở lâu, vả lại bản thân cũng đã buồn ngủ, nói, „Bỉ nhân đi trước đây, nếu Triệu Mục có tin tức gì, tốt nhất hãy thông báo với bỉ nhân một tiếng."

Tinh vương hậu dựa vào lòng gã, dịu dàng nói, „Chàng chẳng phải là đang nóng lòng muốn biết danh sách những kẻ viết thư hiệu trung hay sao? Nói không chừng ta sẽ có cách. Triệu Mục này thật lớn gan, giờ đây dám đắc tội với ta."

Hạng Thiệu Long siết nhẹ bà vào lòng, hôn xong rồi nói, „Vậy thì bỉ nhân càng nắm chắc phần thắng hơn, Tinh hậu có tin Đồng Khuông chẳng?"

Tinh vương hậu khẽ gật đầu.

Hạng Thiếu Long vui vẻ quay ra, có thể tranh thủ được Tinh vương hậu hay không quả thật là mấu chốt của sự thành bại.

Chưa về đến trạm chỉ huy, nửa đường thì bị Phổ Bố chặn lại, bọn đi theo có hơn mười tên võ sĩ ở hầu phủ, hai người chỉ nháy mắt với nhau rồi đi gặp Triệu Mục.

Hạng Thiếu Long biết rõ trong vòng hai ngày nữa Điền Đan và Triệu Mục sẽ ra tay, cho nên nóng lòng sắp xếp mọi thứ, chỉ là không biết Triệu Mục tin tưởng mình đến mức nào mà thôi.

Vào trong phủ, Hạng Thiếu Long để ý, quả nhiên phát hiện người của Nghiêm Bình đã trà trộn vào phủ vệ, những kẻ này đều mặc áo gai, đi chân trần, rất dễ nhận ra.

Thầm nghĩ nếu không phải mình ngồi lên ghế thành thủ, lại trở thành tâm phúc của Hiếu Thành vương, người tình nửa vời của Tinh vương hậu, chỉ dựa vào sức một mình, quả thật chẳng phải là đối thủ của Triệu Mục, trong lòng không khỏi thầm kêu may mắn.

Triệu Mục dặt gã vào trong mật thất, hớn hờ nói, „Hiếu Thành vương đã ban chiếu, trao nửa miếng binh phù còn lại cho ngươi, để ngươi toàn quyền điều động binh mã, tăng cường phòng thủ."

Hạng Thiếu Long khiêm nhường nói, „Toàn nhờ phước lớn của hầu gia, bỉ nhân mới may mắn không nhục mệnh."

Triệu Mục nói, „Sự việc không nên chậm trễ, Lý Mục sẽ về đến đây trong vài ngày tới, chúng ta sẽ ra tay trước, nếu không sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt."

Hạng Thiếu Long nói, „Xin nghe chỉ thị của hầu gia."

Triệu Mục nở nụ cười âm hiểm, lạnh nhạt nói, „Quách Khai và Thành Tư đang bí mật giám sát người, mong có thể tìm ra chỗ yếu của người...”

Hạng Thiệu Long giả vờ hỏi, „Hay là cứ để bĩ nhân đối phó với bọn chúng, đảm bảo sẽ làm rất sạch sẽ, không chừa một mống.”

Triệu Mục nói, „Ta còn có chuyện quan trọng muốn giao cho người, ta thủy chung vẫn không tin nổi Điền Đan.”

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Hầu gia chẳng phải bảo bĩ nhân mở cửa thành, để người Tề vào thành hay sao?”

Triệu Mục nói, „Điền Đan yêu cầu ta khi xong việc sẽ cắt sáu đại ấp là Võ Thành, Quan Tân, Vô Toại, Vô Hằng, Từ Châu, Bộc Liễu cho y, điều kiện này làm sao có thể chấp nhận được. Cho nên ta quyết định hành sự một mình, có người giúp ta, dù không có Điền Đan cũng chẳng sao.”

Lần này cả Hạng Thiệu Long cũng không biết lời này thật hay giả, nhúu mày nói, „Thành vệ ngoài bọn yếu ớt, binh có thể dùng được chỉ hơn vạn tên, nhưng chưa chắc kẻ nào cũng chịu bán mạng cho chúng ta, làm sao ứng phó nổi với cấm vệ quân của Thành Tư?”

Triệu Mục nói, „Muốn giết chết Hiếu Thành vương, có rất nhiều cách, chuyện này cứ để ta lo. Giờ đây ta muốn người mượn cờ điều động binh tướng, đưa quân chủ lực vào sát thành, giám thị người Tề, kẻ khác ta đều không tin, nhất định người và Long Thiện phải tự mình giám sát việc này.”

Hạng Thiệu Long cười thầm trong bụng, biết Triệu Mục rốt cuộc vẫn không coi mình là tâm phúc, chỉ muốn lợi dụng mình mà thôi, gật đầu nói, „Hầu gia căn dặn, bĩ nhân tất sẽ phục tùng, nhưng nếu bĩ nhân rời thành như thế này, nhất định sẽ có kẻ nghi ngờ, binh trong thành sẽ do ai chỉ huy?”

Triệu Mục cười, „Ta sẽ tìm cớ cho người, chính là ta sẽ sai người giả thành Hạng Thiệu Long, còn người lúc đó sẽ truy đuổi theo đường lớn. Huống chi

chỉ cần một đêm, sáng mai Hiếu Thành vương đã châu trời, „ ngừng một lát rồi nói, „Còn chuyện trong thành cứ giao cho Triệu Minh Hùng, y là người của Triệu Nhã và Lý Mục, có quan hệ tốt với Quách Khai và Thành Tư. Các người ra ngoài thành, y có thể danh chính ngôn thuận tạm giữ chức vụ của người, không ai nghi ngờ cả."

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, nếu không biết thân phận thật sự của Triệu Minh Hùng, tìm ra được bí đạo của người Tề, nói không chừng đã rơi vào cái bẫy của Triệu Mục.

Như thế có thể thấy, từ đầu Triệu Mục đã không tốt lành gì với mình, hoặc do tác phong làm việc đã khiến cho y nghi ngờ, tên gian tặc này chỉ là đang lợi dụng mình.

Triệu Mục nở nụ cười gian xảo, „Khi Hiếu Thành vương có chuyện, người lại không có mặt, kẻ khác sẽ chẳng thể nghi ngờ nổi."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Hầu gia có nắm chắc không chế được Triệu Nhã không?"

Triệu Mục gật đầu khen, „Người suy nghĩ thật chu đáo, Tinh hậu vì lợi ích của bản thân, hợp tác với ta chỉ là bất đắc dĩ, việc hạ độc Hiếu Thành vương sẽ do ả ra tay, còn ta phụ trách giết Quách Khai và Thành Tư, thay vào người của chúng ta, lúc ấy có kẻ nào dám đối đầu với Triệu Mục này."

Có tiếng gõ cửa.

"Giờ này ai dám đến phiền ta, „ Triệu Mục bực dọc nói.

"Nhất định là có chuyện gấp phải bẩm cáo với hầu gia, „ Hạng Thiếu Long nói, rồi ra mở cửa.

Một tên thủ hạ của Triệu Mục vội vàng đến rỉ tai y, tên gian tặc ấy ngăn người ra, đột nhiên đứng dậy rồi nói, „Tất cả hãy làm theo lời ta, Đồng

tướng quân hãy quay về trước đi."

Hạng Thiệu Long rời hầu phủ mà vẫn còn thắc mắc, không biết chuyện gì mà phải buộc Triệu Mục lập tức ứng phó ngay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 108: Miệng Như Bôi Mỡ

K

hi Hạng Thiếu Long về đến trạm chỉ huy, bụng đã réo lên, nhớ lại vẫn chưa ăn cơm tối, bảo với Đổng Dực sai người làm cơm.

Đổng Dực kéo gã ra cổng nói, „Tam đệ hãy chịu đói thêm chốc nữa, bọn phu nhân của đệ đã mấy lần sai người đến giục đệ quay về. Lại còn nhắc nhở đệ, từ đây đến đêm mai, tốt nhất phải để ý chuyện ăn uống, nếu bị Triệu Mục hạ độc thì chết thật oan uổng. Ta cũng đã sai người đặc biệt lưu ý thức ăn nước uống, lại bỏ cá vào giếng để kiểm tra, cẩn thận bao giờ cũng tốt hơn."

Hạng Thiếu Long nghe mà giật mình, gật đầu, thuận miệng hỏi, „Tiểu Tuấn đã có tin tức gì chưa?"

Đổng Dực nói, „Tiểu Tuấn thật giỏi, không đầy hai canh giờ, đã tìm ra địa đạo, một đầu quả nhiên là ở trong đại bản doanh của Triệu Minh Hùng, đầu kia là ở tường thành bắc, dài khoảng ba trượng, hai đầu đều đã thông suốt cả, giờ đây đang đến giai đoạn cuối cùng, tối mai là có thể dùng được."

Hai người đến quảng trường, có người dắt ngựa ra.

Lên ngựa, có gần hơn năm trăm thân vệ đi theo bọn họ.

Hạng Thiếu Long thấy trong đám tùy tùng chỉ có hơn mười người là huynh đệ trong tinh binh đoàn, ngạc nhiên nói, „Bọn người này ở đâu ra?"

Đổng Dực cười, „Ta đã cài huynh đệ của chúng ta vào các nơi, để có thể khống chế chủ lực thành vệ. Những người này được chọn trong quân ra, đương nhiên là tránh những kẻ có quan hệ với Triệu Minh Hùng, đã điều tra thân phận của bọn họ, chắc chắn không có vấn đề gì."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói chuyện Triệu Mục, Đằng Dực nói, „Có tin tức chuẩn xác thế này, muốn đối phó Điền Đan và Triệu Mục không phải chuyện khó, điều khó là làm thế nào mới có thể giết chết Điền Đan, bắt sống Triệu Mục, lại ung dung thoát về Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Chúng ta quả thật không đủ sức để đồng thời hoàn thành hai chuyện này, Điền Đan nhất định sẽ không tham dự vào hành động này, tên hôn quân Hiếu Thành vương lâm trận sẽ thoái lui, lại ra lệnh cho chúng ta không được đụng đến Lý Viên và Điền Đan, hành động đêm mai phải có Hiếu Thành vương hợp tác mới xong, nếu không địch ta khó phân, tất sẽ xảy ra chuyện."

Đằng Dực gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói, „Ta biết tam đệ có chỗ khó, may mà vẫn còn thời gian một đêm, có thể bàn kỹ lại, tiểu Tuấn giờ đang giám sát tình hình địa đạo, nếu có chuyện lạ, có thể lập tức phản ứng ngay. Những chỗ khác, ta đã sai người điều tra, địa đạo ở thành bắc là lối ra vào duy nhất, nhưng kẻ địch muốn đột nhập vào thành dù hành động nhanh như thế nào cũng phải vài canh giờ, nhiều nhất cũng có thể ba bốn ngàn người có thể qua mật đạo, chỉ cần chúng ta không cho người của Triệu Mục và người Tề gặp nhau, thì có thể trừ khử hết bọn người Tề lên vào."

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu chẳng phải được nhị ca nhắc nhở, đệ quả thật chẳng biết làm thế nào."

Khi đang nói thì đã về đến hành phủ.

Vừa bước vào nội đường, đã thấy Triệu Nhã và Kỷ Yên Nhiên đều đến, đang nói chuyện cùng chị em Triệu Chi, Thiện Nhu.

Thấy gã vào, bọn họ đều nhìn gã.

Triệu Chi nói, „Đằng nhị ca đâu?"

Hạng Thiếu Long ngồi giữa Triệu Nhã và Kỷ Yên Nhiên, đáp rằng, „Nhị ca đang sắp xếp nhân thủ, phòng bị ở ngoài phủ, để ngăn cản bọn ong bướm dòm ngó sắc đẹp của Chi cô nương, xông vào cướp đóa hoa tươi."

Bọn nữ nhân nghe những lời thú vị mới mẻ của gã, lại lấy hình ảnh ong bướm hút mật hoa ra để tỉ dụ đều cười phá lên.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn Kỷ Yên Nhiên nói, „Yên Nhiên đã biết rồi sao?"

Kỷ Yên Nhiên lạnh lùng nói, „Nếu Long Dương quân có gan theo thiếp, bốn cô nương một kiếm sẽ chặt đứt đôi y ra."

Thiện Nhu hỏi, „Có cần đi đánh cắp hiệu trung thư lần nữa không?"

Triệu Nhã nói, „Chuyện Võ Thành quân có đúng không? Nữ nhân ấy có thể tin tưởng được không?"

Ba người, mỗi người hỏi mỗi câu, Hạng Thiếu Long đành phải kể tất tần tật ra, ai nấy đều há hốc mồm, không ngờ sự việc lại phức tạp đến thế.

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện Nhã nhi đến Đại Lương đã định, bởi vì có hiệp nghị Long Dương quân phải đi cùng, cho nên Yên Nhiên chỉ cần chờ bọn họ lên đường xong rồi mới đi sau, Long Dương quân chẳng còn cách nào theo nàng được."

Triệu Nhã cười nói, „Thiếp đã sớm nói với Yên Nhiên không cần lo lắng nữa, chàng đã sắp xếp đâu vào đấy rồi, theo ta đoán Long Dương quân sẽ nhờ Thiếu Long chàng thay y theo dõi Yên Nhiên, „ nói xong rồi che miệng cười.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Cớ gì nàng vui mừng đến thế?"

Triệu Nhã nói, „Chuyện đối phó với Triệu Mục và Điền Đan, chàng đã nắm chắc phần thắng trong tay, người ta đương nhiên không còn lo lắng nữa! Huống chi chuyến đến Đại Lương lần này còn có vị nữ bảo tiêu này nữa?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nhìn Thiện Nhu, Thiện Nhu chỉ Triệu Chi nói, „Không phải thiếp! Là Chi Chi."

Triệu Chi vui mừng nói, „Nhã tử một mình đến Đại Lương buồn bã như thế, nên thiếp mới tự nguyện xin đi cùng."

Hạng Thiệu Long cả mừng nói, „Vậy thì tốt, ta vốn khuyên nàng đi cùng Trâu tiên sinh!"

Quay sang Kỷ Yên Nhiên hỏi, „Lý Viên biết nàng về Đại Lương, có phản ứng gì không?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đâu đến lượt y quản thiếp, nói tới nói lui chỉ có mấy câu si tình vọng tưởng, thiếp đã nghe chán chê rồi."

Hạng Thiệu Long nói, „Cần phải đề phòng kẻ khác, đêm nay ta sẽ tăng cường phòng thủ chỗ ở của Yên Nhiên, Yên Nhiên cũng phải căn dặn bọn hạ nhân cẩn thận, ngày mai Ô Trác đại ca sẽ thân hành hộ tống, Yên Nhiên sẽ biến thành một tên tiểu binh xinh đẹp thì có thể âm thầm quay về thành. Ta còn có nhiệm vụ quan trọng giao cho nàng đấy!"

Kỷ Yên Nhiên nhoẻn miệng cười, „Có nhiệm vụ gì, chàng hãy nói mau, người ta nóng lòng muốn biết?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đó là cùng Nhu tử ngủ chung với ta. ôi chao!"

Thì ra bị Thiện Nhu đá cho một cước.

Triệu Nhã chép miệng, „Triệu Nhã thật hâm mộ!"

Kỷ Yên Nhiên lần đầu tiên bị nam nhân buông lời trêu ghẹo trước nhiều người, mặt đỏ ửng lên, lườm gã, nhưng trong lòng cảm thấy vui thích.

Thiện Nhu bữu môi nói, „Ngủ với chàng, thà ôm chiếc gối ngủ sướng hơn, „ rồi cười khúc khích, trông yêu kiều muôn phần.

Lúc này Đằng Dực bước vào, nói, „Nội thị Cát Quang đến tìm đệ."

Hạng Thiếu Long giật mình, biết được kẻ đã khiến cho Triệu Mục vội vàng đi ứng phó chính là Tinh vương hậu.

Hạng Thiếu Long gặp Cát Quang, mở một đầu ống gỗ được bịt kín, lấy ra một mật hàm, trong đó viết đầy những chữ rất đẹp, trong đó hơn hai mươi tên người, lại còn ghi chú thêm chức quan của họ.

Hàng thứ nhất là thành thủ Đồng Khuông, tiếp theo là Triệu Minh Hùng, khi xem đèn hàng thứ ba thì giật mình, té ra đó chính là đối binh vệ Triệu Lệnh, người mà sáng nay Cát Quang bảo rằng đủ sức thay thế cho Thành Tư.

Hạng Thiếu Long đọc xong một lượt, đưa cho Đằng Dực, nhìn Cát Quang nói, „Tình hình bảo an trong nội cung thế nào rồi?"

Cát Quang nói, „Từ ngày bọn người của Tín Lăng quân đột nhập vào cung giết người phóng hoả, đại vương đã lấy lại binh quyền, Thành tướng quân chỉ là kẻ truyền mệnh lệnh, phạm điều động mười người trở lên thì phải có thủ dụ của đại vương. Giờ đây toàn thể cấm vệ quân một vạn tám ngàn người đều đóng trong sáu quân doanh ở trong và ngoài cung chờ lệnh, luân phiên canh giữ hoàng cung, chuyện phòng ngự chắc không có vấn đề gì."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ Tín Lăng quân đã làm khổ Triệu Mục, khiến y giờ này không muốn mượn sức người Tề cũng khó, lại hỏi tiếp, „Tình hình an toàn của đại vương thế nào?"

Cát Quang nói, „Chuyên này càng an tâm hơn nữa, đại vương đã thu dụng thân binh đoàn, phần lớn là tử đệ binh trong dòng tộc, rất trung thành, lại cắt một số nơi trong cung thành cấm khu, kẻ bước vào sẽ giết chết không tha, chuyện ăn uống càng cẩn thận hơn, giếng nước trong ngự thiện phòng được canh giữ cẩn mật suốt ngày đêm."

Lúc này Đổng Dực hừ lạnh lùng một tiếng, trả mật hàm lại cho Hạng Thiệu Long.

Cát Quang nhìn mảnh mật hàm trong tay Hạng Thiệu Long nói, „Tinh hậu có lệnh, Đổng tướng quân phải đốt mảnh mật hàm này trước mặt tiểu nhân."

Hạng Thiệu Long thầm khen Tinh vương hậu suy nghĩ chu đáo, xem qua một lượt nữa rồi mới đánh viên đá lửa, đốt mảnh mật hàm.

Cát Quang nhìn làn khói bay lên, chân thành nói, „Tiểu nhân biết tình thế giờ rất nguy cấp, tướng quân nếu có việc cần đến Cát Quang xin hãy can đảm."

Hạng Thiệu Long nhìn Đổng Dực, Đổng Dực hiểu ý, gật đầu nói, „Chuyện thành vệ, đã có hạ thuộc phụ trách, chuyện cấm vệ, phải do Đổng tướng quân thân chinh vào gặp đại vương."

Hạng Thiệu Long đứng dậy, cười với Cát Quang, „Đương nhiên phải có chỗ nhờ đến nội thị trưởng, giờ đây ta phải lập tức vào gặp đại vương, đi đường hãy nói."

Hiếu Thành vương biết Hạng Thiệu Long đến, vội vàng tiếp kiến gã ở hậu đường trong tấm cung, lo lắng hỏi, „Phải chăng có tin tốt lành?"

Hạng Thiệu Long nói, „Không những có tin tốt mà còn là tin tốt do trời ban, lần này hạ thần cảm chắc có thể một mẻ quét sạch gian đảng."

Hiếu Thành vương vui mừng nói, „Phải chăng đã lấy được thư hiệu trung?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Đại vương minh xét, nếu đưa thư hiệu trung ra, chẳng phải chuyện Triệu Mục sẽ bại lộ hay sao?"

Hiếu Thành vương vui mừng, mỉm cười nói, „Quả nhân vui đến nỗi hồ đồ!" rồi lại nhú mày nói, „Khanh chẳng phải nói phủ đệ của y canh phòng cẩn mật, không cách nào vào được hay sao? Có gì giờ đây lại có thể lén xem được thư hiệu trung ấy?"

Hạng Thiệu Long đã sớm có câu trả lời, kể chuyện đã lên vào trong thủy đạo hôm trước, lại nói, „Hạ thần đã móc nối với những người trung thành với đại vương trong phủ, phát giác mấy ngày nay sau khi Triệu Mục về phủ thì lại đến thăm ngọa khách hiên, từ đó đoán được thư hiệu trung giấu ở nơi ấy, nhờ phước lớn của đại vương, quả nhiên tìm được thư hiệu trung, nhưng chỉ xem được một nửa thì bọn tuần vệ đến, hạ thần không dám ở lâu, chỉ đành lập tức rút lui.

Hiếu Thành vương nhú mày nói, „Vậy há chẳng phải chưa thể lập tức hành động hay sao?"

Hạng Thiệu Long cười thầm, nghĩ nếu lập tức hành động, thì làm sao tiến hành được âm mưu của lão tử, nghiêm mặt nói, „Triệu Mục giờ đây đang ngồi yên chờ đợi, nếu chúng ta cứ bắt người như thế, thương vong tất sẽ nặng nề, tốt nhất là cứ đợi y ra tay rồi mới đánh phủ đầu."

Hiếu Thành vương trầm ngâm rồi gật đầu nói, „Ai là gian đảng?"

Hạng Thiệu Long móc ra danh sách Đãng Dực đã ghi lại trước khi ra cửa, quỳ xuống dâng lên, Hiếu Thành vương cầm lấy mở ra xem, lập tức biến sắc, kêu lên, „Cái gì? Triệu Minh Hùng chính là người của Triệu Mục, y là một trong những người quả nhân muốn đưa lên làm thành thủ, Đồng khanh gia có nhầm không?"

Hạng Thiệu Long quả quyết nói, „Bỉ nhân chỉ sợ thư hiệu trung này là Triệu Mục làm giả để thực hiện kế nghi binh, cho nên chọn ra nhân vật quan trọng này để điều tra, quả nhiên phát hiện y đã đào một địa đạo tại đại bản doanh của mình, thông ra ngoài thành bắc. Chuyện này có thể tra xét được, xin đại vương hãy lập tức sai người theo thủ hạ của bỉ nhân đến nơi gần địa đạo, cắm ống đồng xuống đất, tất sẽ nghe âm thanh từ địa đạo truyền lên, mong đại vương hãy hạ lệnh.

Hiếu Thành vương nhìn gã đầy nghi hoặc một lúc rồi nói, „Quả nhân không phải là không tin Đồng khanh, nhưng sự việc trọng đại, điều tra kỹ càng rồi quả nhân mới yên tâm, nhưng chuyện này phải cẩn thận tiến hành, đừng để bọn tặc tử biết được."

Nói xong gọi hai tên cận vệ theo Hạng Thiệu Long ra ngoài điện, Hạng Thiệu Long bảo Ô Quả dẫn bọn chúng đi.

Khi gã quay lại, Hiếu Thành vương đã xem xong danh sách, thở dài đánh sượt nói, „Danh sách này chắc là không có vấn đề, ngoài Triệu Minh Hùng và Triệu Lệnh, những kẻ khác đều là những kẻ quả nhân nghi ngờ trước nay vẫn cấu kết với Triệu Mục, Đồng khanh lần này lập được đại công, quả nhân sẽ nhớ mãi, „ rồi hai mắt quắc lên, nói, „Địa đạo này nhất định là đào cho bọn người Tề, Đồng khanh hãy lập tức lấp lại, sau đó bắt hết bọn gian đảng, bao vây hầu phủ, chờ Lý tướng quân về, y sẽ tấn công hầu phủ, chắc chắn sẽ thành công."

Hạng Thiệu Long sớm biết y sẽ suy nghĩ như vậy, nói, „Hạ thần còn có một tin tức quan trọng, Triệu Mục vì muốn hạ thần tin tưởng y nên đã tiết lộ rằng mình đã cấu kết với Võ Thành quân, lúc này Võ Thành quân đang ở trong doanh trại của người Tề."

Hiếu Thành vương biến sắc kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đến lúc này hạ thần mới hiểu rõ Triệu Mục dựa vào cái gì mới tạo phản."

Hiếu Thành vương không còn nhẫn nại nữa, ngắt giọng gã, quát lên, „Quả nhân đã hiểu, Đồng khanh có kế gì hay?"

Hạng Thiếu Long nói với ngữ điệu tràn trề lòng tin, „Nếu chúng ta ra tay trước, đối phó gian đảng thì thắng bại khó đoán Vấn đề lớn nhất là chúng ta vẫn chưa thể một mẻ quét sạch gian đảng, nếu có người mở cửa cho người Tề vào thành, chúng ta dù thủ thắng cũng sẽ bị tổn thất. Lúc ấy vừa phải giữ hoàng cung, vừa phải bao vây hầu phủ, tình thế thật bất lợi. Hay là cứ để người Tề vào trong địa đạo, hạ thần sẽ có cách đối phó với bọn chúng, „ rồi hạ giọng nói, „Hay là chúng ta nhân lúc Điền Đan còn ở trong cung, giết quách y đi, chẳng phải đã giải quyết được mọi chuyện hay sao?"

Hiếu Thành vương tui nghiêngu đáp, „Tin này thật quá chậm trễ, chiều nay Điền Đan mượn cơ thị sát doanh trại nên đã rời thành."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Vì sao hạ thần không biết chuyện này?"

Hiếu Thành vương cười khổ não nói, „Y ra thành ở cửa bắc, Triệu Minh Hùng dĩ nhiên không thông báo cho khanh."

Lúc bấy giờ hai tên thân vệ do Hiếu Thành vương sai đi đã quay về bẩm cáo mọi chuyện.

Hiếu Thành vương lúc này càng tin tưởng Hạng Thiếu Long hơn, thương lượng hơn nửa canh giờ, Hạng Thiếu Long mới rời cung.

Khi gã bước ra khỏi điện, biết được quyền chủ động toàn bộ thế cục đã rơi vào tay mình, dù Điền Đan, Triệu Mục và Lý Viên có lợi hại đến mức nào cũng đừng hòng thoát ra khỏi bàn tay của gã nữa.

Chương 109: Sắp Đặt Cạm Bẫy

V

ề đến trạm chỉ huy, không thấy Đằng Dực, chỉ thấy Long Dương quân đang ngồi chờ mình, hai bên tay bắt mặt mừng xong, Long Dương quân nói, „Hiện giờ ta đã yên tâm, đại vương đã phái năm ngàn tinh binh, do đại tướng tâm phúc của nô gia là Ngụy Bách Niên thống lĩnh, đêm nay sẽ đến Phiên Ngô, ngày mai có thể hội hợp cùng nô gia về Ngụy, không cần phải sợ Điền Đan và Lý Viên nữa."

Hạng Thiệu Long nói, „Có một chuyện mong quân thượng giúp đỡ..."

"Đồng huynh xin hãy cứ căn dặn, nô gia sẽ làm hết sức mình, „ Long Dương quân vui mừng nói.

Hạng Thiệu Long nói, „Xin quân thượng hãy chiếu cố Nhã phu nhân, để nàng an toàn quay về."

Long Dương quân ngạc nhiên nói, „Đồng huynh lẽ nào đã yêu ả?"

Hạng Thiệu Long nói, „Bỉ nhân cũng không rõ nữa, chẳng qua một đêm ân ái trăm đêm vợ chồng, ả tỏ ra cam tâm theo Đồng mỗ, Đồng mỗ cũng không muốn ả có bất cứ chuyện không may nào."

Long Dương quân nhìn gã bằng ánh mắt ai oán giận dữ, rầu rĩ thở dài đánh sượt, uể oải nói, „Đồng huynh xin hãy cứ yên tâm! Chỉ cần câu nói này, nô gia sẽ bảo vệ cho ả, đảm bảo ả quay về an toàn, „ rồi chép miệng, „Đồng huynh làm thế nào để đối phó với Điền Đan, Lý Viên và Triệu Mục?"

Hạng Thiệu Long cười nói, „Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Đồng mỗ chỉ biết làm hết sức mình mà thôi."

Long Dương quân nhú mày có vẻ không vui, „Nô gia biết rất khó khuyên tướng quân không màng đến chuyện Hàm Đan nữa, nhưng đừng quên đề nghị của nô gia, nếu việc không thành hãy lập tức chạy đến Ngụy, nô gia sẽ nhắc nhở bọn tướng lĩnh ở biên cương bảo chúng tiếp ứng cho tướng quân."

Hạng Thiệu Long hơi cảm động, nói lời đáp tạ.

Nam nhân xinh đẹp ấy chuyển sang chuyện khác, „Đồng huynh có muốn lập đại công chăng? Theo ta nghĩ, Kỷ tài nữ lần này mượn cơ về Ngụy chịu tang, thật ra là muốn hội hợp với Hạng Thiệu Long. Nô gia lần này thân mình khó giữ, lại đưa Nhã phu nhân về Ngụy, quả thật không đủ sức cũng chẳng rồi hơi lo đến nàng nữa."

Một ý nghĩ thoáng qua, Hạng Thiệu Long nói, „Quân thượng có biết Nghiêm Bình chăng?"

Long Dương quân nói, „Phải chăng là Mặc môn cự tử Nghiêm Bình! Nô gia không những quen y, mà còn có một chút giao tình, người này tinh thông binh pháp, là một nhân tài hiếm có, chỉ là tính tình cao ngạo, rất khó gần."

Nói như thế, Hạng Thiệu Long biết ngay Nghiêm Bình cũng được Long Dương quân lôi kéo, có thể thấy người Ngụy cũng có dã tâm với người Triệu, mỉm cười nói, „Quân thượng có thể tiết lộ cho y biết chuyện của Hạng Thiệu Long và Kỷ tài nữ, kẻ này có thâm thù đại hận với Hạng Thiệu Long, tất sẽ không màng đến mọi điều mà truy đuổi Hạng Thiệu Long, lúc ấy bĩ nhân không cần phải phân tâm để giải quyết chuyện này nữa."

Long Dương quân cười nói, „Đồng huynh không những không cần phải phân tâm, mà còn có thể làm giảm thực lực của Triệu Mục nữa!“

Hạng Thiệu Long bị y chỉ trúng tim đen, lúng túng cười nói, „Quả thật rất khó giấu quân thượng."

Long Dương quân vui vẻ nói, „Chuyện này cứ để nô gia lo. Lúc này ly biệt, chẳng biết ngày sau có thể gặp lại Đồng huynh hay chẳng?"

Hạng Thiệu Long thản nhiên nói, „Chuyện ngày mai không ai biết được, đời người chẳng qua chỉ mấy chục năm, chỉ cần bĩ nhân và quân thượng đã từng cùng sống chết bên nhau, những chuyện khác không cần phải nghĩ ngợi nữa."

Long Dương quân vui vẻ đứng dậy, cười nói, „Đồng huynh quả thật là người phi phàm, ý nghĩ cũng khác người."

Hạng Thiệu Long tiến y ra cửa, vừa quay vào Triệu Bá đã đến, mấy câu khách khí xong, Triệu Bá nói, „Đại vương mật lệnh cho Triệu mỗ đến gặp tướng quân, chờ tướng quân sai khiến."

Hạng Thiệu Long mừng thầm Hiếu Thành vương quả nhiên hợp tác với mình, chịu làm theo kế hoạch. Nói mấy câu khiêm nhường xong, lại bocc Triệu Bá lên tận mây xanh, chờ khi y đang lâng lâng mới nói, „Lời bĩ nhân nói với quán chủ, chính là điều cơ mật nhất, quán chủ ngàn vạn lần đừng tiết lộ với ai, nhất là Quách Tùng, quán chủ chắc cũng biết quan hệ giữa Quách Tùng và Lý Viên!"

Triệu Bá lộ vẻ bức dọc nói, „Lão Quách thật hồ đồ, gả con gái cho tên tiểu tặc mặt người dạ thú, khiến ta bức mình đến nỗi mấy ngày hôm nay không gặp y. Tướng quân xin hãy cứ yên tâm."

Hạng Thiệu Long nói, „Lần này nhờ quán chủ giúp đỡ, cũng bởi Triệu Mục ngầm cấu kết với Lý Viên và Điền Đan, có âm mưu bất lợi với đại vương..."

Triệu Bá biến sắc kêu lên, „Cái gì! Điền Đan bà Lý Viên to gan đến thế hay sao?"

Hạng Thiệu Long nói, „Bĩ nhân phụng lệnh đại vương, không thể nói ra kỹ càng, không biết trong võ sĩ hành hội của quán chủ, có bao nhiêu người

thân thủ cao cường mà có lòng trung thành để có thể dùng được?"

Triệu Bá vỗ ngực nói, „Có thể chọn ra được năm sáu trăm người, phải chăng phải đánh vào hầu phủ?"

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này còn phải xem tình thế đã, quán chủ có thể tìm một cố nào đó, ví như lấy cố thao luyện, ngày mai tập trung tinh binh trong phu nhân phủ của Triệu Nhã, sau khi vào phủ không cho bất cứ ai rời khỏi, để khỏi tiết lộ tin tức."

Triệu Bá vốn là một người thích đánh nhau, hơn hờ chấp nhận. Bàn bạc xong rồi mới vui mừng quay về.

Lúc bây giờ đã đến canh một, Hạng Thiếu Long đang định quay về phủ nghỉ ngơi, Đổng Dực quay về, nói, „May mà có được danh sách ấy, nếu không thật là nguy hiểm, té ra hai tên tỳ tướng giữ cửa nam là Cam Trúc và Lý Bình cũng là người của Triệu Mục, Triệu Minh Hùng cố ý điều chúng qua nơi ấy, không cần nói cũng biết chẳng có điều gì tốt lành."

Hạng Thiếu Long tuy thấy trong danh sách có tên hai người ấy nhưng không biết bọn chúng đang giữ cửa nam, quệt mồ hôi rồi đáp, „Quả nhiên Triệu Mục là chuyên gia quen dùng âm mưu, trước tiên để cho người của Điền Đan lên vào bằng địa đạo, chờ khi trong thành loạn lên thì mở hai cửa nam và bắc đón người Tề vào, trong tình hình ấy, vì binh lực của kẻ địch tập trung, lại có kế hoạch, người Triệu dù hơn chúng nhiều lần cũng khó mà trở tay, kế hoạch này quả thật thâm độc vô cùng."

Đổng Dực cười nói, „Nhưng y vẫn không phải là đối thủ của tam đệ, nếu không sẽ không có chuyện thư hiệu trung ấy."

Võ vai gã rồi nói, „Tam đệ hãy quay về trước, ở đây đã có ta. Tiểu Tuấn đã sai người ra ngoài thành theo dõi động tĩnh của người Tề, tam đệ có thể yên tâm ngon giấc."

Hạng Thiếu Long nói, „Trận này chúng ta phải bảo tồn thực lực, huynh đệ của chúng ta chỉ dùng để đối phó với Triệu Mục, nhị ca có cách cách nào bí mật tập kết một đội thành vệ tinh nhuệ đóng ở mấy cứ điểm trong thành, để khi xảy ra chuyện thì có thể dùng được chăng?"

Đằng Dực nói, „Chuyện này toàn phải nhờ binh phù trong tay tam đệ rồi đó. Vừa rồi ta tìm Triệu Minh Hùng thương lượng chuyện điều động binh lính, tên tiểu tặc ấy đã tính toán trước nên giả vờ đưa ra đề nghị, ta cũng biết được điều đó nên chấp nhận tất cả. Có thể thấy y nhất định tập trung toàn bộ người của bọn chúng đến cửa bắc và nam, ngược lại khiến cho ta dễ dàng điều động nhân thủ ở các nơi về, giờ đây ta đã chọn ra được hai ngàn người, còn những binh lính già yếu thì dùng để lừa Triệu Mục mà dùng để phòng thủ bọn người Tề, cũng là để lừa Triệu Mục, đồng thời cũng để tránh vướng tay vướng chân."

Hai người nhìn nhau rồi ôm bụng cười.

Quay về nhà, Kỷ Yên Nhiên đã dắt chị em họ Điền bỏ đi. Triệu Nhã và Triệu Chi về phu nhân phủ. Chỉ có Thiện Nhu đang chờ gã, thấy gã về thì trách, „Khuya thế này mới quay về, người ta có chuyện muốn nói với chàng đây?"

Hạng Thiếu Long ôm ngang eo nàng kéo vào trong phòng. Chưa bước qua bậc cửa, Thiện Nhu đã lộ ra bản sắc, cắn vào vai gã. Hạng Thiếu Long cố nén cơn đau, bế nàng lên giường. Thiện Nhu đắc ý cười, lăn qua một góc, nằm ngửa ra, nhắm mắt có ý như đang chờ đợi. Hạng Thiếu Long cởi giày, leo lên mình Thiện Nhu.

Sau cuộc mây mưa, hai người ôm nhau.

Thiện Nhu hạ giọng nói, „Đây là lần cuối cùng chúng ta gần gũi nhau, sau này chàng không cần chịu đựng Thiện Nhu nữa."

Hạng Thiếu Long vốn đã rời thân xác, định nhắm mắt ngủ, nghe lời này thì tỉnh dậy, nói, „Té ra nàng chẳng phải chỉ muốn nói với ta, mà thật sự muốn chia tay với ta."

Thiện Nhu chép miệng, „Người ta cũng rất mâu thuẫn, nhưng giờ đây thấy tình hình lão tặc Điền Đan khí số vẫn chưa tận."

Hạng Thiếu Long cắt ngang, „Nếu nàng lại mạo hiểm ám sát y, ta làm sao yên tâm."

Thiện Nhu nhìn gã đăm đăm rồi nói, „Thiếp đã cẩn thận hơn trước nhiều, tuyệt không đi tìm cái chết. Vả lại giết không nổi y thì sẽ tự tận, chết có gì đáng sợ đâu?"

Hạng Thiếu Long thấy ý nàng đã quyết, dịu giọng nói, „Ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, nếu không xong thì hãy đến Hàm Dương tìm ta? Nàng không muốn gặp lại Thiện Lan hay sao?"

Thiện Nhu ôm gã rồi nói, „Biết rồi!"

Trời chưa sáng, đã bị Thiện Nhu đánh thức dậy, réo lên, „Mau dậy, chàng là thành thủ mà dám biếng nhác thế à?"

Hạng Thiếu Long biết vì hôm nay là trọng đại nên quá hưng phấn, chấp nhận cho nàng kéo dậy.

Thiện Nhu cải trang thành thân vệ của gã, nghiêm túc bảo, „Hôm nay bốn cô nương phá lệ nghe chàng sai khiến, nhưng phải theo sát chàng."

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện nhờ Long Dương quân lừa Nghiêm Bình, không dám chậm trễ, vội vàng tắm rửa thay y phục, nhai qua loa vài miếng bánh rồi cùng bọn Ô Quả quay về trạm chỉ huy.

Đi nửa đường thì trời sáng bết, đến trạm chỉ huy Đằng Dực đang bận rộn túi bụi, nhưng xem ra tinh thần rất khoẻ khoắn, không hổ là một thiết hán, khiến cho Hạng Thiệu Long cảm thấy kỳ lạ lắm.

Đằng Dực thấy dáng vẻ nghiêm túc của Thiện Nhu, đùa với nàng hai câu rồi báo cáo với Hạng Thiệu Long chuyện sắp xếp đêm qua, nói, „Hôm nay ta đã chọn ra khoảng ba ngàn người, làm cánh chủ lực của chúng ta, ta đã nghiên cứu đường tiến lui của địch, đảm bảo có thể đánh phủ đầu bọn chúng, giết chúng không còn manh giáp. Bọn người của Triệu Bá càng hữu dụng hơn bởi vì họ không ngờ ta sử dụng bọn họ."

Hạng Thiệu Long nói, „Đến lúc ấy, Hiếu Thành vương sẽ giao cho chúng ta năm ngàn cấm vệ quân tinh nhuệ, như vậy chắc chắn thực lực trong tay chúng ta có thể đạt đến vạn người, sau khi dẹp sạch gian đảng, bọn thành vệ chia làm hai tổ, một tổ phụ trách phòng thủ thành và canh gác ở các con đường, còn một tổ khác vốn giả vờ theo dõi quân Tề sẽ ra trấn thủ ở khu vực ngoài thành, khiến Điền Đan biết chúng ta chuẩn bị đầy đủ, không dám làm bừa."

Thiện Nhu nén không được nói, „Nhưng chúng ta làm sao thoát thân?"

Hạng Thiệu Long cố ý trêu nàng nói, „Nàng chẳng phải là một tên tiểu binh chỉ biết nghe lệnh hành sự hay sao?"

Trưởng quan nói chuyện, nào đến lượt nàng chen vào?"

Thiện Nhu bĩu môi, trừng mắt Ô Quả vì y đang đứng cười mình, ra vẻ sẽ tìm gã tính sổ.

Đằng Dực rõ ràng rất thoải mái, nén cười nói, „Muốn thoát thân không dễ dàng, lúc đánh hầu phủ, bọn chúng ta sẽ liều chết cùng quân địch, chẳng phải sẽ giải quyết tất cả hay sao?"

Thiện Nhu và Ô Quả đều trở mặt ra, không nói nên lời.

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện đầu tiên hôm nay là phải liên lạc Phố Bồ, nếu không có y làm nội ứng, rất nhiều chuyện khó mà ổn thoả."

Đặng Dực gật đầu, Hạng Thiếu Long kể chuyện Nghiêm Bình ra.

Đặng Dực cười nói, „Lần trước chắc chắn là dạy dỗ y chưa đủ nên lần này phải dạy y cho tới nơi, tiện tay báo thù cho Nguyên Tông tiên sinh."

Sau một hồi nghiên cứu chi tiết, Hạng Thiếu Long dắt Thiện Nhu đến hoàng cung tiền bước Long Dương quân và Triệu Nhã, Triệu Chi.

Trong hoàng cung càng bảo vệ nghiêm ngặt hơn, Cát Quang thấy bọn họ thì vui mừng tiến lên nói, „Đại vương cùng Tĩnh vương hậu, Long Dương quân, Nhã phu nhân, Chi cô nương và Quách đại phu đang dùng điểm tâm, dặn nếu tướng quân đến thì lập tức đến gặp."

Hạng Thiếu Long nháy mắt với bọn Thiện Nhu, Ô Quả, ý bảo bọn họ chờ ở ngoài cung, còn mình thì theo Cát Quang vào nội cung, Cát Quang hạ giọng cảnh cáo, „Thành tướng quân biết đại vương và tướng quân có chuyện giấu y, phải cẩn thận y một chút."

Hạng Thiếu Long chợt dạ, nghĩ thầm đã bỏ sót y là không ổn, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Nói cho cùng tên tiểu tử này tuy hám lợi, nhưng cũng chẳng phải là người xấu, nghĩ tới đây thì Thành Tư dắt một nhóm cấm vệ từ đầu trường lang đi tới.

Cát Quang ho khan một tiếng, ngừng nói.

Hạng Thiếu Long từ xa đã lên tiếng chào Thành Tư, đối phương miễn cưỡng trả lời một tiếng, Hạng Thiếu Long đã đến trước mặt y, nháy mắt với

Cát Quang, nói với Thành Tư đang có vẻ rất bồn chồn, „Thành tướng quân, bĩ nhân có thể nói vài lời không?"

Thành Tư gật đầu, cùng với gã rời khỏi trường lang, đến ngự hoa viên.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Bọn tặc tử sắp mưu phản, Thành tướng quân có dự định gì chẳng?"

Thành Tư cười nhạt nói, „Chuyện này đã có Đồng tướng quân giải quyết, mạt tướng cần gì phải lo lắng."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Thành tướng quân đã quá lời. Đồng mỗ có một đề nghị, nếu chúng ta có thể hợp tác chặt chẽ, hoá giải được nguy cơ này, dù công hay tư chỉ có lợi chứ không hại, Thành tướng quân thấy thế nào?"

Thành Tư rõ ràng rất động lòng, nhưng nghĩ lại tình cảnh trước mắt, cười khổ nói, „Giờ đây tại hạ chỉ là thống lĩnh cấm vệ có binh mà không quyền, mọi chuyện phải cần đại vương gật đầu, Đồng tướng quân hay là trực tiếp bàn với đại vương thì hay hơn."

Hạng Thiếu Long cười, „Đại vương vốn không thể mặc giáp ra trận, rốt cuộc vẫn là do Thành tướng quân chỉ huy, giờ đây Đồng mỗ đi gặp đại vương trước, sau đó sẽ tìm Thành tướng quân thương nghị, „ rồi thở dài nói, „Đồng mỗ si ta đây vốn không phải là người quen làm quan, xong chuyện này, thế nào cũng phải từ chức thành thủ này, yên tâm nuôi ngựa, nếu Thành tướng quân có thể lập đại công trong vụ này, chắc chắn chức thành thủ sẽ rơi vào tay tướng quân đó, „

nói rồi đưa tay ra, về phía Thành Tư, „Nếu chỉ hứa bừa, Đồng mỗ này sẽ chết bất đắc kỳ tử."

Nhớ lại những ngày tháng hai người đồng cam cộng khổ, trong mắt bất đồ lộ ra vẻ chân thành.

Thành Tư giật mình, đưa tay ra nắm chắc tay gã, hồ thẹn nói, „Đồng tướng quân đại nhân đại lượng, mặt tướng...”

Hạng Thiệu Long bóp chặt tay y rồi buông ra vỗ vai y, quay đầu đi về phía Cát Quang.

Thành Tư vẫn đứng ngẩn người ra, không dám tin rằng trên đời này lại có nhân vật không ưa quyền thế, lòng nghĩ chẳng trách nào thiên hạ gọi y là mã si.

Đến nội cung, điểm tâm cũng xong, Hiếu Thành vương và Tinh vương hậu ân cần tiễn bước Long Dương quân ra đến quảng trường.

Hạng Thiệu Long đến kịp thời, Triệu Nhã, Triệu Chi và Tinh vương hậu đều nhìn gã say đắm, nhưng thần thái mỗi người mỗi khác.

Tinh vương hậu thì thêm vài phần dịu dàng và tình ý, Triệu Chi, Triệu Nhã thì lộ vẻ không nở xa rời.

Hạng Thiệu Long biết đây không phải là lúc nói chuyện bí mật, đến trước Hiếu Thành vương và Long Dương quân hành đại lễ xong thì cáo biệt với Long Dương quân.

Trong mắt Long Dương quân lộ vẻ buồn rầu không thua gì hai nữ nhân kia, Quách Khai đứng sau Hiếu Thành vương, nở một nụ cười gian xảo, „Đồng tướng quân nếu đến Đại Lương, tất sẽ là quý khách được hoan nghênh nhất của quân thượng rồi đó.”

Hiếu Thành vương không biết mối quan hệ giữa Long Dương quân và Hạng Thiệu Long, vừa nghe đã nhìn sang Hạng Thiệu Long.

Tuy biết rõ sau đêm nay không cần gặp Hiếu Thành vương nữa, nhưng Hạng Thiệu Long bị tia nhìn của y làm cho mất tự Nhiên.

Sau một hồi bịn rịn, bọn Long Dương quân lên xe ngựa, do Tra Nguyên Du dắt năm trăm cấm vệ quân hộ tống, ra đến cửa thành sẽ hội hợp với một đội thành vệ của Hạng Thiếu Long phái ra, mới khởi hành đến biên giới Ngụy, trên đường lại có quân Ngụy tiếp ứng, chắc chắn rất an toàn. Bọn Điền Đan sẽ không kiếm chuyện nữa bởi trong thời điểm mấu chốt này sẽ không đi đối phó Long Dương quân.

Trước khi lên xe, Long Dương quân rỉ tai với gã, „Làn này Nghiêm Bình nhất định trúng kế, khi bốn quân báo với y Kỷ tài nữ không chịu đi cùng, y đã lập tức lên đường."

Hạng Thiếu Long không dám nhiều lời, bịn rịn chia tay với bọn Triệu Nhã, định quay về thì được Hiếu Thành vương gọi vào trong thư trai, còn Quách Khai phải đứng ngoài.

Đuổi bọn thị vệ ra ngoài xong, Hiếu Thành vương nói, „Chuyện Võ Thành quân quả nhiên không sai, quả nhân đã gọi Lệ phu nhân đến hỏi, ả cuối cùng cũng thừa nhận Võ Thành quân một tháng trước đã bí mật đến Hàm Đan, lưu lại vài ngày rồi mới đi, không cần nói cũng biết là liên lạc với những kẻ mật thiết với y."

Hạng Thiếu Long không biết Lệ phu nhân là ai, nghĩ chắc cũng là một nhân vật trong hoàng tộc, vì có mối quan hệ tốt với Võ Thành quân nên biết được chuyện này.

Hiếu Thành vương đã biết được chuyện này thì càng tốt, nhớ đến Thành Tư thì thuận tiện nói, „Đại vương giờ đây nhất cử nhất động đều phải chú ý đến gian đảng, những chuyện gió thổi cỏ lay, cũng sẽ khiến bọn họ cảnh giác, trong tình hình này, Thành Tư tướng quân ngược lại trở thành một kỳ binh, nếu đại vương bí mật hạ chỉ trao cho y quyền chỉ huy một bộ phận, nếu có thể hợp tác chặt chẽ với hạ thần, càng dễ dàng đập tan âm mưu của kẻ địch hơn."

Hiếu Thành vương ngạc nhiên nói, „Tướng quân không cho rằng y sẽ làm hỏng chuyện sao?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chỉ ít chúng ta cũng có thể khẳng định y không phải là người của Triệu Mục, nếu không Triệu Mục sẽ không bảo hạ thần hãm hại y để Triệu Lệnh thay thế cho y. Đại vương hãy yên tâm! Thành tướng quân là nhân tài, lần trước mất chức quả thực không phải tội thất trách, không chừng cũng chính bởi Triệu Mục tiết lộ bí mật trong cung cho người của Tín Lăng quân, để khiến đại vương phải tước chức của Thành tướng quân."

Hiếu Thành vương nghĩ cũng có lý, sai người gọi Thành Tư vào huấn dụ một lúc rồi ra lệnh cho y hợp tác chặt chẽ với Hạng Thiệu Long, nếu có thể lập công thì được trọng thưởng.

Thành Tư cảm động lắm, ba người nghiên cứu những tình tiết phải đối phó với kẻ địch hôm nay, Hạng Thiệu Long ngựa không ngừng vó, đi về phía Lưu phủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 110: Cả Công Lẫn Thủ

C

hứa đến Lưu phủ, bọn Hạng Thiếu Long đã giật mình, thì ra trước phủ ngựa xe nghìn nghịt, tọa giá của những người đến tiễn biệt xếp đầy cả hai bên đường, lại có những người dân bình thường đến xem, khiến cho con đường trước phủ chật cứng người.

Khi Hạng Thiếu Long xuất hiện, ai nấy đều chỉ vào gã, bàn tán, „Đó chính là Đồng mã si!" Lại có người kêu lớn, „Đó mới là anh hùng hảo hán thật sự!“

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khở, cùng mọi người nhảy xuống ngựa, lần này Thiện Nhu lên tiếng trước, „Thiếp không đứng ở ngoài chờ chàng đâu, có nói gì cũng vô dụng thôi.“

Hạng Thiếu Long biết không đấu lại thiếu nữ ngang ngược này, dặn Ô Quả đứng phía ngoài chờ cùng Thiện Nhu chen vào.

Bộc nhân trong Lưu phủ đã sớm được căn dặn đứng đón chờ gã, dẫn gã vào trong nội phủ, tỷ muội họ Điền vừa gặp gã đã vui mừng ngã vào lòng gã, khóc òa lên.

Khi Hạng Thiếu Long vội vàng an ủi thì Kỷ Yên Nhiên không biết bằng cách nào đã len vào đây được, bực dọc nói, „Thật phiền quá đi mất!" Thấy tên thân binh đứng cạnh ba người, nhìn kỹ kỹ mới nhận ra là Thiện Nhu.

Tỷ muội họ Điền rời khỏi lòng Hạng Thiếu Long, nhưng hai mắt đã sưng húp.

Thiện Nhu kéo tỷ muội họ Điền đến một bên an ủi.

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nàng thoát thân ra bằng cách nào?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Cứ để nghĩa phụ ứng phó bọn họ, người ta chẳng còn lòng dạ nào nữa." Rồi hạ giọng nói, „Hàn Sấm vừa báo với thiếp, Lý Viên đã dẫn năm trăm gia tướng, muốn hộ tống thiếp về biên giới nước Ngụy, bọn chúng đang chờ ở ngoài thành, làm thế nào ứng phó đây?"

Hạng Thiếu Long cười nhạt nói, „Hãy yên tâm! Y chỉ mượn cơ hộ tống nàng, thừa cơ rời khỏi Hàm Đan, để tỏ vẻ chẳng có liên quan gì đến chuyện xảy ra tối nay, xong chuyện rồi sẽ quay lại xem kết quả." Rồi kể chuyện Nghiêm Bình.

Lúc này bọn thủ hạ vào thúc giục thời gian khởi hành đã đến.

Kỷ Yên Nhiên trước tiên sai người bí mật đưa chị em họ Điền lên ngựa, do bọn Hạng Thiếu Long, Ô Quả dắt mấy trăm thành vệ hộ tống, đi về phía cửa đông.

Trước giờ Ngọ, đội nhân mã đã ra khỏi thành, đi về hướng tây, có hơn một ngàn thành vệ hộ tống.

Hạng Thiếu Long dặn dò Ô Quả làm thế nào để đối phó Lý Viên rồi cùng Thiện Nhu nấp trong xe tử muội họ Điền, cùng xuất phát.

Đi được nửa dặm đường, Lý Viên cùng năm trăm tên gia tướng đuổi lên.

Kỷ Yên Nhiên cho xe ngừng lại, chờ Lý Viên thúc ngựa đến, nói với vẻ không vui, „Quốc cữu gia đuổi theo việc gì?"

Lý Viên nhảy xuống ngựa, đến bên cửa sổ nói, „Con đường này thường có mao tặc xuất hiện, Lý Viên không an tâm, muốn đưa tiểu thư một đoạn, tiểu thư chẳng phải về Ngụy sao? Sao lại đi không đúng hướng thế này?"

Hạng Thiếu Long ở xe sau lén nhìn ra, thấy Lý Viên mặt mũi bức dọc, rõ ràng đang cho rằng Kỷ Yên Nhiên lừa mình.

Thanh âm êm dịu ngọt ngào của Kỷ Yên Nhiên trong xe vọng ra, „Quốc cửu gia đã hiểu nhầm, Yên Nhiên trước tiên đưa Trâu tiên sinh đến nước Hàn rồi mới mượn đường về Ngụy, xin quốc cửu gia hãy quay về! Yên Nhiên đã biết tự lo cho mình."

Lý Viên cười nhạt nói, „Kỷ tiểu thư đi chuyến này phải chẳng là thật sự đến Đại Lương?"

Thanh âm Kỷ Yên Nhiên trở nên lạnh lùng, quát lớn, „Chuyện của Kỷ Yên Nhiên, đâu cần ngài quản. Người đâu!"

ô Quả trả lời một tiếng rõ to rồi thúc ngựa đến.

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh nói, „Nếu có người dám đi theo, giết chết không tha."

Lý Viên biến sắc nói, „Tiểu thư!"

ô Quả dạ lớn một tiếng rồi phất tay, đoàn xe tiếp tục lên đường, còn mình thì dắt một đội nhân mã chặn Lý Viên và gia tướng của y lại.

Lý Viên nhảy lên ngựa, cả giận quát, „Dù cho đại vương của các người gặp bốn nhân cũng phải cung kính, ai dám cản ta."

ô Quả nào coi y ra gì, cười lạnh lùng nói, „Quốc cửu gia hãy cứ thử xem, nếu tiến lên nữa, đừng trách binh khí trên tay mặt tướng vô tình."

Lý Viên giận đến nổi mặt lúc đỏ lúc trắng, vì thấy đối phương kiên quyết, nhân số lại hơn mình gấp đôi, khi động thủ chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đã dần khuất xa, Ô Quả hạ lệnh, mấy trăm kỵ binh đuổi theo đoàn xe, chỉ để lại Lý Viên đứng ngẩn ngơ nhìn theo.

Trong khoảnh khắc này, Lý Viên đã biết mình mãi mãi đánh mất tuyệt thế giai nhân này.

Nửa giờ sau, con đường đến Hàn dẫn vào khu rừng rậm, Hạng Thiếu Long ôm chị em họ Điền nói, „Trên đường hãy ngoan ngoãn nghe lời Trâu tiên sinh, các người sẽ mau chóng đến Hàm Dương, lúc ấy chúng ta lại có thể sống cùng bên nhau."

Hai thiếu nữ nước mắt lưng tròng, gật đầu.

Lúc bấy giờ đoàn xe chậm lại rồi dừng hẳn.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu rời khỏi xe ngựa, Kỷ Yên Nhiên lúc này đã cải trang thành tên lính được bọn Ô Quả yểm trợ cùng xuống xe.

Hạng Thiếu Long đến bên xe Trâu Diễn nói, „Tiên sinh hãy bảo trọng."

Trâu Diễn vén rèm lên, cười ha ha nói, „Trên đời này, nào sợ có chuyện gì Thiếu Long chẳng làm được."

Đoàn xe tiếp tục lăn bánh, do một đầu lĩnh trong tinh binh đoàn xuất quân, còn có năm mươi thành viên của tinh binh đoàn đi cùng, hộ tống bọn họ đến Hàm Dương.

Hạng Thiếu Long đã sớm chuẩn bị văn thư cho họ qua biên giới Triệu, không cần vào Hàn, lúc ấy chỉ cần tránh được cửa quan, thì có thể dễ dàng đến Hàm Dương.

Dù cho ở thế kỷ XXI, muốn vượt biên giới cũng chẳng là điều khó khăn, huống chi đây là thời đại đất rộng người thưa?

Hơn một ngàn thành vệ lưu lại, Ô Quả hạ lệnh cho bọn chúng nấp vào chỗ cây cối um tùm, chiếm cứ các cứ điểm quan trọng.

Bọn Hạng Thiếu Long nấp trong rừng được một chốc thì Ô Trác tìm ra được, nói, „Tam đệ đoán không sai, Yên Nhiên ra khỏi thành đông, ngoài suy đoán của Nghiêm Bình, giờ đây bọn chúng đang mau chóng đuổi theo, cũng đã sắp đến."

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Dù bọn chúng nghĩ thế nào cũng không ngờ người Triệu đối phó với bọn chúng, lại còn được Hiếu Thành vương đồng ý nữa."

Thiện Nhu nói, „Tên tểu tử Lý Viên có về thành không?"

Ô Trác cười, „Y đã vào doanh trại người Tề, chỉ phái hơn mười người theo dõi tung tích Yên Nhiên, đều đã bị chúng ta giết sạch."

Lúc ấy có tiếng vó ngựa từ phía xa vọng đến, Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Chúng ta phải giết sạch bọn chúng không để lại một mống."

Ô Trác nói, „Hãy yên tâm!"

Hơn một ngàn người mai phục ba trăm người, lại bất ngờ, bọn chúng đâu có cơ hội sống sót, dù có kẻ thoát được về thành cũng chỉ là nộp mạng.

Thiện Nhu hạ giọng kêu, „Đến rồi!"

Ô Trác bước ra, chỉ huy đại cuộc.

Bọn Hạng Thiếu Long cầm cung nỏ lên, mai phục trong bụi rậm, lặng lẽ chờ Nghiêm Bình và bọn hành giả của y.

Kỷ Yên Nhiên ghé bên tai gã, vui mừng nói, „Khổ này của Yên Nhiên cuối cùng đã qua, từ hôm nay trở đi cùng phu lang tác chiến, cùng chết cùng lùi, sống chết không rời."

Hạng Thiếu Long lọt vào mắt xanh của giai nhân, lại nghe những lời dạt dào tình cảm ấy, trong lòng cảm kích lắm, nén không được hôn một cái vào má nàng.

Lúc này đã đến giờ Ngọ, con quan đạo hiện rõ dưới ánh mặt trời.

Bụi tung mù mịt, đội nhân mã đã đến.

Lúc bấy giờ cả đội kỵ sĩ đã vào phạm vi phục kích, tiếng tù và vang lên, một ngàn mũi tên phóng ra như mưa, cắm thẳng vào kẻ địch, nhất thời người ngã ngựa lăn, máu tuôn xối xả, quá nửa kẻ địch bị té xuống ngựa.

Đến đợt tên thứ hai thì không còn kẻ nào ngồi trên lưng ngựa nổi nữa.

Nghiêm Bình và thủ hạ vừa tới nơi đã thấy tử thương quá nửa thì hoảng sợ chạy tứ tán.

Hạng Thiếu Long biết thời cơ đã đến, rút thanh Huyết Lăng, xông vào kẻ địch, Thiện Nhu và Kỳ Yên Nhiên như biến thành hai con hổ cái, xông ra hai bên cùng Hạng Thiếu Long, thấy người là giết.

Khu rừng hoang vốn yên tĩnh đã trở thành một bãi chiến trường, đội Triệu binh ấy gần đây đã được Đặng Dực thao luyện, lại thêm người Triệu trước nay võ dũng nổi tiếng thiên hạ, ai nấy một tay cầm mộc che thân, một tay cầm những loại binh khí như trường mâu hoặc kiếm tấn công kẻ địch, bọn Triệu Mặc tuy ai nấy võ công cao cường, nhưng vì đã mất hết nhuệ khí, lại thêm kẻ bị thương quá đông, nhân số lại ít hơn nên không chống đỡ nổi.

Hạng Thiếu Long né một kiếm của kẻ địch, lật tay chém tên địch xong, thấy Nghiêm Bình đang được hơn mười tên hành giả bảo vệ đang cố xông ra khỏi vòng vây, tìm lấy sự sống.

Nhớ lại mối thù của Nguyên Tông, Hạng Thiếu Long hùng tâm bộc phát, phất tay cho hai thê nữ rồi xông đến, chém thẳng vào một tên gần nhất.

Người ấy gắng gượng đỡ kiếm, chỉ thấy lực đạo của kẻ địch cao cường, cánh tay chấn động đến tê rần, người ấy bị kiếm chém lão đảo té ngang, Thiện Nhu xông đến kết liễu luôn y.

Còn Kỷ Yên Nhiên vốn bình thường rất dịu dàng nhã nhặn, quát lớn một tiếng, múa tít thanh kiếm, lại có thêm hai kẻ trúng kiếm ngã xuống.

Hạng Thiếu Long tung cước đá một tên đã bị gã chém gãy kiếm, quay đầu lại thì đối diện với Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình quát lên, „Đồng Khuông! Chuyện gì thế này?"

Lúc lên tiếng thì bên cạnh Nghiêm Bình lại có thêm ba tên đổ máu ngã xuống.

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Cự tử không biết tự lo cho mình, lại hợp với Triệu Mục mưu phản, đại vương sai bốn tướng quân đến đây lấy mạng của ông."

Nghiêm Bình đỡ hai kiếm của hai thiếu nữ xong thì phát giác phía mình chẳng còn ai đứng dậy nổi, thế cuộc nguy hiểm vô cùng, biết thế mình đã mất, quát lớn, „Đồng Khuông! Nếu là anh hùng thì dùng cây kiếm trong tay để lấy mạng bốn nhân."

Hạng Thiếu Long đã tính toán trước, phất tay cho bọn thủ hạ lui ra, chống kiếm xuống trước mặt nói, „Cự tử đã có ý đó để Đồng mỗ sẽ thành toàn cho ông."

Thanh kiếm máy động, xông thẳng về phía kẻ địch.

Nghiêm Bình đã sớm mất sức, chống đỡ không nổi, vừa đỡ vừa lùi.

Hạng Thiếu Long bỗng nhiên đứng yên bất động, thanh Huyết Lăng hơi rung lên, nhưng ai nấy đều biết gã người kiếm hợp nhất, sát khí tỏa ra lạnh

lөө.

Nghiêm Bình vẫn là cao thủ, nhân lúc này thở dốc một hơi, đổi lúi thành tiến, một kiếm quét tới, mang theo tiếng gió nhức cả tai.

Hạng Thiếu Long biết rõ kiếm lộ của y, bình tĩnh đứng yên, không hề sợ hãi, sử ra chiêu lợi hại nhất trong tam đại sát chiêu là có công lẫn thủ.

Lần trước tử võ, Nghiêm Bình đã thua dưới chiêu này.

Không biết rằng Nghiêm Bình linh thiêng hay không mà Nghiêm Bình thấy gã sử ra chiêu này thì trong lòng cảm thấy rất quen thuộc, giật bắn người, nhận ra Đồng mã si trước mặt chính là Hạng Thiếu Long, khi mở miệng định nói thì ánh kiếm trước mặt lóe lên, kiếm thế của Hạng Thiếu Long chém xuống như tường sắt thành đồng.

Nghiêm Bình không dám mở miệng, khi gắng gượng gạt thanh kiếm của địch ra thì bụng đau nhói, thì ra đã bị đầu gối của gã thúc lên, mã bộ của y trầm ổn, không bị thối lui, cắn răng chém tới, không màng đến sự an nguy bản thân nữa.

Hạng Thiếu Long cười lớn, đưa kiếm gạt ra, keng một tiếng, nhức cả tai.

Nhân lúc sát na trống trải ấy, thanh Huyết Lăng cắm thẳng vào ngực Nghiêm Bình nhanh như điện chớp.

Nghiêm Bình kiếm rút khỏi tay, toàn thân chấn động, không tin nhìn xuống thanh kiếm đang cắm vào ngực mình, máu tươi thì tuôn ra ào ạt, rên lên, „Người là...”

Hạng Thiếu Long nào để y gọi tên mình, hạ giọng nói, „Kiếm này là Nguyên Tông tặng cho người!” rồi giật mạnh thanh kiếm ra.

Tiếng hoan hô vang dậy, sĩ khí tăng lên.

Hạng Thiếu Long thấy kẻ thù đã ngã ngựa ra, ngựa mặt lên trời thăm khấn, „Nguyên huynh! Nếu huynh trên trời có linh thiêng thì hãy yên nghỉ." Trong lòng cảm thấy mâu thuẫn, đã nhổ bật thế lực của Mặc môn ở nước Triệu, không biết Nguyên Tông có vui hay không.

Khi Hạng Thiếu Long về đến trạm chỉ huy trong thành, chỉ còn mấy canh giờ nữa là mặt trời xuống núi, mọi thứ vẫn tĩnh lặng, bề ngoài không hề thấy được cơn sóng cuồng nộ đang sắp nổi lên.

Mọi người vào trong trạm, nghe Đổng Dực báo cáo tin tức mới nhất.

Đổng Dực đầu tiên nhắc Phổ Bố, báo đã liên lạc với y, lúc ấy sẽ theo kế mà hành sự, rồi nói tiếp, „Hôm nay đã điều động thành vệ, ta cố ý làm cho lộn xộn cả lên, thực chất là làm loạn đội nhân mã của Triệu Minh Hùng, người của chúng ta đã mau chóng tập kết ở các cứ điểm được chỉ định, ta lại cố ý điều động nhiều sĩ tốt ra ngoài thành, ngoài ta ra, không ai có thể hiểu rõ được chuyện gì."

Kỷ Yên Nhiên cười, „Có nhị ca chỉ huy đại cuộc, ai cũng có thể yên tâm."

Đổng Dực nói, „Trời vừa tối, chúng ta lập tức hành động, bắt tất cả bọn tướng lĩnh của gian đảng, lại phao tin Hạng Thiếu Long đã đến, ra lệnh giới nghiêm cho toàn thành, để tránh khi chuyện xảy ra thì tổn thương đến bá tánh vô tội."

"Tại sao đến giờ vẫn chưa nghe tin tức về sự xuất hiện của Hạng Thiếu Long!" Hạng Thiếu Long nói.

Mọi người đều cười rộ lên, Đổng Dực cười nói, „Kinh Tuấn đã nắm rõ tình hình bí đạo ở phía bắc, Triệu Minh Hùng đã điều động toàn bộ bọn người ở đó ra, đổi thành thân binh của mình canh gác, còn y thì ngồi trấn giữ ở trạm chỉ huy thành bắc, dù cho chúng ta xé thịt Triệu Minh Hùng, thủ hạ của y cũng chẳng biết."

Lúc bấy giờ thành thị ở thời đại này, cửa thành đều là nơi trập địa quân sự, đều có nơi ở cho các tướng lĩnh.

Trạm chỉ huy lớn nhất của thành Hàm Đan là ở cửa đông, chính là nơi họ đang ngồi.

"Tiểu Tuấn có tin tức gì không?" Hạng Thiếu Long hỏi.

Đằng Dực nói, „Từ sau giờ Ngọ, người Tề bắt đầu chui vào hang động trong núi Bối Phong, âm thầm lên vào rừng, tiểu Tuấn không dám mạo hiểm vào rừng thám thính, nhưng cũng có thể đoán được khi chiều tối bọn chúng sẽ được Triệu Minh Hùng yểm hộ, lợi qua thành hà, lên vào thành từ bí đạo."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Giả sử người Tề phát hiện bọn người yểm hộ toàn là người chúng ta, không biết sẽ nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Nhất định sẽ cảm thấy rất vinh hạnh!"

Ô Quả lúc này đẩy cửa vào reo lớn, „Triệu biên tướng truyền tin đến, phát hiện tung tích của Hạng Thiếu Long."

Mọi người đều bị gã làm cho giật mình, nhưng sau đó cười rộ lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 111: Lật Tay Làm Mây

Đ

ại đội nhân mã ra cửa đông.

Hạng Thiệu Long và Đổng Dực tự thống lĩnh binh sĩ, đi về phía một thôn trang cách thành khoảng năm mươi dặm, nơi mà có tin Hạng Thiệu Long đã xuất hiện.

Năm ngàn thành vệ ấy chỉ là giả vờ, đến khu rừng rậm thì đóng trại lại, chỉ khi đêm tối thì sẽ vòng đến địa điểm đã được chỉ định, do Ô Quả chỉ huy phục kích quân Tề từ cửa nam vào thành.

Bọn Hạng Thiệu Long và Đổng Dực quay đầu vào thành, âm thầm thao túng đại cuộc.

Bọn họ nấp trong trạm chỉ huy, nghe ngóng tin tức.

Mặt trời dần dần khuất bóng, thành Hàm Đan bắt đầu lên đèn, mọi sự vẫn như bình thường.

Khi tin Hạng Thiệu Long truyền đến tai Hiếu Thành vương, y lập tức theo kế hành sự, sai Triệu Minh Hùng đến trạm chỉ huy thay cho Hạng Thiệu Long, quân cấm vệ thì do Thành Tư chỉ huy thực hiện lệnh giới nghiêm toàn thành, ai nấy đều biết Hiếu Thành vương sợ Hạng Thiệu Long nên không hoài nghi Hiếu Thành vương đã tương kế tựu kế.

Từ lúc này trở đi, liên lạc của Triệu Mục với bên ngoài đã hoàn toàn bị cắt đứt, dù Triệu Minh Hùng xảy ra chuyện gì y cũng đều không biết.

Triệu Minh Hùng nào biết có trá nguy, dẫn hơn một trăm thân vệ đến trạm chỉ huy, khi bước vào đại sảnh, đột nhiên phát giác tất cả các thân vệ đều bị

chặn phía ngoài, cánh cửa lớn đóng sầm lại sau lưng.

Triệu Minh Hùng ngạc nhiên quát lớn, „Chuyện gì?"

vệ sĩ hai bên dẫn lên, hơn mười thanh trường mâu kê thẳng vào những chỗ yếu hại trên mình y.

Phía ngoài có tiếng cung nổ và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai người Hạng Thiếu Long, Đổng Dực bỗng nhiên đẩy cửa hông bước ra, đến trước mặt y.

Triệu Minh Hùng mặt trắng bệch, nói, „Đổng tướng quân! Sao lại làm thế này, thuộc hạ đâu có gì sai sót."

Đổng Dực lạnh lùng quát, „Cùng Triệu Mục cấu kết với người Tề, mật mưu tạo phản không phải là sai sót hay sao?"

Mặt Triệu Minh Hùng càng khó coi hơn, run rẩy nói, „Các người vu oan cho ta!"

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói, „Dưới trạm chỉ huy của người có địa đạo mới đào, Triệu Minh Hùng người đừng nói là không biết đấy!"

Triệu Minh Hùng nhớ đến thê nhi của mình trong nhà, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống.

Đổng Dực ghét nhất là hạng người hèn hạ, lạnh lùng quát lớn, „Trói y lại!"

Huynh đệ tinh binh đoàn bỏ trường mâu bắt y trói lại thật chặt.

Hạng Thiếu Long bước đến trước mặt Triệu Minh Hùng, lạnh lùng nói, „Nếu người chấp nhận ngoan ngoãn hợp tác với bốn nhân, bốn tướng sẽ cho người một con đường sống, đưa người và gia quyến ra khỏi thành, nếu ta có đổi một lời, Đổng mã si này sẽ chết không toàn thây."

Triệu Minh Hùng giật mình ngẩng đầu lên, không thể tin vào tai mình được.

Đặng Dực nói, „Người phải nói ra cách liên lạc với Triệu Mục, chỉ cần chúng ta biết lời ấy là thật, lập tức sẽ cho người thoát ra cửa đông, lại còn tặng thêm lương thực xe ngựa và văn kiện thông hành, người đâu, người đâu! Mở cửa cho ta."

Cửa lớn mở ra, hơn một trăm gia quyến của Triệu Minh Hùng đều bị giải đến, ai nấy đều hoảng hốt, nhưng đều mang theo hành lý.

Triệu Minh Hùng cảm kích nói, „Đại ơn không thể đáp tạ, tiểu nhân đã phục, dù Đồng thành thủ có gì cản dận, tiểu nhân tuyệt không dám chối từ."

Hạng Thiệu Long biết chiến thuật tâm lý đã thành công, nói, „Lập tức thả Triệu huynh."

Dây trói được tháo ra.

Khi Triệu Minh Hùng đứng dậy, Đặng Dực cười, „Trước tiên đưa Triệu phu nhân, công tử lên xe, hộ tống ra khoảng rừng rậm ngoài thành. Không được vô lễ, tránh làm phu nhân hoảng sợ."

Huynh đệ tinh binh đoàn dạ ran, giải người của Triệu gia ra ngoài.

Hạng Thiệu Long móc ra văn kiện thông hành, đưa cho Triệu Minh Hùng, chân thành nói, „Đừng để ý đến chuyện Hàm Đan, chỉ cần Triệu huynh ngày đêm lên đường, rời khỏi nước Triệu, nhất định sẽ an toàn sống khoảng đời còn lại, chắc Triệu huynh không cần bốn nhân dận phải làm gì."

Triệu Minh Hùng cảm kích đến nỗi rơi nước mắt nói, „Tiểu nhân thật không còn lời gì để nói."

Hạng Thiệu Long và Đặng Dực nhìn nhau, có Triệu Minh Hùng, kẻ đã biết rõ âm mưu của Triệu Mục này toàn tâm toàn ý hợp tác, nào sợ Triệu Mục

và người Tề thoát khỏi cạm bẫy của bọn họ.

Triệu Minh Hùng được bọn Hạng Thiếu Long đưa đến trạm chỉ huy ở thành bắc, gọi tất cả những kẻ cùng phe đảng với y lại, tuyên bố trung thành với Hạng Thiếu Long.

Những kẻ ấy đều biết sự việc đã bại, vội vàng quỳ móp dưới đất xin tha tội.

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu các người có thể lập công chuộc tội, chỉ cần bốn thành thủ không nói với đại vương, không ai biết các người mưu phản, nhưng phải tuyệt đối nghe lệnh bốn nhân, nếu không, không những các người khó giữ mạng mà còn liên lụy đến gia quyến nữa.

Bọn chúng đều vội vàng chấp nhận.

Trên đường đến cửa bắc, Triệu Minh Hùng đã khai toàn bộ kế hoạch, giờ đây không chế được cửa bắc là đã cầm chắc sự thắng trong tay.

Bọn tướng lĩnh phản loạn đều thấy người nhà lọt vào tay Hạng Thiếu Long, lại thấy bọn họ ai nấy sĩ khí như mây, kế hoạch được chu toàn, biết thế mình đã mất, ai cũng ngoan ngoãn hợp tác, được Triệu Minh Hùng căn dặn đều chia nhau đi làm việc.

Hạng Thiếu Long sai Đổng Dực giữ thành bắc, dắt bọn Kỷ Yên Nhiên, Thiện Nhu và gần một trăm huynh đệ tinh binh đoàn rời thành bắc, còn áp giải theo Triệu Minh Hùng.

Vừa queo vào một con đường, bọn Kinh Tuấn cùng hơn trăm người chặn lại.

Hai đội nhân mã hội họp giữa đường.

Kinh Tuấn vui mừng nói, „Ba người Cam Trúc, Lý Minh, Triệu Lệnh đều bị Thành Tư bắt giữ, giờ đây toàn thành đã nằm trong tay chúng ta."

Đây chính là chỗ thông minh của Hạng Thiếu Long và Đổng Dực, nếu găm tất cả mọi chuyện vào mình, nói không chừng sẽ khiến Hiếu Thành vương nghi ngờ, nên đã chia một nửa việc cho cấm vệ phụ trách, Hiếu Thành vương bớt đi một nỗi lo.

Triệu Minh Hùng thấy bọn họ dẫn đầu, trong lòng cảm thấy hối hận, y sở dĩ chấp nhận bán mạng cho Triệu Mục là vì trong lòng hận Hạng Thiếu Long đã cướp chức vị thành thủ, điều quan trọng hơn là nghĩ âm mưu của Triệu Mục không thể thất bại, nào ngờ ra nông nổi như thế này.

Tiếng Hạng Thiếu Long vang lên trong tai y, „Giờ đây bốn thành thủ sẽ sai người hộ tống Triệu huynh ra ngoài thành hội hợp với gia quyến, khi có tín hiệu hỏa tiễn bắn lên trời, người của ta sẽ tự động thả Triệu huynh đi."

Triệu Minh Hùng hổ thẹn nói, „Không thể sánh vai tác chiến cùng Đồng tướng quân trong trận này thật là một chuyện đáng tiếc nhất của Triệu Minh Hùng."

Hạng Thiếu Long thân thiết vỗ vai gã, mỉm cười nói, „Triệu huynh bảo trọng."

Nói rồi thúc ngựa đi.

Kỷ Yên Nhiên bên cạnh gã nói, „Kỳ mưu diệu kế của Đồng tướng quân khiến cho Yên Nhiên được mở rộng tầm mắt, khâm phục vô cùng."

Còn Thiện Nhu thì bĩu môi, „Người này chẳng qua có chút tà môn, Yên Nhiên không cần phải khâm phục y."

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau rồi bật cười.

Dưới ánh phong đăng, con đường trong cổ thành rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng vó ngựa khô khốc.

Hai mỹ nhân đi hai bên càng khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy như đang mơ, ngày nào mới đến Hàm Đan, nào ngờ Hàm Đan lại rơi vào tay gã, do gã quyết định vận mệnh của tòa thành cổ xinh đẹp này.

Bất đồ nhớ lại quá khứ trong thế kỷ XXI, lòng dạ rối bời, tiếng bước chân làm gã bừng tỉnh.

Triệu Bá từ trong bóng tối bước ra gọi gã.

Hạng Thiếu Long xuống ngựa, cười nói, „Chào quán chủ!”

Kỷ Yên Nhiên sợ y nhận ra nên xuống ngựa phía bên kia, tránh qua một bên.

Triệu Bá không nhận ra, vui vẻ nói, „Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa, hầu phủ đã bị bao vây trùng trùng, đảm bảo không ai thoát ra được.”

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện tấn công hầu phủ do quán chủ toàn quyền phụ trách, khi thấy tín hiệu hỏa tiễn bắn lên trời, người của Triệu Mục sẽ tấn công ra, cùng với người Tề chia nhau đánh vào hoàng cung, lúc ấy lại đánh phủ đầu Nhưng dù tình thế phát triển thế nào, thấy hỏa tiễn của mặt tướng bắn lên, xin đừng tấn công hầu phủ, bởi vì ta được lệnh của đại vương, thân chinh lên vào hầu phủ, bắt sống tên gian tặc Triệu Mục.”

Triệu Bá biết mình đã trở thành tổng chỉ huy, có nghĩa là Hạng Thiếu Long đã dúi công lao ấy vào tay mình, nên vui mừng nghe theo.

Hạng Thiếu Long nói, „Khẩu lệnh của đêm nay sẽ đổi thành đại vương vạn tuế, không dùng người Tần tất bại nữa, đừng để thoát bất cứ tên nào, được rồi! Thời gian không nhiều nữa, chúng ta hãy mang ký hiệu lên người.”

Phất tay một cái, bọn thủ hạ rút ra một mảnh khăn đỏ đã chuẩn bị sẵn, cột lên cánh tay phải.

Còn Triệu Bá thì vui mừng bỏ đi.

Bọn Hạng Thiệu Long đi bộ đến nơi gần hầu phủ, lúc ấy ba ngàn thành vệ tinh nhuệ lại thêm mấy tên thủ hạ của Triệu Bá đều đã vào sẵn vị trí bao vây hầu phủ, còn đội chủ lực tiến về phía hoàng cung.

Ai nấy đều đã đeo mảnh khăn đỏ để phân biệt địch ta.

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ lần này xem Triệu Mục nhà người có thể chạy đi đâu. Rồi hạ lệnh, „Tiểu Tuấn."

Kinh Tuấn khom người nói, „Xin thành thủ căn dặn!"

Hạng Thiệu Long bật cười, nói, „Lên đường đi!"

Kinh Tuấn dạ một tiếng, dắt theo hơn mười huynh đệ tinh binh đoàn đi.

Lúc này Triệu Bá cũng sắp xếp ổn thỏa, đến bên gã bàn bạc cho kỹ, khiến Kỷ Yên Nhiên hoảng hốt nấp trong đám đông.

Triệu Bá đặc ý nói, „Bọn chúng tôi đã chuẩn bị hai xe công thành, đảm bảo trong chốc lát có thể phá được tường thành hầu phủ, lúc ấy bọn chúng cũng không thể tử thủ nổi."

Hạng Thiệu Long sợ y nóng lòng cầu thắng nên dặn dò y phải theo tín hiệu mà hành sự.

Triệu Bá lúc này phục gã sát đất, không cảm thấy buồn lòng mà gật đầu lia lịa.

Hơn một canh giờ sau, Hạng Thiệu Long thấy thời gian cũng sắp đến, lệnh cho Triệu Bá vào vị trí, còn mình thì dẫn huynh đệ trong tinh binh đoàn cùng Thiện Nhu lên vào hầu phủ, ẩn mình nơi bụi rậm gần lối thoát của thủy đạo.

Bọn Kinh Tuấn thì vội vàng chuẩn bị bao cát, ném xuống dòng nước, chặn dòng nước lại, lại dẫn nước đến nơi khác, không thể chảy vào trong phủ.

Khi Hạng Thiệu Long nghĩ đến dòng nước trong phủ sẽ cạn xuống, bùm một tiếng, chỉ thấy một ngọn hỏa tiễn ở thành bắc phóng lên trời, nổ ra thành muôn ngàn đóa hoa, bay xuống như mưa, hiện rõ mồn một trong đêm đen.

Kỷ Yên Nhiên ngửa mặt nhìn bầu trời, than, „Bọn tiên phong của người Tề đã vào."

Bỗng có tiếng động lạ vang lên, Phổ Bố người ướn nhẹp, lóp ngóp chui ra từ thủy đạo.

Bọn Kinh Tuấn vội vàng kéo y lên.

Phổ Bố nói, „Triệu Mục đã trúng kế, không hề biết bên ngoài đã xảy ra chuyện."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Y có thân chinh tấn công hoàng cung không?"

Phổ Bố nói, „Tên nhát gan ấy làm sao dám mạo hiểm, nếu không cũng không cần rúc trong bí đạo."

Đằng Dực nói, „Lối ra vào thủy đạo có người canh giữ không?"

Phổ Bố nói, „Tất cả mọi người đều tập trung ở quảng trường, chuẩn bị đánh vào hoàng cung, giờ đây không còn ai canh giữ nữa."

Hạng Thiệu Long nói, „Tình hình các vị huynh đệ thế nào?"

Kinh Tuấn đưa bộ quần áo khô cho Phổ Bố thay, khiến cho hai thiếu nữ hoảng hốt quay người né tránh.

Phổ Bố thay xong liền nói, „Bọn họ đều biết ứng biến, điều hay là Triệu Mục cho bọn họ vào một nhóm, do tiểu nhân và Lưu Sào chỉ huy, tiến thoái cũng rất dễ dàng."

Trong hầu phủ tuy im hơi lặng tiếng, nhưng ai cũng biết đại quân của Triệu Mục đã lên đường đến hoàng cung, bọn người ấy sẽ thay quân phục của cấm vệ, đặt ra sách lược tấn công chu toàn, nếu không có chuẩn bị, lại thêm nội ứng, cơ hội thành công quả thực rất cao.

Hạng Thiệu Long thấy nước đã được chặn lại, lộ ra đáy sông, hạ lệnh, „Tiến vào!"

Kinh Tuấn đã chờ lâu, nghe hiệu lệnh thì xông lên trước, những huynh đệ khác cũng chui vào.

Phổ Bố thấy bọn họ tay chân đều lạnh lẽ, miệng khen không ngớt.

Thiện Nhu hừ một tiếng, xông lên phía trước.

Hạng Thiệu Long đưa tay ôm ngang eo Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Kỷ tiểu thư có cần theo Hạng Thiệu Long này chui vào thủy đạo không?"

Phổ Bố lúc này mới biết tên tiểu binh ấy là ai, nhờ ánh trăng mới thấy được vẻ đẹp của Kỷ Yên Nhiên nên trở mắt ra nhìn.

Mỹ nữ ấy dịu dàng nói, „Dù lên núi đao hay vào rừng tên cũng chẳng sao, huống chi chỉ là chui vào trong thủy đạo."

Hạng Thiệu Long thầm tính thời gian, biết người của Triệu Mục đã sa vào thiên la địa võng mà Triệu Bá đã giảng sẵn, vừa đến lúc toàn bộ bọn họ đã vào trong phủ, thở phào nói, „Đã đến lượt chúng ta!"

Đột nhiên ở thành bắc có tiếng la hét vang trời, không cần nói cũng biết cấm vệ quân của Thành Tư và thành vệ của Đổng Dực, trước sau đánh

thăng vào người Tề đã vào thành qua địa đạo, chỉ là không biết Tề binh ấy phải chăng do Đản Sở cầm đầu, nếu là như thế, Điền Đan đêm nay đã mất một ái tướng.

Hành động đêm nay ngoài bắt sống Triệu Mục, tinh binh đoàn của gã không hề tham chiến, như thế không cần phải mất một người nào mà vẫn có thể bắt sống Triệu Mục quay về Hàm Dương, thật gã cũng không ngờ nổi.

Kỷ Yên Nhiên đẩy Hạng Thiếu Long, gã mới bừng tỉnh, nhảy xuống đáy sông.

Kỷ Yên Nhiên và Hạng Thiếu Long lần lượt chui lên bờ, mọi người đã đợi sẵn, tên cũng đã lặn vào nỏ.

Bọn năm mươi huynh đệ của Lưu Sào đang chờ họ, ai nấy tinh thần đều hăng hái.

Hạng Thiếu Long đã trở thành nhân vật nổi danh thiên hạ, có thể đi theo chủ tốt thế này, bọn họ đều rất vui mừng.

Thiện Nhu nóng lòng kêu lên, „Nhanh lên!"

Hạng Thiếu Long đang định lên tiếng thì phía hoàng cung đã vang lên tiếng gào thét.

Hạng Thiếu Long hạ lệnh, „Không được giết hại kẻ yếu đuối, Phổ Bố dẫn đường, tiến lên!"

Phổ Bố rút thanh trường kiếm đi đầu, dẫn bọn Hạng Thiếu Long vào trong phủ.

Vừa tiến vào trường lang trong hoa viên, khi hơn mười tên gia tướng đang dắt chó canh giữ đột nhiên thấy nhiều người như thế xông vào, ngạc nhiên cả kinh, tên đã bắn tới như mưa, cả người lẫn chó đều ngã gục.

Hơn trăm người bày thành trận thế, xông vào nội phủ của Triệu Mục.

Bọn lính canh không kịp phòng bị đều trúng tên ngã xuống, cả cơ hội chống trả cũng không có.

Bọn gia bộc nô tỳ vì được lệnh Triệu Mục nên đều nấp trong phòng, tránh cho Hạng Thiếu Long được nổi lo lắng.

Bọn họ thấy người là giết, hành động nhanh chóng, hơn hai trăm tên phủ vệ đều bị giết sạch không còn một mống.

Triệu Mục lúc này đang ở trong phủ chờ đợi tin thắng trận mà vẫn không biết nguy hiểm đang đến gần, vừa thấy một đám đại hán do Phổ Bố dẫn đầu vào trong sảnh thì hoảng hốt đứng dậy, hơn mười tên thân vệ trong sảnh đã trúng tên ngã xuống.

Triệu Mục vội vàng rút kiếm, Thiện Nhu đối mặt với kẻ thù, giận lắm xông lên, thừa cơ lúc y chưa đứng vững thì chém bay thanh trường kiếm, tung một cước khiến y té lăn xuống đất.

Năm sáu huynh đệ xông lên trói nghiêng y lại.

"Bốp, bốp."

Thiện Nhu tát liên hai cái vào mặt y rồi mắng, „Tên gian tặc có nhận ra bốn tiểu thư là ai chẳng? Ta chính là tiểu thư của Thiện đại phu nước Tề, người có nhớ hại ta nhà tan cửa nát hay không?"

Hai má Triệu Mục còn in dấu bàn tay, khóe niềng rướm máu, mơ hồ nhìn Thiện Nhu.

Hạng Thiếu Long bước đến trước mặt y, mỉm cười nói, „Hầu gia khoẻ chứ?"

Triệu Mục giật mình, quát lớn, „Đồng Khuông! Người hay lắm!"

Hạng Thiệu Long lạnh nhạt nói, „Ta không phải là Đồng Khuông!"

Triệu Mục lại kêu ối chao, té ra là bị Thiện Nhu đá thêm một cước nữa.

"Vương Trác! Ta đã sớm đoán người là hạng dê tiện thấy lợi quên nghĩa."

Hạng Thiệu Long cười lớn, nói bằng giọng thật của mình, „Ta cũng chẳng phải là Vương Trác!"

Triệu Mục run rẩy nói, „Người là..."

Hạng Thiệu Long gỡ mặt nạ xuống, ra lệnh cho người bên cạnh, „Theo kế hành sự!"

Triệu Mục thấy mặt thật của gã, hừ một tiếng mà không nói gì.

Hạng Thiệu Long lạnh lùng cười, „Ngày trước khi người hãm hại nữ nhân của Hạng Thiệu Long này có nghĩ đến hậu quả có ngày hôm nay chẳng?"

Kinh Tuấn xông lên phía trước, đâm thẳng vào bụng y, khiến y quy xuống.

Kỷ Yên Nhiên đứng một góc kêu lên, „Đã tìm được lối vào bí đạo!"

Hạng Thiệu Long xoay sang Kinh Tuấn, „Đệ đi trước, thám thính tình hình rồi chúng ta sẽ đến sau, còn chưa tháo mặt nạ!"

"Bình."

Triệu Mục lại bị Thiện Nhu đá một cước nữa, té sấp xuống đất, vẻ mặt rất đau đớn.

Kinh Tuấn tháo mặt nạ xuống đưa cho thủ hạ rồi dẫn hơn mười người tiến vào địa đạo.

Hạng Thiếu Long kéo tay Thiện Nhu ngăn nàng lại.

Thiện Nhu ngã vào lòng gã rồi khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long biết tâm tình của nàng, âu yếm dỗ dành một hồi rồi quay sang thủ hạ dặn dò, „Đem mặt nạ này mang vào cho hai kẻ giống ta và Tuấn gia, sau đó hỏa thiêu nội phủ, cẩn thận đừng để bọn địch bên ngoài tường quay vào.

Bọn thủ hạ dạ ran đi ngay.

Thiện Nhu khóc xong thì hạ giọng nói, „Thiếp muốn giết Triệu Mục."

Khi Hạng Thiếu Long đang ngây ra như phỗng thì Thiện Nhu cười khúc khích nói, „Xem bộ dạng chàng kìa, người ta chỉ dọa chàng thôi." Rồi rời khỏi lòng gã, mặt đỏ ửng trông rất lúng túng.

Kỷ Yên Nhiên đến bên gã, cùng lắng nghe tiếng gào thét từ hoàng cung vọng đến.

Bọn Lưu Sào quen đường nên chỉ trong chốc lát tìm được một đồng chất đốt lớn, đặt ở các nơi, chỉ cần nổi lửa thì đừng hòng kẻ nào xông vào cứu hỏa, lúc này Kinh Tuấn vào báo địa đạo đã thông suốt.

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, sai người bịt mồm Triệu Mục lại, khiêng y vào địa đạo. Rồi hạ lệnh, mọi người quăng hơn mười mồi lửa vào trong đồng củi, nhà cửa thời này đều bằng gỗ nên nếu nổi lửa thì thần tiên cũng không còn cách nào cứu nổi. Trước khi vào địa đạo, Hạng Thiếu Long lại bắn lên một ngọn tín hiệu hỏa tiễn nữa.

Triệu Bá biết thời gian tấn công hầu phủ đã đến.

Khi bọn chúng tấn công vào phủ, sẽ phát hiện toàn phủ chìm trong biển lửa, xong chuyện, với hàng trăm thi thể cũng rất khó nhận ra đâu là Triệu Mục.

Hoặc cũng có lẽ tìm ra được hai thi thể giống Đồng Khuông và Kinh Tuấn, đều tưởng rằng bọn họ bị thiêu cháy, cùng chết với Triệu Mục.

Còn chuyện vì sao lửa cháy đến nỗi không thể dập tắt được đương nhiên là vì Triệu Mục đã sắp đặt củi trong phủ, tạo phản không xong thì tự thiêu cháy mình, nào ngờ chỉ do một tay Đồng Khuông tạo nên.

Trên dưới Hàm Đan đều sẽ nhớ về gã, nhưng không phải là Hạng Thiếu Long, mà là mã si Đồng Khuông nức danh một thời.

Nếu có một ngày người Triệu biết Đồng Khuông thật sự vẫn ở nước Sở, e rằng bọn họ cũng khó mà tin được.

Còn Đổng Dực, cũng tìm một cái xác, để mang mặt nạ của mình vào, trừ phi có người dám động đến thi thể, nếu không sẽ chẳng ai biết được bí mật này.

Lối ra của địa đạo là ở hậu viên, mọi người vui mừng đi theo đường đã định sẵn, tránh hai chiến trường ở thành bắc và ngoài hoàng cung, âm thầm đến cửa bắc.

Đổng Dực dẫn hơn mười huynh đệ đến cửa thành tiếp ứng cho bọn họ, thấy Hạng Thiếu Long thì cười nói, „Hầu gia thật có lòng, rảnh rỗi đến thăm bọn tiểu nhân."

Rồi dắt mọi người lên ngựa xông ra thành, lại còn bảo với tướng lĩnh giữ thành, „Các vị hãy giữ cửa thành cho kỹ, ta dắt người đuổi theo kẻ địch."

Đại đội nhân mã tiến thẳng lên đường.

Bầu trời đầy sao khiến ai nấy đều thoải mái trong lòng.

Ra đến bình nguyên, mọi người đi về hướng tây, đó chính là hướng nước Tần.

Đi được năm sáu dặm đường, thì Hạng Thiếu Long trèo lên một gò cao, quay đầu nhìn lại hướng Hàm Đan.

Lúc bấy giờ có tiếng vó ngựa, Ô Trác và Ô Quả dẫn hơn mười huynh đệ đã đuổi kịp theo họ, nhìn thấy Triệu Mục đang bị trói chặt như khúc bánh chưng, ai nấy đều vui mừng.

Hạng Thiếu Long nhìn mọi người, cao giọng nói, „Mọi người đã tề tựu đủ chưa?"

Bọn huynh đệ đều dạ ran.

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Chúng ta hãy về nhà thôi!" rồi giương roi quất nhẹ lên ngựa. Con chiến mã chạy xuống gò nhỏ. Hai thiếu nữ líu ríu liên hồi, đuổi sát theo nhau. Mọi người đều quất lớn thúc ngựa phóng nhanh. Đoàn nhân mã nhanh chóng biến vào trong thảo nguyên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 112: Khải Hoàn Quay Về

D

ây núi Dương Trường nhấp nhô, dòng nước lũng lờ trôi về đông.

Hạng Thiếu Long đưa mắt dõi theo hình bóng Thiện Nhu dần khuất trên thảo nguyên, lòng thầm chúc phúc cho nàng.

Kỷ Yên Nhiên bên cạnh gã chếp miệng, „Nhu tử quả là một nữ tử kiên cường và dũng cảm, Yên Nhiên tự thấy mình không có cái dũng khí ấy."

Đằng Dực gật đầu, nói, „Mong nàng lên đường bình an, có một ngày sẽ đến Hàm Dương tìm chúng ta!"

Kinh Tuấn nói với vẻ lo lắng, „Sao tam ca không đuổi theo Nhu tử? Biết đâu Nhu tử sẽ đổi ý!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Mỗi người cũng nên có quyền theo đuổi lý tưởng của mình, chọn lựa cách sống cho mình, nếu không chẳng có gì đáng vui cả."

Khi Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nhìn qua gã, Hạng Thiếu Long huýt một tiếng sáo dài rồi thúc ngựa quay đầu.

Bọn Kỷ Yên Nhiên vội vàng đuổi theo, tiếp theo là huynh đệ trong tinh binh đoàn.

Bụi tung mù mịt phía sau đoàn người, phải một lát lâu sau mới tan.

Mọi người tranh thủ lên đường, chỉ một ngày đã đuổi kịp đoàn xe của Trâu Diễn, tuy chỉ hơn một canh giờ nhưng cảm giác như cách một thế kỷ.

Tỷ muội họ Điền vui mừng hơn hở, không ngờ có thể gặp lại Hạng Thiếu Long nhanh đến thế, nhớ lại lúc chia tay khóc than ầm ĩ nên giờ đây cũng có phần e thẹn.

Mọi người đã đại công cáo thành nên trong lòng vui lắm, cười nói huyền thuyên, đi đường mà như một cuộc du sơn ngoạn thủy, hai tháng sau cuối cùng đã đến Hàm Dương.

Lã Bất Vi nghe tin báo, dẫn Đồ Tiên và Tiêu Nguyệt Đàm ra ngoài thành tiếp đón, thấy Trâu Diễm và Kỷ Yên Nhiên, giữa ba người đã có duyên gặp mặt nhiều lần. Lã Bất Vi năm xưa buôn bán khắp nơi, mua thấp bán cao, đi khắp thiên hạ, lại thích kết giao với kỳ nhân dị sĩ, đương nhiên quen biết Trâu Diễm và Kỷ tài nữ nổi tiếng thiên hạ này.

Sau mấy lời khách sáo, đoàn người vào thành Hàm Dương.

Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long ngồi chung một xe, Hạng Thiếu Long báo cáo tường tận sự việc.

Khi Hạng Thiếu Long còn đang lấy làm lạ bọn Ô ứng Nguyên có gì không đến, Lã Bất Vi nói, „Lần này chỗ lợi hại nhất của Thiếu Long là không để cho kẻ khác nhận ra thân phận thật sự của mình, chuyện này rất có lợi cho việc chinh phục Đông Châu, nhân lúc sáu nước lộn xộn, đây chính là thời cơ động binh tốt nhất."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Té ra Lã tướng đã sắp diệt Châu, à này, tại sao không thấy trượng nhân của tại hạ?"

Lã Bất Vi càng hơn hở hơn trước, tràn trề niềm tin. Nở nụ cười bí hiểm rồi nói, „Thiếu Long quay về là điều bí mật, chuyện Triệu Mục không nên để lộ ra ngoài, cứ coi như là kẻ đến đây chỉ có Trâu tiên sinh và Kỷ tài nữ là được. Nếu không gian tế sáu nước sẽ đoán được quan hệ của Thiếu Long và bọn họ, chỉ có che giấu chuyện này, chúng ta mới có thể âm thầm mượn cơ Đông Châu có mưu đồ với đại Tần, mà trừ khử y."

Hạng Thiệu Long trong lòng đã hiểu, nước Tần trọng quân công nhất, Lã Bất Vi không có chút công lao gì ở mặt này nên đang nóng lòng lập uy.

Quốc lực của Đông Châu tuy không đáng để ý, trên danh nghĩa vẫn là cộng chủ, còn bảy nước vẫn là thân phận chư hầu, nếu Lã Bất Vi công nhiên đánh Đông Châu, nói không chừng sáu nước kia sẽ tạm thời gạt qua những tranh chấp và mâu thuẫn để liên thủ phạt Tần giúp Châu, như thế càng nguy hơn, cho nên cần phải đánh lúc chúng không phòng bị, lại còn phải đánh nhanh thắng nhanh để tránh đêm dài lắm mộng.

Lã Bất Vi nói, „Diệt Châu về mặt quân sự chỉ là chuyện nhỏ nhưng ảnh hưởng rất lớn, nếu làm không hay, có thể gây ra họa sáu nước liên thủ tấn công. Cho nên chúng ta phải sắp xếp ổn thoả về quân sự lẫn ngoại giao thì mới có thể ngồi yên mà hưởng thành quả chiến thắng."

Hạng Thiệu Long thầm kêu lợi hại, Lã Bất Vi quả là có hùng tài đại lược, chẳng trách nào ngày sau quyền thế khuynh đảo nước Tần trong hơn mười năm. Rồi thuận miệng hỏi chuyện Hàm Dương.

Lã Bất Vi nở nụ cười lạnh lùng nói, „Bọn người Tần của Dương Tuyền quân phao tin đồn khắp nơi vu cho bốn tướng hạ độc tiên vương, lại bảo thái tử là do ta và vương hậu sinh ra, giờ đây đang mật mưu cải lập con thứ của đại vương là Thành Kiêu, hừ! Ta phải khiến cho bọn chúng chết không chỗ dung thân, thê thiếp nữ nhi phải sa vào kỹ viện, như thế mới khiến cho ta thỏa mối hận trong lòng."

Hạng Thiệu Long nghe mà lạnh xương sống, đắc tội với y quả là chuyện không hay tí nào. Rồi nghĩ lại nếu Lã Bất Vi hoặc mình rơi vào tay Dương Tuyền quân cũng gặp cảnh ngộ như thế. Đây quả thời đại người ăn thịt người, kẻ nào mềm lòng thì sẽ chịu thua thiệt.

Lã Bất Vi nói tiếp, „May mà đại vương toàn lực ủng hộ bốn tướng, lại có vương hậu nói tốt trước mặt y, giờ đây người lại bắt Triệu Mục về, đợi ta

diệt Đông Châu xong thì sẽ trừ khử bọn Dương Tuyền quân, lúc ấy ở đại Tần còn có ai không nhìn mặt Lã Bất Vi ta đây mà hành sự."

Hạng Thiếu Long tham thầm, chính vì thái độ này mà cuối cùng đã buộc Tần Thủy Hoàng, tức tiểu Bàn đành phải trừ khử y. Lúc ấy mình cũng chỉ đành cứng rắn với y. Lại nghĩ hiện nay y coi mình là tâm phúc thân tín, sau này sẽ trở mặt thành thù, trong lòng không khỏi sinh ra xúc cảm.

Còn Lã Bất Vi thì tưởng gã đang lo chuyện của mình, nói, „Đi đường đã vất vả, Thiếu Long hãy đến mục trường nghỉ ngơi trước đã, chờ tinh thần khỏe khoắn ta còn có nhiệm vụ giao cho người làm nữa."

Khi Hạng Thiếu Long hỏi dẫn tới là nhiệm vụ gì, Lã Bất Vi không nói, lúc ấy đoàn xe đã vào cửa đông thành Hàm Dương.

Trâu tiên sinh và Kỷ Yên Nhiên được đưa đến Ô phủ, còn bọn họ thì áp giải Triệu Mục vào hoàng cung.

Hạng Thiếu Long chỉ cảm thấy mệt mỏi, đồng thời đã biết mình sa chân vào cuộc đấu tranh quyền lực trong triều đình nước Tần. Vì tiểu Bàn, gã đành phải giúp Lã Bất Vi đối phó với âm mưu của bọn Dương Tuyền quân.

Nghĩ tới đây, niềm vui được quay về nhà giảm xuống nhiều, điều duy nhất an ủi gã là có thể mau chóng gặp lại Ô Đình Phương, Triệu Thiên và Đình Phương Thị.

Triệu Mục mặt mũi tái nhợt như người chết, hai tay bị trói kéo ra sau lưng, chân mang xích sắt, bị hai vệ sĩ trong hoàng cung giải đến trước mặt Trang Tương vương, đè y quỳ xuống, rồi kéo đầu y ngẩng lên.

Trang Tương vương cười lớn nói, „Triệu hầu gia vẫn khỏe chứ?"

Chu Cơ hai mắt sáng lên, còn tiểu Bàn thì trong mắt đầy lửa thù hận.

Hạng Thiếu Long tuy căm ghét Triệu Mục, nhưng thấy y rơi vào cảnh này thì cũng cảm thấy đáng thương.

Triệu Mục không nói một lời.

Chu Cơ mỉm cười, „Hầu gia đã ốm nhiều."

Triệu Mục quắc mắt, đột nhiên mắng, „Người, con tiện..."

Hạng Thiếu Long sợ y nói ra chuyện chung chạ với Chu Cơ, tay đề lên ghế, phóng người ra, tung cước vào mồm y, tên gian tặc ấy lập tức răng gãy máu rơi, mặt mũi nhăn nhó, đau không chịu nổi.

Hạng Thiếu Long quát, „Dám nhục mạ vương hậu, hừ!"

Gã ra tay thật là nhanh khiến cho hai tên thị vệ không phản ứng kịp.

Chu Cơ rất thông minh, hiểu ngay tác dụng cú đá của Hạng Thiếu Long. Tia mắt đầy cảm kích nhìn sang Hạng Thiếu Long, rồi quay sang Trang Tương vương nói, „Đại vương! Ai gia muốn tự tay xử lý tên gian tặc này!"

Trang Tương vương rõ ràng càng sủng ái Chu Cơ hơn, vui vẻ nói, „Nếu vương hậu đã có lời, hãy giải tên gian tặc này xuống, đợi vương hậu xử lý."

Bọn vệ sĩ nhận lệnh, giải Triệu Mục xuống.

Hạng Thiếu Long thừa cơ nhìn sang tiểu Bàn, nửa năm không gặp y, y đã cao lớn hơn nhiều, hai mắt có thần, khí độ thâm trầm, trông rất có oai, khiến Hạng Thiếu Long phải kinh ngạc.

Tiểu Bàn tuổi tác tuy nhỏ nhưng từ khi mất mẹ trải qua nhiều gian khổ, lại sợ bị lột trần thân phận nên trở thành kẻ có mưu trí hơn trước.

Ánh mắt hai người gặp nhau rồi nhanh chóng lảng ra.

Trang Tương vương nhìn Hạng Thiếu Long, vui vẻ nói, „Thái phó gửi đầu Nhạc Thừa về trước, lại bắt sống Triệu Mục, giúp cho quả nhân vơi cơn giận, Lã tướng cho rằng quả nhân nên thưởng y thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long khiêm nhường nói, „Lần này xuất sự cáo thành, toàn nhờ kế hay của Lã tướng quốc, sai người tạo cho chúng ta bốn tấm mặt nạ giả, nên mới mã đáo thành công. Người lập công thật sự chính là Lã tướng quốc, Hạng Thiếu Long chỉ theo lệnh hành sự mà thôi!"

Lã Bất Vi thấy Hạng Thiếu Long lập công mà không kiêu, lại còn nhường công lao ấy cho mình nên vui lắm, ngoác mồm ra cười, „Đại vương! Đại Tần ta có một nhân tài như Thiếu Long đây thật là phước của đại vương, nhưng chuyện Nhạc Thừa, Triệu Mục phải giữ bí mật, vì không tiện trọng thưởng cho Thiếu Long ở đây, lại phải giả vờ trách y bất lực để che tai mắt người khác, xin đại vương minh xét."

Trang Tương vương nhíu mày nói, „Quả nhân tuy biết chuyện này phải như thế, nhưng thấy Thiếu Long trong lòng rất vui, làm sao nhẫn tâm trách y được."

Lã Bất Vi cười nói, „Chuyện này cứ để lão thần giải quyết, đại vương không cần phải lo lắng."

Hạng Thiếu Long thấy Trang Tương vương không thích giả vờ nên trong lòng cũng rất có thiện cảm với y.

Chao ôi! Đáng tiếc y chỉ còn sống được hơn hai năm mà thôi.

Chu Cơ xen vào, „Hạng thái phó quay về, kẻ vui mừng nhất là vương nhi, kẻ khác dạy y kiếm thuật binh pháp, y không thêm học, bảo phải chờ Hạng thái phó chỉ dạy mới được."

Hạng Thiếu Long hơi ngạc nhiên, nhìn sang tiểu Bàn, tiểu Bàn nhìn về hướng gã, ánh mắt vốn lạnh lùng thì giờ đây lại chuyển thành cảm kích.

Lã Bất Vi nói, „Chính thái tử e rằng phải thất vọng, Hạng thái phó nghỉ ngơi xong lại phải đi sứ sáu nước."

Hạng Thiệu Long, Chu Cơ và tiều Bần đều cảm thấy ngạc nhiên.

Trang Tương vương chép miệng, „Quả nhân cũng không nở rời xa Thiệu Long, nhưng tướng quốc nói đúng, nếu muốn diệt Châu thì phải sắp xếp ổn thỏa quân sự lẫn ngoại giao, nếu không sẽ gây ra họa mất."

Chu Cơ nhú mày nói, „Đại vương và tướng quốc hẳn tâm để Hạng thái phó bận rộn bên ba hay sao?"

Lã Bất Vi cười nói, „Vương hậu xin cứ an tâm, chuyện đi sứ, phải phối hợp với thời gian xuất binh, thái phó ít nhất cũng được nghỉ ngơi một tháng."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Đại Tần ta nhân tài đông đúc, về mặt này vì thần lại thiếu kinh nghiệm, lại đã thành thế nước lửa cùng Ngụy, Triệu, có lẽ..."

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Kinh nghiệm có thể bồi đắp kia mà, Thiệu Long văn võ toàn tài, nhất định có thể thắng lợi Còn những gút mắc trước kia, chỉ là chuyện nhỏ, Thiệu Long đã có đại Tần ta chống lưng phía sau, ai dám bất kính. Giờ đây sáu nước, đều trúng kế của Thiệu Long, kế hoạch hợp tung đã hỏng, chính là lúc ai cũng cảm thấy nguy hiểm, e rằng chúng ta tấn công, bọn chúng sẽ trở tay không kịp. Chuyện này là chứng cứ, Thiệu Long đừng khiêm nhường từ chối nữa."

Hạng Thiệu Long biết muốn từ chối cũng không xong, chỉ đành thăm thở dài, giả vờ vui vẻ nhận cục xương khó nuốt này.

Rồi Hạng Thiệu Long kể về chuyện nước Triệu, khiến cho bọn Trang Tương vương nghe mà không khỏi biến sắc, khi nói đến chỗ căng thẳng, Chu Cơ ôm ngực, tiều Bần thì ngạc nhiên.

Đến hoàng hôn mới thả gã về Ô phủ.

Lã Bất Vi thân hành đưa gã quay về.

Hạng Thiếu Long nhìn ra ngoài cửa, thấy thành Hàm Dương đã lên đèn, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì.

Lã Bất Vi nói, „Thiếu Long đừng trách ta sai người chạy đông chạy tây, ngựa không ngừng vó. Ta quả thật có nỗi khổ trong lòng, hy vọng có thể bồi dưỡng cho người trở thành trợ thủ đắc lực nhất cho ta. ở sáu nước đều có người của ta, ta sẽ sai người đi trước để mở đường cho người."

Hạng Thiếu Long chỉ đành nói lời không đúng với lòng mình, „Hậu ái của tướng quốc, Hạng Thiếu Long này dù gan óc lầy đất cũng báo đáp không vừa."

Lã Bất Vi hài lòng gật đầu, nói, „Hiện nay đối với ta, chính là lúc tranh thủ thời gian, trước vỗ yên phía trong, sau cướp phía ngoài. Chỉ cần có một ngày ta có thể đứng vững chân ở đây thì có thể mở mang nghiệp lớn. Chuyển đi sứ của Thiếu Long lần này rất quan trọng, khiến cho thành kiến của sáu nước sâu hơn, khó liên thủ, để đối phó với chúng ta. Người trong thiên hạ ai cũng tham phú quý, chỉ cần chúng ta không tiếc tài vật mua chuộc đại thần các nước, nhất định sẽ phá vỡ mưu kế của bọn chúng, Thiếu Long đã hiểu ý ta chưa?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại Ô gia cũng là một kết quả của thủ đoạn mềm dẻo này, quả thật rất có hiệu quả. Chả trách nào y xem đây là diệu kế, nhưng bản thân Hạng Thiếu Long thì rất chán ngán với những âm mưu thủ đoạn kiểu này, thà công khai đối mặt ngoài chiến trường còn hơn.

Suy nghĩ một chốc, Lã Bất Vi lại nói, „Sách lược đối với mỗi nước khác nhau, trên cơ bản là bao vây tam Tấn, liên kết Tề, Sở, cô lập người Yên. Chỉ cần diệt tam Tấn, bước tiếp kia không đánh cũng tan, thiên hạ có thể

đạt đến cực diện thống nhất, kết thúc mấy trăm năm tình thế quần long vô thủ."

Nói đến câu cuối cùng nhân vật lợi hại vốn là một con buôn nay nắm quyền thế ở một nước này, trong mắt lộ ra một tia hy vọng về tương lai tốt đẹp.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ người tính quả không sai, chỉ là không ngờ được đại nghiệp thống nhất là do tiểu Bàn hoàn thành chứ không phải Lã Bất Vi nhà người.

Sách lược mà Lã Bất Vi dùng vẫn là theo kiểu ngoại giao xa tấn công gần, xương sống của nó chính là sách lược chiếm đất của các nước láng giềng, mà vật tế đầu tiên chính là Đông Châu.

Lịch sử đã minh đây là một sách lược thông minh.

Lúc này đội xe ngựa đã về đến Ô phủ, Lã Bất Vi vỗ vai gã, thân thiết nói, „Ta không đưa người vào phủ, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai đến tướng phủ, chúng ta sẽ làm một bữa no say để chúc người đại thắng quay về."

Khi Hạng Thiếu Long bước vào trong phủ, Ô Đình Phương và Triệu Thiên chạy ra cửa, ngã vào lòng gã khóc òa, theo sau là bọn Ô ứng Nguyên, Đào Phương, Đằng Dực, ai nấy đều có vẻ như đang cố gượng cười.

Gã ôm hai thiếu nữ vào lòng hỏi, „Đình Phương Thị đâu?"

Hai thiếu nữ càng khóc to hơn.

Hạng Thiếu Long chân tay lạnh ngắt, trong lòng dâng lên cảm giác bất an, nhìn sang nhạc phụ Ô ứng Nguyên.

Ô ứng Nguyên thở dài nói, „Đình Phương Thị ba ngày trước đã bệnh chết, chao ôi! Á đã không đợi được con về."

Hạng Thiều Long đứng bên di thể của Đình Phương Thị, thấy sắc mặt của nàng tuy xanh xao hơn, nhưng như đang ngủ đi, trong lòng dâng lên một nỗi đau đớn.

Ô ứng Nguyên đứng phía sau nói, „Từ khi con ra đi, ả cứ rầu rĩ không vui, suốt ngày nhớ đến con, lại thêm sức khỏe không tốt, không đầy một tháng đã ngã bệnh, từ lúc ấy càng tệ hơn...”

Hạng Thiều Long nước mắt tuôn rơi, mọi vật như mờ đi.

Một mỹ nữ suốt đời chìm nổi, bị nam nhân bức hiếp, chưa hưởng được bao nhiêu ngày hạnh phúc, giờ đây đã phải ra Nỗi đau khổ và ăn năn như gặm nhấm côi lòng gã.

sinh mệnh là cái gì? Cớ gì ba ngày trước nàng vẫn còn đó nhưng giờ đây trở thành một thi thể lạnh lẽo không chút sức sống này.

Đằng Dực đứng bên gã vỗ vai nói, „Đừng quá đau khổ mà ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Hạng Thiều Long cố giữ cho thanh âm của mình bình tĩnh, chậm rãi nói, „Đệ muốn chôn nàng bên cạnh An Long cuở mục trường, nàng thích nhất nơi ấy, đồng thời lập bài vị cùng với Triệu Ni, Thư Nhi và Tố Nữ...”

Nói đến đây thì khóc rống lên.

Tang lễ được cử hành ba ngày sau, Lã Bất Vi và Mông Ngao thân chinh đến dự, còn Trang Tương vương thì sai nội thị đến thăm viếng.

Hạng Thiều Long không khóc nữa nhưng mỗi ngày đều ngồi trầm mặc trước mộ.

Phải đến mười ngày sau, gã mới bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Những ngày hôm ấy, Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương và Triệu Thiên đều cùng gả đến mộ dâng hoa.

Tế xong, thì cùng ba thiếu nữ dạo bước trên đồng cỏ.

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói, „Thiếu Long! Đừng đau lòng nữa!"

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng rồi buông tay ra, nói, „Nỗi buồn rồi cũng qua đi! Sinh có sinh ly, tử có tử biệt, cố gì đời người thường có những chuyện không như ý, phải chăng sát nghiệp của ta quá nặng."

Ô Đình Phương nói, „Hạng lang! Đừng nói những lời này nhé! Đình Phương rất sợ phải nghe."

Nghĩ lại sắp phải rời xa bọn họ, thở dài nói, „Lã tướng sai ta đi sứ sáu nước, thi hành chính sách ngoại giao."

Ba thiếu nữ đều biến sắc.

Hạng Thiếu Long càng đau lòng hơn, quyết định, „Đừng lo lắng, ta phải đưa các nàng theo bên mình, mãi mãi không xa rời."

Ba thiếu nữ đều thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ trở lại.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đã có tin Hàm Đan, Thiếu Long có muốn nghe không?"

Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần, kéo ba thiếu nữ tới bên dòng suối trong trẻo ở sơn cốc rồi ngồi xuống.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Sau khi chàng đi, thành Hàm Đan lộn xộn vô cùng, Điền Đan và Lý Viên đều biết âm mưu bại lộ nên đang đêm bỏ về Tề, Sở. Hiếu Thành vương tưởng bọn chàng đã hy sinh nên thương tiếc vô cùng, khi cúng tế chàng đã ngắt ngay tại chỗ, giờ vẫn bệnh không dậy nổi, triều chính do Tinh vương hậu và Quách Khai nắm giữ."

Hạng Thiếu Long nhìn sang Triệu Thiên, nàng đang buồn bã cúi đầu, rõ ràng là vẫn còn tình cha con với Hiếu Thành vương nên mới đau lòng đến thế.

Hạng Thiếu Long thở dài, nhìn những cây cổ thụ trong sơn cốc, trong đó không hiếm những cây đại thụ, đứng thẳng trước gió, cành lá xum xuê, dù cho lúc trời đông lạnh lẽo, nhưng vẫn không hề héo úa.

Phía xa xa là ngọn Bái Nguyệt đang đứng sừng sững, đây là ngọn núi cao nhất trong cốc.

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long nói, „Ta muốn lên ngọn Bái Nguyệt xem thử, Thiên nhi có muốn đi không?"

Gã phải làm việc gì đó để thoát ra khỏi nỗi đau khổ.

Ba thiếu nữ đều ngạc nhiên, Triệu Thiên gật đầu nói, „Thiên nhi mỗi ngày đều cùng Đình Phương luyện tập, kị xạ thao luyện cũng rất nhiều! Làm sao có vấn đề được?"

Ô Đình Phương thấy phu quân trong mười ngày nay, đây là lần đầu tiên có hứng thú làm một chuyện, vui mừng nói, „Phương nhi sai người dắt ngựa đến." Nói rồi chạy vào trong cốc.

Khi mặt trời đã treo trên cao, bọn họ đã leo lên được ngọn Bái Nguyệt, đỉnh Bái Nguyệt vẫn còn nửa dặm đường nhưng vì thế núi hiểm trở nên đành bỏ dở.

Từ đây nhìn xuống, mục trường của Ô gia thu gọn vào tầm mắt, cỏ xanh biêng biếc, suối trong lững lờ, bầy gia súc đang vui đùa trên đồng cỏ.

Tòa An Long Cư thấp thoáng phía xa, cảnh như tranh vẽ, khiến lòng người sáng khoái vô cùng.

Gió lạnh thổi vi vu, đồi núi trùng điệp, xa xa là những cánh đồng.

Hạng Thiếu Long hú một tiếng dài, bao nhiêu nỗi u uất đều thoát ra hết, lòng vui trở lại, hỏi, „Đản Sở chết chưa?"

Kỷ Yên Nhiên đang ngây ngất trước cảnh đẹp thiên nhiên, nghe hỏi thì cười nói, „Kẻ đưa binh vào thành không phải là y nên đã tránh được cái chết. Nghe nói Tĩnh vương hậu rất đau lòng vì cái chết của chàng, liên tiếp ba ngày không ăn gì.

Hạng Thiếu Long xao xuyến trong lòng, trầm mặc một chốc rồi nói, „Có tin của Nhã nhi và Triệu Chi không?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Vẫn chưa có tin, nhưng Đằng nhị ca đã phái người đến Đại Lương liên lạc với họ, nếu trạm dừng của chúng ta là nước Ngụy thì sẽ công khai gặp mặt bọn họ!“

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ, ngày ấy khi rời khỏi Đại Lương, nếu có ai bảo rằng, gã sẽ ngهنh ngang quay lại Đại Lương, đánh chết gã cũng không chịu tin.

"Lã tướng sai người đến mời Yên Nhiên và nghĩa phụ đến ở tại tướng phủ, Yên Nhiên muốn theo chàng nên không chịu đi, chỉ có nghĩa phụ đến đó một mình, „ Kỷ Yên Nhiên nói.

Triệu Thiên nói, „Tiểu Tuấn quay về không lâu thì dắt bọn Lưu Sào và Phổ Bố vào thành, e rằng y lại gây ra chuyện nữa."

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Dù cho bọn chúng không gây chuyện, cũng sẽ có kẻ khác đến tìm chúng ta, làm sao tránh được."

Ô Đình Phương vui vẻ nói, „Tứ ca vừa sai người mang một con chim từ phương bắc về cho Hạng lang ngâm rượu.

Nghe cha bảo y gần đây đánh bại được Hung Nô tạo được chiến tích vang dội."

Hạng Thiều Long thầm nghĩ đây quả là tin tốt.

Gã rất có lòng tin với Vương Tiễn, bốn đại danh tướng ở thời Chiến Quốc là Khởi, Tiễn, Pha, Mục, tức Bạch Khởi, Vương Tiễn, Liêm Pha và Lý Mục. Tần, Triệu mỗi bên chiếm một nửa.

Nếu chẳng phải Hiếu Thành vương đã sai lầm ở trận Trường Bình, dùng Triệu Quát, kẻ chỉ biết dụng binh trên giấy thay cho Liêm Pha, chuyện thắng bại của Tần và Triệu cũng khó mà tính được.

Giờ đây Liêm Pha đã già tuy còn có Lý Mục, nhưng vì triều chính nước Triệu rơi vào tay hạng gian nhân như Quách Khai, trong tình hình này, nước Triệu còn đâu hy vọng trùg hưng.

Bạch Khởi đã chết, thiên hạ nay chỉ còn mỗi Vương Tiễn mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đành Phải Chấp Nhận

T

rên đường quay về, Hạng Thiếu Long có cảm giác như tinh thần đã thoải mái. Người chết thì đã chết, người sống phải kiên cường mà sống để ứng phó với những thử thách trong đời.

Rồi cuối cùng sẽ có một ngày gã sẽ chết đi trong thời đại Chiến Quốc này, không ai biết gã là người đã đến từ hai ngàn năm sau. Kỷ Yên Nhiên thấy gã đã vui thì hỏi, „Những người theo Yên Nhiên đều là những hảo thủ rèn kiếm tạo cung, Thiếu Long có thể sắp xếp cho bọn họ hay không?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại nàng và người trong tộc đều đến từ nước Việt đã bị diệt vong, trong thời đại này thuật luyện kim của nước Việt là đệ nhất thiên hạ, danh kiếm và Việt nữ, Cang Tương, Mạc Gia đều đến từ nước Việt, làm mai một nhân tài thật là đáng tiếc, gật đầu nói, „Chuyện này cứ giao cho ta, khi quay về sẽ đề xuất với nhạc phụ. Mục trường lớn thế này, mở lò rèn chắc là không có vấn đề gì."

Kỷ Yên Nhiên vui mừng đáp tạ, nói, „Thiếu Long chàng cũng là một thợ giỏi, nghĩ được nhiều loại lợi khí, cứ giao cho bọn họ chế tạo là xong. Có cần gấp Thanh thúc hay không, gia tộc ông ta đều là tượng nhân xuất sắc nhất của nước Việt!

Một ý nghĩ thoáng qua, nhớ lại trước kia đã từng được học những khóa học cơ bản về chế tạo vũ khí, thuốc nổ, tuy đã quên phần lớn, nhưng vẫn còn ấn tượng, muốn chế tạo ra súng là điều không thể. Nhưng chỉ cần nói ra ý nghĩ, ví dụ như những khái niệm về việc pha trộn các kim loại với nhau, nói không chừng có thể tạo ra loại vũ khí còn lợi hại hơn cả Cang Tương, Mạc Gia, vui vẻ nói, „Đêm nay nàng hãy gọi Thanh thúc đến gặp ta, để ta nói chuyện với ông ấy."

Kỷ Yên Nhiên vui mừng kêu lên, „Thiếu Long ơi! Chàng đối với người ta thật là tốt, Yên Nhiên yêu chàng biết bao."

Hạng Thiếu Long lấy lại ý chí đã mất trong nửa tháng qua, dắt bọn thiếu nữ về An Long Cư.

Trong bữa cơm tối, lần đầu tiên An Long Cư có tiếng cười sau mười ngày, bọn bốn người, Đổng Dực, Ô Trác, Ô Quả và Đào Phương đều dùng cơm chung.

Hạng Thiếu Long kể chuyện người của Kỷ Yên Nhiên cho Đào Phương, bảo y phụ trách xử lý, khi hỏi đến Kinh Tuấn, Đổng Dực cười nói, „Tên tiểu tử này thích qua lại với người trong tướng quốc phủ, phủ Lã tướng giờ đây trở thành nơi tập trung của kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ, mỗi ngày đều có người đến đầu khấu, nhân số đã quá bốn ngàn, tình hình này chắc sẽ còn tiếp diễn nữa."

Hạng Thiếu Long than thầm, Lã Bất Vi không ngừng chiêu mộ nhân tài, làm sao không khiến người Tần đổ kỵ, nếu không có Trang Tương vương, chỉ e y chẳng thể nào kéo dài được bao lâu.

Lúc này tỷ muội họ Điền đang rót rượu cho.

Hạng Thiếu Long đưa tay ôm eo Điền Trinh, hỏi, „Có quen ở đây chưa?"

Điền Trinh e thẹn cúi đầu nói, „ở đây vừa yên tĩnh, vừa xinh đẹp, các vị phu nhân lại rất yêu thương tiểu tỳ, rất tốt..."

Trinh Trinh cảm thấy rất tốt..."

Xuân Doanh đang đứng cạnh Đào Phương cười nói, „Trinh Trinh vừa biết cười ngửa, nàng rất thích thú."

Hạng Thiếu Long bỗng nhớ lại Đình Phương Thị, may mà Đào Phương lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của gã, nói, „Lão gia căn dặn, chờ khi Thiếu Long tinh thần tốt hơn thì quay về thành, đại vương và Lã tướng muốn gặp Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long gật đầu, dùng cơm xong, ai về nhà nấy, Hạng Thiếu Long vào phòng, Kỷ Yên Nhiên và Thanh thúc đang ngồi chờ, giới thiệu hai người xong thì quay ra.

Một canh giờ sau khi Kỷ Yên Nhiên quay về Thanh thúc đang há hốc mồm, hỏi, „Vậy làm thế nào để pha trộn cái gọi là cách ấy?"

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Vậy phải cần dùng một thứ rất đặc biệt mới phối hợp được, nhưng vẫn có thể làm được, sau này bỉ nhân sẽ tự tay thực hiện."

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Thiếu Long chàng quả thật khiến cho người ta phải giật mình, thiếp chưa bao giờ thấy dáng vẻ như thế này của Thanh thúc."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ may mà ta chỉ nói sơ lược, nếu không e rằng làm vị thợ rèn có kinh nghiệm này ngất đi mất.

Năm ngày hôm sau, Hạng Thiếu Long quên hết mọi thứ, suốt ngày nô đùa cùng bọn thê thiếp và tỳ nữ, khi rời mục trường thì vẫn còn có chút bịn rịn nhưng tinh thần đã khác trước.

Tối đêm thứ hai ở Hàm Dương, Lã Bất Vi thiết yến trong phủ đãi bọn họ, Ô ứng Nguyên, Đổng Dực, Kinh Tuấn và Kỷ Yên Nhiên đều có mặt.

Ngoài ra còn có Mông Ngao và hai người con của mình, Đồ Tiên và Tiêu Nguyệt Đàm thì đang tiếp đãi Trâu Diễn.

Mỹ nữ là được hoan nghênh nhất, huống chi Kỳ Yên Nhiên là tuyệt thế giai nhân tài nghệ nức danh thiên hạ, vừa bước vào sảnh thì đã được bọn Lã Bất Vi ân cần tiếp đón.

Hai người con của Mông Ngao là Mông Võ và Mông Điềm, tuổi nhỏ hơn Kinh Tuấn đều là những kẻ lưng hổ eo gấu, anh hùng bất phàm.

Rượu được ba tuần, Mông Ngao sai hai người con ra so kiếm trợ hứng, chỉ thấy như rồng bay hổ chạy, kiếm khí lạnh lẽo, sau một hồi so tài thì rời nhau ra, cầm kiếm thi lễ cùng khách khứa, mặt vẫn không đỏ, rõ ràng chẳng mệt nhọc tí nào.

Mọi người đều vỗ tay khen hay, Kinh Tuấn đã kết bạn với bọn họ, kêu la càng tợn hơn.

Hạng Thiếu Long biết Mông Điềm là danh tướng nước Tần sau cha con Vương Tiễn, Vương Bôn càng đặc biệt để ý hơn.

Lã Bất Vi cười nói, „Thiếu Long thấy hai tên tiểu tử này thế nào?"

Hạng Thiếu Long thành thực khen, „Hai vị công tử của Mông tướng quân giỏi giang hơn người, tương lai sẽ kế nghiệp của tướng quân, trở thành danh tướng, Thiếu Long dám lấy đầu mình đảm bảo như thế."

Mông Ngao cả mừng quát, „Hai người còn không chịu bái tạ thái phó!"

Mông Võ, Mông Điềm lập tức bước ra, hướng về phía Hạng Thiếu Long dập đầu bái tạ, khiến cho gã vội vàng đứng dậy đỡ hai người, trong lòng thấy sự việc không đơn giản như thế.

Về chỗ ngồi xong, quả nhiên Lã Bất Vi nói, „Hai tên tiểu tử này từ năm mười ba tuổi đã theo Mông tướng quân hành quân, nhưng Mông tướng quân vẫn còn chê bọn chúng chỉ biết múa kiếm lộng thương, kiến thức chưa

đủ, lại không thông mưu lược binh pháp, cho nên hy vọng nhờ Thiếu Long quản giáo bọn chúng."

Mông Ngao chân thành nói, „Bốn tướng quen biết rộng rãi nhưng chưa bao giờ gặp nhân vật phi phàm như thái phó, nếu không chê, thái phó lần này đi sứ sáu nước, hãy cho bọn tiểu nhi theo cùng."

Hạng Thiếu Long biết từ chối cũng không được, nói, „Hai ái của Mông tướng quân, Thiếu Long sao dám không tuân theo?" Trong lòng thầm nghĩ Lã Bất Vi đang toàn lực bồi dưỡng nhân tài, rõ ràng không đơn giản chỉ muốn làm một tướng quốc.

Mông Võ, Mông Điềm dập đầu xong, thì mọi việc đã định.

Lã Bất Vi đang định lên tướng thì bỗng có một tên gia tướng vội vàng bước vào, đến bên Lã Bất Vi ghé tai nói mấy câu khiến ai cũng nhìn sang.

Lã Bất Vi không khỏi biến sắc, kêu lên, „Triệu Hiếu Thành vương đã bệnh chết!"

Nhất thời trong sảnh im lặng như tờ.

Đêm ấy sau khi mọi người về đến Ô phủ, Trâu Diễn đến gặp Hạng Thiếu Long nói chuyện.

Trong sảnh nhỏ, Trâu Diễn nói, „Lã Bất Vi hiện giờ coi trọng Thiếu Long lắm, Thiếu Long có dự định gì?"

Hạng Thiếu Long biết ông ta nghiên cứu thiên nhân, nhãn lực rất cao, thời này không người nào sánh kịp, hỏi lời này tất có lý do, trầm ngâm một lát rồi chép miệng, „Tiểu diệt rất mâu thuẫn... Ô kìa! Tuyết đã rơi!"

Hoa tuyết bay lất phất ngoài cửa sổ.

Trâu Diễn đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn ra.

Hạng Thiếu Long đến bên ông ta, Trâu Diễm chột nổi hứng, đề nghị đến tiểu đình trong vườn ngắm tuyết.

Hai người đội tuyết ra đến tiểu đình ngồi xuống.

Trâu Diễm thở dài nói, „Bảy tám ngày nay Lã Bất Vi suốt ngày theo lão phu hỏi chuyện vận khí, lại muốn lão phu tìm cho ông ta nơi đất tốt để chôn di hài, đã tâm người này rất lớn, Thiếu Long phải cẩn thận."

Hạng Thiếu Long cảm thấy rất khâm phục.

Không cần nói cũng biết những lời của Lã Bất Vi đối với Trâu Diễm là muốn biết mình có phải chân mệnh thiên tử hay không, còn Trâu Diễm thì lại nhìn thấy y chỉ là một con rồng giả hiệu, cho nên mới đưa ra lời cảnh cáo này sợ ngày sau bị y liên lụy.

Trâu Diễm lại nói tiếp, „Lã Bất Vi nhiều lần mời lão phu chủ trì việc biên soạn Lã thị Xuân Thu, nhưng đều bị lão phu mượn có từ chối, Thiếu Long có biết nguyên nhân gì không?"

Hạng Thiếu Long biết vị trí giả này đang nhắc nhở mình, khiêm nhường nói, „Nghĩa phụ xin nói ra."

Trâu Diễm cười nói, „Lần đầu tiên con gọi ta là nghĩa phụ, hình như có chút không quen?"

Khi Hạng Thiếu Long lúng túng cười, Trâu Diễm nói tiếp, „Lã Bất Vi không phải là người nghe lời kẻ khác, y tuy có vẻ coi trọng kẻ hiền tài, sự thực là tất cả mọi người đều chỉ là công cụ của y, để hoàn thành giấc mộng trong lòng y. Lấy ví dụ chuyện Lã thị Xuân Thu, y chỉ hy vọng phản ánh ý nghĩ của cá nhân mà thôi."

Hạng Thiếu Long tuy đã từng nghe Lý Tư nói về nội dung của bộ bách khoa toàn thư cổ đại này, nhưng chỉ như nước đổ đầu vịt, không nhớ chữ nào, thuận miệng hỏi, „Chuyện đó của y có thực hiện được không?"

Trâu Diễn nói, „Những cái gọi là đức trị nhân chính làm chủ, hình thưởng làm phụ, chẳng qua cũng chỉ không thực tế như Khổng Khâu Đó là lùì chứ không phải tiến. Chỉ có tiến bộ mới có thể thoát ra được. Nước Tần từ khi có Thương ưởng, đề cao pháp trị, chiến công, hoàn toàn khác với thuyết của Lã Bất Vi, tương lai nhất định sẽ có vấn đề, Thiếu Long hãy cẩn thận."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Nghĩa phụ quả thật nhìn xa trông rộng, nếu con đoán không sai, Lã Bất Vi sau này sẽ nổi loạn, chết bất đắc kỳ tử."

Trâu Diễn giật mình, nhìn sang gã, trầm giọng nói, „Té ra Thiếu Long đã sớm đoán được điều này, lão phu đã phí sức lo lắng."

Hạng Thiếu Long thầm thở dài, cũng chính vì biết được sự phát triển của tương lai, mới khiến cho mình không thể hưởng thụ được những vinh hoa phú quý trước mặt, thà đừng biết vận mệnh thì tốt hơn.

Tuyết rơi càng lúc càng nặng, sáng sớm hôm sau Lã Bất Vi gọi gã vào trong tướng quốc phủ, tiếp kiến gã trong thư trai, vừa gặp đã nói, „Chốc nữa ta và Thiếu Long sẽ vào cung gặp đại vương. Chao ôi! Mười ngày nay Cơ hậu rất mong nhớ người." Rồi nghiêm mặt nói, „Cơ hậu tuy rất có hảo cảm với người, nhưng nhớ rằng đừng bao giờ dây đến bà ta, nếu không cả ta cũng không thể bảo vệ người."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Tướng quốc hãy cứ yên tâm."

Lã Bất Vi gật đầu nói, „Ta tin rằng người có thể giữ được lòng mình, chỉ vì quá quan tâm nên nhắc nhở một câu mà thôi!, Trầm ngâm một lát rồi nói tiếp, „Ta quyết định tự xuất chinh Đông Châu, dùng Mông Ngao làm phó tướng, khi Thiếu Long đến Hàn, Đông Châu đã tiêu tan, chính thức kết liễu

sự thống trị của nhà Châu. Từ lúc này trở đi chính là cục diện của quần hùng tranh bá rồi đó."

Dừng một lát rồi nói tiếp, „Hiếu Thành vương chết đi, quyền lực nước Triệu rơi vào tay Hàn Tinh và Quách Khai, chính cục chưa ổn, ta phải sắp xếp lại sách lược để nắm lấy cơ hội này. Ngày Dương Tuyền quân rơi đầu chính là lúc ta mở bá nghiệp ở đại Tần, cho nên Thiếu Long nhất định phải giải quyết ổn thỏa sáu nước cho ta trước lúc ấy, nếu vì diệt Đông Châu mà để sáu nước liên thủ, đối với ta sẽ bất lợi lắm."

Hạng Thiếu Long trầm thờ dài, hiện nay nếu Lã Bất Vi gặp bất lợi thì cũng có nghĩa là gã sẽ lâm vào tình thế như vậy, tạm thời, vận mệnh của gã và Ô gia gắn chặt với Lã Bất Vi, nếu xảy ra chuyện tất sẽ liên quan đến nhau. Giả sử Dương Tuyền quân lập được Thành Kiều làm thái tử, cả Chu Cơ và tiểu Bàn cũng không còn mạng. Chỉ có cách gạt đầu mà thôi.

Lại thương lượng tiếp, bọn thống trị ở sáu nước đều là hạng tự tư tự lợi, hại người lợi mình, nói chuyện nhân nghĩa với bọn chúng chỉ tự rước lấy thua thiệt mà thôi.

Lã Bất Vi hai mắt quắc lên, nói, „Trong chuyến đi này ngoài những người lần trước, toàn bộ phải thay người mới, nếu không sẽ có kẻ nhận ra, đoán được người chính là Đồng mã si, khiến cho sự việc càng rắc rối hơn. May mà về phương tiện nhân thủ không thành vấn đề, ta sẽ chọn những cao thủ kiếm pháp cao cường và trung thành trong đám gia tướng để đi theo người, phối hợp với một nghìn kỵ binh tinh nhuệ, đủ để ứng phó mọi nguy trên đường. Tiêu Nguyệt Đàm cũng đi theo người."

Hạng Thiếu Long giật mình, ở một góc độ nào đó, những gia tướng tâm phúc của Lã Bất Vi đã trở thành những con mắt giám sát gã. Một ý nghĩ thoáng qua, nói, „Lã tướng có thể sai Lý Tư theo tiểu nhân không?"

Lã Bất Vi ngạc nhiên nhìn gã, lát sau mới nói, „Thiếu Long đã có yêu cầu thì hãy cứ chọn y! Thôi được! Giờ đây chúng ta hãy vào cung gặp đại vương."

Bề ngoài tuy không thấy được, nhưng thấy thái độ trù trừ của y, cũng biết y trong lòng quả thật không vui. Còn có phải vì y không thích Lý Tư hay không thích Hạng Thiếu Long đưa ra ý kiến, khó mà khẳng định được.

Nhìn qua cửa sổ, thành Hàm Dương trở thành một thế giới đẹp đẽ toàn màu trắng, hoa tuyết vẫn rơi.

Lần đầu tiên tuyết rơi trong năm khiến ai nấy đều thích thú, hưởng chi thời tiết không lạnh lắm, vài đứa trẻ tung tăng ra đường nghịch tuyết, khi rẽ vào con đường lớn dẫn vào cung Hàm Dương, có những thiếu nữ đang vo tuyết thành những quả cầu rồi ném vào nhau, cái gọi là ba bước không rời khỏi khuê môn, ở thời đại này không hề xuất hiện. Có thể thấy từ đời Hán vì tôn sùng Nho học, nữ giới đã bị hạn nam nhân ích kỷ từng bước bóp chết sự tự do. Còn ở thời Chiến Quốc này, nếu nói về mức độ cởi mở, thì chính là nước Tần này, vì nước Tần vừa thoát khỏi thân phận man di.

Lã Bất Vi trầm mặc, hai người theo đuổi những suy nghĩ khác nhau.

Hạng Thiếu Long đột nhiên nghĩ lại Lã Bất Vi xuất binh lúc này quả thật rất có thâm ý. Gió tuyết vốn là đại kỵ của việc hành động quân sự, nhưng đối phó với một quốc gia nhỏ bé yếu ớt như Đông Châu, lại có hai điều lợi. Đầu tiên là khiến kẻ khác không ngờ được, vì có gió tuyết yểm hộ, nên có lẽ khi quân địch đến dưới thành thì Đông Châu quân mới biết chuyện này.

Thứ đến khi mùa đông đến, người ta không thể đi xa được nên thông tin bị cắt đứt, khi sáu nước biết chuyện này thì chuyện đã rồi. Dù cho biết được, nhưng chỉ đành nhìn tuyết mà than thở, khó mà giúp đỡ được.

Chỉ nhìn vào sách lược này thôi, Lã Bất Vi không những lớn gan mà còn mạo hiểm, sau này trở mặt thành thù, cần phải để ý tính cách này của y, nếu

không sẽ bị thua thiệt.

Lã Bất Vi vào hoàng cung, giống như về nhà mình vậy, đi thẳng vào nội đình. Vào trong ngự hoa viên mới xuống xe, không cần đợi người dẫn đường đã nghênh ngang vào hậu cung cùng mười tên thân vệ.

So với Hạng Thiếu Long ở nước Triệu vào nửa năm trước, vị trí của Lã Bất Vi ở nước Tần còn cao hơn nhiều.

Tính cách trọng tình nghĩa của Trang Tương vương gặp phải một kẻ có dã tâm như Lã Bất Vi, muốn không bị y khống chế quả thật là một điều khó.

Phía trước có tiếng kiếm gõ giao nhau.

Lã Bất Vi trên mặt nở nụ cười an ủi, nói, „Thái tử đang luyện kiếm."

Hạng Thiếu Long xem vẻ mặt y thật muốn nói cho y biết tiểu Bàn không phải là con ruột của y, để xem y phản ứng thế nào.

Khoảng hành lang đã hết.

Giữa hai cung, có một quảng trường nhỏ, tiểu Bàn và một đứa trẻ cùng tuổi đang dùng mộc kiếm so tài.

Những kẻ đứng bên ngoài Trang Tương vương và Chu Cơ, lại còn có Tú Lệ phu nhân và vương tử Thành Kiêu, ngoài ra còn có hơn mười tên nội thị cung nga, hai võ sĩ xem ra là người dạy kiếm thuật, một vị văn quan tướng mạo đường đường Xung quanh đều có cấm vệ, không khí rất nghiêm túc.

Lúc bọn Trang Tương vương chưa thấy hai người, Lã Bất Vi hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, „Người luyện kiếm với thái tử là Vương Bôn, con trai của Vương Tiễn, những đứa trẻ trong cung bằng tuổi đều không phải là đối thủ của hắn."

Một ý nghĩ thoáng qua, Hạng Thiếu Long nhìn kỹ vị mãnh tướng vô địch trong tương lai, quả nhiên rất cao lớn, mặt mũi lạnh lẽ, hơi giống với Vương Tiễn. Lúc tiến hay lùi đều rất chính xác, chỉ là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi mà đã có phong độ đại tướng. Gã quả thật không hiểu tình hình trong hoàng cung, giả sử tại sao Vương Bôn lại có đặc ân được cùng luyện kiếm với tiểu Bàn, chắc chuyện này là chủ ý của Lã Bất Vi để hòng lung lạc Vương Tiễn.

Lúc này Trang Tương vương đã thấy bọn họ, vui mừng gọi hai người sang.

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ vui vẻ của Trang Tương vương, lòng đầy xúc cảm, người tốt phải chăng mãi mãi gặp thua thiệt?

Trang Tương vương toàn tâm toàn ý hậu đãi ân nhân đã giúp y trở thành chủ của một nước, không biết đã từng nghĩ rằng mình có đang nuôi dưỡng mối họa bên mình hay không?

Nhưng lúc này không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, bước về phía Trang Tương vương.

Bộp một tiếng, thanh mộc kiếm của tiểu Bàn đã bị Vương Bôn gạt ra bay xuống đất.

Vương Bôn vội vàng thu kiếm thoái lui, quỳ xuống, nói, „Xin Chính thái tử thứ lỗi tiểu Bôn đã lỗ mãng."

Tiểu Bàn thấy Hạng Thiếu Long, nào còn hứng thú đánh tiếp, nhưng cũng biết bước lên đỡ tiểu Bôn, ghé tai nói nhỏ mấy câu, chẳng biết là nói lời gì.

Hạng Thiếu Long cũng không biết nên vui hay buồn, vị Tần Thủy Hoàng thiếu niên lúc này đã biết mua chuộc lòng người.

Chương 114: Hoa Dương Phu Nhân

H

ạng Thiếu Long và Lã Bất Vi bước lên phía trước thi lễ với bọn Trang Tương vương, Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Thiếu Long chắc chưa gặp Từ Tiên tướng quân!"

Từ Tiên này có dáng vẻ một người Tần điển hình, người cao lớn, so với Hạng Thiếu Long và Lã Bất Vi chỉ kém một chút, nhưng mặc quan phục của văn quan, nếu mặc khôi giáp thì sẽ là một mãnh tướng oai phong lắm.

Người này hai mắt có thần, chỉ tiếc là gò má hơi cao, làm giảm khí thế của chiếc mũi, khiến người nhìn có chút không được thoải mái. Tuổi trong khoảng ba mươi, mặt mũi lạnh lùng, sau mấy câu khách khí với Hạng Thiếu Long rồi lạnh nhạt nói, „Nghe tên thái phó đã lâu, đáng tiếc tiểu tướng đang canh giữ biên cương, hôm nay mới có cơ hội gặp mặt!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy lời lẽ đối phương lạnh nhạt, ánh mắt kênh kiệu, không hề cung kính với Lã Bất Vi, lòng đã hiểu rõ chuyện gì, nên cũng không nhiều lời.

Chu Cơ lúc này vẫn chưa có cơ hội lên tiếng, còn Tú Lệ phu nhân thì mỉm cười nói, „Từ tướng quân là danh tướng của đại Tần ta, cùng với Vương Hộ tướng quân và Lộc Công được các nước chư hầu gọi là tây Tần tam hổ tướng!"

Từ Tiên vội vàng nói mấy câu khiêm nhường, nhưng mặt vẫn cứ lầm lì.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm nghĩ không biết Lộc Công ấy là ai.

Từ Tiên này hình như không phải cùng phe với Dương Tuyền quân và Tú Lệ phu nhân, nhưng rõ ràng cũng không có thiện cảm với Lã Bất Vi, có vẻ khinh bỉ mình là tay sai của Lã Bất Vi, thật là oan uổng.

Lã Bất Vi tỏ vẻ rất tôn trọng với y, cười nói, „Biết anh hùng trọng anh hùng, hay là hôm nào đến chỗ bốn tướng uống chén rượu, để Thiếu Long có thể lãnh giáo Từ tướng quân."

Từ Tiên mỉm cười nói, „Lã tướng đã khách sáo!" rồi quay sang Trang Tương vương xin được cáo lui, không thềm để ý đến lời mời của Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long thầm để ý nhân vật không sợ quyền thế này.

Lúc này tiểu Bàn kéo Vương Bôn đến thỉnh an gã, Vương Bôn khẩu đầu rồi vui vẻ nói, „Cha thường khen ngợi không ngớt lời đối với Hạng thái phó, không biết Hạng thái phó khi đang dạy kiếm thuật cho thái tử Chính, có cho phép Vương Bôn đứng xem không?"

Mọi người đều cười rộ lên, chỉ có Thành Kiêu không thềm nhìn Hạng Thiếu Long.

Lúc này nội thị đến báo, truyền rằng thái hậu muốn gặp tiểu Bàn.

Trang Tương vương vội vàng sai nội thị đưa tiểu Bàn đến gặp Hoa Dương phu nhân, tiểu Bàn tuy có vẻ không muốn nhưng cũng đành chịu.

Trang Tương vương quay sang dặn dò vương hậu và ái phi, rồi cùng Hạng Thiếu Long và Lã Bất Vi đến thư trai bàn việc.

Lúc ấy Hạng Thiếu Long mới biết chuyển vào cung lần này không chỉ đơn giản là nói chuyện gió trăng.

Sau khi an vị, thị vệ đều lui ra, chỉ có ba người trong thư trai.

Trang Tương vương mỉm cười nói, „Thiếu Long quả thực là người tình thâm nghĩa trọng, quả nhân thật muốn đổi âm cùng người, nhưng cũng chỉ đành chờ đợi, giờ đây tinh thần đã thế nào rồi?"

Hạng Thiếu Long càng có thiện cảm với y hơn, tính cách quan tâm đến người khác, trong các quốc quân của thời này, chắc chỉ có một mình y. Vội vàng thỉnh tội tạ ơn.

Lã Bất Vi trầm mặc, chỉ mỉm cười nhìn Hạng Thiếu Long.

Trang Tương vương như đang nhớ lại chuyện quá khứ, chép miệng nói, „Quả nhân làm con tin ở Triệu đã lâu, chịu nhiều cay đắng, nhưng cũng khiến quả nhân hiểu được nỗi khổ của dân tình, giờ đây đã là quốc quân, mỗi ngày đều nhắc nhở mình phải đi sát quân tình, vì chính khoan hòa. Chao ôi! Quả nhân vốn không muốn ngồi lên ngai vàng chưa lâu thì đã chinh phạt, nhưng Lã tướng quốc nói đúng, nếu ta không phạm người, người cũng phạm ta. Trong thời buổi các nước đều tranh bá này, con đường sinh tồn duy nhất là lấy võ để ngăn võ. Than ôi!"

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, thầm nghĩ nếu không phải Lã Bất Vi xúi giục, Trang Tương vương tuyệt không dùng binh đối với Đông Châu. Còn Lã Bất Vi sở dĩ có thể thuyết phục được y cũng vì Đông Châu hận với các chư hầu mật mưu diệt Tần.

Gã thầm nghĩ mình không thể giúp được Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi chen vào, „Đây chỉ là chuyện chằng đặng dừng, các nước phía đông đều có bụng diệt Tần, tuyệt không để cho ngọn lửa này lớn mạnh. Đông Châu tuy chỉ có bảy huyện Hà Nam, Lạc Dương, Cốc Hành, Bình âm, Ngê Sư, Củng Hòa, Hâu Thị, nhưng lại ngăn con đường tiến sang phía đông của chúng ta, ta không diệt chúng, chúng cũng đến diệt ta, mong đại vương xét rõ."

Trang Tương vương cười gượng, không nói, không khí trở nên trầm xuống.

Lã Bất Vi nghiêm mặt nói, „Mong đại vương hãy quyết định đừng trù trù. Nhân lúc Hiếu Thành vương vừa châu trời, người Hàn yếu ớt, đây quả thực thời cơ ngàn năm có một, nếu bỏ qua, quả thật sẽ gây họa vô cùng."

Trang Tương vương lạnh nhạt nói, „Điểm này quả nhân đã sớm hiểu, chuyện diệt Châu, tướng quốc hãy cứ thẳng tay mà làm!" rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Quả nhân và Lã tướng đã bàn bạc xong, chuyện diệt Châu, đối với Hàn Hoàn Huệ vương có nỗi đau cắt thịt, chỉ nói suông đừng hòng y an lòng, vậy thà đặt mục tiêu ở các nước khác. Quả nhân biết Thiếu Long tài trí hơn người cho nên cứ để y tùy ý hành sự."

Lã Bất Vi nhắc nhở, „Trong năm nước, Yên, Triệu đang giao chiến, tất sẽ không rảnh để ý đến chuyện này. Ba nước còn lại, nhất là hai nước Tề, Sở, chúng ta phải nói cho bọn chúng chuyện diệt Châu chỉ là tự vệ, không phải là đi xâm lược. Mà trong hai nước Tề, Sở, có thể dùng cách trao đổi để đổi phó với người Sở. Thiếu Long phải tỏ hảo ý với Hiếu Liệt vương, nếu có thể liên binh thì càng lý tưởng hơn. Thái tử Chính tuổi tác càng lớn hơn, cũng nên để y tự mình giải quyết công việc, nghe nói ấu nữ của Hiếu Liệt vương rất xinh đẹp, chỉ lớn hơn thái tử, hai, ba tuổi, nếu có thể định hôn ước thì càng có thể làm cho người Sở an lòng."

Hạng Thiếu Long tuy gật đầu nhưng trong lòng kêu khổ liên hồi, như thế chẳng phải rõ ràng đi hại tiểu công chúa của nước Sở hay sao.

Còn mở to mắt mà nói dối, mục đích cũng là hại đối phương, tuy bảo mình không phải chưa bao giờ hại người, nhưng trước đây đều có lý do và mục tiêu đúng đắn, ví như bắt sống Triệu Mục, cũng là tự bảo vệ, không giống như tình huống lần này.

Rồi lại tự an ủi mình, những hạng người như Điền Đan, Lý Viên, Tín Lăng quân, Hàn Sấm, Long Dương quân, ai mà không vì lợi ích của nước mình, mỗi ngày đều làm chuyện hại người lợi mình.

Nghĩ tới đây, bất đồ cười gượng.

Trang Tương vương đều để ý đến vẻ mặt của gã, thấy thế thì nói, „Quả nhân biết Thiếu Long là kẻ anh hùng, nếu không phải bất đắc dĩ thì không ưa dùng âm mưu, chỉ tiếc là trong tình thế này, ta không hại người thì người cũng đến hại ta, chao ôi! Có rất nhiều chuyện quả nhân cũng không muốn làm nhưng đành phải tuân theo." Nói rồi thở dài đánh sượt Lã Bất Vi nhú mày nói, „Đại vương phải chăng nghĩ đến Dương Tuyền quân?"

Trang Tương vương mặt lộ vẻ ái ngại, gật đầu nói, „Nói cho cùng y vẫn là thân đệ của thái hậu, năm ấy nếu không có y ra sức, thái hậu chưa chắc coi quả nhân là con, thuyết phục tiên vương nhận quả nhân làm thái tử, giờ đây quả nhân lại đối phó với y, thái hậu sẽ rất đau lòng."

Lã Bất Vi bước ra khỏi chỗ ngồi quỳ xuống dập đầu nói, „Xin đại vương hãy yên tâm, Bất Vi sẽ cẩn thận giải quyết chuyện này, trừ phi tả tướng quốc thật sự mưu phản, nếu không, sẽ không động can qua trước, sẽ tìm cách khuyên giải y, lấy hòa hiếu làm trọng. Dù không thể tránh được, bất đắc dĩ phải dùng đến can qua, cũng sẽ giữ mạng tả tướng quốc để y an hưởng tuổi già. Không chừng có thể giấu được thái hậu để người yên lòng."

Hạng Thiếu Long thấy y quỳ trước mặt Trang Tương vương mà thầm kêu lợi hại, Lã Bất Vi có thể nhìn mặt mà đoán lòng, làm vui lòng Trang Tương vương, chẳng trách nào y có thể giữ quan hệ tốt với vua Tần.

Gã biết đương nhiên Lã Bất Vi đang nói dối, với thủ đoạn của y, tất có cách ép Dương Tuyền quân tạo phản, chỉ cần lúc đó tước đoạt tất cả quyền lực của Dương Tuyền quân, giết hay không giết là điều không quan trọng nữa.

Trang Tương vương quả nhiên vui mừng, lệnh cho y bình thân rồi nói, „Có câu này của Lã tướng quốc, quả nhân cũng yên lòng hơn nhiều."

Lã Bất Vi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Thiếu Long tuy đến đây hơn một năm, nhưng thời gian ở Hàm Dương không dài, cho nên không biết tình hình hiện nay, nhưng hiện giờ không cần phân tâm về chuyện ấy, ta đã chuẩn bị mọi thứ, ba ngày sau người sẽ lên đường đến Ngụy, phối hợp với đại kế chinh phạt Đông Châu của chúng ta."

Hạng Thiếu Long trầm than.

Lúc này có nội thị vào báo, bảo thái hậu Hoa Dương phu nhân muốn gặp Hạng Thiếu Long, ba người đều ngạc nhiên.

Hạng Thiếu Long được nội thị dẫn vào cung thái hậu ở phía đông, khi tiến vào một điện nhỏ của thái hậu, ngạc nhiên thấy ngoài tiểu Bàn, còn có Cầm Thanh đang ngồi cùng Hoa Dương phu nhân, vội vàng quỳ xuống tham kiến.

Hoa Dương phu nhân tuổi khoảng bốn lăm, bốn sáu, mặc hoa phục trông rất quý phái, tuy tuổi đã về chiều, son phấn không giấu nổi những vết nhăn ở khóe mắt nhưng cũng khiến cho người ta không khó liên tưởng đến những ngày xưa khi còn được An Quốc quân, tức cha của Trang Tương vương sủng ái, bà ta xinh đẹp đến dường nào.

Cầm Thanh ngồi bên cạnh bà ta vẫn lạnh lùng, tỏ vẻ chẳng quan tâm gì đến mọi chuyện trên đời, Hạng Thiếu Long đến, không hề gây chú ý cho nàng.

Thanh âm của Hoa Dương phu nhân dịu dàng ôn hòa, „Mời thái phó đứng dậy!"

Hạng Thiếu Long đứng dậy mà tim đập thình thịch, hoang mang không biết vì sao vị thái hậu đã thay đổi vận mệnh của nước Tần này cho gọi mình. Chỉ biết cung kính cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào bà.

Sau một hồi yên lặng khiến người ta bất an, Hoa Dương phu nhân dịu dàng nói, „Mời thái phó ngẩng đầu lên!"

Hạng Thiếu Long yên lòng, ngẩng đầu lên nhìn Hoa Dương phu nhân, nhưng cố ý không nhìn Cầm Thanh và tiểu Bàn.

ánh mắt hai người gặp nhau.

Hoa Dương phu nhân hai mắt sáng lên, chép miệng, „Một nhân tài như thế này, quả thật là rồng trong cối người, đừng tưởng ta nhìn dung mạo để đoán người, tính cách bên trong sẽ thể hiện ra bên ngoài, người có bụng dạ chính trực thì mắt thẳng, năm ấy khi ta gặp đại vương đã biết y bụng dạ nhân hậu, sẽ là một ông vua tốt thương dân như con, hơn hẳn với Tử Kiêu, kẻ mà tiên vương muốn lập làm thái tử, nên nói với tiên vương rằng, Thiếp may mắn được giữ hậu cung, đáng tiếc không có con, mong lập Tử Sở làm con. Tiên vương liền cùng ta khấn vương phù, hẹn nhau lập Tử Sở Kẻ khác đều tưởng ta thật sự vì tư lợi, nào biết ta quả thật có thâm ý."

Hạng Thiếu Long nghe mà há hốc mồm, không ngờ Hoa Dương phu nhân là một hào kiệt trong nữ giới, có kiến thức như vậy, bà đã chọn đúng người. Vấn đề duy nhất là đã quên sự tồn tại của một nhân vật có lợi cho công cuộc thống nhất thiên hạ nhưng bất lợi cho người Tần như Lã Bất Vi.

Hoa Dương phu nhân nói, „Mời Hạng thái phó ngồi. Chao ôi! Ba ngày sau là kỵ thần của tiên vương, cho nên ai gia rất xúc động, khiến Hạng thái phó chê cười."

Hạng Thiếu Long ngơ ngác ngồi xuống, rồi có ả cung nga dâng trà lên. Trong điện yên tĩnh, ngoài trời tuyết rơi đầy.

Cầm Thanh, nàng mỹ nữ cao nhã ấy, vẫn cúi đầu không nói, càng khiến cho người ta có cảm giác nàng không cần bất cứ điều gì ở bên ngoài.

Nàng giống như một đóa hao sen trắng chỉ để người ta ngắm nhìn từ xa xa, một ý nghĩ xấu xa cũng đủ làm hỏng đi sự hoàn mỹ của nàng.

Cho đến lúc này, Hạng Thiếu Long vẫn chưa hiểu có gì Hoa Dương phu nhân cho vờ mình. Nén không được, nhìn sang tiểu Bàn, tiểu Bàn đang nhìn gã, hơi lắc đầu, tỏ vẻ bảo gã đừng lo lắng.

Trong điện tĩnh lặng đến nỗi khiến cho người ta không muốn phát ra bất cứ âm thanh nào để khuấy động không khí ở đây.

Khi Hạng Thiếu Long đang quan sát mọi thứ xung quanh. Hoa Dương phu nhân nhẹ nhàng nói, „Lần này ai gia muốn gặp thái phó, chủ yếu là muốn xem nam nhân đã làm cho Kỷ tài nữ, người tề danh cùng Cầm Thanh động lòng là người thế nào, giờ đây cuối cùng cũng đã có đáp án!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ té ra là vậy, vội vàng nói mấy lời khiêm nhường.

Cuối cùng thì Cầm Thanh cũng thỏ thẻ giọng oanh vàng, „Kỷ tài nữ đến đây đã hơn mười ngày mà Cầm Thanh vẫn không có duyên được gặp, Hạng thái phó có thể có thể sắp xếp được chăng? Thái hậu cũng mong được gặp Kỷ tài nữ.

Nghe nói Trâu Diễn tiên sinh là người nghiên cứu thiên nhân, nếu ông ta thể đi cùng, Cầm Thanh nhất định chân thành khoản đãi.

Chỉ cần nghe nàng thay Hoa Dương phu nhân nói lời mời, cũng đủ biết địa vị của nàng ở cung thái hậu thế nào.

Hạng Thiếu Long nhịn không được nhìn về phía nàng, hai đôi mắt lần đầu tiên tiếp xúc, mỹ nữ vẫn lãnh đạm nhìn xoáy vào gã.

Hạng Thiếu Long hơi bực mình, mỉm cười nói, „Không biết trong sổ khách Cầm thái phó khoản đãi có bao gồm mỹ nhân trong đó chăng?"

Cầm Thanh chưng hửng, mặt thoáng không vui, tránh ánh mắt của gã, cúi đầu.

Hoa Dương phu nhân cười, nói, „Hạng thái phó đừng trách Thanh nhi, từ khi phu quân qua đời chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân trẻ tuổi."

Hạng Thiệu Long nói với vẻ áy náy, „Thế thật là đắc tội, mong Cầm thái phó thứ lỗi. Bỉ nhân phải quay về chuẩn bị đi sứ, nếu thái hậu không có gì sai bảo nữa, Thiệu Long xin được cáo lui."

Hoa Dương phu nhân nhượng mày hỏi, „Hạng thái phó khi nào sẽ lên đường?"

Hạng Thiệu Long nói xong, Hoa Dương phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói, „Hạng thái phó chuyến này đi đến Sở chứ?"

Hạng Thiệu Long biết bà vốn là quý tộc nước Sở, năm ấy khi Trang Tương vương gặp bà, Lã Bất Vi bèn cho y mặc trang phục nước Sở để lay động tình cố quốc của bà. Trang Tương vương vốn tên Dị Nhân nhưng sau đó đổi thành Tử Sở cũng chính là lẽ ấy. Vội vàng bảo sẽ đến nước Sở.

Hoa Dương phu nhân nói, „Ta sẽ sai người đưa ít đồ cho thái phó khi đến Sở nhờ thái phó hãy trao cho Tú phu nhân Chao ôi! Nếu không phải vì sức khoẻ kém đi, ta quả thật muốn về Sở một chuyến!"

Hạng Thiệu Long hứa xong thì cáo lui, không thềm ngó đến Cầm Thanh nữa. Ra khỏi cửa điện, đi được khoảng mười bước thì tiểu Bàn từ trong điện đuổi theo, khiến bọn thân vệ phụ trách bảo vệ cho y hộc tốc đuổi theo.

Tiểu Bàn quay lại quát, „Đứng yên ở đó, cấm chạy theo!"

Bọn thân vệ quả nhiên đứng yên, chẳng kẻ nào dám máy động cả ngón tay.

Tiểu Bàn làm oai xong, tỏ vẻ không có chuyện gì, kéo Hạng Thiệu Long vào trong viên lâm, nói với hai mắt đỏ hoe, „Sư phụ! Con đã giết Triệu

Mục! Đừng trách con, đây là lần sau cùng tiểu Bàn gọi người là sư phụ, lần sau không dám nữa."

Hạng Thiếu Long thầm kinh sợ oai thế của vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này, nghe nói thế thì ngẩn ra, „Con đã giết Triệu Mục?"

Tiểu Bàn kìm nén, không rơi nước mắt, bình tĩnh nói, „Con đã rí tai cho y biết con là ai, giết y là vì báo thù cho mẫu thân, rồi một dao chọc thẳng vào tim y, Hạng thái phó đã chẳng bảo nơi ấy mà trúng kiếm thì sẽ hết đường cứu hay sao? Hừ! Nhìn y chết trong bộ dạng rất kinh dị, thật là tuyệt vời! Mẫu thân đã có thể nhắm mắt nơi chín suối!"

Hạng Thiếu Long nghe mà lạnh mình.

Ngày còn ở Hàm Đan, tiểu Bàn chỉ khoảng mười ba, giờ đã là mười bốn tuổi! Không những có gan giết người mà còn bình tĩnh hiểu rõ phải làm thế nào mới dồn người ta vào chỗ chết, tuy bảo đối phó với kẻ thù giết mẹ nhưng với dáng vẻ bình tĩnh, độc ác, xong chuyện thì thản nhiên miêu tả lại, quả thật khiến người ta lạnh mình.

Tiểu Bàn thấy Hạng Thiếu Long không nói, còn tưởng rằng gã có ý trách mình, vội vàng nói, „Thái phó chớ lo, giết y xong, con gục vào lòng mẫu hậu, khóc mà bảo rằng con đã báo thù cho người, đảm bảo không ai nghi ngờ, bọn họ còn tưởng rằng con yêu thương vị mẫu hậu ấy nữa kìa!"

Hạng Thiếu Long càng bất ngờ hơn, không đối đáp gì được.

Tiểu Bàn hạ giọng nói, „Nhưng con thật tình thương mẫu hậu mà!"

Hạng Thiếu Long lúc này mới có thể lên tiếng được, nói, „Chúng ta đừng gặp nhau quá lâu, phụ vương của con, mẫu hậu và tướng quốc đang chờ ta dùng cơm..."

Tiểu Bàn nắm lấy tay áo gã nói, „Thái phó! Trước khi người lên đường đi sứ, có thể đến gặp tiểu Bàn được không?"

Hạng Thiệu Long gật đầu, tiểu Bàn mới cùng gã rời khỏi cung thái hậu.

Khi Hạng Thiệu Long về đến Ô phủ, trời đã về chiều.

Vừa mới xuống xe, hạ nhân bảo Lý Tư đến gặp gã, đang đợi trong sảnh nhỏ, vội vàng đến gặp y.

Sau mấy lời khách khí, ngồi xong Lý Tư cảm kích nói, „Lý Tư lần này có thể theo thái phó, đi sứ đến sáu nước, toàn là nhờ thái phó cả, Lý Tư cũng không biết làm thế nào để tạ ơn thái phó. Chao ôi! Cuộc sống ở tướng quốc phủ suýt nữa làm cho tại hạ phát bệnh!"

Hạng Thiệu Long không ngờ y nói những lời thô thiển đến như vậy, cười gượng nói, „Lý huynh không cần phải tạ ơn ta, ta còn nhiều chuyện phải nhờ Lý huynh nữa kìa, hiểu rõ về tình hình sáu nước, sau này Lý huynh mới có thể gánh vác được trọng trách."

Lý Tư do dự một chốc, cuối cùng nén không được hỏi, „Tại hạ suy nghĩ hoài mà vẫn chưa hiểu, có gì thái phó coi trọng Lý Tư đến thế? Cả cơ hội biểu hiện cũng chưa từng có kia mà..."

Hạng Thiệu Long cười rồi vỗ vai y bảo, „Hạng Thiệu Long ta tuyệt không nhìn sai người, Lý huynh đã thu xếp hành lý chưa?"

Lý Tư hơi đỏ mặt, lúng túng rồi nói, „Nhận được lệnh của tướng quốc xong, tại hạ liền lập tức chuẩn bị mọi thứ!"

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn, đầy tình tri kỷ.

Hạng Thiệu Long nói với vị đại công thần sau này sẽ phò trợ Tần Thủy Hoàng giành lấy thiên hạ này rằng, „Lý huynh đã đến đây vậy xin mời ở lại

dùng bữa cơm rồi hãy đi!"

Lý Tư ha ha cười lớn nói, „Ngày tháng vẫn còn dài, trên đường sợ gì không có cơ hội!"

Hạng Thiệu Long biết y vì tránh tai mắt của Lã Bất Vi, nên không cưỡng ép nữa. Tiến y ra cửa, thuận miệng hỏi, „Lý huynh có hiểu tình thế hiện nay của Hàm Dương không?"

Lý Tư hạ giọng nói, „Sau khi lên đường sẽ nói cho thái phó hiểu ngay."

Nhìn bóng y khuất sau cổng lớn, Hạng Thiệu Long dâng lên một cảm giác hoang mang vô cùng, Lý Tư giờ đây vẫn là một kẻ lang bạt, chưa gặp được thời, ai ngờ sau này sẽ là thừa tướng của nước Tần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 115: Mệt Mỏi Rã Rời

H

ạng Thiếu Long đưa Kỷ Yên Nhiên và Trâu Diễn đến cung thái hậu xong, thì tìm tiểu Bàn và Vương Bôn, dắt hai người vào võ trường luyện kiếm, rồi sau đó bảo hai người đồng thời tấn công gã.

Hai tên tiểu tử này rất vui mừng, nâng mộc kiếm tấn công về phía gã, cả hai rất hăng hái, đặc biệt là tiểu Vương Bôn, giống phụ thân ở chỗ có sức khỏe hơn người, căn cơ võ công lại tốt, lại thích mạo hiểm, nếu chẳng phải là Hạng Thiếu Long thì cũng khó mà ứng phó y.

Lúc này Hạng Thiếu Long rẽ sang ngang, tránh một kiếm của tiểu Bàn, kiếm thế phóng ra, khiến cho Vương Bôn phải vội vàng thoái lùi để né, nào ngờ y chỉ là giả vờ né, chờ cho Hạng Thiếu Long gạt thanh kiếm của tiểu Bàn thì đột nhiên tiến lên, hươ một kiếm chém thẳng vào mặt của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long kêu một tiếng hay xong, giơ kiếm lên đỡ, bốp một tiếng, tiểu Vương Bôn đã bị chấn động cả cánh tay tê rần, khi định đang muốn tỏ mình khỏe hơn, Hạng Thiếu Long lại tung cước phải, muốn đá ra, khiến cho tiểu Vương Bôn vội vàng né ra phía sau, thu kiếm mà đứng yên, mặt lộ vẻ hoang mang.

Hạng Thiếu Long kêu dừng lại, cười với Vương Bôn mà nói rằng, „Vương Bôn phải chẳng đang giận ta không giữ quy củ, tung cước đá người?"

Tiểu Vương Bôn đỏ mặt, cúi đầu nói, „Tiểu Bôn không dám!"

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Giả sử giờ đây ngươi đang ở sa trường, còn có thể trách kẻ địch tung cước đá ngươi chẳng?" nói đến câu cuối cùng, lời lẽ trở nên nghiêm khắc.

Tiểu Vương Bôn giật mình, quỳ xuống, dập đầu kêu lớn, „Tiểu Bôn đã hiểu!"

Hạng Thiếu Long trong lòng thích lắm, kêu lớn, „VẬY HÃY ĐỨNG DẬY ĐỘNG THỦ CHO TA!"

Tiểu Bôn đột nhiên đứng phắt dậy, lao thẳng về phía trước, thanh mộc kiếm đâm thẳng vào ngực Hạng Thiếu Long.

Tiểu Bàn cũng lấy làm hứng khởi lắm, tấn công từ phía bên trái.

Hạng Thiếu Long cười một tràng dài rồi tung cước đá ra, trúng vào mũi kiếm của tiểu Bàn, rồi tiếp theo lách mình né thể tấn công của tiểu Vương Bôn, móc chân một cái, tiểu Bôn lập tức té nhào xuống xuống đất, thanh mộc kiếm vượt khỏi tay.

Hạng Thiếu Long thấy tiểu Bàn để trống phía trước mặt, giơ kiếm đâm tới.

Khi thấy tiểu Bàn trúng chiêu, tiểu Bôn bật người dậy, che trước người tiểu Bàn.

Hạng Thiếu Long vội thu thanh mộc kiếm lại, định thần nhìn tiểu Vương Bôn, bình thản nói, „Tiểu Bôn muốn dùng thân huyết nhục để đỡ thanh kiếm sắc này hay sao?"

Tiểu Bôn hiên ngang nói, „Cha đã từng dạy tiểu Bôn, dù chết cũng phải bảo vệ cho thái tử."

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, mỉm cười nói, „Nếu lúc này kiếm trong tay người không rơi, thì có thể dùng kiếm để đỡ, đúng không?"

Tiểu Bôn vui vẻ nói, „Thái phó thật lợi hại, cha cũng chưa từng biết đá con trong lúc luyện kiếm."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Làm sao có thể so sánh như vậy, nào! Để ta dạy các con công phu đánh tay không!, Tiểu Bàn nhớ lại trước kia đã bị Hạng Thiếu Long đánh ngã sông soài, vui mừng kêu lên, „ô! Vậy thì hay quá...”

Thấy Hạng Thiếu Long quắc mắt lên, vội vàng im lặng.

Chu Cơ cùng một đám cung nga nội thị, yếu điệu bước tới, cười nói, „Hạng thái phó có rảnh cùng ta nói vài câu chẳng?”

Hạng Thiếu Long nhìn dáng vẻ thất vọng của tiểu Bàn và Vương Bôn, trong lòng than thầm, gật đầu nói, „Cơ hậu đã có chỉ ý, Thiếu Long nào dám không phụng bồi?”

Tiếng đao kiếm giao nhau và tiếng la hét của tiểu Bàn và Vương Bôn ở ngoài quảng trường vọng lại. Hạng Thiếu Long và Chu Cơ ngồi đối diện trong tiểu đình của ngự hoa viên, cung nga nội thị đứng từ xa canh gác.

Mỗi lần đối diện với vị hoàng hậu xinh đẹp, đa mưu túc trí, kêu gọi vô cùng của nước Tần này Hạng Thiếu Long đều cảm thấy không tự nhiên và căng thẳng, lúc nào cũng phải tự nhắc nhở phải cảnh giác, cố gắng kiềm chế những rung động trong người. Còn Chu Cơ thì cũng như thế.

Gã cảm thấy Chu Cơ đối với Trang Tương vương có một chút gì đó giữa lòng cảm kích và tình yêu, còn đối mình thì có một chút kích thích về mặt tình dục, khiến cho hai người mỗi lần gặp nhau đều phải đau khổ cố gắng kìm nén lòng mình.

Chu Cơ nhìn gã xong, rồi chép miệng nói, „Gặp người không được mấy ngày mà người lại phải đi rồi, thật làm cho người ta buồn bã. Chao ôi! Ta nên cảm ơn người thế nào đây? Người không những đã nhiều lần cứu hai mẹ con ta mà còn giành lấy công bằng cho ta từ Nhạc Thừa và Triệu Mục.”

Hạng Thiếu Long không dám nhìn nàng, cung kính nói, „Đó là nhiệm vụ của Thiếu Long! Cơ hậu có lệnh, nếu không hoàn thành là sự thất trách của tiểu nhân."

Chu Cơ hơi giận dữ nói, „Cả người cũng giỏi trò ấy với ta, giờ đây ai ai cũng vừa kính vừa sợ đối với ta, cả một kẻ tri kỷ như người cũng hoảng sợ như vậy, ta còn biết thổ lộ tâm sự với ai. Bất Vi cũng tránh ta như tránh rắn, người cũng học theo cách của y hay sao?"

Hạng Thiếu Long thở dài rồi nói, „Chỗ đáng sợ nhất trong thiên hạ chính là cung đình, Cơ hậu chẳng lẽ không biết có người ngày đêm đang muốn thay thế chỗ đứng của mẹ con người hay sao?"

Chu Cơ mỉm cười, bình thản nói, „Nói đến thủ đoạn, ta Chu Cơ này nào sợ ai, Hạng thái phó hãy cứ yên tâm!"

Rồi cười khúc khích nói, „Đừng có đáng vẻ cảnh giác với người được không? Cuộc sống trong cung đình có lúc hơi buồn, nhưng chỉ cần thấy Chính nhi ngày càng trưởng thành, ta đã thỏa mãn vui vẻ lắm rồi, không cần thiết tha gì đến những chuyện khác nữa."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ làm sao có thể bỏ đi được, lãng sang chuyện khác, „Giờ đây có những kẻ nào đang dòm ngó vương vị?"

Chu Cơ nhìn gã, trầm ngâm một lát, rồi nói, „Giờ đây trong triều đình nước Tần chẳng có kẻ nào ưa hai mẹ con ta, chủ yếu là hai nhóm người do Cao Lăng quân và Dương Tuyền quân là đầu đảng, còn bọn kia chỉ là hạng a dua mà thôi, ta không tin bọn chúng có thể làm được chuyện gì lớn."

Hạng Thiếu Long nói, „Cao Lăng quân là ai?"

Chu Cơ nói, „Cao Lăng quân là Doanh Khuê, bảo tọa của đại vương vốn thuộc về y, nhưng vì có Hoa Dương phu nhân, nên đã cải lập đại vương, Doanh Khuê được phong ở đất Cao Lăng, nhưng bị bọn gian tặc xúi giục,

trước nay vẫn luôn ôm hận trong lòng, phao tin khắp nơi Lã Bất Vi và đại vương hợp mưu giết chết tiên vương, ý đồ không tốt, nói cho cùng cũng chỉ muốn mình trở thành vua nước Tần mà thôi."

Dừng một lát rồi nói, „Còn Dương Tuyền quân và Tú Lệ phu nhân thì cấu kết với nhau, lại được giới quân sự ủng hộ, hy vọng có thể lập Thành Kiêu làm thái tử. Mà hai phe, mỗi phe đều có ý đồ riêng của mình, Dương Tuyền quân và Cao Lăng quân trước đây lại bất hòa, thế như nước với lửa, nếu không đại vương và Bất Vi càng khó khăn hơn."

Rồi có vẻ hơi giận nói, „Đừng nói những chuyện khiến người ta phải nhức đầu này được không?"

Hạng Thiệu Long cười khố nói, „Bốn nhân chẳng qua quan tâm Cơ hậu mà thôi! Rốt cuộc đại tướng quân có ủng hộ Dương Tuyền quân hay không?"

Chu Cơ liếc gã, như không muốn trả lời nhưng cũng thờ dài rồi nói, „Người nói Vương Hột đấy à, y chỉ trung thành với đại vương lại không coi Dương Tuyền quân ra gì, trừ phi có thể có người đưa ra bằng chứng chứng minh tiểu Chính không phải là cốt nhục của đại vương, nếu không đại tướng quân sẽ không đứng ở phía Dương Tuyền quân đâu.

Chuyện này có phương pháp chứng minh mà! Chẳng lẽ bọn chúng dám ép đại vương nhỏ máu nhận thân hay sao? Dù cho có nhận ta cũng chẳng sợ."

Hạng Thiệu Long lúc này đổ mồ hôi đầy mình, Chu Cơ có lẽ không sợ, nhưng gã thì rất sợ.

Phương pháp nhỏ máu nhận thân cổ xưa này, nói không chừng sẽ rất có hiệu quả, như vậy thì hồng bát.

Chu Cơ thấy gã mặt biến sắc, không vui nói, „Chẳng lẽ người cũng cho rằng Chính nhi cũng không phải là cốt nhục của đại vương hay sao?"

Hạng Thiếu Long cứng họng, vội vàng nói, „Cơ hậu đã hiểu nhầm! Thiếu Long còn phải quay về sắp xếp hành trang nữa."

Chu Cơ giận dữ ngắt lời gã, „Người cứ nhiều lần mượn cớ tránh người ta, Chu Cơ rất hận người! Ta đâu phải ép người tư thông, chẳng qua chỉ có mấy lời tâm sự mà thôi, có gì phải sợ như thế!"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Cơ hậu không sợ đại vương không vui hay sao?"

Chu Cơ hơi giật mình, quay trở về hiện thực, rầu rĩ nhìn gã rồi thở thẽ nói, „Đại vương cái gì cũng tốt, rất yêu thương người ta, chao ôi ta không muốn nói nữa. Thiếu Long! Chúc người lên đường thuận lợi, an toàn quay về gặp lại người ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng than thầm, đã sớm đoán được tình hình này.

Chu Cơ trước nay luôn sống cuộc sống phóng đảng, tuy nói là bất đắc dĩ nhưng sự thật là như thế.

Khi mới đến Hàm Dương, vì có cuộc sống mới và đã nhận được đứa con yêu nên tạm thời không có chú ý đến chuyện nam nữ nữa. Sau một năm sống trong cuộc sống cung đình, niềm vui và cảm giác mới mẻ được làm vương hậu đã dần dần nhạt nhòa, cảm giác đã khác hẳn lúc trước. Nàng bảo rằng buồn bã, nhưng sự thật vì Trang Tương vương không làm nàng thỏa mãn được, nếu chẳng phải vì tiểu Bàn, e rằng nàng đã chung chạ với nhiều người, bất đồ trong lòng cảm thấy kinh sợ.

Gã không dám ngồi lâu nữa, thừa cơ cáo từ, Chu Cơ cũng không giữ gã, nhưng hai mắt nàng nhìn gã đầy oán thán.

Trong sảnh đường của Ô phủ, một cuộc họp quan trọng diễn ra.

Ô ứng Nguyên lên tiếng trước, „Trong một năm tới đây, là thời gian gian khổ nhất sau khi chúng ta đến Hàm Dương, không những Thiếu Long phải đi sứ sáu nước, Lã tướng cũng phải chinh phạt Đông Châu, tướng quốc phủ chỉ có Đồ Tiên, e rằng không chủ trì được đại cuộc, may mà ta đã thiết lập quan hệ được với nhiều người, chỉ cần hạ mình một chút thì có thể an toàn vượt qua."

Đằng Dực nói với Hạng Thiếu Long, „Lúc này chúng ta đã thương lượng xong, Ô Trác đại ca và Ô Quả ở lại Ô phủ, để đề phòng khi có chuyện xảy ra thì sẽ có thể chống đỡ được. Trong khoảng thời gian này, đại bộ phận mọi người nên chuyển tới mục trường, để tránh sóng gió ở Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long nói, „Hay là đại ca cũng ở lại! Nhị tẩu đang sắp lâm bồn..."

Đằng Dực ngắt lời gã, „Chuyện này đừng nhắc nữa, chuyến đi này tuy bề ngoài rất hung hiểm nhưng tình thế sáu nước khó mà đoán được, ta ở lại đây, làm sao có thể ngủ yên được?"

Nghe đến hai chữ lâm bồn, mọi người đều không tự nhiên, cả Ô ứng Nguyên cũng vậy.

Hạng Thiếu Long trong lòng không thoải mái, bọn Ô Đình Phương không thể mang thai, càng lúc càng là một vấn đề không rõ ràng.

Nếu ở thế kỷ XXI, gã có thể đi xét nghiệm để có thể tìm ra nguyên nhân, nhưng ở thời đại này điều đó là không thể thực hiện được.

Ô Trác than rằng, „Ta không thể cùng tam đệ đi sứ quả thật là chuyện đáng tiếc nhưng cũng không có cách nào khác!

Đào Phương chen vào nói, „Hai vị huynh trưởng của Thiếu Long đã chọn ra trong đám gia tướng hai mươi người thân thủ cao cường, làm tùy tùng của Thiếu Long, những cao thủ này ai cũng có thể một địch mười, có thể giúp

đỡ được cho Thiếu Long. Thiếu Long cũng phải vạn lần cẩn thận, có rất nhiều người muốn trừ khử Thiếu Long. Nghe nói Dương Tuyền quân sẽ phái cao thủ hành thích Thiếu Long giữa đường, một là có thể nhổ được cái gai trong mắt bọn chúng, lại có thể đả kích uy tín của Lã tướng, Thiếu Long cần phải cẩn thận mới được."

Hạng Thiếu Long cúi đầu lắng nghe, Ô ứng Nguyên thở dài nói, „Thiếu Long quả thật muốn đưa Đình Phương và Thiên công chúa đi cùng hay sao?"

Đào Phương nói, „Vậy hãy đem bốn người bọn Xuân Doanh đi theo cùng! Để bọn chúng hầu hạ cho ba vị thiếu phu nhân.

Hạng Thiếu Long vui vẻ gật đầu, lúc này mới cất đi nỗi lo trong lòng mà nghĩ đến chuyện Dương Tuyền quân.

Ô ứng Nguyên nói, „Lã tướng vừa cùng ta thương lượng chuyện đi sứ, Lã tướng sẽ bỏ ra châu báu và ba ngàn hoàng kim, để cho con làm quà tặng. Chúng ta đã chọn ra trăm thốt ngựa tốt, một bày ca cơ lại thêm ba ngàn vạn hoàng kim, đủ cho Thiếu Long ứng phó với bọn người tham lam kia."

Kinh Tuấn nghe mà nói rằng, „Bấy nhiêu cũng đủ cho tại hạ sống đến mười đời!"

Đằng Dực nghe nói đến chuyện tặng ca cơ thì mặt trầm ngâm.

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Chuyện tặng cái gì cũng chẳng thành vấn đề, nhưng tiểu tể không quen lấy ca cơ làm lễ vật, nhạc phụ có thể chọn món khác chẳng?"

Ô ứng Nguyên hơi ngạc nhiên nhìn gã, rồi gật đầu nói, „Thiếu Long có ý nghĩ cổ quái như vậy, ta cũng không miễn cưỡng nữa."

Mọi người lại thương lượng một hồi sau thì kết thúc hội nghị.

Hạng Thiếu Long cùng Đẳng Dực đi thăm Thiện Lan, rồi mới quay vào trong nhà.

Kỷ Yên Nhiên cũng vừa mới đến, đang cùng Ô Đình Phương và Triệu Thiên nói chuyện phiếm, Kỷ Yên Nhiên đang kể về nàng Cầm Thanh cao ngạo lạnh lùng kia.

Không biết thế nào, Hạng Thiếu Long không muốn nghe những chuyện về nàng.

Gã vẫn buồn về cái chết của Đình Phương Thị. Đối với người đã quen chế độ một vợ một chồng ở thế kỷ XXI mà nói, chỉ cần ba người vợ xinh đẹp trước mặt cũng đủ khiến cho gã cảm thấy hạnh phúc, huống chi lại còn có Triệu Nhã và Triệu Chi ở Đại Lương.

Đủ rồi! Gã không muốn khổ vì tình nữa.

Chỉ hy vọng có thể giúp tiểu Bàn ngồi lên vương vị, khống chế nước Tần xong thì gã có thể lui ẩn chốn điền viên, sống một cuộc sống vui vẻ là đã đủ.

Bỗng nhiên, gã cảm thấy rất mệt mỏi.

Hôm sau, sau khi thức dậy, vào hoàng cung dạy cho tiểu Bôn và tiểu Bàn phương pháp đánh bằng tay không, để khi không có mặt gã thì bọn chúng vẫn có thể tự luyện tập được.

Từ tối đêm qua mưa tuyết đã dừng, bầu trời xanh ngắt, còn mặt đất thì bị trắng xóa.

Có lẽ những người khác thì không thấy có đặc biệt, nhưng đối với một người vượt thời gian mà đến như gã, cảnh cung đình phủ đầy tuyết trắng đã khiến gã ngây ngất quên cả bản thân.

Quá khứ như một giấc mơ, còn hiện tại cũng là một giấc mơ khác nữa.

Gã đang ngồi trong đình nhìn tiểu Bàn và tiểu Bôn hai người đang so tài bằng hai tay không, khi đang đánh rất vui, phía sau có giọng ngọt ngào của Cầm Thanh vang lên, „ô! Hạng thái phó, Chính thái tử lại trễ thời gian rồi!"

Hạng Thiệu Long giật mình thoát ra khỏi sự trầm tư, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cầm Thanh đang mặc một bộ y phục toàn màu vàng, ngoài khoác một chiếc trường bào màu trắng như tuyết, lặng lẽ đứng nhìn tiểu Bàn.

Hạng Thiệu Long vội vàng đứng dậy, thi lễ với nàng, „Xin chào buổi sáng Cầm thái phó, để ta lập tức gọi thái tử đến."

Cầm Thanh đi đến chỗ gã, lắc đầu nói, „Hiếm khi nào thái tử cao hứng như vậy, Hạng thái phó lại sắp đi xa, hãy cố để cho thái tử bỏ học một ngày cũng được."

Hạng Thiệu Long nhớ đến ngày mai đã bắt đầu một cuộc sống lúc nào đâu óc cũng căng thẳng, buồn bã ngồi xuống, „Mời Cầm thái phó ngồi!"

Cầm Thanh ngồi xuống chiếc ghế bằng đá, hỏi nhỏ, „Thái tử hình như yêu mến thái phó, khi có thái phó thì rất vui mừng, lúc bình thường thì trầm mặc không giống với những đứa trẻ cùng tuổi, hình như trong lòng đang ôm một tâm sự, khiến người ta rất lo lắng."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Triệu Ni, trong tim gã nhói lên nói không ra lời.

Lúc bấy giờ tiểu Bôn đã hạ được tiểu Bàn, nhưng không dám đánh ngã thái tử, ngược lại bị tiểu Bàn ném một cái bốn chân chống lên trời, tiểu Bàn vui vẻ lăm kê đứng dậy.

Hạng Thiệu Long kêu lớn, „Đến đây!"

Tiểu Bôn bật người dậy, còn tiểu Bàn thì hớn hở chạy lại trước đình.

Hạng Thiếu Long nói với tiểu Bôn, „Vừa rồi con rõ ràng đã chiếm được thượng phong, tại sao lại bỏ qua cơ hội đó?"

Tiểu Bôn lúng túng nhìn tiểu Bàn, cúi đầu nói, „Tiểu Bôn sợ làm bị thương thái tử, nên không dám ra hết sức mình."

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Ai cần người nhường ta?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Ai bảo con là thái tử! Nhưng chỉ cần cứ y theo phương pháp của ta mà luyện tập, thì sẽ không dễ dàng bị thương. Sau này khi các con luyện tập, hãy lót vài miếng nệm dày dưới đất, thế thì chẳng sao cả Trước khi luyện tập phải làm vài động tác làm nóng cơ thể, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì, có hiểu không?"

Hai tên tiểu tử dạ to một tiếng rồi chạy ra luyện kiếm.

Hạng Thiếu Long quay nhìn Cầm Thanh rồi cười, „Bọn trẻ thật là đáng yêu, nhưng nghĩ đến một ngày họ chúng sẽ giống như chúng ta, không còn sống cuộc sống đơn giản nữa, ta cảm thấy hiện thực thật là tàn khốc!"

Cầm Thanh lặng người, trầm ngâm một lát rồi nói, „Hạng thái phó hình như chán ngán cuộc sống hiện tại?"

Hạng Thiếu Long lòng đầy xúc cảm, thở dài, không nói gì cả.

Cầm Thanh nén không được nói, „Cầm Thanh chưa bao giờ gặp qua một người dám dùng thái độ như ngài để nói chuyện với Chính thái tử, Hạng thái phó không phải rất coi trọng quyền lực hay sao?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thâm kinh sợ, Cầm Thanh hình như đã nảy sinh lòng hứng thú đối với mình, chuyện này không thể kéo dài được. Không biết có thể vì đêm qua tiếp xúc với Kỷ Yên Nhiên không mà giờ đây thái độ của nàng đối với mình đã đổi khác.

Nghĩ đến đây thì thuận miệng nói, „Cuộc đời con người chẳng là chỉ trải qua mấy mùa ấm lạnh, cần gì phải để ý nhiều chuyện đến thế, cứ chuyện đúng thì nên làm, nếu không, còn gì là vui thú nữa!"

Đứng dậy rồi thi lễ, „Bỉ nhân còn phải quay về còn thu xếp nữa, xin mời Cầm thái phó."

Cầm Thanh không ngờ gã chủ động cáo từ, hơi lúng túng, đứng dậy trả lễ.

Hạng Thiếu Long bước xuống tiểu đình, vừa mới bước được đến chỗ tiểu Bàn được hai bước, Cầm Thanh ở phía sau kêu lên, „Hạng thái phó!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên quay lại, Cầm Thanh cúi đầu nói, „Câu chuyện ngụ ngôn về giọt mật của Hạng thái phó thật là tuyệt vời, Cầm Thanh đã được nghe, chúc Hạng thái phó lên đường bình an!" Rồi mặt nàng hơi đỏ, quay người yếu điệu bước đi.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khở, chờ khi quay về sẽ nhất định tra hỏi Kỷ Yên Nhiên, xem nàng đã tiết lộ bí mật gì của mình cho Cầm Thanh biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 116: Luận Giải Tình Thế

B

a ngày trước khi Lã Bất Vi thống lĩnh đại quân chinh phạt Đông Châu, đoàn sứ tiết do Hạng Thiệu Long dẫn đầu cùng một đoàn quân tinh nhuệ rời Hàm Dương, vượt qua sông Hoàng Hà, bắt đầu cho chuyến đi.

Ngoài bọn người Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương, Triệu Thiên và Đằng Dực, Kinh Tuấn, những huynh đệ trong Ô gia đi theo chỉ có hai mươi người, nhưng người nào cũng thân thủ cao cường, nhân số thì ít nhưng thực lực không thể xem thường.

Phía Lã Bất Vi trừ Lý Tư và Tiêu Nguyệt Đàm, còn chọn ra ba trăm tên gia tướng, những người này trực tiếp nghe lệnh Tiêu Nguyệt Đàm, cũng may sao những người ấy và Hạng Thiệu Long quan hệ rất tốt, nên bọn họ cũng rất nghe lời gã.

Đương nhiên còn có hai vị công tử của Mông Ngao là Mông Võ và Mông Diêm, hai người tuổi tác tuy nhỏ, nhưng rất ngưỡng mộ Hạng Thiệu Long, bọn Đằng Dực đều thương yêu bọn chúng.

Kẻ phụ trách lãnh quân là một viên tướng tên Lã Hùng, là người trong tộc Lã Bất Vi, bề ngoài tuy có vẻ cung kính với Hạng Thiệu Long, nhưng nhân thần sáng quắc, ấn tượng của Hạng Thiệu Long đối với y không tốt lắm. Nhưng giờ đây đã ngồi chung thuyền, chỉ đành vờ vịt với nhau mà thôi.

So với chuyến đi Triệu lần trước, nhân số tuy tăng hơn nhiều, nhưng bọn Hạng Đằng, cảm thấy thực lực không như trước Hôm ấy đã vào biên giới nước Hàn, đã đến bờ tây sông Lạc Thủy.

Dòng nước đang uốn khúc chảy về đông, núi non nhấp nhô, cảnh đẹp mê người.

Từ tối hôm qua trở đi, mưa tuyết đã dừng được năm ngày thì lại bắt đầu thối, ai nấy cũng đều mặc áo lông, bọn Kỳ Yên Nhiên trong bộ áo lông trắng như tuyết.

Bọn họ vì được cùng lên đường nên rất vui vẻ, cười nói huyền thuyên, bốn ả nô tỳ Xuân Doanh cũng đi theo phía sau.

Dọc đường, Lý Tư đều phải ở trong trại của Lã phủ, để tránh bọn Tiêu Nguyệt Đàm thấy được mối quan hệ giữa y và Hạng Thiếu Long. Cho đến lúc hoàng hôn, bọn họ hạ trại ở bờ sông Lạc Thủy, chuẩn bị sáng sớm mai vượt sông.

Lã Hùng phái hơn một trăm người chặt cây làm bè, tiếng chặt cây bôm bốp vang lên ở một góc rừng.

Nhân lúc bọn nữ nhân đang đứng nhìn hạ trại, Hạng Thiếu Long và Đổng Dục dạo bước ven sông.

Dù thời tiết lạnh, dòng Lạc Thủy vẫn chưa kết băng, trời lạnh khí ẩm, hơi nước từ mặt sông bốc lên đọng lại trên những cành cây ngọc cỏ ven bờ.

Trước cảnh đẹp ấy, hai người đều không muốn nói chuyện.

Tuyết kêu rào rào dưới chân, trên đầu thì hoa tuyết bay lất phất. Trong rừng toàn là tuyết, khiến ai cũng như thoát tục quên đi nỗi buồn.

Bất giác, bọn họ đã bước đến phần thượng du của sông.

Tiếng bước chân truyền đến, hai người quay đầu lại nhìn, thì ra Lý Tư cũng đội tuyết đi theo.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dục nhìn nhau, đều biết Lý Tư đến tìm họ không chỉ để nói chuyện phiếm.

Đặng Dực cười nói, „Lạnh không?"

Lý Tư hai tay cho vào áo, há mồm thở ra hai luồng khí trắng, đến bên cạnh Hạng Thiếu Long, nhìn lên bầu trời đầy tuyết, quay đầu nhìn lại rừng tùng nói, „Loại cây tùng này sau khi gia công có thể tránh được mối mọt, là nguyên liệu gỗ tốt để dựng nhà và làm các đồ dùng trong nhà, trong đó lại có chứa dầu nhẹ, có thể đốt đèn."

Đặng Dực ngạc nhiên hỏi, „Ta xuất thân từ chốn sơn lâm, biết nhiều lợi cây, không ngờ Lý huynh cũng là người trong nghề."

Lý Tư cười nói, „Đi vạn dặm đường không bằng đọc vạn quyển sách, ta từ nhỏ đã thích đi đây đó du học, kết giao bạn bè, học được rất nhiều điều, Đặng huynh xin đừng chê cười."

Hạng Thiếu Long nghe lời nói của gã nhả nhận, kiến thức lại rộng rãi, trong lòng phục lắm, thầm nghĩ chả trách nào y có thể giúp tiểu Bàn thống nhất thiên hạ, vỗ nhẹ vai y rồi nói, „Chúng ta đi rồi hãy nói!"

Ba người đi men theo bờ sông.

Đặng Dực chỉ lớp tuyết tụ lại trên cành cây nói, „Khi mặt trời lên cao, tuyết trên cây sẽ biến thành những bông hoa rơi xuống, đó chính là cảnh đẹp hiếm thấy."

Hạng Thiếu Long thấy Lý Tư hình như không nghe, trầm ngâm, biết y có chuyện muốn nói, chân thành nói, „Đã là huynh đệ cả rồi, Lý huynh có chuyện gì muốn nói, xin hãy cứ yên tâm mà nói ra!"

Lý Tư mỉm cười nói, „Hai vị đại ca đều là những người có kiến thức cao minh, đối với chuyện hưng suy của sáu nước, không biết có ý kiến gì?"

Đặng Dực cười nói, „Lý huynh là người có tài học bao trùm thiên hạ, hay là Lý huynh hãy nhắc nhở cho hai kẻ thô kệch chúng tôi!"

Lý Tư vội vàng nói mấy lời khiêm nhường, „Hai vị đại ca đừng chê cười, tiểu đệ đây thường ngày rất thích suy nghĩ văn võ, nhưng có một chuyện văn nghĩ mãi không thông, hiện nay sáu nước Tề, Sở, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn, ngoại trừ nước Hàn lâu nay vẫn đi sau các nước khác, còn những nước khác đều là những nước đã từng mạnh một thời, nhân tài lại nhiều, không biết tại sao không thể thống nhất thiên hạ?"

Hạng Đăng hai người đều giật mình, đạo lý ấy xem ra có vẻ đơn giản, đánh không lại người thì dĩ nhiên khó mà xưng bá, nhưng muốn có một đáp án chính xác nhất, lại không thể biết nói từ đâu.

Lý Tư ngừng lại, nhìn dòng nước đang cuộn cuộn chảy, vẻ mặt như đang hồi tưởng về một điều gì đó, „Vào một buổi hoàng hôn của ba năm trước, tại hạ đã nhìn thấy một cảnh lạ ở biên giới hai nước Tề Ngụy, trong một chiếc giếng khô, một bầy ếch xanh không biết vì lẽ gì mà quyết đấu với nhau, trong đó có mấy con mạnh khỏe nhất, đánh mãi mà không thắng, những con yếu thì lần lần chết đi, cuối cùng những con mạnh đó tiếp tục đánh nhau, cuối cùng thì đều bị thương, con thắng lợi cuối cùng thì bị mất máu quá nhiều mà chết. Thế là đã vỡ lẽ ra hiểu được sáu nước hiện nay cũng giống như bầy ếch trong giếng khô ấy, đánh mãi không thôi, tất cả đều thất bại mà chết, lúc này mới nghĩ tới nước Tần quả thật rất may mắn, lúc ấy trong lòng tại hạ nghĩ, chỉ có nước Tần, con ếch xanh đang ngồi xem cuộc chiến, mới trở thành kẻ thắng lợi cuối cùng."

Hai người gật đầu lia lịa, tỉ dụ sinh động này đã chỉ ra lý do tại sao nước Tần phát triển sau mà có thể tiến lên phía trước, bức hiếp được các nước khác, bởi chính vì nước Tần nằm ở phía tây, không chịu sự tàn phá của chiến tranh.

Lý Tư trước giờ chưa có cơ hội biểu hiện tài hoa của mình, nói tiếp với vẻ đầy hứng khởi, „Trong sáu nước, nước có điều kiện xưng bá nhất là Sở, Sở nằm ở phía nam, đất đai phì nhiêu, từ khi Huệ vương diệt các nước Trần,

Thái, Kỳ, Cử, đất đai được mở rộng, nhưng cũng chính vì tài nguyên phong phú, cuộc sống an nhàn, dân tình ngày trở nên lười nhác, tuy mang tiếng giàu có nhưng chỉ có vẻ ngoài mà thôi, binh lực tuy đông nhưng ít huấn luyện, nên không thể chịu đựng được cuộc chiến đấu gian khổ."

Đặng Dực gật đầu đồng ý nói, „Lý huynh nói phải, người Sở quả thật rất ngang ngược tự đại, các đời vua đều không màng đến triều chính, khiến cho quần thần đấu tranh với nhau, hoặc vu vạ lẫn nhau, khiến cho lòng dân ly tán."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Lý Viên và Xuân Thân quân, bất đồ thở dài.

Lý Tư nói tiếp, „Nếu chỉ lấy binh mà luận, trong sáu nước, nước có hy vọng nhất vẫn là người Triệu, đất đai rộng đến hai ngàn dặm, binh sĩ cũng được mấy chục vạn, có hơn ngàn chiếc xe, vạn thớt ngựa, tây có Thường Sơn, nam có Hà Trương, đông có Thanh Hà, bắc có Yên quốc. Cho đến thời Triệu Vũ Linh vương, không câu nệ tiểu tiết mà dám thay đổi, mặc Hồ phục, sử dụng xạ kỵ, trong thiên hạ không ai địch lại, nhưng từ đó về sau lại thiếu minh quân, tuy có Liêm Pha Lý Mục nhưng cuối cùng cũng thất bại ở Trường Bình, từ đó không gượng dậy nổi, thật đáng làm cho người ta tiếc nuối, cũng giống như bầy ếch trong giếng kia, dù mạnh đến cỡ nào, chỉ có một vết thương chảy máu mãi mãi không thôi thì có thể dẫn đến mất mạng."

Hai người Hạng Đặng đều lấy làm lạ, chả lẽ chỉ để phát biểu những lời này hay sao?

Đặng Dực nói, „Người Hàn lâu nay yếu ớt, người Yên phía bắc gặp Hung Nô, phía sau lại có Sở, hiện giờ tuy có thái tử Đan, nhưng cũng khó mà làm nên chuyện. Chỉ còn lại hai nước Ngụy, Tề, nước Ngụy thì có Tín Lăng quân, nước Tề thì có Điền Đan, đều là những nhân tài hiếm có, Lý huynh có ý kiến gì?"

Lý Tư cười nói, „Mạnh lắm cũng chẳng qua là hai con ếch bị thương mà thôi!" Dừng một lát rồi bình thản nói tiếp, „Tín Lãng quân thì làm mịch lòng Ngụy vương, có sức mà khó thi triển, Điền Đan thì không được lòng người Tề."

Hạng Thiệu Long nhớ lại y đã từng bái Tuân Tử ở nước Tề làm thầy, một ý nghĩ thoáng qua, nói, „Xin được nghe kỹ hơn!"

Lý Tư chấp tay sau lưng, bước tiến về phía trước.

Hạng Đăng hai người nhìn nhau, đều cảm thấy vị văn sĩ không gặp thời này như trở thành một người khác, có khí khái bao trùm thiên hạ vội vàng bước theo hai bên.

Lý Tư hoàn toàn không biết mình đã trở thành nhân vật chính, ngửa đầu, hít một hơi sâu rồi nói, „Người Tề là kẻ thích nói suông nhất, nói thật lòng, tại hạ cũng bị nhiễm thói ấy. Tắc hạ học sĩ có hơn ngàn người, muốn họ phê bình chính trị, nói chuyện học vấn, thiên hạ không ai bằng, nhưng nói đến ra chiến trận, không ai có hứng thú vào bản lĩnh ấy, Điền Đan tuy gặp thời, xoay chuyển được tình thế, nhưng đó là chuyện đã qua, với những kẻ thích nói suông ấy, chẳng ai nhắc đến chuyện tranh bá."

Rồi quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Thái phó lần này đi sứ các nước, mục đích là hóa giải thế hợp tung của bọn họ, nếu bắt đầu từ nước Tề thì khả năng thành công sẽ cao hơn, chỉ cần người Tề co rút lại, người Sở cũng không dám động đến can qua, Tề Sở đã rũ tay áo đứng nhìn, người Triệu và Yên thì đang đánh nhau liên miên, nước Ngụy thì còn có thể làm gì nữa?"

Hạng Đăng lúc này mới vỡ lẽ ra, hiểu được mục đích thật sự mà Lý Tư nói những lời này, chính là chỉ ra mục tiêu đầu tiên của chuyến đi lần này, không phải là nước Ngụy mà là nước Tề.

Bọn họ tuy nóng lòng muốn gặp gỡ Triệu Nhã và Triệu Chi, nhưng sự việc trọng đại đành phải tạm gác tình riêng qua một bên, chắc không có gì trở

ngại lớn. Nhưng thay đổi thế này cần phải sắp xếp lại các mặt mới xong.

Hạng Thiếu Long chép miệng nói, „Lý huynh thật là kiến thức cao minh, Hạng mỗ có cảm giác như được hiểu thông tất cả mọi điều, bây giờ chúng ta hãy chuyển đường sang Tề, sau đó đến Sở để hoàn thành sứ mệnh của đại vương giao phó."

Ba người lại bàn bạc thêm về tình hình của nước Tề rồi mới quay về doanh trại.

Hạng Thiếu Long lập tức mời Tiêu Nguyệt Đàm và Lã Hùng đến trại chủ soái, nói về chuyện đổi đường sang Tề, nhưng cố ý không giải thích lý do.

Tiêu Nguyệt Đàm trầm ngâm nói, „Đã là như thế, ta lập tức sai người đến Tề giao văn điệp cho họ biết chuyện này, nhưng nước Triệu khác với Hàn, chúng ta phải vào chào hỏi để mượn đường mà đi, nhưng qua cửa mà không vào, tất sẽ gây méch lòng với người Triệu."

Lời này cũng hợp tình hợp lý, Hạng Thiếu Long quyết định thay đổi lộ trình, nhất thời không có thời gian nghĩ đến chuyện chu toàn như thế, nghe vậy thì lo lắng trong lòng lắm, khó mà quyết định được.

Giờ đây Triệu, Tề xích mích với nhau, nếu gã lôi kéo nước Tề, không thêm để ý đến người Triệu, nói không chừng Tinh vương hậu bức mình phái Lý Mục đến đối phó bọn họ thì hỏng bét.

Lã Hùng hơi biến sắc nói, „Lã tướng đã chỉ thị, nơi đến đầu tiên chính là Đại Lương, kinh đô nước Ngụy, hành trình đã được sắp xếp ổn thỏa trước cả, thái phó nói đổi là đổi, e rằng sẽ ảnh hưởng đến sách lược và quân tâm. Vả lại con đường phía trước hung hiểm khó đoán, phải chăng thái phó nên bỏ đi ý nghĩ này?"

Không biết có phải vì quá nhạy cảm hay không Hạng Thiếu Long lờ mờ cảm thấy có điều không ổn, nhất thời không nói ra được, trầm ngâm im

lặng.

Tiêu Nguyệt Đàm thì đứng về phía gã, nói, „Lã tướng quân e rằng đã hiểu sai ý của tướng gia rồi, tướng gia đã từng dặn dò Tiêu mỗ, sau khi rời Hàm Dương, tất cả đều do thái phó quyết định, thái phó đổi đường đến Tề tất có thâm ý, Lã tướng quân hãy nghiên cứu xem sắp xếp thế nào mới ổn thỏa đây!"

Bọn Hạng Đẳng hai người đều ngạc nhiên, không ngờ Tiêu Nguyệt Đàm không hề nể mặt Lã Hùng.

Phản ứng của Lã Hùng càng kỳ lạ hơn, ngược lại nói với vẻ cung kính, „Tiểu tướng có hơi hồ đồ, tiểu tướng đi tìm Khuất Đẩu Kỳ thương lượng, chờ khi sắp xếp xong thì sẽ báo cáo với thái phó và Tiêu tiên sinh." Nói xong vén rèm bước ra.

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn gã rời khỏi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hạng Thiệu Long nén không được hỏi, „Tiêu huynh hình như bất mãn với người này?"

Tiêu Nguyệt Đàm thở dài, lắc đầu nói, „Tiêu mỗ cũng không hiểu với một người tinh minh như Lã gia, tại sao lại để người này phụ trách lãnh quân, đây chỉ là hạng a dua phỉnh nịnh, đức tài không đủ để chế phục người ta, năm xưa khi Tiêu mỗ và Đồ gia bọn tấu cùng Lã gia, tộc người họ Lã bọn chúng không biết nấp ở chốn nào, giờ đây Lã gia ngồi lên ghế tướng quốc, bọn chúng lại kéo nhau đến, tướng gia lại trọng dụng bọn chúng."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu quan hệ của bọn họ.

Như thế có thể thấy, dưới tay Lã Bất Vi cũng chia thành hai phe phái, một bên là phe phái gia tướng do Đồ Tiên và Tiêu Nguyệt Đàm đứng đầu, bên kia là phe phái của những người trong tộc của Lã Bất Vi bao gồm cả Lã Hùng trong đó Vì quyền lực mà tranh đấu lẫn nhau.

Khuất Đẩu Kỳ, người mà Lã Hùng vừa nhắc đến là một tên thiên tướng, bản thân tuy là người Tần, nhưng là tâm phúc dưới tay Mông Ngao, nhưng uy vọng thì hơn hẳn Lã Hùng.

Những cuộc tranh giành quyền lực đâu đâu cũng có.

Chỉ trong một đoàn sứ tiết nhỏ nhoi có hơn ngàn người này mà tình hình cũng đã rất phức tạp.

Tiêu Nguyệt Đàm hạ giọng nói, „Thiếu Long có gì đột nhiên thay đổi lộ trình? Phải chăng sợ Dương Tuyền quân cấu kết với người Hàn, phục kích chúng ta trên đường?"

Hạng Thiếu Long không hề nghĩ đến những vấn đề ở mặt này, cũng biết cuộc nói chuyện bí mật vừa rồi với Lý Tư khiến cho y cảm thấy không thoải mái, thừa cơ nói, „Đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi, vừa rồi ta có tìm Lý Tư tiên sinh hỏi y về tình thế nước Tề, sau đó mới phát giác người Tề dễ nói chuyện nhất, nên mới thay đổi chủ ý, quyết định đến nước Tề."

Tiêu Nguyệt Đàm vui vẻ nói, „Thì ra là như thế, Thiếu Long thật biết dùng người, Lý Tư là kẻ học rộng hiểu nhiều, rõ tình thế của thiên hạ như lòng bàn tay, đáng tiếc làm tướng gia không vui nên vẫn chưa được trọng dụng, „ rồi mỉm cười nói, „Giờ đây ta mới hiểu Thiếu Long có gì chỉ định Lý tiên sinh đi theo."

Đặng Dực xen vào, „Lã Hùng có đáng tin cậy không?"

Tiêu Nguyệt Đàm thờ dãi, „Chuyện này rất khó nói, về căn bản thì chẳng có vấn đề gì."

Ngừng một chốc rồi nói, „Thiếu Long đã là người của chúng ta, ta cũng không e ngại mà nói thẳng ra, việc chọn người đi sứ, đã từng xảy ra tranh

cãi, ta và Đồ gia ủng hộ cho Thiếu Long, bọn người trong tộc họ Lã thì chủ trương do Trương Manh, thân đệ của Lã phu nhân đảm trách, chỉ là sau khi tướng gia cân nhắc thì đã nghe theo ý kiến của chúng ta."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ thà đừng chọn ta thì hay nhất, nhưng giờ đây gạo đã nấu thành cơm, đã vào thế ngồi trên lưng cọp, oán trách chỉ tổ phí sức mà thôi, thở dài rồi cười khỗ.

Tiêu Nguyệt Đàm chân thành nói, „Ta và Đồ gia đều biết Thiếu Long coi khinh danh lợi, nhưng hiện giờ chúng ta và bọn người họ Lã do Trương Manh đứng đầu đã đứng vào thế nước với lửa, mong Thiếu Long hãy giúp chúng tôi chống lại bọn chúng."

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết mình đã trở thành người mà phía Đồ Tiên tranh thủ, nên cũng thấy buồn cười.

Ngoài trại bỗng truyền vào tiếng đao kiếm giao nhau và tiếng reo hò, họ cảm thấy ngạc nhiên lắm, cả ba người vén rèm bước ra.

Bãi đất trống trước trại, Kỷ Yên Nhiên đang cùng Mông Điềm dùng mâu đao chiêu với nhau, trông rất hứng thú.

Còn Ô Đình Phương, Triệu Thiên, Mông Võ, Kinh Tuấn và bọn thân vệ đang đứng một bên reo hò trợ oai.

Kỷ Yên Nhiên đang chiếm được thượng phong, còn Mông Điềm thì đang khó khăn trống đỡ.

Hạng, Đẳng đều cảm thấy không ngờ tên tiểu tử mới mười tuổi hơn mà đã ghê gớm đến thế, bất đồ đều đồng thanh khen hay.

Mông Điềm thấy Hạng Thiếu Long đang đứng xem thì vui lắm, đâm liền ba mâu, lấy lại được một ít ưu thế.

Kỷ Yên Nhiên gạt mâu của đối thủ ra, chờ khi đối thủ thất thế thì nàng liền lùi ra, cặp mâu phía sau lưng, cười nói, „Sau này, e rằng Yên Nhiên không phải là đối thủ của tiểu Diễm nữa!“

Mông Diễm vội vàng thi lễ khiêm nhường, khiến ai nấy đều rất có thiện cảm.

Lúc này Lã Hùng và Khuất Đẩu Kỳ bước đến.

Hai người bước tới, đang định nói chuyện thì Hạng Thiếu Long lên tiếng trước, mỉm cười, „Mấy ngày này vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với Khuất thiên tướng, mời!“ rồi xoay người bước vào trong trại.

Khuất Đẩu Kỳ hơi ngạc nhiên, bước theo.

Lã Hùng định bước vào thì bị Đặng Dực chặn lại, khách khí nói, „Chuyện Lã tướng quân chuẩn bị đổi đường, chắc đã đâu vào đấy, thái phó có lệnh, bốn nhân có việc cần thương lượng với tướng quân, hay là hãy vào trại của bốn nhân rồi nói!“

Lã Hùng đành phải bước theo gã.

Chỉ còn lại một mình Tiêu Nguyệt Đàm đang đứng vuốt râu cười

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tình Thế Nguy Ngập

T

rong trại chủ soái.

Hai người yên vị xong, Khuất Đấu Kỳ nhú mày nói, „Thái phó ra lệnh đổi hành trình, không biết là do nguyên cố gì?

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ ngay cả Trang Tương vương cũng để cho ta tùy ý hành sự, giờ đây một thiên tướng như người cũng có thể chất vấn, có thể biết địa vị của mình trong giới quân sự nước Tần chẳng là gì cả, quá lắm chỉ là một sủng thần của Tần vương, là một kẻ thân tín của Lã Bất Vi mà thôi.

Gã nén cơn giận nói, „Khuất thiên tướng có từng nghe Dương Tuyền quân sẽ đổi phó với chúng ta không?"

Khuất Đấu Kỳ nói, „Nếu có chuyện này, thái phó xin hãy cứ yên tâm, Mông soái đã dặn dò, cho nên trong mười ngày nay mặt tướng đã sai thám tử dò xét, nếu có kẻ theo dõi chúng ta, đảm bảo không thoát khỏi tai mắt của mặt tướng."

"Chuyến đi lần này, phải chăng thiên tướng đã sắp xếp trước?" Hạng Thiếu Long nói.

Khuất Đấu Kỳ cũng là người lạnh lẽ, nghe đã hiểu, nói, „Tuy đã sớm định sẵn, nhưng trừ mặt tướng, lãnh quân, và người của thái phó, cả tướng gia cũng không biết kế hoạch chi tiết, cho nên thái phó không cần phải lo lắng về chuyện để lộ tin tức."

Hạng Thiếu Long nghĩ lão tử muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy, nào đến lượt người lên tiếng, cuối cùng cũng nhin lại cơn tức này, lạnh nhạt nói,

„Chỉ cần trong bọn thủ hạ của thiên tướng có kẻ là gian tế, trên đường để lại dấu hiệu, để cho kẻ địch nắm đuôi mà đi theo, chờ đến khi tình thế thích hợp thì đột kích chúng ta, đặc biệt là ở biên giới nước Hàn, càng rất nguy hiểm."

Khuất Đẩu Kỳ tỉnh bơ nói, „Nếu là như thế, đổi lộ trình cũng chẳng có ích gì, trước khi vào biên giới nước Triệu chúng đã tấn công chúng ta, nếu cứ theo lộ trình cũ, đánh không lại thì có thể chạy được."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Khuất thiên tướng hình như không muốn ta thay đổi thay đổi lộ trình, không biết là vì cớ gì?"

Chiêu này thật là lợi hại, nếu Khuất Đẩu Kỳ nói không được nguyên nhân, Hạng Thiệu Long sẽ trách y không tuân theo quân lệnh.

Khuất Đẩu Kỳ hơi ngạc nhiên, hai mắt thoáng qua tia giận dữ, lạnh lùng nói, „Mông soái đã đặt sự an nguy của thái phó vào tay mặt tướng, mặt tướng dĩ nhiên phải đặt an toàn lên hàng đầu."

Hạng Thiệu Long giận lắm, cười nhạt nói, „Giờ đây ta cũng không hiểu thiên tướng và Lã tướng quân ai là người phụ trách? Y vừa mới nhận được quân lệnh của ta, giờ đây thiên tướng lại tỏ vẻ chẳng coi lời căn dặn của ta vào đâu, thiên tướng có thể giải thích chẳng?"

Khuất Đẩu Kỳ hơi giật mình, biết Hạng Thiệu Long đã nổi giận, hạ giọng nói, „Mặt tướng nào dám không nghe chỉ thị của thái phó, chẳng qua..."

Hạng Thiệu Long kiên quyết ngắt lời y, „Ngày mai chúng ta sẽ vượt sông, ông đã sai người đi trinh sát trước chưa?"

Khuất Đẩu Kỳ nói, „Bè gỗ vẫn chưa làm xong, nước sông lại lạnh thế này..."

Hạng Thiệu Long đứng dậy, ra đến cửa trại, kêu lớn, „Kinh Tuấn!"

Kinh Tuấn lúc này đang luyện kiếm với Mông Vô thì bước lại nói, „Thái phó có gì cản dận."

Hạng Thiếu Long nói, „Lập tức tìm vài huynh đệ vượt sông xem thử tình hình bờ bên kia, phải bí mật hành sự, nếu có phát hiện gì thì đừng để kinh động đến kẻ địch, hiểu chưa?"

Kinh Tuấn vui vẻ nhận lệnh đi.

Còn Khuất Đấu Kỳ thì cúi đầu, vẻ mặt trông rất bất mãn.

Hạng Thiếu Long làm như thế, rõ ràng là ý muốn nói y làm việc bất lực, đó cũng là sự sơ ý của y.

Hạng Thiếu Long cười thầm, lần này gã bắt chước theo cách của Thiệu Nhu, chế ra bộ áo da chống nước, không ngờ rất mau chóng lại dùng tới.

Vốn gã cũng không nghĩ tới việc dò thám tình hình của bờ đối diện, một là bởi vì Tiêu Nguyệt Đàm đã nhắc nhở, Dương Tuyền quân nói không chừng sẽ mượn tay người Hàn hãm hại mình, lúc này đang tranh cãi với Khuất Đấu Kỳ, nên đã nhanh ý, nghĩ ra cách để làm nhụt nhuệ khí của đối phương.

Giờ đây nói lý không được thì phải dùng sức mạnh để khiến cho bọn họ khuất phục.

Không thực hiện theo quân lệnh đó là điều đại kỵ của hành quân.

Nếu bọn Khuất Đấu Kỳ và Lã Hùng bề ngoài tỏ vẻ phụng lệnh nhưng bề trong lại phản đối, thì y sẽ dùng tám quân phù của Trang Tương vương trao cho, cách chức hai kẻ này, rồi lấy Đổng Dực thay thế, thế là sẽ giải quyết được mọi chuyện.

Lúc này gã không còn hứng thú dây dưa với người này nữa, lạnh nhạt nói, „Hết chuyện rồi, Khuất thiên tướng hãy tiếp tục chuyện của mình, chuyện

thay đổi lộ trình, ngoài ông và Lã tướng quân ra, không được nói cho người thứ ba biết, nếu không sẽ trị theo quân pháp, ngày mai ta sẽ báo cho ông biết lộ trình."

Khuất Đấu Kỳ không nói một lời, thi lễ rồi bước nhanh ra ngoài.

Lúc này trời vừa tối.

Trong trại chủ soái, Hạng Thiếu Long và bày thê thiếp đang dùng cơm.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong lý do gã phải đổi lộ trình đến nước Tề, ngạc nhiên kêu lên, „Lý Tư tiên sinh ấy quả thật là kiến thức bất phàm, nói được chính sách tình thế của các nước, biết rõ thói thích nói suông của người Tề, không ngờ trong tướng quốc phủ lại có nhân vật như thế này, Thiếu Long có thể dẫn kiến Yên Nhiên không?"

Hạng Thiếu Long biết tính cách của nàng, rất thích có người nói chuyện, gật đầu nói, „Đợi chốc nữa ta sẽ mời y đến, gặp mặt Yên Nhiên."

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ nói, „Nhưng điều khiến cho thiếp kinh ngạc hơn là tầm nhìn của Thiếu Long chàng, lại biết gọi một nhân vật như Lý Tư tiên sinh đi theo."

Hạng Thiếu Long cảm thấy hồ thẹn, gã nào có cái tầm nhìn đó.

Triệu Thiên lo lắng nói, „Nhưng Hạng lang đã sớm phái người thông báo cho Nhã phu nhân ở Đại Lương, bảo bọn họ chờ chúng ta ở đó, nhưng giờ đây chúng ta lại đến Tề Sở trước, há chẳng phải đã khiến cho bọn họ chờ uổng phí mất một năm hay sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đến lúc này thì đành thế thôi. Nhưng ta đã phái Kinh Tuấn đến Ngụy tìm bọn họ, khi chúng ta từ Tề đến Ngụy, bọn họ có thể cùng chúng ta gặp nhau giữa đường, nhiều nhất cũng chỉ có ba tháng mà thôi!"

Triệu Thiên nghĩ cũng phải, không nói gì nữa.

Lúc bấy giờ Xuân Doanh bới cơm thêm cho Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long cười hỏi nàng đi đường có vất vả chăng.

Thu Doanh đứng một bên cười nói, „Tiểu thư khi ở Hàm Dương, mỗi ngày đều dạy bọn thiếp học cười ngựa bắn tên, đi thế này chẳng có gì vất vả cả!"

Ô Đình Phương cười, đặc ý nói, „Có một đại sự phụ như ta chỉ điểm, cả bọn các người cũng đều trở nên rất lợi hại."

Bỗng nhiên ngoài trại có tiếng lao xao, tiếp theo là tiếng Đăng Dực vang lên, „Tam đệ hãy ra đây một chút!"

Hạng Thiếu Long nghe giọng nói có vẻ nặng nề, biết không hay, vội vàng vén rèm bước ra.

Phía ngoài có nhiều người đang tập trung, bọn Lã Hùng, Khuất Đấu Kỳ đều đã đến.

Kinh Tuấn lúc này vừa mới quay về, hớn hở nói, „Hạng thái phó! Chúng tôi đã bắt được một tên địch về, đừng trách tiểu đệ, vì mới lên bờ đã gặp một gã đang đứng tiểu tiện, nên bất đắc dĩ mới ra tay."

Hạng Thiếu Long giật mình, nhìn bọn Khuất Đấu Kỳ, ai nấy mặt mũi ngưng trọng, Khuất Đấu Kỳ thì càng đáng ghét hơn.

Hai người Ô Ngôn và Ô Thư, được chọn ra từ trong tinh binh đoàn của Ô gia, bắt một tên bị trói kéo hai tay ra sau, người ướt sũng nước, lạnh đến nổi mặt tái như xác chết, người mặc đồ của mục dân, đẩy tới trước mặt Hạng Thiếu Long, bắt y quỳ xuống.

Đăng Dực trầm giọng nói, „Người là ai?"

Kẻ ấy run lẩy bẩy vì lạnh, cúi đầu nói, „Tiểu nhân là Đặng Giáp, chỉ là mục dân của nước Hàn, vừa mới đi ngang qua đây, không biết có gì mà lại bắt tiểu nhân về đây."

Kinh Tuấn nói, „Đừng tin y, người này trong người có giấu cung tên, tuyệt không phải người tốt."

Đặng Dực đưa thanh kiếm cho Hạng Thiếu Long nói, „Nhìn vào vũ khí của y, người này rất có thể đến từ nước Yên."

Tiêu Nguyệt Đàm đang đứng yên lặng lắng nghe, thì thất thanh nói, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long cũng ngẩn người ra, không ngờ chuyện này lại có liên hệ đến nước Yên, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh, „Thay y phục khô cho y trước, ta sẽ tự thẩm vấn y."

ô Ngôn và Ô Thư nhận lệnh rồi giải y đi.

Hạng Thiếu Long quay sang bốn quân sĩ đang đứng nhìn, lạnh lùng quát, „Các người còn chưa quay về canh gác, mời hai vị thiên tướng ở lại." Rồi quay sang bốn Kỷ Yên Nhiên nói, „Các nàng về trước chờ ta."

Khi chỉ còn lại năm người Đặng Dực, Kinh Tuấn, Tiêu Nguyệt Đàm, Khuất Đấu Kỳ, Lã Hùng, Hạng Thiếu Long nói, „Nếu người này quả thật đến từ nước Yên, chúng ta sẽ rất nguy hiểm đây."

Ai nấy mặt mũi đăm chiêu, im lặng không nói.

Dưới ánh đèn từ trong trại hắt ra, tuyết bên ngoài đang bay bay, không khí rất nghiêm túc.

Khuất Đấu Kỳ ho khan một tiếng, quỳ xuống, „Mặt tướng đã sơ suất, mong thái phó trách tội."

Lã Hùng bất đắc dĩ cũng quỳ xuống xin tội, Hạng Thiếu Long trong lòng mừng lắm, không ngờ đã làm nhụt nhuệ khí của hai người này, song trong tình huống này muốn vui cũng vui không được, đỡ hai người dậy nói, „Chỉ cần mọi người có thể thành thực hợp tác, ứng phó nan nguy, chuyện nhỏ này, bốn nhân tuyệt không để trong lòng."

Gã cũng thay đổi rất lợi hại, lời này nói ra, nếu hai người không ngoan ngoãn nghe lời, sẽ tuyệt không khách khí.

Hai người như hai con gà trống bại trận, rầu rĩ đứng dậy.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Tất cả phải đợi khảo vấn tên Đặng Giáp này rồi hãy nói! Xong nếu ta là y, nhận là chết, không nhận ngược lại còn có thể sống được, nên thà không khai thì hơn."

Đặng Dực mỉm cười, „Chuyện này hãy giao cho ta, may mà trời lạnh chưa lâu, để ta ra ngoài tìm một ít đồ."

Khi mọi người còn đang ngơ ngác, y đã bước ra khỏi trại.

Quả nhiên như Tiêu Nguyệt Đàm đoán, Đặng Giáp nhất mực không khai.

Hạng Thiếu Long biết rõ tính cách của Đặng Dực, biết y sẽ có cách, nên ngăn không cho bọn Khuất Đấu Kỳ dùng hình đối với y, chỉ trói y lại trong trại, phái người canh giữ.

Một lát sau Đặng Dực đem về một bao vải, trong đó có thứ gì đang lúc nhúc, không biết đang giấu thứ gì?

Bọn Hạng Thiếu Long đang ngồi trong trại, nhìn bao vải ấy, chỉ có Kinh Tuấn hiểu, cười lớn nói, „Đem ống tre đến cho ta!"

Đặng Dực lạnh lùng bước vào trong trại, quát thủ hạ, „Đem y đứng dậy!"

Bọn hai người Ô Ngôn đang đứng kẹp y ở giữa.

Đặng Giáp lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Đặng Dực, không biết có thứ gì đang ngo ngậy trong bao vải.

Khuất Đấu Kỳ nói, „Đặng tiên sinh định đối phó với y thế nào đây?"

Đặng Dực thò tay vào bao, móc ra một con chuột đồng lông lá đen kịt, giơ tới trước mặt Đặng Giáp, cười nói, „Người có khai không?"

Nhìn con chuột đồng lớn đang kêu chít chít trong tay Đặng Dực, cả những người túc trí đa mưu như Hạng Thiếu Long, Tiêu Nguyệt Đàm đều đổ mồ hôi, không biết y dùng món này làm thế nào để khiến cho Đặng Giáp khuất phục đây?

Đặng Giáp hiên ngang nói, „Ta vốn chỉ là một người chăn dắt mục súc, chả có gì đâu mà phải khai?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười lạnh lùng, „Còn muốn không nhận, người nói giọng nước Yên, còn mục dân thì làm sao trong tình huống này mà vẫn có thể hiên ngang không sợ, người lại còn muốn lừa người ta hay sao?"

Đặng Giáp vừa nghe, đã biết lộ sơ hở, nói, „Ta vốn không hiểu các người đang nói gì, nếu không tin ta là người của Đặng gia thôn, có thể phái người đến đó hỏi sẽ biết ngay."

Lúc này Kinh Tuấn đem ống tre đến, quát, „Tuột quần y xuống!"

Mọi người đều đồng thời ngạc nhiên.

Bọn Ô Ngôn lập tức kéo phăng quần y, Đặng Giáp trần truồng tròng trọc, lộ hết ra trước mặt mọi người.

Kinh Tuấn cầm một đầu ống trúc vào hạ thể y, dùng dây thừng buộc lại thật chặt phía sau môn.

Đặng Giáp ngạc nhiên nói, „Các người muốn làm gì?"

Đặng Dực cười, „Sẽ nhanh chóng biết được thôi, „ rồi quay sang bọn hai người Ô Ngôn dặn, „Đề y ngồi xuống đất!"

Lúc này mọi người đều đã hiểu, đều kêu tuyệt vời, cảm thấy còn tàn nhẫn hơn cả dùng hình tra khảo gấp nhiều lần.

Đặng Dực mở nắp ống tre, cho con chuột đồng vào, rồi đập nắp lại.

Tức thời trong ống có tiếng chuột đồng đang chạy, ống tre và Đặng Giáp đồng thời đều lay động.

Đặng Giáp thét lên, „Hạng Thiếu Long, người độc ác lắm!"

Lã Hùng ngồi xuống nói, „Đặng huynh đệ người làm sao biết được y là Hạng Thiếu Long?"

Đặng Giáp biết đã nói hớ, song lúc này không thể biện bác được, hai mắt cứ nhìn theo sự chuyển động của ống tre.

Trong số mọi người ở đây, đương nhiên chỉ có một mình y có thể hiểu được động tác của con chuột đồng mà thôi.

Hạng Thiếu Long cũng ngồi xuống, vỗ vào má y, dịu dàng nói, „Hãy ngoan ngoãn khai đi! Nếu chứng minh lời người là thực, chúng ta đi một đoạn rồi thả người mà thôi."

Đặng Dực lạnh lùng nhìn y rồi trầm giọng nói, „Con chuột đồng này chạy đã mệt, lại đói sắp muốn ăn đây, người hay là cứ chờ đến lúc ấy rồi hãy khai đi vậy!"

Kinh Tuấn cười nói, „Đến lúc ấy thì có lẽ đã trễ mất rồi, nếu người có thể nói sớm, thì người còn có thể sinh con và tiểu tiện được đấy."

Thật ra không cần bọn họ dọa nạt, Đặng Giáp cũng đã bắt đầu hoảng sợ, kêu lên, „Tháo ra rồi hăng nói!"

Khuất Đấu Kỳ lắc đầu, nói, „Người không cần nói, thứ ấy sẽ vĩnh viễn ở trong ống trúc này."

Tiêu Nguyệt Đàm lạnh lùng cười, „Còn không biết tranh thủ thời gian? Đồ ngốc!"

Bỗng nhiên không biết vì sao Đặng Giáp kêu thảm thiết, „Tiểu nhân khai, lần này phụng lệnh thái tử, ối chao, mau rút ra."

Hạng Thiệu Long biết y hoàn toàn gục ngã, nháy mắt với Đặng Dực, bảo y lấy con chuột đồng ra. Nói thực cả bản thân gã cũng rất sợ thứ này.

Đặng Dực lắc đầu quát, „Còn chưa nói!"

Đặng Giáp đành trả lời theo từng câu hỏi, kể hết mọi chuyện ra.

Tuy Đặng Dực lấy con chuột đồng ra, mặc dù trời lạnh lắm, Đặng Giáp vẫn cứ mồ hôi chảy ròng ròng, có thể thấy độc hình này lợi hại đến mức nào.

Lời khai của y, không những đã tiết lộ âm mưu của người Yên, mà còn giúp cho hai người Hạng Đăng hiểu rõ được ngày ấy ở Hàm Đan ai đã đột kích Long Dương quân.

Thì ra thái tử Đan của nước Yên vì bị Liêm Pha vây khốn kinh thành, không cách nào giải vây được, nên đành đánh liều phái thủ hạ là Từ Duy Loạn dẫn ba ngàn dũng sĩ mở đường huyết, phá vòng vây, bí mật đột nhập vào biên giới nước Triệu, hy vọng có thể gây nhiễu loạn, khiến cho người Triệu tự động rút binh.

Vì thế trước tiên giết Long Dương quân, chuyện này thất bại thì giết vài người Tề để giả họa cho Điền Đan.

Kế này không thành lại sinh kế khác.

Thái tử Đan là kẻ giao lưu rộng rãi, mưu kế sâu xa, mua chuộc nhiều người ở các nước khác, lúc này biết Hạng Thiệu Long đi sứ nước Ngụy, lập tức thông báo cho Từ Duy Loạn, lệnh cho y tìm cách giả thành người Triệu giết Hạng Thiệu Long.

Y biết rằng Hạng Thiệu Long đại diện cho Trang Tương vương, nếu gã bị giết, người Tần làm sao ngồi yên không để ý đến, chỉ cần người Tần dùng binh với người Triệu, kinh sư người Yên sẽ được giải vây, chiêu này quả thật lợi hại.

Từ Duy Loạn cũng là hạng người túc trí đa mưu, lập các điểm canh gác trên đường Hạng Thiệu Long đến Ngụy, chờ đợi thời cơ.

Cuối cùng quyết định ngày mai khi bọn họ qua sông, thì giả thành quân Hàn thừa cơ đột kích. Lúc ấy Hạng Thiệu Long vượt sông không được, lại không dám đi sâu vào biên giới nước Hàn, chỉ đành quay sang biên giới nước Triệu, Từ Duy Loạn sẽ phục sẵn ở đó, dồn Hạng Thiệu Long vào chỗ chết, như thế âm mưu đã thành công.

Khi mọi người nghe đến chuyện này thì đều nhú mào.

Những người Yên này hành hung ở đất người khác, hoàn toàn không hề e sợ, còn bọn họ thì không dám kinh động đến người Triệu và người Hàn, để tránh gây nhiều rắc rối, thật là đau đầu.

Lại thêm ngoài bọn Từ Duy Loạn, nói không chừng người của Dương Tuyền quân và người Hàn cấu kết với nhau đối phó bọn họ, bọn họ lại có một nghìn người, nếu đối phương có ý đột kích, mục tiêu rất rõ ràng như thế này, quả thực khó mà chạy thoát.

Còn bọn họ nếu xây thành đắp lũy để chống trả, thì sẽ trở thành con thú bị vây, kết quả là chẳng đi đâu được cả, thật là không ổn.

Bọn Hạng Thiếu Long ngồi trong trại bàn bạc một chốc, nhất thời chưa nghĩ ra được cách nào để ứng phó.

Khuất Đẩu Kỳ đề nghị, „Giờ đây chúng ta đã biết người của Từ Duy Loạn trốn ở bờ đối diện, hay là cứ âm thầm vượt qua, nhờ đêm tối, tấn công chúng thì chúng sẽ trở tay không kịp."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Chuyện này thật là mạo hiểm, ta đã nghe tên của người này, rất biết dụng binh pháp, tất sẽ sai người bí mật giám sát chúng ta, còn chuyện Đặng Giáp thất tung, sẽ khiến cho y nghi ngờ, nhân số của đối phương lại nhiều hơn chúng ta ba lần, làm như thế thì chẳng khác nào đi nộp mạng."

Lã Hùng mặt mũi tái mét, giọng run run hỏi, „Hay là chúng ta lập tức rời khỏi ngay trong đêm nay, chỉ để lại trại trống, đến khi người Yên phát giác thì đã đuổi theo không kịp nữa."

Hạng Thiếu Long tuy khinh bỉ người này, nhưng thấy lời y quả là cách duy nhất, gật đầu nói, „Đi thì tất nhiên phải đi, nhưng đi như thế nào mới là khó tính, hơn một ngàn con người, dù cho hành động nhanh chóng, nhưng có vài cách trở, sớm muộn cũng bị bọn chúng đuổi theo kịp."

Khuất Đẩu Kỳ gật đầu nói, „Dù chúng ta tiến vào nước Triệu hay nước Hàn, cũng đều phải cẩn thận, phải trình sát đi dò đường, để tránh vào Triệu Hàn, cho nên lộ tuyến phải vòng vèo, hành quân chậm chạp, bọn người tinh minh như Từ Duy Loạn, tất phải dễ dàng đuổi theo chúng ta."

Lúc bấy giờ Đổng Dực mới lên tiếng, „Ta có một đề nghị, tức là phải xé lẻ ra, chia thành nhiều đường, như thế đối phương sẽ không biết đuổi theo nhóm nào, chúng ta sẽ dễ dàng trốn chạy hơn."

Mọi người đều im lặng, hiểu lời y.

Hạng Thiếu Long quả quyết nói, „Đó là cách duy nhất, cứ quyết định như thế đi!"

Tuyết càng lúc càng rơi nặng hạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 118: Gặp Nạn Ở Rừng Tùng

T

uyết không ngừng rơi.

Trong đêm tối, binh sĩ đang âm thầm chờ trại, chuẩn bị hành trang.

Năm người Hạng Thiếu Long và Đặng Dực, Kinh Tuấn, Tiêu Nguyệt Đàm, Lý Tư và hai mươi huynh đệ của Ô gia, nằm phục ở bên bờ sông, nhìn động tĩnh của bờ đối diện.

ở nơi tối đen ấy, mọi vật đều im lìm, nếu không phải bắt được Đặng Giáp, lại từ miệng y biết được sự bố trí của quân địch, thật khó tin hơn ba ngàn kẻ địch đang nấp ở phía ấy.

Tiêu Nguyệt Đàm lạnh lùng nói, „Nếu không biết được sự bố trí của quân địch, thật khó tin hơn ba ngàn kẻ địch đang nấp ở phía ấy."

Lý Tư nói, „Để giải vây của người Triệu, người Yên quả thật đã bất chấp thủ đoạn."

Hạng Thiếu Long than thầm, trong thời đại Chiến Quốc này, những kẻ đương quyền ai mà không làm như thế?

Lúc này Lã Hùng đến báo cáo, „Thái phó! Tất cả đã kết thúc, có thể lên đường."

Hạng Thiếu Long hạ lệnh xuất phát.

Một nghìn quân Tần chia làm hai nhóm, mỗi nhóm năm trăm người, dắt ngựa kéo xe, chia nhau xuống phần hạ du, đèn đuốc lập lòe, như hàng ngàn con đom đóm.

Bọn Kỷ Yên Nhiên và ba trăm gia tướng của Lã phủ, âm thầm tiến vào trong rừng tùng.

Trong bóng tối, có tiếng ngựa hí vang lừng, trúc kêu ào ào, phá vỡ sự yên tĩnh của nơi đây.

Đằng Dực nhìn vào khu rừng đối diện, nói, „Nếu ta là Từ Duy Loạn, giờ này đang rất đau đầu đây."

Tiêu Nguyệt Đàm trầm giọng nói, „Y có trùng kế không?"

Kinh Tuấn hạ giọng nói, „Sẽ mau chóng biết thôi!"

Vì đêm tối khó nhận ra đường, hành quân chậm chạp, cho đến một canh giờ sau, hai đội nhân mã mới tách ra.

Theo như kế hoạch, hai mươi ngày sau họ sẽ gặp lại tại Dương Trường sơn ở biên giới Triệu Hàn, nếu chờ ba ngày không gặp thì lập tức đến dãy núi Hoành Long giữa biên giới Tề Triệu.

Quân Tần được huấn luyện kỹ càng, ai nấy đều giỏi xạ kỵ, lại thêm nhân số đã giảm nên cũng rất linh hoạt.

Đằng Dực hạ giọng nói, „Đã có động tĩnh!"

Chỉ nghe có âm thanh lạ từ bờ đối diện vang lên, rồi tiếng vó ngựa, hàng trăm ngọn đuốc chói sáng, hàng trăm tên địch đuổi từ dưới thượng du chạy lên.

Từ Duy Loạn biết đã bại lộ nên không còn e ngại nữa.

Hạng Thiệu Long gấp rút nói, „Kinh Tuấn, đệ hãy qua sông dò xét tình hình, nếu kẻ địch đã đi không còn một ai, sáng mai chúng ta sẽ lập tức qua sông."

Kinh Tuấn nhận lệnh, dẫn hai mươi thân vệ của Ô gia đẩy bè gỗ đã chuẩn bị sẵn xuống sông, kè qua bờ đối diện, Lý Tư và Tiêu Nguyệt Đàm cũng theo.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực rẽ đến rừng tùng.

Người Yên mai phục quả thật dã khiến cho họ lúng túng song tình hình hiện thời đã được hóa giải.

Hạng Thiếu Long đang định lên tiếng, đột nhiên trở mắt nhìn về phía trước, Đổng Dực giật mình nói, „Không xong!“

Thấy rừng tùng phía trước sáng rực lên, hàng ngàn ngọn đuốc, rồi có tiếng la hét, thật ghê sợ.

Hai người đồng thời đều nghĩ đến việc Dương Tuyền quân phái người đến đối phó họ, trong lúc kinh sợ, rút kiếm phóng về phía ấy.

Kẻ địch ít nhất có năm ngàn người, đã nấp sẵn trong rừng tùng, cho đến khi gặp các trạm canh gác của gia tướng Lã phủ ở phía ngoài thì mới điên cuồng xông lên.

Lúc mới đầu, bọn chúng đã bao vây ba mặt trong rừng, dù cho bọn họ muốn chạy, nhưng đã bị sông cản trở, nên không còn đường rút nữa.

Trời lạnh như thế này, nếu nhảy xuống sông, chẳng phải đã tìm một con đường chết khác hay sao?

Có thể thấy kẻ địch đã quyết không để cho họ sống sót, đã nấp sẵn ở đây, chờ đợi thời cơ tốt nhất rồi mới ra tay.

Tiếng la hét động trời, người kêu ngựa hí, Kỷ Yên Nhiên chỉ huy bọn gia tướng, bảo vệ cho Ô Đình Phương, Triệu Thiên, bốn tên nữ tỳ Xuân Doanh và hai huynh đệ của Mông gia, chạy về phía bờ sông.

Nếu không phải nhờ cây cối che thân, lại thêm địa thế hiểm trở, lại là trong đêm tối, nếu kẻ địch bắn tên thì họ khó mà chạy xa được.

Song bị kẻ địch ép đến bờ sông, cũng là lúc họ mất mạng.

Không biết có bao nhiêu tên địch xông đến, gia tướng của Lã phủ tuy ai nấy thân thủ cao cường, dù có không quản cả thân mình, nhưng địch nhiều ta ít, lần lượt ngã gục.

Ra khỏi rừng không được bao lâu, Xuân Doanh kêu thảm một tiếng, đã bị một mũi tên cắm vào lưng, ngã sấp xuống bãi cỏ.

Bọn Ô Đình Phương đều đồng thanh hét lên.

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh nhất, kéo Triệu Thiên, cao giọng kêu lên, „Đi theo ta!"

Rồi băng qua khu rừng thưa, chạy tới một ngọn đồi nhỏ.

Bên cạnh họ chỉ còn hơn một trăm gia tướng, trong đó một nửa thì quay đầu đối địch, hơn sáu mươi người đang bảo vệ cho bọn họ, vừa đánh vừa lùi, chạy lên phía ngọn đồi, chỉ là do tuyết trơn trượt nên muốn nhanh cũng không được.

Phía sau ánh đuốc sáng rực, chiếu sáng cả khoảng rừng.

Khoảng hơn mười tên địch mặc đồ của thợ săn xông lên, cây trường mâu trong tay Kỷ Yên Nhiên múa tít, mở ra một đường máu.

Lúc bấy giờ có kẻ xông lên, chém Triệu Thiên một kiếm, tuyệt không lưu tình.

Trường mâu trong tay Kỷ Yên Nhiên lúc này đâm thẳng vào ngực của kẻ địch, còn Mông Diêm lúc này cũng xông lên, hươ kiếm, người ấy đầu một nơi thân một ngả.

Khi sắp đến đỉnh đồi thì một trận mưa tên bay đến, trong số gia tướng đã có hơn mười người trúng tên ngã xuống.

Kẻ địch lập tức đuổi theo, bồi thêm mỗi người một nhát.

Thu Doanh trượt chân, ngã xuống đất.

Hạ Doanh và Đông Doanh hai người quay đầu lại vội vàng đỡ nàng, trong tí tấc, bọn địch dữ như hổ sói ấy đã tiến lên từ phía sau, vung kiếm loạn xạ, cả ba nữ tỳ đồng thời chết thảm.

Bọn Ô Đình Phương thấy cảnh ấy rất đau lòng, cũng nhờ Mông Võ, Mông Diêm hộ vệ, mới có thể lên đến đỉnh đồi.

Ba mươi gia tướng còn lại chỉ nhờ thế trên cao mà miễn cưỡng chống lại kẻ địch, nhưng chắc cũng không giữ được bao lâu.

Lúc bấy giờ Hạng Thiệu Long và Đổng Dực vừa chạy đến, không thấy bọn Xuân Doanh thì đã biết xảy ra chuyện gì.

Hạng Thiệu Long quát lớn, „Mau đến bờ sông, Kinh Tuấn đang ở đây."

Ô Đình Phương kêu lên thảm thiết, „Hạng lang!" rồi được Mông Võ kéo đi.

Kỷ Yên Nhiên hét lên, „Đừng đánh nữa!" rồi kéo bốn người chạy xuống đồi.

Đổng Dực đã xông lên đỉnh đồi, múa tí thanh kiếm.

Còn Hạng Thiệu Long thì chặn lại hơn mười tên địch đang đuổi theo Kỷ Yên Nhiên, đại khai sát giới.

Hơn một trăm tên địch xông lên như nước lũ, chỉ nghe có kẻ kêu lên, „Hạng Thiệu Long đang ở đây!"

Hạng Thiếu Long vừa gạt ra hai tên địch, nhìn qua một lượt thấy kẻ địch đang kéo từ phía sau lên, bên cạnh ngoài Đẳng Dực, người của mình đã chết sạch, nếu không chạy thì chỉ còn nước đi gặp Diêm Vương, quát lớn một tiếng, mở rộng kiếm thế, chạy đến bên Đẳng Dực, „Chạy!”

Lúc này hai người đã bị nhiều vết thương, Đẳng Dực hiểu ý, quét ngang thanh kiếm, lập tức có hai kẻ phun máu đổ xuống, những kẻ kia thì hoảng hồn lùi ra sau.

Hai người vừa đánh vừa lùi, bị kẻ địch bám riết lấy, muốn chạy cũng khó.

Lúc bấy giờ thấy kẻ địch vẫn chạy lên từ phía rừng tùng, Hạng Thiếu Long kêu lên, „Lăn xuống!” rồi kéo Đẳng Dực, hai người lăn xuống sườn đồi.

May mà tuyết rơi nhiều ngày, tuyết tích trên sườn đồi vừa trơn vừa mềm, trong chốc lát hai người đã lăn xuống chân đồi.

Kẻ địch điên cuồng từ trên đồi đuổi xuống.

Hai người vừa phóng dậy, Đẳng Dực lão đảo, thì ra ở vai trái đã trúng một ngọn tên.

Hai bên, mỗi bên khoảng mười tên địch đang xông tới.

Hạng Thiếu Long rút phi châm ra, liên tiếp phóng ra, bọn chúng còn đang ngờ ngác, đã có sáu bảy tên trúng châm, té xuống đất, còn những tên khác thì hoảng sợ tản ra.

Đột nhiên xung quanh tối sầm lại, thì ra sườn đồi tích đầy tuyết, những kẻ cầm đuốc chân đứng không vững, té lăn xuống sườn đồi, cây đuốc trên tay rơi xuống tắt ngấm.

Đẳng Dực đưa tay ra sau, rút ngọn tên ra, kéo theo cả máu lẫn thịt bầy nhầy, vung mạnh tay sang ngang, mũi tên đâm thẳng vào yết hầu của một tên

địch.

May mà có mặc áo giáp, mũi tên chỉ đâm vào thịt chỉ chùng một thốn, không ảnh hưởng đến nội tạng, nếu không chỉ cần một mũi tên này cũng khiến cho y khó thoát chết.

Nhân lúc trời tối đen, hai người đánh bừa một lúc, đẩy lùi được kẻ địch, cuối cùng cũng thoát được vòng vây, chạy đến bờ sông.

Lại có vô số ánh đuốc lập lòe, kẻ địch từ phía sau, ba mặt ập lại, quát tháo om sòm.

Trong sát na ấy, hai người đã thoát ra được tới bờ sông, Kinh Tuấn lao tới, cả mừng gọi, „Chạy mau!" rồi dắt hai người, chạy xuống mép sông. Lúc này bè gỗ chở bọn Kỷ Yên Nhiên đã rời bờ, còn một bè gỗ nữa vẫn đang chờ bọn họ.

Ba người nhảy xuống bè, lập tức chèo qua bờ bên kia.

Khi hai bè gỗ ra đến giữa dòng, kẻ địch đã đuổi đến mép sông, ai nấy cầm cung tên bắn thẳng về phía họ.

Hai mươi huynh đệ Ô gia đứng thành bức tường người, hươu kiếm gạt tên.

Liên tiếp có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người trong số ấy trúng tên đổ vào người Hạng Thiếu Long.

Hai người Hạng Đăng quát lớn, „Ngồi xuống!"

Hai bè gỗ lại có thêm ba người trúng tên nữa.

Cuối cùng bè gỗ cũng thoát ra khỏi tầm bắn đến bờ bên kia.

Kẻ địch tuy quát tháo ra oai, nhưng đành bó tay, không ngờ trong tình huống này lại để cho bọn họ chạy thoát.

Hạng Thiếu Long nhảy lên bờ, Ô Đình Phương lao vào lòng gã.

Kinh Tuấn bỗng nhiên thét lên thảm thiết, „Tam công chúa!"

Hạng Thiếu Long giật mình quay lại, chỉ thấy Triệu Thiên ngã vào lòng Kỷ Yên Nhiên, giữa ngực có cắm một mũi tên, sớm đã ngọc nát hương tan.

Tuy vết thương bên ngoài đã được băng bó nhưng vết thương lòng của Hạng Thiếu Long vẫn đang rỉ máu.

Khi gã tưởng rằng mình đủ sức để bảo vệ cho những nữ tử mà mình yêu thương, kẻ địch đã giết họ ngay trước mắt gã.

Trong thời đại này, đại bộ phận nữ tử phải dựa vào nam nhân để sinh tồn, nếu nam nhân của họ gặp tai họa, nếu bọn họ không bị nam nhân khác mạnh hơn đoạt lấy thì cảnh ngộ cũng càng thê thảm hơn trước.

Cái chết oan khuất của Tố Nữ, Thư Nhi, Triệu Ni, cái chết vì bệnh của Đình Phương Thị, Hạng Thiếu Long chỉ nghe kể lại, tuy đau đớn nhưng không sao sánh được sự ra đi của Triệu Thiên và bọn Xuân Doanh, nay gã đã tận mắt chứng kiến họ đã bị giết tức tưởi.

Nhớ lại nụ cười xinh xắn của họ lúc còn sống, bất đồ trong lòng cảm thấy hối hận, nếu gã không đưa họ đi theo thì thảm kịch tàn khốc này đâu xảy ra.

Vận mệnh cứ mãi làm khổ gã.

Lúc mới đến Hàm Đan quyết đấu với Liên Tấn, đi Đại Lương đánh cướp Lô Công bí lục quay về, giúp Ô gia và Chu Cơ, tiểu Bàn chạy đến Hàm Dương, bắt sống Triệu Mục, may mắn đều đứng về phía gã, khiến cho gã có cảm giác sai lầm rằng, mỗi lần gặp nguy hiểm đều có thể thuận lợi vượt qua.

Nhưng cái chết của năm thiếu nữ khiến gã vỡ mộng.

Lần này họ không thua ở sách lược mà thua ở vận mệnh. Nhìn những ngôi mộ mới đắp, nghĩ đến bốn người Xuân Doanh xác thân đã lạnh, bốn huynh đệ Ô gia đã lấy thân mình che tên cho gã lúc qua sông cùng ba trăm hảo hán của Lã phủ, Hạng Thiếu Long dâng lên một nỗi thù hận mãnh liệt chưa từng có.

Gã sẽ tuyệt không tha cho Dương Tuyền quân và cả bọn người Yên nữa, chỉ có máu mới rửa sạch mối hận này.

Ô Đình Phương khóc ngất trong lòng Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên cũng nước mắt lưng tròng, ai nghe cũng chua xót Tiêu Nguyệt Đàm đến bên Hạng Thiếu Long, lúc này gã đang lặng lẽ không nói, bảo, „Hạng thái phó hãy cố nén đau lòng, ngày sau về Hàm Dương, tại hạ sẽ bảo tướng gia làm chủ, đòi lại món nợ máu này."

Lúc bấy giờ Kinh Tuấn đang băng rừng, đến chỗ mấy nấm mộ, lo lắng nói, „Phía đông nam có kẻ địch xuất hiện, ngoài người của Dương Tuyền quân, còn có binh mã của người Hàn, nhân số khoảng năm trăm người, lại còn có cả chó săn nữa, chúng ta hãy chạy cho mau."

Hạng Thiếu Long lòng đầy đau đớn, hoang mang nói, „Chạy đi đâu bây giờ?"

Đằng Dực nói, „Đi hết núi Dương Trường là đồng bằng, chúng ta không có chiến mã, sẽ chạy không thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ địch, kẻ duy nhất là leo núi đến Kinh gia thôn của Kinh Tuấn, ở đó không những có thể lấy được ngựa tốt lương khô, mà còn có thể chiêu mộ thêm những thợ săn thân thủ cao cường, tăng cường thực lực, ta và Kinh Tuấn đều quen đường, có thể đối phó được với kẻ địch."

Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần, đưa mắt nhìn hai người thiếp yêu cùng huynh đệ Mông gia, Tiêu Nguyệt Đàm, Lý Tư, Kinh Tuấn, Đằng Dực và tám huynh đệ Ô gia còn sót lại, quả quyết bảo, „Được! chúng ta đi! Chỉ cần

Hạng Thiếu Long này còn sống một ngày, Dương Tuyền quân và bè đảng của y đừng hòng sống yên một ngày."

Ngày đêm lên đường.

Hai mươi lăm ngày sau, sai khi trải qua ngàn cay vạn đắng, đói rét giày vò, săn bắn trong lúc tuyết rơi thật là khó khăn, may mà Đăng Dực và Kinh Tuấn đều là những thợ săn giỏi, cho nên bọn họ không đến nỗi đói chết trong chốn rừng núi không người này.

Giữa đường suýt nữa có vài lần bị truy binh đuổi kịp, là phải toàn nhờ Kinh, Đăng, hai người quen thuộc chốn rừng núi nên cuối cùng cũng đã thoát thân được.

Khi đến Kinh gia thôn, cả Hạng Thiếu Long và Đăng Dực, những người cường tráng cũng chịu đựng không nổi, không cần nói đến bọn Tiêu Nguyệt Đàm, Lý Tư và nàng thiếu nữ yếu ớt Ô Đình Phương nữa.

May mà thời nay ai cũng biết luyện võ múa kiếm, thân hình rắn chắc, nên cũng có thể chống chọi được, nhưng ai nấy đều hình dung tiêu tụy, khiến cho người ta đau lòng.

Kinh gia thôn gồm hai mươi thôn lớn nhỏ nằm rải rác trong sơn cốc, Đăng Dực trước nay vẫn là thợ săn được tôn trọng nhất thôn, bọn tiểu tử ở đây đều theo gã học kiếm thuật, xạ kỵ, thấy gã quay về đều rất vui mừng, chân thành khoản đãi bọn họ, lại còn theo dõi cho bọn họ xem có truy binh đuổi theo hay không.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, ai nấy đều lấy lại tinh thần.

Thời gian quả thật có thể giúp cho người ta quên được nhiều chuyện, chí ít cũng có thể giấu được nỗi đau thương trong sâu thẳm. Mọi người đang dùng cơm trưa trong căn nhà lớn của thôn trưởng, Đăng Dực đến gọi Hạng Thiếu Long ra bãi đất trống phía trước nhà, ba mươi tám thợ săn trẻ tuổi,

đang nói chuyện vui vẻ với Kinh Tuấn, thấy hai người ra thì lập tức tỏ vẻ kính nể, như đang chờ đợi được tuyển lựa.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Nhị ca thay đệ quyết định chẳng được sao?"

Đặng Dực trả lời, „Thì cứ để cho bọn chúng cảm thấy do vị đại anh hùng như đệ tuyển lựa chẳng tốt hơn hay sao?"

Rồi thở dài nói, „Bọn chúng vốn không phải họ Kinh, người trong cả Kinh gia thôn này đều là những dân tộc du mục đến từ các xứ sở man di ở phía bắc, sống cuộc sống không tranh giành với ai, chỉ vì người Triệu không ngừng khuếch trương lên phía bắc, phía bắc lại có Hung Nô xâm lược, bọn họ dần chuyển xuống phía nam, sau hơn một trăm năm mới định cư ở đây, nhưng lại bị người Hàn chèn ép, buộc phải đổi họ, cho nên bọn họ có thù sâu như biển với Triệu Hàn."

Những thợ săn trẻ tuổi này ai nấy mặt đều lộ vẻ căm phẫn.

Kinh Tuấn nói, „Chúng tôi ở đây ai cũng luyện võ, không những phải ứng phó với quân Hàn đến đây cướp bóc, mà còn phải chống lại bọn mã tặc và sự xâm phạm của người các thôn khác."

Đặng Dực nói, „Nhóm người này được chọn ra từ hơn một ngàn thợ săn trong thôn, nếu được huấn luyện thêm thì đảm bảo không thua gì tinh binh đoàn của Ô gia chúng ta."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Các người có chịu theo Hạng Thiếu Long ta không?"

Bọn thợ săn dạ ran.

"vậy thì kể từ hôm nay, chúng ta họa phúc cùng hưởng tuyệt không nuốt lời, „ Hạng Thiếu Long nói.

Ai nấy đều vỗ tay.

Khi quay vào nhà, Đặng Dực nói, „Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đến dãy Hoành Long, nhưng văn điệp, tài vật đều bị mất trong rừng tùng, đi sứ như thế này thì hình như có điều không ổn lắm."

Hạng Thiếu Long rầu rĩ nói, „Những điều đó chỉ là thứ yếu thôi."

Cảnh thê thảm trong đêm ấy, nhưng âm thanh mãnh liệt, một lần nữa lại hiện lên trong hồi ức của bọn họ.

Ô Đình Phương kêu thét lên rồi tỉnh dậy, nước mắt đầy mặt.

Hạng Thiếu Long vội vàng ôm nàng vào lòng an ủi.

Kỷ Yên Nhiên bên cạnh cũng đã tỉnh dậy, đẩy cửa sổ ra một chút, để cho không khí trong lành ở bên ngoài tràn vào phòng.

Sau khi Ô Đình Phương ngủ, Hạng Thiếu Long vẫn thức trắng, ngực như có một tảng đá lớn đè lên, nói, „Trăng đêm nay rất đẹp, hay là chúng ta ra ngoài dạo bước!"

Kỷ Yên Nhiên buồn bã nói, „Làm sao để Phương nhi một mình được, hay là chàng cứ đi đi!"

Hạng Thiếu Long lấy tấm áo lông, đẩy cửa ra ngoài, khi bước vào viên lâm, chỉ thấy vầng trăng cong cong, còn Tiêu Nguyệt Đàm thì chấp tay sau lưng ngó lên trời cao.

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm, bước tới phía trước hỏi, „Tiêu huynh ngủ không được hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm hình như đã sớm biết gã sẽ bước ra ngoài, vẫn cứ ngó lên trời cao, thở dài, „Ta rất thích suy nghĩ vãn vợ, ban đêm thường buồn bã,

cho nên thường ngày thích ôm ấp mỹ nhân mà ngủ, để tránh không nghĩ đến chuyện không nên nghĩ, đêm nay bệnh cũ lại phát tác!“

Hạng Thiếu Long lại hỏi, „Tiêu huynh đang nghĩ gì?“

Tiêu Nguyệt Đàm lắc đầu cười khổ nói, „Ta đang nghĩ tới Lã gia, từ ngày trở thành hữu thừa tướng, ông đã thay đổi rất nhiều, khiến ta khó mà tưởng tượng nổi ông ta chính là Lã Bất Vi của ngày xưa.“

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Trăm đổi ngàn thay, thực ra cũng chỉ là bản tính ban đầu, chẳng qua trong hoàn cảnh khác nhau, vì muốn đạt được mục tiêu nào đó nên phải cố nén bản tính của mình lại, một khi không còn điều gì lo lắng nữa, tính bị đè nén ấy sẽ hiện ra, nhất thời không thể che giấu được. Trong tình huống này, điều này được thể hiện rõ nhất trong những người bỗng nhiên nắm được quyền lớn, hoàn toàn không có cách nào kiểm soát được bởi vì không còn ai có thể quản ông ta hay đánh bại ông ta nữa.“

Tiêu Nguyệt Đàm giật mình nhìn gã ngạc nhiên nói, „Nghe ngữ khí của Thiếu Long, hình như không có thiện cảm mấy đối với Lã gia?“

Hạng Thiếu Long biết đã nói hớ, vội vàng nói, „Tại hạ chỉ cảm giác thế thôi, nhưng không phải nói về Lã gia.“

Tiêu Nguyệt Đàm trầm ngâm rồi hạ giọng nói, „Thiếu Long không cần che giấu ta, huynh và Lã gia là hai hạng người hoàn toàn khác nhau, ta có thể hoàn toàn tin tưởng huynh, nhưng Lã gia ư? Ta và Đồ gia được coi là tâm phúc của y, nhưng đối với y lúc nào cũng khúm núm, chỉ sợ khiến y nổi giận mà thôi.“

Ngừng một lát rồi nói, „Vả lại giờ đây y phát triển quá nhanh, lúc mới đến Hàm Dương, thực khách môn sinh chỉ hơn bảy trăm người, nhưng giờ đây vượt quá năm ngàn người, sao không khiến cho người Tần đổ kỵ được, lần này chúng ta bị đột kích ở rừng tùng, cũng chính vì lẽ ấy.“

Hạng Thiếu Long nhớ về những người đã hy sinh, nhất thời không đối đáp được, Tiêu Nguyệt Đàm biết những lời tâm sự của gã, than rằng, „Chúng ta có thể nói đã cùng trải qua sống chết, cho nên những lời không nên nói cũng phải nói ra, với tính cách trọng tình trọng nghĩa của Thiếu Long, sau năm ngày tất sẽ không chịu nổi những chuyện của Lã gia đã làm, huynh có hiểu ý của ta chăng?"

Hạng Thiếu Long buồn rầu gật đầu, vì tiểu Bàn sau này gã sẽ trở thành tử địch của Lã Bất Vi, có lẽ cũng chính là do vận mệnh! Cái chết thâm hiểm của bọn Triệu Thiên, khiến cho gã càng quyết tâm hơn khi quyết định giúp tiểu Bàn thống nhất thiên hạ. Chỉ có võ lực mới chấm dứt được võ lực. Tuy nhiên để đạt đến một xã hội pháp trị, phải trải qua một quá trình dài hơn hai nghìn năm, nhưng cũng phải có một sự bắt đầu. Điều này phải do gã và tiểu Bàn, vị Tần Thủy Hoàng này hoàn thành.

Hạng Thiếu Long trả lời, „Đã khuya rồi, sáng mai còn phải lên đường, hay là chúng ta quay về nghỉ ngơi!"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Huynh cứ đi trước! Ta muốn đứng một mình ở đây."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Hay là chúng ta hãy đứng đây bàn chuyện cho tới ngày mai, ta cũng rất muốn biết tình hình ở Hàm Dương."

Tiêu Nguyệt Đàm vui vẻ nói, „Tiêu mỗ đương nhiên rất vui được phụng bồi!"

Đêm cứ thế trôi qua, sáng hôm sau, hơn năm mươi người bắt đầu xuất phát, đi về hướng dãy Hoành Long.

Chương 119: Âm Mưu Ghê Tởm

Đ

i liên tục hơn hai mươi ngày đường, Hoành Long lĩnh phủ đầy tuyết nằm giữa biên giới Tề Triệu đã xuất hiện sừng sững trước mắt.

Trên đường ai nấy đều tâm sự trùng trùng, khó mà vui vẻ được, không có được cái không khí như lúc rời khỏi Hàm Dương.

Những cuộc nói chuyện đều là việc làm thế nào để che giấu hành tung, hoặc phòng truy binh đuổi theo.

Khi đi được một nửa đường thì đã cắt được đuôi kẻ địch.

Tiêu Nguyệt Đàm thì càng trầm mặc hơn và lòng đầy tâm sự.

Từ đêm Hạng Thiếu Long nói chuyện với y, gã cảm thấy y trong lòng đang chất chứa điều gì nhưng khó mở lời.

Không biết có phải vì quá nhạy cảm hay không mà khi càng tới gần dãy Hoành Long, Hạng Thiếu Long cảm thấy tim càng đập nhanh hơn, có cảm giác không an toàn.

Mỗi đêm gã lại càng nằm mộng, gã mơ thấy Triệu Thiên và bốn ả nữ tỳ Xuân Doanh, ai nấy đều trang điểm rất đẹp, nụ cười tươi như hoa, cứ kéo gã quay về Hàm Dương, khi tỉnh dậy thì nước mắt lưng tròng, lòng đau như dao cắt.

Cho nên Đổng Dực tuy rất muốn tranh thủ lên đường, nhưng Hạng Thiếu Long kiên quyết tìm một nơi dựa vào núi, mặt hướng ra đồng bằng để cắm trại, để dành thời gian nghỉ ngơi và suy nghĩ.

Trước khi hoàng hôn buông xuống, Kinh Tuấn và Kinh gia quân của gã cùng huynh đệ họ Mông tìm thức ăn quay về, đang nổi lửa nướng thức ăn, để tránh hành tung bị bại lộ, khi màn đêm buông xuống họ không nổi lửa, trong lúc rét đậm thế này, đó là điều khiến cho người ta khó chịu nhất.

Đêm đến ở phía trước, bọn trẻ tuổi Kinh Tuấn thì quây quần lại một chỗ, nói chuyện rất vui vẻ.

Kỷ Yên Nhiên và Ô Đình Phương thì nấp trong trại.

Tiêu Nguyệt Đàm kéo theo Lý Tư đến một ngọn thác gần đó nói chuyện, thần sắc ngưng trọng.

Đằng Dực và Hạng Thiếu Long thì đang ngồi bên tảng đá bên cạnh doanh trại, nhìn vầng thái dương đang dần dần buông xuống.

Bỗng nhiên Lý Tư quay về, mời hai người đến, hai người Hạng Đằng nhìn nhau, rồi đi theo Lý Tư đến chỗ Tiêu Nguyệt Đàm, Tiêu Nguyệt Đàm đang nhìn chăm chú vào dòng suối trong xanh đang chảy, nước mắt lưng tròng.

Còn Lý Tư thì lắc đầu thở dài.

Đằng Dực là một người rất nhẫn nại cũng nén không được hỏi, „Đã là người nhà, Tiêu huynh có tâm sự gì, cứ gì không nói ra?"

Tiêu Nguyệt Đàm hít một hơi, nhìn hai người Hạng Đằng, lòng đầy xúc cảm nói, „Đêm ấy ta đã từng nói với Thiếu Long rằng, ta là người rất hay nghĩ ngợi vẩn vơ, nhưng ta càng nghĩ thì càng cảm thấy mình không nghĩ ngợi vô căn cứ.

Rồi đưa tay chỉ về ngọn dãy Hoành Long phía xa xa.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực giật bắn người, tay chân lạnh như băng.

Lý Tư buồn rầu nói, „Vừa rồi, Tiêu lão đã tìm tại hạ nói về chuyện đột kích ở rừng tùng, đã phát giác rất nhiều điểm nghi ngờ, cuối cùng đã đưa ra một kết luận khiến cho người ta kinh hãi, e rằng chúng ta chỉ là vật hy sinh của Lã tướng quốc mà thôi."

Hai người Hạng Đăng nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong ánh mắt của đối phương.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Thực ra chuyển đi sứ lần này, lẽ ra là rất tốt. Sáu nước vốn là trước nay luôn đấu tranh lẫn nhau, lại thêm gần đây Tề, Sở âm mưu đoạt Triệu cho nên khó mà liên kết lại, chuyện đi sứ này chỉ là dư thừa, huống chi Lã gia đang ra sức bồi dưỡng người trong tộc của mình, lại càng không thể bỏ qua cơ hội để cho người trong tộc lập công, ngược lại lại trao cho Thiệu Long. Chao ôi! Có rất nhiều chuyện không nên để trong lòng, nhưng giờ đây nếu nghĩ kỹ lại phát giác ra rất nhiều điều không bình thường."

Sắc mặt Đăng Dực trắng bệch, hạ giọng nói, „Tại hạ vẫn mãi không hiểu vì sao kẻ địch chọn đúng thời cơ và tình thế để tấn công chúng ta một cách chính xác, cũng chính vừa lúc Lã Hùng và Khuất Đấu Kỳ cùng bọn người Yên bỏ đi, sức chống đỡ của chúng ta đã giảm. Mặc dù bọn chúng không ngừng sai người theo dõi chúng ta, nhưng trong đêm tối đầy tuyết ấy, làm sao có thể biết rõ được chúng ta sẽ nấp trong rừng? Nhất định có nội gian."

Hạng Thiệu Long cảm thấy nổi da gà, lạnh xương sống, hít sâu một hơi, cố nén lại cơn sóng lòng, nói, „Làm như thế, đối với Lã tướng có lợi gì? Chúng ta đều là người của y, lại có ba trăm gia tướng do y tuyển chọn ra, nếu Mông Điềm và Mông Vô đều mất mạng, Mông Ngao há chẳng phải đau lòng hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm đưa tay áo lên lau nước mắt, chép miệng than rằng, „Tiêu Nguyệt Đàm này đây theo Lã gia đã hai mươi năm rất hiểu tính cách vì lợi

ích mà bất chấp thủ đoạn của y, làm ăn buôn bán cũng thế, tranh giành thiên hạ cũng vậy.

"Giả sử Dương Tuyền quân phái người làm, vậy y sẽ có lợi gì?" ngừng một lát thì hỏi lại.

Đây vốn là một câu hỏi đơn giản, nhưng nói ra lúc này, quả thật không ai có thể trả lời y.

Trang Tương vương lâu nay vẫn nhớ tới ân tình của Dương Tuyền quân đối với y, cho nên khi phong cho Lã Bất Vi làm hữu thừa tướng, thì cũng để dành chức tả thừa tướng cho y, lại còn ngăn cản Lã Bất Vi đối phó với y.

Giả sử bọn Hạng Thiếu Long đều bị người ta đột kích, mà trước khi chuyện này xảy ra đã có phong thanh rằng Dương Tuyền quân đối phó với bọn họ, mà kẻ chết lại là gia tướng và thân tộc của Lã Bất Vi, dĩ nhiên không ai nghi ngờ đó chính là sách lược của Lã Bất Vi.

Trang Tương vương và Chu Cơ đều sủng ái Hạng Thiếu Long, nếu tin rằng Dương Tuyền quân sai người giết chết Hạng Thiếu Long, Dương Tuyền quân lúc ấy khó mà tránh họa, cả Hoa Dương phu nhân cũng e rằng khó bảo vệ nổi vị thân đệ này.

Lúc ấy Lã Bất Vi có thể trừ đi cái họa trong lòng, nắm lấy triều chính.

Vậy thì mối quan hệ của giữa y và Trang Tương vương cùng với Chu Cơ sẽ gần bó hơn.

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn Hạng Thiếu Long, lúc này mặt gã không còn chút máu, trầm giọng nói, „Trong những người mà ta quen biết, nói về âm mưu thủ đoạn không ai bằng Lã gia, nếu kế này thành công thì có thể sẽ một viên đá mà giết được nhiều con chim."

Rồi giọng nói xúc động nói, „Đầu tiên y có thể trừ Hạng Thiếu Long huynh, bởi vì huynh thật sự quá nổi bật, không những đại vương, Cơ hậu đều nghe lời huynh, ngay cả Chính thái tử cũng đặc biệt quyến luyến với huynh, sau lưng lại có Ô gia chống lưng, ngày sau, nói không chừng cả Lã Bất Vi cũng bị huynh che mờ. Người Tần lại tôn trọng anh hùng nhất, lại trọng quân công, kẻ họ cần là người trí dũng song toàn, Lã Bất Vi sao không lo lắng cho được..."

Y không còn gọi Lã Bất Vi là Lã gia nữa, mà cứ gọi thẳng tên ra, ba người đều hiểu sự thay đổi trong lòng y, biết được y đang cảm thấy đau lòng vì bị chủ bán đứng.

Lý Tư tiếp lời nói, „Y lại có thể ép chết hai đứa con yêu của Mông tướng quân, khiến cho ông ta đứng về phía y đối phó với Dương Tuyền quân, lại có thể thu dùng huynh đệ Ô gia vốn vô địch tinh nhuệ, tăng cường thêm thực lực. Hy sinh những gia tướng thân tín, có đáng là chuyện gì. Ba trăm gia tướng này đều là những kẻ thuộc quyền quản lý của Đồ quản gia và Tiêu tiên sinh, vốn đã có quan hệ lâu năm với hai người, có thể coi là thuộc phe phái của thể hệ gia tướng già, bọn họ đã chết trong rừng rậm, vậy càng khiến cho thế lực của Lã phủ sẽ càng lớn mạnh."

Đằng Dực rút kiếm chém xuống một thân cây ở gần đó.

Mọi người đều im lặng không nói.

Họ toàn tâm toàn ý làm việc cho Lã Bất Vi, thế mà đổi lại kết quả như thế này.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Sự thật có phải là như thế này không, sẽ mau chóng biết thôi, nếu quả thật Lã Bất Vi bán đứng chúng ta thì kẻ đang chờ chúng ta ở đây Hoành Long không phải là Lã Hùng, Khuất Đấu Kỳ mà là những kẻ đã đột kích chúng ta trong rừng. Nếu ta đoán không sai, tất sẽ do Trương

Manh tự chủ trì, như thế sẽ không lộ ra tin tức, xong chuyện thì chỉ cần giữ những kẻ đã ra tay ở ngoài Hàm Dương, như vậy không còn sợ ai biết nữa."

Hạng Thiếu Long nhớ lại hôm ấy khi đề nghị đổi lộ trình, Lã Hùng phản ứng rất dữ dội, trong lòng chùng xuống.

Lý Tư nói, „Trương Manh rất biết đánh vào tâm lý, sau khi chúng ta bỏ chạy được lại còn cố ý giả thành quân Hàn đuổi theo chúng ta, khiến chúng ta tin rằng Dương Tuyền quân và người Hàn cấu kết đối phó chúng ta, thật khiến cho người ta lạnh mình."

Đặng Dực bình tĩnh một cách kỳ lạ nói, „Tam đệ còn có muốn đến Tề nữa không?"

Hạng Thiếu Long chậm rãi nói, „Giờ đây đệ chỉ muốn chứng thực đây là hành vi của Lã Bất Vi, sau đó tìm cách giết chết Trương Manh, để Lã Bất Vi trả chút nợ này cho Hạng Thiếu Long ta."

Hoàng hôn ngày hôm sau, Hạng Thiếu Long, Đặng Dực, Kinh Tuấn từ đây Hoàn Long quay về, gọi Lý Tư và Tiêu Nguyệt Đàm ra thác nói chuyện.

Bọn Kỷ Yên Nhiên cũng biết chuyện này, nên cũng tham gia bàn bạc với bọn họ.

Không cần phải nói, ai cũng đều biết được kết quả này.

Lý Tư trầm giọng hỏi, „Bọn chúng có bao nhiêu người?"

Đặng Dực nói, „Khoảng một nghìn người, đều đã thay quân phục của Tần quân, lại còn giơ kỳ hiệu của Khuất Đấu Kỳ và Lã Hùng, Tiêu tiên sinh đoán không sai, bọn người này do Trương Manh thống lĩnh, đã bị Kinh Tuấn nhận ra."

Kinh Tuấn gật đầu nói, „Đệ còn thấy một vài tên trong Lã tộc, hừ! Bình thường thì Xưng huynh gọi đệ, giờ đây lại trở mặt vô tình."

Ô Đình Phương nắc lên, phục vào lòng Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên tròn hai mắt nói, „Món nợ này, chúng ta phải đòi Lã Bất Vi."

Tiêu Nguyệt Đàm thở dài nói, „Khuất Đấu Kỳ và người của y e rằng cũng sẽ xong đời, chuyện này tự nhiên sẽ đổ rớt cho người Hàn, như thế càng khiến cho đại vương muốn đánh người Hàn hơn. Sau bao nhiêu năm, Tiêu mới đến ngày hôm nay mới biết được đã nổi giáo cho giặc."

Lý Tư nói, „Chuyện này có thể nhẫn nhịn được, ta và Tiêu lão đều có thể phui tay mà đi, nhưng Hạng thái phó trên vai còn có Ô gia, muốn đi cũng không đi được, may mà đại vương và Cơ hậu đều ủng hộ Hạng thái phó, chỉ cần không lộ ra chuyện này, Lã Bất Vi nhất thời cũng chẳng làm gì được Hạng thái phó."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Bề ngoài, Thiếu Long phải giả vờ tin chắc rằng là do Dương Tuyền quân và người Hàn cấu kết với nhau mà làm, giấu tất cả mọi người, bao gồm cả Lã Bất Vi, như thế mới an toàn. Chờ đến khi thời cơ thích hợp, dõn sản nghiệp ra đến biên cương, xem thử con người vô tình tuyệt nghĩa ấy cuối cùng sẽ đến như thế nào."

Kỷ Yên Nhiên ôm vai Ô Đình Phương vuốt, nói, „Nhưng giờ đây chúng ta phải đối phó với con người Trương Manh như thế nào đây? Nếu cứ bỏ đi như thế này, há chẳng phải cứ để cho người ta nghi ngờ hay sao? Lại còn có hai người tiểu Võ và tiểu Diễm, nếu báo chuyện này cho Mông Ngao biết, Lã Bất Vi sẽ biết chúng ta đã biết tông âm mưu của y, với thế lực ngày một khuếch trương của y, muốn lật ngã Ô gia và Thiếu Long, cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì."

Đằng Dực nói, „Chuyện này không cần phải lo lắng, chúng ta đã bố trí trước đường chạy, sau đó cứ theo cách liên lạc như cũ, báo cho ác tặc biết vị

trí của chúng ta, chúng ta sẽ giết chúng không còn một manh giáp, rồi mới quay về Hàm Dương, cũng như Thiếu Long đã nói, trước tiên hãy đòi chút nợ của y."

Kinh Tuấn rút từ trong tay áo một bản đồ, trên đó vẽ sơ sài địa thế của dãy Hoành Long, trong đó có ba ngọn cờ, thể hiện sự phân bố của kẻ địch, chỉ vào một hẻm núi rồi nói, „ở đây có một điểm cao hiểm trở, ba mặt đều là dốc, có rất nhiều cây cối, phía sau dựa vào một nhánh phía đông nam của Hoành Long lĩnh, cách bọn Trương Manh chỉ khoảng hai canh giờ đi đường, nếu chúng ta đặt bẫy bắt thú ở đây, nhân lúc mấy ngày hôm nay trời quang mây tạnh, tuyết trên cây cũng đã tan hết, bôi dầu trên cây để phối hợp với hỏa công, thế nào cũng khiến bọn Trương Manh không còn manh giáp."

Đặng Dực chỉ lên ngọn hậu sơn nói, „Bọn chúng tôi đã quan sát thực địa, chỉ cần bố trí sẵn dây leo ở đây, có thể dễ dàng vượt qua dãy núi, thoát ra từ bình nguyên phía bên kia, Tiêu huynh và Lý huynh hai người có thể dắt Đình Phương và huynh đệ của Mông gia đến đây chờ chúng tôi trước, đồng thời cũng để trông coi ngựa và lương thảo."

Hạng Thiếu Long nói, „Cứ quyết định như thế, giờ đây chúng ta phải tranh thủ thời gian, chỉ cần vài ngày tới nữa thôi, chúng ta sẽ khiến cho bọn Trương Manh trở tay không kịp."

Mặt trời đã lặn xuống thảo nguyên, tuyết trắng phủ đầy càng khiến cho mọi cảnh vật thêm lương hơn.

Hạng Thiếu Long cầm miếng kiếng đồng phản chiếu ánh mặt trời, quay về hướng doanh trại của Trương Manh, liên tục phát ra một luồng ánh sáng, dừng lại một chốc rồi lại tiếp tục, liên tục ba lần như thế, Hạng Thiếu Long mới cất miếng kiếng đồng nhỏ vào trong.

Đây là phương pháp liên lạc khi chia tay mà Hạng Thiếu Long đã hẹn ước cùng với Khuất Đấu Kỳ và Lã Hùng.

Khuất, Lã hai người nhận được tín hiệu này sẽ sai người đến tìm bọn họ. Nhưng giờ đây tình huống sẽ không như trước nữa, bọn Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn dắt theo tám huynh đệ của Ô gia và ba mươi tám thợ săn họ Kinh, chuẩn bị rất nhiều tên, leo lên hậu sơn, nhờ núi cao chập chùng yểm trợ, ẩn mình trong đó, chờ đợi cá cắn câu.

Hơn năm sáu doanh trại phân bố trong rừng cây, nếu kẻ địch từ xa nhìn đến thì khó mà biết được hư thực trong đó.

Nhìn vầng thái dương đang chậm chậm di chuyển trên bầu trời, Hạng Thiếu Long không khỏi bồi hồi.

Gã tuy sớm biết mình và Lã Bất Vi không thể đội trời chung, nhưng không ngờ tới được rằng sự việc lại phát triển nhanh như vậy.

Lại nghĩ đến việc Trang Tương vương không sống được bao lâu nữa, Lã Bất Vi lại nắm quyền đến mười năm, gã cảm thấy lo lắng, một thời gian dài như thế, gã và Ô gia làm sao có thể chống chọi được.

Điều này còn phải xem rằng Chu Cơ làm thái hậu như thế nào, chỉ cần Lã Bất Vi không dám quá lộ liễu, gã cảm chắc có thể ứng phó được với binh đoàn gia tướng của tướng phủ. Về đến Hàm Dương, gã sẽ bí mật luyện binh, đồng thời sử dụng phương pháp luyện kim của thế kỷ XXI để cải tiến binh khí.

Gã trước đây chưa từng nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này, nhưng giờ đây vì tự bảo vệ nên đành phải dùng tới mà thôi.

Từ lúc này trở đi, gã và Lã Bất Vi đã bắt đầu một cuộc đấu tranh, chỉ cần địa vị của tiểu Bàn ổn định thì đó là ngày Lã Bất Vi chịu chết.

Lịch sử nói rằng Lã Bất Vi vì tự sát mà chết, nhưng với hạng người như Lã Bất Vi thì làm sao có thể tự sát được, không chừng chuyện này là do một tay gã gây nên.

Gã tuy hận Triệu Mục, nhưng từ lúc đầu hai người đã đứng vào thế đối địch, không thâm hiểm đê tiện như Lã Bất Vi, trong nụ cười có dấu sẵn dao, khiến cho người ta không biết đường nào mà lẫn.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên đang ở bên cạnh gã, hạ giọng hỏi, „Chàng đang nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy hồi hận trong lòng, nói, „Ta đã làm khổ nàng?"

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói, „Có đáng là gì đâu? Người như chàng, đến đâu cũng bị người ta đổ ky, khi Yên Nhiên đi theo chàng, Trâu tiên sinh đã sớm đoán được sẽ có tình hình này xảy ra, Yên Nhiên tuyệt không hối hận!“

Hạng Thiếu Long vỗ nhẹ vai nàng, lòng đầy cảm kích.

Mỹ nữ đầy trí tuệ này buồn rầu nói, „Ngày trước thiếp nghe chàng nói Cơ hậu đã nhiều lần tìm chàng tâm sự một mình, thiếp liền cảm thấy không ổn, giờ đây sở dĩ Lã Bất Vi có thể ảnh hưởng thái tử và đại vương, toàn là nhờ Cơ hậu đứng một bên giúp đỡ, sự yêu mến không bình thường của bà đối với chàng đã thúc đẩy động cơ Lã Bất Vi giết chàng, chỉ có như thế mới có thể khiến cho Cơ hậu toàn tâm toàn ý giúp y đối phó với Dương Tuyền quân và củng cố thế lực, chuyện này thiếp đã thấy nhiều, ai mà không như thế?"

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Đêm ấy khi thiếp làm khách ở tướng phủ, Lã Bất Vi đã nhiều lần nhìn thiếp bằng ánh mắt rất kỳ lạ, Yên Nhiên về mặt này rất có kinh nghiệm, đó chính là ánh mắt đổ ky."

Trời dần dần tối, mặt trăng cong cong đã lên cao khỏi ngọn núi, khiến cho mặt đất đầy tuyết sáng lấp lánh, Hoàn Long lĩnh như được dát ngọc c.

Còn Đăng Dực thì đang chú ý tới khu rừng, hạ giọng nói, „Đến rồi!”

Kẻ địch cũng như lần trước từ ba mặt kéo lên, chỉ là không có ánh sáng, hoàn toàn không có chút tiếng động nào, đôi lúc chỉ có tiếng lá rơi và cành cây gãy, có thể thấy bọn địch toàn là những tay hảo thủ đầy kinh nghiệm.

Bọn Hạng Thiếu Long nín thở, lấp tên vào cung.

Từ chỗ cao này, lại có núi đá yểm hộ, bọn họ không thể nào thất bại được, vấn đề là có thể tiêu diệt được bao nhiêu tên địch mà thôi.

Cạm bẫy được bố trí ở xung quanh doanh trại, các cây rừng trên dốc và đồi đều được bôi vào một lớp dầu tùng, nếu được đốt cháy thì không có kẻ nào trốn thoát được.

Khoảng hơn một canh giờ lại trôi qua nữa, tiếng cành cây gãy đã yên, chỉ có gió bắc thổi vi vút.

Đăng Dực cười lạnh lòng nói, „Đến rồi!”

Lời nói chưa dứt, vô số ngọn đuốc được thả sáng lên, tiếp theo là tiếng quát tháo om sòm, hàng trăm người đang xông vào trong trại, mưa tên từ ngoài bắn vào trong trại, sát khí đằng đằng.

Tiếp theo là nhiều tiếng kêu thảm thiết, cạm bẫy xung quanh trại đều là do những thợ săn của Kinh gia thôn bố trí, cả mãnh thú cũng khó thoát huống chi con người.

Đuốc rơi khỏi tay, tấp vào thân cây, cây cháy bùng bùng.

Nhờ có gió bắc nên lửa càng ngày càng cháy mạnh.

Kẻ địch phía dưới loạn thành một khối, không biết phương hướng.

Hạng Thiếu Long hạ lệnh, hơn bốn mươi ngọn hỏa tiễn bắn lên cao, sau đó rơi xuống khu rừng phía dưới.

Biển lửa bao trùm cả ngọn đồi, tiếng kêu thảm thiết và tiếng bước chân chạy không ngừng vang lên.

Bọn Hạng Thiếu Long nào chịu khách khí, thù mới hận cũ dâng lên, bắn tên như mưa xuống phía dưới.

Trong ánh lửa, kẻ địch hiện ra rõ mồn một, lại không còn cách nào chạy trốn nên đành chạy lên phía đỉnh đồi, hàng trăm tên địch may mắn không rơi vào cạm bẫy, nhưng không thể thoát được bị lửa thiêu và cung tên.

Khi cả ngọn núi chìm trong biển lửa và khói, bọn Hạng Thiếu Long cũng chịu không nổi nữa, vội vàng đu vào sợi dây đã cột sẵn trước, thoát xuống từ phía hậu sơn.

Cuối cùng cũng coi như có thể đòi được một ít nợ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 120: Quay Về Hàm Dương

H

ai mười ngày sau, cuối cùng cũng quay về biên giới nước Hàn.

Đầu tiên vì Hạng Thiếu Long giờ đây đã chán nản chuyện đi sứ sáu nước, còn tất cả những tài vật và văn điệp đều bị mất trong rừng tùng, lại bị cắt đứt liên lạc với quân Tần, nếu hai tay không mà đến bá kiến quân chủ các nước, chỉ khiến cho người ta chê cười mà thôi.

Sau khi hạ trại, đang lúc chuẩn bị dùng cơm tối, mọi người đang ngạc nhiên không thấy Tiêu Nguyệt Đàm đâu, thì Lý Tư học tốc chạy đến, „Tiêu lão đã ngã bệnh!"

Mọi người cả kinh, nhưng chuyện này cũng đã đoán trước được, Tiêu Nguyệt Đàm mấy ngày hôm nay mặt mũi ủ rũ, hỏi thì y bảo chẳng có chuyện gì, nhưng cuối cùng cho đến hôm nay thì chịu đựng không nổi nữa.

Mọi người bước vào trong trại đều giật mình.

Tiêu Nguyệt Đàm mặt xám ngoét như xác chết, đôi mắt lơ lơ cố nường lên, cười chua chát nói, „Ta không xong rồi!"

Ô Đình Phương và huynh đệ Mông gia trước nay vẫn thân thiết với y, đều nén không được chảy nước mắt.

Kỷ Yên Nhiên buồn rầu nói, „Tiêu tiên sinh hãy nghỉ ngơi vài ngày rồi cũng chẳng có chuyện gì đâu!"

Khi định bắt mạch thì Tiêu Nguyệt Đàm cự tuyệt nói, „Tiêu mỗ tinh thông y đạo, tự biết sức khỏe của mình, ta muốn nói riêng với Thiếu Long vài câu."

Mọi người đều lặng lẽ quay ra.

Khi chỉ còn Hạng Thiếu Long, Tiêu Nguyệt Đàm cố ngồi dậy, hai mắt vẫn có thần, vẻ mặt tuy xám ngoét nhưng cảm giác hoàn toàn không giống nhau nữa.

Khi Hạng Thiếu Long đang trở mắt thì vỡ lẽ ra y đã dùng dị dung thuật để giả bệnh, vui mừng nắm lấy tay y nhưng không nói.

Tiêu Nguyệt Đàm áy náy ngại ngừng nói, „Thật áy náy, khiến cho cả Đình Phương cũng phải khóc, nhưng nếu không làm như thế thì làm sao lừa được tiểu Võ và tiểu Diễm."

Hạng Thiếu Long hiểu ý, hạ giọng nói, „Tiêu huynh định không về Hàm Dương hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm gật đầu nói, „Ta không thể nào mỉm cười mà đối mặt với tên gian tặc ấy, lần này y chỉ muốn trừ ta, để làm yếu đi thế lực của Đồ gia rồi thay cho người Lã thị vào. Nhưng y không dám công khai làm như thế, sợ người ta bảo y không nhớ đến tình cũ."

Rồi lấy dưới gối ra một ống trúc đã được nút kín hai đầu, dúi vào tay Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện ta giả chết, trừ Lý Tư, Đằng Dực và Thiếu Long ra, chỉ để một mình Đồ gia biết. Nhờ Thiếu Long hãy đem thư này giao cho Đồ gia, khi ngài xem tất sẽ hiểu, đồng thời bảo với ngài sắp xếp cho bọn thê thiếp của nô bộc nhà ta bỏ trốn, may mà ta không còn con không cái, nếu không muốn vậy cũng khó."

Hạng Thiếu Long nghĩ mình không có gánh nặng con cái, giờ đây xem ra đó là chuyện tốt chứ không phải là chuyện xấu Nhưng nghe lời lẽ thê lương của con người túc trí đa mưu này, nhớ lại tình cảnh năm xưa lúc mới tới Hàm Đan, bất đồ trong lòng đầy cảm xúc, thở dài nói, „Tiêu huynh định đi đến đâu?"

Tiêu Nguyệt Đàm mỉm cười nói, „Thiên hạ rộng lớn như thế này, chỗ nào chẳng phải là đất dung thân? Ta Tiêu Nguyệt Đàm đây vẫn còn có một ít đồ chơi có thể bán được, muốn kiếm hai buổi cơm, chắc không có vấn đề gì đâu, còn tốt hơn là sống chung một nhà với cạp."

Hạng Thiếu Long gật đầu không nói.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Khi ta có chỗ dừng chân thì tất sẽ có người đến nói cho Thiếu Long biết. Nhớ rằng khi quay về vạn lần phải giả vờ như không có chuyện gì. Dã tâm của Dương Tuyền quân tuy bị Lã Bất Vi phóng đại, nhưng người này bản thân cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ, nếu trừ khử được y cũng là chuyện tốt, còn việc có liên quan đến bao nhiêu người, chuyện đó chúng ta không thể khống chế được."

Ngừng một chốc rồi nói, „Bọn người trong Lã tộc, nếu Trương Manh quả nhiên mất mạng ở Hoành Long lĩnh, vậy thì Lã tộc tạm thời sẽ chẳng có kẻ nào ra gì, chỉ cần y một ngày còn nhờ vào Đồ gia, Đồ gia tất sẽ chiếu cố cho các người. Nhớ rằng sau khi về Hàm Dương phải lập tức thoái lui ngay, nếu không cần thiết thì đừng bao giờ gặp Cơ hậu và Chính thái tử, đó chính là con đường để giữ mạng."

Hạng Thiếu Long nhớ lại tiểu Bàn, trong lòng thầm buồn, gã làm sao hoàn toàn không để ý đến tiểu Bàn? Thế nhưng cũng không thể giải thích nguyên nhân thực cho tiểu Bàn nghe được.

Tiêu Nguyệt Đàm hạ giọng nói, „Đêm nay sau khi các người giúp ta bí mật chạy trốn, thì hãy đốt cháy cả trại này, bảo đó là di mệnh của ta, Thiếu Long! Hãy cẩn thận. Lý Tư trong mắt của Lã Bất Vi chỉ là một nhân vật nhỏ bé, khi về chắc cũng chẳng có chuyện gì. Không ngờ người này tài trí cao minh như vậy, ngày sau sẽ trở thành cánh tay đắc lực cho huynh đó."

Hạng Thiếu Long tưởng tượng ngày sau Lý Tư sẽ trở thành thừa tướng, trong đầu hiện ra tình cảnh thiên quân vạn mã giày xéo lên nhau khi người

Tần chinh phạt sáu nước.

Trong lòng không khỏi dâng lên hào tình tráng khí.

Hạng Thiệu Long ơi! Người ngàn vạn lần đừng chán nản, nếu không đừng hòng sống sót tới ngày ấy.

Bọn Hạng Thiệu Long ử rữ kéo về Hàm Dương, Lã Bất Vi đã sớm nhận được tin này, ra ngoài thành đón họ.

Bọn họ ai cũng muốn đâm vài dao vào bụng y, nhưng dám tên thân vệ bên cạnh y, kẻ nào cũng to lớn vạm vỡ, chẳng phải là hạng dễ đối phó, rõ ràng có thể thấy y trong tình hình chưa biết rõ thực hư, cũng đã phòng bị bọn họ.

Ngoài ra còn có Mông Ngao đi theo, thấy mọi người ử rữ quay về, Khuất Đấu Kỳ, Lã Hùng, Tiêu Nguyệt Đàm, một ngàn quân Tần và ba trăm gia tướng trong tướng phủ cũng không thấy ở đâu, kinh ngạc lắm, nhưng không giả vờ như Lã Bất Vi.

Mông Võ, Mông Điềm hai kẻ vừa mới thoát nạn quay về, dù gì cũng là trẻ con, thấy phụ thân thì lao xuống ngựa, ập vào lòng Mông Ngao, khóc rồi kể hết mọi sự tình ra.

Khi kể đến đoạn Hoành Long lĩnh, Lã Bất Vi rõ ràng thở phào, cho rằng âm mưu của mình chưa bại lộ.

Khi nghe đến chỗ Tiêu Nguyệt Đàm vì bệnh mà qua đời, Lã Bất Vi dám ngực giậm chân mà than, „Ta sẽ lấy lại công bằng cho Nguyệt Đàm." Rồi quay sang Hạng Thiệu Long nói.“Thiệu Long! Chuyện này chẳng phải là tội của người, ta lập tức đưa người vào cung gặp đại vương bẩm cáo."

Nếu là trước đó, Hạng Thiệu Long sẽ cảm kích lắm, nhưng lần này hoàn toàn khác.

Mọi người chia làm bốn đường, Mông Ngao tỏ ý cảm kích Hạng Thiếu Long, rồi dắt hai con về phủ.

Bọn Đổng Dực, Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương thì quay về Ô phủ.

Lý Tư thì về phủ cùng với mấy tên thân vệ của Lã Bất Vi. Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long cười ngựa vào cung.

Trong tiếng vó ngựa lộc cộc, Hạng Thiếu Long quả thật muốn tìm lời để làm yên lòng Lã Bất Vi, nhưng trong lòng đầy thù hận, nên không nói ra được câu nào.

Lã Bất Vi còn tưởng rằng gã đang lo lắng Trang Tương vương sẽ trách tội, giả vờ an ủi nói, „Toàn là do ta không tốt, không ngờ tên Từ Dấy Loạn ấy lại mai phục, nếu không Thiếu Long đâu đến nỗi rơi vào cảnh ngộ ấy, mất hết cả thể diện, ta phải chọn vài mỹ nữ trong phủ để bồi thường cho người, chuyện trước đây, hãy cứ quên đi."

Hạng Thiếu Long máu nóng dâng lên trong lòng, nói, „Lã tướng đừng như thế. À này, chuyện Đông Châu thế nào rồi?"

Lã Bất Vi lập tức vui vẻ, nói, „Một nước Đông Châu nhỏ bé, làm sao chống trả được, ta đã đề nghị nên đại vương đã hợp nhất hai châu đông tây lại thành Tam Xuyên quận, Tam Xuyên tức ba con sông lớn Hà, Lạc, Y, lại còn phong cho ta là Văn Tín hầu, phụ trách cai quản quận ấy, thực cấp mười vạn hộ."

Ngừng một lát rồi hưng phấn nói, „Đương nhiên cũng không thể tha thứ cho Dương Tuyền quân, y cấu kết với người Hàn, cũng là tội không thể tha, giờ đây không có Đông Châu ngăn trở, ta sẽ lập tức xin đại vương dùng binh đánh nước Hàn, nhân lúc sáu nước đang chỉ biết lo cho thân mình, đang cố gắng chiếm lĩnh đất đai của người Hàn, sao đó thì đến lượt hai nước Triệu Ngụy."

Hạng Thiếu Long thầm cảm thấy lạnh lẽo cõi lòng, Tiêu Nguyệt Đàm nói đúng, dù độc ác, âm mưu thủ đoạn đến cỡ nào, quả thực không có bao nhiêu người là đối thủ của Lã Bất Vi.

Nói đến đây thì cửa cung đã hiện ra trước mặt.

Hạng Thiếu Long thở dài trong lòng, Trang Tương vương tin tưởng mình như vậy mà mình lại phải cẩn răng giấu ông ta, cuộc đời sao lắm chuyện bất đắc dĩ đến thế.

Trang Tương vương tiếp kiến Hạng Thiếu Long trong thư trai của hậu cung, sau khi nghe xong mọi chuyện thì mặt rồng biến sắc, rõ ràng đã nổi giận, trầm ngâm không nói.

Chu Cơ lúc bấy giờ đang ngồi bên cạnh tiểu Bàn nói, „Dương Tuyền quân lớn gan làm càn như vậy, hại cho Thiếu Long mất cả thê thiếp, hao binh tổn tướng, đại vương phải đòi lại món nợ máu này cho y."

Tiểu Bàn cũng hai mắt bốc lửa, nắm chặt tay đấm, bởi vì y có tình mẫu tử tỷ đệ sâu sắc với Triệu Thiên.

Lã Bất Vi giả vờ bùi ngùi nói, „Lão thần trước đây luôn tuân lệnh đại vương có thái độ dĩ hòa vi quý với tả thừa tướng, nào ngờ lòng người khó đoán, mặc dù y có ơn với đại vương trước, nhưng giờ đây đại vương đã nhân chí nghĩa tận với y, nhưng giờ đây y lại dám lấy oán báo đức như thế, chao ôi! Hạ thần cũng quả thật không biết nên nói những lời gì nữa đây."

Hạng Thiếu Long thì cúi đầu để Lã Bất Vi khỏi nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của gã.

Trang Tương vương suy nghĩ một chốc, quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Lần đi sứ này, tất cả những người tuần nạn, gia quyến đều được bồi thường hai lượng hoàng kim. Than ôi, người chết không thể sống lại. Thiếu Long hãy bớt đau buồn, trước tiên là Đình Phương Thị vì bệnh mà chết, kể đến

Thiên công chúa bị hại, quả nhân cũng rất thông cảm, Thiếu Long có yêu cầu gì hãy cứ nói ra, quả nhân sẽ tìm cách thực hiện cho người."

Chu Cơ và Lã Bất Vi hai người vội vàng nháy mắt với gã, bảo gã yêu cầu Trang Tương vương chủ trì công đạo.

Hạng Thiếu Long giả vờ không thấy, quỳ xuống dập đầu nói, „Thiếu Long chẳng có yêu cầu gì, chỉ hy vọng có thể tạm thời thoái ẩn chốn sơn lâm, để tưởng nhớ đến vong thê."

Trang Tương vương, Chu Cơ, Lã Bất Vi và tiểu Bàn đồng thời ngạc nhiên, nhìn nhau, nói không ra lời.

Chu Cơ trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, nhú mày cố suy nghĩ về nguyên nhân của chuyện này.

Nàng hiểu rõ tính cách ân oán phân minh của Hạng Thiếu Long, làm sao có thể tha cho Dương Tuyền quân như thế này?

Lã Bất Vi không biết kế gian đã bại lộ, thấy gã chán nản như thế này, ngược lại trong lòng mừng thầm.

Tiểu Bàn thì ngạc nhiên lắm, thầm nghĩ lẽ nào sư phụ không màng đến mình nữa. May mà y hiểu rõ thâm tình của Hạng Thiếu Long với Triệu Thiên, tuy không vui nhưng cũng không trách gã.

Trang Tương vương tưởng Hạng Thiếu Long không muốn làm mình khó xử, nên gạt mối đại thù qua một bên, quả quyết nói, „Thiếu Long nghỉ ngơi trước cũng tốt, nhưng chuyện này quả nhân tuyệt không bỏ qua, đợi chốc nữa sẽ gặp thái hậu hỏi ý người."

Chu Cơ kêu lên, „Đại vương vạn lần đừng làm thế, thái hậu tuy không vui về chuyện Dương Tuyền quân, nhưng nói cho cùng cũng có tình cốt nhục, nếu động đến Dương Tuyền quân chỉ làm khổ cho bá tánh mà thôi."

Lã Bất Vi cũng bước ra khỏi chỗ dập đầu nói, „Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, đại vương xin hãy hạ lệnh, do hạ thần chỉ huy, một mẻ quét sạch gian đảng, lập uy cho đại vương."

Trang Tương vương ngừng thần nhìn Hạng Thiệu Long và Lã Bất Vi đang quỳ phía trước, nghiêng răng nói, „Được!

Chuyện này hãy cứ giao cho tướng quốc, nhưng hãy giữ lại mạng của tá thừa tướng, đợi ta bầm cáo với thái hậu, rồi sẽ định đoạt sau."

Lã Bất Vi cố nén vẻ vui mừng trong lòng, dạ ran.

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ trong bụng, được thôi, giờ đây cứ để cho người tung hoành một lúc, nhưng cuối cùng cũng có một ngày ta sẽ khiến cho tên gian tặc nhà người mất mạng trong tay của người thế kỷ XXI.

Khi về đến Ô phủ, người trên kẻ dưới ai cũng mặt mày ủ rũ, u buồn bao phủ.

Đào Phương chặn gã ngoài cửa, kéo ra vườn hoa thở vắn than dài, ập a ập úng.

Hạng Thiệu Long cảm thấy không ổn, cười gượng nói, „Chuyện gì?"

Đào Phương nói, „Giữa Triệu Ngụy xảy ra rất nhiều chuyện, Nhã phu nhân e rằng không đến nữa."

Hạng Thiệu Long giật mình, „Nàng chết rồi hay sao?"

Đào Phương cười gượng nói, „Chết thì không chết, chẳng qua chỉ quay về với người tình cũ Tín Lăng quân, hạng nữ nhân phóng đảng ấy, hãy quên đi thì tốt hơn."

Hạng Thiếu Long thì cảm thấy yên tâm, chỉ cần ả tự nguyện thì gã không trách ả.

Từ ngày quen biết gã, tự biết ả vẫn với tính cách đa tình phóng đảng ấy, Tín Lăng quân là nam nhân hấp dẫn, chỉ là không ngờ bọn họ sau khi xảy ra rất nhiều chuyện mà vẫn có thể đi lại với nhau được.

Giọng Đào Phương vang lên trong tai gã, „Hàn Tinh đã ngồi lên ghế thái hậu, nắm quyền ở nước Triệu, phái người thông báo cho Ngụy vương, muốn y xử tử Triệu Nhã, may mà Long Dương quân thông báo cho Triệu Nhã bỏ trốn, Triệu Nhã lại trốn trong phủ của Tín Lăng quân, y giúp thoát qua ải này, Triệu Nhã cảm kích ân đức ấy, tạm thời không xa rời Tín Lăng quân. Nhưng ả lại sai người báo cho Thiếu Long rằng ả chỉ yêu mỗi một mình Thiếu Long, hy vọng Thiếu Long có thể tha thứ cho ả."

Hạng Thiếu Long không ngờ mọi việc lại ly kỳ đến thế, Long Dương quân quả nhiên là người giữ chữ tín, còn tốt hơn kẻ khác nhiều, không vì Đồng mã si chết đi mà không lo lắng cho Triệu Nhã. Trầm giọng nói, „Vậy Triệu Chi?"

Đào Phương nói, „Hãy yên tâm! Nàng đã quay về, đang ở trong phủ."

Hạng Thiếu Long thở phào nói, „Ta còn tưởng có chuyện gì, Đào công lúc này quả thật đã khiến cho ta kinh hãi. A này, tại sao sắc mặt của Đào công lại khó coi đến thế?"

Đào Phương rầu rĩ nói, „Thúy Đồng và Thúy Lục hai người nghe tin tam công chúa bị hại thì đã len lén treo cổ tự vẫn, khi chúng ta phát hiện thì đã tắt thở, thân thể vẫn còn ấm."

Câu nói này như sét đánh giữa trời xanh, khiến cho Hạng Thiếu Long giật bắn người, nước mắt cứ tuôn trào ra, mọi vật xung quanh như mờ đi.

Trong sảnh nhỏ nội phủ, Hạng Thiếu Long đang thần thờ giao bức thư của Tiêu Nguyệt Đàm cho Đồ Tiên. Đồ Tiên vốn đến đây là để bái tế Triệu Thiên và bọn nô tỳ.

Đồ Tiên không nói một lời, mở nút ra, rút ra một mảnh vải trắng, lặng lẽ ngồi xem, nhưng kỳ lạ thay thần sắc chẳng thay đổi là mấy.

Xem xong thì đốt ngay bức thư, bình thản nói, „Hơn mười năm qua, Đồ Tiên ta đây chưa bao giờ coi Tiêu Nguyệt Đàm là thuộc hạ, còn thân thiết hơn cả huynh đệ. Chỉ là mọi người đều biết trong lòng, không nói ra, chỉ có chuyện y đi làm ta mới có thể yên tâm, đến lúc này y còn chịu giao cho ta bức thư này, xem như ta đã không kết giao làm một vị huynh đệ tốt."

Hạng Thiếu Long thở dài, lắc đầu không nói.

Đồ Tiên nhún vai, tỏ vẻ như không có chuyện gì, nói, „Chim hết thì bẻ cung, đó là đạo lý không thay đổi từ xưa đến nay, cùng trải qua hoạn nạn thì dễ, nhưng cùng hưởng phú quý thì khó, đám lão bộc chúng ta, sai là ở chỗ biết quá nhiều chuyện của Lã gia, nhất là chuyện giữa y và Cơ hậu. Thật ra trước khi đọc bức thư này, ta đã tìm Lý Tư hỏi ra mọi lẽ cho nên mới không cảm thấy ngạc nhiên."

Hạng Thiếu Long mới vỡ lẽ, hiểu được có gì Đồ Tiên lại bình tĩnh đến thế.

Đồ Tiên lạnh lùng nói, „Tuy Lã Bất Vi lợi hại nhưng Đồ Tiên ta đây cũng không phải là hạng dễ chạm tới, Trương Manh cho đến nay vẫn chưa về, chắc là lành ít dữ nhiều, Lã Hùng thì đã quay về. Thiếu Long hãy cẩn thận Mông Ngao, nếu để y biết được sự thật việc này, thì với tính cách cương trực không giấu được tâm sự, thế nào y cũng sẽ bị Lã Bất Vi hại chết. Giờ đây Dương Tuyền quân bị nhốt trong lao ngục, những kẻ có liên quan có đến vạn người, quá nửa số người trong giới quân sự nước Tần đều đầu hàng về phía Lã Bất Vi, nếu như công khai chống chọi, ta và Thiếu Long cũng chẳng đấu lại nửa ngón tay của y."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Đồ huynh chuẩn bị làm gì?"

Đồ Tiên nở một nụ cười lạnh lùng, hạ giọng nói, „Cũng giống như huynh vậy đang chờ thời cơ tốt nhất." Rồi ha ha cười lớn, như phát tiết được nỗi căm phẫn trong lòng, đứng dậy đi.

Hạng Thiếu Long đang ngồi thừ ở đó, cho đến khi Ô ứng Nguyên đến ngồi bên cạnh thì mới giật mình.

Ô ứng Nguyên thở dài rồi nói, „Lã tướng bảo ta đến khuyên con, đây là lúc dùng người của y, Mông Ngao sắp phải đi đánh nước Hàn, Thiếu Long có chịu làm phó tướng cho y không?"

Hạng Thiếu Long chân thành nói, „Nhạc phụ có tin tưởng con không?"

Ô ứng Nguyên hơi ngạc nhiên, lắc đầu nói, „Điều này cần gì phải nói? Ta tin con hơn cả con ruột của mình kia mà."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Mỗi chuyện con đều suy nghĩ cho Ô gia, cả việc lần này thoái ẩn sơn lâm, cuối cùng rồi sẽ có một ngày nhạc phụ sẽ hiểu được tiểu tử tại sao làm như vậy, nhưng giờ đây xin đừng hỏi nguyên nhân?"

Ô ứng Nguyên giật bắn người, đứng nói, „Con có chuyện gì giấu ta phải không?"

Hạng Thiếu Long nước mắt lưng tròng, chậm rãi nói, „Nhạc phụ chẳng phải muốn dựng nghiệp lớn cho Ô gia ở Hàm Dương hay sao? Nếu mười năm sau, Hạng Thiếu Long này vẫn còn sống trên đời, tất sẽ hoàn thành tâm nguyện cho nhạc phụ."

Ô ứng Nguyên trố mắt ra một lúc rồi hít một hơi dài, gật đầu nói, „Ta đã hiểu, ngày mai chúng ta lập tức rời khỏi Hàm Dương, dù thế nào, tình nhạc

tế của chúng ta mãi mãi không thể nào thay đổi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 121: Ở Vua Sâu Nặng

T

ừ sau khi Hạng Thiếu Long từ Triệu về Tần, vận mệnh cứ không ngừng bồn chột gã.

Nếu không phải vì cái chết của Đình Phương Thị, khiến cho gã động lòng đem theo Ô Đình Phương và Triệu Thiên bên người, Triệu Thiên không cần phải chết tức tưởi như thế, bọn Xuân Doanh cũng có thể tránh được tai nạn, Thúy Đồng, Thúy Lục cũng không cần phải chết theo chủ.

Ngày ấy ở Đại Lương tuy hung hiểm hơn muôn phần, nhưng vì có chút may mắn, gã vẫn có thể bảo vệ được vị tam công chúa xinh đẹp này, thế mà giờ đây ở rừng tùng bên cạnh bờ sông Lạc Thủy, gã không thể cứu được nàng, nói cho cùng, cũng bởi vì gã mất cảnh giác đã bị Lã Bất Vi giăng bẫy.

Gã không thể để một cơ hội nào nữa cho Lã Bất Vi, bởi vì gã không thể chịu đựng nổi.

Bảy nàng mỹ nữ tuổi xuân tràn trề, lẽ ra phải được hưởng hạnh phúc ở cuộc đời, thế mà phải ra đi một cách ngang trái, như một giấc xuân mộng.

Gã cũng không bao giờ quên được cái chết thâm thảm của hai thiếu nữ Thúy Đồng và Thúy Lục.

Đến mục trường đã được nửa năm, gã bắt đầu đã bình tĩnh trở lại, không bao giờ nói đến chuyện triều chính, nhưng đã bí mật thao luyện thuộc hạ, rèn luyện cho bọn họ trở thành những bộ đội đặc chủng của thời Chiến Quốc, nhân số lên đến năm ngàn người, sau này gã sẽ nhờ binh đoàn này mà giúp đỡ tiểu Bàn ngồi lên vương vị, ứng phó với bọn Lã Bất Vi.

Những chiến sĩ này bao gồm gần ba ngàn Ô gia tử đệ do Ô Trác huấn luyện nên, và những người đến từ Hàm Đan do Phổ Bố dẫn đầu và các thợ săn của Kinh tộc, ngoài ra còn có người của họ Ô và Kinh gia thôn có tiềm chất được Ô Trác và Đằng Dực chiêu nạp từ sáu nước.

Năm ngàn người này chia thành năm quân, mỗi quân ngàn người do Ô Trác, Đằng Dực, Kinh Tuấn và Ô Quả, Phổ Bố thống lĩnh, bình thường thì nấp trong vỏ bọc những người chăn súc sinh, đến đêm về thì mới tập trung huấn luyện, cho nên bọn họ rất giỏi chiến thuật về ban đêm, giáo trình chủ yếu là do gã và Đằng Dực xây dựng, ngoài những bài học gã đem từ thế kỷ XXI đến đây, gã còn thay đổi cho phù hợp với tình hình.

Muốn được chuyện ấy, tất phải có vũ khí tốt.

Có các công tượng nước Việt của Kỷ Yên Nhiên, lại phối hợp với những kiến thức của thuật luyện kiếm của Hạng Thiếu Long ở thế kỷ XXI, đã chế tạo ra các loại binh khí tương đối tốt so với thời ấy.

Kiểm thời ấy nhiều lắm là chỉ dài ba thốn đến bốn thốn, nếu quá dài thì rất dễ gãy, nhưng bọn họ lại có thể chế tạo ra loại kiếm dài đến năm thốn, chỉ điểm này thôi cũng đã giúp cho uy lực của bộ đội đặc chủng tăng lên nhiều lần.

Còn Ô ứng Nguyên thì phái người đến các nơi tìm các giống tốt lai tạo ra được một bầy chiến mã tốt hơn lúc trước nhiều.

Tiêu Nguyệt Đàm nói đúng, với tài lực vật lực như Ô gia, quả thực không ai dám khinh thường.

Bản thân Hạng Thiếu Long đã được huấn luyện về gián điệp và thu thập tình báo, biết rõ được tính quan trọng của việc biết người biết ta, nên đã chọn ra hàng trăm người tiến hành huấn luyện về mặt này, do một người rất có kinh nghiệm là Đào Phương phụ trách.

Qua nửa năm cố gắng, họ cuối cùng đã lập nên được một binh đoàn quân sự bí mật để có thể tự bảo vệ mình.

Lã Bất Vi cũng sai người đến thám thính động tĩnh của bọn họ, nhưng đã có Đồ Tiên ngầm giúp đỡ nên đương nhiên không điều tra ra được chuyện gì.

Bề ngoài thì ngày tháng vẫn cứ trôi qua yên ả như thế, nhưng cơn sóng ngầm vẫn cứ tồn tại, không biết lúc nào sẽ nổi lên.

Ngày hôm đó Đào Phương từ Hàm Dương quay về đến An Long Cư thì không thấy Hạng Thiệu Long, rồi cùng Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương và Triệu Chi đến ngọn Bái Nguyệt, nơi Hạng Thiệu Long đang huấn luyện cho binh sĩ trèo núi vượt đèo, báo cáo cho gã biết được tình hình mới nhất.

Hạng Thiệu Long và Đào Phương quay về lại doanh trại.

Đào Phương nói, „Mông Ngao đến Triệu, đã nhiều lần thắng trận, đã chiếm được Thành Niết và Dĩnh Dương, còn Vương Hột liên tục tấn công Thâu Thứ, Lang Mãnh. Người trong sáu nước ai cũng cảm thấy nguy hiểm, nghe nói An Ly vương và Tín Lăng quân đã xóa bỏ thành kiến, Tín Lăng quân thân chinh đến sáu nước để kêu gọi hợp tung một lần nữa, để ứng phó với sự uy hiếp của nước Tần."

Hạng Thiệu Long biến sắc nói, „Triệu Nhã đã nguy hiểm!"

Đào Phương hơi ngạc nhiên, nói với vẻ không vui, „Hạng nữ nhân lừa dối ấy, Thiệu Long còn để ý đến ả hay sao?"

Đương nhiên hiểu ý Hạng Thiệu Long, giờ đây người thao túng nước Triệu không phải là vị Triệu vương mới lên ngôi mà chính là Tinh vương hậu, để thỏa mãn mỗi hận trong lòng, Tinh vương hậu không chừng sẽ đưa ra điều kiện buộc nước Ngụy xử tử Triệu Nhã rồi mới chịu hợp tác với Tín Lăng quân.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc, rồi hạ giọng hỏi, „Người Triệu vẫn còn giao chiến với nước Yên chứ?”

Đào Phương nói, „Nước Yên vẫn nằm ở thế hạ phong, Liêm Pha đã giết tướng nước Yên là Lập Phúc, nước Yên sai sứ cầu hòa, đương nhiên đã bị người Triệu chiếm phần tiện nghi. Tín Lãng quân đi chuyến này chủ yếu cũng bởi muốn Triệu và Yên đình chiến.”

Sắc mặt Hạng Thiếu Long càng khó coi, hỏi, „Tín Lãng quân xuất phát đã được bao lâu?”

Đào Phương biết gã vẫn không quên được Triệu Nhã, thở dài nói, „Khi tin truyền đến đây, Tín Lãng quân đã rời Ngụy đến Triệu ít nhất cũng được năm tháng, nếu Tín Lãng quân và Hàn Tinh có hiệp nghị bí mật xử tử Triệu Nhã, chúng ta cũng không cứu kịp ả đâu.”

Hạng Thiếu Long lo lắng lắm.

Đào Phương nói, „Giờ đây chúng ta thân cũng khó giữ, thế lực của Lã Bất Vi ngày càng lớn mạnh, gia tướng thực khách đã lên đến tám ngàn người, lại còn xây một tướng phủ to gấp ba lần tướng phủ cũ, chức tả thừa tướng thì y có ý vẫn để trống đấy, để y dễ dàng nắm triều chính trong tay, giờ đây ở Hàm Dương ai cũng kiêng dè y.”

Hạng Thiếu Long tạm thời gạt chuyện Triệu Nhã qua một bên, nói, „Đào công lần này vội vã đến đây, còn có chuyện gì?”

Đào Phương thần sắc ngưng trọng, nói, „Chuyện này rất lý lạ, đại vương sai một kẻ nội quan tên Đổng Thăng đến tìm ta bảo gọi Thiếu Long vào hậu cung. Cho nên ta lập tức đến đây thông báo, xem tên Đổng Thăng này rất bí hiểm, nội tình chắc không đơn giản đâu.”

Hạng Thiếu Long giật mình, lúc này có tiếng Ô Đình Phương truyền đến, „Hạng lang ời! Chàng hãy đến đây chủ trì công đạo, xem thử người ta và

Chi Chi ai mới trèo núi giỏi hơn."

Hạng Thiếu Long trong lòng than thầm, cuộc sống yên ổn này e rằng đến đây chắc phải kết thúc.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực dắt mười tám thủ hạ, đi một ngày một đêm, đến ngày thứ ba thì về đến Hàm Dương, lập tức vào cung gặp Tần vương.

Mười tám người này được Đổng Dực gọi là thập bát thiết vệ, bao gồm cả Ô Ngôn và Ô Thư, hai người đã theo họ đi sứ lần trước, họ Ô chiếm mười người, thợ săn họ Kinh có sáu người, hai người còn lại là người của Phổ Bố và gia tướng của Kỷ Yên Nhiên.

Mười tám thiết vệ này được huấn luyện nghiêm khắc, có tiềm lực hơn người, là những người nổi bật nhất trong năm nghìn người. Trở thành thân vệ của Hạng Thiếu Long, có thể thấy bọn họ tài giỏi đến mức nào, là những người tinh nhuệ nhất trong bộ đội đặc chủng.

Từ sau trận quyết chiến trong rừng tùng, mọi người đều đã tự thấy rằng cách để tự bảo vệ cho mình là phải dùng cường binh, khi đánh không lại thì có thể đột phá vòng vây mà chạy.

Trang Tương vương đã sớm căn dặn, bọn cấm vệ thấy Hạng Thiếu Long đến thì lệnh cho bọn Đổng Dực chờ ở phía ngoài, lập tức đưa Hạng Thiếu Long đến thư trai gặp Trang Tương vương.

Trang Tương vương thần thái vẫn như cũ. Chỉ có thêm vài nếp nhăn trên trán, có vẻ hơi mệt mỏi.

Hai người yên vị xong, Trang Tương vương ra lệnh đóng cửa phòng lại.

Trang Tương vương mỉm cười nói, „Trong hơn nửa năm qua, quả nhân và Cơ hậu đều thường hay nhắc đến khanh, buổi tảo triều hôm trước, quả nhân chợt nghĩ nếu có Hạng khanh gia trong triều thì hay quá. Giờ đây thấy

khanh thần thái bay bổng, không còn đau buồn như trước nữa, ta thật lấy làm mừng cho khanh!"

Hạng Thiếu Long nghe mà ấm áp cõi lòng, quyền lực khiến cho người ta trở nên vô tình và sa đọa là điều thường thấy, nhưng không hề xảy ra ở căn người khí chất tao nhã này.

Đồng thời cũng lấy làm đau lòng vì cũng biết được y không còn mạng được bao lâu, nhưng cũng còn lấy làm lạ vì y có thể ngồi ở đây thật khỏe khoắn, chẳng giống một người sắp mất mạng tí nào.

Bao nhiêu suy nghĩ khiến cho lòng gã cảm thấy phức tạp, nhất thời không nói lên lời được.

Trang Tương vương gật đầu nói, „Thiếu Long là người tình cảm rất phong phú, từ ánh mắt của người cũng có thể nhìn rõ được, khanh có biết chẳng ba ngày trước Dương Tuyền quân đã qua đời, mỗi hận mất thể thiếp của Thiếu Long đã có thể hả rồi đó."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đại vương đã xử quyết y?"

Trang Tương vương lắc đầu nói, „Kẻ hạ thủ là Lã Bất Vi, y tưởng quả nhân không biết đã giam lỏng Dương Tuyền quân, sau đó nhiều ngày thì tặng rượu mạnh và mỹ nữ cho Dương Tuyền quân, người này trước giờ tửu sắc vẫn quá độ, bị quả nhân cấm rời phủ thì trong dạ rầu rĩ, nên không biết tiết chế, nửa năm trôi qua, cuối cùng không chịu đựng nổi nữa thì mạng đã Ô hô, kết liễu như thế cũng hay, chỉ có cái chết mới có thể bù đắp lại những tội ác mà y đã gây ra."

Hạng Thiếu Long thầm than trong lòng, gã tuy không hề có thiện cảm với Dương Tuyền quân, nhưng nói cho cùng Dương Tuyền quân chỉ là kẻ thất bại trong cuộc đấu tranh quyền lực, so với Lã Bất Vi y vẫn còn kém xa lắm.

Trang Tương vương không biết có phải vì ít có người tâm sự nên nói rất hồ hởi, „Trước đây khi làm con tin ở Hàm Đan, tưởng rằng có thể về Hàm Dương thì mọi nỗi khổ sẽ không còn nữa, nhưng giờ đây sự việc lại không như tưởng tượng. Từ một thái tử mà trở thành đấng quân vương, những giai đoạn khác nhau, thì có những nỗi khổ khác nhau, nếu có thể thống nhất thiên hạ như ước mơ của hữu thừa tướng, nỗi ưu phiền này cũng khiến cho người ta khó nuốt, chỉ vì đó là điều mà đại Tần chúng ta chưa từng nghĩ đến."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ nỗi ưu phiền này sẽ do tiểu Bàn gánh vác giùm ông, rồi nghĩ cần phải xây dựng các mặt cho thời Tần, thuận miệng nói, „Nhỏ thì quản theo nhỏ, lớn thì quản theo lớn, nhưng không ngoài hai mặt võ lực và chính trị, võ lực chia thành đối ngoại và đối nội, đối ngoại ví như nối liền các bức tường thành của các nước, phòng chống người Hung Nô xâm nhập, đối nội là xoá bỏ vũ trang của sáu nước, rồi giám sát nghiêm ngặt, thiên hạ sẽ thái bình."

Đó không phải là ý kiến của Hạng Thiệu Long mà là những sự thực đã xảy ra trong lịch sử.

Trang Tương vương hai mắt sáng lên, hớn hờ hỏi, „Về mặt chính trị thì phải nên thế nào?"

Hạng Thiệu Long trả lời như đã đọc thuộc, „Muốn thống nhất một quốc gia, phải có phương pháp thống nhất, đầu tiên là phải phế bỏ chế độ phân phong chư hầu, chia thiên hạ thành các quận huyện, đặt dưới quyền quản hạt trực tiếp của Hàm Dương, thống nhất việc cân đo đong đếm và tiền tệ trong toàn quốc, sách vở phải viết cùng loại chữ, xe phải đi cùng một trục. Lại tu bổ giao thông đường thủy, thúc đẩy giao thông và kinh tế toàn quốc tất trị được nội loạn, đại vương cần gì phải lo lắng nữa?"

Trang Tương vương chép miệng nói, „Lời Thiệu Long chỉ thuận miệng nói ra, đã là cao kiến chưa từng nghe được, chức tả thừa tướng này nếu chẳng

phải thuộc về Thiếu Long thì còn ai nữa."

Hạng Thiếu Long giật mình, la lớn, „Cái gì?"

Trang Tương vương vui vẻ nói, „Dương Tuyền quân nói cho cùng cũng chỉ là tả thừa tướng trên danh nghĩa, giờ đây y đã qua đời tất phải chọn người khác, quả nhân đang lo lắng về chuyện ấy, nhưng lại do dự vì không biết Thiếu Long có giỏi về chính trị chẳng, giờ lại nghe lời này của Thiếu Long, quả nhân không còn lo lắng nữa!"

Hạng Thiếu Long hoảng hồn đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi, gã nào biết đến chính trị! Chỉ là dựa theo sách lịch sử mà nói, để giải mối tâm sự trong lòng của Trang Tương vương, nào ngờ lại gây ra hậu quả đáng sợ thế này. Vội vàng quỳ xuống dập đầu nói, „Chuyện này vạn lần không thể, xin đại vương hãy thu hồi lại thánh lệnh!"

Trang Tương vương nói với vẻ không vui, „Thiếu Long không chịu giúp quả nhân trị quốc hay sao?"

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, nói, „Đại vương có nói chuyện này cho Lã tướng chưa?"

Trang Tương vương nói, „Mông đại tướng quân vừa hạ được ba mươi bảy thành của người Triệu, cho nên Lã tướng quốc ngày mai phải đến đây để đặt ra quận Thái Nguyên, giờ đây đại Tần của chúng ta đã có hai quận Tam Xuyên và Thái Nguyên ở phía đông làm cứ điểm, đột phá được cửa ngõ của tam Tấn, có lợi cho việc thống nhất thiên hạ, Thiếu Long là một trong những người mà Bất Vi khanh gia coi trọng, khanh gia chia sót gánh nặng với y, y không cần phải bận ba khổ nhọc nữa."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu ta quả thật ngồi lên chức tả thừa tướng, e rằng còn sớm chiều Diêm Vương hơn cả Trang Tương vương, đang lúc suy nghĩ kế thoát thân. Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, nói, „Nhưng nếu hạ

thần quả thật ngồi lên được chiếc ghế tả thừa tướng, đối với Lã tướng có trăm hại mà không hề một lợi nào!"

Trang Tương vương ngạc nhiên nói, „Hạng khanh gia hãy ngồi xuống, giải thích rõ ràng cho quả nhân nghe thử?"

Hạng Thiệu Long quay về chỗ ngồi, nói với Trang Tương vương rằng, „Thiệu Long là người do Lã tướng dẫn kiến vào Hàm Dương, mọi người tự nhiên đều cho rằng Thiệu Long là người của Lã tướng, nếu Thiệu Long ngồi lên chiếc ghế tả thừa tướng này, mọi người sẽ nói Lã tướng dùng người của mình, tất có lòng riêng, huống chi Thiệu Long rốt cuộc vẫn là người ngoài. Trước đây lại không có kinh nghiệm trị quốc, làm sao khiến cho kẻ khác vui lòng mà phục được Trang Tương vương nhú mày nói, „Nhưng trong lòng quả nhân, không ai phù hợp hơn Thiệu Long."

Hạng Thiệu Long nói, „Tử Tiên cũng là nhân tài hiếm có, sao đại vương không suy nghĩ đến y?"

Gã chỉ gặp mặt Tử Tiên một lần, nhưng vì y không cúi đầu trước Lã Bất Vi cho nên ấn tượng mới sâu sắc như vậy, nhất thời nói ra cái tên đó.

Trang Tương vương gật đầu nói, „Đề nghị của Thiệu Long cũng được, nhưng Thiệu Long có thể suy nghĩ lại chứ?"

Hạng Thiệu Long vội vàng thêm mắm dặm muối, nói ra những chỗ lợi khi để Tử Tiên làm tả thừa tướng, đến khi Trang Tương vương nhượng bộ thì nói, „Hạ thần còn có một đề nghị nhỏ nhoi này nữa."

Trang Tương vương nói, „Khanh gia mau nói."

Hạng Thiệu Long nói, „Trong thực khách của Lã tướng có người tên gọi Lý Tư, đã từng theo Thiệu Long đi sứ, người này kiến thức rộng rãi, đại vương có thể phá lệ sử dụng người này hay không?"

Trang Tương vương mỉm cười nói, „Chỉ là một chuyện nhỏ nhoi thế này, ta sẽ lập tức sắp xếp cho y một chức vị, khanh gia quả là người hiếm có, chỉ toàn nghĩ cho người khác."

Hạng Thiệu Long trong lòng mừng thầm nói, „Có thể xếp cho y một chức vị gần gũi thái tử được chẳng, người này mà làm cận thị cho thái tử thì rất có lợi cho thái tử."

Trang Tương vương không hề hoài nghi Lý Tư chính là con cờ lợi hại để sau này gã đối phó với Lã Bất Vi, vui mừng nói, „Vậy thì cứ để y làm chức đình úy, phụ trách việc đọc sách cùng với tiểu Chính, à này khanh gia hãy đi gặp Cơ hậu và tiểu Chính đi! Họ rất mong được gặp khanh gia đó."

Hạng Thiệu Long thầm tạ ơn trời đất rồi thi lễ cáo lui, vừa mới bước ra cửa hai ả cung nga bước tới đưa gã vào hậu cung gặp Cơ hậu.

Hạng Thiệu Long biết gặp gỡ Chu Cơ thật là không ổn, nhưng không còn biết cách nào từ chối.

Đến hậu hiên trong hậu cung, lúc này Chu Cơ đang ngắm nhìn cảnh thu ở phía ngoài cửa sổ, bước tới ngồi xuống trước mặt gã, nhìn từ đầu xuống chân rồi vui mừng nói, „Thiệu Long phong thái vẫn như trước, ta quả thật rất vui mừng."

Khi mấy ả cung nga lui ra một góc, Hạng Thiệu Long cười khổ nói, „Người chết thì đã chết, chúng ta những người sống chỉ còn một hơi thở thì cũng phải kiên cường sống tiếp."

Chu Cơ buồn rầu nói, „Thiệu Long! Hãy vui lên một chút được không? Người ta rất sợ khanh nói bằng giọng điệu này."

Hạng Thiệu Long thở dài, không đáp lời nàng.

Chu Cơ nhất thời không biết nói gì mới phải.

Cuối cùng thì Hạng Thiếu Long lắng sang chuyện khác, „Cơ hậu sống có vui không?"

Chu Cơ vui mừng nói, „Không còn tên tiểu nhân Dương Tuyền quân sinh sự nữa, Bất Vi làm việc cũng có chút thành công, Chính nhi ngày một lớn lên, ta còn cầu mong gì nữa? Chỉ cần Thiếu Long chấp nhận vào cung dạy dỗ Chính nhi như ngày trước, Chu Cơ cần gì phải lo lắng nữa."

Hạng Thiếu Long cũng hơi ngả lòng trước lời nói đầy thành khẩn của nàng, nhưng đồng thời cũng nghĩ về vị Trang Tương vương sắp mất mạng đến nơi và Lã Bất Vi, con người đầy dã tâm ấy, nhiều nỗi âu lo trong lòng, buồn bã nói, „Để cho hạ thần một ít thời gian để suy nghĩ chẳng?"

Chu Cơ vui mừng nói, „Ta không ép khanh, chỉ mong khanh gia lấy lại tinh thần, có khanh gia giúp đỡ Chính nhi, thiên hạ này chẳng phải là vật trong túi của hãn ư?"

Hạng Thiếu Long rất e ngại gặp mỹ nữ sắc đẹp hơn người này, nên thừa cơ cáo lui.

Chu Cơ lúc này không giữ lại, tiễn gã ra đến cửa cung, hạ giọng nói, „Ta cho khanh thêm nửa năm nữa được chẳng?"

Đến lúc ấy dù có thế nào, khanh cũng không được từ chối đại vương!"

Nói như vậy, Hạng Thiếu Long lập tức biết được sở dĩ Trang Tương vương để chức tả thừa tướng cho gã chính là nhờ Cơ hậu giúp sức.

Gã đương nhiên cũng được tính là thân tín của Chu Cơ, nàng đương nhiên rất thích dùng người của mình.

Sai khi rời cung, Chu Cơ sai người đưa gã đi gặp tiểu Bàn.

Sự thật thì Hạng Thiếu Long rất nhớ vị Tần Thủy Hoàng tương lai này, nhưng lại gặp phải giờ học của Cầm Thanh nên đành đánh liều bước tới.

Quả thật hơi sợ Cầm Thanh, từ ngày bọn Triệu Thiên xảy ra chuyện, gã không còn ham hố chuyện tình yêu nam nữ như trước nữa.

Giờ đây gã chỉ hy vọng có thể cùng ba người Kỷ Yên Nhiên và tỷ muội họ Điền, sống qua những ngày yên ổn, không nguy hiểm là đã cảm tạ trời đất.

Lần trước tiểu Bàn đuổi theo gã, khiến cho gã bị Cầm Thanh mắng cho một trận, Hạng Thiếu Long nói với tên nội thị dẫn đường, „Hay là cứ để ta đứng ngoài đường chờ thái tử là được."

Tên nội thị đề nghị, „Thái phó hay là cứ ngồi ở phía ngoài, thời gian cũng sắp đến rồi."

Hạng Thiếu Long gật đầu, ngồi xuống một chiếc trường kỷ ở phía ngoài, đột nhiên cảm thấy rất nhẹ nhàng vì không có Lã Bất Vi ở Hàm Dương.

Số người mà Hạng Thiếu Long gặp ở thời đại này, những kẻ hùng tài đại lược chỉ có Tín Lăng quân, Điền Đan và Lã Bất Vi, nhưng nói về sử dụng âm mưu thủ đoạn, hai người kia không sao bằng Lã Bất Vi.

Tên con buôn này một tay dựng nên Trang Tương vương còn mình thì ngồi lên cái ghế thừa tướng của nước Tần, lại ép chết kẻ thù chính trị của mình, quả là lật tay làm mây, ngửa tay làm mưa.

Gã tự thấy đấu không lại y, nhưng gã vẫn còn con cờ, dù Lã Bất Vi có tính toán đến cỡ nào thì tiểu Bàn, kẻ mà y tưởng rằng là con ruột của mình, lại chính là do một tay Hạng Thiếu Long nhào nặn ra.

Chỉ cần gã có thể đưa tiểu Bàn chính thức làm nên vương vị, gã đã thắng.

Vấn đề là gã có thể may mắn như thế không?

Giọng nói ngọt ngào của Cầm Thanh vang lên bên cạnh, „Hạng thái phó! Chúng ta lại gặp nhau!"

Hạng Thiếu Long giật mình, vội vàng thi lễ.

Thiếu phụ ấy vẫn xinh đẹp như xưa, da dẻ càng mịn màng hơn, chỉ cần nhìn nàng cũng đã thấy thỏa mãn.

Vẻ đẹp của Kỳ Yên Nhiên khiến cho người ta ngây ngất! Nhưng ở Cầm Thanh lại khác hẳn, vẻ ngoài đoan trang, nhưng trong đó có hàm chứa nét phong tình.

Cầm Thanh thấy gã ngẩn ra nhìn mình, mặt hơi đỏ, nói có vẻ không vui, „Hạng thái phó, Chính thái tử đang chờ ngài ở trong, xin thứ lỗi Cầm Thanh phải đi trước."

Thi lễ rồi uyển chuyển bước đi.

Hạng Thiếu Long thầm trách mình mất bình tĩnh, vào trong gặp tiểu Bàn.

Vị thái tử này cũng lớn hơn nhiều, đã có dáng uy nghi của một vị vua trong tương lai.

Y đang giả vờ cúi đầu đọc sách, không giống như trước nữa, thấy Hạng Thiếu Long thì vui đến nỗi quên hết mọi chuyện xung quanh.

Không biết thế nào mà Hạng Thiếu Long ngược lại có cảm giác thất vọng, hình như khoảng cách của gã và tiểu Bàn ngày càng xa hơn.

Khi Hạng Thiếu Long thi lễ, tiểu Bàn đứng dậy trả lễ, đồng thời phất tay cho hai tên thị thần cùng học với y lui ra.

Hai người ngồi xuống chiếu, tiểu Bàn hạ giọng nói, „Thái phó đã hơi ốm!"

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Thái tử dạo này khoẻ chứ?"

Tiểu Bàn gật đầu nói, „Tất cả đều tốt! Hừ! Dương Tuyền quân hại chết Thiên công chúa, giờ đây đến lượt y bị báo ứng! Còn người Hàn sẽ không yên được bao lâu nữa đâu."

Hạng Thiếu Long lòng lạnh giá, nghe ngữ khí của y, không giống với một đứa trẻ chỉ mới mười bốn tuổi.

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Hình như thái phó lòng đang mang nặng tâm sự?"

Lúc này Hạng Thiếu Long ngược lại mong y gọi mình một tiếng sư phụ, nhưng nhớ lại mình đã cấm không cho y gọi như vậy, nên không thể trách được, cố mỉm cười nói, „Có rất nhiều chuyện, sau này thái tử sẽ hiểu thôi."

Tiểu Bàn hơi ngạc nhiên, lộ ra vẻ đăm chiêu.

Hạng Thiếu Long càng lúc càng cảm thấy vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này không đơn giản chút nào, nói, „Thái tử vẫn còn nhỏ, phải cố gắng học hành để tự rèn luyện mình. Nay, có còn trêu ghẹo bọn cung nữ như trước không?"

Tiểu Bàn hạ giọng nói, „Sao ta lại làm những trò vô bổ đó, giờ đây chỉ có điều khiến ta không vui, tiểu Bôn cũng rất nhớ thái phó."

Y nói đến câu cuối cùng thì lộ ra tính tình vô tư giống như trước.

Hạng Thiếu Long nhớ lại cảnh hai người luyện võ ngày trước, lúc ấy sống cùng bọn Triệu Thiên và nữ tỳ, lòng đau như dao cắt, buồn rầu nói, „Ta biết tự chăm sóc cho mình, hãy để ta nghỉ ngơi nửa năm nữa nhé?"

Tiểu Bàn đột nhiên hai mắt đỏ ửng, cúi đầu hạ giọng nói, „Đêm qua ta lại mơ thấy mẫu thân."

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết rõ người y nói đến là Triệu Ni, lòng càng buồn bã hơn, vỗ nhẹ vai y rồi nói, „Đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần sau này thái tử trị nước cho tốt, nếu người có linh thiêng, tất sẽ rất an ủi."

Tiểu Bàn gật đầu nói, „Ta không những phải trị cho tốt nước Tần mà còn phải thống nhất thiên hạ, Lã tướng quốc đã nhiều lần dạy ta như vậy."

Hạng Thiếu Long khổ não lắc đầu, nói, „Vậy thì hãy thống nhất thiên hạ đi! Ta đã sắp xếp một người rất có tài đến giúp thái tử, người ấy tên gọi Lý Tư, chỉ cần sau này trọng dụng y, tất y sẽ giúp thái tử trở thành bá chủ thiên hạ."

Tiểu Bàn đọc cái tên Lý Tư lại mấy lần, rồi hớn hờ nói, „Sau này thái phó có chấp nhận đem binh chinh phạt sáu nước cho ta chăng? Chao ôi, nghĩ đến có thể chinh chiến trên sa trường, ta tiếc mình không thể lập tức lớn lên, khoác lên mình chiếc chiến bào."

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Chuyện sau này thì sau này hãy nói! Ta phải trở về mục trường đây. Đừng tiễn ta, người khác sẽ nghi ngờ."

Nghĩ lại trong cung đầy tai mắt của Lã Bất Vi, điều lo lắng này không phải là dư thừa.

Tiểu Bàn đưa tay chụp lấy vai gã rồi buông ra, gật đầu, vẻ mặt trông rất kiên cường.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, quả thật không hổ là Tần Thủy Hoàng!

Vừa mới bước ra ngoài cửa, hai ả cung nga bước lên nói, „Thái hậu cho mời Hạng thái phó."

Hạng Thiếu Long nào có lòng dạ đi gặp Hoa Dương phu nhân, sợ bà hỏi đến chuyện Dương Tuyền quân, nhưng không dám không phục tùng. Rồi

mắng thầm Cầm Thanh, nếu không phải là nàng, thái hậu làm sao biết mình đến đây.

Cũng giống như lần trước, Hoa Dương phu nhân tiếp gã trong điện chủ của cung thái hậu, bên cạnh còn có Cầm Thanh, sau khi ban cho Hạng Thiếu Long ngồi xuống, Hoa Dương phu nhân dịu dàng nói, „Hạng thái phó quay về thật khéo, nếu chậm hai ngày nữa, ta sẽ không gặp được người.“

Không biết có phải vì cái chết của Dương Tuyên quân hay không mà khiến bà già đi thêm vài năm so với cuộc gặp mặt lần trước, nhưng dung nhan vẫn còn xinh đẹp, chỉ thấy vẻ mặt hơi có vẻ buồn rầu, xem ra là không vui.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Thái hậu phải đi đâu?"

Nhớ lại trước kia bà đã từng nhờ mình đưa một vật trang sức quý giá tặng cho người thân ở nước Sở, mình đã không hoàn thành nhiệm vụ ấy, lại còn bỏ mất trong rừng tùng, xong chuyện thì vẫn chưa nói một lời, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, uống cho bà đã coi trọng mình.

Đôi mắt Hoa Dương phu nhân như trở nên mơ màng, nhẹ nhẹ nói, „Ngày một ta sẽ đến hạ cung ở Ba Thục, nghe nói ở đó địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, ta đã già rồi, không muốn nhìn thấy tình cảnh tranh đoạt lẫn nhau, phải tìm một nơi yên ổn để sống khoảng đời còn lại.“

Cầm Thanh chen vào nói, „Ba Thục là nơi non sông nước biếc, sản vật phong phú, tiên vương đã sai Lý Băng đến đó làm Thục thủ, y đã đào kênh dẫn nước, cải tạo đất đai chữa thành ruộng tốt, thái hậu nhất định sẽ thích nơi ấy.“

Hoa Dương phu nhân âm thầm nhìn Cầm Thanh, mỉm cười nói, „VẬY tại sao con không muốn theo ta đến đây? Hàm Dương có gì đáng cho con lưu luyến? Thật khiến cho ta không yên lòng.“

Cầm Thanh nhìn sang Hạng Thiếu Long, bỗng nhiên hơi đỏ mặt, cúi đầu hạ giọng nói, „Cầm Thanh vẫn chưa dạy xong cho thái tử, không dám bỏ đi."

Hạng Thiếu Long cảm nhận được tình cảm sâu sắc giữa hai người này, nhưng trong lòng cũng thầm lo lắng, chả lẽ nàng Cầm Thanh lạnh lùng như băng tuyết này đã phá giới nảy sinh tình cảm với mình. Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không phải như thế, e rằng mình đã quá tự cao.

Chao ôi! Tình cảm quả thật là gánh nặng lớn nhất của đời người, gã không còn gan để bước vào nẻo tình nữa.

Mỗi tình thoáng qua giữa gã và Thiện Nhu đẹp biết bao nhiêu.

Ba người đều theo đuổi ý nghĩ riêng của mình, nên nhất thời trong điện im phăng phắc.

Hoa Dương phu nhân đột nhiên nói, „Thiếu Long hãy giúp ta chăm sóc cho Thanh nhi, Thanh nhi khiến nhiều người đổ kỵ, tính tình lại cương liệt, rất dễ đắc tội kẻ khác."

Cầm Thanh chống chế, „Thái hậu! Thanh nhi tự biết chăm sóc cho mình mà!"

Hạng Thiếu Long thầm kêu không xong, Hoa Dương phu nhân nhất định đã biết được điều gì nên đã nói những lời đầy ẩn ý và khích lệ ấy.

Hoa Dương phu nhân trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhỏ nhẹ nói, „Thái phó hãy quay về mục trường đi, Thanh nhi hãy thay ta tiễn thái phó một đoạn được không?"

Hạng Thiếu Long vội vàng quỳ xuống cáo từ.

Cầm Thanh đưa gã đến cửa điện, dáng vẻ rất lúng túng, lảng lạng mà đi, cả hai không biết nói lời gì mới phải.

Ra đến phía ngoài cửa cung thái hậu, Hạng Thiếu Long thi lễ, „Cầm thái phó xin dừng bước, đã nhọc sức tiến đưa."

Cầm Thanh vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, lễ phép trả lễ rồi lạnh nhạt nói, „Thái hậu vì quá quan tâm đến Cầm Thanh nên mới nói những lời như thế, Hạng thái phó xin dừng để trong lòng."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Người đang đau lòng chẳng để ý đến chuyện khác, Hạng mẫu giờ đây lòng dạ rất chán nản. Xin Cầm thái phó cứ yên tâm."

Nói xong thì bước vội đi, để lại Cầm Thanh đang đứng ngẩn ra, trong lòng vẫn vương vấn mãi lời nói buồn bã của Hạng Thiếu Long lúc này.

Mưa tuyết lất phất bay.

Hạng Thiếu Long ngồi trong tòa tiểu đình ở hoa viên, lặng lẽ nhìn tuyết rơi.

Nhớ lại mùa đông năm ngoái, khi gã được sai đi sứ, Triệu Thiên và bốn ả nô tỳ rất hớn hởi vì được đi theo, còn Thúy Đồng và Thúy Lục vì không được đi theo nên rất buồn bã.

Giờ đây mọi chuyện đã qua.

Rồi một thân hình nóng bỏng mềm mại đầy đặn, ép sát vào lưng gã, khi mùi hương xông vào mũi, một đôi bàn tay đưa lên che mắt gã, một giọng êm dịu vang lên bên tai, „Đoán thử người ta là ai đây?"

Đó là trò đùa mà Ô Đình Phương thích nhất, Hạng Thiếu Long đưa tay ra sau kéo mỹ nhân vào lòng mình, cười nói, „Kỷ tài nữ muốn giả Phương nhi lừa ta đấy ư?"

Kỷ Yên Nhiên lạnh đến nổi mặt đỏ ửng cả lên, cười nói, „Giả vờ bị người ta lừa để dỗ ngọt người ta không được sao?"

Đồ ích kỷ!"

Hạng Thiệu Long ngăm nhìn mỹ nữ ấy, trong lòng dâng lên một tình cảm sâu sắc, hôn nàng rồi nói, „Bọn họ đi đâu cả rồi?"

Kỷ Yên Nhiên ôm lấy cổ gã, thở thê, „Đi xem tiểu Đằng Dực học đi, thằng bé ấy khiến cho ai cũng thích!“

Hạng Thiệu Long nghĩ những mỹ nhân của mình chưa ai hoài thai, khi đang buồn rầu thì Kỷ Yên Nhiên nói, „Hạng lang đừng để trong lòng, ý trời khó đoán, trời cao kia không chịu ban phúc, thì cứ mặc kệ ông ta, bọn thiếp chỉ cần có Hạng lang bên cạnh thì thỏa mãn lắm rồi."

Hạng Thiệu Long cười gượng, lãng sang chuyện khác, „Đã có tin tức của nghĩa phụ chưa?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Ba tháng trước thì nhận được tin, nhưng từ đó đến nay vẫn chưa có tin tức gì mới, thiếp thì không lo cho người đâu! Du sơn ngoạn thủy khắp nơi, thật là khoái hoạt."

Rồi hớn hờ nói, „Nhị tẩu đã hoài thai, bảo rằng nếu sinh con trai thì sẽ tặng cho bọn thiếp, bọn thiếp rất mừng mong sao tẩu ấy sinh ngay hôm nay."

Hạng Thiệu Long cảm nhận được tình thủ túc sâu sắc của Đằng Dực đối với mình, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, thầm nghĩ đây là biện pháp hay nhất trong lúc chưa có biện pháp, ai bảo mình là người đến từ thời đại khác, mất đi năng lực khiến cho nữ nhân hoài thai.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Có muốn biết tin mới nhất không?"

Từ ngày ở Hàm Dương quay về, gã hơi có vẻ né tránh, rất sợ biết được những sự việc xảy ra bên ngoài, nhất là e ngại biết tin Triệu Nhã gặp bất hạnh.

Hôn nàng rồi nhỏ nhẹ nói, „Nói đi! Nếu không ta sẽ khóa môi nàng lại!"

Kỷ Yên Nhiên cười, „Người ta vốn đến đây để báo tin vui cho chàng! Chuyện chàng lo lắng, chỉ xảy ra một nửa, Tinh hậu quả nhiên yêu cầu Tín Lăng quân giết chết Triệu Nhã, nhưng Tín Lăng quân không chấp nhận, lại còn đến Tề, khiến cho Tinh hậu giận dữ chấp nhận đề nghị cắt năm thành cầu hòa của người Yên, sau đó còn sai Liêm Pha chiếm đất Phồn Dương của nước Ngụy, chàng bảo Tinh vương hậu phải chăng đã tự rước lấy sự diệt vong? Đã mất ba mươi bảy thành, lại còn khai chiến với người Ngụy."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Như thế, Tín Lăng quân quả thật chân thành đối đãi với Nhã nhi!"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Có lẽ là thế, nếu không Nhã phu nhân làm sao nỡ đành xa rời Hạng lang? Chao ôi! Thật ra đó là nỗi lo lắng trong lòng của phu nhân, ả đã từng bán đứng Ô gia, giờ đây sợ đến Hàm Dương đối mặt với người họ ô, ả đã từng rơi nước mắt nhiều lần vì chuyện này, Chi Chi biết rõ nhất nhưng không dám nói rõ với chàng mà thôi!"

Hạng Thiếu Long thì ngược lại cảm thấy thoải mái một chút, bởi vì sự thay lòng đổi dạ của Triệu Nhã không phải là vì tính tình phóng đảng của ả.

Kỷ Yên Nhiên tiếp tục nói, „Lã Bất Vi đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội Triệu Ngụy giao tranh này, lập tức sai Mông tướng quân vào nước Ngụy, chia đóm ăn tàn, đoạt lấy Cao Đô và Cấp Huyện của nước Ngụy, đáng tiếc dã tâm của y quá lớn, đồng thời lại sai Vương Hột tấn công đất Thượng Đảng của người Triệu, khiến cho Triệu Ngụy chuyển thù thành bạn, theo thiếp thấy uy vọng của Tín Lăng quân cũng đủ để thúc đẩy sáu nước hợp tung thêm lần nữa."

Hạng Thiếu Long thắc mắc, „Ta thủy chung cũng không hiểu có gì Lã Bất Vi lại nóng lòng đánh nước Triệu đến thế, ngày ấy khi ta về Hàm Dương, y

đã nói sẽ đồng thời đối phó với hai nước Hàn Triệu, kết quả chỉ đánh người Triệu, tha cho nước Hàn, thật khiến cho người ta khó hiểu."

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Cớ gì phu quân của thiếp đột nhiên tối tăm đến thế, đây chỉ là kế một viên đá ném chết nhiều con chim, Tinh hậu vốn là người Hàn, giờ đây đang nắm đại quyền ở nước Triệu, nói không chừng sẽ hợp lại với nước Hàn, trở thành một nước lớn mới mạnh mẽ, Lã Bất Vi làm sao để tình hình này xuất hiện, cho nên đánh vào nước Triệu, để tiêu hao lực lượng của người Triệu. Lại thêm Hiếu Thành vương vừa mới qua đời, Lý Mục đang cự nhau với Hung Nô ở phía bắc, Liêm Pha thì giao chiến với người Ngụy, đây là cơ hội ngàn năm có một, Lã Bất Vi làm sao có thể bỏ qua."

Hạng Thiệu Long vỗ trán nói, „Đầu óc ta quả thật không bằng Kỷ tài nữ, nói không chừng đó là ý của Cơ hậu, bà ta và đại vương đều hận người Triệu, thế nào cũng phải rửa được mối hận này."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thắng lợi rất dễ khiến cho người ta mờ mắt, nếu như sáu nước liên thủ lại, Lã Bất Vi e rằng sẽ thua to, lúc ấy buộc y phải nhờ đến Hạng lang."

Hạng Thiệu Long nhìn bầu trời tuyết rơi đầy, trong đầu tưởng tượng ra cảnh tượng sáu nước liên thủ đánh Tần.

Đông qua xuân đến, cứ mỗi ngày Hạng Thiệu Long đều lo lắng, sợ nghe được tin Trang Tương vương xảy ra chuyện.

Căn cứ theo lịch sử, y đăng cơ được ba năm rồi vì bệnh mà mất, giờ đây cũng đã đủ ba năm.

Hôm đó Ô ứng Nguyên và Ô Trác từ biên cương phía bắc quay về, đến mục trường lập tức tìm bốn tướng lĩnh của Ô gia như Đãng Dực, Kinh Tuấn, Phổ Bố, Lưu Sào, Ô Quả, và Hạng Thiệu Long để bàn bạc. Ô Đình Uy vừa mua hàng ở Quan Trung cũng tham gia hội nghị lần này, ngoài Đào Phương, vì

phải ở lại Hàm Dương dò thám tin tức, ngoài ra còn có hai vị thân đệ của Ô ứng Nguyên là Ô ứng Tiết và Ô ứng ân. Những nhân vật quan trọng của Ô gia đều tề tựu đây Mọi người đều biết Ô ứng Nguyên có chuyện quan trọng cần công bố.

Sau khi mọi người đã tề tựu trong đại sảnh, cửa sổ cũng đã đóng cả lại, phía ngoài có gia tướng canh giữ kỹ càng. Ô ứng Nguyên thở dài rồi nói, „Chuyện của Thiếu Long và Lã Bất Vi, Ô Trác đã báo với ta, Thiếu Long đừng trách y, đại ca của con cần phải nghe lời ta."

Ô Trác nhìn Hạng Thiếu Long với vẻ áy náy.

Bọn người trực hệ Ô Đình Uy mặt mũi đều đăm chiêu, rõ ràng đã nghe chuyện này.

Nghiêm túc mà nói, bọn Hạng Thiếu Long, Đổng Dực là người ngoài, chỉ vì Hạng Thiếu Long trở thành rể quý của Ô gia, Đổng Dực, Kinh Tuấn và Ô Trác là huynh đệ kết bái, lại lập được nhiều công lớn, nên được coi là người của Ô gia.

Phổ Bố, Lưu Sào là đầu lĩnh của gia tướng, thân phận tương đương với Ô Quả.

Ô ứng Nguyên cười gượng nói, „Người Ô gia chúng ta, người khỏe ngựa tốt, lại giỏi chần dặt mục súc, khó tránh cho kẻ khác đổ kỵ, vốn tưởng sau khi về Tần, vì cùng nguồn gốc có thể được an toàn, nào ngờ lại gặp phải Lã Bất Vi, điều đáng hận là chúng ta trung thành với y, lại lập cho y được nhiều công lớn, nào ngờ lại bị hãm hại, nếu không phải Thiếu Long anh hùng cái thế, đã sớm chết nơi Lạc Thủy. Tiên phụ đã có lời, nếu gặp kẻ địch quá mạnh không thể chống trả nổi thì cách duy nhất là né tránh."

Ô ứng Tiết nói, „Nay không nước nào mạnh bằng Tần, chúng ta còn có thể né tránh ở chốn nào?"

Ô ứng ân cũng nói, „Giờ đây trong sáu nước còn có ai dám thu nạp chúng ta, như thế sẽ tạo cơ hội cho Lã Bất Vi động binh tấn công."

Ô Đình Uy trước giờ không thuận với Hạng Thiệu Long nói, „Kẻ mà Lã Bất Vi muốn đối phó chính là Thiệu Long chứ..."

Ô Đình Uy vẫn chưa biết thân, cố chống chế, „Con chỉ bảo Thiệu Long tạm thời tránh nơi xa, chứ không phải..."

Ô ứng Nguyên nổi cơn đại nộ, vỗ bàn quát lớn, „Sinh ra đứa con vong tình bội nghĩa, tầm nhìn hạn hẹp như người, quả thực là nỗi nhục trong đời của Ô ứng Nguyên ta đây, cút ra cho ta, nếu không biết suy nghĩ lại, sau này người không có tư cách tham gia tộc hội nữa."

Ô Đình Uy mặt biến sắc, cuối cùng nhìn Hạng Thiệu Long gườm gườm rồi bực dọc bỏ ra ngoài.

Không khí trong sảnh nhất thời trở nên trầm xuống.

Hai người Ô ứng Tiết và Ô ứng ân đều nhú mày, tuy không nói ra nhưng hoàn toàn không đồng ý phủ quyết đề nghị của Ô Đình Uy.

Hạng Thiệu Long cảm thấy chán nản lắm, sức mạnh của gã vốn có từ Ô gia, nhưng giờ đây nền móng ấy đã bị lay động, gã đã không còn chút vốn nào nữa.

Với tính cách của gã, nếu không phải vì phải giúp đỡ tiểu Bàn, nhất định sẽ tự chấp nhận đề nghị bỏ đi, nhưng giờ đây đương nhiên không thể làm như thế.

Ô Trác lên tiếng phá vỡ sự im lặng, „Lần này tiểu nhân và đại thiếu gia ra biên cương phía bắc, chính là dò xét tình thế ở đấy, phát hiện ở đấy quả nhiên đất tốt rộng ngàn dặm, không thấy nửa bóng người, nếu chúng ta khai

hoang kinh doanh ở đây, nhất định có thể lập nên vương quốc riêng của chúng ta, không cần phải e sợ kẻ khác như lúc này."

Ô ứng ân biến sắc nói, „Đại ca ngàn vạn lần phải thận trọng chuyện này, biên cương là nơi Hung Nô và các man tộc hoành hành, nếu không xong, không chừng sẽ gây đến họa diệt tộc."

Ô ứng Nguyên nói, „Nhân đinh của Ô gia chúng ta ngày một tăng lên, mỗi ngày có một đứa trẻ ra đời, cứ như thế, rốt cuộc cũng không phải là cách, chỉ còn cách duy nhất là lập nên quốc gia của riêng mình, nhưng giờ đây các nước đang tranh bá với nhau, không để ý đến nơi biên cương phía bắc, chính là thời cơ tốt nhất để lập nên sự nghiệp bất hủ, huống chi chúng ta còn có những mãnh tướng như Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, ai dám động đến chúng ta?"

Ô ứng Tiết nói, „Chuyện kiến tộc lập quốc, chẳng phải là chuyện một sớm một chiều, đại ca phải suy nghĩ cho kỹ, giờ đây đại vương và vương hậu đều sủng ái Thiếu Long, Lã Bất Vi có lẽ không dám công nhiên đối phó chúng ta."

Mặt Ô ứng Nguyên hơi dần ra, mỉm cười nói, „Ta không phải bảo đi là đi, lần này đến biên cương phía bắc đã gặp mặt cùng với tứ đệ Thiếu Long là Vương Tiễn, ta đã nói thẳng với y về tình hình của chúng ta. Vương Tiễn là kẻ tình thâm nghĩa trọng, bảo rằng chỉ cần y còn một ngày trấn giữ biên cương phía bắc, nhất định sẽ toàn lực ủng hộ chúng ta.

Khi an nhàn phải nhớ đến lúc nguy hiểm, chúng ta sẽ dùng thời gian mấy năm nay, ra ngoài biên giới tìm một mảnh đất tươi tốt, lập nền móng ở đó trước, đến khi sau này có biến vẫn còn có đường rút lui, không đến nỗi không còn đường chạy, bó tay mà chịu chết."

Ô ứng Tiết nói, „Hay là hãy để Thiếu Long chủ trì chuyện này, vậy thì càng thích hợp hơn."

Bọn Đẳng Dực đều than thầm trong bụng, nói cho cùng, trừ Ô ứng Nguyên là người có tầm nhìn xa rộng, còn những người họ Ô khác đều là những kẻ chỉ biết hưởng an nhàn, đều không nở rời khỏi nước Tần.

Ô ứng Nguyên sầm mặt nói, „Như thế há chẳng phải nói với Lã Bất Vi rằng chúng ta không hài lòng ở chỗ này hay sao? Nếu tự cởi áo cho người xem lưng, nếu lúc đó không có Thiếu Long, Ô gia chúng ta há chẳng phải để cho người khác cắt mổ hay sao?"

Ô Trác xen vào nói, „Sáng nghiệp không phải là chuyện gian nan, nhưng một khi đã xây dựng được nền tảng, thì sau này có thể trăm đời không suy, chúng ta giờ đây tuy chỉ làm việc này vì bất đắc dĩ, nhưng nói cho cùng trong họa sẽ được phúc. Chuyện khai hoang ở vùng biên giới, cứ giao cho tiểu nhân, chúng tôi đã huấn luyện được hơn một ngàn Ô gia quân, tung hoành ngoài biên giới, tuy vẫn chưa đủ sức nhưng vẫn có thể tự bảo vệ mình, mong các vị hãy yên tâm."

Ô ứng Nguyên quả quyết nói, „Chuyện này quyết định như vậy, không được hai lời ba ý nữa, nhưng phải giữ bí mật cao độ, không được tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ xử bằng gia pháp, tuyệt không tha thứ."

Rồi quay sang Ô Trác nói, „Người ra cảnh cáo tên súc sinh ấy, phải giữ bí mật, nếu không đừng hòng Ô ứng Nguyên ta nghĩ đến tình cha con nữa."

Có tiếng gọi ở cửa, một tên gia tướng chạy vào nói, „Lã tướng quốc triệu kiến cô gia."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Lã Bất Vi có gì tìm Hạng Thiếu Long?

Chương 122: Đẹp Cả Đôi Đường

H

ạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn dẫn theo mười tám thiết vệ, quay về Hàm Dương thì lập tức tìm đến tướng quốc phủ, giữa đường thì gặp khoảng mười tên quân Tần, hộ vệ một chiếc xe ngựa chậm chậm tiến về phía trước.

Hạng Thiếu Long không biết người trong xe là ai, nên không dám vượt qua, chỉ lẻo đẻo theo sau.

Đột nhiên tên Tần binh đi đầu hạ lệnh, xe ngựa né qua một bên, lại còn bảo bọn họ lên trước.

Hai người Đằng Dực đều ngạc nhiên, không biết ai mà khách sáo thế, nhưng vì xe buông rèm nên không thấy người phía trong ấy.

Kinh Tuấn là kẻ đa sự nên tìm một tên Tần binh đi phía sau, dò hỏi, sau đó mới tiến lên hạ giọng nói, „Là đệ nhất mỹ nhân ở Hàm Dương, quả phụ Cầm Thanh!”

Hạng Thiếu Long rất muốn tìm Đồ Tiên trước để dò hỏi xem Lã Bất Vi tìm gã có chuyện gì, nhưng vẫn tìm không ra.

Khi gặp Lã Bất Vi trong thư trai, nhân vật quyền thế khuynh đảo đại Tần ấy hỏi, „Thiếu Long có gì lỗi mắng như thế, chưa thỉnh thị ta mà đã đề nghị với đại vương để tên Từ Tiên không thức thời ấy làm tả thừa tướng, phá hoại đại kế của ta?”

Hạng Thiếu Long đã sớm biết không thể giấu y chuyện này, trong đầu đã có sẵn câu để nói, mỉm cười, „Lúc đại vương chọn người, tướng quốc lại không biết khi nào quay về, nhưng đề nghị của Thiếu Long không phải là tuyệt không suy nghĩ cho Lã Tướng, chỉ cần để cho người Tần chia sẻ

quyền lực mới thể hiện Lã tướng đại lượng, không có lòng riêng. Như thế trong triều còn ai dám nói ra nói vào nữa?"

Lã Bất Vi hơi ngạc nhiên, hai mắt sắc bén, ngưng thần nhìn gã một lúc rồi mới nói tiếp, „Thiếu Long từ chối chức vụ này, phải chăng cũng vì lý do ấy?"

Hạng Thiếu Long biết y đã hơi tin tưởng mình, vội vàng gật đầu khẳng định, „Lã tướng đối với bọn Ô gia tiểu nhân ơn trọng như núi, vinh nhục cá nhân có đáng là gì?"

Lã Bất Vi ngó lên trần nhà, có vẻ cảm động, đột nhiên nói, „Ta có ba đứa con gái, đứa nhỏ nhất tên gọi Lã Nương Dung, ta muốn gả nó cho người! Để bù vào vị trí của Thiên công chúa."

Bỗng nhiên Hạng Thiếu Long đổi mặt với sự quyết định gian nan nhất trong đời người.

Nếu gã gật đầu, Lã Bất Vi sẽ coi gã như người nhà, khiến cho gã có thể dễ dàng tiếp cận với tiểu Bàn, cho đến khi tiểu Bàn hai mươi một tuổi, chính thức trở thành vua của nước Tần, sau đó quay mũi dùi đối phó với tên gian nhân này, Ô gia sẽ bình an vô sự.

Nhưng cũng với cái gật đầu này gã sẽ ngoan ngoãn trở thành tay sai cho đại thù nhân này, lại phải gánh vác thêm Lã Nương Dung, đối với bọn Kỷ Yên Nhiên thật không công bằng tí nào.

Lã Bất Vi là tên gian thương có dã tâm nhất thời đại này, tuyệt không buôn bán mà không thu được lời.

Giờ đây những kẻ phản đối do Dương Tuyền quân đứng đầu đã bị trừ, Hạng Thiếu Long lại là kẻ được Tần vương Tần hậu sủng ái, không thể trừ được, thế là đành phải lôi kéo gã về phía mình.

Nhận Hạng Thiếu Long làm nữ tể, quả thật là một chiêu rất cao minh.

Hạng Thiếu Long cắn răng, quỳ xuống bái tạ, cương quyết nói, „Lã tướng xin thu lại lời định, Thiếu Long giờ đây lòng đã chán nản, không nghĩ đến chuyện cưới gả nữa, e rằng sẽ lỡ một đời của tiểu thư."

Lã Bất Vi lập tức biến sắc, khi định ép gã thì ngoài cửa có tiếng gõ, một tên gia tướng bước vào quỳ xuống nói, „Tướng gia, chuyện lớn không xong, Tín Lăng quân nước Ngụy dẫn đầu liên quân năm nước Yên, Triệu, Hàn, Sở, Ngụy đại phá quân ta ở phía tây Đại Hà, Mông đại tướng quân thua trận về thủ tại Hàm Cốc quan, quân địch đã đến ngoài quan Câu nói ấy như sấm giữa trời xanh, khiến cho hai người quên đi tình thế hiện giờ, nhìn nhau.

Lã Bất Vi giậm chân, nói, „Chuyện này thật là hỏng bét, ta phải lập tức vào cung tấn kiến đại vương."

Nhìn bóng y, Hạng Thiếu Long nhớ lại lời nói của Kỷ Yên Nhiên, cũng giúp gã tránh được cơ hội phải trở mặt ngay với Lã Bất Vi.

Bọn Hạng Thiếu Long và Đổng Dục rời khỏi tướng phủ, nhưng cũng không dám rời khỏi Hàm Dương trong lúc này, nên về Ô phủ, ở lại chờ đợi tin tức.

Vừa bước vào cửa, Đào Phương tiến lên, vẻ mặt rất kỳ lạ nói, „Có một hán tử tự xưng là bạn cũ của Thiếu Long đang chờ, y làm sao biết được hôm nay Thiếu Long sẽ quay về?"

Hạng Thiếu Long trong lòng ngạc nhiên, ra ngoài khách sảnh gặp người khách không mời mà đến ấy.

Người ấy đội nón che mặt, ngồi xoay lưng ra cửa, trông có vẻ rất thần bí. Nhìn sau lưng thì rất quen thuộc, nhưng không biết là người nào. Người ấy nghe tiếng bước chân nhưng vẫn không quay đầu lại. Hạng Thiếu Long ngồi đối diện với y, cố ngó thử xem y là ai, nhưng vẫn không nhìn xuyên

qua khỏi nón tre ấy. Khi gã định lên tiếng hỏi thì người khách lạ ấy từ từ giờ nón ra.

Hạng Thiếu Long cả kinh, ngạc nhiên kêu lên, „Quân thượng!“

Long Dương quân tuy đã dán râu, chân mày cũng đã vẽ đậm lên, nhưng đôi mắt phượng ấy cũng khiến cho Hạng Thiếu Long nhận ra y ngay.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Long Dương quân mỉm cười nói, „Đồng huynh quả nhiên là người vẫn nhớ đến tình cũ, không quên cố nhân.“

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Cuối cùng vẫn không giấu nổi quân thượng.“

Long Dương quân ung dung nói, „Đồng mã si làm sao dễ dàng chết không minh bạch như thế, Hạng Thiếu Long càng không thể chưa ra tay mà đã quay về Hàm Dương, ta còn sai người đến nước Sở điều tra chuyện này, vừa lúc ấy Đồng mã si thật đã bị bọn Di Dịch giết chết cả nhà, kẻ khác có thể tưởng rằng đó là kế nghi binh, nhưng ta cũng biết Đồng mã si thật sự quả thật đã chết. Còn Đồng mã si giả thì đang phong lưu khoái hoạt ở Hàm Dương. Nếu không Triệu Chi sẽ không chuồn đến Hàm Dương mà hội họp với phu lang của nàng.“

Hạng Thiếu Long đã sớm biết giấu y không được, than rằng, „Tín Lãng quân đang đại phá quân Tần, quân thượng đã biết chuyện này sao còn đến nơi nguy hiểm thế này?“

Long Dương quân nói, „Làm sao ta lại không biết? Ta cũng vì quân Tần bại ở phía bắc mà vội vàng đến đây.“

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Nhã phu nhân thế nào?“

Long Dương quân nở nụ cười chua chát, rút ra một đôi xuyên băng ngọc, nhỏ nhẹ nói, „Đây là vật Triệu Nhã giao cho ta trao lại cho huynh, có ý

muốn nói tình yêu của ả đối với huynh mãi mãi không thay đổi, nhưng chỉ vì hoàn cảnh, lại không muốn làm cho huynh khó xử nên không đến Hàm Dương tìm huynh, hy vọng huynh có thể hiểu được nỗi khổ cho ả."

Hạng Thiệu Long nắm chặt đôi xuyên bằng ngọc trong tay mà lòng đau như dao cắt. Một lúc sau mới trầm giọng nói, „Quân thượng đến đây có chuyện gì?"

Long Dương quân thở dài nói, „Vẫn là vì thái tử Tăng của tề quốc, y vốn bị giam lỏng ở Hàm Dương làm con tin, lần này nước Tần bị đại bại, người Tần tất sẽ trút giận vào y, giết y để hả giận. Đại vương chúng tôi rất yêu đứa con này, nô gia chỉ còn cách liều chết đến đây để cứu thoát y ra."

Hạng Thiệu Long mới nhớ lại rằng, vào thời này khi các nước đánh bại thì phải cầu hòa, đều lấy người trong hoàng tộc làm con tin tại Hàm Dương, không khỏi nhức đầu.

"Quân thượng muốn Hạng Thiệu Long này giúp đỡ như thế nào?"

Long Dương quân nói, „Giờ đây vua Tần và Lã Bất Vi đều tin tưởng Hạng huynh, chỉ cần Hạng huynh nói vài ba câu tốt đẹp, nói không chừng có thể giữ lại mạng của thái tử Tăng."

Hạng Thiệu Long cả quyết nói, „Quân thượng yên tâm, có mối giao tình của chúng ta, Hạng mỗ làm thế nào cũng tận lực giúp đỡ."

Miệng tuy nói vậy, nhưng nhớ lại Lã Bất Vi ngày càng ngang ngược, quả thực cũng khó cầm chắc được, có giúp đỡ nổi hay không.

Long Dương quân lập tức vui mừng, khi định cảm tạ thì Đào Phương tiến vào nói, „Đại vương cho vời Thiệu Long vào cung nghị sự."

Hạng Thiệu Long đứng dậy, đổi lời nói, „Long huynh xin cứ lưu lại ở đây chờ đợi tin tức, „ rồi quay sang Đào Phương, „Chiều cố cho người khách

này, „ rồi vội vàng chạy vào cung.

Thống lĩnh cấm vệ của hoàng cung là An Cốc Hề đợi gã ở cửa cung, đưa gã vào nội đình, nơi làm việc của Trang Tương vương, thái độ rất khách khí khiến cho gã ngạc Nhiên.

An Cốc Hề này là người cao lớn, tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, tuy không phải họ Doanh, nhưng là người trong hoàng tộc. Có thể trở thành thống lĩnh cấm vệ quân, đều ít nhiều phải có chút quan hệ huyết thống với hoàng tộc, về mặt trung thành không thể nghi ngờ được, với tài hô mưa gọi gió của Lã Bất Vi, cũng không thể cầm thủ hạ vào trong cấm vệ quân được, nếu không y đã có thể thao túng sự sống chết của vua Tần.

Gã An Cốc Hề này có ý rất quý mến Hạng Thiệu Long, khi gần đến nội đình, đột nhiên hạ giọng nói, „Hạng thái phó đề cử Từ tướng quân làm tả thừa tướng, cấm vệ quân chúng tôi rất cảm kích."

Hạng Thiệu Long ngăn người ra, lúc này mới biết trong đó có sự thay đổi. Từ Tiên là người đức cao vọng trọng trong giới quân sự nước Tần, nhưng bị Lã Bất Vi chèn ép, Hạng Thiệu Long đề cử y, nên tự nhiên giành được thiện cảm của quân Tần.

Hai người bước lên bậc cấp, bọn thủ vệ lập tức thi lễ, khiến cho Hạng Thiệu Long cảm thấy hãnh diện lắm, cảm giác hư vinh này quả thật khiến cho người ta ngây ngất.

An Cốc Hề đưa gã đến nơi ấy thì sai bọn thủ vệ đẩy cửa để gã bước vào.

vừa bước vào điện, Hạng Thiệu Long giật mình.

Chỉ thấy Trang Dương vương ngồi trên long tọa, phía dưới hai hàng trái phải có khoảng năm sáu văn quan đại tướng.

Đứng đầu bên phải là hữu thừa tướng Lã Bất Vi, bên trái là Từ Tiên, trong số những người ấy gã chỉ nhận ra đại tướng Vương Lăng, Quan Trung quân Thái Trạch, tướng quân Đỗ Bích, đều là những người đã gặp mặt trong cuộc tử võ với Vương Tiễn, ba người này đều là trọng thần của nước Tần, còn năm người khác không cần phải nói cũng biết quan chức cũng không phải nhỏ.

Hạng Thiệu Long vội vàng quý xuống hành lễ.

Trang Tương vương thấy gã đến thì vui mừng nói, „Hạng thái phó hãy bình thân!"

Hạng Thiệu Long ngồi dậy, Lã Bất Vi giới thiệu gã cho mọi người, đương nhiên là muốn cho mọi người biết Hạng Thiệu Long là tâm phúc của y.

Trong số ba người mà gã đã nhận ra, Vương Lăng và Đỗ Bích đều là những nhân vật quan trọng trong giới quân sự nước Tần, đồng cấp với Vương Hột, Từ Tiên. Thái Trạch là hữu thừa tướng tiền nhiệm, kẻ này là người rất biết điều, tuy bị Lã Bất Vi chèn ép nhưng vẫn được trọng dụng.

Năm người còn lại, một trong số ấy là Lộc Công, là kẻ tề danh với Từ Tiên và Vương Hột mà người đời gọi là tây Tần tam hổ, người trung bình, tuổi tác khoảng năm mươi, râu dài, mày rậm, mắt lạnh lẽ, thân người cứng cáp, khi thấy Hạng Thiệu Long thì nhìn gã gườm gườm, thần thái không được thân thiện lắm.

Còn bốn người kia là tả giám hầu Vương Quan, hữu giám hầu Giả Công Thành, Vân Dương quân Doanh Ngạo và Nghĩa Cự quân Doanh Lô, Doanh Ngạo và Doanh Lô đều là người trong hoàng tộc, được ăn thực ấp.

Những người ấy đều tỏ vẻ hờ hững, trông rất lạnh nhạt với Hạng Thiệu Long, ngay cả Từ Tiên, kẻ vốn nên phải cảm kích gã cũng không ngoại lệ, chỉ có Thái Trạch và Vương Quan thì còn có vẻ khách sáo.

Lần này các đại thần danh tướng cao cấp nhất của Hàm Dương đều tụ tập ở đây, có thể thấy tình thế nguy ngập đến mức nào.

Người Tần e sợ nhất các nước phía đông hợp tung, lần này Tín Lăng quân chỉ dựa vào sức của năm nước mà có thể đại phá quân Tần, có thể thấy người Tần lo sợ là điều có căn cứ.

Hạng Thiệu Long biết thân phận của mình, lui về bên phía Lã Bất Vi, buông tay đứng yên.

Trang Tương vương quay về dáng vẻ nhàn nhã như lúc bình thường, dịu giọng nói, „Thiệu Long có biết quả nhân triệu khanh đến đây là có chuyện gì chăng?"

Hạng Thiệu Long lòng kêu hồng hét.

Hội nghị này đã kéo dài hai canh giờ, có lẽ là đang tìm cách đối phó với tình thế hiện tại, triệu mình như thế này, không cần nói cũng có khả năng rằng phái mình lãnh quân đi ứng phó với liên quân năm nước.

Có thể thấy Lã Bất Vi bề ngoài tuy nắm đại quyền của nước Tần, nhưng thế lực trong gởi quân sự vẫn còn mỏng manh, Mông Ngao bị đại bại, trừ Hạng Thiệu Long ra thì chẳng còn ai có thể dùng được.

Tuy bản thân tỏ ra là một thiên tài quân sự, nhưng chưa bao giờ thống lĩnh mười vạn đại quân quyết chiến với kẻ địch nơi sa trường, chẳng trách nào khiến cho mọi người ở đây tỏ vẻ không hài lòng.

Hạng Thiệu Long cung kính nói, „Xin thứ cho vi thần ngu muội!"

Từ Tiên nói, „Mong đại vương suy nghĩ lại chuyện này!"

Bọn Lộc Công, Giả Công Thành đều phụ họa theo, khuyên Trang Tương vương chớ vội vàng quyết định.

Tướng quân Đỗ Bích nói, „Liên quân năm nước giờ đây nhuệ khí đấng đấng, nếu bỏ Hàm Cốc quan mà xuất chiến, một khi đại bại, e rằng Hàm Cốc quan cũng khó giữ được, lúc ấy liên quân năm nước tiến thẳng vào đây, cơ nghiệp đại Tần e rằng sẽ bị hủy trong một chốc, lúc này nên giữ chứ không nên đánh!"

Lã Bất Vi sầm mặt, lạnh lùng nói, „Chúng ta đại bại lần này bởi vì quân địch đến bất ngờ, nên lúng túng, còn giờ đây đã có chuẩn bị, sẽ hoàn toàn là chuyện khác."

Lộc Công lạnh lùng hừ nói, „Tín Lăng quân là kẻ túc trí đa mưu, năm xưa đã từng phá đại quân của chúng ta ở ngoài thành Hàm Đan, đã có vết xe đổ đó để mà trông vào, Lã tướng quốc sao nói dễ nghe như thế!"

Từ Tiên tiếp lời, „Quân ta vừa mới đại bại, nhuệ khí đã giảm, dù cho Tôn Võ sống dậy, e rằng cũng phải tạm thời thu binh, xin đại vương hãy suy nghĩ lại."

Đây là lần thứ hai y bảo Trang Tương vương suy nghĩ, có thể thấy y phản đối chuyện này kịch liệt đến mức nào.

Lã Bất Vi nói với vẻ không vui, „Quận Thái Nguyên, quận Tam Xuyên, quận Thượng Đảng có quan hệ đến sự thịnh suy của bá nghiệp đại Tần chúng ta, nếu cứ để tên tiểu tử Ngụy Vô Ky dàn binh ở phía ngoài, một khi ba quận đều thất thủ, về lâu dài càng bất lợi hơn, xin đại vương hãy minh giám."

Trang Tương cả quyết nói, „ý quả nhân đã quyết lần này sẽ do..."

Khi đang định quyết định, ngoài cung có tiếng kêu lớn, „Ngụy thái tử Ngụy Tăng đến!"

Lã Bất Vi lạnh lùng nói, „Không giết người này, e rằng khó rửa được mỗi hờn trong lòng của ta."

Trang Tương vương đang định bảo áp giải thái tử Tăng vào, Hạng Thiệu Long lao ra quỳ xuống dập đầu nói, „Đại vương xin nghe thần một lời."

Bao gồm cả Trang Tương vương và Lã Bất Vi, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên khi thấy Hạng Thiệu Long quỳ dưới đất.

Sự thực thì ngay cả Hạng Thiệu Long cũng không biết mình nên nói gì, chỉ biết rằng nếu đưa thái tử Tăng vào điện thì sẽ bị Trang Tương vương hạ lệnh xử tử, vậy thì gã đã phụ lòng Long Dương quân nhờ vả. Mỗi quan hệ giữa gã và Long Dương quân rất phức tạp, nhưng chỉ cần y đã mở miệng nhờ vả thì gã cảm thấy cần phải giúp đỡ cho y. Nhớ đến chuyện y bảo vệ cho Triệu Nhã thì cũng không thể từ chối được.

Trang Tương vương ngạc nhiên nói, „Hạng khanh gia muốn nói điều chi?"

Khi Hạng Thiệu Long trong lòng kêu khổ, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, nói, „Vì lúc này vi thần nghe được, dù công hay thủ đều có nguy hiểm, cho nên mới nghĩ ra một cách lưỡng toàn kỳ mỹ, để đại vương không mất một binh một tốt mà vẫn có thể giải được mỗi nguy ở Hàm Cốc quan."

Mọi người đều ngạc nhiên, đều muốn biết được gã đã có cách hay gì.

Trang Tương vương có lòng tin với gã nhất, cho nên mới đồng ý để gã lãnh quân xuất chinh theo lời đề nghị của Lã Bất Vi, vui vẻ nói, „Mau nói ra cho quả nhân biết."

Hạng Thiệu Long nói, „Lần hợp tung năm nước này sở dĩ thành công, binh kéo đến ngoài cửa quan, mấu chốt là ở Ngụy Vô Ky, nếu trừ người này đi thì vòng vây của liên quân không cần đánh mà cũng tự giải, ba quận Thái Nguyên cũng có thể bình an vô sự."

Ai nấy đều gật đầu.

Cả Lã Bất Vi cũng hận không nghĩ ra được kế lường toàn kỳ mỹ như gã, y tuy chủ chiến nhưng thực chất chỉ là cá cược, nếu như lại bại nữa thì dù cho có giữ được cửa Hàm Cốc, địa vị của y cũng khó mà giữ được trong tương lai.

Hạng Thiếu Long nói, „Ngày ấy vi thần từng đến Đại Lương..." rồi kể tỉ mỉ chuyện Tín Lăng quân định nhờ gã giết chết Ngụy An Ly vương, sau đó nói, „Chỉ cần vi thần kể chuyện này cho thái tử Tăng, bảo y về Ngụy nói cho Ngụy vương biết chuyện này, Ngụy vương tất sẽ sinh lòng e sợ, sợ Ngụy Vô Ky khi chiến thắng khai hoàn thì thừa thế đoạt luôn vương vị, trong tình thế ấy tất sẽ triệu hồi Ngụy Vô Ky về nước, đoạt lấy binh quyền, như thế mỗi nguy liên quân không đánh mà cũng tự phá."

Ai nấy nghe xong cũng đều khen hay.

Chuyện bất hòa giữa Tín Lăng quân Ngụy Vô Ky và Ngụy vương, thiên hạ đều biết, năm xưa Tín Lăng quân cướp binh phù cứu Triệu, xong thì trốn luôn ở Hàm Đan không dám về Ngụy, chỉ vì người Tần đánh Ngụy nên An Ly vương mới bắt đắc dĩ triệu hồi Tín Lăng quân về nước, bảo An Ly vương không sợ Tín Lăng quân, e rằng chẳng kẻ nào tin được Người Tần cũng rất ưa dùng kế phản gián.

Bạch Khởi khi đánh Trường Bình, cũng đã dùng kế phản gián, hạ uy tín của Liêm Pha, khiến cho Hiếu Thành vương dùng Triệu Quát thay cho Liêm Pha, khiến cho người Triệu thảm bại ở Trường Bình.

Một kế phản gián nho nhỏ, đôi khi còn lợi hơn thiên binh vạn mã.

Từ Tiên nhú mày nói, „Đề nghị này của Hạng thái phó thật là tuyệt vời, nhưng bốn tướng có một chuyện vẫn chưa hiểu, nếu cứ công khai thả Ngụy Tăng về nước nói lời này, há chẳng phải kẻ khác đều biết chúng ta dùng kế phản gián hay sao?"

Đỗ Bích cũng nói, „Kế này tuy hay nhưng cũng rất khó công hiệu."

Hạng Thiếu Long không lấy làm lạ vì sao Đỗ Bích chĩa mũi dùi vào gã, bởi vì y trước đây thuộc vào phe đảng ủng hộ hoàng tử Thành Kiêu, không biết có phải vì thân phận của y quá cao hay không mà không bị liên lụy bởi chuyện của Dương Tuyền quân.

Với thủ đoạn đuổi cùng giết tận của Lã Bất Vi, đương nhiên không thể vì mềm lòng mà buông tha cho y, có thể thấy người này có chỗ để dựa lưng.

Hạng Thiếu Long nói, „Ba ngày trước, Long Dương quân nước Ngụy sai người đến dụ thuyết với thần hy vọng vi thần có thể nói vài lời tốt đẹp cho thái tử Tăng, giữ lại tính mạng cho y. Nếu vi thần hợp tác với người của Long Dương quân giúp cho thái tử Tăng trốn thoát khỏi Hàm Dương, đồng thời để lộ chuyện Tín Lăng quân cho y biết, vậy kế phản gián này sợ gì không thành công!"

Trang Tương vương khen, „Thiếu Long quả nhiên không phụ lòng hy vọng của quả nhân, kế này rất tuyệt, vậy Hạng khanh gia hãy cứ toàn quyền quyết định chuyện này."

Bọn Từ Tiên không muốn xuất quân đánh trận, Lã Bất Vi cũng vui vì không cần phải mạo hiểm, nên ai nấy đều vui mừng, quay sang thương lượng làm thế nào để khiến cho thái tử Tăng đừng nghi ngờ.

Sau khi thương lượng xong, Trang Tương vương đưa thái tử Tăng vào, mắng cho một trận, Lã Bất Vi liền đề nghị xử tử y Thái tử Tăng nghe xong thì mặt mày tái nhợt, người nhũn ra, té nhào xuống đất, Hạng Thiếu Long bước ra xin xỏ cho, lại bảo Tín Lăng quân không đứng, lại thuận theo những câu hỏi của Trang Tương vương mào cho, kể ra âm mưu của Tín Lăng quân ngày ấy.

Cuối cùng đương nhiên tha mạng cho thái tử Tăng, rồi hạ lệnh cho y không được bước ra Chết Tử phủ nửa bước, ngồi chờ xử trí.

Khi Trang Tương vương và Lã Bất Vi vẫn còn ở lại trong nội đình thượng nghị, Hạng Thiếu Long tìm cơ liên lạc với người của Long Dương quân, cùng những đại thần khác rời khỏi nội đình.

Thái độ của bọn người ấy đối với gã cũng đã thay đổi, chỉ có khi mọi người đang khen ngợi Hạng Thiếu Long thì Đỗ Bích không nói một lời mà bỏ đi.

Lộc Công, Từ Tiên kéo Hạng Thiếu Long đi theo.

"Hạng huynh cố gì lại tiến cử Từ đại tướng quân cho đại vương?" Lộc Công đột nhiên nói.

Hạng Thiếu Long không ngờ vị lão tướng này lại thẳng thắn đến thế, hơi ái ngại nói, „Chỉ vì Từ tướng quân là hảo hán tử không sợ quyền thế, chỉ như thế thôi."

Từ Tiên nghiêm mặt nói, „Hạng Thiếu Long mới đúng là anh hùng hảo hán, Từ Tiên ta không thể coi công danh quyền vị bèo bọt như thái phó được, ngày ấy chỉ cần Hạng thái phó gạt đầu thì có thể trở thành tả thừa tướng của đại Tần chúng ta, hôm nay thái phó nếu gạt đầu thì đã trở thành thống lĩnh ba quân của chúng ta rồi."

Trong khoảnh khắc ấy Hạng Thiếu Long biết mình đã giành được sự tôn kính của giới quân sự, chuyện quá đột ngột này khiến gã khó mà tin được.

Khi sắp đến chỗ cột ngựa ngoài quảng trường, một ả cung nga vội vàng chạy tới quỳ bên cạnh, nói, „Xin Hạng thái phó dừng bước."

Bọn hai người Từ Tiên đều biết gã có mối quan hệ khăng khít với vương hậu và thái tử, lại tướng vương hậu triệu kiến gã, hai người còn hẹn hò với gã sẽ cùng nhau say sưa rồi mới bước đi.

Hạng Thiếu Long còn tưởng Chu Cơ sai người đến chặn đường gã, khi trong lòng đang kêu khổ, ả cung nga dâng lên một hộp sơn chế tạo rất tinh xảo, rồi lập tức cáo lui.

Hạng Thiếu Long mở hộp sơn ra, mùi hương xộc vào mũi, trong ấy có một mảnh vải được gấp rất dụng công, mở ra nhìn, trên mảnh khăn là những hàng chữ rất đẹp đẽ, phía dưới có đề tên Cầm Thanh.

Gã vừa lo vừa mừng, tưởng rằng mỹ nữ này hẹn hò cùng gã, nhưng đến khi xem xong thì mới biết Cầm Thanh mời Kỷ Yên Nhiên đến nhà ở vài hôm.

Hạng Thiếu Long thở phào, nhưng không khỏi nén sự thất vọng, trong lòng rất mâu thuẫn.

Khi gặp bọn Đẳng Dực trong đầu vẫn còn ẩn hiện tư thế cao nhã của nàng, lời nói dịu dàng của nàng.

Khi về đến Ô phủ lập tức vào phòng tìm Long Dương quân.

Long Dương quân nghe gã kể xong mọi chuyện thì ngạc nhiên lắm nói, „Đã là kẻ phản gián, tại sao lại còn nói cho ta nghe nữa?"

Hạng Thiếu Long nhún vai nói, „Quân thượng tin tưởng Hạng mỗ như vậy, Hạng mỗ không nhẫn tâm lừa quân thượng.

"Tín Lãng quân muốn giết đại vương, phải chăng là sự thật?" Long Dương quân nói.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Chuyện này không phải là giả."

Long Dương quân nói, „Vậy là đã xong. Tuy Hạng huynh nói đây là kế phản gián, nhưng rất có thể sẽ xảy ra, người Tần đóng chặt cửa quan, Tín Lãng quân sớm muộn cũng quay về, sớm hay muộn cũng không có khác nhau gì, sau chuyện này, thiên hạ sẽ có những ngày bình yên, chuyện trước

mắt là phải đưa thái tử về Đại Lương, Thiếu Long cũng phải làm như ta, lúc ấy ta và Thiếu Long đều lập được đại công cả."

Hạng Thiếu Long đương nhiên hiểu rõ ý của y.

Long Dương quân và Tín Lăng quân trước nay không đội trời chung, có kế để hạ Tín Lăng quân, y làm sao có thể bỏ qua được.

Tín Lăng quân là kẻ gián tiếp giết hại bọn tiểu Siêu, gã hận không đâm cho y hai kiếm, điều mà gã lo lắng nhất là sợ Triệu Nhã bị liên lụy mà thôi.

Long Dương quân rất tinh minh, đã nhìn thấu lòng gã nói, „Hãy yên tâm! Vô Kỵ công tử danh lừng sáu nước, đại vương cũng không dám xử tử y, nhưng cũng không khó đâu, chỉ cần đoạt lấy binh quyền của y, để cho y ngồi chơi xơi nước, dù thế nào ta cũng bảo vệ cho Triệu Nhã."

Hạng Thiếu Long mới yên tâm, thương lượng chi tiết với Long Dương quân, sau đó gã cùng Long Dương quân đang đêm cứu thái tử Tăng thoát ra khỏi Hàm Dương, lại còn đưa một văn thư chính thức để qua cửa ải, thoát về nước Ngụy.

Hạng Thiếu Long vì tránh bị Lã Bất Vi ép hôn nên đang đêm cũng chuồn về mục trường.

Gã đã bắt đầu vui trở lại, cùng ba người vợ yêu và tỷ muội họ Điền sống lại những ngày tháng vui vẻ.

Thiện Lan đã đến thời kỳ khai hoa nở nguyệt, sinh ra được một đứa con thì y theo lời tặng cho Hạng Thiếu Long, càng thêm vui.

Trong lúc không khí đang vui mừng, ở mục trường lại có một vị khách không mời mà đến, đó chính là Đồ Tiên.

Vị đại quân gia của tướng phủ, mặt mũi ngưng trọng, ngồi xuống thì chép miệng nói, „Lần này thì hỏng hết."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 123: Thù Trong Giấc Ngoài

H

ạng Thiếu Long giật mình, thầm nghĩ một kẻ thâm trầm như Đồ Tiên mà cũng kêu hồngбет, chuyện này chắc chẳng chơi, vội vàng hỏi cho ra lẽ.

Đồ Tiên nói, „Lệnh cửu đêm qua đến tướng phủ tìm Lã Bất Vi, bàn bạc trên hai canh giờ, sau đó Lã Bất Vi bảo Lã Hùng và tại hạ sai người theo dõi động tĩnh của huynh, lại còn nổi trận lôi đình, mắng huynh một trận, bảo huynh không biết nặng nhẹ, đã để cử Từ Tiên làm tả thừa tướng, xem ra lệnh cửu tất đã nói những lời không tốt gì về huynh."

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long tái mặt, vội vàng sai người mời nhạc phụ Ô ứng Nguyên và Đẳng Dực đến, kể ra chuyện này.

Ô ứng Nguyên vỗ bàn quát lớn, „Tên nghịch tử này dám bán đứng cả gia tộc, ta phải dùng gia pháp xử tử y mới được.

Sắc mặt Đẳng Dực cũng trở nên rất khó coi, nếu Lã Bất Vi có lòng muốn đối phó với bọn họ, quả thật đây là một chuyện đau đầu.

Đồ Tiên nói, „Không biết Đình Uy thiếu gia đã nói lời gì với Lã Bất Vi? Nếu Lã Bất Vi biết được cả câu chuyện này lẽ ra phải né tránh ta mới phải, thậm chí lập tức xử tử ta, chứ không sai ta làm việc như lúc này."

Ô ứng Nguyên bỗng nhiên trở nên như già đến gần mười năm, chép miệng than, „May mà ta đã sớm đề phòng y, bảo Lã Bất Vi là kẻ bề ngoài xem ra có vẻ rộng lượng nhưng kỳ thực tị hiềm người tài, không đáng tin. Giờ đây Thiếu Long được đại vương, vương hậu sủng ái, e rằng đã khiến cho y đổ ky, cho nên tất phải sớm đề phòng, tìm sẵn đường rút lui.

Còn về tình tiết vẫn chưa nói với bọn chúng."

Đặng Dực trầm giọng nói, „Tại hạ thấy Đình Uy thiếu gia vẫn chưa có gan lớn như thế, chuyện này có lẽ được trưởng bối khác trong tộc ủng hộ, nên trước khi điều tra rõ ràng, xin đừng khinh cử vọng động."

Đồ Tiên gật đầu nói, „Đặng huynh nói đúng, nếu xử tội Đình Uy thiếu gia, tất sẽ kinh động đến Lã Bất Vi, nếu thế y sẽ biết ngay đã có nội gian."

Ô ứng Nguyên lại thở dài, đôi mắt nhòa lệ, Ô Đình Uy rốt cuộc vẫn là cốt nhục do y sinh ra, nên rất đau lòng.

Đồ Tiên tiếp tục nói, „Với một kẻ tinh minh như Lã Bất Vi, thấy Thiếu Long huynh đi sứ không thành trở về thì lập tức thoái ẩn nơi mục trường, tất đoán được đã bị huynh nhìn thấu âm mưu. Chuyện này nếu tiết lộ ra, đối với y có ảnh hưởng rất lớn, y tuyệt không tha cho các người."

Ô ứng Nguyên đưa tay lau nước mắt, lạnh lùng hừ một tiếng, „Giờ đây triều đình nước Tần trên dưới đều có cái nhìn khác với Thiếu Long, mục trường của Ô gia chúng ta cũng có tiếng tăm, y có thể làm gì được chúng ta?"

Đồ Tiên nói, „Gần đây Lã Bất Vi đã chiêu nạp được một tay kiếm thủ nổi tiếng, cũng là người Vệ như Liên Tấn, nghe nói hai kẻ này có quan hệ sư huynh đệ. Kẻ này tên gọi Quán Trung Tà, vạm vỡ như Thiếu Long và Đặng Dực, khí lực hơn hẳn Mao Ngụy Mâu, kiếm pháp hay kỹ thuật đều hơn hẳn y, có thể một địch trăm. Người này lại thâm trầm đa trí, giờ đây đã trở thành tâm phúc của Lã Bất Vi, phụ trách huấn luyện gia tướng cho y, khiến cho thực lực của Lã Bất Vi tăng thêm gấp bội, tuyệt không thể xem thường kẻ này."

Đặng Dực và Hạng Thiếu Long đều cảm thấy lo lắng, nếu kẻ này còn lợi hại hơn cả Mao Ngụy Mâu, e rằng bọn họ đều không phải là đối thủ của y.

Ngày ấy sở dĩ có thể giết chết được Mao Ngụy Mâu là vì trước tiên phải dùng kế bả y một mũi tên, nếu không cũng không thể phân rõ được thắng

thu a.

Ô ứng Nguyên nói, „Đồ quân gia có giao thủ cùng y chưa?"

Đồ Tiên cười gượng nói, „Cũng đã từng đấu với y, tuy chưa phân thắng bại, nhưng Đồ mỗ tự thấy vẫn còn kém y xa lắm, nếu không, không nhớ chuyện này trong lòng."

Phải biết rằng trong số gia tướng của Lã phủ, Đồ Tiên trước nay là tay kiếm thuật số một, nhưng nếu cả y cũng tự nhận vẫn còn kém xa tên Quân Trung Tà ấy cũng có thể biết y lợi hại đến mức nào.

Đằng Dực nói, „Lã Bất Vi có được kẻ ấy, không chừng sẽ giả vờ biểu diễn kiếm thuật, ép Thiếu Long ra tay, sau đó lại mượn cớ lỡ tay giết chết Thiếu Long. Người Tần tử võ trong yến tiệc là chuyện bình thường, dấu cho chuyện này đã xảy ra, e rằng đại vương cũng khó mà trách y."

Ô ứng Nguyên thì rất có lòng tin với Hạng Thiếu Long, điều đó đương nhiên bởi vì y không biết sự lợi hại của Mao Ngụy Mâu, cười lạnh lùng nói, „Thiếu Long đâu có dễ dàng bị giết như thế? Nhưng từ rày về sau cũng phải cẩn thận một chút."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu một ngày chưa chính thức trở mặt với Lã Bất Vi, có rất nhiều chuyện khó mà tránh được Chép miệng nói, „Lã Bất Vi giờ đây chiêu nạp nhân tài các nơi, lại còn có những nhân vật như thế nào nữa?"

Đồ Tiên nói, „Về văn có người tên gọi Mạc Ngạo, người này tài trí cực cao, hiểu biết rộng rãi nhưng tâm thuật xấu xa, việc sai người giả thành người của Dương Tuyền quân đột kích các người, có lẽ là do y nghĩ ra. Y cũng rất giỏi về y dược, cái chết của tiên vương, có lẽ là cũng do độc dược của y bào chế."

Đằng Dực nhíu mày nói, „Chuyện này cả huynh mà cũng chẳng biết sao?"

Đồ Tiên than rằng, „Mạc Ngạo lấy em gái của Lã Hùng, có thể coi là thân tộc của Lã Bất Vi. Chuyện trọng đại này, ngoài người trong tộc của y ra, cả một kẻ thân tín như ta đã theo y suốt mười mấy năm trời cũng không biết, đến nay lại tìm cách trừ khử người của ta. Chao ôi!" nói đến câu cuối cùng thì lộ ra vẻ đau khổ.

Ô ứng Nguyên nén không được nói, „Sao Đồ quân gia không bỏ đi quách như Tiêu tiên sinh?"

"Hạng người vô tình vô nghĩa ấy, tại hạ cũng xem y có kết cuộc như thế nào. May mà tại hạ còn có giá trị lợi dụng rất lớn cho y, chỉ cần y một ngày không biết tại hạ đã biết tổng được âm mưu của y, y vẫn chưa đổi phó với tại hạ, bề ngoài y cũng phải tỏ ra vẻ trọng tình trọng nghĩa."

Hạng Thiếu Long thở dài theo y rồi nói, „Vừa rồi Đồ huynh nói văn thì có Mạc Ngạo, vậy võ thì còn có những ai?"

Đồ Tiên nói, „Còn có ba người nữa, tuy không bằng Quán Trung Tà, nhưng cũng là những hảo thủ thuộc hàng nhất lưu hiếm có. Bọn chúng là Lỗ Tàn, Châu Tử Hoàn và Lao ái."

Hạng Thiếu Long giật mình kêu lớn, „Lao ái!"

Ba người đều cả kinh nhìn gã.

Đồ Tiên ngạc nhiên nói, „Hạng huynh quen y sao? Y tuy là người Triệu nhưng ba năm trước đã sớm rời Triệu đi khắp nơi tìm cơ hội, sau này lại đến nước Hàn dụ dỗ ái thiếp của Hàn Sấm, bị Hàn Sấm phái người truy sát, nên buộc phải đến Hàm Dương. Theo lý, Thiếu Long không có cơ hội gặp y mới phải."

Hạng Thiếu Long có lời mà khó nói, trong bộ phim Tần Thủy Hoàng, Lao ái là một vai phản diện quan trọng, sau khi dụ dỗ được Chu Cơ, thoát khỏi

sự khống chế của Lã Bất Vi, nhúng tay đến việc triều chính, âm mưu tạo phản.

Những chuyện này làm sao có thể nói cho bọn họ biết được. Rồi cười gượng nói, „Không có gì! Chỉ vì tên người này thật kỳ lạ mà thôi!"

Cả ba người đều nhìn gã đầy hoài nghi.

Hạng Thiếu Long nói, „Nói thật lòng, không biết có gì ta nghe tên của người này thì có cảm giác tim đập mạnh. Vậy y là người thế nào?"

Gã nói như thế, cả ba người kia ngược lại có thể chấp nhận được, ai nấy trong lòng đều cảm thấy lạnh mình.

Đằng Dực là kẻ chẳng sợ trời sợ đất, nhưng giờ đây đã có thể nhẽ, nên tình cảm cũng khác.

Đồ Tiên trầm ngâm một lát rồi nói, „Lao ái là kẻ giỏi thuật công tâm, hay nịnh bợ, lấy được lòng Lã Bất Vi. Thêm nữa y vốn là một nhân tài, có tài chăn gối, rất nhiều đàn bà con gái gặp đến y đều như kiến thấy đường. ở Hàm Dương, y là người được các cô nương ở chốn thanh lâu hoan nghênh nhất." Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Nghe nói y có khả năng bầm sinh, mỗi đêm có thể hưởng thụ mười nữ nhân mà không ngã quy. Lã Bất Vi đã lợi dụng sở trường này của y, sai y quyến rũ thế thiếp nhà người, dò thám tin tức. Hừ! Người này là kẻ vô tình vô nghĩa bầm sinh, không biết đã làm lỡ chung thân đại sự của biết bao gái nhà lành, nếu chẳng phải có Lã Bất Vi bảo vệ cho y, thì sớm đã bị người ta giết chết."

Cả bốn người đều im lặng.

Trong số những kẻ Lã Bất Vi chiêu nạp, có không ít những kỳ nhân dị sĩ như vậy, nếu công nhiên đối kháng với y, quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Ô ứng Nguyên thở dài nói, „Đồ quân gia đến tìm chúng tôi như thế này, không sợ Lã Bất Vi nghi ngờ hay sao?"

Đồ Tiên nói, „Lần này ta quả thật đến đây vì lệnh của y, mời Thiệu Long ba ngày sau đến tướng phủ ở Hàm Dương dự yến. Còn về chuyện vì sao y mời Thiệu Long, ta cũng không biết, xem ra chẳng phải chuyện hay. Ô đại gia thì không được mời."

Hạng Thiệu Long nhớ lại chuyện Lã Bất Vi ép hôn mình, thở dài rồi nói, „Bình đến thì tướng chống, nước dâng thì đắp đất, cứ đi rồi hẵng hay. Chuyện này không thể tránh được nữa."

Ô ứng Nguyên nói, „Giặc ngoài tuy đáng sợ, nhưng giặc trong thì càng đáng lo hơn. Nếu không quyết tâm thanh lý môn hộ, sau này chuyện lớn sẽ hỏng, lúc đó hối hận cũng không kịp."

Đồ Tiên nói, „Ngàn vạn lần đừng khinh cử vọng động, càng không để cho Đình Uy thiếu gia biết chuyện này đã bại lộ. Thậm chí cũng có thể ngược lại lợi dụng y đưa tin giả để lừa gạt Lã Bất Vi." Rồi quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Lã Bất Vi là kẻ thủ đoạn nhất trong những người mà ta đã từng gặp, ở Hàm Dương hiện giờ kẻ có thể độ sức cùng y chỉ có một mình Hạng Thiệu Long. Ô gia các người thì có tên nội gian Đình Uy thiếu gia, trong tướng phủ có Đồ Tiên ta đây, chúng ta hãy cứ phân cao thấp với y."

Hạng Thiệu Long quay lại vẻ mặt bình tĩnh, mỉm cười nói, „Chỉ cần Hạng Thiệu Long này còn một hơi thở, cuối cùng cũng sẽ đòi lại món nợ này cho Thiên công chúa và các vị huynh đệ bị giết chết."

Hạng Thiệu Long về đến hậu viên, Ô Đình Phương, Triệu Chi, Kỷ Yên Nhiên và tỷ muội họ Điền đang đùa giỡn.

Hạng Thiệu Long tuy trong lòng buồn lắm, nhưng vẫn bế đứa con được Kỷ Yên Nhiên đặt tên Bảo nhi, đùa với nó một chốc, nhìn bọn nữ nhân đang

cười đùa vui vẻ, nhớ lại nguy hiểm đang đến gần, bất đồ trong lòng rồi như tơ vò.

Kỷ Yên Nhiên là người tinh tế, thấy dáng vẻ bất an của gã thì kéo gã qua một bên để hỏi nguyên nhân.

Hạng Thiếu Long kể chuyện Ô Đình Uy đồng thời nói, „Quan trọng nhất là phải nhắc nhở Đình Phương, nếu tên tiểu tử ấy hỏi đến chuyện đi sứ, thế nào cũng không để cho y biết chuyện bí mật của Lã Bất Vi đã bị bại lộ."

Kỷ Yên Nhiên trầm ngâm một lát, nói, „Thiếp đã nghĩ ra một phương pháp, chính là do miệng Đình Phương nói ra tin tức giả, Ô Đình Uy sẽ tin ngay, sau đó đem chuyện này báo cho Lã Bất Vi, nói không chừng chúng ta có thể lừa gạt được y lần nữa!“

Hạng Thiếu Long khổ não nói, „Nhưng làm sao giải thích được chuyện chúng ta ra biên giới tránh Lã Bất Vi?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Lã Hùng chính là người đáng được lợi dụng nhất, chỉ cần chúng ta nói đoán được Lã Hùng và người của Dương Tuyền quân ngầm cấu kết với nhau, đồng thời hoài nghi đó là do Lã Bất Vi ngầm ủng hộ, đó là chuyện Lã Bất Vi sợ nhất, nên không tiết lộ ra. Bởi vì điều mà Lã Bất Vi sợ người khác biết nhất đó chính là kẻ đột kích vốn không phải là người của Dương Tuyền quân."

Hạng Thiếu Long vui mừng hôn lên má Kỷ Yên Nhiên rồi khen rằng, „Vậy cứ làm như thế! Có nữ Gia Cát như nàng giúp ta, còn gì phải lo lắng nữa?"

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Nữ Gia Cát là gì?"

Hạng Thiếu Long biết mình đã nói hớ, Gia Cát Lượng là người của thời Tam quốc, mấy trăm năm sau mới xuất hiện, Kỷ Yên Nhiên đương nhiên không biết.

May mà lúc này Triệu Chi bước tới, phụng phịu nói, „Nhu tử thật làm cho người ta lo lắng, đã lâu thế này mà vẫn chưa nhờ người đưa thư đến, Lan tử còn trách tử ấy không đến thăm Lan tử."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Thiện Nhu, đồng thời cũng nhớ đến Triệu Nhã, nỗi lo lắng lúc này đã được Kỷ Yên Nhiên giải tỏa giờ đây lại trở dậy trong lòng.

An ủi Triệu Chi mấy câu, Hạng Thiệu Long nói với Kỷ Yên Nhiên, „Ngày mai chúng ta quay về Hàm Dương, Cầm Thanh chẳng phải đã hẹn nàng đến nhà cô ta hay sao? Ta sẽ thuận đường đưa nàng đi luôn thế."

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười, kéo Ô Đình Phương vào trong nội hiên, có lẽ đang bày mưu kế cho nàng.

Hạng Thiệu Long không nhẫn tâm thấy dáng vẻ của Ô Đình Phương khi nàng biết được chuyện xấu của anh, cho nên ra ngoài tìm Đổng Dực luyện kiếm.

Để đối phó với những mối hiểm nguy sắp giáng xuống, gã phải giữ mình ở trạng thái tốt nhất.

Trong thời đại chiến tranh này, không thể thiếu được trí kế kiếm thuật.

Trong mười năm tới, sẽ là những năm tháng rất khó khăn.

Hôm sau khi định khởi hành về Hàm Dương thì mới phát giác Ô ứng Nguyên đã ngã bệnh.

Ô ứng Nguyên vốn là người sức khỏe cường tráng không dễ ngã bệnh, nhưng giờ đây ra nông nỗi thế này đương nhiên là bởi không nuốt nổi cục giận do Ô Đình Uy gây ra.

Hạng Thiếu Long dặn dò Ô Đình Phương chăm sóc cho y rồi mới cùng Kỷ Yên Nhiên, Đằng Dực, Kinh Tuấn và mười huynh đệ tinh binh đoàn kéo về Hàm Dương.

Ô Trác và một ngàn tử đệ binh đã rời mục trường hơn một tháng, nhưng vẫn chưa có tin tức quay về, song đã có Vương Tiễn, Hạng Thiếu Long cũng không lo lắng lắm.

Sáng sớm hôm sau, về đến cửa thành, cố nén nổi ham muốn được gặp Cầm Thanh, sai Kinh Tuấn đưa Kỷ Yên Nhiên đến phủ đệ của Cầm Thanh nằm cạnh hoàng cung, còn mình và Đằng Dực vào Ô phủ.

Vừa bước vào cửa phủ, không biết Ô Đình Uy và Đào Phương đang tranh cãi chuyện gì mà Ô Đình Uy thấy hai người Hạng Đằng liền lạnh lùng chào hỏi giận dữ bước ra ngoài.

Đào Phương lắc đầu thở dài, „Thật hết cách với y!"

Ba người ngồi xuống, Đào Phương nói, „Hôm kia y bảo ta đưa năm đỉnh hoàng kim, nay lại ép ta phải đưa thêm năm đỉnh nữa, ta đưa thì cũng được, nhưng khi đại gia trách mắng, ai sẽ chịu trách nhiệm. Hừ! Nghe nói mấy tháng gần đây y đã mê một ả kỹ nữ thanh lâu tên gọi Điền Mỹ Mỹ, chả trách nào vung tiền như rác. Oan gia vẫn mãi mãi là oan gia, y mang tiền cho người, người ta lại mang tiền cho bọn mặt trắng."

Hạng Thiếu Long không ngờ tình huống này lại cổ kim như nhau, thuận miệng hỏi, „Tên mặt trắng nào có bản sự này, có thể khiến cho kỹ nữ thanh lâu mê mẩn y?"

Đào Phương bĩu môi nói, „Chính là Lao ái của Lã tướng phủ."

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau. Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Là Lao ái đấy à?"

Đào Phương ngạc nhiên nói, „Tôn cô gia cũng nghe nói đến y hay sao?"

Đào Phương vẫn chưa biết chuyện Ô Đình Uy bán đứng gia tộc, Hạng Thiếu Long nhân cơ hội này kể ra.

Đào Phương nghe mà biến sắc, than rằng, „Ta đã sớm đoán được tình huống này sẽ xảy ra. Từ ngày Thiếu Long đến Ô gia đã khiến cho tên nghịch tử lâu nay vẫn tự cao này chìm xuống, y làm sao có thể phục được. Vả lại Hàm Dương là chốn náo nhiệt phần hoa, bảo y ra ngoài biên ải, chẳng khác nào lấy mạng y."

Đằng Dực nói, „Xem ra Lã Bất Vi lâu nay đã lợi dụng y, nếu không Lao ái sẽ không nhờ Điền Mỹ Mỹ ấy thao túng Ô Đình Uy Chúng ta phải đề cao cảnh giác, giả sử Lã Bất Vi hại chết Ô gia, sản nghiệp này sẽ danh chính ngôn thuận lọt vào tay tiểu tử này, lại thêm những trưởng bối khác ủng hộ, chúng ta làm sao có thể giữ được Ô gia nữa?"

Mặt Đào Phương bỗng dưng tái nhợt, run giọng nói, „Thiếu gia không đến nỗi lớn gan như vậy đâu!"

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ nói, „Y đã ngây ngất trước sắc đẹp, lại thêm lợi lộc che mắt, chuyện gì y cũng có thể làm ra được. Chỉ mỗi việc tiết lộ bí mật cho Lã Bất Vi, chẳng khác gì với chuyện giết cha cả."

Đằng Dực giật mình nói, „Có nhớ rằng Đổng Tiên đã từng nhắc đến tên Mạc Ngạo rất giỏi dùng thuốc độc hại chết nhiều người, song chuyện chẳng thể nào điều tra được, kẻ này không thể không đề phòng được."

vẻ mặt Đào Phương càng khó coi hơn, đứng dậy nói, „Ta phải quay về mục trường một chuyến, bàn bạc cho rõ ràng với đại thiếu gia."

"Nhạc phụ đang nhiễm bệnh, Đào công hãy về thăm hỏi người luôn thể, „ Hạng Thiếu Long gật đầu nói.

Đào Phương và Ô ứng Nguyên tình chủ bộc sâu đậm, vừa nghe đã vội vàng quay đi.

Y vừa ra cửa, hoàng cung có tên nội thị đến tìm, truyền Hạng Thiếu Long vào cung kiến giá.

Hạng Thiếu Long cả tách trà vẫn chưa uống xong, vội vàng vào cung.

Vừa mới vào hoàng cung, thống lĩnh cấm vệ quân An Cốc Hề bước lên nói, „Đại vương vừa sai người ra mục trường tìm thái phó, nghe thái phó đã về đến Hàm Dương, như thế thật là đỡ tốn thời gian."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Có chuyện gì mà phải tìm ta gấp đến thế."

An Cốc Hề ghé tai gã nói, „Người Ngụy quả thật đã lui binh!"

Nhớ lại chuyện này, thầm nghĩ lần này Tín Lăng quân không xong, bắt đầu lại nghĩ đến Triệu Nhã.

An Cốc Hề lại nói, „Thái phó gặp đại vương xong, xin mời hãy đến cung thái tử một chuyến, Lý đình úy hy vọng có thể gặp được thái phó."

Hạng Thiếu Long lẩm nhẩm nhớ lại cái tên Lý đình úy là ai, một lát sau mới nhớ hoá ra là Lý Tư, vui mừng nói, „Ta cũng rất muốn gặp y! An thống lĩnh có vẻ rất thân thiết với y!"

An Cốc Hề dẫn gã lên hành lang của nội cung, mỉm cười nói, „Lý tiên sinh học nhiều hiểu rộng, không những bọn chúng tôi phải cung kính ông ta, mà ngay cả đại vương, vương hậu và thái tử đều phải khâm phục những hiểu biết của ông ta."

Hạng Thiếu Long cười thầm, bản thân gã có thể nói là người có tầm nhìn xa nhất của thời đại này, người do gã tiến cử làm sao sai được. Lý Tư nếu có

điều này mà cũng làm không được, sau này làm sao có thể trở thành nhân vật số hai ở nước Tần.

Gã này có môn pháp gia, cùng một giuộc với Thương ưởng, nên tự nhiên hợp với bụng người Tần.

Đình úy tuy chức vụ hơi thấp, nhưng là cận thần của thái tử, nếu có thực tài lại biết làm tiểu Bân vui lòng, sau này bay cao bay xa là điều tất nhiên.

Vừa đi vừa nghĩ ngẩn ngơ, cuối cùng đã đến cửa điện.

Bước lên bậc tam cấp, vào trong điện, Trang Tương vương hồ hởi lên tiếng, „Thiếu Long mau đến đây, lần này khanh đã lập đại công cho đại Tần chúng ta, quả nhân phải trọng thưởng cho khanh mới được."

Hạng Thiếu Long nhìn quanh trong điện, chỉ thấy ngoài hai thừa tướng Lã Bất Vi và Từ Tiên, Lộc Công, Giả Công Thành, Thái Trạch, Doanh Ngạo, Vương Lăng những kẻ lần trước đã gặp đều có mặt, chỉ thiếu Đỗ Bích, kẻ có thái độ không tốt với gã.

Hạng Thiếu Long vội vàng bước tới quỳ xuống, „Ra sức cho đại Tần ta là việc vi thần cần phải làm, đại vương không cần để trong lòng.

Trang Tương vương cười nói, „Mau đứng dậy! Như thế không cần phải động can qua mà vẫn hóa giải được mối nguy ở Hàm Cốc quan, thật hợp ý với quả nhân."

Hạng Thiếu Long đứng dậy, lén nhìn Lã Bất Vi, chỉ thấy sát cơ trong mắt của y thoáng qua rồi biến mất, Lã Bất Vi nở nụ cười nói, „Thiếu Long là người lập công mà không kiêu ngạo, nhưng Thiếu Long vẫn chưa có quân công, đại vương ngày sau có thể sai y lãnh binh ra trận, đến khi khai hoàn quay về thì luận công mà ban thưởng, chẳng phải danh chính ngôn thuận hay sao?"

Lúc này Hạng Thiếu Long thối lui, cố lý giải sát cơ trong mắt của Lã Bất Vi lúc này, thầm nghĩ ngày mai trong buổi yến tiệc tại tướng phủ, cần phải cẩn thận mới được, nếu không, không chừng sẽ bị Lã Bất Vi mượn cớ tỵ kiếm mà chém cho chết tươi.

Song lời Trang Tương vương lúc này cho thấy y là kẻ không thích động can qua và thích sống trong hòa bình, quả thật đã đi ngược lại với dã tâm của Lã Bất Vi.

Chỉ nghe Lộc Công cười khà khà rồi nói, „Suy nghĩ của Lã tướng quốc quả thật không thông lắm, không phí một binh một tốt mà khiến cho người Ngự lui binh, bốn nước kia cũng khó mà giữ vững được, chẳng phải đã lập quân công hay sao?"

Trang Tương vương vui vẻ nói, „Lời này của Lộc Công thật hợp với ý của quả nhân, các vị khanh gia còn có đề nghị gì không?

Đến lúc này ai cũng biết Trang Tương vương rất sủng ái Hạng Thiếu Long, ai còn dám phản đối? Sau khi bàn bạc một hồi, quyết định phong cho Hạng Thiếu Long làm Ngự tiền đô thống kiêm thái tử thái phó đồng cấp với An Cốc Hề, nếu Tần vương ngự giá thân chinh, gã và An Cốc Hề là thân vệ tướng ở hai bên tả hữu của Tần vương, nhưng hiện nay đó vẫn chỉ là chút hư danh, không có thực quyền lãnh binh.

Mọi người đều chúc mừng gã.

Trong tình huống này, Hạng Thiếu Long không thể từ chối được, đồng thời cũng biết ân sủng của Trang Tương vương đã tiến thêm một bước đẩy gã vào thế đối đầu với Lã Bất Vi.

Trước đây dù cho đối mặt với những kẻ địch ngang ngược như Triệu Mục, gã không hề lo sợ. Nhưng chỉ cần nhớ lại tình cảnh sau khi Trang Tương vương chết mười năm mà trong lịch sử đã ghi chép, Lã Bất Vi khuynh loát trong triều ngoài nội, không ai dám đối địch với y, lại nghĩ không biết có

phải mình sẽ bị hạ trong tay của y hay không, nghĩ đến đó thì nổi da gà, lo lắng lắm.

Đó chính là điều không hay khi biết được vận mệnh của mình.

Đàm luận thêm một hồi, Trang Tương vương dặn dò Hạng Thiếu Long phải cùng dùng cơm với y, rồi mới vui vẻ quay về cung nghỉ ngơi.

Hạng Thiếu Long trong lòng càng kêu khổ, bởi vì Trang Tương vương không hề mời Lã Bất Vi, tỏ rõ công lao của lần này chỉ thuộc về một mình Hạng Thiếu Long mà thôi.

Nhưng gã cũng không còn cách nào nữa, vờ vịt với Lã Bất Vi một hồi rồi đi gặp Lý Tư.

Lý Tư được dọn tới ở trong khách xá bên cạnh cung thái tử, thấy Hạng Thiếu Long, nở nụ cười chân thành, cảm tạ An Cốc Hề rồi đưa gã vào trong tiểu sảnh đường ở khách xá.

Hạng Thiếu Long thấy y đã rửa sạch vận rủi ngày trước, thần thái bay bổng như thay da đổi thịt, vui mừng nói, „Lý huynh sống ở đây chắc là vừa ý chứ!"

Lý Tư cười nói, „Toàn nhờ Hạng huynh đề bạt, ở đây và tướng phủ, có thể nói là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, nếu bảo ta về đấy, thà chết còn hơn."

Nói như thế Hạng Thiếu Long lập tức biết y đã chịu nhiều đắng cay ở trong tướng phủ, ví như những chuyện đại loại như bị kẻ khác chèn ép, làm nhục.

Lúc ấy có ả nữ tỳ dâng trà lên, rồi mới lui ra nội đường.

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt của nàng xinh xắn, nén không được ngó theo.

Lý Tư hạ giọng nói, „Đây là quà ra mắt của thái tử cho ta, cũng khá đấy chứ!"

Hạng Thiếu Long trong lòng sinh ra cảm xúc, nhớ lại năm ấy tiểu Bàn vẫn thường vô lễ với bọn nữ tỳ, bị mẹ Triệu Ni trách mắng, nhưng giờ đây có thể tặng mỹ nữ cho người khác. Nén không được hỏi, „Lý huynh cho rằng thái tử nhu thế nào?"

Lý Tư lộ ra vẻ tôn kính, hạ giọng nói, „Thái tử lòng ôm trí kinh bang tế thế, quan sát rất sắc bén, năng lực học tập lại cao, tương lai sẽ là một đấng quân chủ có thể thống nhất thiên hạ. Lý Tư thật may mắn, có thể phò trợ minh chủ, thực chất đó toàn nhờ Hạng huynh ban cho."

Lần này thì đến lượt Hạng Thiếu Long cảm thấy kính trọng Lý Tư.

Gã tin tưởng vào vị Tần Thủy Hoàng tương lai này, bởi vì gã đã biết trước được kết quả trong sách sử. Còn Lý Tư chỉ dựa vào tầm nhìn của mình mà đã thấy được tiểu Bàn ngày sau không phải là nhân vật tầm thường, đương nhiên so với Hạng Thiếu Long còn cao minh hơn nhiều.

Trong mắt Lý Tư lộ ra vẻ sùng kính nhưng đối tượng lại là Hạng Thiếu Long chứ không phải tiểu Bàn, nghiêm mặt nói, „Hôm trước khi ta cùng đọc sách với thái tử, đại vương và vương hậu đến thăm thái tử, kể rằng Hạng huynh đã từng đề nghị sau khi thống nhất thiên hạ thì bên ngoài xây nổi liền các trường thành, bên trong thì thống nhất tiền tệ, lập quận huyện, mở mang đường xá, đào kênh dẫn nước, dùng cùng một loại chữ, đi cùng một loại bánh xe, quả thật cao minh vô cùng, Lý Tư này khâm phục đến sát đất."

Hạng Thiếu Long nghe mà trố mắt, không ngờ những điều mà mình đọc ra đây Trang Tương vương lại lấy làm tài liệu cho tiểu Bàn, ngày sau nếu tiểu Bàn làm đúng y như vậy, há chẳng phải mình đã dùng lịch sử để ảnh hưởng đến lịch sử hay sao, làm thế nào để giải thích chuyện này đây? Rồi thành

thực nói vài câu khiêm nhường, Lý Tư hỏi Hạng Thiếu Long về động tĩnh của Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long nói xong, Lý Tư nói, „Hạng huynh đừng lo lắng, theo ta thấy đại vương rất không vừa lòng vì chuyện Lã Bất Vi động can qua khiến cho năm nước liên quân đánh phá, ngày tàn của tên gian tặc này sắp đến rồi đó."

Hạng Thiếu Long trong lòng than thầm, dù cho tầm nhìn của Lý Tư người có xa đến cỡ nào cũng không biết mạng Trang Tương vương không còn lâu nữa. Chân thành nói, „Không phải ông trời lúc nào cũng chiều lòng con người, sau này dù xảy ra chuyện gì, Lý huynh chỉ cần nhớ rằng tận lực phò trợ thái tử, những chuyện khác không cần phải để ý đến."

Lý Tư nói với vẻ không vui, „Hạng huynh coi Lý Tư này là hạng người gì, đã là bạn bè biết rõ lòng dạ nhau, tất có phước cùng hưởng, sau này Lý Tư không muốn nghe những lời ấy nữa."

Khi Hạng Thiếu Long cười khỗ, tiểu Bàn sai người đến gọi gã.

Hai người lâu ngày mới gặp nhau nhưng vì thái tử có lệnh nên chỉ còn cách bịn rịn rời nhau.

Hạng Thiếu Long tuy đã gây thù chuốc oán đối với nhiều người nhưng cũng có không ít bạn bè tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tần Vương Châu Trời

T

iểu Bàn hai tay đặt trên cửa sổ, đứng ngắm hoàng hôn ở ngoài ngự hoa viên. Quả thật đã có khí độ uy trấn thiên hạ, nội thị báo Hạng Thiệu Long đã đến, sau khi lui ra ngoài, tiểu Bàn nói, „Mời thái phó hãy đến bên ta."

Hạng Thiệu Long cảm thấy y càng lúc càng giống thái tử, bước đến phía sau lưng y, cùng y ngắm nhìn những tia sáng còn sót lại.

Tiểu Bàn quay lại nhìn gã, rồi quay đầu đi, nhẹ nhàng thở dài.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Thái tử có tâm sự gì?"

Tiểu Bàn mỉm cười chua chát, nói, „Ta có tâm sự gì, ai có thể hiểu rõ hơn thái phó!"

Hạng Thiệu Long hơi ngạc nhiên.

Tiểu Bàn lần đầu tiên dùng khẩu khí thái tử nói chuyện với gã, khiến cho khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, nhưng trong lòng gã cũng cảm thấy xúc cảm lắm, bèn thở dài.

Sau một hồi trầm mặc, tiểu Bàn nói, „Đêm qua Lã tướng quốc đã nói với ta những điều rất kỳ lạ, lại bảo trên đời này có ba người thật sự tốt với ta, đó là phụ vương, mẫu hậu và Lã Bất Vi y. Nhưng trong ba người ấy, có thể giúp ta thống nhất thiên hạ, chỉ có một mình y có thể làm được, bảo ta không nên tin người khác, bọn họ chỉ là những bàn đạp để cho ta xây dựng nghiệp lớn mà thôi. Chao ôi! Xem ra y quả thật xem ta là con trai của y, lại còn tưởng rằng ta đã biết rõ tất cả Đột nhiên quay người lại, nhìn Hạng Thiệu Long chăm chú, hạ giọng nói, „Sư phụ! Y cố gì lại nói những lời nhu thế? Phải chăng y muốn nói về người? Ta cũng không biết khi nào mới có thể ngồi

lên vương vị, y lại hình như xem ta đã là chủ của nước Tần, há chẳng phải là chuyện lạ kỳ hay sao?"

Hạng Thiệu Long cảm thấy căng thẳng trước ánh mắt của tiểu Bàn.

Nếu là ngày trước, gã sẽ trách tiểu Bàn không nên gọi gã là sư phụ. Nhưng giờ đây ánh mắt của y thật là oai phong, lại thêm y có thể từ lời nói của Lã Bất Vi mà suy đoán được quan hệ giữa Lã Bất Vi và Hạng Thiệu Long có chút không ổn, rõ ràng đã thể hiện ra tài trí và nhạy bén hơn người, nhất thời không nói ra lời gì được nữa.

Tiểu Bàn quay lại vẽ bình tình ban đầu, nói, „Nhìn dáng vẻ của thái phó, giữa Lã tướng quốc và thái phó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì không vui?" rồi hơi sầm mặt, „Thái phó vẫn còn giấu ta hay sao?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới có thể nghĩ đến một câu hỏi mà tiểu Bàn đã đưa ra.

Bản thân biết được tiểu Bàn sẽ mau chóng ngồi lên vương vị vì cái chết của Trang Tương vương, gã biết như vậy bởi nhờ đọc sách sử, nhưng Lã Bất Vi đã biết được điều đó nhờ cái gì? Trừ phi... trời ơi... nghĩ đến đó tim bất đồ đập mạnh.

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Sắc mặt của thái phó sao trở nên khó coi đến thế."

Điều lúc này Hạng Thiệu Long nghĩ lại là lịch sử đã nói rằng Trang Tương vương ngồi lên vương vị được ba năm, vì bệnh mà qua đời, vốn không phải là sự thực, Trang Tương vương vốn bị Lã Bất Vi hại chết. Nếu không y sẽ không nói với tiểu Bàn những lời kỳ lạ lúc này.

Ai có thể thực hiện việc này cho y?

Tim gã càng đập mạnh hơn.

Mình thật là ngu, mù quáng tin vào sách sử và phim ảnh, thực ra sớm nghĩ tới vấn đề này.

Giả sử gã kể tất cả mọi chuyện này cho Trang Tương vương biết, y sẽ đổi đãi với vị đại ân nhân này thế nào?

Với mối quan hệ với gã của Trang Tương vương và Chu Cơ lời nói của gã chắc chắn sẽ có sức thuyết phục rất lớn.

Như thế có thay đổi được lịch sử hay không?

Hạng Thiệu Long hạ quyết tâm không màng đến tất cả mọi thứ, tìm cách cứu tính mạng của Trang Tương vương, như vậy gã mới yên lòng được.

Đến lúc này một tên nội thị chạy vào khóc, „Bẩm thái tử, đại vương đã hôn mê ở hậu đình."

Hạng Thiệu Long chân tay lạnh ngắt, biết được mình đã trễ một bước. Cuối cùng đã không thay đổi được bước chuyển ngoặt này của lịch sử.

Đồng thời nhớ lại tia sát cơ trong mắt của Lã Bất Vi lúc ban nãy là nhắm về phía Trang Tương vương.

Lần này gã lại thua, lại bị lịch sử hư ngụy che mắt.

Sau sự cố gắng cứu chữa của tám viên ngự y, Trang Tương vương đã tỉnh dậy, nhưng không nói chuyện được, ngự y đều cho rằng đã trúng phong.

Chỉ có Hạng Thiệu Long có thể nhìn được nỗi đau khổ và phần hận trong mắt của y.

Mạch đập của y ngày càng yếu, tim đã hai lần dừng đập, nhưng không biết sức mạnh từ đâu đã kéo dài mạng sống cho y, khiến y có thể thoát ra từ nanh vuốt của tử thần.

Khi Lã Bất Vi đến thăm y, trong mắt của y hiện ra vẻ phần nộ, môi mấp máy chỉ là nói không ra lời mà thôi.

Chu Cơ ghen ngào khóc, toàn phải nhờ bọn phi tần đỡ, nếu không đã ngã xuống đất.

Tú Lệ phu nhân và Thành Kiều đều khóc ngất, Tú Lệ phu nhân đã hôn mê mấy lần, tiểu Bàn đứng bên cạnh giường, cầm tay Trang Tương vương, không nói một lời, trầm mặt bình tĩnh đến nỗi khiến cho người ta phải kinh hãi.

Những kẻ được phép vào tẩm cung ngoài Lã Bất Vi, chỉ có người có thân phận đặc biệt như Hạng Thiếu Long, và Từ Tiên, Lộc Công, Thái Trạch, Đồ Bích, còn những văn quan võ tướng khác đều ở ngoài cung chờ đợi tin tức.

Trang Tương vương đột nhiên rút tay ra khỏi tay tiểu Bàn, khó khăn chỉ về hướng Hạng Thiếu Long.

Lã Bất Vi trong mắt lộ hung quang, quay sang nói với Hạng Thiếu Long, „Đại vương muốn gặp Hạng thái phó." Nói xong lùi ra một bên, chỉ để tiểu Bàn đứng một mình bên cạnh giường.

Hạng Thiếu Long trong lòng rất hối hận, nếu gã có thể sớm nghĩ ra rằng Lã Bất Vi hại chết Trang Tương vương thì sẽ không màng tất cả để tiết lộ âm mưu của y. Nhưng gã đâu không lại vận mệnh, cuối cùng đã đi sai một nước cờ.

Gã đến bên cạnh giường, quỳ xuống, nắm tay Trang Tương vương.

Trang Tương vương buồn rầu nhìn lên mặt gã, trong mắt rất phức tạp, có cả phần nộ, đau buồn và cầu xin được giúp đỡ.

Trong số những kẻ có mặt, ngoài Lã Bất Vi e rằng chỉ có Hạng Thiếu Long mới có thể hiểu được ý của y.

Gã tuy không biết Lã Bất Vi dùng loại độc dược nào để hại Trang Tương vương ra nông nổi này, nhưng có lẽ đã nhờ vào mối quan hệ thân thiết với Trang Tương vương mà tự tay hạ thủ.

Cho nên sau khi Trang Tương vương tỉnh dậy, trong lòng biết rõ kẻ hại y là Lã Bất Vi, nhưng chất độc đã ăn sâu vào cơ thể, nói không nên lời.

Tên Mạc Ngạo này quả thật có thuật dùng độc rất cao minh, không ngờ y nào có thể thấy được vấn đề này.

Nắm tay Trang Tương vương mà Hạng Thiếu Long không ngăn được nước mắt đang tuôn trào.

Tiểu Bàn vốn bình tĩnh, cũng quỳ xuống, bắt đầu khóc rống lên.

Bọn phi tần cung nga ai cũng rơi lệ.

Hạng Thiếu Long không nhẫn tâm thấy Trang Tương vương bị giày vò nữa, nhích qua, nói nhỏ, có lẽ chỉ có mỗi mình tiểu Bàn mới nghe được, „Đại vương hãy yên tâm, thần Hạng Thiếu Long nhất định sẽ giết Lã Bất Vi để báo thù cho đại vương."

Trang Tương vương hai mắt mở to kỳ lạ, lộ ra vẻ kinh dị, an ủi và cảm kích, rồi sau đó thần thái này biến mất, từ từ nhắm hai mắt, đầu ngạo sang một bên, cứ như thế ra đi.

Trong thâm cung lập tức tiếng khóc vang lên, bọn phi tần đại thần đều quỳ xuống.

Tiểu Bàn cuối cùng đã trở thành vua nước Tần trên danh nghĩa.

Khi Hạng Thiếu Long về đến Ô phủ thì đã đến canh bốn.

Gã và Kinh Tuấn, Đẳng Dực đều cảm thấy nặng nề trong lòng.

Không có Trang Tương vương, thế lực của Lã Bất Vi sẽ ngày càng lớn mạnh khó mà khống chế được.

Tiểu Bàn một ngày chưa tròn hai mươi một tuổi, thì vẫn chưa có thể chính thức làm vua, năm giữ triều chính, Lã Bất Vi đương nhiên sẽ trở thành đại thần nhiếp chính.

Chu Cơ đã trở thành thái hậu vẫn lớn nhất.

Nhưng giờ đây nàng vẫn chưa đứng vững tại nước Tần, nên phải cùng Lã Bất Vi dựa vào lẫn nhau.

Mối quan hệ lợi hại ấy khiến hai người đành phải hợp tác với nhau.

ở mức độ nào đó, Hạng Thiếu Long biết mình đã trở thành một trong những nhân tố chủ yếu thúc đẩy Lã Bất Vi hạ độc trang Tương vương.

Cũng như lời Lý Tư nói, bất đồng giữa Trang Tương vương và Lã Bất Vi ngày càng lớn, lại thêm những bí mật mà Ô Đình Uy tiết lộ khiến cho Lã Bất Vi lo lắng, nếu Hạng Thiếu Long cáo giác với Trang Tương vương chuyện này, nói không chừng tất cả những vinh hoa phú quý danh vị quyền lực đều hủy trong một chốc. Lại thêm hy vọng con trai mình có thể sớm ngồi trên vương vị, bản thân cũng chẳng phải thiện nam tín nữ, nên đành đánh liều, đó là chuyện tất nhiên.

Giờ đây nửa giang sơn của nước Tần đã lọt vào tay tên gian nhân ấy.

Điều sơ suất nhất của y chính là dù xảo quyệt đến mức nào cũng không ngờ được thân phận thật sự của Doanh Chính chính là tiểu Bàn.

Ba người lúc này ngồi trong đại sảnh, tuy mệt mỏi rã rời nhưng không cảm thấy buồn ngủ.

Đặng Dực trầm giọng nói, „Phải chăng Lã Bất Vi đã ra tay?"

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Chắc là không sai đâu."

Kinh Tuấn trẻ người non dạ, nói, „Chúng ta lập tức thông báo cho tất cả mọi người, xem y làm sao có thể thoát tội được."

Khi hai vị huynh trưởng dòm y, y mới tiu nghỉu ngồi yên.

Đặng Dực nói, „Hay là chúng ta hãy lập tức rời khỏi Hàm Dương, nhân lúc giờ đây vua Tần đang chịu tang, Lã Bất Vi lại phải bận rộn sắp xếp mọi chuyện, rời nước Tần càng xa càng tốt."

Hạng Thiếu Long than thầm, nếu không có tiểu Bàn nói không chừng gã sẽ làm như thế. Vì sự an toàn của mọi người, tất cả mọi thù hằn phải gác sang một bên, nhưng giờ đây không thể bỏ đi được.

Đặng Dực nói, „Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Cơ hội thoát thân trước mắt nếu bỏ lỡ thì sẽ hối hận suốt đời, kẻ Lã Bất Vi giờ đây e ngại nhất là tam đệ, chỉ cần tìm một cái cớ, thì sẽ diệt sạch chúng ta ngay."

Hạng Thiếu Long chép miệng thở dài nói, „Nhị ca hãy đi trước được không? Luôn tiện hãy mang theo bọn Phương nhi."

Đặng Dực ngạc nhiên lắm, hỏi, „Hàm Dương còn có gì đáng để tam đệ lưu luyến đến thế?"

Kinh Tuấn lại nói, „Tam ca được Cơ hậu và thái tử ủng hộ, đệ thấy Lã Bất Vi không dám công khai đối phó chúng ta, nếu y ngầm dùng thủ đoạn, dù thế nào chúng ta cũng có thể chống lại được."

Hạng Thiếu Long quả quyết nói, „Tiểu Tuấn, đệ hãy vào phòng ngủ trước, ta có việc cần thương lượng với nhị ca."

Kinh Tuấn tưởng gã một mình thuyết phục Đằng Dực nên y theo lời mà vào phòng.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm rất lâu, vẫn không nói ra lời.

Đằng Dực thở dài nói, „Thiếu Long! Nói thật lòng. Tình cảm giữa chúng ta còn thân thiết hơn cả anh em ruột, có chuyện gì phải khó nói như thế? Nếu đệ không đi, ta thế nào cũng chẳng đi, nếu chết thì cùng chết."

Hạng Thiếu Long đã hạ quyết tâm, hạ giọng nói, „Chính thái tử thật sự là con ruột của Ni phu nhân."

Đằng Dực giật mình kêu lớn, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long kể tỉ mỉ sự việc cho Đằng Dực nghe hết.

Đằng Dực nói với vẻ không vui, „Tại sao không sớm nói với ta? Chả lẽ lại sợ ta tiết lộ chuyện này sao?"

Hạng Thiếu Long chân thành nói, „Đệ sao lại không tin nhị ca, nếu không sẽ không nói ra đâu. Chỉ vì bản thân của bí mật này là một gánh nặng, chỉ muốn một mình đệ gánh vác mà thôi!"

Mặt Đằng Dực dần ra, khẳng khái nói, „Nếu là như thế, chuyện này sẽ hoàn toàn khác đi, chúng ta sẽ ở lại Hàm Dương chống cự với Lã Bất Vi đến cùng. Nhưng cũng phải chuẩn bị trước đường rút lui, khi cần thiết sẽ có thể thoát được Với tinh binh đoàn của chúng ta, chỉ cần người Tần không dùng võ lực với chúng ta, có lẽ sẽ trốn thoát được."

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu Tuấn nói rất đúng, Lã Bất Vi vẫn chưa dám công khai đối phó chúng ta, nhưng ám tiễn khó phòng, chúng ta hãy đợi tằm liệm Trang Tương vương xong rồi lập tức quay về mục trường, ngồi yên xem động tĩnh Tiểu Bân tuy còn tám năm nữa mới tiến hành đại lễ đội

mũ, nhưng giờ đây vẫn là Tần vương, lời của y chính là sinh mạng, dù cho Lã Bất Vi có gan lớn đến đâu cũng không phải là hoàn toàn khinh thị y."

Đằng Dực nói, „Đừng nên đánh giá thấp Lã Bất Vi, con người này gan to bằng trời, lại thích mạo hiểm, chỉ cần thấy y đã hai tay che trời hại chết hai đời vua Tần, có thể biết y lợi hại đến cỡ nào, lại thêm kỳ nhân dị sĩ trong tay y vô số, dù cho y không dám công khai, chúng ta cũng khó mà đề phòng được."

Hạng Thiệu Long nói, „Nhị ca dạy phải, đệ quả thật đã hơi sơ suất, tiểu Bàn nói cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, chỉ hy vọng Cơ hậu không hoàn toàn ngả về phía Lã Bất Vi."

Đằng Dực chép miệng, „Đó chính là điều ta lo nhất."

Rồi phía ngoài có tiếng bước chân truyền vào, hai người nhìn nhau, đều có cảm giác có chuyện không may.

Một đoàn viên trong tinh binh đoàn vốn ở mục trường tên Ô Kiệt học tốc chạy vào, phục xuống rồi khóc lớn, „Đại lão gia đã qua đời."

Câu nói này như sấm động giữa trời xanh, khiến cho hai người hồn phi phách tán.

Hạng Thiệu Long chỉ cảm thấy người lơ lửng trên không, nhất thời đau đớn đến nỗi quên hết tất cả.

Trong chốc lát, họ đã hiểu được Lã Bất Vi mời họ đến Hàm Dương dự yến, thật ra là không an tâm, đó chính là kế dụ họ ra khỏi núi, để cho một tên nội gian nào đó ở Ô gia, nhân khi họ rời khỏi thì đoạt luôn quyền khống chế mục trường.

May mà vô tình Đào Phương cũng quay về. Nếu không tin tức về cái chết của Ô ứng Nguyên sẽ không mau chóng truyền đến Hàm Dương.

Kinh Tuấn chạy ra, hỏi có chuyện gì, thì nước mắt lưng tròng, mặt đầy phần uất, chạy ra ngoài cổng.

Đặng Dực quát lớn, „Đứng lại!"

Đặng Dực chụp vai Ô Kiệt, hỏi, „Đào gia có nói lời gì chẳng?"

Ô Kiệt nói, „Đào gia đã ra lệnh cho Ô gia và Phổ gia dẫn các huynh đệ trói tam lão gia, tứ lão gia và Đình úy thiếu gia lại, mời ba vị đại gia lập tức về mục trường."

Đặng Dực buông tay ra, Ô Kiệt lúc này đã hết cả hơi sức, ngồi phịch cả xuống.

Đặng Dực đến bên Hạng Thiếu Long, chụp lấy vai gã rồi nói, „Đây là phút quan trọng của sự sinh tử tồn vong, nếu tam đệ không quả đoán, cả Ô tộc sẽ bị diệt mất."

Hạng Thiếu Long hoang mang nói, „Đệ có thể làm gì đây? Chẳng lẽ đệ phải giết bọn họ sao?"

Đặng Dực nói, „Chính là như thế, đệ không giết người, người khác cũng sẽ đến giết đệ, bọn người ngu ngốc này tin tưởng Lã Bất Vi, cũng không thể nghĩ được Lã Bất Vi làm sao để cho kẻ khác biết được chính y đã hại chết Ô đại gia.

Nếu ta đoán không lầm, giờ đây người của Lã Bất Vi đang xuất phát về hướng mục trường, nhân lúc Ô tộc đang đấu tranh nội bộ, muốn một mẻ quét sạch người của Ô gia." Rồi quay sang Kinh Tuấn quát, „Tiểu Tuấn! Nếu bọn ta chết đi, ngươi sẽ còn có nhiều cơ hội để khóc nữa, giờ đây hãy lập tức chuẩn bị ngựa cho bọn ta."

Kinh Tuấn lập tức đi tìm thật bất thiết vệ.

Hạng Thiếu Long đã tỉnh táo lại, cố nén nỗi đau đớn trong lòng, quay sang Ô Kiệt nói, „Người vào thành bằng lối nào?"

ô Kiệt trả lời, „Đào gia dạy tiểu nhân hãy trèo thành mà vào, để tránh tai mắt của kẻ khác."

Hai người Hạng Đăng nhìn nhau, đều cảm thấy kinh dị, Đào Phương quả là lợi hại, trong lúc nguy nan mà vẫn có thể tính to án chu đáo như vậy.

ô Kiệt lại nói, „Hơn một trăm người bọn tiểu nhân đang chờ ba vị đại gia ở ngoài thành, đã chuẩn bị khoái mã nhanh nhất, mời ba vị đại gia hãy lập tức lên đường."

Lúc bấy giờ Ô Ngôn hốt hải chạy vào nói, „Tình thế xem ra rất xấu! Phía tây nam và đông bắc đều có hàng trăm người đang tiến đến!"

Đăng Dực cả quyết nói, „Lập tức phóng hỏa đốt phủ, khi láng giềng đến cứu hỏa, người của bọn chúng sẽ không dám tấn công đến, như thế mới cứu được mạng của bọn nô tỳ gia tộc."

ô Ngôn nhận lệnh chạy ra.

Đăng Dực quay sang Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Tam đệ đã hạ quyết tâm chưa?"

Hạng Thiếu Long nở nụ cười buồn bã nói, „Đệ không còn chọn lựa nào khác nữa. Từ hôm nay trở đi ai muốn đối phó Hạng Thiếu Long ta, nếu giết ta không chết thì phải lấy máu để mà trả."

Trong thời đại chỉ toàn nhờ vào võ lực để giải quyết này, đó là phương pháp ứng phó duy nhất.

Hạng Thiếu Long cuối cùng đã thấu hiểu được chân lý này.

Đằng Dực gật đầu nói, „Như vậy mới đúng, có thể lên đường chưa?"

Trong tiếng ồn ào, kho hàng ở hậu viên bốc cháy trước.

Tòa Ô phủ này nằm riêng biệt cách xa với các nhà xung quanh, trong lúc cuối đông này, gió bắc tuy mạnh nhưng lửa sẽ không ăn lan đến lán giềng.

Tiếng la cứu hỏa vang lên.

Người lán giềng đương nhiên không nhanh nhạy như vậy, kẻ kêu cứu hỏa chính là người phóng hỏa.

Hạng Thiều Long lấy lại tinh thần nói, „Chúng ta hãy lập tức quay về."

Từ khắc ấy trở đi gã biết cuộc đấu tranh giữa mình và Lã Bất Vi đã từ tối chuyển sang sáng.

Cho đến lúc này, Lã Bất Vi vẫn chiếm thế thượng phong áp đảo.

Cơ ác mộng của gã đến lúc nào mới có thể chấm dứt đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 125: Phá Tan Âm Mưu

K

hi mọi người chạy ra đến cửa thành, trời đã hưng hửng sáng.

Khi Hạng Thiếu Long thúc ngựa vào con đường dẫn ra đến cửa thành, đột nhiên kìm ngựa kêu dừng.

Đằng Dực, Kinh Tuấn, thập bát thiết vệ và Ô Kiệt cùng tinh binh đoàn đều dừng lại theo gã.

Gió lạnh sáng thối y phục của họ bay lất phất. Con đường không một bóng người nhưng đầy sát khí thê lương. Gió thổi trên hàng cây hai bên đường kêu xào xạc.

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Ta phải đón Yên Nhiên thì mới yên tâm quay về.”

Đằng Dực nhường mảy nói, „Nàng ở chỗ quả phụ Cầm Thanh, cũng an toàn thôi.”

Hạng Thiếu Long nói, „Đệ hiểu chuyện này, nhưng trong lòng cứ như gai chích!”

Đằng Dực và Kinh Tuấn nhìn nhau, giờ đây phải tranh thủ thời gian quay về mục trường, không thể nào trù trừ được.

ô Kiệt lên tiếng, „Hạng gia! Hay là sai người khác đi đón phu nhân vậy!”

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau, đồng thời thấy gai gai trong lòng, nhớ lại chuyện đi sứ đến Ngụy ngày ấy, khi đề nghị đổi lộ trình thì phản ứng của Lã Hùng cũng tương tự như vậy.

Đoàn viên trong tinh binh đoàn khi được huấn luyện, đã được dạy rất kỹ về kỷ luật, khi cấp trên nói chuyện bọn họ không được quyền xen vào. Tại sao tên Ô Kiệt này bỗng nhiên lớn gan như thế? Chẳng lẽ y lại sợ bọn họ không biết tình thế đang gấp rút hay sao?

Hạng Thiếu Long sinh nghi nên tương kế tựu kế, „Vậy Ô Kiệt người và Kinh gia hãy đi đón phu nhân!“

ô Kiệt ngạc nhiên nói, „Làm sao được! Tiểu nhân còn phải dẫn đường cho hai vị Hạng gia và Đẳng gia, ối chao!“

Hai người Ô Ngôn và Ô Thư, đã được Đẳng Dực ra hiệu, từ phía sau thúc ngựa lên, rút trường kiếm chĩa vào hông Ô Kiệt, Hạng Thiếu Long quắc mắt lên lạnh lùng cười nói, „ô Kiệt, nhà ngươi có biết đã sai lầm ở chỗ nào không?“

ô Kiệt biến sắc nói, „Tiểu nhân không phải... ối! Tiểu nhân không phải là gian tế!“

Nói ra mới biết mình hớ.

Phải biết rằng địa vị của Hạng Thiếu Long trong lòng tử đệ binh của Ô gia rất cao, bọn họ tôn sùng gã như thần. Ô Kiệt này ở trước mặt gã, vì đã có tội nên giết mình. Kinh Tuấn cả giận, quát lớn, „Kéo y xuống ngựa!“

"Bùm."

ô Thư tung ra một cước, Ô Kiệt lập tức té xuống ngựa, khi chưa kịp ngồi dậy thì bị Đẳng Dực từ trên ngựa phóng xuống nắm đầu lôi dậy, tung thêm mấy quyền vào bụng y.

ô Kiệt đau đến nổi quặn người lại, lại bị hai tên thiết vệ kẹp hai bên kéo gã đứng dậy.

Kinh Tuấn rút thanh trủy thủ ra kê lên cổ y, gằn giọng nói, „Chỉ cần nói dối một câu, thanh trủy thủ này sẽ cắt cổ họng ngươi. Nhưng ta cắt rất chính xác, chưa đến mười ngày thì ngươi sẽ không chết đâu."

ô Kiệt hồn phi phách tán, lắp bắp nói, „Là thiếu gia ép tiểu nhân làm, chao ôi! Là tiểu nhân không đúng! Khi làm tùy tùng cho y, đã nợ y rất nhiều tiền."

Mọi người đều hoang mang, thậm kê may mắn, nếu chẳng phải Hạng Thiếu Long đột nhiên đòi đón Kỷ Yên Nhiên rời thành thì lần này bọn họ đã chết chắc.

Quả thật độc kế này rất hay.

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên hy vọng, trầm giọng hỏi, „Vậy đại lão gia có chết thật không?"

ô Kiệt lắc đầu nói, „Toàn là lừa Hạng gia cả thôi. Mục trường chẳng có chuyện gì xảy ra cả, thiếu gia chỉ muốn đối phó với ba vị đại gia mà thôi, nếu không tiểu nhân cũng không muốn làm như vậy, ối!"

Thì ra đã bị Ô Thư thúc một gối bên bệ sườn.

Hạng Thiếu Long không còn lo lắng nữa, hỏi, „Nhị ca hãy hỏi tiếp gã này, đệ và tiểu Tuấn phải đến Cẩm phủ, rước Yên Nhiên rồi sẽ định đoạt sau."

Hẹn địa điểm gặp mặt xong, thì cùng Kinh Tuấn lên ngựa, phóng về phía phủ của Cẩm Thanh, lúc này mới có cơ hội lau mồ hôi trên trán.

Trên đường đến phủ Cẩm Thanh, Hạng Thiếu Long như có cảm giác vừa mới sống dậy.

Nếu tất cả những âm mưu gian kế của Lã Bất Vi đều là do tên Mạc Ngao ở phủ Lã Bất Vi bày ra, người này quả thật là kẻ có trí kế cao nhất trong số

những người mà gã đã từng gặp, rất giỏi dùng thủ đoạn.

Nếu kế này thành công, Hạng Thiếu Long chỉ có thể sống hơn Trang Tương vương hai ngày.

Đây quả là một liên hoàn độc kế.

Đầu tiên, Lã Bất Vi không thể hạ chết Hạng Thiếu Long trong rừng tùng, lại chuyển sang ra tay đối với Ô Đình Uy, kẻ đắm chìm trong tử sắc lâu nay, do Lao ái thông qua một danh kỹ ở chốn thanh lâu, lại thêm uy thế của tướng phủ, rồi lợi dụng thái độ đổ kỵ bất mãn của y đối với Hạng Thiếu Long, để lôi kéo y.

Khi Ô Đình Uy tiết lộ tin Ô tộc chuẩn bị bỏ đi cho Lã Bất Vi nghe, tên gian nhân này lập tức hạ quyết tâm, trừ đi Hạng Thiếu Long.

Còn chuyện dùng độc hạ sát Trang Tương vương, có lẽ là kế hoạch đã được vạch ra từ lâu, điều kiện duy nhất chỉ là chờ đợi mình đứng chân cho vững rồi mới thực hiện mà thôi.

Vì thế Lã Bất Vi mượn cớ mời gã đi dự tiệc, dụ gã về Hàm Dương. Sau khi Trang Tương vương chết đi, lừa gã ra ngoài thành rồi giết chết gã trên đường.

Đây là buổi giao thời của nước Tần, người Tần trên dưới đều lo lắng vì cái chết của Trang Tương vương, lại thêm Hạng Thiếu Long có kẻ thù ở khắp sáu nước, ai còn rảnh rỗi để truy cứu chuyện này.

âm phao tin Ô ứng Nguyên qua đời, tình thế mục trường đại loạn, hoàn toàn không có sơ hở.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực qua lời của Ô Kiệt đều cảm thấy Đào Phương rất lợi hại. Nhưng Trang Tương vương vừa mới bị hại chết, bọn họ

đã e sợ Lã Bất Vi, cho nên khi có kẻ bảo Lã Bất Vi đã hại chết Ô ứng Nguyên, họ sẽ không mảy may nghi ngờ.

Sự thực Ô Đình Uy tuy tồi tệ, nhưng chỉ muốn đối phó với Hạng Thiếu Long, không đến nỗi tán tận lương tâm hại chết cha mình.

Nhưng lại có bọn người khả nghi tiến về phía Ô phủ, khiến cho bọn họ không nghĩ ngợi nhiều, mà vội vàng quay về mục trường, cứ như thế đã rơi vào cái bẫy Lã Bất Vi đã giăng sẵn.

Nếu chẳng phải Hạng Thiếu Long không yên tâm để Kỷ Yên Nhiên ở lại Hàm Dương một mình, thì kế này của Lã Bất Vi đã thành công.

Hạng Thiếu Long hít một hơi dài, lấy lại hùng tâm, thúc ngựa cùng Kinh Tuấn phóng trên đường Hàm Dương, chạy về phía phủ của Cầm Thanh.

Cầm Thanh người mặc hiệu phục màu trắng, tiếp đón bọn họ ở chủ sảnh, bình thản hỏi, „Mới sáng sớm mà Hạng thái phó đã đại giá quang lâm, chẳng hay có chuyện chi gấp gáp?"

Hạng Thiếu Long thấy vẻ không vui trong lời nói của nàng, trả lời, „Cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, chỉ là muốn đưa Yên Nhiên về mục trường mà thôi!"

Nói xong, bản thân mới biết lý do cũng khiên cưỡng lắm. Vốn là đã nói để cho Yên Nhiên ở đây vài ngày, nhưng giờ đây chưa đến ba ngày đã đến đón nàng, mà lại vội vàng đến trong lúc người ta chưa kịp thức dậy. Thật không hợp với lễ chút nào.

Cầm Thanh sai bọn hạ nhân thông báo cho Kỷ Yên Nhiên, sau đó nhú mày trầm ngâm.

Hạng Thiếu Long nhấp một ngụm trà nóng rồi đưa mắt nhìn xung quanh.

Đại sảnh được sắp xếp rất đơn giản, không hề nhiễm một chút tục khí nào, điều ấy cũng thể hiện khí chất cao nhã của nữ chủ nhân này.

Cầm Thanh lạnh nhạt nói, „Hạng thái phó đột nhiên thay đổi chủ ý, phải chăng đã còn nợ Cầm Thanh một lời giải thích hợp tình hợp lý?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy khó nói lắm.

Lừa dối nàng ư? Gã không muốn làm như vậy.

Cầm Thanh chép miệng, „Không cần cảm thấy khó xử nữa. Chỉ ít ngài cũng không giống những kẻ khác, chỉ là đại vương vừa mới mất mà Hạng thái phó lại bỏ đi như thế e rằng sẽ có lời ra tiếng vào."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Ta sẽ quay lại ngay, chào ôi! Trên đời này sao mà có nhiều chuyện khiến cho người ta thân bất do kỷ đến thế."

Cầm Thanh cúi đầu lẩm nhẩm mấy lần từ thân bất do kỷ, rồi đột nhiên nói nhỏ, „Hạng thái phó có cảm thấy đại vương giá băng quá đột ngột chẳng?"

Hạng Thiếu Long thầm giật mình biết nàng đã nghi ngờ đến cái chết của Trang Tương vương. Thầm nghĩ không thể để cho nàng tin tưởng như vậy, nếu không sớm muộn gì nàng cũng bị Lã Bất Vi hại chết, vội vàng nói, „Chuyện này thì bọn ngự y hiểu rõ hơn."

Cầm Thanh đột ngột ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào gã rồi lạnh lùng nói, „Cầm Thanh chỉ muốn biết ý nghĩ của Hạng thái phó mà thôi."

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên né tránh ánh mắt của tuyệt đại mỹ nữ này, chép miệng nói, „Giờ đây lòng ta rất rối, không hề nghĩ những chuyện thế này."

Cầm Thanh không còn nhìn chăm chú vào gã nữa, nhưng giọng nói vẫn cứ lạnh lùng, „Vậy Hạng thái phó đã nói lời gì bên tai của đại vương khiến cho

đại vương nghe xong thì yên tâm mà nhắm mắt ra đi? Lúc ấy chỉ có thái tử Chính nghe được, nhưng y không chịu nói cho ta và Cơ hậu biết."

Hạng Thiếu Long lập tức chân tay lạnh như băng, biết mình đã phạm một sai lầm chí mạng.

Việc nói câu ấy là không sai, nhưng vấn đề là sau khi xong chuyện, gã đã không bàn bạc trước với tiểu Bàn.

Giả sử khi có người hỏi đến, gã và tiểu Bàn sẽ trả lời khác nhau thì sẽ khiến cho người ta biết được rằng chỉ ít trong hai người có một người nói dối.

Lúc ấy gã chỉ e sợ Lã Bất Vi cho nên quay lưng lại với y mà nói. Nhưng lại quên rằng bên giường bệnh của Trang Tương vương còn có Chu Cơ, Tú Lệ phu nhân và bọn phi tần cung nga, chuyện này có lẽ cuối cùng cũng sẽ lọt vào tai Lã Bất Vi.

May mà được Cầm Thanh nhắc nhở, chuyện này phải tìm Lý Tư mà bàn bạc mới được.

Cầm Thanh thấy vẻ mặt gã biến sắc thì định hỏi tiếp, lúc ấy Kỷ Yên Nhiên bước ra.

Hạng Thiếu Long vội vàng đứng dậy thở dài nói, „Cầm thái phó trước nay vẫn sống yên ổn, không tranh cùng thế tục, Hạng mỗ quả thật không muốn thái phó nhiễm tục khí."

Rồi dắt Kỷ Yên Nhiên cáo từ lui ra.

ánh mắt của Cầm Thanh nhìn theo Hạng Thiếu Long thay đổi phức tạp. Cho đến khi tiễn họ đi ra ngoài nói mấy câu hẹn hò với Kỷ Yên Nhiên, nàng vẫn không nói gì thêm nữa. Nhưng Hạng Thiếu Long cảm nhận được nàng đã bắt đầu hiểu mình chút ít.

Đến khi hội họp với Đặng Dực, Kỷ Yên Nhiên đã biết được toàn bộ sự thể.

Tên phản đồ Ô Kiệt vẫn ngồi trên lưng ngựa, nhưng hai chân thì bị trói chặt vào bụng ngựa, trừ phi tinh ý lắm mới phát hiện ra được.

Mọi người thúc ngựa ra ngoài thành đi về hướng mục trường. Đến một khoảng rừng rậm thì mới dừng lại.

Kinh Tuấn trói Ô Kiệt ở một gốc cây, sai thập bát thiết vệ canh phòng.

Đặng Dực thần sắc ngưng trọng nói, „Hành động phục kích chúng ta lần này do tên Quản Trung Tà thân chinh cầm đầu, tuy chỉ có một trăm năm mươi tên nhưng đều là những tay cao thủ kiếm thuật trong tướng phủ. Đồ quân gia không hề biết đến chuyện này, có thể biết thực quyền trong tướng phủ đã dần dần lọt vào tay của Mạc Ngạo và Quản Trung Tà."

Hạng Thiệu Long nói, „Bọn chúng chuẩn bị đột kích chúng ta ở đâu?"

Đặng Dực chỉ về một khe núi đầy hoa mơ cách đó không xa nói, „Đương nhiên là chỗ tuyệt địa không thể chạy trốn được, thực lực của chúng ta giờ đây, nếu chạm trán với bọn chúng, chắc chắn cũng như trứng chọi đá. Điều đáng lo ngại là Lã Bất Vi đã biết được tình huống của chúng ta từ Ô Kiệt."

Hạng Thiệu Long than thầm, Lã Bất Vi đã sớm thấy được xích mích giữa Ô Đình Uy và bọn họ, còn bọn họ thì không nghi ngờ gì cả, nên mới lọt xuống thế hạ phong. Kỷ Yên Nhiên bình thản nói, „Thực lực của chúng ta giờ đây, cửu gia và Ô Kiệt chưa biết rõ lắm vậy cần gì phải lo lắng?"

Hạng Thiệu Long thầm kêu may mắn, khi tổ chức năm nghìn tử đệ binh cho Ô gia, gã đã sử dụng phương pháp bí mật trong quân sự của thế kỷ XXI. Ngoài những tướng lĩnh tối cao trong số bọn họ, tử đệ binh chỉ nghe lệnh mà hành sự. Những thông tin về nhân số, thực lực, trang bị, vũ khí đều được bảo mật, để che mắt mọi người, tử đệ binh gia của Ô gia lúc bình thường nghiêm cấm không được thảo luận bất cứ chuyện gì về chuyện huấn luyện.

Cho nên dù cho có đã là một thành viên như Ô Kiệt cũng có hiểu biết hạn hẹp về vấn đề này.

Đặng Dực gật đầu nói, „May mà ta đã sớm dự phòng, nếu không Lã Bất Vi sẽ vì thế mà càng đổ ky chúng ta hơn, đây là chuyện tất nhiên. Hừ! Giờ đây chúng ta phải làm thế nào đây?"

Kỷ Yên Nhiên hỏi, „Đại cửu gia hiện nay đang ở đâu?"

Đặng Dực đáp lời, „Đương nhiên là quay về mục trường, chờ đợi tin hay, cũng là để khiến người ta không nghi ngờ y Còn Ô Kiệt thì Quản Trung Tà sẽ giết người để bịt miệng."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Vậy thì rất tốt, chúng ta hãy đi đường vòng về mục trường ép Ô Kiệt và đại cửu gia đối chất, hỏi rõ trong Ô gia ngoài đại cửu gia, có những ai tham gia vào chuyện này, giải quyết vấn đề nội gian xong, sau đó sẽ ứng phó với Lã Bất Vi đến cùng. Quá lắm là chỉ chết mà thôi! Mỗi huyết thù của Thiên công chúa không thể bỏ qua."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy rầu rĩ, Lã Bất Vi chí ít cũng làm mưa làm gió được tám năm, còn bản thân mình thì không biết sau này sẽ như thế nào. Gật đầu nói, „Hãy cứ để Quản Trung Tà sống thêm một thời gian nữa, chúng ta hãy quay về mục trường."

Kinh Tuấn phát ra ám hiệu, gọi thập bát thiết vệ, áp giải Ô Kiệt vòng theo đường núi bên trái đi về hướng mục trường.

Vì đường vòng phải đi xa, nên đến khi trời tối thì bọn họ đã cách mục trường vẫn còn khoảng hơn hai mươi dặm.

Khi mọi người định cắm trại, Hạng Thiệu Long nói, „Hãy khoan! Đồ Tiên đã từng nói tên Quản Trung Tà này trí dũng song toàn, thời gian chúng ta ra thành lại chậm đi cả canh giờ, y tất sẽ nghi ngờ, chỉ cần phái thám tử đi điều

tra sẽ dễ dàng phát hiện chúng ta đã đi đường vòng. Hãy cẩn thận, chúng ta dù cho có đánh giá cao y, cũng còn tốt hơn bị thua thiệt."

Kinh Tuấn hớn hờ nói, „Nếu y đột kích đêm nay, nhất định sẽ đánh cho bọn chúng không còn một manh giáp."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Ta cũng có ý đó."

Rồi hạ trại ở bên bờ một con sông nhỏ.

Năm trại, trong mỗi trại đều có đèn leo lét, bốn bên đều có hơn mười người nộm làm bằng cành cây và lá cây để giả vờ canh gác.

Bọn họ thì nấp cách đó năm trăm bước, trên tay đều có sẵn cung tên, lặng lẽ chờ địch đến.

Nào ngờ chờ đến khuya trăng lên cao mà vẫn không có động tĩnh gì.

Bọn họ đêm qua đều không chợp mắt, hôm nay lại phải lên đường từ sáng sớm, cả những kẻ cường tráng như Hạng Thiếu Long và Đổng Dực đều chịu không nổi, cứ ngáp dài từng chập.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Hay là chúng ta cứ chia nhau mà ngủ, nếu không mọi người đều mệt cả."

Khi Hạng Thiếu Long tỉnh dậy thì phát giác Kỷ Yên Nhiên đang ngon giấc trong lòng mình, trong buổi sáng sớm, tiếng chim kêu ríu rít tràn đầy sinh ý.

Gã cảm thấy lòng mình thật yên tĩnh, gã ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú của Kỷ Yên Nhiên.

ánh mặt trời bắt đầu ló dạng, chiếu những tia nắng đầu tiên lên người của Kỷ Yên Nhiên, khiến cho gã không còn căng thẳng nữa, đầu óc đã bắt đầu sáng suốt, không hề có một chút tạp niệm.

Chính trong lúc này, gã đột nhiên cảm thấy rằng từ lúc độ sức với Lã Bất Vi, nguyên nhân cứ mãi nằm ở thế hạ phong là bởi suy bụng ta ra bụng người, một nguyên nhân quan trọng hơn là cảm giác chấp nhận cái tám năm không thể làm được gì Lã Bất Vi của gã.

Nếu gã vẫn cứ bị động như thế, rốt cuộc tiếp tục cũng thua thiệt.

Có lẽ trong tám năm gã không thể hạ được Lã Bất Vi nhưng lịch sử chỉ ra rằng Lã Bất Vi cũng không thể hạ được tiểu Bàn, Lý Tư, Vương Tiễn.

Nói cách khác gã không thể liên lụy ba người ấy, nói như thế tại sao không thể mượn sức mạnh của họ để ứng phó với Lã Bất Vi, để không còn e ngại nữa.

Trang Tương vương bị hãm hại chứng tỏ không ai có thể thay đổi được vận mệnh.

Dù cho Hạng Thiếu Long có xong đời thì đến khi năm hai mươi một tuổi, tiểu Bàn lên ngôi sẽ lấy lại công bằng cho gã Nghĩ tới đây, trong người cũng nhẹ nhàng.

Tiếng Đăng Dực vang lên trong tai, „Tam đệ đã tỉnh."

Hạng Thiếu Long đẩy Kỷ Yên Nhiên qua một bên.

Mỹ nữ ấy rên khê một tiếng rồi thức dậy ái ngại bò ra khỏi lòng Hạng Thiếu Long, ngái ngủ hỏi, „Quản Trung Tà không đến ư?"

Tư thái đáng yêu ấy của nàng khiến cho cả hai gã đàn ông đồng thời ngẩn ngơ ra.

Kỷ Yên Nhiên liếc bọn họ, hơi giận dữ nói, „Thiếp ra bờ sông rửa mặt đây."

Vừa định cất bước, Hạng Thiếu Long đã kéo nàng lại, „Nói không chừng Quân Trung Tà đã cao minh đến nỗi đã nhìn thấy được cạm bẫy ở đây, lại thêm doanh trại đặt ở bên bờ sông, rất dễ tháo chạy, nếu ta là y sẽ đi đường vòng để mai phục ở phía trước, hoặc vẫn canh giữ ở đây cho đến khi trời sáng. Yên Nhiên đi về phía trước như thế, chính là đã lọt vào vòng vây của kẻ địch rồi đó."

Đặng Dực đến bên cạnh gã, nhìn gã rồi ngạc nhiên nói, „Tam đệ hình như thay đổi cả con người, từ ngày đi sứ không thành quay về đây là lần đầu tiên ta thấy đệ đầy sức sống và lòng tin như vậy."

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ nói, „Nhị ca nói không sai, đây mới đúng là bậc anh hùng hào kiệt mà Yên Nhiên ngưỡng mộ."

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng biết rõ như vậy bởi vì vừa lúc này đã tháo gỡ được mối gút mắc trong lòng, lấy lại được tráng trí hùng tâm. Rồi gã gọi Kinh Tuấn và thập bát thiết vệ đến nói cho họ nghe ý nghĩ của mình.

Kinh Tuấn gật đầu nói, „Điều đó rất dễ, thợ săn trong Kinh tộc bọn đệ rất giỏi theo dõi trong chốn rừng núi, chỉ cần bọn người Quân Trung Tà đến gần đây, dù cho giờ đây có đi đường vòng, cũng không thể giấu được bọn đệ."

Rồi hạ lệnh, sáu tay hảo thủ họ Kinh trong thập bát thiết vệ đi theo y.

Hạng Thiếu Long và Đặng Dực lại tra hỏi tiếp Ô Kiệt, hỏi rõ chi tiết về chuyện Ô Đình Uy đã sắp xếp thế nào, quả nhiên có liên quan đến Lao ái trong đó.

Sau khi làm rõ điểm này, hai người cùng Kỷ Yên Nhiên bước lên ngọn đồi, thưởng thức cảnh dòng sông đang uốn quanh rồi cùng nhau dùng cơm sáng.

Đặng Dực thở dài nói, „Tình huống không đến nỗi quá tệ, theo lời Ô Kiệt, có lẽ cũng chỉ có mình Ô Đình Uy đầu hàng Lã Bất Vi."

Kỷ Yên Nhiên than, „Y vốn là huynh trưởng của Đình Phương, có thể làm được gì y đây?"

Hạng Thiệu Long lạnh lùng nói, „Không thể nói chuyện nhân nhượng được, dù cho không khử y đi, vậy thì ít nhất cũng đày y ra biên giới, rồi đại ca sẽ nhốt y lại, không cho y bước vào nước Tần nửa bước."

Đặng Dực vui vẻ nói, „Tam đệ cuối cùng đã hồi phục lại hào khí của Đông mã si ở Hàm Đan rồi đó."

Lúc này bọn Kinh Tuấn vội vàng quay về, nói với đầy vẻ khâm phục, „Tam ca quả thật tính chuyện như thần, cách đây hai dặm, bọn đệ đã tìm được dấu cỏ bị ngựa ăn và phân ngựa, đuổi theo đến nơi, kẻ địch quả nhiên đang ở phía trước.

Đặng Dực ngạc nhiên nói, „Y quả thật rất biết chọn địa điểm, nơi ấy chính là đường chúng ta sẽ đi ngang qua, trừ phi chúng ta quay đầu đổi đường khác nếu không chúng ta phải trèo núi vượt đèo rồi đó."

Hạng Thiệu Long nhìn dòng sông phía dưới, cả quyết nói, „Có lẽ y đã để lại người theo dõi chúng ta, trong chốn hoang dã này, y có thể làm tất cả mọi điều mà không e ngại, có lẽ chỉ người của y để lại cũng đã đủ sức đối phó chúng ta."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Tên Quân Trung Tà này quả thật rất cao minh, y chắc chắn sẽ làm như lời Hạng lang nói, không sợ chúng ta quay đầu bỏ chạy."

Kinh Tuấn với tính cách ngựa non háu đá, phấn khởi nói, „Nếu bọn chúng đã chia làm hai nhóm, ý đồ trước sau đánh ập vào chúng ta, chúng ta cứ hãy tương kế tựu kế, đánh từng nhóm một."

Đặng Dực nói, „Người thật ngây thơ, chỉ biết dùng sức, nếu bị kẻ địch quay lại, chúng ta làm sao có thể thoát thân."

Kinh Tuấn á khẩu không nói được.

Hạng Thiếu Long ngửa mặt lên nhìn đám mây trắng trên bầu trời xanh, chậm rãi nói, „Chúng ta hãy cứ ngủ tiếp cho khỏe, khi kẻ địch không biết phải chăng chúng ta đêm qua đã rời khỏi thì đó chính là lúc chúng ta quay về."

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn gã, không biết gã có kế hay gì để thoát thân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 126: Khéo Léo Thoát Hiểm

Đ

ến khi chiều xuống, mây trên trời dần dần hạ xuống thấp, hơi nước phía dưới bốc lên, mây và hơi nước gặp nhau tạo thành một màn sương mờ mịn, cách đó ba dặm chốc chốc lại vang lên tiếng ngựa hí, người quát, rõ ràng đối phương đã không còn nhẫn nại nữa, tưởng rằng bọn họ đã sớm quay về mục trường.

Cho đến lúc này cả hai bên vẫn chưa đụng độ nhau, thậm chí vẫn chưa hề thấy được bóng của đối phương. Nhưng đây là một ván cờ đấu trí tuệ, sức nhẫn nại, thể lực. Chỉ cần đi sai một bước, trong tình thế địch mạnh ta yếu, bọn Hạng Thiếu Long sẽ khó thoát.

Nhân lúc trời tối và mây mờ mù mịn, sau khi đã thám thính xong, bọn Kinh Tuấn đẩy ba bè gỗ vừa mới bí mật làm xong xuống nước, rồi dùng dây thừng cột lại ở bên bờ, giấu trong bụi cỏ, rồi mới đến chỗ Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên nói, „Giờ đây phải làm thế nào nữa?"

Hạng Thiếu Long đã quay về vẻ bình tĩnh của mình nói, „Vậy phải xem động tĩnh của kẻ địch trước đã, nếu ta đoán không lầm, những tên địch đang giữ phía sau sẽ đến đây để rà xét, xem chúng ta có còn nấp lại hay không rồi báo cho toán quân phía trước, đó chính là lúc chúng ta phát động tấn công."

Đằng Dực gật đầu nói, „Chiêu này quả thực cao minh, sau khi kẻ địch bị tập kích, sẽ lùi về giữ ở phía sau, một mặt toàn lực chặt đứt hậu lộ của chúng ta, đồng thời dùng khói, lửa để thông báo cho đồng bọn ở phía trước, rồi trước sau ập lại kẹp chúng ta ở giữa. Lúc ấy chính là lúc chúng ta dùng bè gỗ thoát khỏi chỗ này."

Kỷ Yên Nhiên khen, „Thiếp nghĩ dù cho Tôn Võ sống dậy cũng không thể nghĩ hay hơn kế này."

Hạng Thiếu Long lúc này tràn trề lòng tin, hạ lệnh cho Kinh Tuấn và thật bất thiết vệ chia thành các nhóm, núp vào các nơi có lợi cho cả công lẫn thủ, cả một khu đất rộng lớn đã nằm trong tầm tên của họ.

Bọn họ tuy nhân số ít, nhưng đều rất thiện chiến trong vùng sơn dã lúc đêm tối, nên sức sát thương không thể coi thường được.

Còn Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên nấp ở một ngọn đồi gần đó, ẩn thân sau một đồng loạn thạch, lặng lẽ chờ địch đến.

Mặt trăng dần dần lên cao, bầu trời trong xanh, khi sương mù tan dần, kẻ địch cuối cùng cũng xuất hiện, bọn chúng chia thành mười nhóm, men theo bờ sông mà dần dần tiến đến.

Bờ bên kia thì có ba nhóm, nhân số khoảng mười bảy mươi tám tên, tốp đầu tiên đã lọt vào tầm bắn của Kinh Tuấn và ba thợ săn họ Kinh.

Bọn Hạng Thiếu Long đều phát giác có hơn mười tên đang đi về phía ngọn đồi nhỏ nơi họ ẩn thân, không khí rất căng thẳng.

Một thót chiến mã được giấu bên cạnh bờ sông, khi bọn địch đến gần thì một chiến sĩ của phía Hạng Thiếu Long dùng kiếm chọc vào móng ngựa khiến nó hí lên.

Kẻ địch lập tức hùa về hướng ấy.

Rồi hàng loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, không cần nói cũng đủ biết bọn chúng chạm phải những cạm bẫy do bọn Kinh Tuấn đặt ra, những cạm bẫy này có thể khiến cho cả mãnh thú cũng ngã gục.

Bọn Hạng Thiếu Long biết thời cơ đã đến, trước tiên bắn ra hơn mười trái cầu vải thấm dầu trước, đang cháy bùng bùng, rồi sau đó bắn tên ra.

Trong ánh lửa nhập nhoạng, bọn địch hoàn toàn rối loạn, tiếng kêu thảm và tiếng ngã ngựa vang lên.

Lợi hại nhất vẫn là Đằng Dực, không mũi tên nào bắn trật, chỉ cần thấy được hình dáng của kẻ địch, mũi tên của y giống như có mắt, bay thẳng vào kẻ địch.

vì bọn họ ẩn thân rải rác khu vực bờ sông nên kẻ địch không thể tránh vào đâu được.

Trong chốc lát phía đối phương đã có hơn mười tên trúng tiễn, bọn còn lại vội vàng bỏ chạy.

Rồi một mũi hỏa tiễn bay lên trời, nổ bung ra thành từng đóa hoa sáng ngời.

Hạng Thiếu Long vội vàng dẫn đầu chạy xuống đồi, đuổi theo giết được thêm bảy tám tên nữa, rồi mới dắt ngựa áp giải Ô Kiệt vội vàng lên ba bè gỗ chèo đi.

Trong sảnh đường, Ô Đình Uy như một con gà chọi bại trận, cùng với Ô Kiệt quỳ xuống trước mặt Ô ứng Nguyên.

Lúc này Ô ứng Nguyên tức giận đến nổi xanh cả mặt.

Bọn Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn, Ô Quả, Phổ Bố, Lưu Sào và Đào Phương đứng hai bên lạnh lùng nhìn hai tên phản đồ của Ô gia.

Ô Đình Uy vẫn ngoan cố, „Hài nhi chỉ suy nghĩ cho gia tộc mà thôi, dựa vào sức chúng ta làm sao đấu lại Lã tướng quốc.

Ô ứng Nguyên nổi giận, „Không ngờ Ô ứng Nguyên ta đây một đời tinh minh mà lại sinh ra một đứa nghịch tử ngu ngốc như ngươi, lần này Lã Bất

Vì không giết được Thiếu Long, kẻ đầu tiên phải giết chính là người, như thế mới không để âm mưu bại lộ. Cho ta biết! Người trong Lã phủ có hẹn với người xong chuyện rồi gặp gỡ ở đâu không?"

Ô Đình Uy im lặng, quả nhiên đã xác định có chuyện này, tuy chẳng phải là người tài trí, nhưng chuyện giết người diệt khẩu như vậy, vẫn có thể hiểu được.

Ô Kiệt thì run bần bật khi nghĩ đến phải chịu gia pháp.

Ô ứng Nguyên thở dài, „Ô ứng Nguyên ta đây nói là làm, người không những đã chống lại lệnh của ta, thật sự thì ngay cả cầm thú cũng không bằng! Người đâu hãy lập tức xử tử hai người này theo gia pháp!"

Lần này đến lượt Ô Đình Uy gục ngã, kêu lớn, „Hài nhi đã biết sai, cha..."

Bốn tên gia tướng chạy ra xốc hai tên đứng dậy.

Hạng Thiếu Long lên tiếng, „Xin nhạc phụ hãy nghe một lời của tiểu tể, hay là hãy đưa bọn chúng ra biên tái để cho chúng giúp đại ca khai khẩn, lấy công chuộc tội."

Ô ứng Nguyên buồn bã thở dài, „Tâm ý của Thiếu Long, ta đương nhiên hiểu được. Nhưng đây là lúc tồn vong của gia tộc, nếu ta vì y là con ruột mà tha cho y, vậy tộc quy của họ Ô ta làm sao có thể tồn tại được nữa, mọi người đều không phục. Những tộc trưởng khác đều trách ta có lòng riêng. Ô ứng Nguyên ta có ba đứa con thì cứ coi như là chỉ sinh hai đứa. Nào! Giải y đến gia từ, mời tất cả những trưởng bối đến đây, ta sẽ cho tất cả mọi người biết rằng bội phản gia tộc thì chỉ có một kết cục duy nhất mà thôi."

Ô Đình Uy lúc này mới biết phụ thân không hù dọa mình, lập tức mềm nhũn ra như bún, khóc rống lên.

Hạng Thiếu Long lúc này vẫn còn muốn lên tiếng.

Ô ứng Nguyên lạnh lùng nói, „ý ta đã quyết, không ai có thể thay đổi được, nếu phải hy sinh một đứa con, mà có thể cảnh cáo được tất cả mọi người, Ô ứng Nguyên ta tuyệt không do dự."

Khi mọi người đang trở mắt ra, Ô Đình Uy và Ô Kiệt đã bị giải ra.

Ô ứng Nguyên nói không sai, y kiên quyết xử tử Ô Đình Uy đã khiến tất cả mọi người đều run sợ, trong tộc không còn ai dám phản đối quyết định đấu tranh đến cùng với Lã Bất Vi.

Kỳ mưu diệu kế này vẫn không hại chết Hạng Thiếu Long, khiến cho bọn họ càng tin tưởng gã hơn.

Tình thế của Ô gia ở Hàm Dương giờ đây đã khác lúc trước, không còn bị đổ kỵ nữa.

Bởi vì mối quan hệ của Hạng Thiếu Long và phía quân sự ngày càng được cải thiện, Hạng Thiếu Long với tâm phúc Mông Ngao của Lã Bất Vi giờ đây thân như huynh đệ, tình thế của bọn họ lại càng có lợi hơn bất cứ lúc nào.

Lã Bất Vi kế này không được, tất sẽ dùng đến kế khác.

Nhưng cái chết của Ô Đình Uy cũng mang đến cho người ta nỗi buồn trong lòng.

ô phu nhân và Ô Đình Phương đều ngã bệnh.

Nhưng Ô ứng Nguyên vẫn kiên cường một cách kỳ lạ, vẫn xử lý mọi việc trong tộc một cách bình thường, lạo còn gọi về hai người con trai đang làm ăn buôn bán ở ngoài, phái họ đến biên cương phía bắc mở mang mục trường, khuếch trương thế lực ở vùng biên giới.

Đó chính là chuyện Trang Tương vương đã sớm phê chuẩn, cả Lã Bất Vi cũng không thể cản trở được.

Còn bọn Hạng Thiệu Long thì chuyên tâm huấn luyện gia binh, sau hơn hai tháng yên ổn, Đào Phương đã mang tin tức mới nhất từ Hàm Dương đến.

Trong đại sảnh, ngoài Ô ứng Nguyên, Đằng Dực, Kinh Tuấn, hai vị thân đệ của Ô ứng Nguyên là Ô ứng Tiết và Ô ứng ân cũng được tham dự.

Đào Phương nói, „Theo quốc chế của nước Tần, di hài của Trang Tương vương sẽ được quản trong thái miếu đủ ba tháng, mười lăm ngày sau sẽ tiến hành chôn cất, các nước đều phái sứ tiết đến chia buồn. Nghe nói sứ tiết của nước Tề là Điền Đan, quả thật khiến người ta khó hiểu."

Hạng Thiệu Long bàng hoàng, „Điền Đan tự mình đến đây tất có mục đích. Ta không lấy làm lạ vì sao ngôi Tề sai người đến đây, bởi vì nửa năm trước trong liên quân hợp quân đánh Tần không có người Tề tham dự, còn năm nước kia, chẳng phải đang giữ thái độ giao chiến với chúng ta hay sao? Tại sao lại phái người đến đây?"

Đào Phương nói, „Tín Lãng quân đã bị đoạt binh quyền, giờ đây đang ngồi chơi xơi nước ở Đại Lương, thế hợp tung đã tan vỡ, năm nước trước sau đều lui binh, lần lượt cầu hòa với Lã Bất Vi, đặt ra hiệp nghị, giờ đây nước nào cũng sợ đại Tần chúng ta động binh với bọn họ cho nên ai cũng muốn lấy lòng người Tần. Hàm Dương lại có một phen náo nhiệt Hạng Thiệu Long thầm nghĩ sứ tiết của nước Ngụy chắc hẳn là Long Dương quân, chỉ là không biết những nước khác thì phái ai đến?

Gã quả thật không muốn thấy hạng vô sỉ như Lý Viên và Quách Khai.

Ô ứng Tiết hỏi, „Về phía Lã Bất Vi có động tĩnh gì không?"

Đào Phương nhún vai nói, „Xem ra y tạm thời không có thời gian để ý đến chúng ta, trong buổi giao thời này, quan trọng nhất vẫn là phải củng cố

quyền lực phía mình. Nghe nói y được Cơ hậu ủng hộ nên đã thay thế một loạt đại thần và tướng lĩnh, nhưng không dám động đến hai người Từ Tiên và Vương Hột, cho nên người của y chỉ đoạt được những vị trí không quan trọng.

Ô ứng ân nói, „Y sẽ từng bước tiến hành âm mưu của mình."

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Đằng Dực nói với Hạng Thiếu Long, „Nếu có thể phá hoại được mối quan hệ giữa Lã Bất Vi và Chu Cơ, có nghĩa là đã chặt đứt một cánh tay của Lã Bất Vi, tam đệ có nghĩ đến phương diện này không?"

Khi mọi người đang nhìn mình với ánh mắt đầy tin tưởng, Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Chuyện này đệ cũng phải chờ xem sao."

Đào Phương nói, „Thiếu Long nên quay về Hàm Dương một chuyến, Cơ hậu đã ba lần phái người đến tìm, nếu Thiếu Long cứ mãi giả bệnh không xuất hiện, e rằng không hay lắm!"

Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần, nói, „Ngày mai ta phải về Hàm Dương một chuyến."

Mọi người đều cảm thấy vui mừng.

Trong lòng Hạng Thiếu Long đang nghĩ đến cảnh gặp lại Chu Cơ.

Giờ đây Trang Tương vương đã chết, nếu như Chu Cơ muốn nối lại mối duyên với gã thì phải làm thế nào đây? Gã rất có cảm tình với Trang Tương vương làm sao có thể cướp thê thiếp của ông ta được? Đây là chuyện mà Hạng Thiếu Long không thể chấp nhận được.

Về đến An Long biệt viện, Kỷ Yên Nhiên đang ngồi nói chuyện với Ô Đình Phương.

Ô Đình Phương ngã bệnh vì anh ruột của mình bị xử tử, ốm đến nỗi hai mắt trũng xuống, nhìn thấy Hạng Thiếu Long thì lòng đau như dao cắt.

Kỷ Yên Nhiên thấy gã đến thì đứng dậy nói, „Chàng hãy nói chuyện với Đình Phương đi!" rồi nháy mắt với gã, bước ra khỏi tấm thất.

Hạng Thiếu Long biết Ô Đình Phương rất buồn bã trong lòng, vừa hận thân huynh bán đứng phu lang lại oán phụ thân không nghĩ đến tình phụ tử, trong lòng rất mâu thuẫn khó giải bày ra được nên đã ngã bệnh.

Hạng Thiếu Long thăm thử dài, ngồi xuống bên giường bệnh, dịu dàng ôm lấy vai nàng rồi nắm lấy cổ tay nàng, thấy bát thuốc ở đầu giường vẫn chưa vơi, rõ ràng nàng chưa uống, dịu dàng nói, „Nàng chưa uống thuốc hay sao?"

Ô Đình Phương hai mắt đỏ ửng, cúi đầu, hai dòng nước mắt cứ lăn dài xuống, nhưng không khóc thành tiếng.

Hạng Thiếu Long biết rõ tính cách quật cường của nàng, ghé vào tai nàng nói, „Nàng đã trách sai nhạc phụ rồi, kẻ thật sự cần phải trách nhất đó chính là tên Lã Bất Vi, những kẻ khác đều vô tội cả. Nếu nàng cứ buông xuôi như thế, không những bệnh của mẹ nàng cũng chẳng khỏi được, nhạc phụ và ta cũng sẽ lo lắng vì nàng, không thể ứng phó với tên gian nhân ấy, nàng đã hiểu ý ta chưa?"

Ô Đình Phương nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Hạng Thiếu Long lau nước mắt cho nàng, rồi bưng chén thuốc đưa đến đút cho nàng uống rồi nói, „Như vậy mới ngoan chứ, nàng phải khỏe cho mau thì mới hầu hạ cho mẹ được."

Ô Đình Phương thở thê, „Thuốc này thật đắng."

Hạng Thiếu Long hôn lên má nàng, vén mái tóc của nàng lên, đợi nàng ngủ xong thì mới rời phòng ra khách sảnh.

Triệu Chi, Kỷ Yên Nhiên và tỷ muội họ Điền đang đùa nghịch với Hạng Bảo nhi, nếu không có chuyện Ô Đình Uy xảy ra thì không khí sẽ vui biết chừng nào.

Hạng Thiếu Long đón lấy Bảo nhi nhìn nụ cười của đứa trẻ, trong lòng dâng lên ý chí phấn đấu mạnh mẽ.

Lã Bất Vi đã bất chấp thủ đoạn để hại gã, gã cũng trả lại bằng cách ấy.

Kẻ đầu tiên phải giết chết không phải là Lã Bất Vi mà chính là Mạc Ngạo kẻ đã bày mưu tính kế cho y.

Người này một ngày không chết thì bọn họ sẽ bị y hại.

Mấy ngày sau, tinh thần Ô Đình Phương ngày càng chuyển biến tốt. Đến ngày thứ ba thì có thể ngồi dậy bước ra khỏi giường bệnh tự mình đi thăm thân nương.

Nàng trầm mặc rất nhiều, không chịu nói chuyện với ai cả, nhưng hai mắt lộ vẻ kiên cường, rõ ràng nhớ lời của phu lang mà đã tháo mối thắt gút trong lòng, không còn oán hận cha mình nữa mà đã bắt đầu biết căm thù Lã Bất Vi.

Khi thấy nàng đã chuyển biến tốt, Hạng Thiếu Long mới yên tâm rời mục trường cùng Đổng Dực, Kinh Tuấn về lại Hàm Dương.

Nhân số của thiết vệ đã tăng lên đến tám mươi người, thực lực ngày càng mạnh.

Trên đường đi, đoàn người rất cảnh giác, sáng hôm sau thì đã về đến Hàm Dương.

Hạng Thiếu Long vào cung bệ kiến thái hậu Chu Cơ và tiểu Bàn lúc này đã là Tần vương.

Chu Cơ rõ ràng đã ốm hơn nhiều, nhưng tiểu Bàn lại thần thái bay bổng, dung quang sáng ngời, vẻ mặt không hợp với bộ hiệu phục tí nào.

Hai người thấy gã đến, đều rất vui mừng, phất tay cho bọn hạ nhân lui xuống, Chu Cơ nói, „Thiếu Long có gì đột nhiên quay về mục trường, khiến ta muốn tìm người nói chuyện cũng chẳng có?"

Hạng Thiếu Long thầm e sợ, Trang Tương vương giờ đây đã chết, Chu Cơ giống như một con chim đã được sổ lồng, không ai có thể kiềm chế nàng được nữa.

Rồi thi lễ quân thần với tiểu Bàn xong thì cung kính cúi đầu nói, „Thái hậu xin đừng trách, vì thần có nỗi khổ không thể nói ra được."

Tiểu Bàn cúi đầu hiểu hàm ý trong câu nói của gã.

Chu Cơ giận dữ, „Không muốn nói cũng phải nói ra, nếu không ta sẽ tuyệt không tha cho khanh."

Chỉ nghe khẩu khí của nàng cũng đủ biết nàng không coi Hạng Thiếu Long là thần tử.

Tiểu Bàn chen vào nói, „Mẫu hậu hãy tha cho Hạng thái phó! Nếu có thể cho mẫu hậu biết, y nhất định sẽ nói."

Chu Cơ càng giận hơn, „Các người liên kết với nhau đối phó với ta sao?"

Tiểu Bàn nháy mắt với Hạng Thiếu Long, nói, „Vương nhi xin cáo lui, mẫu hậu và Hạng thái phó hãy ngồi đàm đạo tiếp.

Thấy tiểu Bàn đi ra, Hạng Thiếu Long suýt nữa muốn kéo y lại, chuyện mà gã không muốn nhất hiện nay là ngồi đơn độc với Chu Cơ.

Khi chỉ còn lại hai người, Chu Cơ ngược lại trở nên trầm mặc, một lát sau mới chép miệng nói, „Khanh và Bất Vi phải chăng đã xảy ra chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long rầu rĩ không nói.

Chu Cơ nhìn gã đắm đuối một hồi rồi chậm rãi nói, „Ngày ấy khi khanh đi sứ quay về, ta đã thấy được khanh không tự nhiên như trước, không giống với thói quen trước đây của khanh! ánh mắt của khanh nhìn Bất Vi rất kỳ lạ, ta cũng rất hiểu Bất Vi vì muốn thành công mà có thể bất chấp thủ đoạn, năm ấy đem ta tặng cho đại vương chẳng phải là một ví dụ hay nhất hay sao? Buổi sáng thì nói không thể chia tay với ta nhưng tối đến thì ta đã thuộc về một nam nhân khác.

Đột nhiên hạ giọng hỏi một câu chẳng ăn nhập vào đâu, „Thiếu Long có trách người ta ân oán không phân chăng?"

Câu này e rằng chỉ có mỗi mình Hạng Thiếu Long mới có thể hiểu được.

Giờ đây vận mệnh của Chu Cơ, tiểu Bàn và Lã Bất Vi đã liên kết lại với nhau, không thể tách rời ra được.

Lã Bất Vi cố nhiên phải dựa vào Chu Cơ và tiểu Bàn để danh chính ngôn thuận nắm lấy triều chính, còn mẹ con Chu Cơ thì phải mượn sức Lã Bất Vi để chống lại những tướng lĩnh và đại thần trong triều phản đối mẹ con bọn họ.

Hơn nữa thiên hạ đều cho rằng tiểu Bàn là con của Lã Bất Vi, giả sử Chu Cơ trừ khử Lã Bất Vi, vì thế đứng của mẹ con bọn họ ở trong triều đình nước Tần, nếu không có Lã Bất Vi, tiểu Bàn lại chưa chính thức ngồi lên vương vị, địa vị của mẹ con bọn họ nguy như chồng trứng, có thể lật nhào

bất cứ lúc nào, Hạng Thiếu Long cúi đầu nói, „Hạ thần làm sao dám trách thái hậu."

Chu Cơ nở một nụ cười chua chát, dịu dàng nói, „Có còn nhớ trước khi rời thành phủ Ô gia ở Hàm Đan, ta đã từng nói với Ô lão gia rằng, chỉ cần Chu Cơ ta một ngày còn mạng ở trên đời, sẽ đảm bảo cho Ô gia các người hưởng vinh hoa phú quý đến ngày đó. Câu nói này Chu Cơ ta vẫn mãi mãi không quên. Thiếu Long cứ yên tâm."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm động lắm, trong tình huống như thế này mà Chu Cơ vẫn còn nhớ đến tình cũ, nhất thời nói không nên lời.

Chu Cơ đột nhiên phấn chấn, nói, „Hôm trước ba vị đại thần Từ Tiên, Lộc Công và Vương Hột đã cùng nhau thượng tấu, mong vương nhi sắc phong cho khanh làm ngự tiền đô kỵ thống lĩnh, sức lãnh một vạn thành vệ của thành Hàm Dương, phụ trách việc an toàn cho hoàng thành. Nhưng vì Lã Bất Vi phản đối kịch liệt, ta lại không biết tâm ý của khanh cho nên vẫn chưa quyết định. Không ngờ ba kẻ có quyền thế nhất trong giới quân sự đều ủng hộ khanh đến như vậy Thiếu Long này! Khanh không thể trốn mãi nữa đâu, ta và Chính nhi đều cần khanh bên mình!“

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm, chả lẽ bọn Từ Tiên đã biết được gã và Lã Bất Vi đã bất hòa.

Chu Cơ hơi giận dữ, „Con người khanh thật là! Chả lẽ ngay cả sự tồn vong của Ô gia mà cũng không để trong lòng nữa hay sao?"

Hạng Thiếu Long đương nhiên hiểu rõ ý của nàng.

Ý của Chu Cơ có nghĩa là, nếu phải chọn lựa giữa Lã Bất Vi và gã thì nàng thà chọn gã còn hơn. Nếu gã có thể thay Lã Bất Vi củng cố địa vị của mẹ con nàng, lúc ấy Lã Bất Vi cũng chẳng còn giá trị gì nữa. Chỉ là gã biết Lã Bất Vi không dễ dàng bị lật đổ như vậy. Chuyện này đã được ghi vào sử sách Trung Quốc từ lâu. Rồi cả quyết gật đầu nói, „Đa tạ thái hậu!"

Chu Cơ hơi đỏ mặt, cúi đầu nói, „Chỉ cần khanh không coi ta là người ngoài thì Chu Cơ ta đã thỏa mãn rồi."

Hạng Thiếu Long cười khỗ nói, „Ta chưa bao giờ coi thái hậu là người ngoài, chỉ là đại vương đối với ta ớn nặng như núi, ta làm sao có thể. Chao ôi..."

Trong mắt Chu Cơ hiện ra tia nhìn oán trách, buồn rầu nói, „Người ta có thể quên được ân sủng của y hay sao? Câu nói của Thiếu Long trước khi y lâm chung ta đã đoán được một ít, ta giờ đây cũng rất muốn biết, hy vọng Thiếu Long có thể tha thứ cho con người có mệnh khổ như ta đây."

Hạng Thiếu Long càng lúc càng phát giác Chu Cơ không đơn giản tí nào, nghĩ đến Lao ái, thầm nghĩ đó phải chăng là sự thử thách của vận mệnh, khi định đưa ra lời cảnh cáo cho nàng thì lính gác ngoài cửa hô lớn, „Tả tướng quốc Lã Bất Vi cầu kiến thái hậu."

Hạng Thiếu Long suyt nữa đã muốn lẫn trốn, làm sao có thể chạm mặt với kẻ gian tà này?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 127: Mưu Dựng Đại Nghiệp

L

ã Bất Vi người mặc quan phục, thần thái bay bổng, nghênh ngang bước vào điện Từ Hòa của Chu Cơ, Hạng Thiếu Long vội vàng đứng dậy thi lễ.

Lã Bất Vi càng oai vệ hơn trước, đôi mắt hấp háy nhìn Hạng Thiếu Long từ trên xuống dưới rồi mỉm cười gật đầu, vui vẻ nói, „Thật vui mừng có thể gặp lại Thiếu Long."

Tuy chỉ là một câu nói bình thường, nhưng trong đó có hàm chứa nhiều ý lẫn, thứ nhất thăm trách Hạng Thiếu Long không từ mà biệt, không để mắt đến triều đình, đồng thời ngầm ám chỉ y vẫn có thể thoát chết!

Rồi Lã Bất Vi thi lễ với Chu Cơ, nhưng không quỳ xuống, rõ ràng là ý vào mối quan hệ đặc biệt với Chu Cơ, mà không coi mình là bầy tôi.

Lã Bất Vi ngồi đối diện với Hạng Thiếu Long cười nói, „Giờ đây đại Tần ta đang là lúc khó khăn, những hạng vô liêm sỉ ngu ngốc đang có ý đồ không tốt. Thiếu Long nếu không có chuyện gì gấp gáp thì hãy cứ ở lại Hàm Dương, ta còn có việc cần dùng đến người."

Hạng Thiếu Long gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đồng thời cũng thầm khen Lã Bất Vi quả là thủ đoạn, biết lợi dụng những nguy cơ này để làm áp lực, khiến cho mẹ con Chu Cơ đành phải dựa vào y.

Lã Bất Vi quay sang Chu Cơ nói, „Thái hậu và Thiếu Long đang bàn chuyện gì mà cao hứng đến thế?"

Chỉ là một câu nói băng quơ nhưng cũng đã thể hiện hết thái độ ngang ngược của Lã Bất Vi. Nếu luận về tôn ti trên dưới, nào đến lượt một tả thừa tướng như y quán chuyện thái hậu.

Chu Cơ ngược lại không hề tỏ vẻ bức bối, bình thản nói, „Chỉ là hỏi tình hình gần đây của Thiếu Long mà thôi."

Lã Bất Vi trong mắt lộ một tia giận dữ, lạnh lùng nói, „Thiếu Long hãy lùi đi một lát, ta và thái hậu có chuyện cần phải bàn bạc."

Hạng Thiếu Long cũng thầm bức trong lòng, như thế rõ ràng là y muốn hạ uy phong của mình, ngầm bảo mình không có tư cách mặt nghị cùng y và Chu Cơ.

Khi định lùi xuống thì Chu Cơ lên tiếng, „Thiếu Long không cần đi, Lã tướng sao lại có thể coi Thiếu Long là người ngoài?

Lã Bất Vi ngẩn ra một chút rồi nở nụ cười, „Hạ thần nào xem Thiếu Long là người ngoài, chỉ là gần đây y không để tâm đến việc triều chính, chỉ sợ phiền lòng y mà thôi!“

Chu Cơ nói với vẻ tỉnh như không, „Lã tướng cả một chút nhẫn nại mà cũng không có, rốt cuộc là có chuyện hệ trọng gì?

Lúc này Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long đều biết Chu Cơ đã nổi giận, vả lại, lại đứng về phía Hạng Thiếu Long.

Lã Bất Vi rất khôn khéo, cười giả lả nói, „Xin thái hậu đừng trách, lần này lão thần bái kiến thái hậu là để tiến cử một người thích hợp nhất, đảm nhiệm chức vị đô kỵ thống lĩnh phụ trách an toàn cho hoàng thành."

Đô kỵ thống lĩnh là người gần với hoàng thất nhất, là cấm vệ thống lĩnh An Cốc Hề.

Việc phòng vệ thành Hàm Dương chủ yếu là do ba bộ phận nắm giữ, đó là cấm vệ canh giữ hoàng cung, và hai quân đô kỵ đô vệ canh giữ hoàng thành, đô kỵ là kỵ binh, đô vệ là bộ binh.

Đô kỵ thống lĩnh và đô vệ thống lĩnh hợp lại thì ngang ngửa với chức thành thủ mà Hạng Thiếu Long đảm đương lúc ở Hàm Đan, nhưng chẳng qua bộ binh và kỵ binh được chia ra.

Bộ binh có ba vạn người, nhiều gấp ba lần kỵ binh, nhưng luận về vinh dự và địa vị phụ trách thống lĩnh đô kỵ của kỵ binh hơn hẳn tướng quân thống lĩnh bộ binh.

Chu Cơ lạnh nhạt nói, „Lã tướng không cần đề bạt người khác nữa, ta đã quyết định do Thiếu Long nắm chức đô kỵ thống lĩnh, ngoài ý ra, không ai có thể khiến cho ta yên tâm."

Lã Bất Vi không ngờ Chu Cơ, kẻ trước nay vẫn nghe lời ý, mà trong chuyện này lại đi ngược lại với ý của ý như vậy, hoàn toàn không hề có chỗ nào thương lượng được, mặt hơi biến sắc, ngạc nhiên quay sang Hạng Thiếu Long, „Thiếu Long đã thay đổi chủ ý rồi sao?"

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết rõ lòng dạ Chu Cơ. Nàng cũng là người cực kỳ lợi hại nên càng không muốn mãi mãi chịu sự ảnh hưởng của Lã Bất Vi, giờ đây Hạng Thiếu Long được lòng của phía quân sự, có ý làm đô kỵ thống lĩnh, không những có thể chống lại Lã Bất Vi mà còn khiến cho ý phải e ngại, không dám không còn coi mẹ con nàng ra gì, đồng thời thông qua Hạng Thiếu Long để lôi kéo phía quân sự, dần dần thoát ra khỏi bàn tay của Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long biết Lã Bất Vi bề ngoài tuy có vẻ quan tâm, nhưng thật ra là ngầm ép gã không nhận nhiệm vụ này, vậy thì ý có thể danh chính ngôn thuận tiến cử người của ý.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Cũng như lời Lã tướng nói, giờ đây đại Tần của chúng ta đang là lúc khó khăn, Thiếu Long chỉ đành gác chuyện cá nhân sang một bên, miễn cưỡng nhận nhiệm vụ gian khó này."

Lã Bất Vi trong mắt thoáng qua tia giận dữ, nhưng mặt thì mỉm cười, cười khà khà nói, „Vậy thì còn gì bằng nữa, chẳng trách nào thái hậu coi trọng người như vậy, ngàn vạn lần đừng để thái hậu thất vọng đó!”

Chu Cơ bình thản nói, „Lã tướng có chuyện gì gấp gáp nữa chẳng?”

Lã Bất Vi trong lòng tuy giận lắm, nhưng nào dám gây với Chu Cơ, cũng biết lời lúc này của mình có hơi quá đáng cười giả lả nói, „Thừa tướng nước Tề là Điền Đan, quốc cữu nước Sở là Lý Viên, tướng quân nước Triệu là Bàng Noãn đều đã đến Hàm Dương tối đêm qua, mong được thỉnh an thái hậu.”

Chu Cơ lạnh lùng nói, „Vị vong nhân hiếu phục đang mặc trên mình, có gì hay mà gấp, tất cả hãy để tiên vương nhập thổ rồi hãy nói.”

Lã Bất Vi lần đầu tiên thấy Chu Cơ dùng thái độ này để đối đãi với y, trong lòng biết rõ toàn là vì Hạng Thiếu Long.

Y là kẻ có lòng dạ sâu xa, không hề biểu lộ ra mặt, trả lời vài ba câu rồi cáo từ lui ra.

Không khí trong điện Từ Hòa trở nên trầm mặc, phải một lát lâu sau, Chu Cơ mới thở dài, „Ta đã ra lệnh cho những kẻ thấy khanh và đại vương nói chuyện không được truyền chuyện này ra ngoài, nếu kẻ nào vi phạm, sẽ chém đầu, Bất Vi hình như cũng chưa biết chuyện này.”

Hạng Thiếu Long cảm kích nói, „Đa tạ thái hậu!”

Chu Cơ buồn rầu nói, „Thiếu Long! Ta rất mệt, giờ đây phải làm thế nào đây? Tại sao không thể nào vui lên được.”

Hạng Thiếu Long biết nàng đang dùng một cách khác để ép mình an ủi nàng, chép miệng nói, „Thái hậu hãy bình tĩnh lại, bị quân còn cần thái hậu chỉ dẫn và chăm sóc.”

Trong tình huống này gã không thể nào nhắc đến chuyện Lao ái.

Đầu tiên là gã rất khó giải thích vì sao biết trước Lao ái sẽ quyến rũ nàng, điều đáng ngại hơn là Chu Cơ sẽ buộc gã thay thế cho Lao ái trong tương lai, gã càng cảm thấy lo lắng. Nhưng cũng biết rằng lịch sử không thể thay đổi được.

Chu Cơ trầm mặc một lúc, thở thè nói, „Khanh phải cẩn thận tên Bàng Noãn của nước Triệu kia, y là người do một tay Hàn Tinh đề bạt, là một kẻ ngang ngược nổi tiếng, miệng như bôi mỡ, giờ đây đã là thành thủ của Hàm Đan, là một tướng lãnh nổi tiếng nhất của nước Triệu hiện nay, ngoài Lý Mục, Liêm Pha, y lần này đến Tần, chỉ là để muốn thám thính hư thực của chúng ta! Ta không biết Bất Vi có ý gì mà đột nhiên kêu huynh gọi đệ với người của sáu nước, hình như làm ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì."

Hạng Thiệu Long thì ngược lại không để tên Bàng Noãn này vào trong mắt, nếu chẳng phải Quách Khai và Chu Cơ có mối quan hệ trước đây, không tiện đến thì đâu đến được gã này. Lúc bấy giờ cả hai đều không biết nói gì nữa. Sau khi nói băng quơ mấy câu nữa, Hạng Thiệu Long cáo từ, Chu Cơ tuy không muốn, nhưng sợ kẻ khác có lời đàm tiếu nên chỉ đành để gã ra đi.

Vừa mới bước ra khỏi cung thái hậu, An Cốc Hề chạy đến nói, „Bị quân muốn gặp thái phó."

Hạng Thiệu Long cùng y đến cung thái tử.

An Cốc Hề hạ giọng nói, „Thái phó gặp bị quân xong, có thể đến phủ tướng quân Lộc Công một chuyến chẳng?"

Hạng Thiệu Long trong lòng hiểu rõ, gật đầu.

An Cốc Hề không nói gì nữa, đưa gã đến thư hiên của cung thái tử rồi mới đi.

Tiểu Bàn ngồi trong thư hiên mà mặt mũi đăm chiêu, miễn lễ quân thần cho gã rồi bảo Hạng Thiệu Long ngồi xuống, găm gù, „Thái phó! Ta muốn giết chết Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long cả kinh, lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Tiểu Bàn hạ giọng nói, „Kẻ này tính tình bạo ngược, không nhớ đến ân tình của phụ vương, thâm độc hơn cả loài lang sói, lại ý mình là khai quốc công thần, ngăm xem ta là con trai của y, kẻ này một ngày không trừ đi, ta đừng hòng nắm được quân quyền."

Hạng Thiệu Long vốn có ý liên kết với những người như tiểu Bàn, Lý Tư và Vương Tiễn để đấu với Lã Bất Vi một trận Không ngờ ý nghĩ của tiểu Bàn lại đi xa hơn gã, nên cũng khiến cho gã do dự một lát, trầm ngâm nói, „Chuyện này bị quân đã bàn với thái hậu chưa?"

Tiểu Bàn nói, „Thái hậu trước nay vẫn không quên được tình với Lã Bất Vi, bàn với thái hậu chỉ khiến cho bà ta mắng cho một trận. Thái phó này! Dựa vào kiếm thuật tuyệt thế và cơ trí của thái phó, muốn giết y đâu phải chuyện khó.

Hạng Thiệu Long nghĩ đến Quản Trung Tà, thầm nói người đã quá coi trọng ta, nhưng miệng thì không thể nói như vậy, than rằng, „Vấn đề là đột nhiên giết y thì sẽ mang đến hậu quả gì?"

Tiểu Bàn tỏ ra già dặn hơn so với lứa tuổi của mình, „Cho nên đầu tiên ta muốn thái phó hãy giữ chức đô kỵ thống lĩnh, sau đó chọn thêm vài người nắm các chức vị quan trọng trong triều đình. Chỉ cần ta củng cố quyền lực trong tay, tên tặc tử ấy có hay không cũng chẳng thành vấn đề nữa. Chỉ là sợ mẫu hậu phản đối, nếu bà ta và Lã Bất Vi liên thủ, ta cũng khó mà ứng phó."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Bị quân có yêu mẫu hậu chẳng?"

Tiểu Bàn buồn bã thở dài, gật đầu.

E rằng chỉ có Hạng Thiếu Long mới hiểu rõ lòng dạ của y lúc này, bởi vì y đã chuyển tình cảm của mình đối với Ni phu nhân sang cho Chu Cơ.

Tiểu Bàn nói rất đúng, Chu Cơ biết rõ ràng Trang Tương vương bị Lã Bất Vi hại chết, nhưng cũng đành phải kiêng dè Hạng Thiếu Long nói, „Hạ thần còn muốn trừ khử tên gian tặc ấy hơn bị quân, chắc bị quân cũng đoán được Thiên công chúa do y hại chết? Nhưng chúng ta giờ đây thực lực vẫn chưa lớn mạnh, tuyệt không thể khinh cử vọng động, nhất là giới quân sự nước Tần hiện nay rất phức tạp, phương hướng khó đoán, trong tình thế này chúng ta cần phải nhẫn nhịn."

Tiểu Bàn hớn hờ nói, „Nói vậy, thái phó đã chấp nhận đảm đương chức đô kỵ thống lĩnh rồi sao?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Vừa rồi đã hứa với mẫu hậu của bị quân!"

Tiểu Bàn cả mừng nói, „Có thái phó bên cạnh ta đã an tâm."

Từ lúc này, y lại quay về với dáng vẻ của một đứa trẻ như trước.

Rồi lộ vẻ trầm tư, nói, „Thái phó nhìn người thật là thiên hạ vô song, đình úy Lý Tư tiên sinh là một đơn cử hay nhất, ý nghĩ và kiến thức của y thật khác với người, đã chỉ cho ta ra rằng nếu có thể nắm bắt cơ hội, dựa vào sức mạnh của đại Tần ta cũng có thể thống nhất thiên hạ, cho nên ta nhất định không thể dùng hạng người có lòng dạ lang sói như Lã Bất Vi nắm giữ triều chính, ảnh hưởng đến đại nghiệp xuân thu của ta."

Hạng Thiếu Long đến lúc này mới biết Lý Tư có ảnh hưởng rất mạnh mẽ đến tiểu Bàn, gã khó mà coi tiểu Bàn là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện nữa. Tiểu Bàn đã trở thành một người khác, sau này sẽ do một tay y xây dựng

nên nước Trung Quốc lớn mạnh. Tiểu Bàn lại lạnh lùng hỏi, „Ta phải chờ bao lâu nữa?"

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói, „Cho đến khi bị quân hai mươi một tuổi, cử hành lễ đội mũ, đó chính là thời khắc của bị quân rồi đó."

Điều này không thể nào sai được bởi vì đây là lịch sử.

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Vậy há chẳng phải còn phải chờ tám năm hay sao? Lúc ấy thế lực của Lã Bất Vi đã lớn mạnh, làm sao kiềm chế?"

Hạng Thiếu Long nói, „Trong khoảng thời gian này, chúng ta một mặt nên lợi dụng Lã Bất Vi để đối phó với những kẻ có mưu đồ với ngai vàng của bị quân, mặt khác có thể xây dựng lực lượng cho bị quân, nói cách khác là làm yếu đi sức ảnh hưởng của Lã Bất Vi."

Rồi ngừng một lát, nhấn mạnh nói, „Giờ đây bị quân hãy cứ để cho Lã Bất Vi nắm giữ triều chính, nhưng cần phải dùng Từ Tiên để kiềm chế y, đồng thời ra sức lôi kéo các tướng lĩnh của phía quân sự. Hãy để chuyện xấu cho Lã Bất Vi làm, còn chúng ta cố gắng làm người tốt. Chỉ cần nắm chắc được quân quyền, thì dù cho Lã Bất Vi có ba đầu sáu tay, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi bàn tay của bị quân. Trước mắt có thể đề bạt hai người, đó là cha con Vương Tiễn, Vương Bôn. Hai kẻ này là đại mãnh tướng mà bất cứ đấng quân chủ nào cũng mơ có được, có bọn họ giúp bị quân, cần gì phải sợ Lã Bất Vi."

Tiểu Bàn lặng người đi, hỏi, „Vậy thái phó thì sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Hạ thần sẽ toàn lực giúp đỡ cho bị quân, nhưng dù sao hạ thần cuối cùng vẫn là người ngoài, bị quân muốn lấy lòng giới quân sự nước Tần, cần phải dùng người của họ mới được."

Tiểu Bàn nhíu mày nói, „Nhưng giờ đây Lã Bất Vi đang lôi kéo Mông Ngao, lại phong cho hai đứa con của y là Mông Võ và Mông Điềm làm

thiên tướng, cùng Mông Ngao nam chinh bắc phạt, ta làm sao ứng phó đây!"

Hạng Thiếu Long nói, „Đó chính là một trong những nguyên nhân Lã Bất Vi muốn trừ khử hạ thần, nếu để Mông Ngao biết được hai đứa con của y suýt mất mạng vì âm mưu của tên lão tặc ấy, y làm sao có thể chấp nhận được. Hai anh em Mông Võ sẽ đầu khấu chúng ta, bị quân cứ tương kế tựu kế trọng dụng hai người này, cũng khiến cho Lã Bất Vi không sinh lòng nghi ngờ."

Tiểu Bàn hớn hờ nói, „Không ai lợi hại bằng thái phó, ta biết phải làm thế nào rồi."

Hai người bàn bạc thêm một lúc nữa, Hạng Thiếu Long mới cáo từ.

Tướng quân phủ của Lộc Công nằm bên cạnh hoàng cung, đối diện với tòa phủ đệ đang được xây dựng của Lã Bất Vi, Lộc Công mời Hạng Thiếu Long vào trong nội hiên, bọn hạ nhân dâng trà lên rồi lui ra, Lộc Công mỉm cười nói, „Nghe nói thái phó là hậu duệ của người Tần, nhưng họ Hạng này ta chưa từng nghe qua ở đại Tần, không biết thái phó là người của tộc nào?"

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, đáp bừa rằng, „Đây là họ của mẹ bỉ nhân, không biết là tộc nào, cả cha ta là ai mẹ cũng chẳng biết được, chỉ biết được y là binh sĩ nước Tần, chao ôi! Chuyện này quả thật rối rắm."

Lộc Công thì không hề hoài nghi, gật đầu nói, „ở nước Triệu hiếm có người hiên ngang uy vũ như thái phó, dáng vẻ như thái phó đây, cả đại Tần ta cũng rất hiếm có, chắc là dị chủng, ta rất giỏi xem tướng người, ngày ấy lần đầu tiên gặp thái phó đã biết thái phó là hạng người trung nghĩa."

Hạng Thiếu Long dần dần hiểu được tính cách của y, trong lòng cười thầm, nói, „Lộc Công quả thật rất sáng suốt, không thể giấu được ngài."

Lộc Công thở dài nói, „Nếu chuyện gì ta cũng không biết thì tốt hơn, có rất nhiều chuyện không thể lọt qua khỏi mắt ta, không ngờ tiên vương đoán mạng như vậy, than ôi!"

Hạng Thiếu Long trầm mặc.

ánh mắt Lộc Công trở nên sắc bén, nhưng ngữ điệu tương đối bình tĩnh, chậm rãi nói, „Thiếu Long và Lã Bất Vi rốt cuộc có quan hệ như thế nào?"

Hạng Thiếu Long không ngờ y hỏi trực tiếp như vậy, ngạc nhiên hỏi, „Lộc Công có gì nói ra lời này?"

Lộc Công bình thản nói, „Thiếu Long không cần giấu ta, quan hệ giữa Thiếu Long và Lã Bất Vi không hề thân thiện tí nào, nếu không Ô gia không cần lần tránh ở mục trường, hãy yên tâm mà nói đi! Ô tộc dù sao cũng là người đại Tần chúng ta."

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Chuyện này rất khó nói, từ lúc bị nhân đề bạt cho Từ đại tướng quân làm thừa tướng, Lã tướng quốc đã trở mặt với ta."

Lộc Công mỉm cười nói, „Làm sao đơn giản như thế, ở thành Hàm Dương, kẻ mà Lã Bất Vi e ngại nhất chính là người, chuyện này chắc không cần ta giải thích nữa!"

Rồi lộ ra vẻ trầm tư, chậm rãi nói, „Từ trước đến nay đều có lời đồn rằng bị quân chẳng phải là cốt nhục của đại vương mà chính là của Lã Bất Vi. Bọn chúng ta vốn chẳng tin chuyện này, chỉ cho rằng đó là lời đồn của bọn xấu bụng đối với Lã Bất Vi và thái hậu, nhưng giờ đây tiên vương đang tuổi tráng niên mà đột nhiên chết đi một cách mờ ám, bọn chúng ta cũng không thể làm ngơ được nữa."

Hạng Thiếu Long nghe mà lo lắng trong lòng, Lộc Công là kẻ đức cao trọng vọng trong giới quân sự nước Tần, lời y nói là đại diện cho lòng dạ của các

tướng lĩnh quan trọng nhất của nước Tần. Giả sử bọn họ coi tiểu Bàn là con của Lã Bất Vi mà ủng hộ cho Thành Kiều, vậy thì Lã Bất Vi và tiểu Bàn đều cùng nhau xong đời.

Lộc Công lại nói, „Nhưng chuyện này chúng ta phải điều tra rõ ràng rồi mới quyết định bước tiếp theo. Chính là bởi bọn chúng ta vẫn chưa biết mối quan hệ giữa Thiếu Long và Lã Bất Vi, cho nên đã đề nghị đại vương trao chức đô kỵ thống lĩnh cho người, để thăm dò phản ứng của Lã Bất Vi, cuối cùng thì cũng đã biết được, bởi vì Lã Bất Vi là người phản đối duy nhất."

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết được chính trị là một chuyện phức tạp như thế nào, vừa mới nghe chuyện này gã cứ tưởng rằng bọn Lộc Công coi trọng gã, té ra đằng sau đó có một nguyên nhân khác và mục đích khác.

Lộc Công lắc đầu cười khổ não, „Nhưng cũng phải nói lại chuyện này ngoài những người trong cuộc, thật sự rất khó tìm ra bằng chứng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách, chỉ là rất khó làm được mà thôi."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nói, „Có phương pháp gì hay?" Trong lòng cảm thấy kỳ lạ, bản thân có thể nói đã là người của Chu Cơ và bị quân, chả lẽ không thể bảo vệ cho bọn họ? Tại sao Lộc Công lại phải cứ tìm mình để thương lượng chuyện này?

Lộc Công nói, „Chuyện này phải nhờ Thiếu Long giúp đỡ mới được."

Hạng Thiếu Long kinh ngạc nhìn y, đột nhiên nhớ lại lời của Chu Cơ, nói, „Các người muốn dùng phương pháp nhỏ máu nhận thân hay sao?"

Lộc Công nghiêm chỉnh nói, „Đây là phương pháp duy nhất khiến chúng ta yên tâm, chỉ cần dùng một cái bát bằng bạc nguyên chất, nhỏ máu của hai người vào một chất thuốc đặc biệt, thật giả sẽ được phân biệt ngay."

Đột nhiên, Hạng Thiếu Long cảm thấy yên tâm, gật đầu nói, „Chuyện lấy máu của bị quân hãy cứ giao cho ta, nhưng Lộc Công tốt nhất hãy phái ra

người làm chứng, tận mắt thấy ta lấy máu từ trên người của bị quân, vậy thì không còn ai có thể lời ra tiếng vào nữa."

Lần này đến lượt Lộc Công ngạc nhiên.

Y đến tìm Hạng Thiếu Long thương lượng là bởi biết được ngoài Lã Bất Vi, Hạng Thiếu Long là người thân cận nhất của Chu Cơ. Lại do một tay gã đã từng cứu mẹ con nàng thoát khỏi Hàm Đan, ít nhiều cũng biết mối quan hệ giữa mẹ con Chu Cơ và Lã Bất Vi. Nếu họ không chấp nhận phương pháp dùng máu nhận thân này, thì có thể chứng thực được mọi chuyện, lúc ấy Lộc Công đương nhiên sẽ biết chọn ai giữa hai vị hoàng tử.

Nào ngờ Hạng Thiếu Long lại vui vẻ chấp nhận, lại còn bảo mình đưa ra người giám sát, nên cảm thấy bất ngờ lắm.

Hai người ngó nhau trân trân một hồi rồi Lộc Công cả quyết nói, „Tốt! Giọt máu của Lã Bất Vi sẽ do chúng ta nghĩ cách. Nhưng nếu chứng thực được bị quân là con của Lã Bất Vi, Thiếu Long sẽ tính thế nào?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Ta tin rằng bị quân là cốt nhục thân sinh của tiên vương, sự thực sẽ chứng minh tất cả Trong chốc lát, chuyện khiến cho gã lo lắng đã được giải quyết.

Nếu không khẳng định được tiểu Bàn là con của Lã Bất Vi thì các tướng lĩnh do Lộc Công đứng đầu ở nước Tần này sẽ toàn lực ủng hộ cho tiểu Bàn, tình thế tự nhiên sẽ khác lúc này.

Nhưng vì mối quan hệ với Chu Cơ, Lã Bất Vi vẫn có thể tiếp tục khuếch trương thế lực, thao túng triều chính.

Nhưng điều Hạng Thiếu Long lo lắng lúc này là phương pháp nhận người thân cổ xưa này không linh nghiệm, nghĩ kỹ lại thì cũng cảm thấy không nên lo lắng, bởi vì lịch sử đã sớm nói rõ rằng, tiểu Bàn ngày sau sẽ là Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 128: Dấu Mình Trong Hoàng Cung

H

ạng Thiếu Long về đến Ô phủ.

Trận hỏa hoạn đêm ấy chỉ đốt cháy kho lương, nhưng đã bị dập tắt, không hề ảnh hưởng gì đến những tòa nhà chính.

Hơn mười ngày trước, chiến sĩ của hai tinh binh đoàn gồm hai nghìn người, lần lượt kéo vào thành Hàm Dương, thực lực của Ô phủ đã tăng lên.

Hạng Thiếu Long cười con tật phong cùng Đằng Dực, Kinh Tuấn và bọn thiết vệ vào trong cổng, Đào Phương chạy lên nói, „Long Dương quân đang chờ cô gia trong đại sảnh."

Đằng Dực nhìn quanh quất trong sân, không có xe ngựa hay tùy tùng, ngạc nhiên nói, „Y chỉ đến một mình thôi sao?"

Hạng Thiếu Long cũng có ý muốn gặp người bạn cũ này, hỏi về tình hình các mặt hiện nay, đương nhiên cũng muốn biết chuyện của Triệu Nhã, cùng Đào Phương vào đại sảnh gặp Long Dương quân.

Lần này y tuy không dán râu nhưng mặc đồ của dân thường để tránh tai mắt của kẻ khác.

Khi chỉ còn lại hai người, Long Dương quân vui vẻ nói, „Hạng huynh vẫn được an toàn, nô gia thật lòng vui mừng."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nghe ngữ khí của quân thượng, có vẻ như ta vẫn còn sống là điều hiếm thấy."

Long Dương quân rầu rĩ than rằng, „Dù là ở nước Tần hay ở nước khác, kẻ muốn lấy đầu của Hạng huynh thật không đếm xuể, gần đây lại có nghe đồn

rằng Hạng huynh và Lã Bất Vi bằng mặt chứ không bằng lòng. Giờ đây thế lực của Lã Bất Vi ngày càng lớn mạnh, thật khiến người ta lo lắng cho Hạng huynh."

Hạng Thiệu Long đã sớm quen với lối nói chuyện của gã nam nhân kiêu mị này, cười khổ nói, „Đó gọi là giấy không bao được lửa, chuyện gì cũng không thể giấu được kẻ khác."

Long Dương quân ngạc nhiên hỏi, „Giấy là gì?"

Hạng Thiệu Long thầm trách mình hồ đồ, đây là thứ đến đời Hán mới phổ biến, mình lại nhất thời nói ra, trả lời rằng, „Đó là tiếng quê鄙 nhân, ý muốn nói thứ dùng để khắc chữ lên đó."

Long Dương quân đến lúc này mới hiểu, „Lần này ta đi sứ đến đây để viếng tiên vương các người, thật là kỳ lạ, trong bốn năm đã mất hai vị Tần vương, khiến cho ai nấy cũng nghi ngờ trong lòng, Lã Bất Vi cũng kể như gan to bằng trời."

Hạng Thiệu Long biết y đang dò xét mình, thở dài, lảng sang chuyện khác, „Tín Lăng quân thế nào rồi?"

Long Dương quân lạnh lùng nói, „Đó là kết quả của những kẻ bội phản đại vương ta, lần này y khó mà có cơ hội đứng dậy nữa, nghe nói y đã chìm đắm trong tửu sắc, lại giải tán một bọn gia tướng. Vì thế đại vương cũng chẳng thèm để ý đến y nữa.“

Rồi hạ giọng nói, „Triệu Nhã đã ngã bệnh."

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Cái gì?"

Long Dương quân chép miệng, „Nghe nói khi nàng hôn mê, chỉ gọi tên của Hạng huynh, khiến cho Tín Lăng quân bức mình đến nỗi không bước vào tấm thất của nàng nửa bước."

Hạng Thiệu Long nghe nói mà đau đớn lòng, hận không sinh ra đôi cánh để lập tức bay đến Đại Lương.

Long Dương quân nói, „Hạng huynh hãy yên tâm, ta đã tấu trình với đại vương lấy cố nàng phải cần được trị bệnh, đã đưa phu nhân vào trong cung sai người chăm sóc cho nàng, nếu Hạng huynh chấp nhận ta có thể đưa nàng về Hàm Dương, song chuyện này phải đợi nàng khỏe hẳn mới tính."

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Nàng bệnh nặng đến thế sao?"

Long Dương quân rầu rĩ nói, „Tâm bệnh là khó trị nhất."

Hạng Thiệu Long không hiểu nổi hàm ý hai nghĩa trong lời nói của Long Dương quân, lòng như lửa đốt, nói, „Không, ta phải đến Đại Lương rước nàng về đây!"

Long Dương quân dịu dàng nói, „Hạng huynh vạn lần đừng đặt nặng chuyện này, Hàm Dương đang là lúc long hổ tranh nhau, gió mây mù mịt, khi về mới phát giác mọi chuyện đã xong, lúc ấy hối hận đã muộn."

Hạng Thiệu Long bình tĩnh lại, nói, „Vậy ta sẽ phái người đi đón nàng vậy, quân thượng có thể phái người tới giúp đỡ chăng?"

Long Dương quân nói, „Chuyện này đương nhiên không có vấn đề. Thái tử Tăng của tề quốc có ấn tượng tốt với Hạng huynh, chỉ cần biết đó là chuyện của Hạng huynh nhất định sẽ giúp đỡ tới cùng. Đại vương cũng biết thái tử Tăng về nước toàn là nhờ một tay Hạng huynh giúp đỡ, nếu không, sẽ không chấp nhận chiếu cố cho Triệu Nhã."

Hạng Thiệu Long cố nén nỗi nhớ Triệu Nhã, hỏi, „Ngoài Điền Đan, Lý Viên và Bàng Noãn, sáu nước còn có những ai đến đây?"

Long Dương quân nói, „Nước Yên thì có thái tử Đan, nước Hàn thì có người bạn cũ của Hạng huynh là Hàn Sấm, giờ đây ai cũng muốn lấy lòng Lã Bất Vi, Hạng huynh phải cẩn thận mới được. Giờ đây ở Hàm Dương bọn chúng đương nhiên không dám làm càn, nhưng nếu Lã Bất Vi sai huynh đi sứ nước khác thì tự nhiên sẽ có người đối phó với Hạng huynh rồi đó."

Khi Hạng Thiếu Long còn do dự không biết có nên cho Long Dương quân biết rằng kẻ đột kích bọn họ ở Hàm Đan ngày ấy chính là Từ Dấy Loạn mà thái tử Đan của nước Yên phái đến thì Long Dương quân lại nói tiếp, „Lý Viên lần này đến Hàm Dương, có mang theo tiểu công chúa của nước Sở, hy vọng có thể làm vương phi của bị quân, nghe nói Lã Bất Vi cũng đã gật đầu. Nhưng những bọn người trong phía quân sự của nước Tần là Lộc Công, Từ Tiên, Đỗ Bích đều cất lực phản đối, nếu chuyện này không thành, Lã Bất Vi chắc chắn sẽ chẳng còn mặt mũi gì nữa."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này thành hay bại là ở thái hậu, song với thủ đoạn lợi hại của mình, Lã Bất Vi sẽ có cách khiến cho thái hậu gật đầu."

Long Dương quân hạ giọng nói, „Nghe nói Cơ thái hậu rất có thiện cảm với Hạng huynh, không biết Hạng huynh có thể ra tay để cho giấc mộng của Lý Viên tan thành mây khói chăng?"

Chuyện lúc này Hạng Thiếu Long sợ nhất là gặp Chu Cơ, nếu không xong, không những sẽ cảm thấy tự cắn rứt lương tâm mà danh dự và hình tượng của mình cũng bị mất hết. Buồn bã thở dài, nói, „Cũng chính vì bà ta đối với bỉ nhân có thiện cảm nên bỉ nhân cũng khó mà mở lời."

Long Dương quân biết rõ tính cách của gã, nói, „Ta bí mật đến đây tìm Hạng huynh cho nên không tiện ở lâu, ngày mai ta sẽ phái người đến gặp Hạng huynh, tên này là đình gia, là tâm phúc của ta, rất thông minh, có y cùng người của Hạng huynh ở Đại Lương, nhất định mọi việc sẽ được ổn thỏa cả thôi."

Hạng Thiếu Long nói lời tạ ơn rồi đưa y ra ngoài cổng.

Khi quay về thì lập tức tìm Đăng Dực và Đào Phương thương lượng.

Gã vốn muốn phái Kinh Tuấn đi đón Triệu Nhã, nhưng giờ đây Hàm Dương đang là lúc cần người nên cuối cùng đã quyết định do Ô Quả dắt theo năm trăm tinh binh đi làm chuyện này.

Khi mọi việc đã bàn định xong thì Cầm Thanh phái người đến tìm gã.

Cả ba người đều ngạc nhiên, chả lẽ mỹ nữ trong sạch nổi tiếng thiên hạ này cuối cùng đã động lòng hay sao?

Khi Hạng Thiếu Long, Đăng Dực, Kinh Tuấn và thập bát thiết vệ đến phủ Cầm Thanh, trời đã tối mịt.

Mọi người được mời vào trong tòa đại sảnh, hai nữ tỳ bưng trà thơm lên, thì quản gia Vương nhị thúc mời Hạng Thiếu Long, Đăng Dực, Kinh Tuấn vào trong nội sảnh.

Kinh Tuấn thấy mình được quả phụ xinh đẹp này cũng coi trọng nên hớn hở ra mặt. Còn Hạng Thiếu Long thì có chút thất vọng, bởi vì biết được chuyện này chẳng có quan hệ gì với chuyện trai gái tư tình.

Nam nhân là như thế, nhưng cũng để mặc cho nữ nhân yêu mình, chỉ cần không quá nhiều phiền toái là được.

Cầm Thanh vẫn với dáng vẻ rất đoan chính thì lễ rồi mời ba người ngồi xuống.

Khi biết mọi người chưa dùng cơm thì sai bọn nữ tỳ đem thức ăn lên chiêu đãi bọn họ và nhóm thiết vệ đang chờ ở ngoài sảnh.

Bọn Hạng Thiếu Long không hề khách sáo, cố gắng ăn cho bằng hết.

Hạng Thiếu Long thấy nàng nhú mày, nén không được hỏi, „Cầm thái phó mời chúng tôi đến đây không biết có gì chỉ giáo?"

Cầm Thanh buồn rầu thở dài rồi nói, „Không biết có phải vì ta đã quá đi nghi hay không mà những chuyện hôm nay xảy ra khiến ta cảm thấy không ổn lắm."

Ba người đều ngạc nhiên bỏ thức ăn trên tay xuống, nhìn về hướng nàng.

Cầm Thanh rõ ràng không quen lắm khi bị cả ba gã đàn ông nhìn vào, nhất là đôi mắt tham lam của Kinh Tuấn, cúi đầu nói, „Hôm nay ta ở trong thái miếu dâng hương hoa cho linh cữu của tiên vương, khi quay ra thì gặp Lao ái, vốn là thực khách của tướng phủ, bị y chặn đường lại..."

Cả ba người đều biến sắc.

Kinh Tuấn cả giận quát, „To gan thật! Ta nhất định phải dạy cho y một bài học, mặc kệ y đang dựa hơi ai."

Đằng Dực nói, „Cầm thái phó không có gia tướng đi theo hay sao?"

Cầm Thanh nói, „Chẳng những có gia tướng đi theo mà lúc ấy có Từ tả thừa tướng và Lã tướng cũng ở trong thái miếu, đích thân nghe ồn ào thì đều chạy ra."

Kinh Tuấn cười lạnh lùng nói, „Ta xem Lã Bất Vi ấy sẽ xử trí thế nào đây! ôi chao!"

Đương nhiên đã bị Đằng Dực đá cho một cước.

Cầm Thanh nhìn sang Đằng Dực, ánh mắt lộ vẻ chân thành, dịu giọng nói, „Đằng đại ca đừng coi Cầm Thanh là người ngoài được chăng? Tiểu muội và Yên Nhiên muội vừa gặp như bạn cũ, tình như tỷ muội. Cho nên đêm nay mới không e ngại, mời các vị đến hàn xá thương lượng."

Đặng Dực hơi đỏ mặt, ái ngại nói, „Thôi được! Lã Bất Vi xử trí như thế nào?"

Cầm Thanh càng buồn hơn, chậm rãi nói, „Lã Bất Vi làm rất hay, bảo tên Lao ái ấy đập đầu nhận sai trước mặt ta và Từ tướng, lại còn tuyên bố sẽ trừng phạt y trước mặt mọi người."

Hạng Thiệu Long đã sớm biết là chuyện gì, những điều đó đã sớm ghi trong sử sách, buồn rầu chép miệng, „Có phải y sẽ hoạn hãn rồi đưa vào cung làm thái giám chăng?"

Cầm Thanh ngạc nhiên nói, „Sao ngài đoán được?"

Đặng Dực và Kinh Tuấn càng ngạc nhiên hơn, hôm nay họ suốt ngày ở bên cạnh Hạng Thiệu Long, Hạng Thiệu Long biết chuyện mà bọn họ không biết.

Hình phạt đặc biệt như vậy dù cho triết nhân có phục sinh cũng không thể đoán được.

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu hồng hét, biết mình đã nói hớ, tiết lộ thiên cơ. Nhưng lần này giải thích như thế nào cũng không thể khiến cho người ta tin được.

Cầm Thanh thì tưởng tai mắt báo cho gã biết, nhưng nhìn vào dáng vẻ ngạc nhiên của hai người Kinh Đặng, thì cả kinh nói, „Là Hạng thái phó đoán được sao?"

Hạng Thiệu Long thở dài, nói, „Chuyện này đâu có gì khó đoán, giờ đây người mà Lã Bất Vi muốn lấy lòng nhất là Cơ thái hậu, hiện nay ở Hàm Dương, không ai hiểu được nhược điểm của thái hậu hơn y, Lao ái chính là con cờ lợi hại nhất trong tay của y, chỉ cần giả vờ biến Lao ái thành thái

giám rồi đưa y vào trong hoàng cung, phát huy được tác dụng, nói đến thủ đoạn, chúng ta vẫn còn thua xa Lã Bất Vi."

Đặng Dực và Kinh Tuấn đều bắt đầu hiểu được, nhưng với khả năng suy đoán tuyệt vời của Hạng Thiếu Long, bọn họ quả thật chưa thấy bao giờ.

Cầm Thanh nhìn Hạng Thiếu Long chăm chăm, một lát sau mới nói bằng giọng điệu không phục lắm, „Sau chuyện này ta đã suy nghĩ rất lâu thì mới có kết luận. Nhưng Hạng thái phó chưa nghe xong câu chuyện mà đã biết được mọi thứ như tận mắt nhìn thấy, Cầm Thanh thấy trí tuệ của thái phó cao siêu, Lã Bất Vi cũng vậy, chẳng trách nào y rất e ngại ngại.

Hạng Thiếu Long thầm cảm thấy hổ thẹn, đồng thời cũng lo lắng.

Chu Cơ và Lao ái có thể nói như củi khô lửa mạnh không ai có thể ngăn trở nổi. Chuyện này có thể giải quyết như thế nào đây.

Kinh Tuấn nghiêng răng kèn kẹt nói, „Vậy hãy để đệ vào hoàng cung, chém cho y một dao thì y sẽ mãi mãi trở thành thái giám thật."

Cầm Thanh không thể chịu nổi lời nói cực cần của gã, hơi đỏ mặt nói với vẻ không vui, „Kinh huynh, chúng ta đang bàn chính sự mà!"

Đặng Dực bực bội trừng mắt với Kinh Tuấn, Kinh Tuấn trong lòng cũng không phục, tại sao Hạng Thiếu Long nói còn thô tục hơn y mà quả phụ này vẫn không trách gã.

Hạng Thiếu Long đã biết mình vượt qua ải này, nên cũng yên tâm, suy nghĩ cũng nhạy bén hơn, nói, „Cầm thái phó quả thực đã xem trọng Hạng mỗ, nhưng đáng tiếc chuyện này không ai có thể ngăn cản được."

Cầm Thanh ngạc nhiên nói, „Nhưng thái hậu chịu nghe ý kiến của thái phó nhất mà?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Vấn đề là ta không thể thay thế Lao ái nên đã mất đi cơ hội lên tiếng."

Cầm Thanh nhất thời vẫn chưa hiểu được ý của gã, suy nghĩ một lát thì đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu, cắn môi nói, „Cầm Thanh đã hiểu, nhưng chuyện này rất quan trọng, không những quan hệ đến tôn nghiêm của hoàng thất, mà còn có thể khiến cho Lã Bất Vi càng ngang tàng hơn, Hạng thái phó chả lẽ không lo lắng sao?"

Hạng Thiếu Long dịu giọng nói, „Sao Cầm thái phó không đi Ba Thục cùng với Hoa Dương phu nhân sống những ngày yên tĩnh?"

Cầm Thanh hơi giật mình, nhìn sang gã, trong mắt rất phức tạp, muốn nói nhưng dừng lại, cuối cùng thì cúi đầu hạ giọng nói, „Cầm Thanh có chủ ý của mình, không cần Hạng thái phó lo lắng, trời đã tối! Xin mời ba vị!"

Ba người không ngờ nàng đột nhiên đuổi khách, cảm thấy mất hứng thú vô cùng, tiu nghỉu đứng dậy bỏ đi, Cầm Thanh cũng không hề đứng dậy tiễn khách.

Rời khỏi phủ Cầm Thanh, gió đêm tạt vào mặt.

Đặng Dực nén không được nói, „Tam đệ định không tiết lộ âm mưu của Lã Bất Vi cho Cơ hậu nghe hay sao?"

"Vấn đề là đối với Cơ hậu mà nói, điều ấy cũng giống như hạn lâu mà gặp được Cam Lỗ, thử hỏi ai có thể ngăn cản được? Hạng Thiếu Long chép miệng.

Kinh Tuấn khen, „Hạn lâu gặp Cam Lỗ, Lã Bất Vi quả là một tay lợi hại."

Đặng Dực hít một hơi sâu nói, „Nếu để tên Lao ái ấy khống chế Cơ thái hậu, chúng ta có còn chỗ đứng chân không?"

Hạng Thiệu Long cười lạnh lùng, „Đầu tiên là Cơ thái hậu không dễ bị người ta khống chế, thứ đến chúng ta cứ hãy tương kế tựu kế, cố gắng đưa Lao ái lên, khiến cho y thoát khỏi sự khống chế của Lã Bất Vi, lúc ấy kẻ phải lo lắng là Lã Bất Vi chứ không phải chúng ta nữa."

Khi Kinh Tuấn và Đằng Dực đều ngạc nhiên, Hạng Thiệu Long đã thúc con tật phong chạy nhanh phía trước.

Trong sát na ấy, gã tràn trề lòng tin có thể ứng phó được với Lã Bất Vi. Bởi vì không ai có thể thay đổi được lịch sử, cả Lã Bất Vi cũng vậy. Cho nên tên đại ác nhân này cuối cùng cũng có kết cuộc tự rước cái họa mà mình đã gây ra.

Không ai có thể thay đổi được. Điều mà gã không thể biết được chính là tương lai của chính mình mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, lúc mặt trời chưa ló dạng, Lý Tư đã dẫn một bọn nội thị, mang theo chiếu thư đến Ô phủ đại diện cho tiểu Bân chính thức phong cho Hạng Thiệu Long làm chức đô kỵ thống lĩnh tướng quân, Đằng Dực và Kinh Tuấn được phong làm tả hữu đô kỵ tỳ tướng. Truyền cho hồ phủ văn thư, cung tiền, bảo kiếm, quân phục lại còn có năm trăm thân vệ. Có thể nói là hoàng ân hao đẳng.

Hạng Thiệu Long biết rõ Lý Tư đã sắp xếp điều này. Quý xuống nhận lệnh xong, Đằng Dực lập tức chọn ra năm trăm người, toàn thể thay quân phục, kéo về phía hoàng cung, đến quảng trường lớn trước điện chính, cùng với Cơ hậu và tả hữu thừa tướng, bá quan văn võ, đẳng đàn bá tướng, nghi thức rất long trọng.

Ngày hôm đó bọn Hạng Thiệu Long bận rộn tối mày tối mặt, vừa phải tiếp nhận nha thuộc đô kỵ nằm ở thành đông, vừa phải kiểm duyệt sĩ tốt đô kỵ, cùng với tướng lĩnh khác giải quyết công việc, chuẩn bị tang lễ ngày mai của Trang Tương vương.

May mà Hạng Thiệu Long giờ đây có mối quan hệ rất tốt với phía quân sự, Lã Bất Vi lại tạm thời phải tỏ thái độ ủng hộ với gã, nên mọi việc cũng xuôi chèo mát mái, không hề gặp khó khăn và trở ngại nào.

Nhưng kẻ vui nhất phải là Kinh Tuấn, bởi vì y đã chính thức trở thành đô kỵ phó tướng, trông rất oai nghiêm, thần thái bay bổng.

Cũng trong ngày hôm ấy, Đào Phương sắp xếp cho Ô Quả cùng với gia tướng Long Dương quân là Đinh Gia, dắt theo năm trăm chiến sĩ trong tinh binh đoàn, vội vàng lên đường đến Đại Lương rước Triệu Nhã về.

Đêm hôm ấy, tiểu Bàn sai người gọi Hạng Thiệu Long vào hoàng cung, gặp gỡ trong nội đình, mặt giận dữ nói, „Khanh phải chẳng đã biết chuyện Lao ái?"

Hạng Thiệu Long thở dài nói, „Thái hậu và y đã quăn quít với nhau rồi à?"

Tiểu Bàn rất phẫn nộ, „Xương cốt của tiên vương chưa nhập thổ, tên gian tặc Lã Bất Vi ấy lại sai một tên mặt trắng vào cung giả làm thái giám quyến rũ mẫu hậu, ta hận không phanh thây y ra vụn mảnh."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ tên Lao ái ấy quả thật rất có thủ đoạn với nữ nhân, đã mau chóng quyến rũ được Chu Cơ, trong lòng vừa cảm thấy chua xót, vừa trách Chu Cơ không biết kiềm chế mình. Nhưng cũng nghĩ lại, Chu Cơ cô đơn đã lâu, với sự đa tình của nàng đương nhiên chấp nhận một cao thủ tình trường.

Tiểu Bàn giận đến nổi cứ đi lòng vòng giữa điện, Hạng Thiệu Long chỉ đành đứng yên một bên.

Tiểu Bàn đột nhiên dừng lại, nhìn gã nói với giọng trách cứ, „Hôm ấy ta để thái phó và mẫu hậu gặp gỡ nhau hy vọng thái phó an ủi cho bà ta, trong số

nam nhân trong thiên hạ này, ta chỉ có thể chấp nhận một mình thái phó gần gũi với bà ta mà thôi."

Hạng Thiếu Long chỉ đành cười gượng để đáp lại.

Gã đương nhiên hiểu tâm lý của tiểu Bàn, cũng như trước đây y cảm thấy chỉ có mỗi mình gã mới có thể trở thành tình nhân của Ni phu nhân, giờ đây đã xem Chu Cơ là mẫu thân, đương nhiên cũng hy vọng y sẽ trở thành nam nhân của Chu Cơ. ở một mức độ nào đó, bản thân của tiểu Bàn đã xem Hạng Thiếu Long là một người cha lý tưởng.

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu hạ thần có thể làm như vậy, hạ thần đã không còn là Hạng Thiếu Long rồi."

Tiểu Bàn ngẩn ra một hồi rồi gật đầu nói, „Ta đã hiểu. Nhưng giờ đây trong lòng ta rất bức dọc, muốn xông tới cung thái hậu lôi Lao ái ra đập cho một trận mới có thể hả được cơn giận này." Ngừng một lát rồi nói, „Chao ôi! Phải làm thế nào đây! Một ngày ta chưa chính thức làm lễ đội mũ, mọi chuyện đều phải do thái hậu quyết định mới xong. Nếu để cho Lã Bất Vi không chế thái hậu, ta càng bị trói buộc chân tay, trưa hôm nay thái hậu đã cho vời ta sang, bảo ta phải để cho tên Quản Trung Tà gia tướng của Lã Bất Vi thay thế cho An Cốc Hề tướng quân làm cấm vệ đô thống, ta đã cật lực phản đối, cãi nhau đến cả canh giờ, mẫu hậu mới chịu thu hồi thánh lệnh, chuyển tên Quản Trung Tà ấy làm đô vệ thống lĩnh, ta đành phải chấp nhận mà thôi." Rồi lại than, „Thái phó nói ta phải làm thế nào đây?"

Nhìn bộ mặt còn trẻ con của y, Hạng Thiếu Long nói, „Đó chính là thủ đoạn của thái hậu, biết rõ ngài không chấp nhận bãi chức An tướng quân, nên khi đưa ra một yêu cầu khác, ngài đành phải chấp nhận mà thôi."

Tiểu Bàn ngẩn ra, suy nghĩ một hồi rồi buồn bã nói, „Tình thế lúc ấy quá thật như thế, ta đã đâu không lại mẫu hậu."

Hạng Thiếu Long an ủi, „Đừng nhụt chí như thế, vì ngài tuổi tác vẫn còn trẻ, lại kính yêu mẫu hậu nên mới đấu không lại bà ta. Nào, chúng ta hãy ngồi xuống suy nghĩ xem làm thế nào để ứng phó với âm mưu của Lã Bất Vi."

Tiểu Bàn như một trái bóng da bị xì hơi, quay về ghế ngồi ở phía trên, nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long trầm giọng hỏi, „Thái tử làm sao biết chuyện của Lao ái?"

Tiểu Bàn bực mình nói, „Sáng hôm qua người của Lã Bất Vi bắt trói Lao ái đem vào cung, tuyên đọc tội trạng của Lao ái trước mặt ta và mẫu hậu, bảo đã hành hình khiến y trở thành một tên thái giám, phạt y phải phục dịch trong cung thái hậu, lúc ấy ta đã cảm thấy không ổn, bị người ta cắt cái của quý đi mà vẫn nghênh ngang, chỉ là mặt hơi tái mà thôi. Rồi Lã Bất Vi và mẫu hậu lại nói chuyện riêng, sau đó mẫu hậu đã thu nhận Lao ái vào cung thái hậu, ta trong lòng cảm thấy không ổn, phái người đi dò xét, mẫu hậu sau đêm ấy đã chung chạ với Lao ái."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Tên Lao ái ấy có gì hấp dẫn?"

Tiểu Bàn vỗ tay lên ghế, tức giận nói, „Chỉ là một tên mặt trắng mà thôi." Rồi rầu rĩ nói, „Nói thật y cao lớn uy vũ, rất có khí khái anh hùng, vẻ ngoài cũng hơi giống thái phó, chỉ là da dẻ trắng trẻo mà thôi, chả trách nào mẫu hậu vừa thấy đã mê. Chao ôi! Ta phải làm thế nào đây?"

Đây là lần thứ ba tiểu Bàn nói câu này, có thể thấy hành vi của Chu Cơ đã khiến cho y trở nên bối rối.

Hạng Thiếu Long bước tới trước bệ rồng, hạ giọng nói, „Chuyện này bị quân đã thương lượng với Lý Tư chưa?"

Tiểu Bàn cười gượng nói, „Chuyện này ngoài sự phụ, ta nào dám cho kẻ khác biết, lại còn hết lòng giấu giếm cho thái hậu nữa."

Hạng Thiệu Long thầm than, đó chính là chỗ khó khăn của tiểu Bàn, đây là lúc ai cũng lăm le dòm ngó đến ngai vàng, một khi mất đi sự giúp đỡ của thái hậu và Lã Bất Vi, một đứa trẻ chỉ hơn mười tuổi như tiểu Bàn sẽ lập tức trở nên cô độc, cho nên một khi chưa đủ lông đủ cánh thì y phải tìm cách bảo vệ cho Chu Cơ và Lã Bất Vi, để tránh cho vương vị bị lung lay, tình thế trong chuyện này quả nhiên rất phức tạp.

Hạng Thiệu Long bước lên phía trước, ngửa mặt nhìn thanh xà ngang phía trên nóc điện, hít một hơi dài rồi nói, „Có một cách hay có thể giúp cho thái tử qua được ải khó này, ngày sau ngồi vững trên vương tọa."

Tiểu Bàn như một người lạc đường trong đêm tối thấy được ngọn đèn, cả mừng nói, „Thái phó hãy mau nói ra!"

Hạng Thiệu Long trông thấy y lấy lại tinh thần, trong lòng cũng vui lắm, nói, „Đầu tiên là vẫn phải lôi kéo lòng quân, giờ đây phía quân sự nước Tần đại khái chia ra bốn phe. Phe trung lập có thể lực lớn nhất, do Lộc Công, Từ Tiên, vương Hột đứng đầu, họ chỉ ủng hộ dòng chính thống, nhưng bọn họ cũng rất nguy hiểm, nếu như bọn họ quay đầu lại đối phó với chúng ta thì không ai có thể chống lại được bọn họ. Có thể nói chỉ cần bọn họ nghiêng về bên nào thì bên ấy thắng chắc."

Tiểu Bàn nhú mày nói, „Điều này thì ta hiểu, còn ba phe kia là ủng hộ cho Lã Bất Vi, Cao Lăng quân và Thành Kiều, nhưng có cách nào để tranh thủ được bọn Lộc Công hay không?"

Hạng Thiệu Long nói, „Phương pháp rất đơn giản dễ làm, chỉ cần bọn họ kiểm nghiệm đúng thân phận là được." Rồi kể chuyện Lộc Công muốn dùng phương pháp nhỏ máu nhận thân ra.

Tiểu Bàn đầu tiên lặng người đi, rồi nhìn Hạng Thiệu Long bằng ánh mắt kỳ lạ, hai người đồng thời cười phá lên, hoàn toàn không khống chế nổi cảm giác vừa hoang đường vừa tức cười ấy. Tiểu Bàn cười đến nỗi chảy nước mắt, thở dốc nói, „Vậy còn một phương pháp nữa là gì?"

Hạng Thiệu Long cố gắng lắm mới nhịn được cười, nói, „Đó chính là tranh thủ Lã Bất Vi."

Tiểu Bàn lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiệu Long phân tích, „Dương Tuyền quân tuy đã châu trời, nhưng những thế lực muốn lập Thành Kiều cũng đang rất lớn, lại có Cao Lăng quân đang lăm le dòm ngó, nếu chúng ta đối phó với Lã Bất Vi, chỉ khiến cho hai bên lưỡng bại câu thương, để cho người của hai phe ấy thừa cơ mà vào, nói không chừng người của hai phe ấy liên hợp lại buộc ngài phải thoái vị, như vậy tình hình càng tệ hại hơn. Như vậy giả sử Lã Bất Vi vừa xem ngài là con trai, còn bọn Lộc Công thì biết ngài không phải là con của Lã Bất Vi, vậy thì ngài có thể thuận buồm xuôi gió, chờ khi quét sạch thế lực của hai phe kia thì quay lại đối phó với Lã Bất Vi, lúc ấy không còn ai chống lại ngài nữa."

Tiểu Bàn vỗ án nói, „Đó quả thật là kế hay nhất, nhưng tên Lã Bất Vi này tính tình ngang ngược, mọi chuyện đều phải nghe theo y, cuối cùng đại quyền cũng vào tay y, khi người của y đã cắm vào các vị trí quan trọng trong quân đội, chúng ta lúc ấy lấy gì để đối phó với y?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, bình thản nói, „Kế ấy gọi là lấy mâu của người đâm thuẫn của người, từ hôm nay trở đi, chúng ta không những không quản chuyện thái hậu mà còn cố gắng tài bồi cho Lao ái."

Tiểu Bàn kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiệu Long nói, „Lao ái là người vô tình vô nghĩa nổi tiếng trong thiên hạ, người như thế thì tính tình tất ích kỷ, mọi chuyện đều lấy lợi của

bản thân làm trọng, chỉ cần y phát giác thấy có cơ hội, nhất định sẽ không chịu sự khống chế của Lã Bất Vi nữa, vì y xuất thân từ tướng phủ, nên sẽ làm giảm đi thực lực của Lã Bất Vi, thái hậu lúc ấy cũng vì yêu thương y mà ủng hộ y, khiến cho y trở thành lực lượng cân bằng với Lã Bất Vi, lúc ấy ngài có thể ở giữa mà hưởng lợi được rồi đó."

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Nếu ta đoán không lầm thì sau khi tiên vương nhập thổ, Lao ái sẽ đòi thái hậu phong cho y một chức tước nào đó, lúc ấy ngài chắc đã biết làm gì rồi chứ?"

Tiểu Bàn nghe mà há hốc mồm, cuối cùng hít một hơi sâu rồi nói, „Người trên đời này, còn ai có thủ đoạn cao minh hơn sư phụ nữa?"

Từ lúc này, Hạng Thiếu Long biết tiểu Bàn đã thật sự trưởng thành, không còn là một đứa trẻ ham chơi nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 129: Vờ Khen Để Âm Hại

H

ôm sau trời chưa sáng, dưới sự chủ trì của tiểu Bàn và Chu Cơ, hoàng thân quốc tính, bá quan văn võ, sứ tiết các nước sau khi đã tiến hành nghi lễ long trọng trong thái miếu đã đưa di thể của Trang Tương vương về viên tẩm, nơi chôn các đời vua Tần.

Toàn bộ cấm vệ quân đều được điều động, chở theo hàng ngàn vật phẩm bồi táng, đoàn tống táng kéo dài hơn mười dặm.

Người trong thành Hàm Dương đều mặc áo gai, quỳ xuống bên đường đưa tiễn vị vua đầy nhân ái này.

Tiểu Bàn và Chu Cơ đều khóc ngất đi tỉnh lại mấy lần, ai thấy cũng đau đớn trong lòng.

Lã Bất Vi đương nhiên càng biết diễn tuồng hơn.

Hạng Thiếu Long cùng An Cốc Hề và đô vệ thống lĩnh Xương Bình quân, một người trong hoàng tộc, đi đầu mở đường cho đoàn xe.

Sau chuyện xảy ra ở Hàm Đan, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy bọn Điền Đan, Lý Viên, Hàn Sấm, bọn họ tuy để ý đến gã nhưng không hề nhận ra được gã chính là Đồng mã si.

Tên Bàng Noãn ấy người chỉ trung bình, mặt vuông tai lớn, xem ra tính cách rất thâm trầm, nhưng đôi mắt rất lạnh lẽ, thuộc loại người cơ trí, chẳng trách nào y có thể trở thành một nhà hùng biện của thời ấy.

Thái tử Đan tuổi tác trẻ nhất, cao nhất cũng chỉ khoảng hai mươi, mặt đẹp như ngọc, thân hình trung bình, cử chỉ rất có phong độ, rất dễ gây thiện

cảm, nhưng đối với Hạng Thiếu Long mà nói thì là một chuyện khác. Bọn Triệu Thiên có thể nói đã gián tiếp chết trong tay y, nếu có cơ hội, Hạng Thiếu Long cũng không dễ dàng bỏ qua cho thái tử Đan.

Cầm Thanh thì lẫn trong đám cung tần và các quý phụ hoàng tộc, Hạng Thiếu Long đã từng chạm mặt với nàng, nhưng nàng giả vờ không nhìn thấy Hạng Thiếu Long.

Đoàn người tống táng đi được một canh giờ thì cuối cùng cũng đến được viên tẩm.

Khu lăng mộ này được chia thành hai lớp, theo hình chữ hồi, mỗi bên đông tây nam bắc đều có một cửa, bốn góc đều có lầu gác.

Con đường dẫn vào lăng được lát gạch, sau khi vào lăng những nhân vật quan trọng đứng xếp hàng hai bên lăng, đầu tiên y phục mũ miện, bài vị của Trang Tương vương được đặt vào trước, rồi sau đó Lã Bất Vi tuyên đọc văn tế, rồi tiến hành tang lễ.

Hạng Thiếu Long nhớ lại những ân sủng của Trang Tương vương lúc còn sống đối với mình, bất đồ trong lòng cảm thấy buồn bã, nước mắt chảy ròng.

Khi linh cữu được đưa vào trong hầm mộ ở vương lăng, Chu Cơ khóc ngất đi, nhưng khi nghĩ lại hai đêm nay nàng đã ở bên cạnh Lao ái, Hạng Thiếu Long cảm thấy rất khó tha thứ cho nàng.

Nhưng ở một mức độ nào đó, gã hiểu được điều này, chính vì nàng mất đi Trang Tương vương, lại biết rõ là do tình nhân cũ của mình là Lã Bất Vi hạ độc, còn mình thì có thù mà khó báo, nên mới không kiểm soát được mình nữa.

Nghĩ là nghĩ như thế nhưng gã cũng không thể nào tha thứ cho Chu Cơ.

Đêm hôm ấy, sau khi về Ô phủ ở Hàm Dương, suốt đêm khó ngủ, sau khi thức dậy đã lập tức sai người gọi bọn Kỷ Yên Nhiên vào thành, gã thật sự mong muốn bọn họ ở bên mình. Đằng Dực đương nhiên cũng hy vọng có thể đón Thi ân Lan đến đây.

Chỉ cần một ngày gã vẫn còn ngồi trên chiếc ghế đô kỵ thống lĩnh, Lã Bất Vi sẽ không dám công nhiên động đến gã.

Ba ngày sau, quân dân thành Hàm Dương cởi hiếu phục ra đốt, tất cả quay về tình trạng bình thường.

Tiểu Bàn tuy chưa chính thức đội mũ, nhưng đã là chủ của nước Tần.

Ngoài những người có tầm nhìn xa như Hạng Thiếu Long và Lý Tư, không ai có thể đoán được rằng chính đứa trẻ này sau này sẽ phản hồi cục diện quần hùng cát cứ, dẫn dắt người Tần bước trên con đường thống nhất thiên hạ.

Khi về đến đô kỵ nha thuộc, cùng Đằng Dực, Kinh Tuấn bàn bạc công việc thì Lộc Công đến.

Phải biết rằng, đã là tướng quân thì đều thuộc giới cao cấp trong quân đội. Nhưng tướng quân cũng có nhiều đẳng cấp, một đô kỵ tướng quân như Hạng Thiếu Long chỉ thuộc về cấp tương đối thấp, lãnh binh không thể vượt quá năm vạn, nhưng vì phụ trách an toàn của toàn thành nên thân phận hơi đặc biệt mà thôi.

Cấp cao nhất là thượng tướng quân, trong triều đình nước Tần chỉ có Lộc Công là người có địa vị này, còn những người khác như Vương Hột, Từ Tiên, Mông Ngao, Đỗ Bích chỉ là những đại tướng quân. Từ đó có thể thấy Lộc Công quan trọng như thế nào trong quân đội nước Tần. Sau khi bọn Đằng Dực, Kinh Tuấn lui xuống, Lộc Công vui vẻ ngồi xuống, vuốt râu cười nói, „Hôm nay lão phu đến đây có chuyện cần thương lượng, nhưng

cũng vì muốn trợ oai cho Thiếu Long, để cho ai ai cũng biết rằng có ta ủng hộ cho Thiếu Long, sau này đều phải nghe lời y."

Hạng Thiếu Long vội vàng đáp tạ.

Lộc Công nghiêm mặt nói, „Người có biết sáng nay khi tảo triều, Lã Bất Vi đã có sự sắp xếp nhân sự mới."

Hạng Thiếu Long vẫn chưa có tư cách tham gia vào triều chính, hoang mang hỏi, „Có điều động gì mới sao?"

Lộc Công bức bối nói, „Lã Bất Vi đã phá cách đề bạt gia tướng của mình là Quản Trung Tà, thay thế cho Xương Bình quân làm chức đô vệ thống lĩnh, ta và Từ Tiên đều cất lực phản đối, nhưng đều bị thái hậu và Lã Bất Vi phản bác trở lại. May mà bị quân đã điều An Cốc Hề đến giữ cửa Hàm Cốc, và giao cho Xương Bình quân và thân đệ của y là Xương Văn quân cùng nhau phụ trách cấm vệ thống lĩnh, nên mới không khuấy động lòng quân. Hừ! Lã Bất Vi càng lúc càng ngang ngược, không ngừng sử dụng những người ngoài, tưởng như đại Tần chúng ta không còn nhân tài nữa."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu may mắn, xem ra Lộc Công đã không xem gã là người ngoài.

Không có An Cốc Hề trong cung quả thật là chuyện đáng tiếc. Nhưng chiêu này của tiểu Bàn quả thật là cách hay nhất trong lúc không có cách, xem ra đó là diệu kế do Lý Tư nghĩ ra.

Còn Lộc Công thì cảm thấy tiểu Bàn không hề nghe lời thái hậu và Lã Bất Vi.

Lộc Công hạ giọng nói, „Ta đã thương lượng với Từ Tiên, Vương Hột, nhỏ máu nhận thân là phương pháp duy nhất, người xem!" Rồi lấy ra một mũi ngân châm đặc ý nói, „Mũi ngân châm này ở đầu nhọn có một lỗ nhỏ, chỉ cần đâm vào da thịt, máu sẽ chảy tới huyết nan, mà khi đâm vào da thịt chỉ

nhật như bị muỗi cắn, không hề bị chảy máu ra ngoài, nếu tay chân lạnh lẽo thì người bị đâm sẽ không có cảm giác gì."

Hạng Thiếu Long cầm lấy nhìn kỹ, chắc đây là công cụ hút máu của thời cổ đại, khen mấy câu rồi nói, „Khi nào thì động thủ?"

Lộc Công nói, „Theo lễ pháp của đại Tần ta mười ngày sau khi tiên vương được chôn cất, sẽ tiến hành hội điền liệt và viên du, để thể hiện ý đã lấy lại tinh thần sau những chuyện đau thương. Người trong hoàng tộc, văn quan võ tướng, sứ tiết các nước đều tham gia."

Hạng Thiếu Long đã là đô kỵ thống lĩnh, tự nhiên biết rõ chuyện này, chỉ không ngờ là long trọng như thế, ngạc nhiên nói, „Náo nhiệt đến thế sao?"

Lộc Công nói, „Đương nhiên! Ai cũng nhân cơ hội này để thể hiện bản lĩnh của mình, giành được thiện cảm của tân quân, năm xưa ta đã được tiên quân chọn trong lúc điền liệt, lúc ấy không ai có thu hoạch nhiều hơn ta."

Hạng Thiếu Long cảm thấy không thoải mái chút nào, tàn sát với loại động vật nhỏ bé như vậy không phải là vì miếng ăn, gã thật sự không thể làm được.

Lộc Công tiếp tục nói, „Đây là cơ hội tốt nhất, giọt máu của Lã Bất Vi hãy giao cho chúng ta, còn phía của bị quân thì phải phiên đến người. Hai tên tiểu tử Xương Bình và Xương Văn cùng với Từ Tiên sẽ là người làm chứng, chỉ có Thiếu Long mới có gan lấy máu của bị quân, An Cốc Hề làm sao đủ gan, điều y đi cũng tốt."

Hạng Thiếu Long cười thâm trong lòng, thương lượng tình tiết với y xong thì tiễn y ra cửa.

Lộc Công đoán không sai, những thuộc hạ vốn không phục tùng gã, lập tức thay đổi thái độ, trông rất cung kính, bớt đi nhiều phiền toái cho gã và Đằng Dực.

Hoàng hôn hôm ấy, Chu Cơ cũng đột nhiên triệu gã vào cung.

Hạng Thiệu Long biết rõ có chuyện không ổn, nhưng cũng đánh liều đi.

Chu Cơ vẻ mặt vẫn bình thường, không hề thấy có chút khác lạ nào, vẫn dịu dàng với Hạng Thiệu Long, vẫn quan tâm đến gã, đầu tiên hỏi gã về tình hình đô kỵ thống lĩnh, mỉm cười nói, „Ta đã cảnh cáo với Bất Vi rằng, bảo khanh vẫn là người của Chu Cơ ta, nếu khanh có mất nửa cọng lông, ta nhất định sẽ không tha cho y. Chao ôi! Người chết không thể sống lại, khanh gia hãy yên tâm làm chức đô kỵ thống lĩnh bảo vệ cho Chính nhi, còn những chuyện khác khanh không cần phải lao tâm nhọc sức nữa."

Hạng Thiệu Long đương nhiên biết rõ hàm ý trong lời nói của nàng, thầm nghĩ đó chỉ là ý nghĩ một phía của nàng, Lã Bất Vi đâu có tốt lành như vậy.

Đồng thời cũng thấy rõ sự chuyển biến trong tâm thái của Chu Cơ.

Nếu chẳng phải nàng đã thỏa mãn với tình trạng hiện thời, tuyệt sẽ không hy vọng mọi chuyện sẽ tiếp tục như thế này.

Mỉm cười nói, „Lời của thái hậu, vi thần sao không dám nghe."

Chu Cơ giận dữ nói, „Đừng có giở trò khúm núm ra trước mặt ta được không, chỉ có khi trước mặt khanh ta mới nói những lời thật lòng."

Hạng Thiệu Long cười khổ nói, „Nếu hạ thần không giữ lễ tôn titrên dưới, tất sẽ có người lời ra tiếng vào."

Chu Cơ nói với vẻ không vui, „Không có người ở đây, mặc kệ người khác nói gì, ai dám quản chuyện của Chu Cơ ta đây.

Hạng Thiệu Long nói, „Đừng quên rằng trong cung còn có Tú Lệ phu nhân, cứ gặp nhau riêng như thế này, sau đó lại bị đồn đãi này nọ, e rằng sẽ trở thành đề tài đàm tiếu cho người thành Hàm Dương."

Chu Cơ cười nói, „Khanh hãy yên tâm. Thành Kiều đã được phong làm Trường An quân, ngày mai sẽ cùng ả tiện nhân Tú Lệ đến Trường An, giờ đây trong cung đều là người của ta, chút thủ đoạn này ta đã giải quyết được mọi chuyện."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ nàng làm điều này cũng chẳng qua vì sợ chuyện của Lao ái truyền ra ngoài mà thôi, bình thần nói, „Thái hậu đương nhiên là người có thủ đoạn cao minh."

Chu Cơ hơi ngạc nhiên, nhìn chăm chú gã một hồi rồi cất giọng rất dịu dàng, „Lần đầu tiên khanh gia nói với ta bằng giọng điệu chân thành, phải chăng bất mãn ta đã buông tha cho Bất Vi! Nhưng mỗi người đều có nỗi khổ của mình, đôi khi phải làm những chuyện bất đắc dĩ, khi ở Hàm Đan ta đã sớm hiểu rõ được chuyện này."

Hạng Thiệu Long hơi không hiểu, không biết nàng giải thích cho Lã Bất Vi hay cho mình, trầm ngâm nói, „Thái hậu nói đúng, vì thần hiện giờ cũng có cảm giác bất đắc dĩ."

Chu Cơ buồn rầu thở dài, yếu đuối đứng dậy.

Hạng Thiệu Long vội vàng đứng dậy, khi tưởng rằng nàng muốn tiễn khách, quả phụ xinh đẹp kêu gọi ấy đến phía trước mặt gã, ngẩng đầu lên nhìn gã đăm đăm rồi thỏ thẻ, „Kẻ mà Chu Cơ này yêu mến nhất là Hạng Thiệu Long, lần đầu tiên gặp được Hạng Thiệu Long với khí khái anh hùng, phong lưu tiêu sái, không hề coi khó khăn là gì, khiến cho một kẻ yếu đuối như ta không thể nào quên được. Thiệu Long ơi! Giờ đây Chu Cơ đã được tự do, tại sao vẫn còn phải đeo bộ mặt giả tạo, chúng ta hãy sống cho nhau được chăng?"

Nhìn bộ ngực phập phồng của nàng, nét mặt đẹp như hoa, hương thơm từ người nàng thoang thoảng tỏa ra, Hạng Thiệu Long suýt tí nữa đã ôm nàng vào lòng, để rồi quên hết tất cả, mặc cho sự thể ra sao thì ra.

Nói cho cùng, gã vẫn có tình cảm đối với Chu Cơ.

Nhưng từng lời nói của Trang Tương vương đã in đậm vào lòng gã, gã đành phải kìm nén lòng mình, khi định lên tiếng thì có bước chân ở ngoài cửa truyền vào. Hai người giật mình, mỗi người lùi ra hai bước.

Chu Cơ bực dọc quát lớn, „Là ai?"

Một người mặc y phục của nội thị tiến vào quỳ xuống, „Lao ái đến hầu hạ cho thái hậu!"

Hạng Thiệu Long giật mình, nhìn về phía mỹ nam tử ấy, cũng vừa lúc Lao ái ngẩng đầu lên nhìn gã, trong mắt lộ ra vẻ đổ kỵ.

Tuy khinh bỉ con người này, nhưng Hạng Thiệu Long cũng phải khen thầm.

Nếu luận về anh tuấn thì những loại mỹ nam tử như An Cốc Hề, Liên Tấn, Tề Vũ, Lý Viên, đều không thể bì được với y.

Người y vạm vỡ, từng thớ thịt nổi lên cuộn cuộn, một thể hình hoàn mỹ, một làn da trắng mịn, một mái tóc đen tuyền, quả thật có chút hơi giống mình.

Nhưng điều hấp dẫn nữ nhân nhất là dáng vẻ lãng tử của y, đôi mắt như đầy lửa, có tình mà như vô tình, khiến cho bất cứ nữ nhân nào cảm thấy nếu được gã chinh phục là niềm kiêu hãnh lớn nhất.

Chả trách nào Chu Cơ cũng động lòng.

Chu Cơ rõ ràng đã cảm thấy lúng túng vì sự xuất hiện của y, vừa sợ Hạng Thiệu Long biết chuyện của hai người, giận đến nổi mặt trắng bệch quát lớn, „Người vào đây làm gì?"

Lao ái cúi đầu, nói với giọng bình tĩnh, „Tiểu nhân biết không ai hầu hạ bên cạnh thái hậu nên to gan vào đây."

Chu Cơ rõ ràng rất sủng ái y, nhưng vì trước mặt Hạng Thiếu Long nên không tiện biểu hiện, biến sắc quát lớn, „Lập tức rút ra cho ta."

Nếu là người khác, có lẽ đã sớm bị chặt đầu.

Lao ái rõ ràng đến đây là để đánh ghen với Hạng Thiếu Long.

Chỉ nghe y cung kính mà nói rằng, „Thái hậu bớt giận, tiểu nhân chỉ mong được toàn tâm toàn ý hầu hạ cho thái hậu mà thôi!"

Chu Cơ hồ thẹn lắm, len lén nhìn Hạng Thiếu Long rồi quát lên, „Người đâu?"

Hai tên thị vệ bước vào.

Hạng Thiếu Long biết đã đến lúc chạy tới chặn hai người ấy lại, rồi đưa tay đỡ Lao ái đứng dậy, nói, „Vị nội thị này quả là một nhân tài, lại trung thành với thái hậu, hạ thần vừa thấy đã thích, xin thái hậu đừng trách y."

Câu ấy vừa nói ra, cả Chu Cơ lẫn Lao ái đều cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy buồn cười, tiếp tục khen, „Hạ thần nhìn người không thể sai đâu, Lao nội thị quả là rồng trong cối người, sau này sẽ làm nên nghiệp lớn, chúng ta ngày sau hãy hợp tác cho tốt, ngày sau ra sức cho đại Tần."

Chu Cơ thấy hai tên thị vệ đang tiến thoái lưỡng nan, đứng ngây ra như phỗng thì bực bội gắt lên, „Còn chưa lui ra!"

Hai người vội vàng chuồn mất.

Lao ái trước nay vẫn coi mình là rỗng trong cõi người, chỉ là trước nay chưa có ai khen mình như thế mà thôi! Nên lòng ghen tuông đối với Hạng Thiệu Long cũng giảm quá nửa, sự thực thì lần này Lã Bất Vi phái y đến là để phá hoại chuyện tốt của Chu Cơ và Hạng Thiệu Long, nếu không y cũng chẳng dám xông vào như thế này, lúng túng trả lời, „Hạng đại nhân đã quá khen!"

Khi Chu Cơ ngẩn người nhìn Hạng Thiệu Long thì gã thừa cơ tháo lui.

Chu Cơ đâu còn mặt mũi giữ gã lại, Lao ái đưa gã ra khỏi cung thái hậu.

Ra đến cửa cung, Hạng Thiệu Long nói với Lao ái như một người bạn đã quen nhau hơn mười năm, „Lao nội thị, ngày sau chúng ta nên gần gũi nhau."

Lao ái mặt mũi đầy mồ hôi nói, „Hạng đại nhân đã khách sáo, tiểu nhân đâu dám trèo cao, trong cung tiểu nhân chỉ là một nô tài mà thôi!"

Hạng Thiệu Long cố ý làm ra vẻ bất mãn nói, „Lao huynh là một nhân tài, làm sao có thể chịu đựng dưới kẻ khác, không được! Ta phải nói với bị quân, phong cho người một chức quan, chỉ cần thái hậu không phản đối là được."

Lao ái bị gã làm cho lúng túng, ngạc nhiên nói, „Hạng đại nhân đã nhìn tiểu nhân bằng con mắt khác, thật ra tiểu nhân là người của tướng phủ, đại nhân lẽ ra đã nghe tên của tiểu nhân, chỉ là vì mang tội mà bị đày vào cung phục dịch mà thôi."

Hạng Thiệu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Thì ra Lao huynh là người trong tướng phủ, chả trách nào khi mới gặp Lao huynh đã cảm thấy Lao huynh chẳng phải là hạng tầm thường. ôi! Không biết Lao huynh đã phạm tội gì? Song cũng không cần phải nói nữa, một nhân tài như Lao huynh đây Lã tướng làm sao có thể dung dưỡng được? Hạng Thiệu Long này đã nói là phải làm, ta sẽ đưa huynh đi gặp bị quân. Một nhân tài như thế này không thể để mai một được."

Lao ái cảm thấy ngạc nhiên lắm, nhưng nghĩ kỹ lại, biết Hạng Thiếu Long không phải nói đùa, Lã Bất Vi là kẻ đồ kỹ tài năng.

Giờ đây Lã Bất Vi đang lợi dụng y để phá hoại quan hệ giữa Hạng Thiếu Long và Chu Cơ, nếu ngày sau thái hậu sủng ái y, nói không chừng Lã Bất Vi sẽ tìm cách để đối phó y nữa.

Nếu có thể lập mối quan hệ với Hạng Thiếu Long và bị quân, tương lai y sẽ có chỗ để mà nhờ vả.

Rồi vui vẻ gật đầu nói, „Đa tạ Hạng đại nhân đề bạt." Rồi làm ra vẻ hoảng sợ nói, „Bị quân có vui lòng gặp một kẻ nô tài nhỏ bé như tiểu nhân chăng?"

Giờ đây thân phận của y vẫn chỉ là một thái giám cấp thấp trong cung, miễn cưỡng mà nói chỉ là một món đồ của thái hậu, chẳng trách nào y tự tin như vậy.

Hạng Thiếu Long suýt nữa không nén được cười, kéo gã đi.

Về đến Ô phủ không những bọn Kỷ Yên Nhiên đều có mặt mà Ô ứng Nguyên cũng đến.

Chuyện Ô Đình Uy bị xử tử đã trở thành quá khứ.

Mọi người giờ đây đều biết gã đã là đô kỵ thống lĩnh, nên ai nấy đều vui mừng.

Ô ứng Nguyên kéo gã ra hậu viên, nói, „Toàn là nhờ Thiếu Long cả, giờ đây chỉ cần là chuyện của Ô gia chúng ta thì mọi chuyện đều thông suốt cả, những văn thư qua ải trước kia không chờ mười ngày thì cũng nửa tháng, đừng hòng lấy được, nhưng giờ đây đầu này nộp văn thư đầu kia đã được phê, còn rạng rỡ hơn lúc ở Hàm Đan nhiều."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Nhạc phụ tốt nhất hãy chuẩn bị tâm lý thì hơn, sau này thế lực của Lã Bất Vi ngày càng lớn mạnh, e rằng chẳng rạng rỡ được bao lâu nữa."

Ô ứng Nguyên cười, „Đến lúc ấy thì e rằng chúng ta đã sớm chuồn mất. Ô Trác đã đưa tin về, đã tìm được một mảnh đất rộng ngàn dặm, cây cỏ tươi tốt, nước non đầy đủ, gần đó lại không có những man tộc lớn mạnh, chỉ cần vài năm là có thể xây dựng được căn cứ. Mảnh đất này bên cạnh Ô Nhi Lỗ An sơn ngoài miền biên tái. Ta đã chuẩn bị sai một nhóm người ra đó khai khẩn. Nghĩ lại việc xây dựng một quốc gia cho riêng mình, gia nghiệp nhỏ bé ở Hàm Dương này, thật sự không đáng ngó đến."

Hạng Thiếu Long cũng vui mừng lắm, hỏi về tình hình sức khỏe của nhạc mẫu, Ô ứng Nguyên chép miệng, „Qua một thời gian nữa chắc cũng không sao." Rồi nhớ về Ô Đình Uy nên trong lòng cũng cảm thấy buồn lắm.

Hạng Thiếu Long không thể tìm được lời để an ủi cho y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 130: Đào Kênh Kinh Lạc

T

ừ một thái tử mà trở thành đấng quân vương, những giai đoạn khác nhau thì có những nỗi khổ khác nhau, nếu có thể thống nhất thiên hạ như ước mơ của hữu thừa tướng, nỗi ưu phiền này Hạng Thiếu Long, Đàng Dực, Kinh Tuấn sau khi tìm hiểu đô kỵ quân thì cũng biết được kết cấu của quân này, vì thế bắt tay vào chỉnh đốn cải cách.

Nhân số của đô kỵ quân khoảng một vạn, chia thành năm quân, mỗi quân hai ngàn người, đều là những quân tinh nhuệ giỏi về xạ kỵ, chỉ thua cấm vệ quân chịu trách nhiệm bảo vệ cho cấm cung của Tần vương, đại đa số là hậu duệ của hoàng thất, thân thể trong sạch, nên ai nấy đều lấy làm vinh dự vì được trở thành đô kỵ quân.

Lúc bình thường thì đô kỵ đóng ở bốn ngôi thành nhỏ ở phía ngoài thành Hàm Đan, phụ trách việc tuần tra ở ngoài thành.

Chuyện trong thành đều do đô vệ quân xử lý, công việc phân chia rất rõ ràng.

Nhưng khi có chuyện xảy ra đô vệ thống lĩnh sẽ chịu sự điều phối của đô kỵ thống lĩnh, cho nên hai bộ phận này đô kỵ là chính, đô vệ là phó. Cứ mỗi ba tháng thì cùng nhau thao luyện để có thể phối hợp ăn khớp với nhau.

Đô vệ thống lĩnh mỗi tháng phải báo cáo mọi việc cho đô kỵ thống lĩnh, rồi đô kỵ thống lĩnh sẽ trực tiếp báo cáo cho vua Tần.

Có thể thấy đô kỵ thống lĩnh tương đương với thành thủ, phải do vua Tần chỉ điểm, chọn lựa người đáng tin cậy nhất.

Đối với Chu Cơ và tiều Bàn mà nói, không ai có thể lý tưởng hơn Hạng Thiếu Long.

Chả trách gì mặc dù Lã Bất Vi có cất lực phản đối cũng vô hiệu, nên chỉ đành vót vát bằng cách trao cho Quán Trung Tà làm đô vệ thống lĩnh.

Cả ba bộ phận cấm vệ, đô kỵ, đô vệ là xương sống của việc phòng vệ hoàng thành.

Sáng hôm ấy, ở quảng trường trước cung điện chính, nghi thức phong nhậm được tiến hành.

An Cốc Hề thống lĩnh cấm vệ quân được phong là tướng, phụ trách quân vụ của Hàm Cốc quan, Hồ Lao quan và Hào Tái quan, quyền lực và địa vị đều có tăng chứ không giảm nên An Cốc Hề không hề có cảm giác buồn bã.

Chức vụ của gã được trao cho hai anh em hoàng tộc trẻ tuổi là Xương Bình quân Doanh Hầu và Xương Văn quân Doanh Việt, thống lĩnh kỵ binh, chiến xa và bộ binh, chức thống lĩnh này từ một đã chia làm hai, trở thành cấm kỵ tướng và cấm vệ tướng.

Chức thống lĩnh cấm quân này do người của hoàng tộc đảm nhiệm, đó là truyền thống của nước Tần, Lã Bất Vi không thể can thiệp vào chuyện này.

Quán Trung Tà được phong làm đô vệ thống lĩnh, dùng tâm phúc của Lã Bất Vi là Lã Hùng làm phó tướng.

Đô vệ quân tuy nằm dưới đô kỵ quân, nhưng quả thật phụ trách việc phòng vệ trong thành và trị an, cũng giống như một tập thể hỗn hợp giữa quân đội và cảnh sát của thời hiện đại. Nước Tần vì người dân vẫn còn hung hãn nên chức vị này cũng không dễ làm.

Lần đầu tiên Hạng Thiếu Long gặp tên Quán Trung Tà này.

Quả như lời Đồ Tiên nói, y cao hơn Hạng Thiếu Long đôi chút, không tuấn tú như sư đệ của y là Liên Tấn, nhưng mặt mũi thô kệch, người vạm vỡ, eo thon chân dài, trông rất đàn ông, tuổi khoảng ba mươi.

Đôi chân mày của y sắc như kiếm, mũi cao mắt sâu, đôi mắt sáng quắc, khi bước lên đài nhận chiếu thư và quân phù trông rất ung dung, như hổ chạy rông bay, những kẻ không vừa lòng y ngồi lên chức này trong giới quân sự cũng bị chấn động bởi khí thế và uy phong đại tướng của y, khó trách y có thể nổi bật trong đám thực khách của tướng phủ, trở thành một trong những kẻ Lã Bất Vi coi trọng nhất.

Kinh Tuấn chỉ những người bên cạnh Lã Bất Vi cho Hạng Đăng, nói, „Kẻ mặc y phục màu vàng chính là Mạc Ngạo, hai tên võ sĩ phía sau y là Lỗ Tàn và Châu Tử Hoàn."

Hạng Đăng nghe xong thì nhìn qua.

Mạc Ngạo ấy người cao lêu nghêu, bộ mặt dài như mặt ngựa, da mặt hơi tái xanh trông có vẻ không khỏe lắm, tuổi khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu, dưới cằm là hàm râu theo kiểu sơn dương, trông rất thư sinh, đôi mắt lim dim, có vẻ âm trầm khó đoán.

Hạng Thiếu Long ghé vào tai Đăng Dực nói, „Nếu không giết người này, sớm muộn chúng ta sẽ bị hại trong tay y."

Đăng Dực gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Còn hai tên Lỗ Tàn và Châu Tử Hoàn một cao một thấp, đều là những kẻ trông rất vạm vỡ, vẻ ngoài trông lạnh lùng, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng đã biết đó là những kiếm thủ đáng gờm.

Sứ tiết nước ngoài như Điền Đan không thấy xuất hiện, bởi vì đây là chuyện nhà của người Tân, lại liên quan đến chuyện phòng vệ hoàng thành nên đã không mời người ngoài tham dự.

Tiểu Bàn vốn là quý tộc nước Triệu, lớn lên trong chốn cung đình, sau khi đến nước Tần được hai năm, mỗi ngày đều được huấn luyện, nên trông lớn hơn tuổi tác của mình nhiều, dù trong không khí trang nghiêm, mọi người đều nhìn vào, nhưng vẫn ung dung tự Nhiên, khiến cho các đại thần đều gật đầu khen ngợi.

Lã Bất Vi xem ra rất mãn nguyện vì đứa con này, đã cảm thấy mình đã không bỏ phí công.

Lễ xong thì quần thần đều ra về, nhưng bọn An Cốc Hề, Xương Bình, Xương Văn, Quản Trung Tà, Hạng Thiếu Long đều được giữ lại dự yến với thái hậu và bị quân.

Những người như Lã Bất Vi và Từ Tiên, Lộc Công, Vương Hột, Đỗ Bích, Mông Ngao, Thái Trạch, tả giám hầu Vương Quan, hữu giám hầu Giả Công Thành cũng được mời.

Buổi tiệc được diễn ra trong nội đình.

Nhân lúc thái hậu và bị quân vào hậu cung thay y phục, mọi người đều tập trung trong nội đình chúc mừng lẫn nhau.

An Cốc Hề kéo Xương Văn quân và Xương Bình quân giới thiệu cho Hạng Thiếu Long quen biết.

Hai anh em nhà này vẻ ngoài trông cũng tuần tú, tuổi khoảng hai mươi, mặt vuông tai lớn, người cao lớn uy vũ, đem lại cho người ta có cảm giác tinh minh nhưng không phải xảo trá.

Có lẽ cũng nhờ An Cốc Hề nên hai người này cũng tỏ ra thân thiện với Hạng Thiếu Long lắm.

Sau mấy lời khách khí, Xương Bình quân Doanh Hầu nói, „Võ công của Hạng đại nhân quả thật cao cường, ngay cả Vương Tiễn cũng không thắng nổi ngài, sau cuộc tỷ thí ấy lại còn khen ngợi nhân phẩm kiếm thuật của ngài nữa, tại hạ mong có một dịp mời đại nhân đến hàn xá đàm đạo, tiện thể huấn luyện cho muội tử ngang ngành của chúng tôi, ngày ấy ả đã đánh cược ngài thua Vương Tiễn, cả nhìn cũng không thềm nữa."

Xương Văn quân cười nói, „Nhớ rằng hãy mang theo Kỷ tài nữ để chúng tôi mở rộng tầm mắt, nhưng hãy nhớ rằng phải giữ bí mật, nếu không nam nhân ở Hàm Dương sẽ kéo đến phủ chúng tôi, khiến cho cây kim chui qua cũng chẳng lọt.

An Cốc Hề nói, „Hạng đại nhân hãy cẩn thận Doanh Doanh tiểu thư, ngàn vạn lần đừng khinh địch, tại hạ đã có lần suýt thua dưới kiếm của nàng. Doanh Doanh tiểu thư đã sắp đến mười tám tuổi nhưng vẫn chưa chịu gả cho kẻ khác, khiến cho các vị công tử ở Hàm Dương đều khổ sở chờ đợi."

Rồi hạ giọng nói, „ở Hàm Dương này ngoài quả phụ Cầm Thanh, có thể nói nàng là người đẹp nhất."

Hạng Thiệu Long nghe mà lo lắng, thầm nghĩ nếu là như thế, gã không thể nào đến phủ Xương Bình quân được, để tránh vương sơi dây tình.

Trong thời khắc lúc nào cũng lo lắng, làm sao có lòng dạ trêu hoa ghẹo cỏ.

Đang lúc nói chuyện thì Lã Bất Vi dắt theo Quản Trung Tà đi về hướng họ, từ xa đã cười khà khà nói, „Trung Tà! Để ta dẫn kiến cho người các vị huynh đệ đồng liêu."

Bọn ba người An Cốc Hề đều thoáng qua ánh mắt không vui rồi mới thi lễ tương kiến.

Lã Bất Vi dẫn kiến Quản Trung Tà cho mọi người, Quản Trung Tà thì mỉm cười thân thiết, nhưng chỉ là khi nhìn Hạng Thiệu Long thì trong mắt

thoáng qua tia sát cơ.

Hạng Thiếu Long bị tia nhìn lợi hại của y làm cho giật mình.

Hai người này trên thực tế đã giao thủ với nhau nhưng vẫn tỏ vẻ lần đầu tiên gặp nhau.

Lã Bất Vi vẫn đối với Hạng Thiếu Long như trước, nói, „Có dịp bốn tướng sẽ mời các vị đến tướng phủ say sưa một bữa, gần đây ngự Yên có tặng cho một đám ca cơ, đều là những tinh phẩm hiếm có, đều là những xử nữ, nếu thấy vừa mắt thì có thể chọn đem về, khi rảnh rỗi có thể nghe bọn chúng đàn hát nhảy múa."

Huynh đệ Xương Bình quân nhất thời động lòng vội vàng đáp tạ.

Ngược lại An Cốc Hề vẫn kiên định từ chối, „ý tốt của Lã tướng, mặt tướng xin nhận lãnh, ngày một mặt tướng còn phải ra biên cương."

Quản Trung Tà chen vào nói, „Vậy thì hãy nhân đêm nay An tướng quân vẫn còn ở Hàm Dương, mọi người tề tựu lại, tiện thể làm tiệc tiễn hành cho An tướng quân."

Chỉ nghe y có thể lên tiếng trong trường hợp này, có thể thấy thân phận và địa vị của y trước mặt Lã Bất Vi.

An Cốc Hề không thể nào từ chối nữa nên đành chấp nhận.

Lã Bất Vi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Thiếu Long nhất định cũng phải đến."

Hạng Thiếu Long đành chỉ gật đầu.

Trong lúc Quản Trung Tà và bọn Xương Bình quân đang nói chuyện, Lã Bất Vi kéo Hạng Thiếu Long qua một bên, hạ giọng nói, „Gần đây có lời

đồn rằng ta và người bằng mặt mà không bằng lòng, người có biết chuyện này không?"

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng, nhưng mặt thì tỏ vẻ ngạc nhiên, nói, „Có chuyện này sao, tiểu nhân thì chẳng nghe thấy gì cả."

Lã Bất Vi nhường mày nói, „Thiếu Long không cần phải giấu ta, từ lúc đi sứ quay về, ta cảm thấy thái độ của Thiếu Long đối với ta đã khác, ta đã hỏi huynh đệ Mông Võ, mới biết được người hiểu lầm Lã Hùng ngầm cấu kết với Dương Tuyền quân, hại Thiên công chúa chết thảm, nhưng sự thực hoàn toàn khác hẳn, kẻ bán đứng người chính là phó tướng của Lã Hùng, Khuất Đấu Kỳ, cho nên sau chuyện này y sợ tội mà bỏ trốn, không dám quay về Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long thầm kêu không xong, gã vốn tưởng rằng Ô Đình Uy chưa kịp truyền tin giả do Kỷ Yên Nhiên nghĩ ra cho Lã Bất Vi, nào ngờ tên tiểu tử này đã hoàn thành được nhiệm vụ, ngược lại cũng biết rằng nếu tỏ vẻ dễ dàng tin tưởng như vậy sẽ khiến cho Lã Bất Vi hoài nghi, vẫn dăm chiêu mà nói rằng, „Xin Lã tướng hãy tha thứ tiểu nhân lòng ngay dạ thẳng, lúc tiên vương giá băng có người đã mua chuộc gia tướng của tiểu nhân, lừa tiểu nhân ra ngoài thành để phục kích, may mà tiểu nhân đã sớm phát giác nên mới không mắc lừa, chẳng hay Lã tướng có biết chuyện này không?"

Lã Bất Vi nghiêm mặt nói, „Vậy có bắt được tên phản đồ đó không?"

Cái chết của Ô Đình Uy là bí mật của Ô gia, nên Ô gia tung tin với người ngoài rằng đã phái y đi xa làm việc, cho nên Hạng Thiếu Long đáp bừa rằng, „Chính vì y nói được người của tướng phủ sai khiến, nên chúng tôi đã xử quyết y tại trận, sau đó mấy phen khó khăn mới có thể chuồn về mục trường."

Lã Bất Vi tỏ vẻ chân thành, nói, „Chả trách nào Thiếu Long đã hiểu nhầm ta. Người là thân tín tâm phúc của ta, ta làm sao có thể làm chuyện hại

người hại mình như thế. Chuyện này ta sẽ điều tra, ta nghĩ chắc chắn có liên quan đến Đỗ Bích, y một lòng muốn lập Thành Kiêu, tất sẽ mượn chuyện này để phá hoại mối quan hệ giữa thái hậu, thái tử với ta và người."

Hạng Thiếu Long lập tức biết rõ kẻ mà y muốn đối phó tiếp theo là Đỗ Bích và Thành Kiêu, xem ra y có thể để cho gã tạm thời yên ổn, giả vờ bàng hoàng nói, „Tiểu nhân không hề nghĩ chuyện này xa xôi đến thế."

Lúc ấy có tiếng chuông vang lên, thời gian nhập tiệc đã đến.

Lã Bất Vi vội vàng nói, „Giờ đây sau cơn mưa trời đã sáng, Thiếu Long và Trung Tà hãy quản tốt chuyện hoàng thành, đừng phụ lòng ta đối với người."

Hạng Thiếu Long bề ngoài vâng dạ, nhưng trong lòng đã mắng đến mười tám đời tổ tông của y.

Buổi tiệc diễn ra rất vui vẻ.

Tên Quản Trung Tà ấy nói năng rất trơn tru, lợi hại nhất là khen người ta mà làm cho người ta không hề biết.

Bọn Lộc Công cũng cảm thấy kẻ này cũng tốt, chỉ là đi theo nhằm Lã Bất Vi mà thôi.

Còn Chu Cơ thì tỏ ra rất già dặn, khiến ai nấy đều vui lòng.

Lúc này Hạng Thiếu Long mới dần dần nhận ra tả giám hầu Vương Quan và hữu giám hầu Giả Công Thành có xu hướng đi theo Lã Bất Vi, trở thành người cùng phe với y.

Đương nhiên chuyện này chỉ xảy ra khi Lã Bất Vi được thế, nếu Lã Bất Vi ngã ngựa những người này có lẽ cũng chỉ cười thầm trong bụng.

Mông Ngao tuy bại trận, nhưng cũng nhờ y và Vương Hộ nước Tần mới được mở rộng về phía đông, có thêm ba quận Tam Xuyên, Thái Nguyên, Thượng Đảng, lập nên được cơ sở để tiến về phía đông, cho nên cũng gây được thanh thế trong giới quân sự, còn Lã Bất Vi vì đã đề bạt y nên đương nhiên địa vị cũng được củng cố hơn.

Vả lại thua cho liên quân năm nước do Tín lãng quân cầm đầu, điều đó có thể nói là không có tội, nếu là bất cứ ai thì cũng đến nước đó mà thôi.

Trong tây Tần tam hổ, Vương Hộ vì bị Lã Bất Vi lôi kéo nên quan hệ của y cũng được cải thiện, nhưng thái độ đối với Hạng Thiếu Long của y thì không thân thiện như Lộc Công và Từ Tiên.

Chỉ có Đỗ Bích vẫn ở thế đối đầu với Lã Bất Vi, đối với bị quân và thái hậu cũng chẳng chịu cúi mình. Nhưng y là trọng thần trong giới quân sự nên Lã Bất Vi nhất thời cũng không thể làm gì y được.

Lúc bấy giờ Thái Trạch khúm núm nói, „Từ khi Lã tướng chủ trì việc triều chính, đại Tần ta đã được tăng thêm ba quận, ngoài mười quận vốn có là Ba, Thục, Hán Trung, Thượng, Bắc Địa, Hà Đông, Long Tây, Nam, Tiệp Trung, Nam Dương, lại tăng thêm ba quận Thái Nguyên, Thượng Đảng, Tam Xuyên, cả thảy là mười ba quận, là điều mà trước giờ Đại Tần ta chưa xuất hiện. Nhân khẩu trong cả nước đạt đến một ngàn hai trăm vạn, binh sĩ hơn trăm vạn người, xe hơn ngàn cỗ, chiến mã được vạn thớt. Còn các nước ở phía đông, thế nước ngày càng giảm, mạnh yếu đã rõ."

Lời này đương nhiên là khen ngợi Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi nghe mà nở nụ cười tươi như hoa, bề ngoài thì nói mấy câu khiêm nhường, quy công lao cho tiên vương và tiểu Bàn, nhưng trong lòng quả thực vui vì điều này.

Những người khác thì im lặng không nói gì được.

Đại tướng quân Đỗ Bích nhíu mày, hướng về phía tiểu Bàn đang ngồi cùng với Chu Cơ phía trên đài cao, nói, „Đại Tần ta thanh thế như mặt trời giữa ngọ, không biết bị quân có đại kế gì?"

Lời ấy vừa nói ra, ai ai cũng nhíu mày.

Vấn đề không phải tiểu Bàn là một đứa trẻ mười ba tuổi.

Phải biết rằng là một bị quân, từ nhỏ đã có người dạy cho thuật trị nước nhưng vấn đề là tiểu Bàn lớn lên trong một gia đình bình thường, đến Hàm Dương chưa đầy hai năm đã ngồi lên vương tọa, như thế thì làm sao có thể cho một đáp án khiến ai cũng thỏa mãn?

Rõ ràng Đỗ Bích không coi y ra gì, có ý làm khó y.

Thật bất ngờ, tiểu Bàn vẫn mỉm cười, ung dung nói với giọng vẫn còn trẻ con, „Nếu luận về thanh uy, không ai qua Tần Mục công của chúng ta, còn những kẻ không thể thống nhất thiên hạ, là vì đức vẫn chưa đủ, chư hầu vẫn còn đông Nhưng từ thời Hiếu công, các nước tương tranh, còn Đại Tần ta thì được nghỉ ngơi nên ngày càng mạnh lên, đó chính là thế địch yếu ta mạnh, cho nên giờ đây là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu để cho các nước phía đông giành được lại thế, hoặc cùng nhau hợp tung, dù cho hoàng đế sống dậy cũng đừng hòng mà thôn tính được sáu nước."

Mọi người nghe há hốc cả mồm, không ngờ một đứa trẻ như vậy mà có hiểu biết đến thế.

Chỉ có Hạng Thiếu Long biết đây là ý kiến của Lã Bất Vi, nhưng tiểu Bàn có thể tiêu hóa được, nói ra một cách nhanh nhạy, quả thực cũng là hiếm có.

Đỗ Bích cứng họng, đứng lặng nhìn tiểu Bàn.

Nhờ những lời ấy, quần thần không còn coi thường tiểu Bàn nữa.

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Cao kiến của bị quân, cũng không phí công lão phu đã viết Lã Thị Xuân Thu, hãy nhớ rằng đạo giành lấy thắng lợi là phải tự cường mãi không thôi, phải lấy nhân nghĩa trị quốc."

Y không những giành hết công lao về phần mình mà còn tỏ ra là một người cha hiền đang dạy dỗ con mình, khiến ai nấy cũng bức dộc.

Chu Cơ cười nói, „Chính nhi vẫn còn nhỏ tuổi, phải nhờ Lã tướng và các vị khanh gia phò trợ nhiều hơn."

Nói như vậy, những người khác cũng chẳng còn lời gì nữa.

Lã Bất Vi lại nói, „Gần đây tể phủ có một xá nhân là Trịnh Quốc đến từ nước Hàn, kẻ này tinh thông việc đào kênh, y đã đề nghị đào một con kênh lớn nối hai sông Kinh Thủy và Lạc Thủy, như vậy có thể khai khẩn được hàng trăm vạn mảnh ruộng tốt, chuyện này rất có lợi cho nước ta, mong thái hậu và bị quân phê chuẩn."

Như thế có thể biết rằng Lã Bất Vi ngang ngược đến cỡ nào.

Đào một con kênh dài hàng trăm dặm, phải mất mười năm mới có thể xong được. Chuyện này liên quan đến nhân lực, vật lực của cả nước Tần.

Mà chuyện này do Lã Bất Vi đứng ra làm, nếu được phê chuẩn, thì toàn bộ nhân lực tài sản của nước Tần do Lã Bất Vi điều động, đương nhiên cũng khiến cho quyền lực của y tăng lên.

Chuyện trọng đại như thế này phải nên đề ra lúc tảo triều, quần thần cùng nghiên cứu, thế mà trong tình huống này y lại nói ra, còn ba kẻ trọng thần là Thái Trạch, Vương Quan, Giả Công Thành đều lên tiếng ủng hộ y, rõ ràng đã có dự mưu trước.

Chu Cơ vui vẻ nói, „Chuyện Lã tướng cho rằng có lợi với đại Tần ta, tuyệt sẽ không sai đâu. Các vị khanh gia có cao kiến gì chẳng?"

Bọn Thái Trạch lập tức phụ họa theo.

Từ Tiên lúc này vẫn chưa có cơ hội lên tiếng.

Chu Cơ đã tuyên bố, „Chuyện này hãy cứ giao cho Lã Tướng chủ trì, đặt ra kế hoạch thì hãy đưa cho vương nhi đọc qua, nếu không có vấn đề thì lập tức bắt tay vào làm ngay."

Chỉ mấy câu này quyền lực của Lã Bất Vi tăng lên gấp bội.

Lúc này Hạng Thiếu Long nghĩ đến Mạc Ngạo, đây là một diệu kế đoạt quyền, không cần đụng đến binh đao, chỉ có y mới nghĩ ra được điều này.

Một ngày không giết kẻ này, đừng hòng hạ được Lã Bất Vi. Mà Lã Bất Vi và Chu Cơ một xướng một họa, đừng nói những bề tôi khác, cả tiểu Bân cũng không có chỗ mà lên tiếng.

Chỉ có một cách để đả phá mối quan hệ này đó là dùng Lao ái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 131: Xung Đột Cơ Bản

T

rước mặt Hạng Thiếu Long và Lý Tư, tiểu Bàn giận dữ nói, „Ta phải xem Lã Thị Xuân Thu của y. Mồm đầy nhân nghĩa đạo đức, y là cái thá gì, Lý đình úy phải nói cho ta nghe xem, y bảo lấy nhân nghĩa trị quốc, cùng bảo thiên hạ không phải là thiên hạ của một người, thiên hạ là của thiên hạ, đạo lý ấy là gì? Chi bằng phế ta cho xong để y ngồi lên vương vị."

Hạng Thiếu Long và Lý Tư nhìn nhau, không ngờ thằng bé này nổi giận thật là ghê gớm đến thế.

Khi tiệc tan, Hạng Thiếu Long chưa bước ra khỏi cửa thì đã được tiểu Bàn đã triệu y vào thư trai để nói chuyện.

Mấy ngày hôm nay, Lao ái đã được thăng làm nội thị quan, Chu Cơ và y đeo dính nhau như keo với sơn nên không còn thời gian để quản vương nhi của mình nữa.

Nhưng tiểu Bàn trước này vẫn yêu thương vị mẫu thân giả mạo này, y chỉ mắng Lã Bất Vi chứ không hề nói nặng với Chu Cơ một lời.

Lý Tư hoảng sợ quỳ xuống, dập đầu nói, „Bị quân bắt giận."

Tiểu Bàn gằn giọng, „Đứng dậy rồi nói cho ta xem?"

Lý Tư đứng dậy cung kính nói, „Nước Tần bốn đời hưng thịnh uy hiếp các nước chư hầu, không hề dùng nhân nghĩa, muốn giành chiến thắng thì phải dùng võ lực, muốn trị nước thì phải dùng pháp luật, không còn cách nào khác."

Tiểu Bàn bình tĩnh nói, „Vậy đạo làm vua thì phải thế nào?"

Lý Tư trả lời rành rọt, „Vi thần đã nhiều năm châu du thiên hạ, nghiên cứu chính trị các nước, nghiên cứu hưng suy thay đổi, điều đầu tiên là lệnh vua phải được thực hiện, quyền lực phải tập trung vào tay vua, vua dùng phải để trị nước, thì mới yên lòng của thiên hạ, nước giàu dân mạnh, còn dùng nhân nghĩa như lời của Lã Bất Vi nói, chỉ là luận điệu không phù hợp với thực tế của Khổng Khâu, nói ra thì nghe hay lắm, nhưng khi thực hành thì chẳng thông chút nào."

Đối với một người đã từng sống trong xã hội pháp trị của thế kỷ XXI như Hạng Thiếu Long thì lời của Lý Tư quả là chính xác, đã là một chân lý chính xác nhằm thẳng vào tính cách của con người. Một vấn đề duy nhất là quyền lực của vua nằm trên pháp luật nhưng hiện thực là như thế, không có sự tiến bộ hai ngàn năm, không ai có thể thay đổi được hiện thực này.

Từ khi tiểu Bàn đến Tần thì đã được dạy rằng quân quyền là tối thượng, lại thêm từ nhỏ sống ở hoàng cung nước Triệu, biết rõ có quyền là có thể làm được mọi thứ cho nên không bằng lòng với những lời của Lã Bất Vi tí nào.

Những ngày gần đây tiếp xúc với tiểu Bàn nhiều hơn, càng lúc càng thấy đứa trẻ này bước đầu có chủ kiến của mình, nhất là bên cạnh người khác mỗi hành vi động tác đều biểu hiện ra tư thế của một vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai.

Tiểu Bàn rõ ràng đã rất thỏa mãn vì câu trả lời của Lý Tư gật đầu nói, „Kể từ hôm nay trở đi, Lý khanh gia sẽ trở thành trưởng sử quan của ta, quản lý việc văn thư trong nội đình, mỗi ngày đều được lên triều."

Lý Tư cả mừng tạ ơn.

Hạng Thiếu Long trở mắt ra nhìn, lúc này mới cảm thấy tiểu Bàn đã trở thành một vị vua.

Trước mắt chỉ có Chu Cơ mới có tư cách lên tiếng, nhưng nàng sẽ không vì một chức quan trường sử nhỏ bé mà bất hòa với đứa con của mình huống vì đứa con này cũng vừa mới đề bạt nhân tình bí mật của mình.

Tiểu Bàn phát tay nói, „Ta còn có chuyện thương nghị với Hạng thái phó."

Lý Tư vội vàng cáo lui.

Tiểu Bàn ngồi xuống thở dài nói, „Thái phó cũng thấy đấy, khi mẫu hậu với tên gian tặc này liên kết với nhau, không hề có chỗ cho một bị quân nhỏ bé như ta lên tiếng."

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Không! Bị quân hôm nay biểu hiện rất tốt, ai nấy cũng bất ngờ. Giờ đây bị quân chỉ thiếu một chút nhẫn nại mà thôi."

Tiểu Bàn nói, „Lã Bất Vi giờ đây đã giành mọi công lao về phía mình, vừa tranh thế lại vừa tranh uy, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ muốn trèo lên bảo tọa mà thôi."

Sau một hồi trầm ngâm, Hạng Thiệu Long nói, „Chúng ta đã khơi dậy dã tâm của Lao ái, chỉ cần có cơ hội để thưởng thêm cho y, bảo đảm y sẽ phản bội Lã Bất Vi, tự đứng riêng ra một mình. Lúc ấy chỉ cần thái hậu đứng về phía gã mà đồng khánh với Lã Bất Vi, chúng ta sẽ có cơ hội ngồi giữa mà được lợi."

Tiểu Bàn trầm ngâm nói, „Vậy còn phải làm chuyện gì nữa? Ta không muốn phê chuẩn chuyện đào kinh của y, nếu như thế, toàn bộ vật lực quân dân của chúng ta sẽ vào tay y."

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Những sách lược này toàn là do một kẻ tên là Mạc Ngạo nghĩ ra, chỉ cần trừ khử người này, chúng ta sẽ đối phó với Lã Bất Vi dễ hơn nhiều."

Tiểu Bàn vui mừng nói, „Sự phụ cuối cùng chịu ra tay rồi sao?"

Trong mắt Hạng Thiếu Long hiện lên tia sát cơ, lạnh lùng nói, „Quý kết của Lã Bất Vi là toàn do kẻ này nghĩ ra, y cũng là một đại thù nhân của thần, mỗi quyết thù của Thiên công chúa làm sao không thể trả được? Hạ thần đảm bảo y sẽ không qua khỏi ba ngày điền liệt."

Khi Hạng Thiếu Long định rời cung thái tử thì phía sau lưng có tiếng một nữ tử vang lên, „Hạng thái phó!“

Hạng Thiếu Long giật mình quay đầu lại, thì thấy quả phụ Cầm Thanh đang đứng trước cửa.

Nàng bước lên nói, „Cầm Thanh thất lễ, gọi Hạng tiên sinh là đô kỵ thống lĩnh mới phải."

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Nghe lời châm biếm của Cầm thái phó, phải chăng đã trách tại hạ đêm đó nói sai lời."

Cầm Thanh không ngờ gã thẳng thẳng như vậy, hơi ngạc nhiên pha lẫn chút kinh sợ, khiến nàng trở nên xinh xắn hơn, làm cho Hạng Thiếu Long đứng ngây ra nhìn.

Nhưng thái độ nàng vẫn không hề thay đổi, lạnh lùng nói, „Cầm Thanh sao dám! Lời Hạng thái phó nhất định sao sai được, nam nhân đều như thế cả, cứ cho rằng lời của mình nói ra toàn là thánh chỉ, người trong thiên hạ phải đồng ý."

Hạng Thiếu Long không ngờ khi nàng nổi giận lời lẽ lại lợi hại như thế, nhưng nàng đã chấp nhận nói chuyện với mình tất nhiên vẫn có cơ hội giữ mối quan hệ với nàng.

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu nhân chịu thua, giường cờ trắng ở đây, mong Cầm thái phó thu nạp tên hàng binh này."

Lúc mới đầu, Cầm Thanh vẫn giữ được nét lạnh lùng trên gương mặt của mình, nhưng đến lúc này thì không thể nhịn được nên nở nụ cười, cúi đầu nói với vẻ giận dữ, „Thật hết cách với ngài."

Hạng Thiệu Long thầm kêu trời ơi, nếu nàng tiếp tục giữ dáng vẻ lạnh lùng ấy để nói chuyện với gã, có lẽ gã sẽ nén lòng mình khỏi bước vào biến tình nữa. May mà Cầm Thanh quay lại giáng vẻ lạnh lùng của mình, than rằng, „Điều mà ta không thể tha thứ cho ngài nhất là ngài không chịu tiết lộ âm mưu của Lã Bất Vi cho thái hậu. Nhưng hiện nghĩ lại cũng khó trách ngài được, giờ đây ai ai cũng muốn lấy lòng của Lã Bất Vi, thêm ngài nữa thì có gì lạ đâu?"

Hạng Thiệu Long thầm kêu oan uổng trong lòng, nhưng không thể đối đáp được.

Chả lẽ bảo với nàng rằng mình biết không thể thay đổi được lịch sử nên không làm những chuyện vô ích hay sao?

Khi Hạng Thiệu Long đang không thể đối đáp được, Cầm Thanh lại nói, „Ta thật lấy làm tiếc cho Yên Nhiên muội, lấy phải một người chồng là kẻ a dua!“ nói rồi quay người đi.

Hạng Thiệu Long quát lớn, „Đứng lại!"

Bọn thủ vệ nơi cửa cung nghe tiếng đều quay ra nhìn, nhưng thấy đó là vị thái phó mà cả bị quân cũng tôn kính, mỹ nữ đẹp nhất Hàm Dương nên đều giả vờ làm ngơ.

Cầm Thanh dừng bước, cười nhạt bảo rằng, „Phải chăng muốn bắt ta lại! Giờ đây ngài có quyền có thế, sau lưng lại có mấy ngọn núi lớn để dựa, tất nhiên sẽ không chịu nổi cơn giận này."

Hạng Thiệu Long giận lắm, bước tới sau lưng nàng quát lớn, „Nàng!"

Cầm Thanh bình thản nói, „Ngài định gọi tất cả người trong hoàng cung ra để xem náo nhiệt hay sao?"

Hạng Thiệu Long đã dịu lại, nói, „Thôi được! Đừng nhìn Hạng Thiệu Long ta như vậy, nhưng mặc kệ nàng nhìn nhu thế cũng được! Chỉ cần ta biết ta làm gì là đủ."

Cầm Thanh nói, „Ngài không phải là tay sai của Lã Bất Vi hay sao?"

Hạng Thiệu Long biết mình đã bị mỹ nữ hiểu nhầm mình là kẻ đê tiện tiểu nhân, đây quả thật là chuyện khó chịu nhất trong đời, buột miệng nói, „Ta hận không đem y... thôi! Không có gì."

Cầm Thanh xoay người lại, vui mừng nói, „Cuối cùng cũng khiến cho ngài nói thật lòng mình, nhưng có gì khiến cho mà Hạng tiên sinh biết rõ Lã Bất Vi dùng Lao ái đến mê hoặc thái hậu mà vẫn rũ tay áo đứng nhìn?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới biết nàng tỏ vẻ như thế là để ép mình nói ra tâm ý của mình, bất đồ đứng ngẩn ra, nhìn nàng.

Còn Cầm Thanh thì không lấy làm khó chịu vì bị gã nhìn như thế, nở nụ cười nói, „Xin thứ lỗi Cầm Thanh đã dùng kế này. Nhưng bởi gì ngài coi thường nữ nhân chúng tôi, không thềm nói với người ta chuyện gì cả, ví như đại vương trước lúc lâm chung, ngài đã nói lời gì với đại vương?"

Hạng Thiệu Long hạ giọng, ghé sát tai nàng, nói, „Tại hạ muốn đại vương yên tâm mà ra đi, cuối cùng sẽ có một ngày tại hạ sẽ bắt Lã Bất Vi chết không chỗ chôn thân để báo thù cho ngài."

Cầm Thanh nước mắt tuôn rơi.

Bóng Hạng Thiệu Long khuất dần nơi xa.

Vì buổi tối phải dự yến tại tướng phủ nên Hạng Thiệu Long rời hoàng cung, lập tức về Ô phủ, tắm rửa thay y phục.

Tiếng sáo ở vườn sau của Kỳ Yên Nhiên vọng vào vắng vắng, nghe rất thê lương, khi thổi chỗ thấp như rộng lặn biển sâu, nghe u uất như than như khóc, khi dứt quãng, khi triền miên.

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy kỳ lạ lắm, vội vàng ra hậu viên tìm Kỳ Yên Nhiên.

Kỳ Yên Nhiên đang đứng lặng người trong tiểu đình ở vườn hoa, tay vẫn cầm cây ngọc tiêu, như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Hạng Thiệu Long đến phía sau nàng, đôi tay kéo nàng ôm vào lòng, hôn má nàng rồi nói, „Sao tiếng tiêu của Yên Nhiên nhiều xúc cảm đến thế?"

Kỳ Yên Nhiên buồn rầu nói, „Hôm nay là ngày mất nước, nhớ lại chuyện bãi bể nương dâu, mọi thứ đều không còn nữa, Yên Nhiên khó mà cầm lòng được. Người người cứ tương tranh mãi thế này khi nào thì mới thái bình được."

Hạng Thiệu Long chép miệng than, „Tình huống thế này, sau mấy ngàn năm cũng không hề thay đổi, mỗi người vì lợi ích của mình nên tranh đoạt mới diễn ra. Ví như chỉ mình Kỳ tài nữ mà Hạng Thiệu Long ta có được còn những người khác thì không có phần, nên bọn họ đành phải tranh đoạt."

Gã đem Kỳ Yên Nhiên ra làm tỷ dụ khiến nàng buồn cười, đưa hay tay âu yếm vuốt má gã rồi lắc đầu gượng cười.

Hạng Thiệu Long nói, „Hôm nay nàng không ngủ trưa sao? Lần đầu tiên ta mới đến Đại Lương gặp nàng, nàng cũng vừa mới thức giấc."

Kỳ Yên Nhiên bật cười, „Sao thế? Hôm nay sao phu quân vui vẻ thế?"

Đến lượt Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Đừng nhắc nữa, ta bị người bạn Cầm Thanh của quay đến chóng mặt, còn gì vui mà đáng nói?"

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Sao thế? Chàng là một trong những người mà Cầm tử tử coi trọng, lại thêm mỗi giao tình với thiếp, Cầm tử tử nên nể mặt chàng mới đúng chứ?"

Hạng Thiếu Long kéo nàng đến lan can ngồi xuống, kể ra hết mọi chuyện.

Kỷ Yên Nhiên nghe kể mà cười ngặt nghẽo, dáng vẻ càng yêu kiều hơn, dù đã thấy quen mắt nhưng Hạng Thiếu Long vẫn thấy xao xuyến trong lòng.

Nàng ôm lấy cánh tay gã, giận dỗi nói, „Chút nữa chàng lại phải đến tướng phủ dự yến, bỏ người ta ở nhà một mình sao?"

Hạng Thiếu Long không trả lời, nói, „Cầm Thanh có gì biến thành quả phụ? Nàng có biết xuất thân của cô ta không?"

Kỷ Yên Nhiên chép miệng nói, „Thanh tử là người hoàng tộc, từ nhỏ đã nổi tiếng có tài ở chốn cung đình, năm mười sáu tuổi, theo lệnh cha mẹ, buộc gả cho một mãnh tướng trẻ tuổi có tài, chỉ tiếc là trong đêm tân hôn, phu tế của Thanh tử nhận quân lệnh phải ra chiến trường, từ đó không quay về nữa."

Hạng Thiếu Long than, „Nàng thật đáng thương!"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thiếp lại không thấy Thanh tử đáng thương, cuộc sống của Thanh tử rất thú vị, Thanh tử rất thích trồng hoa, thiếp đã thấy Thanh tử suốt ngày tỉa tốt cho cây cỏ, lại có vẻ rất say mê, Yên Nhiên tự thấy mình không được như vậy, trừ khi có Hạng Thiếu Long bên cạnh!"

Hạng Thiếu Long lại than, „Lời nàng thật ngọt ngào, nhưng nàng nói đúng, Cầm Thanh quả thật là một thực nữ lòng sáng như mặt trăng, cao nhã hiếm có."

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Nhưng chính chàng đã làm xao xuyến cõi lòng của Thanh tử, thiếp vốn nghe Thanh tử không hề nói đến chuyện nam nhân, nhưng đã nhiều lần hỏi chuyện của chàng trước mặt thiếp, khi kể cho Thanh tử nghe về chàng thì Thanh tử say sưa nghe, có thể thấy Yên Nhiên này không chọn nhầm phu lang."

Hạng Thiếu Long chừng hững nói, „Nàng cho ta biết bí mật trong lòng Cầm Thanh, phải chăng có phần khích lệ trong đó?

Kỷ Yên Nhiên nghiêm mặt nói, „Ngược lại là khác, thân phận của Thanh tử rất đặc biệt, có địa vị chí cao vô thượng trong lòng phụ nữ ở nước Tần, là hóa thân của sự trong trắng, trừ phi chàng dắt Thanh tử cao chạy xa bay, nếu để cho người khác biết chàng đã phá hoại trinh tiết của Thanh tử, thì có nhiều phiền toái không đáng, đối với chàng và Thanh tử đều cũng chẳng có lợi ích gì."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, buồn rầu nói, „Hãy yên tâm! Sau cái chết của Thiên công chúa và bọn Xuân Doanh, ngoại trừ những thê thiếp của ta, ta không còn muốn gì nữa."

Kỷ Yên Nhiên nghe xong lời ấy thì hạnh phúc lắm.

Lúc ấy Ô Đình Phương và Triệu Chi dắt theo Hạng Bảo nhi cũng vừa quay về, Hạng Thiếu Long vui đùa với bọn họ một lát sau hoàng hôn thì vội vàng chạy đến đô kỵ vệ sở cùng Đổng Dực, Kinh Tuấn hội họp, rồi cùng nhau kéo đến tướng phủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 132: Dạ Yến Ở Tướng Phủ

Đ

ến tướng phủ, người ra đón trước cổng là quản gia Đồ Tiên.

Đồ Tiên nhân lúc không có người đã nói với họ thời gian và địa điểm gặp nhau rồi sai người đưa họ vào đông sảnh, nơi đang cử hàng yến tiệc.

Bọn họ là người đến muộn nhất, Xương Văn quân, Xương Bình quân, An Cốc Hề đều đã đến, điều bất ngờ là Điền Đan, Lý Viên, và bọn người tùy tùng của họ cũng có mặt, đại tướng tâm phúc của Điền Đan là Đản Sở cũng đến dự.

Lã Bất Vi giới thiệu từng người cho bọn họ biết.

Bọn Hạng Thiệu Long thì giả vờ lần đầu tiên gặp, Điền Đan tuy để ý đến gã, nhưng không có vẻ gì khác lạ, song kẻ này mưu trí hơn người, lòng dạ sâu kín, dù cho trong lòng cảm thấy lạ nhưng cũng không tỏ ra ngoài để người khác biết được.

Mạc Ngạo thì có vẻ như một kẻ trầm mặc ít lời, thái độ rất khúm núm, nếu không phải Đồ Tiên đã chỉ trước thì quả thật không biết y là túi khôn cho Lã Bất Vi.

Dáng vẻ của Lý Viên cũng như ngày trước, rất khách khí với bọn Hạng Thiệu Long, không hề tỏ ra thái độ ghen tị vì gã đã được Kỷ Yên Nhiên, chí ít là bề ngoài cũng như thế.

Hạng Thiệu Long trong lòng nhớ đến Quách Tú Nhi, không biết con người xấu xa này có đối đãi tốt với nàng không?

Tình cảm quả là một gánh nặng cho người ta.

Thấy trong buổi tiệc không có người của tam Tấn, thì có thể biết được rằng Lã Bất Vi vẫn giữ sách lược ngoại giao xa mà đánh gần, tức là liên kết với Tề Sở để tấn công tam Tấn. Lẽ là như thế, trong đám khách khứa lẽ ra phải có người Yên, có lẽ vì Thiên công chúa chết trong tay người Yên nên Lã Bất Vi tránh làm cho Hạng Thiệu Long khó chịu nên đã không mời.

Mọi người phân chủ khách ngồi vào tiệc.

Thấy cách sắp xếp chỗ ngồi thì biết chủ nhân là người rất có ý tứ.

Chỗ ngồi được chia làm hai bên trái phải trong đại sảnh, Điền Đan và Lý Viên ngồi phía trên đầu, Điền Đan thì ngồi cùng với Lã Bất Vi, Lý Viên thì ngồi cùng với An Cốc Hề, tiếp theo là Hạng Thiệu Long và Quản Trung Tà, huynh đệ Xương Bình quân thì ngồi cùng Đản Sở và Lã Hùng, tiếp theo là Đằng Dực, Kinh Tuấn, người tùy tùng của Điền Đan và Lý Viên thì ngồi cùng Đồ Tiên, Mạc Ngạo.

Điền Đan cười nói, „Giả sử buổi tiệc này diễn ra mười ngày sau, địa điểm có lẽ là trong tướng phủ mới năm đối diện với hoàng cung."

Lã Bất Vi thì cười ha hả để đáp lời y.

Đến lúc này thì Hạng Thiệu Long cũng chưa biết rõ mối quan hệ giữa Lã Bất Vi và Điền Đan. Có lẽ đã ngầm cấu kết với nhau cho nên trong liên quân đánh Tần thì không có Tề trong ấy.

Nhưng có lẽ cũng như lời Lý Tư nói, người Tề chỉ thích nói suông chứ không có hứng thú với chiến tranh.

Còn nước Sở của Lý Viên có phần tham gia cuộc chiến, nhưng Lã Bất Vi vẫn hậ đãi y, song vì Hạng Thiệu Long cũng hiểu rõ được tình huống nên không lấy làm lạ lắm.

Nói cho cùng, giờ đây người có quyền thế nhất nước Sở là Xuân Thân quân, người tuy thích tử sắc nhưng vẫn là người biết được đại thế, rất quen thân với Tín Lăng quân nên cũng rất lo lắng về cuộc chiến.

Lã Bất Vi vì muốn tiến hành sách lược phân hóa Tề Sở, đã kích tam Tấn của mình nên đã lôi kéo Lý Viên, mong muốn Lý Viên có thể tranh đoạt quyền lợi với Xuân Thân quân, vậy thì y có thể yên tâm mà đánh sang phía đông.

Điền Đan đương nhiên không phải là người dễ dàng mắc lừa, cho nên Lã Bất Vi và y theo lý sẽ có hiệp nghị bí mật, và Điền Đan sẽ được lợi trong hiệp nghị này.

Chinh trị là như thế.

Những cuộc giao dịch ở hậu trường có ảnh hưởng còn hơn cả những thắng bại trên chiến trường.

Đối với kết quả của toàn bộ sự việc mà nói, những hành động của Điền Đan và Lý Viên là không sáng suốt, nhưng đối với những người ở thời đại này mà nói, có thể thấy được sự phát triển của vài năm sau không đơn giản tí nào.

Cục diện quần hùng cát cứ đã kéo dài mấy trăm năm, rất dễ khiến cho người ta hiểu nhầm rằng tình thế này sẽ kéo dài mãi mãi không chấm dứt.

Tốt nhất là nước Tần giao chiến với tam Tấn cho đến lưỡng bại câu thương, lúc ấy Tề Sở sẽ ngồi nhìn mà được lợi.

Điền Đan ghé đầu qua, thì thăm to nhỏ với Lã Bất Vi, xem thần thái của hai người, quan hệ quả thật không đơn giản.

Những người khác thì nhân lúc chờ thức ăn được mang lên nói chuyện phiếm với nhau.

Hạng Thiếu Long quả thật không muốn nói chuyện với Quản Trung Tà, nhưng bàn này chỉ có năm sáu xích, không thể nào tránh được.

Chỉ nghe đối phương nói, „Hạng đại nhân kiếm thuật nổi danh đại Tần, thật mong có cơ hội được đại nhân chỉ bảo, cứ coi là huynh đệ giao đấu với nhau cũng được."

Hạng Thiếu Long nghe gã nói thì hay lắm, nhưng sự thực thì đang bề mặt mình để tăng thêm uy tín cho y.

Nhưng cao thủ vẫn là cao thủ, nhìn thấy khí độ, cước bộ và hạ bàn vững như thái sơn của y, Hạng Thiếu Long biết được những kẻ mà mình đã gặp trong thời đại này, ngoài Nguyên Tông, Đằng Dực, Vương Tiễn, thì kẻ này là lợi hại nhất. Nếu sức lực của y hơn hẳn Mao Ngụy Mâu thì trừ phi Hạng Thiếu Long dùng những chiêu thức kỳ lạ, nếu không thì phần thua sẽ nhiều hơn.

Lần trước gã có thể thắng được Liên Tấn, chủ yếu là vì chiến lược chính xác, lại nhờ cây mộc kiếm nên chiếm phần hơn về trọng lượng, nên mới có thể giành được chiến thắng.

Điều này thì không thể lặp lại với Quản Trung Tà được.

Mỉm cười mà nói rằng, „Quản đại nhân có lẽ vẫn chưa biết quy tắc ở đây, trong quân nghiêm cấm có những cuộc thi đấu riêng tư, nếu không sẽ vi phạm lệnh vua."

Quản Trung Tà cười gượng nói, „Hạng đại nhân đã hiểu lầm, mặt tướng không hề có lòng tranh thắng với kẻ khác, chỉ là muốn nghiên cứu thuật đánh kiếm mà thôi."

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Vậy thì bĩ nhân đã lo xa."

Quản Trung Tà vui vẻ nói, „Nghe nói bị quân rất thích kiếm thuật, Lã tướng e rằng Hạng đại nhân không có thời gian nên có ý để cho mặt tướng hầu hạ thái tử, lại quên đi mặt tướng cũng bận rộn chuyện quân vụ. Tướng gia quả thật chuyện lớn tinh minh mà chuyện nhỏ thì hồ đồ!“

Hạng Thiệu Long giật mình.

Thế công của Lã Bất Vi cứ sóng sau xô sóng trước.

Lần đầu tiên là dùng Lao ái để thay thế vị trí của gã trong lòng Chu Cơ, rồi lại dùng Quản Trung Tà để giành lấy tiểu Bàn.

Lã Bất Vi vì không biết sự thực, nên tưởng tiểu Bàn có thiện cảm với y, tưởng trẻ con thì sùng bái anh hùng. Cho nên nếu Quản Trung Tà đánh bại gã, tiểu Bàn sẽ thay lòng đổi với gã.

Có thể thấy một điều rằng Lã Bất Vi sẽ sắp xếp cơ hội để cho tiểu Bàn có thể tận mắt thấy gã bị Quản Trung Tà đánh bại, hoặc chỉ cần ép gã rơi xuống thế hạ phong thì đã đủ.

Đây chắc chắn toàn là những âm mưu do Mạc Ngạo nghĩ ra, kẻ này thật đáng sợ.

Bất đồ nhìn về phía Mạc Ngạo, thấy y đang cười nói với Kinh Tuấn thì thấy lo lắng trong lòng, hy vọng Kinh Tuấn đừng để y moi ra bí mật gì.

Lúc bấy giờ có tiếng chuông lanh lảnh vang lên trong đại sảnh.

Đội nhạc khoảng hơn mười người không biết đã vào đại sảnh từ lúc nào, bắt đầu tấu nhạc lên.

Mọi người ngừng nói chuyện, nhìn ra cửa.

Hạng Thiệu Long lần đầu tiên thấy trong buổi tiệc mà có người tấu nhạc ở nước Tần, đối với sáu nước thì đây là chuyện thường tình, nhưng đối với

nước Tần thì đây là chuyện hiếm thấy. Có thể thấy Lã Bất Vi không còn e ngại gì cả.

Rồi một đám khoảng ba mươi ả ca cơ, yếu điệu bước vào theo tiết tấu của bài nhạc, đến giữa sảnh, bắt đầu uyển chuyển thực hiện những động tác múa.

Những ả ca cơ này ăn mặc y phục bằng vải nhẹ, những đường cong của cơ thể lúc ẩn lúc hiện, lại thêm tiếng nhạc du dương, càng khiến cho người ta ngây ngất hơn.

Xương Bình quân và Xương Văn quân ngẩn ra nhìn. Rồi nhớ lại Lã Bất Vi đã từng hứa sẽ cho bọn họ chọn nên cứ mở căng mắt ra để tránh chọn sai hàng kém.

Hạng Thiệu Long ghét nhất là những kẻ coi phụ nữ là hàng hóa, nên nhúu mày không nói.

Quản Trung Tà đột nhiên ghé qua hạ giọng nói, „Những nàng khuê nữ lọt vào bất cứ bàn tay ai cũng khiến cho tại hạ lo lắng, nhưng khi nghĩ có thể đưa bọn họ vào tư phòng thì phải đối đãi tốt với bọn họ cũng được coi là điều tốt."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm. Không ngờ y có thể nói ra những lời rất người này như vậy, bất đồ thay đổi thái độ với y Bọn thiếu nữ nước Yên múa xong, thì chia làm hai nhóm đồng thời thi lễ với hai bên.

Tiếng vỗ tay trong sảnh vang lên như sấm.

Bọn họ không rời khỏi sảnh ngay mà tập trung ở giữa sảnh, để cho bọn nam nhân ấy phê bình.

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Trong thiên hạ, đều nói rằng kẻ tuyệt sắc nhất trên đời là Việt nữ, nhưng theo kinh nghiệm của lão phu, Yên nữ cũng

chẳng hề kém."

Những thiếu nữ ấy đều là những hoàng hoa khuê nữ, nghe Lã Bất Vi nói vậy đều lộ ra vẻ e thẹn.

Điền Đan nói, „Tề nữ đa tình, Sở nữ đẹp nhờ son phấn, Yên nữ dịu dàng, Ngụy nữ tròn trịa, thật khó mà nói hết trong thiên hạ."

Xương Bình quân chống ché, „Tại sao không có Tần nữ chúng ta?"

Lý Viên cười, „Tần nữ nổi danh ngang ngạnh, Điền tướng đang làm khách ở đây nên không dám nói ra mà thôi!

Song sau khi tận mắt nhìn thấy được quả phụ Cầm Thanh e rằng cần phải tranh cãi xem Tần nữ hay Việt nữ đẹp hơn, không ai có thể so sánh với Cầm Thanh và người vợ yêu của Hạng đại nhân nữa?"

Trong lời nói có phần đau xót bề bàng.

Quản Trung Tà xen vào nói, „Chả trách nào Xương Bình quân lại nói thế, nghe nói quân thượng có một muội tử tên là Doanh, không những kiếm thuật cao minh mà còn đẹp hơn cả Tây Thi, đổi lại là tại hạ thì cũng giành lấy công bằng cho muội tử của mình."

Xương Bình quân cười gượng nói, „Nhưng bảo Tần nữ ngang ngạnh quả thật cũng đúng với muội tử. Huynh đệ chúng tôi không biết phải chịu khổ bao lâu với muội tử rồi."

Câu ấy vừa nói ra, người trong sảnh đều cười ầm lên cả.

Hạng Thiếu Long càng lúc càng thấy Quản Trung Tà không đơn giản tí nào, ăn nói rất đặc thế, rất dễ giành lấy thiện cảm của người khác, nếu Ngao Ngụy Mâu là kẻ võ đông vô mưu, Liên Tấn là kẻ kiêu ngạo tự phụ, thì kẻ

này cao minh hơn nhi êu, chẳng trách nào Lã Bất Vi đã chọn y để khắc chế mình.

Lã Bất Vi cười đến thở dốc, „Đại lễ lần này của thái tử Đan có cả thảy một trăm Yên nữ, nhưng bốn tướng sau khi chọn lựa lại chỉ còn hai mươi tám người này, dù các vị có nhắm mắt lại chọn cũng sẽ không sai, chốc nữa bốn tướng sẽ sai người đưa đến phủ các vị. Bây giờ thì các người hãy lui xuống cho bốn tướng."

Bọn Yên nữ nghe xong quỳ xuống hành lễ rồi lui ra.

Bọn Xương Bình quân đến lúc này mới hoàn hồn.

Lã Bất Vi tính tình hào sảng, rất phóng tay để lung lạc kẻ khác, chẳng trách nào thế lực của y ở Hàm Dương ngày càng lớn, có đủ gan để hại chết cả Trang Tương vương.

Sau khi rượu được ba tuần thì có tiếng khánh vang lên.

Mọi người đều ngạc nhiên lắm không biết lại có tiết mục gì nữa.

Có một đám bay hầu bay vào trong sảnh trong ánh kiếm lấp loáng một giai nhân trẻ tuổi, tay cầm song kiếm, thực hiện những động tác rất đẹp mắt mà lại rất khó.

Nàng mặc một bộ võ phục màu vàng có ren trắng, nhưng phía ngoài có khoác thêm một chiếc trường bào màu hồng, uy phong lẫm liệt, vừa vào đã thu hút ánh mắt của người khác.

Chiếc trường bào bay phất phới, khiến nàng giống như một nữ thần trên trời hạ phàm.

Từng luồng kiếm quang phóng qua ngay cả Hạng Thiếu Long cũng ngây người ra nhìn.

Quản Trung Tà hai mắt lộ ra vẻ ngây ngất, không hề chớp.

Mỹ nhân ấy dùng kiếm hộ thân, phóng người lên cao rồi nhào lộn bảy vòng, sau đó lại múa tít thanh kiếm, khi muốn lùi xuống, thì đột nhiên rê tới gần Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà.

Khi mọi người đang ngạc nhiên thì hai mũi kiếm phóng tới hai người Hạng Quán.

Cả hai người ngồi yên bất động, mắt không hề chớp, cứ để thanh kiếm lướt qua trước mặt mình, thiếu nữ ấy nhìn Hạng Thiếu Long gườm gườm rồi thu kiếm lại thì lễ, quay ra như cơn gió.

Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà nhìn nhau cười, đều nảy sinh lòng cảnh giác với định lực của đối phương.

Mọi người đều nhìn sang Lã Bất Vi, không biết mỹ nữ đó là ai.

"Ai có thể bảo ta tặng ả nha đầu này thì kẻ đó chính là nữ tể của Lã Bất Vi này."

Hạng Thiếu Long nhớ lại ánh mắt của nàng lúc sắp rời khỏi, lập tức biết nàng là ai.

Đương nhiên đó là thiếu nữ đã bị gã cự tuyệt, tam tiểu thư Lã Nương Dung.

Tiệc xong thì về phủ. Lã Bất Vi đã tặng ba thiếu nữ nước Yên.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dục thương lượng xong thì nói với Kinh Tuấn, „Tiểu Tuấn có thể chọn một trong số ấy, nhưng phải đối đãi tốt với nàng, không được xem nàng là nô tỳ."

Kinh Tuấn vui mừng mặt, gật đầu lia lịa, Hạng Thiếu Long chưa nói xong thì đã chạy đến để chọn.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau cười, đồng thời nhớ lại Xương Bình quân và Xương Văn quân với thủ đoạn của Lã Bất Vi, bọn họ nào có thể chống trả được.

Hạng Thiếu Long quay sang Lưu Sào và Phổ Bố, nói, „Còn hai Yên nữ nữa thì thuộc về các người, bọn họ đều là những kẻ lưu lạc đáng thương, ta muốn các người chăm sóc cho họ suốt đời, đem đến hạnh phúc cho họ."

Bọn Lưu Sào cũng vui mừng lắm, những Yên nữ hiếm có như vậy, bọn lẽ ra hầu hạ những kẻ quyền quý khác, nào đến lượt hai kẻ này, chỉ có loại chủ nhân như Hạng Thiếu Long mới rộng rãi như vậy nên cũng rất cảm cảm kích.

Xử trí xong chuyện Yên nữ xong, hai người Hạng Đằng ngồi xuống nói chuyện.

Đằng Dực nói, „Quản Trung Tà không phải là kẻ đơn giản, ta thấy sẽ mau chóng lấy được lòng giới quân sự nước Tần, so với sáu nước, người Tần tương đối đơn giản, rất dễ bị mắc lừa."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Dù đã biết rõ y trong bụng không tốt, nhưng đệ vẫn cảm thấy ưa thích y, lần này quả thật đã gặp được đối thủ."

Đằng Dực nói, „Tên Mạc Ngạo ấy càng lợi hại hơn, không hề lộ liễu, nếu không được Đồ Tiên nhắc nhở, không ai biết được sức nặng của y trong tướng phủ, loại người chịu ẩn mình như thế này mới thật sự đáng sợ nhất. Đồ quản gia đã hẹn đệ ngày mai gặp tại cầu Phượng Hoàng, chắc là có chuyện quan trọng."

Hạng Thiếu Long gật đầu, trầm giọng nói, „Trước lễ điền liệt, đệ phải tìm cách giết chết tên Mạc Ngạo này."

Đằng Dực nói, „Y có tham gia hội này không?"

Hạng Thiều Long nói với vẻ khẳng định, „Đó là cơ hội tốt nhất để quen biết các đại thần vương hầu của Hàm Dương, Lã Bất Vi còn muốn nhờ y đi để đánh giá khách khứa, cho nên y chắc chắn sẽ tham gia. Còn ưu thế lớn nhất của chúng ta là tên Mạc Ngạo này không biết mình đã lộ tung tích."

Đặng Dực nói, „Chuyện này cứ giao cho ta, đầu tiên chúng ta phải xem xét địa điểm tổ chức buổi lễ hội ấy, người trong Kinh tộc rất giỏi các chiến thuật nơi rừng rú, chỉ cần tạo ra cơ hội cho Mạc Ngạo đi một mình thì có thể làm cho y chết mà như bị rắn cắn, lúc đó Lã Bất Vi chỉ đành trách ông trời mà thôi."

Hạng Thiều Long cả mừng nói, „Chuyện này phải toàn nhờ nhị ca cả."

Đặng Dực đau lòng nói, „Chẳng lẽ nhị ca không có tình cảm với bọn Thiên công chúa hay sao? Có thể ra chút sức cho bọn họ, nhị ca mới có thể ngủ yên giấc được."

Bọn Ô Đình Phương vẫn còn chống mắt chờ gã quay về, còn Bảo nhi thì được nhũ mẫu dỗ yên giấc.

Hạng Thiều Long bận rộn cả ngày, đã mệt rã rời thân xác, khi Điền Trinh Điền Phụng hầu hạ gã thay y phục, Kỷ Yên Nhiên hạ giọng nói, „Thanh tử muốn gặp chàng, ngày mai chàng có thể đến gặp Thanh tử chẳng? Thiếp muốn thiếp và Đình Phương với Chi Chi đến phủ Thanh tử vài hôm!“

Hạng Thiều Long nhún vai nói, „Các nàng thích là được, nhưng ta không biết ngày mai có rảnh rỗi hay không?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thì cứ tùy chàng vậy!"

Ô Đình Phương nói, „Chàng thấy Yên Nhiên Tử hôm nay vui vẻ biết bao nhiêu?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Xảy ra chuyện gì sao?"

Triệu Chi nói, „Nghĩa phụ của Yên Nhiên Tử sai người đến tặng một cây đàn ba tiêu năm dây, dĩ nhiên Yên Nhiên Tử sẽ rất vui trong lòng."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đã có tin tức của Trâu tiên sinh rồi sao?"

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ nói, „Nghĩa phụ đã đến Ba Thục thăm Hoa Dương phu nhân, thấy ở đó cảnh đẹp như vẽ nên đã ở lại, yên tâm viết ngũ đức thuỷ chung thuyết của nghĩa phụ, nhất định sẽ là tác phẩm bất hủ cho đời sau."

Ô Đình Phương cười nói, „Tài nữ của Hạng gia chúng ta lúc nào mới chịu nâng bút viết sách đây?"

Yên Nhiên liếc gã rồi nói, „Trước đây quả thật tỷ có ý này, nhưng từ khi gặp ngôi sao khắc tinh Hạng Thiếu Long này, phát giác ra những điều mình tưởng là hiểu biết, so với chàng cũng như lấy đom đóm mà so với mặt trăng, cho nên bỏ ý định ấy, người phải nên viết sách là chàng mới phải."

Hạng Thiếu Long cảm thấy hổ thẹn rồi kéo bọn thê thiếp đi ngủ.

Đêm ấy gã nằm mơ thấy mình đến Ba Thục, lại có quả phụ Cầm Thanh đi cùng, cả hai đã sống một cuộc sống yên bình.

Rồi lại mơ thấy Triệu Nhã đang bệnh đến tiều tụy, khắp người đổ mồ hôi thì tỉnh dậy, trời đã sáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 133: Âm Mưu Của Mỗi Người

K

hi bọn Kỷ Yên Nhiên đến phủ Cầm Thanh, Hạng Thiếu Long tháo thanh kiếm trên người xuống, thay y phục thường dân rồi cùng bọn gia tướng âm thầm đến cầu Phượng Hoàng để hội ngộ với Đồ Tiên.

Từ khi đến Hàm Đan, gã luôn gần gũi với giới quyền quý, khi đến Hàm Dương thì cuộc sống càng cao hơn, có một khoảng cách nhất định với người bình dân, khi ra vào đều tiền hô hậu ủng, thậm chí cũng ít khi được tự do, nhưng giờ đây gã đã trở thành một người bình thường cùng hưởng cuộc sống thú vị với họ.

Gã cố ý chen vào trong thị tập, dòm ngó các hàng bán rau cải, tạp hóa.

Dù các đồ sắt, đồ đồng, đồ gốm, những mặt hàng bằng gỗ, bằng da hay các mặt hàng điêu khắc cũng đều thua xa các loại hàng hóa cùng loại thời hiện đại.

Rồi gã cũng mua một ít đồ về để tặng cho bọn thê thiếp, đồ dành cho bọn họ vui lòng.

Trong thị tập người đông đúc, quá nửa là bọn nữ tử, thấy dáng vẻ hiên ngang uy vũ của Hạng Thiếu Long, bọn họ đều len lén nhìn.

Thiếu nữ bán vòng tay cho gã cười tươi như hoa với gã.

Hạng Thiếu Long cảm thấy thú vị lắm.

Nghĩ nếu là ba năm trước khi mới đến đây, gã nhất định sẽ quyến rũ cho được cô nàng.

Nữ tử của nước Tần rất phóng khoáng, quả thật các nước đông nam không thể nào bằng được.

Khi Hạng Thiếu Long định quay người đi, đám đông bỗng lao xao, hóa ra có mấy tên đại hán đang đuổi theo một người tay đầm chân đá, còn một thiếu nữ khác có vẻ như muội muội hay thê tử của y đang kêu khóc ngăn cản bọn đại hán kia, thì bị đẩy té nhào xuống đất.

Người ấy tuy ở thế hạ phong nhưng vẫn cố gắng phản kháng.

Một tên trong số đó thuận tay nhặt cây đòn gánh ở quầy hàng bên cạnh định giáng vào đầu của người kia, Hạng Thiếu Long đến trước mặt người ấy, đẩy mạnh tên đại hán kia loạng choạng lùi ra sau vài bước, dang tay nói, „Được rồi! Hãy dừng ở đây, đừng động tay động chân nữa, nếu gây chết người, ai có thể gánh vác nổi.“

Nữ tử ấy thừa cơ đến, ôm chàng trai mặt mày đang tái mét, khóc nói, „Châu lang! Chàng có sao không?“

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết đối phương là một đôi phu thê, nên trong lòng cảm thấy tội nghiệp.

Đám ác ôn đó khoảng bảy tám tên đều là hạng lưu manh ở đầu đường xó chợ, tuy lật đổ mấy quầy hàng, nhưng không ai dám lên tiếng trách bọn chúng, khi thấy người lên tiếng thì giận lắm, nhưng bọn chúng đều là những tay đánh nhau có kinh nghiệm, thấy Hạng Thiếu Long cao lớn uy vũ thì vội vàng rút ra gậy mộc đao kiếm, bao vây lấy Hạng Thiếu Long.

Một tên cao lớn có vẻ đầu đảng quá lớn, „Tên tiểu tử này là ai? Thấy người lạ mặt, chắc chắn là chưa nghe danh Hàm Dương thập hổ của chúng ta, hãy quỳ xuống dập đầu ba cái, nếu không bọn ta sẽ cho người biết tay.“

Hạng Thiếu Long không thèm màng đến y, quay đầu lại nhìn đôi vợ chồng trẻ, mỉm cười nói, „Tiểu huynh đệ không sao chứ?“

Chàng trai trẻ ấy chưa kịp trả lời thì người vợ hét lên, „Tráng sĩ coi chừng!"

Hạng Thiệu Long nở nụ cười ung dung, lật tay đoạt lấy chiếc đòn gánh từ phía sau, tung chân đá vào phần hạ âm của kẻ đánh lén.

Kẻ ấy kêu hét lên rồi buông đòn gánh, bay ra sau rồi không thể đứng dậy nổi nữa.

Tay kia của Hạng Thiệu Long cũng chop lấy cây đòn gánh, mở rộng mã bộ, thanh đòn gánh đánh sang hai bên trái phải, hai tên đại hán xông tới từ hai bên cũng bị trúng đòn ở mang tai, té lật nhào qua hai bên, mang tai là nơi yếu nhất trên cơ thể con người. Vết đau đớn hiện rõ trên gương mặt.

Những tên khác đều hoảng hồn, không dám động thủ nữa, dù những tên bị thương chuồn mất.

Những người xung quanh đều reo lên.

Hạng Thiệu Long đang có chuyện nên không thể lưu lại lâu, móc ra một ít ngân lượng dúi vào tay chàng trai trẻ ấy, chân thành nói, „Hãy tìm đại phu xem thương thế, mau rời khỏi đây."

Chàng trai trẻ ấy kiên quyết từ chối, „Không có công thì không hưởng lộc, tráng sĩ đã có ơn lớn, Châu Lương này làm sao nhận thêm ân đức của tráng sĩ nữa."

Thê tử của y cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời của phu lang.

Hạng Thiệu Long trong lòng vui lắm, nói, „Nếu đổi ngược là chúng tôi, tiểu huynh đệ có làm như vậy không?"

Châu Lương hiên ngang đáp, „Đương nhiên!"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Vây là được!" rồi dúm tiền vào trong tay y, cười lớn mà đi.

Hạng Thiếu Long vội vàng bước ra khỏi thị tập, khi định băng qua đường thì phía sau có người gọi, „Tráng sĩ xin dừng bước!“

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên quay lại, chỉ thấy một đại hán y phục mới mẻ, lưng mang trường kiếm, có vẻ là một gia tướng, bước đến nói, „Nghĩa cử của tráng sĩ khi này, tiểu thư nhà tôi vừa mới đi ngang qua rất lấy làm thích thú, đã động lòng mến tài, mong tráng sĩ hãy đến cùng gặp mặt."

Hạng Thiếu Long buồn cười lắm, nhưng thấy người ấy nói chuyện cao nhã, rõ ràng đang làm việc ở nhà quý nhân.

Khéo léo từ chối rằng, „Tiểu đệ tính tình phóng túng, chỉ thích cuộc sống rày đây mai đó, xin quay về nói với tiểu thư rằng tiểu đệ xin đa tạ."

Gia tướng ấy đọc lại mấy lần câu rày đây mai đó rồi mới tiu nghỉu bỏ đi.

Đồ Tiên dẫn Hạng Thiếu Long vào một căn nhà bình thường ở gần lầu Phụng Hoàng, nói, „Đây là nơi gặp mặt của chúng ta, sau này nếu có chuyện thương lượng thì hãy đến đây!“

Hạng Thiếu Long biết y là kẻ già dặn, chắc sẽ có cách để khiến cho người ta không nghi ngờ gì về căn nhà này, ngồi xuống nói, „Thái độ gần đây của Lã Bất Vi đối với Đồ huynh như thế nào?"

Đồ Tiên nói, „Có rất nhiều chuyện cần đến ta, trong đó có những chuyện không muốn để cho người khác biết, ví như chuyện đám thiếu nữ nước Yên chính là ta đã đòi được của thái tử Đan nước Yên. Nói ra thật buồn cười. Thái tử đang vốn là muốn lấy lòng của giới quyền quý của Lã Bất Vi, không may bị Lã Bất Vi biết được ngầm ám thị với ta mấy câu, ta đã giúp y hoàn thành tâm nguyện này. Lại còn giả vờ không hề liên quan gì đến y, Hạng huynh hỏi có đáng cười hay không?"

Hạng Thiệu Long nghe cũng buồn cười lắm, thù hận đối với thái tử Đan cũng không còn, nghĩ đến chuyện sau này y sẽ sai Kinh Kha đến hành thích Tần Thủy Hoàng tức tiểu Bân, sự việc bại lộ thì trở thành một tên nô lệ mất nước, nên chỉ cảm thấy y chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi.

Đương nhiên! Thái tử Đan giờ đây không hề biết được vận mệnh trong tương lai của mình thế thắm đến thế.

Tiếng Đồ Tiên vang lên trong tai gã, „Đã có tin tức của Nguyệt Đàm."

Hạng Thiệu Long giật mình, vui mừng nói, „Tiêu huynh đang ở đâu?"

Đồ Tiên nói, „Y đã thay tên đổi họ, tạm thời gởi thân làm xá nhân trong phủ của Nam Lương quân ở nước Hàn, ta đã sai người đem năm mươi lượng hoàng kim đến cho y. Nước Hàn chẳng phải là nơi ở lâu được."

Hạng Thiệu Long gật đầu, „Nếu người Tần động binh với các nước phía đông, đầu tiên sẽ là tam Tấn, trong đó nguy hiểm nhất là nước Hàn vì nước Hàn không hề có sức phản kháng."

Đồ Tiên cười nói, „Nước Hàn tuy yếu ớt nhưng không phải hoàn toàn không có sức chống trả. Chắc Hạng huynh cũng biết chuyện Trịnh Quốc, người này không đơn giản đâu."

Hạng Thiệu Long dăm chiêu, mới nhớ lại Trịnh Quốc là một công trình sư thủy lợi đến từ nước Hàn, đang định mở một con kênh đào nối liền hai sông Kinh Lạc cho nước Tần để tưới tiêu cho những ruộng nương gần đó, ngạc nhiên nói, „Có vấn đề gì?"

Đồ Tiên nói, „Ta biết tên Trịnh Quốc này, cơ trí hơn người. Vì vua Hàn có ơn lớn đối với y, nên y đối với nước Hàn rất trung thành, y đến gặp Lã Bất Vi, khi nói ra đại kế, ta tưởng y vốn muốn hành thích Lã Bất Vi, cố ý không nhắc nhở tên gian tặc ấy, nào ngờ quả thật Trịnh Quốc giảng giải về phương

pháp đào kênh, Mạc Ngạo biết đó là thời cơ để tăng thêm quyền lực cho Lã Bất Vi cho nên cũng xúi thêm vào, nên từ đó mới ra đời kế hoạch đào kênh của Trịnh Quốc."

Hạng Thiệu Long phân vân nói, „Đã là như thế thì đối với Lã Bất Vi có lợi chứ không có hại mới đúng."

Đào Tiên phân tích nói, „Có lẽ quả thật đối với Lã Bất Vi và người Tần đều có lợi, nhưng đối với sự nghiệp chinh phục phía đông thì tuyệt đối bất lợi, muốn hoàn thành con kênh đào này ít nhất cũng phải tám đến mười năm, lại còn phải động viên hàng trăm vạn dân quân. Cứ hao phí như thế, nước Tần đâu còn sức để phát động chiến tranh với các nước phía đông. Còn tam Tấn thì đủ thời gian để gây dựng sức lực! Hạng huynh nói thử xem, chiêu này của Trịnh Quốc có thâm độc không?"

Hạng Thiệu Long vỡ lẽ ra. Song tuy gã là một bộ đội đặc chủng, nhưng không thích đánh nhau tí nào, thậm nghĩ nhân lúc tiểu Bân chưa chính thức đăng cơ, mọi người cứ tranh đoạt nhau cũng là chuyện tốt!

Gật đầu nói, „Lần này Đồ huynh hện với tại hạ chắc cũng là vì hai chuyện này."

Đồ Tiên trầm giọng nói, „Đương nhiên không phải là vì hai chuyện nhỏ nhặt này. Lã Bất Vi đã đặt kế hoạch, chuẩn bị trong thời gian ba ngày liền liệt, giết chết Hạng huynh. Sự mất tích của Ô Đình Uy, đã khiến cho y cảnh giác, biết thế của mình và Hạng huynh thành lửa nước, không thể nào hợp tác nữa. Trừ phi huynh chấp nhận cưới Lã Nương Dung, đó là cách tỏ ra khuất phục đối với y, nếu không Lã Bất Vi sẽ không cho huynh sống trên đời này, không ai biết rõ sự lợi hại của huynh hơn y đâu."

Hạng Thiệu Long thầm kêu quá nguy, té ra đêm hôm qua Lã Bất Vi nói lời ấy và tặng thiếu nữ nước Yên cho mình là để làm cho mình yên lòng, từ đó

không đề phòng y. Suýt nữa là bị mắc lừa. Cười gượng nói, „Thật khéo làm sao, tại hạ cũng định nhân lúc điền liệt để trừ khử tên Mạc Ngạo ấy."

Đồ Tiên cười, „Ta đã sớm biết Hạng huynh không dễ dàng thua như vậy. Hạng huynh tính thật đúng. Nếu như trừ được người này thì Lã Bất Vi coi như đã mất một cánh tay."

Hạng Thiệu Long lấy làm lạ.

"Có rất nhiều chuyện y phải nhờ người của ta, vả lại y không ngờ rằng ta đã biết được chân tướng của sự việc ở rừng tùng Càng không ngờ được ta đã cấu kết với người bên ngoài, đương nhiên y đã không đề phòng ta, nên để ta nhìn thấu được âm mưu."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Nếu có thể biết rõ thủ đoạn của y đối phó với tại hạ, tại hạ có thể tương kế tựu kế."

Đồ Tiên lắc đầu nói, „Chuyện này do Mạc Ngạo và Quản Trung Tà làm, nên không biết tường tận được. Kẻ mong muốn giết Hạng huynh nhất là Quản Trung Tà, một là muốn thay thế vị trí của huynh nhưng điều chủ yếu là gã đã không muốn người trong mộng của mình là Lã Nương Dung gả cho huynh, nếu y có thể trở thành nữ tể của Lã Bất Vi, giá trị của y sẽ không giống như bây giờ."

Hạng Thiệu Long chép miệng nói, „Y đã quá đa tâm, Đồ huynh chắc cũng nhìn được dáng vẻ của Lã tam tiểu thư đối với tại hạ tối đêm qua."

Đồ Tiên cười nói, „Tam lý của nữ nhân thật lạ lùng, lúc đầu nàng vốn không muốn gả cho huynh, nhưng khi huynh cự tuyệt với Lã Bất Vi, nàng ngược lại đối với huynh khác trước. Dù yêu cũng được, dù hận cũng được, dù không thuận phục cũng vậy, tóm lại thái độ với huynh đã khác. Chuyện múa kiếm hôm ấy chính là bản thân nàng đề nghị với Lã Bất Vi, ta thấy nàng muốn cho huynh nhìn thấy vẻ đẹp của nàng để cho huynh hối hận mà thôi."

Hạng Thiếu Long không biết có nên bực tức hay buồn cười, chép miệng, „Muốn ta cưới con gái của kẻ thù, vậy thì thà giết ta còn hơn."

Đồ Tiên cười nói, „Lã Nương Dung là con gái yêu của Lã Bất Vi, nếu không phải thái tử Chính có thể cũng là con của y, y đã sớm gả nàng vào hoàng cung."

Nhìn ánh mắt dò hỏi của Hạng Thiếu Long, Đồ Tiên nhún vai nói, „Đừng hỏi ta thái tử Chính là con của ai, e rằng cả Chu Cơ cũng không biết trước khi bà ta có thai, bà ta đã từng ăn nằm lần lượt với hai người đàn ông."

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng, trong thiên hạ này, ngoài một mình Hạng Thiếu Long gã, Đổng Dực và Ô Đình Phương, không ai biết được thân phận thật sự của tiểu Bàn.

Hạng Thiếu Long bước vào cổng đô ky vệ sở, thì nhận được tin triệu kiến của bị quân, vội vàng chạy đến hoàng cung, tiểu Bàn đang trong thư trai cùng với Lý Tư mật nghị.

Thấy Hạng Thiếu Long đến, tiểu Bàn nói, „Lời nói của tướng quân đối với Lao ái quả thật có ảnh hưởng, sáng nay mẫu hậu đã triệu ta đến, bảo gã quả thật là một nhân tài hiếm có nên phải được trọng dụng, hỏi ta có chức vị nào thích hợp, không cần nói cũng biết mẫu hậu đã bị y bám riết lấy nên phải làm chút chuyện để đỡ dành y."

Hạng Thiếu Long thở dài trong lòng, biết được Chu Cơ càng ngày lún sâu vào, không thể rút ra được nữa.

Nhưng cũng rất khó trách nàng, mỹ nữ này trước nay vẫn luôn trọng tình, nếu không sẽ không để cho Lã Bất Vi ngang ngược như vậy. Mà cái chết của Trang Tương vương đã là một cú sốc trong tâm lý của nàng, khiến cho nàng rất đau khổ và mâu thuẫn, mất đi cân bằng, lại trong lòng trống trải cô

đơn không còn hy vọng với mình nữa nên Lao ái mới thể thừa cơ hội mà tấn công.

Điều nàng cần là sự bù đắp và kích thích về mặt xác thịt.

Tiểu Bàn chép miệng, „Y quả là hạng tham lam, vừa ngồi vào chức quan nội thị chưa được mấy ngày, trong lòng đã không cảm thấy thỏa mãn, vừa rồi ta và Lý khanh gia thương lượng xem nên giao chức quan gì cho y!"

Nói đến câu cuối cùng thì khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Lý Tư lúc này đã trở thành tâm phúc của tiểu Bàn nói, „Theo vi thần thấy, nhất định phải giao một chức vụ gì đó khiến cho Lã Bất Vi phải đổ kỵ với y, tốt nhất là có thể khiến cho Lã Bất Vi nhịn không được phải lên tiếng phản đối, vậy thì càng làm cho Lao ái có quyết tâm bội phản Lã Bất Vi hơn."

Hạng Thiếu Long lúc này mới có cơ hội ngồi xuống, cười gượng nói, „E rằng trong thiên hạ không ngờ rằng bọn hạ thần và bị quân lại thương nghị chuyện này. Có một chức vị nào đó có thể cho hoạn quan đảm đương nhưng có thể khiến cho y xung đột về mặt quyền lực với Lã Bất Vi và thuộc hạ của y."

Lý Tư chợt nảy ra một ý, nói, „Sao không phong cho y làm nội sử, nhiệm vụ của y là phụ trách liên hệ cho hai quân đô kỵ và đô vệ, văn thư hoặc chính lệnh của hai quân này đều phải do nội sử chuẩn phê rồi mới trình cho bị quân định đoạt, quyền lực rất lớn, bằng với thành thủ của hoàng thành, quản hạt đình quan của thành vệ."

Tiểu Bàn nhú mày nói, „Nhưng chức vị này đã do Đằng Thắng đảm trách, người này đức vọng rất cao, được giới quân sự tôn kính, nếu như động đến y, e rằng giới quân sự sẽ lên tiếng phản đối."

Lý Tư nói, „Bị quân có thể thăng chức cho y để làm yên lòng y."

Tiểu Bàn suy nghĩ một hồi rồi nói, „Giờ đây chức vụ quan trọng nhất trong nội đình, cấm vệ thống lĩnh do huynh đệ của Xương Bình quân đảm trách, kế đến là chức trưởng sử của Lý Khanh gia, phụ trách thảo các tấu chương chính lệnh, tiếp theo nữa chính là nội quan. Còn việc quản lý điền liệt do tả hoa quan, phụ trách lễ nghi tả lễ quan, phụ trách các yến tiệc trong cung thì có tả yến quan, đều thấp hơn mấy cấp, ta thật nghĩ không ra phải cấp cho y chức nào mới khiến cho Đổng Thăng thỏa mãn."

Hạng Thiếu Long không thể nào chen vào được bởi vì với những chức vị trong nội đình, gã có thể nói một khiêu cũng không thông May mà nghe đến đây, gã đột nhiên nhớ đến Bao Công, một ý nghĩ thoáng lên, nói, „Đã có nội sử tất phải có ngoại sử, chức vụ mới này chủ yếu là thị sát tình hình các cuộc, khi gặp những quan chức nào thất trách hoặc không đảm nhận được công việc, thì có thể phản ánh trực tiếp lên thái tử, như thế Đổng Thăng chắc chắn sẽ vui mừng."

Tiểu Bàn vỗ án khen hay nói, „Cứ sắp xếp như thế, chuyện này phải được mẫu hậu ủng hộ, Lã Bất Vi cũng khó mà phản đối, song nếu y phản đối thì càng hay hơn nữa."

Lý Tư khen, „Hạng đại nhân suy nghĩ thật mau, hạ quan thật khâm phục."

Hạng Thiếu Long nói, „Trước nhất hãy chọn một nơi trong cung để làm chỗ làm việc cho Lao ái thế thì Lao ái có thể tự tập bè đảng để ứng phó với Lã Bất Vi."

Tiểu Bàn cười nói, „Vậy thì hãy tìm một nơi đối diện với tướng phủ mới để cấp cho y thì mới được."

Ba người nhìn nhau rồi nén không được ôm bụng cười.

Lã Bất Vi lần này có thể nói đã tự rước khổ vào người, y muốn dùng Lao ái để khống chế Chu Cơ nhưng nào ngờ không những làm cho Chu Cơ thay đổi với y mà còn tạo ra một đối thủ mới nữa.

Lúc này có nội thị vào bẩm, nói Cầm thái phó đã đến, đang ở phòng ngoài chờ.

Tiểu Bàn vui hớn hở ra mặt, dặn dò cho Lý Tư chuẩn bị theo như cuộc thương nghị lúc nãy, chờ Lý Tư lui xuống thì đứng dậy, hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, „Không biết như thế nào mà từ khi phụ vương qua đời ta thật sự thích Cầm thái phó, nhìn thấy mặt thái phó, trong lòng ta rất yên ổn, đôi khi bị thái phó mắng cho vài câu, ta cảm thấy rất thoải mái, thật là lạ trước đây ta chưa từng có cảm giác thế này."

Rồi hạ giọng thêm nữa, nói, „Trừ sư phụ và Cầm thái phó không ai dám mắng ta, tiên vương và mẫu hậu cũng chưa bao giờ mắng ta."

Hạng Thiếu Long chép miệng than, „Hài tử bởi vì con cần một vị thân nương đáng kính như Ni phu nhân."

Tiểu Bàn hơi giật mình, hai mắt đỏ ửng, ngã vào lòng gã như một đứa trẻ trốn vào lòng phụ thân mình.

Hạng Thiếu Long hiểu rõ tâm thái của y, từ khi đóng vai Doanh Chính, đứa trẻ mồ côi này đã xem người thật sự yêu thương mình là phụ mẫu, rất yêu thương Chu Cơ. Nhưng cái chết của Trang Tương vương đã dập tắt cảm giác ấy.

Chu Cơ là người trọng thực tế, không chịu trở mặt với Lã Bất Vi vì Trang Tương vương, lại thêm có Lao ái xen vào khiến cho tiểu Bàn biết được Chu Cơ không thể nào thay thế Ni phu nhân, người mẹ đứng đắn của mình.

Còn Cầm Thanh trở thành người mà y gửi gắm tình cảm.

Hạng Thiếu Long cũng nhớ đến Triệu Ni, hạ giọng nói, „Chờ bình tĩnh xong hãy ra đọc sách."

Tiểu Bàn kiên cường gật đầu.

Hạng Thiếu Long bỏ ý ở đó, một mình bước ra khỏi cửa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đau Như Xé Lòng

H

ạng Thiếu Long bước ra hành lang, đến ngoại đường, Cầm Thanh đang đứng dựa vào cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài vườn, có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó.

Hạng Thiếu Long bước đến sau lưng nàng, nhẹ nhàng hỏi, „Cầm thái phó đang nghĩ gì đó?"

Cầm Thanh có lẽ đã biết rằng gã sẽ đi ngang qua đây, không hề cảm thấy ngạc nhiên, cũng không quay đầu lại, bình thản nói, „Hạng đại nhân có hứng thú biết hay sao?"

Chỉ nghe câu nói này có thể thấy nàng đối với Hạng Thiếu Long không phải vô tình, bởi vì lời nói vượt qua hăng giới hạn chỉ là lời đối thoại bình thường giữa nam và nữ.

Hạng Thiếu Long giật mình, nhưng không thể lùi lại được, lại thêm trong lòng thích gần gũi với nàng, đánh liều nói, „Nếu không có hứng thú thì cũng chẳng cần hỏi."

Cầm Thanh quay lại, lạnh lùng nhìn Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Cầm Thanh đang nghĩ, khi Hạng đại nhân biết Cầm Thanh đang ở đây, không biết có đi đường khác hay không?"

Hạng Thiếu Long nhất thời không trả lời được, cười khen nói, „Thái phó đã quá đa tâm, à này, thái phó có gặp Yên Nhiên không?"

Nàng mỹ nữ tính tình cứng rắn này không hề nhường bước, „Đừng đánh trống lảng nữa, Cầm Thanh hận nhất là những kẻ hại chủ khi quân. Thứ đến là những kẻ luôn tự cho là mình đúng, lại lấy cớ là phải bảo vệ cho nữ nhân,

thực ra lại là hạng nam nhân luôn coi thường nữ tử chúng tôi, không biết ta có nói sai về ngài không?"

Hạng Thiếu Long đã sớm lãnh giáo sự lợi hại của nàng, cười gượng nói, „Xem ra trong lòng của Cầm thái phó, tại hạ chẳng tốt lành gì hơn Lã Bất Vi bao nhiêu, chao ôi! Tại hạ đã sớm xin lỗi rồi. Chỉ nói nhằm một câu mong thái phó đến Ba Thục cùng với Hoa Dương phu nhân thôi! Giờ đây vẫn không chịu tha cho tại hạ sao?"

Cầm Thanh trước mặt Hạng Thiếu Long, cuối cùng không giữ được vẻ nghiêm túc của mình nữa, bật cười khúc khích rồi lườm gã nói, „Đúng vậy! Ta không phục, ngài không thể nào chuộc tội được đâu."

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên gặp được cơ hội có thể cười đùa vui vẻ với nàng như thế này, đang định lên tiếng thì có bước chân truyền đến.

Hai người đều biết bị quân đến nên vội vàng chia tay.

Hạng Thiếu Long vội vàng thi lễ cáo lui, nhưng dáng vẻ như đối tình nhân lúc này của Cầm Thanh đã in sâu vào trong lòng gã.

Hạng Thiếu Long cùng thập bát thiết vệ trên đường ra cung thì gặp Xương Bình quân đang điều quân canh giữ trong cung, kéo gã qua một bên, hạ giọng nói, „Yên nữ thật là tuyệt vời."

Hạng Thiếu Long chỉ đáp ậm ừ cho qua.

Xương Bình quân còn trẻ tuổi nên đa sự hỏi, „Tam tiểu thư của Lã tướng xinh đẹp tuyệt trần, không ngờ cũng là một tay cao thủ về kiếm pháp. Đến sáng nay ta vẫn còn nhớ đến dáng điệu của nàng. À này, nàng và Hạng huynh có quan hệ gì? Sao lại dùng hư chiêu để dò xét phản ứng của Hạng huynh?"

Hạng Thiệu Long dâng lên trong lòng cảm giác thân thiết, cũng giống như nói chuyện phiếm với anh em trong đội khi còn ở thế kỷ XXI, lúc nào cũng nói về phụ nữ, cười nói, „Điều này thì e rằng phải gọi là cây lớn gió lớn!"

Xương Bình quân cười, nói, „Nói rất hay, từ mà Hạng huynh vừa mới tạo ra thật là đúng. Cho nên muội tử ngang ngạnh của ta biết chúng tôi thân thiết với Hạng huynh nên cứ đeo riết lấy chúng tôi bảo chúng tôi phải bắt sống huynh về để cho ả ngó qua."

Hạng Thiệu Long khổ não nói, „Chuyện này sau này hăng nói có được không? Huynh cũng biết là giờ đây tại hạ cũng rất bận?"

Xương Bình quân cười, „Hạng huynh làm sao thoát khỏi bàn tay của ả, cứ để cho ả tỏ chút uy phong là được mà, coi như là nể mặt hai vị ca ca đáng thương chúng tôi. Nếu không đến lễ điền liệt ả nhất định sẽ đến làm phiền huynh."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Nàng cũng tham gia điền liệt hay sao?"

Xương Bình quân nói, „Đó là ngày vui của ả, đến lúc đó ả sẽ dắt theo đội nương tử quân của ả đi theo, chắc là rất uy phong."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên kêu lên, „Nương tử quân!"

Xương Bình quân chép miệng, „Đó là một đội quân do tử muội dẫn đầu, ngày thường thì hay tìm những người có kiếm thuật hay để so tài, ngay cả Vương Tiễn cũng bị bọn họ quấn lấy nên cũng rất e ngại. Ta thấy tên tiểu tử ấy ra biên cương phía bắc chủ yếu chắc cũng vì nguyên nhân này. Nếu huynh chẳng phải suốt ngày trốn ở mục trường, e rằng huynh cũng sẽ gặp phiền toái."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hơi hiểu, cũng bật cười, Xương Bình quân nói, „Ngày mai tên tiểu tử An Cốc Hề sẽ ra giữ ở đông quan, huynh đệ

chúng tôi cũng rất thân thiết với y, định tối nay sẽ làm tiệc tiễn hành cho y, huynh cũng phải tới đấy nhé! Tiện thể gặp Doanh Doanh."

Hạng Thiếu Long một là lúc này đã cảm thấy thân thiết với Xương Bình quân, tuổi tác lại bằng nhau, hai cũng phải tiễn An Cốc Hề nên mỉm cười chấp nhận.

Xương Bình quân đến lúc này mới vui vẻ thả gã ra.

Về đến đô ky vệ sở thì bị Kinh Tuấn chặn lại, kéo qua một bên nói, „Có ba việc, chao ôi!" rồi ngáp dài.

Hạng Thiếu Long nhìn y nói, „Bạn rộn suốt đêm không ngủ hay sao?"

Kinh Tuấn không thềm để ý, nói, „Đệ theo lời dặn của tam ca, an ủi nàng nửa đêm, nửa đêm còn lại thì đối xử tốt với nàng, đương nhiên bây giờ còn buồn ngủ."

Hạng Thiếu Long bực mình lắm nhưng không làm gì y được, nên cho qua, „Nói mau! Có ba việc gì?"

Kinh Tuấn nói, „Chuyện đầu tiên là ba vị tẩu tẩu bảo huynh phải tranh thủ chút thời gian để đến Cầm phủ cùng bọn họ ăn trưa, Bảo nhi cũng rất nhớ huynh, đệ thấy tốt nhất là đêm nay huynh nên ngủ chung với bọn họ."

Hạng Thiếu Long nhìn y nói, „Tiểu Tuấn, hôm nay sao ngươi bẻm mép đến thế?"

Kinh Tuấn giả vờ khiêm nhường nói, „Tiểu Tuấn nào dám, chỉ thấy mấy ngày hôm nay tam ca vui vẻ nên đệ mới mong được thấy tam ca cười nhiều hơn!" nói đến câu cuối cùng thì hai mắt đỏ ửng, cúi đầu xuống.

Hạng Thiếu Long cảm nhận được tình cảm sâu sắc giữa hai người, ôm lấy vai y rồi im lặng.

Có lẽ vì cái chết của Trang Tương vương mà ý chí của gã đã trở lại, cho nên gã đã cố kìm nén nỗi đau khổ vì cái chết của Triệu Thiên.

Rốt cuộc thì đó là chuyện của một năm trước.

Kinh Tuấn nói, „Còn hai chuyện khác là Long Dương quân đang đợi huynh ở đại đường, Điền Đan sai người đến bảo có chuyện gấp, mời huynh đến tân quán của y một chuyến."

Hạng Thiệu Long hơi run sợ trong lòng.

Điền Đan có gì muốn gặp gã?

Y chắc chắn sẽ phải biết rằng mình và Lã Bất Vi bất hòa. Nếu y muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp với Lã Bất Vi thì phải tránh mình mới phải.

Nghĩ tới đây tim đập thình thình.

Ngồi xuống trong một tiểu sảnh, Long Dương quân chúc mừng, „Cung hỷ đại huynh đã ngồi lên chức đô kỵ thống lĩnh, ai ai cũng ngưỡng mộ."

Rồi buồn bã nói, „Nghĩ đến rồi sẽ có một ngày Hạng huynh và bốn quân sẽ gặp nhau nơi sa trường, thì ta lại có cảm giác đau lòng, đời người có gì lại có nhiều chuyện bất đắc dĩ đến thế?"

Hạng Thiệu Long chân thành nói, „Hãy yên tâm! Tại hạ sẽ cố gắng tránh những tình huống này, trong ngày đại quần hùng cát cứ, cả phụ tử huynh đệ cũng phải động can qua, quân thượng biết điều này là được."

Long Dương quân lòng đầy cảm xúc, nói, „Nhớ lại lúc đầu gặp tại Đại Lương, chúng ta như nước với lửa, giờ đây Hạng huynh lại trở thành người bạn tốt hiểu rõ lòng nô gia. Vừa nghĩ đến ngày mai phải chia tay, có lẽ không thể gặp lại nữa, ta thật không nỡ đành rời xa."

Hạng Thiếu Long chừng hững nói, „Quân thượng không chờ lễ điền liệt diễn ra rồi mới đi hay sao?"

Long Dương quân trong mắt lộ sát cơ, nói, „Lã Bất Vi giờ đã tỏ rõ liên kết với Tề Sở để đối phó với tam Tấn chúng tôi, ở mấy ngày nữa cũng chỉ bị lạnh nhạt, ta đâu có ngu ngốc."

Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ đây là sự thực nhưng cũng không muốn dùng lời giả tạo để dỗ dành y. Nhớ lại chuyện Trịnh Quốc sẽ đào kênh, nói, „Quân thượng tạm thời không cần lo lắng, không đến tám năm, mười năm nữa, nước Tần cũng chưa đủ sức để đánh sang phía đông, chỉ cần các vị tiếp tục dùng thế hợp tung, trong thời gian này chắc chắn sẽ rất an toàn, nhiều nhất cũng chỉ mất một ít đất đai mà thôi."

Long Dương quân nói, „Hạng huynh dựa vào điều gì để nói lời này?"

Hạng Thiếu Long thở dài, rồi kể chuyện Trịnh Quốc đào kênh.

Long Dương quân cảm động nói, „Hạng huynh chấp nhận cho nô gia biết bí mật to lớn này, nô gia quyết định sẽ kín như bưng, cả đại vương cũng giấu. Để thể hiện lòng cảm kích đối với Hạng huynh!"

Rồi buồn bã nói, „Chả trách nào Hàn Sấm hờn hờ đắc ý như vậy. Ta lo lắng đến nỗi không thể cơm nước được, y lại suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc, thì ra có sẵn kế hoạch."

Rồi hạ giọng nói, „Hạng huynh sao không nhắc nhở bị quân nước Tần, không những có thể lập được đại công mà còn có thể khiến cho Lã Bất Vi mất mặt."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Tại hạ cũng không muốn người Tần mau chóng đánh đến Đại Lương."

Long Dương quân ngưng thần suy nghĩ hồi lâu rồi nói, „Có một chuyện bốn quân vốn là không muốn cho Hạng huynh biết, nhưng Hạng huynh coi bốn quân là tâm phúc, thật khiến cho ta hổ thẹn."

Rồi nghiêng răng nói, „ả tiện nhân Hàn Tinh hoàn toàn không để ý đến chuyện đại thể, ta cũng không cần giữ bí mật cho ả nữa."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Có chuyện gì?"

Long Dương quân trầm giọng nói, „Huynh chắc đã gặp tên Bàng Noãn ấy, kẻ này là tình nhân và tâm phúc của Hàn Tinh, là một kẻ rất quyền mưu, miệng mồm lợi hại. Lần này y đến Tần thực ra trong lòng có chuyện bất lương. Gần đây y thường tiếp xúc với Cao Lăng quân Doanh Hề, chắc huynh cũng đoán được không có chuyện tốt!"

Cao Lăng quân là kẻ đã bị Trang Tương vương cướp ngôi, y trước nay vẫn không phục chuyện này, tất nhiên trong lòng có ý mưu phản, nhưng không ngờ lại cấu kết với người Triệu.

Hạng Thiệu Long biết được Long Dương quân sau khi biết được âm mưu của người Hàn thì đã yên tâm rằng nước Tần không đánh đến Đại Lương, lại thêm thống hận thái hậu nước Triệu là Hàn Tinh nên mới bản môi mũi áp tiến sau lưng của bà ta. Nếu như Bàng Noãn bị trừ khử khi ở Hàm Dương, thì kẻ bị đả kích nhất là Hàn Tinh.

Chính trị quả là chuyện phức tạp rối rắm.

Các bên đều sử dụng mưu kế, chưa đến nước cuối cùng, không biết hươu chết về tay nai.

Hạng Thiệu Long nghĩ một lát, nói, „Điền Đan muốn gặp tại hạ, quân thượng có biết chuyện gì không?"

Long Dương quân ngạc nhiên nói, „Có chuyện này sao? Theo ta thấy Điền Đan và Lã Bất Vi chắc có mật ước, tam Tấn về Tần, nước Yên về Sở, thực hiện kế hoạch chia cắt thiên hạ như thời đông tây nhị đế. Tuy ai cũng biết đây là lừa gạt lẫn nhau, nhưng trong thời gian ngắn đối với đôi bên đều có lợi, nên hai người giờ đây gắn bó như keo với sơn. Y muốn gặp huynh, quả thật khiến cho người ta chẳng thể nào hiểu được."

Hạng Thiệu Long biết không thể hỏi gì hơn được, nên bịn rịn chia tay nhau, đưa y ra vệ sở, rồi dẫn theo thập bát thiết vệ đến gặp Điền Đan.

Trong tân quán canh gác rất cẩn mật.

Đản Sở đón gã ở cửa chính, vẻ mặt rất nghiêm trang, chỉ nói mấy câu lễ phép.

Khi vào nội sảnh của Điền Đan, chỉ thấy Điền Đan đang chuyên tâm gảy cổ cầm.

âm thanh cao nhã tràn ngập khắp căn phòng.

Đôi huynh đệ họ Lưu gườm nhìn Hạng Thiệu Long.

Đản Sở lui ra hai bước, nhưng không hề bỏ đi.

Hạng Thiệu Long biết không ổn, nhưng dù cho Điền Đan lớn gan thế nào cũng không thể ám toán gã như ở Hàm Dương.

Nhưng nếu Điền Đan nhận lệnh của Lã Bất Vi quả thật muốn giết gã, gã và thập bát thiết vệ đừng hòng thoát khỏi chốn này.

Điền Đan đột nhiên dừng gảy đàn, cười lớn, „Đồng mã si vẫn khỏe chứ?" rồi quay người lại nhìn Hạng Thiệu Long bằng đôi mắt sắc như đao.

Hạng Thiệu Long đã sớm biết không thể giấu y được, nhưng cũng biết rằng y vì chưa tể khẳng định được nên mới dọa gã bằng câu này.

Dù Lã Bất Vi và y có thân mật bao nhiêu, Lã Bất Vi cũng không ngu ngốc mà cho y biết bí mật này, bởi vì đây là kế hoạch do Lã Bất Vi nghĩ ra, khiến cho Điền Đan âm mưu không thành, lại còn hao binh tổn tướng, mất mặt mà quay về Tề, giả vờ ngạc nhiên nói, „Lời Điền tướng, xin thứ cho mặt tướng không thể hiểu rõ được?"

Điền Đan đứng dậy bước đến gần gã rồi nói, „Không ngờ Hạng Thiếu Long uy danh vang rền thiên hạ mà lại không có gan thừa nhận những việc đã làm, các hạ tuy giấu được người khác nhưng làm sao giấu được Điền Đan ta đây?"

Rồi trên môi nở một nụ cười bí hiểm, nói, „Bốn tướng sẽ cho các hạ thấy một vật tuyệt vời này."

Rồi Đản Sở tới bên hai người, lấy ra một bức tranh và mở ra.

Anh em họ Lưu đồng thời tiến về phía Điền Đan để phòng Hạng Thiếu Long ra tay bất ngờ.

Không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Hạng Thiếu Long nhìn sang bức tranh, lập tức tay chân lạnh như băng, trong lòng như cảm thấy rơi xuống vực thẳm.

Trên bức tranh là khuôn mặt của Thiện Nhu, giống bảy tám phần, nhưng nhân thần hơi kỳ lạ, khiến cho người ta có cảm giác yếu đuối, hoàn toàn không giống với vẻ kiên cường của nàng.

Điền Đan cười lạnh lùng nói, „Không cần nói nữa, Hạng huynh cũng biết thiếu nữ này là ai, dám đến hành thích Điền mỗ, bị ta bắt lại, nghe nói ả trước kia là phu nhân của Đồng mã si, Hạng huynh có còn chối rằng không biết chuyện này hay không?"

Hạng Thiếu Long đã biết mình đã rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, chỉ là nghĩ đến việc Thiện Nhu rơi vào tay đối thủ, trong lòng bấn loạn, đầu óc không thể suy nghĩ gì được.

Điền Đan bình thản nói, „Chỉ là một nữ nhân, Điền mỗ dù cho có trả nài về cho Hạng huynh cũng chẳng sao, chỉ cần Hạng huynh chấp nhận làm cho Điền mỗ một chuyện, thiếu nữ này sẽ lập tức trở về bên cạnh Hạng huynh."

Hạng Thiếu Long trong lòng nghĩ ra một kế, đột nhiên đã nắm được mấu chốt của vấn đề.

Một nỗi đau thương dâng lên trong lòng.

Gã biết rằng Thiện Nhu hành thích không thành nên đã tự sát, cho nên người vẽ không thể nào thể hiện được nhân thần của người đã chết.

ánh mắt Hạng Thiếu Long như nổi lửa thù hận, quát lớn, „Không cần phải nói nữa, nếu Điền Đan nhà ngươi có thể còn sống mà quay về nước Tề, ba chữ Hạng Thiếu Long từ rày phải viết ngược lại mới đúng."

Bốn người Điền Đan trở mắt lên.

Hạng Thiếu Long lòng đầy bi phẫn, bỏ đi ra.

Lúc này cuối cùng gã đã có được lý do tốt nhất để giết Điền Đan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 135: Thái Thử Yên Đan

Đ

ăng Dực nghe xong thì lặng người đi, một lúc lâu sau chưa lên tiếng được.

Khi đối mặt với Thiện Nhu, ai cũng đau đầu, nhưng khi nàng đã ra đi, không ai là không nhớ nàng.

Nàng đã gặp nạn khi tuổi vẫn còn xuân.

Thiện Nhu là một thiếu nữ có cá tính độc lập tự chủ kiên cường mà có dũng khí, chỉ cần nàng muốn làm việc gì đó thì nàng phải làm cho bằng được. Nàng quả là bậc nữ lưu hiếm có trong thời đại này.

Nàng đã hy sinh cho tâm nguyện của mình.

Hạng Thiệu Long hai tay ôm mặt, từng giọt nước mắt âm ỉ cứ lặng lẽ trào ra, nhưng gã không sao khóc được thành tiếng.

"Tam đệ hãy đoán thử Điền Đan có nói chuyện này cho Lã Bất Vi không, hoặc xin trực tiếp bẩm báo với bị quân. Hai nước đánh nhau thì không chém sứ giả, người Tần cũng không thể ngồi nhìn Điền Đan bị kẻ khác ám sát."

Hạng Thiệu Long buồn bã nói, „Không biết Thiện Nhu có phải đã linh thiêng hay không mà khi đệ nghĩ đến cảnh nàng tự sát, trong đầu đệ hiện đến rõ ràng cảnh ấy, trong khoảng khắc đã nghĩ đến tất cả các vấn đề nên mới nói lời này."

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Người Tần dù cho có phái binh hộ tống Điền Đan về, nhưng chỉ trong biên giới nước Tần, một khi đã ra biên giới nước Tần, đó chính là lúc tốt nhất để chúng ta ra tay. Vấn đề là chúng ta phải biết rõ thực lực của Điền Đan, y có quân tiếp ứng ở ngoài biên giới nước Tần

hay không, chuyện này chỉ cần đệ tìm Long Dương quân thì lập tức sẽ biết rõ ngay."

Trầm ngâm một lát rồi chép miệng, „Điền Đan có thể nói là đã tự cô lập mình, không tham gia lần hợp tung gần đây.

Người Triệu có nhiên sẽ hận y đến tận xương tủy, vì lần trước y có mưu đồ lật đổ Hiếu Thành vương, người Hàn vì có mối quan hệ mật thiết với thái hậu nước Triệu nên sẽ không đối đãi tốt với y. Trong tình huống này, y chỉ còn cách đi ngang biên giới nước Ngụy hoặc nước Sở, biên giới nước Ngụy tương đối gần hơn nhưng không an toàn bằng Sở, nếu đệ tính không lầm, y sẽ rời khỏi đây cùng với Lý Viên, vậy thì mọi sự sắp đặt của chúng ta sẽ rất chính xác."

Đặng Dực ngạc nhiên nói, „Nếu y ở trong biên giới nước Tần thì có người Tần bảo vệ, đến nước Sở thì có người Sở tiếp ứng, chúng ta đâu có cơ hội tốt nào để ra tay."

Hạng Thiệu Long mỉm cười lạnh lùng, nói, „Vì mối thâm thù của Thiện Nhu và nhị ca, đệ sẽ bất chấp thủ đoạn để đối phó tên ác nhân này, đầu tiên đệ phải tìm cách buộc Lý Viên rời khỏi Hàm Dương, Điền Đan chưa bàn bạc ổn thỏa với Lã Bất Vi cũng sẽ vội vàng đi theo."

Đặng Dực nhíu mày nói, „Trước tiên khoan hãy nói đệ có cách gì để buộc Lý Viên bỏ đi, đệ làm sao biết được Lã Bất Vi và Điền Đan vẫn chưa bàn bạc ổn thỏa?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đây chỉ là trực giác. Một là vì trong buổi tiệc tối đêm qua hai kẻ này không ngừng rỉ tai cho nhau, lại thêm bởi vì y muốn dùng Thiện Nhu để uy hiếp đệ làm việc cho y, những chuyện này cho thấy y vẫn chưa bàn bạc ổn thỏa. Giờ đây nghĩ nhiều cũng vô ích, chúng ta hãy chia nhau ra hành sự, nhị ca hãy phụ trách điều tra bên cạnh Điền Đan có

bao nhiêu người, đệ sẽ đến tìm Long Dương quân và thái tử Đan, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ."

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Thái tử Đan?"

Hạng Thiệu Long nói, „Trong thành Hàm Dương, không ai quan tâm đến sự sống chết của Điền Đan hơn y, không tìm y thì tìm ai đây?" rồi nhẹ nhàng nói, „Sai người báo với Chi Chi, hôm nay đệ thật không thể tranh thủ được thời gian."

Nói đến đây, gã quyết định mãi mãi không nói chuyện Thiện Nhu bị hại cho Triệu Chi.

Long Dương quân thấy Hạng Thiệu Long đến tìm thì vui mừng ra mặt. Đưa gã vào đông hiên của hành phủ, nghe xong chuyện ấy thì lấy làm buồn cho gã, an ủi vài câu, biết chuyện này không thể bù đắp được, đi thẳng vào chuyện chính, nói, „Nước Tề gần đây xảy ra dịch mã ôn, ta thấy y chỉ muốn Hạng huynh tặng cho y một hai ngàn thớt chiến mã, để giải quyết mối nguy trước mặt. Đương nhiên y có lẽ cũng sẽ buộc Hạng huynh làm những chuyện tổn hại đến Lã Bất Vi, y càng đổ ky Lã Bất Vi hơn cả người Tần. Chỉ cần thấy Lã Bất Vi nhậm chức không quá ba năm mà cả giành cho người Tần ba quận huyện đầy chiến lược, thì có thể biết được sự lợi hại của Lã Bất Vi, nếu nước Tần trở thành thiên hạ của Lã gia, chẳng có ai có được kết cuộc tốt."

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Quân thượng phải chẳng phản đối tại hạ giết Điền Đan?"

Long Dương quân lắc đầu nói, „Không những không phản đối mà còn vui mừng vô cùng. Hạng huynh đoán đúng, Điền Đan muốn mượn đường nước Sở về Tề. Có một đội quân một vạn người, do tâm phúc của y là Điền Vinh suất lĩnh, giờ đây đang đợi y ở đó. Hạng huynh phải ra tay trước khi bọn chúng gặp nhau. Ngoài nước Tần, sự uy hiếp lớn nhất của chúng tôi là

người Tề, nếu có thể trừ đi Điền Đan, người tam Tấn sẽ vỗ tay mà mừng. Lần trước chỉ có y không gia nhập hợp tung, nên đã khiến cho lòng người căm phẫn. Y rõ ràng muốn ngồi nhìn mà thủ lợi."

Rồi chép miệng nói, „Chỉ tiếc là binh lực của chúng tôi giờ đây đang tập trung phòng thủ ở biên giới Ngụy Tần, quả thật rất khó điều động người để giúp đỡ cho Hạng huynh, đại vương cũng chưa chắc đã chấp nhận. Nhưng ta có thể phái người thăm dò hư thực của quân Tề và người Sở ở biên giới nước Sở, đảm bảo sẽ chính xác ổn thỏa."

Hạng Thiệu Long cảm kích nói, „Điều này quả thật rất có ích cho tại hạ. Tại hạ đảm bảo có thể dựa vào sức mình để dồn y vào chỗ chết, không biết Điền Đan lần này có bao nhiêu người đi cùng?"

Long Dương quân nói, „Trong thành có khoảng ba trăm người, ngoài thành có một nhánh kỵ binh nước Tề đang đóng, nhân số khoảng một nghìn người, đều là quân tinh nhuệ, lại thêm người của Lý Viên, tổng cộng có hơn ba ngàn người. Hạng huynh vạn lần đừng khinh địch, nhất là huynh chỉ có thể ra tay khi bọn chúng đã rời khỏi biên giới nước Tần, nếu mọi chuyện không xong sẽ bị Điền Đan cản ngược trở lại."

Hạng Thiệu Long nói, „Tại hạ đương nhiên biết sự lợi hại của Điền Đan, nhưng tại hạ cũng có một vài bản sự mà y nằm mơ cũng không ngờ được."

Long Dương quân làm sao biết gã đang nói đến chiến thuật và kỹ thuật của thế kỷ hai mươi mốt. Tưởng rằng gã có đủ thực lực, thuận miệng nói, „Hạng huynh giờ đây là đô kỵ thống lĩnh, làm sao có thể tùy tiện rời khỏi Hàm Dương trong một tháng?"

"Chuyện này quả là khó giải thích, chẳng lẽ lại nói rằng mình và bị quân có mối quan hệ đặc biệt." Hạng Thiệu Long thở dài nói, „Tại hạ sẽ có cách."

Thương lượng xong phương pháp liên lạc, Hạng Thiệu Long cáo từ, để con Tật Phong và bọn thiết vệ ở lại chỗ của Long Dương quân, đi bộ đến hành

phủ của thái tử Đan, báo tên cho lính giữ cửa, không bao lâu sau, thái tử Đan cùng mấy tên tùy tùng thân hành ra đón.

Hạng Thiệu Long tạm thời gác lại mối ân oán Từ Duy Loạn hai lần đột kích mình, thi lễ, „Xin chào thái tử, xin thứ tội Hạng Thiệu Long đến chào hơi muộn."

Nhìn thấy thái tử Đan, Hạng Thiệu Long bất đồ nghĩ đến chuyện Kinh Kha. Nếu không có chuyện Kinh Kha hành thích Tần vương, e rằng Hạng Thiệu Long cũng không biết được thái tử Đan là một nhân vật có tiếng tăm.

Thái tử Đan hân hoan thi lễ, „Hạng tướng quân là nhân vật vang danh thiên hạ. Yên Đan đã sớm có lòng muốn gặp, chỉ hiềm vì tướng quân vừa mới nhậm chức, sự vụ bận rộn, nên mới định sau lễ Điền Lập thì đến nhà chào hỏi, giờ đây tướng quân đã đến, Yên Đan thật rất vinh hạnh."

Nói xong chạy lên nắm tay gã, hạ giọng nói, „Nói thật lòng, Yên Đan đối với chuyện Kỷ tài nữ về Hạng phủ, thực sự rất đổ kỵ."

Nói xong thì cười lớn.

Hạng Thiệu Long cũng cười lớn theo y, trong lòng cũng hiểu được đôi chút vì sao Kinh Kha cam chịu bán mạng cho y, nhân vật có thể để tiếng lại ngàn sau này quả thật chẳng phải là người đơn giản, thái tử Đan giới thiệu cho gã những người bên cạnh mình. Trong đó có ấn tượng đặc biệt nhất là ba người.

Người thứ nhất là đại phu Lãnh Đình, kẻ này tuổi trông khoảng bốn mươi, tướng mạo thanh mảnh, đôi mắt sáng đầy trí tuệ, người cao lêu nghêu, chỉ thấp hơn Hạng Thiệu Long đôi chút, chân tay đặc biệt dài, động tác rất nhẹ nhàng, có lẽ là nhân vật văn võ song toàn Tiếp theo là đại tướng Từ Duy Tắc, chỉ nghe tên cũng biết là có liên quan đến Từ Duy Loạn, tuổi khoảng ba mươi, thân hình ngũ đoản, trông vạm vỡ, có lẽ là người rất thích đánh

nhau, lại thêm khí độ của y trầm ổn, khiến cho người ta không dám có lòng khinh thị y.

Một kẻ khác là Vưu Chi, lớn hơn thái tử Yên Đan khoảng hai ba tuổi, miệng nở nụ cười rất thân thiết, đem đến cho người ta ấn tượng rất tốt. Nhưng Hạng Thiếu Long có thể thấy được y chính là quân sư của thái tử Đan.

Sau mấy lời khách khí, thái tử Đan đưa gã vào đại sảnh.

Sau khi phân chủ khách ngồi xuống, hai mỹ nữ nước Yên dâng trà thơm lên.

Ngồi cùng với Yên Đan, ngoài ba nhân vật lúc này còn có hai tướng quân có lẽ là người trong hoàng tộc nước Yên, tên gọi là Yên Sấm và Yên Quân, bọn người hầu hạ đều được đuổi ra ngoài.

Hạng Thiếu Long nhấp ngụm trà nóng xong, đi thẳng vào vấn đề, „Tiểu tướng có mấy lời muốn nói cùng thái tử."

Thái tử Đan hơi ngạc nhiên, phát tay cho hai mỹ nữ ấy lui xuống rồi chân thành nói, „Đây là những người Yên Đan tuyệt đối tin tưởng, Hạng tướng quân xin hãy yên tâm."

Hạng Thiếu Long thầm khen thái tử Đan dùng người mà không nghi ngờ, nói tỉnh như không, „Tạ hạ muốn giết chết Điền Đan."

Bọn thái tử Yên Đan đều ngạc nhiên giật mình, trở mắt ra. Chỉ có Vưu Chi vẫn giữ thái độ ung dung.

Hạng Thiếu Long nhìn thẳng vào thái tử Đan, quan sát phản ứng của y.

Thái tử Đan lóe lên tia mắt sắc bén, nhìn Hạng Thiếu Long, nói mà vẫn chưa hết lo sợ, „Tướng quân có gì cho ta biết chuyện này?"

Hạng Thiệu Long nhìn lướt qua tất cả mọi người, chậm rãi nói, „Trước khi giải thích, xin hãy để Hạng Thiệu Long này tính sổ chuyện thái tử đã hai lần phái Từ Duy Loạn đột kích tiểu tướng, rồi mới có thể chân thành hợp tác, không cần phải giấu giếm nhau nữa."

Câu nói này càng bất ngờ hơn, cả Vu Chi, kẻ bình tĩnh nhất trong sáu người vẫn không khỏi lộ vẻ kinh hãi, còn những người khác thì không cần phải nói nữa.

Đến lúc này bọn thái tử Đang đương nhiên biết Đồng Khuông và Hạng Thiệu Long là một người, cả hai bên đều bao trùm một không khí kỳ dị.

Một lát sau, Yên Đan thở dài, đứng dậy nói, „Hạng huynh xin đừng trách Yên Đan, vì tể quốc, Yên Đan phải làm rất nhiều chuyện không hợp với lòng mình."

Hạng Thiệu Long vội vàng đứng dậy trả lễ, lòng mừng rỡ vì đã chọn không sai người.

Nếu thái tử Đ an một mực phủ nhận, gã sau này không cần để ý đến kẻ này nữa.

Hai người ngồi xuống, không khí đã trở nên khác hẳn.

Lãnh Đình trong mắt lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói, „Đến lúc này tại hạ mới hiểu vì sao tướng quân có thể tung hoành ở hai nước Triệu Ngụy, giờ đây còn đối đầu với Lã Bất Vi ở nước Tần nữa."

Vu Chi bình thản nói, „Hạng tướng quân có biết rằng giết Điền Đan quả thật là chuyện khó hơn cả lên trời, vả lại tướng quân là tướng nước Tần, tướng quân không e ngại gì hay sao?"

Hạng Thiệu Long biết y đang dò xét mình, nếu gã chỉ muốn mượn sức của người Yên để trừ khử Điền Đan còn mình thì nấp ở sau lưng, đương nhiên sẽ khiến cho sáu người này chẳng coi gã ra gì nữa.

Nói cho cùng đây vẫn là một cuộc giao dịch, cuộc giao dịch này có thành công hay không thì liên quan đến lợi ích thu được lớn hay nhỏ.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Giờ đây Lý Viên và Điền Đan cấu kết với nhau, Lý Viên thông qua muội tử của mình là Lý Yên Yên, Lý Yên Yên đã sinh được thái tử, nếu Hiếu Liệt vương châu trời, thì Lý Viên sẽ được thế hơn, sẽ mượn sức của người Tề mà đối phó với Xuân Thân quân ở nước Sở, Điền Đan sẽ mượn sức của Lý Viên để đối phó với tam Tấn, giúp y mở rộng thế lực đến các lân bang. Cho nên muốn đối phó Điền Đan, thì phải tính luôn cả phần Lý Viên trong đó Còn trong giới quân sự nước Tần, trừ Lã Bất Vi ra, ta đã có diệu kế để đối phó với những kẻ khác. Xin cách vị hãy cứ yên tâm."

Thái tử Đan hít một hơi dài, nói, „Giờ đây Yên Đan mới có thể biết được sự lợi hại của Hạng huynh, ta không cần nói nhiều lời nữa, xin hỏi Hạng huynh có cách gì để giải quyết chuyện người Sở. Phải biết rằng Điền Đan nếu đi cùng Lý Viên, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, đến biên giới nước Sở thì lại có đại quân của hai quân tiếp sức, có thể nói không có kẻ hờ nào để tấn công được, chúng ta dù có tính trước e rằng khó đạt đến mục đích."

Hạng Thiệu Long nở một nụ cười bí hiểm, ung dung nói, „Chuyện Lý Viên hãy cứ giao cho tiểu tướng, tiểu tướng sẽ có cách khiến cho y bỏ Tần về Sở trước lễ Điền Liệp, phá thế liên quân giữa hai người này, Lý Viên là kẻ ích kỷ bẩm sinh, khi không tự lo nổi cho mình, đâu còn thời gian mà để ý đến kẻ hợp tác với mình nữa."

Mọi người nghe mà đổ mồ hôi hột.

Từ Ấy Tắc nén không được nói, „Hạng tướng quân có diệu kế gì?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Xin thứ cho tại hạ không thể nói được, nhưng trong vòng hai ngày nữa các vị sẽ biết chuyện này, nếu tại hạ ngay cả chuyện nhỏ này mà làm không xong cũng không còn mặt mũi nào mà gặp các vị nữa."

Thái tử Đan quả quyết nói, „Tốt! Không hổ danh là Hạng Thiếu Long, nếu Lý Viên quả nhiên quay về nước Sở trước lễ Điền Liệp, chúng tôi sẽ hợp tác khiến cho tên cầu tặc Điền Đan sẽ không quay về được biên giới nước Tề."

Hạng Thiếu Long đã sớm biết trước được kết quả này.

Yên Tề sát cạnh nhau, trước nay như lửa với nước, đôi bên luôn muốn cướp đất của đối phương, lại thêm người Yên đã từng vào cướp ở nước Tề, bị Điền Đan đánh phá nên đã thất bại, từ đó hận Điền Đan đến tận xương tủy, nếu có cơ hội trừ đi Điền Đan, nào chịu bỏ qua.

Đối với bọn họ mà nói, kẻ đáng ngại nhất là Lý Viên.

Nếu giết chết Lý Viên có nghĩa là đồng thời đắc tội với hai nước Tề Sở mà hai nước nay lớn mạnh hơn người Yên gấp mấy lần, đây không phải là chuyện chơi.

Giờ đây nếu không cần phải lo ngại về người Sở, khi xong chuyện thì đổ hết trách nhiệm cho Hạng Thiếu Long, chuyện này đại gì mà không làm.

Hạng Thiếu Long bắt tay thề ước với thái tử Đan xong thì vội vàng đi tìm Lộc Công để tiến hành bước tiếp theo.

Từ khi đi sứ quay về, đây là chuyện mà gã tích cực nhất.

Đến lúc này gã mới hiểu rõ mình yêu Thiện Nhu sâu sắc đến mức nào.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Tiểu tướng muốn giết Điền Đan."

Lộc Công giật mình, kinh hãi kêu lên, „Người nói gì?"

Đây là lần thứ năm trong ngày hôm nay mà Hạng Thiếu Long nói muốn giết Điền Đan. Lần đầu tiên là nói với Điền Đan, tiếp theo là Đằng Dực, Long Dương quân, thái tử Đan, giờ đây là với Lộc Công. Cả gan giết một nhân vật danh lưng thiên hạ như Điền Đan, quả là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Hạng Thiếu Long nói bằng giọng tràn đầy lòng tin và sức thuyết phục, „Đây chính là thủ đoạn duy nhất để tránh cho triều đình nước Tần trở thành thiên hạ của nhà họ Lã."

Lộc Công nói với vẻ thắc mắc, „Chuyện này thì có quan hệ gì đến Điền Đan?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Lần hợp tung gần đây của các nước đánh đại Tần chúng ta, tại sao chỉ thiếu có nước Lộc Công lộ ra vẻ nghi ngại, lát sau mới nói, „Thiếu Long phải chăng ý muốn nói Lã Bất Vi và Điền Đan cấu kết với nhau?"

Hạng Thiếu Long quả quyết, „Trước đây Lã Bất Vi sợ nhất là không có quân công. Nhưng giờ đây đã giành được ba quận ở phía đông, công lao trùm đời, bước chân đã vững, lại đã được bài học của liên quân năm nước cho nên chuyện quan trọng trước mắt không phải là đánh sang các nước phía đông mà củng cố thế lực ở đại Tần chúng ta, chuyện Trịnh Quốc đào kênh chính là bước thứ nhất trong mục tiêu của y."

Lộc Công nghe xong thì biến sắc.

Mấy ngày hôm nay y đã nhiều lần than phiền Lã Bất Vi vì chuyện đào kênh mà làm tổn hao nhân lực tài vật, cản trở đại nghiệp thống nhất.

Hạng Thiếu Long biết y đã động lòng, uốn ba tấc lưỡi nói thêm, „Cho nên giờ đây Lã Bất Vi liên kết với Tề Sở, cô lập tam Tấn và người Yên, mục đích là làm yên bên ngoài để chuyên tâm xây dựng thế lực của mình ở trong nước, nếu như thành công, lúc đó đại Tần chúng ta sẽ lọt vào tay kẻ khác nước khác họ."

Những lời này càng khiến cho Lộc Công, kẻ chỉ biết đến đại Tần này, chấn động thêm.

Lộc Công trầm ngâm, một lát sau mới ngẩng đầu, hai mắt quắc lên, nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Trước khi nói chuyện này, ta muốn Thiếu Long nhà ngươi hãy giải thích cho ta biết cơ gì ngươi cảm chắc rằng bị quân không phải là dã chủng của Lã Bất Vi."

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, biết được Lộc Công đã bị mình lay động, cho nên lúc này mới làm rõ vấn đề này, rồi mới quyết định có tiếp tục nói hay không.

Hạng Thiếu Long nhìn thẳng vào y, nói, „Đạo lý này rất đơn giản, bởi vì tiểu tướng cũng đã từng nghi ngờ về chuyện này, nên trước khi tâm phúc của Lã Bất Vi là Tiêu Nguyệt Đàm lâm chung đã hỏi chuyện này, y đã thề rằng bị quân quả đúng là cốt nhục của tiên vương, trong những ngày tháng hoài thai, Cơ hậu chỉ hầu hạ một mình tiên vương mà thôi Lộc Công nhú mày nói, „Ta cũng biết Tiêu Nguyệt Đàm, y là một trong những kẻ biết được sự việc, chỉ vì y là tâm phúc của Lã Bất Vi, nên chết cũng giấu đi sự thật cho Lã Bất Vi nên chuyện này không lấy gì là lạ."

Hạng Thiếu Long hai mắt đỏ lên, rầu rĩ nói, „Trước khi qua đời, Tiêu Nguyệt Đàm không những không còn là tâm phúc của Lã Bất Vi nữa mà còn hận y đến tận xương tủy, bởi vì người hại chết y chính là Lã Bất Vi."

Lộc Công bốt đi sự kinh hãi, đưa tay ra nắm lấy vai Hạng Thiếu Long, hỏi với giọng gấp gáp, „Chuyện này ngươi có nhân chứng, vật chứng không?"

Hạng Thiếu Long buồn bã lắc đầu, Lộc Công buông gã ra, tiu nghỉu nói, „Bọn chúng ta đã từng điều tra chuyện này, nhưng vì những kẻ còn sống thì không hề biết gì về chuyện này, Khuất Đấu Kỳ và người của y lại không biết tung tích ở đâu, cho nên khi nghi ngờ trùng trùng mà bọn chúng ta không làm gì được Lã Bất Vi. Chỉ thấy sau khi người quay về thì lập tức lui ẩn ở mục trường, nên cảm thấy không ổn mà thôi."

Y thở dài rồi tiếp tục nói, „Ta tin tưởng lời của Thiếu Long, xem ra không cần phải nhỏ máu nhận thân nữa."

Hạng Thiếu Long kiên quyết lắc đầu nói, „Không! Chuyện này phải tiến hành theo kế hoạch, chỉ có như thế mới có thể khẳng định bị quân là cốt nhục của tiên vương."

Lộc Công nhìn gã đăm đăm, nói, „Ta rất thích thái độ này của Thiếu Long. Đêm qua Đỗ Bích đến tìm ta, bảo rằng trước khi tiên vương lâm chung, người đã rỉ tai ngài một câu gì đó, tiên vương liền nhắm mắt, lúc ấy Thiếu Long đã nói câu gì?"

Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ Đỗ Bích biết rõ chuyện này là ở chỗ Tú Lệ phu nhân, không do dự mà đáp rằng, „Tiểu tướng bảo với tiên vương rằng, nếu ngài bị kẻ khách hại chết, tiểu tướng dù cho dầu sôi lửa bỏng cũng phải báo thù cho ngài."

Lời này vốn chẳng phải như vậy, nhưng Hạng Thiếu Long cố ý vòng vèo, tránh nhắc tên Lã Bất Vi nên bảo rằng gia sư Lộc Công đứng phắt dậy, quắc mắt lên giậm chân ngựa mặt lên trời, lúc nhìn xuống, quát lớn, „Thiếu Long! Người muốn Lộc Công ta giúp người thế nào?"

Hạng Thiếu Long vội vàng đứng dậy, cung kính nói, „Lã Bất Vi giờ đây quyền thế đã tăng, vì tránh nội loạn, đầu tiên phải phá âm mưu cấu kết với người ngoài của y, nếu y giết chết Điền Đan, không những có lợi cho đại nghiệp thống nhất thiên hạ của đại Tần chúng ta, mà còn có thể ép Lã Bất

Vì bận rộn với những mối lo bên ngoài, bảo vệ cho ba quận ở phía đông, lúc ấy chúng ta sẽ từng bước trừ đi thế lực của y ở trong nước."

Lộc Công kéo tay Hạng Thiếu Long ra ngoài hậu viên, nghiêng rằng nói, „Sao chúng ta không dùng đại quân, trực tiếp tấn công vào sào huyệt của Lã Bất Vi, giết y không còn manh giáp? Chỉ cần bị quân gặt đầu, ta sẽ dễ dàng làm được chuyện này.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Ngàn vạn lần không thể, giờ đây Lã Bất Vi rất được lòng người, nếu để lộ ra phong thanh, bị y ra tay trước, thì chuyện lớn không xong, nói không chừng cả bị quân lẫn thái hậu cũng đều bị hại. Thứ đến dù cho có thành công, hai bọn người Thành Kiêu và Cao Lăng quân sẽ lập tức thừa cơ mà đoạt lấy vương vị, nếu nước Tần rơi vào cảnh này, sáu nước ở phía đông nam sẽ quạt gió thêm vào lửa, đại Tần nói không chừng sẽ tan rã, chuyện ba nhà chia nước Tấn chính là vết xe đổ."

Lộc Công biến sắc, yếu ớt dựa vào vai Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Nói đi? Muốn ta giúp đỡ thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long mừng rỡ trong lòng, biết Lộc Công đã gặt đầu, Điền Đan chí ít đã có nửa mạng lọt vào tay mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 136: Gái Tần Ngang Ngạnh

R

ời khỏi tướng quân phủ, Hạng Thiếu Long vó ngựa không dừng, may mà phủ Cầm Thanh cũng nằm trên một con đường, chỉ cách phủ tướng quân chỉ hơn hai mươi tòa phủ đệ.

Lúc này vì không muốn gây sự chú ý cho người khác. Hạng Thiếu Long đã xua bọn thiết vệ về đô ky về sở, con Tật Phong cũng được dắt về.

Để đi đường cho tiện, gã đã cởi bộ áo giáp nặng nề, thay bằng bộ võ phục bình thường, nhưng vì dáng người khác lạ của gã, bảo người khác không chú ý là giả, nhưng vẫn yên lòng hơn.

Lúc bấy giờ vầng thái dương đã lặn về tây, người đi trên đường thưa thớt, Hạng Thiếu Long nhớ đến Thiện Nhu mà trong lòng dâng lên nỗi đau đớn.

Chỉ có báo thù cho nàng thì trong lòng của gã mới cảm thấy thoải mái.

Có tiếng vó ngựa vang lên.

Hơn mười thớt ngựa từ phía trước phóng tới.

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại, lập tức ngạc nhiên.

Thì ra đó là một đội ky sẽ toàn là nữ giới, bọn họ mình mặc những bộ võ phục lòe loẹt, từ xa chạy tới.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Xương Bình quân đã từng nói về đội nữ nhi quân cho muội tử của y là Doanh Doanh cầm đầu, trong lòng không khỏi lấy làm lạ, để tâm nhìn kỹ.

Người đi đầu là một thiếu nữ mặc bộ võ phục màu vàng, đẹp như tiên giáng trần, chẳng kém Lã Nương Dung bao nhiêu. Đôi chân của nàng thon dài như Triệu Chi, vẻ kiều mỹ chẳng kém Ô Đình Phương, làn da mịn màng như Kỷ Yên Nhiên. Thắt lưng nàng thon thon, nhưng bộ ngực rất đầy đặn, trông hấp dẫn, quả là một thiên sứ xinh đẹp có thân hình ma quỷ.

Hạng Thiếu Long bất đồ trong lòng thầm khen ngợi.

Những kẻ đi theo nàng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Điều đặc biệt nhất là khuôn mặt xinh đẹp của nàng như có một nụ cười đầy kiều ngạo và tự đắc, ví như tất cả những người đàn ông trên đời này đều phải quỳ xuống để nàng bước qua. Nhưng tất cả những nam nhân trên đường nhìn thấy nàng đều vội vàng cúi xuống, không dám nhìn thẳng vào.

Khi Hạng Thiếu Long đã khẳng định mỹ nữ này chính là Doanh Doanh, nàng cũng đã thấy gã, đôi mắt to tròn lập tức sáng lên.

Hạng Thiếu Long hoảng hồn cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của nàng.

Doanh Doanh quát một tiếng, đội nữ nhi quân lập tức hướng ứng, nhất thời dừng lại, trông rất chỉnh tề, rõ ràng đã được huấn luyện kỹ trước.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ không hay, cúi đầu bước đi, đồng thời rất hoang mang. Chả lẽ đội nữ nhi quân này cũng ác ôn giống bọn nam nhân thường đi trên đường để tìm người tầm hoan hay sao?

Khi ý nghĩ này vẫn còn trong đầu, có tiếng gió vút lên, ngọn roi trong tay của Doanh Doanh quật thẳng vào sau lưng gã Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm.

Nàng thiếu nữ ngang ngạnh này quả thật bá đạo, mình không thù không oán với nàng, chưa quen biết với nhau, thế mà lại chẳng nói chẳng rằng đã đánh.

Nghe rõ thể gió, Hạng Thiếu Long lật tay chụp ngọn roi, một đầu roi lọt vào trong tay Hạng Thiếu Long.

Nếu đối phương là nam tử, gã chỉ cần giật mạnh thì y sẽ ngã xuống ngựa. Nhưng đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp mê người, lòng thương hoa tiếc ngọc khiến gã lưu tình.

Doanh Doanh rít lên, dùng lực kéo về phía mình. Mỹ nữ này quả có lực đạo hơn người, khi đó hai người đã đối mặt với nhau, ánh mắt giao nhau, chỉ cách khoảng sáu xích, đó là độ dài của ngọn roi cộng với độ dài của hai cánh tay, người trên đường vội vàng tháo chạy.

Đội nữ nhi quân này quát lên tỏa ra bao vây lấy gã, dồn gã vào chân tường.

Doanh Doanh nở nụ cười thỏa mãn, tay kia kéo cương ngựa, con chiến mã lùi về phía sau.

Hạng Thiếu Long thầm khen trong lòng, thả ngọn roi ra.

Một tiếng keng, các thiếu nữ đồng thời rút kiếm ra, ngồi trên ngựa chĩa thẳng về phía Hạng Thiếu Long, quát mắng om sòm, trong đó có lẫn mấy tiếng thô tục ở đầu đường xó chợ như đồ cầu tạp chủng, con mẹ nhà người.

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu lắm, biết rằng mình đã gặp các nữ tặc thời cổ đại.

Doanh Doanh thu lại ngọn roi, đặc ý lắm thúc ngựa về phía trước nói, „Muốn giết người hay sao?" rồi thu kiếm lại.

Hạng Thiếu Long và các thiếu nữ đều ngạc nhiên lắm, các thiếu nữ này có vẻ rất nghe lời dứt trường kiếm vào bao.

Doanh Doanh cất tiếng cười khúc khích nói, „Hay lắm! Tên tiểu tử kia! Hãy ngoan ngoãn đến đây với bốn cô nương, ta phải thử kiếm pháp của người!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Cô nương có biết tại hạ là ai chẳng?"

Doanh Doanh nói, „Người không nói với ta, ai biết được người là hạng nông cuồng không biết cao thấp ở đâu đến?"

Lúc này các thiếu nữ đều nhìn rõ được dáng vẻ cao lớn của gã, thì ngẩn người ra định ý đã hết, bắt đầu bình phẩm về gã Hạng Thiếu Long nghe khẩu khí của nàng, tưởng mình và nàng đã gặp nhau, khiêm nhường nói, „Xin thứ lỗi, tại hạ đang có chuyện quan trọng, xin lượng thứ không thể phụng bồi!“

Doanh Doanh cười lạnh lùng, „Rượu mời không muốn uống mà muốn uống rượu phạt! Người đâu! Bắt y cho ta!"

Khi Hạng Thiếu Long đang ngơ ngác, các thiếu nữ đã phụng mệnh ra tay, hai trong số đó phất tay ra, hai tấm lưới bắt thú phủ xuống, còn những nàng khác thì rút kiếm ra khỏi bao xông tới.

Từ xa tuy có người đứng nhìn, nhưng có lẽ vì bình thường đã lãnh giáo thủ đoạn bá đạo của các thiếu nữ ngang ngạch này lại không biết rõ Hạng Thiếu Long là ai nên không ai dám can thiệp.

Hạng Thiếu Long cười ha hả, lăn người xuống đất, thoát ra khỏi tấm lưới, vừa đến đứng trước chân ngựa của Doanh Doanh.

Doanh Doanh phản ứng rất nhanh chóng, ngọn roi trong tay vung lên đầu Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, phóng người dậy, rẽ ra phía sau lưng ngựa, tránh ngọn roi. Nào ngờ Doanh Doanh đạp chân ra sau, nhắm ngay ngực Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng ghê gớm đến thế, nhất thời khinh địch, miễn cưỡng né người ra, nhưng vai trái không thể tránh khỏi ngọn roi của nàng.

Bọn nữ nhi quân hôn hờ hô nhau đuổi tới.

Hạng Thiếu Long thấy sự thế hồng bét vội băng qua đường, lẩn vào đám đông rồi chui qua một ngõ nhỏ gần đó chạy mất.

Khi tới phủ Cẩm Thanh, Hạng Thiếu Long vẫn còn thấy buồn cười, bắt đầu hiểu được đôi chút cảm giác của huynh đệ Xương Bình quân.

Quản gia Phương thúc ra sảnh đưa gã vào nội hiên.

Cẩm Thanh và Kỳ Yên Nhiên đang gảy đàn thối sáo, trông rất hợp ý nhau.

Còn bọn Ô Đình Phương, Triệu Chi, Điền Trinh, Điền Phụng và hơn mười nữ tỳ của Cẩm phủ đều tập trung ở hoa viên chơi đùa với Bảo nhi.

Hạng Thiếu Long nghĩ đến Thiệu Nhu, thấy cảnh hạnh phúc trước mắt thì lòng thêm đau đớn.

Gã vào trong vườn nói chuyện với Ô Đình Phương và Triệu Chi mấy câu rồi bế Bảo nhi, sau đó mới vào trong nội hiên.

Cẩm Thanh vui vẻ nói, „Bảo nhi đã chơi đùa cả ngày, không chịu ngủ trưa mà vẫn có thể chịu đựng nổi!"

Hạng Thiếu Long nhìn ánh nắng mặt trời còn sót lại trên cửa sổ, nghe tiếng cười đùa của các thiếu nữ với Bảo nhi nói, „Trí tưởng tượng của trẻ con rất phong phú, bất cứ vật gì lọt vào tầm mắt của chúng, chúng đều tưởng tượng trở thành những vật đầy màu sắc vô cùng tuyệt diệu. Cho nên những thứ mà người lớn chúng ta thấy có vẻ bình thường bọn chúng lại cảm thấy rất lạ

lắm. Chỉ tiếc là sau khi lớn lên, tưởng tượng đã bị hiện thực tàn khốc thay thế, có lẽ đã nhận ra rằng hiện thực cần phải trả một cái giá!"

Hai thiếu nữ nhìn nhau, đều bị những lời nói sâu sắc của Hạng Thiếu Long lay động, nhất thời không nói nên lời.

Hạng Thiếu Long nhìn sang phía hai thiếu nữ, lập tức ngạc nhiên.

Họ đều như hai đóa hoa tươi thắm, không ai hơn ai được.

Nét kiều diễm của Kỷ Yên Nhiên, và nét thanh tú của Cầm Thanh quả thật là cực phẩm ở trên đời.

Cầm Thanh hơi đỏ mặt cúi đầu, nói bằng giọng dịu dàng, „Hạng tiên sinh cuối cùng cũng có thời gian đến thăm thê nhi rồi hay sao?" Nói xong mới biết mình đã lỡ lời, mặt đỏ ửng cả lên.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiếu Long bằng đôi mắt đầy ý vị hạ giọng nói, „Hạng lang hình như lòng chất chứa đầy tâm sự?"

Hạng Thiếu Long thở dài định nói nhưng thôi.

Cầm Thanh hiểu ý vội tìm cớ ra ngoài vườn hoa, để cho hai người nói chuyện.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Có nhớ bức thư của Xuân Thân quân gửi cho Triệu Mục chăng? Nàng có thể phái gia tướng của nàng viết giả một bức hay không?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chuyện này không có vấn đề, bọn họ có người làm được, nhưng nội dung là gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đó là mật hàm của Xuân Thân quân gửi cho Lý Viên, thông báo cho y Sở vương bệnh nặng, bảo y lập tức quay về nước Sở,

nhưng ngàn vạn lần phải giấu người Tần, để tránh cho người Tần biết tình hình nước Sở không ổn. Còn những lời khác nàng cứ thêm vào."

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Đã xảy ra chuyện gì?"

Nước mắt Hạng Thiếu Long lăn tròn xuống má, gã đau đớn nói, „Thiên Nhu đã chết!"

Tiểu Bàn gấp gã trong tấm thất, xua bọn cung nga nội thị ra rồi ngạc nhiên nói, „Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long lặp lại những lời đã nói với Lộc công, đặc biệt nhấn mạnh chỗ hại của Tề Sở cấu kết lẫn nhau.

Tiểu Bàn trầm ngâm một lát nhíu mày nói, „Nhưng chính sách ngoại giao xa đánh gần, là quốc sách của đại Tần ta trước nay, Lã Bất Vi chỉ phát triển theo hướng ấy, theo lý thì không có gì bất ổn!"

Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu được tiểu Bàn không còn là đứa trẻ dễ dàng bị người ta xúi bẩy gạt đầu nói, „Bị quân nói phải, nhưng vấn đề là Lã Bất Vi có lòng khác, nếu để cho y ổn định tình thế với các nước ngoài, y có thể chuyên tâm vào việc trong nước, trừ khử những kẻ chống đối mình, nếu có một ngày những đại thần như Lộc Công, Từ Tiên đều bị y hại chết, lúc đó chúng ta còn dựa vào cái gì để tranh với y nữa?"

Tiểu Bàn giật mình nói, „Điều đáng sợ nhất là sư phụ cũng bị y hại chết!"

Hạng Thiếu Long thì không nghĩ về mình.

Tuy nói y phải giết chết Điền Đan nhưng chủ yếu là vì Thiên Nhu. Nhưng y nghi ngờ Lã Bất Vi như vậy, chẳng phải là không có căn cứ Từ sau khi liên quân năm nước đánh đến cửa Hàm Cốc, Lã Bất Vi đã điều chỉnh sách lược của mình, chuyển sang củng cố thể lực của mình ở trong nước.

Trang tương vương đã mất đi giá trị lợi dụng, ngược lại trở thành kẻ đáng ngại, con người vô tình vô nghĩa này đã hạ độc thủ trừ khử y, để bồi dưỡng con đũa con ruột của mình là tiểu Bàn.

Giờ đây chính là thời gian mà y nghỉ ngơi.

Nếu phía quân sự hãy còn trong thế giao chiến với sáu nước, y tuyệt không dám động đến những người trong giới quân sự, ví như thay đổi các tướng lĩnh, dùng những người không có thanh vọng hoặc kinh nghiệm của mình.

Nếu có thể vỗ yên sáu nước phía đông, chỉ cần thời gian mấy năm, y có thể gây dựng những người lý tưởng của mình, rồi khống chế nước Tần về cả văn lẫn võ, lúc đó coi như nước Tần đã trở thành thiên hạ của nhà họ Lã, đó là điều không phải không có khả năng.

Mà đối với sáu nước phía đông, dù y có dùng thủ đoạn nào đối với tam Tấn thì cũng không thể có hiệu quả. Cho nên y không thềm màng đến nữa, chỉ liên kết với Tề Sở, đặt ra những hiệp ước bí mật như Yên sẽ thuộc về Tề, Ngụy sẽ thuộc về Sở, còn Triệu Hàn sẽ thuộc về Tần, như vậy y có thể yên tâm đối phó với những thế lực phản đối ở trong nước.

Sau một hồi giải thích tiểu Bàn đã vờ lẽ ra.

Từ đó có thể thấy được quan hệ giữa Hạng Thiệu Long và tiểu Bàn đã bắt đầu không giống như trước nữa. Nếu là như trước, dù Hạng Thiệu Long nói lời gì, tiểu Bàn sẽ nghe theo.

Giờ đây y bắt đầu suy xét và quyết định ở góc độ một vị quân chủ.

Y càng lúc càng giống vị Tần Thủy Hoàng trong lịch sử.

Hạng Thiệu Long chạy đến phủ tướng quân của huynh đệ Xương Bình quân, chậm mất nửa canh giờ so với thời gian đã định, nhưng đành chịu vậy, với tâm tình của gã lúc này, có thể đến như lời hẹn đã là tốt rồi.

Gã cũng có ý muốn gặp Doanh Doanh, trên vai trái vẫn còn vết roi của nàng, bọn hạ nhân dẫn vào, khi bước vào đại sảnh thì lập tức giật mình.

Chẳng phải là chuyện nhiều người hay ít người mà trong sảnh cả mười bàn hai bên trái phải chỉ có ba người đàn ông là Xương Bình quân, Xương Văn quân và An Cốc Hề, còn lại toàn là nữ tướng.

Khi tên lính canh cửa hô lớn, „Đô ky thống lĩnh Hạng Thiệu Long đến!" thì trong sảnh không còn ồn ào nữa, nhất thời im lặng như tờ.

Xương Bình quân đứng dậy, chạy tới cửa rồi kéo Hạng Thiệu Long ra nhú mào nói, „Tại hạ cũng không ngờ xá muội lại kéo về đây một đám nữ nhi quân, những người khách khác đều hoảng hồn bỏ chạy hết, chỉ có tiểu An vẫn còn ngồi lại Chao ôi! Nếu hôm nay y chẳng phải là khách chính, e rằng cũng đã chuồn mất. May mà cuối cùng Hạng huynh cũng đến, nếu không chao ôi! Nào, hãy vào đây! Vào đây hãy nói!“

Lần này đến lượt Hạng Thiệu Long kéo y hít một hơi dài rồi hỏi, „Bọn họ tới đây làm chi?"

Xương Bình quân nói, „Dĩ nhiên là đến gặp Hạng huynh!"

Hạng Thiệu Long ấp úng nói, „Bọn họ là ai?"

Xương Bình quân hạ giọng nói, „Đều là những khuê nữ chưa xuất giá, không ai vượt quá mười tám tuổi, nhưng lợi hại nhất vẫn là xá muội Doanh Doanh và cháu gái yêu của Lộc Công là Lộc Đan Nhi! Nếu không thể làm bọn họ hài lòng, đêm nay đừng hòng thoát thân!“

Hạng Thiệu Long định hỏi làm thế nào mới khiến họ hài lòng, giọng ngọt ngào của Doanh Doanh từ phía sau Xương Bình quân vang lên, „Đại ca! Đại ca không phải xúi giục Hạng thống lĩnh lâm trận bỏ chạy chứ?"

Anh mắt của nàng bị Xương Bình quân che, nhất thời không nhìn rõ dáng vẻ của Hạng Thiếu Long, nói xong thì mới nhìn được Hạng Thiếu Long, đôi mắt nhất thời sáng lên, rít lên, „Thì ra là người!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Chẳng phải tiểu tướng à?"

Xương Bình quân ngạc nhiên, „Các người quen nhau sao?"

Doanh Doanh giậm chân nói, „Y chính là kẻ đã ra tay nghĩa hiệp ở ngoài chợ, sau đó lại không chịu dừng bước để gặp mặt!"

Hạng Thiếu Long lúc này mới vỡ lẽ, hôm ấy có tên gia tướng mời gã đến gặp chủ nhân của y, chủ nhân của y chính là nàng tiểu thư ngang ngạnh này, may mà không thấy mình đang đi với Đồ Tiên, nếu không thì đã hỏng bét, chẳng trách nào hôm nay vừa mới gặp mình đã ra tay.

Xương Bình quân thì không hề nghi ngờ gì, cười, „Vậy thì tốt lắm, xá muội sau khi quay về cứ trách mãi Hạng huynh không chịu gặp, nhưng..."

Doanh Doanh hai tay chống nạnh quát lớn, „Huynh còn dám nói tiếp!"

Xương Bình quân giật mình cười hề hề, „Không nói thì không nói! Nào! Chúng ta hãy vào uống chén rượu, chuyện lúc trước chỉ là chuyện hiểu lầm!"

Doanh Doanh nói, „Mau lên!" rồi vui vẻ dẫn đường.

Hạng Thiếu Long nhìn dáng điệu xinh đẹp của nàng, nhất là đôi chân dài, nhất thời ý loạn tình mê.

Trong khoảnh khắc ấy, gã không cảm thấy ứng phó với đám nữ nhi quân này là một chuyện khổ sở nữa.

ở một mức độ nào đó, gã có vẻ hơi sợ về nhà, thấy những việc hoặc những người có liên quan đến Thiện Nhu. Từ khi biết Thiện Nhu lành ít dữ nhiều,

gã cứ tìm việc để mà làm, chủ yếu là để quên đi nỗi đau khổ. Cho đến khi Thiện Nhu chết đi, gã mới biết nàng chiếm một địa vị quan trọng trong lòng mình. Đó là sự đả kích nghiêm trọng nhất từ sau cái chết của Triệu Thiên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 137: Toán Quân Nữ Nhi

H

ạng Thiếu Long theo sau Xương Bình quân và Doanh Doanh vào trong đại sảnh.

Hạng Thiếu Long có thể nói là có thân hình đẹp nhất của thời này, người mặc một bộ võ phục, nhưng trên vai lại có dấu roi, tay phải đặt trên đốc kiếm, tay trái buông thông, cứ như là một người mẫu đang biểu diễn trên sân khấu, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Những nàng có phần ra tay với gã hôm nay, biết được thì ra gã chính là Hạng Thiếu Long, người đã lay động con tim của tất cả các thiếu nữ thành Hàm Đan thì ngần người ra nhìn.

Doanh Doanh đi về phía mình, những nàng mỹ nữ ngồi cùng chỗ với nàng không đợi nàng bước vào chỗ ngồi đã kéo nàng ngồi cạnh bên mình.

Hạng Thiếu Long cùng với Xương Bình quân đến chỗ Xương Văn quân, An Cốc Hề. Xương Bình quân chếp miệng, „Thiếu Long cuối cùng đã đến, coi như hai kẻ làm huynh trưởng này đã hoàn thành nhiệm vụ."

Xương Văn quân thất vọng nói, „Sao Thiếu Long không đem Kỳ tài nữ cho chúng tôi mở rộng tầm mắt, đại huynh đã nhắc nhở Hạng huynh rồi còn gì?"

An Cốc Hề cười gượng, „Thiếu Long! Giờ đây chắc huynh đã hiểu được nỗi phiền toái của huynh đệ bọn họ, may mà tiểu đệ sắp phải đi xa, trách nhiệm chịu đựng huynh đệ bọn họ chắc là phải do Hạng huynh gánh vác, thực vạn lần lạy làm tiếc!"

Hạng Thiếu Long mặc dù muôn lần phiền não, đau lòng, nhưng có Doanh Doanh, lại thêm ba người bạn mới quen, nhưng đã trở nên thân thiết, nghe tiếng cười đùa khúc khích của đám nữ nhi ở phía sau, sự căng thẳng đã giảm bớt, thuận tay bưng bình rượu, phía sau có tiếng Doanh Doanh, „Ngàn vạn lần đừng uống rượu! Nếu không Hạng thống lĩnh sẽ thua đấy!“

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, cầm bầu rượu, quay người lại hỏi với giọng đầy thắc mắc, „Uống rượu và chuyện thắng thua có quan hệ gì?“

Trong đại sảnh đã yên lặng trở lại.

Doanh Doanh và các thiếu nữ xinh đẹp, ngồi cùng chiếu với nàng, tiến về phía Hạng Thiếu Long, dáng vẻ như đang khiêu khích.

An Cốc Hề ở phía sau than rằng, „Thiếu Long giờ đây chắc đã biết sự lợi hại của đám nha đầu này, nếu bọn họ công khai mà đến, thắng bại rõ ràng, muốn chém muốn giết tiểu đệ xin nhận lãnh. Nhưng những chủ ý tinh quái của bọn họ khiến cho người ta thật không biết đường mà phòng.“

Thiếu nữ xinh đẹp ấy trợn mắt, rồi cười tươi như hoa, vẻ mặt đầy đắc ý rồi bình thản nói, „An tướng quân ơi! Chúng tôi cứ coi như tướng quân là một nhân vật có tiếng ở Hàm Dương! Hừ! Từ nhỏ tới lớn đều là như vậy, thua lại còn nợ, Hạng thống lĩnh chắc không học theo cách của ngài đâu, cả dũng khí chấp nhận bình tuyến mà cũng thiếu!“

Hạng Thiếu Long quay đầu lại, gượng cười với An Cốc Hề, Xương Bình quân định ghé vào tai gã nói nhưng Doanh Doanh nói, „Không nói lời dư thừa nữa, Hạng Thiếu Long nhà người hãy bước ra để so tài lượng với Đan Nhi.“ Khi nói đến Đan Nhi thì chỉ tay về phía mỹ nữ bên cạnh.

Hạng Thiếu Long nhìn về phía Đan Nhi, lần đầu tiên gặp được đứa cháu ngang ngược của Lộc Công này.

Lộc Đan Nhi cũng nhìn về phía gã, miệng cười khúc khích, đôi mắt đầy kiêu ngạo.

Song nàng quả thật xinh đẹp, tuổi không quá mười sáu, đối với thời đại này mà nói, đó là tuổi xuất giá, nhưng chỉ thấy đáng về lợi hại ngang ngạnh của nàng, đủ biết trượng phu không thể nào quản nàng được. So với Doanh Doanh nàng thấp hơn nửa cái đầu nhưng đáng người thon thả, không hề trang điểm, ai gặp nàng cũng phải ngất ngây.

Nàng cũng nóng bỏng như Doanh Doanh, sức sống vô tận, trông rất khỏe khoắn. Nhưng nàng có vẻ thanh nhã hơn Doanh Doanh.

Coi tuồng phải coi cho hết vở, Hạng Thiệu Long di chuyển ánh mắt phía dưới theo quán tính, dừng lại ở bộ ngực của nàng.

Hạng Thiệu Long đang khen thầm thiếu nữ nhà Tần, Lộc Đan Nhi đỏ mặt cúi đầu.

An Cốc Hề thấy thế thì cười lớn nói, „Hà hà! Đan nhi e thẹn đến nỗi đỏ mặt, quả thật là chuyện hiếm có ở Hàm Dương này!"

Doanh Doanh ngạc nhiên nhìn lại phía sau lưng, giậm chân giậm dỗi kêu lên, „Đan nhi!"

Lộc Đan Nhi trừng mắt nhìn Hạng Thiệu Long vì gã đã làm cho nàng lúng túng nói, „Ai đỏ mặt, chỉ vì trời nóng mà thôi, đem rượu ra đây!"

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu đám nữ nhi quân ở thành Hàm Dương này chỉ vì ham vui, những thiếu nữ này đều là con gái nhà quý tộc, vì thân phận của họ đặc biệt khiến cho ai nấy đều phiên toái.

An Cốc Hề đứng bên cạnh Hạng Thiệu Long cười, „Tửu lượng của huynh thế nào? Tửu lượng của ả này không phải giỡn chơi đâu!"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Tại sao phải đấu rượu?"

Doanh Doanh bước ra phía trước hai bước hơn hờ nói, „Những kẻ nào tưởng rằng có thể thắng được bọn nữ tử chúng tôi, chúng tôi đều phải phân cao thấp, hiểu chưa?"

An Cốc Hề nói, „Có gì oai lắm đâu? Chẳng qua chỉ muốn chuốc rượu Hạng thống lĩnh xong, lại nhân lúc y say rượu lại ép y tỷ thí, khi thắng rồi rêu rao khắp nơi, quý kẻ này An Cốc Hề đây biết rõ."

Lộc Đan Nhi trong lòng đang oán An Cốc Hề cười hì hì nói, „Kẻ bại trận kia có gì đáng tin, lần trước tỷ thí bắn tên đã thua, không chịu trách mình học nghệ chưa giỏi, chỉ biết đổ cho người khác, thật chẳng ra gì."

An Cốc Hề gượng cười với Hạng Thiệu Long, „Giờ đây huynh đã hiểu rồi chứ?"

Hạng Thiệu Long cũng cười.

Doanh Doanh lên tiếng, „Trừ hai kẻ tỷ thí, những người khác phải quay về chiếu của mình!" rồi dắt bọn nữ nhi quay về chỗ ngồi.

Xương Bình quân ghé tai Hạng Thiệu Long nói, „Tự lo cho mình nhé!" rồi cùng Xương Văn quân, An Cốc Hề quay về chiếu của mình.

Lộc Đan Nhi có vẻ hơi e ngại ánh mắt của Hạng Thiệu Long, ngồi xuống bưng bình rượu.

"Trước tiên chúng ta hãy uống cạn bầu rượu này, sau đó ra hậu viên tỷ thí tiền thuật, nhanh lên! Ngài có phải là đàn ông hay không mà cứ lúng ta lúng túng!"

Bọn thiếu nữ cười rộ cả lên.

Hạng Thiếu Long sờ bụng, thầm nghĩ từ sáng tới giờ vẫn chưa ăn gì vào bụng. Để bụng trống mà uống rượu là điều đại kỵ, cho nên chắc chắn sẽ thất bại. Nghĩ đến một kế rồi nói, „Nữ nhi thật không có tính nhẫn nại, chỉ riêng điểm này đã thua chúng ta."

Có ý nhìn hau háu vào bộ ngực của nàng, còn Doanh Doanh bước tới trước mặt của nàng ngồi xuống.

Doanh Doanh nhú mày nói, „Người đã đói bao nhiêu ngày rồi?"

Bọn thiếu nữ đều cười nghiêng ngả.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến nàng, trong lòng cảm thấy lạ lẫm. An Cốc Hề là người có tửu lượng rất giỏi, có gì lại thua cho một thiếu nữ trẻ tuổi như thế.

Rồi chợt nhớ lại các cô gái ở quán bar ở thế kỷ XXI uống toàn là thứ rượu có pha nước để tránh bị uống say, nên có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Nghĩ đến đó thì đứng dậy bước đến chiến trường, ngồi xuống trước mặt Đan nhi, thuận tay bưng bầu rượu của mình, đặt đến phía trước mỹ nhân ấy, chỉ vào bầu rượu trên tay nàng nói, „Ta uống bầu rượu của nàng, nàng hãy uống bầu rượu của ta!"

Toàn trường lập tức yên lặng.

Đan nhi hơi giận dỗi lúng túng nói, „Bầu nào cũng như thế, mau uống cho bốn tiểu thư!"

An Cốc Hề ha ha cười lớn, ôm bụng nói, „Thì ra là như thế! Chả trách nào lần trước ta đã thua!"

Lộc Đan Nhi giận đến đỏ mặt, nhìn Hạng Thiếu Long bằng ánh mắt oán trách, rồi cười khúc khích đặt bầu rượu xuống bước ra.

Bọn Xương Bình quân đều reo hò, kéo Hạng Thiếu Long vào chỗ ngồi, còn vui vẻ hơn cả thắng trận nữa, bọn thiếu nữ đều ôm bụng cười, không hề cảm thấy hổ thẹn vì mưu gian đã bị vạch trần.

Doanh Doanh rí tai với Lộc Đan Nhi một hồi thì bước ra nói, „Xem như đã hòa hai hiệp!“

Xương Bình quân ngạc nhiên kêu lên, „Rõ ràng Thiếu Long đã thắng, sai lại hòa hai hiệp?“

Doanh Doanh tỉnh bơ nói, „Nhị ca có mắt mà không có trông, cả dấu roi của bốn tiểu thư trên vai Hạng thống lĩnh mà cũng không nhận ra, chẳng phải hòa hai hiệp là gì? Muốn định thắng thua phải tỷ thí lại!“

An Cốc Hề ngạc nhiên, „Có chuyện này nữa hay sao?“

Doanh Doanh ngang ngạnh nói, „Là kẻ hảo hán không được trốn tránh, nào! Chúng ta hãy tỷ thí khí lực!“

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Tỷ thí khí lực?“

Doanh Doanh mỉm cười, „Đương nhiên là cái gì cũng phải tỷ thí coi thử các người còn dám suốt ngày nói nữ lưu yếu đuối hay không!“ nói xong thì đi về phía mình.

Xương Bình quân quay sang Hạng Thiếu Long, „Vạn lần đừng khinh địch, Nam Bà Tử có sức mạnh trời sinh, cả thành Hàm Dương này chẳng có bao nhiêu người thắng nổi nàng!“

Lúc này Hạng Thiếu Long mới thấy một nữ tử to vạm vỡ còn hơn cả nam nhân bước ra, rồi một người khác lấy một sợi dây dài vẽ giới tuyến, rõ ràng đây là một cuộc thi kéo co.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, dù nữ giới có khỏe mạnh đến đâu, nhưng vì giới hạn bẩm sinh, có lẽ có thể thắng được những nam nhân bình thường, nhưng làm sao áp đảo nổi những kẻ như Xương Bình quân, bất đồ nhìn xuống chân nàng, thấy giày nàng đã phủ một lớp phấn gì đó, trong lòng đã có tính toán, hiên ngang bước ra giữa sân, nói với Nam Bà Tử, „Để tránh có gian lận, ta đề nghị cả hai bên đều phải cởi giày ra rồi mới tỷ thí!"

Bọn thiếu nữ đều im lặng, ai nấy đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Doanh Doanh ngấn ra một hồi giậm chân nói, „Lại bị tên tiểu tử nhà người phá hỏng nữa rồi, người hãy nhường cho người ta có được chăng?"

Dáng vẻ ngang ngạnh đáng yêu của thiếu nữ ấy cả hai vị huynh trưởng của nàng cũng đều ngấn ra nhìn.

Nói chưa xong thì bọn thiếu nữ đều cười, rõ ràng rất hoạt kê.

Hạng Thiếu Long cũng buồn cười lắm, bước về phía chỗ ngồi của mình, ba người bạn của gã cũng đang cười nghiêng ngả An Cốc Hề thở dốc nói, „Buổi tiệc tiền hành hôm nay thật là tuyệt vời, ta đã hả được cơn giận!"

Lộc Đan Nhi đứng một bên kêu lên, „Không được cười!"

Cả hai bên đều im lặng như lời nàng. Xương Bình quân nói, „Xem thử các nàng còn có bảo bối gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu đám nữ nhi bên này chỉ là những thiếu nữ ham vui, tìm mọi cách để hạ uy phong của nam nhân, thật sự không có ác ý, nên mọi người ai nấy cũng để cho các nàng trêu chọc.

Lộc Đan Nhi nói, „Công phu giả đã thử, coi như Hạng Thiếu Long người qua ải, giờ đây chúng ta hãy tỷ thí công phu thật!"

An Cốc Hề nói, „Còn gì nữa mà tỷ thí, các người có thể thắng được Vương Tiễn không? Hạng huynh ít nhất cũng ngang tài ngang sức với Vương Tiễn, chút ít công phu của các người có thể làm gì được y nào? Đan Nhi hãy hát một khúc ca cho An đại ca xem thử! Xem thử có tiến bộ gì chăng?"

Lộc Đan Nhi nhăn mặt nói, „Chúng tôi lúc này là muốn thử xem Hạng thống lĩnh có phải là hạng ngu ngốc như huynh hay không? Giờ đây mới là thật!“

An Cốc Hề giận lắm.

Hạng Thiệu Long cười, „Tỷ thí món gì cũng được, nhưng đề mục phải do ta ra, nếu không chịu thì thôi vậy!“

Lộc Đan Nhi duyên dáng nói, „Nói ra nghe thử!“

Doanh Doanh không còn dám coi thường Hạng Thiệu Long nữa kéo tay áo Đan Nhi. Lộc Đan Nhi hạ giọng, „Đừng sợ y!

Bọn An Cốc Hề cười ầm lên.

Hạng Thiệu Long bưng bình rượu uống hai hớp. rượu vào trong cổ, bất giác nhớ đến Thiện Nhu, lòng nhói đau thở Xương Văn quân ghé sát tai gã hỏi, „Hạng huynh có tâm sự gì?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu, gượng gượng lấy lại bình tĩnh quay về phía Đan Nhi nói, „Đầu tiên ta phải nói rõ, người của các nàng ra xuất chiến, bất luận là ai, đều là đại diện cho tất cả các nàng, nếu người đó thua tất cả các nàng đều thua, sau này không được ép buộc ta tỷ thí nữa!“

Các thiếu nữ ngồi lại với nhau, hạ giọng bàn bạc, rõ ràng không còn dám coi thường Hạng Thiệu Long nữa.

Hạng Thiếu Long đến chỗ ba người bạn nói, „Bản người trước tiên hãy bắn ngựa, bắt giặc đầu tiên phải bắt vua, các người hãy xem đây!“

An Cốc Hề khen, „Hạng huynh thật giỏi, đã lấy lại uy phong cho nam nhân ở Hàm Dương chúng tôi!“

Bọn thiếu nữ lúc này đã định kế xong, Doanh Doanh đứng dậy ưỡn ngực, ngẩng đầu nói, „Nếu là động thủ quá chiêu, thì sẽ do bốn tiểu thư ứng phó, nhưng người chỉ được tìm cách đánh rơi kiếm trong tay của ta, không được chạm đến người ta, tránh khi đó làm ta bị thương thì người không thể gánh tội nổi đâu!“

Hạng Thiếu Long biết nàng vì muốn thắng trận mà không hề nói đến đạo lý, nên cũng không ngạc nhiên lắm nói, „Trước tiên chúng ta hãy vật chân đã!“

Các thiếu nữ đều trố mắt ra.

Doanh Doanh giận đến nổi đỏ mặt lên nói, „Sao lại có hạng người lỗ mãng đến như thế!“

Bọn Xương Bình quân đều vỗ tay khen hay, An Cốc Hề rõ ràng hả dạ lắm, cười lớn nói, „Vật chân xong, Doanh muội e rằng phải ra khỏi nữ nhi đoàn, gả vào cho Hạng gia, bởi vì những chỗ không nên chạm đến cũng đã bị người khác chạm, Hạng Thiếu Long không cười muội, e rằng không thể gánh được tội trạng.“

Hạng Thiếu Long cảm thấy sự phóng khoáng trong lời nói của nam nữ nước Tần không khỏi có chút ân hận, nhưng cứ trêu đùa Doanh Doanh như thế, khiến cho nàng có ý với mình thì sau này càng đau đầu hơn.

Mặt khác cũng cảm thấy bồi hồi lắm, vì như đã quay về thế kỷ XXI, những ngày rảnh rỗi gã thường rong chơi trêu ghẹo các thiếu nữ.

Lộc Đan Nhi lên tiếng, „Nếu là chinh chiến nơi sa trường, chẳng phải dùng đao kiếm liễu chết, nhưng bây giờ là tỷ thí, chẳng lẽ mọi người lại vật chân hay sao? Đương nhiên phải tỷ thí món khác!"

Các thiếu nữ đều phụ họa, dĩ nhiên là giúp Doanh Doanh, ồn ào còn hơn vỡ chợ.

Hạng Thiếu Long cười lớn, thu hút sự chú ý của mọi người rồi ung dung nói, „Trên chiến trường không có gì là không dùng đến được, ví như muốn bắt được tù binh, đôi khi phải dùng những thủ đoạn khác, chả lẽ bảo với đối phương, chỉ rõ là không được vật chân rồi mới ra tay hay sao?"

Các thiếu nữ đều buồn cười, nhất thời quên đi địch ta, khiến cho Lộc Đan Nhi giận dữ giậm chân, tiếng cười mới chấm dứt, nhưng đột nhiên nàng bật cười khúc khích, quả là khó tránh được. Hạng Thiếu Long từng bước ép tới, „Hãy đem bàn ra cho ta, các người bảo những điều mà nam nhân có thể làm được, nữ nhân các người cũng có thể làm được, vậy thì đừng lần nữa, nếu không sẽ khiến cho người ta cười hết cả răng!"

Doanh Doanh không nén được cười, liếc gã rồi nói, „Coi như người lợi hại, nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc, chúng ta tạm thời thu binh, sau này sẽ cho người biết sự lợi hại của nữ nhi nước Tần, lui binh!“

Bốn người đều chưng hửng, trong chốc lát các thiếu nữ đã bỏ đi không còn một mống, nhưng ai nấy cũng hớn hở, rõ ràng rất hài lòng về Hạng Thiếu Long.

Bốn người say sưa cho đến canh hai thì tiệc mới tan.

Hạng Thiếu Long và An Cốc Hề cùng đi một đường, ra đến ngoài phố, Hạng Thiếu Long nghiêm giọng nói, „Có một chuyện mong An huynh giúp đỡ!“

An Cốc Hề lúc này đang cười ngửa đi song song với Hạng Thiếu Long cười nói, „Ta và Hạng huynh vừa gặp đã nhu bạn, cứ gọi ta là Cốc Hề, hãy cứ nói ra! Nếu có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp cho Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long thấy bọn thị vệ đi gần, nên hạ giọng nói, „Ta muốn Cốc Hề hãy đóng cửa quan ải! ở biên giới đại Tần với nước Sở, nếu có người Tề nào đi ngang, hãy bắt lại giùm ta!"

An Cốc Hề hơi giật mình, „Thiếu Long muốn đối phó với Điền Đan sao?"

Chỉ với sự suy đoán nhanh nhạy này thì biết An Cốc Hề có thể ngồi lên chức thống lĩnh cấm vệ quân, không chỉ là do may mắn.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Chính là như thế, nhưng kẻ muốn thực sự đối phó là Lã Bất Vi. Bì quân và Lộc Công đều biết việc này, nhưng đây là việc bí mật hệ trọng, có cơ hội An huynh hãy cứ hỏi bọn họ!"

An Cốc Hề nói, „Cần gì phải như vậy, Thiếu Long chẳng lẽ hãm hại ta hay sao? Cứ giao việc này cho ta!"

Trầm ngâm một lát rồi nói, „Ta có cách khiến cho hai quân Tề Sở đóng ở biên cương nước Sở lùi về hơn mười dặm, làm như thế có ích lợi gì chẳng?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Cốc Hề sao làm được chuyện này?"

An Cốc Hề nói rất chắc chắn, „Biên giới của chúng ta và người Sở là nơi núi rừng chập chùng không có bóng người, không ai biết chính xác giới tuyến nằm ở đâu, đại khái chỉ dựa vào sông núi để làm giới tuyến. Chỉ cần ta gây một cuộc xung đột bất ngờ, sau đó tìm tướng lĩnh của Tề Sở đàm phán, mỗi bên đều lùi về phía sau. Vậy thì sau khi Điền Đan rời biên giới của chúng ta, vẫn phải đi một đoạn đường nữa mới có thể gặp quân mình, lúc ấy cho dù người Tề ở biên giới nước Sở có nhận được tin, áp sát đến biên giới, ta vẫn có thể mượn cớ chúng vi phạm hiệp ước, bao vây chúng lại

hoặc đuổi đi, sẽ rất tiện cho Thiếu Long hành sự! Hừ, đại Tần chúng ta há sợ kẻ nào?"

Hạng Thiếu Long cả mừng, đặt ra kế hoạch hành sự chi tiết với An Cốc Hề rồi mới chia tay.

Khi về trong phủ, Hạng Thiếu Long lại sinh ra cảm giác không thể phân biệt được thời đại này là mộng hay thực.

Lại nghĩ mình từ một tên lưu lạc đầu đường xó chợ, trở thành người hùng bên cạnh Tần Thủy Hoàng, lại đối đầu với kẻ khuynh đảo nước Tần là Lã Bất Vi, giờ đây lại phải ứng phó với Điền Đan, một kẻ nổi danh từ ngàn xưa, lòng nhu mỗi tơ vò.

Vận mệnh như một bàn tay vô hình, dẫn dắt cho gã sáng tạo ra lịch sử nhờ lịch sử.

Nhưng trong sách sử không hề ghi tên Hạng Thiếu Long tại sao? Kết cuộc của gã như thế nào? Gã không khỏi cảm thấy bối rối!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 138: Hữu Tình Hay Vô Tình

V

ề đến Ô phủ, Đẳng Dực vẫn chưa ngủ, một mình ngồi trong sảnh uống rượu nhạt, nhưng không nhấp đèn, Hạng Thiếu Long biết y hãy còn đau lòng vì cái chết của Thiện Nhu, ngồi xuống bên cạnh y mà không nói gì.

Đẳng Dực đưa bầu rượu cho Hạng Thiếu Long nói, „Điền Đan hôm nay có đến tướng phủ tìm Lã Bất Vi, cho đến sau buổi cơm trưa mới quay về, chắc là kể với Lã Bất Vi về chuyện của đệ. Sao đó Điền Đan lại tìm đến Lý Viên, chỉ một câu nói của tam đệ mà khiến cho Điền Đan sợ đến nổi vãi đá trong quần."

Hạng Thiếu Long dốc bầu rượu vào miệng, nước mắt không thể kiềm được cứ ứa ra, trầm giọng nói, „Vậy thì càng hay. Lã Bất Vi vì sự yên lòng của y, tất nhiên cho y biết sẽ trừ khử đệ trước lễ Điền Liệp, như thế dù cho Lý Viên đi trước một bước về nước Sở, Điền Đan cũng sẽ không rời khỏi, bởi vì y còn phải đợi đệ bị hại rồi mới yên tâm quay về nước Tề."

Đẳng Dực nói, „Ta thì lại không nghĩ đến điểm này, có thể thấy Nhu nhi rất linh thiêng, đang đòi mạng tên gian tặc này!"

Hạng Thiếu Long hỏi, „Yên Nhiên đã thảo xong bức thư giả chưa?"

Đẳng Dực gật đầu nói, „Đã nhận được ta lập tức dùng bồ câu chuyển thư tới mục trường, theo như lời Yên Nhiên nói.

Chỉ cần một đêm, bọn Thanh thúc có thể dựa vào bức thư cũ của Xuân Thân quân gửi cho Triệu Mục làm giả một bức, đảm bảo Lý Viên không thể nào nhìn ra được sơ hở!"

Dùng bồ câu để chuyển thư, là một trong những thứ vũ khí bí mật mà Hạng Thiếu Long đã dạy cho người của Ô gia, giúp cho việc truyền tin ở mục trường và Ô phủ ở Hàm Dương được nhanh chóng.

Hạng Thiếu Long lặng lẽ tu hai hơi rượu rồi mới quệt nước mắt, „Đã cho Kinh Tuấn hay chưa?"

Đằng Dực thở dài nói, „Đến ngày mai! Rồi cũng cho y biết, y đang vui vầy với thiếu nữ nước Yên ấy, cứ để y vui thêm một ngày nữa!" rồi hỏi, „Lý Viên nhận được thư xong, sẽ lập tức về Sở chứ?"

Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng, „Lý Viên sở dĩ đưa muội tử của mình đem tặng cho kẻ này kẻ nọ, chính là bắt chước theo cách của Lã Bất Vi dùng nữ sắc để đoạt quyền, nếu nghe được tin Hiếu Liệt vương lâm nguy, thì đâu còn thời gian để ý đến Điền Đan, Lã Bất Vi cũng sẽ xúi giục y lập tức về Sở để tiến hành mưu gian, song lần này kẻ y phải giết chính là Xuân Thân quân, người tự cho mình là một Lã Bất Vi thứ hai, kẻ này quả thật vừa đáng thương vừa đáng cười!

Đằng Dực chép miệng, „Tam đệ càng lúc càng lợi hại. Mỗi tình tiết đều tính toán chu toàn, không hề sơ hở!"

Hạng Thiếu Long cười nhạt, „Vì mối thù của Thiện Nhu và nhị ca, đệ dù tan xương nát thịt cũng phải dồn Điền Đan vào chỗ chết. Mà có thể giết được Mạc Ngạo hay không là mấu chốt của chuyện này. Nếu không kẻ này lại đưa ra chủ ý chúng ta có thể bị thất bại, bị Lã Bất Vi lợi dụng Điền Đan quay lại cắn chúng ta!"

Đằng Dực nói, „Đó chính là chuyện ta quan tâm, nếu chính Lã Bất Vi sai người hộ tống Điền Đan về biên giới nước Sở đến hội họp với quân Tề thì sự việc càng khó khăn hơn!“

Hạng Thiếu Long cả quyết nói, „Có nhớ đệ đã từng bảo với đại ca rằng Cao Lăng quân Doanh Hề và tướng nước Triệu là Bàng Noãn âm thầm cấu kết

với nhau không? Nếu đệ đoán không lầm, hai kẻ này sẽ phát động biến loạn trong lễ Điền Liệp. Lúc ấy Lã Bất Vi nào có thời gian để màng đến việc của Điền Đan, chỉ cần chúng ta khiến cho Điền Đan cảm thấy Hàm Dương là chốn nguy hiểm nhất trong thiên hạ, y sẽ lập tức chuồn về Sở. Lúc ấy cơ hội của chúng ta sẽ đến."

Nói đến đây trời đã sáng dần, nhưng hai người không muốn đi ngủ chút nào.

Hạng Thiếu Long đứng dậy nói, „Không rõ vì có gì mà đệ rất nhớ Yên Nhiên và các nàng ấy, nhân lúc thời gian còn sớm, đệ đến Cầm phủ thăm họ, nhị ca cũng nên quay về với nhị tẩu."

Đằng Dực buồn bã nói, „Đệ cứ đi trước! Ta còn phải suy nghĩ thêm vài việc nữa!"

Cầm Thanh đang tia hoa trong vườn, thấy Hạng Thiếu Long trời chưa sáng mà đã đến, ngạc nhiên lắm, „Bọn họ vẫn chưa thức dậy, nghe nói Hạng thống lĩnh có thói quen ngủ khuya, khiến cho bọn Yên Nhiên đều có thói xấu quen ngủ muộn, không biết có thể tản bộ cùng với tiểu nữ chăng?"

Hạng Thiếu Long chẳng lẽ bảo không được? Nên chỉ còn cách cùng nàng dạo bước vườn hoa, trong tiếng gà gáy sớm, vườn hoa đầy sức sống.

Cầm Thanh lặng lẽ dẫn đường, một lúc sau thì nói với giọng hơi trách cứ, „Hạng thống lĩnh tóc tai rối bời, quần áo xốc xếch, trên vai lại có vết bẩn, hai mắt đỏ ngầu, người đầy mùi rượu, phải chăng đêm qua đã không ngủ?"

Hạng Thiếu Long không hề nghĩ đến vấn đề này, ngạc nhiên nói, „Nàng chỉ là nhìn lén ta mà cũng có thể thấy được nhiều đến thế sao?"

Cầm Thanh quay mặt lại nhìn gã rồi nói, „Ngài dùng từ thật vô lễ, lại khó nghe, ai nhìn trộm ngài?"

Hạng Thiếu Long nghe lời nàng tuy giận dữ mà có phần vui, biết nàng không thực sự trách mình cười gượng nói, „Giờ đây tại hạ không được tỉnh táo lắm, chao ôi! Dáng vẻ của tại hạ lúc này thực không thể so sánh được với Cầm thái phó được, tại hạ e rằng mùi rượu trên người sẽ làm át đi mùi hương trên người thái phó!"

Cầm Thanh đột nhiên dừng bước, quay người lại, chưa có cơ hội lên tiếng, men rượu vẫn còn, Hạng Thiếu Long suýt nữa ngã vào người nàng.

Cả hai đều kinh hoàng kêu lên, lùi ra phía sau. Nhìn Cầm Thanh, Hạng Thiếu Long lúng túng nói, „ôi chao! Thật lấy làm xin lỗi! Tại hạ thật hồ đồ! Có đụng phải nàng không?"

Tuy nói những lời này, cảm giác về thân hình của nàng đã in sâu trong đầu gã, Cầm Thanh lờm gã, quay về dáng vẻ bình thản nói nhỏ, „Cả hai đều vô tình, thôi đi! Nhưng nợ cũ cũng phải tính với ngài, một quân tử thủ lễ sao lại tùy tiện nhắc đến mùi thơm trên cơ thể của nữ nhân?"

Hạng Thiếu Long gãi đầu nói, „Tại hạ vốn chẳng phải quân tử gì cả, cũng chẳng có hứng thú làm quân tử, nói thẳng ra, tại hạ hơi e sợ Cầm thái phó, vì sợ mắc tội vô lễ mà bản thân mình cũng chẳng biết!"

Cầm Thanh sầm mặt lạnh lùng nói, „Phải chăng vì sợ nên mới khuyên Cầm Thanh đến Ba Thục cho khuất mắt?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu lắm, đầu hàng nói, „Chỉ là nói sai một câu thôi! Cầm thái phó đến giờ vẫn chưa tha cho tại hạ hay sao? Có cần tại hạ dập đầu xuống xin tội hay không?"

Cầm Thanh cả kinh vội vàng ngăn lại, „Dưới gối nam nhân có hoàng kim! Hừ! Ngài thật vô lại!"

Hạng Thiếu Long hít sâu một hơi rồi bước ra khỏi con đường nhỏ, băng qua bụi hoa, đến dòng nước nhỏ trong bụi hoa, quỳ xuống dùng tay vốc từng

ngụm nước nhỏ lên mặt.

Cầm Thanh đứng đằng sau lưng gã, nhíu mày nhìn động tác thô kệch ấy, nhưng trong mắt có vẻ thích thú lắm.

Hạng Thiếu Long lại dùng nước làm ướt tóc mình, dùng tay sửa lại mái tóc, rồi đứng dậy ngửa mặt lên trời nhìn bầu trời xanh, giơ tay lên nói, „Hôm nay là ngày đầu tiên của nửa đời còn lại của Hạng Thiếu Long này, ta nhất định sẽ không phụ lòng cuộc đời này!"

Cầm Thanh lẩm nhẩm đọc lại, mới hiểu được ý tứ của gã, thở thè nói, „Chả trách nào Yên Nhiên thường nói ngài là một kẻ khó hiểu, chỉ thuận miệng nói một câu mà gợi cho người ta biết bao suy nghĩ!"

Hạng Thiếu Long nhìn nàng đắm đắm cười, „Không ngờ vô tình lại có được cơ hội nói chuyện cùng Cầm thái phó, đáng tiếc tại hạ đang phải bận rộn công chuyện, song trong lòng thấy thỏa mãn."

Cầm Thanh nở một nụ cười ngọt ngào nhưng hiếm có dịu dàng nói, „Phải là vinh hạnh của Cầm Thanh mới đúng, kỳ thực ta cũng có chuyện cần thương lượng với Hạng thống lĩnh, Hạng thống lĩnh có thể dành chút thời gian cho Cầm Thanh chăng?"

Hạng Thiếu Long thực cũng chẳng có chuyện gì gấp gáp cả, nhưng vì sợ ở lâu với nàng, nén không được lại nói ra những lời bõn cợt, nếu vậy thì rất phiền toái. Mê lực của Cầm Thanh rất lớn, không phải là chuyện đùa. Giờ đây nhớ đến bộ mặt phớt tỉnh của nàng, Hạng Thiếu Long buột miệng trêu, „Té ra là còn có chuyện khác, tại hạ cứ tưởng rằng Cầm Thanh đã đối xử tốt với tại hạ hơn!"

Cầm Thanh lập tức sầm mặt, tròn tròn mắt nói, „Hạng thống lĩnh! Ngài làm sao nói với Cầm Thanh những lời khinh bạc như thế?"

Dáng vẻ e thẹn của Cầm Thanh khiến cho người ta động lòng hơn.

Hạng Thiếu Long tuy có một chút hối hận, nhưng cảm thấy sung sướng trong lòng.

Nếu là Cầm Thanh của trước kia, nghe những lời này thì bịt tai mà chạy, sau này không thèm nhìn mặt gã nữa, nhưng giờ đây Cầm Thanh có vẻ như vừa giận dữ, vừa thích thú, càng khiến cho gã đang lơ lửng trên mây.

May mà vẫn còn một chút lý trí, Hạng Thiếu Long gượng cười, „Cầm thái phó xin đừng nổi giận, là tại hạ hồ đồ không biết lựa lời mà nói!"

Cầm Thanh đã bình tĩnh hạ giọng nói, „Đêm qua thái hậu nhắc chuyện tuyển lựa bị phi, lại còn hỏi ý kiến ta!"

Hạng Thiếu Long bừng tỉnh giật thót người nói, „Thái hậu có ý kiến thế nào?"

Cầm Thanh bước về phía trước, đến chỗ cách gã một cánh tay, thì đứng lại, nhìn thẳng vào gã nói, „Thái hậu cho rằng bị quân lấy tiểu công chúa nước Sở sẽ có lợi trong việc phá thế hợp tung của sáu nước phía đông, nhưng chỉ vì những đại thần đứng đầu như Lộc Công, Từ Tiên đều phản đối nên mới khiến cho bà ta chưa thể quyết định được!"

Hạng Thiếu Long bất giác tiến sát về phía nàng một chút, nhìn xuống khuôn mặt nàng nói, „Cầm thái phó đã cho bà ta ý kiến gì?"

Cầm Thanh nhích ra nửa bước cúi đầu nói, „Cầm Thanh nói với bà ta, bị quân tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có chính kiến của mình, sao không trực tiếp hỏi ý?"

Hạng Thiếu Long có thể ngửi thấy được mùi hương từ cơ thể của nàng, bước về phía trước nửa bước dịu dàng nói, „Tại hạ đoán rằng thái hậu sẽ không chịu hỏi ý kiến của bị quân!"

Cầm Thanh lại lùi ra sau nửa bước, ngạc nhiên, „Sao ngài đoán được?"

Hạng Thiếu Long đột nhiên rất muốn thấy dáng vẻ giận dữ, e then của nàng, nên không kiềm chế được cứ bước về phía trước, khiến cự ly của hai người lúc này đã có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Hạng Thiếu Long nhìn lên bộ ngực đang phập phồng của nàng, vì cúi đầu nên gã có thể thấy được chiếc cổ trắng ngần của nàng dịu dàng nói, „Chỉ là phô trương thanh thế thôi, mấy ngày hôm nay bà ta đều cố gắng tránh mặt bị quân!"

Lần này thì Cầm Thanh không còn lùi lại phía sau để né tránh nữa, nhưng mặt thì đỏ ửng cả lên hạ giọng nói, „Cầm Thanh sợ hơi rượu!"

Hạng Thiếu Long giật mình, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, biết mình suýt nữa đã xâm phạm nàng, áy náy lảo đảo về phía sau hai bước nói, „Tại hạ phải cáo lui!"

Cầm Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt rất kỳ lạ, lạnh lẽo nhìn gã nhưng không nói lời gì. Hạng Thiếu Long lập tức lúng túng nói, „Cầm thái phó có gì lại nhìn tại hạ như thế?"

Cầm Thanh bật cười nói, „Ta muốn thấy vì sao ngài chưa nói hết lời mà đã bỏ chạy như lần trước, phải chăng là có tật giật mình?"

Hạng Thiếu Long thầm kêu mẹ ời. Mỹ nữ này không những đẹp ở dáng vẻ bên ngoài mà còn ở trí tuệ của nàng nữa, càng tiếp xúc với nàng nhiều hơn, càng cảm thấy nàng xinh đẹp, khó giữ mình được.

Sáng nay gã đến đây vốn là muốn gặp bọn Yên Nhiên để quên đi nỗi đau khổ trong lòng, nhưng từ sâu thẳm trong lòng mình, gã vẫn hy vọng muốn gặp được Cầm Thanh. Đó là một tâm trạng đầy mâu thuẫn và phức tạp.

Cũng như Kỳ Yên Nhiên đã nói, Cầm Thanh là một mẫu mực xinh đẹp, là tượng trưng cho sự trong sạch, là một tuyệt thế giai nhân không thể động tới

được. Nhưng cũng chính vì thân phận và địa vị đặc biệt của nàng đã khiến cho gã càng mong muốn được hưởng trái cấm.

Đối với một người ở thế kỷ XXI mà nói, đó không phải vấn đề đạo đức.

Cầm Thanh không phải thuộc về người Tần mà thuộc về bản thân nàng.

Hạng Thiệu Long cố nén sự rung động trong lòng, ung dung nhún vai, „Tại hạ đâu phải đánh cắp thứ gì, có gì phải có tội giết mình!“

Cầm Thanh quả là một cao thủ tuyệt đỉnh trong việc kiềm chế tình cảm, nàng đã quay về với dáng vẻ lạnh lùng của nàng, phớt tỉnh nói, „Hạng thống lĩnh hỏi lòng không then là được! Sao? Ngài vẫn chưa tỏ ý kiến về cuộc liên hôn giữa Tần Sở mà?“

Hạng Thiệu Long khó khăn nói, „Chuyện này tại hạ không hiểu lắm. Cầm thái phó có thể nhắc nhở cho mặt tướng điểm mấu chốt là ở đâu chăng?“

Cầm Thanh giận dữ nói, „Con người của ngài có lúc tỉnh minh lợi hại đến phát sợ, giống như có khả năng dự tính trước sự việc, có lúc thì lại hồ đồ. Vấn đề bị phi có quan hệ rất to lớn, Từ Tiên, Vương Hột đều mong muốn cháu gái của Lộc Công là Lộc Đan Nhi gả cho bị quân để sau này dòng máu của thái tử là dòng máu của người Tần, còn Lã Bất Vi thì có ý phá hoại ước nguyện của bọn họ, bởi vì y bản thân không phải người Tần, nên hy vọng có thể mượn chuyện này để phá vỡ sự đề phòng về mặt tâm lý của người Tần chúng tôi, Hạng thống lĩnh đã hiểu chưa?“

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ ra.

Cầm Thanh chép miệng, „Ta đã khuyên thái hậu khoan hãy quyết định, chí ít cũng phải chờ một khoảng thời gian, xem tình hình thế nào rồi hãy lựa chọn bị phi!“

Hạng Thiệu Long nói, „Đây là cách hay nhất trong lúc không có cách, Lộc Đan Nhi ấy quả thật xinh đẹp, nhưng là một con hổ cái rất lợi hại!"

Cầm Thanh gượng cười, „Ngài cuối cùng cũng gặp được nữ nhi binh đoàn ấy rồi ư?"

Hạng Thiệu Long cười, „Đó là chuyện đêm qua!"

Cầm Thanh liếc gã nói, „Ngài phải chăng đã ở cạnh họ đến suốt đêm?"

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Tại hạ đâu có nhiều thời gian đến thế?"

Cầm Thanh hạ giọng nói, „Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đêm qua Yên Nhiên một mình thối tiêu, tiếng tiêu nghe rất thê lương, khiến cho người ta nghe muốn rơi nước mắt, ngài phải chăng vẫn coi Cầm Thanh là người ngoài, không chịu nói ra để ta chia sẻ với các người?"

Hạng Thiệu Long buồn bã đáp, „Vừa mới nhận được tin cố nhân, nhưng chuyện này chỉ có Yên Nhiên biết, Cầm thái phó..."

Cầm Thanh nói với vẻ hiểu rồi, „Hạng thống lĩnh không đi thăm họ hay sao? Chắc họ cũng đã thức dậy rồi!"

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Tại hạ muốn quay về nha thuộc một chuyến, nếu có thời gian sẽ lại đến thăm bọn họ!"

Cầm Thanh nói, „Hạng thống lĩnh hãy bàn bạc với bị quân về chuyện bị phi thì hơn, ta tin rằng y đủ sức đưa ra quyết định sớm nhất!"

Hạng Thiệu Long gật đầu rồi cáo từ.

Trong lòng lại dâng lên một nỗi buồn không tên.

Nhưng trong đó cũng có một nỗi kích thích và sự hưng phấn khó hình dung được.

Dù gã và Cầm Thanh đều biết rằng cả hai đang lén lút đi trên con đường nguy hiểm nhưng làm cả hai không có khả năng kiềm chế được mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 139: Khéo Bày Cạm Bẫy

K

hi Hạng Thiếu Long về đến đô ky nha thuộc, trong lòng vẫn còn vương vấn đến Cầm Thanh nhưng đồng thời cũng tự giận mình.

Đã quyết định không bước chân vào cửa tình nữa rồi kia mà? Nhưng trong lúc đau buồn về cái chết của Thiện Nhu, suốt đêm không ngủ, lại chưa tỉnh rượu nên không nén được lòng mình nên đã trêu ghẹo Cầm Thanh.

Con người là sinh vật khó hiểu, gã không thể hiểu nổi được hành vi của chính mình.

Nếu Cầm Thanh vẫn cứ từ chối mình, lạnh lùng với mình, vậy thì cả hai đã được an toàn, nhưng nàng mỹ nữ nổi tiếng thiên là hạ trong trăng này lại có thần thái âm áp. Như giận mà như vui, muốn chào đón nhưng lại từ chối. Mỗi quan hệ kiểu này giữa hai người bản thân đã là một sức hút ghê gớm nhất.

Đang suy nghĩ thì đã gặp Kinh Tuấn ở ngoài cổng, tên tiểu tử này nói với một vẻ bí hiểm, „Tam ca! đêm qua đã câu được một con cá lớn!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Cá lớn gì?"

Kinh Tuấn đắc ý nói, „Tam ca đã nghe qua cái tên Lã Bang chưa?"

Hạng Thiếu Long lúc này tỉnh táo hơn, hạ giọng nói, „Là người của Lã Bất Vi ư?"

Kinh Tuấn nói, „Không những là một trong những tộc tử của Lã gia, mà còn là con trai yêu quý của Lã Hùng, gã này không biết thế nào mà đã đem lòng yêu thích vợ của người ta, giữa đường chặn lại trêu chọc, vừa lúc Từ Tiên đi

ngang qua đường nên giải vậy. Tiểu tử này không cam lòng, đôi phu thê ấy rời thành tránh y nhưng y vẫn dặt hơn mười tên gia tướng đang đêm đuổi ra ngoài thành chặn lại, đả thương người chồng, đang định đâm Ô với người vợ thì đã bị đệ đuổi đến bắt trọn một mẻ. Hà hà! Tam ca bảo con cá này có lớn chăng?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Sao người đi kịp thời đến thế?"

Kinh Tuấn càng hơn hớn hơn cười nói, „Toàn nhờ tổ tình báo của Đào công, biết chuyện này lập tức thông báo cho đệ Đệ biết tính cách của Lã Bang nhất, thứ mà y đã thích, nhất định phải giành cho bằng được. Vì thế phái người giám sát y, tên tiểu tử này quả nhiên đã bị bắt. Lần này quả thật là tuyệt vời, người Tần có hình phạt rất nghiêm đối với dạng dâm đồ, chỉ cần đưa Lã Bang đến Đô Luật sở, y không thể thoát khỏi hình phạt, ít nhất là hãy hoạn y, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng đau khổ của Lã Hùng, đệ thật là hả dạ!"

Hạng Thiếu Long suy nghĩ hồi lâu hỏi, „Hiện giờ bọn người Lã Bang bị nhốt ở đâu? Người của tướng quốc phủ có biết chuyện này chăng?"

Kinh Tuấn kéo gã vào nha đường, ra phía hậu đường vui vẻ nói, „Đêm qua đệ đã đưa tất cả những người có liên quan, bao gồm cả đôi vợ chồng trẻ đó, bí mật đem tới đây, Lã Bang và người của y đều bị nhốt trong lao. Nhưng có một vấn đề đầu đầu là tên tiểu tử này một mực chối tội, điều tệ hại nhất là đôi vợ chồng bị hại này biết Lã Bang là người của tướng quốc phủ nên hoảng sợ không dám ra làm chứng, chỉ cầu xin đệ thả bọn họ đi, bảo sau này không dám bước chân đến Hàm Dương nữa!“

Hạng Thiếu Long lập tức lo lắng, nếu không có người làm chứng, bị Lã Bang quay ngược lại cắn, hỏi, „Nhị ca đâu?"

Kinh Tuấn chép miệng, „Sáng nay nhị ca không khỏe lắm, hỏi chuyện Lã Bang rồi thưởng cho y một cái tát, sau đó dễ dàng dọa nạt đôi vợ chồng trẻ

này, chỉ sợ nhị ca nén không được lại đánh người nữa!“

Hạng Thiếu Long biết rõ tâm trạng của Đằng Dực hiện giờ vội vàng nói, „Đi tìm nhị ca trước rồi hãy nói!"

Vội vàng gia tăng cước bộ cùng Kinh Tuấn đến nội đường, nơi nhốt hai vợ chồng trẻ ấy.

Vừa bước vào cổng, đã nghe tiếng quát mắng của Đằng Dực, lính gác cửa là bọn người Ô Ngôn, đều lộ vẻ áy náy, không cần nói cũng biết chưa có kết quả gì cả.

Hạng Thiếu Long bước vào nội đường, đối mặt với đôi vợ chồng trẻ đó, đồng thời ngạc nhiên.

Cả hai đều kêu lên, „ân công!"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ sao mà khéo đến thế, thì ra đó là đôi vợ chồng bị bọn ác ôn đuổi theo, được Hạng Thiếu Long cứu thoát, lúc ấy gã đang trên đường đến chỗ hẹn với Đồ Tiên, Hạng Thiếu Long còn tặng cho bọn họ một món tiền nữa.

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Các người quen biết Hạng đại nhân sao?"

Hạng Thiếu Long chân thành nói, „Chuyện này chốc nữa hãy nói! Hiền phu phụ suýt nữa bị hại vì gian nhân, sao không đứng ra chỉ tội bọn chúng? Há chẳng phải để kẻ ác nằm ngoài vòng pháp luật? Nói không chừng sẽ còn nhiều người khác bị bọn chúng hãm hại nữa!"

Châu Lương và vợ nhìn nhau kiên quyết nói, „Chỉ cần ân công đã có lời, ngu phu phụ dù cho mất mạng vì chuyện này cũng không hề do dự!“

Đằng Dực cả mừng nói, „Hai vị hãy yên tâm, xong chuyện này ta sẽ sai người đưa hai vị rời khỏi đây, đảm bảo không ai có thể hãm hại hai vị!“

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Muộn nhất là sáng sớm mai, hiền kang lệ đã rời khỏi chốn nguy hiểm này!"

Từ lúc này, gã đã đặt ra kế hoạch đối phó với Lã Hùng.

Cái chết của Triệu Thiên, Lã Hùng là một trong những hung thủ chủ yếu, giờ đây có được cơ hội báo thù ngàn năm một thù, gã nào chịu bỏ qua?

Tiểu Bàn nghe xong mọi chuyện thì nhú mày nói, „Kẻ phạm tội là Lã Bang, huống chi y vẫn chưa giam dân được với phụ nữ, chỉ có thể phạt y vài trượng, quả thật rất khó làm gì được y!"

Lý Tư cười, „Vi thần thấy Hạng thống lĩnh chắc đã có kỳ mưu diệu kế!"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Muốn giấu Lý đại nhân quả thật khó hơn lên trời, tại hạ đã tung tin cho cha y là Lã Hùng, bảo rằng đứa con yêu quý của Lã Hùng đã phạm phải tội gian dân rồi giết thiếu nữ nhà lành, chỉ cần y nóng lòng xông tới đô ky nha thuộc để đòi người, tại hạ đã có cách dụ y vào tròng!"

Tiểu Bàn chậm rãi hỏi, „Lã Hùng là người nào?"

Hạng Thiếu Long nhìn Lý Tư, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Vị bị quân này đã bắt đầu không hề đơn giản nữa, đã có chủ kiến của riêng mình.

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Kẻ này thực ra chỉ là một loại người ham công danh lợi lộc, từ khi đến nước Tần, đã ỷ mình trở thành nhân vật thứ hai trong Lã tộc, chuyên bức hiếp kẻ khác, nghe nói giờ đây y chỉ là đô vệ phó thống lĩnh, nhưng không muốn Quản Trung Tà ngồi trên đầu mình, khi gặp Quản Trung Tà thì không thêm thì lẽ."

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Hạng Khanh sao hiểu rõ tình hình trong tướng phủ như thế?"

Hạng Thiệu Long đương nhiên không bảo rằng có Đồ Tiên là nội gián, chỉ đáp vòng vèo rằng, „Lã Bất Vi có thể mua chuộc người của hạ thần, hạ thần cũng không thể khách sáo với y!"

Tiểu Bàn trầm ngâm rồi nói, „Tên Lã Hùng này quả thật có thể lợi dụng được!" rồi quay sang Lý Tư nói, „Lý Khanh gia hãy lập tức sai người cho gọi Lã Bất Vi, Lộc Công, Từ Tiên, Vương Bột, Mông Ngao, Thái Thạch, Vương Quan, vào cung nghị sự, quả nhân phải khiến cho tên Lã Hùng này không thể cầu xin ở đâu được, để cho y phải lỗ mãng hành Lý Tư vui vẻ nhận lệnh bước ra.

Tiểu Bàn chờ trong thư trai chỉ có mình y và Hạng Thiệu Long rồi mới lộ ra vẻ vui mừng nói, „Chuyện này phải làm càng lớn càng tốt, ta phải mượn chuyện này để lập uy, một là dập tắt ngọn lửa của Lã Bất Vi, tên gian tặc này gần đây đã được thái hậu giúp đỡ nên rất kiêu ngạo, lại đòi thái hậu chính thức phong cho y làm nhiếp chính đại thần, quả thật là vô sỉ!, Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Thái hậu nói sao?"

Tiểu Bàn bực dọc nói, „Thái hậu đã bị tên Lao Ai ấy làm cho điên đảo thần hồn, ngoài nhượng bộ sự phụ ra, y nói sao bà ta cũng nghe, đã hai lần bà ta vào nói chuyện này, vì chuyện này ta đã hai đêm không ngủ yên!"

Hạng Thiệu Long nhớ lại nhân vật Lã Bất Vi trong phim, người đời gọi là Trọng phụ. Trọng có nghĩa là chỉ Quản Trọng, một hiền tướng của nước Tề ở thời Xuân Thu, lại cũng có nghĩa là phụ thân, lấy thân phận làm cha để dạy dỗ cho bị quân, nên không được cười nói, „Vậy hay là hãy cứ nhường cho y, chỉ phong cho y làm trọng phụ, tiện thể hại y luôn!"

Tiểu Bàn hớn hở vội vàng hỏi dẫn tới.

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này phải tiến hành ngay sau khi nhỏ máu nhận thân, nếu không sẽ gây ra hậu quả ngược lại."

Tiểu Bàn nhú mày nói, „Vậy ta há chẳng phải đã nhận giặc làm cha hay sao?"

Hạng Thiếu Long đáp, „Đây là giả vờ, toàn là quyền lực không có thực, nhưng có hai điều tốt. Thứ nhất có thể làm an lòng tên gian tặc này, khiến cho y khó mà đưa ra những yêu cầu điên cuồng khác nữa, mặt khác khiến cho bọn Lộc Công càng bất mãn với y hơn, lại có bằng chứng của việc nhỏ máu nhận thân, bọn đại thần như Lộc Công sẽ cho rằng Lã Bất Vi đã cố vớt vát tự đưa mình là phụ vương giả, khiến cho thế của y càng lên cao càng lâm nguy, chẳng thể nào sống yên được."

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Cớ sao sư phụ có thể dễ dàng nghĩ ra một cái danh hiệu đặc biệt thế?"

Hạng Thiếu Long hơi lúng túng nói, „Hạ thần cũng không biết, chỉ là trong đầu tự nhiên nghĩ ra một danh từ mà thôi!, Tiểu Bàn nhìn gã một hồi chậm rãi nói, „Chuyện này hãy đợi ta suy nghĩ, sư phụ! Ta không phải là không nghe theo lời sư phụ, chỉ vì chuyện này hệ trọng, cần phải nghe ý kiến của Lý Tư nữa!“

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Bị quân đã bắt đầu có chủ kiến của mình, hạ thần rất vui mừng, sao mà không vui cho được? Nhìn thấy ngài đã thành người, đó là niềm an ủi lớn nhất của hạ thần!“

Rồi lập tức đứng dậy cáo lui, „Lã Hùng chắc đã nghe được tin này, hạ thần phải về để đối phó với y!“

Tiểu Bàn đứng dậy nói với vẻ nhát gừng, „Sư phụ nên chẳng hãy đi gặp mẫu hậu, chỉ có người mới có thể giúp cho mẫu hậu thoát khỏi sự kiềm chế của Lao ái!"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Sau này hăng nói!"

Rồi rời thư trai, nhưng bị Xương Văn quân chặn lại nói, „Thiếu Long trước hết hãy tha thứ cho tại hạ đã tiết lộ hành tung của huynh, xá muội đang chờ huynh ở ngoài cung! Than ôi! Huynh chắc cũng biết được xá muội sẽ chẳng làm điều gì tốt đâu!"

Hạng Thiếu Long đang nóng lòng về đô kỵ nha để đối phó với Lã Hùng, nghe xong thì giật mình nói, „Vậy thì tại hạ chỉ đành chuồn theo đường khác mà thôi!"

Lần này đến lượt Xương Văn quân giật thót mình, „Vạn lần đừng như thế, vậy thì xá muội sẽ biết ta đã tiết lộ chuyện này cho huynh biết, huynh hãy đi gặp nàng thì hơn! Coi như là làm ơn cho ta, đêm nay ta sẽ tìm huynh uống rượu để chuộc tội!"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Ta đã từng nghe những người con có hiếu với cha mẹ, còn như vị thân huynh có hiếu với muội tử như huynh đây ta quả thật chưa từng nghe!"

Xương Văn quân cười gượng nói, „Ta thấy xá muội có thiện cảm với Thiếu Long, đương nhiên nàng miệng thì không chịu nhận, nhưng thấy dáng vẻ hớn hở từ khi gặp được huynh, thì làm sao giấu nổi cặp mắt của ta. Hà hà! Nàng cũng được đấy chứ?"

Hạng Thiếu Long cười khổ lắc đầu, „Đừng đùa nữa, trước tiên hãy để tại hạ coi thử nàng lại dùng thủ đoạn gì để trêu chọc tại hạ đây!"

Hai người nói cười bước ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cung Xương Văn quân chuồn mất!

Hạng Thiếu Long đi về chỗ thập bát thiết vệ đang đợi gã, từ xa đã nhìn thấy hai thiếu nữ ngang ngạnh là Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi đang thử cười

con Tật Phong yêu quý của gã, bọn Ô Thư ở bên cạnh chỉ đành đứng nhìn hai nàng.

Doanh Doanh từ xa đã thấy gã, tay giật cương ngựa phóng về phía gã cười hì hì nói, „Xin chào Hạng tướng quân, tở muội chúng tôi không phục nên tìm tướng quân so tài!"

Nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, Hạng Thiệu Long quả thật rất muốn phóng lên lưng ngựa, ôm lấy eo nàng rồi chạy một vòng, nhưng đáng tiếc chuyện này chỉ có thể tưởng tượng, gượng cười nói, „Chuyện này đến lúc nào mới kết thúc đây!

Con Tật phong dừng lại bên cạnh gã vươn cổ, nghiêng đầu đến với gã.

Hạng Thiệu Long âu yếm ôm lấy con Tật Phong, tay dặt đi mỉm cười nói, „Ta đã đầu hàng rồi, đại tiểu thư có thể tha cho tại hạ chăng?"

Doanh Doanh nói với vẻ không vui, „Sao lại có kẻ vô lại như vậy? Hạng Thiệu Long, ngài có phải là nam tử hán đại trượng phu hay chăng? Ta không cần biết, hãy mau ra ngoài thành tở thí kỵ thuật với chúng ta, sau đó lại tở thí các thứ khác nữa!"

Lộc Đan Nhi mỉm cười nói, „Phải chăng lại có thêm một kẻ nhát gan chăng?"

Hạng Thiệu Long giận lắm, đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua nói, „Cứ coi như ta sợ các nàng, tở thí món gì cũng được nhưng ta phải quay về nha thuộc trước, xử lý xong mọi chuyện thì mới chơi đùa với các nàng!"

Doanh Doanh nhảy xuống ngựa giận dữ nói, „Ai cần ngài chơi đùa?"

Lộc Đan Nhi tiếp lời, „Nam nhân là như thế, được nể mặt chút ít thì lại trở nên kiêu ngạo!"

Hạng Thiếu Long tỏ vẻ phớt tình nói, „Mặc kệ các nàng, các huynh đệ! Chúng ta về!" rồi phóng lên con Tật Phong, chạy như bay ra khỏi quảng trường.

Khi Hạng Thiếu Long và hai thiếu nữ nhảy xuống ngựa, đều cảm nhận được không khí đặc biệt trong nha thuộc.

Đô kỵ quân đứng chen đặc trong đại đường, ai nấy đều lộ vẻ bức tức, trong nội đường vắng vắng có tiếng quát tháo.

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, dắt hai thiếu nữ bước vào, chen vào giữa đám đô kỵ quân, thấy Hạng Thiếu Long quay về thì vội vàng nhường đường, có người hạ giọng nói, „Thống lĩnh! Người của đô vệ đến gây chuyện!"

Khi tiếng hô thống lĩnh đại nhân đến, Hạng Thiếu Long bắt đầu cảm thấy thú vị khi có hai thiếu nữ đi bên cạnh, hiên ngang bước vào đại đường.

Người trong đại đường chia làm hai phe.

Một bên là hơn mười tướng lĩnh cao cấp của đô kỵ quân do Đằng Dực và Kinh Tuấn đứng đầu, còn bên kia là Lã Hùng và hơn hai mươi thân binh đô vệ.

Hạng Thiếu Long nháy mắt, bọn thập bát thiếu vệ Ô Thư tản ra, bao vây ở phía sau bọn người Lã Hùng.

Lã Hùng không thèm quay đầu lại cười nhạt, „Người có thể lên tiếng cuối cùng đã đến!"

Câu nói này phối hợp với vẻ mặt của Lã Hùng có thể thấy y không những không coi Hạng Thiếu Long là thượng cấp của mình, thậm chí không hề xem gã ra gì.

Doanh Doanh biết rõ quân chế của nước Tần, ghé tai Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Đô vệ chẳng phải thuộc quyền quản hạt của ngài sao?"

Hương thơm từ người của nàng xộc vào mũi, khiến cho gã cảm thấy nhột nhạt, mà cũng cảm thấy khoan khoái, Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Hai nàng hãy ngoan ngoãn đứng ở đây, đừng để cho bọn họ biết, hãy làm chứng cho ta!"

Hai thiếu nữ càng hơn hờ hơn, không thềm để ý đến kiểu nói ra lệnh của Hạng Thiếu Long, cũng chen vào xem náo nhiệt Sắp xếp ổn thỏa xong, Hạng Thiếu Long đến bên Kinh Tuấn và Đổng Dực nhìn Lã Hùng, giả vờ ngạc nhiên kêu lên, „Người có thể nói chuyện mà Lã đại nhân vừa nói là người nào?"

Kinh Tuấn và Đổng Dực vì muốn trêu tức y, nên cười hô hố, nhưng đô kỵ quân khác cũng cười phụ họa theo.

Lã Hùng trong mắt thoáng tia sát cơ, gằn từng chữ nói, „Đương nhiên người ấy chính là Hạng thống lĩnh, ngài chẳng phải là người có thể nói chuyện hay sao?"

Hạng Thiếu Long trừng mắt quát lớn, „To gan lắm!"

Lập tức trong nội đường tiếng cười chấm dứt, không khí càng căng thẳng hơn.

Lã Hùng không ngờ Hạng Thiếu Long không hề khách khí với mình, một người hùng trong tướng phủ, mặt biến sắc, nhưng biết mình vừa nói sai lời, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào mới phải.

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói, „Lã Hùng, nhà người thấy bốn tướng quân không thi lễ, đã là bất kính, lại nói những lời ngông cuồng, không biết trên dưới tôn ty, có biết tội chưa?"

Lã Hùng cười ngạo mạn, „Nếu thống lĩnh cho rằng Lã Hùng ta đây có tội, vậy có thể cáo đầu với Lã tướng!"

Binh sĩ đô kỵ quân đều ồ lên.

Kinh Tuấn cười hì hì nói, „Ngày sau nếu Lã Hùng nhà người được phái ra sa trường, phải chăng cũng chỉ nghe theo lời của Lã tướng, phải chăng chỉ có mỗi mình ông ta mới có thể quản ngại được? Hay là mọi chuyện đều phải sai người về Hàm Dương tìm Lã tướng?"

Đô kỵ quân lại cười ầm lên, át cả tiếng cười của Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi.

Lã Hùng liên tục bị người ta bỡn cợt, bề mặt lăm, nổi giận quát lớn, „Kinh Tuấn nhà người là cái thứ gì lại dám..."

Đặng Dực cắt ngang lời y, „Hắn chẳng phải là thứ gì nhưng người cũng chẳng phải là thứ gì cả, mọi người đều là phó thống lĩnh, nói ra Kinh phó thống lĩnh còn cao hơn người nửa cấp!"

Lời ấy nói ra, nhất thời trong đường đều vỗ tay khen hay, vẻ mặt của Lã Hùng và bọn thủ hạ càng khó coi hơn.

Hạng Thiệu Long nào để cho y có thời gian bình tĩnh, quát lớn, „Lã Hùng, nhà người thật phóng túng, quỳ xuống cho ta!"

Hơn bảy mươi người của hai bên đều lập tức im lặng chờ đợi.

Lã Hùng ngạc nhiên thối lui một bước rút lên, „Hạng Thiệu Long nhà người đừng ép người quá đáng thế!"

Đặng Dực biết đã đến lúc hạ lệnh, „Người đâu! Hãy bắt tên cuồng đồ này cho Hạng thống lĩnh!"

Đô kỵ quân chờ sẵn, lập tức có hơn mười người xông ra.

Lã Hùng vốn là đến đây để đòi đứa con yêu bị bắt nào ngờ bị bọn Hạng Thiếu Long cố ý trêu tức, đã sa vào bẫy, lại thêm trước nay dựa thế Lã Bất Vi, chẳng coi ai ra gì, lúc này làm sao có thể để cho kẻ khác đụng đến, keng một tiếng rút thanh bội kiếm, quát lớn, „Ai dám động thủ?"

Tùy tùng của y đều là thân binh xuất thân từ Lã tộc, lúc bình thường thì hoành hành bá đạo, lòng nghĩ đã có Lã Bất Vi che chở, nào sợ một tên đô ky thống lĩnh nhỏ bé như Hạng Thiếu Long, toàn thể đều rút binh khí, bày trận bảo vệ cho Lã Hùng.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực hai người nháy mắt với nhau, trước tiên hô cho đô ky quân dừng tay lại lắc đầu than rằng, „Lã phó thống lĩnh nếu không lập tức buông binh khí quỳ xuống chịu trói, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!"

Lã Hùng cười gằn, „Người có thể làm gì được ta?"

Hạng Thiếu Long ung dung cười, phất tay một cái, thập bát thiết vệ tháo cây cung trên lưng xuống, lấp tên vào nhắm thẳng vào kẻ địch, dồn bọn Lã Hùng vào một góc tường!

Đến lúc không thể lùi bước được nữa, Lã Hùng chợt hiểu ra, quát bọn thủ hạ dừng tay, gằn giọng nói, „Hạng Thiếu Long! Người làm vậy có ý gì?"

Kinh Tuấn cười, „Thanh trường kiếm trong tay người rất có ý, cung tên trong tay bọn ta cũng có ý, người bảo đó là ý gì?"

Giờ đây không khí trở nên căng thẳng, không ai dám động đậy, chỉ có hai thiếu nữ Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi bật cười khúc khích vì câu nói của Kinh Tuấn.

Lần này Lã Hùng đương nhiên biết được sự tồn tại của bọn họ, nhìn ra ngoài cửa trầm giọng nói, „Hai ả nha đầu này là ai?"

Một quan hiệu úy trong đô kỵ quân quát, „Cả hai vị nữ anh hùng đỉnh đỉnh đại danh Doanh Doanh tiểu thư và Lộc Đan Nhi tiểu thư mà cũng không biết, Lã Hùng nhà người sao có thể là đô vệ phó thống lĩnh?"

Lã Hùng chỉ là một kẻ khôn vặt, nghe vậy thì biến sắc cảm thấy không ổn.

Nếu không có ai khác ngoài đô kỵ quân, dù y đã phạm tội gì, khi xong việc thì có thể chối bay biến, nhưng giờ đây tình hình đã khác.

Hạng Thiếu Long nhìn vẻ mặt của y biết y đã sợ hãi, nào để cho y có cơ hội hối hận, quát lớn, „Lã Hùng nhà người nếu không lập tức buông kiếm quỳ xuống, ta sẽ khiến cho nhà người hối hận không kịp!"

Gã thủy chung vẫn cứ đòi Lã Hùng quỳ xuống nhận tội, khiến cho y không thể nào chấp nhận được.

Khi Lã Hùng còn đang do dự, chưa có cơ hội lên tiếng trả lời, Hạng Thiếu Long hạ lệnh, „Bắn vào chân!"

Có tiếng bật dây, mười tám mũi tên bắn nhanh như điện chớp.

Trong cự ly như thế này, quả thật không thể nào tránh được, lập tức có mười tám tên thủ hạ của Lã Hùng ngã xuống, kẻ nào cũng bị bắn vào đùi.

Lập tức cung tên lại được lắp vào một lần nữa.

Lã Hùng tuy không bị thương nhưng nhuệ khí hoàn toàn mất hết, càng sợ Hạng Thiếu Long dùng việc công để báo thù riêng nên bực tức ném kiếm rít giọng, „Cứ như người giỏi! Ta xem người trả lời làm sao với Lã tướng!"

Những tên thủ hạ chưa bị thương ở phía sau y cũng ném kiếm đầu hàng.

Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi không ngờ Hạng Thiếu Long dám ra tay như vậy, đều trở mắt ra nhìn.

Hạng Thiếu Long phất tay, đô kỵ quân xông lên, trối tám tên người bọn Lã Hùng chưa bị thương cột chặt, ép bọn chúng quỳ xuống.

Trong thành Hàm Dương, đô kỵ quân trước nay luôn vẫn coi mình cao hơn đô vệ quân, làm sao chịu nổi được sự phạm thượng lúc này. Còn Hạng Thiếu Long dám dùng tới thủ đoạn này chính là làm nức lòng bọn họ.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến bọn người đang nằm dưới đất mà bê bát máu, đến phía trước mặt Lã Hùng, bình thản nói, „Lã phó thống lĩnh, có gì lại khổ như thế? Lệnh lang chẳng qua chỉ đánh bị thương mấy người, đâu cần đến nổi động dao động gươm như thế?"

Lã Hùng giật mình ngẩng đầu, lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long nhẹ nhàng nói, „ông chưa nghe rõ sao? Chuyện lúc này chẳng liên can gì đến lúc trước. Giờ đây ta và ông hãy đến trước mặt Lã tướng xem thử ai không phân tôn ty, ai đã dĩ hạ phạm thượng?"

Lã Hùng mặt không còn sắc máu, trong khoảng sát na ấy, y đã biết rõ mình nhất thời không cẩn thận nên đã lọt vào cái bẫy do Hạng Thiếu Long đặt ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 140: Thủy Hoàng Ra Oai

T

rong nghị chính sảnh ở tây điện của cung Hàm Dương, tiểu Bàn đang ngồi ở chỗ cao nhất trong bậc tam cấp. Còn Lý Tư thì ngồi ở phía sau y.

Bậc tiếp theo là thái hậu Chu Cơ.

Còn những đại thần khác thì ngồi hai bên.

Một bên là Lã Bất Vi, Thái Trạch, Vương Quan và Mông Ngao, còn bên kia là Từ Tiên, Lộc Công, Vương Hột.

Khi ấy mọi người đang bàn bạc chuyện Trịnh Quốc đào kênh, Xương Bình quân mặt mũi ngưng trọng tiến vào bẩm báo, bảo Hạng Thiếu Long có chuyện gấp cầu kiến, khiến mọi người đều ngạc nhiên.

Tiểu Bàn dĩ nhiên trong lòng đã có tính toán trước, lập tức sai Xương Bình quân mời Hạng Thiếu Long vào.

Hạng Thiếu Long hiên ngang bước vào sảnh, sau khi hành lễ quân thần xong, thì kể hết toàn bộ sự việc ra, sau đó nói, „Chuyện này vốn thuộc phạm vi quyền hạn của thần, nhưng Lã Hùng luôn mồm nói phải do Lã tướng xét xử, cũng bởi vì có liên quan đến tiếng tăm của Lã tướng, hạ thần không dám xử lý, nên cúi mong bị quân, thái hậu và Lã tướng định đoạt!

Lã Bất Vi giận đến nổi xanh cả mặt, quát lớn, „Tên khốn kiếp ấy giờ đây đang ở đâu?"

Chỉ với câu nói này cũng đủ biết sự ngang ngược của Lã Bất Vi.

Trong tình huống này chỉ có tiểu Bàn lên tiếng trước, rồi sau đó đến những người khác, mà Lã Bất Vi lại lên tiếng trước, quả thật đã phạm vào tội

không phân tôn ty sau trước.

Tuy y tỏ ý bất mãn với Lã Hùng nhưng lại với khẩu khí của một kẻ gia trưởng đang trách mắng hậu bối, không phải là thái độ xử trí việc công.

Tiểu Bàn đã sớm có sự chuẩn bị ung dung nói, „Lã tướng quốc xin đừng nổi giận, trước tiên chúng ta phải làm rõ chuyện này!“

Rồi quay sang Chu Cơ nói, „Thái hậu! Vương nhi làm có đúng chẳng?“

Chu Cơ nhìn Hạng Thiếu Long đang đứng phía dưới, mắt phượng lộ vẻ phức tạp vô cùng, lại tránh ánh mắt đang nhìn mình của Lã Bất Vi, buồn rầu chép miệng than, „Hãy cứ làm theo ý của vương nhi đã!“

Trong tình huống này, nàng chỉ có thể ủng hộ cho đứa con yêu quý của mình.

Bọn Lộc Công, Từ Tiên đều lộ vẻ ngạc nhiên, không ngờ một vị bị quân trẻ tuổi thế này mà lại có phong độ đại tướng ứng phó với chuyện phức tạp như thế này.

Bất cứ ai cũng có thể thấy rằng chuyện này có liên quan đến sự đấu tranh giữa Hạng Thiếu Long và Lã Bất Vi, sự việc quả thật không nhỏ.

Tiểu Bàn cố nén niềm vui trong lòng, không thềm để ý đến Lã Bất Vi, quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Lã Bang sở dĩ chưa phạm vào tội dâm ô, chỉ là bị kẻ khác kịp thời phát hiện nên không thể đắc thủ, đây là một tội nghiêm trọng, không biết Hạng khanh gia có nhân chứng hay không?“

Hạng Thiếu Long nói, „Đôi phu phụ ấy hiện đang chờ lệnh ở đại sảnh, có thể lập tức triệu vào để bị quân hỏi chuyện!“

Thái Trạch xen vào, „Bị quân minh xét, đây là chuyện nhỏ, có thể giao cho đô luật sở xử lý, không cần phải nhọc lòng Vi thần cho rằng chuyện trước

mắt là phải làm rõ Lã thống lĩnh có gì hiểu lầm, nhất thời xung đột với Hạng thống lĩnh, đến nỗi mạo phạm Hạng thống lĩnh. Hai quân đô kỵ đô vệ là trụ cột phòng vệ của thành Hàm Dương, tốt nhất là dĩ hòa vi quý, mong bị quân minh xét!"

Lời ấy rõ ràng giúp cho Lã Hùng.

Thái Trạch là tể tướng tiền nhiệm, địa vị cao vời, nếu là tình huống bình thường, tiểu Bàn sẽ nể mặt y, giờ đây đương nhiên không thể như vậy!

Lộc Công và Từ Tiên vốn muốn lên tiếng nhưng nhất thời chỉ đành nuốt những lời muốn nói vào.

Về mặt Lã Bất Vi giãn ra, trừ Lý Tư và Hạng Thiếu Long tất cả mọi người đều cho rằng tiểu Bàn sẽ chấp nhận lời đề nghị của Thái Trạch, nhưng vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai ấy vỗ bàn, đứng dậy, đến bên Chu Cơ, lạnh lùng nói, „Lời này của Thái khanh gia sai rồi! Đại Tần ta từ khi Thương ưởng biến pháp, coi trọng quân pháp, giữ lễ tôn ty, nên có thể trên ra lệnh mà dưới hành sự, nên khiến cho quân ta tung hoành vô địch, xưng bá thiên hạ."

Rồi bước đến bậc cuối cùng quắc mắt nhìn các quan ung dung nói, „Nếu có kẻ vi phạm quân pháp, công nhiên dĩ hạ phạm thượng, mà lại bỏ qua, chuyện này truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quân tâm, nên quả nhân tuyệt không thể nhắm mắt làm ngơ, nếu có thể chứng thực được Lã phó thống lĩnh quả thật đã phạm thượng, thì phải xử lý theo quân pháp, không thể tha thứ!“

Mọi người trong sảnh đều trố mắt ra, không ngờ vị bị quân trẻ con này có thể nói ra một cách rành rọt như vậy, mà lời nào cũng đầy đủ lý lẽ, quả thật tràn đầy vẻ khí khái của một vị bá chủ.

Lã Bất Vi và Chu Cơ đều ngạc nhiên nghe như là lần đầu tiên biết được tiểu Bàn.

Chỉ có Lý Tư, kẻ đang cúi đầu thì hờn hờ trong lòng vô cùng, bởi vì những lời này vốn do y soạn ra.

Lộc Công nói lớn, „Hay! Không hổ là bị quân của đại Tần ta, quân lệnh như núi, thường phạt rõ ràng, chính là điều khiến cho đại Tần ta đánh mãi không thua!"

Tiểu Bàn mỉm cười, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào y, bất đồ trong lòng hơi e sợ, vội vàng quay lại chỗ ngồi nói, „Các khanh gia có ý kiến gì?"

Thái Trạch bị y gián tiếp mắng cho một trận, làm sao dám lên tiếng nữa, nên im lặng cúi đầu.

Lã Bất Vi tuy trong lòng giận lắm, đối với đứa con này vừa yêu vừa ghét, nhưng cũng không thể chống đối với y trước mặt mọi người, mà sự thực thì y cũng biết rõ những lời nói của bị quân có lý, chỉ đành nhìn sang Chu Cơ, hy vọng nàng giải vây cho mình.

Chu Cơ cũng biết rõ Lã Bất Vi đang cầu cứu, nếu không phải là Hạng Thiếu Long nàng sẽ không do dự mà làm điều ấy, nên giờ đây chỉ đành giả vờ làm ngơ.

Mông Ngao ho khan lên tiếng, „Thiếu Long và Lã phó thống lĩnh, đều là kẻ vi thần biết rõ, vốn là chuyện này không nên xảy ra. Theo như vi thần đoán có thể liên quan đến mối bất hòa lâu nay giữa hai quân đô kỵ, đô vệ, mà hai vị này nhậm chức chưa lâu, nhất thời không hiểu nên xảy ra hiểu lầm, mong bị quân xét rõ!"

Chu Cơ cuối cùng gật đầu nói, „Lời nói của Mông đại tướng quân có lý, vương nhi không thể hành sự lỗ mãng để tổn thương hòa khí trong quân!"

Lã Bất Vi biết cuối cùng thì Chu Cơ cũng lên tiếng cho y, thở phào nói, „Chuyện này có thể giao cho bốn tướng xử lý, đảm bảo kẻ vi phạm quân pháp sẽ không lọt tội, bị quân có thể yên tâm!“

Khi tiểu Bàn, Hạng Thiệu Long và Lý Tư trong lòng nghĩ không xong, Từ Tiên lúc này mới đứng dậy, đến bên Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Vi thần muốn cùng Thiệu Long ra ngoài, khi vào sẽ nói ra những ý nghĩ trong lòng, mong bị quân phê chuẩn!“

Ngoài ba người Hạng Thiệu Long những kẻ khác thì ngạc nhiên lắm, không hiểu y định giở trò gì.

Hạng Thiệu Long vui vẻ bước theo Từ Tiên, Vương Quan định lên tiếng thì tiểu Bàn xua tay ngăn lại nói, „Đợi tả tướng quốc quay về rồi hãy nói!“

Vương Quan không ngờ tiểu Bàn lại có uy như thế, chỉ đành nuốt những lời định nói vào bụng.

Nghị chính sảnh nhất thời im lặng như tờ.

Mọi người đều đưa mắt nhìn vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai ấy, giống như lần đầu tiên được gặp y.

Khuôn mặt vuông vức vẫn còn trẻ con của y lộ ra thần sắc bình tĩnh, tự tin, ngồi vững như Thái sơn, mắt rộng sáng ngời, khiến cho người ta không thể hiểu được y đang nghĩ gì, Chu Cơ lần đầu tiên cảm thấy đứa con của mình đã lớn.

Mấy ngày hôm nay Chu Cơ và Lao Ai cứ bám riết lấy nhau, tận hưởng những thú hoan lạc của cuộc sống, muốn mượn điều ấy mà tránh cuộc đời tàn khốc này.

Trong cuộc đời của nàng, bốn nam nhân quan trọng nhất là Trang Tương vương, Lã Bất Vi, Hạng Thiệu Long và đứa con yêu quý trước mặt, nhưng

vận mệnh đã khiến cho bản thân của nàng và họ hình thành những mối quan hệ phức tạp vô cùng.

Nhất là Lã Bất Vi đã hạ độc hại chết Trang Tương vương, nàng không biết nên làm như thế nào, khiến nàng hồ thẹn với tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long. Nhưng lợi ích đã buộc nàng phải liên kết với Lã Bất Vi để bảo vệ địa vị cho mẹ con nàng.

Chỉ có Lao Ai mới khiến cho nàng quên đi tất cả.

Trong khoảnh khắc này nàng đã nhận thấy giữa mình và đứa con xuất hiện thêm một khoảng cách mà trước đây không hề tồn tại, khiến cho nàng khó hiểu nỗi đứa con của mình.

Lã Bất Vi thì càng mâu thuẫn hơn.

Từ trước đến nay y và đứa con này luôn giữ mối quan hệ khăng khít, Lã Bất Vi ra sức vun đắp cho tiểu Bàn, mong cho tiểu Bàn thành tài, để cho cha con có thể cùng thống trị đại Tần, rồi sau đó thống nhất thiên hạ, lập nên bá nghiệp cho muôn đời sau.

Đó cũng chính là nguyên nhân y bất chấp thủ đoạn để dồn Hạng Thiếu Long vào chỗ chết, y không thể để cho bất cứ kẻ nào phân chia sự kính yêu của tiểu Bàn.

Nhưng y vẫn chưa hề ngờ đến được tiểu Bàn sẽ vì quyền lực mà nảy sinh xung đột với y, trong khoảnh khắc này, y đã cảm giác được điều đó.

Đến lúc này y vẫn chưa nhận ra được đây là một cạm bẫy đã được sắp đặt tử mỉ mà chỉ tưởng rằng tiểu Bàn vì xử lý việc công mà xung đột với mình.

Y vốn đã biết Lã Hùng là một kẻ bất tài và ngu xuẩn, nếu không y đã không để cho Quán Trung Tà làm chủ mà Lã Hùng làm phó.

Trương Manh mất mạng trong tay Hạng Thiếu Long là một sự tổn thất lớn lao của y, khiến cho kế hoạch của y bị phá vỡ, mà giờ đây cuối cùng Lã Hùng lại làm cho mọi việc đều trở nên rối tung.

Lúc này trong đầu y chỉ nghĩ đến một việc đó chính là giết chết Hạng Thiếu Long vậy thì bá nghiệp của y mới có thể thực hiện được.

Còn Thái Trạch và Vương Quan, hai kẻ trước nay có khuynh hướng a tòng với Lã Bất Vi, thì như tỉnh ngộ ra, lần đầu tiên hiểu ra quyền lực trong tay tiểu Bàn, thủy chung vẫn cứ cao hơn Lã Bất Vi, không phải để cho Thái Hậu và Lã Bất Vi tùy ý thao túng. Cứ theo sự trưởng thành của y, rốt cuộc rồi cũng có một ngày y sẽ trở thành một đấng quân chủ thực sự.

Suy nghĩ của Mông Ngao lại tương đối đơn thuần. Sở dĩ y có được ngày hôm nay là nhờ Lã Bất Vi nên đối với Lã Bất Vi có thể nói trung thành cần cần, giờ đây binh quyền trong tay y còn lớn hơn cả Vương Hột, trở thành con cờ quan trọng nhất của Lã Bất Vi. Dù xảy ra chuyện gì, y chỉ có thể trung thành với Lã Bất Vi.

Ý nghĩ của Vương Hột thì phức tạp hơn Mông Ngao.

Vương Hột là một kẻ hiếu chiến.

Chỉ có nam chinh bắc phạt mới khiến cho y cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa. Điều ấy khiến y dần dần ngả về phía Lã Bất Vi, bởi vì Lã Bất Vi là một kẻ lớn gan, mạo hiểm, chính điều đó mới có thể khiến cho Vương Hột thi triển sở trường của mình, đánh về phía đông, chiếm sáu nước.

Nhưng bỗng nhiên, y cảm nhận được vị bi quân này có khí khái của một kẻ có tráng trí hùng tâm, hào tình bao trùm thiên hạ, khiến cho y cũng phải xem xét lại lập trường của mình.

Lộc Công là một kẻ có đức cao vọng trọng trong giới quân sự, là một kẻ bảo vệ cho sự chính thống của đại Tần, từ đầu đã không ưa Lã Bất Vi. Vì

mối quan hệ của Hạng Thiếu Long, nên khiến y bỏ đi sự hoài nghi, tin chắc rằng tiểu Bàn là cốt nhục của Trang Tương vương, giờ đây chắc thấy biểu hiện của tiểu Bàn xuất sắc như vậy, nên đã quyết định toàn lực phò trợ cho vị minh chủ tương lai này.

Trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, nhất thời lặng lẽ như tờ, một lát sau Từ Tiên và Hạng Thiếu Long quay về.

Hạng Thiếu Long đến bên Vương Hột đứng yên, một mình Từ Tiên đến phía trước mặt tiểu Bàn.

Từ Tiên thi lễ xong rồi rành rọt nói, „Bẩm cáo bị quân, thái hậu, vi thần có thể đảm bảo rằng chuyện này không hề liên quan đến cuộc đấu tranh của hai quân đô kỵ đô vệ, mà dẫn đến xung đột."

Lã Bất Vi nói với vẻ không vui, „Tả tướng quốc có gì lại nói chắc chắn như vậy?"

Từ Tiên ung dung nói, „Lã Bang đã từng trêu ghẹo vợ người ở đường phố Hàm Dương, đã bị vi thần cản trở, lại mắng cho Lã Bang một trận, đến lúc ấy đã cảm thấy Lã Bang trong lòng không phục. Ban nãy vi thần đi ra ngoài là để gặp gỡ đôi tiểu phu thê ấy để xem có phải là người mà vi thần đã gặp qua hay không, sau khi chứng thực quả không sai, có thể biết chuyện này đã có tiền nhân hậu quả, không phải là người trong quân đô kỵ vụ oan cho Lã Bang, còn chuyện Lã Hùng xông vào đô kỵ vệ thuộc, đòi can, ra tay trước, dĩ hạ phạm thượng đều đã có người làm chứng."

Mọi người đến lúc này mới biết được y ra ngoài là để làm gì, cả Mông Ngao cũng không lên tiếng được.

Còn Lã Bất Vi thì hận không thể tự tay bóp chết Lã Bang, đã bị Từ Tiên cảnh cáo mà tên tiểu tử này gan to bằng trời, làm ra những chuyện ngu ngốc như vậy.

Tiểu Bàn hừ lạnh lùng một tiếng nói, „Lã Bang nhất định là muốn xong chuyện thì giết người bịt miệng, nên mới không thèm nhớ đến lời của tả tướng quốc."

Mọi người đều run trong lòng, biết vị bị quân trẻ tuổi này đã động sát cơ.

Mà chỗ khéo nhất của kế hoạch này là, vì có Từ Tiên làm chứng, không ai nghi ngờ rằng Kinh Tuấn cố ý đối phó với cha con Lã Hùng.

Chu Cơ nhú mày, trầm giọng nói, „Lã Bang đúng là có ý hành sự, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng tả tướng quốc sao lại khẳng định. Lã Hùng quả thật đã rút kiếm ra trước, dĩ hạ phạm thượng?"

Từ Tiên bình thản nói, „Bởi vì lúc ấy còn có Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi, có thể làm người làm chứng."

Lộc Công ngạc nhiên, „Tiểu Đan Nhi sao lại có mặt ở đó?"

Lã Bất Vi cười lạnh lùng, „Chuyện này thật là lạ kỳ, không biết Thiệu Long giải thích thế nào đây?"

Mọi người đều tập trung nhìn về Hạng Thiệu Long.

Từ Tiên nói, „Chuyện này vi thần đã hỏi Thiệu Long, hay là cứ cho vờĩ Xương Văn quân đến, do y giải thích là hợp lẽ nhất.

Tiểu Bàn hạ lệnh, „Triệu Xương Văn quân."

Bọn cấm vệ ở ngoài cửa truyền lệnh ấy.

Xương Văn quân lúc này đang đứng đợi lệnh ở ngoài sảnh thì bước vào, quỳ xuống bảm cáo, kể chuyện Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi đứng chờ ở cửa cung, đeo riết lấy Hạng Thiệu Long đòi tử vờĩ.

Sắc mặt của Lã Bất Vi trở nên khó coi vô cùng, bước ra, quỳ xuống nói, „Bị quân mình xét, Lã Hùng không phân trên dưới tôn ti như vậy, vi phạm mệnh lệnh của thượng cấp, vi thần cũng khó tránh trách nhiệm, mong bị quân hãy xử lý thần luôn thể."

Lần này thì cả Hạng Thiếu Long cũng lặng người đi, không biết ứng phó thế nào, Lã Bất Vi ôm chuyện này vào người, Chu Cơ làm sao để cho tiểu Bàn khiến cho Lã Bất Vi khó xuống thang.

Chu Cơ quả nhiên nói, „Mời tướng quốc hãy cứ đứng dậy, trước tiên hãy để ai gia nói với vương nhi vài câu, sau đó lại quyết định nên xử lý chuyện này thế nào."

Lã Bất Vi trong bụng biết rõ Chu Cơ không thể nào để cho tiểu Bàn khép tội mình, nên vẫn quỳ dưới đất nói, „Thái hậu xin hãy giáng tội, vi thần cam chịu!"

Chu Cơ thấy ý được coi trọng nên sinh ra kiêu ngạo, trong lòng mừng thầm, không còn cách nào khác, hạ giọng nói với tiểu Bàn, „Lã Bất Vi tướng quốc lao tâm khổ sở vì đại Tần chúng ta, chính vì công việc thường ngày bận rộn, đôi lúc khó mà quản lý kẻ hạ nhân, vương nhi phải nể mặt tướng quốc, nhẹ tay xử lý chuyện này."

Tiểu Bàn im lặng không nói gì, một lát sau mới lên tiếng, „Đã có Lã tướng quốc ra mặt cầu xin, cha con Lã Hùng tội chết có thể tha, nhưng hôm nay chuyện này có liên quan đến quân tâm đại Tần chúng ta, phạm tất cả những kẻ có liên quan, bao gồm cả Lã Hùng trong đó đều phải bị cắt chức. Mãi mãi không được tham gia vào quân ngũ. Còn Lã Bang thì phải chịu năm mươi trượng để làm gương cho kẻ khác. Quản Trung Tà thân là thượng cấp của Lã Hùng, bất lực trong việc trị kẻ dưới, bị giáng xuống một cấp, còn chức thống lĩnh sẽ do Hạng khanh gia kiêm nhiệm. Mời Lã tướng quốc đứng dậy."

Chu Cơ nghe mà chưng hửng, Lã Bất Vi cũng lúng túng, hoang mang đứng dậy, cả tạ ơn mà cũng quên nói.

Hạng Thiệu Long quỳ xuống nhận lệnh, thâm nghĩ chiêu này thật là hay, diệu kế này khiến cho mình có thể trực tiếp quản lý cả đô vệ quân, chắc chắn là do Lý Tư nghĩ ra.

Tiểu Bàn đứng phắt dậy lạnh lùng quát, „Chuyện này hãy cứ quyết định như thế, bãi triều!"

Tiểu Bàn mới Chu Cơ đứng dậy, rồi cùng Lý Tư rời khỏi nội đình.

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ vô cùng, đồng thời cũng biết tất cả những trọng thần danh tướng trong sảnh cũng như gã cuối cùng đã cảm nhận được thủ đoạn và khí phách bao trùm thiên hạ của vị Tần Thủy Hoàng này.

Mà y chỉ mới là một đứa trẻ chưa thành niên.

Hạng Thiệu Long vì sợ bị Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh đeo lấy nữa nên cố ý đi cùng một đường với Lộc Công, Từ Tiên, Vương Hột.

vừa ra khỏi cửa điện, Lã Bất Vi và Mông Ngao đang chờ ở cửa điện, thấy Hạng Thiệu Long bước ra thì bước tới nói, „Chuyện hôm nay toàn là do Lã Hùng gây nên, bị quân tuy miễn tội chết cho y nhưng bốn tướng thì không thể tha cho y, Thiệu Long đừng để chuyện này trong lòng."

Bọn Lộc Công đều cảm thấy ngạc nhiên lắm, không ngờ Lã Bất Vi lại độ lượng như thế.

Chỉ có Hạng Thiệu Long trong lòng biết rõ Lã Bất Vi nhất định giết mình trong ba ngày diễn ra lễ Điền Liệp, nên mới cố ý tỏ ra vẻ thân thiện với gã, để cho mọi người không nghi ngờ âm mưu của y. Đương nhiên kế hoạch

giết người do Mạc Ngạo và Quán Trung Tà nghĩ ra, tất sẽ kín như áo trời, không hề sơ hở.

Hạng Thiếu Long làm ra vẻ áy náy, khiêm nhường nói, „Chuyện này tiểu tướng không còn cách nào khác, xin Lã tướng đừng trách."

Lã Bất Vi ha ha cười lớn, nói với bọn Lộc Công mấy câu, rồi thân mật kéo Hạng Thiếu Long cùng ra khỏi cung, khiến cho Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh vốn đang đứng đợi ở ngoài cửa chỉ dám đưa mắt nhìn theo.

Nhìn Lã Bất Vi cười nói huyên thuyên, giống như không hề xảy ra chuyện gì, Hạng Thiếu Long bất đồ trong lòng cũng cảm thấy khâm phục.

Trong nụ cười có giấu dao sắc thật là lợi hại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 141: Thoát Chết Trong Gang Tắc

L

ã Bất Vi kiên quyết đòi đưa Hạng Thiếu Long một đoạn, Hạng Thiếu Long từ chối không được nên chỉ đành ngồi vào xe ngựa của y.

Khi xe đi ngang qua tòa tướng quốc phủ sắp hoàn thành, chỉ thiếu có phần trang hoàng, Lã Bất Vi vui vẻ nói, „Sau đại lễ Điền Liệp, ta sẽ dời đến cai nơi phong thủy phúc địa này, đây là huyện nhân địa vật của Hàm Dương, song Trâu lão sư lại nói vì thiên tinh chuyển dời, tám năm sau địa khí sẽ di chuyển vào cung Hàm Dương, hà hà! Đó là thời khắc bị quân làm lễ đội mũ, thật là khéo!"

Hạng Thiếu Long đối với chuyện phong thủy thì một khiêu cũng chẳng xong, nhưng cũng biết chút ít về lịch sử, nghe thế thì ngẩn người ra, cảm thấy khâm phục khả năng đoán trước của Trâu Diễn.

Lã Bất Vi chồm người sang cười, „Có được tám năm may mắn, ta đã có thể làm xong rất nhiều chuyện."

Hạng Thiếu Long bất đồ trong lòng khâm phục, nhưng tỏ vẻ chẳng có gì, quả là bản sắc của một kẻ làm ăn, không hề sợ thua lỗ, chỉ cần y có thể kiếm lời ở nơi khác là được. Lã Bất Vi đột nhiên đưa tay thân thiết nắm lấy vai gã, mỉm cười.

"Tướng phủ mới mọi chuyện đều đã xong, chỉ thiếu một hảo nữ tể, Thiếu Long biết ý của ta chứ! Giờ đây người đã gặp Nương Dung chắc là không kém. Lã Bất Vi ta yêu quý nhất là đứa con gái bảo bối này!"

Hạng Thiếu Long than thầm, đây có thể nói là cơ hội cuối cùng mà Lã Bất Vi cho mình, vị tể tướng xuất thân là một con buôn này vì lợi ích mà lôi kéo

gã, cũng vì lợi ích mà đối phó với gã, giờ đây một lần nữa lôi kéo gã cũng chỉ vì hai chữ lợi ích này.

Y có thể nói là một kẻ chỉ nói đến công danh lợi lộc từ đầu đến chân, chỉ luận quan hệ lợi hại, những chuyện khác đều gạt sang một bên.

Nếu là kẻ khác, gặp tình huống này, chí ít cũng phải tỏ ra rầu rĩ, nhưng y không hề tính toán, ngược lại còn tỏ ý tốt với Hạng Thiếu Long.

Với hạng người này, dù cho đã trở thành nữ tể của y, hoặc là một đứa con do y sinh ra như tiểu Bàn, trong mỗi quan hệ lợi hại, y cũng sẽ có thể hy sinh, Lã Hùng là một tấm gương.

Hạng Thiếu Long cảm thấy rằng Lã Bất Vi không những thông qua tiểu Bàn, biến nước Tần thành thiên hạ của nhà họ Lã, nói không chừng còn có mưu đồ làm một quân chủ nữa.

Lã Bất Vi thấy gã không từ chối dứt khoát, chỉ im lặng không nói, tưởng rằng gã đã động lòng, vỗ vai nói, „Thiếu Long hãy cứ suy nghĩ đi! Lần sau cứ cho ta một đáp án, dù thế nào đi nữa cũng đừng để chuyện của tên ngu ngốc ấy trong lòng.

Xe ngựa dừng lại, thì ra là đã đến cửa chính của nha thuộc.

Hạng Thiếu Long nói lời đa tạ rồi xuống xe, trong lòng hiểu rõ, Lã Bất Vi sẽ hỏi gã một lần nữa trước lễ Điền Liệp, nếu đáp án là không thì sẽ đối phó với gã như kế hoạch đã định.

Về đến nha thuộc, ai nấy đều cung kính với gã. Hạng Thiếu Long mới biết hôm nay không những tiểu Bàn đã lập được uy, mà mình cũng đã lập được uy trong đô kỵ quân, sau này khi chỉ huy quân đô kỵ vốn xuất thân từ những nhà cao quý này, thử hỏi ai dám không phục?

Đặng Dực và Kinh Tuấn đã sớm về trong nhà thuộc, ba người gặp nhau, không khỏi ôm bụng cười, trông rất sảng khoái Tiền đồ chính trị của Lã Hùng coi như xong, quả thật còn ác hơn giết cả y.

Đặng Dực cười xong, nghiêm mặt nói, „Lần này cả Quán Trung Tà cũng bị hai, tên tiểu tử này chắc hẳn trong lòng hận lắm."

Hạng Thiệu Long cười khố nói, „Có một chuyện càng khiến cho đệ và y trở nên như lửa với nước, bởi vì hôm nay Lã Bất Vi vừa mới đề nghị hôn sự với đệ, hẹn cho đệ lần gặp mặt tới trả lời cho y."

Kinh Tuấn đôi mắt hấp háy nói, „Lã Nương Dung ấy cũng gọi là xinh xắn. Hay là hãy cưới ả về để báo thù cũng được?"

Đặng Dực giận lắm quát lên, „Người tưởng tam ca của người là hạng người gì?"

Kinh Tuấn lập tức im mồm, Hạng Thiệu Long thở dài nói, „Chuyện này quá thật khiến cho người ta đau đầu, nhưng nếu từ chối thẳng thừng, Lã Bất Vi có lẽ sẽ không chấp nhận nổi, nhưng cũng không thể nghĩ ngợi nhiều hơn nữa."

Khi Đặng Dực định lên tiếng thì có căn vệ vào báo, Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi lại tìm đến.

Hạng Thiệu Long và hai thiếu nữ phóng ngựa ra ngoài thành, men theo quan đạo chạy xuống sườn đồi, đến một nơi bình nguyên bao la, lúc này là tiết trọng xuân, khắp nơi xanh thắm một màu, lại có hai mỹ nữ xinh xắn đi cùng, bất đồ bao nhiêu nổi ưu phiền quên sạch hết, trong lòng thư thái vô cùng.

Doanh Doanh đến bên gã, chỉ một ngọn núi đang nhô lên ở giữa bình nguyên nói, „Nó là ngọn Yết Mã Bi nổi tiếng, trên núi có các loại cây cổ thụ, bên cạnh có dòng suối trong, chúng ta hãy lấy đó làm mục tiêu, ai đến

trước thì người đó thắng, sau này gặp nhau, phải dùng lễ hạ thuộc, thời hạn là ba tháng."

Lộc Đan Nhi yếu điệu cười, „Đương nhiên chỉ không đơn giản như thi cưỡi ngựa, người thi đâu có thể dùng bất cứ biện pháp nào để ngăn cản đối phương. Nhưng không được làm bị thương đối thủ hoặc ngựa, hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Ngựa chạy nhanh như thế, còn có thời gian đâu để đối phó người khác?"

Doanh Doanh liếc gã rồi thúc vào bụng ngựa, thót ngựa phóng về phía trước, nàng còn quay đầu lại nói, „Điều đó chúng tôi làm sao biết được!"

Lộc Đan Nhi cũng đồng thời phóng đi.

Hạng Thiếu Long đã quen với sự bất chấp thủ đoạn của bọn họ, càng không còn thời gian để tính toán với bọn họ nữa, vội vàng thúc con Tật Phong phóng như bay về phía trước.

So với những kẻ sành ngựa như Vương Tiễn, thì đương nhiên không thể bì được, nhưng chỉ so về tốc độ thì nhờ vào con Tật Phong này có lẽ sẽ không thể thua bất cứ ai, vấn đề là trong lòng nghĩ đến hai thiếu nữ này đã từng giúp mình trong chuyện Lã Hùng, hôm nay nên nhường bọn họ một lần, để đỡ cho bọn họ vui lòng.

Nghĩ vậy, nên trong lòng cũng không có ý tương tranh.

Mọi người trên thảo nguyên đều lùi lại phía sau.

Bất đồ trong lòng nghĩ đến Triệu Nhã.

Giả sử có thể giết Điền Đan để trả thù cho Thiện Nhu, khi quay về, nàng có lẽ đã đến được Hàm Dương.

Qua bao nhiêu trắc trở, gã nhất định phải đôi đũa tốt với nàng, sẽ đem lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc trong nửa đời còn lại.

Hai thiếu nữ phía trước đã lần khuất vào trong khu rừng.

Hạng Thiếu Long lại nhớ đến Cầm Thanh.

Tình cảm là một thứ rất kỳ lạ, càng cố kìm giữ, sức hấp dẫn lại càng lớn, tình huống giờ đây giữa gã và Cầm Thanh là như thế.

Không cần phải nhắc đến chuyện nam hoan nữ ái, chỉ cần cảm giác vi diệu khi hai người gặp nhau, thì đã có mùi vị của trái cấm, giả sử nếu mãi mãi không thể vượt qua giới hạn vô hình này, thì cảm giác ngoại tình về tinh thần ấy quả thật rất đẹp đẽ.

Giả sử ở thế kỷ hai mươi mốt, có người bảo rằng gã đang kìm giữ mình trước sắc đẹp, gã tuyệt không tin, nhưng chuyện này đã xảy ra, có thể gã thấy gã đã thay đổi rất nhiều.

Khi đang suy nghĩ thì cả người lẫn ngựa đã tiến vào khu rừng.

Bóng hai thiếu nữ ẩn hiện ở phía trước.

Thiếu nữ của thời đại này trưởng thành sớm, hoặc vì mới mười bốn tuổi đã có thể gả vào nhà người, phong tục như thế, nên mới mười lăm, mười sáu tuổi như Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi, đã trở thành những đóa hoa tươi thắm, lại thêm từ nhỏ học xạ kỵ kiếm thuật nên thân hình khỏe khoắn, so với các thiếu nữ ở các nước khác thì càng lanh lợi, bọn họ quả thực khiến cho người ta nhìn phải ngất ngây.

Nhưng Hạng Thiếu Long tuyệt đối không muốn đụng tới bọn họ.

Một là bởi vì không nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ nữa, nhất là Lộc Đan Nhi, đã vì nàng tương lai có thể trở thành bị phi, nếu gã dây dưa vào thì có

nghĩa là đã tranh giành với tiểu Bàn, đó là chuyện mà gã không muốn làm.

Đây không phải là thế kỷ hai mươi mốt, không phải gặp nhau rồi chia tay, nhất là những thiếu nữ có thân phận đặc biệt thế này, khi đã giành vào tay, thì phải có trách nhiệm với mỹ nữ, chỉ một Cầm Thanh thì khiến cho gã lúng túng, không biết xử lý thế nào mới phải.

Trong lúc đang suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy không ổn.

Một vật gì thoáng hiện ra trước mắt, Hạng Thiếu Long cảnh giác nhìn lên, một tấm lưới từ trên phủ xuống, quả nhiên người tung lưới đang nấp ở trong bụi cây.

Hạng Thiếu Long rút thanh Huyết Lăng theo bản năng, một kiếm chém ra.

Nào ngờ tấm lưới đột nhiên thắt chặt lại, thanh Huyết Lăng không thể nào rút ra được. Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, dù cho hai thiếu nữ có hợp lực lại e rằng vẫn khó địch lại thần lực của mình.

Rồi Hạng Thiếu Long rút mạnh thanh kiếm ra, chém xuống, thuận thế rạch tấm lưới ấy ra, nào ngờ kẻ ấy kéo tấm lưới thật mạnh, khi Hạng Thiếu Long đang ngơ ngác, cả người lẫn kiếm rơi xuống ngựa, chống cả bốn vó lên trời, con Tật Phong chạy hơn mười bước thì mới dừng lại, ngạc nhiên quay đầu nhìn gã.

Đối phương không ngừng ra sức kéo.

Hạng Thiếu Long chỉ đành buông tay, để mặc cho kẻ địch cướp lấy thanh kiếm.

Tiếng cười của hai thiếu nữ vang lên sau bụi cây.

Hạng Thiếu Long trong lòng đã hiểu ra, thì ra đối phương dùng ngựa để kéo, khéo léo đoạt lấy thanh kiếm, vì thế giận lắm, gã ngã vật ra trên bãi cỏ,

ngắm nhìn bầu trời xanh.

Một lát sau, hai thiếu nữ bước ra cúi xuống nhìn gã bại tướng ấy, ôm bụng cười ngặt nghẽo, dáng vẻ rất đắc ý.

Doanh Doanh cười hớn hở nói, „Thì ra ngài cũng là hạng vô dụng, sau này chúng tôi không thèm để ý đến ngài nữa."

Hạng Thiếu Long cảm thấy rất thoải mái, mỉm cười nói, „Quả thật không thèm để ý đến ta sao? vậy còn gì bằng nữa?"

Lộc Đan Nhi phóng cây Huyết Lăng cầm xuống bên mặt gã, bĩu môi nói, „Nam nhân thối tha, ai cần đến ngươi? Thật không hiểu Kỷ Yên Nhiên có gì lại gả cho nhà ngươi, cả thanh bội kiếm mà giữ cũng không nổi."

Doanh Doanh giậm chân giận dữ nói, „Đan nhi! Sao muội lại nói chuyện với y? Muội không nghe rằng y mong chúng ta không thèm để ý đến y nữa sao? Đi thôi! Sau này chúng ta không thèm nhìn đến y nữa!“

Lộc Đan Nhi còn đang do dự thì đã bị Doanh Doanh kéo đi.

Đội hai thiếu nữ bỏ đi, con Tật Phong chạy về, cúi đầu nhìn chủ nhân.

Hạng Thiếu Long cười khổ ngồi dậy, thầm nghĩ như thế cũng tốt, chỉ sợ hai thiếu nữ ngang ngạnh này vẫn không chịu buông tha cho gã.

Doanh Doanh không chịu đựng nổi lời của gã, thực ra bởi vì rất mong được gặp gã và coi trọng gã, nên rất tức giận.

Lúc ấy con Tật Phong như cảm nhận được điều gì, dỏng tai lên nghe. Hạng Thiếu Long cũng thế, gã vỗ lên hông con ngựa quất lớn, „Chạy!" Tật Phong và gã tâm ý tương thông, tung vó phóng về phía trước.

Cùng lúc đó, Hạng Thiếu Long phóng người vào lùm cây mà lúc nãy hai thiếu nữ đã ẩn thân.

Tiếng nổ bật lên.

Hơn mười mũi tên bắn vào trong lùm cây. Hạng Thiếu Long đã lăn qua một bên, bò tới một gốc cây, thuận tay móc ra hai mũi phi châm.

Đối phương đã theo sau lưng họ, chờ hai thiếu nữ rời khỏi thì mới hiện thân đột kích.

Gã không có lòng cảnh giác, bởi vì Lã Bất Vi xét theo lý sẽ không sai người đột kích mình trong lúc này. Bởi vì gã mất mạng thì kẻ bị tình nghi nhiều nhất chính là Lã Bất Vi.

Tiếng gió vang lên, một mũi tên phóng tới.

Hạng Thiếu Long né qua, mũi tên lướt qua mặt, cắm vào thân cây ở phía sau, nguy hiểm vô cùng.

Gã tung người lên cao, phóng tới nơi có mũi tên. Kẻ địch che mặt ở phía sau thân cây đang lắp mũi tên thứ hai. Thanh Huyết Lăng của Hạng Thiếu Long đã chọc thẳng vào bụng y.

Một bóng người lướt qua trước mặt, Hạng Thiếu Long ngay cả thời gian quay đầu lại cũng không có, phát tay ném ra hai ngọn phi châm, hai tiếng kêu thảm vang lên.

Hạng Thiếu Long biết không thể dừng lại, thuận thế lăn vào một bụi cây, bốn mũi tên lại lướt qua người, có thể thấy kẻ địch quyết ý dồn gã vào chỗ chết.

Phía sau có tiếng bước chân, kẻ địch không dưới hai mươi người.

Hạng Thiếu Long thu thanh trường kiếm, hai tai mỗi bên rút ra hai ngọn phi châm, ném về phía sau, rồi lại lăn ngang qua.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, bốn ngọn phi châm trúng đích.

Kẻ địch vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Cho đến lúc này, kẻ địch dùng tên để đối phó với gã, nhưng mà kẻ địch e sợ những mũi phi châm của gã nên không dám tiến lên, nếu không gã đã sớm mất mạng.

Nhưng đây cũng không phải là cách, trong tình huống địch nhiều ta ít, chỉ cần kẻ địch hình thành song thế bao vây, gã sẽ chết chắc.

Ưu thế duy nhất của gã chính là đã đuổi được con Tật Phong chạy đi, chỉ cần leo lên lưng ngựa thì có thể hy vọng sống sót.

Hạng Thiếu Long lại lặn tiếp về phía trước, khi đã đến một gốc cây khác, đùi chột đau nhói, một mũi tên đã cắm vào đùi, máu tươi chảy ra ròng ròng, gã hừ nhẹ một tiếng, bò đến sau gốc cây.

Tiếng bước chân vang lên.

Hạng Thiếu Long ló đầu ra nhìn về phía sau, chỉ thấy một đại hán che mặt, đang cầm cung tiến về hướng gã, vội vàng ném ra mũi phi châm.

Kẻ ấy bị trúng châm giữa mặt, ngã ngửa ra, mũi tên mất đà phóng thẳng lên không trung.

Ba mũi tên từ sau thân cây bắn tới, may mà gã đã kịp thời rút đầu lại. Máu tươi cú tuôn ra không thể kìm chế được, đau đớn vô cùng.

Hạng Thiếu Long biết đây là thời khắc quan trọng, lấy lại ý chí cầu sinh, cố gắng lặn về phía trước, nấp sau một đồng loạn thạch, đầu óc choáng váng, biết hiện tượng này xảy ra vì mất quá nhiều máu. Vội vàng rút ra thanh trủy thủ, cắt một miếng vải áo rồi bó chặt vết thương.

Tiếng bước chân của kẻ địch giẫm lên lá cứ vang lên.

Hạng Thiếu Long lo lắng, hiện giờ hành động của gã đã chậm hơn, vì vết thương ở đùi không thể đủ sức chạy ra phía con Tật Phong trước khi kẻ địch hình thành thế bao vây.

Chính trong lúc này, gã thấy ở phía trước có một sợi dây nổi ngang ở giữa hai thân cây.

Hạng Thiếu Long đã hiểu đó là cửa ải thứ hai mà Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi sắp đặt để đối phó với gã. Lại nhìn quanh, phát hiện cách đó không xa còn có hai sợi dây như vậy nữa, hai sợi dây này đã chặn lại con đường phía trước.

Hạng Thiếu Long vừa tức giận vừa vui mừng, thầm nghĩ may mà con Tật Phong chưa đến chỗ này, cũng biết rằng đây là một cơ hội duy nhất để trốn thoát nên lấy lại tinh thần, chạy về phía đó, đồng thời chu mồm huýt sáo gọi con Tật Phong.

Tiếng gió lướt tới.

Hạng Thiếu Long cố tung người phóng qua sợi dây.

Một mũi tên lướt ngang đỉnh đầu.

Khi gã bật người đứng dậy, tiếng vó con Tật Phong đã đến gần, phía sau có tiếng lao xao, kẻ địch đã hiện thân, đuổi tới.

Hạng Thiếu Long len lỏi trong những bụi cây, gã cố gắng chạy thật nhanh, dụ cho kẻ địch bắn tên ra.

Phải biết rằng muốn lấp tên vào cung, phải mất rất nhiều sức, nhiều khi phải mượn cả lực chân nữa, cho nên sau khi bắn tên, nếu kẻ địch không muốn gã bỏ chạy, thì phải tạm thời bỏ cung tên, để lấy toàn lực đuổi theo gã, không còn bị cung tên uy hiếp nữa, giờ đây gã phải tỷ thí sức lực với chúng.

Con Tật Phong xuất hiện cách đó khoảng trăm trượng, nó đang cố gắng chạy tới.

Hạng Thiếu Long vì vết thương ở đùi nên cứ chạy lặc lè càng lúc càng chậm. May mà đúng như dự liệu, bọn chúng không còn bắn tên nữa, chỉ có tiếng bước chân của kẻ địch.

Tiếp theo là tiếng kêu rống lên vì mắc bẫy, rõ ràng chúng đã bị vấp sợi dây ban này.

Hạng Thiếu Long thừa cơ la lớn, „Kẻ địch đã trúng mai phục, mau động thủ."

Phía sau loạn cả lên.

Lúc ấy con Tật Phong đã đến, Hạng Thiếu Long phóng lên lưng ngựa chạy ngang qua.

Thuận thế nhìn lại, chỉ thấy bảy tám tên đang đổ kênh ở dưới đất, còn lại đang đứng nhốn nháo ở đó, một tên có thân hình rất quen thuộc, phóng tên trường kiếm vào con Tật Phong, trông rất chuẩn xác.

Hạng Thiếu Long đưa kiếm gạt ngang, đồng thời cười lớn kêu lên, „Đàn Sở tướng quân không hổ là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Điền tướng."

Rồi thúc con Tật Phong thoát khỏi chốn nguy hiểm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 142: Bám Mãi Không Thôi

T

rong Ô phủ, Đặng Dực tự tay băng bó vết thương cho gã, ngạc nhiên kêu lên, „Nếu mũi tên này chỉ chệch đi một thốn, tam đệ đừng hòng có thể chạy thoát."

Kinh Tuấn lúc ấy cũng quay về, „Đệ đã điều tra, Đản Sở vẫn chưa quay về, còn hai tiểu thư ngang ngạnh kia thì đã về nhà an toàn.

Hạng Thiếu Long nhú mào dăm chiêu, „Ta dám khẳng định rằng trong số những đại thần có mặt hôm nay, tất đã có kẻ ngầm báo tin cho Điền Đan, nếu không y làm sao nắm được thời cơ tốt như thế này."

Đào Phương ngồi bên cạnh cũng gật đầu, „Giả sử Thiếu Long bị hại, mọi người đều cho rằng Lã Bất Vi đã hạ thủ, lúc ấy nước Tần sẽ gặp khó khăn."

Kinh Tuấn chen vào, „Phải chăng chính Lã Bất Vi đã thông qua Điền Đan để hại tam ca, xong chuyện thì cứ bảo rằng kẻ khác hãm hại."

Đặng Dực nói, „Không thể, đối phương rõ ràng cả Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi cũng không bỏ qua, chỉ vì bọn họ bỏ đi sớm một bước, nên mới không gặp Đản Sở và người của y thôi."

Hạng Thiếu Long thầm thở phào, tình thế nguy hiểm lúc này, lần đầu tiên gặp trong đời, nếu không phải vì hai thiếu nữ căng ngang sợi dây bên đường, rồi gã khôn khéo khiến cho kẻ địch rối loạn, giờ đây đừng hòng ngồi yên ở đây.

Đào Phương nói, „May mà trên mũi tên không có tẩm độc, có thể thấy vì chuyện này gấp gáp, bọn Đản Sở mới không chuẩn bị đầy đủ, nếu không kết quả sẽ khác."

Ngừng một lát rồi nói, „Chỉ cần chúng ta điều tra ra, vị đại thần nào khi rời khỏi nghị chính sảnh mà lập tức tìm Điền Đan Một ngày chưa tìm được người này thì cái họa trong bụng vẫn còn đó."

Hạng Thiếu Long nói, „Ta thấy không dễ dàng tìm ra đâu! Vì che tai mắt của người khác, bọn họ tất sẽ có cách liên lạc bí mật."

Đặng Dực tiếp lời, „Chỉ cần y có thể đoán được Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi sẽ theo đệ ra ngoài thành, thì biết được kẻ này không những biết rõ tình hình ở Hàm Dương, mà lại còn tương đối gần gũi với bọn Doanh Doanh nữa.

Nếu lập luận này chính xác, Lã Bất Vi và Mông Ngao có lẽ cũng không liên quan đến chuyện này."

Khi Kinh Tuấn đang định lên tiếng thì Ô Thư tiến vào nói, „Đã có tin của mục trường!"

Hạng Thiếu Long cả mừng, cầm lấy ống trúc mở nắp ra, rút ra một tấm vải, quả nhiên đó là bức thư giả mạo danh Xuân Thân quân gửi cho Lý Viên.

Mọi người nhìn qua, ai nấy đều khen luôn miệng:

Đào Phương nói, „Thiếu Long chuẩn bị làm thế nào để trao bức thư này cho Lý Viên?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Chuẩn bị xe, giờ đây các người hãy chờ ta đi gặp Lộc Công."

Khi bước xuống xe, Hạng Thiếu Long mới cảm thấy đau đớn, khi chân trái bị thương đặt xuống đất, vết thương đau nhói lên như bị vỡ ra.

ô Ngôn và một tên thiết vệ kẹp hai bên đỡ gã vào căn nhà chính trong phủ tướng quân của Lộc Công.

Bọn môn vệ ngạc nhiên nhìn gã.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười méo xẹo, bước lên bậc cấp, vào đến sảnh thì ngồi xuống, rồi cho hai người ra ngoài cửa đợi gã.

Có ả tỳ nữ xinh xắn bưng trà lên mời gã, mở to mắt nhìn gã như có điều muốn nói nhưng lại không nói được. Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, khi định hỏi ả thì một bóng vàng thoáng qua, lao vào trong sảnh như cơn gió, đến phía trước mặt gã ngồi xuống, đặc ý nhìn gã, thì ra đó là Lộc Đan Nhi.

Chỉ thấy nàng bữu môi nói, „Không ngờ đường đường là đô ky đại thống lĩnh, chỉ mới té mà đã gãy chân, thật là tức cười, xấu hổ vô cùng."

Hạng Thiếu Long nhìn dáng vẻ yêu kiều của nàng, cười khổ não, „Chắc nàng định không thèm để ý đến tên bại tướng như ta hay sao? Có gì Đan Nhi tiểu thư lại cao hứng đến thế?"

Lộc Đan Nhi hơi ngạc nhiên, rồi tỏ vẻ giận dỗi, „Ai thèm để ý đến ngài nữa! Chỉ là ngài tìm đến tận đây mà thôi, lại còn nói như thế nữa?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Coi như ta không đúng, Đan Nhi tiểu thư xin đừng giận."

Lộc Đan Nhi lườm gã, quay sang ả nữ tỳ đang bưng miện cười, „Nhìn cái gì! Cút ra cho ta."

Lúc ấy hai người không biết nói gì mới phải, nàng thiếu nữ xinh đẹp ngang ngạnh càng tiến thoát lưỡng nan, Hạng Thiếu Long mềm lòng, giải vây cho nàng, „Ngày mốt là đại lễ Điền Liệp, Đan Nhi tiểu thư có chuẩn bị gì chưa?"

Lộc Đan Nhi tỉnh bơ nói, „Ai cần ngài quản chuyện của ta, hừ! Con người ngài tự cao, khiến cho Doanh tiểu thư phải khóc, ta tuyệt không bỏ qua cho

ngài!"

Hạng Thiếu Long lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Lộc Đan Nhi càng nghĩ càng giận, quát lên, „Cái gì là cái gì? Ngài tưởng mình là ai? Bọn chúng tôi đến cầu xin ngài ư? Ta hận không đâm cho ngài một kiếm."

Hạng Thiếu Long thầm kinh sợ, nàng Lộc Đan Nhi này ở Hàm Dương cũng như Cầm Thanh là người mà mình không thể chạm tới được, bởi vì nàng có thể sẽ được chọn làm bị phi.

Mặt trái của yêu là hận.

Những nàng tiểu thư kiêu ngạo như Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh không thể chịu nổi người khác lãnh đạm với mình, nhất là người ấy là kẻ mà bọn họ ưa thích.

Khi không biết phải nói gì, Lộc Công đến.

Lộc Đan Nhi hạ giọng nói, „Hạng Thiếu Long, ngài hãy xem đây!" rồi bỏ đi mất.

Lộc Công ngồi xuống lắc đầu chép miệng, „Tiểu nha đầu này thật khó hầu hạ, ta cũng hết cách với nó."

Hạng Thiếu Long mỉm cười khổ não. Lộc Công nghiêm mặt nói, „Chân của người sao thế? Không phải bị Đan Nhi làm bị thương chứ?"

Hạng Thiếu Long hạ giọng kể chuyện bị đột kích.

Lộc Công cả giận nói, „Điền Đan quả thật to gan, đến đây mà vẫn dám hành hung, thực chẳng coi đại Tần ta ra gì cả!"

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này rất khó truy cứu, Lã Bất Vi cũng sẽ bảo vệ cho y!" rồi trút ra bức thư giả, đưa cho Lộc Công xem.

Lộc Công xem xong thì gật đầu nói, „Chuyện này hãy cứ giao cho ta, đêm nay ta sẽ để lá thư này lọt vào tay Lý Viên, gần đây có một người vốn là thực khách trong phủ Xuân Thân quân đến đầu khẩu ta, y sẽ là người mang thư, đảm bảo Lý Viên sẽ không nghi ngờ."

Hạng Thiệu Long cả mừng nói, „Vậy thì còn gì bằng!"

Lộc Công trầm ngâm một lúc, rồi nói với vẻ hơi áy náy, „Tiểu Đan thật khiến cho ta lo lắng!"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Lệnh tiểu thư có chuyện gì sao?"

Lộc Công nói, „Người không biết, mấy ngày hôm nay tiểu Đan ngoài người ra, đã tìm đến Quán Trung Tà lại khen ngợi không ngớt miệng kiếm pháp và nhân phẩm của y, tên tiểu tử này lại biết lấy lòng nữ nhi, người bảo sao ta không lo lắng cho được?"

Hạng Thiệu Long nghe mà lòng chột trùng xuống, nhú mào nói, „Chuyện hôn sự không phải do lão nhân gia ngài làm chủ hay sao?"

Lộc Công lắc đầu nói, „Đại Tần ta từ xưa đến nay sống theo kiểu du mục. Nam nữ từ nhỏ đã luyện võ, có thói quen tự chọn tình nhân, cho nữ tử chọn người phù hợp với mình, khi đã có con thì mới nói đến chuyện cưới gả. Từ khi Thương ưởng biến pháp tình hình đã có thay đổi, nhưng cũng có rất nhiều thói quen được lưu giữ lại, cho nên Đan Nhi nếu quả thật đã ưa thích Quán Trung Tà, lão phu cũng rất khó ngăn cản."

Lần này đến lượt Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu lắm, đây có thể nói là biện pháp hay nhất để Quán Trung Tà gần gũi với người Tần hơn, nếu y dành được Lộc Đan Nhi, trở thành tôn nữ tể của Lộc Công, không những

khiến Lộc Đan Nhi không thể trở thành bị phi, mà có thể giúp cho thân phận và địa vị của y được tăng lên, khi đó đối phó với y càng khó hơn.

Chuyện giữa nam và nữ, người ngoài vốn là không có quyền can thiệp.

Quản Trung Tà quả là người có sức hấp dẫn, cho dù bản thân mình có nắm chắc rằng hơn y về mặt này.

Cười gượng nói, „Lộc Công chẳng phải đã có ý gả tiểu thư vào hoàng cung hay sao?"

Lộc Công chép miệng than, „Đó chỉ là chủ ý của Từ Tiên và Đổng Thăng mà thôi! Đan Nhi cũng đã từng vào hoàng cung đọc sách cùng bị quân, nhưng từ khi gặp Quản Trung Tà thì mất đi hứng thú ấy, Lã Bất Vi có chiêu này thật ghê gớm, khiến cho ta cũng không đề nghị hôn sự của Đan Nhi với thái hậu."

Lộc Công hai mắt lộ tia sát cơ, trầm giọng nói, „Ta đã phái người canh cáo Quản Trung Tà, y quả thật dám động tới Đan Nhi, thì dù cho y có chỗ dựa là Lã Bất Vi, ta cũng sẽ tìm người đến chặt đầu y, nhưng vấn đề là hình như mỗi lần đều là Đan Nhi đến tìm y, khiến cho ta không thể làm gì được."

Dừng lại rồi đột nhiên hỏi, „Thiếu Long đã từng giao thủ với y chưa?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu.

Lộc Công nói, „Người này kiếm thuật rất lợi hại, trong buổi yến tiệc đêm hôm qua đưa tiễn Long Dương quân, đã đại triển thân oai, liên tục đánh bại mấy kiếm thủ nổi tiếng của các nước, ngay cả hộ vệ của Điền Đan là Lưu Trung Hạ cũng bại ở tay y, giờ đây ở Hàm Dương có lời đồn rằng kiếm pháp của y hơn hẳn người và Vương Tiễn, hảo tiểu tử!"

Hạng Thiếu Long hỏi, „Lộc Công đã từng thấy y ra tay, cảm thấy thế nào?"

Lộc Công trầm giọng nói, „Kiếm pháp của y rất quái dị, dùng chậm để chế nhanh, dùng thô để chế xảo, so với kiếm pháp của người có thể nói mỗi bên đều có sở trường, nhưng ta e rằng sức lực của người còn kém hơn gã một bậc."

Hạng Thiếu Long bắt đầu cảm thấy được sự uy hiếp của Quản Trung Tà đối với mình, mà trong tình thế này, rất có thể mọi chuyện đều do một tay Mạc Ngạo tạo ra, kẻ này không trừ quả thật là họa lớn.

Giả sử cả hai đấng thiên kiều ở Hàm Dương là Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi đều rơi vào tay y thì y có thể bò sâu vào nội bộ của người Tần, đối với Hạng Thiếu Long càng bất lợi hơn.

Chỉ cần Lã Bất Vi sai y đi đánh vài trận, lập được quân công, thì vị trí của y sẽ vững chãi hơn.

Nghĩ sâu hơn nữa, nếu mình cự tuyệt hôn sự với Lã Nương Dung, chắc chắn Lã Bất Vi gả ái nữ của mình cho Quản Trung Tà, kẻ này sẽ trở thành nhân vật số hai dưới tay Lã Bất Vi.

Có nên trừ khử y chăng? Đó có lẽ là một chuyện rất khó khăn và nguy hiểm nếu quyết chiến công bằng với y, nhưng chỉ cần nghĩ đến y còn ghê gớm hơn cả Mao Ngụy Mâu nữa, kiếp pháp lại trên Liên Tấn, Hạng Thiếu Long tim đập thành thịch, khó mà dùng cách này để giải quyết.

Rời khỏi phủ tướng quân, Hạng Thiếu Long mong nhớ bọn nữ nhân của mình, nhưng vì chân trái bị thương, sợ họ lo lắng nên phải nén lòng mình lại.

Mà từ sâu thẳm trong lòng gã, gã lờ mờ nhận ra rằng, mình thật sự rất muốn gặp lại Cầm Thanh, dù không có sự tiếp xúc về nhục thể, nhưng chỉ cần nhìn thấy giọng nói nét cười của nàng là đã cảm thấy mãn nguyện.

Về đến Ô phủ, Hạng Thiếu Long kể cho Đằng Dực và Kinh Tuấn nghe chuyện mình đến phủ Lộc Công thế nào, nhắc đến chuyện Lộc Đan Nhi và Quản Trung Tà, chép miệng than, „Chiêu này của Lã Bất Vi thật cao siêu, chuyện nam nữ không ai có thể nhúng tay vào được, điều đáng lo là thiếu nữ nước Tần rất cởi mở, có thể tự chọn nữ tế, ngay cả phụ mẫu cũng không thể quản được bọn họ."

Kinh Tuấn nghe mà lòng xao xuyến, „Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh đều là những mỹ nữ hiếm có, nếu đều bị Quản Trung Tà giành lấy được, ai này cũng sẽ không phục trong lòng, để nói gì cũng đường đường là một thống lĩnh, có gì bọn họ không tìm đến để?"

Đằng Dực trầm giọng, „Đừng nói xàm trong lúc này, chúng ta không có thời gian để quản những chuyện ấy, mà cũng chưa đến lượt chúng ta quản, còn một ngày là đến lễ Điền Liệt, chúng ta hãy đặt kế hoạch đối phó với y đồng thời cũng để ứng phó với âm mưu của Lã Bất Vi."

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu Tuấn đã tra xét rõ hoàn cảnh ở Điền Liệt trường chưa?"

Kinh Tuấn hớn hờ lấy ra một tấm bản đồ, trải lên bàn, lúc ấy Đào Phương cũng mới quay về, tham gia bàn bạc với bọn họ.

Kinh Tuấn giải thích, „Điền Liệt trường chiếm gần trăm dặm, nằm giữa Hàm Dương và Lương Sơn, một nửa là vùng đồng cỏ ven sông, còn lại là vùng đồi núi chập chùng, doanh trại được đặt ở phía đông thành Hàm Dương, dòng Kinh Thủy chảy theo hướng đông bắc, vọng gác được đặt ở phía dưới đồng cỏ, chia thành tả liệt và văn hiệp, ra tay vào ban đêm là tốt nhất."

Đào Phương lo lắng, „Thiếu Long bị thương ở chân, chắc chắn có nhiều trở ngại."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này là đấu trí chứ không phải đấu lực, và lại ngồi trên lưng ngựa vết thương ở chân chắc không có ảnh hưởng gì lớn."

Đặng Dực nói, „Điền liệt thì có quy củ của Điền Liệt, đầu tiên là cấm dùng các loại cung nỏ, không được tranh giành các con mồi mà diễn ra ác đấu, về mặt nhân số cũng có hạn chế. Đáng chú ý nhất là đêm ngày thứ ba của lễ Điền Liệt, đơn vị săn bắn được nhiều nhất sẽ phái ra đại diện, đến Tây Ninh sơn để so tài, nơi ấy có nhiều mãnh thú, ai lấy được nhiều tai thú nhất kẻ đó là người thắng lợi."

Cái gọi là đơn vị ở đây là đơn vị trong quân đội, ví như cấm vệ quân, đô kỵ quân, đô vệ quân là ba đơn vị độc lập, còn thượng tướng quân phủ, tả hữu thừa tướng phủ, đều là những đơn vị khác nhau, dụng ý là đề bạt nhân tài, giống như một cuộc khảo thí so tài xạ kỵ.

Để thể hiện thực lực và ý chí chiến đấu, những người ngoài như Điền Đan cũng được mời tham gia, để so tài cao thấp.

Kinh Tuấn nói, „Bố trí các cạm bẫy không khó khăn, vấn đề là làm thế nào để dụ Mạc Ngạo đến đấy, kẻ này rất xảo quyệt, e rằng rất khó khiến cho y mắc lừa."

Hạng Thiếu Long nói, „Có những cạm bẫy gì? Có thể nói được không?"

Kinh Tuấn phần chấn nói, „Một trong những thủ đoạn là, lấy một loại thuốc bào chế từ tổ ong bôi lên mình Mạc Ngạo, chỉ cần y đi ngang qua tổ ong, bảo đảm có thể lấy được mạng của y."

Đào Phương nhú mày nói, „Nhưng y lại mặc áo giáp, chỉ sợ y chỉ bị ong chích ở tay và mặt, không thể dồn y đến chỗ chết được."

Đặng Dực nói, „Đào công có điều không biết, ở trong khu rừng của Tây Ninh sơn, có hơn mười tổ ong cực độc, chỉ cần bị chích mười mũi, con người sẽ hôn mê, nếu thêm vài mũi nữa, e rằng thần tiên cũng khó cứu, vấn

đề là làm thế nào để dụ y đến đó, bởi vì y chỉ là văn quan, không trực tiếp tham gia săn bắn, kế hoạch này đối phó với Quân Trung Tà thì dễ hơn một chút."

Đào Phương biến sắc nói, „Nói như vậy Lã Bất Vi đối phó với Thiếu Long có lẽ không khó lắm."

Hạng Thiếu Long cười khỏ, „Chỉ cần biết những độc kế ấy đều do Mạc Ngạo nghĩ ra, thì sẽ chẳng phải dễ dàng đối phó, xem ra ta phải tạm thời kéo dài hôn sự với Lã Nương Dung, đợi giết xong Mạc Ngạo, sẽ tính toán với y, đó mới là cách làm thông minh."

Đặng Dực than, „Tam đệ chấp nhận làm thế sao?"

Hạng Thiếu Long quắc mắt lên, „Bình bất yếm trá, nếu không sẽ bị thua thiệt, có lẽ sau khi giả vờ nhận lời, chúng ta lại lợi dụng tên Quân Trung Tà phá hoại ý đồ của Lã Bất Vi, chuyện này phải tùy cơ mà ứng biến."

Đào Phương chợt nhớ ra một chuyện, „Ta suýt chút nữa quên, Đờ Tiên bảo chiêu mai Thiếu Long hãy gặp y, chắc là có tin mới."

Đặng Dực đứng dậy nói, „Đêm đã khuya! Thiếu Long hãy nghỉ sớm! Nếu chân vẫn còn bị thương thế này, làm sao đi gặp Đờ Tiên?"

Được hai người kệp hai bên, Hạng Thiếu Long đi về phía phòng ngủ.

Trong lòng bàng hoàng.

Từ ngày đối đầu với Lã Bất Vi đến nay, tuy không ngừng lọt xuống thế hạ phong, nhưng không lo lắng như lúc này, dù là Lã Nương Dung, Lộc Đan Nhi hoặc Doanh Doanh, mỗi người đều khiến cho gã khó mà đối phó.

Gã cảm thấy rõ ràng rằng, dù có trừ khử được Mạc Ngạo, thì tên Quân Trung Tà vẫn có thể đánh bại gã.

Sáng hôm sau thức dậy, vết thương ở chân gã đã bớt đau nhiều, cũng không còn sưng tấy nữa. Hạng Thiếu Long luôn mồm khen ngợi loại thuốc của Đổng Dực, Đổng Dực cảnh cáo, „Mấy ngày nay đệ tuyệt không thể có những động tác mạnh mẽ, nếu không khi vết thương vỡ ra thì càng phiền toái hơn nhiều."

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long nói, „Đệ đã nghĩ ra được phương pháp hay nhất để ứng phó với âm mưu của Mạc Ngạo và Quản Trung Tà, đó là lấy cớ bị thương mà tránh đi săn, nói đến chuyện săn bắn, đệ kém bọn chúng nhiều lắm."

Đổng Dực cười, „Vậy thì sẽ khiến rất nhiều người thất vọng."

Khi ăn điểm tâm, Lã Bất Vi đột nhiên sai người đến gọi gã.

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện của Lã Nương Dung, lo lắng lắm, chỉ đành vội vàng chạy đến tướng phủ. Đến cửa phủ thì gặp Quản Trung Tà đang định đi đến đô vệ nha thuộc ở cửa Nam, Quản Trung Tà ngoan ngoãn hành lễ thuộc hạ, cười nói, „Mấy ngày nay quả thật rất muốn tìm Hạng đại nhân uống rượu nói chuyện, chỉ tiếc là cả công lẫn tư đều bận, không thể tranh thủ được thời gian, hôm nay vừa mới ra cửa lại gặp quý nhân, vậy ngẫu nhiên gặp nhau ở đây, hay là đêm nay mặt tướng mời khách, lại thêm huynh đệ của Xương Văn quân, mọi người hãy no say một đêm."

Vì mối quan hệ tế nhị giữa hai người nên khiến cho Hạng Thiếu Long khó mà từ chối, đành gật đầu, giả vờ tỏ vẻ áy náy nói, „Vì chuyện Lã Hùng khiến cho Quản đại nhân bị hạ một cấp, tại hạ..."

Quản Trung Tà cười hà hà, kéo gã qua một bên hạ giọng nói, „Hạng đại nhân đừng để chuyện nhỏ này trong lòng, Lã Hùng tự rước lấy cái khổ, không thể oán trách người khác. Tiểu đệ bị giáng chức cũng là vì tội thất trách."

Hạng Thiếu Long nghe mà lạnh lùng trong bụng, kẻ này có suy nghĩ rất sâu xa, quả thật khiến cho người ta e ngại.

Định thời gian và địa điểm gặp nhau xong, Hạng Thiếu Long đến thư trai gặp Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi đang ăn điểm tâm, mời Hạng Thiếu Long cùng dùng điểm tâm với y, ung dung nói, „Nghe báo cáo của thành vệ, hoàng hôn hôm qua Thiếu Long bị đột kích ở ngoài thành, trúng tên bị thương, rốt cuộc là chuyện thế nào, có biết kẻ nào làm chẳng?"

Hạng Thiếu Long nói, „Bọn chúng đều che mặt, song nếu mặt tướng đoán không lầm, một kẻ trong số ấy chính là mãnh tướng dưới trướng của Điền Đan, Đản Sở."

Lã Bất Vi hơi biến sắc, giả vờ ăn miếng bánh để cố che đậy.

Hạng Thiếu Long biết rõ nguyên nhân mà y biến sắc, bởi vì giả sử Điền Đan thành công, kẻ bị tình nghi lớn nhất chính là bản thân y, điều đó có nghĩa là Điền Đan đã hãm hại Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Điền Đan đã biết thân phận Đồng mã si của mặt tướng, bởi vì một người bạn tốt của mặt tướng đã rơi vào tay y, y dùng người ấy để uy hiếp mặt tướng, may mà mặt tướng đã phát hiện người bạn ấy bị y hại chết, cho nên trong lúc nhất thời nóng giận, đã bảo trước mặt y rằng sẽ giết y để báo thù, nên y đã ra tay trước."

Lã Bất Vi trầm ngâm không nói, một lát sau mới lên tiếng, „Y làm sao có thể chính xác về mặt thời gian đến thế, giống như ta vì chuyện của tên ngu ngốc Lã Hùng, nên ôm mối hận trong lòng, sai người đến tính sổ với người. May mà lúc ấy ta và người cùng đi một đường, không thể kịp thời sai người theo dõi người và hai ả nha đầu ấy, nếu không ta cũng không thể thoát khỏi tình nghi."

Hạng Thiếu Long trong lòng khâm phục Lã Bất Vi dù cho khí phách hay phong độ, cũng khiến cho người ta khuất phục, cam lòng bán mạng cho y, cũng như mấy lời này, đều tràn trề mùi vị chân thành.

Hạng Thiếu Long nói, „Ngày ấy khi ở Hàm Đan, Điền Đan đã từng ngầm bảo rằng ở Hàm Dương có kẻ cầu kết với y, lại còn tỏ vẻ dám bảo có thể đối phó được với mặt tướng, người ấy đương nhiên không thể là Lã tướng, có lẽ là một trong sáu vị đại thần khác có mặt hôm ấy."

Lã Bất Vi gật đầu nói, „Bốn người Lộc Công, Từ Tiên, Vương Hột và Mông Ngao có lẽ không có vấn đề, còn lại chỉ có Thái Trạch và Vương Quan, trong đó Thái Trạch là kẻ đáng nghi nhất, nói cho cùng y vì ta mà đã mất chức tể tướng.

Hừ! Lại còn tỏ vẻ hòa thuận với ta, xem ta sẽ thu thập y thế nào đây!"

Hạng Thiếu Long giật mình, „Chuyện này phải tra xét rõ ràng rồi mới quyết định!"

Lã Bất Vi cười lạnh lùng, „Chuyện này ta đã tính toán, à này! Người đã quyết định xong chuyện Nương Dung chưa?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại câu nói không độc thì chẳng thể làm trượng phu, quyết định, „Lã tướng đã coi trọng Hạng Thiếu Long này, mặt tướng sao dám trèo cao, chuyện này..."

Ngay lúc ấy, ngoài cửa sổ có tiếng quát, „Hãy khoan!"

Khi hai người đều giật mình, Lã Nương Dung đẩy cửa bước vào, nói với Lã Bất Vi, „Phụ thân không cần trách mắng bọn lính canh, chính là hài nhi không cho bọn chúng lên tiếng."

Hạng Thiếu Long vội vàng đứng dậy hành lễ.

Lã Bất Vi nhíu mày nói, „Ta và Hạng thống lĩnh đang có chuyện bàn bạc. Dung nhi sao lại có thể đứng ngoài nghe lén?"

Lã Nương Dung lên tiếng, „Chỉ cần là chuyện liên quan đến cả đời Nương Dung, Nương Dung có quyền đến nghe, nhập gia phải tùy tục, người Tần có phong tục chọn nữ tế, Nương Dung đường đường là con gái của Tả tướng quốc, nên cũng được hưởng quyền lợi ấy, Nương Dung nói có đúng chẳng?"

Lã Bất Vi và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, đều không biết làm thế nào để ứng phó với thiếu nữ ngang ngạnh này.

Lã Nương Dung nhìn sang Hạng Thiếu Long, lộ vẻ khinh thị, kiêu ngạo nói, „Nếu muốn cưới Lã Nương Dung ta làm thê tử, đầu tiên phải hơn ta tất cả mọi mặt thì mới trở thành một trong những đối tượng để Lã Nương Dung ta chọn lựa."

Lã Bất Vi nói với vẻ không vui, „Dung nhi!"

Lã Nương Dung giậm chân giậm dỗi kêu lên, „Phụ thân! Người có yêu nữ nhi chẳng?"

Lã Bất Vi xua tay với Hạng Thiếu Long tỏ vẻ áy náy, dịu giọng nói, „Thiếu Long về nhân phẩm hay kiếm thuật đều không có gì đáng chê, lại còn bảo phụ thân không yêu thương con hay sao?"

Hạng Thiếu Long thì trong lòng cảm thấy buồn cười, vừa rồi gã không phải muốn chấp nhận hôn sự, chỉ là định dùng lời để kéo dài sự việc cho đến sau khi lễ Điền Liệp rồi mới tính tiếp, muốn là để khiến cho Lã Bất Vi không nghi ngờ chính gã đã giết Mạc Ngạo, nào ngờ Lã Nương Dung lại đứng ngoài cửa sổ nghe lén, rồi vào làm rộn cả lên, ngược lại đúng với ý đồ của gã.

Lã Nương Dung uyển chuyển bước đến Hạng Thiếu Long, nhìn gã chăm chú rồi nói, „Hài nhi không phải bảo rằng không hề thích y! Chỉ là có người hợp với tâm ý của nữ nhi hơn, trừ phi y có thể chứng minh được y tốt hơn, nếu không đừng hòng nữ nhi chọn lựa y."

Nàng nhìn Hạng Thiếu Long nhưng lại nói chuyện với phụ thân, chỉ cần nhìn thái độ này cũng đủ biết nàng đang rắp tâm trả thù vì lần trước đã bị Hạng Thiếu Long từ chối hôn sự.

Nàng tuy xinh đẹp nhưng vì mối thâm thù với Lã Bất Vi, Hạng Thiếu Long không hề có cảm giác yêu nào, mỉm cười nói, „Nhân tuyển lý tưởng trong lòng tam tiểu thư là ai thế?"

Lã Nương Dung bĩu môi, nhìn gã bằng cặp mắt căm thù, „Chuyện của ta đâu đến lượt ngài quản, hãy để cho ta thấy biểu hiện của ngài trong lễ Điền Liệp rồi hãy nói!"

Hạng Thiếu Long quay sang Lã Bất Vi cười khố, „Vậy thì e rằng phải khiến tiểu thư thất vọng!"

Lã Bất Vi nhú mày nói, „Nương Dung đừng làm ồn nữa, Thiếu Long bị người ta ám toán, bị thương ở chân, ngày mai..."

Lã Nương Dung không thèm để ý, „Không tự bảo vệ nổi mình, có tư cách gì để làm trượng phu của nữ nhi, phụ thân!

Sau này đừng nhắc tới mối hôn sự này nữa, nữ nhi thà chết chứ không chấp nhận!"

Hừ một tiếng rồi chạy ra ngoài. Hạng Thiếu Long trong lòng cả mừng, nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ thất vọng. Lã Bất Vi chép miệng, „Tiểu nha đầu này được yêu quá hóa hư, Thiếu Long đừng để trong lòng, mấy ngày sau ta sẽ lại nói chuyện với nó."

Hạng Thiếu Long vội vàng nói, „Mọi chuyện xin nghe lời Lã tướng." Trong lòng thì lại thầm nghĩ phải tìm cách để Quân Trung Tà biết chuyện này, y sẽ có cách để khiến Lã Nương Dung không thay lòng đổi dạ với y, ví như dùng những thủ đoạn như gạo đã nấu thành cơm vậy thì mình có thể hóa giải được chiêu này của Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi trầm ngâm hồi lâu, hạ giọng nói, „Thiếu Long có thực lòng muốn giết Điền Đan chăng?"

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Muốn thì muốn, chỉ là hơi khó khăn, lúc ấy chỉ nóng giận nói ra miệng, xong chuyện mới biết là quá lỗ mãng."

Lã Bất Vi gật gù, suy nghĩ một lúc, đang định lên tiếng thì có hạ nhân vào báo, Lý Viên có chuyện gấp xin gặp.

Lã Bất Vi ngạc nhiên lắm, đứng dậy nói, „Chuyện này hãy để ta suy nghĩ, sau đó sẽ tìm người bàn bạc, ta phải đi xem Lý Viên có chuyện gì."

Hạng Thiếu Long cố nén nỗi vui mừng trong lòng, đứng dậy.

Lý Viên cuối cùng đã trúng kế.

Rời tướng phủ, Hạng Thiếu Long lập tức vào cung xin gặp tiểu Bàn, vị tiểu bị quân của đại Tần tiếp kiến gã trong đại sảnh của tam cung.

Những cung nữ hầu hạ cho y tuổi tác đều trẻ trung, nhỏ hơn tiểu Bàn khoảng hai ba tuổi, nhưng ai nấy mặt đẹp nhu ho a, đã thấy dáng vẻ của mỹ nữ nhân.

Tiểu Bàn và gã theo lễ quân thần ngồi xuống, thấy gã có vẻ chú ý đến bọn chúng cười mà nói, „Đó là mỹ nhân các nước chọn lựa đến để tặng cho ta, đó toàn là những tuyệt sắc giai nhân, thống lĩnh nếu có hứng thú, có thể chọn vài ả về hầu hạ."

Hạng Thiệu Long nhớ lại ngày ấy mình đã từng ngăn cản y trêu ghẹo thị nữ của Ni phu nhân, bất đồ cảm thấy lo lắng, lắc đầu nói, „Bị quân đã hiểu lầm, hạ thần chỉ sợ ngài mê đắm nữ sắc mà ảnh hưởng đến sức khỏe."

Tiểu Bàn khẳng định, „Thông lĩnh hãy cứ yên tâm!" rồi phất tay cho lui bổng cung nga, buồn bã nói, „Từ sau khi mẫu thân qua đời, ta đã từng thề rằng phải hết lòng báo thù, không để tâm đến chuyện nữ nhân nữa."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ đây có lẽ là một trong những nguyên nhân chủ yếu sau này tiểu Bàn sẽ trở thành một bá chủ thống nhất thiên hạ. Nhìn lại quân vương thái tử sáu nước khác ai cũng chìm đắm trong tửu sắc, chỉ có tiểu Bàn vì cái chết của mẫu thân là Ni phu nhân, nên mới lập chí báo thù, xem nữ nhân bên cạnh như cỏ rác, gạt đầu, „Nữ nhân có lúc cũng có thể điều tiết thân tâm, nhưng cũng phải biết tiết chế."

Tiểu Bàn nói, „Ta đã lãnh giáo rồi, Cầm thái phó cũng từng nhắc nhở ta về chuyện này."

Ngừng một lát rồi nói, „Nghe Xương Văn quân nói thống lĩnh đã bị thương, khi đi thăm thống lĩnh đã ngủ, khiến ta lo lắng suốt đêm, không biết chuyện này thế nào!“

Sau khi Hạng Thiệu Long kể mọi sự ra, tiểu Bàn cũng nghĩ đến chuyện Lã Bất Vi nói, biến sắc nói, „Chuyện này tất có nội gián, nếu không bọn chúng sẽ không biết có hai ả nha đầu bám theo thống lĩnh ra ngoài thành?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này đã giao cho Lã Bất Vi. À này, hôm qua bị quân tố về không nghe lời mẫu hậu, xong chuyện bà ta có trách bị quân chăng?"

Tiểu Bàn cười lạnh lùng, „Từ khi bà ta có Lao ái cũng tố về ngại ta, mắng thì cũng mắng vài câu, lại còn bảo ta mượn cơ hội lễ Điền Liệp trao trả lại chức vụ cho bọn Quản Trung Tà, ta cũng đã hứa để tránh tranh chấp những chuyện nhỏ với bà ta."

Nhắc đến Quân Trung Tà, Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện Lộc Đan Nhi, kể ra.

Tiểu Bàn trong mắt lộ tia sát cơ lãnh lẽo, lạnh lùng nói, „Lã Bất Vi quả thật gan to bằng trời, dám sai người đến giành nữ nhân với ta, xem y ngày sau sẽ có kết quả gì?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, đương nhiên là bị người ép chết, thuận miệng hỏi, „Ngài thích Lộc Đan Nhi ấy sao?"

Tiểu Bàn cười, „Đó là ả nha đầu tương đối khó hầu hạ, nếu luận về sắc đẹp, mỹ nhân bên cạnh ta có rất nhiều người hơn ả, nhưng chẳng qua bọn họ không phải là tôn nữ của Lộc Công mà thôi! Hừ! Ta không thích ai sắp xếp hôn sự của ta, kẻ lo chuyện này là ta mới phải."

Hạng Thiếu Long nhú mày, „Hạ thần thấy thái hậu không để cho ngài tự ý chọn lựa."

Tiểu Bàn đặc ý nói, „Ta đã sớm có kế ứng phá."

Hạng Thiếu Long định hỏi tiếp thì Lý Tư đưa một quyển công văn đến.

Sau khi hành lễ, Lý Tư đặt công văn lên bàn, nói, „Bị quân ở trên cao, vì thần may mắn không nhục mệnh, sau hai đêm cuối cùng đã đặt ra được chức ngoại sử, mong bị quân ghé mắt qua."

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ đến chức ngoại sử ấy là mình đã căn cứ vào chuyện Bao Công mà nghĩ ra.

Tiểu Bàn vui mừng nhìn Lý Tư, „Mỹ nữ nước Yên ấy vẫn còn nguyên vẹn chứ?"

Lý Tư nhìn lên Hạng Thiếu Long, lúng túng nói, „Hai ngày hôm nay, vì thần cả thời gian nhìn nàng cũng chẳng có."

Hạng Thiệu Long nghe mà đỏ mặt hột. Tiểu Bàn vui vẻ nói, „Mấy hôm trước Lã Bất Vi đã tặng một thiếu nữ nước Yên cho quả nhân, quả nhân đã tặng lại cho Lý khanh gia, nào hay Lý khanh gia vì chuyện công mà không thèm nhìn đến mỹ sắc, quả nhân thật là vui mừng."

Lý Tư quỳ xuống cảm tạ lời khen ngợi của tiểu Bàn.

Đến lúc này Hạng Thiệu Long mới hiểu được đạo lý có vua sáng mới có được tôi hiền, nếu là kẻ khác làm sao thấy được điểm tốt này của Lý Tư.

Ngồi xuống, tiểu Bàn cầm quyển công văn mà nói, „Đây là một giao dịch giữa quả nhân và thái hậu, ta tặng cho gian phu của bà ta một chức quan lại thêm một gian nhà lớn, bà ta tự nhiên sẽ nhượng bộ quả nhân ở chuyện hôn sự. Tiểu công chúa nước Sở, quả nhân sẽ thu nhận làm phi tần, còn chuyện ai làm bị phi, thì phải đợi quả nhân chính thức đội mũ rồi mới quyết định."

Hạng Thiệu Long trong bụng thầm khen lợi hại, Tần Thủy Hoàng và Lý Tư mà kết hợp với nhau thì khó ai địch nổi.

Lý Tư nói với vẻ quan tâm, „Nghe nói Hạng đại nhân đã trúng tên bị thương! Giờ đây thấy được đại nhân, hạ quan mới yên tâm."

"Hạng khanh gia hay là đến chỗ ngự y để xem xét vết thương, „ tiểu Bàn chen vào.

Hạng Thiệu Long khéo léo từ chối, khi định nói tiếp thì Xương Văn quân vào báo, Lã Bất Vi theo Lý Viên đến cầu kiến.

Ba người trong lòng biết rõ đó là chuyện gì.

Hạng Thiệu Long bước ra cùng với Xương Văn quân, Lý Tư thì ở lại cùng với tiểu Bàn gặp khách.

Ra ngoài cửa điện, đến ngự hoa viên, Xương Văn quân kéo Hạng Thiếu Long qua một bên, nói với vẻ bất an, „Đều là muội tử của ta không tốt, kéo huynh ra ngoài thành, khiến cho Thiếu Long bị kẻ địch ám toán."

Hạng Thiếu Long cười, „Làm sao có thể trách được lệnh muội, chuyện này không ai ngờ đến kia mà."

Xương Văn quân nói, „Ta vốn định tìm huynh đến chốn thanh lâu, mới biết huynh quay về nhà ngủ sớm, đêm nay ta sẽ mời khách, Quân đại nhân nói huynh đã chấp nhận, hừ! Nếu để ta tìm ra kẻ nào đã làm chuyện này, đảm bảo đầu y sẽ rơi xuống đất."

Hạng Thiếu Long nói, „Đừng lớn tiếng như vậy, kẻ dám đối phó với ta chắc không phải là thiện nam tín nữ, à, hảo muội tử của huynh thế nào rồi?"

Xương Văn quân than, „Hôm qua từ khi về phủ thì đóng cửa nổi giận, không chịu ăn cơm, huynh cũng biết huynh đệ chúng ta đều bận công vụ, phụ mẫu lại mất sớm, bọn ta đâu có nhiều thời gian để dễ dàng ả."

Rồi nói với vẻ hơi áy náy, „Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Ta chỉ là chấp nhận bị đánh bại, mong bọn họ đừng để ý đến ta nữa, khiến cho lệnh muội nổi giận, kéo Lộc Đan Nhi bỏ đi."

Xương Văn quân vui mừng nói, „Xem ra ả quả thật ưa thích huynh, này, huynh có ý với ả chẳng?"

Hạng Thiếu Long than, „Từ khi Thiên công chúa gặp chuyện bất hạnh, tìm ta như đã chết, chỉ hy vọng có thể làm việc cho bị quân, không muốn nổi cơn sóng tình nữa."

Xương Văn quân nói với vẻ thông cảm, „Ba năm trước một tiểu thiếp của ta cũng bị bệnh mà qua đời, ta cũng giống như huynh, nhưng nam nhân vẫn là

nam nhân, sẽ mau chóng hồi phục thôi, có lẽ Thiếu Long cần nhiều thời gian nữa, chỉ cần huynh không phải hoàn toàn vô ý với ả là được. Nhưng ta hiểu rõ tính cách của Doanh Doanh, lòng báo thù rất năng, ả nhất định sẽ gây chuyện, khiến cho huynh khó chịu, chao ôi! Ta cũng không biết nói như thế nào nữa!"

Lần này thì đến lượt Hạng Thiếu Long an ủi y.

Xương Văn quân đưa Hạng Thiếu Long ra đến cửa cung rồi mới chia tay.

Hạng Thiếu Long quay về vệ thuộc, Đằng Dực và Kinh Tuấn cũng vừa ở ngoại Ô phía tây về, cùng với Xương Văn quân bố trí cho buổi Lễ Điền Liệp ngày mai.

Gã xử lý xong một số văn thư thì có người vào báo, phu phụ Châu Lương đến xin gặp.

Hạng Thiếu Long tưởng rằng bọn họ sáng nay đã được đưa rời khỏi thành Hàm Dương, đến lúc này mới biết bọn họ vẫn còn trong nha thuộc, sai người mời vào.

Ngồi xuống xong, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Hiền phu phụ có gì vẫn ở lại mà chưa đi?"

Châu Lương nói với vẻ hơi áy náy, „Tiểu nhân và nội nhân đã thương lượng, hy vọng có thể theo Hạng gia làm việc, ba đời nhà tiểu nhân đều có nghề làm thuyền, không biết Hạng gia có cần dùng đến tiểu nhân hay không?"

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ hai người, thấy họ khí chất cao nhã, không phải là bá tánh tầm thường, nên nhìn không được, hỏi, „Hiền phu phụ sao lại đến Hàm Dương?"

Châu Lương nói, „Thực không dám giấu, bọn chúng tôi vốn là quý tộc nước tống, nước mất thì lưu lạc khắp nơi, nàg...“ nhìn thê tử rồi nói, „nàng không phải là thê tử của tiểu nhân, mà là thân muội của tiểu nhân, vì để đi đường cho thuận lợi, nên mới giả làm phu phụ, lần này đến Hàm Dương là để tìm vận may, hy vọng có thể nhập vào hộ tịch, tìm việc rồi an cư."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên.

Muội tử của Châu Lương cúi đầu, nói, „Tiểu nữ tử tên gọi Châu Vi, mong được làm nô tỳ cho Hạng gia, chỉ mong sao đại ca có ngày làm nên chuyện."

Hạng Thiếu Long nhìn dáng vẻ nàng, tuy không trang điểm, hoa gổ váy vải nhưng không che đi được khí chất tao nhã của nàng, chẳng trách nào Lã Bang không chịu buông tha cho nàng, cảm thấy rất tội nghiệp, gật đầu nói, „Hiền huynh muội đã có ý này, Hạng mỗ sẽ giúp đỡ, mau đứng dậy!"

Hai người đã sớm quỳ xuống đất, dập đầu tạ ơn.

Hạng Thiếu Long vốn là người ở thế kỷ hai mươi một nên không quen với lễ này, vội vàng kéo bọn họ đứng dậy.

Nói chuyện một hồi sau thủ hạ vào báo, thái tử Đan đã đến.

Hạng Thiếu Long sai người đưa huynh muội Châu Lương về Ô phủ, để Đào Phương sắp xếp cho bọn họ, rồi mới vào đại đường gặp thái tử Đan.

Đi cùng với thái tử Đan là đại phu Lãnh Đình, đại tướng Từ Ấy Tắc, và quân sư Vưu Chi.

Cho thân vệ lui ra, Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Thái tử phải chăng đã nhận được tin?"

Thái tử Đan nói với vẻ khâm phục, „Hạng thống lĩnh quả là có bản lĩnh kinh người. Lý Viên quả thật đã lập tức lên đường quay về Sở, không biết Hạng thống lĩnh đã dùng kỳ mưu diệu kế gì?"

Hạng Thiệu Long né tránh không trả lời, nói, „Những chuyện nhỏ ấy có gì đáng nhắc, chỉ là không biết thái tử đã có quyết định cùng hợp tác với Hạng mỗ chưa?"

Thái tử Đan quả thật cũng chẳng muốn truy cứu chuyện ấy, đưa tay về phía trước.

Hạng Thiệu Long đưa tay ra nắm lấy tay y rồi hai người cùng cười lớn.

Đối với thái tử Đan mà nói, sự uy hiếp lớn nhất hiện nay không phải là nước Tần, mà là Điền Đan, người láng giềng lớn mạnh luôn có dã tâm nuốt trọn nước Yên.

Buông tay ra, Thái Tử Đan nói, „Chuyện này ta không tiện ra mặt, nếu ta đưa năm ngàn quân mã của Từ Ấy Tắc cho Hạng thống lĩnh toàn quyền điều động, không biết thống lĩnh đã cảm thấy đủ chưa?"

Vưu Chi tiếp lời, „Bỉ nhân sẽ đi theo thống lĩnh, để tránh xảy ra tình trạng quân lính không nghe lời."

Hạng Thiệu Long vui mừng ra mặt, không ngờ thái tử Đan lại hào sảng và tin tưởng mình như vậy, vui vẻ nói, „Nếu là như thế, Điền Đan đừng hòng giữ nổi cái đầu trên cổ."

Thương lượng chi tiết xong thì bọn thái tử Đan mới cáo từ ra về.

Hạng Thiệu Long vui lắm, đột nhiên cảm thấy nhớ nhung bọn nữ nhân của mình, vội vàng rời nha thuộc, đến Cầm phủ tìm bọn họ.

Chương 143: Dân Phía Đông Nổi Loạn

Đ

ến Cầm phủ, Cầm Thanh tiếp gã ở đại sảnh nói, „Bọn Yên Nhiên muội đã ra thành thử ngựa, chuẩn bị cho lễ Điền Liệp ngày mai, ta không khỏe nên không đi cùng bọn họ."

Hạng Thiệu Long vui vẻ nói, „Cầm thái phó không sao chứ? Nhìn bề ngoài, nàng chỉ có vẻ hơi mệt mỏi."

Cầm Thanh lắc đầu, „Không sao cả! Chỉ vì đêm qua ngủ không ngon mà thôi!"

Rồi nàng ngẩng đầu lên, nhìn Hạng Thiệu Long dăm dăm, „Ta hơi lo lắng từ hôm qua, từ hoàng cung quay về gặp Cao Lăng quân, khi chào hỏi, y tỏ vẻ rất huênh hoang, ta quả thật lo lắng y sẽ gây chuyện."

Vì Hoa Dương phu nhân yêu Trang Tương vương nên khiến cho ngôi vua vượt khỏi tay Cao Lăng quân. Hạng Thiệu Long giật mình, biết mình bận rộn đối phó với Điền Đan mà đã quên đi nhân vật này. Long Dương quân từng nói Cao Lăng quân cấu kết với sứ nước Triệu là Bàng Noãn, lúc ấy gã không để ý, nguyên nhân là bởi khinh thường Bàng Noãn, giờ đây được Cầm Thanh nhắc nhở, bất đồ cảm thấy lo lắng.

Cầm Thanh nói, „Có lẽ Cầm Thanh đa nghi! Có ngài bảo vệ cho bị quân, ta cũng yên tâm!"

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ, nếu công nhiên khởi binh phản loạn, thì sẽ không vượt qua khỏi ải của mình, sợ nhất là y dùng âm mưu ngụy kế, không thể nào phong hờ được. Chuyện này phải thông báo cho Lã Bất Vi, khiến cho y phân tâm, đối với mình cũng có lợi mà không hại. Y càng lo lắng cho sự an nguy của tiểu Bân hơn mình.

Cầm Thanh thấy gã trầm ngâm, không nói thì buồn rầu nói, „Đêm qua dùng cơm với thái hậu, tên Lao ái đáng ghét ấy cứ đứng bên cạnh, thực là ghê tởm, không hiểu sao thái hậu có thể xem y như vàng như ngọc."

Hạng Thiệu Long cười khố nói, „Y bề ngoài vàng ngọc, bề trong giả rách, đáng tiếc không nhiều người giống nhu Cầm thái phó, có thể thấy được giả rách bên trong ấy."

Cầm Thanh giật mình, nhường mắt lên, ngạc nhiên nói, „Chả trách nào Yên Nhiên muội bảo ngài luôn có những lời nói mới mẻ, khiến người ta nghe mãi mà không chán."

Hạng Thiệu Long nén không được nói, „Phải chăng Cầm thái phó cũng cảm thấy như vậy?"

Cầm Thanh hơi đỏ mặt, liếc gã rồi cúi đầu, gật nhẹ. Dáng vẻ ấy khiến cho gã ngây ngất.

Hạng Thiệu Long bị nàng hoàn toàn thu hút, nhưng có chút hối hận, nhất thời không biết nói gì mới phải.

Chỉ một khoảnh khắc im lặng mà kéo dài như cả thế kỷ.

Cầm Thanh hạ giọng nói, „Hạng thái phó đã dùng cơm chưa?"

Hạng Thiệu Long buột miệng kêu, „Đã dùng rồi!"

Cầm Thanh cười khúc khích nhìn gã với ánh mắt đầy phong tình, „Cuối cùng ta đã biết được thống lĩnh đã nói dối, giờ đây hiện tại chỉ là giờ ty, sao lại ăn cơm trưa sớm như thế? Không muốn dùng cơm với Cầm Thanh thì hãy tìm cơ khác, đâu cần để cho Cầm Thanh vạch trần như thế này?"

Hạng Thiệu Long cảm thấy lúng túng, ập a ập ứng, mặt đỏ ửng lên.

Cầm Thanh tỏ vẻ không vui, đứng dậy nói, „Giờ đây Cầm Thanh phải đưa thức ăn ra ngoài thành cho thê tử của ngài, Hạng thống lĩnh đương nhiên không có thời gian cùng đi! Chí ít cũng có thể dùng cơm được chứ?"

Hạng Thiệu Long càng lúc càng lãnh giáo được sự lợi hại của nàng, ấp úng nói, „Quả thật có những chuyện... mong Cầm thái phó thứ lỗi!"

Cầm Thanh nở nụ cười đầy ý vị, khi Hạng Thiệu Long đang ngần ngừ thì quay lại dáng vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói, „Xin mời Hạng thống lĩnh!"

Rõ ràng là đã có ý tiên già.

Hạng Thiệu Long bước ra cửa, Cầm Thanh cũng bước theo lặng lẽ không lên tiếng.

Hạng Thiệu Long chợt nghĩ ra một ý nghĩ muốn chơi ác với nàng, đột nhiên đứng lại, Cầm Thanh đâu ngờ con người nay vẫn giữ lễ nghĩa ấy lại dùng đến chiêu này, bất ngờ kêu lên một tiếng, cả người đổ ập vào lưng gã.

Hạng Thiệu Long trong sát na ấy đã hồi phục lại tính cách trước đây của mình, đỡ lấy eo nàng, ghé sát bên tai nàng hạ giọng nói, „Cầm thái phó! Hãy cẩn thận chứ."

Đã không biết bao lâu, Cầm Thanh không có nam nhân nào đụng đến người, toàn thân mềm nhũn, mặt ngọc nóng ran, run rẩy như một con chim nhỏ, hai tay đẩy gã ra.

Hạng Thiệu Long không dám quá đáng, thừa cơ buông nàng ra, nói, „Xin hãy thứ lỗi Hạng Thiệu Long vô lễ, Cầm thái phó không cần tiền nữa."

Khi Cầm Thanh còn đang giận dữ, vừa lo vừa tức nhìn gã, Hạng Thiệu Long thản nhiên bỏ đi.

Từ lúc này, phong thái lãng tử của gã đã quay trở lại.

Vì những mối quan hệ rối rắm, những ngày này gã đã bị Cầm Thanh, Doanh Doanh, Lộc Đan Nhi khiến cho lúng túng, điên đảo thần hồn.

Giờ đây mới có được cảm giác thoải mái. Rồi nhớ lại cảm giác lúc này chạm phải nàng, nhất thời tim đập thình thình.

Có lẽ gã đã không cưỡng lại được mình.

Hạng Thiếu Long đến tướng phủ, kẻ tiếp gã là Đồ Tiên, Đồ Tiên nói, „Quận Bình Nguyên, dân chúng nổi loạn, tướng quốc nhận được tin thì lập tức vào hoàng cung gặp thái hậu và bị quân."

Hạng Thiếu Long giật mình, quận Bình Nguyên vốn là đất cướp được của người Triệu, lúc này xảy ra nhiều chuyện có lẽ do một tay Bàng Noãn sách động, không biết trong đó có âm mưu gì đây.

Phản ứng của Lã Bất Vi đương nhiên là lập tức phái đại quân đến trấn áp, nếu không, nói không chừng hai quận Thượng Đảng và Tam Xuyên cũng sẽ bắt chước nổi loạn theo, thì bao nhiêu tâm huyết sẽ chảy ra sông biển cả, để ứng phó với tình huống ấy, Lã Bất Vi buộc phải điều động tất cả những cánh quân đến quận Bình Nguyên, lúc ấy trong thành Hàm Dương chỉ còn ba quân cấm vệ, đô kỵ, đô vệ.

Trong tình huống bình thường, chỉ có ba quân cũng đủ sức bảo vệ thành Hàm Dương, nhưng khi diễn ra lễ Điền Liệt, Chu Cơ và tiểu Bàn đều ra ngoại Ô phía tây, thì mọi chuyện sẽ khác.

Giả sử Cao Lăng quân có thể bố trí một vạn người mai phục, lại biết rõ sự phân bố về binh lực và vị trí của tiểu Bàn, tiến hành đột kích, không phải là không có cơ hội thành công.

Càng nghĩ càng sợ, lại không tiện cùng Đồ Tiên nói chuyện, lập tức đứng dậy cáo lui, Đồ Tiên đưa gã ra cửa phủ, hạ giọng nhắc nhở nơi hẹn gặp,

Hạng Thiếu Long vội vàng vào hoàng cung.

Khi sắp đến hoàng cung, một đội nhân mã đang ở phía trước, trong đó có Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi, ở giữa là Quản Trung Tà.

Hạng Thiếu Long tuy không có dã tâm với hai thiếu nữ này, nhưng cũng không khỏi có cảm giác bẽ bàng.

Hai thiếu nữ thấy Hạng Thiếu Long thì tỏ vẻ thân mật với Quản Trung Tà, cười nói vui vẻ, làm như không đến Hạng Thiếu Long.

Quản Trung Tà thì không thể tỏ thái độ như hai người, từ xa đã dặt mườì tên thủ hạ đến hành lễ với gã.

Hạng Thiếu Long trả lễ xong thì Quản Trung Tà nói, „Quận Bình Nguyên xảy ra chuyện, bị quân cùng thái hậu đang bàn bạc với Lã tướng."

Hai thiếu nữ cũng ngừng lại, khinh khỉnh nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng, thỉnh an với bọn họ rồi nói, „Quản đại nhân đi đâu thế?"

Quản Trung Tà ung dung nói, „Hai vị tiểu thư muốn ra ngoại Ô phía tây thị sát, thuộc hạ đi cùng bọn họ, thuận đường đến thăm Xương Văn quân, khí trời ấm áp, ra thành giờ này cũng hay."

Hạng Thiếu Long cười ha ha nói, „Có mỹ nữ đi cùng đã là chuyện hay!" không chờ hai thiếu nữ phản ứng thì đã thúc ngựa đi mất.

Chao ôi! Nếu không phải vì mối quan hệ với Lã Bất Vi, Quản Trung Tà có lẽ cũng là kẻ đáng kết bạn, lúc ấy gã sẽ lấy làm cao hứng vì bằng hữu đã được mỹ nữ. Nhưng lúc này gã cảm thấy Quản Trung Tà đã chiếm được thượng phong. còn gã thì bó tay.

Khi vào đến hoàng cung, cuộc hội nghị đã được tiến hành trong nghị chính sảnh.

Xương Bình quân kéo gã sang một bên nói, „Huynh có gặp Doanh Doanh không?"

Hạng Thiệu Long gật đầu.

Xương Bình quân nói, „Phải chăng là đi cùng Quản đại nhân?"

Hạng Thiệu Long lại gật đầu, nói, „Nghe nói ra ngoại Ô phía tây để thị sát Điền Liệp trường."

Xương Bình quân thở dài, „Sáng nay ta đã bị tả tướng quốc Từ đại tướng quân mắng cho một trận, bảo ta phải quản giáo muội tử, không được thân cận với người của Lã Bất Vi, hôm nay ta thật lúng túng, Hạng đại nhân có cách nào giúp ta chăng?"

Hạng Thiệu Long đương nhiên hiểu ý của Xương Bình quân, nói, „Huynh cũng biết Quản Trung Tà là người rất giỏi đối phó với nữ nhân, điều kiện của bản thân lại tốt, bề ngoài hay kiếm thuật, ăn nói đều không chỗ nào chê được, tại hạ chưa chắc hơn y, huống cho lệnh muội lại coi tại hạ như kẻ thù, chuyện này hãy cứ nghe theo ý trời vậy."

Xương Bình quân ngạc nhiên nói, „Làm sao có thể nghe theo ý trời, bọn tướng lĩnh trẻ tuổi chúng tôi luôn bội phục nhân quan của Từ Tiên, chuyện ông ta nói chắc chắn không sai, nếu Doanh Doanh gả cho Quản Trung Tà, sau này chúng tôi cũng sẽ bị liên lụy. Địa vị của Lã Bất Vi giờ đây đâu bằng Thương ưởng quân trước kia, người ngoài ở đại Tần chúng ta không có mấy người có kết cuộc đã tốt, chức quan càng lớn, thì chết càng thảm."

Hạng Thiệu Long thì không hề nghĩ sự việc ở góc độ này, nhất thời cứng họng.

Trong hai anh em, Xương Bình quân tương đối đa trí, Xương Văn quân thì không thâm trầm như vậy, có vẻ hời hợt.

xương Bình quân than, „Giờ đây Hạng huynh cũng đã hiểu ta lo lắng đều gì, vấn đề là Quản Trung Tà cũng có thể coi là bạn bè, chả lẽ lại đến nói thẳng với y rằng y không được đụng tới Doanh Doanh, mà chẳng có lý do nào hay sao?"

Hạng Thiệu Long nói, „Xương Bình quân nói đúng, chả lẽ bảo với Quản Trung Tà rằng y sợ sẽ cùng chết một lượt với Lã Bất Vi, cho nên không muốn gã gần gũi với muội tử của mình."

Xương Bình quân trách cứ, „Huynh đã cười oan cho chúng tôi mà đâu biết chúng tôi lo lắng đến mức nào."

Hạng Thiệu Long nói với vẻ áy náy, „Chỉ vì nghe huynh nói thật thú vị! Nói đến chuyện hôn sự thì phải do hai vị huynh trưởng ngài gật đầu mới được, Quản Trung Tà đâu lớn gan như vậy."

Xương Bình quân giận dữ nói, „Đâu có đơn giản như huynh nói như vậy, nếu Lã Bất Vi đến cầu thân cho Quản Trung Tà, thái hậu ra mặt, hai tên tiểu tốt chúng tôi sao có thể nói không được?"

Hạng Thiệu Long nghĩ cũng có lý, chỉ đành nói, „Huynh nói nhiều như thế, chẳng qua là muốn ta theo đuôi lệnh muội, sao không khéo léo cảnh cáo Quản Trung Tà, Lộc Công cũng làm như thế mà."

Xương Bình quân cười khố nói, „Lộc Công sống lâu lên lão làng, không cần nói lý lẽ, có lẽ bốn mươi năm sau chúng tôi cũng học cách của ông ta, nhưng giờ đây thì không được. Nay, chả lẽ huynh chẳng có ý gì với muội tử của chúng tôi sao? ở Hàm Dương, ngoài Cầm Thanh ra thì đến muội tử của chúng tôi, đương nhiên còn có Kỷ tài nữ nữa."

Hạng Thiệu Long gượng cười, „Huynh nói thật hay."

Xương Bình quân cầm lấy cánh tay gã, „Đừng từ chối nữa, thế nào?" rồi nhìn cánh tay gã nói, „Thiếu Long thật vạm vỡ Hạng Thiếu Long trong lòng cũng thật sự quý mến người bạn này, chỉ đành nói, „Để tại hạ thử xem! Nhưng không đảm bảo thành công."

Xương Bình quân cả mừng, lúc này cuộc hội nghị đã kết thúc, Lã Bất Vi và Mông Ngao, Vương Hột, thần sắc ngưng trọng, ra khỏi cửa điện, vừa đi vừa nói.

Lã Bất Vi thấy Hạng Thiếu Long thì vẫy tay gọi gã đến.

Khi Hạng Thiếu Long đang bước tới thì Vương Hột và Mông Ngao chia tay với Lã Bất Vi, Lã Bất Vi bước lên kéo gã ra ngoài ngự hoa viên, hạ giọng nói, „Thiếu Long có biết xảy ra chuyện gì không? Sau khi thương nghị, quyết định do Mông Ngao tướng quân đem quân đến quận Bình Nguyên, dẹp yên phản loạn. Còn Vương Hột thì cầm đại quân ra biên cương phía đông, một mặt ra oai với người ở quận Tam Xuyên và Thượng Đảng, đồng thời cũng cảnh cáo người của tam Tấn, không được làm càn."

Dừng một chút rồi nói, „Chuyện này thật khéo, giờ đây quân đồn trú ở Hàm Dương cũng không còn nữa, lại gặp phải đại lễ Điền Liệp, Thiếu Long nhà ngươi có suy nghĩ gì chăng?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Cao Lăng quân muốn mưu phản!"

Lã Bất Vi giật bắn người, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long lặp lại lần nữa.

Lã Bất Vi sau khi trầm ngâm hồi lâu thì bước đến lan can của một chiếc cầu nhỏ trong ngự hoa viên ngồi xuống, ra hiệu cho gã ngồi xuống đối diện, nhíu mày nói, „Cao Lăng quân đã dựa vào cái gì để sách động dân ở quận Bình Nguyên nổi loạn?"

Hạng Thiếu Long ngồi xuống, cúi đầu nhìn dòng nước lững lờ trôi, bình tĩnh nói, „Cao Lăng quân đương nhiên không có bản lĩnh ấy, nhưng nếu cấu kết với tướng Triệu là Bàng Noãn, thì có thể làm những việc ngoài khả năng của Lã Bất Vi vỗ đùi nói, „Chả trách nào tên Bàng Noãn ấy sau khi tan lễ cử hành thì vội vàng chuồn mất, thì ra là y có mưu đồ."

Rồi hai mắt thoáng hiện tia sát cơ, chậm rãi từng chữ nói, „Cao Lăng quân! Ta thấy ngươi hình như đã chán sống!"

rồi quay sang Hạng Thiếu Long, „Nếu y muốn động thủ, thì sẽ nhân cơ hội tốt là lễ Điền Liệp, chuyện này sẽ giao cho Thiếu Long xử trí, nếu ta đoán không nhầm, người của Cao Lăng quân sẽ nhân tình thế hỗn loạn, vì điều động binh mã hôm nay và ngày mai, lên vào vùng phụ cận của Hàm Dương, người bên cạnh Cao Lăng quân cũng không thể không phòng, nhưng chuyện này có thể giao cho Trung Tà ứng phó."

Hạng Thiếu Long cười thầm, không ngờ Cao Lăng quân đã vô tình giúp đỡ mình, Lã Bất Vi làm sao có thể trong tình thế này mà ứng phó với mình, điều đó cũng bởi vì gã có vẻ như đã hứa hẹn hôn sự với Lã Nương Dung.

Lã Bất Vi nói, „Ta phải gặp thái hậu và bị quân, Thiếu Long phải báo cáo tình huống với ta, để ta biết được tình hình phát triển đến đâu."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 144: Phá Vỡ Âm Mưu

K

hi Hạng Thiệu Long cùng thật bất thiết về đến cửa tây, vừa lúc gặp đoàn xe của Kỷ Yên Nhiên quay về thành.

Đoàn xe dừng lại bên ven đường, Hạng Thiệu Long nhảy xuống ngựa, đến bên xe của Ô Đình Phương, Triệu Chi và chị em họ Điền cùng Hạng Bảo Nhi.

Bọn Ô Đình Phương mặt mũi đỏ gay, Hạng Thiệu Long biết bọn họ đã vận động khá nhiều.

Hạng Bảo Chi nhìn thấy Hạng Thiệu Long thì đưa tay đòi bế.

Triệu Chi trách cứ, „Mấy ngày hôm nay chàng chắc bận lắm."

Hạng Thiệu Long cười giả lả, „Sau lễ Điền Liệt ta sẽ về với các nàng mà!"

Hạng Thiệu Long đưa tay béo má nàng và Bảo Nhi rồi hỏi han tử muội họ Điền mấy câu, sau đó mới đến chiếc xe ở phía sau.

Rèm xe được vén lên, Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh cũng ngồi với nhau, Cầm Thanh thì mặt hơi đỏ, lờm gã, có vẻ hơi giận, nhưng cũng có vẻ như vui mừng.

Hạng Thiệu Long thấy nàng, tim càng đập nhanh hơn.

Kỷ Yên Nhiên nở nụ cười, dịu dàng nói, „Hạng lang ra ngoại Ô à?"

Hạng Thiệu Long gật đầu, thuận miệng quay sang Cầm Thanh nói, „Quận Bình Nguyên xảy ra nổi loạn, ngày mai sẽ có đại quân đi dẹp loạn, chuyện

này rất có thể có liên quan đến Cao Lăng quân, giờ đây Lã Bất Vi đã biết, giao cho ta toàn quyền xử lý, Cầm thái phó xin hãy cứ yên tâm."

Cầm Thanh cúi đầu, né tránh ánh mắt của gã, tình huống rất tế nhị.

Kỷ Yên Nhiên hơi run người, hạ giọng nói, „Phải chăng mấy ngày hôm nay Lã Bất Vi không ngừng tỏ vẻ tốt đẹp với Hạng lang?"

Hạng Thiệu Long nhớ lại chuyện y nhắc đến hôn sự, gật đầu.

Kỷ Yên Nhiên ghé vào tai gã, nói nhỏ, „Y quả thật muốn giết chàng! Cho nên mới làm ra vẻ như thế để khiến người ta không hoài nghi cho y, nếu chàng không tin, có thể dò hỏi ở chỗ thái hậu và bị quân, đương nhiên sẽ phát giác cảm giác sai lầm mà Lã Bất Vi đã đem đến cho bọn họ, phu quân chàng thật quá tin người."

Hạng Thiệu Long giật thót mình nhưng vẫn không tin lắm, hoang mang gật đầu.

Kỷ Yên Nhiên nắm lấy cánh tay gã, giận dữ nói, „Cứ nghĩ kỹ đi! Với một kẻ tinh minh như Lã Bất Vi, làm sao không thể bí mật giám sát Cao Lăng quân, cần gì chàng phải đi nhắc nhở y? Cao Lăng quân nếu muốn tạo phản, thì kẻ vui mừng nhất là y mới phải."

Cầm Thanh cũng nghe câu này, mặt lộ vẻ chú ý. Hạng Thiệu Long giật mình, cuối cùng cũng đã hiểu ra, thì lễ nói, „Đa tạ hiền thê đã chỉ điểm, Hạng Thiệu Long này xin được thụ giáo."

Kỷ Yên Nhiên nhìn sang Cầm Thanh, còn Cầm Thanh thì đang ngẩn người nhìn Hạng Thiệu Long, bị Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy nàng vội vàng cúi đầu.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiệu Long bằng ánh mắt trách cứ, nói, „Hãy cẩn thận đó!"

Đội đoàn xe đi xa, Hạng Thiếu Long mới lấy lại tinh thần, chạy về ngoại Ô phía tây, tâm trạng đã khác trước.

Sau khi ra thành, Hạng Thiếu Long thúc con Tật Phong, dẫn theo thập bát thiết vệ, men theo quan đạo, phóng về phía Điền Liệp trường. Những đoàn xe chở vật dụng ra Điền Liệp Trường nối đuôi nhau không ngớt, rất náo nhiệt. Bên đường là khu rừng rậm, những gốc cây tùng, cây hoa chộc thẳng lên trời cao.

Cách thành khoảng ba dặm, địa thế bắt đầu nhấp nhô, mỗi lần chạy lên đến mô đất cao, có thể thấy dòng Kinh Thủy đang chảy về đông, thấp thoáng những thớt gỗ thuận theo dòng nước chảy về hướng Điền Liệp trường ở phía hạ du, những thớt gỗ này dùng để dựng các doanh trại.

Đây là lúc xuân hạ giao mùa, từng cơn gió thổi lướt qua miền thảo dã, khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy thoải mái trong lòng, nghe tiếng lá reo trong gió, đầu óc gã trở nên sáng sủa.

Hai bên bờ dòng Kinh Thủy, cây cỏ tốt tươi, nước sông trong vắt, ngang dọc giao nhau.

Rừng rậm um tùm, đồng cỏ rộng lớn chim quý thú lạ, ẩn hiện trong đó.

Sau khi băng qua khe núi mà hai bên sườn đồi đầy những áng mây, khoảng trời phía trước trở nên bao la ảm đạm, dòng Kinh Thủy đang chảy về phía đông, rừng rậm âm u, những ngọn tùng chĩa thẳng vút lên trời cao như những mũi kiếm, trên đồng cỏ xanh biếc, những doanh trại lớn nhỏ đang mọc lên, rất có thứ tự, hàng ngàn đô kỵ và đô vệ quân đang bận rộn dựng hai cây cầu gỗ bắc ngang qua dòng Kinh Thủy.

Hạng Thiếu Long đứng trên một mô đất nhỏ, đưa mắt nhìn khắp nơi.

Đồng cỏ dập dờn theo gió, những khoảng rừng thưa thớt và rậm rạp theo nhau, xa xa lại có những mô đất, từng đoàn thú hoang đang thong dong bên

bờ sông, không hề biết rằng ngày mai chúng sẽ trở thành những con mồi.

Vầng thái dương đã dần ngả về tây, núi non nhấp nhô, nơi đó là Tây Ninh sơn, nơi có rất nhiều loại mãnh thú.

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ nếu giấu một toán quân ở đây, lại có cây rừng che chở, thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Sau khi quan sát địa thế, trong lòng đã chắc chắn, Hạng Thiệu Long mới chạy xuống sườn đồi, đi về phía trại chủ tọa lạc trên mộ đất cao gần bờ sông.

Tiếng chó kêu ngựa hí vang vọng khắp nơi.

Lá cờ lớn thêu chữ Tần bay phấp phật trong gió.

Bọn lính đang làm việc thấy gã thì vội vàng cúi chào.

Hạng Thiệu Long thúc ngựa băng qua các khu trại, đây là các trại dành cho các đại thần danh tướng có địa vị, trại chủ cao hơn hẳn nằm ở giữa.

Xương Văn quân đang đốc thủ bọn thủ hạ dựng một hàng rào ở bốn bên sườn đồi cao đến hai trượng để bảo vệ cho trại chủ.

Trên đỉnh đồi bằng phẳng lại lập thêm hơn mười trại nữa, ngoài tiểu Bân và Chu Cơ, đó là trại dành cho người trong hoàng tộc.

Hạng Thiệu Long nhảy xuống ngựa nói, „Cớ gì đến lúc này mới dựng thêm hàng rào? Không phải gấp rút lắm hay sao?"

Xương Văn quân nói, „Đây là ý của Lã tướng, sáng nay sau khi nhận được tin dân chúng ta ở quận Bình Nguyên nổi loạn, ngài đã hạ lệnh cho ta chặt cây dựng hàng rào gỗ, hạn cho ta đến sáng mai phải hoàn thành."

Hạng Thiếu Long thầm kêu quá nguy, Kỷ Yên Nhiên nói không sai. Lã Bất Vi đã sớm biết được âm mưu nổi loạn của Cao Lăng quân, nhưng còn giả vờ để gạt gã, để làm cho gã mất cảnh giác, tưởng rằng Lã Bất Vi vẫn coi trọng gã.

Xương Văn quân chỉ nhóm người đứng gần bờ sông nói, „Hai vị phó thống lĩnh đang đứng ở đó chơi đùa với bọn chó săn, muội tử của ta cũng ở nơi ấy, người mặc võ phục có viền màu trắng là Doanh Doanh, viền màu vàng là Lộc Đan Nhi."

Hạ giọng nói, „Đại ca đã nói chuyện với Thiếu Long chưa?"

Hạng Thiếu Long gật nhẹ đầu, nói, „Hàm Dương có biết bao tuần nam trẻ tuổi, lệnh muội không thích ai sao? Ngay cả An Cốc Hề cũng là nhân tuyển lý tưởng hơn ta."

Xương Văn quân nói, „An Cốc Hề là một nhân tài, so với Thiếu Long thì mỗi người mỗi vẻ, vấn đề là bọn họ từ nhỏ đã chơi với nhau, giống như huynh muội hơn là tình nhân, cho nên không liên quan gì đến chuyện nam nữ." Ngừng một lát rồi tiếp, „Đại Tần ta và các nước phía đông không giống nhau, nam nữ gần gũi nhau trước hôn nhân là điều bình thường, Doanh Doanh cũng từng thân thiết với không ít gã tiểu tử, nhưng không bao giờ kéo dài cả, cho đến khi gặp huynh thì mới trở nên nghiêm túc."

Hạng Thiếu Long cười, „ả tốt với Quản Trung Tà mới đúng, huynh đệ các người cứ ép ta làm những chuyện không có kết quả."

Xương Văn quân cười giả lả, „Đó chỉ vì huynh đệ chúng tôi thích huynh mà thôi! Chúng tôi rất yêu thương ả muội tử này, thật ra họ Quản cũng không kém, nhưng cũng chỉ vì y đi theo Lã Bất Vi mà thôi."

ở đằng xa có tiếng reo hò, Quản Trung Tà đang vật lộn cùng với một con chó săn thật lớn.

Hạng Thiếu Long giật cương con Tật Phong nói, „Ta đi thôi!"

Xương Văn quân vội vàng sai người dắt ngựa tới, cùng với gã đi về hướng đám đông.

Một đại đội thân vệ đuổi theo, đến chỗ đám đông thì hai người xuống ngựa.

Đằng Dực chú ý bộ pháp của Quản Trung Tà, thấy Hạng Thiếu Long bước đến với vẻ mặt đăm chiêu, chào hỏi Xương Văn quân rồi hiệu cho Hạng Thiếu Long đi cùng với y, ra đến đồng loạn thạch bên bờ sông mới nói, „Gã này suy nghĩ rất sâu xa, trong tình huống này mà vẫn giấu đi thực lực của mình, đó mới chính là chỗ đáng sợ nhất."

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, gật đầu đồng ý nói, „Y là nhân vật nguy hiểm nhất mà chúng ta gặp phải, người này cao thâm khó lường, đệ chưa bao giờ thấy y nổi giận hay tỏ vẻ kinh sợ, chỉ với điều này thôi, đệ đã tự thấy mình không bằng."

Đằng Dực mỉm cười nói, „Nhưng sở trường của đệ là không khinh địch, nếu là Kinh Tuấn, hẳn sẽ không tin rằng có người thắng được hẳn."

Hạng Thiếu Long cười nói, „à này tên tiểu tử ấy đi đâu rồi?"

Đằng Dực nói, „Đã đi dò xét tình thế, như thế càng dễ dàng đối phó với Mạc Ngạo hơn, vết thương của đệ ra sao rồi?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đã đỡ nhiều, nhưng vẫn không thể chạy được, nếu không vết thương sẽ vỡ ra."

Đằng Dực nói, „Sáng nay khi ta thay thuốc cho đệ, thấy không còn sưng nữa, chắc hai ngày nữa sẽ khỏe hẳn."

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Giờ đây đệ phải cảm ơn mũi tên này của người Tề, Lã Bất Vi muốn giết đệ e rằng không dễ dàng như thế."

Đặng Dực tỏ vẻ ngạc nhiên nói, „Tam đệ chẳng phải nói Lã Bất Vi muốn làm lành với đệ chẳng?"

Hạng Thiếu Long thở dài, nói lại những lời của Kỷ Yên Nhiên, rồi kể với gã về chuyện dân ở các quận phía đông nổi loạn và chuyện của Cao Lăng quân.

Đặng Dực trầm ngâm rồi nói, „Chuyện Cao Lăng quân hãy cứ giao cho ta, khi cần thiết thì hãy lấy tinh binh đoàn của chúng ta, không thể để Quân Trung Tà cướp lấy công lao này."

Khi đang nói thì hai người thấy Quân Trung Tà, Xương Văn quân, Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh đi về phía bọn họ, Đặng Dực nháy mắt với Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Ta đi tìm tiểu Tuấn đây!"

Xương Văn quân từ xa đã lên tiếng, „Hạng đại nhân! Chúng ta hãy đến tiền trường thi bắn tên, Quân đại nhân có một cây thiết cung, nghe nói nếu sức yếu thì sẽ kéo không được."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, Xương Văn quân đương nhiên là muốn tạo cơ hội để gã hạ uy phong của Quân Trung Tà trước mặt hai thiếu nữ, chỉ là gã biết rõ mình, tiền thuật của gã tuy có thể gọi là cao thủ, nhưng thực sự vẫn còn thua kém cả Đặng Dực và Vương Tiễn, thậm chí không thể so sánh bằng Liên Tấn. Quân Trung Tà chỉ cần bằng với Liên Tấn thì kẻ bị mất mặt chính là gã.

Quân Trung Tà đưa hai tay lên nói, „Tại hạ tuyệt không có lòng tranh thắng, chỉ vì hai vị tiểu thư và Doanh đại nhân cao hứng, muốn đại nhân cho tiểu tướng mở rộng tầm mắt mà thôi!"

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng, giả vờ khiêm nhường nói, „E rằng tại hạ sẽ khiến cho Quân đại nhân thất vọng, thương thế ở chân của tại

hạ chưa hồi phục, không tiện dùng lực, hay là cứ để Quản đại nhân biểu diễn cho mọi người cùng xem."

Quản Trung Tà ngạc nhiên nói, „Xin thứ lỗi cho tiểu tướng lỗ mãng, tiểu tướng thấy đại nhân đi đứng vẫn nhu thường, tưởng rằng không có gì trở ngại."

Doanh Doanh lên tiếng, „Hạng đại nhân xin đừng từ chối nữa."

Lộc Đan Nhi thì hạ giọng phu ra ba chữ, „Đồ nhát gan!" rồi kéo Doanh Doanh quay đầu mà đi, đồng thời quay sang Quản Trung Tà nói, „Quản đại nhân! Chúng ta đi thôi!“

Quản Trung Tà vội vàng thi lễ rồi bỏ đi cùng với hai thiếu nữ.

Hạng Thiệu Long và Xương Văn quân chỉ đành nhìn nhau cười.

Hạng Thiệu Long nhớ lại lời hẹn với Đồ Tiên, vội vàng cáo từ quay về thành Hàm Dương.

Trên đường nhớ lại lời châm biếm của hai thiếu nữ, không hề cảm thấy khó chịu mà chỉ thấy làm lạ vì mình thay đổi quá nhiều.

Trong những ngày còn chơi bời ở thế kỷ hai mươi mốt, gã luôn luôn thích hơn người ta.

Nhưng giờ đây tánh hiếu thắng đã giảm rất nhiều, mọi chuyện đều nghĩ cho đại cuộc, không hề tính toán đến mọi sự thành bại trong một lúc. Cho nên thái độ của hai thiếu nữ đối với gã như thế, gã có thể坦然 nhiên được.

Có lẽ đó là sự trưởng thành. Về đến Hàm Dương, nhân lúc chưa đến giờ hẹn, Hạng Thiệu Long quay về Ô phủ trước, hỏi Đào Phương về chuyện của huynh muội Châu Lương, sau đó đi gặp hai người.

Bọn họ được Đào Phương sắp xếp cho một phòng dành cho bọn thiết vệ ở đông viên, hoàn cảnh cũng rất tốt, khi Hạng Thiếu Long bước vào tiểu sảnh, nàng Châu Vi xinh xắn đang dệt vải bên khung cửi, còn Châu Lương thì đang mân mê trong tay vật gì đó bằng sắt trông giống với một chiếc vòng đeo tay, thấy gã bước vào thì cả hai vội vàng đứng dậy thi lễ Có lẽ vì cảm thương, nên Hạng Thiếu Long rất quan tâm đến bọn họ, mỉm cười với Châu Vi, nói, „Châu tiểu thư phải chăng đang dệt áo mới cho lệnh huynh?"

Châu Vi đột nhiên đỏ mặt, cúi đầu ừ một tiếng.

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm, nhưng ngại không hỏi nguyên nhân vì sao nàng hổ thẹn.

Ngồi xuống bên cạnh Châu Lương nói, „Món đồ gì trong tay Châu huynh thế?"

Châu Lương đưa vật bằng sắt cho gã nói, „Đây là thứ dùng để bảo vệ cổ tay khi bắt ửng, ngài nhìn đây, rồi vén tay áo đưa cổ tay trái tới trước mặt gã, trên cổ tay đầy những vết trầy xước."

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm, nói, „Thì ra Châu huynh ngoài tài đóng thuyền còn là một chuyên gia nuôi chim ửng. Nhưng đã có vật này tại sao lại còn bị chim ửng làm cho bị thương đến thế?"

Châu Lương nói, „Thứ này được dùng khi huấn luyện chim ửng mới, cuối cùng phải luyện cho chim ửng biết dùng lực mạnh hay nhẹ, mới gọi là cao thủ, đây là những vết thương bị chim ửng cào trước năm mười lăm tuổi, sau này không còn bị thất thủ nữa."

Hạng Thiếu Long nói, „Nói như vậy, Châu huynh đã là cao thủ trong nghề này."

Châu Lương tiu nghiu đáp, „Đó là chuyện trước đây, giờ đây tiểu nhân rất ngại khi đối mặt với chim ửng, nhìn ánh mắt của chúng, tiểu nhân không

dám làm chủ nhân của bọn chúng nữa."

Hạng Thiếu Long nghĩ một lúc rồi nói, „Từ hôm nay trở đi, Châu huynh không cần phải bồn ba ở ngoài nữa, cũng không sợ kẻ khác bức hiếp, về mặt này, nói không chừng sẽ giúp đỡ cho ta rất nhiều."

Châu Lương trở nên hớn hớ, hai mắt sáng lên, „Hãy cứ căn dặn tiểu nhân, tiểu nhân sẽ phục tùng, sau này hãy cứ gọi tiểu nhân là Tiêu Lương là được, tiểu nhân không đáng cho Hạng gia gọi là Châu huynh!"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Ta chưa bao giờ coi Châu huynh là người ngoài, Châu huynh không nên gọi ta là Hạng gia mới đúng, xin hỏi nuôi chim ưng phải có bí quyết gì? Bao lâu mới có thể huấn luyện được một con chim ưng dùng để săn bắt, chúng có thể làm được những chuyện gì?"

Châu Lương kiêu hãnh nói, „Đầu tiên là phải chọn tướng ưng, chỉ có chọn những con chim ưng có dáng vương giả, có thể thông tính người, như vậy mới không khiến cho sự việc nửa chừng lại bỏ dở. Tiếp theo là phải có tính nhẫn nại và có sức chịu đựng, nuôi chim ưng phải nuôi từ nhỏ mới được, ít nhất cần phải một năm mới được, huấn luyện cho chúng có thể săn bắn được chỉ là chuyện nhỏ, cảnh giới cao nhất của việc nuôi chim ưng là phải huấn luyện cho chúng trở thành những con chiến ưng, không những có thể theo dõi kẻ địch từ trên không trung, trinh sát hư thực mà còn có thể tấn công đánh lén, trở thành loại binh khí lợi hại."

Lần này thì đến lượt Hạng Thiếu Long vui mừng, nói, „Vậy chuyện này không nên chậm trễ, ngày mai Châu huynh hãy lập tức tìm ưng vương, ta sẽ phái mấy người đi theo huynh để cho huynh làm việc dễ dàng hơn."

Châu Lương vui mừng nhận lệnh.

Hạng Thiếu Long thấy thời gian không còn nhiều nữa, vội nói lời chia tay, vừa bước ra khỏi cửa, Châu Vi đuổi theo nói, „Hạng đại nhân!"

Hạng Thiệu Long quay sang Châu Vi nói, „Châu tiểu thư có gì chỉ giáo?"

Châu Vi cúi mặt đến phía trước gã, nói, „Đại ca đã có công việc, Châu Vi phải làm việc gì đây?"

Hạng Thiệu Long dịu dàng nói, „Lệnh huynh là cao thủ nuôi chim ưng, tiểu thư là người dệt vải giỏi nhất, không phải mỗi người đã có công việc của mình rồi hay sao?"

Châu Vi càng đỏ mặt hơn, lí nhí nói, „Tiện thiếp hy vọng có thể hầu hạ cho đại nhân, mong đại nhân ân chuẩn."

Chỉ thấy thái độ của nàng, thì đã biết không đơn giản là hầu hạ, điều này cũng khó trách nàng, mình quả thật là đối tượng lý tưởng của nàng, lại thêm nàng cũng muốn báo ơn.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Như thế thì quá thiệt thòi cho nàng, để ta nghĩ xem sao, ngày mai sẽ nói chuyện với nàng!"

Châu Vi lắc đầu, „Trừ phi đại nhân quả thật chê tiện thiếp, e tiện thiếp chân tay thô kệch, nếu không tiện thiếp quyết ý làm trâu làm ngựa suốt đời cho đại nhân, hầu hạ đại nhân."

Được một thiếu nữ xinh đẹp như thế tỏ ý muốn đi theo, nói không động lòng quả thật là chuyện lạ người. Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu lắm, thầm nghĩ thôi thì hãy tạm thời hứa với nàng, sau này hãy để xem sao, chép miệng nói, „Vây tạm thời hãy cứ thế cũng được! Nhưng..."

Nói chưa hết lời Châu Vi đã vui mừng ngắt lời gã, „Tạ đại nhân ân chuẩn!" rồi chạy vào trong phòng.

Hạng Thiệu Long chỉ đành cười khổ não rồi bước ra cửa

Chương 145: Thần Thương Phi Long

K

hi đến căn nhà lần trước thì Đồ Tiên đã chờ ở đây, hai người đều vui mừng, sau một thời gian đồng cam cộng khổ, cả hai đã trở nên tin tưởng và thân thiết nhau hơn. Nếu không phải có Đồ Tiên tiết lộ những bí mật của Lã Bất Vi, Hạng Thiếu Long e rằng đã sớm mất mạng.

Đồ Tiên cười nói, „Thiếu Long huynh đối phó với tên Lã Hùng ấy thật là tuyệt vời, khiến cho Lã Bất Vi không thể trả đũa nữa, lại còn phải mất mặt. Về đến phủ, tên gian tặc ấy nổi trận lôi đình, gọi Mạc Ngạo đến thương lượng cả canh giờ, mà nói không chừng là đã sắp xếp lại kế hoạch đối phó với huynh."

Hạng Thiếu Long nói, „Cha con Lã Hùng thế nào?"

Đồ Tiên nói, „Lã Hùng tuy không đau đớn bề ngoài như đứa con mình, nhưng bị Lã Bất Vi mắng cho một trận trước mặt mọi người, chẳng còn mặt mũi gì cả. Giờ đây bị Lã Bất Vi sai đi phụ trách việc đào kênh. Kẻ vui mừng nhất là Quản Trung Tà, Lã Hùng trước nay vẫn không phục tùng y, bất hòa với y, Lã Hùng bị trừ, y càng trở nên quan trọng hơn, chỉ cần có một chút biểu hiện nữa, Lã Nương Dung sẽ thuộc về y."

Một ý nghĩ thoáng qua, Hạng Thiếu Long nói, „Quản Trung Tà chẳng qua là người chỉ biết có quyền lợi của riêng mình, Đồ huynh có cho rằng có lời kéo được y chẳng?"

Đồ Tiên nghiêm mặt nói, „Ngàn vạn lần đừng có ý nghĩ như vậy, kẻ này suy nghĩ sâu xa, dã tâm rất lớn, tuyệt đối có thể so được với Lã Bất Vi, vả lại y cũng hiểu rằng mình rốt cuộc vẫn không phải là người Tần, chỉ có dựa vào Lã Bất Vi thì mới có thể làm nên chuyện được. Vả lại vì chuyện của Liên

Tấn, oán thù của y và huynh rất sâu, không thể có khả năng hóa giải, Thiếu Long đừng phí sức nghĩ tới chuyện này nữa."

Thiếu Long gật đầu. Đồ Tiên là người từng trải, cách nhìn của y sẽ khó mà sai được.

Đồ Tiên nói, „Mấy ngày gần đây ta đã bí mật quan sát động tĩnh của Mạc Ngạo, y đã chế ra loại áo chống nước và ống đồng để thổi khí, ta thấy chắc là dùng để đối phó với huynh."

Quả thật những điều này gã không nghĩ tới, ở Điền Liệp trường, sông hồ chẳng chịt, ngoài cây cầu gỗ ở dòng Kinh Thủy, những con sông khác muốn qua được phải dùng bè gỗ, hoặc bơi, nếu có người ám toán từ dưới đáy sông, với những loại vũ khí lợi hại do Mạc Ngạo nghĩ ra như độc châm chẳng hạn, quả thật không thể đề phòng được, hít sâu một hơi nói, „May mà chân của ta đã bị thương nên chẳng cần đi đâu hết."

Đồ Tiên mỉm cười nói, „Đây quả thật là cách hay nhất trong lúc không có cách, nhưng cũng phải cẩn thận, trong số những kẻ y muốn đối phó, có cả Đằng huynh và tiểu Tuấn, nếu hai người bọn họ gặp chuyện bất trắc, thì sự đả kích đối với huynh cũng rất lớn."

Ngừng một lát rồi nói, „Ta tuy không biết bọn chúng sẽ hành sự thế nào, nhưng một kẻ tài trí như Mạc Ngạo thì có thể tạo được tình thế, khiến cho chúng có cơ hội ra tay, chuyện này khó mà phòng được."

Hạng Thiếu Long đỏ mồ hôi hột, gã không hề nghĩ rằng Đằng Dực và Kinh Tuấn cũng trở thành đối tượng ám sát của đối phương, giờ đây được Đồ Tiên nhắc nhở mới biết mình sơ suất.

Đồ Tiên trầm giọng nói, „Chỗ đáng sợ nhất của tên Mạc Ngạo này là y nấp sau lưng người khác để hành sự, lại biết cách bảo vệ mình, không ham những hư danh lợi nhỏ, quả thật là người có thể làm nên chuyện lớn."

Hạng Thiếu Long nói, „Kẻ này chẳng lẽ không có khuyết điểm gì sao?"

Đồ Tiên đáp lời, „Khuyết điểm duy nhất chính là háo sắc! Nghe nói y gặp Cầm Thanh xong thì thần hồn điên đảo, song chuyện này Lã Bất Vi cũng không thể giúp gì được, nếu không Lã Bất Vi đã giành lấy Cầm Thanh cho riêng mình. Ta chưa nói với huynh Lã Bất Vi rất ghen tị khi Thiếu Long có được Kỳ tài nữ, có lần đã từng nói, huynh không phù hợp với nàng."

Lại nói, „So ra Quân Trung Tà là kẻ có định lực hơn, chưa bao giờ chạm tới bọn ca cơ trong Lã phủ, mỗi ngày phần lớn thời gian đều tập luyện xạ kỵ kiếm thuật, đọc nhiều loại binh thư, ngày nào cũng như thế, kẻ này ý chí kiên định, khiến cho người ta phải giật mình. Lợi hại nhất là không ai biết được y mong muốn gì, trong lòng đang nghĩ gì. Y là một kẻ khó ứng phó hơn cả Mạc Ngạo, nếu có cơ hội thì hãy trừ khử y, như thế chúng ta mới có thể yên giấc được."

Hạng Thiếu Long nghe mà cả kinh, so ra, bản thân gã còn háo sắc hơn nhiều. Một kẻ lạnh nhạt vô tình bẩm sinh như Quân Trung Tà mới là đối thủ đáng sợ nhất. Mạc Ngạo so ra vẫn còn có một nhược điểm, đó là si mê Cầm Thanh. Bao nhiêu đó cũng đủ khiến cho y mất mạng.

Đồ Tiên thở dài, „Thế lực của Lã Bất Vi lớn Mông Ngao càng lúc càng nhanh và lợi hại, mỗi ngày những quan viên đến nịnh bợ y đếm không xuể, lại thêm y có thể thông qua Lao ái mà gián tiếp khống chế thái hậu, cứ như thế nước Tần cuối cùng cũng sẽ có một ngày thành thiên hạ của nhà họ Lã. Nếu chẳng phải y canh phòng cẩn mật, ta quả thật muốn dùng kế gậy ông đập lưng ông, cho y một ly rượu độc."

Hạng Thiếu Long cười, „Chuyện Lao ái, chưa chắc đã là chuyện tốt!" rồi nói ra diệu kế dùng Lao ái để chống lại Lã Bất Vi.

Đồ Tiên nghe mà trố mắt, lát sau mới chép miệng, „Thiếu Long huynh quả là có thủ đoạn hơn cả Mạc Ngạo, Lao ái quả thật là kẻ chỉ biết có mình, vô

tình vô nghĩa."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy hồ thẹn, hỏi chuyện Lã Nương Dung.

Đồ Tiên nói, „Trong Lã phủ, người ta có thiện cảm nhất là ả nha đầu ấy. Ba đứa con trai của Lã Bất Vi chỉ là hạng vô dụng, chỉ biết rượu ngon gái đẹp. Còn hai đứa con gái khác thì xấu xí vô cùng, chỉ có Lã Nương Dung là được Lã Bất Vi yêu thương nhất, ai có thể cưới ả, thì có nghĩa là đã trở thành người kế thừa của Lã Bất Vi, nếu huynh có thể khiến ả thích huynh thì càng làm cho Lã Bất Vi đau đầu hơn."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Đã là con gái của kẻ thù, tại hạ không thể có cảm tình với ả được, huống chi tại hạ vốn không thể tranh được với Quản Trung Tà, cả tại hạ cũng cảm thấy mê lực của y."

Đồ Tiên nói, „Quản Trung Tà nếu muốn giành lấy một thứ gì đó, đều có thủ đoạn của mình, khó nhất là y luôn luôn hạ mình, không giống như Mạc Ngạo, rất khó gần, rất được lòng người, cả người bên cạnh Lã Nương Dung cũng bị y mua chuộc, Lã Nương Dung thì không cần phải nói nữa, đã say mê y đến điên đảo thần hồn, Hạng huynh quả thật chẳng còn cơ hội nào cả."

Rồi nhíu mày ra chiều suy nghĩ nói, „Nhưng thực sự thì hình như hoàn toàn không như vậy, từ khi Hạng huynh từ chối hôn sự, tam tiểu thư vì không phục huynh nên đã nảy sinh hứng thú, nàng là người rất thích kiếm thuật, nếu huynh có thể áp đảo Quản Trung Tà về mặt này, nói không chừng sẽ khiến nàng thay lòng đổi dạ."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Chuyện này rất khó, Đồ huynh có biết bọn họ đã có mối quan hệ thân mật chưa?"

Đồ Tiên nói, „Quản Trung Tà sẽ không làm chuyện khiến cho Lã Bất Vi không vui."

Rồi nhìn ra cửa sổ, „Trong ba ngày diễn ra lễ Điền Liệp, Thiếu Long phải tỉnh táo, phải biết tự bảo vệ mình, đừng để Lã Bất Vi thành công. Chương ngại lớn nhất cho Lã Bất Vi lúc này chính là huynh, ngàn vạn lần phải cảnh giác với y."

Hạng Thiếu Long gật đầu rồi hai người mới chia tay.

Khi ra đến đường lớn, thì mọi nhà đã lên đèn, buổi tối ở Hàm Dương không náo nhiệt bằng Hàm Đan hay Đại Lương, nhưng người đi trên đường vẫn đông đúc, nhất là những con đường dẫn tới thanh lâu, tửu quán, người đi còn đông hơn cả ban ngày.

Địa điểm hẹn nhau là ở Túy Phong lâu, một kỹ viện tư nhân cao cấp lớn nhất ở thành Hàm Dương, Hạng Thiếu Long tuy không biết rõ chủ nhân là ai, nhưng nghĩ chắc cũng là một nhân vật rất có thế.

Hạng Thiếu Long tuy trước kia vẫn thường tới bar rượu và những chỗ ăn chơi, nhưng từ khi tới thời đại này, đây là lần đầu tiên gã đến lầu xanh, bất đồ trong lòng dâng lên cảm giác mới mẻ.

Hạng Thiếu Long mặc bộ võ phục bình thường, bước đi trên con đường phồn hoa của thời cổ đại, gã cảm thấy rất tự do, nhưng cũng cảm thấy chơi vơi như trong mộng.

Đã bốn năm, tiểu Bàn từ một đứa trẻ vô tri chỉ biết ham chơi, trở thành một vị bị quân mười bảy tuổi, ôm trong lòng giấc mộng thống nhất thiên hạ.

Giờ đây người của sáu nước phía đông đều không coi y ra gì, kẻ được chú ý chỉ có Lã Bất Vi hoặc Hạng Thiếu Long, nhưng mười năm nữa bọn họ sẽ phát hiện rằng mình rất sai lầm.

Đang suy nghĩ thì chân đã bước đến Túy Phong lâu, tên đại hán giữ cửa thấy Hạng Thiếu Long đến thì vội vàng cúi gập người đón chào.

Vừa bước lên bậc cấp thì có một giọng nói ở phía sau vang lên, „Hạng đại nhân xin dừng bước!“

Hạng Thiếu Long nhận ra là tiếng của Hàn Sấm, ngạc nhiên quay lại, thấy Hàn Sấm vừa mới xuống xe ngựa, bước về phía gã, đến phía sau lưng gã thì kéo tay gã vào trong cửa, hạ giọng nói, „Hay cho Đồng mã si, gạt ta đến khố.“

Hạng Thiếu Long không thể nào phủ nhận được, thầm nghĩ chuyện mình giả thành Đồng mã si giờ đây khắp cả thiên hạ đều biết, cười khổ nói, „Là ai cho ngài hay?“

Hàn Sấm định lên tiếng trả lời thì một hán tử trung niên ăn mặc lòa lẹt, bên cạnh là hai mỹ nữ xinh xắn, bước tới thi lễ, „Hạng đại nhân lần đầu tiên đại giá quang lâm, lại còn có Hàn hầu, Ngũ Phù thật vinh hạnh vô cùng.“

Thiếu phụ bên phải cười hơn hớn nói, „Tiện thiếp là Quy Yến, bọn thiếp nghe tin Hạng đại nhân đến, ai nấy đều trang điểm đặc biệt, mong lọt vào mắt đại nhân!“

Hàn Sấm lạt giọng nói, „Vậy thì chẳng còn ai để ý đến ta nữa sao?“

Thiếu phụ ấy rõ ràng rất quen thuộc với Hàn Sấm, nháy mắt với hai người nói, „Tiện thiếp tên gọi Bạch Lô, mong Hạng đại nhân chỉ giáo nhiều cho.“

Hàn Sấm quả là một tay lão luyện, làm sao chịu bỏ qua cơ hội này, vỗ vai Hạng Thiếu Long nói, „Lôi nương hình như đã ưa thích Hạng đại nhân, nếu không, cần gì Hạng đại nhân chỉ giáo!“

Hai thiếu nữ cười ngặt nghẽo, rồi hai người bước vào đại sảnh. Ngồi xuống, bọn nô tỳ dâng trà lên, hai thiếu nữ ngồi hai bên hai người.

Hạng Thiếu Long không hiểu có gì lại ngồi ở đây, Ngũ Phù vỗ tay, „Hạng đại nhân lần đầu tiên đến tể lâu, tiểu nhân đặc biệt chuẩn bị một thứ rất thú

vị, một chút lễ mọn, xin đại nhân nhận cho."

Hạng Thiếu Long buồn cười lắm, thầm nghĩ chuyện mua chuộc quan lại từ xưa đến nay cũng như nhau, bản thân giờ đây là đô kỵ đại thống lĩnh, có nghĩa là người đứng đầu trong việc bảo vệ trị an cho thành Hàm Dương, những tay đại ca ở chốn gió trăng này, tự nhiên sẽ phải lấy lòng mình, để khi xảy ra chuyện thì được chiếu cố đặc biệt.

Hàn Sấm cười, „Ngũ lão bản thật biết điều, Hạng đại nhân làm sao có thể bỏ qua một người bạn như ông."

Lôi nương dựa nửa thân vào lưng Hàn Sấm, thở thẽ nói, „Hàn hầu mới thật là biết chuyện. Lão bản chúng tôi làm sao bằng!"

Còn Quy Yến thì dựa vào Hạng Thiếu Long nói, „Hạng đại nhân hãy năng tới đây, nếu không nô gia và các cô nương ở đây sẽ không tha cho ngài."

Hai năm nay Hạng Thiếu Long đều né tránh những mỹ nữ khác ngoài đám thê thiếp của mình, một mặt là vì đã cảm thấy thỏa mãn, còn nguyên nhân chủ yếu là bởi rất sợ gánh nặng tình cảm.

Còn chỗ hấp dẫn nhất của những đóa hoa đại này là cách ăn bánh trà tiền. Xong việc thì đường ai nấy đi.

Chỉ có lần đầu tiên khi mới đến Hàm Đan, bị người ta kéo đến quan kỹ viện, lần đầu tiên y đã gặp phải thảm kịch của Tố Nữ, điều đó đã để lại vết thương sâu sắc trong lòng gã, khiến gã không muốn đến chốn kỹ viện nữa, gã càng sợ thân thể bi thảm của các cô nương trong chốn thanh lâu.

Song kỹ viện tư doanh và quan kỹ viện rất khác nhau, bởi vì các cô nương ở đây là tình nguyện.

Nhớ lại ngày ấy lưu lạc, hầu không phải được Đào Phương thu nhận, có lẽ gã đã trở thành một tên sát thủ hay một tên nam kỹ rồi.

Quy Yển ghé tai gã nói, „Hạng đại nhân có gì sao cứ thờ Ờ thế, để tiện thiếp gọi Mỹ Mỹ đến bồi tiếp ngài. Nam nhân mà thấy ả thì đều điên đảo thần hồn."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ có gì cái tên Mỹ Mỹ sao nghe quen tai, rồi nhớ lại Điền Mỹ Mỹ vốn là tình nhân của Lao ái, chính ả đã quyến rũ Ô Đình Uy, khiến cho gã phải bán đứng cả gia tộc, bị xử tử một cách thê thảm, trong lòng chán ngán lắm, nói, „Đã có Quy Yển cô nương bồi tiếp ta là đã đủ, cần gì phải đến Điền Mỹ Mỹ nữa?"

Bạch Lôi cười, „Thì ra Hạng đại nhân cũng là nhân vật phong lưu, rất biết dỗ dành bọn nữ nhân chúng tôi, còn hơn cả Hàn Hầu nữa."

Hàn Sấm cười, „Bản lĩnh thật sự của Hạng đại nhân các nàng vẫn chưa được thưởng thức đâu."

Ngũ Phù ngạc nhiên kêu lên, „Thì ra là Hàn hầu biết rõ Hạng đại nhân như thế."

Hạng Thiệu Long và Hàn Sấm nhìn nhau cười, lúc ấy có bốn tên tỳ nữ, hai người một nhóm, khiêng một cây trường thương dài khoảng nửa trượng, và một tấm thiết thuẫn cao năm xích, trên bằng dưới nhọn bước vào sảnh.

Hạng Thiệu Long cảm thấy ngạc nhiên.

Gã vốn tưởng Ngũ Phù tặng cho mình một món đồ chơi nào đó, nào ngờ đây là một món binh khí.

Ngũ Phù đứng dậy, tay phải cầm ngọn trường thương, tay trái cầm thuẫn, hít hột diễn vài động tác, trông cũng oai lắm.

Quy Yển ghé tai Hạng Thiệu Long nói, „Đó là bảo vật mà Túy Phong lâu bọn thiếp dùng để đuổi tà tránh ma, ba năm trước một vị khách đã tặng cho

bọn thiếp, lão bản biết Hạng đại nhân đến, nên mới dùng món này làm lễ vật."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm đâu có ông khách nào tặng món này cho thanh lâu, chắc là sau khi túi đã sạch tiền thì lấy binh khí để gán nợ mà thôi. Trong thời đại này, những loại như bảo đao, vì như vàng, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Hàn Sấm nhận lấy món binh khí trong tay của Ngũ Phù, nâng lên xem thử trọng lượng, biến sắc nói, „Món này ít nhất đáng giá trăm đỉnh hoàng kim, không ngờ Ngũ Lão bản lại có món bảo vật như thế."

Hạng Thiếu Long thầm khen Ngũ Phù, lấy binh khí để tặng mình, vừa không để lộ ý định mua chuộc quan viên, mà lại khiến cho mình khó mà từ chối, vui mừng đứng dậy, cầm ngọn trường thương, chỉ thấy thương thẳng như ngọn bút, sáng lấp lánh trên thân lại có ẩn hiện hoa văn, mũi thương nhọn hoắt, một mũi thương tốt như thế này, lần đầu tiên gã mới thấy được.

Ngũ Phù bước tới chỉ vào thân thương mà nói rằng, „Mời Hạng đại nhân nhìn ở đây, đây chính là tên của ngọn thương này."

Hạng Thiếu Long lúc này mới thấy hai chữ ở đầu thương, gã đương nhiên không thể hiểu được đó là chữ gì.

Hàn Sấm chồm qua, đọc lớn, „Phi Long! Quả nhiên tên hay! Hạng đại nhân được thương này nhất định sẽ tung hoành ngang dọc."

Ngũ Phù cung kính nói, „Chút quà mọn, mong Hạng đại nhân nhận lấy."

Quy Yển dựa vào Hạng Thiếu Long nói, „Hạng đại nhân! Hãy để nô gia tự tay may bao thương cho ngài nhé."

Hạng Thiếu Long cầm tấm thuẫn lên, tấm thuẫn tuy mỏng nhưng cứng vô cùng, cầm lâu vẫn không thấy mệt, trong lòng vui lắm, quay sang Ngũ Phù

cảm tạ.

Quy Yển nói, „Hạng đại nhân vẫn chưa trả lời nô gia kia mà."

Ngũ Phù cười, „Hạng đại nhân đừng từ chối, hạn cho nàng trong vòng ba ngày phải may cho được bao thương, lúc ấy sẽ cầm thương lẫn bao đem đến tận phủ Hạng đại nhân."

Quy Yển mừng rỡ.

Ngũ Phù nói với vẻ hơi áy náy, „Đã làm trễ thời gian của hai vị đại nhân, hai vị quân thượng và Quân đại nhân đang chờ Hạng đại nhân ở hậu vi ên, Hàn hầu phải chẳng đi cùng với Hạng đại nhân?"

Hàn Sấm nói, „Ta hẹn thái tử Đan đến đây uống rượu, nếu Ngũ lão bản không ngại, ta muốn cùng Hạng đại nhân nói vài lời riêng tư!" rồi ghé tai Bạch Lôi nói, „Lát nữa sẽ đến lượt nàng."

Khi Hạng Thiệu Long ngồi xuống, vẫn còn nói, „Hàn huynh vẫn chưa nói có gì hết, tại hạ là Đồng mã si."

Hàn Sấm nói, „Có người đã thấy huynh đến gặp Điền Đan, nếu không đoán được huynh là ai, ta cũng không đến đây, nghe nói sau đó thì vẻ mặt của huynh rất khó coi, Điền Đan vội vàng đến tướng phủ tìm Lã Bất Vi, không biết là đã xảy ra chuyện gì?"

Hạng Thiệu Long đương nhiên không cảm thấy Hàn Sấm thân thiết như Long Dương quân, bình thản nói, „Chỉ là chút xung đột mà thôi! Không có gì."

Hàn Sấm thành khẩn nói, „Nếu Hạng huynh muốn đối phó với Lý Viên và Điền Đan xin hãy chừa phần cho tại hạ."

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu có việc cần, nhất định phải nhờ hầu gia giúp đỡ."

Hàn Sấm đột nhiên gằn giọng, „Hạng huynh có quen Lao ái chăng?"

Hạng Thiếu Long nhớ đến việc Lao ái vì ngoại tình với tiểu thiếp của y nên mới chạy đến Hàm Dương, gật đầu.

Hàn Sấm nghiêng răng nói, „Tên cầu tặc chúng này là loại vô ơn bội nghĩa, không bằng loại cầm thú, ta dùng lễ thượng khách để đối với y, thế mà y không những dụ dỗ tiểu thiếp ta yêu nhất bỏ chạy, mà nửa đường còn giết phăng luôn cả nàng để tránh liên lụy, con người lòng dạ độc ác này ta hận không thể phanh thây y ra muôn mảnh chỉ vì y suốt ngày nấp trong trường phủ, nên ta không thể hạ thủ được."

Hạng Thiếu Long biết y vẫn chưa biết được việc Lao ái đã quyến rũ được Chu Cơ, xem ra y đến Túy Phong lâu không phải là chỉ muốn uống rượu mà có ý chờ Lao ái. Chép miệng nói, „Hầu gia e rằng phải bỏ ý định ấy, vì giờ đây Lao ái đã làm việc trong cung, được thái hậu sủng ái, nếu ngài động vào hắn, đừng hòng quay về nước Hàn."

Hàn Sấm giật mình, hai mắt đỏ ngầu lên, trông rất tức giận, lát sau mới tui nghiu nói, „Tại hạ hiểu, ngày mai tại hạ sẽ quay về nước Hàn, ngày sau nếu Hạng huynh có dịp cần đến, thì ta sẽ tận lực, nhất định sẽ không khiến cho Hạng huynh thất vọng."

Rồi hạ giọng nói, „ở Hàm Đan Hạng huynh đã có ơn với ta, giờ đây trong lòng ta vẫn còn cảm kích lắm."

Hạng Thiếu Long không ngờ y cũng có lúc chân thành như vậy, nên không được nói, „Hàn huynh hãy cứ yên tâm."

Tại hạ dám lấy đầu bảo đảm không quá bảy năm, Lao ái sẽ chết không đất chôn thân, mối thù của Hàn huynh xin hãy cứ giao cho ta."

Hàn Sấm nhìn gã nghi ngờ, gật đầu nói, „Nếu lời ấy do kẻ khác nói ra, ta sẽ cười vào mũi y, nhưng Đồng mã si đã lên tiếng, ta tin mà không hề nghi ngờ."

Khi hai người đứng dậy, Hàn Sấm nói, „Hàn Tinh giờ đây tuy đã có Bàn Noãn, nhưng người mà bà ta thật sự yêu thương chính là Đồng mã si, chuyện này ta cũng không định tiết lộ cho bà ta biết."

Hạng Thiếu Long giật mình, trong đầu hiện lên vẻ đẹp tuyệt trần của đường kim thái hậu Hàn Tinh của nước Triệu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 146: Người Đẹp Rắn Rết

H

ai ả nô tỳ dắt Hạng Thiếu Long đi qua một dãy hành lang, vào một mảnh sân, âm thanh ở phía trước dần dần không còn nghe nữa.

Mảnh sân trồng đầy những bụi hoa, lại có nhiều cây cảnh trông rất u nhã.

Giữa sân có hồ cá và hòn giả sơn, cỏ xanh mơn mớn, tiếng côn trùng kêu rả rích, khiến người ta không nghĩ rằng đây là chốn kỹ viện mà như quay về nhà mình.

Hai ả nữ tỳ dẫn đường ấy, ghé đầu vào nhau, hạ giọng nói chuyện, chốc chốc lại cười phá lên, trông rất đáng yêu.

Hạng Thiếu Long tự thấy mình có chỗ hấp dẫn nữ nhân, lại thêm đường đường là một đô ky thống lĩnh, cho nên những nữ tử ấy lấy làm vinh dự vì được gần gũi gã.

Từ ngày ngồi lên chức vị mà ai cũng mong ước ấy, Hạng Thiếu Long bận rộn vô cùng, công việc tiếp xúc với dân tình cũng đã có bọn thủ hạ, hôm nay mới coi như tự thân tìm hiểu dân tình, cảm nhận được niềm vinh dự vì trở thành một đô ky thống lĩnh.

Chả trách nào rất nhiều người muốn làm quan.

Những kẻ theo gã như Phổ Bố, Lưu Sào, thường ngày cũng đã cảm thấy rất vinh dự.

Vòng qua ngọn giả sơn, một tòa lầu hai tầng hiện ra trước mắt, lối vào có hơn mười tên đô vệ và cấm vệ đứng canh, đều là những tùy tùng của Xương Văn quân và Quản Trung Tà, nên gã cũng cảm thấy quen mặt.

Bọn họ tuy đứng ngoài cửa, nhưng không hề cô tịch, một đám mỹ nữ đang vây quanh, trông rất náo nhiệt.

Thấy Hạng Thiếu Long một mình bước vào, bọn chúng đều cảm thấy ngạc nhiên.

Hạng Thiếu Long báo tên xong thì bước vào nội sảnh.

Trong nội sảnh, đã có hai hàng chiếu, đầy thức ăn.

Quản Trung Tà, Xương Văn quân, Xương Bình quân chiếm một chiếu, thấy gã đến thì vui vẻ thi lễ, không khí rất thân thiện.

Những ả kỹ nữ hầu rượu đều quỳ xuống làm lễ.

Quản Trung Tà cười, „Hạng đại nhân đến muộn, tuy có lý do, nhưng cũng phải chịu phạt trước ba chén, để bằng với mọi người, nếu không uống tiếp nữa thì nhất định sẽ không đấu lại Hạng đại nhân."

Hạng Thiếu Long càn lúc càn phát hiện Quản Trung Tà rất miệng mồm, mỉm cười nói, „Lời nói của Quản đại nhân cũng như kiếm của ngài, khiến cho Hạng mỡ ta khó mà chống trả, nào dám không tuân lệnh."

Ngồi xuống xong, có một mỹ nhân từ chiếu Quản Trung Tà bước ra, rót rượu cho gã.

Hạng Thiếu Long hỏi ả kỹ nữ ngồi bên cạnh mình, „Vị tiểu thư này xưng hô thế nào?"

Xương Bình quân cười hà hà nói, „Quả là điều hiếm thấy ở Hàm Dương, thì ra Thiếu Long cũng là cao thủ hào hoa :"

Xương Văn quân chen vào nói, „Thiếu Long dĩ nhiên là cao thủ, nếu không làm sao có thể giành được Kỷ tài nữ, đại huynh phải nói là lão thủ ở chốn

thanh lâu mới phải."

Kỹ nữ ấy đưa tình cùng với Hạng Thiếu Long rồi mỉm cười đáp rằng, „Nô gia tên gọi Dương Dự, Hạng đại nhân xin đừng quên."

Hạng Thiếu Long cảm thấy người thoải mái.

Mấy ngày nay quả thật quá căng căng thẳng, khiến cho gã không thể thở nổi.

Điều gã phải làm lúc này là hãy hưởng thụ cuộc sống về đêm ở Hàm Dương, sẽ quên đi Thiện Nhu, say sưa ở chốn này không cần biết đến nhân gian nữa.

Nâng chén uống cạn.

Mọi người đều reo hò, trợ hứng cho gã.

Quản Trung Tà quay đầu lại nói, „Hãy khoan, trước khi uống chén thứ hai, mời Hạng đại nhân chọn thức ăn."

Hạng Thiếu Long nhìn món thức ăn trên bàn, ngạc nhiên nói, „Chẳng phải đã chọn rồi hay sao?"

Mọi người cười rộ cả lên.

Xương Văn quân cố nén cười nói, „Nghĩa là chọn mỹ nhân bồi tiếp, chỉ được chọn hai người, để tránh ngày mai không thể leo xuống giường mà đến Điền Liệp trường."

Quản Trung Tà tiếp lời, „Lâu chủ đã giữ vài vị cô nương đẹp nhất tạm thời không tiếp khách để chờ Hạng đại nhân chọn lựa."

Lời ấy lại gây nên một trận cười nghiêng ngả.

Xương Bình quân nói, „Thiếu Long có thể chọn cả những người bên cạnh chúng tôi, lần đầu tiên Thiếu Long đến đây, chúng tôi sẽ nhường cho huynh."

Hai thiếu nữ bên cạnh y cười khúc khích.

Hạng Thiếu Long hai tay bưng chén rượu do Dương Dự dâng lên rồi mỉm cười, „Đêm nay tiểu đệ chỉ cần Quy Yển cô nương là đủ, bởi vì đến canh một, tiểu đệ phải quay về."

Bọn mỹ nữ đều lên tiếng níu kéo.

Quản Trung Tà than, „Trừ phi Hạng đại nhân nhẫn tâm dùng kiếm giết người nếu không đêm nay đừng hòng các vị cô nương buông ta về nhà ngủ."

Dương Dự rót cho gã chén rượu thứ ba, thỏ thẻ nói, „Vậy để đêm nay nô gia hầu hạ cho Hạng đại nhân được chăng?"

Hạng Thiếu Long bưng chén rượu uống cạn, cười khổ nói, „Vết thương tiểu đệ ở chân vẫn chưa hết, quả thật có lòng mà không có sức, mong hai vị nhân huynh và các vị cô nương lượng thứ."

Quản Trung Tà nói với vẻ áy náy, „Quả thật đó là lỗi của chúng tôi, đã không biết được điều này, xin được uống rượu phạt."

Hạng Thiếu Long mắng thầm, tên tiểu tử nhà người rõ ràng mượn chuyện này để dò xét vết thương của ta, nhưng mặt vẫn thản nhiên, uống cạn chén rượu.

Dương Dự hạ giọng nói, „Nhưng đừng quên lại đến tìm nô gia." Nói xong quỳ xuống, rồi bước về phía Quản Trung Tà.

Xương Văn quân nói, „Có một món ăn mà Thiếu Long không thể không chọn, nếu không sẽ khiến huynh đệ chúng tôi và Quản đại nhân thất vọng, đó chính là đệ nhất mỹ nhân mà ai cũng biết danh ở Hàm Dương, Điền Mỹ Mỹ cô nương."

Hạng Thiếu Long biết Quản Trung Tà đang chú ý đến sự phản ứng của mình đối với cái tên ấy, muốn xem thứ gã phải chăng đã biết chuyện Điền Mỹ Mỹ quyến rũ Ô Đình Uy, nên cố ý không hề lộ bất cứ sơ hở nào, cười nói, „Vậy thì quả thật tại hạ thân ở Hàm Dương mà tại ở nơi khác, có gì tại hạ chưa bao giờ nghe tên vị mỹ nhân này?"

Bọn thiếu nữ đổ kị với Điền Mỹ Mỹ đều vỗ tay vì câu nói này, không khí càng náo nhiệt hơn.

Quản Trung Tà nói, „May mà Điền Mỹ Mỹ không nghe được câu này, nếu không đừng hòng nàng chịu đến đây, có lẽ sau này nghe đến đại danh của Hạng đại nhân, nàng sẽ bịt tai để báo thù. Người đâu! Hãy mời Quy Yển tiểu thư và Điền Mỹ Mỹ đưa đến cho Hạng đại nhân. Đêm nay ta chỉ là chủ nhân, tự nhiên phải dùng thứ tốt nhất để đãi khách."

Câu nói ấy tuy khá bá đạo, nhưng khiến cho ai nghe cũng thoải mái, không thể từ chối được.

Ả nô tỳ nhận lệnh bước ra.

Quản Trung Tà vỗ tay ba lần, mọi người chợt im lặng.

Mấy ả nữ nhạc sư ngoài cửa tuy hơi luống tuổi, nhưng ai nấy cũng phong vận vô cùng, chả trách nào Túy Phong lâu được gọi là đệ nhất thanh lâu ở Hàm Dương. Nếu bọn họ không có tiếng tăm, đừng hòng có tư cách được ngồi ở đây.

Nữ nhạc sư nhận lệnh liền tấu lên khúc nhạc.

Cửa hai bên đều mở rộng, đám ca cơ đều chạy vào, quần áo thướt tha, như một đàn bướm đang bay lượn, ai nấy đều ngây ngất nhìn.

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ bọn họ, tuổi đều khoảng mười tám mười chín, dung mạo đẹp đẽ, dáng người thon thả.

Trong thời đại chiến tranh này, trọng nam khinh nữ, người nghèo thường bán con gái, lần đầu tiên khi gặp Đào Phương, y đã mua mỹ nữ ở khắp nơi, đám ca cơ ở trước mặt này có lẽ cũng do mua về.

Nghĩ đến đây thì nhớ đến Đinh Phương Thị, trong lòng cảm thấy đau khổ, hận không lập tức bỏ đi.

Đang lúc suy nghĩ vẫn vơ thì tiếng nhạc dần dần chấm dứt, bầy ca cơ thi lễ rồi lui ra cửa.

Bọn mỹ nữ lại rót thêm rượu cho khách.

Ngoài cửa xướng lên, „Quy Yển cô nương đến."

Nhìn ra cửa thì thấy Quy Yển đang bước vào, nhủ thầm cái tên này chắc có hàm ý gì đây. Có lẽ Quy Yển là người nơi khác, vì nhớ quê hương nên chọn tên này.

Quy Yển hành lễ với khách khứa rồi yếu điệu bước về phía Hạng Thiếu Long ngồi xuống, bọn thiếu nữ đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Hạng Thiếu Long chưa có cơ hội lên tiếng thì Quy Yển đã đi bằng đầu gối tới, nửa thân người ép sát vào Hạng Thiếu Long, rót rượu cho gã, cười tươi như hoa nói, „ân sủng của đại nhân, nô gia xin kính đại nhân một chén trước."

Bọn ba người Quán Trung Tà lập tức cười ồ lên.

Xương Văn quân nói, „Đêm nay Thiếu Long cẩn thận coi chừng không ra khỏi Túy Phong lâu, thương thế lại phát tác.

Quy Yển thất kinh nói, „Đại nhân bị thương sao?"

Hạng Thiếu Long ngửi được mùi hương thoang thoảng từ người nàng tỏa ra, thầm nghĩ sức quyến rũ của nữ nhân quả thật không thể nào coi thường, nhất là khi bọn họ có ý quyến rũ mình, ngày ấy Triệu Mục đã ép Triệu Nhã dùng xuân dược để đối phó với mình, kế mỹ nhân quả thật xưa nay đều dùng được cả.

Nghĩ đến đây, nhớ lại ánh mắt của Quản Trung Tà nhìn mình khi nói về Điền Mỹ Mỹ nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Gã đã sơ suất, vừa rồi nếu chén rượu có độc thì gã đã thua chắc.

Mạc Ngạo là một cao thủ hạ độc, nói không chừng sẽ có cách khiến cho độc tính vài ngày sau mới phát tác, lúc ấy không ai nghi ngờ Quản Trung Tà đã sai người ra tay.

Quy Yển nhìn vẻ mặt gã, tưởng rằng vết thương của gã lại phát tác, ghé môi nhấp một ngụm rượu rồi đưa đến miệng gã nói, „Rượu có thể giảm đau, đại nhân xin hãy uống rượu."

Hạng Thiếu Long thấy nàng quả thật nhấp một ngụm nên mới yên tâm, uống cạn chén rượu trên tay nàng.

Đồng thời cũng suy nghĩ thật nhanh, muốn mua chuộc cô nương ở chốn thanh lâu để đối phó với một đô ky thống lĩnh như mình, không phải là chuyện dễ dàng, bởi vì chuyện này sẽ liên lụy đến cả thanh lâu, và lại sẽ gây ra sóng to gió lớn. Quản Trung Tà càng sẽ không tùy tiện lộ âm mưu này cho người khác biết. Cho nên nếu muốn tìm người hạ thủ, thì chỉ có thể tìm Điền Mỹ Mỹ mà thôi, bởi vì nàng đã sớm bị Lao ái quyến rũ, nghĩ đến

đây, trong lòng đã có chủ Xương Văn quân cười nói, „Quy Yển ngoan ngoan như vậy, Thiếu Long theo lý phải thưởng cho nàng một nụ hôn."

Quy Yển e thẹn kêu một tiếng, ngã vào lòng Hạng Thiếu Long, tay trái vòng qua ôm lấy eo gã, tay phải ôm lấy cổ gã, ngẩng đầu lên, mắt khép hờ, hơi thở gấp gáp.

Nhìn thấy dáng vẻ khêu gợi ấy, Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy động lòng, cúi đầu hôn ngấu ngiến lên môi nàng.

Gã đưa đầu lưỡi ra, quấn lấy lưỡi nàng.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô.

Quy Yển không nỡ ta buông gã ra, giận dữ nói, „Đại nhân thật là keo kiệt!" rồi cúi đầu hạ giọng nói, „Đại nhân trông thật vạm vỡ."

Ngoài cửa lại có tiếng hô lên, „Điền Mỹ Mỹ tiểu thư đến."

Trong đại sảnh đột nhiên im lặng, mọi ánh mắt đều tập trung ra ngoài cửa. Tiếng hoàn bội vang lên, một mỹ nữ đẹp như ngọc uyển chuyển bước vào.

Hạng Thiếu Long vừa nhìn cũng đã biến sắc.

Điền Mỹ Mỹ tuổi khoảng hai mươi, làn thu ba sáng sủa, môi hồng đào khép hờ, nụ cười chúm chím. Điều hấp dẫn nhất là nàng có dáng vẻ của một tiên nữ không nhuộm màu trần thế, khiến cho nam nhân ai nấy cũng sinh lòng muốn bảo vệ yêu thương nàng. Những mỹ nữ ở đây so với nàng cũng giống như những ngôi sao nhỏ so với một vầng trăng sáng ngời.

Tiếng nhạc lại tấu lên. Điền Mỹ Mỹ xoay người, bắt đầu múa. Dưới ánh đèn, nàng trông như một nàng tiên hạ phàm.

Rồi Điền Mỹ Mỹ cất tiếng ca theo tiếng nhạc. Thanh âm của nàng thật ngọt ngào, mê người.

Hạng Thiếu Long chỉ có thể đại khái hiểu được lời hát, nàng hát rằng có một tiểu cô nương đang lặn ngụp trong biển tình, khi đang nhớ tình nhân thì đột nhiên nhận được một chiếc khăn tay của tình lang nhờ người gửi về, trên chiếc khăn ấy có thêu một đôi uyên ương đang giỡn nước, khiến cho nàng xem mà lòng hoa nở rộ, nhưng nỗi nhớ càng tăng thêm Phối hợp với bàn tay uyển chuyển của nàng là vẻ mặt, Điền Mỹ Mỹ đã thể hiện tình cảm của mình lên khuôn mặt, khiến cho Hạng Thiếu Long cũng phải điên đảo.

Dung mạo của nàng chỉ kém Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh một chút, không ngờ trong chốn kỹ viện mà cũng có một tuyệt phẩm như vậy. Hạng Thiếu Long cảm thấy kỳ lạ, một mỹ nữ tài sắc song toàn như nàng, lẽ ra phải thuộc về một nhà quyền quý, có gì lại lưu lạc đến đây? Chỉ nghe nàng hát rằng, „Đắp cùng tấm chăn hợp hoa, lòng vẫn nhớ mãi chàng, duyên từ đây kết không gỡ."

Tiếng ca tiếng nhạc dần dần dứt hẳn, ai nấy đều hoàn hồn, lập tức khen hay.

Điền Mỹ Mỹ thi lễ hai bên rồi cất bước về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long tự nhắc nhở mình, mỹ nữ trước mặt chỉ là loài rắn rết có bề ngoài của một nàng tiên, gã lúc ấy mới vỗ tay đứng dậy nói, „Hoan nghênh phương giá của Điền cô nương."

Điền Mỹ Mỹ nhoẻn miệng cười, đôi mắt lúng liếng nhìn Hạng Thiếu Long, đột nhiên sáng lên, trong đó là nét kinh dị, ưa thích mâu thuẫn và phức tạp.

Hạng Thiếu Long lúc này biết rõ Điền Mỹ Mỹ quả thật là công cụ do Quản Trung Tà và Mạc Ngạo để ám hại mình, nếu không ánh mắt của nàng sẽ không lạ kỳ như vậy.

Nàng quả thật có một đôi mắt biết nói, nhờ thế Hạng Thiếu Long mới có thể đọc được nội tâm của nàng.

Nhìn thấy Hạng Thiếu Long, khiến cho nàng liên tưởng đến tình nhân Lao ái của mình, điều khiến cho nàng giật mình là Hạng Thiếu Long hơn hẳn Lao ái, Lao ái không có khí phách anh hùng như Hạng Thiếu Long.

Điền Mỹ Mỹ cố né tránh ánh mắt của Hạng Thiếu Long, nàng uyển chuyển bước đến chỗ Hạng Thiếu Long rồi quỳ xuống Hạng Thiếu Long len lén đưa mắt nhìn Quán Trung Tà, chỉ thấy gã đang chăm chú nhìn Điền Mỹ Mỹ, một dáng vẻ căng thẳng mà lần đầu tiên Hạng Thiếu Long mới thấy, rõ ràng đã phát giác Điền Mỹ Mỹ động lòng với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nghiêng người đưa tay ra, đỡ nàng ngồi xuống.

Điền Mỹ Mỹ ngẩng mặt, lên tiếng, „Điền Mỹ Mỹ bái kiến Hạng đại nhân!" rồi cúi đầu xuống, dáng vẻ rất ngoan ngoãn, khiến người ta phải thương yêu.

Nhưng Hạng Thiếu Long lại biết vì nàng ta đã có ý đồ trong lòng, cho nên sợ ánh mắt của mình.

Xương Bình cười, „Điền mỹ nhân phải chăng đã động lòng với Hạng đại nhân cho nên trở nên e thẹn như thế."

Xương Văn quân tiếp lời, „Vết thương của Hạng đại nhân phải chăng lập tức lành lại."

Câu nói ấy khiến cho mọi người cười ầm cả lên.

Khi Hạng Thiếu Long đỡ nàng ngồi xuống, Quán Trung Tà nói, „Anh hùng sánh cùng mỹ nhân, Điền mỹ nhân sao không kính Hạng đại nhân một chén để làm lễ ra mắt."

Hạng Thiếu Long để ý đến Điền Mỹ Mỹ, thấy nàng hơi giật mình, bất đồ trong lòng buồn cười, biết Quán Trung Tà sợ đêm dài lắm mộng nên ép nàng lập tức ra tay.

Chiêu này của Mạc Ngạo quả thật cao minh, nếu không phải Hạng Thiếu Long biết được Điền Mỹ Mỹ là người tình của Lao ái, thì đã bị ả hại chết.

Điền Mỹ Mỹ do dự một lúc, rồi mới thò đôi tay trắng như ngọc của mình bưng bình rót rượu vào chén cho Hạng Thiếu Long.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Hạng Thiếu Long bất đồ hận Quán Trung Tà, y đã nhân tâm ép một mỹ nhân xinh đẹp nhu thế này làm chuyện thương thiên hại lý.

Đôi tay ngọc của Điền Mỹ Mỹ hơi run run.

Quy Yển ghé vào tai của Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Đại nhân chắc đã quên nô gia."

Hạng Thiếu Long đang suy nghĩ, nghe thấy thế thì đưa tay ra ôm lấy eo Quy Yển, hôn lên má nàng.

Điền Mỹ Mỹ bưng chén rượu đã rót đầy, dịu dàng nói, „Mỹ Mỹ trước tiên uống một nửa, phần còn lại chính là tâm ý của Mỹ Mỹ đối với đại nhân, mong đại nhân uống cạn."

Một tay nâng chén lên, còn tay kia thì dùng ống tay áo che, bưng chén uống cạn bằng một tư thế rất đẹp mắt, không hề phát ra tiếng gì.

Hạng Thiếu Long để ý thấy tay không cầm chén rượu của nàng hơi run, thì biết được rằng nàng đã thừa cơ bỏ thuốc độc vào ly Rồi nàng bỏ tay áo xuống, hai tay bưng chén rượu, đưa lên môi Hạng Thiếu Long, ánh mắt thì nhìn xuống.

Bọn Xương Bình quân đều vỗ tay khen hay.

Hạng Thiếu Long nhìn chén mỹ tửu chỉ còn một nửa, trong đầu thoáng qua rất nhiều ý nghĩ.

Gã phải chăng nên phá vỡ âm mưu này ngay tại trận, có lẽ đây là thời cơ tốt nhất để đối phó với Quân Trung Tà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 147: Mưa Gió Hàm Dương

H

ạng Thiều Long nhìn kỹ chén rượu do Điền Mỹ Mỹ kê đến tận môi, nhưng không thấy bất cứ điều gì khác lạ.

Chất độc chưa được khuấy đều thì sẽ không tan ra trong rượu.

Gã lập tức bỏ đi ý định dùng chén rượu độc này để đối phó với Quản Trung Tà. Không phải chuyện này không thể thực hiện được mà bởi vì chỉ cần nắm lấy Điền Mỹ Mỹ thì sẽ không sợ nàng không khai kẻ đứng đằng sau chuyện này.

Vấn đề là nếu làm thế thì có nghĩa là đã công nhiên đối đầu với Lã Bất Vi.

Chỉ cần nghĩ đến Lã Bất Vi vẫn còn bảy tám năm, thì biết cách làm đó không sáng suốt.

Giả sử chuyện này có liên quan đến Lao ái thì sẽ càng phức tạp hơn.

Đồng thời nghĩ giả sử mình vờ uống ly rượu độc này, vậy thì Quản Trung Tà và Mạc Ngạo sẽ không dùng cách khác để đối phó với mình nữa, sau đó chỉ có thể nghi thần nghi quỷ, tưởng mình không sợ rượu độc, hoặc nghi ngờ Điền Mỹ Mỹ không theo lệnh hành sự, cứ như thế càng hay hơn.

Ý nghĩ ấy lướt quan trong đầu Hạng Thiều Long, gã liền quyết định như thế.

Hạng Thiều Long một tay bưng chén rượu còn tay kia ôm lấy eo Điền Mỹ Mỹ, cười ha ha nói, „Mỹ Mỹ tiểu thư phải uống thêm một ngụm nữa mới gọi là uống nửa chén."

Quy Yển và bọn người Quán Trung Tà đều nài ép Điền Mỹ Mỹ uống thêm một ngụm nữa.

Điền Mỹ Mỹ lập tức hoa dung biến sắc, cố né người ra, kêu lên, „Hạng đại nhân sao thô lỗ đến thế!"

Hạng Thiệu Long giả vờ nói lỏng cánh tay ôm eo nàng ra, Điền Mỹ Mỹ cố gắng né ra, lập tức mất đà đổ nhào lên bàn.

Nhân lúc bọn người Xương Bình quân đang chú ý đến Điền Mỹ Mỹ thì Hạng Thiệu Long rê tay cầm chén rượu xuống, tạt rượu xuống gầm bàn rồi giả vờ đỡ mỹ nữ ấy dậy, quả thật kín đáo như áo trời.

Điền Mỹ Mỹ ngồi thẳng dậy vẫn chưa hoàn hồn, nói không ra lời.

Hạng Thiệu Long cả cười nói, „Khiến cho tiểu thư phải ngã xuống, quả thật ta không tốt, đáng phạt!" nói rồi bưng chén rượu giả vờ uống cạn.

Xương Bình chép miệng than, „Té ra Hạng đại nhân có thủ đoạn như thế, ta đây lần đầu tiên thấy được Điền tiểu thư ngoan ngoãn nằm xuống trước mặt mọi người."

Mọi người cười ầm cả lên.

Hạng Thiệu Long đặt chén rượu xuống, chỉ thấy Điền Mỹ Mỹ đang giả vờ e thẹn mà cúi đầu, thật ra là để tránh mọi người thấy nét mặt bàng hoàng của nàng, thật là khéo léo vô cùng.

Quy Yển ngồi bên trái lại rót thêm rượu cho gã.

Quán Trung Tà cười, „Hạng đại nhân nếu có thể nén cơn đau một lúc, đêm nay nói không chừng có thể nằm cùng được với Điền Mỹ Mỹ tiểu thư nữa!"

Huynh đệ Xương Bình quân cười ồ lên, bọn thiếu nữ thì giả vờ dằn vặt e thẹn.

Hạng Thiếu Long lại đưa tay ôm eo Điền Mỹ Mỹ, đưa chén rượu lên tận môi nàng, dịu dàng nói, „Tại hạ xin mượn chén rượu này thỉnh tội cùng Điền tiểu thư!“

Điền Mỹ Mỹ mấp máy môi, nhìn gã bằng ánh mắt phức tạp, lặng lẽ uống cạn chén rượu.

Mọi người đều tán thưởng.

Quy Yển nói, „Hạng đại nhân đã bạc đãi với tiểu nữ rồi.“

Hạng Thiếu Long thấy Quán Trung Tà không hề nghi ngờ, trong lòng mừng lắm, nói, „Bốn nhân rất công bằng, nào!

Để ta hầu hạ Quy Yển cô nương uống rượu.“

Xương Văn quân trách cứ, „Uống rượu thì có ý nghĩa gì, phải môi kề môi uống rượu mới hay.“

Quy Yển nguýt dài, nằm lên đùi gã, tỏ ra đang chờ đợi, may mà không đè lên vết thương.

Tuy có mỹ nữ chờ đợi trước mắt, nhưng trong lòng Hạng Thiếu Long không hề xao xuyến, bởi vì gã đang để ý đến Điền Mỹ Mỹ và Quán Trung Tà, thăm quan sát phản ứng của bọn họ, mặt khác thì biết rằng Quy Yển phụng lệnh đến để lấy lòng viên cảnh sát trưởng kinh thành là mình đây, cho nên chẳng qua là nàng đang giả vờ giả vịt mà thôi.

Quy Yển tuy không đẹp bằng Điền Mỹ Mỹ, nhưng so với các thiếu nữ ở đây thì nàng vẫn hơn một bậc. Vì thế Hạng Thiếu Long ngậm một ngụm rượu rồi kề vào môi Quy Yển.

Quy Yển uống ngay ngụm rượu đấy, nằm ngửa mà uống rượu như thế quả thật không dễ chút nào, nàng thật thua thiệt.

Ai nấy đều vỗ tay, khi Hạng Thiếu Long định lui binh, gã đưa tay ôm lấy Quy Yển nâng lên rồi mớm cho nàng nửa ngụm rượu còn lại.

Quy Yển mềm nhũn trong tay gã, thỏ thẻ nói, „Đêm nay Hạng đại nhân đừng đi được chẳng? Nô gia đảm bảo vết thương ở chân của ngài không đau nữa."

Điền Mỹ Mỹ rõ ràng đã nghe thấy câu nói ấy, đáng vẻ nàng trở nên buồn bã, đầu cúi gập, có vẻ là vì biết được Hạng Thiếu Long sống không lâu nữa mà chính mình là hung thủ. Hạng Thiếu Long hôn lên má Quy Yển rồi nói, „Ngày tháng còn dài, lo gì chúng ta không gặp nhau." Rồi đưa tay ôm eo Điền Mỹ Mỹ, giả vờ ngạc nhiên hỏi, „Mỹ Mỹ tiểu thư phải chẳng có tâm sự gì?"

Điền Mỹ Mỹ giật mình, giả vờ nói, „Hạng đại nhân chỉ thương yêu Quy Yển tỷ, người ta đương nhiên trong lòng không vui. Quân Trung Tà vội vàng che đậy cho Điền Mỹ Mỹ, „Hạng đại nhân có thể khiến cho Điền tiểu thư sinh lòng đổ kỵ, có thể thấy bản sự của ngài, lần này đến lượt huynh đệ chúng tôi đổ kỵ ngài rồi đó."

Hạng Thiếu Long thầm mắng ai là huynh đệ của nhà người.

Xương Văn quân cười, „VẬY Hạng đại nhân phải mời Mỹ Mỹ tiểu thư uống rượu."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm hãy cứ trêu đùa ả hung thủ này cũng hay. Rồi ngâm một ngụm rượu kè qua môi nàng, chờ Điền Mỹ Mỹ uống xong ngụm rượu, gã vẫn không tha cho nàng, hôn ngẫu nhiên lấy đôi môi ấy.

Người Điền Mỹ Mỹ mềm nhũn ra, phản ứng trở nên kịch liệt.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nàng tưởng rằng không còn sống bao lâu nữa nên sinh lòng áy náy, động chân tình.

Rời môi nàng ra, Hạng Thiếu Long thấy rõ ràng ở khóe mắt nàng có ẩn hiện nước mắt, rõ ràng nàng đã dùng rượu độc hại gã, cũng là vì bất đắc dĩ.

Hạng Thiếu Long lúc này ngược lại, không muốn vội vàng bỏ đi, sợ có kẻ phát giác vũng rượu ở dưới gầm bàn vẫn chưa khô.

Lúc này Quy Yến lại chồm lên người gã, Hạng Thiếu Long nhanh trí giả vờ gạt cánh tay cho chén rượu đổ xuống, hòa với vũng rượu độc.

Một lát sau, Điền Mỹ Mỹ lại lấy cớ trong người không khỏe, xin về phòng nghỉ trước.

Thiếu người đẹp này, huynh đệ Xương Bình quân không còn hứng thú nữa, Hạng Thiếu Long cũng thừa cơ cáo từ.

Quy Yến không biết tình thiệt hay giả vờ, tiễn gã ra đến tận ngoài cổng, lại bảo gã nhất định phải đến tìm nàng. Rồi lại ép gã hứa hẹn, rồi mới thả gã.

Đột nhiên Hạng Thiếu Long cũng hơi ưa thích bar rượu Hắc Báo của thời cổ đại này.

Về đến nha thuộc, thấy Đổng Dực vẫn còn đang trực đêm, kể lại chuyện mới xảy ra, Đổng Dực nghe mà hoảng hồn.

Đổng Dực than, „Quả thật chúng ta không lanh trí thế nào, cứ nghĩ rằng Mạc Ngạo sẽ tiến hành âm mưu trong lễ Điền Liệp, nào ngờ đêm nay lại ngầm dung kế mỹ nhân, nếu biết được được tính, Thiếu Long nên giả vờ cho thật hơn một chút."

Hạng Thiếu Long khẳng định, „Chất độc nhất định sẽ phát tác sau lễ Điền Liệp."

Đổng Dực ngạc nhiên nói, „Tam đệ sao có thể chắc chắn đến thế."

Hạng Thiếu Long nói, „Đồ Tiên cho đệ biết rằng Mạc Ngạo đã chế tạo những công cụ để tiến hành ám sát dưới nước, những thứ này có lẽ dùng để đối phó với nhị ca và Kinh Tuấn, sau chuyện ấy nếu đệ độc phát thân vong, lúc ấy Ô gia dù cho có muốn báo thù cũng không còn ai mà nhờ cậy nữa."

Đằng Dực cả giận nói, „Nếu ta để cho Mạc Ngạo sống qua ba ngày diễn ra lễ Điền Liệp thì ta sẽ đổi sang họ của y."

Hạng Thiếu Long đột nhiên biến sắc, nói, „Chúng ra trước nay cứ nghĩ là người của phái mình, nói không chừng mục tiêu hành thích của Mạc Ngạo bao gồm cả Lộc Công và Từ Tiên trong đó, vậy thì hỏng bét."

Đằng Dực giật mình hỏi, „Chắc Lã Bất Vi không lớn gan như vậy đâu!"

Hạng Thiếu Long nói, „Bình thường thì không dám, nhưng trong tình thế hỗn loạn hiện nay, lại có chuyện Cao Lăng quân mưu phản, xong chuyện thì Lã Bất Vi đổ hết mọi tội lỗi lên người Cao Lăng quân, quả thật cơ hội thành công của Lã Bất Vi rất cao."

Nghĩ tới đây, Hạng Thiếu Long đứng dậy nói, „Đệ phải gặp Lộc Công. Nhắc nhở ông ta mới được."

Đằng Dực nói, „Ta thấy đệ hay là hãy gặp Từ Tiên trước, nói đến tình hình, Lộc Công không bằng ông ta, nếu ông ta tin tưởng chúng ta, thì sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Hạng Thiếu Long nghĩ cũng có lý rồi cùng thập bát thiết vệ và hơn một trăm đô kỵ quân giả vờ tuần sát công việc canh phòng, đi về hướng phủ tả tướng quốc của Từ Tiên bên cạnh hoàng cung.

Vì giờ đây gã kiêm cả đô vệ thống lĩnh, trừ hoàng cung, khắp nơi trong thành hay ngoài thành đều nằm trong phạm vi quản lý của gã.

Buổi tiệc lúc này đã kết thúc sớm hơn dự định, cho nên giờ đây chỉ mới qua canh một, nhưng ngoài mấy con đường dẫn đến chốn thanh lâu kỹ viện, những nơi khác người đi đường rất ít, đôi lúc mới gặp một chiếc xe ngựa chạy qua.

Đến tả tướng phủ, Từ Tiên nghe báo đã đợi gã ở trong sảnh, mỉm cười nói, „Ta đã sớm biết Thiếu Long sẽ đến tìm ta trước khi lễ Điền Liệp."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Từ tướng có gì lại nghĩ thế?"

Từ Tiên thở dài nói, „Đại Tần chúng ta từ thời Mục Công đến nay, đều được xếp vào hạng bá chủ thiên hạ. Đáng tiếc con đường tiến ra phía đông, trước nay vẫn bị người Tấn chặn lại, nên chỉ có thể quay đầu sang phía tây, kết quả tiêu diệt được mười hai nước, đất mở ra ngàn dặm. Khi Mục Công giá băng, vùng đất ở Vị Thủy, phần lớn đã rơi vào tay chúng ta, nhưng bắt đầu từ lúc ấy cho đến giờ đây chỉ lập được ba quân ở phía đông, hai trăm năm qua, chúng không hề tiến lên được chút nào. Tìm hiểu nguyên nhân, thì bởi chỉ vì nội bộ có vấn đề. Chúng ta lớn mạnh, ai có thể ngăn cản nổi. Nên đây cũng là chuyện ai mạnh ai yếu."

Hạng Thiếu Long hiểu biết rất ít về giai đoạn lịch sử này, nên chỉ gật đầu ra chiều đồng ý.

Từ Tiên cao hứng, bùi ngùi nói, „Sau khi tam gia phân Tấn, theo lý, chúng ta phải thừa cơ mà tiến lên, đáng tiếc hơn bốn mươi năm nay, triều chính hay thay đổi, đại quyền lọt vào tay loạn thần, tính sơ qua, một quân chủ bị ép tự sát, một thái tử không được cho kế vị, một quân chủ và mẫu hậu đồng thời bị ám sát, thì thế không biết ở chốn nào. Người Ngụy thừa cơ chúng ta có nội loạn, nhiều lần xâm chiếm, khiến cho chúng ta mất hết vùng đất ở phía tây."

Hạng Thiếu Long bắt đầu hiểu ý của Từ Tiên, giờ đây Lã Bất Vi đang đi trên con đường ấy. Dù cho Lã Bất Vi có đoạt quyền thành công hay không,

thậm chí phế được tiểu Bàn, kết quả cuối cùng vẫn là nước Tần bắt đầu không thể xưng bá thiên hạ, đó chính là chuyện Từ Tiên quan tâm nhất. Từ Tiên đứng dậy, trầm giọng nói, „Thiếu Long! Hãy cùng ta đến hậu vi ên!“

Hạng Thiếu Long nổi da gà, biết y có chuyện bí mật cần thương lượng.

Dưới ánh trăng, hai người bước vào hậu viên, men theo con đường nhỏ.

Từ Tiên thở dài nói, „Người Tần chúng ta cùng một gốc với người Nhung Địch, không thoát khỏi thói man di, kinh đô nhà Châu tuy dựng nên ở đây, chỉ là như áo gấm mà phủ lên áo rách, nhà Châu vừa đi, thì áo rách đã lộ ra, cho đến nay dân tình vẫn còn là man di. May mà vào thời Hiếu Công có Thương ưởng biết pháp, dùng hình phạt nghiêm khắc khếp thói quen vào quy củ, lại trọng quân công, chỉ có chinh chiến mới được phong thưởng, dần dần khiến cho đại Tần chúng ta trở nên vô địch thiên hạ. Nhưng Lã Bất Vi đã dùng người riêng, lại đưa những thói hư tật xấu của người các nước vào đại Tần, khiến cho kẻ tiểu nhân đầy đường, quân thần nịnh bợ ton hót lẫn nhau, điều ấy thực là bất lợi đối với đại Tần chúng ta. Ta đã đọc cuốn Lã thị Xuân Thu của y, hừ! Nếu Thương ưởng mà phục sinh thì sẽ đốt quyển sách ấy thành đồng tro tàn.“

Hạng Thiếu Long cuối cùng đã nghe được một động cơ bài ngoại khác ngoài Lộc Công, đó là sự xung đột cơ bản về mặt tư tưởng. Lã Bất Vi quá ngang ngược chủ quan, không chịu tìm hiểu tâm thái của người Tần. Những người Tần mà gã tiếp xúc, đa số đều chân thành chất phác, không thích giả dối, Từ Tiên, Lộc Công, Vương Hột, huynh đệ Xương Bình quân, An Cốc Hề đều là như thế.

So với Lã Bất Vi, Mạc Ngạc, Quán Trung Tà, Lao ái thì khác hẳn.

Người Tần sở dĩ có thể vô địch thiên hạ chính là bởi họ là dân tộc mạnh mẽ nhất, lại thêm nhờ có kỷ luật của Thương ưởng nên có thể tranh cường cũng các nước.

Lã Bất Vi sử dụng những người chẳng có tài cán gì như Quản Trung Tà và Lã Hùng, khi Lã Hùng phạm tội thì lại bao che, đó chính là điều người Tần ghét cay ghét đắng.

Tiểu Bàn đã xử trí Lã Hùng một cách nghiêm khắc, điều đó đã đúng ý người Tần.

Từ Tiên ngừng lại, nhìn chăm chăm vào Hạng Thiệu Long, trầm giọng nói, „Ta không phải vì Lã Bất Vi không phải người Tần mà bài xích y, Thương quân là người Vệ, nhưng ta vẫn kính trọng."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Mặt tướng hiếu ý của Từ tướng."

Từ Tiên lắc đầu chép miệng, „Lã Bất Vi quả thật kiêu ngạo, tưởng rằng hại được đại vương, thì thiên hạ của nhà Tần sẽ thuộc về y. Nào ngờ ông trời vẫn chưa bỏ đại Tần chúng ta, nên đã có một vị minh chủ như bị quân Chính, cho nên Từ Tiên ta đây dù cho thân này có thành muôn mảnh, cũng bảo vệ cho bị quân đến ngày ngài chính thức ngồi lên bảo tọa."

Hạng Thiệu Long thất kinh, nói, „Nghe khẩu khí của Từ tướng, tình thế hình như rất nguy hiểm."

Từ Tiên kéo gã đến chiếc ghế đá đặt bên cầu nhỏ, ngồi xuống rồi hạ giọng nói, „Vốn là ta không hề lo lắng, vấn đề là dân ở các quận phía đông nổi loạn, Lã Bất Vi đã phái Mông Ngao và Vương Hột đến đó trấn áp nên giờ đây quân đội gần kinh sư đã rút đi hết, chỉ còn ba quân cấm vệ, đô kỵ, đô vệ phòng thủ, tình thế nguy hiểm này quả thật trăm năm mới thấy lần đầu."

Hạng Thiệu Long nhú máy nói, „Theo mặt tướng biết, dân các quận phía đông nổi loạn là âm mưu của Cao Lăng quân và tướng Triệu là Bàng Noãn, Lã Bất Vi không nói rõ chuyện này sao?"

Từ Tiên gần giọng nói, „Tuy là nói như thế, nhưng Cao Lăng quân có được bao nhiêu sức, trong lòng ai cũng biết rằng mười tên Cao Lăng quân cũng đấu không lại nửa Lã Bất Vi, làm sao khi chuyện xảy ra, Lã Bất Vi mới vội vàng ứng phó."

Hạng Thiếu Long chợt thấy giá lạnh trong lòng, lắp bắp kêu, „ý của Từ Tướng là..."

Từ Tiên quả quyết nói, „Chuyện này tất có quan hệ với Lã Bất Vi, chỉ cần Lã Bất Vi cài gian tế vào trong đám mưu thần của Cao Lăng quân, thì có nghĩa đã khống chế được Cao Lăng quân, từ đó tạo ra tình thế này."

Rồi nghiêm mặt nói, „Chỉ cần trong thời gian này, Lã Bất Vi có thể trừ khử người và hai vị phó thống lĩnh, hai quân đô kỵ, đô vệ sẽ lọt vào trong tay y, lúc ấy người nói thử xem sẽ xảy ra chuyện gì? Sở dĩ ta đoán được đêm nay người đến tìm ta, nguyên nhân rất đơn giản, chính là giả sử người quả thật không phải là người của Lã Bất Vi, với tài trí của người, sẽ phát giác ra chỗ không ổn, Thiếu Long đã hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long thầm kêu nguy hiểm, muốn được Từ Tiên tin tưởng thật không dễ chút nào, cho đến lúc này, Từ Tiên vẫn nghi ngờ mình là một con cò của Lã Bất Vi, hoặc có thể nói là một điệp viên đa mang.

Rồi nói với vẻ hơi lúng túng, „Đa tạ Từ tướng tin tưởng."

Rồi nói với vẻ thắc mắc, „Dù cho trong tay của Lã Bất Vi có được hai quân đô kỵ đô vệ, nhưng với mục tiêu của y là bị quân Chính, e rằng không ai chịu nghe lệnh của y."

Từ Tiên chép miệng, „Thiếu Long kinh nghiệm vẫn còn hạn hẹp lắm, trừ phi Lã Bất Vi giành được toàn bộ binh quyền, nếu không tuyệt không thể động đến nửa cộng lòng bị quân, đây là hành động cực kỳ ngu ngốc, nhưng nếu y có thể hại chết ta và Lộc Công, rồi đổ mọi chuyện cho Cao Lăng quân, lúc ấy nước Tần chẳng phải là thiên hạ của y rồi sao? Mông Ngao thì

không cần nói nữa, tên hồ đồ Vương Hột ấy trong tình huống này một mình cũng chẳng làm nên chuyện, lại thêm có thái hậu bảo vệ cho Lã Bất Vi, còn ai dám đụng đến y nữa?"

Rồi quắc mắt nói, „Ra tay trước thì kiếm chế được người, ra tay sau thì bị người kiếm chế. Lã Bất Vi một ngày không chết, chúng ta đừng mong sống yên, đại Tần sẽ lung lay, bị quyền thần kiếm chế."

Hạng Thiếu Long trầm ngâm.

Đứng ở góc độ lập trường của Từ Tiên, về mặt sách lược hoàn toàn chính xác.

Vấn đề là Hạng Thiếu Long biết rõ trước khi tiểu Bàn đăng cơ, không ai có thể lấy mạng Lã Bất Vi.

Nếu không lấy được mạng y, thì dĩ nhiên mình sẽ mất mạng.

Chỉ hận là gã không thể lấy lý do này để khuyên Từ Tiên bỏ đi ý định, chả lẽ nói với y rằng sách sử viết rõ Lã Bất Vi không thể chết sớm như vậy.

Đang lo lắng thì Từ Tiên lại nói, „Chỉ cần bị quân Chính gật đầu, ta đảm bảo Lã Bất Vi sẽ không sống quá ngày thứ ba."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Từ tướng có nghĩ đến hậu quả hay không?"

Từ Tiên hừ lạnh lòng, „Vấn đề lớn nhất là ba người, chính là thái hậu Cơ, Mông Ngao và Đỗ Bích. Kẻ nguy hiểm nhất là Đỗ Bích, nếu trừ được Lã Bất Vi thì y sẽ thừa cơ lập Thành Kiêu, nếu chẳng phải vì lo lắng điều này, khi tiên vương qua đời, ta và Lộc Công đã sớm ra tay. Đương nhiên vẫn còn một nguyên nhân nữa, đó là Vương Hột sẽ phản đối Cho nên ta mới hy vọng người thuyết phục bị quân, giờ đây người mà ngài tin tưởng nhất chính là Thiếu Long người đó."

Hạng Thiếu Long nói, „Mặt tướng lại có ý khác, đầu tiên phải thông qua nhỏ máu nhận thân, chính thức xác định bị quân và Lã Bất Vi không hề có mối quan hệ gì với nhau, vậy tiếp đó giết đệ nhất mưu sĩ trong tay của Lã Bất Vi, trừ được người này thì Lã Bất Vi sẽ biến thành một con hổ không nanh vuốt, chẳng làm gì được, thứ ba...”

Từ Tiên phát tay ngăn gã lại nói, „Phải chăng kẻ người muốn nói là Mạc Ngạo?”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Từ tướng đã nghe qua người này rồi sao?”

Từ Tiên bình thản nói, „Không nhẫn nại như vậy, làm sao đối phó với Lã Bất Vi. Tốt nhất phải trừ luôn cả Quân Trung Tà, như vậy mới ổn thỏa hơn. Chỉ là tình hình giờ đây cả hai bên đều phòng hờ lẫn nhau, nếu không phải công nhiên động thủ thì làm sao hạ được đối phương?”

Hạng Thiếu Long biết chỉ dựa vào điểm này vẫn chưa thể lay động được vị trí giả này, hạ giọng nói, „Thứ ba chính là giúp đỡ Lao ái đối đầu với Lã Bất Vi, chỉ cần kéo dài cho đến ngày bị quân làm lễ chính thức đội mũ, ván cờ này của Lã Bất Vi coi như đã thua.”

Từ Tiên hơi giật mình, hỏi với vẻ thắc mắc, „Lao ái chẳng phải là người của Lã Bất Vi hay sao?”

Hạng Thiếu Long kể kế hoạch của mình ra, nói, „Mặt tướng còn đề nghị bị quân cho Lã Bất Vi một cái hư danh là trọng phụ để làm yên dã tâm lang sói của y.”

Từ Tiên hít sâu một hơi, nhìn gã một hồi rồi hai mắt lấp lánh, „Nói đến thủ đoạn, âm mưu, e rằng Mạc Ngạo cũng phải nhường người, chẳng trách nào cho đến hôm nay người vẫn có thể sống khỏe như vậy.”

Hạng Thiếu Long thầm hồ thẹn nói, „May mà tối nay uống ít chén rượu, nếu không quả thật không dám nói câu này trước mặt Từ tướng nữa."

Từ Tiên hỏi dần tới, Hạng Thiếu Long liền kể ra chuyện vừa xảy ra đêm nay.

Từ Tiên nghe xong gật đầu nói, „Người nói đúng, một ngày chưa giết Mạc Ngạo, sớm muộn sẽ bị y hại chết. Theo ta tính toán, chén rượu độc ấy bảy ngày sau sẽ phát tác, Hiếu Văn vương ngày ấy cũng đã uống một chén thuốc của Lã Bất Vi dâng lên, bảy ngày sau đột nhiên hít thở khó khăn cho đến đứt hơi mà chết, vì chưa bao giờ có loại thuốc độc có thể đột nhiên phát tác sau bảy ngày, cho nên bọn chúng ta tuy cảm thấy chuyện này kỳ lạ, nhưng vẫn khó chỉ tội Lã Bất Vi, đương nhiên cũng vì tìm không ra bất cứ bằng chứng nào. Chao ôi! Giờ đây chẳng còn ai dám ăn món do Lã Bất Vi dâng đến nữa. Thật là kỳ lạ, chén thuốc ngày ấy hại chết Hiếu Văn vương, đã từng có tên nội thị uống thử, nhưng tên nội thị thì không hề trúng độc!"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm đó chính là tài dùng độc của Mạc Ngạo, e rằng còn cao minh hơn cả Triệu Mục gấp mấy lần, phải biết rằng dù đó là loại thuốc độc mãn tính thì vẫn để lại dấu vết, khi uống vào sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, thế nhưng chất độc này khi uống vào thì bảy ngày sau mới phát tác. Dù là ở thế kỷ hai mươi mốt, e rằng cũng khó làm được, trừ phi loại thuốc độc này có vỏ bọc ở bên ngoài, khi uống vào thì dính ở thành ruột, một khoảng thời gian sau thì lớp vỏ ngoài vị chất axit trong ruột làm vỡ ra, chất độc tiết ra, khiến cho người ta mất mạng.

Nghĩ tới đây gã hận không lập tức quay về Túy Phong lâu, tìm thử xem có viên thuốc độc nào được bọc kỹ như thế hay không.

Từ Tiên nhìn mặt gã, hỏi, „Người đang nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long nói, „Mặt tướng đang nghĩ làm thế nào để thỉnh cầu Từ tướng tạm thời hòa hoãn với Lã Bất Vi?"

Từ Tiên cười, „Từ Tiên ta đây há là hạng người hữu dũng vô mưu, Thiếu Long đã có diệu kế ấy, ta và Lộc Công sẽ tạm thời ngồi chờ. Song giả sử nếu người giết không được Mạc Ngạo thì sẽ đến lượt chúng ta ra tay đối phó với Lã Bất Vi, như thế còn tốt hơn bị hại chết bởi độc kế của y."

Hạng Thiếu Long vỗ ngực đảm bảo, „Hãy cho mặt tướng mười ngày! Nói không chừng mặt tướng có thể dùng kế gây ông đập lưng ông, khiến cho y chết mà vẫn chưa hiểu có gì!"

Từ Tiên ngạc nhiên nhìn gã, nhất thời không nói nên lời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 148: Nửa Đêm Thăm Lầu Xanh

H

ạng Thiếu Long nhanh nhẹn vượt qua bức tường cao, nhảy vào trong hoa viên của Túy Phong lâu.

Lúc ấy vừa mới qua canh hai, bảy tám dây phòng ở Túy Phong lâu đèn đuốc vẫn sáng trưng, đàn hát vang lừng.

Hạng Thiếu Long một lát sau mới nhận ra căn phòng mà Quản Trung Tà tiếp đãi mình, chỉ thấy đèn ở đó vẫn sáng, không khỏi kêu khổ, đồng thời trong bụng cảm thấy kỳ lạ, chả lẽ sau khi gã đi thì có khách quý khác đến hay sao?

Trong lòng cảm thấy tò mò lắm, nhờ đêm tối và mấy bụi hoa nên gã âm thầm bò tới, khi gần đến nơi thì hoảng hồn hụp xuống, tim đập thành thịch.

Thì ra ở ngoài cửa có mấy gã đại hán đang đứng giữ, trong đó có mấy tên là tùy tùng của Lã Bất Vi.

Chả lẽ Lã Bất Vi đến đây?

Rồi để ý nhìn kỹ, chỉ thấy bốn bên căn phòng ấy đều có kẻ canh gác, trông rất nghiêm ngặt.

Đến nước này thì trừ khi biết bay trên nóc nhà hay đi trên tường thì mới có thể lọt vào được.

Sau khi quan sát kỹ tình thế, gã chọn một gốc đại thụ ở bên cạnh căn phòng, lập tức trèo lên, rồi bắn ra dây móc câu, dây móc câu cắm vào nóc nhà, rồi gã cẩn thận trượt trên sợi dây ấy, trèo lên nóc nhà, thò đầu vào lỗ thông gió nhìn xuống.

Vừa cúi đầu xuống, gã đã hồn bay phách tán, tay chân lạnh ngắt, suýt tý nữa rơi từ trên mái nhà xuống.

Chỉ thấy trong đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, năm người Quản Trung Tà, Mạc Ngạo, chủ nhân của Túy Phong lâu là Ngũ Phù, Quy Yển và Điền Mỹ Mỹ đang đứng nhòm ngó vũng rượu ở dưới gầm bàn.

Ngũ Phù chép miệng, „Mạc tiên sinh quả là tính toán như thần, sai ta tặng cho Hạng Thiếu Long món bảo vật trước, khiến y mất cảnh giác, lại làm cho y tưởng rằng kẻ hạ thủ chính là Mỹ Mỹ của chúng ta, nào ngờ kẻ lấy mạng y chính là Quy Yển cô nương."

Quản Trung Tà nói, „Đối với sự cao minh của Mạc huynh, Quản Trung Tà này không còn lời gì nói lại nữa, hay nhất là tên tiểu tử này tưởng rằng mình có thể thoát qua đại nạn, không còn đề phòng nữa, quả thật là tuyệt vời vô cùng."

Rồi lúc ấy cửa lớn mở ra, Lã Bất Vi mặt mày vui vẻ, thần thái bay bổng bước vào, lúc này Hạng Thiếu Long thì há hốc mồm ra, máy trong toàn thân như đông lại, Điền Mỹ Mỹ ào vào lòng Lã Bất Vi, thỏ thẻ, „Mỹ Mỹ đã lập đại công cho Lã tướng, Lã tướng sẽ thưởng cho người ta thế nào đây?"

Lã Bất Vi ôm lấy eo nàng, cười nói, „Để đêm nay ta sẽ thưởng cho nàng."

Mạc Ngạo thì đưa tay ôm Quy Yển nói, „Lã tướng được Quy Yển của chúng ta, chỉ cần chạm phải lưỡi nàng, Hạng Thiếu Long sẽ trúng kế ngay."

Hạng Thiếu Long toàn thân nổi da gà, suýt chút nữa nhảy xuống đầm cho Lã Bất Vi một dao trắng, rút ra một dao đỏ.

Trời ơi! Trong bụng của mình có chất độc có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào, trong thời đại này lại không có phẫu thuật, Hạng Thiếu Long gã chả lẽ nhất định sẽ chết.

Lã Bất Vi lúc ấy ôm Điền Mỹ Mỹ, đến bên vũng rượu, cúi đầu đứng nhìn, ha ha cười lớn nói, „Dù cho Hạng Thiếu Long người tài trí bằng trời nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay của Lã Bất Vi ta! Người tưởng có thể nhìn thấu được độc kế của ta, chờ đến khi cổ họng người bị thuốc độc khoét cho một lỗ, lúc ấy coi thử người còn sống nổi hay không."

Hạng Thiếu Long nghe thế, trong lòng dâng lên một tia hy vọng.

Nếu túi thuốc vẫn còn nằm ở cổ họng, thì có thể móc ra được.

Quản Trung Tà hỏi, „Mỹ Mỹ cô nương biểu diễn rất tuyệt vời, cả ta suýt chút nữa cũng bị gạt."

Lã Bất Vi hôn lên môi Điền Mỹ Mỹ.

Quản Trung Tà vỗ vai Ngũ Phù, cười, „Chuyện này thành công, Ngũ lâu chủ sẽ có một chức quan, nhất định sẽ không nhỏ đâu!

Ngũ Phù hớn hử đáp tạ, rồi nói với vẻ lo lắng, „Nhờ hãn nôn ra được thứ ấy thì sao?"

Quy Yển lúc này đang dựa vào Mạc Ngạo, cười nói, „Lâu chủ hãy cứ yên tâm, thứ ấy bám rất chặt, nếu không phải bị đầu lưỡi của y quần lấy, nô gia vẫn không biết làm thế nào."

Mạc Ngạo tiếp lời, „Thứ ấy bám dưới đáy chén rượu, nếu không tiểu yển tử của ta không cần phải hy sinh chiếc lưỡi của nàng, để hãn chiếm phần tiện nghi."

Quản Trung Tà cười nói, „Chỉ là chiếm một chút tiểu tiện nghi, đại tiện nghi đương nhiên phải để dành cho Mạc huynh."

Cả bọn cười hềnh hệch.

Hạng Thiệu Long lòng lo như lửa đốt, hận không lập tức rời khỏi đây, tìm cách móc thứ thuốc ấy ra. Mưu kế này quả thật lợi hại, khi hai đầu lưỡi giao nhau, trong lúc ý loạn tình mê, thì nào ngờ được đó chính là nụ hôn chết người.

Bản thân quả thật cũng có sơ ý. Tưởng rằng đối phương không biết mình đã biết được Điền Mỹ Mỹ chính là người của chúng, lại còn nghênh ngang phách lối, quả thật khiến người ta cười vỡ bụng.

Lã Bất Vi cười nói, „Đêm xuân ngắn ngủi, Mạc tiên sinh cũng nên đến khuê phòng của tiểu Yến, để đáp tạ mỹ nhân."

Rồi quay sang Ngũ Phù nói, „Ngũ lâu chủ lần này làm rất tốt, Lã Bất Vi ta sẽ không bạc đãi người."

Rồi cười ha ha, kéo Điền Mỹ Mỹ đi.

Hạng Thiệu Long biết chẳng còn bí mật gì nữa, nên cũng len lén bỏ đi.

Hạng Thiệu Long kêu thảm một tiếng.

Gã đang ngoác mồm ra, còn Đổng Dực thì rút một ống đồng nhỏ xíu đã được bẻ cong ra, một viên thuốc nhỏ màu đen kịt, chỉ bằng một con ruồi dính ở một đầu ống đồng.

Bọn Đào Phương, Kinh Tuấn, Phổ Bố, Lưu Sào đang đứng bên cạnh đều thở phào, đưa tay quạt mồ hôi trán.

Hạng Thiệu Long đau như bị cứa cổ, nói không nên lời.

Đổng Dực đưa viên thuốc độc trước mặt, mọi người đều cúi xuống nhìn.

Kinh Tuấn gằn giọng nói, „Có cách nào bỏ viên thuốc vào mồm Mạc Ngạo nữa chẳng?"

Hạng Thiếu Long đã bớt đau hơn, nói bằng giọng khàn khàn, „Nếu viên thuốc này nằm trong rượu, thì sẽ dính dưới đáy chén rượu, nhưng chén thuốc đã hại chết Hiếu Văn vương, thì không như thế."

Đào Phương cả mừng nói, „Nói vậy, chỉ cần chúng ta tìm được bài thuốc ấy, thì có thể tìm thấy những loại dược vật trong đó, có thể dung hòa chúng, đến khi vào cổ họng mới dính lại, như vậy, muốn giết Mạc Ngạo chẳng phải chuyện khó nữa, bài thuốc này chắc chắn đã được ghi lại."

Đằng Dực giật mình nhìn về hướng Hạng Thiếu Long, hai người đồng thời nghĩ đến Đồ Tiên, rồi lại lắc đầu.

Nếu Đồ Tiên dễ dàng hạ độc Mạc Ngạo, thì y đã sớm ra tay.

Phổ Bố tiu nghiu nói, „Có nghĩa là dù cho tìm ra được cách làm cho thứ thuốc này dính lại cũng vô dụng, chả lẽ bụng chén thuốc rồi đổ y uống hay sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này thì cứ tùy cơ ứng biến, hãy cứ để viên thuốc này cho ta giữ, khuya rồi! Chúng ta hãy nghỉ ngơi, nếu không ngày mai sẽ không có tinh thần để đối phó với âm mưu khác của Mạc Ngạo, còn nhị ca và tiểu Tuấn thì phải nâng cao cảnh giác nữa."

Mọi người đều đồng ý, quay về phòng nghỉ ngơi.

Khi Hạng Thiếu Long về đến hậu đường, bất đồ nhớ lại bọn Kỷ Yên Nhiên, trong lúc buồn bã, một giọng trong trẻo vang lên bên tai, „Đại gia đã về!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy Châu Vi đang ngồi chờ gã, có lẽ đã bị gã làm thức dậy, nhìn dáng vẻ ngái ngủ của nàng, trong lòng thầm kêu không hay.

Từ khi Triệu Thiên và bọn Xuân Doanh mất đi, gã thường sống trong nỗi dầy vò, suốt cả một năm như sống trong ác mộng, chí anh hùng đã nhạt, lúc

nào cũng lọt xuống thế hạ phong. Cho nên gã không còn muốn bước vào tình trường nữa.

Với Cầm Thanh cũng vậy, đối với Doanh Doanh cũng vậy. Gã tuy hứa với huynh đệ Xương Bình quân sẽ cố gắng đối với Doanh Doanh, nhưng chỉ là hứa bừa, không hề có nhiệt tâm, cũng biết rằng mình chưa chắc đầu lại Quán Trung Tà.

Nhưng tất cả những điều đó không làm cho gã lo bằng Châu Vi.

Nhìn dáng vẻ của nàng, rõ ràng là người rất tự tôn, dám yêu dám hận. May mà giờ đây quan hệ với gã vẫn còn sơ sài, gã vẫn còn có thể né tránh được, ho khan một tiếng nói, „Khuya rồi, sao chưa ngủ?"

Châu Vi đứng dậy hành lễ, dịu dàng cởi áo khoác ngoài cho gã, vui vẻ nói, „Đã ngủ sớm, nhưng giờ đây rất tỉnh táo, để tiểu tỳ hầu hạ đại gia tắm rửa được chăng?"

Nói xong thì hai má đỏ ửng.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu hồng hét, đã lâu không ai hầu hạ, nếu giờ đây lại chung đụng với nàng, hậu quả sau này khó mà tưởng tượng được. Nhưng giờ đây nếu từ chối, nàng có thể chịu đựng nổi chăng?

May mà đang lúc Châu Vi định cởi áo cho gã thì có tiếng bước chân vang lên.

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, thấy người đến là Kinh Tuấn, ngạc nhiên nói, „Tiểu Tuấn, có chuyện gì thế?"

Tiểu Tuấn vẫn tưởng rằng Châu Vi là thê tử của Châu Lương, ngạc nhiên nhìn nàng.

Hạng Thiệu Long hạ giọng dặn dò Châu Vi lui vào phòng, mới hỏi, „Chuyện gì?"

Kinh Tuấn nhìn bóng Châu Vi dần khuất trong phòng, ngạc nhiên nói, „Sao nàng ta lại ở đây?"

Hạng Thiệu Long giải thích mối quan hệ nàng và Châu Lương, Kinh Tuấn hai mắt sáng rỡ lên, cười hì hì nói, „Tam ca quả thật có diễm phúc, Châu Vi này quả thật chẳng kém Điền Trinh Điền Phụng."

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiệu Long kéo ghế ngồi xuống, cười nói, „Tiểu Tuấn hình như có ý với nàng?"

Kinh Tuấn nói, „Tam ca lại nói đùa, tiểu Tuấn làm sao tranh nữ nhân với tam ca."

Hạng Thiệu Long vui vẻ nói, „Nàng chẳng phải là nữ nhân của ta, giả sử người đã có ý hay là cứ tiến tới, tam ca ta tuyệt đối không ngăn cản, lại còn cảm kích người nữa."

Kinh Tuấn cả mừng, „Hãy để đệ thử xem sao. Nói đến đồ dành nữ nhi, đệ tiến bộ hơn trước nhiều."

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này cứ quyết định như thế, người không nghĩ ngợi mà đến tìm ta, rốt cuộc có chuyện gì?

Kinh Tuấn nói, „Vết thương ở chân của tam ca thế nào rồi?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chỉ cần không động thủ quá chiêu, thì không có vấn đề gì. Người có chủ ý gì tốt hơn hay sao?"

Kinh Tuấn nói, „Còn hai canh giờ nữa là trời sang, muốn giết Mạc Ngạo, đây là cơ hội duy nhất."

Hạng Thiếu Long nhú mày, „Bên cạnh Mạc Ngạo, nhiều kẻ tài giỏi, Lã Bất Vi lại ở đó, làm sao ra tay?"

Kinh Tuấn nói, „Cứ xông bừa vào đương nhiên không được, song đệ hiểu rõ hoàn cảnh ở Túy Phong lâu, biết đâu được khuê phong của Điền Mỹ Mỹ và Quy Yến nằm ở đâu, chỉ cần chúng ta có thể đến đấy, thì sẽ có cách bỏ viên thuốc ấy vào mồm Mạc Ngạo, sau đó hãy cứ nhẹ nhàng chờ y độc phát thân vong, há chẳng phải rất vui hay sao?"

Hạng Thiếu Long vui mừng hỏi, „Kế ấy thế nào?"

Kinh Tuấn xòe tay ra, trong tay gã có một vật hình chiếc lá màu đen dài khoảng ba thốn, „Người phải khỏi của chiếc là này sẽ lập tức buồn ngủ, nếu đang ngủ mà hít vào, đảm bảo có lay cũng chẳng thể thức nổi, tam ca đã hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc, cả quyết nói, „Người tốt nhất hãy thông báo với nhị ca, nếu chuyện hay này mà thiếu phần nhị ca, chúng ta sẽ không yên đâu."

Rồi lấy ra dây móc câu, cả ba người lặng lẽ lên vào Túy Phong lâu, nấp trong một bụi hoa.

ánh đèn chập chờn hắt ra.

Kinh Tuấn nói, „Trong vườn trúc có bốn tòa tiểu lâu, đó là nơi ở của Điền Mỹ Mỹ, Dương Dự, Quy Yến và Bạch Lô, gọi là tứ hoa, tòa tiểu lâu của Quy Yến nằm ở góc bên trái, chỉ cần vượt qua vườn trúc này, thì có thể vào trong tòa tiểu lâu ấy, nếu đệ nhớ không lầm, bên cạnh mỗi tòa tiểu lâu đều có cây hương quế, chỗ ấy rất dễ ẩn thân."

Đằng Dự nhú mày nói, „Lã Bất Vi đang ở đây, chuyện canh phòng chắc chắn sẽ rất cẩn mật, chúng ta không thể trèo lên cây trúc, chỉ cần có người đứng canh gác ở lối ra vào vườn trúc, chúng ta làm sao tiến vào?"

Hạng Thiếu Long nói, „Còn bên kia thì thế nào?"

Kinh Tuấn cười khố nói, „Vẫn là rừng trúc, cho nên ở đây có một cái tên gọi là Trúc Lâm Tàn U, chỉ cần qua được ải này, Mạc Ngạo sẽ chết chắc."

Có tiếng bước chân, hai tên võ sĩ đang cầm lồng đèn đi ngang qua, vừa đi vừa cười nói huyên thuyên.

Ba người đều nín thở lắng nghe.

Một tên nói, „Bốn cô ả này quả thật hoa dung nguyệt mạo, cả Quản đại gia của chúng ta mà cũng cầm lồng không được, ở lại trong tòa tiểu lâu của Dương Dự."

Người kia nói, „Ta nghe còn có một ả tên Bạch Lôi nữa, không biết đêm nay ả có tiếp đãi ai không, nếu không có thì huynh đệ chúng ta hãy đến đấy."

Gã lên tiếng trước chép miệng, „Người có trả nổi hay không? Vả lại nghe nói dù có ngân lượng, ả cũng chưa chắc ngó đến người."

Cho đến khi bọn chúng đi xa, Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một ý, „Có lẽ giờ đây khách của Bạch Lôi là Hàn Sấm, nói không chừng sẽ có cơ hội."

Nói chưa xong, có tiếng người ở phía trước truyền đến, thì ra đó là tiếng của Hàn Sấm, lại còn có tiếng cười của nữ tử, không cần nói cũng biết đó là Bạch Lôi.

Đằng Dự nóng long nói, „Làm sao giấu được Bạch Lôi?"

Lúc ấy đám người đã vào một con đường nhỏ, dẫn đầu là hai ả nữ tử cầm lồng đèn, tiếp theo là bốn tên cận vệ của Hàn Sấm sau đó là Bạch Lôi và Hàn Sấm, cuối cùng là tám tên thân binh. Nhìn thấy cảnh này, Hạng Thiếu Long đã có cách.

Kinh Tuấn hạ giọng ghé tai Đằng Dực nói, „Bạch Lôì không nhận ra nhị ca."

Hạng Thiếu Long lạnh trí nói, „Nhị ca có thể giả thành người của thái tử Đan, Hàn Sấm vừa uống rượu xong với y."

Lúc này bọn Hàn Sấm vừa mới đi ngang chỗ họ ẩn mình rẽ sang phía vườn trúc.

Đằng Dực tháo thanh bội kiếm xuống bước ra, nói nhỏ, „Hầu gia xin dừng bước, thái tử Đan sai tiểu nhân đến có việc cần báo."

Bọn Hàn Sấm đứng lại. Mấy tên cận vệ lộ vẻ cảnh giác.

Đằng Dực bước ra, mọi người thấy y tuy không mang bội kiếm, nhưng dáng người cao lớn nên tay đều đặt lên đốc kiếm.

Hàn Sấm buông Bạch Lôì ra, cười lạnh nhạt, „Thái tử Đan có lời gì muốn nói?"

Đằng Dực trong lòng biết rõ thủ hạ của Hàn Sấm tuyệt đối không để cho mình đến sát chủ của bọn chúng, đứng từ xa, thi lễ nói, „Tiểu nhẤn Long Thiện, là tả phong tướng của thái tử Đan, Hàn hầu đã quên tiểu nhân rồi sao?"

Long Thiện là tên giả của Đằng Dực khi còn ở Hàm Đan.

Hàn Sấm ngăn người ra, hiểu rõ cười ha ha nói, „Nhớ rồi, nhớ rồi! Tả phong tướng xin thứ lỗi cho bản hầu đang đêm nhìn không rõ."

Rồi quay sau Bạch Lôì nói, „Tiểu Lôì Nhi hãy về phòng trước, bản hầu sẽ lập tức đến!"

Bạch Lô không hề nghi ngờ, dặn dò Hàn Sấm mau đến, rồi cùng hai ả nha hoàn đi trước.

Được Hàn Sấm giúp đỡ, cả ba người thay y phục của bọn thủ hạ, an toàn lẫn vào trong vườn trúc, đến nơi ở của Bạch Lô, nơi này chỉ cách tòa tiểu lâu của Quy Yến một cây hương quế.

Hàn Sấm nháy mắt cho ba người rồi bước lên cầu thang.

Nhờ có mấy tên thủ hạ của Hàn Sấm canh gác, cả ba lần lượt trèo lên cây hương quế, rồi chuyển sang mái ngói.

Trong phòng có tiếng ngáy đều đều.

Nếu nói về vượt tường leo rào, hai người Hạng, Đằng đều không bằng Kinh Tuấn. Rồi cả ba chui vào cửa sổ, tiếng ngáy đều đều của Mạc Ngạo trở thành tiếng thở nặng nề.

Hạng Thiếu Long ra hiệu, cho Đằng Dực cứ ngồi lại trên mái, còn mình thì chui xuống.

Kinh Tuấn đang ngồi xõm bên cạnh chiếc giường, đưa tay ra hiệu tỏ ý mọi chuyện thuận lợi.

Hạng Thiếu Long trong lòng cả mừng, bò qua.

Dưới ánh đèn, Kinh Tuấn tách mồm Mạc Ngạo ra, Hạng Thiếu Long vội vàng móc viên thuốc độc, dùng ống đồng đặt vào trong cổ họng của y, khi đã dán chặt, định rời đi thì tiếng bước chân ở ngoài cửa vang lên.

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn đều hoảng sợ, đồng thời nhảy qua hai người trên giường rồi nấp ở một góc tối.

Có tiếng gõ cửa vang lên, rồi người ở ngoài nói, „Mạc gia! Lã tướng có chuyện gấp tìm ngài."

Mạc Ngạo và Quy Yển hoàn toàn không có phản ứng.

Hạng Thiếu Long lạnh trí, đưa tay cấu vào bàn chân Mạc Ngạo.

May mà mê hồn hương của Kinh Tuấn chỉ đủ kiến cho Mạc Ngạo hôn mê một lúc, vì bị đau nên Mạc Ngạo rên một tiếng, thức dậy, người ấy lại kêu, „Mạc gia!"

Mạc Ngạo vừa tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn nặng trĩu, nói, „Chuyện gì?"

Tên hạ thủ ấy nói, „Lã tướng vừa nhận được tin khẩn cấp, đang đợi Mạc gia dưới lầu. Lã tướng và lão quân gia vừa tới.

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn thầm kêu không hay, khổ là lúc này Mạc Ngạo cũng đã ngồi dậy, muốn mạo hiểm chạy cũng không được.

May mà tiếng của Lã Bất Vi vang lên ở cửa phòng, „Chúng tôi đợi tiên sinh ở ngoại sảnh."

Mạc Ngạo lay Quy Yển, thấy nàng không có phản ứng gì, thì cúi xuống hôn nàng, rồi khoác áo, loạng choạng bước ra khỏi cửa.

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn vui mừng ra mặt, vội vàng chạy ra cửa phòng, dán tai nghe lén.

Lã Bất Vi lên tiếng trước, „Vừa nhận được tin, tên đoan mạng Hạng Thiếu Long đã đi tìm Từ Tiên, thương lượng cả canh giờ, rồi mới về Ô phủ. Hừ! Mạc tiên sinh cho rằng bọn chúng sẽ nghĩ ra âm mưu gì?"

Mạc Ngạo rõ ràng vẫn còn bị ảnh hưởng của mê hồn hương, đầu óc không còn nhanh nhạy như bình thường, trầm ngâm, rồi nói, „Không biết có phải vì cao hứng uống nhiều rượu, đầu của tại hạ giờ vẫn còn đau."

Quản Trung Tà nói, „Mạc huynh uống trước chén trà giải rượu, rồi định thần chắc không có chuyện gì."

Rồi có tiếng rót trà, nghe tiếng ở ngoài chắc chỉ có ba người Lã Bất Vi, Mạc Ngạo và Quản Trung Tà.

Một lát sau, Lã Bất Vi nói, „Mạc tiên sinh có chắc chắn tên cầu tạp chúng ấy sẽ độc phát vong thân vào đêm cuối cùng của lễ Điền Liệp? Không có Cao Lăng quân cướp trại, còn ai nghi ngờ ta đã độc thủ."

Mạc Ngạo thở ra, nói, „Lã tướng cứ yên tâm, tại hạ đã tìm mười người để thử nghiệm, đảm bảo thời gian không sai sót Quản Trung Tà nói, „Không có Hạng Thiếu Long, thì bọn chúng sẽ rối loạn, còn chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, đến lúc đó chúng ta hộ tống bị quân và thái hậu qua sông trước, khi đến lượt Lộc Công và Từ Tiên, thì sẽ làm sập cầu, rồi sau đó ám sát bọn chúng ở dưới nước gọn gàng như vậy, còn ai nghi ngờ chúng ta."

Lã Bất Vi nói, „Đáng lo nhất là bọn Từ Tiên và Hạng Thiếu Long ra tay trước, động thủ trong mấy ngày nay, chúng ta sẽ thua thiệt lắm."

Mạc Ngạo cả quyết nói, „Xin hãy cứ yên tâm! Một ngày chưa tìm rõ hư thực của Cao Lăng quân, bọn chúng nào dám động thủ, để tránh cho Cao Lăng quân chiếm phần tiện nghi. Bọn chúng không lớn gan như vậy đâu."

Lã Bất Vi nói, „Ta lo nhất là Chính nhi, hăn hình như không hề biết bản thân là cốt nhục thân sinh của Lã Bất Vi ta.

Chao ôi! Điều là ả tiện nhân Chu Cơ ấy không tốt, ta nhiều lần hỏi ả nói rõ với Chính nhi, ả lại cứ một mực từ chối. Lại không chịu phong cho ta làm nhiếp chính đại thần, hừ! Tên Lao ái kia càng vô dụng hơn, cả chuyện nhỏ như thế cũng làm không được."

Quản Trung Tà nói, „Tiểu nhân thấy mấu chốt chính là Hạng Thiếu Long, có y, thái hậu không cần hoàn toàn dựa vào Lã tướng nữa."

Mạc Ngạo cười gượng nói, „Tại hạ đột nhiên nghĩ ra một kế, vừa có thể khiến cho thái hậu vui lòng, làm cho bà ta chấp nhận Lã tướng làm nhiếp chính đại thần, vừa có thể che mắt người đời."

Lúc này hai người Kinh, Hạng cảm thấy tò mò lắm, thầm nghĩ chẳng biết Mạc Ngạo kia sẽ nghĩ ra quỷ kế gì.

Lã Bất Vi cả mừng hỏi dẫn tới.

Mạc Ngạo cả cười nói, „Chỉ cần để cho thái hậu biết Lã tướng và Hạng Thiếu Long không còn xích mích nữa, thì sẽ trừ được sự nghi ngờ trong lòng bà ta. Cho nên chỉ cần hóa giải được gút mắc này, bà ta tự nhiên sẽ nghe lời Lã tướng mà thôi."

Quản Trung Tà nói với vẻ không vui, „Mạc huynh phải chẳng đề nghị gả Nương Dung cho Hạng Thiếu Long?"

Mạc Ngạo cười gượng, „Quản huynh lẽ nào có lòng ghen tuông với kẻ chỉ còn mạng ba ngày?"

Rồi hạ giọng nói, „Lã tướng ngày mai có thể bầm với thái hậu, nhờ bà ta tuyên bố gả tam tiểu thư cho Hạng Thiếu Long, đồng thời phong cho Lã tướng làm nhiếp chính đại thần, hợp nhất hai chuyện này lại, thì có nghĩa tỏ cho thái hậu thấy rằng chỉ cần bà ta nhường Lã tướng một bước này, thì Lã tướng sẽ đem đứa con yêu quý ra để đảm bảo an toàn cho Hạng Thiếu Long, trong tình thế này, thái hậu vì Hạng Thiếu Long, tự nhiên sẽ nhượng bộ, đương nhiên phải ra lệnh cho Lao ái làm một chút chuyện."

Còn Hạng Thiếu Long lúc này vẫn chưa hiểu nhiếp chính đại thần và tể tướng có gì khác nhau, nhưng nghĩ kỹ thì chắc là tiến thêm một bước chiếm lấy quyền tự chủ của tiểu Bàn mà thôi.

Quản Trung Tà không còn lên tiếng phản đối nữa.

Lã Bất Vi vui vẻ nói, „Quả thật là diệu kế, Trung Tà người hãy nói vài lời với Nương Dung! Ắ nha đầu này rất nghe lời người, lần trước người bảo ả gây rối, ả làm rất tuyệt vời."

Hạng Thiều Long lúc này mới biết Lã Nương Dung gây rối là một hành động đã dự tính trước, bất đồ trong lòng hận lắm.

Lã Nương Dung té ra là con người như thế, mình không cần phải thương tiếc cho ả nữa.

Cũng như lời Kinh Tuấn đã nói, trêu đùa với ả cũng chẳng sao, điều ấy có nghĩa là đã đả kích vào Lã Bất Vi và Quán Trung Tà.

Lã Bất Vi nói, „Chuyện này cứ quyết định như thế, trời đã sắp sáng!"

Bọn Hạng Thiều Long nào dám nghe tiếp, vội vàng bỏ đi. Không ngờ vô tình mà nghe được một tin tức quan trọng như vậy Tình thế đã khác hẳn lúc trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 149: Đại Lễ Điền Liệp

T

rời chưa sáng hẳn, Hàn Sấm vẫn còn mệt mỏi mà phải giúp Hạng Thiếu Long rời khỏi Túy Phong lâu.

Ra đến đường lớn thì hai người chia tay nhau.

Về đến Ô phủ, trời đã hửng sáng, ba người Hạng Thiếu Long nào dám chậm trễ, vội vàng thay y phục, hai người Đăng, Kinh thì quay về nhà thuộc trước, chuẩn bị mọi sự cho lễ Điền Liệp, còn Hạng Thiếu Long thì vội vàng chạy vào hoàng cung.

Lộc Công thấy gã hai mắt đỏ kè, rõ ràng cả đêm chẳng ngủ, gật đầu nói, „Thiếu Long đã vất vả."

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Người tuy mệt, nhưng trong lòng rất vui."

Từ Tiên ngạc nhiên nói, „Nhìn dáng vẻ của Thiếu Long như vậy, không biết có tiến triển mới gì?"

Hạng Thiếu Long hạ giọng kể chuyện đêm qua do thám thanh lâu như thế nào, rồi nói rõ những âm mưu của bọn ba người Lã Bất Vi. Hai người đều khen hay.

Lộc Công vỗ đùi kêu lên, „Viên thuốc độc bị dán trong cổ họng mà Thiếu Long cũng lấy ra được, có thể thấy ông trời có long với đại Tần chúng ta."

Từ Tiên nói, „Đã là như thế, chúng ta hãy cứ theo lời đề nghị của Thiếu Long, dùng Lao ái để khắc chế Lã Bất Vi.

Lấy độc trị độc. Nói thật, bản lĩnh trị quốc của Lã Bất Vi quả thật không kém, cứ để y đắc ý, sau này bị quân ngồi lên vương vị, rồi diệt trừ y cũng

được."

Lộc Công nói, „Nhưng trong thời gian này, chúng ta phải nắm chắc lấy quân quyền, chú ý bồi dưỡng nhân tài, khi đối phó với kẻ ấy thì sẽ dễ dàng hơn."

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu tướng có một đề nghị, chính là Vương Tiễn...”

Từ Tiên cười mà ngắt lời gã, „Chuyện này không cần Thiếu Long nhắc nhở, bọn chúng ta đã sớm để ý đến tên này, cứ để cho y từng trải thêm một thời gian nữa. Chao ôi! Vương Hột quả là già đến nỗi hồ đồ, cũng nên để cho bọn hậu sinh thay thế."

Lộc Công rõ ràng rất vui trong lòng, cười nói, „Thiếu Long phải chăng định chấp nhận Lã Nương Dung, để khiến cho Lã Bất Vi và Quán Trung Tà tức giận?"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Kẻ lo lắng vì chuyện này chắc là bọn chúng."

Từ Tiên nói, „Nhưng quyền thế của nhiếp chính đại thần không nhỏ, lúc ấy y ngang quyền với bị quân, không được y đồng ý, tất cả những chính lệnh đều không được phê."

Hạng Thiếu Long nói, „Từ tướng có còn nhớ cái hư danh trọng phụ mà tiểu tướng đã nhắc chẳng? Cứ lấy cái ấy ra mà gạt gẫm Lã Bất Vi, ba ngày sau Mạc Ngạo châu trời, đến lúc ấy thì y sẽ lúng túng, lại thêm Lao ái đã trở thành nội sử, Lã Bất Vi đến lúc đó sẽ chẳng biết chuyện gì nữa."

Lúc này đoàn xe đã vào hoàng cung, ba người trong lòng vui lắm, hận thời gian không lập tức quay nhanh đến ngày thứ ba, để xem kết quả ác nhân thì có ác báo.

Hạng Thiếu Long vốn là lo lắng, nhưng giờ đây trong lòng rất thoải mái. “Hay! Cứ để lão tử đùa với bọn bay một phen. Cả hai ả nha đầu Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh có ý tốt đối với Quản Trung Tà cũng không tha, như thế cuộc sống mới càng phong phú hơn.”

Giáo trường trong hoàng cung cờ quạt phấp phới, người ngựa náo nhiệt.

Nhưng kẻ có phần tham gia lễ Điền Liệt, nếu chẳng phải là vương hầu quý tộc, thì là những gia tướng thân thuộc của công khanh đại thần, hoặc nhân tài tuyển lựa từ các quận, ai nấy đều mặc y phục đi sẵn, thúc ngựa đứng dưới cờ của mình, nhân số ước khoảng năm nghìn người.

Một vạn cấm vệ, đứng thành hai bên, chuẩn bị bảo vệ cho bị quân, ra đến liệt trường. Xương Bình quân, Xương Văn quân và Quản Trung Tà đều bận rộn, duy trì trật tự trong quảng trường.

Hạng Thiếu Long rời xe ngựa, nhảy lên con Tật Phong, dắt theo mười tám thiết vệ, trong lòng rất ung dung.

Nhìn lá cờ lớn có thêu chữ Tề, Hạng Thiếu Long nhớ lại người bạn cũ Điền Đan, trong lòng không khỏi buồn cười.

Nếu là Lã Bất Vi cho Điền Đan biết rằng y đã sắp lấy được mạng của Hạng Thiếu Long, thì Điền Đan không những vui mừng mà còn lo là chuyện phòng bị, vậy Hạng Thiếu Long có thể đối phó với Điền Đan dễ dàng hơn.

Những đại thần như Từ Tiên, Lã Bất Vi, Lộc Công đều tụ tập ở hai bên kiểm duyệt đài, những khách quý như bọn Điền Đan, thái tử Đan, cũng ở nơi ấy, nhưng không gặp Hàn Sấm, có lẽ y đã lên đường về nước.

Điều gây chú ý nhất là quân đoàn nữ nhi của bọn Doanh Doanh, hàng trăm thiếu nữ mặc võ phục, nổi bật trong đám nam nhân, chốc chốc lại cười nói với bọn thanh niên bên cạnh, mang đến xuân ý cho toàn trường.

Nhưng điều gây chú ý cho mọi người không phải là bọn họ, mà là đám thể thiếp của gã và Cầm Thanh, bọn họ tuy không có cờ quạt, bên cạnh có khoảng hơn mười gia tướng bảo vệ, đứng một bên, cách xa, nhưng mọi người đều quay đầu qua dòm. Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh thì không cần phải nói nữa, Ô Đình Phương và Triệu Chi cũng là những mỹ nữ hiếm có. Điền Trinh, Điền Phụng khiến cho bọn họ không biết ai là tỷ ai là muội, ai nấy đều trầm trồ.

Hạng Thiếu Long dong ngựa sang bọn họ, cười nói, „Các nàng thuộc về quân nào?"

Bọn Kỷ Yên Nhiên đều nhoẻn miệng cười.

Cầm Thanh thì ngược lại, lạnh lùng nói, „Thái hậu đặc biệt căn dặn, bảo bọn chúng tôi theo người. Hạng đại nhân nói nên tính về quân nào?"

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ lạnh lùng của nàng, đoán rằng lần trước mình đã khiến nàng nổi giận, đồng thời coi thương mình. Thầm thở dài, mỉm cười mà không trả lời, đến bên Ô Đình Phương và Triệu Chi hỏi, „Bảo Nhi đâu?"

Ô Đình Phương rất cao hứng, mỉm cười nói, „Bọn thiếp cũng muốn đưa Bảo Nhi theo, nhưng sợ Bảo Nhi không chịu đựng nổi phong hàn nên đã để Bảo Nhi lại cho nhũ nương chăm sóc."

Triệu Chi nói, „Hạng lang này! Để thiếp giới thiệu cho chàng hai vị nhũ nương mới nhé."

Tỷ muội họ Điền ở phía sau lập tức đỏ mặt, ra chiều e thẹn. Ô Đình Phương bước tới nói, „Hạng lang đêm nay đến trại bọn thiếp được chẳng? Người ta nhớ chàng đến khổ?"

Hạng Thiếu Long vội vàng gật đầu.

Lúc ấy có tiếng trống thúc giục, chỉ thấy tiểu Bàn và Chu Cơ được cấm vệ quân bảo vệ, bước lên đài kiểm duyệt.

Lập tức mọi người đều nhất tề tung hô.

Cuối cùng thì lễ Điền Liệp cũng đã bắt đầu.

Đoàn người kéo dài hơn mười dặm, thanh thế ngất trời.

ở những chỗ cao bên đường đều có quân lính canh giữ rất cẩn mật.

Tiểu Bàn và Chu Cơ đều cưỡi ngựa, dẫn đầu đoàn người đi đến Điền Liệp trường. Những công khanh đại thần như Lã Bất Vi, Từ Tiên, Lộc Công, Vương Quan, Thái Trạch đều đi hai bên Chu Cơ và tiểu Bàn.

Hạng Thiệu Long đi cùng bọn Ô Đình Phương được một lúc thì Lý Tư chạy đến tìm gã.

Hai người cưỡi ngựa đi song song nhau.

Lý Tư hạ giọng nói, „Mỗi lần tại hạ gặp Cầm thái phó đều cảm thấy nàng xinh đẹp hơn cả Kỷ tài nữ. Nhưng khi gặp Kỷ tài nữ lại cảm thấy Cầm Thanh không bằng nàng. Giờ đây cùng lúc thấy được cả hai người mới biết rằng xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ."

Hạng Thiệu Long nói, „Lý huynh hôm nay thật vui vẻ!"

Lý Tư lắc đầu nói, „Chỉ là tìm vui trong cái khổ mà thôi. Lễ Điền Liệp này nguy cơ trùng trùng, tại hạ làm sao cho vui được.

Rồi nhìn kỹ Hạng Thiệu Long tiếp tục nói, „Hạng huynh đêm qua chắc là ngủ không ngon, hai mắt đỏ kè, giọng nói lại khan khan, khiến cho người ta phải lo lắng."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Tại hạ không hề ngủ, làm gì ngủ không ngon được, còn tiếng nói khàn khàn là bởi vì cổ họng bị thương, nhưng nếu không bị thương cổ họng thì mạng này khó giữ."

Rồi kể sơ lược chuyện đêm qua.

Lý Tư nghe mà há hốc mồm, nói, „Đội chốc nữa nhất định phải cho bị quân hay, chao ôi! Tại hạ càng lúc càng khâm phục Hạng huynh."

Lại nói, „Chả trách gì lúc này Lã Bất Vi bầm cáo với thái hậu và bị quân, bảo gả con gái cho Hạng huynh, mong thái hậu và bị quân làm chủ, thái hậu đương nhiên vui mừng, bị quân và ta thì cảm thấy thắc mắc, té ra trong đó là âm mưu.

À này, Hạng huynh chắc không từ chối?"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Lý huynh nghĩ thế nào?"

Hai người nhìn nhau rồi cười rộ.

Lý Tư nói, „Theo lệ của đại Tần ta, trong lễ Điền Liệp thường có sự sắp sếp và điều động về mặt nhân sự, hoặc đề bạt người mới. Hạng huynh đề nghị với bị quân phong cho Lã Bất Vi làm trọng phụ, quả thật tuyệt vời, vừa có thể bịt miệng của y, vừa có thể khiến y càng làm cho người khác nghi ngờ. Bị quân chuẩn bị khi thái hậu ép ngài chấp nhân cho Lã Bất Vi làm nhiếp chính đại thần, thì dung cách này để ứng phó."

Hạng Thiếu Long lúc này thấy Quản Trung Tà thúc ngựa chạy tới thì vội vàng lảng sang chuyện khác.

Quản Trung Tà tuy không ngủ, nhưng tinh thần vẫn còn khá hơn Hạng Thiếu Long, hớn hở đến bên Hạng Thiếu Long, chào hỏi Lý Tư rồi thuận miệng nói, „Lý đại nhân từ ngày vào cung hầu hạ cho bị quân, chúng ta rất

ít cơ hội gặp nhau, nhân lúc ba ngày lễ này, chúng ta hãy cùng nhau no say cho thỏa thích mới được."

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ, nếu Lã Bất Vi hoàn toàn khống chế được tiểu Bàn, tất sẽ dùng những kẻ như Mạc Ngạo để thay thế cho Lý Tư, cho nên Lý Tư cũng là một trong những mục tiêu lần này mà Lã Bất Vi trừ khử, có gì trước nay mình lại không nghĩ đến chuyện này?

Nói cho cùng, cũng bởi vì phía mình thiếu một mưu sĩ có đầu óc lạnh lẽo như là Mạc Ngạo.

Lý Tư vốn là người tốt nhất, nhưng vì hàng ngày phải giúp đỡ cho tiểu Bàn không thể phân thân được. Nghĩ đến đây, bất đồ nhớ đến Kỷ Yên Nhiên, không khỏi mắng thầm mình đã quên mất vị hiền thê có đầu óc của Khổng Minh này, khi có chuyện lại không hỏi nàng.

Tiếng Quán Trung Tà vang lên bên tai, „Hạng đại nhân có gì thù người ra thế?"

Hạng Thiếu Long có ý muốn trêu đùa y, nháy mắt với Lý Tư, nói, „Tại hạ có chuyện muốn nói với Quán đại nhân."

Lý Tư hiểu ngay, vội vàng lảng đi chỗ khác.

Quán Trung Tà ngạc nhiên nói, „Hạng đại nhân có gì muốn nói với bỉ chức?"

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Lúc này Lý trưởng sử cho hay, Lã tướng có ý gả tam tiểu thư cho ta, nói không chừng hôm nay sẽ do thái hậu chính thức tuyên bố. Nhưng ta cũng biết tam tiểu thư có ý với Quán huynh, nói thật ra, dù sau này ta và Quán huynh mỗi người có lập trường thế nào đi nữa, nhưng ta vẫn thực sự bội phục khí phách và kiếm thuật của Quán huynh, chỉ cần một câu nói của Quán, Hạng Thiếu Long này sẽ lập tức tỏ

lập trường với thái hậu và bị quân, không dám làm trể nải chuyện lớn của tam tiểu thư."

Quản Trung Tà hai mắt vốn sắc bén, nghe xong thì trầm ngâm không nói, mặt lộ vẻ rất phức tạp.

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng khâm phục, bởi vì nếu y phủ nhận, thì mình cũng chẳng làm được gì. Nhưng thế rõ ràng y cũng là hạng tiểu nhân đê tiện, dám mở to mắt mà nói dối.

Tình thế giờ đây rất tế nhị, ngoài mấy người trong cuộc ra, không ai biết rõ được.

Kỳ thực mỗi người trong bụng đều biết rõ phải trừ khử cho được đối phương, Quản Trung Tà lại nghĩ, Hạng Thiếu Long đã sắp bước vào quỹ môn quan, không ai cứu nổi y, chỉ vì y tưởng mình đã thoát được đại nạn, cho nên Hạng Thiếu Long tỏ ý không muốn chiếm phần tiện nghi của Lã Nương Dung, cũng có thể thấy Hạng Thiếu Long quả là một bậc anh hùng chân chính, không vì chuyện mình dùng kế hạ độc hại y mà lợi dụng Lã Nương Dung để đả kích mình, cho nên Quản Trung Tà có hơi hổ thẹn trong lòng.

Hạng Thiếu Long thì cười thầm trong bụng, chờ phản ứng của đối thủ.

Quản Trung Tà đột nhiên cười gượng nói, „Lời giả dối Quản Trung Tà này không muốn nói nữa, song chuyện tam tiểu thư gả cho Hạng huynh chẳng thể đến lượt tại hạ làm chủ, càng không thể vì tại hạ mà đổ vỡ. Sở cầu tất có sở thất, đời người là như thế. Tam tiểu thư tuổi tác còn nhỏ, lại có tính háo thắng, nhưng với bản lĩnh của Hạng đại nhân, có thể khiến cho nàng ngoan ngoãn, Hạng đại nhân đừng lấy làm buồn lòng vì chuyện này nữa." Nói xong rồi cáo từ, vỗ ngựa đi.

Hạng Thiếu Long than thầm trong bụng. Đồ Tiên nói không sai, Quản Trung Tà thủy chung vẫn không phải là bậc quân tử chân chính, đối với

người mình đã biết rằng y sắp chết mà vẫn không nói nửa câu chân thành, có thể thấy y vô tình đến mức nào. Song đó chính là điều mà gã đã dự tính trước bởi vì ba ngày sau nếu Hạng Thiếu Long gã không chết, còn Lã Nương Dung chấp nhận sự sắp xếp này chính là bản thân Quản Trung Tà, thì lúc ấy sự hối hận của y sẽ là một đả kích nghiêm trọng trong tâm lý của y.

Năm xưa, khi đoạt Ô Đình Phương và Triệu Nhã trong tay của Liên Tấn, sự đệ của Quản Trung Tà, chính điều ấy đã khiến cho Liên Tấn mất đi lý trí, tiến thoái lưỡng nan, nhờ vậy gã có thể chiến thắng được.

Không ngờ tình huống này lại diễn ra ở Quản Trung Tà.

Lúc ấy y sẽ có hành động gì?

Nghĩ đến đây, vội vàng chạy đi tìm Kỷ Yên Nhiên để kể mọi chuyện cho nàng nghe.

Cầm Thanh, bọn Kỷ Yên Nhiên đang cười nói cùng với thái hậu Chu Cơ, phía trước là tiểu Bàn và bọn người Lã Bất Hạng Thiếu Long sợ gặp Chu Cơ, nên chỉ đành né ở phía sau, chờ cơ hội.

Có người gọi, „Hạng đại nhân!"

Hạng Thiếu Long nhìn qua, thấy Lao ái rời đội ngũ của nội thị, đến bên gã thì cúi người thi lễ.

Hạng Thiếu Long trả lễ rồi vui mừng nói, „Lao đại nhân thần thái bay bổng, chắc là gặp chuyện may mắn đây."

Lao ái hạ giọng nói, „Toàn nhờ Hạng đại nhân yêu thương mà đề bạt, bị quân đã bảo Hạng đại nhân toàn lực đề cử tiểu nhân! rồi trở nên hơn hở, „Bị quân sẽ chính thức phong cho tiểu nhân làm nội sử, sau này có nhiều cơ hội hợp tác với Hạng đại nhân."

Hạng Thiếu Long biết y thật lòng cảm kích mình. Đối với Lao ái mà nói, điều y muốn chỉ là quyền lực tiền tài, mà không hề biết đối tượng hầu hạ là ai. Trước đây phải nghe lời Lã Bất Vi, chỉ là vì muốn có cơ hội thăng tiến. Đối với con người vô tình bạc nghĩa, lòng dạ cầm thú như y mà nói, thì nào nhớ đến tình cũ của Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long hạ giọng hỏi, „Lã tướng có biết chuyện này chẳng?"

Lao ái giận dữ nói, „Hôm qua y mới biết được, lại còn nổi giận trước mặt thái hậu, may mà bị thái hậu gạt đi."

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên, „Lao huynh thăng quan phát tài, theo lý ngại vui mừng mới phải, có gì lại phản đối như vậy."

Lao ái gằn giọng nói, „Y đương nhiên không nói phản đối tiểu nhân làm nội sử chỉ bảo rằng tiểu nhân vì phạm tội mà phải vào cung, nay lại thăng thêm mấy cấp, tất sẽ khiến người ta đăm tiếu. Nói cho cùng, chẳng qua chỉ muốn tiểu nhân suốt đời làm nô bộc."

Hạng Thiếu Long mừng thầm, biết được mâu thuẫn giữa y và Lã Bất Vi ngày càng rõ rệt, nghiêm mặt nói, „Lao huynh hãy yên tâm, ta sẽ nói lời tốt đẹp cho huynh trước mặt Từ tướng và thượng tướng quân, đảm bảo bọn họ sẽ che chở cho Lao huynh."

Lao ái há hốc mồm nói, „Chao ôi! Điều này... điều này..." nhưng nói không nên lời.

Hạng Thiếu Long cố nén cười, trầm giọng nói, „Lã Bất Vi chính là hạng người như thế, chức quan của Lao huynh càng lớn, thái hậu và bị quân càng coi trọng huynh, y sẽ càng đố kỵ với huynh. Nhưng Lao huynh hãy tạm thời yên tâm, một ngày y không trừ được Hạng Thiếu Long ta, thì đừng hòng động đến huynh."

Lao ái giật mình, lộ ra vẻ trầm tư. Lúc này Điền Trinh thấy gã nên cố ý đi chậm lại để gặp mặt.

Hạng Thiếu Long vỗ vai Lao ái, rồi tiến lên phía trước.

Hạt giống dùng để đối phó với Lã Bất Vi, cuối cùng cũng đã nảy mầm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 150: Tài Nữ Ra Oai

D

oanh trại liên tiếp nhau trên bờ tây dòng Kinh Thủy, cờ quạt phất phới.

Trại của Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương, Triệu Chi, tỷ muội họ Điền nằm trên đỉnh đồi trong khu vực trại của hoàng thất, từ đây có thể nhìn thấy cảnh vật ở xa xa.

Tuy đây không phải là một trận chiến, nhưng hành quân lập trại đều phải y theo binh pháp!

Trong sáu nước, người Tần trọng võ lực nhất, nam nữ từ nhỏ đã tập trận, đối với việc hành quân bố trận, ai nấy cũng đều quen thuộc!

Vì địa thế ở đây bằng phẳng, bình nguyên rộng lớn, không thể dựa vào địa thế cho nên trại được lập theo hình vuông!

Trại của tiểu Bân là trung quân, đồng nghĩa với việc bộ tổng chỉ huy. Trong trại lại có gần hai mươi lều, hai lều của tiểu Bân nằm ở giữa, còn những lều khác là của vương hầu nội thị, lại có những lều dành cho những người có thân phận đặc biệt như Cầm Thanh, và những người thân cận với hoàng thất.

Lấy trại gỗ làm trung tâm, hai trại hai bên trái phải gọi là tả hữu cơ hầu, do Xương Bình quân và Xương Văn quân xuất lĩnh bọn cấm vệ quân canh gác, thuộc về quyền chỉ huy trực tiếp của tiểu Bân, phụ trách an toàn cho trung quân!

Còn những người khác chia làm bốn quân đông, tây, nam, bắc, xếp thành một trận hình vuông, qua quanh trung quân Còn quân đô kỵ của Hạng Thiếu Long thì cắm trại ở nơi xa, bảo vệ từ xa.

Ngoài trung quân, mười lều thành một tổ, giữa mỗi tổ có một hành lang đủ cho tám thớt ngựa đi qua!

ở giữa mỗi quân lại chừa một khoảng đất trống dùng để lập chuồng ngựa và luyện tập xạ kỵ, để cho những người đi săn thư giãn gân cốt, hoặc so tài xạ kỵ, luyện kiếm, rất náo nhiệt!

Lúc ấy còn hai canh giờ nữa mới đến thời khắc sẵn bản vào hoàng hôn, ai nấy đều hớn hởi, tập trung ở sau mảnh sân lớn.

ở mảnh sân trước trại của hoàng thất, trở thành nơi của bọn nữ nhi quân, bọn trai tráng có ý theo đuổi những thiếu nữ này đều tập trung ở đây tìm cơ hội, nên ở đây còn đông đúc hơn cả những nơi khác.

Kỷ Yên Nhiên đã biết sẽ có chuyện xảy ra, mỉm cười nói, „Khi Cao Lăng quân đến đột kích đầu tiên sẽ sai người đốt doanh trại của hoàng thất và những doanh trại cách xa bờ sông, vì sắp tới gió đông nam sẽ nổi lên, khi lửa bốc cháy mạnh, chúng ta chỉ còn cách vượt sông mà qua bờ bắc của dòng Kinh thủy để tránh!"

Hạng Thiếu Long và mọi người nhìn hai cây cầu gỗ bắc ngang qua dòng Kinh thủy đều cảm thấy lo lắng, nếu hai cây cầu gỗ này mà bị gãy thì kết quả khó mà tưởng tượng được!

Dù hai cây cầu này vẫn còn, trong một lúc không thể chịu đựng quá nhiều người như thế này, cho nên những kẻ không lên cầu thì chỉ còn cách tự bơi qua bờ đối diện, trong tình thế hỗn loạn ấy, Lã Bất Vi muốn giết vài người thật không phải chuyện khó.

Một khi chuyện xảy ra, Quân Trung Tà sẽ ra oai hộ vệ cho Chu Cơ và tiểu Bàn lên cầu bỏ chạy, còn Hạng Thiếu Long thì độc phát thân vong, xong chuyện Quân Trung Tà lập được đại công, độc kế này của Mạc Ngao quả thật kín kẽ.

Đây là lúc mưa xuân lất phất, phóng hỏa không phải chuyện dễ, nhưng Cao Lăng quân là kẻ nội gián, cho nên trại của y đều nằm ở góc đông nam, chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa thì cách này có thể thực hiện được!

Nhất là lúc đó mọi người đều chú ý đến chuyện săn bắn, đa số người đều đến Tây Ninh sơn, tinh thần cảnh giác đã giảm xuống, đó chính là thời khắc tốt nhất để đốt trại!

Nếu huynh đệ Xương Bình quân cũng bị trừ khử, thì có lẽ quyền chỉ huy quân cấm vệ cũng bị Lã Bất Vi đoạt lấy.

Hạng Thiếu Long nói, „Yên Nhiên quả thật lợi hại, và nhìn đã thấy được sách lược của Cao Lăng quân, cho nên chỉ cần bí mật giám sát, thấy người của Cao Lăng quân hoặc Lã Bất Vi mang chất dễ cháy vào trong trại, thì biết được đó chính là lúc bọn chúng hành động!"

Kỷ Yên Nhiên được phu lang khen ngợi, rất hớn hở nên mỉm cười!

Có tiếng vó ngựa vang lên, Xương Văn quân thúc ngựa đến kêu lớn, „Chúng ta hãy đến xạ kỵ trường!"

Các thiếu nữ đều quay đầu nhìn y, còn y thì nhìn hau háu bọn họ lộ ra vẻ ngất ngây, đồng thời khen rằng, „Xin chào các vị tẩu tẩu, chao ôi! Ta quả thật đồ kỵ với Thiếu Long!"

Ô Đình Phương cười khúc khích, nở nụ cười tươi như hoa nói, „Xương Văn quân hết bận rộn rồi sao?"

Xương Văn quân giả vờ nói, „Đã sắp xếp xong cho thái hậu và bị quân, Cầm thái phó cũng được thái hậu mời sang nói chuyện, sai tiểu tướng đến đây thông báo cho các vị đại tẩu!"

Hạng Thiếu Long ngáp dài, „Huynh cứ đi trước, ta phải về trại ngủ một giấc!"

Xương Văn quân cười ha hả, thúc ngựa tới nắm dây cương ngựa của Hạng Thiếu Long kéo gã chạy xuống, gọi các thiếu nữ, „Chúng ta đi thôi!"

Các thiếu nữ thấy Hạng Thiếu Long bị lôi đi xềnh xệch như vậy, cười ồ cả lên, thúc ngựa đuổi theo!

Vút một tiếng, ba mũi tên bắn ra liên tiếp trúng vào hồng tâm của tấm bia cách đó ba trăm bước, gần ngàn người đứng nhìn đều lên tiếng khen ngợi!

Doanh Doanh đắc ý nhìn mọi người kêu lớn, „Đến lượt ai?"

Bọn nam nhân tuy muốn thử lắm, nhưng nhìn thấy tài nghệ của nàng như vậy, giả sử như không cẩn thận mà thất thủ, quả thật bề mặt trước mọi người, nhất thời không ai trả lời nàng.

Quản Trung Tà cười ha hả nói, „Doanh Doanh tiểu thư đã ra tay, còn ai dám so bì?"

Doanh Doanh được khen ngợi thì tiến sang gã, khiến cho bọn thanh niên đều sinh lòng đổ kỵ, nhưng không ai dám mạo hiểm ra tỷ thí!

Hạng Thiếu Long xuống ngựa nhìn tiền pháp của Doanh Doanh lợi hại như thế, nếu bắn trúng vào hồng tâm, thì gã có thể làm được nhưng bắn liền ba phát thì chưa chắc được! Chả trách nào Doanh Doanh tự phụ như vậy.

Bọn nữ nhi quân thấy Hạng Thiếu Long đến thì lộ vẻ khinh khỉnh, nhưng thấy Kỷ Yên Nhiên thì ai nấy đều có vẻ ngưỡng mộ mà đổ kỵ!

Lộc Đan Nhi bước lên nói, „Vết thương của Hạng thống lĩnh thế nào rồi? Nghe nói thuật dùng kiếm gạt tên của Hạng thống lĩnh là thiên hạ vô song, không biết công phu bắn tên thì thế nào?"

Hàng nghìn ánh mắt đều nhìn sang Hạng Thiếu Long rồi sau đó nhìn sang Kỷ Yên Nhiên bên cạnh gã.

Kỷ Yên Nhiên biết bản thân không phải là sở trường của Hạng Thiếu Long, lại biết rõ người Tần trọng võ, giả sử Hạng Thiếu Long cáo bệnh không ra thì hình tượng của gã sẽ bị tổn hại. Nàng mỉm cười cợt áo khoác ngoài, bước ra giữa sân, cất giọng trong trẻo nói, „Hãy để Yên Nhiên thử trước được chăng?" Dáng vẻ phớt tỉnh của nàng cùng với phong thái cao nhã, bất luận nam nữ đều ngây ngất ra.

Doanh Doanh liếc nhìn Kỷ Yên Nhiên rồi mới trao cung tên cho nàng.

Kỷ Yên Nhiên thấy nàng đứng mã bộ trong bụng đã biết chuyện gì, thản nhiên nhưng nhanh chóng đưa tay chụp lấy cung tên, giật mạnh xuống phía dưới, Doanh Doanh lúc này vẫn chưa có cơ hội phát lực, thì cung nỏ đã lọt vào tay Kỷ Yên nhiên!

Lần này ngay cả Quân Trung Tà cũng lộ vẻ kinh dị!

Xương Văn quân hạ giọng nói, „Trừ bớt ngạo khí của muội tử ta cũng tốt!"

Doanh Doanh không ngờ Kỷ Yên Nhiên biết được âm mưu của mình thất vọng lui về phía Lộc Đan Nhi.

Hai người trong đô kỵ quân bước ra, trao cho Kỷ Yên Nhiên mũi trường tiễn.

Kỷ Yên Nhiên vẫn phớt tỉnh, miệng mỉm cười quay lưng lại với tấm bia, nhận lấy ba mũi trường tiễn kẹp lên ngón tay.

Toàn trường đều im phăng phắc.

Đột nhiên Kỷ Yên Nhiên xoay người lại, ba mũi tên lần lượt bắn ra nhanh như điện chớp!

Khi bắn mũi thứ nhất, lưng nàng vẫn xoay về phía tấm bia, chỉ là lật tay để bắn ra, đến mũi thứ ba thì mới hoàn toàn đối diện với tấm bia, vút một tiếng mũi tên thứ nhất đã bắn trúng vào hồng tâm, hai mũi tên tiếp theo dính vào đuôi của mũi tên thứ nhất, khiến ai nấy không dám tin vào đôi mắt mình.

Kỷ Yên Nhiên bức bối bọn Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi bức hiếp phu quân của mình, không thềm nhìn đến bọn họ, thi lễ với mọi người rồi quay về chỗ cũ.

Hạng Thiếu Long thì biết rằng mối thù này càng lúc càng sâu.

Lúc này bọn cận vệ đến báo, bị quân triều kiến Hạng Thiếu Long.

Khi bước vào cánh cổng của trại gỗ, một đám thiếu nữ thúc ngựa từ sau tiến lên, dẫn đầu là Lã Nương Dung, những người khác đều là cận vệ của nàng.

Khi thấy Hạng Thiếu Long, dáng vẻ Lã nương Dung rất phức tạp, nàng cố ý bĩu môi, giật cương ngựa, lướt qua Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long bất đồ cảm thấy khinh bỉ. Ắ này biết rõ mình đã nuốt phải chất độc, nhưng không hề có lòng thương cảm, đúng là hổ phụ sinh ra khuyển nữ.

"Hừ! Sớm muộn gì ả cũng biết tay."

Mảnh đất trống ở phía trước lều chủ vang lên tiếng hò reo, thì ra tiểu Bàn đang bắn tên, các đại thần tướng lĩnh như Lã Bất Vi, Lộc Công, Từ Tiên, Xương Bình quân đều đứng một bên reo hò trợ oai cả.

Lý Tư thấy gã đến thì bảo, „Đã đến lúc!"

Hạng Thiếu Long thì lo lắng, tiểu Bàn nói không chừng quả thật là con trai của Lã Bất Vi, vậy thì mọi chuyện hỏng bét.

Hạng Thiếu Long chen đến chỗ phía sau Lộc Công và Từ Tiên, rút ra mũi kim lấy máu, nháy mắt với hai người.

Hơi thở của hai người lập tức nặng nề.

Lúc này tiểu Bàn đã bắn hơn mười mũi tên, đều cắm chi chít vào những chỗ gần hồng tâm, vượt qua tiêu chuẩn thường ngày của y, chả trách nào quần thần đều reo hò. Thật ra chỉ cần y bắn trúng vào tấm bia, thì mọi người đã rất vui mừng.

Khi Vương Bôn đưa một mũi tên nữa, tiểu Bàn thấy Hạng Thiếu Long xoay người lại giơ cung lên bước tới, vui mừng nói, „Thái phó! Thành tích của quả nhân không kém chứ!"

Hạng Thiếu Long biết y đang tạo cơ hội cho mình rút máu thì lễ nói, „Nếu bị quân dùng tay nhiều hơn, ít dùng mắt thành tích sẽ tốt hơn!"

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Xạ tiễn phải dùng đến nhãn lực, dùng tay nhiều thì có ích gì?"

Lúc này không những tiểu Bàn không hiểu mà cả những người khác cũng không hiểu Hạng Thiếu Long đang nói gì, cho nên đều tập trung chú ý đến gã.

Lã Nương Dung và Mạc Ngạo đứng cạnh Lã Bất Vi cũng đều nhìn gã chăm chăm.

Hạng Thiếu Long cung kính với tiểu Bàn xoay người qua, nhân lúc uốn nắn tư thế của y, lập tức cắm mũi kim và huyết quản trên cổ của y, vì tiểu Bàn đã vận động nên khí huyết chảy đều, một dòng máu tươi lập tức bắn ra, chứa đầy vào ống kim.

Vì sau lưng gã là Từ Tiên, Lộc Công và Xương Bình quân, ba người bọn họ đều thấy rõ mồn một, còn những không khác thì chẳng thấy gì.

Hạng Thiếu Long kêu ối chao lên một tiếng, lấy tay xoa sau cổ, cổ ý kêu lên, „Có muỗi!"

Hạng Thiếu Long lật tay dúi mũi kim vào trong tay Từ Tiên nói, „Bị quân dùng phân tâm, đạo xạ tiễn, tay và mắt, phải phối hợp với nhau, nhưng dùng tay nhắm thì hơn hẳn dùng mắt, đó là bởi vì mắt sau khi nhìn thấy được mục tiêu lại còn phải thông báo cho tim, từ tim lại chỉ huy tay, phải qua mấy tầng. Nhưng nếu dùng tay nhắm chuẩn thì có thể giảm được nhiều tầng. Nhìn đây!"

Rồi thuận tay rút ra năm mũi phi châm, phóng thẳng vào tấm bia cách đó hai trăm bước nhanh như điện chớp.

Mọi người không ngờ gã ném phi châm chứ không phải bắn tên, nhất tề ngạc nhiên, năm mũi phi châm cắm vào trong tấm bia, một mũi cắm vào giữa hồng tâm, mỗi mũi cách nhau một thốn, không hề sai sót. Kết quả ấy ngay cả Hạng Thiếu Long cũng không ngờ đến.

Tuyệt kỹ ném phi châm của gã tuy nổi tiếng nhưng mọi người lần đầu tiên mới thấy.

Chỉ thấy gã có thể ở cự ly hai trăm bước mà có thể làm được điều này thì biết gã không những lực tay hơn người mà còn phải có thủ pháp đặc biệt nếu không dùng hồng tâm làm nổi!

Cha con Lã Bất Vi và Mạc Ngạo đồng lộ ra vẻ kinh hãi.

Đến lúc này mọi người mới vỗ tay khen hay.

Lã Bất Vi và Mạc Ngạo nhìn nhau cười, rõ ràng đã nghĩ Hạng Thiếu Long chẳng còn sống được bao lâu, dù lợi hại đến cỡ nào cũng không cần phải lo lắng nữa.

Vương Bôn hớn hở định đi rút phi châm lại đưa cho Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn thấy thế thì liền ngăn lại, „Để phi châm đó, quả nhân phải đem về nội cung làm kỷ niệm!“

Tiểu Bàn lộ ra vẻ ngưỡng mộ nói, „Chả trách nào phi châm của thái phó vừa nhanh vừa chính xác, thì ra được ném bằng cảm giác của bàn tay!“

Hạng Thiếu Long đã trở thành đô ky thống lĩnh nhưng vẫn còn kiêm chức thái phó, nên vẫn có thể dạy dỗ cho tiểu Bàn.

Khi Hạng Thiếu Long ngằm quan sát Lã Bất Vi và Mạc Ngạo, cũng để ý đến Lã Dung Nương, chỉ thấy vẻ kinh dị trong mắt nàng, rõ ràng vẫn còn bị rung động vì cú ném phi châm lúc nãy, nói thẳng ra, nếu có ý ném thêm lần nữa, gã cũng chưa chắc làm được.

Nói thật, lúc luyện phi châm bình thường gã cũng dùng mắt để nhắm, lúc này mới dùng tay để nhắm mà thôi.

Lộc Công khen ngợi, „Tài ném phi châm của Thiếu Long, có thể nói không tiền tuyệt hậu!“

Lã Bất Vi cười ha hả nói, „Dung nhi! Giờ đây chắc con đã biết bản lĩnh của Hạng đại nhân rồi chứ?“

Lã Nương Dung cúi đầu, để tránh cho mọi người nhìn thấy được dáng vẻ mâu thuẫn phức tạp của nàng.

Tiểu Bàn thừa cơ nói, „Mời thái phó hãy vào lều quả nhân một chốc!“ rồi dắt theo Lý Tư, quay vào trong lều.

Hạng Thiếu Long đang định chạy theo thì Lộc Công ngăn lại nói, „Gặp bị quân xong, hãy đến trại của ta!“ rồi nháy mắt với gã.

Hạng Thiệu Long nhất thời không biết y đã lấy được máu của Lã Bất Vi hay chưa, hay là vẫn còn phải bàn bạc nữa, nên bước đi mà lòng vẫn thắc mắc.

Vào trong trại, tiểu Bàn chép miệng, „Tuyệt kỹ ném phi châm của thái phó, nhất định phải truyền cho ta!"

Lý Tư cũng nói, „Chả trách nào Hạng đại nhân có thể nhiều lần thoát hiểm, quả thực chẳng phải may mắn, những mũi phi châm này còn khó tránh hơn cả cung tên, đừng hòng dùng kiếm ngăn được!"

Hạng Thiệu Long ngồi xuống tắm thơm vừa dầy vừa mềm cười khỏ nói, „Bị quân và Lý đại nhân đừng khen ngợi hạ thần, đêm qua hạ thần mới từ Quỷ môn quan trở về, tất cả đều phải nhờ vào may mắn!"

Tiểu Bàn ngạc nhiên hỏi dẫn tới, Hạng Thiệu Long kể hết chuyện đêm qua.

Tiểu Bàn nghe đến chuyện Cao Lăng quân mưu phản và âm mưu của Lã Bất Vi thì cả giận nói, „Hai tên này thật to gan, coi quả nhân là gì chứ?"

Lý Tư vội vàng nói, „Bị quân bớt giận. Hạng đại nhân tất đã có cách giải quyết ổn thỏa chuyện này."

Tiểu Bàn nhìn Hạng Thiệu Long. Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Đã biết được thời gian mà Cao Lăng quân đánh lén, hạ thần có thể điều động binh mã, quét sạch một mẻ, khiến cho chúng không thể dùng võ lực được. Còn ở phía này, vi thần hy vọng bị quân có thể tự lãnh binh, điều quân khiến tướng, một mặt bắt trọn ồ người của Cao Lăng quân, mặt khác hãy bám chặt Lã Bất Vi, làm được điều này, sau này còn ai dám coi thường bị quân?"

Lời này rất hợp bụng tiểu Bàn, y rất thích tự mình ra tay gật đầu nói, „Hạng đại nhân quả nhiên rất tự tin, không biết vì sao có được kể này?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này phải dựa vào tin tức chuẩn xác và tình thế đương thời để định. Vi thần và Lý đại nhân sẽ giữ liên lạc, sau khi biết

rõ tình thế, sẽ do bị quân định đoạt!" rồi ngăm nháy mắt với y.

Tiểu Bàn trong lòng đã hiểu, biết được đến lúc Hạng Thiếu Long sẽ trình bày kế hoạch chi tiết, rồi sau đó chính mình sẽ phát ra hiệu lệnh, trong lòng cả mừng, gật đầu nói, „Vậy thì hãy cứ làm theo lời thỉnh cầu của Hạng khanh gia!"

Rồi nói tiếp, „Hôm nay thái hậu nói với quả nhân, Lã Bất Vi đã gả đứa con yêu cho Hạng khanh gia, quả nhân còn tưởng Lã Bất Vi đổi tính, té ra trong đó có âm mưu độc ác như vậy. Hà hà! Tên Mạc Ngạo này chết đến nơi mà còn không biết, quả thật khiến cho quả nhân cười đến vỡ bụng!"

Lý Tư và Hạng Thiếu Long nghe y nói chuyện hứng khởi cười nhìn.

Lao ái bước vào quỳ xuống nói, „Thái hậu cho mời bị quân!"

Tiểu Bàn trong mắt lộ vẻ khinh bỉ nói, „Biết rồi! Nội thị trưởng cứ quay về trước, quả nhân sẽ lập tức đến ngay!"

Chờ Lao ái lui ra, tiểu Bàn hạ giọng nói, „Hạng khanh gia phải chăng chuẩn bị nghênh đón đứa con gái yêu của Lã Bất Vi?"

Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng, „Lã Bất Vi nếu thấy hạ thần chưa chết, tuyệt sẽ không gả con gái cho hạ thần, song chuyện này khiến y lo lắng lắm."

Tiểu Bàn hiểu ý gã, gật đầu nói, „Quả nhân biết phải làm thế nào!" nói rồi đứng dậy đi ra.

Lý Hạng hai người vội vàng quỳ xuống và tiễn đưa!

Tiểu Bàn dẫn tới trước đỡ Hạng Thiếu Long dậy, ghé vào tai gã nói nhỏ, „Sư phụ hãy cẩn thận, nếu người có mệnh hệ gì thì con cũng chẳng còn hứng thú gì cả!" rồi mới đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 151: Lễ Nào Vô Tình

G

iọt máu của tiểu Bàn nhỏ xuống chén nước có pha chất thuốc.

Rồi Từ Tiên rút ra chiếc kim có chứa máu Lã Bất Vi, nghiêng xuống miệng chén, nhưng máu không lập tức nhỏ ra.

Mọi người thấy giọt máu của tiểu Bàn đông lại trong nước đều lộ ra vẻ căng thẳng!

Trong trại của Lộc Công có hơn mười người toàn là những nhân vật đức cao trọng vọng trong giới quân sự, ngoài Lộc Công và Từ Tiên, còn có bọn Vương Hột, Giả Công Thành, hoàng thất thì có Vân Dương quân Doanh Ngạo và Nghĩa Cự quân Doanh Lô, có thể thấy chuyện tiểu Bàn có phải là con của Lã Bất Vi hay không sẽ quyết định thái độ của giới quân sự đối với y.

Hạng Thiệu Long đứng trong đám người đứng nhìn hỏi, „Sao giọt máu của Lã Bất Vi không chảy ra?"

Vân Dương quân Doanh Ngạo nói, „Ta với y bắn tên, Lộc Công và Vương tướng quân thì đứng bên cạnh giả vờ nhìn, khi bị lấy máu mà y vẫn không hề hay biết gì!"

Lộc Công không hề có hứng thú nghe người khác nói, trầm giọng, „Từ Tiên!"

Từ Tiên nghiêng răng trút đầu cây kim xuống. Giọt máu nhỏ xuống chén nước. Trong trại im phăng phắc, tim mọi người đều như ngưng đập, ai nấy đều như nín thở.

Giọt máu rơi xuống chén nước, lập tức vón lại, sau đó lăn qua chạm vào cục máu của tiểu Bàn.

Như có kỳ tích, hai cục máu lập tức tách ra. Mọi người đều ồ lên.

Hạng Thiếu Long lập tức cảm thấy người nhẹ nhõm hẳn. Tương lai thực là đáng sợ, biết rõ tiểu Bàn sẽ qua được ải này nhưng vì là người trong cuộc nên cũng lo lắng lắm.

Hạng Thiếu Long về đến trại mình, Kỷ Yên Nhiên và các thiếu nữ cẩn thận lau rửa vết thương và thay thuốc cho Hạng Thiếu Long. Đổng Dực quay về, ngồi xuống vui vẻ nói, „Đã tìm được người của Cao Lăng quân."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „ở đâu?"

Đổng Dực vui lắm, lấy ra một tấm bản đồ vừa nói vừa cười, „Tuy gọi là Điền Liệp của người Tần, đối với một thợ săn mười năm kinh nghiệm như ta mà nói, chỉ là một trò náo nhiệt, trong vòng một trăm dặm, hổ sói đều bị hù dọa bỏ đi mất!"

Hạng Thiếu Long giúp y mở tấm bản đồ ra cười nói, „Sao nhị ca không cho đệ sớm biết điều ấy, lúc ấy đệ sẽ chuẩn bị tai hồ, rồi bán ra với giá gấp mười để cho bọn thợ săn nghiệp dư ấy không đi về bằng tay không, đảm bảo cung không đủ cầu, có thể kiếm được một mớ."

Bọn Kỷ Yên Nhiên lập tức cười ầm cả lên.

Đổng Dực nói, „Thợ săn nghiệp dư! Lời nói này thật cổ quái!"

Hạng Thiếu Long thở dốc nói, „Người của Cao Lăng quân đang nấp ở chốn nào?"

Đổng Dực sững sờ, „Tam đệ vô tình chỉ trúng!"

Rồi chỉ vào ngọn núi cách xa doanh trại chỉ khoảng năm mươi dặm nói, „Đây là khu núi non rừng rậm thuộc thượng du của sông Kinh Thủy, có bảy sơn động, người ở đó gọi là thất huyết liên châu, Cao Lăng quân nghĩ thật chu đáo, dù biết bọn họ nấp ở đó, nhưng đừng hòng tìm ra. Chúng ta chỉ biết bọn chúng ở đó, nhưng không biết chúng có bao nhiêu người!"

Ô Đình Phương nói với vẻ vô tư, „Nhị ca quả thật đã phóng đại, bao vây cả khu rừng lại, sau đó phóng hỏa đốt rừng chẳng phải đã ép được bọn chúng ra hay sao?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Trời đất ẩm ướt, lúc này muốn đốt cháy các khu rừng thật khó hơn lên trời!"

Đằng Dực chồm qua ngó vào vết thương của gã nói, „Song nếu bọn chúng rời khỏi thất huyết liên châu đảm bảo sẽ không thoát khỏi những tay thợ săn của Kinh gia chúng ta. A này, ta thấy người cũng nên sử dụng người của chúng ta, để cho chúng có được nhiều cơ hội thực chiến!"

Hạng Thiếu Long đưa tay ấn vai Đằng Dực xuống nói, „Chuyện này cứ làm theo ý nhị ca. May mà Đỗ Bích không ở Hàm dương, nếu không tình thế càng phức tạp hơn. Hì hì! Giờ đây trong mắt Lã Bất Vi đệ chỉ có thể sống hai ngày nữa, dù trong hai ngày này đệ có làm chuyện gì, y cũng sẽ nhẫn nhịn, lại còn giả vờ giả vịt để khiến cho người ta không nghi ngờ y đã hại đệ. Điều quan trọng hơn là phải giấu được Chu Cơ, trong tình huống này, đệ không muốn xảy ra chuyện nữa!"

Triệu Chi đang giúp Kỷ Yên Nhiên băng bó vết thương cho gã nghe thế thì giận dữ nói, „Hạng lang chàng một ngày vết thương chưa khỏi, tỷ muội bọn thiếp sẽ không để chàng phải dùng sức."

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Ai bảo ta sẽ đi động thủ với kẻ khác!"

Kỷ Yên Nhiên cười, „Chi muội chỉ trêu chàng thôi!"

Lúc ấy có tiếng Ô Ngôn ngoài cửa, „Cầm thái phó đến!"

Trong lòng Hạng Thiếu Long hiện lên hình ảnh của nàng Cầm Thanh, trong khoảnh khắc ấy gã chợt hiểu nguyên nhân hôm nay mà mọi người vui vẻ, chính là cuối cùng đã hại được Mạc Ngạo!

Người này một ngày không trừ, bọn họ đừng hòng sống yên.

Từ khi đặt viên độc được vào cổ họng của y, họ như trút được gánh nặng, Đổng Dực lâu nay vẫn là người nghiêm túc, nhưng giờ đây cười nói hơn hở.

Song chuyện trên đời không có gì là tuyệt đối cả, Mạc Ngạo một ngày chưa mất mạng bọn họ vẫn phải cẩn thận, nếu không có thể cho đối phương thấy sơ hở.

Tỷ muội Điền Trinh, Điền Phụng vừa thay áo xong cho Hạng Thiếu Long, Cầm Thanh bước vào trong trại.

Lần đầu tiên mỹ nữ này đã tìm đến nơi của Hạng Thiếu Long, gã lúc này có cảm giác kỳ lạ trong lòng. Nhưng nhìn thấy sắc mặt của nàng có lẽ có chuyện không hay.

Kỷ Yên Nhiên nhíu mày nói, „Thanh tỷ có tâm sự gì?"

Đổng Dực chào hỏi Cầm Thanh xong thì thừa cơ cáo lui.

Cầm Thanh ngồi xuống trước mặt Kỷ Yên Nhiên nói, „Tỷ muốn nói vài câu với phu quân các muội."

Bọn thiếu nữ hơi ngạc nhiên, Kỷ Yên Nhiên đứng dậy nói, „Thời gian qua sông cũng sắp đến, bọn muội phải chuẩn bị ngựa chờ các người."

Nói xong thì dắt bọn Ô Đình Phương, Triệu Chi và tỷ muội họ Điền đi ra ngoài.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn Cầm Thanh hỏi, „Có điều gì khiến cho thái phó không vui thế?"

Cầm Thanh nhìn gã lạnh lùng nói, „Cầm Thanh nào dám không vui, mà còn phải chúc mừng Hạng đại nhân nữa, ngài đã cưới được con gái yêu của Lã Bất Vi!"

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết được đó là chuyện gì, cười gượng nói, „Cầm thái phó đã hiểu nhầm, chuyện này nội tình rất phức tạp, Hạng mỗ không hề thích loại thiếu nữ ấy!"

Cầm Thanh ngạc nhiên nói, „Vậy có gì thái hậu cho ta hay, Lã Bất Vi nhờ bà ta công bố hôn sự của các người, lại bảo là Hạng đại nhân đã đồng ý!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nhìn nàng dịu dàng nói, „Cầm thái phó có thể tin Hạng mỗ lần này chẳng? Sau lễ Điền liệp, thái phó có thể hỏi Kỷ Yên Nhiên!"

Cầm Thanh nhú mày nói với vẻ không vui, „Cớ gì Hạng đại nhân cứ úp úp mở mở như vậy? Ngài cho rằng Cầm Thanh là ai?"

Hạng Thiếu Long vốn vô tâm nhưng nghe nàng nói thế thì buột miệng nói, „Cầm thái phó muốn Hạng Thiếu Long này xem nàng là ai?"

Cầm Thanh lập tức đỏ mặt giận dữ nói, „Hạng đại nhân lại muốn vô lễ với Cầm Thanh nữa sao?"

Hạng Thiếu Long muốn ôm lấy eo nàng ho khan một tiếng nói, „Hạng Thiếu Long nào có gan to đến thế!"

Cầm Thanh thấy ánh mắt gã nhìn mình, thì càng không tự nhiên, đầu cúi gằm, cắn môi nói, „Sao ngài không nói?"

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ của nàng như đối với tình lang, lòng chợt bồi hồi, bước tới đứng sát bên người nàng, ghé miệng vào tai nàng, dịu dàng nói, „Đó là bí mật hệ trọng, không thể cho người khác biết, cho nên Cầm thái phó đừng trách tại hạ nói chuyện như thế này với nàng."

Cầm Thanh hơi giật mình, đỏ lựng cả mặt, nói với giọng run run, „Hạng đại nhân có biết bản thân đang làm gì chẳng?"

Đây là lần đầu tiên Cầm Thanh không né tránh gã. Hạng Thiếu Long cảm kích lắm, nào nhớ Cầm Thanh là mỹ nữ không thể đụng tới được, nói, „Vậy Hạng mỗ có nên nói hay không đây?"

Cầm Thanh không dám nhìn gã, hơi gật đầu.

Hạng Thiếu Long cố nén nổi ham muốn được gần gũi nàng, dịu dàng nói, „Bởi vì Lã Bất Vi sai người hạ độc ta, y tính rằng ta sẽ không sống quá hai ngày này, cho nên mới đem con gái gả cho ta, nếu ta có bất trắc, thì trong thiên hạ không ai nghi ngờ đến y, ít nhất cũng có thể giấu được thái hậu."

Cầm Thanh giật mình, mặt trắng bệch, quay đầu lại, suýt chút nữa hai môi đụng nhau.

Hạng Thiếu Long giật mình hơi ngửa ra sau, rồi sau đó nói với vẻ hối hận, „Làm cho Cầm thái phó hoảng sợ. May mà ta đã biết được âm mưu của y, phá được kế hoạch hạ độc của y, nhưng chuyện này Lã Bất Vi vẫn không biết, nên đã gả con gái cho ta, xong chuyện nhất định sẽ tìm mọi cách để từ hôn, lúc ấy thái hậu sẽ biết được y đang gạt bà ta, cho nên ta mới chấp nhận như thế."

Cầm Thanh thở phào như trút được gánh nặng nói, „Làm người ta sợ chết khiếp!" rồi sa sầm mặt.

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Đa tạ Cầm thái phó."

Cầm Thanh tuy chưa hết đỏ mặt, nhưng thần sắc đã trở lại bình thường, mỉm cười, dịu dàng nói, „Cứ coi như lần này tiểu nữ trách lầm ngài! Lúc này ngài đã hai lần mượn cớ vô lễ với tiểu nữ mà dừng lại. Nhưng từ rày về sau không được phạm nữa. Chao ôi! Khiến cho người ta nhột hết cả tai."

Hạng Thiếu Long trong lòng ngây ngất, mỉm cười gật đầu, „Cầm thái phó đã bảo tại hạ không được vô lễ với nàng nữa, Hạng mỗ sẽ suy nghĩ lại, về sau sẽ nói với nàng quyết định của Hạng mỗ được chăng? Song chuyện này là bí mật hệ trọng, không được nói cho ai khác biết."

Cầm Thanh bật cười, lườm gã rồi đứng dậy nói, „Con người của ngài thật là, khiến cho người ta hết cách."

Hạng Thiếu Long đứng dậy, xoa tay nói, „Chỉ cần Cầm thái phó suốt ngày đừng nổi giận với tại hạ nữa, tại hạ đã cảm tạ trời đất.

Cầm Thanh buồn bã than, „Muốn trách thì hãy trách bản thân ngài! Chuyện gì cũng không chịu nói rõ với Cầm Thanh, không ép thì ngài không chịu nói ra. À này, chuyện ngài ném năm mũi phi châm lúc này ai ai cũng biết, lúc Cầm Thanh từ trong lều thái hậu đi ra, đã thấy Quản Trung Tà và bọn Doanh Doanh đang nghiên cứu mấy mũi phi châm trên tấm bia." Rồi cúi đầu nhẹ nhàng nói, „Hạng đại nhân có thể tặng một mũi phi châm cho Cầm Thanh chăng?"

Hạng Thiếu Long không hề đắn đo, cho tay vào trong thắt lưng, rút ra một mũi phi châm, rồi tự nhiên cầm tay nàng dúi vào.“Có thể tha thứ cho Hạng mỗ một lần nữa lại vô lễ được chăng?"

Cầm Thanh đang lúc không phòng hờ nên bị gã lợi dụng, rút mạnh tay ra, giận dữ kêu lên, „Ngài..."

Hạng Thiếu Long đưa ngón tay lên đặt ở trên môi, làm ra vẻ không được lên tiếng, rồi chỉ tay ra ngoài tỏ vẻ sợ mọi người nghe thấy, mới cười rằng, „Đó chính là cái giá phải trả để Hạng Thiếu Long này không coi Cầm thái

phó là người ngoài Sau này Cầm thái phó nếu có rảnh, Hạng mỗ lại được tìm đến người hồng nhan tri kỷ như nàng để nói lời tâm sự, ta sẽ không thềm để ý đến hữu lễ hay vô lễ nữa."

Cầm Thanh lườm mắt nhìn gã, bước ra ngoài cửa, đến cửa thì dừng lại lạnh lùng nói, „Ngài có chân có tay, thích đến tìm Cầm Thanh, hoặc không thích tìm Cầm Thanh, chẳng ai quản nổi ngài." Rồi yếu điệu bước ra ngoài.

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khố, xem ra sự tự kiềm chế của gã lẫn Cầm Thanh mỗi lúc mỗi kém, rồi sẽ có một ngày, nàng sẽ lọt vào tay gã, thế thì hồngбет mất, nhưng nếu có thể tìm nàng ngoại tình mà thần không biết quỷ không hay, chẳng phải là lãng mạn lắm sao?

Bọn người đi săn lần lượt vượt sông.

Từ Tiên lại ra lệnh dựng thêm hai cây cầu gỗ nữa, giờ đây có cả thảy bốn cây.

Tiếng chó săn sủa vang vùng bình nguyên, những người nuôi chim ưng săn bắt, thả chim ưng lên trời, để chúng bay lượn trên trời cao, dương oai điều võ.

Hạng Thiếu Long nhớ đến mấy con chim chiến ưng của Châu Lương, nên cảm thấy hứng thú lắm, nhủ thầm sẽ nuôi loại chim ưng này, vừa có giá trị thực dụng, vừa có thể chơi đùa.

Bọn Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh đi theo đội săn của Chu Cơ, còn Hạng Thiếu Long thì theo tiểu Bàn.

Mấy ngày hôm nay, gã và Chu Cơ cố gắng tránh mặt nhau, để khỏi lúng túng, cũng có thể Chu Cơ sợ Lao ái đổ ky với gã.

Khi gã đến mép sông, tiểu Bàn và đám quần thần đã vượt sông Kinh Thủy.

Hạng Thiệu Long cùng mười tám thiết vệ đi ở phía sau gặp Quản Trung Tà.

Hạng Thiệu Long cười, „Hạng mỗ tướng Quân đại nhân đã gia nhập vào nữ nhi quân đoàn!"

Quản Trung Tà biết gã cười mình suốt ngày quần quít bên cạnh Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh, thản nhiên nói, „Việc công gấp gáp, nếu không đuổi bọn họ đi, e rằng Hạng đại nhân lại giáng tội cho mặt tướng."

Hạng Thiệu Long giật mình, biết y vì quyết định trừ khử Lộc Công, nên cho rằng Lộc Đan Nhi không còn giá trị lợi dụng đối với y nữa, vì thế lời nói mới lãnh đạm như vậy.

Còn Doanh Doanh, chính là con cờ để y có thể liên kết với huynh đệ Xương Bình quân. Song nếu bọn Hạng Thiệu Long, Lộc Công bị giết chết trong lúc Cao Lăng quân đột kích, vậy thì hai quân cấm vệ và đô kỵ phụ trách an toàn đều không thoát tội, Lã Bất Vi nhất định mượn cớ này mà cắt chức huynh đệ Xương Bình quân và các tướng lĩnh của đô kỵ quân, để thay thế thủ hạ tâm phúc của y.

Ngược lại đô vệ quân giữ thành Hàm Dương, chẳng liên quan gì đến chuyện này, nên có thể tránh tội.

Độc kế này của Mạc Ngạo, nếu không phải là Hạng Thiệu Long thì chẳng thể ứng phó được. Lần này chiếm được thượng phong, có thể nói vì may mắn mà thôi!

Quản Trung Tà thấy gã không lên tiếng, tưởng rằng gã không vui, vội vàng nói, „Hạng đại nhân ném năm mũi phi châm, lực đạo bằng nhau, quả thật khiến người ta khâm phục lắm."

Hạng Thiệu Long từ tốn nói, „Chỉ là trò vặt mà thôi!"

Lúc này hai người cười ngựa lên cây cầu gỗ, vó ngựa vang lên lộc cộc.

Gió từ bình nguyên thổi đến, Hạng Thiếu Long thư thái trong lòng, lúc này mặt trời đã dần lặn về phía tây, chiếu những tia nắng vàng vọt vẫn còn vương lại trên mặt đất.

Quản Trung Tà nói, „Suýt nữa đã quên, Lã tướng có chuyện cần tìm Hạng đại nhân."

Hạng Thiếu Long trả lời rồi đuổi theo lên phía trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 152: Bữa Tiệc Ngoài Trời

V

ùng bình nguyên bên bờ đông sông Kinh Thủy rộng đến trăm dặm, nhìn không ngớt mắt, chốc chốc lại có đồi núi chập chùng, rừng rậm dày đặc, sông ngòi giao nhau, quả thật là một nơi rất tốt để đi săn.

Mọi người tản ra đi tìm con mồi.

Nhóm của tiểu Bàn là đông nhất, trong đó bao gồm Chu Cơ và người trong hoàng tộc, công khanh đại thần, chỉ riêng những kẻ này đến đây chỉ xem náo nhiệt.

Lã Bất Vi dắt Hạng Thiếu Long đến một mô đất nhỏ, nhìn bầy chó săn sủa inh ỏi chạy vào trong rừng, theo sau là tiểu Bàn, Vương Bôn và một đám cấm vệ quân phụ trách bảo vệ của huynh đệ Xương Bình quân, vui mừng nói, „Ta đã nói với thái hậu, chờ khi có dạ yến thì bà ta sẽ tuyên bố hôn sự của Hạng Thiếu Long và Nương Dung."

Hạng Thiếu Long bất đồ khâm phục tài nghệ biểu diễn của y, nhưng vẻ mặt vẫn tự nhiên.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Mặt tướng chỉ sợ mình không sánh được với tam tiểu thư."

Lã Bất Vi cười ha hả nói, „Ta rất thích sự khiêm nhường của Thiếu Long, đợi sau khi ta chuyển đến tướng phủ mới, sẽ lập tức chọn ngày cho hai con thành thân, để yên mỗi tâm sự này."

Hạng Thiếu Long cười thầm, đến lúc đó tên gian tặc nhà người sẽ biết thế nào là tiến thoái lưỡng nan.

Lã Bất Vi lại nói, „Phía Cao Lăng quân có động tĩnh gì chẳng?"

Hạng Thiếu Long làm ra vẻ lo lắng, nói, „Tiểu tướng đã sai người giám sát y, nhưng không phát hiện ra được phục binh của y, có lẽ chúng ta đã đa nghi."

Lã Bất Vi nói, „Cẩn thận một chút sẽ tốt hơn, chuyện này sẽ giao cho con xử lý."

Rồi chép miệng, „Thiếu Long! Con có phải vẫn còn hoài nghi thành ý của ta?"

Hạng Thiếu Long trong lúc không phòng hờ, sững người ra, nói, „Lã tướng có gì nói ra lời này?"

Lã Bất Vi cười, nói, „Thiếu Long không cần giấu ta nữa. Quân Trung Tà mời con đến Túy Phong lâu uống rượu, thấy con đã đổ chén rượu Điền Mỹ Mỹ dâng lên. Chao ôi! Con tưởng đó là chén rượu độc hay sao?"

Hạng Thiếu Long trong lòng khen hay, nhưng không thể đáp lời, cười áy náy nói, „Cũng như lời Lã tướng đã nói, chẳng phải cẩn thận một chút sẽ tốt hơn sao?"

Hai người nhìn nhau, rồi cười ồ lên.

Lã Bất Vi vỗ vai Hạng Thiếu Long, nói, „Sau khi Nương Dung trở thành nhà của người họ Hạng, Thiếu Long chính là hảo nữ tể của ta, lúc ấy chắc cũng nên yên tâm uống rượu rồi chứ?"

Hạng Thiếu Long thầm khen lợi hại, Lã Bất Vi nói ra lời này, vừa có thể khiến mình tin rằng chén rượu trong tay Điền Mỹ Mỹ không phải là rượu độc, chỉ là mình đa nghi. Lại có thể gạt gẫm khi gã sắp chết. Không cần nói cũng biết đây chính là mưu kế của kẻ thật sự sắp chết là Mạc Ngạo nghĩ ra, để tránh gã và bọn Tử Tiên ra tay trước, hồng âm mưu của bọn chúng.

Nghĩ đến đây, gã thật lòng nở một nụ cười.

Dưới ánh trăng, không khí ở doanh trại thật là náo nhiệt.

Những con mồi săn được đều được nướng lên, từng đồng lửa đều được đốt lên khiến cho cả một vùng rộng lớn đỏ rực trời Mười người săn được nhiều nhất, đều được mời tới trại của hoàng cung để Chu Cơ và tiểu Bàn nhận thưởng.

Kỷ Yên Nhiên thì ngồi bên Cầm Thanh nhỏ to tâm sự.

Hạng Thiệu Long cùng huynh đệ Xương Bình quân đi tuần xung quanh trại của hoàng tộc, nhắc nhở bọn lính canh đừng quá vui mà quên nhiệm vụ, Đằng Dực và Kinh Tuấn lúc đó đã quay về.

Lúc này đội kỵ binh của Ô gia đã chiếm được các vị trí chiến lược, giám sát bọn người Cao Lăng quân.

Hạng Thiệu Long yên lòng, thương lượng với hai người ổn thỏa rồi tìm Từ Tiên, vừa mới bước vào trong trại, đã bị Doanh Doanh chặn lại.

Doanh Doanh lạnh lùng nói, „Hạng Thiệu Long! Người hãy theo ta!"

Hạng Thiệu Long ngơ ngác theo nàng xuống sườn núi, đến khoảng sân giữa các trại, Doanh Doanh đứng lại, nhìn gã lờm lờm.

Mái tóc của nàng buông dài, vẫn còn chưa khô, trên người tỏa ra mùi hương.

Hạng Thiệu Long trong lòng đang lấy làm lạ, không biết có chuyện gì.

Từ sau khi quen biết Doanh Doanh, bị nàng làm phiền, ân oán khó giải, nhưng vì bận rộn việc công lẫn tư, gã chưa bao giờ nghĩ đến mối quan hệ giữa hai người.

Giờ đây không còn lo việc Mạc Ngạo nữa, nên gã có thời gian nghĩ tới.

Đứng trên lập trường đối đầu với Lã Bất Vi, gã đáng lý ra phải bất chấp thủ đoạn để đoạt Doanh Doanh từ trong tay Quản Trung Tà. Huống chi đây là thời đại đa thê, thêm một mình nàng nữa cũng chẳng là chuyện lớn lao gì. Huống chi nàng xinh đẹp đến thế. Đến nước ấy mỗi quan hệ giữa gã và huynh đệ Xương Văn quân sẽ càng gần bó hơn, giới quân sự nước Tần và hoàng tộc sẽ càng coi gã là người cùng một phe, như thế cũng tạo nên sự đả kích đối với Quản Trung Tà.

Giả sử bọn Lộc Công không chết, huynh đệ Xương Bình quân không bị mất chức, Quản Trung Tà đương nhiên sẽ tìm cách giành được Doanh Doanh, thông qua quan hệ hôn nhân để củng cố địa vị của mình ở Hàm Dương.

Còn Lộc Đan Nhi, vì sự phản đối của Lộc Công, Quản Trung Tà cũng phải e ngại, chuyện này e rằng cả Chu Cơ cũng không giúp nổi, nhưng về phía Doanh Doanh thì không có vấn đề gì.

Dù là gã hoặc là Quản Trung Tà giành được Doanh Doanh đều là vì nằm trong mục tiêu chiến lược. Nghĩ tới đây trong lòng bất đồ cười khổ nảo. Cưới được ả thiếu nữ ngang bướng này không biết là phước hay là họa, bản thân quả thật có chút bất chấp thủ đoạn.

Nếu muốn giành lấy Doanh Doanh, thì hai ngày nay chính là cơ hội tốt nhất, bởi vì Quản Trung Tà tưởng rằng ả đã mất đi giá trị lợi dụng nên lạnh nhạt với ả. Thời cơ này qua đi, thì gã phải thật sự tranh giành với Quản Trung Tà. Nói thật, gã không rảnh rỗi để tranh với Quản Trung Tà.

Khi những ý nghĩ này lướt nhanh qua trong đầu Hạng Thiếu Long, Doanh Doanh gần từng tiếng nói, „Hạng Thiếu Long! Phải chăng người chán ghét Doanh Doanh ta lắm, nên khi ta đến tìm người, người lại cứ từ chối, lại lấy cớ bị thương ở chân, sao lại có thể biểu diễn tài ném phi châm trước mặt bị

quân. Giờ đây ai cũng đều biết người không nể mặt ta. Món nợ này làm sao tính với người đây?"

Hạng Thiệu Long vỗ lể ra, biết nàng nhìn thấy mình trở tài ném phi châm thì sinh lòng ái mộ. Giờ đây tuy bề ngoài có vẻ như đến hỏi tội, nhưng ngầm có ý đầu hàng, cho nên mới giấu giếm bọn nữ nhi quân, một mình đến đây tìm gã.

Hạng Thiệu Long bước tới hai bước, ở khoảng cách đó, hai người có thể nghe thấy cả hơi thở của nhau, mỉm cười nói, „Thôi được! Coi như tại hạ không đúng, nhưng vết thương ở chân quả thực không phải ngẫu tạo, tại hạ có thể cởi quần cho cô nương kiểm tra!"

Doanh Doanh đỏ mặt, giậm chân giận dữ nói, „Ai cần kiểm tra nhà người! Ta chỉ muốn nhà người ném lại cho bọn ta xem mà thôi."

Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu lắm, nếu ném lại lần nữa mà không chuẩn xác, thì gã sẽ bị lòi mặt chuột ngay, cười khổ nói, „Hôm nay khi tại hạ ném phi châm, vết thương lại vỡ ra, hay là chúng ta tìm trò khác vui đùa vậy!"

Doanh Doanh quả nhiên đã đổi thái độ với gã, nói với vẻ ngây thơ, „Vậy chơi trò gì mới hay đây?"

Hạng Thiệu Long nghe mà trong lòng xao xuyến, nhớ lại huynh trưởng của nàng đã từng nói thiếu nữ nước Tần vẫn còn thừa hưởng những phong tục của các dân tộc du mục, trước hôn nhân không hề để ý đến chuyện trinh tiết, mà Doanh Doanh thì phong tình lắm, đưa mắt nhìn lên bộ ngực thanh xuân của nàng, nói, „Lều của nàng ở đâu?"

Doanh Doanh đỏ bừng mặt, giận dữ lắm nói, „Người nhìn cái gì thế?" rồi lùi ra sau nửa bước, thành ra nàng đứng dựa vào chiếc lều."

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Nam nhân nào mà không thích nhìn thân thể của nữ nhân, Doanh đại tiểu thư có gì phải lo lắng đến thế? Thế này nhé, sau canh một ta sẽ đến trại để tìm nàng, lúc ấy ta sẽ nể mặt nàng, để nàng được hả giận!"

Doanh Doanh hớn hờ, đưa ngón tay ra rồi cong lại, cười tươi như hoa nói, „Chắc một lời nhé!"

Hạng Thiếu Long cũng đưa ngón tay ra móc vào ngón tay nàng, cúi xuống nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng rồi nói, „Đến lúc ấy đừng bày cạm bẫy để hại ta, hừ!"

Doanh Doanh biết rõ nam nhân này có ý đồ không tốt với bộ ngực của mình, nhưng vẫn ưỡn lên, „Ai rảnh để hại người! Nhớ rồi! Nếu người thất hẹn, Doanh Doanh sẽ hận người suốt đời này."

Hạng Thiếu Long vận lực móc mạnh ngón tay, Doanh Doanh rên lên, người đổ về phía gã, bộ ngực nhất thời ép vào khuôn ngực của gã, nhưng không hề trách gã, liếc gã rồi nói, „Lều của ta ở phía tây lều của bị quân, lá cờ màu tía, cửa lều được thêu một đóa hoa màu tím, đừng quên đó!" rồi mỉm cười, nhảy chân sáo chạy mất.

Hạng Thiếu Long không ngờ dễ dàng giải được mối hờn trong lòng nàng, vui mừng ra mặt, thầm nghĩ chẳng trách nào người Tần thích Điền Liệp như thế, bởi vì Điền Liệp là lúc tốt nhất để tìm đối tượng.

Buổi dạ tiệc được tổ chức ở ngoài trời, bốn bề đều là lều trại.

Chiếu của tiểu Bàn và Chu Cơ được đặt ở góc phía bắc, ba hướng khác có khoảng hơn sáu mươi chiếu, mỗi chiếu từ bốn tới sáu người, giữa các chiếu có cắm một ngọn đuốc, lửa cháy bập bùng.

Rượu đương nhiên là thứ không thể thiếu được trong trường hợp này, thức ăn là những con mồi săn được.

Ngoài Cao Lăng quân và Điền Đan không tới, tất cả các vương hầu công khanh đều có mặt, trong buổi tiệc ngoài những người thân thuộc của đại thần như Lộc Đan Nhi, Doanh Doanh, Kỷ Yên Nhiên, đều là những người có biểu hiện tốt nhất trong cuộc đi săn.

Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương, Triệu Chi thì ngồi cùng chiếu với Cầm Thanh, khiến cho ánh mắt của mọi người đều hướng về phía ấy. Thái tử Đan và Từ Ấy Tắc thì ngồi gần với Chu Cơ.

Kỷ Yên Nhiên thì vẫn tỏ ra thản nhiên, giống như không biết mình đã trở thành mục tiêu của mọi người.

Tiểu Bàn lần đầu tiên chủ trì một buổi tiệc lớn như thế này, cho nên dáng vẻ cũng không được tự nhiên lắm.

Nhưng kẻ căng thẳng nhất vẫn là Lao ái, lúc này y đang ngồi hầu ở sau lưng Chu Cơ, bởi vì Chu Cơ vừa cho y biết rằng, đợt lát nữa bị quân sẽ công bố phong cho y làm nội sử.

Nhưng kẻ thâm hiểm nhất là Hạng Thiếu Long, gã được sắp xếp cho ngồi cùng với Lã Bất Vi, một bên là Lã Bất Vi, một bên kia là Lã Nương Dung và Quán Trung Tà. Mặc Ngạo thì không có mặt, bởi vì chức phận không xứng, cũng để tránh cho người khác chú ý.

Mọi người trước tiên chúc rượu tiểu Bàn, sau khi Lã Bất Vi nói một hồi những lời tốt đẹp, rồi tiếp theo tiểu Bàn rót rượu mời quần thần, buổi tiệc cứ thế bắt đầu.

Lã Bất Vi đứng dậy kính rượu Lộc Công và Từ Tiên, rồi ngồi xuống nói với tiểu Bàn, „Nghe nói bị quân ngài vừa bắt được con đại nhạn, đây chính là điềm lành, đại Tần ta năm nay tất sẽ mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an."

Tiểu Bàn vui vẻ nâng chén nói, „Hữu tướng quốc, quả nhân và khanh cùng cạn một chén."

Lã Bất Vi vội vàng nâng chén uống cạn.

Hạng Thiệu Long nhìn thấy cảnh ấy mà lòng mừng thầm, tài biểu diễn của Lã Bất Vi quả thật tuyệt vời, tiểu Bàn cũng vậy, bởi vì y chính là nhân vật chính của thời đại chiến tranh này.

Tiếng của Quản Trung Tà vang lên, „Hạng đại nhân có thể biểu diễn lại tuyệt kỹ ném năm mũi phi châm chăng?"

Hạng Thiệu Long mắng thầm trong bụng. Quay đầu qua, lập tức gặp bộ mặt vô tình của Lã Nương Dung, mỉm cười trước với Lã Nương Dung rồi nói với Quản Trung Tà, „Làm trò cười chi bằng hãy cứ giấu đi, ta chưa từng thấy uy lực của cây thiết cung của Quản đại nhân, Quản đại nhân phải chăng cũng nên đáp ứng nguyện vọng của ta." Trong lòng cười thầm, đêm nay không lo Quản Trung Tà nhà người không chịu tỏ rõ thực lực.

Quản Trung Tà cười ha ha nói, „Chỉ cần Hạng đại nhân có lời, thuộc hạ sao dám không tuân lệnh, nếu chẳng phải đại nhân bị thương ở chân, quả thật rất muốn so tài cùng với đại nhân, để có được cái lạc thú được cao thủ chỉ giáo."

Y nói như vậy, Hạng Thiệu Long đã đoán được Quản Trung Tà sẽ tỏ rõ tài xạ kỵ của mình trong đêm nay.

Lã Bất Vi chồm người ra sau nói với Lã Nương Dung, „Nương Dung con hãy thay cha hầu hạ cho Hạng đại nhân."

Lã Nương Dung nhìn Hạng Thiệu Long, thản nhiên nói, „Hạng đại nhân đâu có nói chuyện với Nương Dung."

Lã Bất Vi vỗ vai Hạng Thiếu Long, nói với vẻ trách cứ, „Thiếu Long! Hãy đỡ dành Nương Dung cho ta."

Hạng Thiếu Long cảm thấy bọn người Chu Cơ, Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh đang chú ý đến bọn họ, nên càng không tự nhiên hơn, cười gượng nói, „Con đã hiểu."

Lã Bất Vi và Quản Trung Tà đều tìm người khác nói chuyện, tạo cơ hội cho bọn họ.

Hạng Thiếu Long nhìn Lã Nương Dung, cũng vừa lúc ả nhìn qua gã, Hạng Thiếu Long cố nở nụ cười, nói, „Tam thiếu thư hôm nay đã sẵn được gì?"

Lã Nương Dung nở nụ cười định lên tiếng, nào ngờ tiếp xúc với ánh mắt hau háu của Hạng Thiếu Long, thì lập tức sầm mặt, cúi xuống lắc đầu, „Hôm nay tiểu nữ không có hứng thú đi săn."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, coi như người có chút lương tâm, trong lòng biết bất an. Miệng thì lại nói, „Lẽ nào Hạng Thiếu Long này lại làm mất hứng thú của tam tiểu thư?"

Lã Nương Dung hơi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn gã dò xét, dáng vẻ mâu thuẫn, phức tạp.

Dưới ánh lửa bập bùng, Lã Nương Dung càng thêm muôn phần xinh đẹp, còn hơn cả Doanh Doanh, chỉ là thân hình của nàng không bằng Doanh Doanh mà thôi.

Đột nhiên gã cảm thấy không ổn, thì ra đôi mắt của Lã Nương Dung đỏ ửng lên, rồi nước mắt cứ tuôn rơi.

Lúc này Lã Bất Vi đã phát giác ra được, lo lắng nói, „Nương Dung! Có cần quay về lều nghỉ ngơi không?"

Lã Nương Dung đột nhiên đứng phắt dậy, khiến cho những người biết chuyện như Chu Cơ, tiểu Bàn, Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên và Lộc Công, Từ Tiên, đều nhìn sang phía nàng, Lã Nương Dung khóc nói, „Ta không gả cho y!" Nói xong rồi không màng tới lời gọi của Lã Bất Vi, bưng mặt chạy ra trại ở phía sau, nhưng vì ồn ào, những người biết có chuyện xảy ra rất ít, nên không gây nhiều sự chú ý, càng không hề ảnh hưởng đến không khí của toàn trường.

Lã Bất Vi và Quản Trung Tà cũng nhìn theo bóng nàng khuất dần trong màn đêm.

Ngược lại suy nghĩ của Hạng Thiếu Long đối với nàng cũng có chút thay đổi, nhủ thầm nàng cuối cùng cũng không đồng ý với phụ thân, làm không quen những chuyện gặt người như thế này, đồng thời cũng không đoán được nàng đối với mình không phải là hoàn toàn không có thiện cảm.

Lao ái lúc này phụng lệnh Chu Cơ bước tới mời Lã Bất Vi qua, Lã Bất Vi nháy mắt với Quản Trung Tà rồi mới bước qua.

Quản Trung Tà đang định đi tìm Lã Nương Dung thì bị Hạng Thiếu Long chặn lại, nói, „Cứ để nàng đi đi! Chuyện này không thể miễn cưỡng được!“

Quản Trung Tà lộ vẻ kỳ lạ ngồi xuống, gượng cười nói, „Hạng đại nhân nói phải."

Lã Bất Vi lúc này về lại chỗ ngồi, trầm giọng nói, „Tạm thời hủy bỏ hôn sự, sau này hẵng nói! Chao ôi! Thiếu Long!

Ta không biết phải nói thế nào đây!"

Hạng Thiếu Long thì trong lòng mừng thầm, giả vờ buồn rầu nói, „Lã tướng đừng để bụng. Con nghĩ..." khi định tìm cớ để chuồn đi, thì Lao ái lại đến, lần này là mời Hạng Thiếu Long bước qua.

Hạng Thiếu Long rất e ngại gặp Chu Cơ, nghe thế thì chỉ đành đánh liều bước đi, khi đến bên Chu Cơ, Chu Cơ bình thản nói, „Thiếu Long không cần đa lễ, mời ngồi."

Hạng Thiếu Long ngồi xuống bên trái nàng, hạ giọng nói, „Thái hậu có gì căn dặn?"

Rồi nhìn sang Lao ái đang cách Chu Cơ khoảng năm bước, y đang đóng tai nghe bọn họ nói chuyện, nhưng vì quá ồn ào, nên chắc cũng chẳng nghe gì được.

Chu Cơ vì ăn nằm với Lao ái nên dung nhan càng rực rỡ, xinh đẹp mê người. Nhìn gã bằng ánh mắt u buồn, thở dài nói, „Thiếu Long! Cả khanh và Chính nhi đều đã thay đổi."

Hạng Thiếu Long không ngờ Chu Cơ lại nói thế, giật mình kêu lên, „Thái hậu!“

Chu Cơ hơi tức giận, „Ta không muốn nghe lời không thật lòng, chao ôi! Phải chăng các người đang trách ta?"

Ngữ khí câu cuối cùng lại mềm hẳn đi, có vẻ như ai oán.

Hạng Thiếu Long sinh ra xúc cảm, quả thật bản thân có thể giúp nàng thoát khỏi sự quyến rũ của Lao ái, chỉ vì có cảm giác không thể kháng cự được với vận mệnh, lại không thể dùng mình để thay cho Lao ái, nên mới bỏ ý nghĩ này, khiến cho Chu Cơ lún sâu vào vũng bùn, trong lòng hơi hổ thẹn, nhất thời không nói ra được.

Chu Cơ nhích lại gần một chút, thì thầm, „Mỗi lần, ta luôn coi y là chàng, hiểu không?"

Hạng Thiếu Long giật mình, ngó Chu Cơ.

Chu Cơ hai mắt đỏ ửng, tránh ánh mắt của gã, ngữ khí trở nên bình tĩnh, „Hạng thống lĩnh có thể lui."

Hạng Thiệu Long hơi sững người, rồi mới lui về chiếu của Lã Bất Vi. Khi chưa có cơ hội nói chuyện với hai người Lã Quán, Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh nắm tay nhảy chân sáo tới, kéo Quán Trung Tà đến chỗ bọn thiếu nữ, nhưng ánh mắt thì nhìn về phía Hạng Thiệu Long.

Quán Trung Tà nào còn lòng dạ gì nữa, khéo léo nói, „Tại hạ phụng lệnh Hạng đại nhân, lát nữa có việc làm."

Rồi quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Hạng đại nhân nếu muốn thấy cái dở của mặt tướng, thì hãy thay mặt tướng nhận lời khiêu chiến của hai vị tiểu thư."

Hạng Thiệu Long ngại Lã Bất Vi hỏi mình đã nói chuyện gì với Chu Cơ, nên cười ha hả nói, „Quán đại nhân thật khéo ăn nói." Rồi đi theo hai thiếu nữ.

Lộc Đan Nhi cảm thấy bất ngờ lắm, vừa đi vừa nói, „Coi như người có hiểu biết, chúng ta giảng hòa nhé!"

Hạng Thiệu Long cười thầm, biết Doanh Doanh không kể chuyện ban nãy cho thiếu nữ này nghe, nhìn Doanh Doanh, khi định lên tiếng, phía trước có người cản đường, thì ra đó là hai người Xương Văn quân và Kinh Tuấn.

Kinh Tuấn nói, „Hai vị đại tiểu thư định chuốc rượu tam ca ta đây à? Trước tiên phải qua ải ta mới được."

Hai thiếu nữ thấy gã tay trái cầm bầu rượu, tay phải cầm chén, đứng lại, đồng thanh nói, „Chả lẽ bọn chúng ta lại sợ tiểu Tuấn nhà người hay sao?"

Hạng Thiệu Long không ngờ Kinh Tuấn và bọn họ thân thiết đến thế, đoán rằng Kinh Tuấn nhất định đã có lần gây chuyện với bọn họ.

Xương Văn quân nhìn Hạng Thiếu Long cười, „Hạng đại nhân đã nhận được hồng hoa của tiểu muội và Đan Nhi chưa?"

Hai thiếu nữ đỏ mặt, trừng mắt với Xương Văn quân.

Lộc Đan Nhi chống nạnh, giận dỗi nói, „Cho y có ích gì? Chẳng làm nên trò chống gì cả?"

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thắc mắc, „Hồng hoa là gì?"

Kinh Tuấn cười hề hề, „Hoa thì có thể để cho tam ca, còn hành động thì để cho tiểu đệ ta đây chấp hành."

Hai thiếu nữ đều lên tiếng mắng mỏ, nhưng mặt đỏ ửng lên, dáng vẻ càng thêm phần xinh đẹp.

Xương Văn quân ghé sát tai Hạng Thiếu Long giải thích, „Đó là phong tục của đại Tần chúng ta, trong lễ Điền Liệp, những thiếu nữ chưa chồng khi đã thích người nào thì tặng cho kẻ ấy một đóa hoa hồng thêu bằng tay, người được nhận hoa sau canh ba sẽ đến lều của nàng, đã hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long không ngờ thiếu nữ nước Tần lại phóng khoáng đến thế, nói không ra lời, nhìn lên mình hai thiếu nữ.

Doanh Doanh giậm chân giận dỗi nói, „Nhị huynh chỉ nói vậy."

Lộc Đan Nhi thì mỉm cười, „Ta vẫn chưa quyết định tặng hoa cho ai, đợi chốc nữa mọi người biểu diễn tuyệt kỹ thì hăng hay."

Hạng Thiếu Long cảm kích lắm, sự phóng khoáng của thiếu nữ nước Tần, quả thật các nước khác không bằng, quay sang Kinh Tuấn cười, „Tiểu Tuấn! Đan Nhi tiểu thư đang nhắc nhở ngươi đấy!"

Xương Văn quân nói, „Vậy phải chăng ngũ đệ nhận hoa, còn Thiếu Long thì hành động?"

Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi tuy bị chọc ghẹo nhưng không hề bực bội mà chỉ chống chế cho có lệ, khiến cho người ta càng muốn dẫn bước tới.

Kinh Tuấn rất thích trêu ghẹo mỹ nữ, cười nói, „Nếu tại hạ được hoa hồng của hai vị mỹ nhân, thì sẽ tặng đóa hoa hồng của Doanh tiểu thư cho tam ca, còn đóa hoa của Đan Nhi cô nương thì giữ lấy mà dùng, ối chao!"

Lộc Đan Nhi tung cước đá gã, Kinh Tuấn phóng người lên, lộn một vòng, khi rơi xuống, hai tay vẫn cầm bình rượu và chén rượu mà không hề đổ ra, bốn người đều ngó sững.

Xương Văn quân lần đầu tiên tận mắt thấy thân thủ của Kinh Tuấn, chép miệng nói, „Chỉ biết tuyệt kỹ này, Đan Nhi sẽ tặng đóa hoa hồng này cho tiểu Tuấn."

Lộc Đan Nhi nhìn Kinh Tuấn với vẻ kinh dị nói, „Con khỉ tiểu Tuấn kia! Hãy lộn lại hai vòng xem thử."

Kinh Tuấn nheo mắt nhìn nàng, nói, „Nếu nàng biến thành khỉ cái, ta sẽ giả thành khỉ đực rồi dắt nàng lên cây."

Lộc Đan Nhi giận dữ quát lên, phóng hai quyền đâm tới, Kinh Tuấn vừa uống rượu, vừa né qua, cả hai rượt đuổi nhau vào trong lều.

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, Kinh Tuấn tuy không phải người Tần, nhưng mình và Vương Tiễn đã kết bái huynh đệ, lại có quan chức, nói không chừng Lộc Công sẽ đồng ý cho y và Đan Nhi qua lại với nhau.

Hạng thiếu nữ trẻ tuổi như Lộc Đan Nhi rất hay thay đổi, nàng có hứng thú với Quán Trung Tà, chỉ là vì xuất phát từ tâm lý sùng bái anh hùng, nếu Kinh Tuấn có chút biểu hiện tốt hơn nữa, lại có Lộc Công ủng hộ, lại thêm

hai người tuổi tác bằng nhau, vậy thì sẽ khiến cho Quản Trung Tà bỏ ý định theo đuổi Lộc Đan Nhi để trèo cao trong giới quân sự nước Tần.

Lúc này có tiếng chuông vang lên, toàn trường đều im lặng.

Ba người đều đứng im chỗ cũ, lặng nghe tiểu Bàn nói chuyện.

Tiểu Bàn đứng dậy, trước tiên thi lễ với mẫu hậu Chu Cơ, rồi mới công bố tên của mười người xuất sắc nhất trong buổi đi săn hôm nay, tất cả đều được phong làm tùy tướng, lập tức được gia nhập vào đội ngũ.

Mười thanh niên ấy cả mừng, quỳ xuống tạ ơn vua thề rằng tận trung.

Tiếp theo tiểu Bàn ung dung tuyên bố một loạt những chuyện điều động nhân sự, bao gồm chuyện mới đặt ra chức ngoại sử, Lao ái được thăng làm nội sử.

Có mấy đại thần tuy cảm thấy Lao ái làm nội sử có điều không ổn, nhưng thấy Lao ái được thái hậu thương yêu, bọn Từ Tiên, Lộc Công không phản đối, nên không ai dám lên tiếng.

Sau đó lại đến việc chính, tiểu Bàn tuyên dương công tích của Lã Bất Vi, vì y đã lập nên ba quận ở phía đông, rồi sau đó phong cho Lã Bất Vi làm trọng phụ, rồi lại khen ngợi y, đó đều dùng những lời do Lý Tư nghĩ ra.

Sau cùng thì quần thần nâng chén chúc mừng nhau, buổi tiệc kết thúc.

Xương Văn quân lúc đó chạy vội đến đưa tiểu Bàn và Chu Cơ rời khỏi buổi tiệc.

Doanh Doanh có vẻ e sợ Hạng Thiệu Long nên thối lui hai bước, thỏ thẻ nói, „Đừng quên hai chuyện người đã hứa."

Hạng Thiệu Long nói, „Hứa cũng vô ích, đã bảo giảng hòa, vừa rồi lại công nhiên tìm nam nhân khác trước mặt ta, người ta từ chối rồi mới lấy ta làm

vật thay thế."

Doanh Doanh giậm chân giậm dỗi nói, „Không phải là như thế, người ta kỳ thực là muốn đến... Ô kìa! Người là thứ gì? Tại sao ta phải giải thích với người?"

Hạng Thiệu Long thấy nàng giậm đến nổi hai mắt đỏ ửng, nước mắt sắp rơi ra, vừa lo vừa giận, cười ha hả để giảng hòa, „Thôi được! Coi như ta sợ vị đại tiểu thư nàng, làm vật thay thế thì cứ làm vật thay thế vậy!"

Doanh Doanh giậm đến nổi suýt nữa rút kiếm, quát lớn, „Đã nói người không phải là vật thay thế, người ta trước nay vẫn không cần nói nữa! Người cứ thử không đến tìm ta đi!“ rồi quay lưng bước đi.

Hạng Thiệu Long kêu lớn, „Vậy đóa hoa hồng đâu?"

Doanh Doanh càng bước nhanh hơn.

Hạng Thiệu Long quay người lại, vừa lúc nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên, nàng liếc gã rồi nói, „Phu quân đã quay về bản sắc phong lưu lúc trước!"

Hạng Thiệu Long thở dài, kéo nàng qua một bên, giải thích nguyên nhân phải theo đuổi Doanh Doanh.

Kỷ Yên Nhiên chép miệng, „Phu quân hãy cẩn thận, tên Quản Trung Tà ấy lúc nào cũng chú ý đến các người, y có lẽ sẽ phá hoại, Doanh Doanh thủy chung vẫn là người trong hoàng tộc, Quản Trung Tà lấy nàng làm thê tử, có lợi chứ không có hại."

Hạng Thiệu Long buồn rầu nói, „Từ khi Thiên công chúa và bọn Xuân Doanh qua đời, lòng ta như đã chết, chỉ hy vọng có thể sống bình yên với các nàng nửa đời còn lại. Giả sử Doanh Doanh muốn ngã vào lòng Quản Trung Tà thì cứ tùy nàng ta vậy."

Kỷ Yên Nhiên kéo gã vào trại, tránh khỏi đám đông, ghé sát tai, nói, „Chàng dám nói không động lòng với Thanh tỷ không?

Hạng Thiếu Long đỏ mặt, „Nàng có gì lại nhắc đến Cầm Thanh?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Vừa rồi hai người nói gì trong lều? Tại sao khi rời khỏi lều thì Thanh tỷ đỏ mặt, lại còn tỏ vẻ như ngây ngất nữa?"

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Ta chỉ nói chuyện như thường ngày thôi, chỉ vì da mặt nàng quá mỏng mà thôi."

Kỷ Yên Nhiên hơi giận dữ nói, „Thanh tỷ là người rất biết kiềm chế, chỉ vì động chân tình với chàng mà da mặt mới trở nên mỏng như vậy."

Hạng Thiếu Long nói, „Là ta không tốt! Chao ôi! Có gì ta cứ gặp chuyện phiền não thế này?"

Kỷ Yên Nhiên cười, „Ai bảo chàng tuần tú, lòng lại thiện lương, miệng mềm thì ghê gớm, nếu không thiệp sẽ không bị những lời hoa ngôn xảo ngữ như quyền lực tuyệt đối sẽ làm cho người ta sa đọa tuyệt đối, lừa gạt."

Hạng Thiếu Long lạt giọng nói, „Những danh ngôn chí lý như vậy mà là hoa ngôn xảo ngữ, xem thử ta có tha cho nàng không?"

"Ai cần chàng tha!“ Kỷ Yên Nhiên mỉm cười.

Hạng Thiếu Long bồi hồi trong lòng, lúc ấy Kinh Tuấn hớn hờ chạy vào nói, „Cuộc biểu diễn đêm nay bắt đầu, tam ca tam tấu còn đứng đó sao?"

Rồi ba người chạy ra ngoài.

Hạng Thiếu Long thừa cơ hỏi chuyện giữa gã và Lộc Đan Nhi.

"Có lẽ ả đã chịu khuất phục!" Kinh Tuấn trả lời.

Hạng Thiếu Long vừa chào hỏi mọi người, vừa nói, „Muốn đoạt mỹ nhân, thì phải nhân lúc hai ngày nay, người hiền chưa?"

Kinh Tuấn hiểu ý gật đầu, lẩn vào trong đám đông, trong khoảnh khắc đã biến mất đâu. Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 153: So Tài Đấu Võ

B

ồn tiểu tử thúc tuấn mã, phóng ra từ góc phía đông của xạ kỵ trường, đến giữa mảnh sân thì gia tăng hết tốc độ, sau đó giương cung lắp tên, động tác đều rầm rập, trông đẹp mắt vô cùng.

Khi mọi người đang tưởng họ bắn vào tấm bia ở giữa sân, thì hít hơi thét lớn, lật người xuống sát với mặt đất, rồi mới từ dưới bụng ngựa phóng tên ra, vút một tiếng, bốn mũi tên rời dây cung bay đi, cắm vào vòng tròn trong tấm bia, trong đó có một mũi tên chỉ cách hồng tâm trong gang tấc. Rồi bốn người quay đầu lại thi lễ với tiểu Bàn và Chu Cơ cùng công khanh đại thần.

Tiếng vỗ tay như sấm động.

Đa số người đều ngồi ở trên cao nên thấy rõ mồn một.

Bốn kỵ sĩ bước ra ngoài, ai nấy đều rung động về tài bắn tên của họ, tự thấy không bằng họ, đều không dám ra làm trò cười, nhất thời không còn ai biểu diễn nữa.

Tiểu Bàn đứng dậy, ném bốn mũi trường tiễn tới trước chân ngựa của các kỵ sĩ.

Bốn người vui mừng nhảy xuống ngựa, quỳ xuống nhặt tên, sau đó đến trước khán đài nhận phong hiệu của tiểu Bàn.

Hạng Thiếu Long cùng ba người vợ yêu, hai ả nữ tỳ, Đằng Dực, Cầm Thanh và thập bát thiết vệ đều ngồi ở trên cao, lúc này họ bắt đầu hiểu người Tần vì sao rất coi trọng ba ngày lễ Điền Liệp này.

Đó chính là Olympic của người Tần.

Những kẻ nào muốn lập công danh, thì phải luyện tập cho tốt, vì ba ngày này, để được cơ hội thăng quan tiến chức, được hoàng thất và đại tướng trọng dụng.

Thậm chí có người muốn được lọt vào mắt xanh của những thiếu nữ quý tộc như Doanh Doanh, Lộc Đan Nhi.

Lễ Điền Liệp mỗi năm đều cổ động tinh thần thượng võ ở nước Tần, nhưng không phải ai cũng được tham gia, trừ những tướng sĩ ở thành Hàm Dương và hậu nhân của công khanh đại Tần, người ở các quận khác đều phải được tuyển chọn trước rồi mới có thể có tư cách tham gia lễ Điền Liệp.

Ô Đình Phương là người ưa coi náo nhiệt nhất, nên vỗ đả cả tay, kêu khàn cả giọng.

Khi Hạng Thiếu Long định nói chuyện với Đằng Dực, thấy y có lẽ trầm tư suy nghĩ, ngạc nhiên nói, „Nhị ca có tâm sự gì?"

Đằng Dực định thần, trầm giọng nói, „Ta đang nghĩ, Lã Bất Vi có gì chẳng hề e sợ, chả lẽ y không sợ đệ cùng bọn người Lộc Công, bắt y lại rồi giết phăng hay sao? Những kẻ cùng đi lần này với y tuy là cao thủ thuộc hạng nhất đẳng, nhưng dân số chỉ khoảng một trăm người, dù cho thêm vài tên Quân Trung Tà cũng vô dụng."

Hạng Thiếu Long nói, „Vấn đề là y đã biết đệ không thể điều động cấm vệ quân, huống chi y còn nghĩ rằng bị quân sẽ bảo vệ cho một trọng phụ như y, vậy chúng ta nào dám khinh cử vọng động?"

Đằng Dực lắc đầu nói, „Đó không phải là tác phong của Mạc Ngao, từ trước đến nay, y mỗi bước đều nắm thế chủ động, còn chúng ta thì khó khăn lắm mới chống đỡ được, trong thời khắc hệ trọng này, sao y lại sơ suất đến thế?"

Hạng Thiệu Long thấy cũng có lý, nên bất đồ suy nghĩ kỹ càng.

Đặng Dực nhìn Lã Bất Vi, sau đó nhìn sang Điền Đan và thái tử Đan, ngạc nhiên nói, „Tại sao không thấy ái tướng của Điền Đan là Điền Sở?"

Hạng Thiệu Long đưa tay gọi Ô Ngôn và Ô Thư, sai bọn họ thám thính động tĩnh của người Tề, rồi cười nói, „Chuyện này nghĩ cũng vô ích, chỉ cần chúng ta đề cao cảnh giác, thì sẽ không sợ bọn chúng nữa."

Ô Đình Phương đưa tay đẩy gãi, „Hay quá! Hạng lang nhìn kìa! Đến lượt tiểu Tuấn ra sân!"

Đặng, Hạng hai người đều nhìn ra sân.

Chỉ thấy Kinh Tuấn suất lĩnh hơn một trăm đô kỵ quân, trong đó chỉ một nửa là thân vệ trong tinh binh đoàn của Ô gia, ai nấy đều tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm thương, hai chân kẹp bụng ngựa, biểu diễn các trận thế.

Kinh Tuấn càng oai nghiêm, luôn mồm ra lệnh bày trận.

Hàng trăm nữ nhi quân đang ngồi trên khán đài, do Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi dẫn đầu, reo hò trợ oai cho tên tiểu tử này như một đội cổ động viên.

Những trọng thần trong giới quân sự như bọn Lộc Công đều gật đầu, chỉ tỏ bàn tán.

Trong thời đại trọng chiến tranh này, một đội quân nhanh nhạy như thế mới khiến cho họ động lòng.

Triệu Chi ngó đầu qua, hớn hờ nói, „Tiểu Tuấn thật là tuyệt vời!"

Đột nhiên hơn một trăm người chia thành hai quân, rồi quay lại tấn công nhau, đánh qua đánh lại mấy lần, người xem đều la khản cả giọng.

Rồi lại đánh nhau một lần nữa, hai hàng người hợp nhau thành một, chạy đến trước khán đài, đột nhiên đứng yên lại, còn Kinh Tuấn thì cầm thương và thuẫn, hai chân đứng thẳng trên lưng ngựa, lộn mèo trên không một vòng, bay qua đầu ngựa, khi người vẫn đang ở trên không, tấm thuẫn đang cầm bên tay trái lập tức di động để bảo vệ cho thân ngựa, trường thương thì tấn công ra phía trước, lúc ấy mới rơi xuống đất, quỳ xuống trước khán đài của tiểu Bàn, động tác liên tục như nước chảy mây bay không hề khó khăn chút nào.

Toàn trường đều vỗ tay như sấm động, ngay cả một người lạnh lùng như Cầm Thanh cũng không khỏi vỗ tay khen hay.

Tiểu Bàn thấy đó là huynh đệ của Hạng Thiếu Long, thân thủ lại hơn người như thế, cao hứng đến nỗi nhảy lên, tay nắm bội kiếm, ném xuống đài, Kinh Tuấn cả mừng, nhặt kiếm, quát lên một tiếng, hơn một trăm người chạy ra khỏi sân, còn gã thì lên đài nhận thưởng.

Hạng Thiếu Long thấy mọi người vẫn còn ngây ngất với lần biểu diễn này, nghiêng đầu qua nói với Kỷ Yên Nhiên, „Kỷ tài nữ nếu chịu ra sân biểu diễn thương pháp, đảm bảo sẽ được khen ngợi không thua gì tiểu Tuấn."

Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh đồng thời quay đầu lại nhìn gã, hai khuôn mặt tuyệt đẹp đều bày ra trước mặt, Hạng Thiếu Long bất đồ trong lòng ngây ngất.

Kỷ Yên Nhiên liếc nhìn gã, nói, „Yên Nhiên chỉ cần phu quân tán thưởng là được, cần gì tiếng hoan hô của người khác.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn Cầm Thanh, Cầm Thanh lườm gã, rồi nhìn xuống sân.

Có mấy võ sĩ đại diện cho cấm vệ quân và đô vệ quân ra biểu diễn, sau đó đến lượt nữ nhi quân của Doanh Doanh.

Luận về thân thủ thì bọn họ còn kém xa đô kỵ quân của Kinh Tuấn, nhưng hai trăm mỹ nữ huấn luyện chinh tề nhu vậy, nên cũng được khen ngợi rất nhiều, tiếng chuông vang lên.

Lộc Công đứng dậy, thi lễ với bị quân và thái hậu trước, sau đó tuyên bố tiết mục quan trọng nhất của đêm nay, đó là dùng kiếm luận cao thấp.

Lộc Công vượt râu nói lớn, „Phàm những kẻ có thể thắng được liên tiếp ba trận. Bị quân sẽ thưởng cho mười đỉnh hoàng kim, được thưởng rượu phong chức, hồi con em của đại Tần ta, hãy cố gắng lên."

Trong tiếng hoan hô, có hai người bước ra.

Xương Bình quân và hơn mười tên cấm vệ quân, lập tức bước lên phía trước mặc áo giáp cho hai người, đưa cho mỗi người một thanh mộc kiếm.

Hai người thi lễ xong, thì vận kiếm tấn công lên, không quá ba chiêu, một người đã bị chém một nhát.

Tiếng chuông vang lên, người phụ trách công chính là Từ Tiên, tuyên bố thắng bại.

Sau khi hơn mười người xuống sân, chỉ có một thanh niên là Hoàn Kỳ thắng liên tiếp ba trận, được mọi người hoan hô.

Hạng Thiếu Long vừa ngó nghiêng tìm Quản Trung Tà, vừa nói với Đằng Dực, „Nhị ca có muốn xuống so tài với Quản Trung Tà không?"

Đằng Dực mỉm cười nói, „Ta cũng có ý này."

Hai người nhìn nhau cười, lại có một người nữa ra sân, đó là Lao ái.

Chẳng mấy ai biết đến y, nhưng thấy y lưng hồ eo gấu, khí độ mạnh mẽ nên đều chú ý nhìn, khi y báo quan chức và tên họ, thì mới biết y là nội sử Lao ái, người được thái hậu sủng ái.

Lúc này lại có một người khác ra sân nữa, bọn Hạng Thiếu Long vừa nhìn đã kêu tuyệt vời, thì ra đó là Lỗ Tàn, một trong hai trợ thủ đắc lực của Lã Bất Vi.

Đằng Dực cả mừng nói, „Lần này thì có tuồng hay để xem, Lã Bất Vi rõ ràng vì muốn hạ uy phong của Lao ái, không để y có cơ hội dương oai."

Hạng Thiếu Long nhìn lên khán đài, thấy bọn tiểu Bàn, Chu Cơ, Lộc Công, Từ Tiên đều lộ vẻ chú ý. Trong lòng cảm thấy hân hoan, mâu thuẫn và xung đột của Lao ái cuối cùng cũng lộ ra, nếu không có áo giáp hộ thân, Lao ái tất sẽ đâm Lỗ Tàn một kiếm, giúp cho Hạng Thiếu Long tránh được một mối lo.

Lỗ Tàn đứng sừng sững, nước da đen kịt, vẻ ngoài hung hãn, khiến cho người ta nhìn mà e sợ.

Hai người mặc xong áo giáp, đi quanh một vòng trông rất cẩn thận.

Kỷ Yên Nhiên chép miệng, „Lã Bất Vi đã biết rõ chỗ yếu mạnh của Lao ái, nên đã sai Lỗ Tàn xuống sân, nhất định đã nắm chắc bảy tám phần thắng."

Hạng Thiếu Long thấy Lỗ Tàn mặt lạnh như băng, khiến cho người ta khó mà đoán được y đang nghĩ gì, gật đầu nói, „Người này có vẻ giỏi về mặt công, lấy công làm chủ, Lã Bất Vi muốn y vừa ra tay đã hạ được Lao ái, để khiến cho Lao ái bẽ mặt, hạ thấp địa vị của y trong lòng Chu Cơ và người Tần."

Nói chưa dứt lời, Lỗ Tàn quát lớn một tiếng, giơ kiếm xốc tới.

Cầm Thanh bất đồ khen, „Hạng đại nhân liệu việc như thần, mới là cao minh."

Mọi người không đáp lời, chú ý nhìn vào trận đấu trong sân.

Tiếng mộc kiếm chém trong không khí không ngớt vang lên bên tai, ai nấy đều nín thở, xem ra không khí còn căng thẳng hơn lúc mới bắt đầu tỉ kiếm.

Lao ái không biết có phải vì tự thấy không bằng Lỗ Tàn về mặt thể lực, nên dụ cho y phí sức, đang dùng thân pháp nhanh nhẹn để né tránh, mà không chống đỡ.

Khi nhát kiếm thứ tư của Lỗ Tàn chém xuống đầu, Lao ái mới hét lớn một tiếng, dùng kiếm gạt ra, nhưng vẫn chỉ thủ chứ không công, chỉ hóa giải được mà không thể chống đỡ.

Lỗ Tàn nổi hung, biến ngay kiếm thế, tấn công đến như vũ bão.

Lao ái cũng thay đổi cách đánh, giữ kín như bưng, áp dụng phương thức du đấu, vừa đánh vừa lùi, đã chạy một vòng trong sân, bộ pháp trầm trọng, nhưng không hề lộ ra vẻ thất bại.

Cao thủ hóa chiêu với nhau, thanh thế quả nhiên bất phàm.

Bọn nữ nhi quân của Doanh Doanh thấy Lao ái tuần tú, thì lên tiếng ủng hộ cho y, mỗi lần y xuất ra được một chiêu lạ, thì reo lên như điên để trợ oai, tăng thêm thanh thế cho y.

Đằng Dực chép miệng, „Lỗ Tàn đã trúng kế!"

Hạng Thiệu Long trong lòng hiểu rõ Lỗ Tàn và Lao ái không hơn kém nhau nhiều, Lỗ Tàn thì hơn về thể lực, còn Lao ái thì có bộ pháp linh hoạt, nhưng về mặt chiến lược, Lao ái tận dụng được sở trường, còn Lỗ Tàn thì mất quá nhiều sức, khi lực đạo yếu đi, chính là thời cơ mà Lao ái ra oai.

Triệu Chi ngạc nhiên nói, „Sao Lã Bất Vi không phái Quân Trung Tà xuống sân?"

Hạng Thiếu Long nhìn sang nàng, thấy Điền Trinh và Điền Phụng nhắm tịt hai mắt không dám nhìn, không khỏi cười nói, „Nếu sai Quản Trung Tà xuống sân, thì coi như không còn đường rút lui."

Lỗ Tàn đang mong thắng mau, càng đánh càng nhanh, ai nấy đều yên lặng không nói, chú ý nhìn trận đấu.

Tiếng mộc kiếm giao nhau không ngớt vang lên.

Lao ái đột nhiên không lùi ra sau nữa, quát lên một tiếng, thanh mộc kiếm xoáy ra như nộ long xuất hải, chém ngang một nhát, „bốp" một tiếng vang lên, Lỗ Tàn phải lùi ra sau nửa bước. Sau đó gia tăng chiêu số, tấn công tới tấp Lỗ Tàn.

Tiếng hoan hô lại vang lên.

Đặng Dực lắc đầu than rằng, „Bề ngoài đẹp đẽ thì ra lại có nhiều điều lợi như vậy."

Lúc này Lao ái càng đánh càng mạnh, thanh mộc kiếm múa tít, mọi người đều sửng người ra nhìn.

Trong khoảnh khắc ấy, Lao ái đột nhiên rút kiếm lùi ra sau, thì lễ nói, „Kiếm thuật của Lỗ huynh thật cao minh, bốn nhân tự thấy không bằng."

Toàn trường đột nhiên im lặng.

Lỗ Tàn ngạc nhiên một chốc rồi mới trả lễ, tiếp theo hai người đến trước khán đài quỳ xuống.

Hạng Thiếu Long và Đặng Dực ngạc nhiên nhìn nhau, không ngờ Lao ái lại sử dụng một chiêu đẹp như vậy, vừa có thể giữ được sĩ diện cho Lã Bất Vi, điều quan trọng hơn là khi chiếm được thượng phong rồi mới lui binh, nếu không để Quản Trung Tà ra khiêu chiến thì nguy to.

Từ Tiên phán hai người bọn họ không phân thắng bại, mỗi người được thưởng năm đỉnh hoàng kim, người xem đều có chút thất vọng.

May mà những kẻ ra sân tiếp theo đều là cao thủ, lần lượt đại diện cho đô ky và cấm vệ, sau mấy trận, cuối cùng phó tướng Bạch Xung của đại tướng Vương Lăng thắng liền hai trận, chỉ cần thắng một trận nữa thì có thể được nhận thưởng.

Hạng Thiệu Long thấy kẻ ra sân càng lúc càng có thân phận, khiến cho bọn tiểu tử vốn muốn ra tỷ thí đều bỏ đi ý định, quay sang Đằng Dực nói, „Quản Trung Tà sắp ra tay!"

Đằng Dực nói, „Không! Còn có Châu Tử Hoàn!"

Nói chưa dứt lời, Châu Tử Hoàn, người thấp hơn Lỗ Tàn nửa cái đầu, nhưng trông vạm vỡ hơn y bước ra sân.

Mọi người thấy Bạch Xung dễ dàng thắng được hai trận, nhưng con người vô danh ấy vẫn dám ra khiêu chiến, thì đều hoan hô, đẩy không khí lên đến đỉnh điểm.

Châu Tử Hoàn cầm thanh mộc kiếm, để trên tay ra chiều đang tính toán trọng lượng, đột nhiên rút ra một thanh trủy thủ, vận lực chém mạnh, thanh mộc kiếm gãy lìa, chỉ còn dài khoảng nửa xích.

Mọi người đều trở mắt ra nhìn, điều làm cho họ ngạc nhiên không đơn giản là vì y dùng một thanh kiếm ngắn như vậy, mà còn bởi y có thể dùng dao chặt lìa một thanh mộc kiếm cứng như thế, dù cho cây trủy thủ có sắc đến đâu, lực đạo của y cũng khiến cho người ta kinh hãi.

Châu Tử Hoàn hướng lên phía tiểu Bân thỉnh tội nói, „Mong bị quân tha thứ, tiểu nhân chỉ quen dùng đoản kiếm."

Tiểu Bàn hứng thú lắm, đưa tay ra hiệu y cứ yên tâm tỷ võ.

Bạch Xung lộ vẻ ngưng trọng, mở ra môn hộ, đứng yên mà chờ, ngược lại với vẻ ung dung lúc này.

Bọn Hạng Thiếu Long đều biết y đã có ý khiếp sợ.

Có câu một thốn ngăn là một thốn nguy, Châu Tử Hoàn đã dám dùng một thanh kiếm ngăn như vậy, kiếm pháp tất nhiên sẽ có những kỳ chiêu, khiến cho người ta khó mà đề phòng.

Chỉ với hai tên gia tướng vừa mới ra trận của Lã Bất Vi đã khiến cho người ta không dám coi thường y, huống chi lại còn có một nhân vật cao siêu như Quản Trung Tà.

Châu Tử Hoàn hừ một tiếng, chỉ thấy y tiến ra phía trước nhanh như điện chớp, thanh mộc kiếm hóa thành một luồng kiếm ảnh, rồi luồng kiếm ảnh ấy bao phủ lấy thân của gã, lao về phía Bạch Xung, cách đánh thí mạng như vậy, mọi người lần đầu tiên mới gặp.

Bạch Xung cũng không biết ứng phó thế nào, quát lớn một tiếng, trước tiên lùi nửa bước, rồi mới giơ ngang thanh kiếm gạt ra.

Bốp một tiếng, luồng kiếm quang phủ Châu Tử Hoàn biến mất, thanh đoản kiếm gạt thanh trường kiếm của Bạch Xung ra ngoài, đồng thời cả người đổ vào trong lòng Bạch Xung, Bạch Xung trong lúc không kịp đề phòng, đã bị y dùng vai húc vào ngực, nhất thời thanh trường kiếm vượt khỏi tay, rơi xuống đất.

Không ai ngờ rằng trận đấu kết thúc nhanh như thế, cho nên chẳng ai vỗ tay.

Vương Lăng và Bạch Xung mặt tiu ngriu, bọn Lộc Công cũng không vui, không khí nhất thời rất khó thở.

Một lát sau Lã Bất Vi mới vỗ tay trước khen hay.

Bạch Xung đứng dậy lếch thếch đi ra như một con gà trống bại trận.

Hạng Thiệu Long xem mà đổ mồ hôi hột, nhủ thầm tên Châu Tử Hoàn này là một cao thủ đánh xáp lá cà, e rằng mình cũng chưa chắc thủ thắng được.

Toàn trường im lặng, Châu Tử Hoàn đứng sừng sững trong sân, chờ kẻ khiêu chiến tiếp theo.

Được một lát sau, không ai dám ra, Hạng Thiệu Long thấy Lã Bất Vi nói chuyện với Chu Cơ, rõ ràng đang rất vui mừng vì thủ hạ của mình đã ra oai, một ý nghĩ thoáng qua, kêu, „Tiểu Tuấn đâu?"

Đặng Dực cũng nghĩ chỉ có thân thủ của Kinh Tuấn mới có thể chống đỡ được y, lo lắng nói, „Tên tiểu tử này không biết đã chuồn đi đâu mất, nếu chúng ta chưa gặt đầu, y làm sao dám xuất chiến?"

Lúc này Từ Tiên ở trên đài kêu lớn, „Còn có ai khiêu chiến nữa chẳng, nếu không có, thì coi như gia tướng của Lã tướng là Châu Tử Hoàn thắng liền ba trận."

Toàn trường im lặng đến nỗi có thể nghe được cây kim rơi.

Hạng Thiệu Long than thầm, nếu để Châu Tử Hoàn thắng liền ba trận như thế này, thì hai quân đô kỵ và cấm vệ sau này thấy người của Lã Bất Vi đứng hòng ngược đầu lên.

Lúc này trong đám đông có người kêu lên, „Hạng thống lĩnh ở đâu?"

Một người vừa lên tiếng, vạn người trả lời.

Từ ngày Hạng Thiệu Long giao chiến với Vương Tiễn, trong lòng người Tần y đã là Tần đệ nhất kiếm thủ, mà cũng bởi vì y là người đồng tộc, trong

tình huống bị người ngoài ra oai thế này, tự nhiên ai ai cũng hy vọng gã ra để vẫn hồi thế cuộc, giành lại sĩ diện.

Nhất thời tiếng gọi Hạng Thiếu Long vang lừng trong sân.

Hạng Thiếu Long thấy mọi người đều nhìn về hướng gã, trong lòng kêu khổ, dù không có vết thương ở chân, thì chiến thắng Châu Tử Hoàn cũng rất khó khăn, huống chi giờ đây hành động cũng rất bất tiện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 154: Kinh Tuấn Ra Oai

T

rên đài cao, Lã Bất Vi và Điền Đan đều lộ vẻ không tự nhiên, không ngờ Hạng Thiệu Long lại được ủng hộ như vậy, riêng Lã Bất Vi thì cảm nhận được người Tần vẫn còn coi y và đám gia tướng của mình là người ngoài. Đột nhiên, y cảm thấy hối tiếc, nếu quan hệ của y và Hạng Thiệu Long không đến nông nỗi này, nói không chừng người Tần sẽ dễ dàng chấp nhận y, không cần phải dùng đến Lao ái.

Ý nghĩ ấy vừa mới nổi lên thì y đã đè nén xuống, Hạng Thiệu Long chỉ còn sống được hai ngày, không cần thiết phải phân vân chuyện gì nữa.

Tiểu Bàn thấy Hạng Thiệu Long có địa vị cao như thế trong lòng binh tướng và bọn trẻ tuổi, đè bẹp được Lã Bất Vi, trong lòng vui mừng lắm, nhưng cũng lo lắng vì vết thương ở đùi Hạng Thiệu Long nên chưa thể ra sân, sẽ khiến cho bọn họ thất vọng.

Trong khi mọi người đang chờ đợi, thì ở nơi tập trung nữ nhi quân một người tung người ra, rồi nhào lộn hơn một chục vòng, khiến cho mọi người không biết kẻ ấy là ai, nhưng ai nấy đều trở mắt ra nhìn.

Rồi người ấy lại phóng người lên cao, ung dung hạ xuống đất, quỳ xuống bầm rầm, „Đô kỵ phó thống lĩnh Kinh Tuấn, mong được thay thế cho thống lĩnh xuất chiến, xin bị quân ân chuẩn."

Tiểu Bàn cả mừng nói, „Chuẩn tấu cho Kinh phó thống lĩnh."

Mọi người thấy thân thủ của y hơn người, lại là phó thủ của Hạng Thiệu Long nên nhất thời hoan hô như sấm động.

Kinh Tuấn vẫn chưa đứng dậy, lớn tiếng nói rằng, „Trận này nếu tiểu tướng may mắn thắng, mọi vinh dự xin được trao về cho Đan Nhi tiểu thư."

Tiểu Bàn ngạc nhiên lắm, đưa mắt nhìn Lộc Công, cười lớn nói, „Được! Ta chuẩn tấu!"

Người Tần rất cởi mở, thấy Kinh Tuấn công nhiên tỏ tình như vậy, cảm thấy thú vị lắm, nhất thời huyết sáo ầm ỹ để trợ hứng.

Các thiếu nữ của nữ nhi quân thì càng chộn rộn hơn, bọn Doanh Doanh cố đẩy Lộc Đan Nhi vừa vui mừng vừa e thẹn ra phía trước, để nàng không thể trốn thoát được.

Châu Tử Hoàn sắc mặt vẫn không thay đổi, chậm chậm đưa mắt nhìn Lã Bất Vi, chỉ thấy y hơi gật đầu, thì hiểu ngay rằng y muốn mình phải ra tay thật nặng, để làm nhụt nhuệ khí của đối phương, mỉm cười tỏ ý trả lời. Rồi hai mắt quắc lên, nhìn về hướng Kinh Tuấn.

Nào ngờ Kinh Tuấn vẫn cứ cười hơn hơn mà nhìn y, thấy ánh mắt của y, cười nói rằng, „Té ra Châu huynh mọi chuyện đều xin phép Lã tướng."

Châu Tử Hoàn chợt dạ, không ngờ nhãn lực của đối phương lại lợi hại đến thế, lạnh nhạt cười, „Kinh phó thống lĩnh, xin chớ chê cười!"

Lúc này Xương Văn quân tự tay mặc áo giáp cho Kinh Tuấn, nghe hai người nói vậy, thì vỗ vai Kinh Tuấn nói, „Hãy cẩn thận!"

Rồi mọi người lui khỏi sân, chỉ để lại hai người.

Trong khoảnh khắc ấy, ai nấy đều im hơi lặng tiếng, xem Kinh Tuấn sẽ đối phó thế nào với cách đánh áp đảo của Châu Tử Hoàn.

Tuy mọi người nhìn vào, và đây là thời khắc của sự vinh nhục thắng bại, nhưng Kinh Tuấn vẫn tỏ vẻ thản nhiên, cây mộc kiếm gác trên vai, như

không hề để ý đến Châu Tử Hoàn.

Nhưng người lo lắng nhất cho y, không phải là bọn Hạng Thiếu Long mà chính là Lộc Đan Nhi. Vừa lúc này nàng tuy bị Kinh Tuấn trêu tức, nhưng trong lòng chỉ hơi giận, giờ đây đối phương lại đề cao mình như vậy, bất đồ lòng bàn tay to át mồ hôi, suýt nữa không dám nhìn.

Đột nhiên hai người bắt đầu hành động.

Vốn là Châu Tử Hoàn múa kiếm trước nhưng như có một sợi dây điều khiển bọn họ, trong sát na thanh mộc kiếm của y vừa máy động, thanh kiếm trên vai của Kinh Tuấn cũng bắn lên cao.

Khi thanh đoản kiếm của Châu Tử Hoàn kéo về trong lòng, đồng thời chân trước bước tới.

Kinh Tuấn tung người lên, lộn trên không nửa vòng.

Châu Tử Hoàn ngạc nhiên lắm, chiêu thức quái quỷ gì đây? Kinh nghiệm thực chiến của y rất phong phú, biết rằng Kinh Tuấn cũng là người lấy sự linh hoạt, nhanh nhạy làm chủ như y, nào dám do dự, lập tức cũng thay đổi chiến lược, lặn người xuống đất, đến ngay chỗ Kinh Tuấn sẽ hạ chân xuống, chỉ cần khi đối phương rơi xuống, thì y sẽ lập tức ra tay, chém gãy xương chân của y, thì không còn ai trách mình nữa.

Cách đánh thiên biến vạn hóa như vậy khiến cho ai nấy đều há hốc ra nhìn.

Trên sườn dốc, Đằng Dực quay sang nhìn Hạng Thiếu Long cười nói, „Nếu Châu Tử Hoàn trẻ được vài năm, đêm nay tiểu Tuấn khó thắng."

Hạng Thiếu Long gật nhẹ đầu, ngưng thần nhìn hai người ở giữa sân, không lên tiếng trả lời.

Kinh Tuấn nhào lộn hai vòng phía trên Châu Tử Hoàn, khi rơi xuống thì một tay ôm lấy hai chân, đầu gối co lên trên ngực, đồng thời một tay cầm kiếm chém xuống phía Châu Tử Hoàn.

Châu Tử Hoàn mượn lực eo búng người dậy, khi người vừa thẳng thì lật tay cầm đoản kiếm, chém ra tạo thành nửa vòng tròn, chạm mạnh vào thanh trường kiếm của Kinh Tuấn đang chém xuống.

Mấy phen giao thủ như vậy, khiến mọi người không ngờ, ai nấy đều biến sắc, nhưng không dám lên tiếng.

Kinh Tuấn biết đối phương muốn dùng cách đánh mạnh tay để gạt thanh trường kiếm của mình ra, kêu thét lên một tiếng, một chân đá vào mặt Châu Tử Hoàn, vừa nhanh vừa mạnh.

Châu Tử Hoàn không ngờ thân thủ của đối phương linh hoạt đến thế, không thèm bạt kiếm của đối phương nữa, mà rút kiếm về chém vào chân đối phương, đồng thời lui về sau đứng vững để tránh cú đá hiểm hóc này.

Nào ngờ Kinh Tuấn thu ngay chân lại, Châu Tử Hoàn nhất thời mất đà.

Lúc này toàn trường đều như nổ tung ra, ai nấy đều lên tiếng khen ngợi.

Kinh Tuấn rơi xuống đất rồi cuộn tròn lại như một quả cầu, trường kiếm chém xuống, mượn lực lăn về phía hạ bàn của Châu Tử Hoàn.

Châu Tử Hoàn không hề lúng túng, quát lớn một tiếng, rung người tọa mã, thanh mộc kiếm trong tay biến thành một làn kiếm ảnh, dưới ánh đuốc, vẻ mặt vẫn cứ lạnh lùng như đá, quả là có phong độ của một cao thủ.

Nhưng chỉ cần biết rằng trong số tám ngàn gia tướng của Lã Bất Vi, y có thể nổi bật được, thì đủ biết y không hề đơn giản chút nào.

Kinh Tuấn trong một tình huống không thể, bắn người bay xéo lên như một mũi tên, mang cả người lẫn kiếm đâm thẳng vào lưỡi kiếm của Châu Tử Hoàn.

Chát một tiếng, hai thanh kiếm giao nhau.

Châu Tử Hoàn đứng vững như vậy, nhưng cũng không chịu nổi nhất kiếm tập trung lực của toàn thân của Kinh Tuấn, cả người bắn về phía sau.

Mọi người đều đứng dậy, giọng trợ oai, bọn người kêu to nhất là nữ nhi quân và Lộc Đan Nhi, thứ đến là đô kỵ quân, bao nhiêu tiếng hò reo ấy đã át cả thanh âm trợ oai của phía Lã Bất Vi.

Kinh Tuấn càng đánh càng mạnh, vừa chạm đất thì lại nhào lộn, thanh trường kiếm múa tít, tấn công về phía Châu Tử Hoàn.

Châu Tử Hoàn buộc phải quay về thế thủ, người lúc tiến lúc thoái nhanh như điện chớp, ứng phó với lối đánh quỷ dị của Kinh Tuấn, đột nhiên bay người lên cao, rồi đột nhiên lăn tròn dưới đất, thật là một lối đánh kỳ lạ, lần đầu tiên y không ngờ được mình đã gặp khắc tinh.

Trước lối đánh như mưa gió của Kinh Tuấn, nhuệ khí của Châu Tử Hoàn đã mất hết, tuy có đôi lúc có thể phản kích được nhưng rõ ràng đã lâm vào thế bại trận.

Chát chát chát ba tiếng liên tiếp, Kinh Tuấn mượn lợi thế của thanh trường kiếm, đập mạnh vào thanh đoản kiếm của Châu Tử Hoàn, khiến y khó khăn lắm mới đỡ được, cổ tay tê rần cả.

Mọi người đều reo hò trợ oai cho Kinh Tuấn, càng khiến cho Châu Tử Hoàn vừa thẹn vừa giận, hơi thở bắt đầu rối loạn.

Hai bên lại đọ nhau hơn mười chiêu nữa, thanh đoản kiếm của Châu Tử Hoàn cuối cùng không thể đỡ nổi, bị gạt ra, trong lòng kêu hồng bét, thì

Kinh Tuấn xoay người lại, tung một cước trúng vào ngay ngực y.

Lộc Đan Nhi cao hứng đến nỗi nhảy cẫng lên, còn Kinh Tuấn thì thi lễ với mọi người, không ai chú ý đến kẻ thất bại đang nằm dưới đất nữa.

Sau một hồi ồn ào, Từ Tiên vui vẻ nói, „Kính phó thống lĩnh phải chăng đã chuẩn bị tiếp nhận khiêu chiến nữa?"

Kinh Tuấn cung kính trả lời, „Trận lúc này chỉ là xuất chiến thay cho thống lĩnh, tiểu tướng chỉ mong được quay về, để tránh bị người kéo ra sân nữa."

Mọi người cười ồ lên, nhưng không ai trách y không chịu tiếp nhận khiêu chiến nữa.

Từ Tiên cười nói, „Phó thống lĩnh đã vất vả, hãy nghỉ ngơi một lát!"

Kinh Tuấn thi lễ với người trên khán đài rồi dắt theo Lộc Đan Nhi quay về phía bọn nữ nhi quân.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực đều mỉm cười, Kinh Tuấn để lộ bản lĩnh của mình, Lộc Đan Nhi sớm muộn cũng sẽ đầu hàng hẳn.

Đổng Dực trầm giọng nói, „Đêm nay xem ra Quân Trung Tà sẽ không ra tay nữa, bởi vì chỉ cần y không đánh bại Kinh Tuấn và đệ, thì trong lòng mọi người y thủy chung vẫn không phải là kiếm thủ hay nhất."

Hạng Thiếu Long gật đầu đồng ý, lúc này Ô Thư hít hải chạy đến sau lưng hai người, nói, „Người Tề đang thu dọn hành trang chuẩn bị đi xa."

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực đồng thời giật thót người, nhìn lên đài cao, đều không thấy Lã Bất Vi và Điền Đan.

Đột nhiên, bọn họ đã hiểu ra rằng mình đã trúng kế của Mạc Ngao và Điền Đan, lọt vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Điền Đan quyết định đêm nay rời khỏi Hàm Dương, chính là đánh vào nhược điểm và sơ hở duy nhất của Hạng Thiếu Long.

Lã Bất Vi đang muốn gã đuổi theo, vừa có thể dụ được bốn ngàn tinh binh đoàn đi xa, càng có thể khiến cho gã chết trên nửa đường, rất gọn gàng, sau này có thể phán cho gã thất trách, rồi liên lụy đến Ô gia, sau đó Lã Bất Vi sẽ thay bằng người của mình, bọn Kỷ Yên Nhiên cũng lọt vào tay của y, một viên đá mà có thể ném chết được nhiều con chim, thật là thâm độc vô cùng.

Không có Hạng Thiếu Long chỉ huy đại cuộc, thì mấy ngày hôm nay y sẽ hành sự dễ dàng hơn, một khi Quản Trung Tà được trả lại chức vụ, nếu Hạng Thiếu Long không có mặt, thì dù cho có Đằng Dực và Kinh Tuấn, Lã Bất Vi có thể dùng thân phận hữu tướng quốc của mình, giao quyền chỉ huy quân đô kỵ cho Quản Trung Tà, quả thật rất gọn gàng.

Nhưng Hạng Thiếu Long làm sao có thể ngồi nhìn Điền Đan ngang nhiên rời khỏi? Kẻ này sai người tập kích y, thì ngồi yên, té ra đã có sách lược trước, có thể thấy y từ lâu đã cấu kết với Lã Bất Vi.

Chuyện tập kích Hạng Thiếu Long ở ngoài ngoài Ô thành Hàm Dương, Lã Bất Vi tuy nói rằng không có thời gian để thông báo cho Điền Đan, nhưng đó chỉ là chối quanh, thật sự chính y đã thông báo cho người của Điền Đan.

Chiêu này của Lã Bất Vi gọi là khổ nhục kế, mọi người đều tưởng rằng kẻ địch của Lã Bất Vi mượn việc ám sát Hạng Thiếu Long để hãm hại y, thật sự mọi chuyện đều do chính một tay y làm ra.

Còn bản thân Hạng Thiếu Long nhất thời sơ ý, đã bị y che mắt, lại còn nghi ngờ một trong hai người Vương Quan và Thái Trạch cấu kết với Điền Đan, khiến cho đêm nay mọi chuyện trở tay không kịp.

Đằng Dực trầm ngâm nói, „Hãy để nhị ca đi! Đệ phải ở lại đây để ứng phó với âm mưu của Lã Bất Vi."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Lã Bất Vi tuy không sai người đưa Điền Đan rời khỏi đây, nhưng giờ đây binh lực của Điền Đan có đến bốn ngàn, tương đương binh lực của chúng ta, nhưng nếu phải đối phó với Cao Lăng quân, đệ nhiều nhất chỉ có thể chia một nửa cho nhị ca, trong tình huống ấy, nói không chừng cả hai bên đều thất bại. Đừng quên rằng Lã Bất Vi vẫn còn tám ngàn gia tướng, ai biết được y sẽ làm ra chuyện gì."

Đặng Dực buồn bã không nói, Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Chuyện này vẫn còn hy vọng, đệ sẽ đi thuyết phục thái tử Đan, chỉ cần y chịu nghĩ cách cầm chân Điền Đan ở biên giới nước Sở mười ngày nửa tháng, chúng ta có thể đuổi kịp theo y. An Cốc Hề đã từng bảo sẽ buộc người Sở và quân Tề phải lùi khỏi biên giới mười dặm."

Lúc này ngoài sân không còn ai ra đánh nữa, Từ Tiên tuyên bố cuộc biểu diễn đêm nay kết thúc.

Trong lều, thái tử Đan nghe xong lời thỉnh cầu của Hạng Thiếu Long thì nói với vẻ áy náy, „Chuyện này chúng tôi không nên trực tiếp nhúng tay hành động đơn độc, nếu không xong, hai nước Tề Sở sẽ mượn cớ này mà liên kết đối phó với chúng tôi, người tam Tấn lại không thêm để ý đến, thì nước Yên chúng tôi nguy to!"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Điền Đan không chết, quý quốc mới thật sự là nguy. Tại hạ không phải muốn thủ hạ của thái tử giao phong trực diện với Điền Đan, chỉ cần sau khi Điền Đan rời khỏi biên giới nước Tần, thì tìm cách cầm chân y vài ngày, tại hạ mới kịp thời đuổi đến."

Ngưng một lát rồi nhấn giọng nói, „Ta sẽ sai người đi theo thủ hạ của thái tử hội hợp cùng quý thuộc Từ Duy Tắc, đến lúc ấy người Ngụy và An Cốc Hề tướng quân sẽ đứng một bên giúp đỡ."

Quân sư vưu Chi nói, „Chuyện này có thể làm được, chỉ cần chúng tôi đặt bẫy và đánh lén vào ban đêm, thì Điền Đan sẽ không biết chúng ta phải

chẳng là người của Hạng thống lĩnh, lúc ấy dù cho Điền Đan may mắn thoát thân, thì cũng sẽ không nghĩ đến chúng ta."

Lúc này đại tướng Từ Duy Tắc bước vào nói, „Không ai theo dõi Hạng thống lĩnh."

Thái tử Đan yên tâm, nói dứt khoát, „Được! Chúng ta hãy cứ tìm cách kéo dài thời gian, Điền Đan và nước Tề hội hợp với quân Sở, nếu vẫn không thấy Hạng thống lĩnh đến, thì chỉ đành thả Điền Đan mà thôi!"

Hạng Thiệu Long cả mừng đáp tạ, thầm nghĩ người có kế Trương Lương, ta có thang leo tường, có đạo binh của Từ Duy Tắc, dù cho Mạc Ngao có nghĩ võ đầu cũng không ra, huống chi y đã sắp xong đời.

Rời lều của thái tử Đan, Hạng Thiệu Long dạo bước xung quanh các lều, thấy đâu đâu cũng có ánh lửa, nam thanh nữ tú tham gia lễ Điền Liệt, đều tập trung uống rượu nhảy múa, không khí rất náo nhiệt, không ai muốn về lều nghỉ ngơi.

Khi đang định quay về lều thì nghe phía bên trái có tiếng nữ tử cười đùa, nhìn qua thấy ngọn cờ màu tím đang bay phấp phật, bất đồ nhớ lại cuộc hẹn với Doanh Doanh.

Phải chăng Doanh Doanh đang chờ gã? Nhưng hiện giờ vẫn còn cách cả canh giờ nữa mới đến giờ hẹn, có lẽ nàng đang cười đùa với bọn Lộc Đan Nhi.

Hôm nay vì chuyện Điền Đan mà gã không còn hứng thú với việc hái hoa gheo bướm nữa, huống chi giờ đây còn phải quay về thương lượng với Đổng Dực, xem thử phái ai đi cùng với Vưu Chi để hội hợp với Từ Duy Tắc, rồi phối hợp với nhau để đối phó với Điền Đan. Nhưng tiện chân thì chào hỏi cũng được.

Nghĩ tới đây, gã len lén bước tới, tốt nhất là đương nhiên nói chuyện một mình với Doanh Doanh, nếu không bị đám nữ nhi quân phát giác ra rồi bám riết lấy, lúc ấy đừng hòng thoát thân.

Vì mọi người tập trung chú ý cười đùa với nhau, lại thêm ánh lửa chập choạng, cho nên Hạng Thiếu Long không khó khăn khi vượt qua trại nữ nhi quân.

Chỉ thấy ở mảnh đất trống rộng hàng trăm bước, có cảm hơn mười ngọn đuốc, hơn một trăm thiếu nữ trong đó có cả Lộc Đan Nhi, đang cùng với bọn thanh niên vây quanh ngọn đuốc, vỗ tay nhảy múa, ca hát vang lừng, nhưng chỉ không thấy Doanh Doanh, Hạng Thiếu Long than thầm, hôm nay chắc phải hủy bỏ cuộc hẹn, khi định lui bước, thì trong trại phía sau lưng có ánh lửa hắt ra, có tiếng người nhưng không rõ ràng lắm.

Hạng Thiếu Long nhìn qua, thấy ngoài cửa có một đóa hoa màu tím to bằng bàn tay, giống như đóa hoa trên cờ.

Hạng Thiếu Long cả mừng bước tới, khi đang định lên tiếng kêu Doanh Doanh thì thay đổi ý nghĩ, thầm nghĩ nếu muốn giành được nàng thì hãy cứ tiến vào bất ngờ, vả lại nàng cũng rất cởi mở, chắc không phiền lòng đâu. Rồi sau đó rút lui, để tránh đêm dài lắm mộng.

Lòng nghĩ vậy, vén rèm bước vào, đột nhiên một bóng người cao to bật dậy nhanh như điện chớp, quát lên, „Ai?”

Khi Hạng Thiếu Long và kẻ ấy chạm mặt, hai người đều ngạc nhiên, dưới ánh đuốc, té ra đó là Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà thấy gã, tia sát cơ trong mắt vừa thoáng hiện đã tắt, bước qua một bên, Hạng Thiếu Long nhìn xuống, chỉ thấy Doanh Doanh trên người đang đắp tấm mền, mặt trắng bệch như tờ giấy, đang lúng túng nhìn gã, như một con chim nhỏ, đang hốt hoảng, Hạng Thiếu Long không ngờ hai kẻ này đang tình tự, cười nói, „Đắc tội!” rồi lui ra khỏi lều.

Đi được hơn mười bước, Quản Trung Tà ở phía sau đuổi lên, nói, „Hạng đại nhân, thật áy náy, nàng đã hẹn gặp mặt đại nhân vào canh một, nhưng không ngờ đại nhân lại đến sớm như vậy."

Hạng Thiệu Long trong lòng biết rõ y muốn phá chuyện tốt của mình và Doanh Doanh, lại trách Doanh Doanh bị y dụ dỗ, không thể chống đỡ nổi thủ đoạn của y, thản nhiên cười, „Khiến Quản đại nhân không thể tận hưởng được, ta phải thỉnh tội mới phải."

Quản Trung Tà ngạc nhiên, „Hạng đại nhân vẫn chưa gặp Lã tướng sao? Lã tướng đang sai người tìm đại nhân."

Hạng Thiệu Long thuận miệng nói, „Hạng mỗ đang bước dạo khắp nơi, e rằng chắc tìm không ra."

Quản Trung Tà sánh vai cùng gã, hạ giọng nói, „Thiếu nữ nước Tần trước hôn nhân đều rất tùy tiện, Hạng đại nhân đừng phiền lòng."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng người nói vậy dù ta mặt dày đến cỡ nào cũng không dám cười Doanh Doanh làm thê tử, nên giả vờ cười ha ha nói, „Quản đại nhân đã nói đùa."

Quản Trung Tà vui vẻ nói, „Vậy hãy thuận đường đi gặp Lã tướng."

Hạng Thiệu Long trong lòng hoang mang.

Lúc nào bản thân cũng bị lọt xuống thế hạ phong, Khi nghĩ lại thì chính là mình không chịu bất chấp thủ đoạn mà thôi.

Bản thân hay nghĩ đến nguyên tắc, lại có nhiều nỗi lo về mặt tình cảm, cứ như thế, dù cho có giết được Mạc Ngao, thì cuối cùng cũng có thể bị hạ trong tay Lã Bất Vi và Quản Trung Tà.

Xem ra phải thay đổi sách lược.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 155: Chương 0155

H

uỳnh Di

Tâm Tân Ký

Hồi 155

Sai rồi lại sai

Khi Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà đến lều Lã Bất Vi, y đang ngồi nghe hai ả ca cơ tuyệt sắc gảy đàn xướng ca, ngoài ra còn có Mạc Ngao và hơn mười tên thân vệ, Lỗ Tàn cũng có mặt ở đây, nhưng không thấy Lã Nương Dung và Châu Tử Hoàn.

Lã Bất Vi ra chiều mừng rỡ, kêu Hạng Thiếu Long ngồi bên cạnh y, rồi giới thiệu cho y quen Lỗ Tàn và Mạc Ngao.

Hạng Thiếu Long giả vờ hàn huyên mấy câu với Mạc Ngao và Lỗ Tàn, Lã Bất Vi cho hai ả ca cơ lui ra, rồi ghé sát Hạng Thiếu Long nói, „Điền Đan đã bỏ đi, Thiếu Long có tính toán gì? Nếu còn định đối phó với y, ta sẽ toàn lực giúp đỡ, y dám mượn chuyện hành thích Thiếu Long để hãm hại Lã Bất Vi ta, ta cũng không thêm nói chuyện tình nghĩa với y nữa."

Ánh mắt của bọn Mạc Ngao đều tập trung lên người gã, khiến cho Hạng Thiếu Long có cảm giác rơi vào hang cọp.

Bọn chúng đều tưởng rằng mình đã nuốt viên thuốc độc, trong lòng chắc đang thì thầm vì mình chết đến nơi mà không biết.

Rồi gã suy nghĩ thật nhanh, nếu như không chịu đuổi theo truy sát Điền Đan, có lẽ sẽ khiến Mạc Ngao nghi ngờ, suy đoán được mình đã có đối

sách, nhưng nếu chấp nhận, thì cũng không xong, lúc này quả thật tiến thoái lưỡng nan.

May mà chợt nhớ lại câu nói vì mục đích bất chấp thủ đoạn, Hạng Thiếu Long giả vờ ngượng ngùng nói, „Chuyện này nói ra thật tức cười, mặt tướng chỉ muốn đối phó với Điền Đan, là bởi vì hoài nghi y đã sát hại một thiếu nữ là mặt tướng đã gặp khi ở Hàm Đan, nào ngờ đó chỉ là hiểu lầm, đêm qua mặt tướng đã nhận được bức thư của nữ tử ấy, cho nên không cần đối phó với Điền Đan nữa, xong hù dọa y cũng hay, kẻ này trước nay vẫn muốn hại chết mặt tướng, chỉ là không thành công mà thôi."

Những lời này đương nhiên Hạng Thiếu Long bịa ra, để khiến Lã Bất Vi khó mà ép gã đuổi theo Điền Đan. Hay là ở chỗ Điền Đan đã rời khỏi, không ai làm người để đối chứng, cho nên gã muốn nói sao cũng được. Lã Bất Vi, Mạc Ngao, Quán Trung Tà và Lỗ Tàn đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn nhau một lúc, Quán Trung Tà lên tiếng, „Lúc ấy Hạng đại nhân tưởng rằng nữ nhân ấy bị Điền Đan hại chết?"

Nói như vậy, Hạng Thiếu Long biết Điền Đan vẫn chưa kể tường tận sự việc cho bọn chúng, lòng thầm mừng, kể ra chuyện nhìn nhầm nhân thần của Thiện Nhu trong bức tranh, cuối cùng cười gượng nói, „Không biết có phải vì quan tâm quá độ hay không, lúc ấy mặt tướng không hề nghĩ rằng mình đã đoán sai. Cho tới khi nhận được bức thư do nàng nhờ người mang đến, mới biết đó là hiểu lầm. Nàng quả thực đã từng hành thích Điền Đan, nhưng đã trốn thoát được.

Song đương nhiên mặt tướng không cần giải thích cho Điền Đan nữa."

Lã Bất Vi lắc đầu than rằng, „Bọn chúng đã sớm biết đó là hiểu nhầm. Sự thực thì cả Điền Đan cũng không biết rằng có gì Thiếu Long vừa nhìn bức tranh ấy thì đã nổi giận bảo rằng y đã giết mỹ nhân kia, song y đương nhiên không thể giải thích cho Thiếu Long."

Mạc Ngao chen vào nói, „Bức tranh ấy do một họa sư của Điền Đan đã từng nhìn thấy nữ nhân kia mà vẽ ra, nên việc vẽ sai nhân thần không phải là chuyện lạ."

Lần này đến Hạng Thiệu Long giật thót người, „Cái gì?"

Khi mọi người đang ngạc nhiên nhìn gã, Hạng Thiệu Long nói bừa, „Lã tướng đã biết rõ chuyện này, có gì không sớm cho tiểu tướng hay?"

Rồi người nhẹ nhõm vô cùng, niềm vui hiện lên khuôn mặt.

Trời ơi!

Thì ra Thiện Nhu chưa chết, chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Lã Bất Vi tỉnh bơ nói, „Lúc ấy ta nghĩ Điền Đan có thể chỉ nói dối, không chừng là nhờ ta truyền lời để lừa Thiệu Long, cho nên ta không để trong lòng. Giờ đây đương nhiên đã chứng thực lời của y không phải là gạt người."

Hạng Thiệu Long trầm nghĩ cũng có lý, song trong tình huống ấy, Điền Đan không cần nói dối với Lã Bất Vi, vả lại Điền Đan cũng không phải là hạng người sợ chết. Cho nên Thiện Nhu rất có thể vẫn còn sống.

Lã Bất Vi thấy không xúi Hạng Thiệu Long đuổi theo Điền Đan được, thì không giấu nổi vẻ thất vọng, đứng dậy nói, „Thiệu Long! Con hãy đến lầu thăm Nương Dung được chẳng? Nói không chừng con có thể khiến cho Nương Dung hồi tâm chuyển ý!“

Lúc này Hạng Thiệu Long nào còn hứng thú đi gặp Lã Nương Dung, đứng dậy cùng với bọn Mạc Ngao nói, „Ngày mai còn phải đi săn sớm, hãy để cho tam tiểu thư nghỉ ngơi sớm! Đợi khi nàng đã vui vẻ thì Thiệu Long sẽ gặp nàng vậy."

Lã Bất Vi không biết có phải vì mưu gian không thành nên lòng dạ không vui, cũng không giữ lại, để cho gã bỏ đi.

Hạng Thiệu Long về đến lều của đô kỵ quân, Đằng Dực, Kinh Tuấn và Lưu Sào đang thì thầm bàn bạc, gã kéo Đằng Dực qua một bên, kể ra chuyện Thiện Nhu, Đằng Dực vui mừng lắm, nhú mày nói, „Vậy có còn cần phải đối phó với Đằng Dực chăng?"

Hạng Thiệu Long cả quyết nói, „Vì mối thù của nhị ca và ba tỷ muội Thiện Nhu, chúng ta không thể tha thứ cho Điền Đan được, huống chi Điền Đan đã nhiều lần ám toán đệ, lại cùng Lã Bất Vi cấu kết, chuyện này hãy cứ gom lại mà tính toán với y! Cơ hội này, bỏ qua thì sẽ vĩnh viễn mất, dù có thế nào đi nữa cũng không thể để cho tên gian tặc này sống sót mà quay về nước Tề được."

Rồi mỉm cười nói, „Huống chi đệ đã từng thề rằng, nếu giết không được y, thì đệ phải đặt lại tên là Long Thiệu Hạng, tên này thật khó nghe!"

Đằng Dực cười, vẫy tay gọi Kinh Tuấn và Lưu Sào đến, bảo với Lưu Sào, „Người hãy nói đi!"

Lưu Sào hạ giọng, „Bọn thuộc hạ đã điều tra được người của Cao Lăng quân đang lén lút làm bè gỗ ở thượng du, lại còn thu gom nhiều củi, xem ra định đốt cầu."

Kinh Tuấn nói, „Nếu trên bè gỗ có chất củi, lại tưới thêm dầu hỏa, rồi đẩy từ trên thượng du xuống, sức công phá quả thật ghê người. Chúng ta phải chăng nên tiên phát chế nhân, trừ khử bọn chúng?"

Hạng Thiệu Long nói, „Lần này chúng ta phải tạo ra một cơ hội, để bị quân thể hiện tài năng quân sự của y, xây dựng địa vị anh minh thần võ của y trong lòng người Tần, tạo ra một hình tượng. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể trường kỳ mà đối đầu với Lã Bất Vi, cho đến khi bị quân được hai mươi một tuổi cử hành lễ đội mũ mới thôi."

Đặng Dực cười, „Tam đệ dùng từ thật quái lạ, nào là anh minh thần võ, nào là tạo ra hình tượng, song nghe quả thật có lý.

Kinh Tuấn hơn hở nói, „Đệ đã hiểu, cho nên chúng ta phải biết rõ được âm mưu của đối phương, sau đó đặt ra kế hoạch, rồi để cho bị quân giả vờ tùy cơ ứng biến, để trấn áp những kẻ có lòng khác."

Lưu Sào nói, „Cho nên trận này không những phải thắng mà phải thắng cho tuyệt vời."

Hạng Thiếu Long biết được Thiện Nhu có lẽ vẫn còn sống, nên trong lòng vui lắm, cười, „Chính là như thế!"

Rồi khen Kinh Tuấn, „Giống như tiểu Tuấn thắng được Châu Tử Hoàn là được!"

Kinh Tuấn vội vàng nói mấy câu khiêm nhường, nhưng không giấu nổi vẻ đắc ý.

Đặng Dực cười nói, „Đã được bông hoa của Lộc Đan Nhi chưa?"

Kinh Tuấn nói một cách khổ não, „Ả này thật khó hầu hạ, âu yếm thì được, nhưng ả vẫn còn giữ cửa ải cuối cùng."

Lưu Sào cũng là kẻ háo sắc, nghe thế thì nói, „Có lẽ Kinh gia kinh nghiệm vẫn còn kém, thủ pháp có vấn đề gì chẳng?"

Kinh Tuấn nói đùa, „Hừ! Kinh nghiệm ta chưa phong phú sao? Thủ pháp thuộc hàng đệ nhất. Nhưng chuyện này không thể thi thố với người được. Hừ! Người đã nghĩ sai rồi."

Cả ba người đều ôm bụng cười.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm, nam nhân thuộc thời nào cũng vậy, không ai chịu nhận mình thuộc hàng thứ hai trong những vấn đề như thế này.

Đặng Dực trong lòng cũng vui vẻ lắm, nhất thời nhớ lại một chuyện, „Bọn Kỷ Yên Nhiên đã đi gặp quả phụ Cầm Thanh, Đình Phương hẳn với tam đệ khi nào về hãy đón bọn họ quay về."

Kinh Tuấn cười, „Tam ca cứ đi cùng các vị tẩu tẩu, những chuyện khổ nhọc hãy cứ giao cho bọn huynh đệ chúng tôi!

Hạng Thiếu Long cười, gọi thập bát thiết vệ rồi thúc ngựa đi đến lều của Cầm Thanh.

Khi bước vào khu vực lều của các nhân vật có thân phận, Từ Tiên cùng hơn mười tên thân vệ bước ra, gặp Hạng Thiếu Long, kéo gã ra nơi khác nói chuyện.

Ngoài khoảng đất trống ven sông, Từ Tiên hạ giọng nói, „Mấy ngày nay Cao Lăng quân không ngừng xúi dục ta và Lộc Công cùng hợp sức trừ khử Lã Bất Vi và gian đảng của y, lại còn đảm bảo rằng y không hề có dã tâm đến ngôi vua, chỉ là không muốn thiên hạ của nhà Tần rơi vào trong tay kẻ ngoại tộc mà thôi."

Hạng Thiếu Long nói, „Cao Lăng quân không thể quay đầu lại nữa. Trong số mưu thần của y, nhất định có gian tế do Lã Bất Vi phái đến, thế mà y vẫn chưa biết, chỉ với điểm này y còn lâu mới là đối thủ của Lã Bất Vi."

Từ Tiên nói, „Ta hơi lấy làm lạ vì trong thời khắc quan trọng này, có gì Đỗ Bích lại rời Hàm Dương, xem ra y đã sớm biết được Cao Lăng quân sẽ dấy binh nổi loạn, cho nên cố ý né tránh, đảm sách mưu kế của người này, cao minh hơn Cao Lăng quân nhiều."

Rồi nói tiếp, „Thiếu Long có nắm chắc ứng phó được chăng? Đừng quên rằng Lã Bất Vi sẽ ngầm giở trò."

Hạng Thiệu Long trả lời đầy tự tin, „Bị quân lần này sẽ tự tay xử lý cuộc phản loạn, đảm bảo Lã Bất Vi sẽ trở tay không kịp."

Từ Tiên nhú mày nói, „Bị quân tuổi tác còn nhỏ, lại không có kinh nghiệm về quân sự, e rằng..."

Hạng Thiệu Long cười, „Chỉ cần bị quân biết cách dùng người là được."

Từ Tiên là hạng người thông minh, cười nói, „Vậy cứ để cho ngài luyện tập! Đến lúc ấy ta và Lộc Công sẽ giúp đỡ cho ngài, để cho ai ai cũng biết ngài được chúng ta tận trung, Thiệu Long hãy cứ coi sự việc mà sắp xếp."

Hạng Thiệu Long cả mừng gật đầu.

Từ Tiên nói, „Ngũ đệ của người thân thủ rất hay, lại biết tạo ra tình thế, đã hạ được uy phong của Lã Bất Vi, quả thật là nhân tài hiếm có, ta và Lộc Công cũng đều rất ưa thích y. À này, chuyện của Điền Đan, phải chăng người đã bỏ ý định? Hạng Thiệu Long tự nhiên không thể để lộ ra mối quan hệ của mình với thái tử Đan, nói, „Mạt tướng sẽ nhờ người Ngụy tìm cách kéo dài thời gian y vào nước Sở, chỉ cần vài ngày, mạt tướng sẽ đuổi theo kịp, sau khi mạt tướng đi, thì đô kỵ quân sẽ giao cho Kinh Tuấn, Từ tướng xin hãy giúp đỡ cho y."

Từ Tiên ngạc nhiên, „Người Ngụy sao chịu giúp sức cho người?"

Hạng Thiệu Long nói, „Trong sáu nước ở phía đông, trừ nước Sở, không ai có thiện cảm với Điền Đan. Lại thêm chuyện mạt tướng thả thái tử nước Ngụy, Long Dương quân thế nào cũng giúp đỡ cho mạt tướng."

Từ Tiên không hỏi nữa, vỗ vai gã tỏ ý khen ngợi, rồi hai người bỏ đi.

Về đến trại thì bọn lính gác đến thông báo tiểu Bân đang muốn gặp gã.

Tiểu Bàn đang bàn bạc với Lý Tư, vẻ mặt rất hớn hởi. Thấy Hạng Thiệu Long bước vào lều, thì gọi gã đến, trên bàn có trải một tấm bản đồ. Trên tấm bản đồ có ghi lại các ký hiệu. Hơn mười ngôi lều của Cao Lăng quân đều được đánh dấu đỏ Hạng Thiệu Long hiểu rõ bụng dạ y, nên trong lòng cũng mừng cho y có cơ hội tốt và hiểm có này, quả thực có thể khiến cho y thể hiện tài năng quân sự của mình.

Tiểu Bàn nói, „Lúc này quả nhân vừa mới cho mời Kinh khanh gia đến, hỏi rõ y vị trí của toán quân phản loạn của Cao Lăng quân, giờ đây cùng Lý khanh gia thương thảo kế sách, Lý khanh gia hãy mau nói!"

Lý Tư đang định lên tiếng thì Hạng Thiệu Long giẫm chân y, Lý Tư lập tức hiểu ý nói, „Vi thần chỉ có vài ý kiến, chủ yếu toàn là do bị quân đặt ra sách lược, hay là bị quân hãy nói ra thì mới được rõ ràng hơn."

Tiểu Bàn mừng lắm, cười, „Muốn được thành công thì Cao Lăng quân sẽ xuất kỳ bất ý, tấn công vào lúc chúng ta không phòng bị. Giờ đây mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của ta, nếu quả nhân để cho chúng thoát được, thì uổng phí mấy chục năm học tập binh pháp."

Rồi chỉ dòng Kinh Thủy nói, „Giả sử quả nhân là Cao Lăng quân, đầu tiên thì sẽ lợi dụng hoàn cảnh thiên nhiên, ví như sẽ đắp đập gỗ để ngăn sông, sau đó phá đập gỗ cho nước sông đổ xuống lập tức có thể đánh sập bốn cây cầu gỗ, nếu có thể phối hợp với cả chiến lược, thì điều này có tác dụng mang tính quyết định."

Hạng Thiệu Long giật thót người, nhớ lại Lưu Sào thấy bọn người của Cao Lăng quân đang chặt cây, nói không chừng là sẽ làm điều này, bởi vì như thế càng khó chống đỡ hơn dùng hỏa công, nếu vậy dù hàng rào gỗ cũng chẳng còn tác dụng gì. Nghĩ đến đây, bất đồ nhìn sang Lý Tư, Lý Tư nói, „Điều này quả thật do bị quân nghĩ ra, chẳng liên quan gì đến tại hạ."

Tiểu Bàn đặc ý nói, „Lý khanh gia đoán rằng chúng sẽ dùng hỏa công, nhưng quả nhân thì cho rằng dùng thủy công lợi hại hơn. Nếu thả gỗ lớn trôi theo sông thì có thể dễ dàng phá sập cầu, rồi lại sai người cỡi bè gỗ mà đánh đến, chỉ cần bắn hỏa tiễn cũng có thể thiêu cháy những căn lều ven sông."

Hạng Thiếu Long lúc này phải nhìn tiểu Bàn bằng con mắt khác, lần này quả thực là cơ hội để cho vị Tàn Thủy Hoàng trong tương lai này ra oai.

Rồi tiểu Bàn chỉ ra những chỗ mà Cao Lăng quân có thể tấn công, rồi suy đoán Lã Bất Vi sẽ lợi dụng tình thế như thế nào, để đạt đến mục đích giết những người không cùng phe cánh với y. Nói rất có đầu đuôi, khiến cho Hạng Thiếu Long và Lý Tư nghe mà sửng cả người, đều cảm thấy thán phục trước những suy nghĩ chu đáo của y.

Cuối cùng tiểu Bàn cười nói, „Vấn đề lớn nhất của quả nhân, là đã nghĩ quá nhiều điều có thể xảy ra, chỉ cảm thấy chúng ta chỗ nào cũng có sơ hở, không biết dùng phương pháp nào để ứng phó mới có hiệu quả nhất. Hai vị khanh gia có thể giải quyết cho ta vấn đề này chăng?"

Hạng Thiếu Long không nén được cười nói, „Chỗ lợi hại nhất trong binh pháp là tùy cơ ứng biến. Bị quân hãy yên tâm, chỉ cần bọn hạ thần nắm được thời cơ y ra tay, thì sẽ tiên phát chế nhân, nhất định sẽ quét sạch một mẻ bọn người của Cao Lăng quân và người của y. Còn Lã Bất Vi thì chỉ có thể mở to mắt mà nhìn. Chuyện này hãy cứ giao cho hạ thần và Xương Bình quân chuẩn bị, đến lúc đó bị quân hãy tự mình phát hiệu lệnh, để cho bọn người xem thường bị quân sáng mắt ra."

Tiểu Bàn vỗ bàn than rằng, „Không ai hiểu rõ tâm ý của ta hơn thái phó và Lý khanh gia, hãy cứ làm như vậy!“

Lý Tư cung kính nói, „Vi thần và Hạng đại nhân sẽ không ngừng báo tin mới cho bị quân, rồi bị quân hãy cứ định đoạt."

Tiểu Bàn vui vẻ gật đầu, đột nhiên nói sang chuyện khác, „Ngũ đệ Kinh Tuấn của thái phó thân thủ rất tuyệt vời, lại trung thành thẳng thắn, quả nhân rất thích y, Hạng thái phó hãy nghĩ giùm cho quả nhân, xem nên thưởng y thế nào đây? Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Quan chức của y đã tương đối cao, hãy để cho y có thêm kinh nghiệm rồi hãy nghĩ đến chuyện thăng chức."

Tiểu Bàn cười, „Y phải chăng có ý với Lộc Đan Nhi? Giả sử Lộc Công không phản đối, quả nhân sẽ thành toàn chuyện tốt này, để tránh người đẹp lọt vào tay tên gian tặc Quán Trung Tà."

Hạng Thiếu Long bất đồ nhớ lại chuyện Quán Trung Tà và Doanh Doanh ở trong lều, trong lòng như bị kim đâm, gật đầu nói, „Có câu nói này của bị quân là được."

Tiểu Bàn vui vẻ nói, „Quả nhân thật rất vui mừng, tạm thời quả nhân vẫn chưa nghĩ đến hôn sự, bởi vì chuyện phải làm thật sự rất nhiều."

Rời khỏi lều của tiểu Bàn, gặp phải Xương Văn quân, bị y kéo lại, nói, „Thái độ của muội tử ta đối với Thiếu Long đã cải thiện, hãy mau thừa cơ truy kích, tốc chiến tốc thắng, trừ đi mối lo trong lòng của huynh đệ chúng ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn lắm, may mà vẫn chưa sâu đậm với Doanh Doanh, nếu không đã bị đả kích về mặt tình cảm. Đồng thời với lối suy nghĩ của người ở thế kỷ hai mươi mốt, hành vi của Doanh Doanh cũng chẳng có gì đáng nói, nam nữ đều có quyền phong lưu khoái hoạt như nhau. Vấn đề chỉ là Quán Trung Tà đã giành lấy Doanh Doanh để đả kích mình mà thôi.

Cười gượng với Xương Văn quân nói, „Ta đã thua, tạm thời không nhắc đến chuyện này được chăng?"

Xương Văn quân ngăn người ra, „Quản Trung Tà...”

Hạng Thiệu Long gật đầu, vỗ vai y tỏ vẻ áy náy, rồi bước đi.

Lều của Cầm Thanh nằm ở phía sau lều của tiểu Bàn, bên cạnh lều của thái hậu Chu Cơ, hơn mười căn lều ở phía sau đều là của các nữ nhân có thân phận, xung quanh đều được cắm hàng rào gỗ, canh phòng cẩn mật.

Hạng Thiệu Long tuy có tư cách đi qua mà không hề bị ngăn cản, nhưng vẫn không dám phá vỡ quy củ, sau khi báo cho bọn cấm vệ thì một ả nữ tỳ của Cầm Thanh bước ra, bảo rằng bọn Kỷ Yên Nhiên vừa mới rời khỏi, Cầm Thanh đã ngủ. Hạng Thiệu Long biết Cầm Thanh không muốn gặp mình trong lúc này, nhún vai bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hai Tên Hạ Bốn Chim

H

ạng Thiếu Long đã bị chị em Điền Trinh Điền Phụng gọi dậy.

Đêm hôm kia chưa hề chợp mắt, vừa nằm xuống bên Ô Đình Phương thì đã ngủ như chết cho đến lúc này.

Gã bước ra ngoài lều, bọn Kỷ Yên Nhiên thay thuốc cho gã, phát giác vết thương đã kéo da non, trên người gã đã có nhiều vết thương, thêm một vết thương nữa cũng chẳng sao.

Lúc này Kinh Tuấn dắt theo một thanh niên đến gặp gã, nói, „Đây là Hoàn Xi, Hạng thống lĩnh chắc cũng nhớ y, Hoàn Xi không những là người có thành tích tốt nhất trong ngày đầu tiên, đêm hôm qua đã thắng liên tiếp ba trận, bị quân phong cho y làm thiên tướng, điều y đến đô kỵ quân chúng ta, mong Hạng thống lĩnh hãy giao việc cho y."

Hoàn Xi quỳ xuống thi lễ, „Hoàn Xi khấu kiến thống lĩnh đại nhân!"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chả trách nào quen mặt như vậy. ôn tồn bảo, „Đứng dậy đi."

Hoàn Xi đứng dậy.

Hạng Thiếu Long thấy y mắt thanh mày tú, hai mắt lấp lánh, trông rất có thần khí, người lại cao, lưng hồ eo gấu. Thấy có mặt bọn Kỷ Yên Nhiên ở đấy mà y vẫn không nhìn ngang ngó dọc, trong lòng thích lắm, nói, „Hoàn Xi nhà người xuất thân ở đâu, có kinh nghiệm tòng quân hay không?"

Hoàn Xi nói, „Tiểu tướng là người ở phía bắc, từ nhỏ đã luyện tập binh pháp võ công, từng theo Vương Tiễn tướng quân canh giữ biên cương, chức

cấp lên đến tỳ tướng."

Rồi lộ vẻ chân thành, nói có vẻ hơi áy náy, „Lần này Vương tướng quân sai tiểu tướng đại diện cho quân ở phía bắc về đây tham gia Điền Liệp, Vương tướng quân đã từng chỉ điểm tiểu tướng, nếu may mắn được thưởng, thì phải xin theo cho được Hạng thống lĩnh, như thế mới có cơ hội phát triển."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Một nhân tài như Hoàng huynh đệ đây, đến nơi nào mà chẳng có người dùng?"

Hoàn Xi vẻ mặt giận buồn nói, „Thống lĩnh đại nhân có điều không biết. Tờ tiên của tiểu tướng là người Đại Nhung, cho nên dù tiểu tướng dùng cảm liều chết thế nào, luận công để thưởng cũng không có phần của tiểu tướng. Nếu chẳng phải Vương tướng quân có con mắt khác, thì nhiều nhất tiểu tướng vẫn chỉ là một tiểu ngũ trưởng. Vương tướng quân tuy có ý thăng cho tiểu tướng làm thiên tướng, nhưng văn kiện về kinh thành thì bị giữ lại, cho nên Vương tướng quân mới để tiểu tướng về kinh giành cơ hội này, lại còn bảo rằng tiểu tướng nên theo Hạng thống lĩnh."

Hạng Thiệu Long đến lúc này mới hiểu được trong người Tần vẫn có sự kỳ thị chủng tộc. Đồng thời trong lòng mừng lắm, người mà Vương Tiễn đã lựa chọn, còn có thể sai đi đâu được. Lại còn biết được Vương Tiễn đã biết được tình hình của mình qua Ô Trác, nên mới sai người này đến giúp mình.

Lúc ấy vết thương đã băng bó xong, Hạng Thiệu Long cả mừng đứng dậy, vỗ vai y nói, „Hoàng huynh đệ có thể yên tâm, Hạng Thiệu Long này không bao giờ màng đến lai lịch xuất thân của bất cứ ai, chỉ cần là người có tài năng mà trung thành, ta tuyệt sẽ không bạc đãi. Từ hôm nay Hoàng huynh đệ chính là phó thống lĩnh, trong vòng hai ngày sẽ có văn thư chính thức."

Hoàn Xi không ngờ Hạng Thiệu Long lại coi trọng mình như vậy, cảm động lắm, quỳ xuống khấu đầu.

Kinh Tuấn kéo y, cười với Hạng Thiếu Long, „Đệ và Hoàng huynh đệ vừa mới gặp nhau đã như bạn, đã bảo với y nếu Hạng Thiếu Long biết được là người do Vương tướng quân phái đến, tất sẽ quan chiếu đặc biệt."

Hạng Thiếu Long nghiêm giọng nói, „Tiểu Tuấn nói sai rồi! Ta chỉ tin tưởng Vương tướng quân sẽ không nhìn sai người, Lễ Điền Liệp lần này Hoàng huynh đệ biểu hiện rất xuất sắc, cũng nên cho y có cơ hội để thể hiện tài năng."

Kinh Tuấn nháy mắt Hạng Thiếu Long nói, „VẬY hai ngày nay nên sắp xếp việc gì cho Hoàng phó thống lĩnh."

Hạng Thiếu Long biết rõ ý của y chính là phải chăng nên cho y biết chuyện của Cao Lăng quân và Lã Bất Vi. Sau một hồi suy nghĩ, thì biết Vương Tiễn sai y đến đây giúp mình là vì ý đó, rồi quyết định, „Đã là huynh đệ của nhau, thì không nên giấu bất cứ chuyện gì, như vậy Hoàng huynh đệ mới có cơ hội biểu hiện."

Hoàn Xỉ cảm động đến nỗi suýt chút nữa rơi nước mắt, được Kinh Tuấn kéo đi gặp Đằng Dực.

Kỷ Yên Nhiên đến bên Hạng Thiếu Long nói, „Nếu Yên Nhiên đoán không sai, nước Tần lại sẽ có một vị mãnh tướng."

Đội quân đi săn và chó săn kéo nhau vượt dòng Kinh Thủy trên bốn cây cầu gỗ, rồi tỏa ra khắp nơi.

Những công khanh đại thần giống như Lã Bất Vi, Từ Tiên, Vương Lăng, Lộc Công, Vương Quan, Thái Trạch và những tướng lĩnh hộ giá như Hạng Thiếu Long, Xương Bình quân, Quản Trung Tà đều cùng tiểu Bân đi săn.

Ngoài xuất hiện những lúc hoàng hôn ngày đầu tiên, Chu Cơ không còn tham gia cuộc đi săn nữa.

Xương Văn quân và Đặng Dực thì phụ trách ở lại canh gác, còn Kinh Tuấn và Hoàn Xi thì đi theo dõi động tĩnh phục binh của Cao Lăng quân.

Đại quân đi sẵn này còn có người của hoàng tộc, bao gồm Cao Lăng quân và mười tên tùy tùng của y, ngoài ra còn có Cầm Thanh và đám thê tử của Hạng Thiệu Long, thái tử Đan và thủ hạ của y.

Tiểu Bàn thúc ngựa dẫn đầu chạy về một hồ lớn ở phía trước, thần thái bay bổng, trông hứng thú vô cùng.

Hạng Thiệu Long, Quản Trung Tà và Xương Bình quân vội vàng vỗ ngựa đuổi theo, phía sau là các đại thần.

Hạng Thiệu Long nhìn dáng vẻ ngày càng lớn của tiểu Bàn, cảm thấy được dung mạo và uy thế khác người của y.

Điều khiến người ta ấn tượng sâu sắc nhất của y là đôi gò má cao và tròn, khiến người ta nhìn đã thấy uy nghiêm, không giận mà rất có oai. Không biết có phải vì lâu ngày chứa chất tâm sự trong lòng, đôi mắt lấp lánh có thần của y khiến người ta cảm thấy sâu đến khó dò, phức tạp khó phân, khi bị y nhìn vào, cả Hạng Thiệu Long, người thân thuộc với y cũng cảm thấy run sợ trong lòng.

Hai môi của y dày, khiến cho bề ngoài của y không hề anh tuấn nhưng thể hiện sự cương nghị, không lùi bước, không buông xuôi. Điều đó khiến cho tướng mạo của y không giống với mọi người, ẩn chứa khí khái uy bá thiên hạ.

Ngày càng lớn lên, khí chất ấy ngày càng mãnh liệt. Cả Hạng Thiệu Long cũng khó nghĩ y là một tên tiểu Bàn ham chơi ngày trước ở Hàm Đan.

Vị Tần Thủy Hoàng ấy cũng có chiều cao như mọi người, nhưng lưng dài vai rộng, chân tay to hơn người bình thường, hành động quả thật có cái thế

của long hổ, vừa nhìn đã có oai. Nhìn tướng mạo ấy, y quả thật có dáng của một đấng quân vương.

Lúc này vì tiểu Bàn đến gần, một bầy thủy điều bên ven hồ bay vút lên, chao liệng trên không trung, tiểu Bàn nâng cung lắp tên, bắn vút một tiếng lên trời, nhưng mũi tên hụt mất.

Tiểu Bàn cười lớn nói, „Hay thật! Ai có thể bắn rơi chúng cho ta."

Hạng Thiệu Long lúc này không có hứng thú sát sinh, nhưng những người khác thì dễ dàng giơ cung lắp tên.

"Tách" một tiếng, Quân Trung Tà đã lấy ra cây thiết cung của mình, chạy lên phía trước, bắn liền hai phát tên, nhưng dây cung chỉ bật lên một lần, có thể thấy tốc độ bắn tên của y thật hơn người.

Rồi hàng trăm mũi tên phóng lên trời cao.

Bầy thủy điều kêu thảm, khoảng hơn hai mươi con rơi xuống.

Bọn thị vệ vội vàng thả chó săn, nhất thời đàn chó săn sủa ầm lên, tiểu Bàn cả mừng, thúc ngựa chạy theo ven hồ, khiến mọi người phải đuổi theo sau.

Đến một mô đất nhỏ có thể nhìn thấy toàn bộ mặt hồ, tiểu Bàn mới đứng lại.

Mọi người cũng đứng lại phía sau lưng y, Lã Bất Vi tiến lại gần, cười lớn nói, „Kỹ thuật của bị quân té ra giỏi đến thế!, Lúc này bọn người thái tử Đan cũng đuổi lên đến mô đất.

Tiểu Bàn cười nói, „Đa tạ trọng phụ khen ngợi, cảnh sắc đại Tần chúng ta thật xinh đẹp, đất đai trải ngàn dặm, sản vật phong phú."

Rồi chỉ dấy Tây Ninh sơn ở đằng xa nói, „Các khanh có thấy ngọn thác Tây Ninh kia chẳng, từ trên núi cao hàng trăm trượng đổ xuống như một dải lụa

trắng dài, quả nhân có thể tưởng tượng khi nước từ trên cao chảy xuống đầm, hàng ngàn giọt nước tung tóe tạo nên cảnh sắc đẹp mê người."

Hạng Thiếu Long lúc này ở phía sau, nhìn cảnh thảo nguyên, cảnh buổi sáng sớm đẹp như mộng như thơ, trước mặt là hồ nước, xa xa là núi non, xanh tím tấp một màu, mà tiểu Bàn đã từ một đứa trẻ, hoàn toàn đã nhập vào vai diễn của một vị vua nước Tần, ánh mắt bao trùm thiên hạ, vạn tượng hào tình.

Lộc Công đến bên tiểu Bàn nói, „Lão thần đã nhiều lần đến đây săn bắn, thác nước sau khi đổ xuống thì chảy về phía đông, sau đó rẽ ngoặt, chảy len lỏi giữa hai ngọn núi, về hướng tây nam, trở thành sông Tây Ninh, sau khi chảy được hơn chục dặm mới bắt đầu nhập vào dòng Kinh Thủy."

Hạng Thiếu Long nhìn chung quanh, thấy mọi người đều lộ vẻ ngây ngất trước cảnh đẹp thiên nhiên, duy chỉ có thái tử Đan đắm chiêu nhìn vào tiểu Bàn, thì cảm thấy chột dạ, nhớ lại câu chuyện Kinh Kha hành thích Tần Thủy Hoàng đã lưu truyền đến ngàn sau, thầm nghĩ ý muốn hành thích Tần Thủy Hoàng của thái tử Đan, phải chăng đã nảy mầm từ lúc này?

Tiểu Bàn nói, „Hôm nay đích đến của chúng ta là ở đó, nếu như không tận mắt thấy ngọn thác Tây Ninh, đêm nay quả nhân khó mà ngủ ngon."

Từ Tiên cười, „Vậy bị quân hãy lên đường sớm, cả đi lẫn về phải mất ba canh giờ."

Lúc này thị vệ đã thu lại những con thủy điều bị bắn, có tất cả hai mươi bảy con, vì trên mũi tên đã có khắc tên mỗi người, cho nên thủy điều của ai bắn vừa nhìn đã biết. Trong đó có hai mũi tên, đều xuyên qua hai con thủy điều, quả thật không hổ là nhất tiễn song điều.

Đám thủy điều được chất trên mặt đất, mọi người vây quanh đứng nhìn.

Hạng Thiếu Long nhìn hai mũi tên có cắm hai con diều của Quân Trung Tà, hình thức đều như nhau, bất đồ trong lòng lo sợ, nhìn về hướng y.

Mọi người cũng đều nhìn hai mũi tên ấy.

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Tiến pháp của vị khanh gia nào xuất thần nhập hóa đến thế?"

Quân Trung Tà nhảy xuống ngựa, quỳ xuống nói, „Bị quân trên cao, chính là vi thần to gan làm trò cười."

Lộc Công và Từ Tiên nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh hãi.

Phải biết rằng bắn đồng thời hai mũi tên mà không phát ra tiếng, đã là khó, điều ghê gớm hơn là mắt phải sáng, tay phải nhanh đến nỗi có thể trong số hàng trăm con thủy diều đang chao lượn trên bầu trời, trong sát na phát ra mũi tên có thể tìm thấy cơ hội và góc độ để xuyên qua hai con thủy diều, tiến pháp như vậy, ai mà không run sợ.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy run sợ, nếu đối địch với kẻ này, chỉ mũi tên của y thôi cũng đã khó đỡ, xem ra Đằng Dực vẫn còn kém y về thể lực và tốc độ.

Tiểu Bàn lộ vẻ không tự nhiên, cố giả vờ tỏ vẻ vui mừng nói, „Tiến pháp của Quân khanh gia quả thật không tầm thường, quả nhân nên thưởng y thế nào, chúng khanh gia có ý kiến gì chăng?"

Lã Bất Vi nào chịu bỏ qua cơ hội này, cười nói, „Bị quân nếu cho y ngồi lại chức cũ, thì chính là phần thưởng lớn nhất.

Tiểu Bàn đã sớm hứa với mẫu hậu chuyện này, nên cũng cố ý lấy lòng Lã Bất Vi để vỗ yên dã tâm của y, gật đầu nói, „Từ khắc này, Quân khanh gia được trở về chức cũ, sau này hãy quản trị tốt thủ hạ cho quả nhân."

Quản Trung Tà vội vàng khẩu đầu tạ ơn.

Tiểu Bàn giơ roi ngựa chỉ về ngọn Tây Ninh sơn ở xa xa, cao hứng nói, „Để quả nhân và chúng khanh gia so thử sức ngựa."

Rồi thúc ngựa dẫn đầu chạy xuống gò đất.

Đến sau giờ Ngọ thì đội ngũ của tiểu Bàn đã quay về.

Khi sắp đến doanh trại, Hạng Thiệu Long tìm cách nói chuyện của Hoàn Xỉ với Lý Tư, Lý Tư vỗ ngực hứa ngay, không ai hiểu rõ mối quan hệ giữa Hạng Thiệu Long với bị quân bằng y.

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng cảm thấy buồn cười.

Năm đó sau khi bị cỗ máy thời gian đưa đến thời đại chiến quốc này, một lòng muốn tìm đến Tần Thủy Hoàng đang làm con tin ở Hàm Đan, để dựa dẫm ông chủ lớn này, tận hưởng vinh hoa phú quý, nào ngờ sự việc thay đổi, kết quả là mình đã tạo ra một Tần Thủy Hoàng, chuyện lạ trên đời, chỉ đến mức này mà thôi.

Lúc này Ô Đình Phương và Triệu Chi đến bên gã, tíu ta tíu tít như những chú chim non, kể với gã chuyện đi săn, còn Hạng Thiệu Long thì khen ngợi cho bọn họ một phen.

Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh và tỷ muội họ Điền đuổi theo.

Rồi mọi người vượt sông Kinh Thủy, về lại doanh trại.

Khi đến xạ kỵ trường, thấy mọi người ùa đến báo thành tích đi săn, Ô Đình Phương và Triệu Chi vội vàng chen vào xem náo nhiệt.

Kỷ Yên Nhiên nói với Hạng Thiệu Long, „Tiểu Tuấn đã quay về, đang cùng Đan Nhi trò chuyện, Hạng lang hãy đi theo Phương muội và Chi Chi, thiếp muốn quay về lều chợ mắt, thức dậy sẽ tìm chàng, được chăng?"

Hạng Thiếu Long biết nàng có thói quen ngủ trưa, nên gật đầu. Sau khi Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh cùng tỷ muội họ Điền quay lưng đi, Hạng Thiếu Long nhảy xuống ngựa, rồi đi tìm Kinh Tuấn, không biết y nói lời gì mà khiến cho Lộc Đan Nhi đang nằm quyền đấm tới, tên tiểu tử ấy liền xoay người, cú đấm trượt qua, Lộc Đan Nhi càng đánh thì càng mất sức, bọn nữ nhi quân bên cạnh cười ầm lên.

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng cảm thấy an ủi, có tiếng của Hoàn Xỉ bên cạnh, „Thống lĩnh đại nhân!"

Hạng Thiếu Long quay đầu lại, cười, „Hoàng huynh đệ sao không ra cùng tiểu Tuấn? Một nhân tài như huynh đệ, tất sẽ được nữ nhi quân hoan nghênh."

Hoàn Xỉ thì lễ nói, „Giờ đây chính là lúc Hoàn Xỉ tận lực cho quốc gia, nên không dám nghĩ đến chuyện gia thất, thống lĩnh đại nhân xin hãy cứ gọi tên Hoàn Xỉ là được."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm đó chính là chỗ khác nhau giữa Hoàn Xỉ và Kinh Tuấn, một người chuyên tâm lập nghiệp, còn người kia thì toàn ý hưởng thụ cuộc sống, mỉm cười nói, „Huynh đệ năm nay bao nhiêu tuổi?"

Hoàn Xỉ cung kính nói, „Tiểu tướng năm nay mười chín tuổi."

Hạng Thiếu Long nói, „Huynh đệ lớn hơn tiểu Tuấn một tuổi, ta hãy cứ gọi huynh đệ là tiểu Xỉ vậy!"

Rồi dắt y rời khỏi xạ kỵ trường, đến chỗ vắng bên cạnh doanh trại rồi hỏi, „Hôm nay có phát hiện gì?"

Hoàn Xỉ nói, „Tiểu tướng và Kinh phó thống lĩnh từng đột nhập sâu vào quan sát tình hình quân địch, theo tiểu tướng thấy động tĩnh của chúng, nhân số khoảng trên một vạn tên, nhưng trận thế không ổn định, cờ hiệu rối

loạn, sĩ khí rất kém, hành động lại chậm chạp, đáng vẽ lại mệt mỏi, hơn nữa mấy ngày nay trời quang mây tạnh, không có sương để mà ẩn nấp, một đội quân chưa đánh đã thấy bại như vậy, chỉ cần cho tiểu tướng một ngàn tinh binh, đều có thể khiến cho bọn chúng không thể chống trả nổi."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên lắm, nói, „Tiểu Xỉ có gì chỉ đi có nửa ngày mà có thể biết rõ được nội tình của chúng như vậy?

Hoàn Xỉ như trở thành một con người khác, „Lúc lâm chiến phải đứng trên cao mà nhìn xuống, để thấy được sự biến động của quân địch, trong cái nhỏ phải nhìn được cái lớn, thì mới có thể biết được quá khứ vị lai hư thực của quân địch, từ các triệu chứng có thể nhìn ra được vấn đề. Quân đội của Cao Lăng quân tuy ẩn nấp trong rừng rậm, nhưng chỉ cần nhìn thấy nơi nào có chim muông thú rừng dừng lại, nơi nào không có, thì có thể biết được tình hình phân bố doanh trại và nhân số của bọn chúng. Lại nhìn các vết bụi, thì có thể biết được đối phương đang chặt cây dời đá, muốn mượn cái lợi của thượng du để thực hiện quỷ kế."

Khi nói đến chỗ cao hứng, thì ngồi xuống nhặt đá xếp lại, để giải thích tình hình phân bố của đối phương, rất chi tiết, không hề sơ hở, thể hiện sức quan sát và ghi nhớ hơn người.

Hạng Thiệu Long biến sắc nói, „Nếu ta giao cho người hai ngàn tinh binh, người sẽ làm thế nào? Nhưng phải chờ đến khi bọn chúng phát động, thì mới ra tay."

Hoàn Xỉ đứng dậy, lấy chân gạt mấy viên đá ấy, nghiêm mặt nói, „Trình sát quân địch, ngoài phải để ý đến sự chuẩn bị về lương thảo của đối phương, binh lực của đối phương mạnh hay yếu, điều quan trọng hơn là phải đoán được ý đồ tác chiến của đối phương. Phải nắm được những điều đó để có cách ứng phó, như vậy sẽ không khó khăn mà có thể chiến thắng được. Giờ đây đối phương vì muốn mượn thế hiểm nghèo của con sông, đóng quân ở chỗ giao thông bất tiện, khí hậu ẩm ướt, lại canh phòng không nghiêm, lại

thêm sĩ tốt đã mệt mỏi, sĩ khí kém cỏi, có thể chia làm hai đường thủy bộ để phục kích chúng, dù cho chúng có phá hủy được cầu gỗ, thì chúng ta cũng không hề tổn thương, chúng ta vẫn có thể dựa vào con sông mà giữ, đó chính là chỗ không thể bại được."

Hạng Thiếu Long lập tức phải nhìn y bằng con mắt khác. Kinh Tuấn tuy có thể hơn y ở những mặt khác, nhưng về mặt nhận thức quân sự và tài trí còn kém xa lắm.

Những lời này nếu do Lộc Công, Từ Tiên nói ra, thì đương nhiên. Nhưng Hoàn Xỉ này chỉ mới mười chín tuổi, mà đã có kiến thức như vậy, ngoài dùng hai chữ thiên tài để hình dung, quả thật không có từ nào để thay thế.

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long nói, „Ta sẽ dắt người đi gặp một người, khi gặp y thì người hãy nói toàn bộ kế hoạch của mình ra cho y hiểu, điều ấy sẽ rất có ích cho sự nghiệp ngày sau của người."

Hoàn Xỉ ngạc nhiên nói, „Gặp ai?"

Hạng Thiếu Long vỗ vai y, đẩy y ra khỏi trại, nói, „Đương nhiên là bị quân!"

Hoàn Xỉ giật mình đứng lại, cúi đầu hạ giọng nói, „Hay là để tiểu tướng nói ý kiến của mình cho Hạng đại nhân, rồi đại nhân hiến cho bị quân là xong."

Hạng Thiếu Long tiếp tục đẩy y về phía trước, cười nói, „Vậy há chẳng phải ta đã cướp công lao của người rồi sao?"

Đừng chần chừ nữa, Hạng Thiếu Long này chỉ thích những hán tử mau lẹ mà thôi!"

Hoàn Xỉ cảm động đến nổi đỏ mặt, ấp úng nói, „Chả trách nào Vương tướng quân thường nói Hạng đại nhân là kẻ có lòng dạ hơn người, là đệ

nhất hảo hán của đại Tần ta, ân đức của đại nhân, tiểu tướng chẳng dám quên."

Hạng Thiệu Long cười, „Đó là những thứ người đáng phải được, ta chỉ có trách nhiệm giới thiệu mà thôi, nhưng phải nhớ rằng lần này chúng ta phải nhường cho bị quân đại triển thần oai, không phải là cơ hội chúng ta tỏ rõ uy phong, hiều chưa?"

Hoàn Xi vội vàng gật đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 157: Đội Quân Đặc Biệt

H

ạng Thiều Long dắt Hoàn Xỉ đến trại tiểu Bàn và Lý Tư rồi vội vàng về xạ kỵ trường đón hai người vợ yêu, lúc ấy nào ngờ hai thiếu nữ đã quay về lều. Khi định rời bước, Doanh Doanh bước ra từ đám đông, kéo tay áo gã, đến bờ sông Kinh Thủy.

Hạng Thiều Long thấy nàng mặt hoa ảm đạm, rõ ràng trong lòng có sự dày vò, nhất thời tình cảm rất mâu thuẫn, nên không nói gì cả.

Doanh Doanh không hề lên tiếng, cho đến khi đến bên khu rừng thưa ven sông thì mới buông gã ra, xoay lưng lại ấp úng nói, „Tiểu nữ biết ngài sẽ coi thường tiểu nữ, trách tiểu nữ là một nữ tử tánh tình lả lơi."

Hạng Thiều Long bước đến, kéo vai nàng, đẩy nàng đến một gốc cây, nhìn vẻ mặt đẹp như hoa của nàng, thấy nước mắt của nàng tuôn thành dòng xuống má, mỉm cười rồi dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, nói, „Sao trách nàng được?

Nam nhân có thể phong lưu, nữ nhân có thể phong lưu, huống chi nàng vẫn chưa có danh phận với người, đại tiểu thư nàng chẳng phải thường nói rằng mọi chuyện phải hơn nam nhân hay sao? Tại sao giờ đây lại nhụt chí đến thế?"

Doanh Doanh sững người, „Ngài quả thật không trách tiểu nữ?"

Hạng Thiều Long nhún vai, „Thân thể con người rất kỳ lạ, bẩm sinh rất khó từ chối sự quyến rũ, nhất thời rung động, có thể làm ra bất cứ chuyện gì. Nhưng giả sử đại tiểu thư cả trái tim cũng giao cho Quân Trung Tà, lúc ấy ta chỉ đành chúc phúc cho các người, không xen vào nữa, để tránh những phiền toái."

Đây là lời tận đáy lòng, khi ở thế kỷ hai mươi mốt, những cô gái chung cha với gã, có lúc đồng thời có nhiều bạn trai, nhưng lúc ấy Hạng Thiếu Long cũng chẳng tính toán. Giờ đây thiếu nữ nước Tần lại cởi mở, gã cũng sẽ không tính toán, lúc ấy tuy có khó chịu, nhưng chỉ là phản ứng tự nhiên, sau đó thì dần dần nhạt phai đi.

Doanh Doanh như lấy lại được sức sống, cúi đầu nói, „Đêm qua người ta vốn là một lòng chờ ngài đến, nào ngờ y lại đến, trong lúc hồ đồ lại trao tình với y. Thật xin lỗi, ngài quả thật không trách người ta sao?"

Giả sử có sự chọn lựa, Hạng Thiếu Long sẽ không để tình cảm đeo bám lấy nữa, nhưng giờ đây vì phải đối phó với Lã Bất Vi và Quán Trung Tà, nên không thể nào bỏ qua Doanh Doanh được, mà sự thực thì gã không hề để ý đến cuộc sống riêng tư của Doanh Doanh, cúi đầu hôn lên môi nàng, nói, „Ta rất thích dáng vẻ ngang ngạnh của nàng, đó mới chính là bản sắc thật sự của Doanh Doanh đại tiểu thư."

Doanh Doanh buồn rầu nói, „Nhưng tiểu nữ thấy bản thân đã phạm sai lầm, tiểu nữ đâu sao cũng quen biết ngài trước! Ngày ấy khi ngài trừng phạt đám lưu manh giữa chợ thì đã không quên được ngài, chỉ là ngài quá kiêu ngạo và khó gần mà thôi! Chao ôi! Làm sao đây? Nếu y đến tìm tiểu nữ, người ta e rằng không thể từ chối được y, ngài có thể giúp tiểu nữ chăng?"

Hạng Thiếu Long thầm than trong bụng, biết Quán Trung Tà đã đạt được mục đích, dựa vào thủ đoạn để chinh phục xác thịt Doanh Doanh, khiến cho nàng sinh ra cảm giác không thể kháng cự được y, giả sử nàng có mang, thì chỉ đành gả cho y mà thôi.

Lúc ấy sẽ xuất hiện tình huống gì?

Kẻ bị hại đầu tiên có thể sẽ là huynh đệ Xương Bình quân, bởi vì tiểu Bàn có lẽ vì chuyện ấy mà sẽ e ngại hai người, khiến đường hoạn lộ của bọn họ gặp trắc trở.

Phương pháp duy nhất, là phải khiến cho Doanh Doanh cũng cảm thấy một niềm khoái lạc như thế, lại cho nàng một danh phận chính thức, lúc đó thì không sợ Quân Trung Tà làm càn nữa.

Hạng Thiệu Long chép miệng, „Doanh tiểu thư đã thử qua tác chiến dã ngoại chưa?"

Doanh Doanh sững người, „Tác chiến dã ngoại là gì?"

Hạng Thiệu Long ghé sát tai nàng, dịu dàng nói, „Chính là thực hiện chuyện ấy ở ngoài đồng!"

Doanh Doanh lập tức đỏ mặt, lắc đầu.

Hạng Thiệu Long cố ý khêu gợi nàng, „Tiểu thư lắc đầu tỏ ý là chưa thử hay không muốn thử?"

Người Doanh Doanh nóng hừng hực, tay ôm lấy cổ gã mỉm cười, „Muốn thử! Nhưng không thể! Người ra đang đến kỳ hạn mà!"

Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „Vậy thì chẳng cần sợ gì nữa, bởi vì đó là thời kỳ an toàn."

Doanh Doanh ngạc nhiên nói, „Thời kỳ an toàn là gì?"

Hạng Thiệu Long thầm mắng mình ăn nói bừa bãi, cũng không giải thích. ôm lấy thân hình của nàng, sau một hồi âu yếm, rồi mới bỏ thiếu nữ phong lưu phóng đảng ấy, quay về trại mình.

Kỷ Yên Nhiên vừa mới thức dậy, cùng với bọn Ô Đình Phương cao hứng kéo gã ra doanh trại, đến một dòng suối nhỏ tắm tấp, còn thập bát thiết vệ đứng canh.

Hạng Thiếu Long tắm xong thì ngồi hong khô trên một tảng đá, Kỷ Yên Nhiên đến bên gã, dựa vào lòng gã rồi nói, „Phu quân lần này truy sát Điền Đan, phải chăng cũng tính phần Yên Nhiên trong đó? Chi Chi bảo, vì mối gia thù, nàng sẽ làm mọi điều."

Hạng Thiếu Long nhớ lại cái chết của Triệu Thiên, buồn rầu nói, „VẬY há chẳng phải Đình Phương cũng phải đi luôn."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Sai rồi! Phương nhi phải ở lại đây coi sóc Bảo Nhi, tiểu Trinh và tiểu Phụng đương nhiên cũng không đi, Hạng Thiếu Long ôm nàng hôn rồi cười, „Các nàng thì ra đã thương lượng hết cả, ta nào dám phản đối."

Kỷ Yên Nhiên không ngờ gã gật đầu dễ dàng như vậy, vui mừng kêu Triệu Chi, „Chi Chi! Phu quân đại nhân đã chấp thuận."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Thiện Nhu, nếu nàng biết được mình đang trả thù giùm nàng, chắc sẽ rất vui mừng đây.

Không biết nàng giờ ở chốn nào?

Khi đi dự yến, Đổng Dực mới quay về doanh trại, hạ giọng báo với gã Phổ Bố và Vuơ Chi, người của thái tử Đan sáng nay đã lên đường hội hợp cùng với Từ Ấy Tắc, đi theo bảo vệ còn có hơn một trăm hảo thủ trong tinh binh đoàn Ô gia.

Rồi Hạng Thiếu Long đem những lời suy đoán của Hoàn Xỉ đối với toán quân phản loạn của Cao Lăng quân nói cho Đổng Dực nghe, rồi bảo, „Xem ra Cao Lăng quân cũng chỉ có thế mà thôi, đến lúc ấy chỉ cần điều hai ngàn đô kỵ quân thì có thể đánh cho y tơi bời hoa lá, còn cấm vệ quân sẽ đối phó với Cao Lăng quân và thân vệ của y, chỉ cần vừa nổi loạn là sẽ bị dập tắt ngay, Lã Bất Vi cũng sẽ đành bó tay đứng nhìn. Thật ra không cần dùng đến tinh binh đoàn của chúng ta, để tránh bại lộ thực lực."

Đặng Dực nói, „Đã là như thế, hay là ta sẽ sai người đi trước một bước đuổi theo Điền Đan, song tốt nhất phải có khẩu dụ của bị quân, để tránh xảy ra hiểu nhầm với quân đóng dọc đường. Khi tam đệ có thể thoát thân, thì lập tức đuổi theo là xong."

Hạng Thiếu Long nói, „Cứ làm như vậy, nhị ca đêm nay phải lên đường, cẩn thận đó!"

Đặng Dực nói, „Ta chưa bao giờ sơ xuất khinh địch, hãy yên tâm!"

Hai người lại tìm Kinh Tuấn, bàn bạc chi tiết một hồi rồi mới đến trại của hoàng tộc dự yến.

Vừa lên dốc thì đã gặp tên cấm vệ đi tìm gã, vội vàng đi theo đến trại chính gặp tiểu Bàn.

Tiểu Bàn ngồi một mình trong lều, nghiên cứu mảnh bản đồ trên bàn.

Thấy gã vào thì vẫy tay nói, „Không có ai ở đây, sư phụ hãy mau ngồi xuống!"

Mấy ngày nay bọn họ rất ít cơ hội gặp nhau, Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, ngồi một bên nói, „Thấy bị quân cao hứng làm việc, vi thần trong lòng rất vui sướng!"

Tiểu Bàn nói, „Sư phụ nhìn người quả thật không sai. Lý Tư cũng vậy, Vương Tiễn cũng vậy, tên Hoàn Xỉ cũng rất khá, có thể làm được việc."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Lao ái chẳng phải cũng làm được việc hay sao?"

Hai người nhìn nhau hiểu ý mỉm cười.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Cớ gì bị quân lại đột nhiên nhắc đến Vương Tiễn?"

Tiểu Bàn nói, „Lúc này ta đã hỏi Hoàn Xi về chuyện có liên quan đến Vương Tiễn, mới biết y đã mở rộng đất đai về hướng tây bắc được mấy trăm dặm, đuổi bọn Hung Nô chạy như bầy chuột, lại sửa sang trường thành, lập nhiều công lao, nhưng đều một tay Lã Bất Vi che đậy, nhiều lần dâng biểu xin về Hàm Dương, đều bị Lã Bất Vi ngăn cản. Hừ!

Người này một ngày không trừ, chính là mối lo lớn."

Hạng Thiếu Long cố gắng khuyên lơn, „Bị quân hãy nén cơn giận nhất thời, nếu giờ đây đối phó với Lã Bất Vi, không chừng sẽ bị y quay lại cản. Dù cho có trừ được y, cũng khó đảm bảo rằng sẽ không có phản loạn nữa. Kế thượng sách lúc này là, hãy để y trừ khử hết các thế lực phản đối, chúng ta sau đó mới đối phó y."

Tiểu Bàn nhú mày nói, „Chỉ cần thấy Lao ái ngồi lên chức nội sử thì cũng đủ biết, chúng ta đã biết kẻ này dã tâm rất lớn, chỉ sợ ngày sau khó mà chế phục. Vì mối quan hệ giữa y và mẫu hậu mật thiết, trong cung không chừng sẽ có người đến bợ đỡ y."

Một ý nghĩ thoáng qua, Hạng Thiếu Long nói, „Sao bị quân không thành lập một toán quân đặc biệt, trực tiếp do bị quân tự chỉ huy, bình thường thì mượn danh huấn luyện, đóng ở gần Hàm Dương, đến khi xảy ra chuyện, bị quân chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn chúng sẽ tiến vào thành để dẹp loạn."

Tiểu Bàn hớn hở nói, „Đúng rồi! Đây chính là điều mà sư phụ đã từng nói, dùng vũ khí để cướp lấy chính quyền.

Song ta chỉ tin tưởng mỗi mình sư phụ, nhưng sư phụ lại phải lo việc phòng thủ thành Hàm Dương. Chao ôi! Nhưng đây quả là một phương pháp tốt nhất, dù cho trong đô kỵ quân hay cấm vệ quân, vẫn có cánh tay của Lã Bất Vi trong đó, sau này lại có thêm gian đảng của Lao ái, chỉ có những người điều từ bên ngoài mới đáng tin cậy. Lúc ấy cho dù Mạc Ngao đứng bên Lã Bất Vi cũng chẳng cần e sợ nữa."

Hạng Thiếu Long nói, „Hay là hãy dùng Hoàn Xỉ, lại sai Vương Bôn giúp đỡ cho y, như vậy thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

"Tiểu Bôn chỉ mới mười bảy tuổi, có quá trẻ tuổi hay không?" tiểu Bàn ngần người nói.

Hạng Thiếu Long nói, „Chính vì Hoàn Xỉ và tiểu Bôn đều trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết, cho nên gọi là ngựa mới sinh thì không sợ hổ, sẽ không e sợ Lã Bất Vi. Giờ đây chúng ta lại có hai người Từ Tiên và Lộc Công ủng hộ, thì có thể mượn cớ vì chuyện của Cao Lăng quân, thành lập một toán quân để ứng phó, lúc ấy bị quân lại điều Vương Tiễn về, thay thế cho Mạc Ngao và Vương Hột, vì hai kẻ này đã lớn tuổi, một khi thời cơ đến, thì sẽ thu thập Lã Bất Vi. Lúc ấy tất cả quân quyền, chính quyền đều tập trung vào trong tay bị quân, ai còn dám không nghe lời bị quân nữa."

Rồi cười ha ha tiếp tục nói, „Lúc ấy vẫn thì có Lý Tư, võ thì có cha con Vương Tiễn, Vương Bôn, lại thêm một Hoàn Xỉ nữa, thiên hạ này chẳng phải đã là của bị quân sao?"

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Sư phụ cố gì không nhắc đến mình?"

Hạng Thiếu Long đưa tay vỗ vai y, chép miệng than, „Sau khi mẫu thân của ngài qua đời, lại thêm thảm kịch của Thiên công chúa, trong lòng ta đã chán nản, chỉ vì vẫn chưa yên tâm với ngài, nhưng đến khi ngài nắm được đại quyền, ta sẽ rời khỏi chốn này, đi đến phía bắc, sống cuộc sống tự do tự tại."

Tiểu Bàn giật thót người nói, „Sư phụ sao có thể xa rời quả nhân?"

Hạng Thiếu Long nở nụ cười chua chát, thì thầm, „Hạ thần là quá khứ của bị quân, chỉ có khi hạ thần rời khỏi đây, bị quân mới có thể thật sự cắt đứt quan hệ với tiểu Bàn trước kia, trở thành một vị Tàn Thủy Hoàng uy bá thiên hạ, nếu bị quân kính trọng hạ thần, thì cần phải nghe theo ý kiến sau cùng của hạ thần."

Tiểu Bàn ngẩn ra nhìn gã, lát sau mới lẩm nhẩm đọc lại mấy chữ Tần Thủy Hoàng, ngạc nhiên lắm, nói, „Cớ gì những từ thoát ra từ miệng sư phụ, đều mang ý nghĩa rất sâu sắc?"

Hạng Thiếu Long thanh minh nói, „Hãy tin tưởng hạ thần, ngày sau thiên hạ này chính là của bị quân đó."

Tiểu Bàn ngưng thần nghĩ ngợi một lúc, nói, „Phải chăng sư phụ chuẩn bị đuổi theo Điền Đan?"

Hạng Thiếu Long nhớ Đăng Dục đêm nay sẽ lên đường, vội vàng bấm báo tường tận, tiểu Bàn hứa ngay, lúc ấy Xương Bình quân vào báo cáo thời gian buổi tiệc bắt đầu, lúc này Hạng Thiếu Long cảm thấy thoải mái và tự nhiên hơn đêm qua, ngồi cùng chiếu với huynh đệ Xương Bình quân, một bên là Lý Tư, cách tiểu Bàn năm chiếu.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đêm nay không dự tiệc. Đêm qua nếu không phải có lời mời của Chu Cơ, nàng Kỷ Yên Nhiên cũng chẳng ra dự tiệc.

Cầm Thanh cũng chẳng thấy mặt, năm nay là lần đầu tiên nàng tham gia lễ Điền Liệp, không biết có phải vì bọn người Kỷ Yên Nhiên, hay là vì tiểu Bàn, hoặc Hạng Thiếu Long.

Thái tử Đan trở thành người khách duy nhất, ngồi ở chiếu đầu bên phải tiểu Bàn, tiếp theo là hai chiếu của Lã Bất Vi và Cao Lăng quân.

Cao Lăng quân người cao ốm, sắc mặt hơi tái, cho người ta có cảm giác y là một kẻ ham mê tửu sắc, một cặp mắt không có thần khí, đi theo y là hai gã trung niên, xem cách ăn mặc có thể là người trong hoàng tộc.

Lã Bất Vi chốc chốc lại ghé sang rỉ tai với Quản Trung Tà, điều đáng ngạc nhiên là Lã Nương Dung cũng xuất hiện trong buổi tiệc, lại đôi khi nhìn lên sang Hạng Thiếu Long.

Châu Tử Hoàn, Lỗ Tàn thì ngồi ở chiếu phía sau, ngoài ra còn có hai chục khách có địa vị trong Lã phủ, Hạng Thiếu Long đã từng gặp qua, nhưng nhất thời không nhớ được tên của bọn chúng.

Bọn nữ nhi quân Lộc Đan Nhi, Doanh Doanh thì ngồi ở phía xa xa, có lẽ vì bọn họ có thân phận cao quý, cũng có thể vì sự tồn tại của nữ nhi quân được chấp nhận.

Rượu thịt được cấm vệ quân bưng lên đặt trên bàn, trong không khí thơm lừng mùi thịt nướng.

Để phòng ngừa có kẻ hạ độc trong thức ăn và rượu, trong cấm vệ quân đã có kẻ chuyên trách về việc này.

Chu Cơ thì không ngừng nói chuyện với tiểu Bàn, không biết có phải nàng mượn cơ hội này để hàn gắn mối quan hệ đã rạn nứt với đứa con của mình.

Lý Tư ghé sát tai Hạng Thiếu Long nói, „Bị quân rất hài lòng vì đại nhân đã dẫn kiến Hoàn Xỉ, người này về binh pháp hay mưu lược đều hơn người, một thanh niên hiếm có như y, sau này tất sẽ trở thành một mãnh tướng của đại Tần ta."

Hạng Thiếu Long cảm thấy vui mừng, Vương Tiễn, Kỷ Yên Nhiên, Lý Tư đều đồng thời khen ngợi người này, Hoàn Xỉ tuyệt không thể sai được.

Đó chính là biện pháp lâu dài để đối phó với Lã Bất Vi, chính là dùng những người có tài trong người Tần, vừa dễ được giới quân sự nước Tần chấp nhận, vừa tạo nên được một thế lực mà trong đó người Tần là cốt cán để đối đầu với Lã Bất Vi và Lao ái, đồng thời củng cố địa vị quân chủ cho tiểu Bàn.

Lúc này thái tử Đan nâng chén chúc mừng cho tiểu Bàn và Chu Cơ, mọi người đều lên tiếng phụ họa.

Khi Hạng Thiếu Long đặt chén rượu xuống, Xương Bình quân xoay người sang nói, „Bị quân đã cho chúng tôi hay chuyện bọn nổi loạn, lại bảo huynh đệ chúng tôi phải luôn cảnh giác, Hạng huynh lo việc bên ngoài, chúng tôi lo việc bên trong, cùng nhau quét sạch tặc đảng."

Hạng Thiếu Long cười, „Huynh đã sai rồi, trong ngoài đều do bị quân làm chủ, chúng ta chỉ là nghe lệnh hành sự thôi.

Xương Bình quân ngăn người ra, nói, „Bị quân chưa đủ mười lăm tuổi, như thế..."

Hạng Thiếu Long nói, „Huynh chả lẽ không biết bị quân là thiên tài chính trị quân sự hay sao? Chả lẽ bị quân phải tự nhắc nhở cho huynh à?"

Xương Bình quân là kẻ có tài trí hơn người, nghe vậy đã hiểu ngay, „ô! Là do ta nhất thời hồ đồ, nào, hãy cạn một chén!"

xương Văn quân chồm người qua nói, „Đêm qua Hạng huynh đã nói thua Quân Trung Tà, không biết đó là chuyện gì?

Xương Bình quân biết đó là chuyện có liên quan đến Doanh Doanh, vẻ mặt lập tức đăm chiêu.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm vì hai người bạn tốt này, hy sinh bản thân thì cũng chẳng sao, huống chi Doanh Doanh là một vưu vật, thẳng thắn mà đáp rằng, „Tại hạ vừa mới bảo với lệnh muội, chuyện trước đây không cần phải nhắc đến nữa, nhưng chuyện sau này thì khó mà biết được. Bởi vì lệnh muội đối với Quân Trung Tà không phải là vô tình, sau Lễ Điền Liệp tại hạ phải rời Hàm Dương một khoảng thời gian, không ai biết trong khoảng thời gian này sẽ xảy ra chuyện gì."

Xương Bình quân nói dứt khoát, „Vậy hay là hãy đặt ra danh phận trước, nếu Quân Trung Tà vẫn dám đến trêu ghẹo tiểu muội, chúng tôi mới có thể

ra mặt can thiệp."

Hạng Thiếu Long quyết định ngay, „Giả sử Doanh Doanh chịu chấp nhận, thì chúng ta cứ làm như vậy."

Huynh đệ Xương Bình quân cả mừng, cũng cảm động trong lòng lắm, biết Hạng Thiếu Long quá nửa là nể mặt bọn Xương Văn quân lập tức rời tiệc đi tìm Doanh Doanh.

Lúc này Lã Bất Vi đột nhiên đứng dậy kính rượu với thái tử Đan, đồng thời nói, „Nghe nói kiếm pháp của quý quốc rất hiếm hóc, không biết có thể cho chúng tôi xem thử chăng?"

Toàn trường lập tức im lặng, ai nấy đều chú ý đến thái tử Đan.

Hạng Thiếu Long giật mình, biết chuyện nhiều lần mình tiếp xúc với thái tử Đan, đã lọt vào tai Lã Bất Vi.

Giờ đây y mượn cơ công nhiên làm khó người Yên, chính là để thị uy với mình.

Nếu mình bị buộc lòng phải động thủ, thì càng lọt vào kế của y.

Giờ đây ai có thể đánh bại Hạng Thiếu Long, thì lập tức có thể trở thành đệ nhất kiếm thủ của đại Tần.

Thái tử Đan nghe xong vẫn không hề lộ vẻ ngạc nhiên, mỉm cười nói, „Nghe nói Quân Trung Tà tiên sinh của quý phủ đã từng đại phát thần oai, đánh bại cao thủ của nước Tề, không biết lần này phải chăng lại sai y ra để tỏ uy phong hay chăng?"

Đối với một người nắm trong tay đại quyền như thái tử Đan, đã quen thấy cảnh này, trải qua phong ba sóng gió, biết rõ việc tỷ thí là không thể tránh khỏi, không những có thể khiến cho người xem khiếp đảm, nếu là khi hai

nước qua lại với nhau, không chừng vì tỏ ra yếu ớt mà gây nên họa mất nước. Ngược lại chuyện thắng bại là thường tình của binh gia, tuy là mất mặt nhưng lại là chuyện ai ai cũng có thể chấp nhận được.

Để chỉ thẳng ra rằng Lã Bất Vi muốn mượn chuyện hạ nhục người Yên để lập oai, tạo cơ hội cho Quân Trung Tà thể hiện mình. Nếu Lã Bất Vi vẫn còn có ý sai Quân Trung Tà ra sân, thì chính là thái tử Đan đã liệu việc như thần.

Nếu có kẻ ra đấu không phải là Quân Trung Tà, vậy thì trong tứ đại cao thủ dưới tay Lã Bất Vi, Lao ái coi như đã thoát ly khỏi môn hộ của y và ngả về phía thái hậu. Châu Tử Hoàn đêm qua đã bại vào tay Kinh Tuấn, không thể ra đấu nữa. Chỉ còn lại mình Lỗ Tàn, vì đêm qua thái tử Đan đã thấy được kiếm lộ của y, nên có thể chọn người để ứng chiến.

Chỉ với ba câu nói ấy thôi mà đã thể hiện thái tử Đan không phải hạng đơn giản.

Lã Bất Vi không ngờ thái tử Đan có phản ứng nhanh nhạy như vậy, lời nói lại càng lợi hại hơn. Ha ha cười, đưa mắt sang Quân Trung Tà, Quân Trung Tà hiểu ý, cũng ngửa mặt lên trời cười ha ha, bước ra giữa sân cung kính thi lễ với thái tử Đan rồi nói, „Được thái tử Đan khen ngợi như vậy, Trung Tà hổ thẹn không dám nhận, làm sao không dám phục tùng được, mong thái tử hãy phái cao thủ của quý quốc, để chúng tôi mở rộng tầm mắt."

Lần này đến lượt thái tử Đan trong lòng kêu khổ, Lã Bất Vi làm như vậy khiến cho người ta cảm thấy y vốn không phải là phái Quân Trung Tà ra, nhưng vì câu nói của thái tử Đan nên mới khiến y bước ra.

Mọi người thấy sắp có tỷ võ, lại có thể làm khó dễ người Yên, đều kêu hay.

Sự lợi hại của Quân Trung Tà đã truyền khắp nơi ở Hàm Dương, có phần vượt qua cả Hạng Thiếu Long. Còn câu chuyện bắn được hai mũi tên mà hạ

được bốn con thủy điều, khiến cho thanh thế của y lên ngang bằng với chuyện của Hạng Thiếu Long một lần ném năm cây phi châm.

Nhưng rất nhiều người vẫn chưa thấy được y giao thủ với kẻ khác, nên rất mong chờ, tận mắt chứng kiến được kiếm thuật của y.

Song chỉ cần nhìn thấy thân hình của y to cao hơn cả Hạng Thiếu Long, bất động như núi, khí độ vững vàng, thì đã là có phần hơn người.

Hạng Thiếu Long nén không được nhìn qua phía bọn nữ nhi quân, chỉ thấy đám thiếu nữ bao gồm cả Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi đang thì thầm rĩ tai nhau, lộ vẻ thần hồn điên đảo. Bụng giật thót, biết rõ nếu để cho Quân Trung Tà tỏ rõ thần uy, nói không chừng hai cô ả ưa thay đổi Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi sẽ ngã vào lòng y mất.

Vết thương nơi đùi cũng đã lành, nhưng có nên xuất chiến chăng?

Nhưng vì sợ thua mà không xuất chiến, ảnh hưởng về mặt tâm lý sẽ càng nghiêm trọng hơn, sẽ khiến cho bản thân sinh ra cảm giác e sợ y.

Khi ý nghĩ đang lướt qua đầu nhanh như điện chớp, thái tử Đan giả vờ vui mừng phái một kiếm thủ ra sân.

Người ấy báo tên là Diêm Độc.

Nhất thời mọi người đều lên tiếng trầm trồ, rõ ràng kẻ này cũng là hạng có tiếng.

Hạng Thiếu Long nén không được quay sang Xương Bình quân hỏi, Xương Bình quân vui vẻ nói, „Kẻ này là một trong ba đại kiếm thủ nổi tiếng nhất của nước Yên, chúng tôi không hề biết y theo thái tử Đan đến Hàm Dương, nghe nói thanh Yển Tường kiếm của y nhanh như điện chớp."

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ Diêm Độc, kẻ này người cao gầy, huyết thái dương nhô cao, nhãn thần đầy đủ, tuổi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, cũng không được anh tuấn lắm, nhưng khí độ rất phi phàm, chẳng phải tầm thường. Điều gây ấn tượng nhất của y là, khắp người mặc bộ y phục màu vàng, mũi khoằm như chim ưng, khiến người ta có cảm giác kẻ này thâm hiểm lạnh lùng.

Nhưng Quản Trung Tà còn nổi bật hơn, người mặc bộ võ phục trắng như tuyết, tóc được búi bằng một sợi dây màu đỏ, người cao hơn cả Diêm Độc nửa cái đầu.

Nếu nói Diêm Độc đang căng thẳng chờ đợi, thì y rất ung dung tự tại.

Khuôn mặt đẹp như được tạc bằng ngọc của y nở một nụ cười, chẳng trách nào Doanh Doanh tuy yêu Hạng Thiếu Long trước, nhưng vẫn đầu hàng trước y.

Lúc này hai người xoay về hướng tiểu Bàn và Chu Cơ, thỉnh cầu cho phép tỷ thí.

Tiểu Bàn tuy không biết lần tỷ thí này là nhằm vào Hạng Thiếu Long, nhưng không muốn để Quản Trung Tà có cơ hội ra oai, song ngại vì Chu Cơ bên cạnh ra hiệu nên chỉ đành nói, „Hai vị tử võ, chỉ là giao lưu giữa bằng hữu, hãy biết ngừng lại đúng lúc, đừng để quả nhân thấy cảnh máu đổ.”

Hai người quỳ xuống nhận chỉ, song ai cũng biết tử võ lần này là dùng vũ khí thật của, muốn không làm tổn thương rất là khó.

Rồi có người mặc giáp cho hai người, Quản Trung Tà mỉm cười nói, „Không cần mặc giáp nữa, Diêm huynh xin cứ tùy tiện!”

Diêm Độc chỉ đành từ chối mặc giáp, để tránh cho ảnh hưởng đến sự linh hoạt.

Hai người lúc này kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, đứng sừng sững nhìn nhau.

Mọi người nín thở, sợ làm rối loạn sự chú ý của hai người.

Keng một tiếng, Diêm Độc rút ra thanh kiếm Yển Tường kiếm của mình trước, giơ ngang ngực thủ thế, nhưng những bọn cao minh như Hạng Thiếu Long đều thấy được y biết mình dưới tay Quản Trung Tà, nên mới mượn cơ rút kiếm để lấy lại ưu thế của mình.

Đây là tình huống chỉ xảy ra khi cao thủ đối đầu với nhau, cũng giống như khi hai quân ra trận, chỉ cần thấy trận thế và sĩ khí, thì cũng có thể đại khái đoán ra được ai thắng ai thua.

Quản Trung Tà cười ha ha, tay trái vỗ lên thanh kiếm đang đeo ở hông phải, mới nói, „Thanh kiếm này của Quản mỗ tên gọi là Trường Kích, do một thợ rèn giỏi của nước Việt đúc nên, trường kiếm dài năm xích, bốn thốn, so với trường kiếm bình thường dài hơn một xích, Diêm huynh xin đừng coi thường độ dài của nó!"

Keng một tiếng, Quản Trung Tà tay phải rút thanh trường kiếm ra, thanh kiếm ánh lên tia sáng lấp lánh, Quản Trung Tà vừa rút kiếm vừa phối hợp với bộ pháp bước tới phía trước, chỉ còn cách Diêm Độc bảy bước.

Hạng Thiếu Long thấy y dùng tay trái vỗ kiếm, trong lòng thoáng nghĩ ra một điều gì, nhưng không cụ thể.

Đồng thời phất tay gọi cho thiết vệ, sai y lên về lều lấy thanh Mặc Tử kiếm.

Lúc ấy thanh Yển Tường kiếm của Diêm Độc cũng bay ra như một con én lượn, chém về phía Quản Trung Tà.

Keng một tiếng, hai người đồng thời thu kiếm lùi về sau, gườm gườm nhìn đối thủ.

Mọi người đều không dám thử mạnh, nhát kiếm vừa rồi chỉ là thử với nhau, tuồng hay vẫn nằm ở phía sau.

Hạng Thiếu Long thấy tay cầm kiếm của Diêm Độc hơi run run, biết y lực tay không bằng Quán Trung Tà, song Diêm Độc cũng có thể kể là hạng cao thủ, chỉ tiếc đối thủ của y là Quán Trung Tà.

Quán Trung Tà nở nụ cười tự tin, lạnh lùng quát lên một tiếng, rồi kiếm lại chém tới, góc độ hay lực đạo hầu như không khác gì mũi kiếm trước, nhưng những người bàng quang đều cảm thấy kiếm này hiểm hóc vô cùng, dù ai bước ra cũng khó mà chống đỡ.

Diêm Độc quát lớn, thanh Yển Tường kiếm đánh vòng qua, vẽ thành một đường vòng cung thật đẹp mắt, keng một tiếng, bắn mạnh vào cây Trường Kích của đối phương, đó gọi là phát ra sau mà đến trước, không hổ danh là Yển Tường, nhưng dù là như thế, nhưng vẫn phải lùi về phía sau nửa bước.

Khi Quán Trung Tà định tấn công tới, Diêm Độc lại quát lên một tiếng nữa, liên tiếp lùi ra sau ba bước, thanh Yển Tường không ngừng vẽ thành những vòng tròn nhỏ trước mặt đối thủ, dưới ánh đèn, những vòng tròn nhỏ này phát ra từ thanh kiếm, trông như những đốm lửa ma chơi.

Kiểm pháp như vậy, quả thật là kinh thế hãi tục, mọi người đang im phăng phắc thì chợt kêu ồ lên.

Quán Trung Tà không ngờ kiếm pháp của đối thủ lại tinh vi đến mức đó, có thể chặn lại đường tiến của y, lấy lại tinh thần, hú lên một tiếng dài, kiếm thể hơi thu về, sau đó lại phóng ra tiếp, chém thẳng vào ở giữa, kiếm phong rít lên, xé gió mà bay tới, chỉ với thế này, thì mọi người đã nghĩ khác. Quán Trung Tà uy võ như thiên binh thần tướng, khiến ai nấy đều có cảm giác không thể đánh bại y được.

Cảm giác ấy mạnh mẽ như vậy, cả Diêm Độc cũng không ngoại lệ, khí thế nhất thời giảm xuống hai phần.

Tiếng kiếm giao nhau liên tiếp vang lên, rồi hai người đột nhiên tách ra, kiếm chiêu trở nên nhanh như điện chớp, nhiều người không thấy được rõ ràng cho nên không thể biết được ai thắng ai bại nữa.

Keng một tiếng, Quản Trung Tà dứt nhanh thanh kiếm vào vỏ, nhưng vẫn nhìn vào đối thủ, mũi kiếm như một con độc xà có mắt bay vào trong vỏ, ai nấy đều mở to mắt ra nhìn.

Bọn Doanh Doanh reo hò trợ oai cho y còn to hơn kẻ khác.

Thanh Yển Tường kiếm của Diêm Độc vẫn chĩa về phía đối phương nhưng mặt y trở nên trắng bệch, trán rịn mồ hôi, người lắc lư, chống thanh kiếm xuống đất, rõ ràng vì dùng quá sức nhiều mà trở nên mệt nhọc.

Sau đó ở ngang trán của y xuất hiện một vết máu rất ngay ngắn, vết thương chỉ ở ngoài da, tuy Quản Trung Tà đã lưu tình, nhưng vết thương nằm ở vị trí đó, e rằng sau này sẽ là một dấu hiệu thể hiện một nỗi nhục rất lớn.

Quản Trung Tà ôm quyền nói, „Xin đa tạ đã nhường tay."

Rồi có người chạy ra đỡ Diêm Độc bước vào.

Trong tiếng hò reo của mọi người, Quản Trung Tà thi lễ với tiểu Bàn và thái tử Đan.

Thái tử Đan và Lãnh Đình vẫn ung dung, nhưng Từ Ấy Tắc và những kẻ khác đều lộ vẻ phần nộ, rõ ràng nhất kiếm ấy của Quản Trung Tà là quá hiểm.

Lã Bất Vi cười lớn nói, „Trung Tà đã không nghe lời dặn của bị quân, dưới kiếm thấy máu, theo lý phải phạt người một chén."

Lần này cả thái tử Đan và Lãnh Đình đều lộ vẻ không vui, Lã Bất Vi quả thật đã hiếp người quá đáng.

Thái Trạch nói, „Kiếm pháp của Trung Tà thật khiến cho chúng ta cao hứng, không biết Kinh phó thống lĩnh đã từng đại triển thần oai đêm qua đang ở đâu, có thể cho chúng tôi thấy được ai thấp ai cao?"

Quản Trung Tà đưa tay nhận chén rượu, trước tiên thi lễ với tiểu Bàn và Chu Cơ rồi sau đó nâng chén mời mọi người bốn bên, ai nấy đều nâng chén chúc mừng y.

Hạng Thiếu Long lúc này không còn nghi ngờ gì nữa, biết được Lã Bất Vi đang nhắm vào mình.

Theo gã suy đoán, Lã Bất Vi trước nay đều cho rằng tiểu Bàn có con mắt khác với mình, có lẽ cũng vì tâm lý trẻ sùng bái anh hùng của trẻ con, cho nên hy vọng trước khi gã chết thì phải làm nhục gã trước mặt mọi người, để cho mục tiêu sùng bái của tiểu Bàn chuyển sang Quản Trung Tà.

Thái Trạch vừa mở lời, gã không còn im lặng nữa, bình thản nói, „Phó thống lĩnh có nhiệm vụ bên người, không thể ra dự tiệc, đành phải khiến Thái đại nhân thất vọng."

Thái Trạch như đã định kể trước, nói tiếp, „Đêm qua chẳng phải có một vị tên Hoàn Xỉ liên tiếp thắng ba trận sao?"

Hãy cho chúng tôi thấy bản lĩnh của y lần nữa!"

Nhưng kẻ a dua Lã Bất Vi lập tức lên tiếng phụ họa.

Xương Bình quân cũng thấy không ổn, ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Bọn chúng đang nhắm vào huynh! Hừ!"

Hạng Thiếu Long biết trận chiến này không thể tránh được, gã tuyệt không để Hoàn Xi xuất chiến, nếu bị Quân Trung Tà dùng thủ đoạn độc ác để giết y, không những có lỗi với Vương Tiễn mà phải khiến cho giấc mộng thành lập một toán quân riêng cho tiểu Bàn sẽ tan vỡ. Dù cho Hoàn Xi không bị thương nặng, cũng sẽ khiến cho tiếng tăm của y đã khó khăn tạo ra sẽ bị hủy ngay trong đêm nay.

Rồi Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn sang bọn Doanh Doanh, thấy bọn họ đều nhìn Quân Trung Tà với ánh mắt ngây ngất, biết được nếu không ra tay, không những Doanh Doanh sẽ chuyển sang Quân Trung Tà, mà cả Kinh Tuấn cũng mất đi Lộc Đan Nhi.

Nghĩ sâu hơn, nếu mình lại nói Hoàn Xi cũng có nhiệm vụ, thì sau này bọn người của Lã Bất Vi sẽ đủ căn cứ mà nói rằng gã e sợ Quân Trung Tà.

Bất đồ nhìn sang tiểu Bàn, tiểu Bàn đang nhìn gã bằng ánh mắt chờ đợi.

Hào tình trong lòng Hạng Thiếu Long trỗi dậy, cười lớn một tiếng, đứng dậy, thản nhiên nói, „Quản đại nhân có hứng thú như vậy, thì hãy để bốn tướng bồi tiếp đại nhân mấy chiêu vậy!“

Toàn trường đột nhiên im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi, chỉ nghe được tiếng nổ lách tách của những ngọn đuốc, sau đó tiếng hoan hô vang lên không ngớt.

Quản Trung Tà mỉm cười nhìn gã nói, „Hạng đại nhân không màng đến vết thương, cố gắng ra tay, nếu có gì bất trắc, mặt tướng sao đảm đương nổi.“

Thái hậu Chu Cơ cũng lên tiếng, „Thiếu Long, vạn lần đừng miễn cưỡng!“

Hạng Thiếu Long tháo thanh Huyết Lăng xuống, giao cho Ô Thư đang đứng ở phía sau, rồi nhận thanh Mặc Tử kiếm, lấy lại ý khí, thầm nghĩ sớm muộn gì cũng phải giao thủ với kẻ này, vậy thì đêm nay hãy cứ ra tay. Mỉm

cười nói, „Nếu Quân đại nhân có thể khiến cho vết thương ta vỡ ra lần nữa, thì coi như ta đã thua!"

Mọi người thấy lời lẽ của gã ngang ngược ép người, đều vỗ tay khen hay.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn thái tử Đan, Lãnh Đình rồi bước ra giữa sân, sánh vai cùng Quân Trung Tà, khấu đầu thi lễ với tiểu Bàn.

Tiểu Bàn thấy kiếm pháp của Hạng Thiếu Long thần binh như vậy, nên không hề lo lắng mà vui mừng nói rằng, „Đao kiếm không có mắt, hai vị khanh gia hãy cẩn thận!"

Hạng Thiếu Long trong lòng hiểu rõ, tiểu Bàn chính là muốn mình giết y.

Một ý nghĩ thoáng qua, gã nghĩ đến bí quyết để giành lấy chiến thắng.

Quân Trung Tà thì cho rằng mình sắp chết, cho nên không muốn cùng chết với mình, chỉ với điểm này, thì có thể khiến y thua to.

Còn một ưu điểm nữa, là bản thân đã thấy được Quân Trung Tà ra tay, mà đối phương không hề biết đến kiếm pháp của mình, cùng lắm chỉ là do kẻ khác kể lại, giả sử mình giờ hết các chiêu thức của Mặc Tử kiếm pháp ra thì sẽ khiến y khó khăn lắm đây.

Nghĩ đến đây, thì đã quyết định.

Hai người tách ta, nhìn nhau bằng ánh mắt sắc bén.

Một cuộc quyết chiến sắp nổ ra.

Mọi người nghe tiếng, chạy đến chen lấn đông nghịt ở bên ngoài.

Bọn Kỷ Yên Nhiên thấy Ô Thư về trại lấy thanh Mặc Tử kiếm, nên cả kinh vội vàng chạy đến, đến chỗ Xương Bình quân ngồi xuống Cầm Thanh cũng đến, ngồi cùng với bọn họ, ai cũng lo lắng.

Chu Cơ tuy không lo lắng Quán Trung Tà sẽ làm bị thương Hạng Thiếu Long, nhưng mặt mũi âm đạm, suýt nữa không dám nhìn.

Quán Trung Tà khiêm nhường nói, „Có thể cùng Hạng đại nhân so tài, quả thật là một chuyện vui trong đời của Trung Tà."

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Không biết Quán đại nhân lần này có sử dụng kiếm pháp tay trái chăng?"

Lời ấy vừa nói ra, nhất thời mọi người đều ồ lên.

Không ai ngờ Quán Trung Tà đã nhiều lần quá chiêu với cao thủ, nhưng vẫn chưa sử dụng bản lĩnh thật sự của mình.

Lần đầu tiên Quán Trung Tà mặt biến sắc, cười khanh khách nói, „Nhãn lực của Hạng đại nhân quả thực phi phàm."

Điều mà Hạng Thiếu Long cần là nổi kinh hãi của gã, nào bỏ qua, thanh Mặc Tử kiếm gác trên vai bắn lên, một tiếng đã thấy kiếm, kiếm chạy theo người, mượn sức nặng của thanh Mặc Tử kiếm, bắn thẳng vào diện môn của Quán Trung Tà.

Keng một tiếng.

Quán Trung Tà quả nhiên dùng tay trái rút kiếm, trầm eo tọa mã, gạt thanh Mặc Tử kiếm lên. Hạng Thiếu Long không tiến nữa mà lùi về sau, sử dụng một trong tam đại sát chiêu của Mặc Tử kiếm pháp là lấy thủ làm công, thanh mộc kiếm nhấp nhứ vô định, Quán Trung Tà thấy gã có vẻ muốn đánh tới mà cũng chẳng phải đánh tới, có vẻ thủ mà cũng không phải thủ, vả lại lúc này vừa mới bị gã làm cho phân tâm, nhất thời sinh ra cảm giác không thể nào hạ thủ, bất đồ lùi ra sau hai bước, thu kiếm về để thủ.

Mọi người thấy Hạng Thiếu Long xuất chiêu, quả nhiên không phải tầm thường, đều lên tiếng khen ngợi.

Hạng Thiếu Long lúc này đã tiến vào tâm pháp của Mặc Thị, không nghĩ gì đến chuyện thắng bại sinh tử nữa, đầu óc sáng láng, mọi động tĩnh của đối thủ đều nằm trong tầm khống chế của gã.

Mọi người thấy hai người đều uy phong lẫm lẫm, dáng vẻ như thiên thần, nên cảm thấy căng thẳng lắm.

Bọn Doanh Doanh lần đầu tiên tận mắt thấy thân thủ kinh người của Hạng Thiếu Long, đều trố mắt há mồm, nhất thời không biết nên ủng hộ bên nào mới phải.

Quản Trung Tà cảm thấy khí thế và lòng tin của đối phương không ngừng tăng lên, miệng mỉm cười, lạnh lùng quát một tiếng, phóng ra một kiếm nhìn có vẻ thô kệch nhưng thật sự rất tinh xảo.

Lần này chủ động xuất kích, mọi người lập tức thấy được kiếm pháp tay trái của y hơn hẳn tay phải.

Đầu tiên là y có thể phối hợp hoàn chỉnh các bộ phận đầu, eo, tay chân, động tác đều xuất ra một lượt, tuy là tay trái sức yếu, nhưng người ta có thể nhận thấy y dùng toàn bộ cơ thể của mình để hoàn thành động tác, chứ không phải riêng một cánh tay trái.

Cảm giác dùng lực đạo của cả thân thể ấy cố nhiên kinh người, nhưng điều khiến cho người ta rúng động hơn là kiếm ấy của y nhanh như sấm bay chớp giạt, tuy trông rất rõ ràng, có thể thấy được đường kiếm của đối phương nhưng không thể nào chống đỡ được.

Kiểm pháp như vậy, quả thật đã đạt đến cảnh giới tối cao trong kiếm đạo, trong chậm có nhanh, trong thô có xảo.

Khi mọi người đang lo lắng cho Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long dùng tay trái cầm kiếm, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, thanh Mặc Tử kiếm chém xuống trước mũi kiếm của Quân Trung Tà chỉ cách có ba thốn.

Đó chính là chỗ cao minh của Hạng Thiếu Long, nhờ vào thanh mộc kiếm nặng nề mà cứng như sắt đá, để chống đỡ với Quân Trung Tà, mặc dù lực tay của y có vẻ hơn gã, mà chém ra trong lúc này, chính là lúc lực đạo của đối phương yếu ớt, nhất thời thanh Trường Kích của Quân Trung Tà bị bật ra.

Đầu tiên Quân Trung Tà không ngờ Hạng Thiếu Long lại đổi sang dùng tay trái cầm kiếm, khiến cho chiêu sau vốn đã nghĩ ra nhưng không thể dùng được, càng không ngờ được lực đạo của thanh mộc kiếm lại nặng nề như thế, khi đang thất kinh, Hạng Thiếu Long đánh liền ba kiếm tới.

Quân Trung Tà vẫn không di chuyển, giữ vững ở giữa, đỡ lại từng chiêu, nhờ vào thể lực và tốc độ kinh người, để chống đỡ kiếm pháp như cuồng phong vũ bão của Hạng Thiếu Long.

Ai nấy đều ngây ngất, reo hò vang lừng, không biết là trợ oai cho bên nào.

Hai kiếm liên tiếp giao nhau, tiếng kiếm chạm nhau vang lên không ngớt.

Sau ba kiếm rồi lại bảy kiếm, khi khiến cho người xem đều ngạt thở, hai người lại tách ra, đứng nhìn nhau.

Hạng Thiếu Long cố nhiên cần có thời gian để thở, Quân Trung Tà đã bị thanh mộc kiếm nặng nề ấy cho nếm mùi vị, nên không dám mạo hiểm tiến tới.

Hạng Thiếu Long bắt đầu trong lòng khâm phục.

Gã đã từng giao thủ với Mao Ngụy Mâu, lại thường luyện tập với Đăng Dực, một kẻ có lực tay hơn người, cho nên ứng phó với hạng người như

Quản Trung Tà quả thật rất tâm đắc, vừa rồi gã đã lợi dụng nguyên lý vật lý học, kết hợp phương thức đường parabol và đường tròn ốc vào trong kiếm thế, nhưng vẫn không thể buộc Quản Trung Tà lùi nửa bước, có thể thấy đối phương phòng thủ rất chắc chắn, y có thể đủ thấy sức gắng gượng của y thật là kinh người, điều đáng lo là mình phải nhân lúc đối phương lọt xuống hạ phong mà thừa thế tấn công, nhưng lúc này vẫn chưa có thể phá vỡ được thế kiếm của y, chỉ với điểm này thôi, mình khó có hy vọng thắng được y.

Song điều này chỉ là trong tình huống bình thường, kết quả trận đấu thường được quyết định bởi nhân tố tâm lý và sách lược mà gã lại là cao thủ về mặt này.

Quản Trung Tà cũng bị gã tấn công đến tối tăm mặt mũi, từ trước đến nay, kiếm pháp của y đều lấy công làm chủ, nhưng mười kiếm vừa rồi, lại chỉ có thể khó khăn chống đỡ, quả thật là chuyện lần đầu tiên y gặp phải.

Toàn trường đều im phăng phắc, lặng lẽ chờ đợi cuộc giao phong lần thứ hai của hai đại cao thủ.

Quản Trung Tà hồi phục lại nhanh hơn Hạng Thiếu Long, thanh Trường Kích hạ xuống dưới, người nghiêng theo kiếm thế, mũi kiếm hướng lên, chĩa về phía lồng ngực Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúc này cầm ngang thanh kiếm đứng yên, trông vững như núi, hú dài một tiếng, rồi tung kiếm ra, lách mình tiến về phía trước, một kiếm chém thẳng xuống trán Quản Trung Tà.

Toàn trường nhất thời reo lớn.

Hạng Thiếu Long có nỗi khổ chỉ mình mình biết. Gã vừa đấu sức với Quản Trung Tà, vẫn chưa hồi phục lại, nếu gắng gượng để chống đỡ, thì sẽ bị lực đạo của đối thủ làm chấn động vỡ vết thương, lúc ấy đối phương lại triển khai kiếm thế, muốn tìm lại ưu thế lúc trước thì khó hơn lên trời.

Nhưng kiếm này rất lỗ mãng, phải biết rằng y trước tiên lách mình là để tránh chỗ yếu hại, mà đối phương thay đổi kiếm thế thì mình chỉ cần có không gian, chính trong lúc này, thanh Mặc Tử kiếm của gã sẽ đâm thẳng một đường cùng với đối phương, tuy bản thân có thể không tránh khỏi bị trọng thương, nhưng lúc ấy đối phương thì mạng đã Ô hô.

Quản Trung Tà lần đầu tiên gặp lối đánh dùng mạng thí mạng như vậy, chính như Hạng Thiếu Long đã liệu định, y làm sao chịu hy sinh bản thân với một người sắp chết, nên vội vàng giơ kiếm lên đỡ.

Keng một tiếng, tiếng kiếm giao nhau chấn động toàn trường.

Quản Trung Tà phải chịu toàn bộ sức lực của Hạng Thiếu Long cùng với trọng lượng của thanh mộc kiếm.

Y chấn động toàn thân, không đỡ nổi đường lực đạo ấy, cuối cùng phải thối lùi một bước.

Hạng Thiếu Long liền nắm bắt lấy cơ hội này, nào chịu bỏ qua, sử dụng chiêu lợi hại nhất trong tam đại sát chiêu là có công lẫn thủ, đột nhiên kiếm quang mở rộng, biến hóa ảo diệu, tấn công tới Quản Trung Tà như trường giang đại hải.

Quản Trung Tà thấy trong chiêu của gã, hàm chứa sự biến hóa vô cùng, huyết dài một tiếng, dùng toàn lực để phản kích.

Những kẻ ngồi xem, bao gồm từ tiểu Bàn cho đến bọn thị vệ, đều la hét trợ oai.

Hạng Thiếu Long trỗi dậy sát cơ, quên luôn cả Mặc Tử kiếm pháp, từng chiêu cứ liên tiếp nhau, thân hình của y nhu hồ báo, nhanh nhạy như thần, chiêu nào cũng dùng mạng đòi mạng, quả thật hung hiểm vô cùng.

Quản Trung Tà tuy không muốn, nhưng chân vẫn cứ phải lùi về phía sau.

Khi lùi được bảy bước, vì sức lực của Hạng Thiếu Long đã hơi giảm xuống, nên mới lấy lại thế thượng phong, đỡ được thế công của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lại chém thêm một nhát nữa, đột nhiên lùi về phía sau, thân nhiên gác cây mộc kiếm lên vai.

Quản Trung Tà thở phào, đương nhiên không dám mạo hiểm tiến tới nữa.

Hai người lại trở thành thế đối địch.

Lã Bất Vi khó giấu nổi kinh khiếp trên mặt, đứng dậy cao giọng nói, „Ngưng lại!"

Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều quay sang nhìn y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 158: Hai Cọp Tranh Hòn

L

ã Bất Vi chưa có cơ hội lên tiếng, thì Hạng Thiếu Long đã cười lớn mà rằng, „Hay lắm! Hay lắm! Nếu trọng phụ muốn mặt tướng và Quân đại nhân dừng tay lại, vậy mặt tướng khó mà tuân lệnh. Ta thấy người trong trường có ai đồng ý đâu.

Toàn trường lập tức reo lên, ủng hộ cho ý muốn không chịu dừng tay của Hạng Thiếu Long.

Mọi người ồn như ong vỡ tổ. Lã Bất Vi lúc này có muốn lên tiếng cũng chẳng ai nghe được.

Lã Bất Vi không ngờ Hạng Thiếu Long công nhiên bỏ mặt mình như vậy, tỏ rõ muốn quyết chiến cùng Quân Trung Tà, trong lòng thầm giận, nhưng không biết làm sao cả. Nói cho cùng chuyện này cũng bởi do một tay y gây ra, buộc Hạng Thiếu Long phải ra tay, nào ngờ Hạng Thiếu Long lợi hại đến thế, và Quân Trung Tà mà cũng lọt xuống thế hạ phong.

Điều làm cho người ta thất kinh hơn là Hạng Thiếu Long coi cái chết như chơi, đánh theo kiểu mạng đổi mạng.

Lã Bất Vi biết rõ Hạng Thiếu Long không thể sống tới giờ khắc này của ngày mai, cho nên nào để Quân Trung Tà cùng chết với gã trong lúc này.

Điều khiến cho y tức giận chính là Hạng Thiếu Long đã số toẹt rằng Lã Bất Vi muốn dừng lại cuộc tử võ. Càng khiến cho người ta đều cho rằng Lã Bất Vi sợ Quân Trung Tà thất bại rồi bị thương, vì thế đã hạ uy phong của Quân Trung Tà xuống rất nhiều.

Quản Trung Tà tuy biết rằng Lã Bất Vi có ý tốt. Nhưng thường tình thế căng thẳng này, giả sử tháo lui, thì suốt cuộc đời này đừng hòng còn mặt mũi để công nhiên khiêu chiến với Hạng Thiếu Long nữa. Vì thế rống lớn một tiếng, rồi quay sang Lã Bất Vi cung kính thi lễ.

Mọi người biết y có lời muốn nói, nên đột nhiên im lặng, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà bình tĩnh nói, „Mặt tướng hiểu tâm ý của trọng phụ, không muốn thấy mặt tướng và Hạng đại nhân máu đổ tại đây. Mong trọng phụ hãy cứ yên tâm, mặt tướng và Hạng đại nhân chỉ quá chiêu so tài, sẽ dừng lại đúng lúc.

Mặt tướng hy vọng có thể cùng Hạng đại nhân tiếp tục tỷ thí."

Mọi người lập tức hoan hô như sấm động, biết rằng sẽ lập tức được xem tường hay.

Hạng Thiếu Long gác kiếm mỉm cười đứng yên, trong lòng rất thư thái.

Cuối cùng gã đã khắc phục được chướng ngại tâm lý đối với Quản Trung Tà. Đồng thời hiểu được đêm nay nếu không thắng được Quản Trung Tà, thì đừng hòng về sau có thể thắng được y.

Nhân tố có lợi nhất, chính là đối thủ đáng sợ này giờ đây tuyệt sẽ không chịu cùng chết với mình nữa.

Thử hỏi về sau làm sao có được tình thế tuyệt vời này.

Lã Bất Vi mặt biến sắc, biết rằng nếu cứ cản trở cuộc tỷ võ nữa, thì uy danh của mình cùng Quản Trung Tà rơi vào thế bất lợi, đồng thời nghĩ đến quyết tâm liều chết của Hạng Thiếu Long để thu thập Quản Trung Tà, bất đồ trong lòng than thầm.

Sự tình phát triển đến đây quả thật ngoài dự liệu của y.

Lã Bất Vi nhìn qua Chu Cơ cầu xin sự giúp đỡ, đột nhiên phát giác nàng ngây ngất nhìn Hạng Thiếu Long, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của y, lúc ấy Lộc Công kêu lớn, „Xin bị quân hãy chỉ thị có tiếp tục cuộc tỷ thí hay không?"

Sự việc lập tức được giao vào tay tiểu Bàn, Lã Bất Vi không còn làm chủ được nữa. Điều này cũng như vỗ một chưởng vào mặt của Lã Bất Vi trước công chúng.

Tiểu Bàn nhìn bốn người Tần đang chen lấn bốn bên, ánh mắt sáng lên, đồng thời tỏ một vẻ bình tĩnh rất kỳ lạ, „Mời trọng phụ hãy ngồi xuống!"

Lã Bất Vi cũng là một nhân vật không tầm thường, ha ha cười nói, „Các vị đã hiểu nhầm. Cuộc tỷ thí này thật tuyệt vời Lã Bất Vi ta làm sao nỡ đành ngăn lại, chỉ là muốn treo một giải thưởng, ai thắng thì ta sẽ gả con gái của ta cho người ấy."

Lời này vừa nói ra, người trong toàn trường lập tức chôn rộ, không khí rất náo nhiệt.

Lã Nương Dung không ngờ là cha lại đề nghị như vậy, ngăn người ra, rồi mặt đỏ như gấc, dáng vẻ rất lúng túng xem ra nàng đang hổ thẹn.

Trong tình huống như thế này, nàng đương nhiên muốn từ chối và như biến thành một người khác, sát khí tràn trề, song giờ đây cả y cũng đã vào thế ngồi trên lưng cọp, phất tay kêu lớn, „Theo lời thỉnh cầu của trọng phụ, hai vị khanh gia cứ tiếp tục tỷ võ."

âm thanh ồn ào bắt đầu chấm dứt, toàn trường đều im lặng, ánh mắt đều tập trung trên hai người. Bốn người Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên, Kinh Tuấn càng căng thẳng hơn, chỉ hận là trong tình huống này, không ai có thể xen vào để giúp đỡ.

Quản Trung Tà mặt như đánh lại, hai mắt như có điện, nhìn thẳng vào người Hạng Thiếu Long, thanh kiếm trong tay bắt đầu giơ lên, nhất thời sát khí đằng đằng.

Mọi người đều cảm thấy thanh kiếm trong tay y lúc nào cũng có thể tấn công được, đồng thời biết được chỉ cần y ra tay, thì sẽ cực kỳ uy mãnh.

Chỉ với cảm giác mà Quản Trung Tà đem lại cho người xem, cũng đủ biết khí thế của y mạnh mẽ và rõ ràng đến cỡ nào.

Hạng Thiếu Long nhất thời cảm thấy khí thế của mình kém hơn một bậc, một ý nghĩ thoáng qua, nhớ lại loại đao pháp của người Nhật Bản, đao pháp này trọng khí thế nhất. Nếu như mình thủ thế như vậy, tất sẽ khiến cho Quản Trung Tà chưa bao giờ thấy đao pháp của người Nhật Bản này sẽ không biết được đường kiếm lộ của mình, từ đó có thể hù dọa đối thủ.

Rồi hai chân dậm ra, đứng theo kiểu chẳng phải hình chữ đinh, cũng chẳng phải hình chữ bát, hai tay cùng nắm lấy đốc kiếm, đầu tiên chĩa về phía Quản Trung Tà, rồi dần dần nâng lên, đến khi cao quá đầu, trở thành thế thủ ở phần thượng bàn, xem cũng ra dáng lắm.

Không những Quản Trung Tà ngạc nhiên, toàn trường đều vang lên tiếng trầm trồ, rõ ràng là bị ảnh hưởng bởi thế khởi thủ kỳ lạ của Hạng Thiếu Long. Quản Trung Tà chỉ cảm thấy dù tấn công tới như thế nào, thanh mộc kiếm của đối phương cũng sẽ từ trên đầu chém xuống nhanh như điện chớp, vả lại Hạng Thiếu Long hai tay cầm kiếm, thì nhất chém ấy sẽ chấn động cả trời đất, thế kiếm như sấm sét, nhất thời khiến cho y không dám phát ra nhất kiếm đã định sẵn trong lòng.

Kiểm pháp của y coi trọng khí thế, nhưng gặp thế thủ này của Hạng Thiếu Long, thì ý chí chiến đấu của y lập tức giảm xuống ba phần.

Hạng Thiếu Long đã biết đối phương trúng kế, nào chịu bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm một thừa này, lạnh lùng quát một tiếng, lao về phía trước, thanh mộc kiếm trên đỉnh đầu chém thẳng về phía Quân Trung Tà nhanh như điện chớp, gã đang sử dụng vẫn là chiêu thứ nhất trong Mặc Tử kiếm pháp, chỉ có khác là hai tay cầm kiếm mà thôi.

Quân Trung Tà biết lúc này không thể thối lui được, nhưng cũng không thể mặt dày đến nỗi bắt chước theo gã cầm kiếm bằng hai tay, hừ một tiếng, vận lực theo cánh tay, giơ thanh Trường Kích lên đỡ, chém xéo vào thanh Mặc Tử kiếm.

"Bốp" một tiếng, thanh Mặc Tử kiếm hơi bắn ngược trở lại. Nào ngờ Hạng Thiếu Long được thể không chịu thua, chém liền năm kiếm xuống, khiến cho Quân Trung Tà chấn động mà lui đi mấy bước, nếu không phải thể lực của y quả thật hơn hẳn Hạng Thiếu Long, thì đã sớm không chống trả nổi, bị luồng lực đạo uy mãnh của Mặc Tử kiếm hất té xuống đất Tiếng reo hò trợ oai cho Hạng Thiếu Long vang lên không ngớt, có hơn bảy tám phần người trong trường đều hy vọng vị anh hùng trong lòng họ, có thể thắng được Quân Trung Tà.

vẻ mặt của Lã Bất Vi và Mạc Ngao đều trở nên rất khó coi, không ngờ Hạng Thiếu Long lại có một chiêu kỳ dị như vậy, khiến cho Quân Trung Tà, kẻ có thể lực hơn người, hoàn toàn không thể phát huy ưu điểm của bản thân.

Song Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy lo lắng trong lòng, bởi vì lực phản công của thanh Trường Kích trong tay Quân Trung Tà cũng gây khó khăn cho gã lắm.

Lại thêm đối phương sử dụng lực chống đỡ, tuy lọt ở thế hạ phong, nhưng bản thân gã thì còn tổn sức hơn y rất nhiều.

Nếu không phải gã dùng lại kiếm nặng như Mặc Tử kiếm, thì muốn ép y lui nửa bước cũng đã là khó khăn lắm.

Hạng Thiếu Long biết được Quán Trung Tà vẫn chưa thấy được chỗ sơ hở của mình, nên quyết định rút lui, cười ha ha, lui về phía sau, đưa kiếm sang tay phải, chĩa về phía Quán Trung Tà lúc này đang run sợ, nói, „Quán đại nhân quả thật bất phàm, xin đa tạ đã nhường."

Quán Trung Tà mất mặt lắm, thường mắt ánh lên tia sát cơ, lạnh lùng nói, „Hạng đại nhân đã chiếm được thượng phong, có gì đột nhiên thu lại thế công, phải chăng vết thương ở đùi lại phát tác!"

Hạng Thiếu Long thừa cơ hít dài một hơi, mỉm cười, „Quán đại nhân quả thật biết nói đùa, chúng ta chẳng phải quyết đấu sinh tử, tự nhiên phải nên biết làm chủ. Ta công người thủ, ta thủ người công, cùng nhau thể hiện sở trường của mình, trợ hứng cho buổi tiệc đêm nay, cũng để Nương Dung tiểu thư thấy được bản lĩnh thật sự của chúng ta."

Mọi người thấy bọn họ tạm ngừng lại cuộc đấu kiếm, nhưng cuộc đấu võ mồm vẫn tiếp tục, nên đều cảm thấy hấp dẫn lắm, tuy có chút thất vọng.

Quán Trung Tà thua là ở chỗ vì sĩ diện bị mất mà nổi giận, biết mình đã mất phong độ về mặt lời nói, nên thầm sinh lòng cảnh giác, không dám coi thường đối thủ nữa, mỉm cười, „Đã là như thế, Trung Tà chỉ đành phụng mệnh Hạng đại nhân tiếp tục đánh tới."

Nói xong rồi nhìn xoáy vào đối phương.

Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ, không những Quán Trung Tà về mặt thể lực hơn hẳn mình, mà luận về sự lão luyện thâm trầm, thì y hơn mình một bậc. May mà mình đã dùng kế để làm nhụt nhuệ khí của đối phương, nếu không e rằng đã sớm bị thương mà thất bại.

Trong thời khắc sinh tử thắng bại này, nào dám chậm trễ, gã lập tức loại trừ các tạp niệm, chú ý cao độ, bày ra thế lấy thủ làm công trong tam đại sát chiêu của Mặc Tử kiếm pháp, giữ kín môn hộ để chờ đối thủ tấn công tới.

Quản Trung Tà biết đây là cơ hội để lấy lại sĩ diện. Lý tưởng nhất đương nhiên là đánh bại đối thủ dưới kiếm, nếu không thì y chỉ đành buông kiếm mà chịu thua.

Từ trước đến nay, y luôn có lòng tin đánh thắng Hạng Thiếu Long. Nhưng đêm nay từ lúc giao thủ, y chưa thật sự thất bại, nhưng nhiều lần bị đối phương gây khó khăn, khiến cho lòng tin mạnh mẽ của y bị dao động, không thể phát huy được toàn bộ thực lực của mình.

Người xem càng lúc càng đông, khoảng hơn ba ngàn, nhưng không hề nghe tiếng động, từ đó có thể thấy không khí ở đây căng thẳng đến mức nào.

Thanh Trường Kích trong tay Quản Trung Tà hơi máy động, đến khi khí thế đã lên đến đỉnh điểm, hai chân mảy nhường lên, bước tới trước một bước dài, một luồng kiếm khí lập tức xông tới.

Hạng Thiếu Long vẫn cứ đứng vững như núi, đôi mắt lấp lánh, khiến cho người ta cảm thấy khí thế của gã vững như bức tường, không hề sợ sóng to gió lớn vỗ vào.

Quản Trung Tà lại bước thêm nữa, chỉ cách Hạng Thiếu Long trong khoảng mười bước, khí thế càng mạnh hơn, lạnh lùng nói, „Hạng đại nhân phải chăng muốn phân thắng bại cùng tiểu tướng để đoạt lấy mỹ nhân?"

Hạng Thiếu Long rửa thầm trong bụng, Quản Trung Tà nhà người quả thực dễ tiện, biết rõ mình không chịu cười Lã Nương Dung, nhưng cứ nói vậy, mục đích đương nhiên là để mình thấy được khí thế to lớn của y, lại vì thế mà phân tâm, giả sử Hạng Thiếu Long nghĩ đến việc thắng rồi phải lấy Lã Nương Dung, vậy thì ý chí chiến đấu vì thế sẽ tự nhiên giảm xuống, khí thế cũng mất luôn.

Đó chính là chỗ tuyệt diệu mà Mạc Ngao đã xúi Lã Bất Vi dùng Lã Nương Dung làm giải thưởng.

Có câu muốn tấn công người thì phải tấn công ở tinh thần, Mạc Ngao đã thấu hiểu được đạo lý này.

Hạng Thiếu Long thâm nhiếp tâm thần, cười thoải mái, „Nương Dung tiểu thư là bậc quốc sắc thiên hương, Quân đại nhân chẳng phải vì nàng mà xuất ra toàn lực hay sao?"

Hai câu nói này thật nhắm đúng chỗ, chỉ cần Quân Trung Tà nghĩ đến việc ngày mai Hạng Thiếu Long đã độc phát thân vong, có cưới được Lã Nương Dung hay không cũng chẳng quan trọng, còn gã Quân Trung Tà thì không thể thua được, nên bị phân tâm, như thế khó mà phát huy toàn lực.

Quân Trung Tà vì trong lòng cũng có ý muốn như vậy, quả nhiên hơi ngạc nhiên, mũi kiếm lập tức lộ ra một luồng sát khí, rõ ràng là lòng cầu thắng tăng lên, không thể giấu được, Hạng Thiếu Long không sợ mà ngược lại rất vui mừng, tiến lên một bước về phía trước, thanh mộc kiếm nhấp nhử, bao trùm lấy đối thủ.

Đó chính là ép Quân Trung Tà ra tay trong lúc có tạp niệm, nhưng vì gã vẫn thủ thế, nên không vi phạm lời hứa để cho đối phương tấn công tới.

Mọi người thấy hai kiếm thủ này dù tài trí hay kiếm pháp, cũng đều hơn người khác, nên xem đến ngây ngất, thán phục vô cùng.

Quân Trung Tà không còn sự chọn lựa nào khác, hú dài một tiếng, thanh Trường Kích biến thành một ánh chớp, lập tức đâm thẳng tới mặt Hạng Thiếu Long.

Vừa xuất thủ, uy thế đã mạnh mẽ vô cùng, trông như sấm bay chớp giạt, khiến cho người xem quên cả reo hò.

Hạng Thiếu Long chính là muốn nhử đối phương xuất kiếm sớm hơn dự định, lúc này vẫn ung dung, thanh mộc kiếm đánh ra như gió, thực hiện phản kích trong khi phòng thủ.

Trong sát na ấy, thanh Trường Kích và thanh Mặc Tử kiếm giao nhau khoảng hơn mười lần, tiếng bốp bốp không ngừng vang lên, khiến cho ai nấy đều căng thẳng, reo hò không ngớt, hai người càng đánh càng nhanh, người xem hoa cả mắt, quên cả reo hò trợ oai.

Hạng Thiếu Long mượn ưu điểm về trọng lượng của thanh mộc kiếm, hạ lòng tin và nhuệ khí của đối phương.

Mặc Tử kiếm ngoài tam đại sát chiêu, vốn là trọng thủ không trọng công, lấy vương đạo chi khí để khuất phục đối thủ Nhưng lợi hại nhất là trong mỗi thế thủ đều hàm chứa thế phản công, trong công có thủ, khiến cho mỗi nhát kiếm của Quân Trung Tà khó mà triển khai hết thế công được, không thể dùng lối đánh nhanh được.

Năm xưa Cự Tử Mặc gia là Nguyên Tông chỉ điểm kiếm thuật cho Hạng Thiếu Long, chỉ đứng né thôi cũng đã dễ dàng buộc Hạng Thiếu Long phải lùi ra sau, thì có thể thấy được chỗ tuyệt vời trong những thế thủ của Mặc Tử kiếm pháp.

Hạng Thiếu Long lúc này tuy đã dùng hết trí mưu sách lược, nói cho cùng vẫn chưa thể hạ được Quân Trung Tà, muốn lấy được mạng của y thật là khó.

Cho nên trước tiên lùi bước, rồi lợi dụng sự tinh diệu của Mặc Tử kiếm pháp, vừa thủ vừa công. Trong tình huống này, chỉ cần Quân Trung Tà không thể phá được thế thủ của gã, thì phải ứng phó với thế công của gã, lúc ấy bất cứ ai cũng cảm thấy được kẻ thủ thắng được là gã.

Chỗ hay nhất là không phân biệt được ai thắng ai thua thật sự, vậy thì gã không cần phải cưới Lã Nương Dung.

Đêm nay vì đối phó với kẻ đại địch Quân Trung Tà này, Hạng Thiệu Long đã sử dụng hết tất cả trí tuệ và sức lực của mình, quả thật về mặt sách lược không thể tấn công được.

Quân Trung Tà lúc này càng đánh thì càng e sợ, người khác thấy thanh Trường Kích của y như gió bay chớp giật, uy mãnh vô cùng, nhưng trong lòng y thì biết rõ mình vì chủ yếu tấn công nên tốc độ hao phí sức lực còn cao hơn cả đối phương. Nhưng hơn ba mươi nhát kiếm mà vẫn không thể bức lùi được đối thủ, cứ đánh mãi như thế, cho đến khi hết sức, thì đó chính là lúc đối phương phản công.

Y vẫn là một đại hành gia trong kiếm đạo, trong lòng cảm thấy không ổn, thanh kiếm trong tay cố ý đánh chậm lại, lộ ra chỗ hở, để nhử đối phương phản kích.

Nào ngờ Mặc Tử kiếm pháp của Hạng Thiệu Long là một loại kiếm pháp nhân giả, không hề có ý lợi dụng những sơ hở của đối phương để tấn công vào, tuy biết rõ là trá ngụy, nhưng vẫn không nắm bắt thời cơ để phản kích. Quân Trung Tà hoảng sợ đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, tưởng rằng đối phương đã thấy được mưu kế của mình, khí thế nhất thời giảm xuống một phần.

Người xung quanh đều không ngừng la hét.

Bỗng một tiếng vang lên, Quân Trung Tà cuối cùng thối lui, nhân lúc trước khi sức cùng lực kiệt thì lui binh để tránh Hạng Thiệu Long lấy mạng.

Hạng Thiệu Long không phải là không muốn giết y, nhưng về mặt thể lực cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu, dù cho muốn phản công thì chẳng đủ sức, đồng thời trong lòng kinh hãi, nếu Quân Trung Tà có thể gắng gượng nữa khắc nữa, nói không chừng kẻ bại chính là bản thân gã.

Hai người đều đứng từ xa nhìn đối phương.

Toàn trường im lặng đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Hai người không giấu nổi hơi thở mệt nhọc của mình.

Từ Tiên đứng dậy nói, „Hãy để vi thần làm người công chứng, cuộc chiến này bất phân thắng bại. Nương Dung tiểu thư về nhà ai, phải định đoạt ở trận khác!"

Toàn trường chợt ồ lên như sấm động tỏ ý tiếc nuối cuộc tỷ kiếm tuyệt vời này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 159: Trước Cơn Sóng Gió

H

ạng Thiếu Long về đến chỗ ngồi của mình đều được mọi người đón chào như anh hùng.

Nhưng gã lại biết rằng đôi chân của mình không đứng vững nữa, dù sức lực hay kiếm pháp đều thua Quân Trung Tà nửa bậc. Sở dĩ có thể áp đảo được đối phương, cũng vì chiến lược hợp lý và nhờ thanh kiếm trọng lượng nặng nề, nếu sử dụng thanh Huyết Lăng thì trận chiến này chắc chắn sẽ bại, cho nên trong lòng không hề vui mừng.

Thái tử Đan quay về hướng gã, gật đầu tỏ ý cảm kích vì gã đã ra tay hạ uy phong của Quân Trung Tà.

Còn Quân Trung Tà thì ngồi yên như phỗng, lặng lẽ nhận lời chúc mừng của bọn người Lã Bất Vi.

Tuy y không tỏ ra hớn hở nhưng thực chất y đã trở thành người thứ hai ngoài Vương Tiễn đã cùng giao thủ với Hạng Thiếu Long mà lại có thể ngang tài ngang sức với gã, khiến cho giá trị thân phận của y không giống như trước nữa, có tăng chứ không có giảm. Lúc này những người đang chen lấn đều trầm trồ bình luận, không chịu rời khỏi. Chu Cơ thấy buổi tiệc rối loạn, liền tuyên bố kết thúc.

Hạng Thiếu Long đợi tiểu Bàn, Chu Cơ rời tiệc rồi mới quay về trại.

Bọn Kỷ Yên Nhiên kiểm tra vết thương ở đùi cho gã, phát giác máu rịn ra, vội vàng rửa vết thương, thay thuốc rồi băng bó lại.

Kinh Tuấn vẫn cao hứng diễn tả trận đấu với Triệu Chi và Ô Đình Phương.

Hạng Thiếu Long hỏi Kỷ Yên Nhiên về Đẳng Dực thì biết y đã lên đường khi buổi tiệc bắt đầu. Thở dài than rằng, „Quản Trung Tà quả thật là một cao thủ, sức lực hơn người, ta không phải là không muốn giết y, mà là không thể làm được Kinh Tuấn cười, „Nhưng y cũng chẳng làm gì được tam ca."

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu nói, „Tiểu Tuấn sai rồi, nguyên nhân Quản Trung Tà lọt xuống thế hạ phong đêm nay, chỉ là vì lúc mới đầu y không muốn liều mạng, tưởng rằng Hạng lang sống không quá ngày mai, nên y không dám mạo hiểm mà thôi."

Mọi người nghe mà lòng thầm lo lắng, nói như vậy, Quản Trung Tà tuy chưa chắc có thể thắng được Hạng Thiếu Long, nhưng ít nhất cũng ngang tài ngang sức với gã.

Triệu Chi nói, „Người khác sẽ không nghĩ như vậy, thiếp thấy bao gồm cả Lã Bất Vi và Quản Trung Tà trong đó, đều tưởng rằng phu quân đại nhân của chúng ta vì không muốn lấy Lã Nương Dung, nên khi chiếm ưu thế thì đổi công thành thủ, cho nên đến giờ này vẫn chưa biết hư thực của Hạng lang."

Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói, „Lời Chi Chi rất có lý, tóm lại trận đấu này có lợi chứ không hại cho cả hai bên, Hạng lang đã cố gắng, Quản Trung Tà sớm muộn gì cũng đem Lã Nương Dung ra để khiêu chiến với chàng lần nữa! Giả sử chàng có thể phát huy uy lực của lối đánh kỳ lạ nhanh chóng một lần nữa, nói không chừng Quản Trung Tà cuối cùng sẽ thất bại."

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long nhủ thầm nếu có thể có được một lưỡi đao theo kiểu Nhật Bản thì sẽ cầm chắc phần thắng hơn.

Lúc này Hoàn Xỉ vội vàng chạy vào, đến bên Hạng Thiếu Long rỉ tai rằng, „Người của Cao Lăng quân bắt đầu di chuyển!“

Trong lầu tiểu Bàn, sau khi Hoàn Xi báo cáo tình hình quân phản loạn của Cao Lăng quân, khi đang nói đến phán đoán của mình thì Hạng Thiếu Long ngắt lời y, nói, „Bị quân có suy nghĩ gì đối với sự điều động của quân địch?"

Lý Tư lộ vẻ khâm phục, nhủ thầm, trong triều đình nước Tần, người hiểu bị quân nhất chính là Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thì cười thầm, gã có hai loại cảm giác đối với tiểu Bàn, một mặt gã là người đã chứng kiến tiểu Bàn lớn lên, hiểu rõ cá tính của y, biết rõ y vì cái chết của mẫu thân mà tính tình thay đổi, trong lòng đầy thù hận và hoài nghi, biết rõ cái đạo của sự sinh tồn, đó chính là phải nắm quyền lực, dù cho người y tin tưởng nhất là Hạng Thiếu Long, nếu Hạng Thiếu Long làm hết mọi chuyện thay y, thì sớm muộn sẽ nảy sinh vấn đề.

Mặt khác, Hạng Thiếu Long biết tiểu Bàn sau này sẽ trở thành vị Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, oai trấn thiên hạ, nên rất tin tưởng vào năng lực của y, không coi y là một đứa trẻ chưa trưởng thành như những người khác, hợp hai nhân tố này lại, Hạng Thiếu Long vừa thương yêu, vừa tôn kính đối với tiểu Bàn, cố gắng đem lại nhiều cơ hội để cho y phát huy.

Tiểu Bàn nghe vậy thì vui mừng nói, „Hoàn khanh gia biết tường tận nội tình của quân địch, đã ghi được một công, xong chuyện quả nhân sẽ trọng thưởng cho người."

Hoàn Xi cả mừng, khấu đầu tạ ơn, thầm nghĩ làm việc với bị quân quả nhiên khác hẳn, nếu nói những lời này với Vương Tiễn, thì y chỉ hơi gật đầu tỏ vẻ vui mừng, chứ nào có công lao gì?

Tiểu Bàn hơi trầm ngâm nói, „Cao Lăng quân đã đưa nhân mã men xuống bờ sông, xem ra vẫn chưa dùng thủ đoạn hỏa công và thủy công. Vì quân lực chúng ta hơn hẳn quân địch gấp ba lần, cho nên y phải tạo ra tình thế hỗn loạn rồi mới nhân cơ hội ấy mà đánh vào."

Hoàn Xi nghe vị bị quân chưa thành niên phân tích có lý, nên trong lòng khâm phục lắm.

Ánh mắt khâm phục sùng bái của y có hiệu lực hơn những lời nịnh bợ. Dù cho người yêu thương y là Hạng Thiếu Long cũng chưa bao giờ nhìn y bằng ánh mắt ấy.

Tiểu Bàn lòng đầy tự tin, sau một khắc suy nghĩ thì nói, „Có thể đoán được khi Cao Lăng quân tấn công, tất sẽ sai người đốt trại của mình. Vì thế gió nên lửa sẽ ăn lan từ trên cao xuống, cho nên mục tiêu đầu tiên là những doanh trại của vương hầu quý tộc, lúc ấy chỉ cần bắn thêm hỏa tiễn, về sự an toàn của mọi người, tất sẽ vội vàng di chuyển ra bờ sông, tưởng rằng sau khi qua sông thì sẽ an toàn."

Lúc này thì cả Hạng Thiếu Long cũng lộ vẻ tán thưởng, vị Tân Thủy Hoàng tương lai này quả nhiên lợi hại, có tầm nhìn rất xa, nhìn biết trước mọi chuyện.

Khi phát động hỏa công, Cao Lăng quân sẽ sai người đốt ở phía sau trại, khi lửa cháy bùng hòng dập tắt.

Nếu không đoán được điều này, Cao Lăng quân quả thật có cơ hội thành công rất lớn.

Tiểu Bàn tiếp tục nói, „Mục tiêu chủ yếu của Cao Lăng quân chính là quả nhân, cho nên y sẽ sai người giả thành cấm vệ, rồi nấp ở gần đây, chờ cơ hội ra tay, rồi thì y sẽ tìm cách gây rối loạn lần thứ hai."

Lý Tư và Hoàn Xi đều hứng thú đến nỗi chẳng đối đáp gì được, để y nói ra những lời trong lòng của mình.

Hạng Thiếu Long cố ý nói, „Bị quân cho rằng Cao Lăng quân sẽ dùng đến thủ đoạn gì?"

Tiểu Bàn hồ hởi nói, „Đương nhiên là thủy công! Khi lửa cháy mạnh, Cao Lăng quân sẽ hư trương thanh thế để ép chúng ta vượt sông. Khi mọi người tranh nhau vượt sông, thì lại tháo đập nước ở trên thượng du, lại thả gỗ lớn, phá sập bốn cây cầu gỗ, nếu quả nhân đang trên cầu, thì âm mưu của Cao Lăng quân càng dễ dàng thành công hơn, nếu không thì sẽ chặt đứt quân lực của chúng ta thành hai phần, đầu đuôi khó cứu nhau, lúc ấy chỉ cần phản quân từ trên thượng du ào xuống, dùng hỏa tiễn đồng thời bắn qua hai bên bờ, rồi nhân lúc hỗn loạn ấy lên bờ đến hành thích quả nhân, kế ngoại ứng nội hợp ấy có thể nói vừa độc ác vừa tuyệt vời!"

Hoàn Xỉ nén không được khen rằng, „Bị quân anh minh, tiểu tướng khâm phục sát đất."

Tiểu Bàn lập tức hớn hở, „Lúc ấy Lã Bất Vi chỉ cần phái vài người có tiền thuật cao minh như Quản Trung Tà, rồi sai người nấp mình trong nước, muốn bắn ai chẳng phải dễ hơn trở bàn tay hay sao! Lúc đó Hạng Khanh gia thì lại độc phát thân vong, đô kỵ quân như rồng mất đầu, vì thế Lã Bất Vi và Quản Trung Tà có thể vì cứu chủ mà lập công, tiếp quản quân quyền từ tay những người đã chết như Lộc Công, Từ Tiên, lúc ấy thiên hạ của đại Tần ta, đã lọt vào tay nhà họ Lã. Hừ!"

Cả ba người đương nhiên hiểu ý của tiểu Bàn, Lã Bất Vi vì biết rõ kế hoạch của Cao Lăng quân nên lúc ấy có thể thừa cơ trừ khử bất cứ kẻ nào.

Bao nhiêu công lao và quyền lợi đều rơi vào tay bọn chúng, còn tội thì do Cao Lăng quân, kẻ đã bị người ta lợi dụng mà chẳng biết này lảnh.

Kế hoạch do Mạc Ngạo nghĩ ta quả thật là cao minh khiến cho người ta lạnh mình!

May mà ngày mai y sẽ chết, nếu không Hạng Thiếu Long sớm muện gì cũng bị y trừ khử.

Đó cũng là vận mệnh.

Nếu không đã không có Tần Thủy Hoàng!

Trời chưa sáng, đội ngũ đi săn bắt đầu xuất phát.

Trong đội quân đi săn này thiếu người của thái tử Đan, không biết có phải vì Lã Bất Vi cố ý làm nhục, nên không còn mặt mũi gì để tham gia Lễ Điền Liệp, hoặc có lẽ cũng mượn điều này để phản đối.

Lã Bất Vi thần thái bay bổng, chủ động chào hỏi Hạng Thiếu Long, đương nhiên bởi vì y cho rằng đây là ngày cuối cùng của Hạng Thiếu Long.

Khi Quản Trung Tà đụng đầu với Hạng Thiếu Long, y có vẻ không còn tràn trề lòng tin như ngày trước nữa, mà vẻ mặt có hai phần tôn kính và ba phần tiếc nuối.

Kiểm thuật đã đến cảnh giới như Quản Trung Tà, quả thực là khó tìm đối thủ, mà một đối thủ tốt như Hạng Thiếu Long, đêm nay mạng đã sắp Ô hô, thử hỏi Quản Trung Tà sao không tiếc nuối cho được, bởi vì y mãi mãi không còn cơ hội đánh bại Hạng Thiếu Long.

Chu Cơ, Cầm Thanh, và bọn Kỷ Yên Nhiên không có mặt trong buổi đi săn sáng nay, còn tiểu Bàn và bọn Xương Văn quân thì giả vờ cũng đi săn nhưng xuất phát được một lúc thì đã quay về.

Những người khác thì chưa biết chuyện gì, vẫn cứ tiếp tục tìm hứng thú của mình.

Lúc quay về Lã Nương Dung cố ý dong ngựa đến gần Hạng Thiếu Long, nhìn Lý Tư, khiến cho Lý Tư phải vội vàng giả vờ lùi về phía sau, mới nói, „Hạng Thiếu Long, phải chăng ngài cố ý không thẳng để tránh phải cười một người mà ngài chán ngán như ta?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu lắm, ả này tánh tình cương liệt, mà lại thay đổi thất thường, đã bảo rằng không chịu gả cho mình, lại biết rằng mình không sống qua tối đêm nay, nhưng lại vẫn cứ thắc mắc mình phải chẳng chán ghét ả! Nhưng dù thế nào đi nữa, mà cũng từ điều này mà biết rằng nàng không phải hoàn toàn không có ý với mình, nếu không cần gì phải hỏi đi hỏi lại như vậy?

Cười gượng nói, „Có muốn cũng không được, nghiêm túc mà nói coi như ta đã thua. Bởi vì Quân đại nhân quả thực đã khiến cho vết thương ở đùi ta lại vỡ, chỉ là ta vì sợ mất tư cách theo đuổi tiểu thư nên mới không nói ra mà thôi!

Tam tiểu thư có hài lòng chưa?"

Lã Nương Dung bị gã nhìn đến đỏ cả mặt, như thế thì vui ra mặt. Nhưng lại trở nên buồn bã, cúi đầu, cắn môi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hạng Thiếu Long biết rõ nàng đang chịu sự giày vò của lương tri, lại càng e ngại nàng nén không được mà cho mình biết chuyện bị hạ độc, hay chuyện khác, Lã Bất Vi ở phía trước vẫy tay gọi Lã Nương Dung đến, bên cạnh còn có Mạc Ngạo, rõ ràng có một nỗi sợ như Hạng Thiếu Long.

Lã Nương Dung nhìn gã, thở dài, dong ngựa lên phía trước.

Rồi Xương Văn quân đến bên gã, thở dài, cười gượng nói, „Chuyện Doanh Doanh Hạng đại nhân không cần để ở trong lòng Đêm qua ta đã đề cập chuyện giữa tiểu muội và huynh, tiểu muội lại cứ từ chối, chao ôi! Chuyện này xem ra không thể miễn cưỡng được, nhưng huynh đệ chúng tôi đều rất cảm kích huynh."

Hạng Thiếu Long không những không cảm thấy bị tổn thương, mà còn cảm thấy thoải mái nữa.

Nhủ thâm Quản Trung Tà đã đem lại sự thoa mãn và khoái lạc cho Doanh Doanh về mặt xác thịt. Cho nên khi chưa gần gũi với mình, nàng không thể nào quyết định được.

Không ngờ không những phải phân thắng bại với Quản Trung Tà trên chiến trường, mà còn phải so tài cao thấp với y trên tình trường nữa.

Chao ôi!

Thằng thăn mà nói, gã đâu còn lòng dạ nào để mà ghen tuông như trước nữa? Doanh Doanh thích gả cho ai thì cứ gả cho kẻ ấy, Hạng Thiếu Long gã nào để chuyện ấy trong lòng!

Về đến lều, Hạng Thiếu Long vừa sắp xếp cho thân vệ bảo vệ cho đám thê thiếp, Lộc Công đã sai người đến tìm gã.

Trong lều Lộc Công, Từ Tiên, Vương Lăng và vài vị tướng lĩnh tâm phúc đang bí mật bàn bạc, trong đó có Bạch Xung, kẻ đã thua dưới tay Châu Tử Hoàn.

Lộc Công vui vẻ bảo gã ngồi xuống, thân thiết vỗ vai gã mà rằng, „Biểu hiện đêm qua của Thiếu Long rất tuyệt vời, khiến cho Quản Trung Tà ấy trở tay không kịp, lại không cho tên lão tặc ấy ngăn lại cuộc tử võ, chiếm được thượng phong. Khiến ai nấy đều tán phục, nếu người có thể đem quân ra xa trường, thì sẽ là một mãnh tướng vô địch!"

Vương Lăng nhíu mày nói, „Thiếu Long đêm qua có gì không thừa cơ trừ khử luôn Quản Trung Tà? Nếu đêm nay y lại nấp trong bóng tối bắn tên hại người, e rằng nhiều người trong chúng ta ở đây sẽ mất mạng."

Hạng Thiếu Long biết rõ tuyệt kỹ hai mũi tên hạ được bốn con thủy điều của Quản Trung Tà, đã chấn động cả đại Tần. Còn mình đêm qua có thể áp đảo được Quản Trung Tà chỉ là tạm thời, cho nên trước mắt không tiện nói ta mình vốn không đủ bản lĩnh để giết chết Quản Trung Tà, cười gượng

nói, „Mặt tướng vì vết thương ở đùi lại phát tác, cho nên đành phải dùng thế thủ, nếu không Quân Trung Tà dù tiến thuật cao minh đến đâu cũng đừng hòng có cơ hội bắt tên nữa!"

Rồi nói những suy đoán của tiểu Bàn về Cao Lăng quân, đồng thời bảo rằng, „Lần này kế hoạch đối phó với kẻ địch toàn do chính bị quân nghĩ ra, chúng ta chỉ theo lệnh mà thực hiện thôi!"

Lộc Công chép miệng, „Lão phu trước sau đã hầu hạ năm vị quân chủ của đại Tần chúng ta, nhưng chưa ai bằng với bị quân, còn nhỏ tuổi mà đã tỏ ra là một vị bá chủ, đại Tần ta đã có hy vọng! Không biết lão phu có thể còn sống đến ngày bị quân thống nhất thiên hạ chăng?"

Hạng Thiệu Long nghe mà trong lòng cảm thấy an ủi, biết tiểu Bàn có những biểu hiện xuất sắc trong những ngày qua, lại chứng thực được y không phải là tạp chủng của Lã Bất Vi, khiến cho đám tướng lĩnh của nước Tần trở nên trung thành hơn. Chỉ cần những điều này, thì y sẽ ngồi vững trên chiếc ghế vua Tần.

Từ Tiên cũng khen, „Tuổi tác của bị quân tuy còn nhỏ, nhưng giải quyết mọi chuyện rất hợp lý, điều hiếm có là ngài can đảm gan dạ, thâm tàng bất lộ. Đại Tần ta đã có hai vị quân chủ liên tiếp bị kẻ gian hạ độc chết, giờ đây đã có một vị minh chủ, là phước của đại Tần chúng ta!“

Vương Lăng cũng chen vào khen hai câu rồi mới nói, „Đối phó với Cao Lăng quân vẫn còn dễ dàng, nhưng vì có Mạc Ngạo âm thầm bày kế cho Lã Bất Vi, đến lúc ấy có thể lại sẽ có những thủ đoạn mà chúng ta không ngờ đến được, quả thực rất khó đề phòng, tại sao Thiệu Long lại có thể lơ là Lã Bất Vi đến thế?"

Hạng Thiệu Long nói, „Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, chúng ta giờ đây đã biết rõ âm mưu của Cao Lăng quân, còn Lã Bất Vi có bao nhiêu nhân thủ, đều nằm trong lòng bàn tay chúng ta, đến lúc ấy Mạc Ngạo sẽ

chết vì chất độc phát tác, còn chúng ta thì vẫn an toàn. Dưới sự dẫn dắt của bị quân, dù cho Tôn Võ có sống lại, cũng khó mà giúp cho Lã Bất Vi đắc thủ."

Từ Tiên trầm giọng nói, „Chúng ta phải chăng nên đặt ra cạm bẫy, để Lã Bất Vi lộ ra đuôi cáo, rồi luôn thể trừ khử y? Nếu có bằng chứng đầy đủ, Mông Ngao cũng không còn lời gì để nói."

Khi Hạng Thiệu Long chưa biết trả lời thế nào, may mà Lộc Công nói, „Nếu phải cùng lúc đối phó với Lã Bất Vi, thì sự tình sẽ phức tạp hơn, chúng ta e rằng không thể ứng phó được. Giờ đây bọn Thái Trạch, Vương Quan, đều đi theo tên trọng phụ ấy, một khi hạ y không được, ngược lại sẽ bị y quay lại cắn, lại có thái hậu đứng về phía của y, chuyện tốt e rằng sẽ biến thành chuyện xấu. Từ tướng! Ngài tốt nhất hãy nhẫn nại thì hơn, đừng quên rằng thế lực của phía Đỗ Bích cũng không thể xem thường!"

Vương Lăng nói, „Giờ đây Mông Ngao đang cầm quân ở bên ngoài, y lại trung thành với Lã Bất Vi, nếu nghe có chính biến sẽ tạo phản, lại cắt ba quận ở phía đông để tự lập mình, chúng ta sẽ càng phiền toái hơn."

Từ Tiên thở dài, không nói gì được nữa.

Hạng Thiệu Long càng lúc càng hiểu rõ vận mệnh là gì. Thấy rõ cơ hội giết Lã Bất Vi ở trước mắt, nhưng không thể làm gì được!

Sau khi mọi người thương lượng tình tiết xong, Lộc Công, Từ Tiên và Vương Lăng cùng nhau đến gặp tiểu Bàn. Còn Hạng Thiệu Long vì để tránh tai mắt, nên không đi theo mà một mình rời khỏi.

Vừa bước ra khỏi trại, thì gặp hai thiếu nữ Lộc Đan Nhi và Doanh Doanh, hai người có lẽ vì đã có nhiều thu hoạch sáng nay nên xem ra rất hớn hởi.

Thấy Hạng Thiệu Long đi một mình thì mắt sáng lên.

Lộc Đan Nhi tinh nghịch thi lễ nói, „Xin chào đại kiếm khách!“

Doanh Doanh vì từ chối gã, nên có lẽ lúng túng nói, „Ta đang muốn tìm ngài.“

Rồi quay sang Lộc Đan Nhi nói, „Đan Nhi! Để ta nói vài câu với đại kiếm khách nhé?“

Lộc Đan Nhi nói, „Tỷ không thể độc chiếm y được!“ rồi bịt tai nói, „Nói đi!“

Doanh Doanh chẳng thể làm gì được nàng, kéo Hạng Thiếu Long bước ra xa, thì thầm, „Người ta không phải là không muốn gả cho ngài, chỉ là sự việc quá nhanh, cho người ta chút thời gian để suy nghĩ được chăng?“

Hạng Thiếu Long nhủ thầm nàng muốn cho Quán Trung Tà chút thời gian để suy nghĩ mới đúng, rồi nhìn nàng chăm chăm, Doanh Doanh giậm chân nói, „Đừng nghĩ bậy, không phải chuyện mà ngài đang nghĩ đâu!“

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Nếu nàng muốn từ chối một chuyện, đương nhiên phải tìm cớ. Sau này nếu ta không màng đến nàng nữa, Doanh đại tiểu thư tốt nhất đừng trách ta vô tình!“

Doanh Doanh giật mình, khi đang nhìn gã, Lộc Đan Nhi xông tới, kéo Hạng Thiếu Long nói, „Nào! Chúng ta ra bờ sông câu cá, hôm nay có phải mọi người đều bất bình thường cả, cả tiểu Tuấn cũng bảo không có thời gian đi theo chúng ta, Hạng đại nhân hãy thay thế y vậy.“

Hạng Thiếu Long dù rảnh rồi, cũng không muốn đánh bạn cùng bọn họ, huống chi trong tình huống cứ mỗi khắc trôi qua, là thêm một phần căng thẳng, nói xong mấy lời tốt đẹp thì chuồn mất.

Chương 160: Sung Sướng Lòng Người

T

rước giờ ngọ, đội ngũ đi săn đã lục đục kéo về, nên mọi người rất chộn rộn.

Cấm vệ quân và đô kỵ quân, âm thầm bước vào trạng thái cảnh giác để ứng phó với cuộc nổi loạn sắp xảy ra.

Đương nhiên mọi việc diễn ra không quá lộ liễu để tránh đánh cỏ động rắn, khiến bọn người Cao Lăng quân hoảng sợ mà chạy mất.

Kinh Tuấn trở thành đầu mục thám tử của tiểu Bàn, những thân binh xuất thân từ tinh binh đoàn Ô gia, hợp thành một mạng lưới trinh sát, giám sát động tĩnh của bọn người Cao Lăng quân và Lã Bất Vi.

Mạng lưới trinh sát này vẫn nằm trong trạng thái chờ đợi, bởi vì dù cho Cao Lăng quân có lớn gan đến đâu, cũng không dám bắn tên trước buổi tối, khi mọi người còn mặc áo giáp, hướng chi nếu đốt trại vào ban ngày, chỉ gây nên một trò cười mà thôi. Buổi ăn trưa diễn ra trong không khí yên tĩnh.

Những người đủ tư cách tham gia cuộc đi săn vào buổi tối, đều về lều nghỉ ngơi để dưỡng tinh thần.

Từng giọt thời gian trôi qua.

Khi tiếng tù và vang lên, đội ngũ đi săn tập hợp trong kỵ xạ trường trước lều của tiểu Bàn, không khí bắt đầu căng thẳng lên.

Tiểu Bàn, Chu Cơ, cùng các đại thần, ngồi trên khán đài để duyệt lại đội ngũ đêm nay sẽ đi săn ở Tây Ninh sơn. Nhìn những người đi săn ai nấy tràn trề tinh thần, những kẻ biết chuyện đều cảm nhận được áp lực trước khi cơn giông đến.

Nữ nhi quân của bọn Doanh Doanh cũng xuất phát.

vàng kim Ô dần lặn xuống ở phía Tây.

Đèn đuốc trong doanh trại bắt đầu sáng lên, trong khu vực trại của hoàng cung càng náo nhiệt hơn, bọn cấm vệ đang chuẩn bị cho buổi dạ tiệc.

Lúc ấy thái tử Đan cùng bọn tùy tùng đột nhiên bỏ đi, quay về Hàm Dương.

Điều này rất bất ngờ với Lã Bất Vi, nhưng không hề khiến cho y nghi ngờ, tưởng rằng thái tử Đan đêm qua bị làm nhục nên không còn mặt mũi tham gia buổi dạ tiệc nữa.

Màn đêm dần buông xuống, hành động cuối cùng đã bắt đầu.

Đội quân được điều động đầu tiên là đô kỵ quân do Hoàn Xỉ chỉ huy, cùng toán quân được chia nhỏ ra âm thầm vượt dòng Kinh Thủy, ẩn mình ở những mô đất cao, hai bên bờ, tất cả mọi người đều không được rời khỏi đội, để tránh lộ phong thanh.

Còn cấm vệ quân thì tăng cường phòng thủ dãy trại của hoàng cung.

Nhóm trinh sát của Kinh Tuấn bắt đầu hoạt động, tai mắt của bọn họ được cài ở khắp nơi trong ngoài doanh trại.

Nhóm người ấy đã từng được Hạng Thiếu Long huấn luyện cho phương pháp trinh sát gián điệp, nên dù cho nhiệm vụ khó khăn đến mức nào cũng đều dễ dàng ho án thành.

Trước khi buổi dạ tiệc, tia mặt trời cuối cùng lặn xuống phía tây.

Thời hạn mất mạng của Mạc Ngao đã sắp đến.

Không khí buổi tiệc vẫn vui vẻ như bình thường, Cao Lăng quân đương nhiên là tìm một chỗ để không dự tiệc.

Bọn Kỷ Yên Nhiên cũng đều đến, ngồi cùng chiếu với Cầm Thanh.

Tiểu Bàn và tất cả công khanh đại thần đều mặc trang phục đi sẵn. Buổi tiệc của ngày cuối cùng này, theo lệ phải được cử hành nguyên đêm, để đợi đội ngũ đi sẵn vào ban đêm sẽ về vào sáng mai.

Kinh Tuấn, Hoàn Xi, Xương Văn quân đều có nhiệm vụ nên không có mặt ở buổi tiệc này.

Tiểu Bàn rất hứng khởi, hai mắt lấp lánh, rõ ràng đang ở trong trạng thái rất hưng phấn.

Lã Bất Vi cũng thế, không ngừng kính rượu với Chu Cơ.

Không biết có phải vì muốn tận mắt thấy Hạng Thiệu Long độc phát thân vong, hoặc không cần phải ẩn mình nữa, cả Mạc Ngao cũng đến dự tiệc, ngồi cùng với bọn Lỗ Tàn và Châu Tử Hoàn.

Lã Nương Dung thì ngồi ở giữa Lã Bất Vi và Quản Trung Tà, nàng cúi đầu, không hề nhìn sang Hạng Thiệu Long.

Sau màn biểu diễn kiếm của cấm vệ quân, Kinh Thiện đến bên Hạng Thiệu Long, thì thầm nói, „Người của Cao Lăng quân bắt đầu tưới dầu hỏa ở phía ngoài trại, Tuấn gia cố ý sai người tuần tra ở gần đấy, khiến cho bọn chúng chỉ có thể ra tay ở một vài nơi nhất định."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Người của Lã Bất Vi có động tĩnh gì không?"

Kinh Thiện nói, „Ba trăm gia tướng của Lã Bất Vi lần lượt rời khỏi doanh trại đi về phía dòng Kinh Thủy. Tuấn gia đoán rằng bọn chúng sẽ ẩn mình

dưới nước, sau khi cầu gỗ bị gãy, trong lúc rối loạn, thì sẽ ra tay."

Kinh Thiện bỏ đi, Hạng Thiếu Long ghé sang Xương Bình quân nói, „Huynh đệ! Đã đến lúc."

Xương Bình quân và gã nhìn nhau bằng ánh mắt vui mừng, lặng lẽ rời khỏi tiệc.

Lý Tư thì thầm, „Nhìn dáng vẻ Lã Bất Vi, có lẽ y đang lấy làm lạ vì sao chất độc vẫn chưa phát tác! Hừ! Thật là thú vị. Ngừng một lát nói tiếp, „Song ta vẫn chưa hiểu, lẽ nào Lã Bất Vi để cho người của Cao Lăng quân tự do ra tay, không sợ chơi lửa bỏng tay, cả mình cũng bị trừ khử hay sao?"

Hạng Thiếu Long lúc này thấy Châu Tử Hoàn và Lỗ Tàn lần lượt chuồn mất, mỉm cười nói, „Trước tiên là trong bọn thủ hạ của Cao Lăng quân có nội gián của Lã Bất Vi, khiến cho Lã Bất Vi có thể biết được mọi hành động của Cao Lăng quân, thứ đến bên cạnh Lã Bất Vi tuy chỉ có khoảng mấy trăm người, nhưng y còn một tốp thủ hạ khác, nhân lúc hỗn loạn mà tiến hành âm mưu, lại thêm lúc ấy ta đã mất mạng, Quân Trung Tà sẽ thừa cơ tiếp lấy quyền chỉ huy, lúc ấy chỉ cần Lã Bất Vi đứng bên cạnh thái hậu và bị quân, lại có Mạc Ngao nghĩ ra mưu kế, ai không dám nghe lời của y nữa?"

"Không mạo hiểm thì làm sao giành lấy được thành công, „ rồi lại chép miệng.

Lý Tư nén không được, cười nói, „Tình huống phức tạp như thế này, ta quá thật chưa bao giờ nghĩ tới. Hạng đại nhân có thấy bị quân thật khỏe mạnh, đêm qua chỉ ngủ khoảng ba bốn canh giờ, hôm nay lại bận suốt cả ngày, nhưng giờ đây vẫn trông rất có tinh thần, tiên vương kém xa ngài!"

Hạng Thiếu Long cũng nghĩ thế, kẻ có thể làm được chuyện lớn thường là khỏe khoắn hơn người, nếu không làm sao có đủ sức ứng phó với các áp

lực? Tiểu Bàn đã là Tần Thủy Hoàng đương nhiên phải có sức khỏe hơn người.

Quản Trung Tà lúc ấy rời chỗ ngồi đi qua một vòng rồi nói chuyện với Lao ái.

Hạng Thiệu Long định sai người đến nghe lén, nhưng cuối cùng bỏ ý định ấy, đồng thời nghĩ đến trong danh sách những người phải giết đêm nay của Lã Bất Vi, không biết Lao ái có phần không?

Kinh Thiện lúc này đã bước đến, „Theo tín hiệu đèn, người của Cao Lăng quân đang nấp trên thượng du, bắt đầu thả gỗ và bè xuống nước, chỉ cần doanh trại bốc lửa thì lập tức sẽ phối hợp từ trên đánh xuống. Còn Châu Tử Hoàn và Lỗ Tàn thì một người ra sông, một người rời khỏi doanh trại, xem ra là sẽ hội hợp với một nhóm thủ hạ của Lã Bất Vi.

Tuấn gia đã sai Phổ Bố theo dõi y, nếu có hành động khác lạ sẽ lập tức giết ngay."

Kinh Thiện vừa đi, Hạng Thiệu Long ghé sang Lý Tư nói, „Đã đến lúc, Lý đại nhân hãy đi báo với bị quân, ta phải đi đùa với Lã Bất Vi một mẻ."

Hai người chia tay hành sự, Xương Bình quân lúc này mới sắp xếp xong mọi thứ, quay về, gặp Hạng Thiệu Long nói, „Đã sắp xếp cho người trong hoàng tộc đến nơi an toàn, giờ đây ta phải bảo vệ cho thái hậu và bị quân, Thiệu Long hãy cẩn thận!

Hai người nhìn nhau cười.

Hạng Thiệu Long đi qua một vòng, đầu tiên đến chỗ Quản Trung Tà và Lao ái, mỉm cười nói, „Hai vị đại nhân đang bàn chuyện gì mà cao hứng đến thế?"

Sự thực hai người này có vẻ rất nghiêm túc, không hề có chút hứng thú nào, nghe gã nói như vậy, đều biết trong lời nói có ý khác.

Quản Trung Tà lúng túng cười, „Không có Hạng đại nhân, nói gì cũng không đủ, nào! Chúng ta hãy cạn hai chén nào!"

Chỗ này cách Lã Bất Vi khoảng ba chiêu, nhưng Hạng Thiếu Long, Quản Trung Tà và Lao ái dáng người đều to cao, khiến Chu Cơ lúc này đang nói chuyện với Lã Bất Vi cũng ngạc nhiên nhìn xuống Hạng Thiếu Long ngẩng đầu nhìn vầng trăng cong cong, lắc đầu nói, „Đêm nay ánh trăng thật mờ, rất dễ bị đánh lén, tại hạ đang có nhiệm vụ, không tiện uống rượu, xin quản đại nhân hãy bỏ qua cho."

Với một kẻ lạnh lùng thâm trầm như Quản Trung Tà mà cũng không nén được, mặt hơi biến sắc.

Lao ái thì rõ ràng không biết chuyện gì cả, cười nói, „Có Hạng Thiếu Long ở đây, kẻ nào dám đến cướp trại, tất to gan bằng trời."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ lúc này không làm cho Quản Trung Tà mất đi lòng tin, còn đợi lúc nào nữa, nhấn giọng nói, „Chuyện trên đời nhiều khi ngoài tầm suy nghĩ của con người, đó gọi là người tính không bằng trời tính. Quản đại nhân cho rằng lời này của ta có lý chăng?"

Quản Trung Tà cảm thấy bất ổn, khi mặt đang biến sắc, Hạng Thiếu Long mỉm cười bỏ đi.

Hạng Thiếu Long bước về phía Lã Bất Vi và Mạc Ngạo.

Trong lòng nổi lên nhiều mối lo.

Từ ngày Thiên công chúa và bọn Xuân Doanh chết thảm, gã bao giờ cũng lợt xuống thể hạ phong, dù trong lòng có bao nhiêu oán hận cũng phải nén xuống.

Đến khi Ô Đình Uy gián tiếp bị Lã Bất Vi hại chết, rồi Trang Tương vương, người có tình thâm nghĩa trọng với mình qua đời, chuyện gã mong đợi nhất là cuối cùng sẽ có một ngày lột da, xẻ thịt Lã Bất Vi.

Nhưng vì biết Lã Bất Vi khí số chưa hết, nổi chờ đợi đã trở thành nỗi đau khổ. Dùng thủ đoạn để khiến cho Lã Hùng mất đi chức quan, chỉ có thể hả chút giận, nhưng vẫn không khiến gã có cảm giác vui mừng trong lòng.

Nhưng hôm nay thì mọi chuyện khác hẳn, bởi vì kẻ sẽ chết chính là Mạc Ngạo.

Giả sử không có Mạc Ngạo, Lã Bất Vi làm sao có thể dùng những thủ đoạn độc ác đối phó với mình. Cho nên Mạc Ngạo mới thực là kẻ gây tội ác. Sau đêm nay, gã không còn khách sáo với Lã Bất Vi nữa. Trước khi Mạc Ngạo chết, gã nhất định phải đùa bỡn với Lã Bất Vi và Mạc Ngạo một phen, coi như là đòi trước một chút nợ vậy. Nghĩ đến đây thì bước đến chỗ Mạc Ngạo.

Lã Bất Vi và Lã Nương Dung đều ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, Lã Bất Vi mỉm cười nói, „Thiếu Long hãy mau cạ chén với ta."

Chu Cơ thì nhìn sang hướng gã, thấy gã vẻ mặt nghiêm túc, nên cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Quản Trung Tà lúc ấy đuổi theo sau Hạng Thiếu Long, thấy gã lạnh lùng nhìn Mạc Ngạo, mặt lại biến sắc lần nữa.

Lúc này buổi tiệc rất náo nhiệt, còn bọn Lộc Công, Từ Tiên, Vương Lăng đều nhận được ám hiệu nên lần lượt chuẩn mất.

Tiểu Bàn thì vẻ mặt vẫn bình thường, thân mật nói chuyện với Chu Cơ, nhưng ánh mắt của hai người luôn hướng về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nhìn Lã Bất Vi và Lã Nương Dung, mỉm cười nói, „Lần này tại hạ đến đây là muốn đáp tạ Mạc tiên sinh, Một kẻ tài trí như Mạc Ngạo mà vẫn không hiểu nổi, nhưng vẫn cảm thấy không ổn, ngạc nhiên đứng dậy, mặt hoang mang nói, „Hạng đại nhân vì chuyện gì mà đáp tạ Mạc mỗ?"

Buổi tiệc của người Tần, thích thoải mái tùy tiện, không ít người đứng dậy chúc rượu nhau. Cho nên ba người tuy đứng mà nói chuyện, lại thêm đứng ở phía sau cho nên không gây sự chú ý nhiều lắm.

Chu Cơ và tiểu Bàn thì ngừng lại không nói nữa, đóng tai nghe bọn họ đối đáp.

Lã Bất Vi cũng thấy không ổn, bưng chén rượu đứng dậy, đến phía bọn họ nói, „Thiếu Long muốn cảm tạ Mạc tiên sinh chuyện gì? Ta cũng nóng lòng muốn nghe đây."

Hạng Thiếu Long nhìn Quản Trung Tà rồi ung dung nói, „Điều đầu tiên phải cảm kích là Mạc tiên sinh đã phá chủ nhân của Túy Phong lâu là Ngũ Phù tiên sinh tặng Phi Long cho ta, sau này Hạng Thiếu Long nhất định sẽ dùng nó để tung hoành nơi sa trường, để ghi nhớ tấm thâm tình của Mạc tiên sinh."

Keng một tiếng.

Lã Bất Vi giật bắn người, chén rượu tuột tay rơi xuống đất, vỡ ra thành từng mảnh.

Cả ba người đều biến sắc.

Hạng Thiếu Long nhìn chén rượu vỡ tan dưới đất, cười ha hả nói, „Lạc địa khai khoa, phú quý vinh hoa, hay lắm!

Chúc trọng phụ sống lâu trăm tuổi, sức khỏe an khang."

Mấy câu này vừa nói ra, không những Lã Bất Vi không hiểu, mà cả Chu Cơ cũng biến sắc, nhìn thấy sự bất ổn trong Mạc Ngạo kinh ngạc nói, „Ngũ Phù lâu chủ tặng thưởng quý cho Hạng đại nhân có quan hệ gì đến Mạc mỗ ta?"

Lã Bất Vi mặt tối sầm lại, vừa rồi Hạng Thiệu Long chúc y sống lâu trăm tuổi, rõ ràng là muốn nói ngược lại, nhưng biết gã không còn sống được lâu nữa, đương nhiên không đại gì gây gổ với gã trước mặt Chu Cơ và tiểu Bàn.

Bọn người bên cạnh như Thái Trạch và Vương Quan đều cảm thấy không khí khác lạ ấy, cũng ngừng cuộc nói chuyện, nhìn qua bọn họ.

Tiểu Bàn biết Hạng Thiệu Long đang tạo cơ hội cho mình, nên mượn cớ đi nhà xí, tránh khỏi chỗ này.

Bọn Lã Bất Vi thì không biết tiểu Bàn đã rời khỏi, chỉ là đang lo lắng lời nói của Hạng Thiệu Long nên không rảnh để ý đến chuyện khác.

Hạng Thiệu Long quắc mắt lên, nhìn thẳng vào Mạc Ngạo nói, „Kẻ trí giả tính kỹ, nhưng cũng có lúc sơ hở. Ta chỉ nói Ngũ Phù tặng cho ta Phi Long, chứ không nói thưởng hay kiếm, có gì Mạc tiên sinh biết đó là một ngọn thưởng quý?"

Khi Mạc Ngạo còn đang ngạc nhiên, Quán Trung Tà trầm giọng nói, „Chuyện thứ hai Hạng đại nhân muốn cảm tạ Mạc tiên sinh là chuyện gì?"

Hạng Thiệu Long ngửa mặt lên trời cười, „Đương nhiên là nộ hôn của Quy Yến tiểu thư. Mạc tiên sinh đã quen với nộ hôn của mỹ nhân ấy, đương nhiên biết rõ mùi vị hơn cả tiểu đệ nữa."

Lã Bất Vi không thể kiềm chế nổi nữa, đồng thời mặt biến sắc lăm.

Mạc Ngạo rốt cuộc là kẻ tài trí hơn người, đột nhiên đưa tay bóp cổ họng, kinh hãi kêu lớn, „Người...”

Hạng Thiếu Long ngửa mặt nhìn trời, bùi ngùi nói, „Thời gian không còn nhiều nữa, Mạc tiên sinh lâu nay vẫn giỏi tính toán, đối với sự sinh tử của mình không nên sai sót như vậy.”

Rồi ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhìn Mạc Ngạo, gằn từng chữ nói, „ám toán kẻ khác, cũng có thể bị kẻ khác ám toán lại, Mạc tiên sinh có hiểu ý của câu này chẳng?”

Lã Bất Vi lạnh lùng quát, „Thiếu Long!”

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nhìn y, trầm giọng nói, „Hai người Châu Tử Hoàn và Lỗ Tàn đã đi đâu? Giờ đây bên ngoài hỗn loạn, hãy cẩn thận bị kẻ khác giết nhầm thì hỏng bét.”

Lã Bất Vi lại biến sắc lần nữa, quát lớn, „Mấy câu này của Hạng thống lĩnh có ý nghĩa gì?”

“ôì chao!”

Mạc Ngạo mặt biến sắc, hai tay bóp lấy cổ họng, kêu lên ằng ặc, hai mắt lộ ra vẻ kinh khiếp.

Quản Trung Tà vội vàng bước lên đỡ y, kinh hãi kêu lên, „Chuyện gì?”

Mạc Ngạo giật mạnh người, mồ hôi trên trán rịn ra, miệng ứa máu, dáng vẻ trông rất đáng sợ.

Hạng Thiếu Long đến bên Quản Trung Tà nói, „Quản đại nhân tốt nhất đừng rời khỏi nơi đây, nếu không đừng trách ta dùng quân pháp trị tội ông rời khỏi nhiệm vụ.”

Rồi quay sang Lã Bất Vi cười nhạt, „Đêm nay ánh trăng ảm đạm trọng phụ khi bước qua cầu hãy cẩn thận đấy."

Khi Mạc Ngạo đổ vào lòng Quán Trung Tà, Hạng Thiếu Long đã hiên ngang bước đi.

ánh lửa và tiếng la hét nổi lên ở ven sông, cuộc phản loạn đầu tiên sau khi tiểu Bàn lên ngôi đã nổ ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lăn Đầu Tiên Ra Tay

K

hi các quan đại thần và người trong hoàng tộc đang bàng hoàng lúng túng, tiểu Bàn đi giữa ba vị đại tướng Từ Tiên, Lộc Công, Vương Lăng, uy phong凛凛, quay về trại, quát lớn, „Cao Lăng quân dấy binh phản loạn, quả nhân lập tức thân chinh xuất chiến, các khanh hãy quay về chỗ cũ, đợi quả nhân thu thập xong loạn tặc, sẽ lại cùng các vị khanh gia uống rượu.”

Mọi người tuy nghe tiếng la hét, nhưng vẫn còn ở xa, lại thấy cấm vệ quân xung quanh rất chỉnh tề, nên cũng yên bụng, nhất tề tung hô vạn tuế.

Chu Cơ đứng dậy, nhìn Lã Bất Vi mặt không còn sắc máu và Quán Trung Tà lúc này đang ôm Mạc Ngạo, run giọng nói, „Vương nhi? Chuyện gì?”

Tiểu Bàn bình tĩnh nói, „Thái hậu yên tâm, tất cả đã có vương nhi xử lý, người đâu. Dìu thái hậu về lều nghỉ ngơi.”

Chu Cơ biết trong tình huống này, thật sự không tiện hỏi dẫn thêm đứa con cao thâm khó lường này, hoang mang cùng đám cung nga về trại.

Tiểu Bàn quay sang Lã Bất Vi nói, „Trọng phụ và tam tiểu thư đã giết mình, mời tới lều của quả nhân nghỉ ngơi chốc lát, sau khi dẹp yên loạn đảng, quả nhân lại sẽ mời trọng phụ ra uống chén rượu nhạt.”

Lã Bất Vi lúng túng nhìn Mạc Ngạo, lúc này thở ra đã nhiều mà hít vào thì ít, mười tên cấm vệ đến bên y, mời y đi nghỉ ngơi.

Lúc này ngoài sông có tiếng ầm ầm vang lên và tiếng gõ lớn va vào nhau, càng đẩy không khí vốn đã căng thẳng lên đến đỉnh điểm.

Khi nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh, tự tin của tiểu Bàn, ai nấy cũng cảm thấy yên tâm.

Lã Bất Vi biết nếu vi phạm quân lệnh, sẽ lập tức đầu rơi xuống đất. Tiu nghiu thở dài, quay đầu nhìn Quản Trung Tà và Mạc Ngạo rồi cùng Lã Nương Dung đi theo bọn cấm vệ quân.

Lúc này cấm vệ quân chuẩn bị xong chiến mã, tiểu Bàn lại an ủi đám quần thần mấy câu, cùng bọn đại tướng nhu Lộc Công và đám cấm vệ nhảy lên chiến mã, phóng ra khỏi một trại.

Mạc Ngạo lúc này vừa hít được một hơi cuối cùng.

Quản Trung Tà toàn thân phát run, lần đầu tiên cảm thấy đối địch với Hạng Thiếu Long thật là đáng sợ.

Đêm nay bọn chúng đã thua không còn manh giáp, giờ đây Lã Bất Vi và Lã Nương Dung cũng coi như bị giam lỏng, còn mình thì chẳng biết phải làm thế nào. Nếu lập tức rời khỏi đây, cấm vệ quân sẽ vây lại, rồi dùng loạn đao chém chết.

Trong lúc ấy, y biết Lỗ Tàn và Châu Tử Hoàn đã xong đời, Hạng Thiếu Long tuyệt sẽ không tha cho bọn chúng.

Khi lửa đã bắt đầu bốc lên, huynh đệ Xương Bình quân liền ra lệnh cho năm trăm quân cấm vệ mai phục ở hai bên, tiến vào trại của Cao Lăng quân, bắt giết loạn đảng.

Còn đội ngũ cứu hỏa đã chuẩn bị trước sa thạch, phủ lên những bụi cỏ, chặn lại không cho lửa ăn lan.

Khoảng ba ngàn người vừa lén vào cửa Cao Lăng quân, bị cấm vệ quân bao vây trùng trùng, khiến cho hàng ngũ rối loạn.

Còn Kinh Tuấn thì dẫn ba ngàn đô kỵ quân, chặn lại hơn một ngàn gia tướng do Lỗ Tàn dắt đến tiếp ứng. Trước tiên là một trận mưa tên, khiến cho chúng người ngựa đổ nhào, rồi sau đó xông ra, xuống tay, đương nhiên tuyệt không lưu tình. Lúc ấy bốn cây cầu gỗ đã bị gãy, binh lính của Cao Lăng quân cỡi bè đổ từ trên xuống, bị năm ngàn đô kỵ quân do Hoàn Xi xuất lĩnh, từ trên hai bờ bắn đá xuống, nhất thời loạn không ra quân ngũ nữa.

Một thuyền tuy có thể đỡ được cung tên, nhưng làm sao có thể đỡ được những viên đá lớn bắn ra từ máy bắn đá? Lại thêm trên sông không thể thủ được, mấy trăm bè gỗ đã bị đánh chìm quá nửa, số còn lại vội vàng tiến sát vào bờ, thì bị quân của Hoàn Xi dùng đao chém như chẻ tre.

Còn tiểu Bàn thì tung hoành giữa hai chiến trường, dùng ánh đèn để chỉ huy quân tiến thoái, thật là đáng của một tiểu bá chủ.

Hạng Thiệu Long thân chinh dẫn hai ngàn đô kỵ quân, tra xét men theo bờ sông, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Châu Tử Hoàn và mấy trăm gia tướng của Lã Bất Vi, biết được đối phương thấy tình thế không hay đã bơi qua bờ đối diện chạy mất.

Không khỏi thàn than, Lã Bất Vi khí số chưa tận, nếu Châu Tử Hoàn và đám gia tướng này đều bị bắt sống, thì dù cho Lã Bất Vi miệng mồm có ghé gớm đến đâu, cũng khó mà chối tội được, có thể thấy mọi chuyện như đã được sắp đặt sẵn. Không biết vai trò của Hạng Thiệu Long có phải là do ý trời hay không.

Chu Cơ và Lã Bất Vi được mời ra, bọn Lộc Công tiếp tục nhập tiệc.

Bọn Kỷ Yên Nhiên thấy ái lang của mình quay về an toàn, đều cười nói rạng rỡ, cả Cầm Thanh lâu nay vẫn tiết kiệm nụ cười cũng phá lệ nhoen miệng cười với gã.

Toàn thể quần thần quỳ gối xuống trước mặt tiểu Bàn, cao giọng tung hô vạn tuế.

Tiểu Bàn hưng phấn đến nổi đỏ cả mặt, nâng chén cùng uống cạn với công khanh hoàng tộc.

Hạng Thiệu Long trong lòng mừng lắm, biết được từ chuyện này, tiểu Bàn đã thực sự xác lập được địa vị của y trong lòng người Tần.

Kinh Thiện lúc này lại vào báo cáo tiếp, „Lỗ Tàn đã trốn thoát! Người tiếp ứng cho y đều đến từ bên ngoài, không phải là những gia tướng của Lã Bất Vi ở Hàm Dương."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm như vậy mới có lý, với tài trí của Mạc Ngạo, làm sao để cho kẻ khác bắt được thóp của mình?

Nghĩ tới đây bất đồ nhìn sang chỗ Lã Bất Vi.

Mạc Ngạo đã được khiêng đi.

Quản Trung Tà thì ngồi ngây như phỗng. Nhưng Lã Bất Vi không những đáng vẻ như thường, mà chốc chốc lại chúc rượu tiểu Bàn và Chu Cơ, không khỏi khâm phục tài diễn xuất của y.

Lúc này bọn cấm vệ quân giải Cao Lăng quân và hơn mười tướng lĩnh vào, toàn trường im phăng phắc.

Tiểu Bàn trước tiên xin phép Chu Cơ, Chu Cơ thờ dài nói, „Vương nhi hãy cứ liệu mà làm."

Cao Lăng quân đầu tóc rối bời, người nhuộm đầy máu, hai mắt đầy oán hận, giận dữ nhìn tiểu Bàn.

Cấm vệ định ghìm đầu y xuống. Tiểu Bàn đưa tay ra ngăn, bình thản nói, „Dấy binh tạo phản, âm mưu đoạn ngôi, Cao Lăng quân nhà người đã biết

tội chưa?"

Cao Lăng quân mắng, „Hùm! Tên tạp chủng nhà người...”

Nói chưa xong, Xương Bình quân đứng bên cạnh đã chuẩn bị sẵn một cuộn vải tọng vào mồm y, tên cấm vệ đứng bên kia chặt một cú vào vai y. Cao Lăng quân đau quá kêu thảm một tiếng, ngã lăn xuống đất.

Tiểu Bàn làm ra vẻ bình tĩnh, quay sang Lã Bất Vi nói, „Dấy binh nổi loạn, trọng phụ cho rằng cần phải trị tội thế nào đây?"

Lã Bất Vi khẳng khái nói, „Tội ấy đáng muôn chết. Bị quân trước tiên hãy nhốt y vào lao ngục, đợi khi công cáo thiên hạ rồi mới chọn ngày hành hình."

Tiểu Bàn gật đầu, „Trọng phụ nói phải. Song cần gì phải chọn ngày hành hình. Hãy đưa bọn chúng ra bờ sông lập tức chặt đầu, rồi không được an táng, để cho xác thân phơi ngoài chốn hoang dã, làm thức ăn cho mãnh thú."

Mọi người không ngờ đến vị bị quân chưa thành niên này lại độc ác đến thế, phải biết Cao Lăng quân có thân phận cao vời, nếu không có Trang Tương vương xen vào thì y đã là vua nước Tần, giờ đây chết không có chỗ chôn thân. Ai nấy nghe xong đều lạnh mình, khiếp vía trước vị Tần Thủy Hoàng tương lai này.

Cao Lăng quân sửng người ngẩng đầu lên, nhưng ngật vì hai tay trói ké ra sau lưng, trong mồm lại bị tống cho một cuộn vải, nên không nói nên lời.

Bọn thủ hạ bị bắt cùng với y thì có vài kẻ run rẩy đến nỗi ngã lăn xuống đất.

Xương Bình quân ra lệnh, cấm vệ quân lôi bọn Cao Lăng quân ra ngoài hành hình.

Tiểu Bàn vẫn cứ bình tĩnh như không, lạnh lùng nói, „Phàm những kẻ có người thân là loạn đảng, nam thì phải lên biên cương phía bắc khai hoang, nữ thì phải xung vào quan tỳ, con cháu của Cao Lăng quân toàn thể đều bị xử chết.

Phàm là những kẻ có lòng khác, đều phải lấy đó làm gương."

Toàn thể vương hầu công khanh, quý tộc hay quan lại đều im phăng phắc, lặng lẽ đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi.

Hạng Thiếu Long nghe mà trong lòng bất nhẫn, nhưng thấy bọn người Lý Tư ai nấy cũng bình tĩnh như không, biết rằng thủ đoạn bất nhân này là điều thường thấy trong thời đại này.

Giả sử tiểu Bàn cũng rơi vào tình cảnh ấy, thì y cũng sẽ bị như vậy.

Chẳng còn gì để nói nữa.

Một người phạm tội thì cả nhà đều bị liên lụy, chính là phương pháp để áp bức người khác, trong tình huống này, ai dám không tuân theo?

Tiểu Bàn tiếp tục nói, „Lần này người có công lớn nhất chính là Hoàn Xí, toàn nhờ y đã đi trước một bước biết được âm mưu của phản đảng, quả nhân mới có thể ung dung sắp đặt, bắt trọn một mẻ đám tặc tử, nên phải ghi công đầu cho y Quả nhân sẽ phá lệ thăng cho y là tướng quân. Còn Vương Tiễn có công tiến cử, lại thêm lập được công ở biên cương phía bắc, lập tức được thăng làm đại tướng quân."

Tiểu Bàn thăng chức cho ai, Chu Cơ cũng khó mà kháng nghị, Lã Bất Vi cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ thì tự mình biết.

Những chuyện này đã sớm được Lộc Công, Từ Tiên, và Vương Lăng đồng ý, bọn họ đương nhiên không phản đối.

Lúc này Hoàn Xí, và Kinh Tuấn đang đi truy bắt bọn dư đảng, tạm thời chưa biết tin vui này.

Lời này của tiểu Bàn có thực có giả, mục đích là y theo lời của Hạng Thiếu Long, lập một toán quân phản ứng nhanh do Hoàn Xí đứng đầu, để sau này đối phó với hai thế lực lớn mạnh là Lao ái và Lã Bất Vi.

Tiểu Bàn vốn cũng muốn thăng cho Hạng Thiếu Long làm đại tướng quân, nhưng bị Hạng Thiếu Long lấy cớ không có chiến công mà từ chối.

Gã vốn không có hứng thú với quyền lực.

Tiểu Bàn tiếp tục nói, „Hoàn Xí tướng quân sẽ được lưu giữ lại kinh sư, hành lập doanh trại, huấn luyện, chuyên môn phụ trách huấn luyện tân binh được tuyển chọn từ các nơi, đề bạt nhân tài, đặt nền móng cho đại nghiệp thống nhất thiên hạ của đại Tần ta, Vương Bôn dũng mãnh, chém được hai mươi thủ cấp, cũng đã lập được đại công, quả nhân sẽ phong cho y làm phó tướng cho Hoàn Xí tướng quân, sẽ lập đại công cho đại Tần chúng ta. Thái hậu, trọng phụ, thượng tướng quân, đại tướng quân cùng các khanh gia có ý kiến gì khác?"

Chu Cơ cảm thấy đứa con yêu quý của mình đã trưởng thành khoảng cách giữa mình và y đã quá nhiều.

Chuyện đêm nay, rõ ràng là do một tay Hạng Thiếu Long sắp đặt, còn Lã Bất Vi thì ngầm có âm mưu, nhưng hai bên đều không lộ phong thanh cho đối phương biết, trong lòng bất đồ cảm thấy hoang mang, nén không được nhìn qua Lao ái, thầm nghĩ đó phải chăng là người duy nhất có thể dựa vào?

Tiểu Bàn lại lên tiếng, „Thái hậu, vương nhi muốn nghe chỉ thị của người."

Chu Cơ cảm thấy mỗi một, lắc đầu nói, „Vương nhi hãy cứ tự quyết định đi."

Lã Bất Vi thừa cơ nói, „Ba quân cấm vệ, đô kỵ, đô vệ đã đủ sức bảo vệ cho kinh thành, có cần phải lập một quân mới hay không? Mong bị quân xét rõ."

Lộc Công trước tiên thăm mắng con mẹ nhà người chứ trọng phụ gì, rồi mới cười ha hả nói, „Trọng phu chính là đã nói đúng vào vấn đề. Cấm vệ, đô kỵ và đô vệ nếu luận về thủ thành, thực lực đương nhiên có dư, nhưng để bình địch các cuộc phản loạn ở bên ngoài thành, quả thực vẫn chưa đủ. Giống như lần này, vì bình định cuộc nổi loạn ở ba quận phía đông, phải rút đi tất cả những quân đóng gần kinh thành, Cao Lăng quân mới thấy có cơ hội ra tay, nên lập toán quân mới là điều cần thiết."

Từ Tiên tiếp lời, „Giờ đây đại Tần chúng ta và tam Tấn đã thành thế lửa với nước, không chừng phải cùng lúc phải đối phó với kẻ địch ở nhiều nơi, có đội quân tinh nhuệ này, thì không sợ những cuộc nổi loạn kiểu như ba quận phía đông.

Lã Bất Vi cứng họng không thể nói gì được nữa.

Đây chính là nhược điểm lớn nhất của y, nói cho cùng y vẫn là văn quan, không có Mông Ngao bên cạnh, thực sự y không đủ tư cách để tranh biện với những tướng quân lão luyện này.

Từ đó có thể thấy sự ủng hộ của bọn Lộc Công đối với tiểu Bàn quan trọng như thế nào.

Tiểu Bàn quyết định, „Chuyện này hãy cứ sắp xếp như thế. Hạng thống lĩnh nhận lệnh."

Mọi người đều ngạc nhiên, không biết Hạng Thiệu Long sẽ nhận lệnh gì?

Bọn Lộc Công, Lý Tư thì đã biết rõ.

Hạng Thiệu Long bước ra khỏi chỗ, quỳ xuống trước mặt tiểu Bàn và Chu Cơ.

Tiểu Bàn lấy ra lệnh phù, lệnh cho nội thị giao cho Hạng Thiệu Long, „Một vạn người của Cao Lăng quân có thể lên vào kinh thành mà thần không biết, quý không hay, trong chuyện này tất có kẻ tiếp ứng, quả nhân ra lệnh cho Hạng thống lĩnh lập tức rời kinh điều tra chuyện này, nếu phát giác bất cứ ai giúp sức cho phản đảng, lập tức giết chết không tha. Chúc vụ thống lĩnh ở kinh thành do Kinh phó thống lĩnh thay thế."

Hạng Thiệu Long cao giọng nhận lệnh.

Tiểu Bàn quát lớn, „Tiệc đêm nay đến đây chấm dứt, các vị khanh gia hãy nghỉ ngơi. Đợi sửa cầu xong, sẽ lập tức cùng quả nhân ra bờ sông tiếp đón đội ngũ đi săn trở về, kiểm duyệt những thu hoạch của bọn họ."

Khi tiểu Bàn cung kính đưa Chu Cơ rời khỏi, tất cả mọi người đều vui mừng quỳ xuống tiễn đưa.

Lúc này Hạng Thiệu Long trong lòng cảm động lắm.

Những cố gắng bao nhiêu năm qua đã không uổng phí.

Từ đêm nay, tiểu Bàn đã tạo nên uy tín cho mình.

Quyền lực của triều đình nước Tần không nằm trong tay quyền thần nữa, cả Lã Bất Vi cũng bị y dắt mũi dẫn đi.

Nếu giết được Điền Đan mà quay về, chỉ cần có thủ đoạn cao minh, thì có thể ngồi im nhìn Lao ái và Lã Bất Vi đấu nhau đến kẻ sống người chết. Vất vả đã lâu, cũng đến lúc hưởng phúc.

Chương 162: Kẻ Địch Bí Mật

K

hi những người đi săn lũ lượt kéo về, Hạng Thiếu Long đã dắt theo Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi và thập bát thiết vệ vội vàng lên đường, đến hội hợp với Đổng Dực ở biên giới Tần Sở.

Từ khi Triệu Thiên, bọn Xuân Doanh đã bị đột kích mà mất mạng, gã chưa bao giờ cảm thấy lòng dạ thoải mái như lúc này.

Mạc Ngạo đã chết, tiểu Bàn được các tướng lĩnh ủng hộ toàn diện, thế lực ngày một lớn.

Chu Cơ vì mối quan hệ với Lao ái, bắt đầu rời xa Lã Bất Vi.

Trong lúc tình thế dần dần thay đổi, bản thân đã có thể sống những ngày yên ổn.

Nhưng trong lòng lại ẩn hiện một đám mây đen.

Ngày ấy cùng bọn Triệu Thiên trước khi lên đường đi sứ tại sao không thử nghĩ đến những mối nguy hiểm đang chờ đợi? Gã không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Hạng Thiếu Long cứ theo con đường đã định ra trước với Đổng Dực, ngày đêm lên đường.

Sau bảy ngày trèo non lội suối, đêm nay họ cắm trại bên một con suối nhỏ.

Không biết có gì Hạng Thiếu Long cứ cảm thấy trong lòng không yên, chẳng thấy làm mặn mà gì với những món ăn do bọn Ô Ngôn, Kinh Thiện đem về.

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Hạng lang có tâm sự gì?"

Triệu Chi cười, „Phải chăng nhớ đến Phương muội và Bảo Nhi?"

Hạng Thiệu Long nhìn ngọn lửa bập bùng, trầm giọng nói, „Không! Ta có một cảm giác không yên tâm. Sự thực từ khi rời khỏi Hàm Dương, cảm giác này đã có, chỉ là không mãnh liệt như đêm nay mà thôi."

Kỷ Yên Nhiên biến sắc nói, „Hạng lang chẳng phải là người tầm thường, nếu có cảm giác này, rất sẽ có chuyện không bình thường xảy ra."

Rồi quay sang bọn Ô Thư, lúc này đang nường thức ăn, „Các người có nghe được không?"

Kinh Thiện đứng dậy nói, „Bọn thuộc hạ lập tức đi trinh sát."

Bọn thiết vệ đều thấy Hạng Thiệu Long thần minh như vậy, nghe gã nói thế, nào dám không đề cao cảnh giác, nên chia nhau đi.

Bọn thiết vệ đi, Triệu Chi ngạc nhiên nói, „Theo lý sẽ chẳng có ai theo dõi chúng ta để mưu đồ bất lợi, nhất là bọn người của Lã Bất Vi đều bị tiểu Tuấn và cấm vệ giám sát, muốn máy động ngón tay cũng khó khăn, chuyện này quả thật khó hiểu."

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói;“Cảm giác tâm lý ấy của Hạng lang phải chăng là vì chuyện khác? Bởi vì xem ra quả thật chẳng có ai theo dõi chúng ta."

Hạng Thiệu Long cười khố nói, „Ta đâu có bản lĩnh cảm nhận được những việc xảy ra ở nơi khác. Chỉ là vì lâu ngày sống trong nguy hiểm nên nhạy bén với những chuyện như có phục binh hay bị người theo dõi. Hay là hãy cứ đợi đáp án Mũi của Kinh Thiện lợi hại hơn cả chó săn nữa."

Triệu Chi ngả vào lòng gã, hạ giọng nói, „Thiếp hơi sợ."

Hạng Thiếu Long biết nàng lại nhớ đến chuyện ngày xưa bị đột kích, nên cảm thấy tội nghiệp lắm, ôm vai nàng nói, „Có ta ở đây, kẻ nào dám động đến nửa cọng tóc của nàng."

Kỷ Yên Nhiên nhìn bầu trời đầy sao, thở thê nói, „Giả sử quả thật có kẻ theo dõi chúng ta, thì cảm giác bất an của Hạng lang đêm nay là rất có lý. Bởi gì địa hình nơi đây bằng phẳng, và lại..."

"ôi chao!"

Một tiếng kêu thảm, phá vỡ sự yên lặng của chốn hoang dã này, đã chứng minh cho sự lo lắng của Hạng Thiếu Long là có căn cứ.

Triệu Chi biến sắc nói, „Hình như đó là tiếng của Ô Đạt."

ô Đạt là một trong thập bát thiết vệ, người rất nhanh nhạy, chân tay lại lạnh lẽ, nếu cả y cũng bị đột kích, thì kẻ địch nếu không phải là kẻ thân thủ cao cường, thì đã khéo léo bố trí trước cạm bẫy.

Hạng Thiếu Long và hai thiếu nữ đứng dậy, chạy đến nhật cung tên, binh khí và tháo ngựa ra.

Nhưng không dám dập tắt ánh lửa, nếu không sẽ mất liên lạc với các thiết vệ.

Ngọn lửa đang bập bùng như nói với bọn họ rằng sắp có nguy hiểm giáng xuống, bởi vì bọn họ đã trở thành mục tiêu để kẻ địch tấn công.

Cho đến khắc này, bọn họ hoàn toàn không hề biết gì về kẻ địch, hoàn toàn không tìm ra manh mối.

Lúc này Kinh Thiện hoảng hốt chạy về, ai nấy mặt đầy bi phẫn.

ô Đạt được Ô Ngôn công trên lưng, trúng hai mũi tên, một mũi trên lưng, một mũi dưới hông, toàn thân nhuốm đầy máu tươi, hơi thở yếu ớt.

Triệu Chi thấy Ô Đạt vốn là một kẻ mạnh như hổ rồng, nhưng lại trở nên như thế này, đau long đến nỗi rơi nước mắt.

ô Thư định dập tắt ngọn lửa, Hạng Thiếu Long chặn lại nói, „Yên Nhiên hãy cầm máu cho Ô Đạt, hãy cắt đứt đầu tên, nhưng vạn lần đừng di động mũi tên."

Kỷ Yên Nhiên không đợi gã căn dặn, đã ra tay từ trước.

Bọn Ô Ngôn đều đối phó với Ô Đạt như tình huynh đệ, ai nấy mắt đỏ gay, chứa đầy lửa hận.

Hạng Thiếu Long biết trong lúc sống chết này, tuyệt không thể sơ sót, bình tĩnh hỏi, „Là kẻ nào? Bố trí ra sao? Ô Đạt tại sao trúng thương?"

ánh mắt mọi người đều nhìn sang Ô Ngôn, rõ ràng là bởi y và Ô Đạt cùng đi, còn những người khác thì chưa gặp kẻ địch.

ô Ngôn hít sâu một hơi, cố nén nỗi bi thương, nói, „Thuộc hạ và Ô Đạt đi về hướng đông, khi muốn leo lên một mô đất cao để nhìn xuống, thì một mũi ám tiễn đã bay tới."

Hạng Thiếu Long vừa nghe, tim lập tức đập mạnh, đường sang hướng đông chính là đường tới biên giới nước Sở, nói như vậy, kẻ địch bí mật trước mắt đã hoàn toàn bao vây bọn họ.

Nhưng giờ đây trời tối đen như mực, kẻ địch sẽ không dám mạo hiểm ra tay với họ trước khi trời sáng.

Nhưng đến khi trời sáng lại là ngày cuối cùng của họ.

Triệu Chi đột nhiên khóc lên thất thanh, mọi người biết không ổn, nhìn sang phía Ô Đạt, quả nhiên y đã đứt hơi.

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long quay qua mấy tên thiết vệ đang phục xuống bên cạnh y, lạnh lùng quát, „Hãy điểm nhân sự cho ta!"

Đồng thời nhớ lại phương pháp cấp cứu đã được học ở thế kỷ hai mươi mốt.

Ô Đạt là người thân thể cường tráng, mũi tên này cũng chưa trúng chỗ yếu hại, nhưng đột nhiên lại đứt hơi, có lẽ là bởi mất máu quá nhiều, tim nhất thời yếu đi, chưa chắc là không cứu được.

Rồi sai người đặt y nằm ngay ngắn lại, dùng tay ép mạnh xuống lồng ngực y. Chỉ một lát sau, Ô Đạt giật mình, bắt đầu thở lại, tim đã đập lại, không cần phải hô hấp nhân tạo nữa.

Bọn Kỷ Yên Nhiên trố mắt ra nhìn, không thể tin nổi vào sự thật trước mắt mình, quên cả reo lên.

Hạng Thiếu Long móc ngọn trủy thủ ra, nói với Ô Đạt, „Ngàn vạn lần đừng ngủ, nếu không ngươi sẽ mất mạng."

Rồi cắn răng khoét lấy mũi tên ra, bọn Kỷ Yên Nhiên lập tức đắp thuốc cầm máu cho y.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, sai người chặt cây làm cáng. Bọn Ô Thư thấy gã cả người chết mà có thể làm cho sống dậy, nên lòng tin tăng lên, xem gã như thần minh, sĩ khí đều phấn chấn.

Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi băng bó vết thương cho Ô Đạt xong, đến bên Hạng Thiếu Long, Triệu Chi nói đầy ngưỡng mộ, „Phu quân đại nhân thật là lợi hại, cả người chết cũng có thể sống lại."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Tỷ không còn lạ gì với bản lĩnh vô cùng của phu quân chúng ta nữa." Rồi đưa mắt nhìn màn đêm, hạ giọng nói, „Chúng ta nhất thời quên đi một người, Hạng lang có đoán được là ai chăng?"

Hạng Thiếu Long đang lúc suy nghĩ kế thoát thân, nghe thế thì ngẩn người ra, rồi buột miệng kêu lên, „Đỗ Bích!"

Triệu Chi kêu a lên một tiếng.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chính là kẻ này! Lần này nhân mã của Cao Lăng quân có thể ra tay mà thần không biết quỷ không hay, tất có người này sau lưng giúp đỡ."

Hạng Thiếu Long hoang mang nói, „Ta đã hiểu, y đứng một bên mà nhìn, giả sử Cao Lăng quân có thể thành công, thì y sẽ như cá gặp nước. Nhưng giờ đây lại tưởng rằng ta thật sự phụng mệnh điều tra kẻ cấu kết với Cao Lăng quân, nên thừa cơ theo dõi chúng ta, tìm thời cơ ám sát."

Kỷ Yên Nhiên than rằng, „Vì chúng ta không nghĩ đến người của Đỗ Bích, nên đã sơ ý, mới bị vây ở chốn này.

Nhưng cũng có thể biết được có rất ít kẻ theo dõi chúng ta lần này, nhưng ai cũng là cao thủ!"

Triệu Chi mặt trắng bệch, cắn môi nói, „Còn hai canh giờ, trời sẽ sáng, làm thế nào đây?"

Lúc này bọn Ô Ngôn, Kinh Thiện đã làm xong cạm bẫy, đặt Ô Đạt lên, đang đợi mệnh lệnh của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long tiến đến hôn vào má của Kỷ Yên Nhiên, vui mừng nói, „Chỉ một câu nói của Yên Nhiên, đã cứu tất cả mọi người chúng ta!" rồi quay sang mọi người nói, „Lần này kẻ địch sơ dĩ muốn bắn chết Ô Đạt, chính là nhân thủ không nhiều, không thể phong tỏa cả khu rừng này, cho nên mới ra oai, để chúng ta không giám chạy thoát."

Mọi người nghe đều vui mừng, song lập tức lại cảm thấy buồn bã. Giờ đây bốn bên đều đen như mực, không có lợi cho kẻ địch tấn công, nhưng cũng

không có lợi cho bọn họ bỏ chạy, bởi vì không ai nhìn rõ phương hướng.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Kẻ địch nếu muốn dùng binh lực có hạn để ngăn chặn chúng ta, tất phải chiếm những chỗ cao để khống chế xuống, chúng ta hãy cứ lợi theo dòng suối, thì sẽ không bị lạc đường, như thế có thể lợi dụng được những bụi cây hai bên bờ mà tránh được tên của kẻ địch."

Mọi người dắt ngựa, lợi xuống con suối, lúc này nước không quá eo, dần dần tiến về phía trước.

Trong tình thế nguy ngập này, rõ ràng mấy năm huấn luyện trong quân đội thật không uổng phí chút nào.

Đặc biệt là vì để che mắt người khác, những cuộc huấn luyện của tinh binh đoàn Ô gia đều được tiến hành trong đêm tối, nên lợi nước đi như thế này, quả thật chỉ là một truyện rất nhỏ.

Càng hay hơn là hơn hai mươi con ngựa chiến mã không hề lên tiếng, ngoan ngoãn cùng chủ nhân đi tìm lấy sự sống.

Đi hàng đầu là Ô Thư và Kinh Thiện, hai người đều giơ cao mộc thuẫn, Kinh Thiện rất giỏi đi trong đêm tối ở vùng rừng núi, dùng y dẫn đường là hợp lý nhất, lại có hai người phụ trách khiêng Ô Đạt, một người dắt ngựa. Còn những người khác bao gồm cả Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi, tay đều cầm cung nỏ, chỉ cần bất cứ nơi nào khác lạ, sẽ lập tức phóng tên ra, tuyệt không lưu tình.

Đi được hơn hai mươi trượng, mọi người đều biết thời khắc quan trọng đã đến, nâng cao cảnh giác đến cực điểm.

May mà địa thế hơi xiên xuống, nước suối chảy từ trên cao xuống thấp, nên đã át được tiếng lợi nước của họ.

Bốn bề cây cối rậm rạp, trên ngọn cây tuy có thể thấy được ánh sao, nhưng giữa dòng suối thì tối đen đến nỗi chìa bàn tay ra chẳng thấy được năm ngón, mùi lá mục bên dòng suối thoang thoảng trong không gian.

Kinh Thiện dựa vào cảm giác sắc bén như loài dã thú, dắt mọi người chậm chậm hướng về phía trước.

Đi thêm mười bước nữa, thì lòng suối chợt thấp hơn bình thường, hai bên bờ cao hơn mặt nước khoảng một trượng.

Cây cối nơi ấy càng rậm rạp hơn, không hề thấy được ánh sao, khiến mọi người mở căng mắt ra, nhưng vẫn không thấy gì, chỉ đành dựa vào cảm giác và thính giác.

Chính lúc ấy, có tiếng ho ở bờ bên trái vang lên.

Bọn họ tuy đã chuẩn bị tâm lý để đụng mặt với kẻ thù, nhưng không ngờ bọn chúng lại đến bất ngờ như thế.

ở một nơi thế này, nếu kẻ địch bắn ra loạn tiễn, bọn họ nhất định sẽ không còn ai sống sót.

Lúc này chỉ cần một thốt ngựa hí lên, thì mọi người sẽ xong đời.

May mà giờ đây bọn họ dĩ nhiên không nhìn thấy kẻ địch, kẻ địch cũng không nhìn thấy được bọn họ.

Bờ bên phải lại vang lên một thanh âm, trước tiên mắng hai câu rồi mới hỏi, „Muốn hù chết người ta hay sao? Đánh thức cả du hồn dã quỷ cả lên!"

Người ở bờ bên trái cười, „Các người đã bị Hạng Thiếu Long hù dọa rồi, lúc nào cũng căng thẳng! Theo ta thấy sau khi người của y đã bị chúng ta bắn, thì dù gan có to bằng trời, y cũng không giám đi bừa, huống chi chúng

ta đã đặt bẫy chân ngựa ở những nơi hiểm yếu, cả đường thủy cũng không bỏ qua!"

Mọi người nghe mà mồ hôi chảy ròng ròng, thầm kêu nguy hiểm.

Kinh Thiện nhân lúc kẻ địch trên bờ nói chuyện, đây chính là lúc bọn chúng phân tán tinh thần, đưa tấm mộc thuận cho Ô Thư, rồi rút ra một thanh trủy thủ bước lần mò tới phía trước, cắt đứt ba sợi dây bẫy chân ngựa, trừ đi tất cả các trở ngại.

Khi đang định bước tiếp tới, thì có tiếng bước chân ở phía trái vang lên.

Trong chốc lát kẻ địch truyền lệnh, „Bạch gia có lệnh, khi trời sáng hãy lập tức tấn công theo đường đã định sẵn, ai có thể cắt được đầu của Hạng Thiếu Long, được thưởng năm trăm đỉnh hoàng kim; bắt sống được Kỷ tài nữ, được thưởng một ngàn đỉnh hoàng kim, rõ chưa?"

Người ở dưới suối nghe mà sửng sốt, không ngờ giá trị của Kỷ Yên Nhiên cao gấp hai lần giá trị của Hạng Thiếu Long.

Nhưng lúc này còn có lòng dạ nào để tính toán giá cả với kẻ địch nữa, dưới sự dẫn đường của Kinh Thiện, mọi người càng lúc càng xa.

Khi trời sáng, mọi người đã cách nơi nguy hiểm hai dặm.

Bọn họ trèo lên đỉnh núi, nhìn ra quân địch ở phía xa xa.

Tình trạng Ô Đạt đã được ổn định, khiến mọi người bớt đi nỗi lo lắng.

Các thiết vệ phân tán khắp nơi, bọn Kinh Thiện thì leo lên ngọn cây, quan sát bốn bên.

Dưới núi thảm cỏ trải dài vô tận, cây rừng chập chùng, xa xa có thể thấy được dòng suối nhỏ. Một bầy chim bay liệng trên trời cao, điểm tô thêm bức tranh mùa xuân.

Hạng Thiếu Long và hai thiếu nữ nấp sau một tảng đá lớn, thầm than tuy cảnh đẹp trước mặt, nhưng không còn lòng dạ để thưởng thức, Kỷ Yên Nhiên ghé tai gã thì thầm, „Hôm qua kẻ địch đã nhắc tên đầu lĩnh của của bọn chúng là họ Bạch. Trong sổ gia tướng của Đỗ Bích có người tên Bạch Phi, ở nước Tần rất có tiếng, vốn là một tên Mã tặc tung hoành ở phía bắc, nhưng vì đắc tội với vua Hung Nô, sau đó mới đi theo Đỗ Bích, kẻ này rất giỏi thuật lần theo dấu vết, nếu quả là kẻ này, chúng ta đã gặp nguy hiểm."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Yên Nhiên có gì biết rõ người của Đỗ Bích đến thế?"

Kỷ Yên Nhiên hôn lên má gã, dịu dàng nói, „Người ta quan tâm đến chàng mà! Những chuyện chàng không có thời gian để làm, thì thiếp đành phải thay chàng mà thôi. Đừng thấy Thanh tử cứ ở mãi trong nhà, sự thực Thanh tử để ý đến tất cả mọi chuyện trong ngoài nước Tần, chuyện của Đỗ Bích chính là nhờ Thanh tử hỏi được."

Hạng Thiếu Long ngưng thần nhìn nơi đêm qua đã cắm trại, trầm giọng nói, „Nếu là như thế, chúng ta sẽ có cơ hội ám toán Bạch Phi, chính y là kẻ dẫn đường đuổi đến đây, hãy nhắm thẳng vào y mà phóng tên để trừ đi mối lo sau này cho chúng ta."

Khi vầng kim Ô đã lộ ra phía đông, từ xa có tiếng người kêu ngựa hí, ước lượng khoảng hơn năm trăm tên địch, chia thành năm nhóm, xuyên rừng mà đuổi theo bọn họ.

Nhóm đi đầu, nhân số ít nhất, khoảng năm mươi tên, nhưng hành động rất nhanh chóng.

Điều đáng sợ hơn là khi bọn Hạng Thiếu Long rời dòng suối khoảng nửa tuần trà, thì bọn chúng đã theo đường ấy mà đuổi đến, thật là đáng sợ. Song Bạch Phi là một tên mã tặc nổi danh, có bản lĩnh này, chẳng lấy gì làm lạ.

Hạng Thiếu Long, Kỷ Yên Nhiên sử dụng một chiếc nỏ lớn, dùng chân để lắp tên, có thể bắn xa đến ngàn bước, nếu từ trên cao bắn xuống thì uy lực sẽ tăng lên.

Vì Bạch Phi đi đầu dẫn đường, cho nên chỉ cần thấy ai là kẻ đi đầu, thì biết phải nhắm vào kẻ ấy.

Nhìn kẻ địch từ xa tiến tới, mọi người đều cảm thấy căng thẳng, hơi thở khó khăn.

Nếu không thể giết chết Bạch Phi, bởi vì đối phương là một kẻ giỏi truy kích, nhân số lại hơn đến hai mươi lần, kẻ nào cũng thân thủ cao cường, bọn họ vì có Ô Đạt bị thương, nên tình thế càng hung hiểm hơn.

Bạch Phi này quả là một nhân vật chẳng tầm thường, cứ len lỏi trong những tán cây rừng, khiến người ta khó mà tìm cách hạ thủ.

Một kẻ hung tàn như Bạch Phi, tất có bản lĩnh của mình.

Đến lúc này, Bạch Phi đã đến khu rừng thưa, Kỷ Yên Nhiên không hề do dự, vội vàng bật nỏ.

Nào ngờ khi tiếng nỏ vang lên, Bạch Phi đã lách mình né qua, mũi tên bay lướt trên lưng ngựa, cắm vào bụi cây.

Tiếng cung nỏ liên tiếp vang lên.

Bọn Ô Ngôn vội vàng phóng tên ra, thốt ngựa của Bạch Phi trúng tên, ngã lăn xuống đất, nhưng không thấy bóng dáng của Bạch Phi đâu cả.

Lúc này mọi người mới biết, lỗ tai, đôi mắt và chiếc mũi của y đều lợi hại như nhau.

Kẻ địch rối loạn, vội vàng nhảy xuống lưng ngựa, tản ra ẩn nấp.

Hạng Thiếu Long than thầm trong bụng. Những ngày sắp tới có lẽ phải sống chui rúc như chuột. Nếu việc này không xong, thì chắc sẽ bỏ mạng nơi hoang dã này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 163: Dừng Kế Cướp Bè

C

on chiến mã hí lên một tràng dài, hai vó trước quy xuống, rồi đổ kèn ra, ném Triệu Chi xuống bãi cỏ.

Bọn Hạng Thiếu Long vội vàng xuống ngựa, đỡ Triệu Chi dậy.

Khi Hạng Thiếu Long sai các thiết vệ đưa Ô Đạt xuống, lòng bất đồ cảm thấy hoang mang.

Họ đã chạy không ngơi nghỉ ba ngày ba đêm, nhưng chẳng xa hơn được bao nhiêu, vẫn chưa thể cắt đuôi được kẻ địch. Giờ đây chuyện khiến người ta lo lắng nhất đã xảy ra, cuối cùng ngựa không thể chạy nổi nữa.

Phía trước mặt là dãy Tần Lĩnh, đồi núi chập chùng, khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng chỉ cần thoát khỏi nơi ấy, thì cơ hội sống sót sẽ tăng lên, không giống như khi ở bình nguyên, không thể tránh vào đâu được cả.

Nhìn dãy Tần Lĩnh đầy tuyết, ai nấy đều cảm thấy chán chường.

Lúc này Kinh Thiện đi trinh sát quay về báo cáo, „Nhìn vệt bụi, kẻ địch vẫn còn cách đây năm dặm, tốc độ đã chậm lại Thật tức chết đi được, chúng ta đã giăng bẫy, nhưng đều bị tên khốn kiếp Bạch Phi kia phá hỏng."

Hạng Thiếu Long buồn bã nhìn sang Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi đang thay thuốc cho Ô Đạt.

Kỷ Yên Nhiên kéo Hạng Thiếu Long qua một bên nói, „ô Đạt toàn thân phát nóng, thần trí mơ hồ, nếu cứ phải đi tiếp, thiếp e hãn sẽ không chịu nổi khi tới Tần Lĩnh."

Hạng Thiếu Long lòng càng thêm lo, nhìn ngọn Tần Lĩnh.

Đó là một dãy núi kéo dài hàng trăm dặm, như một bức tranh tự nhiên. Chỉ cần đến đó thì có thể dựa vào địa thế để vừa đánh vừa chạy về phía bọn Đằng Dực.

Nhưng vì tránh quân địch nên không thể đi theo con đường cũ đã định, giờ đây bọn họ chẳng biết đây là đâu.

Kỷ Yên Nhiên thấy Hạng Thiếu Long lặng nhìn dãy Tần Lĩnh, hiểu được lòng dạ của gã, chỉ về một ngọn núi cao tích đầy tuyết, nói, „Nếu thiếp đoán không sai, đó chính là ngọn Thái Bạch cao nhất trong dãy Tần Lĩnh. Như vậy, chúng ta cứ đi tiếp về phía đông, cách đường cũ đã định hàng trăm dặm, chẳng trách nào không đuổi theo kịp Đằng nhị ca."

Dù cho trong tình huống này, nàng mỹ nữ tuyệt thế Kỷ Yên Nhiên vẫn không mất đi dáng vẻ yêu kiều của mình.

Nghe giọng nói ngọt ngào đến tận tim gan của nàng, Hạng Thiếu Long cảm thấy nhẹ nhõm cả người, đồng thời hào tình dâng lên, căn dặn mọi người tạm nghỉ ngơi, rồi kéo Kỷ Yên Nhiên lên mô đất gần đó, đưa mắt nhìn khắp nơi.

Vầng thái dương đã lặn xuống sau dãy Tần Lĩnh, những tia nắng còn sót lại khiến choàng mây chiều đỏ quạch.

Tình hình của kẻ địch cũng chẳng khác hơn bọn họ bao nhiêu, bọn chúng đã dừng lại, xa xa có tiếng ngựa hí.

Dòng nước uốn khúc đang trôi về đông.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Nghe nói ở núi Thái Bạch có một ngọn suối thần, nước nóng đến độ có thể nấu thức ăn, có thể trị thương, nếu đến đó được, Ô Đạt

đã có hy vọng."

Hạng Thiếu Long nói, „Đó chính là suối nước nóng, nước suối hấp thụ nhiệt lượng của núi lửa đã tắt, trong đó lại có nhiều khoáng chất, cho nên có công hiệu thần kỳ."

Kỷ Yên Nhiên ngăn người ra, „Núi lửa đã tắt và khoáng chất là gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết mình nói hớ, ôm vai nàng nói, „Sau này ta sẽ giải thích cho nàng hiểu, chuyện quan trọng hiện nay chính là chạy đến dãy Tần Lĩnh."

Rồi chỉ dòng sông đang chảy về phía Tần Lĩnh, nói, „Nếu Yên Nhiên là Bạch Phi, nhìn thấy dòng sông rất thuận tiện cho giao thông này, sẽ có chủ ý gì?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đương nhiên là sẽ e ngại chàng chặt cây làm bè, thuận theo dòng nước mà chuồn mất."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy nàng sẽ làm gì?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thiếp một mặt sẽ sai người đang đêm lần mò đến, mặt khác cũng sẽ chặt cây làm bè, để có thể đến thật nhanh, nếu đến đó trước một bước, chúng ta sẽ lâm vào thế trước hổ sau sói, mọc cánh cũng khó thoát."

Lúc này ở khu rừng thưa vắng xa có bầy chim hoảng hốt, bay lượn trên bầu trời cao, Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Chính nhờ câu nói này của Yên Nhiên, đêm nay ta sẽ đánh nhanh thắng gọn."

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Chàng định làm bè để chạy thoát hay sao? Nhưng cây ở đây thưa thớt, muốn kết ra vài chiếc bè để có thể chở bao nhiêu người ở đây, không thể nào hoàn thành được trong đêm nay, mà lúc đó thì kẻ địch cũng đã đến."

Hạng Thiếu Long đưa tay ôm eo nàng, từ tốn nói, „Chẳng phải chúng ta tâm linh tương thông hay sao? Cớ gì hôm nay Kỳ tài nữ lại không đoán được lòng dạ của phu lang thế?"

Kỷ Yên Nhiên ngả vào lòng gã, ôm chặt lấy gã, nói, „Tâm linh tương thông, còn có lời tình tự nào khiến người ta say đắm hơn lời này nữa?"

Đồng thời cũng biết ái lang của mình sau ba ngày ba đêm chạy trốn, cuối cùng đã khôi phục được lòng tin.

Sự việc đến thật bất ngờ, vì không phòng bị nên nhất thời trở tay không kịp. Nhưng trong chốn sinh tử tồn vong này, Hạng Thiếu Long cuối cùng đã lấy lại ý chí chiến đấu.

Trăng đêm nay có vẻ sáng hơn ba hôm trước, nhưng vì mây nhiều nên trời vẫn tối lắm. Trong khu rừng vẫn chứa đầy nguy hiểm.

Bọn Hạng Thiếu Long ẩn mình bên bờ sông đối diện, cung nỏ lắp sẵn, nằm yên chờ đợi.

Bầy chiến mã được cột ở nơi xa, để cho chúng có cơ hội nghỉ ngơi.

Khi trăng lên tới đỉnh đầu, bầy chim mất chỗ ngủ, bay tán loạn trên trời cao, rõ ràng kẻ địch vẫn đang lần mò về phía bọn họ.

Lúc này chiến mã của cả hai bên đều đã kiệt sức, muốn đi cũng chẳng được, nên đều phải dựa vào đôi chân của mình.

Có tiếng nước bì bõm, chỉ thấy ở trên phía thượng du có khoảng hơn mười chiếc bè đang trôi xuống.

Quả nhiên bọn chúng tấn công đến bằng hai đường thủy bộ.

Bọn Hạng Thiếu Long vì có dòng sông bảo vệ cho, hoàn toàn không để tâm đến việc kẻ địch sẽ tấn công đến bằng hai đường thủy bộ. Bọn họ đã cố ý tạo ra tiếng động cách bờ sông khoảng nửa dặm, lại giả vờ chặt cây làm bè, lúc này kẻ địch không hề hay biết, nên tấn công về phía ấy, khi biết được rằng đã trúng kế, bọn họ đã đủ thời gian hạ được những tên địch men theo bờ sông mà đánh tới.

Nếu bọn họ tỷ thí về tốc độ làm bè, vì số người ít hơn, có thể nói chắc chắn sẽ thua.

Giờ đây chỉ cần thấy đối phương chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, mà có thể đóng thành hơn mười chiếc bè, thì có thể biết được tình hình của bọn chúng.

Song đối phương tuy hơn năm trăm người, nhưng muốn đạt đến hiệu quả này, tất sẽ triệu tập tất cả nhân thủ lại, khi đóng bè xong sẽ lập tức phát động tấn công, không hề có thời gian nghỉ ngơi, lại thêm ba ngày ba đêm đi đường, chắc chắn sẽ mệt mỏi. Còn bọn họ chỉ ít cũng đã nghỉ ngơi được vài canh giờ, chỉ so sánh ở mặt này, bọn họ đã rất có lợi.

Không cần Hạng Thiếu Long ra lệnh, tất cả mũi tên đều hướng về bè gỗ của kẻ địch, bọn họ lúc này đang ở trên cao, đã chiếm hết tất cả những ưu thế.

Bọn họ tuy chỉ có hai mươi người, nhưng phân bố rải rác trong gần trăm trượng, ẩn thân sau những tảng đá và lùm cây Trên bè gỗ có thấp thoáng bóng người, bọn chúng đều phục người trên bè gỗ, những kẻ đứng xung quanh thì dùng thuẫn để che người, còn những kẻ phía trong thì lấp sẵn cung tên, lặng lẽ chờ đợi.

Bọn Hạng Thiếu Long im lặng, cứ để cho kẻ địch từ xa mà tiến tới.

Năm trượng, bốn trượng, ba trượng...

Bè thứ nhất đã lọt vào tầm bắn, hai tên đứng hai bên chống sào để tránh va vào tảng đá lớn ven bờ, nhất là ở đoạn này, đá tảng rất nhiều, nước cũng đã hơi cạn.

Hạng Thiệu Long chọn mai phục ở đoạn sông này, cũng có lý do.

ở bờ bên kia, kẻ địch nào biết được thực hư, đột nhiên la hét vang trời, từng bó đuốc được đốt lên, chiếu sáng cả một vùng.

Hạng Thiệu Long biết đã đến lúc, nhất thời kéo dây cung, mũi tên xé gió bay xuống, tên đang đứng cầm sào trên bè thứ nhất kêu lên thảm thiết, bị mũi tên xuyên qua ngực té nhào xuống nước, cuộc chiến mở màn.

Kẻ địch hoảng sợ mà không rối loạn, vội vàng dơ cao tấm thuẫn, tên từ trên hai bên bờ cứ bay xuống, đương nhiên không trúng kẻ nào.

Hạng Thiệu Long chính là muốn bọn chúng làm thế, nên không bắn tên nữa, chỉ la hét để ra oai.

ôi chao!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ thấy người trên bè thứ nhất ngã lăn kềnh, rơi tõm xuống nước.

Thì ra Hạng Thiệu Long đã căng mười mấy sợi dây thừng ở khúc quẹo của con sông, người trên bè va phải dây thừng, lại thêm lúc này tốc độ của chiếc bè tăng lên, nên không còn tên nào có thể ngồi vững được trên bè.

Tên lại tiếp tục được bắn xuống.

Bọn người trên bè thứ hai cũng chịu chung cảnh ngộ, rơi tõm xuống nước.

Từng loạt tên bắn xuống sông.

Tiếng kêu thảm không ngừng vang lên, hai chiếc bè trống đồng thời trôi xuống phần hạ du.

Bè thứ ba thấy tình thế không ổn, vội vàng cập qua một bên. Bè ở phía sau không làm chủ được thế, va mạnh vào bè phía trước, nhất thời có kẻ rơi xuống nước, người trên bè cũng ngã lẫn quay.

Con sông này rộng chừng không quá hai trượng, bị hai chiếc bè chặn ngang phía trước, mười mấy chiếc bè phía sau lập tức dồn lại thành một đồng, lại thêm tiếng kêu thảm thiết không ngớt vang, ai nấy đều hoảng hốt, vội vàng nhẩy xuống nước.

Chỉ cần có hai chiếc bè trống trôi xuống phần hạ du.

Hạng Thiếu Long biết đã đến lúc, phát tay ra hiệu, dắt mọi người quay về.

Chạy được nửa dặm đường, thì gặp được hai người Ô Quang và Ô Đức, đang ở dưới hạ du, Ô Đức vui mừng nói, „Đã cứu được bốn chiếc bè, có thể đi."

Khi người ngựa đã lên bè, chiếc bè đã thuận theo dòng nước và trôi đi.

Triệu Chi vui mừng đến nỗi ôm hôn Hạng Thiếu Long.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Mưu kế chế địch mượn bè này, chỉ có Hạng lang mới có thể nghĩ ra, trừ phi Bạch Phi quả thật biết bay, nếu không đừng hòng đuổi theo chúng ta nữa."

Hạng Thiếu Long ngửa đầu nhìn bầu trời bao la, mỉm cười mà rằng, „Đừng quên rằng bọn chúng vẫn còn gần mười chiếc bè nữa, song mỗi chiếc bè chỉ có thể chở mười lăm tên, bọn chúng nhiều nhất chỉ có thể hơn một trăm tên đuổi đến, may mà chúng ta ai cũng có thể một địch trăm, cho dù bọn chúng toàn là cao thủ, chúng ta cũng có thể lấy một địch năm, lại thêm chúng sức lực đã mệt mỏi, chúng ta hãy cứ cho chúng một bài học ở đây Tần Lĩnh, rồi

nhân cơ hội ấy để nghỉ ngơi, thưởng thức cảnh sông băng ở Tần Lĩnh, cũng là một điều thú vị."

ô Thư đứng bên cạnh ngạc nhiên, không ngờ Hạng Thiếu Long đã đại thắng mà vẫn không buông tay.

Đột nhiên, bọn họ hy vọng có kẻ địch đuổi tới.

Càng đi gần đến dãy Tần Lĩnh, cây rừng càng rậm rạp.

Lẽ ra họ phải đi tới ba ngày, nhưng chỉ một đêm đã đi hết.

sáng sớm, bọn họ bỏ bè lên đi bộ, để Ô Đạt và ngựa ở phía sau, rồi sai Triệu Chi và Ô Quang đứng canh, những người khác thì quay lại, lấp sẵn cung nỏ, chờ đợi kẻ địch.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên ngồi sau đồng loạn thạch, vai kề vai, bất đồ sinh ra cảm giác đồng cam cộng khổ.

Hạng Thiếu Long nhìn Kỷ Yên Nhiên, nói, „Tài nữ của ta đang nghĩ điều gì thế?"

Kỷ Yên Nhiên ngả đầu vào vai gã, thỏ thẻ, „Thiếp nghĩ nếu năm xưa thiếp không chịu theo chàng, thì giờ đây vẫn ở Đại Lương, mà lại đau khổ nhớ nhung chàng, thật là thê thảm!"

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, nói, „Vậy thì ta cũng thê thảm, nhất định sẽ hối hận suốt đời vì không lấy được Kỷ tài nữ!"

Kỷ Yên Nhiên cười, „Chàng mà thế sao? Nam nhân đều lấy sự nghiệp làm trọng, tính tình của chàng lại phong lưu, đừng dễ dàng dành người ta nữa!“

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Ta nói thật đấy, đừng quên rằng giá của nàng còn cao hơn đầu ta gấp hai lần nữa."

Kỷ Yên Nhiên tức giận nói, „Tên Đỗ Bích này, lấy mạng của người ta chưa đủ lại còn muốn làm nhục thể tử của người ta, sớm muộn thiếp cũng sẽ tìm y tính nợ!“

Lúc ấy có tiếng ám hiệu truyền đến.

Kẻ địch cuối cùng cũng đã đến.

Không biết đêm qua có mấy chiếc bè bị hỏng, mà giờ đây chỉ có bảy chiếc, trên mỗi chiếc có tới hai mươi người, khiến cho chiếc bè chìm hẳn xuống nước, tốc độ chậm chạp.

Khi đến khúc cua, thì va phải ba chiếc bè của Hạng Thiếu Long có ý cột lại chặn ngang giữa dòng, nhất thời cả bảy chiếc bè dồn đồng lại với nhau.

Trong đó có ba chiếc lập tức nghiêng hẳn xuống.

Kẻ địch vội vàng nhảy xuống nước bơi vào bờ.

Hạng Thiếu Long hạ lệnh một tiếng, các thiết vệ nấp sẵn xung quanh lập tức bắn tên ra.

Đúng như Hạng Thiếu Long dự liệu, bọn người này ba ngày ba đêm chưa chợp mắt, lại mệt mỏi suốt cả đêm, sĩ khí giảm xuống nhiều. Đột nhiên bị phục kích, ai ai cũng chạy tán loạn, không còn ý chí chiến đấu nữa.

Máu tươi nhuộm đỏ cả một khúc sông.

Những kẻ lên bờ đầu tiên đều không tránh khỏi mũi tên, những kẻ dưới nước càng không thể tránh khỏi đại nạn.

Trong chớp mắt đã có gần ba mươi tên trúng tên, hơn một trăm tên chạy nháo nhào lên phía thượng du.

Trong lúc hỗn loạn, chẳng biết kẻ nào là Bạch Phi.

Hạng Thiếu Long rút thanh Huyết Lăng, dẫn đầu đuổi theo, hơn mười tên vừa bò lên bờ thì bị chém chết.

Kẻ địch không biết có phải vì khiếp sợ uy danh của Hạng Thiếu Long, vừa thấy gã xuất hiện, thì chẳng còn lòng dạ nào nữa, nhảy hết xuống nước, liều mạng bơi lên phía trên, tình thế rất rối loạn.

Hạng Thiếu Long ngăn không cho thủ hạ tiếp tục truy đuổi, mà quay về chỗ cũ.

Bốn ngày bị truy sát cuối cùng đã kết thúc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 164: Sói Dữ Trong Núi

T

rên dãy Tần Lĩnh, suối khe trong vắt, cỏ cây xum xuê. Điều kỳ lạ nhất là trên núi cao chót vót lại có một mặt hồ.

Càng đi lên, khí hậu càng mát lạnh, mây trắng lượn lờ.

Bọn họ không biết mình đã cách đường đã định bao nhiêu dặm, lúc này thật sự đã lạc đường.

Song sau khi hạ được kẻ địch, trong lòng vui vẻ, càng sợ kẻ địch đuổi theo sau, nên mới cố gắng leo lên ngọn núi, lòng cứ nghĩ chỉ cần vượt qua dãy Tần Lĩnh, thì có thể đến được biên giới nước Sở, đến lúc ấy, lại tiếp tục tính.

Rồi hoàng hôn cũng đến, bọn họ quyết định cắm trại ở một nơi mây mù dày đặc.

Ai ai cũng đã thay bộ y phục bằng da chống lạnh, cố gắng làm việc, các thiết vệ có vài người chặt cây nổi lửa, còn số khác thì cho ngựa ăn.

Hai thiếu nữ Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi phụ trách thay thuốc cho Ô Đạt.

Ô Đạt tỉnh dậy, biết mình đã thoát khỏi nguy hiểm, vui mừng cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng đã bớt lo hơn trước.

Lúc này Kinh Thiện và Ô Thư đã săn được một con hươu núi đem về, hươu hỏ bảo rằng đã phát hiện được một dòng suối nước nóng ở bên ngoài cốc, càng khiến cho mọi người vui mừng hơn.

Ra khỏi cửa cốc, khoảng trời phía trước rộng mở.

Vô số ngọn núi nhô cao, thực vật khác nhau theo địa thế, một dòng nước nóng chảy ngang qua miệng cốc, bọn họ cứ ngược dòng mà đi tới, không đến hai trăm bước đã phát hiện giữa rừng tùng là một ao nước nóng, sâu hơn mười xích, như tiên giới giữa chốn núi rừng, xinh đẹp mê người.

Nước suối chảy ra cuộn cuộn từ khe đá hoa cương đen tuyền, ai nấy nhìn mà lòng đều thư thái.

"ôi chao!" Triệu Chi vội vàng rút tay ra khỏi mặt nước, kêu lên, „Nóng thế! Làm sao tắm rửa đây?"

Ô Thư cung kính nói, „Để tiểu nhân quay về đem thùng đến, chỉ cần múc nước lên, đợi một lát nước sẽ lạnh, thì có thể dùng được."

Kỷ Yên Nhiên nói với vẻ luyến tiếc, „Không thể ngâm người trong ao, thật là mất hứng."

Hạng Thiếu Long cười, „Tài nữ và Chi Chi hãy cứ yên tâm! Chúng ta chỉ đi nhằm hưởng, nếu đi xuống nữa, nước suối sẽ có nơi được kết tụ, lúc đó nhiệt độ sẽ thích hợp hơn."

Hai thiếu nữ nhất thời lập tức vui vẻ, dẫn đầu đi xuống phần hạ lưu.

Khi đi xuống được năm trăm bước, vượt qua mấy tảng đá lớn, một mặt đầm lớn xanh biếc hiện ra, nước đầm trong xanh, nhiệt độ đã giảm nhiều.

Hai thiếu nữ vui mừng lắm, đưa tay vốc nước hồ, mới phát giác đúng như lời Hạng Thiếu Long, quả nhiên nhiệt độ thích hợp cho con người, suýt chút nữa thì nhảy ùm xuống đầm.

Bọn hai người Ô Quang lập tức đặt Ô Đạt xuống, hai thiếu nữ cởi áo ngoài cho y, vốc nước đầm rửa vết thương.

Hạng Thiếu Long thấy vết thương của y đã giảm được bảy tám phần, nên yên tâm lắm, nói, „Chỉ cần tiểu Đạt bớt sốt, thì đã được phục hồi."

ô Đạt được rửa vết thương bằng nước nóng, thoải mái lắm, nói, „Hai vị phu nhân, tiểu nhân muốn trầm mình trong đầm, có được chăng?"

Kỷ Yên Nhiên hơi đỏ mặt đứng dậy, nói với Kinh Thiện, „Đã nghe yêu cầu của huynh đệ các người chưa? Còn chưa mau hầu hạ y."

Hai người vội vàng cời y phục cho y, Hạng Thiếu Long và hai thiếu nữ đến bên một mô đất cao ngang đầm, ngồi xuống, ngắm nhìn cảnh thiên nhiên tráng lệ.

Nơi hạ lưu của dòng suối, là một khe núi sâu đến trăm trượng. Hai bên là vách đá cheo leo, phía trên là cây tùng bách, dưới là những tia nắng còn sót lại, từng áng mây mù lượn lờ trên đỉnh, cảnh đẹp ấy khiến người ta phải ngây ngất.

Hai thiếu nữ dựa vào hai bên vai Hạng Thiếu Long, nhất thời không nói nên lời.

Một hồi lâu sau, Hạng Thiếu Long nói, „Yên Nhiên đã từng đến nước Sở, chắc cũng biết nhiều về lịch sử nước ấy?"

Kỷ Yên Nhiên giận dữ, mắt liếc gã, không nói.

Hạng Thiếu Long chẳng hiểu gì cả, khi không biết mình đã nói sai điều gì, Triệu Chi giải vây nói, „Phu quân đại nhân dám hoài nghi kiến thức của Yên Nhiên tỷ, đáng phải đánh một trận lắm."

Phía sau lưng có tiếng rên sáng khoái của Ô Đạt, Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên thấy có cả Kinh Thiện lẫn Ô Quang, đang vùng vẫy trong đầm nước, đưa tay ra hiệu cho gã hãy yên tâm, Hạng Thiếu Long cười

gượng, „Hảo nương tử Kỹ tài nữ, tha lỗi cho ta nói sai lời, xin hỏi nước Sở có lịch sử huy hoàng thế nào? Giờ đây tình thế nước Sở ra sao?"

Kỹ tài nữ lúc này mới đổi giận làm vui, nói bằng thanh âm ngọt ngào của mình, „Nước Sở quả thật có một thời rất mạnh, hầu như chiếm được tất cả đất đai phì nhiêu ở vùng phía nam."

Rồi trong mắt lộ vẻ buồn bã, không biết có phải vì nhớ đến nước Việt đã mất của mình hay không, bởi vì nước Việt chính là bị nước Sở nuốt trọn.

Hạng Thiếu Long cúi đầu hôn lên má nàng, âu yếm nói, „Non xanh còn đó, mấy độ dương hồng. Chuyện cũ đã qua, Yên Nhiên đừng nghĩ ngợi nhiều nữa."

Kỹ Yên Nhiên và Triệu Chi nhất thời biến sắc.

Hạng Thiếu Long biết mình đã “cầm nhầm” sáng tác của hậu nhân, cười gượng thở dài.

Kỹ Yên Nhiên khen rằng, „Non xanh còn đó, mấy độ dương hồng, ngụ ý thật là sâu xa, khiến cho người ta bồi hồi cảm khái, ai có thể nói được những lời sâu sắc hơn phu quân đại nhân nữa."

Triệu Chi ngây ngất nói, „Phu quân nhìn ánh mặt trời mà có thể nói ra thành văn chương, Chi Chi thật yêu chàng!"

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy hối hận, lảng sang chuyện khác, „Yên Nhiên vẫn chưa nói tình hình hiện nay của nước Sở kia mà!"

Kỹ Yên Nhiên mơ màng, nhìn ánh ta dương, nói như đang mộng du, „Cuối thời Sở Hoài vương, nước Tần dùng biện pháp của Thương ưởng nên lớn mạnh, thu được nhiều thắng lợi, còn hợp tung của nước Sở chống Tần thì thất bại.

Trong hai trận Đan Dương, Lam Điền, đều thua nước Tần, cú đả kích trầm trọng nhất là mất sáu trăm dặm ở Hán Trung và Thương Vu, rồi bị người Ngụy thừa cơ chiếm mất nước Trịnh láng giềng của nước Sở, từ đó nước Sở thay đổi cả quốc sách. Về sau này có được có mất, phu quân đại nhân có muốn biết tình tiết trong đó chăng?"

Nàng chỉ nói sơ qua, Hạng Thiệu Long tuy không biết Đan Dương, Lam Điền, lại cũng chẳng biết Hán Trung và Thương Vu nằm ở đâu, nhưng cũng có thể đoán được đại khái.

Gật đầu nói, „Ba tên tiểu tử ấy, thế nào cũng không bò lên nhanh đâu, chúng ta hãy cứ thông thả mà nói vậy."

Triệu Chi không biết Ô Quang và Kinh Thiện cũng đã nhảy xuống đầm nước, nén không được quay đầu lại nhìn, vừa thấy thì đỏ mặt quay lại.

Hạng Thiệu Long nhủ thầm nếu Triệu Nhã hay Thiện Nhu thì sẽ không e thẹn như nàng, nói không chừng sẽ lại trêu đùa mấy câu, bất đồ nhớ lại bọn họ.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Sở Hoài vương bị lừa đến Tần, bị giam lỏng ở đó cho đến chết, nước Sở càng không thể gượng dậy nổi. Sau khi Khoảnh Tương vương lên ngôi, không đủ sức mở rộng về phía đông bắc nữa, không ngừng bị thôn tính đất đai, nên quay sang mở sang phía đông nam, phái đại tướng Trang Kêu theo dòng Nguyên Giang mà vào đất Điện, ra Thả Lan, diệt được nước Dạ Lan, lập nên một nhóm nước chư hầu do Sở thống trị. Chính nhờ sự chi viện của Điện, người Sở tiếp tục phát triển về phía tây nam, chiếm đất của hai nước Ba, Thục, thế lực mở rộng đến hai bờ Đại Giang."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hơi hiểu có gì người Sở nhiều lần không muốn tham gia vào cùng với các nước chống Tần, là bởi vì không rảnh để lo ở phía bắc.

Triệu Chi ngạc nhiên nói, „Điều này đối với người Sở lẽ ra là chuyện tốt, có gì Yên Nhiên tỷ lại nói bọn họ có được cũng có mất?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Quốc thổ tăng lên, cố nhiên là chuyện hay, nhưng phải có quân lực mạnh mẽ để giữ gìn, người Sở vì áp lực của người Tần, trước sau đã ba lần dời đô. Giống như người Tần đã chiếm được hai quận Vu, Kiệt, bọn quý tộc nước Sở như Trang Kêu đều tự xưng vương, các nước chư hầu như Điện, Dạ Lang, Mân Sơn, Thả Lan đều không chịu vâng lời. Khoảnh Tương vương tuy đã từng phản công nước Tần, đoạt lại được mười lăm ấp, nhưng vẫn ở cục diện không được lợi. Cho nên hiện nay Hiếu Liệt vương buộc phải cầu hòa với người Tần, điều đó đã làm cho họ mất đi một nửa quốc thổ, vì vậy phải dời đô về phía đông nam là Cự Dương. Sau này tin có thể diệt được nước Lỗ, nhưng vẫn còn thất lợi so với người Tần, các thế lực ở địa phương lại mạnh, nên phải tiếp tục dời đô về phía nam là Thọ Xuân Các vùng đất từ Thanh Dương trở về tây đều lọt về tay người Tần, giờ đây chỉ có thể kéo dài một chút hơi tàn, cho nên mỗi khi Lý Viên nói với thiếp về kế hoạch trùng hưng nước Sở, thiếp nửa câu cũng chẳng nghe vào tai."

"Lý Viên thật hồ đồ, không biết Yên Nhiên tỷ ghét nhất là người Sở, „ Triệu Chi nói.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Cũng không thể nói như vậy, tuy bảo có mối hận vong quốc, nhưng mấy trăm năm qua nước lớn thôn tính nước nhỏ là chuyện bình thường. Nếu luận về diệt quốc nhiều hay ít, người Sở có thể gọi là quán quân. Đã thống nhất được một dãy giang sơn ở phía đông nam, ảnh hưởng sâu rộng nhất đến văn hóa Trung Nguyên, diệt nước Việt của thiếp xong, sức ảnh hưởng càng lan rộng tới phần hạ du của Đại Giang cho đến Hoài, Tứ, Nam Hải..."

Ngừng một lát thì tiếp tục nói, „Không có nước nào ở Trung Nguyên có nền văn hóa phong phú đa dạng như nước Sở, một nguyên nhân chủ yếu trong đó, chính là nước Sở đã thôn tính mười mấy quốc gia và các bộ tộc, thông

qua hình thức thông hôn để dung hợp các nền văn hóa lại với nhau. Nhưng về mặt chính trị thì đó lại trở thành một gánh nặng, cho đến hôm nay trong các nước, thế lực địa phương ở nước Sở là lớn mạnh nhất, rất nhiều lúc cả Hiếu Liệt vương cũng không thể nói làm là làm, nước Sở dao động trong việc kháng Tần, nói không chừng thực sự trong đó có những nỗi khổ không thể nói được."

Đây gọi là nói chuyện với người đẹp trong một chốc, hơn cả đọc sách mười năm. Hạng Thiếu Long lại nghĩ đến toàn bộ sự việc ở đời này. Không ngờ sau này tiểu Bàn, tức Tần Thủy Hoàng trong tương lai đã thống nhất tất cả những quốc gia, văn hóa, dân tộc và nhân tài khác nhau dưới cờ của y, lại cảm thấy khoái trá vì mình đã một tay tạo nên một nhân vật ghê gớm như Tần Thủy Hoàng.

Rồi bọn ba người Ô Đạt tắm xong, đốt đuốc lên.

Hai thiếu nữ vui mừng kêu lên.

ô Đạt như thay hình đổi cốt, vẻ mặt tươi tắn, có thể đi được vài bước, tuy vẫn còn phải nhờ người khác đỡ, Hạng Thiếu Long luôn miệng kêu kỳ lạ.

Giờ đây đầm nước nóng chính là thiên hạ của họ.

Rồi Hạng Thiếu Long nhảy ùm xuống tắm cùng với hai người vợ của mình.

Sau năm ngày lòng vòng trong dãy Tần Lĩnh, mọi người mới biết là đã thật sự lạc đường.

Cảnh dãy Tần Lĩnh thật là đẹp, nhưng họ không có lòng dạ nào để ngắm nhìn nữa. Nhất là buổi tối có tiếng sói hoang tru lên thoát gần thoát xa, có vẻ như bọn chúng lúc nào cũng rình mò họ, khiến họ ngủ không yên giấc.

Chuyện vui duy nhất là Ô Đạt dần khỏe lên, có thể tự mình đi được, giảm bớt được gánh nặng cho mọi người.

Hạng Thiếu Long bản thân có kinh nghiệm hành quân phong phú, biết cách nhìn sao trời, cứ đi thẳng về phía đông nam, biết rằng vượt qua được ngọn Tần Lĩnh, thì có thể đến được một nơi nào đó ở biên giới nước Sở.

Lại tiếp tục đi hai ngày, thêm hai con chiến mã bị ngã gục, địa thế bắt đầu thấp xuống, khí hậu trở nên ẩm áp, không còn thấy những dòng sông băng nữa.

Trên cành cây ngọn lá không còn tích tuyết nữa, khiến ai nấy đều vui vẻ.

Đêm nay họ tìm một nơi có lưng dựa vào núi để cắm trại, ăn xong buổi tối, ngoài những người trực đêm, những người khác đều nấp trong trại.

Khi bọn họ đang ngủ, Triệu Chi nói, „Bầy sói đêm nay có gì kêu hung tợn đến thế?"

Hạng Thiếu Long nghiêng tai lắng nghe, phát giác tiếng tru của bầy sói tập trung ở sườn núi phía đông nam, tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng gã không muốn rời cái tổ ấm này, cười nói, „Có lẽ biết được hai vị giai nhân da thịt thơm tho sắp rời bọn chúng, cho nên mới đặc biệt cử hành lễ tiễn đưa mà thôi."

Hai thiếu nữ cười rúc rích ôm lấy gã.

Trong lúc ấy, bỗng nhiên có tiếng tru, rồi có tiếng người quát tháo, nghe rất hỗn loạn, Hạng Thiếu Long bật dậy, căn dặn hai thiếu nữ cứ ở trong lều, vội vàng chạy ra.

Khi Hạng Thiếu Long nhảy ra khỏi lều, mọi người đều bước ra khỏi trại mình.

Hạng Thiếu Long căn dặn rất cả những người khác ở lại giữ trại, còn mình thì đốt đuốc cùng với Kinh Thiện, Kinh Kỳ, Ô Quang, Ô Ngôn và Ô Thư chạy về phía có tiếng người kêu đó.

Trèo lên được ngọn núi, trong tay ai nấy đều cầm cung tên, đi xuống được một đoạn dốc, tiếng tru của chó sói đã rõ dần lên, giúp cho bọn họ biết được bầy sói nên triển khai thế bao vây.

Con dốc ấy dài ba mươi trượng, hơn mười con chó sói nghe được mùi vị của họ, lập tức quay đầu xông về hướng họ, bọn chúng đều phóng nhanh như bay, xông về phía họ như mười luồng điện, nhe bộ nanh trắng ón, đôi mắt của chúng phát ra màu xanh biếc vì phản chiếu với ánh đuốc, trông mà dựng tóc gáy.

Sáu mũi tên đồng thời bắn ra.

Sáu con sói hoang kêu thảm rồi ngã lăn xuống sườn đồi.

Vẫn còn gần mười con sói hung hãn không sợ chết lao tới, lúc này không còn thời gian cho họ lắp tên nữa, ai nấy đều rút kiếm ra, chém về phía bầy sói.

Máu tươi văng tung tóe, sói hoang kêu thảm.

Bầy sói hoang này rất nhanh nhẹn, may mà sáu người đều là những tay cao thủ, ở những nơi hiểm yếu trong người đều được giáp bảo vệ, nhưng vẫn khó mà ứng phó được.

Hạng Thiệu Long vừa chém ra được một đầu sói, một con sói xông thẳng vào bên hông, rồi luồn ra trước cắn vào cổ họng của gã.

Hạng Thiệu Long quát một tiếng, tung chân phải ra, trúng vào ngực con sói.

Nào ngờ con sói cúi đầu ngoạm lấy giày của gã, may mà thanh kiếm rút về chém vào hai mắt con sói, nó kêu rống lên, rồi lùi ra sau, nhưng ở giày vẫn còn để lại hai dấu răng, có thể thấy rằng sói thật là sắc bén.

Kinh Thiện và Kinh Kỳ đã quen săn sói, không hề e sợ, lại còn quát lớn xông về phía trước, kiếm hươu chân đá, khiến cho bầy sói hoảng sợ chạy đi.

Ô Quang hừ một tiếng, chém một con sói đang xông về phía gã, khiến nó ngã lăn xuống đất.

Gã đưa tay ra chụp con sói ném xuống sườn dốc, nhưng cánh tay đã chảy máu.

Khi Hạng Thiếu Long tung chân đá bay một con sói đang xông về phía Ô Quang, mười con sói lớp chết, lớp bị thương chạy tán loạn.

Nhìn quanh, ngoài Kinh Thiện, ai cũng bị thương do sói chộp trúng, bất đồ trong lòng thấy kinh hãi, không ngờ bầy sói hoang này lại hung hãn lợi hại đến thế.

Tiếng tru rõ ràng dần dần đã giảm, ở dưới cuối dốc vẫn còn văng vẳng tiếng kêu.

Mọi người đều không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại có thể gặp được con người, cảm thấy tò mò, quên cả bầy sói hung hãn, nên kết lại thành trận thế, lấp tên vào cung, cùng nhau lò dò bước xuống.

Phía dưới là một nơi bằng phẳng, bốn mặt đều có núi, gần một trăm con sói đang tụ tập ở phía đông, không ngừng xông lên dốc đá.

Trên dốc thì có ánh lửa, nhưng có lẽ cũng đã sắp tắt.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng người chứ không thấy người đâu.

Bầy sói thấy người đến thì vội vàng tản ra, có mấy con xông tới về phía bọn họ đều bị bắn ngã.

Lần này mọi người đã biết sợ, vừa dùng đuốc để xua đuổi, vừa lấp tên mới để bắn ra.

Bầy sói có liên tiếp mấy con ngã xuống, khi Kinh Thiện và Kinh Kỳ dẫn đầu, đến bên tảng đá, bầy sói đã tản ra xa, không dám đến gần nữa.

Bọn Kinh Thiện thì xông tới chém tiếp, hả được mỗi giận lúc này.

Hạng Thiếu Long biết bầy sói đã khiếp sợ, nên đã yên tâm, ngẩng lên phía trên nói, „Trên đó là bằng hữu phương nào, có người bị thương không?"

Một đồng người hiện ra, ôm quyền nói, „Đa tạ các vị tráng sĩ đã ra tay giúp đỡ! Chúng ta có ba người bị sói cắn, nhưng đều không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần thấp lửa lên, thì có thể chịu ánh sáng được."

Hạng Thiếu Long nghe y nói rất rành rọt, nhưng hình như có điều gì đang giấu giếm, có lẽ có lòng đề phòng đến bọn họ cho nên mời bọn họ bước lên gặp mặt, cũng không trách.

Cao giọng nói, „Đã là như thế, chúng tôi phụ trách đuổi bầy sói đi, huynh đại hãy xuống mà lấy củi khô để nổi lửa."

Rồi ra hiệu cho mọi người, tiếp tục đuổi giết bầy sói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 165: Kết Bạn Đồng Hành

S

áng hôm sau thức dậy, hai thiếu nữ đã rời trại.

Hạng Thiếu Long vì đêm qua phải xua đuổi bầy sói, đến nửa đêm mới về, giờ đây mặt trời đã quá cây sào mới có thể dậy được.

Đang rửa ráy mặt mũi, thì có khách đến.

Người ấy mặt vuông tai lớn, dáng vẻ oai vũ, người mặc võ phục, rõ ràng là hạng có thân thủ cao minh, tay trái thì bị băng bó, chắc là vết thương do bầy sói để lại.

Biết Hạng Thiếu Long là kẻ đứng đầu, người ấy bước về phía trước nói, „Bỉ nhân là Trang Khống, không biết quý tính đại danh của tráng sĩ, đêm qua vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của ân công, giờ đây phu nhân giao cho trọng trách, nên sáng nay đến đây để thỉnh tội!"

Hạng Thiếu Long thấy y vẫn chưa tỏ rõ thân phận của mình, lại biết đối phương có nữ nhân đi cùng, kinh ngạc nói, „Huynh đài đã không chịu tiết lộ thân phận hành tung, có gì đến để thám thính lai lịch của chúng tôi? Hay là chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, thôi thì cứ chia tay ở đây."

Trang Khống không ngờ Hạng Thiếu Long trực tiếp như vậy, lại chỉ ra mình cố ý giấu giếm lai lịch, nên lúng túng, nhưng y cũng là kẻ không tầm thường, nói, „ân công trách rất phải, chỉ hận là thuận theo lệnh của phu nhân, không được tùy ý biểu lộ thân phận. Song tại hạ vừa thấy ân công thì trong lòng đã ưa thích, hay là để bỉ nhân thỉnh thị phu nhân trước, sau đó lại đến gặp ân công được chăng?"

Lúc này Triệu Chi và Kỷ Yên Nhiên nắm tay từ trong rừng bước về trại, khiến cho Trang Khống ngẩn người ra, rõ ràng là không ngờ rằng ở nơi này mà lại thấy được tuyệt thế giai nhân.

Lúc này Hạng Thiếu Long cười nói, „Chuyện này có thể miễn, chúng tôi cũng đang có việc gấp, cần phải lên đường, thôi cứ như vậy! Chúc Trang huynh và quý phu nhân lên đường suôn sẻ."

Trang Khống giật mình, khẩn thiết nói, „ân công phải chăng muốn vào biên giới nước Sở?"

Hai thiếu nữ nghe Hạng Thiếu Long và người ấy nói chuyện, thì đã biết được đại khái, đứng một bên.

Hạng Thiếu Long sững người, „Nơi này cứ đi mãi chẳng phải là quận Hán Trung hay sao? Lẽ ra phải thuộc về nước Tần mới phải."

Trang Khống ngạc nhiên nói, „ân công e rằng đã lạc đường. Nơi đây là một ngọn trong dãy Tần Lĩnh, bắc ngang qua hai quận Hán Trung và Nam Dương, cho đến biên giới nước Sở, nếu đi đúng hướng còn phải năm ngày nữa mới đến.

Tiểu nhân đã từng đi qua hai lần, nhất định không sai."

Hạng Thiếu Long không khỏi rửa thầm Đỗ Bích, nếu không phải người của y buộc phải rời khỏi lộ tuyến, thì mười ngày trước đã đuổi kịp Đằng Dực, giờ đây chẳng biết lạc đến nơi nào. Nhớ lại những gian nan, chẳng còn lòng dạ nào để quay lại nữa. Giờ cách duy nhất chỉ có thể tiến vào biên giới nước Sở, sau đó lại tìm cách hội hợp với Đằng Dực.

Thở dài nói, „Các vị cũng đến nước Sở ư?"

Trang Khống nói, „Chính là như thế, nếu tráng sĩ không chê, thì hãy kết bạn đồng hành, trên đường cũng có thể tiếp ứng với nhau được."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm đối phương chắc là đêm qua đã bị bày sói dọa chết khiếp, nên trầm ngâm một lát rồi nói, „Các vị có tất cả bao nhiêu người?"

Trang Khống nói, „Ngoài phu nhân, còn có bốn nữ nhân, một trẻ con và mười lăm tùy tùng, trong đó bao gồm cả婢 nhân Hạng Thiếu Long trong lòng nghĩ, nếu không có Trang Khống dẫn đường thì cũng không biết sẽ đi bao lâu nữa. Chỉ cần ra khỏi dãy Tần Lĩnh, thì sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, nên gật đầu chấp nhận.

Trang Khống cả mừng, cả tên của Hạng Thiếu Long cũng quên hỏi, hẹn trong chốc lát sẽ gặp nhau ở cuối dốc, vội vàng bỏ đi.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nói, „Nhìn kẻ này y phục chỉnh tề, lại nghe được khẩu âm, thì biết y chính là quý tộc nước Sở, phu quân hãy cẩn thận mới được."

Hạng Thiếu Long cười, „Tạm thời hãy gọi ta là Hạng Nhiên, nàng là đại phu nhân, Chi Chi là nhị phu nhân, lần này đến nước Sở để buôn bán, bọn họ không tin cũng chẳng còn cách nào nữa."

Khi bọn Hạng Thiếu Long nhõ trại dắt ngựa, mười lăm người Trang Khống và bốn nữ nhân cùng một đứa trẻ đã sớm đứng chờ.

Mười lăm người ấy đã có gần một nửa bị thương, trong đó có hai người bị thương ở mặt và cổ, nhìn rất đáng sợ.

Chỉ cần quan sát tình thế, thì có thể biết được kẻ nào là một hảo thủ, ngoài Trang Khống, còn có hai người thoát nạn.

Bốn nữ nhân quá nửa đều đội nón tre, dùng vải che mặt, tuy có thể nhìn loáng thoáng, nhưng không rõ ràng. Hai thiếu phụ không che mặt thì cao to vạm vỡ, mặt mũi xấu xí, không đáng nhìn.

Ba người khác thì dáng vẻ yếu điệu, vừa nhìn đã biết đó là những nữ sĩ có thân phận cao quý, nhờ ba người này chỉ che nửa mặt nên có thể thấy được dáng vẻ tuyệt đẹp. Trong đó có một nữ nhân dáng người cao, tuổi tác có vẻ lớn nhất, khoảng ngoài ba mươi, xem ra đây chính là vị phu nhân mà Trang Khổng nói.

Đưa trẻ mặt mũi thanh tú, hai mắt linh hoạt, khoảng mười một đến mười hai tuổi, thấy bọn Hạng Thiếu Long thì nhìn bọn họ với vẻ tò mò.

Năm nữ nhân thấy gã đến, đều cúi mình thi lễ, mắt thì nhìn bọn Kỳ Yên Nhiên.

Vị phu nhân ấy lên tiếng trước, „Thiếp thân phu quân họ Trang, tiên sinh đêm qua đã ra tay giúp đỡ, thiếp thân sẽ không quên, xin hỏi cao danh quý tách của tiên sinh, để cho thiếp thân có thể ghi nhớ vào trong dạ."

Hạng Thiếu Long đến bên nàng, thi lễ xong rồi cười nói, „Tại hạ Hạng Nhiên, đây là hai vị phu nhân của tại hạ, lần này đến nước Sở là để tìm chút may mắn, xem ra có thể mua được thứ gì, không ngờ lại lạc đường, nhưng nếu không lạc đường, thì sẽ không gặp được phu nhân và quý thuộc, vị tiểu ca đây phải chăng là lệnh lang?"

Trang phu nhân nhìn Hạng Thiếu Long qua tấm vải che, nói, „Chính là vị tiểu nhi Trang Bảo Nghĩa, hai người kia chính là tam muội và tứ muội Vưu Thúy Chi và Vưu Ngân Chi của thân thiếp, còn lại đều là nô bộc trong phủ của thân thiếp.

Hai thiếu nữ e thẹn cúi đầu.

Trang phu nhân nhìn Kỳ Yên Nhiên, như có vẻ nghi ngại điều gì, nhưng không nói ra, „Không ngờ bầy sói hoang này lại không sợ con người, chúng tôi đã có phòng bị, nhưng suýt chút nữa bị cắn chết, may có tráng sĩ giải vây. Giờ đây lại có tráng sĩ cùng đi, trong lòng đã yên tâm hơn nhiều."

Hạng Thiếu Long nhìn bầu trời, mỉm cười, „Không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta hãy lập tức lên đường."

Trang phu nhân gật đầu, Trang Khống vội vàng dắt ngựa đến, đỡ ba chị em của Trang phu nhân cùng với đứa trẻ lên lưng ngựa. Trang Bảo Nghĩa ấy, tuổi tuy còn nhỏ nhưng ngồi trên lưng ngựa rất vững Vàng, không hề e sợ.

Mọi người cứ thế xuống núi.

Trang Khống thật sự không hề nói khoác, quả đúng là rất rành đường, giúp được cho Hạng Thiếu Long rất nhiều.

Nhưng vì ba nữ nhân và đứa trẻ phải có người dắt ngựa mới có thể đi được, nên tốc độ bị chậm lại, song đó là chuyện bất đắc dĩ.

Trên đường, người của hai bên không hề nói chuyện, chỉ có Trang Khống chốc chốc lại chỉ những cảnh đẹp bên đường, khiến cho Hạng Thiếu Long có cảm giác tham gia một chuyến du lịch.

Đến tối khi hạ trại, bọn Trang phu nhân thì nấp trong trại dùng cơm, nên càng không có cơ hội để nói chuyện.

Cứ như vậy đi đường được năm ngày, cuối cùng biên giới nước Sở đã ở trước mặt.

Đêm đó cũng hạ trại nghỉ ngơi như bình thường, Hạng Thiếu Long cùng hai người vợ yêu và đám thiếp vệ ngồi vây quanh đồng lửa, vừa nướng thức ăn, vừa nói chuyện râm ran.

Bọn Trang Khống thì ở trong trại ăn lương khô, từ chối lời mời của Hạng Thiếu Long.

Vầng trăng tròn treo trên cao, chiếu sáng xuống khắp nơi, ngọn núi tuyết ở đằng xa càng khiến cho cảnh vật trở nên bí hiểm, ma quái.

Đột nhiên có tiếng sói truyền đến, khiến cho người ta cảm thấy trong chốn núi rừng yên tĩnh này, vẫn có nguy cơ trùng trùng.

Triệu Chi nói, „Nếu vượt qua hai ngọn núi nữa, chúng ta sẽ đến vùng đồng bằng, thật là tốt, ước gì giờ đây trời lập tức sáng!"

Kỷ Yên Nhiên dựa vào Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Bọn họ đều rất căng thẳng."

Hạng Thiếu Long nhìn về phía bọn Trang Không, quả nhiên bọn họ đang ngồi trầm mặc, nhưng lại có chút bất an, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng không tìm ra được lời gì để nói.

Người ta đã không chịu nói, hỏi cũng vô dụng. Giờ đây đã đến biên giới nước Sở, thân mình còn lo chưa xong, còn có bản lĩnh gì để lo đến chuyện của người khác.

Lúc ấy ở gần đó có tiếng sói tru, Ô Quang cười với Kinh Thiện, „Bạn cũ của huynh lại đến nữa, bảo huynh khi động thủ đừng lưu tình, nếu không sẽ dùng răng để thân mật với huynh đó!"

Kinh Kỳ mặt đăm chiêu nói, „Ta thấy bầy sói đó đến đây là để báo thù!"

Kinh Thiện cũng nhíu mày không nói.

ô Ngôn ngạc nhiên nói, „Huynh nghĩ sói là người sao, sao lại biết nhớ thù?"

Kinh Kỳ nói, „Chuyện này không hề giả chút nào, ngựa có tính ngựa, cho nên có thể nhận ra ai là chủ nhân! Sói cũng có tính sói, nên biết được ai chính là kẻ thù, điều này chẳng có gì là lạ cả."

Triệu Chi nhát gan nhất nên lo lắng nói, „Vậy các người sao không nghĩ ra cách ứng phó?"

Hạng Thiếu Long tim cũng đập thành thịch, nơi đây ba mặt đều là dốc nghiêng, cây cối lại um tùm, nếu có vài chục hoặc vài trăm con sói tới, quả thật chẳng phải chuyện chơi, nếu có một khẩu súng thì hay quá.

Trong số các thiết vệ, Ô Thư bình tĩnh đa trí nhất, mỉm cười, „Nhị phu nhân đã ra lệnh nào dám không tuân lệnh?

Nhưng phải đợi chúng tôi ăn no xong, mới có sức thì có thể làm việc được."

Triệu Chi giận dữ quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Tên tiểu tử Ô Thư này lại đang trêu người ta, Chi Chi đâu có nói là không để cho y ăn."

Hạng Thiếu Long cười ha hả nói, „Đùi dê cũng đã nướng chín, sao chưa lấy ra, nhị phu nhân của ta có được ăn, thì sẽ quên được mọi thứ."

Kỷ Yên Nhiên giận dữ nói, „Chi Chi là ma thèm ăn sao? Nói muội ấy thậm tệ đến thế, thiếp phải lấy công bằng về cho Chi Chi."

Sau bữa ăn, bọn Kinh Thiện đi đặt cạm bẫy, lại lo lắng lũ sói không đến, khiến mọi người vừa bực vừa buồn cười.

Bọn Kỷ Yên Nhiên thì đi cùng với Kinh Thiện, còn Hạng Thiếu Long thì ngồi lại một mình, lặng lẽ nhìn đồng lửa, ngẫm nghĩ sự đời.

Đến lúc này, Trang phu nhân vén rèm bước ra, đi về phía Hạng Thiếu Long, người nàng mặc một bộ y phục màu trắng, đội mũ có đính hạt minh châu, mặt vẫn che rèm, Hạng Thiếu Long hơi ngạc nhiên nhìn nàng, khi nàng đến bên cạnh thì lễ ngồi xuống, mới nói, „Trang phu nhân không ngủ sao?"

Trong khoảng cách gần gũi này, nhờ có ánh lửa, nên dù có rèm che cũng chẳng còn tác dụng, chỉ thấy khuôn mặt của nàng rất thanh tú, tuy không bằng Cầm Thanh, nhưng cũng đã là người đẹp hiếm có.

Trang phu nhân nhìn đồng lửa, rồi quay sang Hạng Thiếu Long, buồn bã than rằng, „Trong lòng có tâm sự, làm sao ngủ được?"

Mấy ngày hôm nay, Hạng Thiếu Long lần đầu tiên nói chuyện với nàng một cách gần gũi như vậy, bất đồ dâng lên một cảm giác lạ thường. Gật đầu nói, „Chuyện của phu nhân, quả thực là không cần phải nói với tạ hạ."

Trang phu nhân nhìn gã, hạ giọng nói, „Tráng sĩ phải chăng đã thấy được đáng vẻ của thiếp thân?"

Hạng Thiếu Long hơi ngại ngừng nói, „ở góc độ này, quả thật ít nhiều cũng có thể thấy được."

Nhưng trong lòng tim đập thành thịch. Những lời này giống như nam nữ đang trêu đùa nhau, chả lẽ nàng định dùng sắc đẹp để dụ dỗ cho mình làm cho nàng chuyện gì đó?

Vị Trang phu nhân này khiến gã nghĩ tới Bình Nguyên phu nhân và Tinh vương hậu, những nữ nhân sành sỏi như bọn họ, không thuần khiết như những thiếu nữ, họ biết dùng thân xác của mình làm nhiều chuyện, để đạt đến mục tiêu.

Trang phu nhân cúi đầu, u buồn nói, „Tráng sĩ lần này đến Sở, quả thật là buôn bán hay sao?"

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng lại trực tiếp như vậy, liền trả lời ngay, „Người vì tiền tài mà chết, chim vì miếng ăn mà vong, Không phải vì hoàng kim, thì ai chịu vượt trăm sông ngàn suối, đội mưa đạp tuyết đến đây?"

Trang phu nhân lặng lẽ không nói, có lẽ đang nghĩ tới câu người vì tiền tài mà chết, chim vì miếng ăn mà vong, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói, „Hạng tráng sĩ xuất khẩu thành văn, lời nói khác lạ, quả là người chẳng tầm thường.

Huống chi hai vị phu nhân đều là tuyệt sắc của nhân gian, khí chất cao nhã, quý thuộc đều là những cao thủ, nếu bảo chỉ vì tiền tài mà phải bỏn ba thiếp thân làm sao tin được?"

Hạng Thiếu Long vội vàng nói, „Hoàng kim chẳng phải là tài vật hay sao? Phu nhân đã nói đùa."

Trang phu nhân nhìn kỹ gã, chậm rãi nói, „Đã là như thế, chỉ cần Hạng tráng sĩ đưa chúng tôi đến Điện quốc, chúng tôi sẽ báo đáp cho tráng sĩ hai ngàn lượng hoàng kim, thiếp thân có thể dùng lời thề độc, tuyệt đối không nuốt lời!"

Hạng Thiếu Long giật mình, nhớ lại Kỷ Yên Nhiên đã từng nói vì người Sở gặp trở ngại ở phía đông, nên chuyển sang mở rộng ở phía tây nam, mà người gánh vác trọng trách này là đại tướng Trang Triều, cùng họ với phu quân của Trang phu nhân này.

sau đó nước Sở dần yếu đi, Trang Kêu cũng các chư hầu khác xưng vương, Trang Kêu chẳng phải là Điện vương hay sao?

Ngạc nhiên một lúc, bình thần nói, „Không biết phu nhân và Điện vương Trang Kiêu có mối quan hệ gì?"

Trang phu nhân hạ giọng nói, „Tiên vương là gia ông của thiếp thân."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm xem ra đây có lẽ là một bi kịch tranh đoạt ngôi vị, nào có lòng dạ để nghe, chép miệng, „Đề nghị của phu nhân, quả thật khiến cho người ta bùi tai, nhưng hai ngàn lượng hoàng kim này không dễ kiếm. Tại hạ lại không muốn hai người thê thiếp của mình vốn có lòng du sơn ngoạn thủy gặp cảnh nguy hiểm, xin thứ lỗi cho tại hạ lực bất tòng tâm."

Trang phu nhân nghe xong thì thở dài, dịu dàng nói, „Ta chỉ thử tráng sĩ mà thôi! Hạng Thiếu Long đã có Ô gia đứng phía sau, cần gì phải để ý đến hai ngàn lượng hoàng kim nữa?"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Té ra phu nhân đã biết tại hạ là ai, lại còn cố ý trêu đùa tại hạ."

Trang phu nhân cười khúc khích, „Nhìn dáng vẻ của Hạng tráng sĩ, cố nhiên là hiếm có, Kỹ tài nữ càng không thể giấu được người khác, các người lại lừng danh thiên hạ, thiếp thân càng lấy làm lạ, có gì Hạng tiên sinh lại có thể tưởng rằng lừa được chúng tôi."

Rồi mỉm cười nói, „Nếu là nam nhân bình thường, thiếp thân có thể dùng thân xác của mình để đổi lấy sự giúp đỡ của ngài, nhưng biết điều này vô ích đối với ngài. Nên hãy cứ tỏ lòng thực với nhau, chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch mà cả hai bên đều có lợi, được chăng?"

Hạng Thiếu Long đột nhiên dâng lên cảm giác kỳ lạ, Trang phu nhân này không những giống Bình Nguyên phu nhân và Tinh vương hậu, mà cũng giống cả Triệu Nhã nàng làm ra vẻ rất tự tin, không sợ gã từ chối, khiến cho người ta có cảm giác kích thích.

Hít một hơi dài nói, „Nói thẳng ra, tại hạ vẫn chưa thấy phu nhân có thể dùng thứ gì để giao dịch với tại hạ."

Trang phu nhân quả quyết nói, „Hạng tiên sinh lần này đến Sở, mục tiêu phải chăng là Lý Viên hoặc Điền Đan sao?

Nếu là Lý Viên, thiếp thân sẽ không lo ngài không chịu chấp nhận cuộc giao dịch này."

Hạng Thiếu Long nhất thời trở mặt, chuyện mình muốn đối phó với Điền Đan, tuy là nhiều người biết, nhưng chỉ giới hạn trong giới quân sự ở Hàm Dương và hoàng tộc, nhưng Trang phu nhân có gì biết được bí mật này?

Trang phu nhân dịu dàng nói, „Hạng tiên sinh nếu biết Hoa Dương phu nhân chính là thân thăm(l) mẫu của ta, nhất định sẽ không giết mình như vậy."

Hạng Thiệu Long hít một hơi dài nói, „Phu nhân phải chăng từ Hàm Dương đến đây?"

Trang phu nhân né tránh mà không trả lời, nói, „Tiên sinh hãy cho thân thiếp biết trước chuyến đi lần này phải chăng là vì Điền Đan, nếu đáp án là không, thiếp thân sẽ chẳng có điều kiện gì để trao đổi với tiên sinh, chuyện này hãy cứ chấm dứt ở đây."

Hạng Thiệu Long nghe ngữ khí của nàng như vậy, chắc là biết được nhiều chuyện về Điền Đan, bất đồ có chút bùi tai, chép miệng nói, „Phu nhân thật là lợi hại, sao không nói ra nghe thử xem?"

Trang phu nhân vui vẻ nói, „Thiếp thân tin tưởng tiên sinh là chính nhân quân tử, dù cho biết được bí mật của thiếp thân, nếu không trao đổi giao dịch, thì cũng sẽ không tiết lộ ra, có phải vậy chăng?"

Hạng Thiệu Long cười khố, „Chã lẽ Hạng Thiệu Long lại hãm hại đàn bà trẻ con các người hay sao?"

Trang phu nhân nói, „Sở dĩ thiếp thân biết được nhiều bí mật đến thế, đều là vì trong tâm phúc của Lý Viên có người của thiếp thân, tiên sinh giờ đây đã hiểu chưa?"

Hạng Thiệu Long vỡ lẽ ra, Trang phu nhân bản thân là người Sở, lại là tức phụ (I) của Trang Kiêu, là người thân của Hoa Dương phu nhân, trong tâm phúc của Lý Viên có người của nàng, rất hợp lý, chẳng trách gì nàng biết được mình muốn đổi phó với Điền Đan.

Trang phu nhân mỉm cười nói, „Hạng tiên sinh có thể vén rèm che mặt của thiếp thân, thiếp thân sẽ đổi mặt mà cho ngài biết một bí mật mà năm mơ cũng không thể thấy được."

Hạng Thiệu Long nhú mào nói, „Phu nhân là hoa đã có chủ, tại hạ làm vậy, e rằng không hợp với lễ chẳng?"

Trang phu nhân buồn bã nói, „Tiên phu năm trước đã bị phản quân chém đầu, thiếp thân giờ đây chẳng thuộc về ai cả Nếu không, cần gì phải xa rời quê hương, đến trốn nơi nước Tần? Nếu không có Hoa Dương phu nhân bảo vệ, thiếp thân đã sớm bị người Sở bắt về."

Hạng Thiệu Long thở dài, vén rèm che mặt của nàng, một khuôn mặt vừa vui vừa giận, trông rất phong trần hiện ra trước mắt.

Mặt nàng hơi dài một chút, nhưng cổ trắng ngần, trông rất hấp dẫn.

Đôi mắt của nàng quả nhiên long lanh, có thể khiến bất cứ nam nhân nào động lòng.

Nét cổ điển của nàng tuy kém Cầm Thanh nhưng lại hơn Cầm Thanh ở chỗ bạo dạn và hoang dã, khiến cho ai nhìn nàng cũng đều muốn chiếm lấy thân xác ấy. Chả trách nào nàng phải dùng vải để che mặt lại.

Trang phu nhân thấy gã nhìn mình không chớp mắt, hài lòng lắm, e thẹn nói, „Tiên sinh có thấy dung mạo của thiếp thân xinh đẹp chẳng?"

Hạng Thiệu Long ngẫm sinh lòng cảnh giác, nàng tuy đã bảo rằng không dùng sắc đẹp để quyến rũ mình, nhưng thực sự thì cứ làm thế. Song vẫn không thể trách được nàng, nàng là phận nữ lưu yếu đuối, vì phục quốc và giành lại ngôi vị cho đứa con, ngoài cái vốn trời cho thì có thể dựa vào điều gì nữa. Bất đồ than, „Phu nhân có gì phải tự khinh bạc mình đến thế, bà vẫn chưa nói bí mật to lớn ấy kia mà?"

Trang phu nhân trong mắt lộ vẻ kinh dị, dụi dụi nói, „Đến lúc này thiếp thân mới hiểu có gì cả quả phụ Cầm Thanh cũng không thể nén được lòng mình đối với tiên sinh. Chỉ cần nghe những lời của tiên sinh thì đủ biết tiên sinh chẳng phải hạng tầm thường."

Hạng Thiếu Long nghe mà hồ thẹn, cười gượng nói, „Lấy phước quốc làm trọng, phu nhân ngàn vạn lần đừng coi trọng tại hạ, để rồi tự rước lấy phiền não."

Trang phu nhân che miệng cười, „Ngài thật sự tự tin, người ta chưa mền ngài mà cũng hoảng sợ hay sao? Lại còn đưa ra lời cảnh cáo, chao ôi! Trên đời lại có loại nam nhân e ngại khiến cho nữ tử thích, nói ra chắc sẽ không có người tin."

Hạng Thiếu Long càng tiếp xúc với Trang phu nhân này, càng thấy được sự hấp dẫn của nàng, lúc này đều đột nhiên cảm thấy bọn Trang Khống đều đã đi giúp Kinh Thiện, trong lều chỉ còn lại hai người bọn họ, thâm kinh sợ, nghiêm mặt nói, „Tại hạ đang rửa tai cung kính nghe."

Trang phu nhân không cười nữa, nhẹ nhàng nói, „Điền Đan giờ đã đến kinh đô của nước Sở là Thọ Xuân."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Cái gì?"

Trang phu nhân ung dung nói, „Điền Đan vì có kẻ thù khắp nơi, cho nên bên cạnh bao giờ cũng mang theo một kẻ thể thân giống y như đúc, biết ngài không chịu tha cho y, ngày ấy đã lên đường cùng với Lý Viên, kẻ sau này ngài thấy chỉ là thể thân của y mà thôi!"

Hạng Thiếu Long nhất thời toàn thân đổ mồ hôi, chẳng trách nào trong Lễ Điền Liệt, Điền Đan lại hạ mình như vậy, cố gắng tránh xuất hiện ở đám đông, té ra là trong đó có nguyên nhân này!

Mình cuối cùng đã đi sai một nước cờ, đấu không lại lão hồ ly này. Mình phải lập tức thông báo cho Đổng Dực và Từ Ấy Tắc. Nghĩ tới đây, chẳng còn lòng dạ nào nữa. Sau này tên của mình phải đọc ngược lại, lần này quả thật thua trắng tay.

Đột nhiên phu nhân ghé mặt đến sát gã, trong lúc Hạng Thiếu Long thần trí mơ hồ, Trang phu nhân hôn lên đôi môi gã, rồi mới quay về, nói, „Chỉ cần ngài giúp ta phục quốc, ta có thể giúp ngài hành thích Điền Đan."

Hạng Thiếu Long lặng người đi, nói, „Bà thân mình khó giữ, làm sao giúp đỡ tại hạ?"

Trang phu nhân nghiêm mặt nói, „Tên gian tặc Lý Lệnh sở dĩ có thể giết chủ bán nước, đều là bởi Hiếu Liệt vương đứng sau giúp đỡ. Nay Hiếu Liệt vương đã chết, ở Thọ Xuân đều có người của chúng tôi. Giờ đây tình thế không giống như lúc trước nữa, nếu không ta làm sao dám quay về nước Sở?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Tin tức về cái chết của Hiếu Liệt vương, bà chẳng phải biết được tin từ Lý Viên chứ?"

Trang phu nhân nói, „Đương nhiên không biết, Trang gia chúng tôi có gốc rễ lâu đời tại nước Sở, Trang Khổng đã từ nước Sở đến thông báo cho chúng tôi, rồi đón chúng tôi quay về."

Hạng Thiếu Long lạc giọng kêu lên, „Cái gì? Hiếu Liệt vương quả thật đã chết sao?"

Trang phu nhân ngạc nhiên nhìn gã.

Hạng Thiếu Long vẫn chưa hết bàng hoàng, không ngờ mà đã vô tình giúp đỡ Lý Viên đã kịp thời quay về nước Sở để đoạt quyền, nếu không Lý Viên e rằng vẫn còn ở Hàm Dương.

Chuyện lạ trên đời, quả thật ngoài suy nghĩ của người ta.

Hít một hơi dài rồi mới quả quyết nói, „Được! Nếu ta có thể giết chết Điền Đan, thì sẽ toàn lực giúp đỡ con của bà lấy lại ngôi vị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 166: Thay Đổi Kế Sách

Đ

êm ấy không có sói đến, sau một lúc thảo luận, Kỷ Yên Nhiên cũng tin rằng Trang phu nhân không nói dối. Bởi vì biểu hiện của Điền Đan trong Lễ Điền Liệp quả thật rất khác lạ, với một kẻ mưu sâu kế cao như Điền Đan, sẽ không lâm vào thế bị động, để rồi nhờ vả Lã Bất Vi bảo vệ cho mình.

Một khả năng rất lớn là Điền Đan không thể tin rằng Lã Bất Vi có thể hại chết Hạng Thiếu Long, tuy Lã Bất Vi suýt có thể làm được điều đó.

Cho nên bọn họ phải có tiếp ứng, thậm chí bày kế để ứng phó với những kẻ địch theo đuôi, song chúng cũng không ngờ rằng trong số kẻ địch ấy lại có Từ Ấy Tắc.

Cuối cùng Hạng Thiếu Long quyết định phái Ô Đạt, lúc này đã khỏe khoắn và thiết vệ Đan Tuyền, người đến cùng với Phổ Bố, Lưu Sào chạy khoái mã đến chặn Đằng Dực lại, bảo bọn họ thay đổi kế hoạch, chỉ tìm cách cầm chân quân của Điền Đan, chứ không phải tiêu diệt đối phương.

Như thế có thể làm chậm lại hành trình về nước Tề của Điền Đan, khiến cho bọn họ có nhiều cơ hội hơn để giết chết Vi anh em họ Lưu và Đản Sở đều không có bên cạnh Điền Đan, mạng lưới bảo vệ cho Điền Đan lúc này có thể nói là yếu ớt nhất.

Sáng hôm sau trước khi nhổ trại, Trang phu nhân dắt hai muội tử của mình đến thương lượng tình tiết về chuyến đi đến Thọ Xuân lần này.

Bọn họ đã bỏ đi mạng che mặt, Vưu Thúy Chi và Vưu Ngân Chi rất giống nhau, vẻ đẹp đều hơn người, nhưng so với Trang phu nhân thì kém một nửa.

Trang phu nhân cười nói, „Bọn chúng quả thật là muội tử của ta, nhưng không phải là thân muội, mà là người trong họ Trang mà thôi!“

Rồi chào hỏi thân mật với bọn Kỷ Yên Nhiên, nói mấy lời ngưỡng mộ rồi đi thẳng vào vấn đề, „Bọn thủ hạ của Lý Viên có rất nhiều người biết Hạng tiên sinh, Kỷ tài nữ lại là nhân vật nổi tiếng ở Thọ Xuân, cho nên phải tìm cách che mắt bọn họ.“

Hạng Thiếu Long sờ cằm mình nói, „Ta có thể để râu dài, ban đêm mới hành động, như thế có thể che mắt được người khác.“

Trang phu nhân nói, „Che mắt người không phải là chuyện khó, nhưng vấn đề là hành động không tiện, như thế sẽ khó tìm cơ hội để hành thích Điền Đan. May mà hai vị muội tử của ta đây rất giỏi thuật dị dung, có thể hóa trang cho Hạng tiên sinh, trừ khi đối diện với người quen, nếu không có thể đánh lừa được bọn họ.“

"Vậy phu quân phải lấy thân phận gì để gặp người khác đây?" Kỷ Yên Nhiên nói.

Trang phu nhân nói, „Vậy hãy cứ làm thân huynh đệ của ta là Vạn Thụy Quang. Y vì năm xưa binh biến bị trọng thương, nên chạy khỏi nước Sở, lâu nay vẫn không quay lại, ba năm trước mới qua đời, ở Thọ Xuân không ai biết được Nàng tuy nói với ngữ điệu bình thường, nhưng mọi người đều nghe trong đó có mùi vị của thù hận.“

Triệu Chi nói, „Lần này phu nhân về Điện đối phó với thù nhân, không biết có cầm chắc hay không?“

Trang phu nhân bình tĩnh nói, „Vốn là chẳng cầm chắc được phần thắng nào, chỉ có lòng liều chết, nhân lúc nước Sở không để ý đến mẹ con ta nên mới quay về cùng tặc tử liều mạng, nhưng giờ đây có Hạng Thiếu Long, nên đã cầm chắc được mười phần.“

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Phu nhân đã quá coi trọng tại hạ."

Trang phu nhân mỉm cười, „Tốt nhất giờ đây tiên sinh hãy cứ gọi ta là đại tỷ, còn ta sẽ gọi tiên sinh là Thụy Quang, từ đây đến Thọ Xuân còn một tháng nữa, ta lại sẽ cho tiên sinh biết tỉ mỉ về thân thế của Thụy Quang. May mà Thụy Quang là một danh tướng ở phía tây bắc, lâu nay vẫn có oai danh, dễ dàng cho ngài mạo nhận. Vì chúng tôi vốn là người Điện, tiếng nói không mang Sở âm, chỉ cần ngài cố gắng học theo, thì có thể giấu được người Sở."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ lần trước giả làm Đồng mã si, lần này thì lại đóng vai của Vạn Thụy Quang, nếu có thể lừa được Điền Đan thì thật là tuyệt vời.

Kỷ Yên Nhiên là người tinh tế nhất, nói, „Trang phu nhân lần này lấy danh nghĩa gì để về kinh đô nước Sở?"

Trang phu nhân nói, „Xuân Thân quân là hảo bằng hữu của gia ông, năm xưa Hiếu Liệt vương vì sợ thế lực ở nước Điện chúng tôi lớn mạnh, trở thành bá chủ của tây nam nên mới sách động cho Lý Viên liên kết với người Dạ Lang lật đổ nhà họ Trang chúng tôi, trong một đêm nhà họ Trang chúng tôi bị giết gần vạn người, Xuân Thân quân đã từng cố gắng ngăn cản chuyện này, chỉ là can không lại Hiếu Liệt vương, nếu không có ông ta tiếp ứng, chúng tôi đừng hòng rời khỏi biên giới nước Sở, cho nên lần này theo lý chúng tôi đến phủ Xuân Thân quân trước."

Kỷ Yên Nhiên và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, cất đi mỗi tâm sự.

Giờ đây Hiếu Liệt vương đã chết, nước Sở đã trở thành nơi Xuân Thân quân và Lý Viên tranh bá, đối với Trang phu nhân, giết Điền Đan, kẻ cầu kết với Lý Viên là điều tốt.

Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần, nói, „Được thôi! Hãy lên đường!"

Triệu Chi giận dữ nói, „Phu nhân vẫn chưa nói ta và Yên Nhiên tỷ sẽ cải trang thành ai kia mà?"

Hạng Thiệu Long cười nói, „Đương nhiên là thế thiếp của Vạn Thụy Quang ta, chỉ cần che một miếng vải thật dày thì có thể giải quyết được mọi vấn đề."

Trước khi nước Tần mạnh lên, trong các nước, nước Sở vì nằm ở phương nam, các nước gần đó không sao địch lại, cho nên về mặt quân sự hay kinh tế, đều hơn hẳn các nước khác.

Lại thêm ở phía nam đất đai phì nhiêu, ở phía ngoài Động Đình hồ đất đai tươi tốt, vô tận, chỉ chờ người Sở khai thác, cho nên giàu có không lo lắng. Trong thời thịnh nhất, thuộc địa của người Sở phía nam có Dung Nguyên, Tương; phía tây có Ba, Thục; phía đông có Lý Đàm, Hoài, hầu như nước Sở đã thống nhất được phía nam, cho đến thời chiến quốc, đã là một nước lớn.

Ngoài thôn tính các nước nhỏ, còn khai thác vùng Đông Di, Nam Man và Tây Nam Di, đặt các nước này trong sự ảnh hưởng của văn hóa Sở.

Nhưng cũng như Kỳ Yên Nhiên đã phân tích, muốn cai trị nhiều dân tộc và vùng đất rộng lớn, cần phải có một chính phủ lớn mạnh.

Đáng tiếc người Sở từ thời Đế vương, Tuyên vương, không còn ai đáng mặt là quân chủ, Sở Hoài vương thì bị nhốt ở Tần. ở trung ương đã mất đi sức mạnh khống chế, cho nên các thế lực địa phương thừa thế mà hưng khởi.

Sở Hiếu Liệt vương phát động binh biến ở nước Diện, chính là một hành động chống lại các thế lực địa phương.

Nhưng sự thực này không có cách nào thay đổi, chẳng qua là vương họ Trang thì đổi thành vương họ Lý mà thôi.

Giờ đây Hiếu Liệt vương đã châu trời, tình thế hỗn loạn lại bắt đầu.

Bọn Hạng Thiếu Long thì vô tình đã đến Sở trong lúc này.

Nghe nói nước Sở giờ đây rối loạn cả lên. Nhưng sự thực không phải như vậy. Người Tần vì trong nước liên tiếp mất hai vua, Tiều Bàn lại còn nhỏ tuổi, giới quân sự và Lã Bất Vi đang đấu tranh lẫn nhau, phải tập trung toàn lực để bảo vệ cho ba quận phía đông, nước Sở trở thành nơi an toàn.

Từ trước đến nay, vì kinh tế giàu có, cuộc sống của người Sở rất an nhàn, chứ không căng thẳng như người ở phía bắc.

Kỷ Yên Nhiên rất biết rõ điều này.

Khi vượt qua khỏi dãy Tần Lĩnh, sau hai ngày đi đường núi, cuối cùng đã đến vùng bình nguyên Hán Trung.

Đan Tuyền và Ô Đạt hai người được một tên tướng của Trang phu nhân dẫn đường đi gặp Đằng Dực, mọi người cứ tiến thẳng Thọ Xuân.

Kỷ Yên Nhiên cỡi ngựa đi song song với Hạng Thiếu Long, nói, „Người Sở tuy là kẻ thù cướp nước của thiếp, nhưng thiếp lâu nay rất ngưỡng mộ văn hóa của Sở. Thủy tổ của họ không phải là nông thần mà là hỏa thần; hà thần là một mỹ nữ. Còn Sở từ thì âm tiết uyển chuyển, từ ngữ vui tai, tràn trề tình cảm."

Hạng Thiếu Long có vẻ hơi đổ ky, „Nhưng ta thấy ở Lý Viên chẳng thể tìm ra những thứ hay ho ấy."

Kỷ Yên Nhiên cười khúc khích, liếc gã, nén không được nói, „Y chẳng phải theo đuổi chàng, đâu có thời gian để nói ra những lời hay ho ấy?" rồi đắc ý nói, „Hay thật, rất ít khi nghe phu quân đại nhân có những lời lẽ chua chát như vậy."

Lúc ấy Trang phu nhân sai người đến gọi, bảo bọn họ ra phía sau, để nhân lúc rảnh rỗi, dạy cho bọn họ học tiếng Điện.

Bọn Hạng Thiếu Long chỉ đành cắn răng mà học vậy.

Thời chiến quốc này, tiếng Châu là phổ biến nhất, vương hầu các nước và những người có thân phận đều dùng tiếng này để nói chuyện.

Vì là các khu vực khác nhau, tiếng Châu tự nhiên pha tạp chất phương ngôn và dụng ngữ của các nơi.

Cho nên chỉ cần nghe khẩu âm thì có thể biết được đại khái đó là người ở nơi nào.

Khác nhau ít nhất là ba nước Triệu, Ngụy, Hàn bởi vì ba nước này được chia ra từ nước Tấn.

Người Tần thì vì bản thân có nền văn hóa mờ nhạt, lại gần với tam Tấn, cho nên khẩu âm hay cách dùng từ rất giống với tam Tấn. Khác biệt lớn nhất chính là nước Sở.

Cho đến lúc này người Sở vẫn bị gọi là Nam Man, cách dùng từ rất khác, cho nên bọn Hạng Thiếu Long phải học tiếng Sở mang âm Điện, vì thế rất cực nhọc.

Căn cứ địa của người Sở, chính là hai bên bờ Trường Giang và khu vực hồ Động Đình, từ đó tiếng về phía nam.

Thọ xuân thì nằm ở phía bắc Trường Giang, bên bờ tây sông Hoài Thủy, so với kinh đô cũ là Dĩnh, nằm ở góc tây bắc hồ Động Đình, cách một ngàn dặm.

Tuy cách xa người Tần, nhưng cũng rõ ràng không dám nếm mật nằm gai, hoặc dùng cảm đối mặt với mạo hiểm. Chả trách nào nước Sở tuy lớn,

nhưng là nước mà người tam Tấn coi thường nhất.

Đi được năm ngày, thì vượt qua núi Đồng Bách, đến một thành lớn ở phía tây sông Hoài Thủy là Thành Dương.

Mọi người tìm một lữ quán ở lại, rồi Trang Khổng ra ngoài tìm mua thuyền.

Sau khi sắp xếp cho Hạng Thiếu Long và bọn Kỷ Yên Nhiên vào trong phòng, Trang phu nhân bỏ đi.

Một lát sau Trang phu nhân quay lại, ngồi xuống, vui mừng nói, „Đã giải quyết được vấn đề thuyền bè, phủ lệnh đại nhân ở đây, biết ta là ai, rất vui lòng giúp đỡ."

Kỷ Yên Nhiên nhìn nàng mỹ nữ đầy phong vận này, hình như cảm thấy sự uy hiếp, nên bình thản nói, „Tiểu muội đã từng ở Thọ Xuân một khoảng thời gian, không biết phải chăng giờ đây thế lực của bốn tộc người Đâu, Thành, Viễn, Khuất là lớn nhất?

Hạng Thiếu Long lập tức nhớ đến Khuất Nguyên, thì ra người này là người trong bốn tộc lớn nhất nước Sở, chẳng trách nào có thể làm được quan lớn.

Trang phu nhân nhìn Hạng Thiếu Long rồi mới nói, „Thế lực của bốn họ lớn nhất đã khác trước kia. Giờ đây tộc mới hưng khởi là của Lý Viên, đó là một tộc có thế lực lớn nhất ngoài bốn, vì Lý Yên Yên sinh ra thái tử, Lý tộc ngày một đi lên. Giờ đây Lý Yên Yên đã là thái hậu, nên ai cũng muốn lấy lòng người của Lý tộc!"

Hạng Thiếu Long thấy Trang phu nhân hiểu rõ tình thế ở Thọ Xuân như vậy, nên không được hỏi, „Lý Viên phải chăng đã cưới con gái của Quách Tùng là Quách Tú Nhi?"

Trang phu nhân gật đầu nói, „Đúng vậy! Nghe nói ả đã mang thai, rất được Lý Viên sủng ái."

Hạng Thiều Long nhớ lại chiếc vòng hình phượng đang đeo trên ngực, đó chính là vật mà trước khi Quách Tú Nhi phụng lệnh cha mà lấy Lý Viên, tặng mình.

Chuyện cũ đã qua.

Trong lòng có cảm giác đau đớn.

Trang phu nhân nhìn mặt gã một hồi, cúi đầu xuống, hình như biết được mối quan hệ giữa gã và Quách Tú Nhi.

Còn hai người vợ của gã thì đã biết gã và Quách Tú Nhi có mối quan hệ, ngược lại không thêm để ý, Kỷ Yên Nhiên nói, „Quách Tùng có chuyện đến Thọ Xuân chăng?"

Trang phu nhân nhíu mày, „Điều này thì ta không biết."

Hạng Thiều Long thấy có điều gì đó khác lạ, lảng sang chuyện khác, „Trong hoàng tộc có ai là Tú phu nhân chăng?"

Hoa Dương phu nhân đã từng căn dặn tại hạ đem một món lễ vật đến giao cho bà ta, sau đó tại hạ lại không đến Sở."

Trang phu nhân gật đầu nói, „Vốn không biết là ai, nhưng nếu có quan hệ với thẩm mẫu, thì đó chắc chắn là Thanh Tú phu nhân. Bà ta nổi tiếng xinh đẹp ở nước Sở, gả cho đại tướng Đấu Giới, vốn rất được sủng ái, sau này Đấu Giới say mê tiểu thiếp của đại phu Thành Tố Ninh, tên gọi Yến Phi, Thanh Tú phu nhân nổi giận dọn đến ẩn cư ở một biệt viện ở bên bờ Hoài Thủy, không cho Đấu Giới bước chân vào cổng, nếu không sẽ lập tức tự tận, sự cương liệt của bà ta đã được người trong nước tôn kính. Từ đó Đấu Giới không còn được Hiếu Liệt vương sủng ái nữa, song giờ đây y đi theo Lý tộc, nên đường quan vận đã khởi sắc."

Triệu Chi ngạc nhiên nói, „ả Yến Phi đó đã là ái thiếp của đại phu Thành Tổ Ninh, có gì lại dan díu với Đấu Giới nữa?"

Trang phu nhân nói với vẻ khinh bỉ, „Thành Tổ Ninh là kẻ đê tiện, Đấu Giới là kẻ trọng thần trong giới quân sự, chỉ mới nháy mắt thì y đã ngoan ngoãn dâng Yến Phi. Ngày nay sự nghiệp phục quốc của Trang gia chúng tôi, chướng ngại lớn nhất là bọn người Lý Viên, bởi vì Lý Lệnh là đường huynh của Lý Viên."

Hạng Thiệu Long bất đồ cảm thấy kích thích lắm.

Khi định lên tiếng, Ô Ngôn gõ cửa, bước vào lo lắng nói, „Có điều không ổn, vừa rồi đã phát hiện có kẻ khả nghi đang điều tra chúng ta. Khi phủ lệnh Khuất Thân rời khỏi đây, đã nói chuyện với một kẻ khả nghi, sau đó những người này đều tản ra cả."

Trang phu nhân nghe xong thì vẻ mặt biến sắc.

Hạng Thiệu Long ung dung cười, „Xem ra bọn chúng chuẩn bị đối phó với chúng ta trên thuyền, chỉ cần đục chìm thuyền, người của chúng có thể giết chết tiểu công tử ở dưới nước, đại kế phục quốc của các người cũng tan vỡ, suy nghĩ thật là chu đáo."

Trang phu nhân nói, „Vậy phải làm sao đây? Thuyền phu và đà thủ đều là người của bọn chúng."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Rời khỏi Thành Dương, chúng có thể lấy thuyền mà không lấy người, xem Khuất Thân có thể làm gì được chúng ta?"

Sáng hôm sau phủ lệnh Khuất Thân thân chinh ra tiễn, con thuyền lớn giương ba cánh buồm, thuận nước mà đi.

Trên thuyền có cả thầy ba mươi thuyền phu, ai nấy khỏe mạnh, tuy dáng vẻ cung kính, nhưng vừa nhìn đã biết chẳng phải hạng lương thiện. Nhưng

Hạng Thiếu Long chẳng coi ra gì, phái các thiết vệ luân phiên nghe ngóng động tĩnh của chúng suốt ngày đêm, vừa học tiếng Sở theo âm Điện, đồng thời cố gắng nghỉ ngơi để có thể sau khi đến Thọ Xuân, thì mau chóng trừ khử Điền Đan, rồi lập tức chuồn mất.

Gã không lo lắng vì bị người ta phát hiện ra thân phận, bởi vì quen biết gã chỉ có Điền Đan, Lý Viên và những kẻ có thân phận cao quý, cho nên rất ít cơ hội gặp được bọn chúng.

Khó khăn duy nhất, là làm thế nào để biết được hành tung của Điền Đan mà thôi.

Cảnh sắc ở phía nam khác xa so với ở tây bắc, tú lệ như tranh, ai nấy đều ngẩn ngơ.

Đây là lúc xuân hạ giao nhau, thuyền cứ theo dòng mà trôi. Cảnh sắc hai bên bờ liên tục thay đổi.

Cứ trôi theo dòng như vậy, chốc chốc lại thấy vài chiếc thuyền đánh cá, trông thật êm đềm, khiến người ta khó liên tưởng nổi đây là thời đại Chiến Quốc, các nước tranh hùng không ngừng.

Sau mỗi khúc cua, hai bên bờ cảnh sắc đều khác nhau, khiến người ta ngẩn nhìn mà không chán.

Vì có người ngoài ở đây, Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi đều đội nón có che rèm, càng thêm phần bí hiểm.

Qua một khoảng thời gian, Hạng Thiếu Long râu đã mọc dài ra, không những thay đổi cả khuôn mặt của gã, mà còn khiến cho gã thêm phần mạnh mẽ.

Trong thời này, để râu là chuyện bình thường, nhất là quan văn, đều để râu dài, võ tướng thì để râu quai nón, cho nên mặt trắng không râu mới là

chuyện lạ.

Khi Hạng Thiếu Long và hai người vợ đang ngắm cảnh trên bờ, Trang Không bước tới bên gã, hạ giọng nói, „Trước khi vào địa phận huyện Kỳ Tư, có một đoạn sông rất sâu, có lẽ bọn tặc tử sẽ ra tay ở đây."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Khi nào thì đến đây?"

"Đến tối, „ Trang Không đáp.

Trang Không đi, Hạng Thiếu Long nhìn dòng sông mà thở dài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 167: Cải Trang Thành Kẻ Khác

Đ

ến hoàng hôn thì trời chợt đổ mưa, mưa được nửa canh giờ thì bắt đầu giảm xuống, nhưng vẫn không ngớt.

Bầu trời phủ đầy mây đen.

Hạng Thiếu Long cùng hai người vợ và Trang phu nhân, Vưu Thúy Chi, Vưu Ngân Chi, Trang Bảo Nghĩa, cùng dùng cơm trong khoang chính.

Từ ngày quen nhau, đây là lần đầu tiên dùng cơm với nhau, mối quan hệ của hai bên đã bắt đầu thân mật hơn một chút.

Trang Bảo Nghĩa chốc chốc lại nhìn Hạng Thiếu Long với ánh mắt ngưỡng mộ và khát vọng. Kỷ Yên Nhiên nén không được hỏi, „Tiểu công tử đang muốn chuyện gì?"

Trang Bảo Nghĩa mặt đỏ ửng, cúi đầu nói, „Bảo Nghĩa muốn bái Hạng tiên sinh làm thầy học kiếm thuật."

Trang phu nhân, Thúy Chi và Ngân Chi mỉm cười không nói, đợi Hạng Thiếu Long trả lời.

Hạng Thiếu Long không nỡ làm buồn lòng đứa trẻ ấy, hướng chi cảnh ngộ của hắn lại thâm trầm như vậy, mỉm cười nói, „Công tử có chịu cực khổ được chăng?"

Trang Bảo Nghĩa ưỡn ngực hiên ngang nói, „Bảo Nghĩa giỏi nhất là chịu cực chịu khổ, không tin có thể hỏi mẫu thân.

Trang phu nhân cả mừng nói, „Có thể được Tây Tần đệ nhất kiếm thủ, sự phụ của Tần vương chỉ điểm cho Bảo Nghĩa, tiểu nữ tử cảm kích vô cùng!

Bảo Nghĩa sao không lập tức hành đại lễ bái sư!"

Hành lễ bái sư xong, khi đã ngồi yên chỗ, không khí càng hòa đồng hơn, nhưng Hạng Thiếu Long biết mình có ba phần đạo nghĩa với Trang gia và trách nhiệm về mặt tâm lý.

Nghĩ lại trong tương lai Trang Bảo Nghĩa có thể trở thành Điện vương, lại không thể thoát được cái họa mất nước do tiểu Bàn gây ra, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì.

Trang phu nhân chốc chốc lại liếc qua, hai thiếu nữ Thúy Chi, Ngân Chi cũng đưa làn thu ba.

May mà bọn họ đều thân phận cao quý, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện liếc mắt đưa tình, lời lẽ bỡn cợt với nhau.

Hạng Thiếu Long thì không ngại những chuyện ấy, nhưng quan trọng hơn là phải tôn trọng Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi. Dù thần thái hay lời nói đều rất cẩn thận, không hề vượt quá, cho nên buổi cơm ấy cũng trông rất gượng gạo.

Ô Quang lúc này bước vào ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Bọn thuộc hạ phát hiện ra công cụ đục thuyền và mấy ống dầu hỏa ở dưới đáy khoang, xem ra bọn này muốn đục thuyền phóng hỏa."

Bọn Trang phu nhân đều đóng tai nghe cuộc đối thoại giữa Ô Quang và Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long nói, „Có nghe lén được bọn chúng nói chuyện không?"

Theo những thiết kế của Hạng Thiếu Long, bọn họ có các loại công cụ nghe lén, ví như có một loại tên là cách bích nhĩ, hình dáng như là một chiếc loa đồng, có thể gắn lên tường, khuếch đại âm thanh trong bức tường, rất dễ

dàng nghe lén, Ô Quang nói, „Đương nhiên nghe được, cả tiếng tiểu tiện của bọn chúng cũng không thể giấu được bọn thuộc hạ!"

Các nữ nhân nghe mà đỏ cả mặt, Triệu Chi giận nói, „Tiểu Quang ăn nói thật bừa bãi."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Mau nói ra!"

ô Quang thỉnh tội với Triệu Chi rồi nói, „Đầu lĩnh của bọn chúng là Thành Kỳ, hình như là người thân của đại phu Thành Tổ Ninh, nghe khẩu khí bọn chúng đã sớm biết đây sẽ đến Thọ Xuân trong mấy ngày nữa, cho nên chờ ở đây cả tháng, phụng mạng giết sạch không còn một người. Thuộc hạ cũng muốn nói với bọn chúng những lời như thế!"

Trang phu nhân nghe mà mặt hơi biến sắc, cúi đầu không nói.

Hạng Thiệu Long nói, „Còn gì nữa? Chúng có nói lúc nào ra tay không?"

ô Quang đặc ý nói, „Đương nhiên còn nữa, làm sao giấu nổi bọn thuộc hạ! Bọn chúng đã chuẩn bị thuốc mê, rắc vào trong nước, đợi chúng ta hôn mê, thì sẽ cưỡng bức tất cả nữ nhân, rồi sau đó phóng hỏa đục thuyền, thủ đoạn thật là độc ác.

Bọn ba người Trang phu nhân nghe hai chữ cưỡng bức, đều đỏ mặt cả lên.

Lần này cả Kỷ Yên Nhiên cũng mắng, „ô Quang nhà ngươi thật là miệng mồm dơ dáy, thất lễ vô cùng!"

Điều Triệu Chi lo lắng là chuyện khác hỏi, „Nước mà chúng ta uống có vấn đề gì không?"

ô Quang nói, „Đương nhiên không sao cả! Nước đã bỏ thuốc mê thì sẽ có mùi vị khác hẳn, cho nên phải dùng trà để át mùi, đợi chốc nữa khi bọn chúng dâng trà đãi phu nhân, thì ngàn vạn lần đừng uống!"

Lỗi nói chuyện thú vị của Ô Quang khiến cho Hạng Thiếu Long nhớ lại Ô Quả, bất đồ càng nhớ Triệu Nhã hơn, không biết Ô Quả có thể thuận lợi rước Triệu Nhã về Hàm Dương không? Mỹ nữ này quả thật nhiều nỗi đau khổ!

Ô Quang bị Triệu Chi đuổi ra ngoài, Kỷ Yên Nhiên thì rồi rít xin lỗi Trang phu nhân vì mấy lời thô tục của Ô Quang.

Trang phu nhân không để ý, ngược lại nói, „Hạng người như Quang tiểu ca mới là người chân thật, những kẻ trang nghiêm đạo mạo, mồm đầy nhân nghĩa, thiếp thân đã thấy nhiều, bọn này là thường hại người nhất!“

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chuyện phu nhân về Sở lễ ra là một bí mật, cứ sao Thành Tổ Ninh lại biết được phong thanh, lại còn sai người ám hại các người nữa?“

Trang phu nhân buồn bã nói, „Giờ đây ta cũng không rõ ai là kẻ địch nữa.“

Lúc này quả nhiên có kẻ gõ cửa mà vào, quỳ xuống bái cáo, „Tiểu nhân đặc biệt đến đây dâng lên đặc sản của thành Dương là trà an thần, mùi vị tuy hơi lạ, nhưng uống vào thì rất ngon, chính là phủ lệnh Khuất đại nhân đặc biệt hiếu kính phu nhân và tiểu công tử.“

Cuộc chiến dường như chưa bắt đầu mà đã kết thúc.

Khi bọn Hạng Thiếu Long giả vờ uống trà xong thì bất tỉnh, bọn tặc tử lộ ngay bộ mặt nanh ác, các thiết vệ lập tức nhanh chóng khống chế toàn bộ bọn chúng, trói tất cả lại.

Chiếc thuyền rơi vào tay bọn họ.

Hạng Thiếu Long cùng Trang phu nhân lên trên khoang, sai thiết vệ bắt bọn hung đồ ấy đứng thành hàng ngang, tiến hành thẩm vấn. Hai bên bờ sông

đen kịt, mưa tuy đã dừng, nhưng vẫn không hề thấy ánh sao.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Ai là Thành Kỳ?"

Ba mươi tên tặc tử không ngờ bọn họ lại biết tên của Thành Kỳ, đều ngạc nhiên lắm, nhưng ai nấy đều ngậm chặt miệng, không nói, ra vẻ chả lẽ người dám giết ta sao.

Hạng Thiếu Long thầm thở dài, hạ giọng nói với Trang phu nhân, „Phu nhân xin hãy quay đầu đừng nhìn!"

Trang phu nhân kiên cường nói, „Ta không sợ!"

Hạng Thiếu Long phất tay ra hiệu, Ô Thử đứng phía sau đá vào xương sống một người, kẻ đó lập tức loạng choạng, lao về phía trước rồi đổ ầm xuống.

Lúc này Kinh Thiện đang đứng bên cạnh Hạng Thiếu Long lao ra, dùng chân hất kẻ ấy nằm ngửa lại, rút xoẹt thanh kiếm, hươ hươ trước mặt nói, „Cơ hội cuối cùng đây, nói ai là Thành Kỳ?"

Người ấy vẫn không chịu khuất phục, phun phì một tiếng, lộ ra vẻ khinh khỉnh.

Kinh Thiện cười lạnh lùng, rút kiếm chém mạnh, kẻ ấy lập tức cổ họng phun máu, mất mạng ngay dưới kiếm.

Lúc này có hai tên hoảng sợ đến nỗi quy xuống đất, còn những kẻ khác đều run lập cập, ai nấy mặt đều tái nhợt, không ngờ đối phương lại độc ác vô tình đến thế.

Trang phu nhân nhìn mà mặt tái nhợt, không ngờ bọn họ lại giết người, người hơi nghiêng về phía Hạng Thiếu Long.

Kinh Thiện vẫn tỉnh như không, lau thanh kiếm dính đầy máu vào người của kẻ bị giết, rồi mới kêu người kéo cái xác ấy qua một bên.

Bọn tùy tùng của Trang phu nhân như Trang Khổng, mở to mắt, đứng sững ngay tại chỗ.

Tuy nói trong thời đại này, đối với một võ sĩ mà nói, giết người chẳng phải chuyện lớn gì, nhưng giống như Kinh Thiện, giết người rồi mà vẫn cứ bình tĩnh như không, quả thật khiến cho cả hai bên đều run sợ.

Năm ấy khi Hạng Thiếu Long chọn lựa thập bát thiết vệ, một trong những yêu cầu phải làm có ý chí kiên nghị, chỉ có không sợ giết người và không sợ bị người giết thì mới đủ tư cách ứng tuyển.

Trong thời đại chiến tranh mạnh hiếp yếu này, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình.

Hạng Thiếu Long chỉ một người, bình thản hỏi, „Ai là Thành Kỳ?"

Người ấy hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, nhưng mắt thì nhìn về phía một hán tử cao lớn.

Hán tử ấy biết đã lộ, bước về phía trước nói lớn, „Không cần hỏi nữa, ta chính là Thành Kỳ, nếu các người dám..."

"Bốp."

ô Quang tung chân cước đá ra, trúng vào hạ âm của y, y đau đến nổi lập tức cong người, kêu không thành tiếng.

Hạng Thiếu Long cười, „Lôi y xuống khoang dùng đại hình hầu hạ, xem y cứng miệng đến mức nào!"

Rồi bọn Ô Thư, Kinh Thiện hớn hở giải Thành Kỳ đi.

Còn những kẻ khác thì mặt tái nhợt, toàn thân phát run.

Hạng Thiếu Long nói, „Chia bọn chúng ra mà thẩm vấn, sau đó hãy đổi khẩu cung. Kẻ nào nửa câu nói dối, hoặc cố ý giấu giếm, lập tức giết chết không tha!"

Bọn Trang Khổng bước lên, cùng các thiết vệ dắt bọn tù binh ra từng góc thẩm vấn.

Trang phu nhân mềm nhũn, dựa hẳn vào Hạng Thiếu Long, nói nhỏ, „Hôm nay ta mới thấy được thủ đoạn sấm sét ấy, tiên phu trước đây đối với người ta quả thật đã quá mềm lòng!"

Hạng Thiếu Long đỡ vai nàng, dịu dàng nói, „Trước tiên hãy về khoang nghỉ ngơi! Ngày mai khi dùng cơm sẽ có tin thẩm vấn."

Trang phu nhân như có cảm giác lưu luyến muốn dựa vào Hạng Thiếu Long nữa, thì thầm, „Xử trí những kẻ này thế nào?"

Hạng Thiếu Long cười khỏ nói, „Tại hạ quả thật muốn thả hết bọn chúng, nhưng đó là hành vi ngu xuẩn, nhất là bọn chúng đã thấy được thủ đoạn của chúng ta, sẽ sinh lòng nghi ngờ, Trang phu nhân chắc hiểu ý của ta chứ?"

Khi trời sáng, trên thuyền không còn tên tù binh nào cả, vết máu đã được rửa sạch sẽ.

Khi dùng cơm trong khoang chính, Hạng Thiếu Long nói với Trang phu nhân, „Kẻ đứng đằng sau vụ này không những có Thành Tổ Ninh, mà còn có Đấu Giới và một người tên Phương Trác, phu nhân có ấn tượng gì không? Nghe nói chính tên Phương Trác này đã thông báo tin phu nhân đã về Thọ Xuân cho Đấu Giới và Thành Tổ Ninh."

Trang phu nhân mặt trắng bệch, „Ta đương nhiên biết, Phương Trác chính là một trong những thực khách trong phủ Xuân Thân quân, trước nay vẫn phụ trách mang tin tức cho chúng tôi, không ngờ lại bán đứng chúng tôi!"

Vưu Thúy Chi run giọng nói, „Phải chăng Xuân Thân quân cũng là kẻ chủ mưu?"

Trang phu nhân kiên quyết lắc đầu, „Xuân Thân quân tuyệt sẽ không làm thế! Huống chi nếu Bảo Nghĩa có thể lấy lại ngai vàng, thì đối với ông ta có trăm lợi mà không một hại nào cả, ông ta càng không phải là người đê tiện. Xem ra tên Phương Trác này có lẽ là bị Thành Tổ Ninh mua chuộc."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thành Tổ Ninh và Đấu Giới có gì phải đồn tiểu công tử vào chỗ chết?"

Trang phu nhân nói, „Giờ đây trong nước Sở có tất cả hơn mười nước chư hầu, trong đó, Điền, Dạ Lang, Mân Sơn, Thả Lan là bốn nước lớn nhất, quân số trên vạn người, nên Sở vương e ngại. Y có ý phế chư hầu, nhưng không dám làm càn, sợ các chư hầu liên kết lại chống Sở. Còn trong các nước thì nhà họ Trang chúng tôi có thanh vọng cao nhất, đứng đầu trong các chư hầu. Cho nên người đầu tiên mà Hiếu Liệt vương muốn đối phó là chúng tôi; nhưng y không dám cả gan, chỉ là sách động tên gian tặc Lý Lệnh tạo phản, nhưng người dân nước Điện lâu nay vẫn một lòng hướng về họ Trang chúng tôi, còn những chư hầu khác đều ủng hộ nhà họ Trang phục quốc, cho nên Lý Viên, kẻ đại diện cho Lý tộc làm sao có thể chấp nhận cho chúng tôi về nước?"

Triệu Chi nói, „Đã là như thế, lần này phu nhân về Thọ Xuân, há chẳng phải đã chui vào miệng cọp hay sao?"

Trang phu nhân nói, „Giờ đây người nắm quyền ở Thọ Xuân vẫn chưa phải là Lý Viên mà là Xuân Thân quân. Hơn nữa trong bốn đại gia tộc, ngoài Đấu Giới và Thành Tổ Ninh đi theo Lý tộc, đa số mọi người không hài lòng Lý Lệnh làm Điện vương. Ngay cả Lý Viên cũng không dám công nhiên ủng hộ Lý Lệnh. Lần này thiệp thân phải đến Thọ Xuân trước, chính là tố cáo Lý Lệnh trước triều đình nước Sở và hành vi bội phản hợp pháp. Bởi vì tiên gia ông là người chính thức được triều đình nước Sở sắc phong."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu tuyệt, nói, „Thật là tuyệt diệu! Tại hạ thấy Lý Viên tất sẽ tìm cách để kéo dài việc này, bởi vì nếu y chỉ ra Lý Lệnh bội phản là có lý, sẽ khiến cho người các nước chư hầu ai nấy đều thấy nguy hiểm, càng có ý xa rời, giả sử chúng ta có chuyện gì ba dài hai ngắn, thì ai ai cũng biết được là kẻ nào làm. Cho nên sự việc xông lên tới trời, chúng ta ngược lại càng an toàn."

Vưu Thúy Chi cười khúc khích, „Hạng tiên sinh dùng từ thật là lạ, cái gì ba dài hai ngắn, xông lên tới trời, nhưng nghe xong mới cảm thấy thật là tuyệt vời."

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết mình có vấn đề, đáp hàm hồ cho qua chuyện, „Mấy hôm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi thoải mái một chút."

Trang phu nhân cười nói, „Không! Đã đến lúc phải hóa trang cho tiên sinh."

Hạng Thiếu Long ngồi trước bàn hóa trang, mũi có thể ngửi được mùi hương từ thân thể của Vưu Thúy Chi và Vưu Ngân Chi tỏa ra.

Vưu Thúy Chi đề hai vai của gã xuống, quỳ ở phía sau lưng gã, rồi chồm người ra, cùng gã nhìn vào chiếc gương đồng nói, „Nga tử thật không phóng đại, tỷ muội bọn thiếp đã từng học nghệ với Tô Lục nương, đệ nhất hóa trang xảo thủ của nước Sở, bất cứ khuôn mặt nào qua tay chúng tôi, đều có thể từ đẹp biến thành xấu, hoặc từ xấu biến thành đẹp Hạng Thiếu Long nói, „Nhưng ta là nam nhân kia mà."

Vưu Ngân Chi, lúc này đang ngồi bên cạnh tìm mấy món đồ hóa trang, cười nói, „Nam nhân của nước Sở thích hóa trang nhất, chúng tôi trước kia mỗi ngày đều hóa trang cho đại vương!"

Nói xong thì dáng vẻ buồn bã, rõ ràng là nhớ đến tiên phu.

Vưu Ngân Chi nói, „Lớp phấn cũ trên mặt, chia làm hai loại, một loại là dùng gạo nghiền nát, rồi thêm hương liệu mà thành ; còn một loại phấn dạng sệt khác gọi là diên phấn. Diên phấn này giữ được lâu cho nên chỉ cần một ngày chúng tôi đắp phấn cho ngài, đảm bảo sẽ không có ai nhận ra ngài."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm hèn nào chữ phấn là từ bộ mễ và bộ phấn, thì ra phấn trong thời đại này được làm từ gạo, thuận miệng trả lời, „Chả lẽ không ai nhận ra Vạn Thụy Quang sao?"

Vưu Thúy Chi càng nhìn càng thích Hạng Thiệu Long, suýt chút nữa ép mặt của nàng vào má gã, lúng liếng đôi mắt, nói, „Vạn Thụy Quang là người Điện, thuộc tộc Điện Nam, Nga tử là đệ nhất mỹ nhân của Điện Nam, Nga tử đã cùng tiên quân đến Thọ Xuân gặp Sở vương, còn Vạn Thụy Quang trước khi chạy đến Tần thì chưa bao giờ bước chân ra khỏi Điện Nam, cả Lý Lệnh cũng chưa từng thấy y. ở Thọ Xuân này muốn tìm một người quen biết y thật là khó."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng chả trách nào nhà họ Trang được người Điện ủng hộ như vậy, thì ra là dùng chính sách thông hôn, Trang phu nhân này có lẽ cũng là con của tộc trưởng hoặc những người có thân phận, hèn nào người Sở lại sợ Trang Bảo Nghĩa về Điện như vậy.

Vưu Ngân Chi đứng phía trước mặt Hạng Thiệu Long, chăm chú nhìn khuôn mặt gã.

Hạng Thiệu Long nói, „Còn ba ngày nữa mới đến Thọ Xuân, hai vị phu nhân cần gì phải gấp gáp ra tay như vậy?"

Vưu Ngân Chi liếc gã, giận dữ nói, „Chúng tôi chỉ thử dùng phương pháp nào để thay đổi được vẻ mặt của ngài mà thôi! Có lẽ phải dùng các loại hóa trang đặc biệt, thời gian mấy ngày e rằng cũng không đủ."

Vưu Thúy Chi ở phía sau lưng thối vào tai gã, thì thầm, „Có muốn tỷ muội chúng tôi hầu hạ đại gia chăng? Chúng tôi đã học qua thuật thôi nã, rất giỏi hầu hạ nam nhân."

Nói xong nàng bắt đầu xoa bóp cho vai gã.

Không thể phủ nhận được, bọn họ là cao thủ trong nghề này, Hạng Thiếu Long bất đồ không tự chủ được, rên lên hừ hừ.

Vưu Ngân Chi lấy ra một hộp nhỏ, trong đó có thứ gì sệt sệt màu trắng, nàng lấy một ống bằng ngọc, khuấy đều rồi nói, „Da của ngài hơi đen, đợi lát nữa nô gia sẽ làm cho ngài trắng như chưa bao giờ gặp qua mặt trời, lúc ấy người khác sẽ không nhận ra ngài nữa."

Rồi cẩn thận bôi chất ấy lên mặt gã, gã cảm thấy mát rượi, lại thêm bàn tay nhẹ nhàng của nàng xoa bóp, Hạng Thiếu Long nhất thời không biết lạc đến chốn nào.

Vưu Thúy Chi ở phía sau lưng bàn với Vưu Ngân Chi, „Chúng ta tốt nhất hãy dùng phấn làm cho sắc mặt của tiên sinh nhạt đi một chút, vẽ cho chân mày thô lên, rồi sau đó nhuộm râu thì càng ổn hơn."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Nếu ngày sau không thể sửa lại như cũ, thì thật hỏng bét."

Vưu Thúy Chi cười đến nổi cả người phục lên lưng gã, nói, „Hồi nam nhân thích đẹp ời, ngài chỉ cần dùng một loại nước đặc biệt mà rửa, đảm bảo sẽ chẳng sao cả."

Hạng Thiếu Long yên tâm, nhìn mình trong gương, đang dần dần biến thành một người khác, cười gượng nói, „Nếu ta biến thành một nam nhân người đầy phấn hóa trang, đừng hòng ra đường vào ban ngày!"

Hai thiếu nữ cười đến nỗi quặn người, Vu Ngân Chi thừa cơ dúi đầu vào lòng gã.

Vu Thúy Chi nói, „Cảnh giới cao nhất của thuật hóa trang là khiến cho người ta không cảm thấy được là đã hóa trang, không tin hãy nhìn tôi và Ngân tử."

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ hai thiếu nữ, quả nhiên như lời nàng nói, không hề cảm thấy được rằng họ đã hóa trang, nên yên tâm, ngồi yên cho hai thiếu nữ.

Vu Ngân Chi bôi mặt xong cho gã, thì bắt đầu vẽ chân mày, nói, „Hạng tiên sinh là quân tử thủ lễ nhất trong số những nam nhân mà tử muội bọn thiếp từng gặp, nhưng ngài có biết chẳng tử muội nô gia đều cam tâm tình nguyện hầu hạ cho ngài?"

Vu Thúy Chi ở phía sau bắt đầu tháo dây cột tóc trên đầu gã, nghe thế thì nói, „Nghĩ đến chuyện về đến Điện, bọn thiếp phải chia tay với Hạng gia, nô gia có cảm giác đau lòng. Nhưng nghĩ đến tiên quân đối với chúng tôi tình thâm nghĩa trọng, sự được mất của nô gia có đáng là gì!"

Hạng Thiếu Long không ngờ bọn họ lại công nhiên tỏ tình như vậy, đồng thời cũng có chút cảm động, nếu không gặp Hạng Thiếu Long, bọn Trang phu nhân chuyển này đã chết chắc, ba người sẽ bị lãng nhục. Nhưng họ thay thế cho tiên phu đến đây phục quốc, quên thân mình mà quay về Sở. Chỉ với dũng khí này, cũng khiến cho người ta kính ngưỡng.

Khi không biết phải trả lời bọn họ thế nào, Trang phu nhân và Triệu Chi bước vào, Trang phu nhân nói, „Các muội chỉ cần nhuộm tóc trắng một chút, để cho tuổi tăng thêm khoảng mười năm là được, lại thêm dùng khăn mặt, đảm bảo sẽ không ai nhận ra!“

Hạng Thiếu Long nhìn mình trong tấm kiếng đồng, lòng tin tăng lên, thầm nghĩ nếu có chạm mặt với Lý Viên và Điền Đan, nếu mặc y phục của người

Điện, đảm bảo đối phương sẽ không nhận ra mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 168: Kinh Đô Thọ Xuân

N

ước Sở từ khi đại tướng của Tần là Bạch Khởi đánh vào Dĩnh Đô, Sở Tương vương đại bại chạy về phía đông, đã hai lần dời đô, cách Tần càng lúc càng xa.

Vùng đất ở Hoài Đông thuộc nước Trần, vì được người Sở đến chinh phục, vì thế Tương vương thu nạp binh của nước Trần, được khoảng hơn mười vạn, sau khi hồi phục lại thì đoạt được mười lăm quận ở Hoài Bắc từ tay người Tần, thanh thế được trùng chấn.

Sau đó thì liên kết với quân bốn nước đánh Tần, đánh bại được Mông Ngao, người Tần đóng cửa không dám ứng chiến, nước Sở như trong một đêm đã hồi phục lại thế bá chủ trong thời Xuân Thu.

Nói cho cùng, nước Sở tuy mất nhiều đất đai, nhưng vì đất đai rộng lớn, người Tần muốn tấn công Sở cũng không phải dễ, cho nên mới có thể trở thành một nơi an toàn.

Thọ Xuân nằm ở chỗ phía nam Hoài Thủy, đối diện với Hạ Thái, vì giao thông thuận lợi, người Sở lại có nền tảng vững chắc ở khu vực này, nhưng được vật lực không Thiếu, nên có thể thịnh vượng, thanh thế đương thời quả thật hơn hẳn các nước ở phía đông bắc.

Thành Thọ Xuân rất lớn, thành bày theo hình sao Kim, chu vi khoảng hơn ba mươi dặm, lớp đất ngoài dày đến năm mươi dặm, có thể nói là một trong những ngôi thành to lớn nhất đương thời, quy mô chỉ kém Hàm Dương, lại còn có bốn thành phụ, để bảo vệ cho thành chính. Nhân khẩu đạt đến hai vạn hộ, rất phồn thịnh.

Vì đất đai tươi tốt, lương thực đầy đủ, cho nên Thọ Xuân là đô thành phồn hoa nhất sau Dĩnh đô của nước Sở.

Tất cả các kiến trúc quan trọng, đều tập trung ở giữa thành, cung điện, đài tạ, kho lẫm, phủ, khố, tổ miếu, đàn tế thổ thần, tắc tế cốc thần, phủ đệ của quan khanh đại phủ và khách quán của sứ thần nước ngoài đều tập trung ở đây.

Trong thành có các con đường giao nhau, phân chia ra thành các nơi như dân cư, chợ búa, lầu quán, quán xá.

Thành Thọ Xuân canh phòng rất cẩn mật, ở các lối ra vào trong thành đều có cửa cao có thể kéo lên hạ xuống, ngoài thành lại có sông hộ thành, ngày đêm đều có Sở quân canh giữ, phàm là những kẻ muốn qua thành, đều phải nộp thuế.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến bến đò ở ngoài thành, thì bị chiếc thuyền trên sông của quân Sở chặn lại, đến khi Trang phu nhân bước ra thì mới cho bọn họ cập bến, nhưng không cho lên bờ, rồi sai người vào thành phi báo.

Mọi người chỉ có cách ngồi trên thuyền chờ đợi.

Lúc ấy Hạng Thiếu Long đã thay đổi thay một bộ bào phục rộng thùng thình, để che thân hình cao lớn của gã, râu tóc thì hơi điểm bạc, sắc mặt trắng trẻo, mi rậm che mắt, không hề giống với Hạng Thiếu Long trước kia như Đồng mã si.

Chờ cả canh giờ, mới thấy một toán quân từ trong thành đến, dẫn đầu là một kẻ mập mạp, người bận quan phục, tuổi khoảng trên dưới năm mươi, mắt hí mà mũi lớn, xem ra có vẻ đây là một kẻ ham mê tửu sắc.

Lúc này Trang phu nhân hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, „Kẻ mập ấy chính là Xuân Thân quân Hoàng Các!"

Hạng Thiếu Long giật mình, lúc đầu còn tưởng đó là thực khách hay gia tướng trong nhà của Xuân Thân quân Hoàng Các, nào ngờ lại chính là Hoàng Các!

Trong tứ đại công tử của thời chiến quốc, Hạng Thiếu Long tuy chỉ gặp qua Tín Lăng quân, nhưng xem ra kẻ này ngoại hình kém nhất, chả trách nào trong tứ đại công tử, tiếng tăm y kém nhất.

Nhớ lại mình đã trừ khử Triệu Mục, đứa con chẳng giống y chút nào, trong lòng bất đồ dâng lên cảm giác kỳ lạ. Kỷ Yên Nhiên đứng một bên nói, „Mập hơn so với lần trước thiệp gặp y."

Hạng Thiếu Long lúc này trong lòng mới cảm thấy lo, nhớ lại Kỷ Yên Nhiên đã từng đến đây, nếu nàng bị Xuân Thân quân nhận ra, vì mình là kẻ thù giết con của y, chắc chắn sẽ lập tức xong đời.

May mà giờ đây Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi không giống như trước chút nào.

Y phục của nữ nhân nước Sở so với các nước khác, rõ ràng đặc biệt rộng rãi và đẹp dễ hơn, váy dài quét đất, ở eo lại có đeo đai màu trắng, cổ áo giao chéo nhau, kéo ra tới sau lưng, tay và vạt áo đều rộng. Mào thì đỉnh tròn có kết dây, cột xuống cằm, quả thật trông duyên dáng hơn so với các nước khác.

Còn kiểu tóc của hai nữ nhân, đều giống như bọn Trang phu nhân, tóc trên trán thì chải rất bằng, còn ở phía sau thì tết lại thành hai bím, buông thông phía sau.

Chỉ là thay đổi kiểu tóc, nếu Hạng Thiếu Long không biết, cũng nhất thời không thể nhận ra bọn họ, huống chi đuôi tóc lại hơi bạc, khiến cho bọn họ xem ra có lẽ già đến hai mươi năm.

Y phục của năm nữ nhân phân biệt theo màu đỏ, màu hồng, màu vàng, màu lục, màu xanh lam, lại được thêu thùa hình rồng, phượng và chim, lại có hình cảnh cây, lá cây, hoa và các loại hoa văn khác, nhìn rất sinh động, rõ ràng thể hiện óc tưởng tượng của người Sở rất phong phú và nền văn hóa mang đầy màu sắc thần thoại.

Y phục của nam nhân thì đơn giản hơn, vạt áo phía trước để bên phải, cổ chéo, tay áo rộng, tay áo cũng có thể thu lại, ở tay áo và rìa áo đều có hoa văn, áo chủ yếu màu chàm, đen, màu nâu, màu trắng, nổi bật nhất là dây đai ở eo, có thêu các loại đường viền đối xứng nhau, màu sắc phức tạp.

Các thiết vệ đều thay y phục võ sĩ nước Sở, áo thì dài quá eo, mặc quần bó chân, chân mang giày cao, ở những bộ phận trọng yếu đều có mặc giáp, kiểu tóc cũng hoàn toàn thay đổi, đầu đội mũ nước Sở, dáng vẻ trông rất thú vị.

Đến lúc này Xuân Thân quân đã đến bên bờ, phất tay ra hiệu mời bọn họ lên bờ.

Trang phu nhân được hai thiếu nữ to cao đỡ, dẫn đầu bước lên bờ.

Không biết có phải vì Hạng Thiếu Long đa nghi, gã cảm thấy mắt Xuân Thân quân như sáng lên, nhìn hau háu vào Trang phu nhân.

Bọn Hoàng Các xuống ngựa, thi lễ nghênh đón. Trang phu nhân vừa trả lễ, lập tức khóc òa lên, „Quân thượng phải làm chủ cho tiểu tử của thiếp."

Hoàng Các nhất thời lúng túng, nói, „Vạn vương phi xin đừng bi thương, hãy về phủ rồi mới bàn bạc."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long, có vẻ nhìn chăm chú, ánh mắt rất có uy, nói, „Nghe danh Vạn tiên sinh đã lâu, quả là một nhân tài, bốn cung rất ưa thích."

Hạng Thiếu Long biết được đây chẳng phải là một tay vừa, Xuân Thân quân này tuy chìm đắm trong tử sắc, nhưng nhìn nhân thần của y, cũng đã biết y rất tự tin, không giống như bề ngoài và vẻ mặt của y. Vội vàng cố gắng hạ giọng xuống, trả lời bằng thứ tiếng vừa mới học được, „Uy danh của quân thượng chấn động thiên hạ, là Thụy Quang cảm thấy vinh hạnh mới phải."

ánh mắt của Xuân Thân quân Hoàng Các liếc về phía bọn Kỷ Yên Nhiên, Trang phu nhân mới ngừng khóc, giới thiệu bọn họ.

Hoàng Các thấy Triệu, Kỷ đều đã ở lứa tuổi về chiều, nên không chú ý nhiều lắm, chỉ nhìn chăm chú Vương Thúy Chí và Vương Ngân Chi, cuối cùng ánh mắt lại quay về phía Trang phu nhân, dịu dàng nói, „Mời vương phi tới tể phủ nghỉ ngơi, còn những chuyện khác thì hãy từ từ mà bàn bạc."

Hạng Thiếu Long đột nhiên nghĩ, nếu lần này không gặp mình, thì Trang phu nhân và tỷ muội họ Vương này có một cách là dùng kế mỹ nhân, dùng sắc đẹp để đạt đến mục đích bởi vì thần thái hiện giờ của Xuân Thân quân, rõ ràng đối với chuyện phục quốc của bọn họ, không hề có nhiệt tâm. Chỉ cần thấy y không hề để ý đến Trang Bảo Nghĩa, thì có thể biết được điều này.

Phía sau Hoàng Các có mấy kẻ ra dáng là thực khách, còn những kẻ khác đều là những võ sĩ cao lớn.

Trong số thực khách có một người cao lêu nghêu, để râu dài tới ngực, mặt dài, mũi khoằm, môi mỏng, hai mắt thoáng lên thần sắc bất định, để ý nhìn mọi người, đặc biệt là tiểu bị quân lưu vong của nước Điện Trang Bảo Nghĩa.

Trang Khổng đứng sau lưng thấy Hạng Thiếu Long để ý đến kẻ này, hạ giọng nói, „Đó chính là Phương Trác!“

Khi Hạng Thiếu Long hơi gật đầu, Trang phu nhân cất giọng oanh vàng, „Không cần quấy rầy quân thượng, thiếp đây chỉ muốn quay về Điện vương

phủ mà thôi."

Bọn Hạng Thiếu Long đều cảm thấy hơi ngạc nhiên, đến lúc này mới biết ở Thọ Xuân có phủ đệ của Trang gia.

Xuân Thân quân mặt lộ vẻ ngạc nhiên, ho khan một tiếng nói, „Chuyện này đợi đến lúc về đến tể phủ rồi nói, được chăng?"

Trang phu nhân nhìn Xuân Thân quân qua tấm mạng che mặt, „Xin hỏi quân thượng, chuyện này có vấn đề gì?"

Xuân Thân quân thở dài, nói, „Từ khi ở nước Điện có loạn, vương phi và tiểu công tử tránh ở nước Tần, nô tỳ của Điện vương phủ đã bỏ đi khắp nơi, để trống đã mấy năm nay. Gần đây tả lệnh doãn Lý Sấm Văn thấy thế thì ưa thích lắm, đã chiếm Điện vương phủ! Bốn quân tuy đã nhiều lần lên tiếng với y, nhưng y thấy tiên vương không nói nên cũng không màng đến, bốn quân cũng lấy làm bất mãn về điều này."

Trang phu nhân giật mình, giận dữ nói, „Lẽ trời ở đâu, quân thượng phải đem lại công bằng cho thiếp thân."

Xuân Thân quân nở nụ cười chua chát, hạ giọng nói, „Sớm muộn bốn quân cũng cho tên tiểu tử này một bài học!

Song tình thế lúc này rất tế nhị, không tiện làm càn. Vương phi đi đường đã vất vả, hay là hãy về tể phủ nghỉ ngơi trước đã!

Hạng Thiếu Long thì trong lòng kêu tuyệt, giờ đây tuy ở Thọ Xuân có rất nhiều người muốn giết chết Trang Bảo Nghĩa, nhưng vì có liên quan đến hơn một chục chư hầu, nên không ai dám ra tay. Cho nên chỉ cần một bên chiếm được lý, rồi xé cho to chuyện ra, để tạo thanh thế, cười ha ha nói, „Xin nhận lãnh ý tốt của quân thượng, lần này chúng tôi đến Thọ Xuân chính là lấy lại công bằng! Nếu sợ trước sợ sau, thì làm sao có thể hoàn thành đại nghiệp phục quốc?

Quân thượng xin hãy cứ về phủ trước, chúng tôi đã có chủ ý."

Xuân Thân quân ngạc nhiên nhìn về phía Hạng Thiệu Long.

Vạn Thụy Quang là danh tướng của Điện Nam, là lãnh tụ trứ danh của Điện Nam tộc, văn võ song toàn, ở nước Sở cũng có một địa vị nhất định, nhưng không ngờ y lại dám nói dám làm như vậy, tỏ vẻ muốn đoạt Điện vương phủ về Trang phu nhân cũng hơi giật mình, suýt nữa thì lên tiếng cản lại, may mà nhớ Hạng Thiệu Long không phải hạng tầm thường, chắc đã có thủ đoạn không tầm thường, nên không nói gì.

Xuân Thân quân không hổ là một trong tứ đại công tử thời Chiến quốc, trầm ngâm một lúc rồi nói, „Hành vi ngang ngược của Lý Sấm Văn, có rất nhiều người bất mãn, người trong Lý tộc cũng thế. Sứ thần của các nước chư hầu cũng đã đưa thư kháng nghị, nhưng đều bị tiên vương gạt qua một bên. Vạn tướng quân nếu muốn đoạt lại vương phủ, không ai dám nói nửa lời. Nhưng gia tướng trong phủ Lý Sấm Văn cao thủ như mây, một khi xảy ra xung đột thì hậu quả khó lường, Vạn tướng quân xin hãy nghĩ lại. Mà bốn tướng quân thì không tiện trực tiếp tham gia."

Hạng Thiệu Long trong lòng cả mừng, nếu tình thế là như vậy, thì không thể bỏ qua cơ hội dương oai cho Trang gia, khi mọi người đều cho rằng bọn họ có đủ sức phục quốc, bởi vì nước Điện là kẻ đứng đầu trong chư hầu của nước Sở, dù cho kẻ nắm quyền là Lý Viên, khi so sánh lực lượng, vẫn có thể không thua y.

Lạnh lùng nói, „Quân thượng xin hãy sai người báo với Lý Sấm Văn, nói chúng tôi phải lập tức lấy lại Điện vương phủ, đó là tiên lễ hậu binh."

Xuân Thân quân ngạc nhiên, rồi gật đầu nói, „Vạn tiên sinh quả nhiên là một đấng hào kiệt, Hoàng Các này rất khâm phục c, người đâu!“

Phương Trác tự động nhận lệnh, bước ra phía trước thì lễ nói, „Chuyện này hãy do tiểu nhân đi!"

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, đương nhiên biết Phương Trác đi báo cho Lý Sấm Văn triệu tập cao thủ, để đánh với bọn họ một trận.

Nhưng vì có hai người Trang phu nhân và Trang Bảo Nghĩa, rất miễn cảm với chính trị, dù cho Lý Sấm Văn có bao nhiêu gia tướng, cũng không dám lấy nhiều hiếp yếu, khi một đấu một, thì gã sẽ nắm chắc phần thắng.

Điện vương phủ nằm ở trung tâm thành Thọ Xuân, gần với hoàng cung, trên đường dẫn tới không phải là tân quán của sứ tiết nước ngoài thì cũng là hành phủ của các nước chư hầu, cho nên Điện vương phủ bị Lý Sấm Văn chiếm đoạt, quả thực là chuyện trái tai gai mắt, đây cũng là một thủ đoạn dùng để triệt hạ các nước chư hầu của Hiếu Liệt vương.

Giờ đây Hiếu Liệt vương đã chết, hành vi này của Lý Sấm Văn lập tức mất chỗ dựa, gián tiếp tạo điều kiện cho Trang gia đoạt lại phủ.

Từ trước đến nay, triều đình nước Sở đều đổ tội mưu phản ở nước Điện cho Lý Lệnh, không hề có liên quan gì đến nước Sở. Đương nhiên bề mặt không thừa nhận địa vị của Lý Lệnh, để tránh sự chống đối của các nước chư hầu khác.

Nếu các nước chư hầu đều đi theo nước Tần, thì nước Sở sẽ mất đi phen dậu ở phía tây nam, thế nước lúc ấy sẽ rất nguy ngập.

Vì tình thế này, Hạng Thiếu Long quyết ý sẽ làm lớn chuyện, kẻ đầu tiên phải khai đao chính là Lý Sấm Văn.

Vì không thể động thủ giết người, cho nên Hạng Thiếu Long đã mượn của Xuân Thân quân một số mộc côn, giấu trong xe của Trang phu nhân, đi về phía Điện vương phủ.

Đến ngoài Điện vương phủ, chỉ thấy cánh cửa lớn đã mở, hơn hai trăm võ sĩ xếp hàng đứng trước sân, bày ra trận thế để đối phó với bốn chục người của bọn họ, trong đó có bao gồm cả phụ nữ và trẻ con.

Đây là lúc sau giờ ngọ, người đi trên đường rất nhiều, không hiếm những công khanh đại thần sống ở gần đó, hoặc sứ của các nước chư hầu, thấy Điện vương phủ bày binh bố trận như vậy, thì đều vây quanh đứng nhìn, trong chốc lát người đông nghịt, không khí rất náo nhiệt.

Hạng Thiếu Long cười ngựa đi trước, dắt theo mọi người tiến vào Điện vương phủ.

Có người đứng ở trên bậc tam cấp, quát lớn, „Kẻ kia hãy dừng bước, có gì xông vào phủ của ta?"

Bọn Hạng Thiếu Long ung dung nhảy xuống ngựa.

Chỉ thấy hai trăm người bên đối phương đã nai nịt gọn gàng, chặn lại tất cả đường tiến của bọn họ, chủ lực thì tập trung trước cửa phủ.

Ngẩng đầu lên nhìn tám biến Lý Lệnh doãn phủ, cười lạnh lùng, „Kẻ nào chiếm phủ đệ của Điện vương ta, hãy báo danh cho Vạn Thụy Quang này!“

Kẻ mặc võ phục ấy rõ ràng chính là Lý Sấm Văn, trông rất có uy thế, nhưng đáng tiếc mặt đầy tục khí, hai mắt ti hí, tay nắm đốc kiếm mà cười ha ha rằng, „Thực là tức cười, Điện vương vì không biết trị nước, năm năm trước đã bị dân chúng nơi ấy giết chết, còn tìm đâu ra Điện vương?"

Hạng Thiếu Long càng yên lòng hơn, dù cho người trong Lý tộc cũng không dám to gan công khai thừa nhận Lý Lệnh, để tránh cho các nước chư hầu cùng nhau nổi loạn.

Lúc này bọn Trang phu nhân vẫn còn trong xe, có hai thiếu nữ Kỷ, Triệu bảo vệ bên cạnh, bọn Trang Khổng thì phụ trách giữ xe ngựa, giúp cho bọn

họ khi động thủ thì không còn lo lắng gì.

Hạng Thiệu Long quắc mắt, quát lớn, „To gan lắm, bị quân nhà ta đang ở đây, ai dám nói Điện vương không có! Tên cuồng đồ nhà người dám chiếm Điện vương phủ, có dám cùng ta đến trước đại vương lý luận chẳng, để xem lệnh phù văn thư quốc tỹ, chứng minh bị quân ta là chủ của nước Điện?"

Lý Sấm Văn cười gằn, „Người mới là hạng ngông cuồng, ai biết người có phải là loạn thần tặc tử hay không, đem bằng chứng giả đến đây để lường gạt? Hãy rút ra khỏi cửa cho ta, nếu không ta sẽ đập gãy chân chó của các người."

Nhất thời ở ngoài đường ồ lên, mọi người đều tỏ ra bất mãn với hành vi ngang ngược của Lý Sấm Văn, cũng có thể biết được người này lúc bình thường ngang ngược bá đạo, đắc tội với nhiều người, nên rất ít kẻ ủng hộ y.

Hạng Thiệu Long biết đã đến lúc, cố ý làm ra vẻ hoảng sợ nói, „Nếu người không tin, ta có thể đến gặp mặt thái hậu, đại vương để giành lấy công bằng!“

Lý Sấm Văn nào chịu tha cho người ta, cười lớn, „Đi dễ dàng như vậy sao? Ta sẽ trói các người đến gặp thái hậu."

ở ngoài phủ lại nổi lên một trận ồn ào.

Lý Sấm Văn quả thực rất quá đáng.

Hạng Thiệu Long đã sớm biết Lý Sấm Văn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, càng biết hơn y có ý muốn cướp đoạt những thứ quốc tỹ, lệnh phù mà lúc này mình nói, cười lạnh lùng phất tay ra hiệu.

Lúc này hai hàng võ sĩ trong Lý phủ bắt đầu tiến về phía họ.

Lúc này bọn Ô Thư lập tức rút ra những thanh trường côn ở dưới xe ngựa, Lý Sấm Văn lúc này mới cảm thấy không ổn, quát lớn, „Ra tay!“

Hạng Thiếu Long trong tay đã cầm ngọn côn, cưỡi phăng tấm trường bào bên ngoài, lộ ra bộ võ phục, ngọn côn trong tay xoay tít xông về phía trước, bên địch có mấy tên bị đánh bay cả kiếm.

Rồi có tiếng kêu thảm, bọn võ sĩ bao vây bị các thiết vệ phản kích, té lăn nháo nhào, tiếng xương tay xương chân gãy răng rắc vang lên, hàng ngàn người đứng xem trước nay đã ghét Lý Sấm Văn, nhất thời tiếng hô vang động, càng tạo thêm thanh thế cho phía Hạng Thiếu Long.

Bọn võ sĩ ỷ vào ưu thế số đông của mình, nhưng thực lực của bản thân lại kém xa Hạng Thiếu Long và các thiết vệ, lại thêm loại mộc côn nặng nề chiếm ưu thế, nên dù cho bọn chúng có đông hơn vạn lần, trong lúc lúng túng đã lập tức rối loạn.

Hạng Thiếu Long và các thiết vệ dùng thủ pháp đánh nhanh như sấm sét, đã đánh ngã được hơn bảy mươi tên võ sĩ, rồi kết lại thành trận thế, đánh về phía Lý Sấm Văn và hơn một trăm võ sĩ còn lại ở trên bậc tam cấp.

Lý Sấm Văn nào ngờ bọn họ lợi hại đến thế, điên cuồng múa thanh trường kiếm, liều mạng xông lên cản địch.

Hạng Thiếu Long đâm bừa trên thân của kẻ địch, ngọn trường côn quét ngang, gạt bay được trường kiếm của hai tên, lúc ấy đã lên đến bậc cao nhất của tam cấp.

Bọn Ô Thư thì quát tháo, thấy người là đánh, những kẻ lao lên không phải gãy chân thì máu đổ. Hơn mười tên bị đánh sống dở chết dở tại chỗ.

Khi Hạng Thiếu Long xông về phía Lý Sấm Văn, những tên võ sĩ khác hoảng sợ, vội vàng tản ra.

Lý Sấm Văn thấy thế thì cả kinh, được mười tên gia tướng yểm trợ, lui vào trong phủ.

Hạng Thiệu Long tung chân đá bay một tên, cả người lẫn côn ào vào trong đại đường.

Ngoài phủ còn ít nhất là hơn một trăm tên võ sĩ.

Khi Lý Sấm Văn quay người lại, Hạng Thiệu Long cùng bọn Ô Thư, Ô Quang, Ô Ngôn, Kinh Kỳ đã xông đến vây lại.

Mấy tên võ sĩ liều mạng lao ra chặn cho Lý Sấm Văn đều bị đánh ngã.

Lý Sấm Văn đứng sững ngay tại chỗ, trong tay tuy vẫn cầm thanh trường kiếm, nhưng không biết nên ra tay hay buông tay chịu trôi.

Hạng Thiệu Long thu lại ngọn côn mà đứng, cười nói, „Thì ra người không phải là cuồng đồ, mà là hạng nhát gan!"

Lý Sấm Văn mặt biến sắc, cuối cùng dứt kiếm vào bao, còn cố nói, „Ta là lệnh đoãn của đại Sở, nếu người dám động vào nửa cọng lông của ta..."

Nói chưa xong, Hạng Thiệu Long đã phất tay, hai ngọn côn đập mạnh vào đùi y, khiến xương gãy răng rắc, Lý Sấm Văn kêu rống lên, té nhào xuống đất.

Hạng Thiệu Long hạ lệnh, „Đem tất cả những kẻ cuồng đồ chiếm Điện vương phủ của ta, ném ra ngoài đường!"

Bọn thiết vệ dạ ran.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 169: Lấy Lại Uy Danh

S

au khi thu lại Điện vương phủ, nhiều chuyện xảy ra, ngay cả Hạng Thiếu Long cũng không ngờ được.

Kẻ đầu tiên đến chúc mừng là Xuân Thân quân, tiếp theo là bọn võ sĩ nô bộc bị đuổi ra khỏi Điện vương phủ, rồi sứ tiết của các nước chư hầu đến bái tế Hiếu Liệt vương hoặc vương hầu, sứ tiết của các nước phía đông và những đại thần danh tướng lâu nay vẫn tôn kính nhà họ Trang, khiến cho Trang phu nhân và Hạng Thiếu Long phải bận rộn tiếp đón.

Đến hoàng hôn thì thái hậu Lý Yên Yên hạ chỉ, triệu kiến Trang phu nhân và Trang Bảo Nghĩa, nhưng không có Hạng Thiếu Long trong đó.

Hạng Thiếu Long biết đã thành công, yên tâm để cho mẹ con Trang phu nhân đi cùng Xuân Thân quân vào cung gặp Lý Yên Yên và tiểu bị quân chỉ mới hơn hai tuổi.

May mà có tỷ muội họ Vưu cùng gã đón tiếp khách khứa, cho nên không bị lộ tẩy.

Khi đang bận rộn tối mày tối mặt, có kẻ hạ nhân báo, „Long Dương quân nước Ngụy cầu kiến!"

Hạng Thiếu Long cả mừng, căn dặn tỷ muội họ Vưu tiếp tục đón khách, phái người đưa Long Dương quân vào trong nội đường.

Long Dương quân cảm thấy ngạc nhiên vì sự sắp xếp này, đến nội đường, thấy Hạng Thiếu Long, ngẩn người ra một lúc, Hạng Thiếu Long đứng dậy nói, „Lần này lại có thể giấu được huynh!"

Long Dương quân không thể tin vào mắt mình, lạc giọng kêu lên, „Hạng Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long kéo y ngồi xuống, cười nói, „Không phải tại hạ thì là ai đây?"

Long Dương quân cả mừng nói, „Chắc Hạng huynh cũng đã biết Điền Đan cũng đã tới đây!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười gật đầu.

Long Dương quân chép miệng, „Hạng huynh quả thật có tài lên trời xuống đất, đầu tiên là Đồng mã si, giờ đây lại là Vạn Thụy Quang, khiến cho ta còn phải lo cho huynh nữa! Ba ngày trước khi ta tới đây, đã phát giác Điền Đan tỏ ra huênh hoang, còn tưởng Hạng huynh đã bị y giết."

Hạng Thiếu Long kể ra sự tình, không biết cố gì, gã toàn tâm toàn ý tin tưởng“người bạn trai này".

Long Dương quân nghe Điền Đan mượn thể thân của mình để trốn chạy, vỡ lẽ ra, nói, „Chả trách nào không thấy huynh đệ họ Lưu và bọn Đản Sở! Song huynh có thể hù dọa khiến cho bọn chúng cúp đuôi mà chạy, cũng lấy làm tự hào lắm!"

Hạng Thiếu Long nói, „Quân thượng phải chẳng đến đây để tham dự tang lễ của Hiếu Liệt vương?"

Long Dương quân nói, „Trên danh nghĩa đương nhiên là thế, nhưng thực sự là hy vọng có thể tranh thủ được người Sở từ tay Điền Đan. Giờ đây chúng ta đều biết Điền Đan, Lý Viên và Lã Bất Vi có hiệp nghị bí mật, chia cắt thiên hạ."

Hạng Thiếu Long nói, „Chỉ cần quân thượng giúp tại hạ giết chết Điền Đan, chẳng phải tất cả mọi vấn đề sẽ được giải quyết hay sao?"

Long Dương quân nghĩ cũng có lý, gật đầu nói, „Nếu Hạng huynh có thể giúp cho tiểu bị quân của nước Điện phục quốc, vậy thì ta có thể kiềm chế nước Sở, khiến cho người Sở không dám có lòng khác. Nhưng sự việc này rất phức tạp! Cuối cùng chúng tôi vẫn cứ phải đối phó với nước Tần của các người, chẳng phải rất mâu thuẫn hay sao?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đó là chuyện của ngày sau, nếu không giải quyết được âm mưu của Lã Bất Vi, thì sẽ lập tức đại họa giáng xuống, cho nên giết Điền Đan là chuyện có lợi cho cả đôi bên chúng ta."

Long Dương quân cười khổ não nói, „Trong thiên hạ, e rằng chỉ có mỗi mình Hạng Thiệu Long là khiến cho ta không thể từ chối được. Sớm muộn gì huynh cũng sẽ gặp lại rất nhiều bạn cũ nữa."

Hạng Thiệu Long nói, „Đó là Hàn Sấm, đúng không?"

Long Dương quân nói, „Hàn Sấm này không thể tin tưởng được, tốt nhất huynh đừng để cho y biết thân phận, nếu không, nói không chừng y sẽ bán đứng huynh."

Hạng Thiệu Long hỏi về Triệu Nhã, Long Dương quân nói, „Nàng đã cùng quý thuộc quay về Hàm Dương, chuyện này thái tử đã giúp đỡ rất nhiều, bởi vì Hàn Tinh thủy chung vẫn không buông tha cho nàng, khi nữ nhân nổi lòng ghen tuông, thì sẽ không thèm để ý đến đại cuộc!"

Hạng Thiệu Long như trút được gánh nặng trong lòng, thuận miệng hỏi luôn, „Các nước còn có những ai đến?"

Long Dương quân đếm ngón tay, nói, „Nước Triệu thì có Quách Khai, y này giờ đây rất được sủng ái, có y ở nước Triệu, ta thấy Liêm Pha sẽ nhanh chóng không giữ được chức vị của mình nữa!"

Hạng Thiệu Long biết y nói như thế, thì ở đằng sau tất sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, nên mới có thể khẳng định như vậy, bất đồ trong lòng sinh ra cảm thán, nhưng chẳng thể làm gì được.

Long Dương quân tiếp tục nói, „Nước Yên thì có thái tử Đan, nhưng cho đến giờ này vẫn chưa có tin tức gì cả, thật là kỳ lạ."

Hạng Thiệu Long cũng cảm thấy thắc mắc lắm, giả sử người của thái tử Đan cùng khoái mã băng qua biên giới nước Ngụy mà đến Thọ Xuân để báo tin, chí ít cũng nhanh hơn mình trên mười ngày, không có lý do gì cho đến nay vẫn chưa nghe tin tức.

Thông thường thì sứ tiết các nước qua lại với nhau, đều phải trình lên văn thư chính thức, giả sử giờ đây thái tử Đan vẫn chưa có tin tức đến, có lẽ sẽ không kịp tham dự lễ tổng liệt của Sở vương sau nửa tháng nữa.

Hạng Thiệu Long nói, „Nước Tần có người nào đến chăng?"

Long Dương quân nói, „Tần, Sở trước nay quan hệ rất mật thiết, giờ đây lại có thời kỳ hòa bình hiếm có, đương nhiên sẽ phái người đến. Điều kỳ lạ là kẻ được phái đến không phải là Lã Bất Vi mà chính là tả thừa tướng Từ Tiên."

Hạng Thiệu Long giật mình, cảm thấy có điều không ổn lắm.

Long Dương quân ngạc nhiên nói, „Có vấn đề gì sao? Có gì Thiệu Long lại biến sắc đến khó coi thế?"

Hạng Thiệu Long nói, „Giờ đây vẫn chưa biết là chuyện gì. Quân thượng có thể giúp ta, điều tra xem Từ Tiên sẽ đến đây bằng đường nào, chuyện này rất quan trọng!"

Long Dương quân lập tức hiểu ra, đứng phắt dậy nói, „Chuyện này ta sẽ lập tức phái người đi làm ngay, sắp đến Từ tướng đi ngang qua đại Ngụy của ta,

ta sẽ lập tức đưa quân bảo vệ cho ông ta. Hừ! Đây có lẽ là âm mưu giá họa cho đại Ngụy chúng ta!"

Hạng Thiệu Long thì không nghĩ về điều này, lần này Từ Tiên đến Thọ Xuân, tất sẽ đi ngang qua Hàn hoặc Ngụy, nếu Lã Bất Vi sai người giết chết Từ Tiên ở bất cứ nước nào, thì sẽ đều gây nên cơn sóng gió, còn Lã Bất Vi thì có thể thừa cơ ấy mà động binh với Hàn hoặc Ngụy.

Không ngờ Mạc Ngạo đã chết, Lã Bất Vi vẫn lợi hại như vậy.

Đến lúc này thì hai người không còn lòng dạ nào nói chuyện nữa, Long Dương quân vội vàng quay về.

Sau khi khách khứa đã rời khỏi, trời đã bắt đầu tối.

Hạng Thiệu Long bụng sôi lên ùng ục, vội vàng quay về phòng của họ trong phủ, hai nữ nhân Kỷ, Triệu vừa tắm xong, đợi gã về dùng cơm tối.

Điện vương phủ quy mô thuộc bậc trung, gồm một phủ chính và sáu khu tứ hợp viện tạo thành, bốn bên đều có tường cao.

Mỗi khi tứ hợp viện lấy đình viện làm trung tâm, bốn bên là phòng ốc vây quanh, bốn cột hướng nội, hầu như cửa sổ đều mở ra đình viện. Trong phủ có nhiều cây to, cho nên dù trong mùa hè nóng nực, ở đây vẫn mát mẻ.

Cửa vào đều đặt ở hướng nam, hai bên trái phải đối xứng, ở giữa một đường trục.

Phòng hướng ra cổng chính gọi là chính phòng, ở hai bên gọi là đông tây Sương phòng.

Hạng Thiệu Long và các thiết vệ chiếm bốn phòng, ở nơi đây rộng rãi, thoải mái như là về nhà vậy.

Hạng Thiểu Long ăn đã no bụng, thở dài, nói ra mối lo trong lòng đối với Từ Tiên khi đã gặp Long Dương quân.

Kỷ Yên Nhiên nghe mà biến sắc không nói.

Triệu Chi nói, „Từ tướng là một trong Tây Tần tam hổ, chắc là có cách để bảo vệ cho mình!"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Điều đáng lo nhất là trong thủ hạ của ông ta có gian tế của Lã Bất Vi, Từ tướng lại không ngờ rằng chính là người của Lý Viên ẩn nấp trong biên giới của Hàn Ngụy, điều này quả thực nguy hiểm."

Triệu Chi nói, „Tần Sở có mối quan hệ khăng khít, nhưng phái người trong hoàng tộc thì hợp lý hơn so với Từ Tiên, có thể thấy trong đây tất có nguyên nhân khác."

Hạng Thiểu Long nói, „Chỉ cần tùy tiện tìm một lý do chính trị, ví như phải cùng với người Sở ký một hòa ước, thì có thể trói buộc Từ Tiên. Thái hậu tuy ngày một bất mãn với Lã Bất Vi, nhưng tạm thời vẫn phải dựa vào y, bởi vì lâu nay giới quân sự nước Tần không coi trọng bà ta."

Kỷ Yên Nhiên có thiện cảm với Từ Tiên, buồn rầu than thở, „Giờ đây tất cả mọi điều phải nghe theo ý trời mà thôi!"

Đến lúc này Trang Không đến mời Hạng Thiểu Long, bảo rằng Trang phu nhân đã về, muốn gặp mặt gã để bàn bạc.

Hạng Thiểu Long chỉ đành dẹp mọi mối lo trong lòng, đi theo Trang Không.

Trang phu nhân yếu điệu đứng dậy, đến phía trước Hạng Thiểu Long, mỉm cười nói, „Thiếp đã sớm quay về, nhưng phải đợi tắm rửa thay y phục rồi mới gặp tiên sinh, có ngửi thấy mùi hương trên người thiếp chẳng?"

Nói rồi ưỡn ngực lên.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm nữ nhân trong tộc Điện Nam chắc phải cởi mở lắm, cho nên mới cả gan quyến rũ nam nhân như vậy, đồng thời cũng biết nàng vì cảm kích mình, nên mới có lòng ấy. Mỉm cười nói, „Nhìn dáng vẻ của phu nhân, chắc là chuyến này có thu hoạch, tại hạ nói không sai chứ?"

Trang phu nhân đưa bàn tay ngọc ngà lên đặt trên ngực gầy, mỉm cười, „Thiếu Long! Tim chàng đập thật mạnh."

Khi Hạng Thiếu Long cảm thấy lúng túng, Trang phu nhân bỏ tay ra, bước tới cửa sổ, quay lưng về hướng gầy, ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng, dịu dàng nói, „Hạng Thiếu Long quả là danh bất hư truyền, chỉ một hư chiêu này, đã lập tức khiến cho cả Thọ Xuân phải rúng động, giờ đây không còn ai dám coi thường cô nhi quả phụ đất nước chúng tôi nữa, các nước chư hầu đã tỏ ra ủng hộ chúng tôi, trở ngại duy nhất vẫn là triều đình nước Sở."

Hạng Thiếu Long đến phía sau lưng nàng cách khoảng năm bước mới dừng lại. hỏi, „Thái độ của Lý Yên Yên đối với bà như thế nào?"

Trang phu nhân nói, „Ta còn tưởng rằng Lý Yên Yên là một nữ nhân rất lợi hại, nhưng thật bất ngờ bởi vì bà ta đem lại cho người ta cái cảm giác rất ba phải, yếu mềm, vẻ mặt lại có vẻ buồn bã. Người thì đương nhiên là tuyệt sắc, thậm chí có thể sánh với Kỷ tài nữ của ngài. Điều khiến ta lạ hơn là giữa Xuân Thân quân và Lý Viên, bà ta hình như nghiêng về phía Xuân Thân quân, điều này thật là kỳ lạ."

Hạng Thiếu Long vừa nghe đã sửng người, Lý Yên Yên lại là một nữ tử đáng thương đến thế sao? Trang phu nhân quay người lại, dựa vào cửa sổ, nở một nụ cười mê người, ánh mắt đầy phong tình, nhún vai nói, „Lý Viên và Xuân Thân quân đều có ý với thân xác của thiếp thân, thiếp thân phải nên làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Phu nhân muốn ta đưa ra ý kiến hay sao?"

Trang phu nhân buồn bã cười, „Hạng nam nhân ấy, ta đã thấy quen rồi! Nếu không gặp tiên sinh, thiếp thân nhất định sẽ không tiếc gì thân mình, để giành lấy sự ủng hộ của bọn chúng, nhưng giờ đây lại cảm thấy phải hỏi ý kiến của ngài Trong thiên hạ, ngoài ngài ra, không ai có thể giành được lòng tin của thiếp thân."

Khi Hạng Thiếu Long đang suy nghĩ phải chăng nàng đang mê hoặc mình, Trang phu nhân bước tới, dựa vào trong lòng gã, ôm chặt lấy eo gã, đầu dựa vào vai gã, thỏ thẻ nói, „Hãy ôm lấy thiếp được không? Thiếp cần một nam nhân mạnh mẽ ủng hộ!"

Gã quả thật động lòng trước nữ nhân xinh đẹp mà có thân phận cao quý này. Hạng Thiếu Long bắt đầu ôm nàng thật chặt, âu yếm vuốt ve thân thể của nàng, dịu dàng nói, „Phu nhân không cần phải như vậy, dù cho chúng ta không có quan hệ xác thịt, Hạng Thiếu Long này cũng quyết không nuốt lời, nhất định sẽ giúp tiểu bị quân ngồi lên vương vị."

Trang phu nhân ngẩng đầu, mỉm cười nói, „Ngài tưởng rằng thiếp thân coi ngài như những nam nhân khác hay sao?"

Không! Ngài đã sai rồi, người ta đêm qua đã nằm mơ thấy ngài, chao ôi! Đáng tiếc là đoạn tình của chúng ta, cho đến khi vương nhi ngồi lên vương vị thì phải cắt đứt làm đôi, nghĩ đến điều ấy quả thật cuộc đời này chẳng còn gì thú vị nữa."

Đột nhiên nàng rời khỏi lòng gã, kéo gã tới trước bàn, ngồi xuống, nghiêm mặt nói, „Giờ đây Lý Yên Yên đã xác nhận địa vị hợp pháp của thiếp thân và vương nhi, nhưng Lý Viên thì lại lấy cớ nước Tần lớn mạnh sát bên, không chịu xuất binh giúp đỡ cho mẹ con thiếp. Xuân Thân quân không biết có phải vì sợ đắc tội với Lý tộc, nên cũng dao động, kẻ khác nói là giúp

đỡ, chỉ là nói bằng mồm, nhưng không hề có hành động thực tế, cho nên vận mệnh của mẹ con thiếp, nằm trong tay Thiếu Long đó."

Hạng Thiếu Long vì muốn làm yên lòng nàng, hạ giọng nói, „ở biên giới nước Tần, Sở ta có một nhánh quân rất hùng mạnh, có thể giả thành người Điện, tấn công vào kinh đô nước Điện. Nhưng nếu ta giết chết Điền Đan, thì phải lập tức bí mật chuồn khỏi đây, nếu không e rằng khó mà thoát khỏi Thọ Xuân, giờ đây cách duy nhất mà Lý Viên đối phó với bà, chính là giam lỏng mẹ con bà ở kinh đô nước Sở, lại có thể chiếm lấy thân xác của bà, đó gọi là một công đôi việc, Trang phu nhân biến sắc nói, „Thiếp không hề nghĩ đến vấn đề này!"

Hạng Thiếu Long nén không được ôm lấy vai nàng, thì thầm, „Bà giờ đây phải giả vờ cần người giúp đỡ, hãy thử vờ vọt với Lý Viên và Xuân Thân quân, tỏ ra rằng nếu triều đình nước Sở không xuất binh, thì sẽ chẳng còn cách nào cả, nhất định sẽ lừa gạt được tất cả mọi người."

Trang phu nhân cắn môi, nói, „Ngài phải chăng ám chỉ ta phải hy sinh thân xác của mình? Vốn là ta đã có ý đó, nhưng từ khi gặp được ngài, ta đã không muốn làm như vậy nữa."

Hạng Thiếu Long thấy nàng quả thật đã động chân tình với mình, vả lại bản thân cũng đã quen phong lưu, nên không được hôn lên má nàng, dịu dàng nói, „Những thứ dễ dàng có được sẽ không biết quý, cho nên bà chỉ cần thoát ần thoát hiện với bọn chúng, chờ đến khi bọn chúng đã nóng lòng, thì chúng ta đã sớm rời khỏi kinh đô nước Sở. Nếu trước khi chôn cất Sở vương, ta giết không được Điền Đan, thì chỉ đành bỏ qua, toàn tâm giúp bà phục quốc."

Trang phu nhân tỏ ra vẻ ngây ngất, thốn thức nói, „Càng tiếp xúc với ngài, càng cảm thấy bản lĩnh của ngài thật lợi hại, nhưng ngài lại là một hào kiệt tình thâm nghĩa trọng, cảm giác ấy thật khiến cho người ta mâu thuẫn.

Thiếu Long ời! Người ta dễ dàng rơi vào tay ngài, ngài có coi thường người ta không?"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chưa vào phòng lên giường thì làm sao tính được là vào tay, nhưng miệng đương nhiên không nói như vậy, dịu dàng nói, „Trước khi tiểu bị quân phục quốc, chúng ta không thể quan hệ xác thịt với nhau được, điều đó sẽ khiến chúng ta chìm đắm trong bể ái dục, sẽ dễ dàng làm hỏng chuyện lớn. Chúng ta phải có thái độ năm gai nếm mật, chỉ cần cố gắng, thì mới có thể lập thành đại nghiệp!"

Trang phu nhân suýt chút nữa kêu lên, „Trong phòng của ngài có mỹ nữ, làm sao tính là năm gai nếm mật?"

Trong mười lăm ngày nữa, nếu giết không được Điền Đan, gã phải lập tức quay về, không thể do dự được. Giết Điền Đan tuy quan trọng, nhưng không quan trọng bằng tính mạng của hai người vợ và các thiết vệ, huống chi ở nhà còn có Ô Đình Phương, Hạng Bảo Nhi và nữ tử có mệnh khổ.

Lúc này gã mới hiểu được cái gì là anh hùng khí đoạn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 170: Lịch Sử Lặp Lại

T

iếng leng keng vang lên không ngớt.

Hạng Thiệu Long, Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi và các thiết vệ, cùng với tỷ muội họ Vưu đang nhìn tiểu bị quân Trang Bảo Nghĩa của nước Điện so kiếm cùng với Kinh Thiện, trông cũng ra dáng lắm.

Bọn nữ nhân đương nhiên đều reo lên ủng hộ cho Trang Bảo Nghĩa, còn Kinh Thiện thì nhờ vào thân thủ linh hoạt của mình mà thủ chứ không công.

Keng một tiếng.

Trang Bảo Nghĩa cuối cùng vì người nhỏ sức yếu, cầm kiếm không chắc nên rơi xuống đất.

Nhưng y vẫn không chịu thua, lăn người xuống, nhặt kiếm đánh tiếp.

Hạng Thiệu Long trong lòng thầm khen, lên tiếng kêu dừng lại, rồi truyền cho y mấy món công phu cơ bản, bảo y tự luyện tập, rồi đến chỗ tỷ muội họ Vưu để bọn họ hóa trang lại. Bọn Kỷ Yên Nhiên cũng quay về phòng, để tránh cho người ta thấy vẻ mặt tuyệt thế của bọn họ.

Tỷ muội họ Vưu hôm qua chính mắt thấy gã đại triển thần oai, nên càng ngưỡng mộ hơn, giờ đây rất nhiệt tình. Hạng Thiệu Long thủy chung vẫn là người được huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội, biết được trong khi hành động nếu chơi bời quá độ, thì sẽ có hại cho sức khỏe và tinh thần.

Mà hai thiếu nữ cũng biết được nỗi khổ đó của Hạng Thiệu Long, cho nên cũng không có lời nói hành động gì để khêu gợi gã.

Hóa trang xong, hai thiếu nữ vẫn không chịu buông tha cho gã, buộc gã nằm trên giường rồi thôi nã cho gã.

Một hồi nằm hưởng thụ, Hạng Thiếu Long chìm vào giấc ngủ thoải mái, khi tỉnh dậy, hai thiếu nữ vẫn đang xoa bóp bàn chân cho gã, khiến gã sung sướng như đang nằm trên mây.

Vưu Thúy Chi cười nói, „Ngủ có ngon không?”

Vưu Ngân Chi nói, „Long Dương quân đến tìm ngài, đã đợi ngài cả một khắc!”

Hạng Thiếu Long giật mình, ngồi dậy, „Tại sao không gọi ta dậy?”

Vưu Thúy Chi bước đến khoác áo ngoài cho gã, dịu dàng nói, „Không nữa! Đêm nay khi Hạng gia tắm rửa, hãy để chúng tôi lại thôi nã cho ngài.”

Hạng Thiếu Long đã quen với sự hầu hạ của bọn họ, gật đầu rồi đứng dậy.

Không biết có phải vì gặp lại Hạng Thiếu Long không mà nam nhân xinh đẹp này hôm nay dung quang sáng ngời, ngồi xuống nhận chén trà thơm, nhấp vài ngụm rồi nói, „Chuyện của Điền Đan thật là khó! Bởi vì Điền Đan hiện nay đang ở trong hoàng cung nước Sở, bên cạnh Lý Viên, canh phòng rất nghiêm ngặt, ta thấy trừ khi năm được thời gian y ra khỏi cung, thì đừng hòng hành thích y.”

Hạng Thiếu Long lo lắng, nói, „Có cách nào lấy được địa đồ ở hoàng cung không?”

Long Dương quân ngại ngần nói, „Nếu có nhiều thời gian hơn nữa, nói không chừng có thể làm được. Nhưng theo ta thấy sau khi tắm liệm Hiếu Liệt vương, Điền Đan sẽ lập tức lên đường về Tề, chào ôi!”

Hạng Thiếu Long nói, „Hoàng cung nước Sở có phòng vệ như thế nào?”

Long Dương quân nói, „Điều này thì quả thật không rõ, nhưng chỉ là con sông hộ thành chảy quanh hoàng cung, tường cao và các vọng gác, thì đã khó. Huống chi giờ đây cũng không biết Điền Đan ở nơi nào trong hoàng cung!"

Hạng Thiệu Long nói, „Phàm là phủ đệ của vương hầu, quý tộc, tất sẽ có bí đạo..."

Long Dương quân ngắt lời gã, nói, „Đừng tốn công nghĩ về mặt này nữa, giống như hoàng cung nước Ngụy chúng tôi, đều có người luân phiên nghe ngóng động tĩnh dưới mặt đất suốt ngày đêm, nếu không, để cho kẻ địch đào một địa đạo vào cung, chẳng phải bọn chúng sẽ dễ dàng ra tay lấy mạng bất cứ ai hay sao?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chắc là Điền Đan cũng phải tham gia yến tiệc chứ? Nếu biết được thời gian và địa điểm y sẽ đến, chẳng phải có thể nửa đường giết được y hay sao?"

Long Dương quân buồn rầu nói, „Người Sở tuy bị gọi là nam man, nhưng còn thủ lễ hơn cả các nước phương bắc của chúng ta, trước đại lễ tẩm liệm của Sở vương, theo lý thì cấm tiệt cử hành tiệc tùng, cho nên huynh cũng sẽ không làm gì được."

Hạng Thiệu Long khổ não nói, „Vậy ai có thể dụ Điền Đan ra khỏi hoàng cung đây? Chao ôi! Chỉ cần biết Điền Đan ở nơi nào trong hoàng cung, không chừng tại hạ sẽ có cách."

Lúc này điều gã nghĩ là, sẽ đi vào bằng đường thủy đạo như trước kia đã từng bắt sống Triệu Mục, nhưng giờ đây hoàng cung nước Sở quá lớn, lại không có nội ứng, lại không có biết gì về tình hình phía dưới thủy đạo, cho nên cách này cũng không thể sử dụng được.

Long Dương quân đột nhiên thì thầm, „Điện vương phi kia phải chăng là rất xinh đẹp?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Quả thực là đẹp mê người, quân thượng chả lẽ..."

Long Dương quân hơi đỏ mặt, giận dữ nói, „Đừng hiểu nhầm, chỉ là đêm qua ta đến phủ Xuân Thân quân, Lý Viên và Xuân Thân quân đều khen vương phi, lúc đó có cả Điền Đan, Hàn Sấm, và Quách Khai, ai nấy đều biến sắc, cho nên ta mới nghĩ Điện vương phi nói không chừng có thể dùng sắc đẹp để dụ Điền Đan mắc lừa. Song nghĩ kỹ lại thì có chút không ổn."

Hạng Thiệu Long nói, „Bọn chúng có nói đến tại hạ chăng?"

Long Dương quân liếc gã, nói, „Làm sao không có phần của huynh? Bọn họ đều cảm thấy kinh dị vì thân thủ và hành vi của huynh, song dù cho bọn chúng có nghĩ vỡ đầu cũng không thể ngờ được rằng Hạng Thiệu Long đã đến! Cả nô ai a cũng không nhận ra huynh, những kẻ khác thì đừng hòng!"

Hạng Thiệu Long thì chí ít cũng coi Long Dương quân là một người nửa nữ nhân, lại vì mối giao tình, dù cho y làm ra điệu bộ của nữ nhân thế nào, cũng cảm thấy thân thiết mà không sinh ra lòng phản cảm.

Cười nói, „Khi Lý Viên nói đến Vạn Thụy Quang, chắc là cũng nghiến răng cắn lợi chứ gì?"

Long Dương quân nói, „Điều đó thì không có, theo ta thấy nội bộ Lý tộc cũng tranh quyền đoạt lợi gay gắt, nên đêm qua Lý Viên đã mắng Lý Sấm Văn không biết tiến thoái, bị người ta đánh gãy chân là đáng đời."

Hạng Thiệu Long cũng cảm thấy hồ đồ cả lên, hỏi, „Xuân Thân quân và Lý Viên có quan hệ thế nào?"

Long Dương quân nói, „Rất tốt! Lý Viên thấy Xuân Thân quân thì như chuột thấy mèo, tỏ ra rất cung kính. Ta thấy Lý Viên chắc âm mưu đối phó với Xuân Thân quân, nếu không sẽ không cần khom lưng như vậy."

Long Dương quân lại nói, „Huynh đã gặp qua Lý Yên Yên chưa? Ta cảm thấy ngoài Kỷ tài nữ, không ai có thể xinh đẹp sáng láng bằng nàng, nhưng trong mắt nàng dường như ẩn chứa nỗi đau khổ, khiến cho người ta đau lòng."

Hạng Thiệu Long cười khổ nói, „Đáng tiếc là nàng không hề có ý gặp ta, nếu không, ta cũng có thể chia sẻ với quân thượng về điều này."

Long Dương quân trầm ngâm một lát rồi nói, „Ta đã phái người đi trinh sát hành tung của Từ Tiên, nhưng e rằng đã muộn một bước, ta thật nóng lòng!“

Hạng Thiệu Long vỗ vai y, nói, „Hãy yên tâm! Có Hạng Thiệu Long ở đây, thì nhất định sẽ không để cho quân Tần tấn công vào biên giới Ngụy."

Long Dương quân cả mừng nói, „Vậy chuyện này phải nhờ đến huynh đó."

Hai người lại bàn bạc hồi lâu, thấy rằng trong một lúc khó mà tìm được cách để hành thích Điền Đan, Long Dương quân chỉ đành quay về.

Long Dương quân vừa đi, Lý Viên và Xuân Thân quân cùng nhau đến.

Hạng Thiệu Long đương nhiên để Trang phu nhân ra tiếp đãi.

Song vẫn chưa quay về với hai người vợ yêu, Trang Không đến mời gã vào phủ gặp khách, gã đành đánh liều mà đi.

Khi bước vào chủ sảnh, gã cố ý đổi dáng đi. Quả nhiên Long Dương quân đã nói Lý Viên không hề hoài nghi mà đứng dậy nghênh chào gã, Xuân Thân quân thì tự biết thân phận của mình, vẫn ngồi yên mà chờ.

Lý Viên thi lễ nói, „Vạn tướng quân quả nhiên là người phi thường, chẳng trách nào vừa đến Thọ Xuân, đã lập tức trở thành nhân vật mà ai ai cũng biết."

Hạng Thiệu Long trả lễ xong, nói bằng giọng điệu đã học, „So với quân thượng và thái quốc cử, Vạn Thụy Quang này chỉ đáng là hạng lau giầy cho các vị! Thái quốc cử đã khách sáo!"

Trang phu nhân thấy Lý Viên không hề hoài nghi, cũng yên tâm, vui vẻ nói, „Thái quốc cử hôm nay đến tận đây, chính là để đến gặp Thụy Quang đệ đấy!"

Hạng Thiệu Long nghĩ thầm hai kẻ này mượn cớ đến đây để tìm cách gần gũi nàng mới đúng, mỉm cười ngồi xuống.

Lý Viên nhìn Trang phu nhân say đắm, rồi quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Vạn tướng quân là danh tướng của Điện Nam, không biết đối với chuyện phục quốc có đại kế gì?"

Hạng Thiệu Long đang chú ý động tĩnh của Trang phu nhân, thấy khi Lý Viên nhìn nàng, thì có vẻ hơi lúng túng và nhìn xuống, trong lòng kêu hồng hét, biết Lý Viên đã dựa vào ngoại hình anh tuấn của mình, cùng với phong độ và lối ăn nói đầy mê lực, đã khuấy động lòng xuân của Trang phu nhân, cho nên nàng mới có cử chỉ không bình thường như vậy. Miệng thì trả lời, „Đó chính là mục đích chúng tôi đến Thọ Xuân, nếu quân thượng có thể đưa một đội quân cho tiểu thần chỉ huy, có thể phá được giặc, khôi phục lại giang sơn."

Xuân Thân quân ho khan một tiếng nói, „Chuyện này phải bàn bạc kỹ càng, vì tiên vương vừa mới giá băng, bị quân tuổi tác còn nhỏ, tất cả phải đợi sau khi tẩm liệm tiên vương rồi quyết định, hy vọng vương phi và Vạn tiên sinh có thể nhẫn nại."

Hạng Thiếu Long nghĩ thế thì còn gì bằng, lại thấy ánh mắt Lý Viên hau háu nhìn Trang phu nhân, nhưng Xuân Thân quân thì không thấy.

Lý Viên nở nụ cười với Trang phu nhân, dịu dàng nói, „Thái hậu đối với Điện vương phi vừa gặp đã như bạn, lại thêm tiên vương vừa mới giá băng, nên trong lòng buồn bã, hãy để ta mời vương phi và tiểu bị quân vào cung ở vài ngày, để chúng tôi được tận tình tiếp đãi."

Hạng Thiếu Long cả kinh, cảm thấy không ổn. Nếu để Trang phu nhân và Trang Bảo Nghĩa vào ở trong hoàng cung, nếu xảy ra chuyện gì thì mình không thể khống chế được. Huống chi dựa vào thủ đoạn của Lý Viên, Trang phu nhân sẽ ngả vào lòng y, lúc ấy có hậu quả gì, quả thật là khó lường được.

Rồi nháy mắt với Trang phu nhân.

Trang phu nhân hiểu ý, cúi đầu buồn bã nói, „Tâm ý của thái hậu, Thanh Nga xin nhận lãnh. Thanh Nga là người mất nước, nước Điện một ngày chưa khôi phục, thì khó mà giải mối lo lắng được, Thanh Nga nào dám đem bộ mặt buồn bã mà gặp thái hậu? Mong quốc cữu gia có thể bày tỏ mối sầu khổ của Thanh Nga cho thái hậu biết."

Lý Viên đành cứng họng, chỉ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Xuân Thân quân rõ ràng cũng có ý với Trang phu nhân, dịu dàng nói, „Vương phi hay là hãy đến phủ của ta ở vài ngày, để tránh ở đây gặp cảnh mà sinh tình, chỉ cần chôn cất tiên vương, sau khi tất cả đã bình thường, bốn quân nhất định sẽ toàn lực ủng hộ tiểu bị quân phục vị."

Trang phu nhân đương nhiên hiểu hàm ý trong lời nói của Xuân Thân quân, nhớ lại Hạng Thiếu Long đã từng bảo mình phải vờ vịt với bọn chúng, nàng trước tiên buồn bã nhìn Xuân Thân quân, rồi cúi đầu, thỏ thẻ, „Để qua lễ tẩm liệm được không? Nô gia trên đường đến đây đã bị bệnh nhẹ, cho đến

hôm nay vẫn chưa khỏe hẳn, hy vọng có thể nghỉ ngơi mấy ngày, để dưỡng sức rồi mới nói."

Lý Viên nói với đầy sự quan tâm, „Lát nữa ta sẽ tìm ngự y tốt nhất trong cung để khám bệnh cho phu nhân!“

Trang phu nhân từ chối không được, chỉ đành đáp tạ.

Xuân Thân quân và Lý Viên tìm không được cơ để ở lại, chỉ đành đứng dậy cáo từ.

Khi Hạng Thiệu Long thở phào, Lý Viên thân mật kéo tay áo gã, nói, „Vẫn chưa thể nói chuyện với Vạn tướng quân, hay là hãy đến tể phủ dùng một bữa cơm vậy!“

Hạng Thiệu Long vừa mừng, vừa sợ.

Mừng bởi vì có cơ hội vào trong cung, sợ là vì không có Trang phu nhân tiếp ứng, sẽ bị lộ tẩy.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng đều biết rằng khó mà thoát thân được.

Chỉ là không hiểu cơ gì Lý Viên lại lôi kéo gã mà thôi!

Hạng Thiệu Long và Lý Viên ngồi trong xe ngựa, Xuân Thân quân thì một mình quay về phủ.

Lý Viên mỉm cười nói, „Vạn huynh đối với chuyện phục quốc, trong lòng đã tính toán thế nào?“

Hạng Thiệu Long cười khổ nói, „Khi ở Điện có loạn, chúng tôi chỉ thoát được bao nhiêu người đây, tuy nói các tộc ở Điện đều hy vọng chúng tôi quay về, nhưng về Lý Lệnh đã được nước Dạ Lang ủng hộ, nếu không có ngoại viện, cơ hội thành công của chúng tôi không lớn.“

Lý Viên gằn giọng nói, „Lý Lệnh này tại hạ đã thấy không vừa mắt, tuy nói đồng tộc, nhưng tại hạ không hề thân thiết với y Người này từ khi giành được nước Điện, đã đem binh chinh phạt khắp nơi, rõ ràng là lòng dạ lang sói.

Nhưng nếu thái hậu gặt đầu xuất đại quân, tuyệt không dễ dàng. Huống chi nước Điện quả thật quá xa, nếu không thể tấn công vào kinh đô, chiến sự kéo dài, hình thành thế cuộc loạn lạc, e rằng người Tần sẽ thừa cơ đánh tới, vậy thì đối với đại Sở ta bất lợi!"

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra hiểu được người trong Lý tộc cũng phân thành hai phe, vậy thì Đấu Giới và Thành Tổ Ninh chắc là theo phe của Lý Lệnh.

Vì Lý Viên cũng không nắm chắc được có thể thuyết phục mọi tử của mình là Lý Yên Yên hay không, có thể biết rằng Lý Yên Yên theo di chỉ của Hiếu Liệt vương, hy vọng thông qua Lý Lệnh mà thu phục các nước chư hầu, nhập vào bản đồ nước Sở.

Nhưng Lý Viên đã thấy được Lý Lệnh chỉ là muốn dựng nghiệp riêng cho mình, điều đó tạo nên sự uy hiếp đối với Lý Viên.

Tình huống trong đó có thể phức tạp hơn nữa, song đó là chuyện mà Hạng Thiếu Long không thể biết được.

Hạng Thiếu Long càng lúc càng hiểu được những biểu hiện bên ngoài và sự thực bên trong, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lý Viên thấy Hạng Thiếu Long sững người ra, tưởng rằng gã buồn bã vì hy vọng phục quốc càng lúc càng ít, nắm lấy vai gã, làm ra vẻ chân thành nói, „Nói ra có lẽ Vạn huynh không tin, nhân vật chủ chốt phản đối việc xuất binh giúp Điện, chính là Xuân Thân quân Hoàng Các."

Hạng Thiếu Long lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Lý Viên nói, „Cho nên ta đã bảo Vạn huynh khó mà tin được! Tình thế giờ đây đã khác xa lắm, các nước chư hầu chỉ muốn lo cho mình, lệnh vua khó mà thực hiện, triều đình lại ở xa, khó mà dẹp được phản loạn, cho nên Xuân Thân quân mới phản đối các vị phục quốc."

Hạng Thiệu Long cười khố nói, „Thái quốc cửu thật là thẳng thắn."

Lý Viên nói, „Tại hạ thì có cách nghĩ hoàn toàn khác, chư hầu các nước thì đã thành sự thật, nếu muốn trừ đi thì sẽ gây nhiều loạn, cuối cùng sẽ xôi hỏng bỏng không, lại có thể tăng thêm thế lực cho Lý Lệnh, cho nên đối với chuyện phục quốc của nước Điện, ta hoàn toàn ủng hộ."

Hạng Thiệu Long thì tin lời của y.

Bởi vì gã thực khách Phương Trác của Xuân Thân quân đã thông báo tin tức mẹ con Trang phu nhân về Thọ Xuân cho Thành Tổ Ninh, nói không chừng Xuân Thân quân chính là kẻ chủ mưu phía sau.

xuân Thân quân thì bề ngoài ra vẻ tốt bụng, nhưng ngầm ngáng chân nhà họ Trang.

Chính trị đúng là chuyện đê tiện.

Lý Viên cũng lo lắng, chỉ vì nhiều nguyên nhân khác nhau, Lý Yên Yên giờ đây có vẻ ngả về hướng Xuân Thân quân, thậm chí trong Lý tộc cũng có người đứng về phía Xuân Thân quân, khiến cho Lý Viên cảm thấy bị uy hiếp, lại có thể thấy y rất anh hùng, cho nên y mới lôi kéo nhân tài, đằng sau đương nhiên phải có âm mưu lợi hại hơn.

Hạng Thiệu Long nghĩ thoáng qua rồi nói, „Kỳ thực tại hạ rất tin tưởng lời của thái quốc cửu, bởi vì trên đường đến đây, chúng tôi suýt chút nữa đã bị gian nhân hãm hại."

Rồi kể chuyện Thành Tổ Ninh sai người giả thành thuyền phu, ý đồ đục thuyền giết người.

Lý Viên cả mừng nói, „Vậy thì ta không cần phải nhiều lời nữa, Vạn huynh nếu chịu hợp tác với ta, đảm bảo huynh có thể phục quốc, không biết Vạn huynh có gan ấy chẳng?"

Hạng Thiếu Long vẫn chưa biết chuyện gì, nhưng giả vờ hiên ngang nói, „Chỉ cần có thể trả lại nước Điện cho ta, Vạn Thụy Quang này dù có dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan."

Lý Viên trầm giọng nói, „Vậy thì trước tiên hãy giết chết Xuân Thân quân."

Hạng Thiếu Long lập tức nhớ lại Tín Lăng quân đã từng dụ dỗ gã hành thích Ngụy vương, không ngờ lịch sử đã lặp lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 171: Thái Hậu Nước Sở

H

oàng cung nước Sở, so với các hoàng cung khác mà Hạng Thiếu Long đã từng thấy, chỉ thua cung Hàm Dương, nhưng canh phòng nghiêm ngặt hơn hẳn.

ở ngoài cung có bức tường thành bao quanh, tường cao hai trượng, bốn góc đều có các tòa lầu.

Ngoài thành lại có con sông hộ thành chảy quanh, rộng khoảng năm trượng, nước trong vắt có thể thấy được dưới đáy, lợi hại nhất là ở giữa sông có cắm cọc gỗ, nhọn hoắt nhô lên khỏi mặt nước, muốn bơi qua thật là khó. Có tất cả hai cửa thành, ra vào bằng cánh cửa treo có thể kéo lên hạ xuống.

Trong bức tường cao là cung điện trùng trùng, phân thành hai phần là ngoại triều và nội đình. ở giữa có hai hàng lầu trống để làm ranh giới.

Bố cục phía trong theo kiểu đối xứng, mỗi con đường lớn kéo dài từ Nam tới Bắc, tám điện lớn và mười sáu khu tứ hợp viện phân bố dọc theo hai bên, chốc chốc lại có hồ cá giả sơn, cầu nhỏ bắc ngang dòng nước, cây cổ thụ xúm xuê, trông rất tráng lệ.

Hạng Thiếu Long, Lý Viên vào cung qua cửa bắc, đầu tiên là một mảnh sân hình vuông, sau đó là một con sông nhỏ xuyên qua, bước qua cầu là hai điện nghị chính và nghị lễ, hai điện này đều có móng làm bằng đá trắng, bốn bên đều có lan can, trông rất uy nghiêm.

Sáu cung điện nhỏ hơn, thì có bốn cung nằm ở ngoại triều, hai cung nằm ở nội đình, đều lấy tên của những nhân vật trong thần thoại nước Sở, bốn cung ở ngoại triều tên Hỏa Thần, Hà Thần, Kinh Thần, Tư Thần. ở nội đình là Phương Liệt và Vưu Nữ.

Khi nghe Lý Viên giới thiệu, Hạng Thiếu Long có ấn tượng sâu sắc nhất đối với điện Vuw Nũ, nghe cái tên ấy cũng đủ biết người Sở là dân tộc có sức sáng tạo mạnh mẽ và lăg mạn nhất trong các nước. Trong các nước khác thì không hề có những tên điện đầy sáng tạo như vậy.

Đồng thời cũng có suy nghĩ khác.

Lúc này Lý Viên vừa đề nghị giết chết Xuân Thân quân thì lại lăg sang chuyện khác, có lẽ dành thời gian cho mình tiêu hóa đề nghị khó nuốt ấy. Song gã cũng nghĩ được Lý Viên không yên lòng. Xuân Thân quân dù gì nắm quyền cũng đã lâu, môn hạ thực khách lại mấy ngàn, có tiếng tăm trong các nước, thực lực các mặt đều hùng hậu, vững chắc.

Nếu Lý Viên ra tay giết chết y, nói không chừng sẽ gây nên đại loạn, cho nên phải đi tìm một con dê thế thân, người ấy chính là Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long vừa đến Thọ Xuân, lập tức đã ra tay đuổi thẳng cổ Lý Sấm Văn, kẻ đã chiếm Điện vương phủ, có vẻ như hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả, điều đó lọt vào mắt của Lý Viên, cho nên Lý Viên nghĩ đó chẳng qua là phường hữu dũng vô mưu.

Giả sử y có thể xúi giục mình đi hành thích Xuân Thân quân, thì sẽ đổ mọi tội danh lên đầu Vạn Thụy Quang, cũng có thể hóa giải được ý đồ muốn phục quốc của nhà họ Trang, thậm chí có thể tiện tay chiếm lấy Trang phu nhân làm của riêng, một viên đá ném trúng ba con chim, không có kế hoạch nào thâm độc hơn nữa.

Đứng trên lập trường của người Sở, ai cũng đều hy vọng mượn tay của Lý Lệnh, bình định các nước chư hầu, thu hồi lại đất đai cho nước Sở. Từ đó có thể thấy, Lý Viên, Xuân Thân quân đều là cá mè một lứa với Lý Lệnh, bọn chúng chỉ là bày trò trước mặt Trang phu nhân mà thôi.

Xe ngựa chạy vào cửa nội cung, tiến vào nội đình, đó chắc là nơi Sở vương xử lý công việc hằng ngày, kiến trúc chủ yếu là hai điện Vưu Nữ và Phương Liệt cùng sáu cung ở đông tây, mỗi cung gồm có bốn khu tứ hợp viện tạo nên, ngoài ra còn có ba hoa viên.

Lý Viên rõ ràng là học rộng hiểu nhiều, giới thiệu cho gã từng truyền thuyết về tên các vị thần, lại nói nghe rất hấp dẫn, chẳng trách nào Trang phu nhân lòng đã hướng về Hạng Thiệu Long gã, lại biết Lý Viên chẳng phải là người tốt, cũng không nén được lòng với y.

Lúc này y nói đến Hà Thần và Vưu Nữ, cười nói, „Hai vị nữ thần xinh đẹp nhất của chúng tôi, là Hà Thần và Vưu Nữ, đều không phải sống trong biên giới nước Sở, mà ở Lạc Thủy, biên giới nước Hàn, và Vưu Sơn ở biên giới nước Tần."

Hạng Thiệu Long nói, „Vừa rồi thái quốc cửu nói chuyện có liên quan đến Xuân Thân quân..."

Lý Viên thân mật vỗ vai gã nói, „Chuyện ấy lát nữa hãy nói, ta muốn Vạn huynh bỏ chút công sức, trước tiên hãy nhận thức rõ bộ mặt thật của Xuân Thân quân, để biết được Lý Viên này không phải vu oan cho kẻ khác, Vạn huynh hãy quyết định sao cũng được, nhưng Vạn huynh hãy nhớ rằng đó là chuyện của nam nhân chúng ta, nếu để cho nữ nhân biết được, thì bọn họ sẽ lộ ra sơ hở, lại còn khiến cho họ lo lắng, có hại chứ không có lợi."

Hạng Thiệu Long trầm nghĩ, đây quả là cao chiêu, đương nhiên gật đầu.

Lý Viên đang lừa gạt mình, mình sao không lừa gạt y, như vậy mới công bằng, hai bên sẽ không trách gì nhau được.

Lúc ấy xe ngựa quẹo vào con đường phía đông, chỉ là không biết Điền Đan đang ở đâu mà thôi. Lý Viên cười, „Ta có một tòa phủ đệ ở ngoài cung to gấp mười lần ở chỗ này, nhưng ta vẫn thích ở trong cung, nên đại bộ phận thời gian đều sống ở đây.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, nhà người dọn vào đây ở là để khống chế Lý Yên Yên mới phải.

Vệ sĩ mở cửa xe, Hạng Thiếu Long không nghĩ ngợi nhiều nữa, theo Lý Viên bước xuống xe.

Lý Viên và Hạng Thiếu Long phân chủ khách ngồi xuống, có ả thị nữ dâng trà thơm lên.

Hạng Thiếu Long đảo mắt nhìn, bất đồ thầm khen Lý Viên quả nhiên là người biết hưởng thụ.

Nhìn từ đình viện trung ương của tứ hợp viện, có cả thấy mười tám cánh cửa gỗ, bình đài hồ nước, trong hồ lại có tòa tiểu đình và ngọn dã sơn, có một cây cầu đá bắc ngang qua, bình điện này rộng đến năm trăm bước, khắp nơi trồng trà hoa, hương quế, khi mùa hạ nóng nực, trà hoa nở rộ, hoa quế đưa hương, trắng đỏ chen nhau, quả là có cảnh tượng của mùa xuân.

Đồ dùng trong sảnh đều được làm bằng gỗ hương lê, có điêu khắc tinh tế, chiếu trải dưới đất thì được thêu thùa, Hạng Thiếu Long tự thấy mình không hề biết hưởng thụ như vậy.

Nếu không phải mình đã được lòng của Kỷ tài nữ trước, lại vì các nguyên nhân khác, nói không chừng mình đã bại trong tay của y.

Vì sảnh phía bắc quay lưng lại với mặt trời, lại gần hồ nước, nên không khí rất mát mẻ.

Hạng Thiếu Long và Lý Viên ngồi giữa sảnh, nhắm nháp tách trà thơm, nhất thời khó mà xem Lý Viên, kẻ có phong độ sáng láng, mặt như chính nhân quân tử này là kẻ địch.

Tên tiểu tử này quả thật lợi hại, giả vờ coi gã như huynh đệ, để rồi đánh vào tâm lý của gã, Hạng Thiếu Long nghĩ bụng không thể để cho y thất vọng được.

Khi giả vờ nói mấy lời cảm kích, Lý Viên vỗ tay, nói, „Vạn huynh trước tiên hãy để chút thời gian quan sát tình thế, rồi mới suy xét lời tại hạ. Lý Viên sở dĩ không sợ mới gặp mà nói nhiều, chỉ là vì lo lắng cho tiền đồ của đại Sở ta, cho nên mới bỏ qua điều ấy."

Theo tiếng vỗ tay của y, bốn nàng mỹ nữ, thân hình mảnh khảnh, người mặc Sở phục, tóc búi cao, dây mũ buông thông, từ cửa bên hông yếu điệu bước vào, đến phía trước mặt thì quỳ xuống hành lễ, đến lúc này Hạng Thiếu Long mới hiểu được lời của Kỷ Yên Nhiên, nếu kẻ này có ý muốn lấy lòng, thì quả thật có thủ đoạn hơn người.

Rồi không khỏi toát mồ hôi vì Kỷ tài nữ không bị y giành lấy được, toàn là bởi Lý Viên chỉ biết thi kinh sử từ, mà không biết những câu lời hay ý đẹp kiểu như quyền lực tuyệt đối sẽ làm cho người ta sa đọa tuyệt đối, hoặc những câu chuyện ngụ ngôn như câu chuyện đường mật mà gã đã kể.

Lý Viên nói, „Tại hạ kết bạn, không phải dùng mỹ nhân, thì dung hoàng kim để tỏ ý, bốn ả này, là người ở bốn vùng khác nhau, mỗi ả đều có sự phong tình của mình, toàn là những xử nữ, Vạn huynh xin hãy chọn lựa lấy, đây là lễ ra mắt của ta đối với Vạn huynh."

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, trong số những người mà gã đã từng gặp, Lý Viên có lẽ là một kẻ hiểu thuật đánh tâm lý nhất.

Gã sầm mặt nói, „ý tốt của thái quốc cửu, tại hạ xin lãnh nhận, nhưng Vạn Thụy Quang này một ngày chưa phục quốc, thì sẽ không để trong lòng những chuyện khác."

Lý Viên nghe xong không giận mà vui, cười hà hà, phất tay cho bốn ả mỹ nữ bước ra, rồi nói, „Không biết Vạn huynh có tin hay không, vừa rồi Lý

mỗ chỉ là có ý thử, xem thử Vạn huynh có phải là hạng háo sắc không. Nếu vậy thì ta đã yên tâm."

Rồi lại vỗ tay, mấy ả mỹ nữ dâng lên thức ăn, rượu ngon, hai người rót rượu đối ẩm, bắt đầu cuộc nói chuyện.

Lý Viên nói luôn miệng, không ngừng hỏi về tình hình nước Điện, tỏ ý rất quan tâm, may mà Lý Viên không biết tình hình nước Điện hơn gã, Hạng Thiếu Long cứ bịa ra những phong tục kỳ lạ để trả lời cho y, thế mà không hề sơ hở.

Ngày trước khi còn trong quân đội, đã từng hành quân đến rất nhiều nơi ở Trung Quốc, lại thêm những kiến thức về địa thế phong thổ ở Trung Quốc, cho nên nói ra cũng giống lắm.

Đang ăn uống, môn vệ vào báo có thái hậu đến.

Hạng Thiếu Long giật mình, khi định né tránh, Lý Viên không hề lúng túng, trước tiên sai người dọn rượu thịt đi, kéo y qua một góc bình phong rồi mới nói, „Vạn huynh hãy nấp ở đây, khi ta hỏi về chuyện giúp đỡ quý quốc phục quốc, Vạn huynh có thể biết ai đã ngầm ngăn cản."

Hạng Thiếu Long thất thanh nói, „Nếu để thái hậu phát hiện thì làm thế nào?"

Lý Viên vỗ ngực đảm bảo, „Khi ta và xá muội nói chuyện, sẽ không có người khác bên cạnh, nếu có chuyện gì, ta có thể gánh vác, sẽ không để cho Vạn huynh chịu thiệt thòi, nhưng hãy nhớ rằng chỉ có thể lấy tai mà nghe, chứ không được lấy mắt mà nhìn."

Lần trước làm Đồng mã si là một kẻ thô hào, còn Vạn Thụy Quang lần này là một kẻ hữu dũng vô mưu trong mắt của Lý Viên, Hạng Thiếu Long chỉ đành chấp nhận sự sắp xếp ấy.

Tiếng hoàn bội vang lên, người đẹp tuyệt thế đã khiến Hiếu Liệt vương châu trời cuối cùng đã đến.

Có tiếng đóng cửa, nghe tiếng bước chân quả nhiên là bọn cung nga thị vệ đều lui ra ngoài cửa.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Long Dương quân và Trang phu nhân đã từng nói đến Lý Yên Yên, nào chịu nghe lời dặn của Lý Viên, ghé mắt vào kẻ hở của bức bình phong, nhìn ra ngoài sảnh.

Vừa nhìn, gã lập tức như nín thở.

Gã không thể tin tưởng được rằng có thể thấy một mỹ nữ xinh đẹp và khí chất đều ngang hàng với Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh.

Công bằng mà nói, nếu luận về xinh đẹp thanh tú, nàng kém Kỷ Yên Nhiên nửa bậc, vẻ cao quý thì không bằng Cầm Thanh, nhưng nàng có một nét kêu gọi mê người.

Lúc này nàng đang đứng ở giữa sảnh, chỉ cần là nam nhân, thì đều có ý muốn ôm nàng vào lòng.

Trang phu nhân nói đúng, trên khuôn mặt đẹp thoát tục của nàng có mang một nét sầu muộn, hình như trong cuộc đời này không có gì khiến cho nàng vui sướng.

Lý Yên Yên kết đầu theo kiểu búi tóc mây, ngay cả tóc phía trước trán cũng rẽ theo hình mây, nằm tự nhiên trên hai hàng chân mày, tóc mai của nàng được uốn cong, nhưng trông rất nhạt, mỏng như hai cánh ve, càng tôn thêm vẻ hoàn mỹ cho khuôn mặt bầu bình của nàng và đôi mắt chứa đầy u buồn.

Thân hình thon thả của nàng được khoác lên bộ áo màu bích ngọc và chiếc phụng quán, khiến cho nàng có vẻ như một nàng tiên nữ đang lên cao, mà người ta khó với tới được.

Nàng mang rất nhiều loại trang sức, nhưng nổi bật nhất là xâu chuỗi hạt nàng đeo trước ngực, lớp ngoài gồm có hai mươi hạt minh châu kết lại, phía dưới là vòng tròn bằng ngọc thạch, sáng lấp lánh cùng với những viên minh châu trên chiếc phụng quán của nàng, nhưng không lẫn át nổi vẻ thanh tú thoát tục của nàng.

Lúc này Lý Viên đến phía sau nàng, dịu dàng cởi áo khoác ngoài cho nàng, lộ ra bộ y phục liền thân, trên có thêu hoa văn hình phượng, giữa eo có cột sợi ngọc trai, lộ ra vẻ cao quý.

Khi ngón tay của Lý Viên chạm vào vai nàng, nàng mỹ nữ ấy giật mình, ánh mắt nhìn xuống, dáng vẻ rất kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long giật mình, thầm nghĩ lẽ nào bọn họ không phải là huynh muội, những đã biết là như thế, làm sao giấu được Xuân Thân quân?

Một mỹ nhân cả nước đều nghe tiếng như Lý Yên Yên, làm sao có thể giả mạo được.

Lý Yên Yên dịu dàng nói, „Đại ca có gì lại ở đây? Muội đã hẹn Tú Nhi đến xem mẫu thêu mới nhất kia mà?"

Thanh âm sao mà nghe ngọt ngào, rất có sức thu hút, quả thật trời cao đã quá hậu đãi cho nàng.

Hạng Thiếu Long đã từng gặp nhiều mỹ nữ, nhưng giờ đây nhìn lên Lý Yên Yên, gã không thể nào cưỡng được lòng mình.

Đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ, Lý Viên muốn giành lấy Kỳ Yên Nhiên, phải chăng Kỳ tài nữ mới có thể thay thế được vị trí của Lý Yên Yên trong lòng của y.

Chả lẽ huynh muội nhà này có chuyện không thể cho kẻ khác biết được.

Trong thời đại này, chuyện một chồng nhiều vợ là bình thường. Những kẻ có thân phận địa vị, khi nữ tử gả cho bọn họ, tỷ muội của họ cho đến cháu gái có một số đi theo làm đàng thiếp cho tân lang, ngoài ra còn có các nô tỳ gả theo nữa.

Điều kỳ lạ hơn là khi một quốc quân gả con gái, những quốc quân cùng họ hoặc là bạn bè thân thiết đều theo lễ mà tặng thêm nữ tử cùng họ để làm đàng thiếp.

Ngoài ra vương hầu đại thần, có thể tùy chọn bất cứ nữ nhân nào mà mình thích đem vào trong cung hoặc trong phủ, cơ thiếp vì thế cũng rất nhiều.

Gia đình đa thê rất phức tạp, rất có điều kiện để xảy ra chuyện cốt nhục tương tàn, cũng dễ dàng xảy ra những chuyện loạn luân.

Lý Viên và Lý Yên Yên có thể là huynh muội cùng cha khác mẹ, trai tài gái sắc, lại thêm Lý Viên là kẻ có lòng dạ lang sói, muốn mượn Lý Yên Yên để lập lại kế của Lã Bất Vi, đem Lý Yên Yên gả cho Xuân Thân quân, rồi lại gả cho con ma hồ đồ Hiếu Liệt vương, khi Hiếu Liệt vương gặp Lý Yên Yên thì sẽ mê tít, nên kế hoạch của Lý Viên đã thành công.

Nếu chẳng phải Hạng Thiếu Long từ Triệu Mục mà biết được mối quan hệ giữa Lý Viên, Lý Yên Yên, Xuân Thân quân và Hiếu Liệt vương, lại hiểu rõ được tính cách bất chấp thủ đoạn của Lý Viên, mà không thể nhìn hành động của hai người này để đoán ra được nhiều điều như vậy.

Nếu Lý Viên biết được điều này, thì y sẽ không chấp nhận để cho Hạng Thiếu Long có cơ hội nhìn lén hai người, nghĩ tới đây, hơi thở trở nên gấp gáp.

Lý Viên dắt tay Lý Yên Yên ngón xuống, dịu dàng nói, „Tú Nhi đang theo thừa ở Đông Sương, hiếm khi nào có được cơ hội này, hãy cho đại ca nói với Yên Yên mấy lời được chăng?"

Nói đến đây, Hạng Thiệu Long biết Lý Viên xem ra như vô tình gặp được Lý Yên Yên, nhưng thật ra đây là sự sắp xếp cố ý, để cho mình được những lời đối thoại bất lợi cho Xuân Thân quân, để từ đó dễ dàng biến mình trở thành một công cụ để hành thích Xuân Thân quân thay cho y.

Bởi vì Lý Viên đã sớm biết được Lý Yên Yên sau buổi cơm trưa sẽ đến xem mẫu thêu của Quách Tú Nhi, vì mẫu thêu đó vẫn chưa hoàn thành, nên nàng chỉ đành đến đây, cũng có thể thấy mối quan hệ giữa nàng và Quách Tú Nhi rất tốt Lý Yên Yên thở dài, nói, „Nói đi!"

Lý Viên lúng túng trước mặt muội tử của mình, ho khan một tiếng, nói, „Mẹ con Điện vương phi đến xin chúng ta xuất binh giúp họ phục quốc, ta muốn bàn bạc với Yên Yên một chút."

Lý Yên Yên lạnh lùng nói, „Đại ca phải chăng đã ưa thích Điện vương phi?"

Lý Viên vì có Vạn Thụy Quang đang nghe lén, nên lập tức lúng túng lắm, nói với vẻ không vui, „Yên Yên sao lại nghĩ đại ca như vậy, ta chỉ là nghĩ cho đại Sở mà thôi, tiên vương vừa mới qua đời, nếu chúng ta làm ngơ trước lời yêu cầu của Điện vương phi, nói không chừng sẽ khiến cho các nước chư hầu có ý xa rời, nếu bọn họ quay sang người Tần, thì nước Sở nguy lắm!"

Hạng Thiệu Long trong lòng cười thầm, Lý Viên nói năng lưu loát như vậy, quả là đã nghĩ nhiều cho mình lắm.

Lý Yên Yên im lặng hồi lâu, lát sau mới cười nhạt, „Chuyện này không phải chỉ đại ca và muội quyết định là được, còn phải hỏi ý kiến của các tướng quân đại thần, nếu không sẽ gây nên tranh cãi. Đại ca đã đưa ra ý kiến này với Xuân Thân quân chưa?"

Sau khi Hiếu Liệt vương chết đi, Xuân Thân quân lập tức trở thành nhân vật quan trọng nhất trong triều đình nước Sở, cũng vì lý do này, Trang phu nhân mời không ngại đường xa mà quay về Thọ Xuân, để nhờ Xuân Thân quân ra tay giúp đỡ, nào ngờ Xuân Thân quân lại có ý muốn trừ khử mẹ con bọn họ.

Lý Viên trong lòng đã có tính toán, bình thản nói, „Đương nhiên đã nói, nhưng Xuân Thân quân vẫn cứ độc đoán, quyết định dùng Lý Lệnh để bình định các chư hầu, lại bảo Điện vương phi có thể giữ lại, còn những người khác thì phải trừ khử. Chao ôi! Lý Lệnh nếu được thế thì có chịu nghe lệnh vua chẳng? Cho nên đại ca mới bất đắc dĩ mà có lời cùng thái hậu."

Lần đầu tiên y gọi Lý Yên Yên là thái hậu.

Hạng Thiệu Long lúc này đang ngưng thần nhìn lên cũng thầm kêu lợi hại, lời nào bất luận là thật giả, nhưng Lý Viên nói ra trước mặt của thái hậu, giả cũng có thể trở thành thật. Nếu gã là Vạn Thụy Quang, thì chắc sẽ tin mà không hề nghi ngờ, dù sao cũng chết, vậy thì trước khi chết hãy liều mạng với Xuân Thân quân cho xong.

Lý Yên Yên trầm ngâm một lát, từ tốn nói, „Ta sai đại ca mời mẹ con Điện vương phi vào cung ở vài ngày đã thế nào rồi? Nếu bọn họ đến đây, thì sẽ không ai làm tổn thương bọn họ. Chao ôi! Cô nhi quả phụ, thật khiến cho người ta thương xót."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm động lắm, còn Lý Viên thì giải thích mẹ con Trang phu nhân vì sao từ chối, nghĩ bụng thì ra Lý Yên Yên này lòng dạ cũng tốt lắm, xem ra mọi hành vi của nàng đều là bọn người cùng tộc do Lý Viên đứng đầu ép buộc mà thôi. Chả trách nào nàng không vui như vậy, bất đồ cảm thấy tội nghiệp.

Chỉ nghe Lý Yên Yên dịu dàng nói, „Đại ca hãy lập tức đi gặp ngay Điện vương phi cho ta, dù thế nào đi nữa, cũng phải mời mẹ con bà ta và người

tùỵ tùng vào trong cung, dù cho chúng ta không thể xuất binh giúp họ phục quốc, cũng không thể để cho bọn họ bị kẻ khác hại chết. Trang Kiều là bậc công thần đối với đại Sở, đối với kẻ hậu nhân của bậc trung lương, dù sao cũng phải có lòng tiếc thương!"

Lý Viên biết đã thực hiện xong kế này, đứng dậy thấy Lý Yên Yên vẫn không có ý đứng dậy, ngạc nhiên nói, „Yên Yên không phải có ý gặp Tú Nhi sao?"

Lý Yên Yên bình thản nói, „Ta muốn ngồi đây tĩnh lặng một mình, đừng để bất cứ ai vào quấy rối ai gia."

Lý Viên nén không được quay đầu nhìn về phía bức bình phong, Hạng Thiếu Long hoảng hồn rút đầu lại.

Lý Yên Yên nói với vẻ không vui, „Đại ca còn do dự điều gì nữa?"

Rồi có tiếng mở cửa, có thể thấy Lý Viên lo lắng đến mức nào.

Hạng Thiếu Long cũng kêu khổ, giả sử mỹ nhân này vẫn ngồi một canh giờ, thì gã sẽ buồn chết đi được.

Tiếng của Lý Yên Yên vang lên, „Dù người là ai, hãy lập tức bước ra đây cho ai gia!"

Hạng Thiếu Long vừa nghe đã lập tức mồ hôi chảy ròng ròng, nếu bị Lý Yên Yên chặt đầu như vậy, quả thật là rất oan uổng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 172: Gặp Lại Ở Xứ Người

H

ạng Thiếu Long hiên ngang bước ra, quỳ xuống, trầm giọng nói, „Bề tôi mất nước Vạn Thụy Quang tội đáng muôn chết, mong thái hậu ban tội."

Lý Yên Yên lạnh lùng nhìn gã, bình thản nói, „Ngẩng đầu lên!"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm mừng, ngẩng đầu lên nhìn vào mắt nàng, ra vẻ chẳng coi cái chết ra gì.

Lý Yên Yên quắc mắt lên, nghiêm mặt nói, „Giờ đây ta hỏi một câu, người phải trả lời một câu, nếu có do dự, ta lập tức gọi người vào đem người đi chém đầu ngay, đừng tưởng ta là bậc nữ lưu, ai gia từ nhỏ đã học tập xạ kỵ kiếm thuật, dù có mấy kẻ như người cũng đừng hòng đến gần ta được."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm chả trách nào nàng lại to gan thế, thở dài nói, „Thái hậu hãy đem thần chém đầu cho xong, nếu hỏi đến chuyện thái quốc cứu gia, thì hạ thần sẽ chẳng nói ra."

Lý Yên Yên nói với vẻ không vui, „Giờ đây đại Sở ta rốt cuộc là ai làm chủ?"

Hạng Thiếu Long biết cũng không thể làm căng, buồn bã nói, „Vạn Thụy Quang này chỉ là hạng mất nước, lần này quay về Thọ Xuân đã không nghĩ sẽ còn sống, chỉ mong sao có thể chết vì nước, thì trong lòng đã thỏa mãn lắm."

Lý Yên Yên giận dữ nói, „Người muốn chết à? Ta sẽ khiến cho người sống không được chết không xong. Lại sẽ ban cho người tội muốn hành thích ai gia, khiến cho người phải liên lụy đến thân tộc."

Hạng Thiệu Long cười ha ha nói, „Nói cho cùng, chính là muốn diệt nhà họ Trang ta, hay lắm! Vạn Thụy Quang này chấp nhận."

Gã không hề có ý chống cự với nàng, nhưng tình thế trước mắt rất phức tạp, quan hệ của Lý Viên và Lý Yên Yên càng khiến cho người ta mù mờ hơn, nếu ngoan ngoãn khuất phục, bán đứng Lý Viên, nhất định sẽ làm cho nàng khinh bỉ. Vậy hãy cứ dò xét mức độ thông cảm của nàng đối với Trang gia, rồi sẽ tính tiếp.

Lý Yên Yên trừng mắt nhìn gã, rõ ràng nàng không thể quyết định được trước nam tử tuấn tú hiên ngang, đầy khí khái anh hùng, không sợ chết này.

Hạng Thiệu Long thấy đã đến lúc phải thu binh, đập đầu dưới đất ba lần rõ to, nói, „Đây là đáp tạ tình của thái hậu đối với Trang gia ta lúc này. Giờ đây thái hậu nếu đổi ý, tiểu thần vẫn cứ cảm kích, chỉ mong có thể dùng cái chết để làm thái hậu nguôi giận, mong thái hậu nương tay, bỏ qua cho hậu nhân của Trang Kiêu."

Nói rồi đứng dậy, rồi lại quỳ xuống, rút kiếm định đâm vào cổ.

Lý Yên Yên quát lên, „Hãy khoan!"

Hạng Thiệu Long đương nhiên không tự sát, nếu Lý Yên Yên không ngăn lại, gã chỉ đành tung cửa sổ phía sau, rồi vắt chân lên cổ chạy về Trang phủ, sau đó tìm cách tiếp.

Lúc này thâm kêu quá nguy, cười gượng nói, „Thái hậu còn có điều gì cản dận?"

Lý Yên Yên thở dài nói, „Hãy rút kiếm vào vỏ trước, tới đây ngồi phía trước mặt ta!"

Hạng Thiệu Long không nói một lời, rút kiếm vào vỏ, bước tới phía trước cách nàng còn khoảng mười bước, ngồi xuống, thần thái vẫn tĩnh như

không Trong thời đại này rất trọng anh hùng, Hạng Thiếu Long cũng chẳng phải anh hùng gì. Nhưng vì gã đến từ thế kỷ hai mươi mốt, khi mà con người đã đối xử bình đẳng với nhau, lần này tuy đến xứ người thì phải theo tục của xứ người, nhưng gã đã lộ ra khí phách không sợ trời, không sợ đất, điều ấy khiến cho gã trở nên khác với người ta.

Lý Yên Yên nhìn kỹ gã một hồi, buồn bã chép miệng, „Đại ca phải chăng đã từng sai người đi hành thích Xuân Thân quân?

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long giật mình, không ngờ Lý Yên Yên lại cao minh như thế, bởi Lý Viên căn dặn gã nấp sau bức bình phong để nghe lén, lại cố ý nói xấu Xuân Thân quân, từ đó có thể suy đoán ra điều này.

Cố ý trầm ngâm nói, „Thái quốc cửu gia có lẽ có ý này, nhưng vẫn chưa chính thức nói với tiểu thần."

Lý Yên Yên giọng lạnh lùng, „Giết Xuân Thân quân, người nghĩ rằng người họ Trang các người có thể sống được sao?"

Hạng Thiếu Long không hiểu rốt cuộc nàng đứng về phía Lý Viên hay Xuân Thân quân, nói, „Đương nhiên tiểu thần sẽ trở thành một con dê thế tội mà thôi!"

Lý Yên Yên sững người ngạc nhiên nói, „Dê thế tội, lời nói thật kỳ lạ, nhưng nghe rất chính xác."

Hạng Thiếu Long lúc này đã rất hiểu rõ lòng dạ của người trong cung đình, Lý Yên Yên cũng giống như Chu Cơ, vì sống trong cô đơn buồn bã, cho nên đột nhiên gặp một người như mình thế này, thì sẽ nhân tiện giải khuây chốc lát, một ý nghĩ thoáng qua, nói, „Đó còn gọi là chó đen được ăn, chó trắng gặp nạn, phải chăng càng chính xác hơn."

Lý Yên Yên nhất thời vẫn chưa hiểu, ngẫm nghĩ một lát, rồi bật cười khúc khích, nhưng lại biết mình đã mất vẻ nghiêm túc, nên nghiêm mặt lại,

nhưng ngữ khí đã ôn hòa hơn, bình thản nói, „Con người của người không phải hữu dũng vô mưu như bề ngoài, chỉ biết động kiếm, thôi! Người hãy đi đi! Nói cho cùng, tất cả cũng đều không liên quan đến người, ta chỉ là giận người dám lớn gan nhìn lên ai gia."

Hạng Thiếu Long không dám lộ vẻ thích thú, khấu đầu tạ ơn, rồi đứng dậy nói, „Mong thái hậu hãy chỉ ra một con đường sống để rời khỏi đây?"

Lý Yên Yên nói, „Sau khi ta rời khỏi đây, người hãy ra khỏi đây bằng cửa hông, nếu người không muốn đầu rơi xuống đất, thì tốt nhất đừng cho thái quốc cửu gia biết cuộc nói chuyện giữa ta và người, nếu không ta sẽ không tha cho người."

Hạng Thiếu Long xem lời nói của nàng là cơn gió thoảng qua, tùy tiện trả lời một tiếng rồi lui ra trung đình.

Lý Yên Yên nói với vẻ không vui, „Đứng lại! Người rốt cuộc có nghe lời ta không?"

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Tiểu nhân không coi trọng cái đầu của mình lắm, cho nên không để ý lời của thái hậu, nhưng nếu thái hậu nói như thế tiểu nhân sẽ không vui, thì dù có ngũ mã phanh thây, thì hạ thần cũng liều chết mà nghe theo."

Lý Yên Yên trợn mắt, nhưng nghe đến câu cuối cùng thì đáng vẻ trở lại hiền hòa, thở dài nói, „Người nếu không phải là hạng đại gian đại ác, thì là người chân thành chính trực, nước Điện có một nhân tài như người, thì đã có hy vọng phục quốc. Hãy đi đi! Sau này ta không muốn gặp lại người nữa!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Thái hậu vừa rồi chẳng phải bảo thái quốc cửu gia lệnh cho chúng tôi vào cung hay sao?"

Lý Yên Yên không còn khách sáo nữa, nói, „Người tưởng dễ dàng được gặp ta hay sao? Cút mau!"

Hạng Thiếu Long cười khổ não, „Nếu thái hậu quả thật bảo tiểu nhân cút đi, thì tiểu nhân tình nguyện để cho thái hậu giết. Thái hậu đã từng nghe qua kẻ sĩ thà bị giết chứ không chịu nhục chưa?"

Lý Yên Yên rõ ràng chưa nghe qua, chỉ cảm thấy người này nói năng lưu loát, rất thu hút, quả thật ngày thường rất hiếm thấy, nhưng tuyệt không thể tiếp xúc nhiều với y, giận lắm, quay người đi thẳng ra cửa lớn.

Hạng Thiếu Long thừa cơ đến đình viện, nhanh chân bước đến hậu viên, khi trong lòng chứa đầy hình ảnh của Lý Yên Yên, đẩy cửa bước ra, một làn hương thoang thoảng bay đến, một bóng người lao về hướng gã.

Trong lúc hoảng hốt, Hạng Thiếu Long chỉ biết đối phương là một nữ tử, nào dám để đối phương ngã vào trong lòng, đưa tay chặn vai của đối phương lại.

Thiếu nữ ấy kêu hoảng một tiếng, đưa tay chặn ngực gã, mượn lực lùi ra sau.

Hạng Thiếu Long và thiếu nữ ấy chạm mặt nhau, gã giật thót người, nàng chính là Quách Tú Nhi.

Một ả nữ tỳ đi theo Quách Tú Nhi giận dữ tiến lên, bị Quách Tú Nhi kéo tay lại, quát, „Không được vô lễ, vị này là vạn Thụy Quang tướng quân, là băng hữu của thái quốc cửu gia."

Rồi nhìn Hạng Thiếu Long đầy ẩn ý, thi lễ nói, „Tiên sinh xin hãy thứ cho thiếp thân đi đường không cẩn thận."

Hạng Thiếu Long lơ mơ cảm thấy Quách Tú Nhi đã nhìn ra thân phận của mình, nhưng lại không biết sơ hở chỗ nào, cảm thấy lo lắng, nhưng trong

lòng cũng vui mừng trả lễ, mà rằng, „Chỉ mong thái quốc cửu phu nhân thứ cho tội mạo phạm của tại hạ mới phải."

Quách Tú Nhi quay ra quát bốn ả nô tỳ, „Còn không đi xem thử thái hậu đã đi chưa cho ta."

Bốn ả nô tỳ thấy vị phu nhân thường ngày luôn ôn hòa, nay lại dữ dằn như thế, không biết có gì, vội vàng nhận lệnh Quách Tú Nhi dịu dàng nói, „Tướng quân đã đi chưa? Hay để thiếp thân tiễn tướng quân một đoạn!"

Rồi dẫn đường đi trước, đến cửa sau, nói với hai tên môn vệ, „Hãy gọi một chiếc xe ngựa cho Vạn tướng quân."

Một trong hai tên nhận lệnh bỏ đi.

Quách Tú Nhi tìm có sai tên môn vệ còn lại, khi chỉ còn lại hai người, hạ giọng nói, „Hạng Thiếu Long! Thiếp nhớ chàng đến khổ, chàng có gì lại đến đây? Phải chăng là muốn đối phó với phu quân của Tú Nhi?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết nàng quả nhiên đã biết mình nguy trang, chếp miệng nói, „Nàng làm sao biết được ta là Hạng Thiếu Long?"

Quách Tú Nhi hạ giọng, „Lúc này khi thiếp đưa tay lên chặn ngực chàng, đã thấy mặt ngọc hình phượng, thiếp từ nhỏ đã cầm nó trong tay, cho nên nhận ra, Tú Nhi rất vui mừng, chàng quả thật vẫn cứ đeo mặt ngọc ấy."

Hạng Thiếu Long lúc này mới vỡ lẽ ra.

Quách Tú Nhi buồn bã nói, „Thiếu Long có thể buông tha cho phu quân của Tú Nhi không?"

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm động lắm, Quách Tú Nhi nếu muốn gã chết, thì chỉ cần kêu lên một tiếng, gã sẽ xong đời, nhưng nàng dù cho đoán

được gã đến đây là để giết Lý Viên, nhưng vẫn không chịu làm như thế, chỉ cầu xin mình, có thể thấy nàng không có ý bán đứng mình.

Nén không được nói, „Y có yêu thương nàng không?"

Quách Tú Nhi gật đầu, rồi lại chép miệng, „Điều đó có ích gì, y có quá nhiều nữ nhân."

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết Lý Viên rất phong lưu, nói đầy chân thành, „Tú Nhi hãy yên tâm, lần này ta đến đây không phải là vì y."

Có tiếng xe ngựa từ xa, Quách Tú Nhi mới buồn bã quay về.

Khi xe ngựa ra đến cửa cung, thì có hai kỵ sĩ phóng ngựa tới, Hạng Thiếu Long nhận ra một trong hai chính là Đông Lư Tử, người này đã từng xuất hiện trong cuộc tử võ ở Hàm Đan, là một trong hai đại cao thủ dưới tay Lý Viên. Đông Lư Tử cung kính chào hỏi, nói, „Thái quốc cửu gia đang chờ Vạn gia, bảo tiểu nhân đến đây dẫn đường."

Còn người kia bảo tên đánh xe ngựa đổi hướng, Hạng Thiếu Long cười nói, „Cần gì dẫn đường, chẳng phải xe ngựa đang đi về hướng đó sao? Vị tráng sĩ này xin hỏi cao danh quý tánh."

Đông Lư Tử hơi ngại ngùng, ở Thọ Xuân bọn chúng đã quen tác phong ngang ngược, họ khan một tiếng, báo tên cho gã.

Lúc ấy tiếng vó ngựa vang lên, một nhóm kỵ sĩ có khoảng hơn hai mươi người chạy tới, dẫn đầu là một kẻ khoảng hai mươi, người mặc võ phục quý tộc, mặt mũi thô kệch, dáng người vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là hạng võ dũng hơn người, hai mắt nhìn chăm chăm Đông Lư Tử, trong mắt hiện ra tia lạnh lẽo, dáng vẻ rất hờn hờ.

Đông Lư Tử thấy thanh niên ấy, thì lạnh lùng hừ một tiếng, hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, „Vạn gia! Đó chính là con thứ bảy của Xuân Thân quân

tên là Hoàng Chiến, kẻ này rất thích đấu võ, là nhân vật có thuật xạ kỵ kiếm thuật hàng đầu ở Thọ Xuân, thái quốc cửu gia đã từng có nghiêm lệnh, cấm chúng tôi đắc tội với y, nếu y có lời gì bất kính, mong Vạn gia hãy bỏ quá."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm thì ra đây là ác bá của Thọ Xuân, Hoàng Chiến đã đến trước mặt chặn đường, kẻ tùy tùng tản ra đứng hai bên, rõ ràng đã chặn hết cả con đường.

Đông Lư Tử thi lễ nói, „Đông Lư Tử xin thỉnh an Hoàng công tử."

Hoàng Chiến hừ một tiếng, thúc ngựa ra đến bên Đông Lư Tử, mặt ngạo mạn, nhìn Hạng Thiếu Long.

Đông Lư Tử vội vàng nói, „Vị này là Vạn Thụy Quang tướng quân của nước Điện, vừa mới đến Thọ Xuân."

Hoàng Chiến chợt cười ha ha nói, „Té ra là Vạn Thụy Quang, người đã quét Lý Sấm Văn ra khỏi cửa, hay là hãy tìm một nơi nào đó để Hoàng Chiến lãnh giáo cao minh, để tránh bị người ngoài chê rằng Thọ Xuân chúng ta không có người."

Hạng Thiếu Long buồn cười trong bụng, thì ra tên này chỉ là hạng thích phô diễn võ lực, hữu dũng vô mưu, chả trách nào Lý Viên lại đắc thế như vậy.

Đông Lư Tử trầm giọng nói, „Hoàng công tử..."

Hoàng Chiến ngắt lời y, „Cầu nô tài! ở đây nào đến lượt người lên tiếng!"

Đông Lư Tử cúi đầu lặng thinh, nhưng rõ ràng trong lòng giận lắm.

Hoàng Chiến khinh khỉnh nhìn Hạng Thiếu Long, cười, „Vạn tướng quân chẳng phải trong lòng đã sợ rồi chứ?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, nói, „Hoàng công tử đã đề cao tại hạ, tại hạ không hề cuồng vọng mà nghĩ rằng Thọ Xuân không có người, song thanh

kiếm trong tay tại hạ chỉ dùng giết địch ở chốn xa trường, hoặc dùng để bảo vệ xã tắc, công tử chắc tự hiểu điều này."

Hoàng Chiến biến sắc nói, „Người cười ta không biết giết địch ở chốn xa trường ư?"

Hạng Thiệu Long lúc này càng thấy rõ y chỉ là hạng thích đánh nhau, ung dung nói, „Hoàng công tử nếu có hứng thú, thì hãy chọn ngày công khai tỷ thí, song chuyện này phải có tôn quân đồng ý, công tử, xin mời!"

Lời này có cả mềm lẫn cứng, tỏ rõ ra không hề sợ người. Hoàng Chiến chưa từng gặp một kẻ lợi hại như thế này, sững người ra một lát, quát, „Vậy hãy cứ định một lời như thế, họ Vạn kia, đến lúc đừng trốn chạy mới là hay."

Hạng Thiệu Long ngửa mặt lên trời cười lớn, „Công tử hãy yên tâm, có thể tử võ cùng cao thủ, là chuyện Vạn Thụy Quang này muốn cũng không được."

Nghe trong tiếng cười của gã có hào tình và sự tự tin, Hoàng Chiến ngạc nhiên, quay sang Đông Lư Tử nói, „Tiểu Châu Nhi của Phương Hoa các là người của Hoàng Chiến ta, Đông Lư Tử nhà người từ rày về sau tốt nhất đừng đến nơi ấy."

Nói xong thì huýt sáo một tiếng, kéo theo đám người bỏ đi, lúc này hai bên đường người và xe đều đông nghịt.

Đông Lư Tử lộ ra vẻ bức tức, nhìn theo bóng của Hoàng Chiến. Đợi cho bọn chúng queo qua con đường khác, rồi mới hít một hơi sâu, nói, „Mong sao Vạn tướng quân có thể một kiếm trừ được tên tiểu tử này."

Thọ Xuân là nơi ăn chơi nhất mà Hạng Thiệu Long đã đến, phần hoa nhất ở đây là con đường lấy tên của vị tửu thần tên Phương Liệt, ở đây có hàng trăm kỹ viện, tửu lâu, trông rất thịnh vượng.

Theo như Đông Lư Tử nói, đại bộ phận bọn ca cơ đều đến từ những quốc gia bị chinh phục, trong đó Việt nữ là có giá cao nhất. Nguồn hàng thì có thể trực tiếp mua ở những quốc gia bị Sở chinh phục, hoặc có thể mua từ chính quyền nước Sở, chỉ cần biết được điều này, Hạng Thiệu Long đã lắc đầu than thở.

Vi Hồng lâu là một trong những tửu lâu lớn nhất ở Thọ Xuân, ngoài Vi Hồng lâu còn có Phương Hoa các, nơi mà Hoàng Chiến cấm tiệt Đông Lư Tử đến.

Vi Hồng lâu được tạo thành bởi các khu nhà có tường cao vây quanh, trong đó có khoảng bảy tám khu tứ hợp viện, tòa lâu chính có hai tầng, cửa sổ nhìn ra sau, có thể nhìn thấy được hoàng cung nước Sở, con sông hộ thành, và thắng địa nổi tiếng của Thọ Xuân là Dĩnh Viên, Dĩnh Hồ nằm giữa. Dĩnh Viên như một tấm kính lớn, đẹp mê người. Điện vương phủ mà Hạng Thiệu Long ở nằm ở phía Đông Dĩnh Viên.

Hạng Thiệu Long được Đông Lư Tử dẫn đường, bước lên tầng hai của tòa lâu. Dâng lên hai chậu nước sạch, hầu hạ bọn họ rửa tay lau mặt, quả thật tam Tấn và nước Tần không hề được gặp cảnh này. Người quản lý là một lão mập tên Thúc Tề, công phu nịnh bợ của người này thuộc hàng nhất lưu, cả Hạng Thiệu Long cũng cảm thấy bùi tai mà thưởng thêm cho y.

Lý Viên ngồi trong khuê phòng sát với Dĩnh Viên, ngồi cùng với y là hai kẻ bại tướng dưới tay Đằng Dực Lâu Vô Tâm và Ngôn Phục.

Thấy Hạng Thiệu Long đến, mời gã ngồi xuống, rồi nói với vẻ nghiêm trọng, „Thái hậu phải chăng đã phát hiện Vạn huynh đệ nấp sau tấm bình phong?"

Hạng Thiệu Long chợt suy nghĩ để quyết định xem là nên bán đứng Lý Viên hay Lý Yên Yên. Thở dài nói, „Thái hậu đã có nghiêm lệnh, không cho tại hạ kể ra việc này, song Vạn Thụy Quang này há là kẻ sợ chết, thái

quốc cứu gia đối với Trang gia chúng tôi tận tâm tận lực như thế. Đúng vậy, thái hậu đã biết tại hạ nấp sau tấm bình phong."

Gã cuối cùng quyết định mua Lý Viên, nguyên nhân nói ra thật buồn cười, bởi vì Lý Yên Yên bản tính thiện lương, đặc tội với nàng, còn có kẻ hở để mà chạy, Lý Viên lại là một kẻ gian nhân, nếu y biết mình nói dối, nhất định sẽ không xong.

Lý Viên vui mừng nói, „Vạn huynh đệ coi trọng ta như vậy, Lý Viên này tự nhiên sẽ tận lực để bảo vệ cho Vạn huynh, Vạn huynh cứ yên tâm. Vạn huynh có đoán được vì sao thái hậu lại biết huynh trốn sau bức bình phong chẳng?

Sau chuyện này ta mới nghĩ ra được."

Hạng Thiệu Long quả thật không biết, gã đầu nói, „Mong thái quốc cứu gia hãy nói ra nguyên do!"

Lý Viên nói, „Nguyên nhân thì có hai điều, đầu tiên thái hậu biết ta và Vạn huynh đang uống rượu, vì bà ta đã hỏi bọn môn vệ, thứ đến là nhìn dấu chân ở dưới đất, khi thái hậu bảo ta ra ngoài, ta quay đầu lại nhìn, ta thấy dấu chân từ đậm tới nhạt kéo tới sau bức bình phong, thì mới biết được đã có sơ hở."

Hạng Thiệu Long thầm kêu nguy hiểm, nếu nói dối rằng thái hậu chỉ đứng đó một lát rồi đi, thì sẽ bị Lý Viên phát giác ngay tại trận.

Lý Viên cười, „Vạn huynh! Lý Viên xin kính huynh một chén."

Bọn Lâu Vô Tâm, Ngôn Phục và Đông Lư Tử nâng chén.

Rượu được ba tuần, Hạng Thiệu Long tự động khai, „Thái hậu hình như đã nhận ra thái quốc cứu gia cố ý hỏi chuyện của tể quốc, ý đồ là muốn tại hạ

biết rõ kẻ nào ngăn cản đại nghiệp phục quốc của Trang gia chúng tôi, sau đó còn mắng cho tạt hạ một trận."

Lý Viên tỉnh như không, nói, „Vạn huynh, hãy kể toàn bộ quá trình huynh gặp mặt với thái hậu, không được giấu chữ nào, chuyện này rất hệ trọng, ngàn vạn lần đừng giấu giếm, hay bỏ sót."

Hạng Thiếu Long liền kể lại, nhưng lại là nửa thật nửa giả, ở những chỗ quan trọng nhất, ví dụ như Lý Yên Yên đã thấy rõ Lý Viên muốn xúi giục Hạng Thiếu Long gã đi hành thích Xuân Thân quân thì giấu giếm ngay.

Lý Viên nghe mà trầm tư, rồi lại hỏi lại những tình tiết khác, khiến Hạng Thiếu Long phải kể ra chuyện mình rút kiếm định tự vẫn, ngạc nhiên nói, „Ta rất hiểu rõ tính cách của thái hậu, ít khi nói chuyện nhiều với kẻ khác như vậy, nhưng điều kỳ lạ nhất là không hề trách tội Vạn huynh."

Rồi quay sang những người khác nói, „Các người có ý kiến gì?"

Bọn ba người Lâu Vô Tâm, đều có vẻ ngạc nhiên, không dám nói ra những điều đang nghĩ trong lòng.

Lý Viên vỗ bàn, tức giận nói, „Ta muốn các người hãy nói ra! Chẳng lẽ ta đoán không được sao! Chỉ là ta muốn ẩn chứng với các người mà thôi!“

Lâu Vô Tâm cúi đầu cung kính nói, „Nói cho cùng thái hậu vẫn là một nữ nhân, có lẽ là... Đại gia chắc hiểu ý của thuộc hạ!"

Lý Viên nhìn Hạng Thiếu Long, cười ha ha nói, „Huynh nhìn bọn chúng thân là nam tử hán, khi nhắc đến nữ nhân mà lại cứ ấp úng như thế, có đáng tức cười không?"

Đến lượt Hạng Thiếu Long cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ mình đã đoán sai, nếu Lý Viên và Lý Yên Yên có mối quan hệ nghịch với luân thường đạo lý,

đối với một nam nhân mà nàng đã ưa thích, ít nhiều cũng sẽ có ý đồ kỳ nhưng thấy y vui vẻ như thế này, quả thật không hợp lý chút nào.

Lý Viên nâng chén nói, „Chúng ta lại cạn một chén nữa!”

Hạng Thiệu Long ngỡ ngác cạn chén với mọi người.

Lý Viên đặt chén xuống, nói, „Thái hậu cuối cùng không chịu nổi cô tịch, đã động lòng với Vạn huynh. Chuyện nam nữ là khó giải thích nhất, song thật tình là như thế, Vạn huynh, chuyện phục quốc lần này của Vạn huynh đã có hy vọng.

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ, đầu tiên là muốn mình trở thành sát thủ, lần này lại coi mình là vũ nam và nam kỹ. Lắc đầu nói, „Thái quốc cửu gia đã hiểu nhầm, thái hậu chỉ là quan tâm chuyện của Trang gia chúng tôi, cho nên mới nói nhiều với tại hạ như vậy, nên cũng vì thế mà buông tha cho tại hạ, không hề liên quan đến chuyện nam nữ.”

Lý Viên hưng phấn nói, „Đây là chuyện đáng hoan hỉ, song ta sẽ dùng lời để dò hỏi thái hậu, ta quá hiểu rõ con người của thái hậu, thái hậu có thể giấu bất cứ ai, nhưng tuyệt không giấu nổi ta.”

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Thái quốc cửu gia nếu muốn Vạn Thụy Quang này cầm kiếm giết giặc, tại hạ tuyệt không nhú mào, nhưng...”

Lý Viên ngắt lời gã nói, „Tốt! Không hổ là hảo hán tử. Nhưng Vạn huynh có biết rằng kẻ muốn làm đại sự, không những không câu nệ tiểu tiết mà còn phải bất chấp thủ đoạn, nếu không Vạn huynh đừng đến Thọ Xuân, thà rằng hãy quay về nước Điện, dựa vào thanh kiếm trong tay của mình để giết sạch gian đảng là xong.”

Hạng Thiệu Long cứng họng, đồng thời thắc mắc, nói, „Có một chuyện tại hạ vẫn chưa hiểu, nói cho cùng Lý Lệnh là người trong Lý tộc của thái quốc cửu gia, có gì Xuân Thân quân lại ủng hộ y, mà thái quốc cửu gia lại phải

đối phó với Lý Viên thờ dài, rồi chỉ tay sang Ngôn Phục, nói, „Ngôn Phục, người hãy nói đi!"

Ngôn Phục nghiêm mặt nói, „Vạn tướng quân có điều không biết, dù cho trong nội bộ Lý tộc, cũng có những phe phái khác nhau. Nhưng có thực lực nhất đương nhiên là đại gia chúng tôi, còn phe kia là thân thúc của đại gia, thái chúc Lý Quyền, chuyên quản chuyện tế lễ trong nước, gần đây lại cấu kết với tướng quốc Xuân Thân quân, Lý Lệnh và Lý Sấm Văn đều là người trong phe này, nên bất hòa với đại gia."

Nhìn bề ngoài, Xuân Thân quân và Lý Viên có vẻ thân thiện, nhưng bên trong thì ngầm đấu kịch liệt.

Xuân Thân quân vì thế lôi kéo những thế lực đối địch với Lý Viên trong Lý tộc, để đả kích Lý Viên. Chính vì điều này, cho nên Xuân Thân quân thay đổi lập trường, từ ủng hộ Trang gia phục quốc trở thành phản đối và phá hoại. Nói cho cùng chẳng có kẻ nào là người tốt.

Trong tình huống này, Lý Yên Yên tự nhiên trở thành một nhân vật mấu chốt, ai có thể giành được sự ủng hộ của nàng, thì kẻ đó sẽ là kẻ thắng lợi cuối cùng.

Chức vị có quyền lực nhất trong triều đình nước Sở, đầu tiên đương nhiên là hữu tướng quốc Xuân Thân quân và tả tướng quốc Lý Viên, thứ đến là thái chúc, thái tông, thái chính và thái sử. Trong bốn chức này, chức Thái chúc chuyên nhiệm việc quản lý luật pháp là lớn nhất, hữu tướng quốc và thái chúc liên kết với nhau, chẳng trách nào Lý Viên bị mất ưu thế.

Xem ra Lý Viên hoàn toàn không phải không có ý giúp Trang gia phục quốc, bởi vì sau khi phục quốc, Trang gia trở thành thế lực tâm phúc của Lý Viên, vừa có thể giúp y ổn định các nước chư hầu khác, vừa có thể khiến cho thế lực của y tăng lên, áp đảo tất cả những lực lượng phản đối y.

Lý Viên nói, „Lần này thái hậu muốn mời Điện vương phi và bị quân vào cung, chính là ý của Lý Quyền, bề ngoài thì có vẻ đàng hoàng tử tế, nhưng chỉ là muốn các người không thể liên kết với các chư hầu khác, bất lợi cho Lý Lệch mà thôi! Vạn huynh giờ đây đã hiểu chứ?"

Hạng Thiệu Long giả vờ cảm kích, nói, „Đa tạ thái quốc cửu gia chỉ điểm."

Lý Viên lại trầm ngâm, tiếp tục nói, „Chuyện này đã có ta ứng phó với thái hậu, chuyện Xuân Thân quân thì có thể tạm gác sang một bên, chuyện quan trọng hiện nay là phải biết thái hậu có ý gì với Vạn huynh hay chẳng, rồi mới quyết định bước tiếp theo."

Đứng dậy nói, „Ta giờ đây phải về hoàng cung trước, ba người bọn chúng sẽ cùng uống rượu với Vạn huynh, cô nương ở đây xinh đẹp hơn người, đảm bảo sẽ khiến cho Vạn huynh hài lòng."

Hạng Thiệu Long nào có hứng thú ấy, đứng dậy thì lễ nói, „ý tốt của thái quốc cửu gia, tại hạ xin nhận lãnh, kẻ mất nước, nào còn lòng dạ để tìm vui."

Lý Viên thấy gã ngoài chuyện phục quốc ra, không có hứng thú với chuyện khác, vui vẻ nói, „Vậy hãy để ta tiễn Vạn huynh một đoạn."

Nói rồi cùng đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cầu Kết Với Nhau

H

ạng Thiếu Long về đến Điện vương phủ, chỉ thấy ở cổng lớn có mười mấy tên cấm vệ quân đang đứng canh, vào trong cổng, mới biết Lý Yên Yên đã sai những kẻ này đến bảo vệ cho vương phủ.

Vừa bước vào phủ đã được Trang phu nhân mời nói chuyện.

Nghe xong lời kể của Hạng Thiếu Long, Trang phu nhân giận dữ nói, „Không ngờ Xuân Thân quân là người như thế, nhớ lại năm xưa tiên gia ông của thiếp đã đối xử thế nào với y, không ngờ giờ đây lại cùng với người của Lý tộc cầu kết hãm hại chúng tôi."

Hạng Thiếu Long đã quen thấy những chuyện này, an ủi, „Ai mà không thấy lợi quên nghĩa, may mà chúng ta không cần dựa bất cứ ai, chỉ cần trừ được Điền Đan, thì chúng ta lập tức rời khỏi cái nơi thị phi này, cố gắng phục quốc, cứ để cho bọn chúng tàn sát lẫn nhau là xong."

Trang phu nhân thở dài, hạ giọng nói, „May mà thiếp còn có tiên sinh."

Hạng Thiếu Long thầm sợ trong lòng, lắng sang chuyện khác, hỏi, „Hôm nay có chuyện gì đặc biệt không?"

Trang phu nhân phấn chấn nói, „Lần này chúng ta đến thật hợp lúc, vương hầu các nơi nếu không phái ra trọng thần, thì là người thân đến để dự tang lễ, bọn họ đều nhớ ân đức của tiên gia ông, ngoài người Dạ Lang ủng hộ cho Lý Lệnh, đều tỏ ý nếu chúng ta hành sự, thì có thể giúp đỡ chúng ta về tài vật lẫn quân hướng, gần đây thế lực người Dạ Lang tăng nhanh, ai cũng muốn chúng tôi phục quốc, để đền bẹp dã tâm của người Dạ Lang, nghe nói lần này Dạ Lang vương là Hoa Thích Ngõa cũng tới đây."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Lý Lệnh có đến không?"

Trang phu nhân lắc đầu có chút hoang mang, rồi thở dài, cười khổ nói, „Nếu triều đình nước Sở chấp nhận đây đến Thọ Xuân, vậy thì đã cho thấy người Sở chính thức thừa nhận thân phận của y, thiếp thấy Lý Viên làm sao có thể để cho chuyện này xảy ra."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Ta thấy cơ hội y đến rất lớn, nếu không Xuân Thân quân sẽ không có ý mời phu nhân về, lại nửa đường cố ý hành thích phu nhân. Theo ta thấy y nhất định sẽ đến cùng với Dạ Lang vương Hoa Thích Ngõa, Lý Sấm Văn chiếm Điện vương phủ chính là Lý Lệnh giúp sức, chẳng qua là không ngờ chúng ta vẫn còn sống.

Hiếu Liệt vương vừa chết, Thọ Xuân liền rơi vào cuộc đấu tranh giữa các thế lực, Lý Yên Yên vì biết rõ chuyện này, nên cố ý sai người đến đây để bảo vệ Điện vương phủ."

Trang phu nhân biến sắc nói, „Thiếu Long! Thiếp rất cuộc vẫn là cô nhi quả phụ, gặp phải tình hình này trong lòng rối bời, nên ứng phó thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long nói, „Giờ đây phải làm rõ một chuyện, chính là có gì thái chúc Lý Quyền đề nghị chúng ta dọn vào cung, chắc là để cho Lý Lệnh vào ở trong Điện vương phủ, còn Xuân Thân quân thì có thể tìm lý do để giam lỏng chúng ta trong hoàng cung, vừa có thể ngăn cản chúng ta tiếp xúc với các vương hầu khác, đồng thời công nhiên cho thiên hạ thấy rằng, Lý Lệnh đã chính thức trở thành chủ của nước Điện, thủ đoạn thật là đê tiện."

Trang phu nhân giận dữ nói, „Lý Yên Yên chẳng lẽ để cho bọn chúng tùy ý sắp xếp sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Lý Yên Yên là người thế nào, chúng ta vẫn chưa rõ được, song theo tại hạ thấy bà ta tương đối xa Lý Viên mà gần với Xuân Thân quân và Lý Quyền, nếu không Lý Viên sẽ không vui mừng vì Lý Yên Yên có ý với tại hạ."

Trang phu nhân nhìn kỹ gã, gật đầu nói, „Ngài quả thật là cao nhân khiến cho nữ nhân động lòng, Lý Yên Yên trước nay chán ghét nam nhân, nói không chừng sẽ thay đổi vì ngài đó."

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Chán ghét nam nhân, bà ta là đồng tính luyến ái sao?"

Trang phu nhân ngạc nhiên nói, „Đồng tính luyến ái là gì?"

Hạng Thiếu Long biết mình đã lỡ lời, giải thích, „Là những nữ nhân thích gần gũi với người cùng giới tính với mình!"

Trang phu nhân nở nụ cười, nói, „Điều này thì chưa từng nghe, chỉ biết rằng từ khi bà ta hiểu biết sự đời, phàm là những thứ do nam nhân đã dùng qua, thì không bao giờ đụng tới. Không hề động lòng với nam nhân, nếu không Lý Viên sẽ không đoán được điều đó khi biết được bà ta và ngài đã nói chuyện."

Lúc ấy, Trang Khống bước vào nói, „Thái hậu và thái chúc đã đến!"

Hạng Thiếu Long và Trang phu nhân ngạc nhiên nhìn nhau, đều cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không biết nói gì cả.

Lý Yên Yên mặt che vải, ngồi trong chủ sảnh của Điện vương phủ, thái chúc Lý Quyền thì tay cầm triều hốt, đứng cung kính một bên, cấm vệ quân đều đứng thành hai hàng hai bên, kéo dài cho đến tận cửa, không khí rất trang nghiêm.

Trang phu nhân, Hạng Thiếu Long dắt theo Trang Bảo Nghĩa, khấu đầu thi lễ xong, tiếp theo một quan nghi lễ cao giọng nói, „Bình thân!"

Bọn Trang phu nhân đứng dậy, Hạng Thiếu Long để ý lên nhìn thái chúc Lý Quyền, người này mặt nhỏ thó, người cao ốm, râu dài đến tận ngực, tuổi

khoảng bốn mươi, rất có dáng tiên phong đạo cốt, đáng tiếc là mặt mũi trắng bệch, chắc là do tử sắc quá độ, hai mắt lảo liên không ngừng, rõ ràng trong bụng chứa toàn điều xấu.

Thái hậu Lý Yên Yên bình thản nói, „Không biết thái quốc cửu gia có đến đây để gặp vương phi và bị quân để truyền đạt ý của ai gia chưa?"

Trang phu nhân đương nhiên không thể nói dối, nhưng chưa biết trả lời thế nào, Hạng Thiếu Long ho khan một tiếng, „Thái hậu soi xét, thái quốc cửu gia từng..."

Thái chúc Lý Quyền lạnh lùng quát một tiếng, ngắt lời gã, „Thái hậu đang hỏi Điện vương phi, kẻ khác không được trả lời thay."

Hạng Thiếu Long suýt chút nữa đã lấy kiếm chặt cho y một nhát, kẻ này thật hiếp người quá thể.

Trang phu nhân lạnh lùng nói, „Lời của Vạn Thụy Quang, chính là lời của ta."

Lý Yên Yên bình thản nói, „Vạn tướng quân hãy cứ nói đi!"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm nếu không tỏ chút bản lĩnh, cả chỗ đứng chân ở Thọ Xuân bọn họ cũng sẽ mất hết, ung dung nói, „Xin hỏi thái hậu, gian đồ Lý Lệnh có phải đang cùng Dạ Lang vương trên đường đến đây?"

Lý Yên Yên và Lý Quyền đồng thời giật mình, ngạc nhiên.

Không khí trở nên nặng nề.

Hạng Thiếu Long quắc mắt, trầm giọng nói, „Xin thái hậu hãy đáp lời tiểu thần."

Lý Quyền định thần lại, quát lớn, „Vạn Thụy Quang kia, người dám vô lễ với thái hậu sao?"

Hạng Thiệu Long không hề khách sáo, nói, „Lý thái chúc xin hãy thứ cho kẻ này thô lỗ, điều tiểu thần hỏi có liên quan đến chuyện nước Điện chúng tôi, sao gọi là vô lễ cho được?"

Lý Quyền còn ngang ngược hơn cả Lý Viên, ít có khi nào bị kẻ khác chống lại, nhưng trong tình huống này không thể không nói lý, nhất thời cứng họng.

Hạng Thiệu Long lạnh lùng nhìn y, nở một nụ cười lạnh lùng khiến cho Lý Quyền phải run sợ, rồi quay sang Lý Yên Yên, ra vẻ không hề sợ trời sợ đất, đứng yên chờ câu trả lời của nàng.

Lý Yên Yên bình thản nói, „Lý Lệnh quả đã từng yêu cầu đến đây, nhưng đã bị ai gia từ chối, còn y có đến đây cùng Hoa Thích Ngõa hay không, ai gia thì không biết chuyện ấy."

Hạng Thiệu Long cười ha ha, nói, „Vậy thì tiểu thần dám lấy đầu trên cổ để đặt cược, Hoa Thích Ngõa và Lý Lệnh sẽ đến Thọ Xuân, nếu không, cần gì thái hậu và thái chúc phải đến đây, mời chúng tôi vào hoàng cung."

Lý Quyền lập tức biến sắc, quát lớn, „To gan!"

Hạng Thiệu Long ngửa mặt lên trời cười to, „Có gì đáng là to gan, nước Sở muốn diệt nước Điện của chúng tôi, bọn chúng tôi cũng không chịu sống nhục, thái hậu xin hãy về cung! Sau khi chúng tôi bãi tể lệnh đại tiên vương, sẽ lập tức toàn thể tự tận, không cần thái hậu lo cho bọn chúng tôi nữa."

Lý Quyền lại biến sắc nữa, nếu chuyện này xảy ra, thì sẽ khiến cho các nước chư hầu xa rời, nói không chừng sẽ quay sang nước Tần, lúc đó thì chuyện đã không hay.

Đây là chuyện mà người Sở lo sợ nhất.

Lý Yên Yên hơi giật mình, cũng không biết phải ứng phó với cục diện này như thế nào.

Trang phu nhân quỳ xuống, ôm Trang Bảo Nghĩa vào trong lòng, nhưng tên tiểu tử này vẫn hiên ngang đứng đó, không hề lộ vẻ hoảng sợ.

Hạng Thiếu Long nhìn thẳng vào phía Lý Yên Yên.

Gã đương nhiên không ngốc đến nỗi tự sát, khi cần thiết thì lập tức bỏ chạy, nếu bị giam lỏng trong hoàng cung, thì sẽ bị giết chết. Điều đáng sợ nhất là để cho kẻ khác phát hiện trên người gã có phi châm, thì lúc ấy ngay cả Lý Viên cũng giết gã.

Đến lúc này, ngoài cửa có tiếng binh khí giao nhau, rồi Lý Viên xông vào, quát lớn, „Ai dám cản ta!"

Tám tên cấm vệ, giơ ra ngọn kích, chặn đường tiến của y.

Lý Yên Yên quát lên, „Để thái quốc cửu gia vào!"

Trường kích thu lại, Lý Viên rút kiếm vào bao, quả thật có khí khái anh hùng lắm.

Hạng Thiếu Long thấy Trang phu nhân đưa mắt nhìn Lý Viên, mặt lộ vẻ ngại ngất, thầm kêu không hay, nhưng nhất thời cũng không còn cách nào, Lý Viên sải bước đến bên Hạng Thiếu Long, thì lễ rồi đứng đó, Lý Quyền thì lạnh lùng nói, „Thái quốc cửu gia, ngài..."

Lý Yên Yên lạnh lùng cắt ngang lời y, „Chuyện này hãy đợi ai gia xử lý!"

Lý Viên khinh khỉnh nhìn Lý Quyền, trầm giọng nói, „Xin thứ cho Lý Viên này không biết cách lấy lòng người, nếu thái hậu cứ để cho gian nhân xui khiến, cái họa mất nước đang bày ra trước mắt."

Lý Quyền không thèm để ý đến chủ ý của Lý Viên, ngang giọng nói, „Lời này của tả tướng quốc có ý gì, nhất định phải lấy lại công đạo cho bốn thái chúc."

Rồi quay sang Lý Yên Yên quỳ xuống, khấu đầu nói, „Thái hậu xin hãy làm chủ cho lão thần, dù cho tiên vương cũng chưa bao giờ có nửa câu Ô nhục lão thần."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm lão Lý Quyền này là nhân vật chẳng ra sao, chả trách nào bị Xuân Thân quân mua chuộc, không ngờ ba nước Tần, Sở, Triệu, quyền lực đều rơi vào trong tay thái hậu, còn nguyên nhân thì khác nhau. Triệu Hiếu Thành vương không chịu nổi áp lực mà chết! Tần Trang Tương vương thì bị Lã Bất Vi hạ độc. Còn Sở Hiếu Liệt vương thì đại khái cũng mất mạng trên người Lý Yên Yên.

Lý Yên Yên vì mặt giấu sau tấm vải nên không ai biết được nàng phản ứng như thế nào, trầm mặc một hồi, từ tốn nói, „Thái quốc cửu gia hãy nói ra cho mọi người nghe thử."

Sự thật thì đến lúc này Hạng Thiếu Long vẫn chưa biết được lập trường của Lý Yên Yên, nàng có vẻ như đang bảo vệ cho Trang gia, đương nhiên cũng có thể là diễn kịch. Nhưng chắc chắn trong chuyện Trang Bảo Nghĩa phục vị thì nàng đứng về phía Lý Quyền và Xuân Thân quân, nếu không sẽ không xuất hiện ở Điện vương phủ như thế này.

Sáng nay khi nàng dặn Lý Viên đưa tất cả mọi người trong Trang gia vào cung, chắc là đã nhận được tin Lý Lệnh sắp đến Thọ Xuân.

Lý Viên thở dài, buồn bã nói, „Nếu muốn nói, hạ thần đã nói lâu rồi. Tiên vương có lời, kẻ ngược với lòng người, tất sẽ thất bại. Giờ đây Lý Lệnh cấu kết với người Dạ Lang, bức hiếp các nước láng giềng, có lòng lang sói. Điều buồn cười là lại có người làm ngơ, lại một lòng vun đắp cho chuyện này, khiến các nước chư hầu có ý xa rời, chỉ cần thấy bị quân của nước

Điện đến Thọ Xuân, ai ai cũng tới thăm hỏi, thì đã biết được lòng người. Hạ thần nói thái hậu bị kẻ tiểu nhân xúi giục, nước Sở sẽ lập tức mất ngay, không phải là lời nói suông. Nếu bức tường ở phía tây nam đã đổ, nước Tần sẽ xua quân tiến đến, không đầy một tháng thì có thể đến ngay dưới thành Thọ Xuân, dù lúc ấy có vỗ về các nước chư hầu nữa, thì đã quá muộn rồi."

Hạng Thiếu Long bắt đầu cảm thấy Lý Viên đối với chuyện Trang gia phục quốc, không phải là không có thành ý.

Dù cho Lý Viên là kẻ xấu xa đến mức nào, nhưng y rất cuộc vẫn yêu nước và yêu dân tộc.

ở mức độ nào đó, giả sử như mình vẫn còn có thể ở lại Thọ Xuân, thì vận mệnh của mình và Lý Viên đã kết lại làm một.

Giả sử Lý Viên bị người ta trừ khử thì mình cũng không sống được bao lâu nữa.

Chuyện này thật khó mà lường trước được.

Lý Quyền lúc này vẫn quỳ dưới đất, vừa khóc vừa kể lể, „Thái hậu xin đừng tin vào lời sàm tấu, lão thần làm tất cả mọi chuyện đều y theo di mệnh của tiên vương, xin thái hậu xét rõ."

Trong sát na ấy, Hạng Thiếu Long đã nắm được lập trường của Lý Yên Yên.

Nàng không có thiện cảm với Lý Lệnh, hoặc xoay về phía Lý Quyền hoặc Xuân Thân quân, mà chỉ là tuân theo di mệnh của Hiếu Liệt vương, hy vọng có thể thông qua Lý Lệnh để thu hồi các nước chư hầu về trong bản đồ của nước Sở.

Mà Lý Viên đã thấy chuyện này không thể xong được, lại thêm cuộc đấu tranh giữa hai phe phái trong nội bộ Lý tộc, nên mới trở thành ra cục diện

bế tắc.

Hạng Thiếu Long bất đồ cũng không khỏi cảm thấy nhức đầu cho Lý Yên Yên.

So ra, Lý Viên quả thật cao minh lắm, chí ít cũng có dũng khí không chấp nhận mệnh lệnh của Hiếu Liệt vương.

Trang phu nhân vẫn quỳ yên dưới đất, ánh mắt cứ nhìn Hạng Thiếu Long và Lý Viên, có lẽ cũng khó chọn lựa.

Lý Yên Yên thở dài, nói, „Chuyện này sau này hãy nói! Ai gia phải về cung."

Lý Quyền vội vàng kêu lên, „Thái hậu!"

Hạng Thiếu Long cười ha ha nói, „Lý thái chúc tốt nhất hãy nói với gian tặc Lý Lệnh, dù y có đem đến đây bao nhiêu quân mã, Vạn Thụy Quang này thề sẽ lấy cái đầu trên cổ của y."

Lý Yên Yên giật mình, đứng dậy, Hạng Thiếu Long, Lý Quyền và Trang Bảo Nghĩa vội vàng quỳ phục xuống theo lễ.

Lý Yên Yên từ tốn nói, „Chuyện Lý Lệnh về kinh, quả thật chưa có sự đồng ý của ai gia, Lý Quyền, người hãy bảo y ở trong Dạ Lang phủ, không được bước ra khỏi phủ nửa bước, nếu không bị kẻ khác giết chết, thì có thể chỉ trách y mệnh khổ mà thôi."

Rồi quay sang Lý Viên, nói, „Thái quốc cửu gia hãy điều cho ta một đội cấm vệ quân, canh giữ suốt ngày đêm Điện vương phủ, nếu kẻ nào dám đến mạo phạm, lập tức giết chết không tha."

Trang phu nhân tự tay rót rượu cho Lý Viên và Hạng Thiếu Long, quay sang Lý Viên cười nói, „Đêm nay thiếp thân mới biết ai là kẻ tận tâm tận

lực cho Trang gia, hãy để tỷ đệ bọn thiếp kính thái quốc cửu gia một chén."

Lý Viên nâng chén, nói, „Nếu có một ngày Lý Viên này có thể nắm trọn quyền trong triều, tất sẽ đảm bảo bị quân có thể ngồi yên trên vương vị, chén này chính là lời thề."

Trang phu nhân mắt ngấn đầy nước, uống cạn chén rượu rồi cúi đầu nói, „Thái quốc cửu gia đã có tình thâm nghĩa trọng như vậy, thiếp thân dù có làm trâu làm ngựa, cũng cam tâm tình nguyện."

Lý Viên hai mắt sáng lên, nói với vẻ đầy phong độ, „Chỉ cần Điện vương phi đừng giày vò Lý Viên là được."

Hạng Thiệu Long tuy không có dã tâm với Trang phu nhân, nhưng thấy nàng có ý với Lý Viên như vậy, cũng cảm thấy không thoải mái. May mà gã lòng dạ phóng khoáng, uống chén rượu xong, thì gạt tất cả mọi tâm sự qua một bên.

Trang phu nhân len lén nhìn Hạng Thiệu Long, miệng mỉm cười, dịu dàng nói, „Thụy Quang đệ uống một chén nữa rồi hãy đi nghỉ."

Rồi quay sang Lý Viên nói, „Tiểu đệ của thiếp uống rượu không giỏi, nhưng uống thể nào cũng không đỏ mặt."

Hạng Thiệu Long thất kinh, thầm khen Trang phu nhân thật tinh tế, bởi vì trên mặt mình đã phủ một lớp phấn dày, quả thật uống thể nào cũng không đỏ mặt được.

Lý Viên cười nói, „Điện vương phi xin đừng trách Lý Viên mạo muội, tại hạ có mấy câu cần nói với Vạn huynh."

Hạng Thiệu Long và Trang phu nhân đồng thời ngạc nhiên.

Trang phu nhân gật đầu, rời khỏi sảnh đường, đóng cửa lại cho hai người.

Lý Viên sững người ra nhìn Hạng Thiếu Long, lát sau thì thở dài đánh sượt, „Hạng Thiếu Long! Lý Viên này phải phục người!"

Hạng Thiếu Long lập tức hồn phi phách tán, tay đập trên đốc kiếm.

Lý Viên giơ hai tay nói, „Hạng huynh đừng căng thẳng, nếu muốn đối phó với huynh, sẽ không đến đây uống rượu cùng huynh."

Hạng Thiếu Long định thần lại, cười khổ nói, „ông có gì đã nhận ra ta?"

Lý Viên nói, „Lần đầu tiên thấy Hạng huynh, đã cảm thấy quen, nhưng vì chuyện này không có nhiều khả năng, lại thêm huynh để râu dài, vẻ mặt đã thay đổi, nước da lại khác trước nhiều, tiếng nói theo âm Điện, tưởng rằng quả thật người giống người."

Rồi lại cười gượng nói, „Vừa rồi thật ra ta đến đây sớm, chỉ là đứng ở ngoài lén nhìn Hạng huynh, một tay xoay chuyển càn khôn, lúc đó không những quên giả giọng, ngay cả thần thái trước nay đều lộ ra cả, đó chỉ vì trong thiên hạ chỉ có mình huynh, ta trừ phi là mù, nếu không làm sao không biết huynh chính là Hạng Thiếu Long?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Lý huynh và tiểu đệ là địch chứ chẳng phải bạn, có gì giờ đây lại như bạn cũ gặp nhau, nói chuyện thân thiết thế này?"

Lý Viên cúi người về phía trước nói, „Xích mích giữa ta và Hạng huynh, thực sự bắt đầu từ Kỷ tài nữ, lúc đó ta hận không phanh thây Hạng huynh ra thành muôn mảnh, nhưng giờ đây gạo đã nấu thành cơm. Chao ôi!"

Lý Viên trong mắt lộ vẻ đau khổ, bùi ngùi nói, „Chuyện đã qua, giết Hạng huynh cũng chẳng còn tác dụng gì, lại còn khiến cho Kỷ tài nữ hận ta suốt đời, nếu nàng vì tình mà tự tận, ta sẽ càng đau khổ hơn."

Hạng Thiếu Long không ngờ Lý Viên lại đa tình như vậy, hơi cảm động nói, „Không ngờ Lý huynh lại có lòng nhu thế, tiểu đệ thật thất kính."

Không ngờ mới đến Thọ Xuân hai ngày ngắn ngủi, mà đã bị Quách Tú Nhi và Lý Viên nhận ra, xem ra tác dụng của dị dụng thuật không lớn. May mà chỉ có vài người như Điền Đan, Hàn Sấm, Quách Khai, ở Thọ Xuân không ai có thể nhận ra mình nữa.

Lý Viên rõ ràng lòng tràn đầy cảm xúc, than vắn thở dài, rồi nói bằng vẻ châm biếm, „Không biết Hạng huynh có tin hay chẳng, dù cho Hạng huynh có đi trên đường, kêu lớn ta là Hạng Thiếu Long, đảm bảo cũng không ai dám động đến nửa cọng lông của huynh. Giờ đây ai cũng biết bị quân nước Tần và thái hậu đều coi huynh là tâm phúc, giới quân sự nước Tần càng coi huynh là thần minh, giả sử hôm nay giết được huynh, ngày mai đại quân nước Tần sẽ tấn công đến đây, chỉ có bản thân Hạng huynh không biết mà thôi! Trong thiên hạ giờ đây chỉ có hai người Lã Bất Vi và Điền Đan dám động tới huynh mà thôi."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Đó chính là chuyện ta lo lắng. Lý huynh không phải đã kết minh với Điền Đan rồi sao?"

Lý Viên gằn giọng nói, „Đừng nhắc đến lão hồ ly vong ơn phụ nghĩa ấy nữa, đến Thọ Xuân, thấy tình thế của Xuân Thân quân tốt hơn ta, lập tức chuyển hướng, quay sang y, đêm qua đã dọn vào phủ Xuân Thân quân, lại còn cho Xuân Thân quân biết kế hoạch của ta, may mà trong phủ Xuân Thân quân có người của ta, nếu không, chết cũng không biết là chuyện gì."

Hạng Thiếu Long lúc này mới vỡ lẽ ra, cười, „Té ra là vậy!“

Lý Viên đỏ mặt, „Hạng huynh làm sao biết Điền Đan đã đến đây?"

Giấu y cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Hạng Thiếu Long kể ra hết mọi việc, còn Lý Viên thì luôn mồm khen gã may mắn.

Nắm được mọi chuyện xong, Lý Viên nghiêm mặt nói, „Muốn Hạng huynh hoàn toàn tin tưởng ta, đương nhiên không dễ. Nhưng giờ đây Hạng huynh cũng biết tình thế của ta rất tồi tệ. Mà ta cũng biết chuyện Hạng huynh muốn giết Điền Đan và giúp người Điện phục quốc đã khó càng thêm khó, nhưng giả sử nếu hai ta liên thủ, không chừng tất cả những chuyện không thể ấy đều có thể giải quyết được."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Đây là chuyện đẹp cả đôi đường, ai có thể từ chối được, nhưng đầu tiên ta muốn làm rõ một chuyện, Lý huynh có biết Lã Bất Vi muốn mượn tay người Sở của huynh để giết chết Từ Tiên chăng?"

Lý Viên nói, „Đương nhiên là biết, nhưng Lý Viên ta làm sao trúng kế của Lã Bất Vi, giả sử Từ Tiên chết trong tay người Sở của chúng tôi, mà Từ Tiên đến đây để báii tể tiên vương, hậu quả quả thật không thể nào tưởng tượng được."

Nếu là trước kia, Hạng Thiệu Long nhất định sẽ không tin lời của Lý Viên, nhưng giờ đây đã rõ lập trường của y, càng biết được kẻ có thể kêu mưa gọi gió ở Thọ Xuân giờ đây vẫn là Xuân Thân quân chứ không phải là Lý Viên, nên không có lý do nào để hoài nghi y.

Chuyện quan tâm nhất của Lý Viên lúc này là giữ được mạng sống, sau đó mới nói đến chuyện đoạt quyền.

Chỉ cần thấy đứa con thứ bảy của Xuân Thân quân là Hoàng Chiến đối với Đông Lư Tử trưa nay, thì có thể biết được chuyện này, Lý Viên giật mình kêu, „Không hay!“

Hạng Thiệu Long hoảng hốt kêu, „Chuyện gì?"

Lý Viên mặt tái nhợt, vỗ trán cả giận nói, „Xuân Thân quân quả thật không biết đại cuộc, vì muốn lấy lòng Điền Đan và Lã Bất Vi, đã làm chuyện ngu xuẩn này."

Hạng Thiệu Long lòng chột chùng xuống.

Lý Viên mặt xám ngoét nói, „Mười lăm ngày trước, con thứ sáu của Xuân Thân quân là Hoàng Hồ đã xuất lĩnh ba ngàn gia tướng, ngồi thuyền đi về phía tây, lúc ấy bọn chúng tôi đã nhận được tin Từ Tiên sắp đến Thọ Xuân, tại hạ không hề nghi ngờ, nhưng không ngờ Xuân Thân quân hồ đồ như vậy, không biết nặng nhẹ."

Hạng Thiệu Long than, „Sự thực thì Xuân Thân quân và Điền Đan trước nay vẫn cấu kết với nhau, có lẽ huynh vẫn chưa biết Triệu Mục chính là con thứ năm của Xuân Thân quân, năm xưa Mao Ngự Mâu cũng theo lời thỉnh cầu của Xuân Thân quân mà đến nước Ngụy để giết ta."

Lý Viên nghe mà há hốc mồm, biết được đã bị Điền Đan lợi dụng. Còn mình lại cứ tưởng rằng có thể mượn tay người Tề mà đối phó với Xuân Thân quân.

Hạng Thiệu Long đưa tay ra nói, „Minh ước này đã thành lập!"

Lý Viên cả mừng, đưa tay ra bắt chặt tay gã nói, „Tại hạ tuyệt đối tin tưởng Hạng huynh!" rồi hơi lúng túng nói, „Nhưng ta cũng biết Hạng huynh cũng chưa dám hoàn toàn tin ta, giờ đây ta xin thề với trời, nếu bội ước, thì ta sẽ vạn tiền xuyên tâm mà chết."

Hạng Thiệu Long thầm khen, bởi vì Lý Viên nếu không thể có được sự tin tưởng của gã, gã nhất định sẽ đề phòng Lý Viên, lúc ấy vậy thì cuộc hợp tác này không hoàn mỹ.

Nghĩ cũng buồn cười, trước kia hai người ở thế đối địch nhau, giờ đây vì tình thế nên trở thành chiến hữu, Lý Viên phấn chấn, nói, „Bước đầu tiên chúng ta hãy giết Lý Lệnh trước, huynh thấy thế nào?"

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười lớn, đều có cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 174: Thoát Thân Chốn Hiểm Nghèo

H

ạng Thiếu Long đưa Lý Viên ra khỏi cổng, hơn ba mươi tên thân vệ đang chờ đợi, trước khi lên ngựa, Lý Viên hạ giọng hỏi, „Yên Nhiên có đến đây không?"

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Lý Viên trầm ngâm hồi lâu rồi cười khỏ nói, „Ta quả thật rất ngưỡng mộ Hạng huynh."

Hạng Thiếu Long nói, „Có muốn gặp nàng không?"

Lý Viên đầu tiên lộ vẻ vui mừng, sau đó lại lắc đầu nói, „Gặp nhau cũng như không gặp, Hạng huynh hãy chuyển lời thăm hỏi của ta cho nàng là được, bảo với Kỷ Yên Nhiên rằng nàng là nữ tử ta yêu thương nhất."

Rồi ngửa mặt lên trời cười, nhảy lên lưng ngựa cùng bọn thân vệ phóng như bay ra khỏi cổng.

Hạng Thiếu Long chép miệng, lắc đầu, quay về trong phủ, đang định đi gặp Kỷ Yên Nhiên, cho nàng biết chuyện này, giữa đường thì bị Trang phu nhân chặn lại, kéo gã vào một căn phòng không có người, hạ giọng nói, „Lý Viên và ngài đã nói chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long kể chuyện mình bị lộ thân phận, rồi phải cùng Lý Viên kết minh, Trang phu nhân nghe mà sừng sốt.

Hạng Thiếu Long quay về nơi ở, kể lại toàn bộ sự việc một lần nữa cho hai người Kỷ Triệu nghe, hai người cũng bất ngờ lắm, không ngờ sự việc lại phát triển ngoài dự liệu như vậy.

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ nói, „Lý Viên tuy là kẻ tự tư tự lợi, lòng dạ hẹp hòi và bất chấp thủ đoạn nhưng cuối cùng biết điều, trong tình huống này kết minh với chàng là chuyện thông minh nhất, và lại có một người bạn như chàng, nói không chừng nước Tần sẽ không lấy nước Sở là mục tiêu đầu tiên để chinh phục."

Hạng Thiếu Long cười khở nói, „Chuyện này ta quả thật khó nói, ta không đánh người, người cũng đến đánh ta, đừng nói bằng hữu có thể trở thành kẻ địch, ngay cả phụ tử huynh đệ cũng có thể trở mặt thành kẻ thù, Kỷ tài nữ tinh thông lịch sử, chắc cũng biết điều này."

"Phu quân đại nhân nói phải, huống chi giờ đây Hạng lang đâu đâu cũng có bằng hữu, muốn giúp cũng không biết giúp nước nào, „ Triệu Chi gật đầu nói.

Hạng Thiếu Long thẳng thắn nói, „Ta là người chỉ yêu hòa bình, không thích chiến tranh, sau khi bị quân lên ngôi, chúng ta sẽ đi đến nơi xa xôi, tìm một nơi sơn minh thủy tú hoặc chốn thâm sơn cùng cốc để sống đến già, chẳng phải là vui hay sao?"

Hai thiếu nữ cảm động ngã vào lòng gã.

Lúc ấy Kinh Thiện vào báo, bảo rằng có nội thành quan Khuất Sĩ Minh cầu kiến.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, hỏi Kỷ Yên Nhiên, mới biết nội thành quan cũng như cấm vệ thống lĩnh, vội vàng ra đến sảnh đường tiếp khách.

Khuất Sĩ Minh tuổi khoảng ba mươi, dáng vẻ thâm trầm, mặt mũi hiền hòa, người cao lớn, trông rất anh tuấn, đem đến ấn tượng tốt cho người ta.

Song đó là vẻ bên ngoài, bởi vì Hạng Thiếu Long cảm thấy được trong mắt của y có điều gì đó ngược lại với dáng vẻ bên ngoài, khiến cho gã có thể

cảm thấy Khuất Sĩ Minh là một kẻ trong nụ cười có giấu dao.

Sau mấy lời hàn huyên.

Khuất Sĩ Minh nói, „Thái hậu ra lệnh cho tại hạ đến đây, mời Vạn tướng quân vào cung, Vạn tướng quân có thể lập tức lên đường không?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm giờ đây trời hãy còn sớm, đường đến hoàng cung phải đi bằng đường lớn, không sợ y giở trò, nếu xảy ra chuyện thì có thể lẫn vào đám đông trên đường, gật đầu chấp nhận, gã lên ngựa về phía hoàng cung.

Trên đường, Khuất Sĩ Minh chỉ trở cảnh vật xung quanh, giúp cho Hạng Thiếu Long biết được nhiều điều, đến hoàng cung thì thấy một tòa kiến trúc thật lớn bên cạnh, đó chính là phủ của Xuân Thân quân, phủ tả thừa tướng của Lý Viên nằm xéo với phủ của Xuân Thân quân.

Lý Viên đều có nơi ở trong và ngoài cung, quan hệ với Lý Yên Yên rõ ràng thân hơn với những người trong Lý tộc và Xuân Thân quân Chả trách nào y đã khiến Xuân Thân quân đổ ky, nhưng hiện nay vẫn không thể nào làm được gì Nhưng khi Lý Lệnh đến Thọ Xuân, Điền Đan và Xuân Thân quân công nhiên cấu kết với nhau, sự cân bằng đó đã bị phá vỡ.

Vào hoàng cung, mọi người đều xuống ngựa.

Khuất Sĩ Minh hạ giọng nói, „Thái hậu muốn gặp Vạn tướng quân ở Đường Tâm biệt viện trong đông cung của bà ta, đó chính là nơi bà ta khảy đàn hát xướng, khi vui vẻ nói không chừng có thể tấu một khúc nhạc cho tiên sinh nghe."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm chả lẽ Lý Yên Yên đã thích mình, lại nghĩ không có khả năng, một nữ nhân trước đây đã từng hận nam nhân, đâu thể chỉ mới hai ngày mà đã thay đổi.

Tám tên cấm vệ dẫn đường đi trước, còn mười sáu người thì đi phía sau, có thể nói đã bảo vệ gã quá mức một chút, nhưng điều đó cũng cho thấy Lý Yên Yên coi trọng gã.

Hai mươi bốn tên cấm vệ này rõ ràng đặc biệt tinh nhuệ, ai nấy người đều cao lớn, là những đại hán có sức khỏe hơn người, giả sử nếu binh lính của nước Sở đều là thế này, cả người Tần cũng không phải là đối thủ.

Lúc này Hạng Thiếu Long và Khuất Sĩ Minh băng qua một lối nhỏ rải đá dăm trong đông viên, bốn bên hoa lá um tùm, đình nhỏ cầu bé, nước chảy cá lội, trông rất có sinh khí.

Bên trái có một dãy nhà, nhưng hình như không có ai trong đó.

Bốn bên đều lặng lẽ như tờ.

Khuất Sĩ Minh chỉ căn phòng nói, „Xin mời Vạn tướng quân nhìn chính giữa."

Hạng Thiếu Long nhìn theo ngón tay của y, ngạc nhiên nói, „Nhìn cái gì?"

Lúc này, đột nhiên bên hông phải có một vật vừa bén vừa nhọn đâm vào, kêu cạch một tiếng.

Hạng Thiếu Long lập tức biết là chuyện gì.

Khuất Sĩ Minh đã dùng trủy thủ ám toán gã, nhưng lại đâm trúng túi phi châm lâu nay gã vẫn đeo bên hông.

Hạng Thiếu Long không kịp nghĩ ngợi gì, thúc chỏ vào be sườn của Khuất Sĩ Minh.

Khuất Sĩ Minh buông tay, trủy thủ rơi xuống, xuyên sườn kêu răng rắc, la thảm ngã xuống một bên, nhưng vẫn không quên kêu lớn, „Ra tay!"

Kẻ ra tay trước là Hạng Thiếu Long, rút thanh Huyết Lăng ra khỏi chiếc vỏ đã được đổi, chém vào cổ hai tên đang phóng tới trước, hai kẻ ấy phun máu đỏ xuống đất.

Hạng Thiếu Long biết không thể dùng sức đối địch, phóng người vào trong một lùm cây, sau đó lại lăn ra từ phía bên phải, thế công của kẻ địch đã được triển khai.

Từ hai bên cánh phải có hai kẻ liều chết, xông tới.

Hạng Thiếu Long biết không thể thối lui được, lấy lại tinh thần, xông thẳng về phía trước, cũng không biết đạp nát bao nhiêu hoa tươi, nhưng lại tránh được thế bao vây, lúc ấy mới đột nhiên quay người lại, thanh Huyết Lăng chém ra như đi ện chớp.

Những tên cầm vệ đều là những cao thủ, đầu tiên có thể gắng gượng giữ kiếm đỡ được thanh kiếm của gã, nhưng không tránh khỏi cú đá của Hạng Thiếu Long, hạ âm đau nhói, kêu thảm té xuống đất.

Hai kẻ phía sau xông tới vẫn còn đà, nên không lui được, đổ kèn ra. Lúc này còn có nhiều người hơn, đều là trong lùm cây bụi cỏ chui ra.

Nhưng không kẻ nào la hét, chỉ ngậm tăm mà đánh tới.

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long vừa kêu lớn, vừa lao về phía dãy nhà bên trái. Khi qua đến cây cầu nhỏ, phía sau có tiếng gió, Hạng Thiếu Long trong lòng biết không hay, vội lăn người xuống, kẻ ấy đã chém hụt.

Hạng Thiếu Long bật người dậy, xuất ra một chiêu lấy công làm thủ, sử ra trùng trùng kiếm ảnh, xốc về phía hai kẻ đang xông tới.

Keng một tiếng, cây trường kiếm của kẻ phía bên trái chỉ còn một nửa.

Đáng tiếc là Hạng Thiếu Long không có cơ hội giết y, y đã đánh lui được một tên, chỉ thấy bảy tám tên nữa đang bơi qua dòng nước, muốn xông lên từ bên kia cầu. Hạng Thiếu Long bỏ tên địch phía trước mặt, nhảy lên lan can cầu, tung người lên, nhảy xuống bãi cỏ, hai tên địch lập tức hùng hổ xông tới.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, những kẻ này đều là những kẻ võ công cao cường, lấy nhiều đánh ít, đủ để giết mình. Nếu cứ bị bám riết thế này sẽ chết chắc, nghiêng rằng, lăn người xuống đất.

Hai kẻ ấy tuy hùng hổ, nhưng chưa từng thấy cách đánh như thế này, khi đang lúng túng tay chân, thì một kẻ đã bHạng Thiếu Long dùng chân kẹp chân ngã ngựa xuống đất, còn người kia thì bị thanh Huyết Lăng đâm ngang vào bụng.

Bốn bề đều là bóng người kiếm ảnh.

Hạng Thiếu Long buông tên bị ngã ra, lăn về phía một gốc cây lớn, chạm phải gốc cây thì búng người dậy, ba mũi kiếm từ ba hướng khác nhau đâm về phía gã.

Hạng Thiếu Long biết đây là lúc nguy cấp, nếu không phá vòng vây mà chạy, hôm nay chắc chắn sẽ chết. Quát lớn một tiếng, sử ra chiêu cả công lẫn thủ, ba mũi kiếm đều chém trúng thanh kiếm của gã, nhưng đều bị kiếm thể của gã buộc phải thôi lui.

Trong chớp mắt, những kẻ khác điên cuồng xông tới, hợp thành thế bao vây.

Hạng Thiếu Long ngửa đầu lên nhìn, thấy phía trên có một cành cây vươn ra, phía trên nữa thì cành lá um tùm, trong lòng cả mừng, nhân lúc kẻ địch vẫn chưa đánh đến, dứt thanh kiếm vào bao, phóng người lên, hai tay đu lấy cành cây.

Kẻ địch thấy thế thì giờ kiếm tấn công tới. Hạng Thiếu Long hai cước phóng ra, đá bay hai thanh kiếm của hai tên.

Hai chân lại tiếp tục tung cước, có hai kẻ bị đánh đòn ngay mặt, loạn choạng thối lui. Lại mượn lực eo, lộn người lên phía trên, khi đó ở dưới đất kẻ địch đã vây kín.

Ba thanh kiếm phóng thẳng về hướng gã. Hạng Thiếu Long nép mình trong thân cây, né ba mũi trường kiếm, vội vàng leo lên cao hơn nữa.

Lúc này mấy tên địch lúng túng đứng nhìn lên, hồi hận không mang theo cung tên.

Khi lên đến ngọn cây, thì đã cách dưới đất tám chín trượng, Hạng Thiếu Long lòng hoa nở rộ, rướn cổ ra lớn như bọn tiêu binh trên chòi canh, „Tạo phản! Tạo phản rồi!"

Bốn tên địch bắt đầu trèo lên cây, Hạng Thiếu Long không sợ mà vui, rút thanh Huyết Lăng ra, trèo xuống. Lấy thế từ trên cao xuống, chém bốn kẻ ấy rơi xuống gốc cây, chắc là không sống nổi.

Lúc này Khuất Sĩ Minh ôm hông lết tới gần gốc cây, cũng không còn cách nào, quát lớn, „Chặt cây!"

Hạng Thiếu Long cười lớn, „Vất vả cho các người."

Dùng trường kiếm để mà chém một gốc cây một người ôm không xuể, thì phải mất đến nửa canh giờ.

Lúc ấy, vô số cấm vệ đổ tới.

"Chạy!" Khuất Sĩ Minh biến sắc, quát.

Những đã trễ một bước, bọn cấm vệ vây cả người lẫn gốc cây vào ở giữa, thấy Khuất Sĩ Minh thì sững người ra, „Thái hậu giá đáo!"

Bọn cấm vệ vội vàng quỳ xuống đất. Lúc này Hạng Thiếu Long đang ở trên cây nên không thể thi lễ được.

Cuối cùng thì đã qua cơn nguy hiểm. Toàn là nhờ may mắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 175: Lộ Tẩy Làn Nửa

T

rong cung thái hậu.

Khuất Sĩ Minh và mười bảy tên thủ hạ đánh lén Hạng Thiếu Long bị trói quặt hai tay, quỳ phục xuống trước mặt Lý Yên Yên, trong đó có năm tên bị thương, toàn thân đầy máu, trông thật đáng thương.

Cả Khuất Sĩ Minh trong đó, hai mươi lăm kẻ đánh lén thì có bảy bị Hạng Thiếu Long tiêu diệt.

Lý Quyền và các đại thần đang bàn việc trong cung, nghe tin đều chạy đến, trong đó có hai người là đại tướng Đấu Giới, và đại phu Thành Tổ Ninh.

Đấu Giới vốn là người đi theo Lý Viên, nhưng sau này thấy Xuân Thân quân thế lớn, thì quay sang Xuân Thân quân và Lý Quyền.

Thành Tổ Ninh thì trước nay là nanh vuốt của Lý Quyền, ngày trước đã do y phái cháu của mình là Thành Kỳ và các gia tướng giả thành thuyền phu ý đồ đục thuyền hại chết mẹ con Trang phu nhân.

Đấu Giới và Thành Tổ Ninh tuổi đều gần bốn mươi.

Đấu Giới dáng vẻ rất uy võ, có phong độ đại tướng; còn Thành Tổ Ninh thì người cao, trắng bệch, xem ra có vẻ là hạng ham mê tửu sắc.

Ngoài ra còn có ngoại thành phủ Võ Đảm và cấm vệ trưởng chuyên bảo vệ cho thái hậu và bị quân tên Luyện An Đình Hạng Thiếu Long đứng cạnh Lý Quyền, tiếp theo là Võ Đảm và Luyện An Đình.

Đối diện là Đấu Giới và Thành Tổ Ninh.

Khuất Sĩ Minh mặt xám ngoét, cúi đầu lặng thinh.

Lý Yên Yên đầu đội phụng quán, nhưng không che mặt, nét đẹp lộ ra hết, trợn mắt nói, „Đây là chuyện gì? Rốt cuộc kẻ nào đứng phía sau?"

Khuất Sĩ Minh cúi đầu bầm, „Sau khi Vạn Thụy Quang đến Thọ Xuân, ngang ngược không kiêng dè, coi đại Sở ta như là chỗ không người, hôm nay ở trong Điện vương phủ dám mạo phạm thái hậu, lại buông lời muốn giết người, tiểu nhân lòng sinh phần nộ, nên mới ra tay dạy cho y một bài học, không hề có ai đứng sau sai khiến."

Tiếng Lý Viên ở ngoài cửa vang lên, cười lớn nói, „Vạn Thụy Quang làm sao ngang ngược không kiêng dè, nếu nhà của Khuất Sĩ Minh người bị kẻ khác chiếm mất, người phải làm thế nào?"

Mọi người đều nhìn ra cửa, chỉ thấy Lý Viên thần thái bay bổng, bước vào, trước tiên thi lễ với Lý Yên Yên, sau đó đến bên Hạng Thiệu Long, tỏ ra sẽ đứng cùng chiến tuyến với gã.

Lý Quyền cười lạnh lùng, „Lời này của tả tướng quốc sai rồi, hai chuyện không thể gộp làm một mà luận được, khi Lý Lệnh doãn chiếm Điện vương phủ, tiên vương vẫn còn, lại không có lời phản đối, rõ ràng..."

Lý Yên Yên quát lên ngăn y lại, „Thái chúc!"

Lý Quyền trợn mắt nhìn Lý Viên và Hạng Thiệu Long, hừ một tiếng, không nói nữa. Nhưng ai ai cũng biết y muốn nói chuyện Lý Sấm Văn chiếm Điện vương phủ, đã được Hiếu Liệt vương âm thầm đồng ý.

Đấu Giới ho khan một tiếng, nói, „Khuất Sĩ Minh giấu giếm thái hậu, làm chuyện xằng bậy trong cung, quả thật đã vi phạm quân kỷ, nhưng y chỉ vì phần nộ cho đại Sở chúng ta, mong thái hậu nhẹ tay."

Y là một trọng thần của giới quân sự nước Sở, lời ấy nói ra buộc thái hậu Lý Yên Yên cũng phải suy xét, có thể thấy thực lực của Xuân Thân quân hiện giờ đã áp đảo.

Thành Tổ Ninh cũng cầu xin, „Khuất Sĩ Minh chỉ là muốn hạ uy phong của Vạn Thụy Quang tướng quân, không hề có ý giết người, xin thái hậu hãy xét rõ."

Hạng Thiếu Long ha ha cười nói, „Thật là kỳ lạ, các vị lúc ấy đều không có mặt, có gì lại khẳng định Khuất tướng quân chỉ là muốn dạy cho tại hạ một bài học, chả lẽ các người đã sớm thương lượng rồi sao?"

Thành Tổ Ninh đành cứng họng, ánh mắt lộ vẻ thù hận, gườm nhìn Hạng Thiếu Long.

Cấm vệ trưởng Luyện An Đình nói, „Thái hậu xét rõ, khi vi thần dẫn người đến đông viên, bọn Khuất đại nhân trong tay đều cầm kiếm sắt không phải chỉ là gây chuyện đánh nhau, đã có bảy người mất mạng, thi thể nằm trong vườn, rõ ràng đã trải qua một cuộc rượt đuổi và đánh nhau kịch liệt."

Lý Quyền lạnh lùng nói, „Chuyện này phải chăng hợp ý với cấm vệ trưởng?"

Luyện An Đình rõ ràng là kẻ thâm trầm, tuy bị Lý Quyền mỉa mai, nhưng vẫn bình tĩnh mà nói, „Lý thái chúc đã quá lời, mặt tướng chỉ là y theo tình hình mà bấm lên thái hậu, nếu có ý giấu giếm, thì đã mất chức rồi."

Lý Viên cười nói, „Cố ý bẻ cong sự thật, không những phải mất chức mà còn mang tội khi quân. Lý thái chúc đừng quên điều này."

Lý Quyền giận dữ nói, „Tả tướng quốc..."

Lý Yên Yên ngắt lời y, nói với ngoại thành thủ Võ Đám, người vẫn chưa lên tiếng, „Võ tướng quân thấy thế nào?"

Võ Đam nắm giữ việc phòng vệ trong thành, quyền lực rất lớn, địa vị đồng cấp với Đấu Giới, lập trường không nghiêng về bên nào, cho nên lời nói của y rất có sức ảnh hưởng.

Võ Đam nhìn qua một lượt, tia mắt rất sắc bén, đến bên Khuất Sĩ Minh, trầm giọng nói, „Trong hoàng cung, động đao kiếm, đã là tội lớn, huống chi rõ ràng là hành hung giết người, tội càng không thể tha, nhưng Khuất đại nhân đã kiên quyết bảo rằng đây chỉ là gây chuyện đánh nhau, chúng ta hãy làm rõ chuyện này theo lý. Thái hậu hãy giao những kẻ phạm tội cho mật tướng, rồi chia ra tra hỏi, đảm bảo có thể biết được chân tướng."

Bọn Lý Quyền, Đấu Giới đều lập tức biến sắc, không ngờ Võ Đam này không hề nể mặt bọn họ, nếu biết được bọn họ là kẻ đứng đằng sau sai khiến, thì thật là hồng phúc.

Ngoài cửa có tiếng hô lớn, „Xuân Thân quân đến!"

Xuân Thân quân hai bên đều có một tên võ tướng, một trong hai người chính là đứa con thứ bảy Hoàng Chiến, nghênh ngang bước vào trong điện.

Khi thi lễ, Lý Viên hạ giọng nói với Hạng Thiếu Long, „Một tên kia chính là con thứ ba của Xuân Thân quân tên Hoàng Bá."

Xuân Thân quân bước lên phía trên, thật bất ngờ, mắng Khuất Sĩ Minh, „Khuất Sĩ Minh thân là nội thành thủ, phụ trách việc an toàn trong cấm cung, biết pháp lại phạm pháp, đã biết tội chưa?"

Hạng Thiếu Long và Lý Viên nhìn nhau, đều biết Xuân Thân quân muốn giết người diệt khẩu.

Khuất Sĩ Minh còn tưởng rằng Xuân Thân quân đang tìm cách giải thoát cho y, vội vàng nói, „Mật tướng biết tội!"

Xuân Thân quân quay sang Lý Yên Yên nói, „Lão thần xin thái hậu lập tức hạ chỉ, đem tất cả những kẻ này trăm thủ."

Khuất Sĩ Minh giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu lên kêu lên, „Quân thượng! Chuyện này..."

Hoàng Chiến đứng phía sau Xuân Thân quân xông ra, một cước đá trúng mồm Khuất Sĩ Minh, Khuất Sĩ Minh lập tức răng gãy môi giập, kêu thảm một tiếng, té nhào không nói nên lời.

Xuân Thân quân quay đầu nhìn Khuất Sĩ Minh rên rỉ, nói, „Thân đã phạm tội, mà còn dám buông lời nhục mạ thái hậu, quả là tội đáng muôn chết..."

Chỉ mấy lời mà đã lấp liếm cho hành động của Hoàng Chiến. Lý Yên Yên lạnh lùng nhìn Xuân Thân quân.

Một lát sau mới thở dài, „Người đâu, hãy mang những kẻ này ra ngoài điện, lập tức giết chết, cấm vệ trưởng phụ trách giám hình."

Luyện An Đình quỳ xuống nhận chỉ ý, lệnh cho cấm vệ áp giải bọn Khuất Sĩ Minh ra.

Bọn Lý Quyền mặt không còn sắc máu, nhưng biết rằng đây là cách giải quyết có lợi nhất cho bọn họ.

Lý Yên Yên nhìn lướt qua mọi người, khi đến Hạng Thiếu Long, thì hơi dừng lại, trong mắt lộ vẻ phức tạp khó đoán, cuối cùng thì đến chỗ Võ Đảm, dịu dàng nói, „Võ tướng quân cho rằng, chức nội thành thủ, nên do ai đảm nhận?"

Hạng Thiếu Long rất có thiện cảm với mãnh tướng Võ Đảm này, cũng muốn nghe đề nghị của y.

Bọn Xuân Thân quân đều lộ vẻ đề phòng, có thể thấy chức nội thành thủ này, có ảnh hưởng hệ trọng đến cả hai bên.

Ngược lại Lý Viên, vẻ mặt ung dung, lại còn mỉm cười.

Võ Đám nghiêm mặt nói, „Hiện giờ ở Thọ Xuân có rất nhiều chuyện, cả cấm vệ cũng rất bận rộn, mặt tướng cho rằng không tiện thay đổi, cho nên hãy cứ thăng Luyện đại nhân lên một cấp, còn chức cấm vệ trưởng thì hãy do phó cấm vệ Đồng Quý Mỗ đảm nhiệm, thái hậu cho rằng có thể được chăng? Thái hậu thấy thế nào?"

Trước khi bọn người Xuân Thân quân phản đối, Lý Yên Yên đã lên tiếng, „Đề nghị của Võ tướng quân rất hợp ý của ai gia, hãy cứ quyết định như thế, những người khác không nên có ý kiến khác." Rồi nói, „Vạn tướng quân đã hoảng sợ? Xin hãy dừng bước! Bãi châu!"

Một mình Lý Yên Yên tiếp kiến Hạng Thiếu Long trong hậu đình, sau khi đã đuổi bọn thị vệ tỳ nữ ra khỏi, vị thái hậu tuyệt mỹ ấy nở một nụ cười hiếm thấy, nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Vạn tướng quân lẽ ra phải nổi danh hơn lúc này mới là hợp lý!"

Hạng Thiếu Long giật người, giả vờ nói với vẻ thắc mắc, „Thái hậu có gì nói ra lời này?"

Lý Yên Yên liếc gã rồi nói, „Những kẻ vừa rồi hành thích người đều là hạng tinh nhuệ, ai ai cũng có thể một địch mười, nhưng dù có ý đánh lén, vẫn bị Vạn tướng quân giết đi bảy người, mà tướng quân không hề tổn thương, khiến cho ta nhớ lại một người."

Hạng Thiếu Long thấy xương sống lạnh ngắt, hỏi, „Thái hậu nghĩ đến người nào?"

Lý Yên Yên lảng sang chuyện khác, „Sáng nay sau khi gặp mặt với tướng quân, ai gia đã đi đến Tú Nhi phu nhân thêu thùa, bà ta đáng vẻ hoảng hốt,

đến nỗi đâm cả vào ngón tay mình, ta hỏi bọn hạ nhân, mới biết khi tướng quân rời khỏi cung thì gặp mặt Tú Nhi, bà ta sắp xếp xe ngựa đến tiễn tướng quân. Lúc ấy ta vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng sau đó thấy biểu hiện của tướng quân ở Điện vương phủ và trong cung, ý nghĩ đã khác nhiều lắm."

Hạng Thiệu Long thầm kêu không hay, biết nàng đã có lòng nghi ngờ mình.

Lý Yên Yên hai mắt sáng lên, nhìn gã chăm chú rồi nói, „Trong thiên hạ, nam nhân có thể khiến cho Tú Nhi thất hồn lạc phách chỉ có một. Vạn tướng quân có thể cho ta biết kẻ ấy là ai chẳng?"

Hạng Thiệu Long biết thân phận đã bị bại lộ, Quách Tú Nhi có quan hệ mật thiết với Lý Yên Yên, nhất định đã nói chuyện về mình với nàng, cho nên Lý Yên Yên phát hiện thần thái của Quách Tú Nhi có điều kỳ lạ, hành vi của mình lại khác người, thân thủ lợi hại, cuối cùng đã bị mỹ nữ thông minh này đoán ra được chính là Hạng Thiệu Long.

Chuyến đi này thật đen đủi, may mà Điền Đan vẫn chưa biết mình đến đây.

Còn Lý Yên Yên đuổi tất cả những người khác ra, rồi muốn lột trần thân phận của mình, sự việc chắc còn có thể cứu vãn được.

Thở dài, rồi quay về dáng vẻ ung dung như thường ngày, bình thản nói, „Tú Nhi có kể câu chuyện đường mật cho thái hậu nghe chưa?"

Lý Yên Yên mỉm cười gật đầu, rồi chuyển sang lạnh lùng nói, „Hạng Thiệu Long! Người to gan lắm, lần này phải chẳng phụng mệnh của người Tần, đến lôi kéo chư hầu của đại Sở ta?"

Hạng Thiệu Long cười khỗ nói, „Hạng Thiệu Long ta làm sao có thể là hạng người tiểu nhân đê tiện, nếu cần, thì có thể sống chết trên sa trường. Lần này tại hạ đến đây là để giết chết Điền Đan. Giờ đây đã bị thái hậu lột

trần thân phận, chỉ đành quay về nước Tần, yêu cầu duy nhất là chỉ mong có thể dẫn cô nhi quả phụ nước Điện an toàn rời khỏi đây."

Lý Yên Yên lạnh lùng nói, „Đi dễ như vậy sao?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười nhìn nàng, rồi mới bình tĩnh nói, „Muốn chém muốn giết, xin hãy cứ tùy tiện, lại thêm chuyện Xuân Thân quân phái người hành thích Từ Tiên, dù cho có Lã Bất Vi cũng khó mà ngăn cái họa người Tần đem đại quân đến đánh nước Sở."

Lý Yên Yên nổi giận, nói, „Thật là hiếp người quá thể, người tướng đại Sở ta sợ nước Tần các người sao? Nước Tần giờ đây gặp nạn dân các quận phía đông nổi loạn, không rảnh lo cho thân mình, còn dám tiến đánh đại Sở hay sao?"

Lời này ngoài cứng trong mềm, rõ ràng nàng đã khiếp sợ. Cũng khó trách, hiện giờ ai mà không sợ nước Tần.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Nước Tần giờ đây thân mình khó lo, nhưng chuyện dân ở ba quận phía đông nổi loạn, là cái thá gì, sau khi dẹp loạn, thuốc đến thì bệnh hết. Ngược lại đại Sở vì chuyện nước Điện, chư hầu lòng đã đổi, nước Tần giờ đây có lẽ vẫn chưa đủ sức diệt Sở, nhưng chỉ cần ép thái hậu dời đô lần nữa, hậu quả không cần nói cũng biết."

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc, Lý Yên Yên lạnh lùng nói, „Vừa rồi người bảo Xuân Thân quân phái người đột kích Từ Tiên, chuyện là thế nào?"

Hạng Thiệu Long thầm mừng, biết rằng sự việc đã thay đổi, trầm giọng nói, „Đây là âm mưu của Điền Đan và Lã Bất Vi muốn lật đổ nước Sở, Xuân Thân quân tưởng rằng giết Từ Tiên để lấy lòng Lã Bất Vi, nào ngờ đã rơi vào cạm bẫy."

Rồi kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, đặc biệt nhấn mạnh sự cấu kết giữa Lã Bất Vi và Điền Đan, đầu tiên là lôi kéo Lý Viên, sau đó thấy Lý Viên yếu thế, thì bỏ Lý Viên mà quay sang ve vãn Xuân Thân quân. Tiếp theo kể chuyện gặp Trang phu nhân ở dãy Tần Lĩnh, sau đó thì bị bọn Thành Kỳ giả thành thuyền phu để mưu hại. Lý Yên Yên mở to đôi mắt, mặt thay đổi, rõ ràng là rất chấn động.

Cuối cùng Hạng Thiệu Long mới nói, „Thái hậu giờ đây chắc đã biết tại hạ đối với đại Sở quả thực không hề có ý xấu Lý Yên Yên khổ não nói, „Xuân Thân quân có gì hồ đồ như thế, dám mạo hiểm đột kích sứ tiết đoàn của người Tần, ta phải ngăn chuyện này mới được."

Hạng Thiệu Long nói, „Có thể ngăn được, tại hạ đã sớm ngăn rồi, Từ Tiên là nhân vật quan trọng trong quân đội nước Tần, nếu có điều gì bất trắc, mà Lã Bất Vi lại tiết lộ rằng Xuân Thân quân đã ra tay, chỉ có một cách để khiến cho giới quân sự nước Tần nguôi giận là dâng đầu của Xuân Thân quân. Lúc ấy có lẽ tại hạ sẽ tìm cách mở đường cho đại Sở.

Lý Yên Yên ngạc nhiên nói, „Ta sao có thể làm thế. Chao ôi! Ta tuy là thái hậu, nhưng làm sao có đủ sức để chém đầu Xuân Thân quân Hạng Thiệu Long biết nàng đã bù tai, hạ giọng nói, „Chỉ cần thái hậu không phản đối, tại hạ cùng thái quốc cửu gia sẽ tìm cách."

Lý Yên Yên sững người ra, „Thái quốc cửu gia đã biết người là Hạng Thiệu Long?"

Hạng Thiệu Long gật đầu.

Lý Yên Yên rõ ràng đã biết chuyện trước đây của hai người, hạ giọng nói, „Y không phải có mối hận đoạt người mình yêu với người hay sao?"

Hạng Thiệu Long nhún vai nói, „Lý huynh giờ đây chỉ có thể chọn lựa giữa việc nước Sở lâm vào nội loạn, nước Tần tấn công đến, và giết tại hạ mà

thôi, Lý huynh rốt cuộc là kẻ yêu nước yêu nhà, nên đã chọn lựa hợp tác với tại hạ!“

Lý Yên Yên trầm ngâm một hồi, lộ ra vẻ mệt mỏi, cuối cùng dịu dàng nói, „Vạn tướng quân hãy cứ lui xuống, đợi ta suy nghĩ đã."

Nhìn dáng vẻ mềm yếu của nàng, Hạng Thiếu Long cũng cảm thấy động lòng, vội vàng bỏ ngay ý nghĩ không đứng đắn, lui ra ngoài.

Vừa bước ra cửa điện, thì đã bị Lý Viên kêu đến biệt viện của y trong cung nói chuyện.

Hạng Thiếu Long kể chuyện đã bị Lý Yên Yên vạch trần thân phận. Lý Viên vui mừng nói, „Chuyện này thật là hay, nếu tiểu muội đã đứng về phía chúng ta, thì chúng ta coi như nắm phần thắng nhiều hơn."

Hạng Thiếu Long cố ý dò thành ý của y, nói, „Hình như thái hậu có thái độ đặc biệt đối với Lý huynh và Xuân Thân quân, rốt cuộc trong đó phải chăng có ẩn tình?"

Lý Viên sững người ra, một lát sau mới thở dài, lộ vẻ thống khổ, nói, „Hạng huynh trước nay tuy là kẻ thù của Lý mỗ, nhưng dù cho ta hoặc Điền Đan, trong lòng đều rất khâm phục Hạng huynh, thậm chí có thể lấy làm vinh hạnh vì có được một đối thủ như huynh, giả sử câu này do người khác hỏi, ta chỉ có thể giấu giếm cho qua chuyện, nhưng giờ đây không muốn lừa huynh nữa, ta cũng tin tưởng Hạng huynh có thể giữ bí mật cho Lý gia ta."

Hạng Thiếu Long lòng chột chùng xuống, biết rằng mình đoán không sai, hai kẻ này quả nhiên đã làm chuyện trái với luân thường đạo lý.

Lý Viên trầm mặc một lúc, rồi mới chậm rãi nói, „Năm Yên Yên mười bốn tuổi, đã xinh đẹp như hoa, phụ mẫu và kẻ làm huynh trưởng như ta đây, đều coi Yên Yên như châu như ngọc, nhưng không ngờ không những người

ngoài đều thèm muốn nhan sắc của Yên Yên, mà ngay cả trong tộc cũng có kẻ có dã tâm lang sói."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, xem ra hình như mình đã đoán sai Lý Viên và Lý Yên Yên có mối quan hệ, kẻ loạn luân là người khác, nhưng tại sao thái độ của Lý Yên Yên đối với Lý Viên lại kỳ lạ như thế.

Lý Viên nói, „Tình huống chi tiết ta không muốn nhắc nữa, nhưng chuyện xảy ra năm Yên Yên mười sáu tuổi, kẻ mặt người dạ thú ấy chính là Lý Quyền, Lý Lệnh cũng có phần tham dự, trong Lý tộc lúc ấy thế lực của Lý Quyền là lớn nhất, chúng tôi chỉ dám giận chứ không dám nói, phụ mẫu vì chuyện này ôm hận mà chết, Yên Yên đã thay đổi cả con người, hoàn toàn không chịu tiếp xúc với nam nhân, suốt ngày nấp trong nhà, chỉ chịu gặp một mình ta, có vẻ hơi khác với bình thường."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nói, „Nếu là như thế, theo lý nàng phải hận Lý Quyền mới đúng, cứ gì lại còn tin cậy y đến thế?"

Lý Viên đau lòng, nói, „Bởi vì Yên Yên hận ta!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn y.

Lý Viên vỗ lên mặt bàn, trong mắt lộ vẻ thù hận, nghiêng răng cắn lẹ nói, „Từ khắc ấy trở đi, ta đã bất chấp thủ đoạn để giết Lý Quyền và Lý Lệnh. Đến khi Yên Yên hai mươi tuổi, tên Lý Quyền người không bằng cầm thú ấy, đã công nhiên ba lần bốn lượt đòi người ở ta, vì bị y ép buộc ta cũng chẳng còn cách nào, nghĩ ra một kế, đó là tặng Yên Yên cho Xuân Thân quân, nếu mang thai, thì sẽ do Xuân Thân quân tặng cho đại vương, Hạng huynh chắc đã hiểu ý của ta!

Chỉ có như thế, Lý Quyền mới không dám đụng đến Yên Yên, mà ta cũng có thể giành lấy sự tin cậy của Xuân Thân quân, cũng có thể trở thành quốc cứu gia."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nhìn Lý Viên, không ngờ tình huống trong đó lại phức tạp như thế này, đồng thời có thể thấy trong các nước chư hầu, thế lực gia tộc của người Sở là lớn mạnh nhất, nhưng cũng là dâm loạn nhất.

Lý Viên nói, „Ta đã bỏ mất mười ngày, phân tích sự lợi hại mới thuyết phục được Yên Yên, còn nguyên nhân Yên Yên chấp nhận là chủ yếu vì nước Sở, bởi vì nếu đại vương không có con, sau khi ông ta chết đi, sẽ lập tức đại loạn.

Nhưng Yên Yên lại có một điều kiện, phụ thân của đứa trẻ phải là ta, Yên Yên chỉ chịu sinh con cho ta."

Hạng Thiệu Long thất thanh kêu, „Cái gì?"

Mắt Lý Viên đỏ lên, dáng vẻ buồn bã, chậm rãi nói, „Ta giả vờ chấp nhận, khi hành sự thì thay vào là một gia tướng có dáng vẻ bên ngoài giống ta, đáng tiếc là trăm kín thì vẫn còn một hở, sau đó đã bị Yên Yên phát hiện, Yên Yên cả giận đã dùng trủy thủ hộ thân giết chết y. Hôm sau chẳng nói chẳng rằng theo ta đến phủ Xuân Thân quân, từ đó không còn nói chuyện với ta nữa, đến sau khi Yên Yên trở thành thái hậu, mới đối xử với ta tốt hơn một chút. Yên Yên cố ý tin cậy Lý Quyền là vì muốn làm tổn thương ta, ta giờ đây mới hoàn toàn hiểu rõ tâm thái bất cân bằng của Yên Yên.

Cho nên khi ta biết Yên Yên nhìn huynh bằng con mắt khác thì mới vui mừng như vậy, hy vọng Yên Yên có thể trở lại bình thường."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu, cố chi Lý Viên và Lý Quyền là người cùng tộc mà lại tranh chấp như thế, còn Lý Quyền thì có thể vì được tin cậy mà sinh ra kiêu ngạo, trong đó là vì sự biến thái của thái hậu, hít một hơi dài, nói, „Lý Quyền giờ đây và thái hậu, vẫn còn..."

Lý Viên lắc đầu nói, „Tuyệt đối không có, Yên Yên sau chuyện ấy đã trở nên thống hận nam nhân, chỉ chịu nói chuyện với một mình ta, về sau Yên

Yên lại mê hoặc được Xuân Thân quân và đại vương, kể ta cũng thắc mắc không hiểu, không biết Yên Yên có gì lại có thể chấp nhận được bọn họ."

Hạng Thiếu Long nói, „Nàng chỉ vì huynh, bởi vì có như thế, huynh mới không bị Lý Quyền hại chết."

Lý Viên giật thót mình, nắm lấy tay Hạng Thiếu Long, thở dốc nói, „Thật như vậy sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Quả thật là thế. Nàng chấp nhận hầu hạ hai nam nhân ấy, chính là vì báo thù. Nhưng nàng lại biết huynh giờ đây vẫn chưa là đối thủ của Xuân Thân quân và Lý Quyền nên cố ý gần với Lý Quyền mà lạnh lùng với huynh, chỉ cần thấy nàng chấp nhận cho huynh ở trong hoàng cung, thì đã biết nàng có lòng muốn bảo vệ cho huynh."

Lý Viên nói, „Sao Yên Yên không chịu giải thích cho ta rõ?"

Hạng Thiếu Long nói, „Bởi vì nàng quả thật vẫn còn hận huynh, ngày đó khi ta nhìn lên các người ở sau bức bình phong, đã phát hiện được tình huống thực tế."

Lý Viên sau khi kể sự tình ra, thì đã thoải mái hơn, gật đầu nói, „Lời Hạng huynh có lý lắm, giờ đây chắc Hạng huynh đã biết ta đã có thành ý hợp tác, chỉ cần có thể giết được Xuân Thân quân, Lý Quyền và Lý Lệnh, những chuyện khác ta không hề lo nghĩ đến."

Giờ đây cả Hạng Thiếu Long cũng muốn giết chết Lý Quyền và Lý Lệnh, hai kẻ không bằng cầm thú ấy. Hỏi, „Giờ đây ở Thọ Xuân ai là kẻ nắm binh quyền trong tay?"

Lý Viên đã bình tĩnh lại, nói, „Quân đội ở Thọ xuân chủ yếu phân thành thành quân, nội thành quân, và ngoại phòng quân. Vốn là nội thành quân và ngoại thành quân đều nằm trong tay Xuân Thân quân và Lý Quyền, nhưng Khuất Sĩ Minh đã chết, nội thành quân do Luyện An Đình phụ trách, Độc

Quý thì được thăng làm cấm vệ trưởng, hai kẻ ấy đều là người của ta, cho nên nội thành quân đã nằm trong tay ta. Không ngờ Võ Đảm lại giúp ta như vậy."

Hạng Thiệu Long nói, „Võ Đảm vốn là người phía nào?"

Lý Viên nói, „Võ Đảm chỉ trung thành với bị quân và Yên Yên. Nếu không có y nắm đại cuộc, xá muội đã rơi vào sự khống chế của Xuân Thân quân và Lý Quyền, cả ta cũng không bảo vệ nổi cho Yên Yên. Nội thành quân nhân số khoảng một vạn, ta sẽ đổi tất cả những dư đảng của Khuất Sĩ Minh, chỉ có bảo vệ được xá muội và bị quân, ta mới có thể có vốn để đấu với bọn chúng."

Ngừng một lát thì tiếp tục nói, „Ngoại thành quân có ba vạn người, phụ trách phòng hộ thành Thọ Xuân và bốn thành phụ cận. Thống soái của ngoại thành quân là Đấu Giới, kẻ vong ơn bội nghĩa, năm xưa ta đã hết lòng giúp y lấy được chức này, nào ngờ sau khi ta từ Hàm Đan quay về, thì y đã quay sang Xuân Thân quân và Lý Quyền. Ngoại thành quân phụ trách bảo vệ thủy bộ và xây dựng trường thành, nhân số đạt năm vạn người, thực lực hùng hậu nhất, nếu không ta đã sớm trừ khử tên Lý Quyền ấy rồi."

Hạng Thiệu Long nói, „Vậy còn thế lực của riêng Xuân Thân quân và Lý Quyền?"

Lý Viên nói, „Lý Quyền thì không đáng sợ, nhưng ba đứa con của Xuân Thân quân là Hoàng Chiến, Hoàng Hồ và Hoàng Bá đều là những mãnh tướng vô địch, lại thêm năm ngàn gia tướng, thế lực lớn mạnh nhất Thọ Xuân, thủ hạ của ta chỉ có hai ngàn gia tướng, so ra cũng còn thua kém lắm."

Hạng Thiệu Long nói, „Giờ đây Hoàng Hồ đã dắt ba ngàn người đi giết Từ Tiên, thực lực đã giảm nhiều, cho nên muốn động thủ chính là mấy ngày

nay, nếu không đến khi Hoàng Hồ quay về, Xuân Thân quân sẽ lập tức đối phó với chúng ta."

Lý Viên thở dài nói, „Ta cũng nghĩ đến điều này, nhưng Dạ Lang vương và Lý Lệnh vừa đến, tình thế sẽ lập tức thay đổi, bọn chúng dặt theo gần hai ngàn người, trong đó cao thủ như mây, nếu Điện vương phủ không có cấm vệ canh gác, mà Xuân Thân quân giờ đây rất e ngại xá muội, Lý Lệnh đã sớm tấn công vào Điện vương phủ. Hạng huynh hãy cẩn thận Hạng Thiếu Long đầu đầu lắm, hỏi, „Có cách gì tranh thủ được Võ Đảm không?"

Lý Viên nói, „Trước tiên đừng nói đó là chuyện không thể. Nếu Võ Đảm thực sự đứng về phía chúng ta, lúc ấy cuộc đấu tranh này sẽ từ tối chuyển sang sáng, đối với chúng ta có hại mà không có lợi, cho nên tốt nhất chính là dùng một thủ đoạn sấm sét để giết toàn bộ bọn Xuân Thân quân, Lý Quyền, Lý Lệnh, Đấu Giới, rồi xá muội sẽ thu dọn tàn cuộc, chỉ hận là giờ đây chúng ta không đủ sức để làm điều đó."

Hạng Thiếu Long vỗ vai y, nói, „Ra tay trước thì kiếm chế được người, ra tay sau thì bị người kiếm chế, Lý huynh có cách nào để tìm ra bản đồ của Dạ Lang vương phủ, đêm nay ta sẽ giết chết Lý Lệnh để tránh đêm dài lắm mộng."

Lý Viên vỗ ngực nói, „Điều đó thì dễ lắm, Hạng huynh cứ quay về Điện vương phủ trước, chốc nữa ta lại sẽ tìm huynh."

Khi hai người bước ra khỏi cửa, thì gặp mặt Quách Tú Nhi, cả ba người đều đồng thời ngạc nhiên.

Lý Viên chưa biết Quách Tú Nhi đã biết được thân phận của Hạng Thiếu Long, cười nói, „Tú Nhi mau bái kiến Vạn Thụy Quang tướng quân, y là thân đệ của Điện vương phi."

Tú Nhi không dám nhìn Hạng Thiếu Long, cúi đầu thi lễ.

Hạng Thiếu Long trăm mối tơ vò, khách khí nói hai câu, rồi Lý Viên sai người đưa gã về Điện vương phủ.

Trên đường đi, Hạng Thiếu Long trong lòng vẫn nhớ mãi dáng vẻ của Quách Tú Nhi, không ngờ ở Hàm Đan chỉ mấy lần tiếp xúc, mà nàng đã không thể quên mình.

Sau khi đến Thọ Xuân, tình thế phát triển hoàn toàn ngoài dự liệu của gã, vốn là muốn hành thích Điền Đan, rồi rời Thọ Xuân đến nước Điện, hoàn thành lời hứa giúp Trang phu nhân phục quốc.

Nào ngờ trước tiên bị Quách Tú Nhi, Lý Viên và Lý Yên Yên lột trần thân phận, rồi lún sâu vào cuộc đấu tranh quyền lực ở Thọ Xuân.

Gã thật lòng muốn giúp Lý Viên, nguyên nhân trong đó cũng chính vì Quách Tú Nhi.

Bởi vì Lý Viên mà bị lật đổ, vận mệnh của Quách Tú Nhi sẽ rất bi thảm.

Mặt khác cũng vì chữ nghĩa, hai kẻ không bằng loài cầm thú Lý Quyền và Lý Lệnh thực là đáng ghê tởm.

Còn Xuân Thân quân chưa nói đến chuyện y không có ý giúp nước Điện, chỉ chuyện y phái người đối phó với Từ Tiên, thì cũng không thể tha thứ.

Vấn đề là dù cho có người của Lý Viên, bọn họ vẫn chưa đủ sức để hạ Xuân Thân quân và Lý Quyền.

Một phương pháp duy nhất là ép Lý Yên Yên đứng về phía bọn họ, chỉ cần giết được Lý Lệnh, thể hiện thực lực cho nàng thấy, thì có thể mong nàng thay đổi chủ ý.

Gã không tin rằng Lý Yên Yên không muốn báo thù kẻ đã thay đổi cả tính cách của nàng, và làm nhục một đời nàng.

Nếu không nàng sẽ không bảo vệ cho Lý Viên và Trang gia như thế.

Khi nghĩ đến đây, thì đã đến Điện vương phủ.

Hạng Thiếu Long hạ quyết tâm, quyết định đêm nay đến Dạ Lang vương phủ hành thích Lý Lệnh, nếu không thì mãi mãi không có cơ hội nào nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 176: Thân Thế Đáng Thương

V

ừa bước vào cửa phủ, Kinh Thiện bước ra nói, „Đằng gia đã đến."

Hạng Thiếu Long vui mừng ra mặt, lao vào trong nội đường, Đằng Dực đang cùng hai thiếu nữ Kỷ Triệu nói chuyện.

Đằng Dực đứng bật dậy, ôm chầm lấy gã.

Ngồi xuống, Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Té ra chúng ta và Đằng nhị ca suýt chút nữa đã gặp nhau, Đan Tuyền và Ô Đạt chỉ hai ngày đã gặp được Đằng nhị ca."

Đằng Dực nói, „Bọn ta trước sau đã bảy lần chặn đánh quân của Đản Sở, nhưng đều bị y chống đỡ, binh pháp trí mưu của kẻ này không thể coi thường được. Giờ đây Phổ Bố và Từ Ấy Tắc phụ trách cầm chân bọn chúng. Ta lo tam đệ thiếu người nên dẫn ba trăm người đến đây, bọn họ đều là những kẻ đóng giả buôn bán ở biên giới nước Ngụy, lần lượt được đưa vào thành, đều là người trong tinh binh đoàn của chúng ta."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Đệ vốn đang lo về chuyện phải hành thích Lý Lệnh, giờ đây thật là tốt quá, nhị ca hãy chọn trước khoảng mười người đến, giả thành người của Điện vương, đến tìm chúa công của bọn họ, phụ trách bảo vệ cho Điện vương phủ."

Đằng Dực vội vàng báo Kinh Thiện cùng Ô Đạt và Đan Tuyền phụ trách sắp xếp chuyện này, thì ra Ô Đạt và Đan Tuyền cũng đã đến đây. Hạng Thiếu Long lần lượt giải thích tình thế trước mắt cho Đằng Dực, khi Đằng Dực biết được Lý Viên đã trở thành chiến hữu, cũng trở mặt ra, rồi đến đoạn Hạng Thiếu Long bị Lý Yên Yên lột trần thân phận, Triệu Chi kinh hãi đến nổi phục trên lưng Kỷ Yên Nhiên.

Lúc ấy Lý Viên đến.

Ba người vào phòng bàn bạc.

Lý Viên thấy có viện quân đến, lại biết sự lợi hại của tinh binh đoàn Ô gia, ba trăm người cũng đủ địch với mấy ngàn quân, nên phấn chấn lắm, tràn đầy lòng tin.

Khi mở bản đồ ra, Xuân Thân quân sai người đến gửi thiệp mời, mời Trang phu nhân, Trang Bảo Nghĩa và Vạn Thụy Quang đến phủ Xuân Thân quân dự yến.

Cả ba người đều nhú mày.

Lý Viên liền sai người về phủ, xem mình có được gửi thiệp mời hay không, rồi nói, „Tiệc này chẳng có gì hay ho, nên ứng phó thế nào đây."

Hạng Thiệu Long nói, „Ta khẳng định Lý huynh cũng là một trong những người được mời. Bởi vì lần này sau khi ám sát ta thất bại, Xuân Thân quân đã không còn nhẫn nại, nhất là Lý huynh sau chuyện Khuất Sĩ Minh thì thế lực đã tăng lên, cho nên y quyết định trừ một lúc cả hai chúng ta."

Đằng Dực cười, „Vậy thì chi bằng tương kế tựu kế, thuận tay khử luôn Xuân Thân quân trong đêm nay."

Lý Viên thấy y nói dễ dàng như vậy, cười khổ não nói, „Nhưng chúng ta không thể đem mấy trăm người đi dự yến, nếu không đi, e rằng không thỏa đáng lắm, cho đến lúc này, bề ngoài thì quan hệ giữa tại hạ và Xuân Thân quân vẫn rất tốt.

Hạng Thiệu Long nói, „Buổi yến này chúng ta không thể không đi. Như thế mới khiến cho bọn họ không ngờ rằng đêm nay ta sẽ đột kích Dạ Lang

vương phủ, trong tay của Lý huynh, có bao nhiêu kẻ có thể gọi là cao thủ thật sự? Chí ít cũng có Ngôn Phục, Đông Lư Tử."

Lý Viên nói, „Có thể chọn được mười đến hai mươi người."

Hạng Thiếu Long nói, „VẬY là được. Ta sẽ chọn khoảng mười hai người nữa cho huynh, chúng ta mỗi người dắt theo hai mươi bốn người. Ngoài ra Lý huynh hãy sai thủ hạ ngồi đợi trong phủ, nếu có tín hiệu hỏa tiễn bắn lên, hãy lập tức xông vào phủ Xuân Thân quân, quyết tử với bọn chúng một phen."

Đặng Dực nói, „Có cần phòng ngừa Lý Lệnh sẽ sai người đột kích Điện vương phủ không?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đệ đang lo y không đến đây! Cái đó do... do Yên Nhiên phụ trách chỉ huy đại cuộc, vì tính sai thực lực của chúng ta, đảm bảo bọn chúng sẽ không chạy thoát."

Đặng Dực nói, „Hãy giao mạng của Lý Lệnh cho ta. Theo ta thấy bốn mươi tám người thì quá ít, tốt nhất hãy thêm mười người nữa, phụ trách giữ xe ngựa bên ngoài, khi có chuyện, lập tức ngoại ứng nội hợp, như vậy mới ổn thỏa hơn."

Rồi vỗ ống quần, cười nói, „Mũi ám tiễn ta giấu ở đây, nhất định sẽ có ích lắm."

Lúc này Lâu Vô Tâm vào báo, Lý Viên quả nhiên cũng nhận được thiệp mời của Xuân Thân quân.

Ba người bàn bạc chi tiết, Lý Viên hỏi về ngọn ám tiễn Đặng Dực, rồi mới chia tay.

Hạng Thiếu Long đi tìm Trang phu nhân.

Khi vừa mới đến dãy phòng của Trang phu nhân, Trang Khổng bước tới nói, „Thanh Tú phu nhân đã đến, đang hàn huyên trong sảnh với phu nhân."

Nói chưa xong, thì có tiếng hoàn bội vang lên. Phía trước là hai ả nữ tỳ dẫn đường. Trang phu nhân và một người xinh đẹp sánh vai bước ra khỏi sảnh.

Vì có mạng che mặt, gã không thấy được tướng mạo của Thanh Tú phu nhân, nhưng nhìn thân hình thon thả, dáng đi yếu điệu thì cũng có thể biết đó là một mỹ nữ hiếm có.

Đấu Giới quả là có phước, không biết y có hối hận vì đã bỏ rơi mỹ nhân này không?

Hạng Thiệu Long và Trang Khổng vội vàng nhường đường thi lễ.

Trang phu nhân nói, „Phu nhân! Đây là xá đệ Vạn Thụy Quang."

Thanh Tú phu nhân liếc nhìn Hạng Thiệu Long qua tấm mạng che mặt, thi lễ nói, „Xin chào Vạn tướng quân!"

Rồi không nói câu nào nữa, cùng với Trang phu nhân bước thẳng ra cửa.

Hạng Thiệu Long thấy đối phương không hề để ý đến mình, cũng chẳng lấy làm buồn lòng. Bởi vì không có nam nhân nào có thể yêu cầu tất cả nữ nhân đều để ý đến y.

Khi Trang phu nhân quay trở vào, kéo gã vào nội đường, rồi đóng hết cửa lại, thần sắc ngưng trọng, nói, „Thanh Tú phu nhân đến đây cảnh cáo thiếp thân, Xuân Thân quân, Lý Quyền, Đấu Giới, Thành Tổ Ninh, Lý Lệnh và Dạ Lang vương đã kết thành một phe, chuẩn bị trừ khử chúng ta và Lý Viên, kêu chúng ta hãy lập tức chạy mau."

Hạng Thiệu Long nhú mày, nói, „Chẳng phải bà ta không còn ở với Đấu Giới hay sao? Làm sao biết được chuyện này?"

Trang phu nhân nói, „Cháu gái của bà ta là thê tử của Hoàng Chiển, Hoàng Chiển khi về nhà đã mang tiên sinh và Lý Viên, để lộ ra chuyện này."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Cho dù bọn chúng không động thủ, thì ta cũng sẽ ép bọn chúng ra tay."

Rồi kể hết tình thế hiện nay.

Trang phu nhân nói, „Té ra các người đã biết trước, vậy đêm nay thiếp thân và Bảo Nghĩa có cần phải đi dự yến không?

Hạng Thiếu Long nói, „Đương nhiên là không nên đi, lúc ấy ta sẽ tìm bữa một cơ gì đó rồi nói với Xuân Thân quân.

Ta thấy y đã sớm dự tính các người sẽ không đi."

Trang phu nhân lo lắng nói, „Nhưng người của ta rất ít?"

Hạng Thiếu Long nói, „Người chúng ta tuy ít, nhưng thực lực mạnh, ai ai cũng có thể trèo nhà leo tường, khi Dạ Lang vương phủ bốc lửa, đảm bảo bọn Xuân Thân quân sẽ lúng túng, lúc ấy chúng ta có thể thừa cơ mà đánh vào. Ta quyết định đêm nay sẽ lật bài cùng với Xuân Thân quân, nếu có thể giết Điền Đan một lượt, thì không còn gì bằng."

Trang phu nhân kêu lên, „Thiếu Long! Thiếp thật cảm kích chàng. Nhưng lật bài là gì?"

Hạng Thiếu Long giải thích rồi nói, „Chỉ e rằng mục tiêu của Xuân Thân quân đêm nay chỉ là mẹ con các người, vậy thì chúng ta khó mà chủ động, nhưng nếu giết chết Lý Lệnh và Dạ Lang vương là tốt nhất."

Trang phu nhân cười khúc khích nói, „Tiên sinh nói thật dễ, Lý Lệnh và Dạ Lang vương bên cạnh đều có cao thủ, đừng khinh địch!"

Hạng Thiệu Long thấy đôi mắt long lanh của nàng, rất hấp dẫn, nói, „Cao thủ gì mà ta chưa gặp qua? Lợi hại nhất là chúng ta tấn công khi bọn chúng không phòng bị, bọn chúng lúc đó đều tập trung chú ý đến gia tướng của Lý Viên, làm sao ngờ được ta đã có một đạo kỳ binh, biết mình mà không biết ta, là điều đại kỵ của binh gia, phu nhân hãy yên tâm."

Trang phu nhân nói, „Đã có Hạng Thiệu Long lo lắng cho mẫu tử thiếp thân, còn gì phải lo nữa? Người ta chỉ là quan tâm tiên sinh mà thôi!"

Bảy mươi hai người trong tinh binh đoàn đều leo tường mà bí mật lén vào trong Điện vương phủ.

Kỷ Yên Nhiên được nhận trọng trách thì vui mừng lắm, trở tài chỉ huy, trước tiên tập trung cô nhi quả phụ của bọn người Trang phu nhân lại, rồi sau đó bố phòng ở các vị trí chiến lược ở trong phủ, cả trên tít ngọn cây cũng không bỏ.

Triệu Chi trở thành người giúp việc cho nàng.

Lúc đó Lâu Vô Tâm phụng lệnh Lý Viên vào báo với Hạng Thiệu Long, „Giờ đây toàn thành đều là tai mắt của Xuân Thân quân và Lý Quyền, đang giám sát mọi động tĩnh của tướng phủ và Điện vương phủ, ngăn ngừa không cho kẻ nào trốn chạy, ngược lại Dạ Lang vương phủ thì rất yên ắng, không ai ra vào, xem ra chắc không có gì đặc biệt."

Hạng Thiệu Long nói, „Không ai ra vào, không hề bình thường chút nào, bọn chúng đêm nay nhất định sẽ đột kích Điện vương phủ, chỉ cần nhờ bọn người ở ngoài, bọn Xuân Thân quân mới không thể chối tội trước mặt thái hậu."

Lâu Vô Tâm nói, „Theo người của chúng ta ở Xuân Thân quân nói, đêm nay chẳng có hành động gì đặc biệt, nhưng Hoàng Chiến đã bảo trong tiệc phải ép tiên sinh ra tay, lại bảo phải giết chết không tha, toàn thể huynh đệ chúng tôi đang chờ xem tuồng hay!"

Rồi trầm giọng nói, „Trong phủ Xuân Thân quân, Hoàng Chiến có kiếm thuật cao nhất, nếu có thể giết được y, thì đó là sự đả kích nghiêm trọng đối với Xuân Thân quân."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Chỉ cần làm y tàn phế hoặc trọng thương là đủ."

Lâu Vô Tâm cười nói, „Làm việc cho Hạng gia, quả thực khác..."

Đang định nói tiếp thì Kinh Thiện vào báo, thái hậu mời Hạng Thiếu Long vào cung.

Hạng Thiếu Long trong bụng cả mừng, biết Lý Yên Yên cuối cùng đã động lòng.

Sau khi bọn cung nga dâng trà lên, Lý Yên Yên vẫn lặng thinh, khiến cho Hạng Thiếu Long chỉ biết ngồi uống trà khan.

Đây là một sảnh đường vắng lặng trong hậu cung, không hề có ai ra vào, chỉ còn có hai người.

Nghĩ lại Lý Yên Yên năm xưa bị nổi sỉ nhục và bất hạnh, giờ đây vì thân huynh và đại cuộc của nước Sở, đành phải giả vờ giả vịt với kẻ địch, bất đồ cảm thấy tội nghiệp cho nàng.

Nàng tuy trở thành thái hậu, nhưng không hề sung sướng chút nào.

Chỉ cần nghĩ nàng phải buộc bản thân hầu hạ hai lão già Xuân Thân quân và Hiếu Liệt vương, thì cũng biết sự thống khổ và bề bàng của nàng.

Giờ đây tất cả đã qua đi, nhưng lại bị quần thần khống chế, mọi chuyện đều đưa ra di mệnh của tiên vương để áp chế một nữ lưu yếu đuối như nàng, buộc nàng phải làm những chuyện không hợp với lòng mình.

Nghĩ đến đây bất đồ thở dài.

Lý Yên Yên lạnh lùng nói, „Tiên sinh cố gì thở dài?"

Hạng Thiếu Long nghe ra được sự cảnh giác trong lời nói của nàng, biết nàng vì cảnh ngộ trước kia, nên đặc biệt nhạy cảm, không thể nào xem nàng như người bình thường, hạ giọng nói, „Thần bình thường rất ít để tâm nghe một việc gì, nhưng vừa rồi thần đã chú ý tiếng gió reo qua kẽ lá ngoài sân, nghe vui tai như tiếng sáo trời, chỉ là lúc bình thường thần quá sơ ý Vì thế mới tỉnh ngộ ra, rất nhiều chuyện tốt đẹp trước nay vẫn tồn tại bên mình, chỉ là chẳng qua chúng ta chỉ để ý đến chuyện khác, nên đã bỏ lỡ."

Lý Yên Yên hơi giật mình, không nói lời nào, vì có mạng che mặt, Hạng Thiếu Long cũng không nhìn thấy được phản ứng của nàng.

Một lát sau, Lý Yên Yên hạ giọng nói, „Thái quốc cửu là huynh trưởng cùng cha khác mẹ với ta, phụ thân chỉ có hai người con là chúng ta, từ nhỏ y đã bảo vệ cho ta, ta... ta vẫn còn nhớ năm mười bốn tuổi, trong một buổi tiệc của bản tộc, lúc ấy Lý Lệnh là tiểu bá vương trong Lý tộc đã trêu ghẹo ta trong vườn, đại ca đã đánh nhau với bọn chúng, một người thì làm sao chống lại với mười người bọn chúng, tuy bị đánh thương tích khắp người, nhưng vẫn liều chết chống trả, cuối cùng làm kinh động đến người lớn, nên mới được giải vây. Sau đó ta đã hầu hạ cho đại ca bảy ngày bảy đêm, y mới tỉnh dậy."

Hạng Thiếu Long có thể tưởng tượng ra nỗi thống khổ ấy, cũng nghĩ đến tình huynh muội của bọn họ, không phải là không có lý do. Mà thảm họa sau này của Lý Yên Yên, không chừng cũng bắt đầu nảy mầm từ lúc này.

Lý Yên Yên nói như nửa mơ nửa tỉnh, „Trong Lý tộc, trước nay không ai coi trọng phụ thân của ta, khiến cho huynh muội chúng ta thường bị kẻ khác bức hiếp, may mà đại ca không cam lòng, mỗi ngày đều luyện kiếm thuật và xạ kỵ từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, lại ham đọc sách. Trong

lòng ta, không ai có kiếm thuật cao minh hơn đại ca, không ai học rộng hiểu nhiều hơn đại ca."

Hạng Thiếu Long biết nàng vì đã có một quyết định rất hệ trọng, cho nên mới nhớ lại những chuyện xưa ấy, để tăng cường thêm cho niềm tin của quyết định ấy. Giờ đây Lý Yên Yên thở dài, dịu giọng nói, „Có biết ai gia cố gì nói với người những chuyện này không?"

Hạng Thiếu Long nhỏ nhẹ nói, „Bởi vì thái hậu tin tưởng tại hạ, biết Hạng Thiếu Long này không phải là hạng tiểu nhân nắm lấy chỗ yếu của người khác."

Lý Yên Yên chậm rãi nói, „Đó chỉ là một nguyên nhân, khi đại ca từ Hàm Đan quay về, ta mới nhờ Quách Tú Nhi mà biết được té ra y đã thất bại trong tay của Đồng mã si, khi ta hỏi rõ tình huống, lại phái người đi điều tra Đồng mã si thực sự, thì mới biết đại ca đã bị người lừa gạt, khi đại ca từ Hàm Dương quay về, thì mới chứng thực cho điều này, lại còn kể cho Tú Nhi. Lúc ấy ta nghĩ, Hạng Thiếu Long rốt cuộc là nhân vật như thế nào, có gì có thể bõn cợt với những nhân vật lợi hại như đại ca, Điền Đan, đến lúc thất bại mà vẫn không biết. Một nhân vật lợi hại khuynh đảo triều đình nước Tần như là Lã Bất Vi mà cũng không làm gì được người? Ngày nay cuối cùng đã biết."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Tại hạ chẳng qua là có chút may mắn mà thôi!"

Lý Yên Yên cúi đầu, thì thầm, „Ngài có thể ngồi cạnh ai gia được chăng?"

Hạng Thiếu Long sững người ra một lúc, rồi mới đến ngồi xuống bên phải của nàng, cách nàng khoảng ba xích.

Lý Yên Yên cúi đầu, tháo mảnh khăn, khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt.

Hạng Thiệu Long xúc động lắm, lạc giọng kêu lên, „Thái hậu!"

Lý Yên Yên nhắm mắt, nước mắt cứ rơi xuống mà không thể cầm lại được, ngữ khí trở nên bình tĩnh, nói rõ từng chữ, „Hạng Thiệu Long! Hãy thay thế ai gia bắt bọn Lý Quyền, Lý Lệnh và Xuân Thân quân giết hết, bọn chúng là thứ không bằng loài cầm thú."

Hạng Thiệu Long nói, „Hạng Thiệu Long xin tuân chỉ ý của thái hậu!"

Lý Yên Yên từ từ mở mắt ra, một khuôn mặt trông rất tội nghiệp, khiến cho Hạng Thiệu Long quên cả e dè, đưa tay áo ra, dịu dàng lau nước mắt cho nàng.

Lý Yên Yên vẫn ngồi im, mặc cho gã làm gì thì làm.

Hạng Thiệu Long thu lại tay áo, trầm giọng nói, „Thái hậu hãy yên tâm, tại hạ nhất định bảo vệ cho thái quốc cửu gia, không để cho y bị tổn thương."

Bất đồ trong lòng dâng lên một cảm giác hoang đàng, ngày ấy khi còn ở Hàm Đan, Lý Viên đã nói gã là một trong những kẻ mà y muốn giết nhất, nhưng không ngờ giờ đây lại toàn tâm toàn ý sánh vai tác chiến.

Lý Yên Yên đôi mắt trở nên dịu dàng, dừng lại trên khuôn mặt gã, nói bằng giọng điệu bình tĩnh, „Võ Đảm đã báo, Đấu Giới đã tự tiện, điều động ngoại thành quân, đưa một toán quân từ thượng du Hoài Thủy đến gần Thọ Xuân, còn cách khoảng mười dặm, lại điều động hai mươi chiếc thuyền đến thành Thọ Xuân, rõ ràng là ép ta không được khinh cử vọng động Cho nên ta chỉ biết nhẫn nhục chứ không còn cách nào khác, nếu không có Võ Đảm nắm giữ đại cuộc, ta và đại ca đã sớm xong đời, nhưng đại ca hình như không biết nỗi khổ của ta."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Quân đánh thành phải nhiều hơn quân giữ thành gấp hai lần mới là uy hiếp, Đấu Giới trông bề ngoài mạnh mẽ, nhưng thực sự là yếu ớt, thái hậu đừng lo."

Lý Yên Yên liếc gã rồi nói, „Ngài nói thật dễ nghe, chỉ hận là chúng ta trong thành cũng không vững, giờ đây ngoại thành quân đều tập trung phòng thủ ở ngoại vi, cấm vệ quân lại phải điều về để bảo vệ cho hoàng cung, nếu như bọn Xuân Thân quân đối phó với các người, ai gia phải làm sao đây?"

Hạng Thiếu Long cười ha ha, tỏ vẻ đầy tự tin rồi ung dung nói, „Quân quý ở chỗ là tinh nhuệ chứ không phải là đông đúc, kẻ phải lo chính là bọn Lý Quyền và Lý Lệnh mới phải."

Lý Yên Yên trừng mắt nhìn gã, „Hạng Thiếu Long! Phải chăng người của người đã lên vào thành Thọ Xuân?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Thái hậu xin thứ cho tại hạ chưa thể nói được, sáng ngày mai, Lý Lệnh sẽ châu trời, đó là chút công bằng tại hạ đòi trước cho thái hậu."

Lý Yên Yên giật mình, nghiêm giọng nói, „Phải chăng đại ca đã kể chuyện của ta cho người, nếu không người làm sao nói những lời như thế."

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng nhạy cảm đến thế, ngạc nhiên nói, „Thái hậu chẳng phải đã nói Lý Lệnh đã ức hiếp huynh muội các người hay sao? Lại còn đánh đại ca của người hôn mê đến bảy ngày bảy đêm."

Lý Yên Yên đột nhiên thở dốc, ngực phập phồng, nước mắt cứ lăn dài xuống má, rồi khóc òa lên, ngả vào lòng Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long âu yếm ôm lấy đôi vai nàng, trong lòng thấy thương cảm, tiếc rằng những nỗi đau khổ chất chứa trong lòng nàng bấy nhiêu năm cuối cùng đã dâng tràn lên, không thể nào che giấu được.

Gã không lên tiếng an ủi, chỉ âu yếm nàng như một đứa trẻ, không hề có chút dục vọng xác thịt nào.

Lúc này trong lòng gã đầy tình cảm cao thượng và thương xót, chỉ mong có thể an ủi và thông cảm cho nữ tử yếu đuối mà trước nay vẫn cố che đậy mình bằng lớp vỏ kiên cường.

Một lát sau, Lý Yên Yên ngừng khóc, ngồi thẳng người dậy, để cho gã chùi nước mắt, cúi đầu dịu dàng nói, „Đêm nay ai gia sẽ đợi tin tốt lành của ngài."

Hạng Thiếu Long không nói lời nào, đứng dậy, lặng lẽ bỏ đi, áo gã thấm đẫm nước mắt của nàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 177: Bữa Tiệc Đẫm Máu

H

ạng Thiếu Long và Lý Viên xuất phát sớm hơn dự định một chút, trước tiên hội hợp trên một con đường, trao đổi tin tức mới nhận. Hai người nấp trên xe ngựa, Lý Viên hỏi, „Thái hậu tìm huynh có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long vừa đưa mắt nhìn tình hình bên ngoài cửa sổ, vừa chậm rãi nói, „Bà ta muốn tại hạ giết Lý Quyền, Lý Lệnh và Xuân Thân quân."

Lý Viên phấn chấn tinh thần, nói, „Xá muội quả thật nói như thế sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Chả lẽ ta gạt huynh hay sao? Nàng cố gì hận Xuân Thân quân đến thế?"

Lý Viên rầu rĩ than, „Thái hậu hận tất cả những nam nhân đã làm nhơ bẩn thân xác của thái hậu, bao gồm cả Hiếu Liệt vương trong đó."

Hạng Thiếu Long nói, „Phía bên huynh có tin tức gì mới nhất?"

Lý Viên nói, „Xem ra Xuân Thân quân rất có thể sẽ dùng những chiêu như tử vũ hạ độc để đối phó với chúng ta. Bởi vì khách mời đêm nay đều là các công khanh đại thần, lại có sứ tiết, vương hầu của nước ngoài, dù cho Xuân Thân quân và Lý Quyền lớn gan đến mấy cũng không dám đưa mấy trăm người vào giết chúng ta."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Trong danh sách khách mời có người Dạ Lang không?"

"Không có tên của Dạ Lang vương, song điều đó không phải là đại diện của y không đến, „ Lý Viên nói.

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Ta đã quyết định phân thắng bại với Xuân Thân quân và Lý Quyền trong buổi tiệc hôm nay. Nếu không, sẽ không còn cơ hội nào nữa. Nếu tại hạ đoán không sai, ngày mai một khi Đấu Giới đã điều động xong quân đội, Xuân Thân quân lại làm khó chúng ta, nội ứng ngoại hợp để khống chế binh lực ở Thọ Xuân, bởi vì nội thành quân rơi vào tay của huynh, đối với bọn chúng quả thật bất lợi. Bởi việc này chính là một mắt xích của kế hoạch ấy. Tất cả những nhân vật quan trọng của Thọ Xuân đều tập trung ở đây, trong nhất thời không thể nào ứng phó được, tự nhiên là bọn chúng sẽ có lợi nhất."

Lý Viên ngạc nhiên nói, „Nhưng gia tướng trong phủ Xuân Thân quân đã hơn hai ngàn, chúng ta chỉ có sáu mươi người, một số phải ở ngoài, lúc động thủ, có thể chạy thoát được là may, làm sao có thể giết chết được bọn chúng."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Bắn người trước tiên hãy bắn ngựa, bắt giặc trước tiên hãy bắt vua. Lý huynh đã nghe hai câu danh ngôn chí lý này chưa?"

Lý Viên lẩm nhẩm đọc hai lần, hai mắt sáng lên, rõ ràng là đã hiểu chút ít. Hạng Thiệu Long nói, „Ta suýt nữa đã quên một chuyện quan trọng nhất, Điền Đan có trong danh sách khách mời không?"

Lý Viên lắc đầu, „Ta cũng định cho huynh biết chuyện này, từ sáng nay sau khi y dùng điểm tâm và Xuân Thân quân, Điền Đan đã mất tích, ta thấy có lẽ y đã rời khỏi Thọ Xuân."

Hạng Thiệu Long lòng chợt chùng xuống, khổ não nói, „Nếu y ra thành, đương nhiên sẽ không giấu nổi người giữ thành, có gì huynh hoàn toàn không biết?"

Lý Viên chỉ đành nói, „Nếu đã có Đấu Giới sắp xếp cho y, cả Võ Đàm cũng khó mà truy vấn, cho nên bí mật yểm hộ cho Điền Đan ra khỏi thành, quả là

chuyện dễ dàng."

Hạng Thiếu Long hạ quyết tâm, „Xảy ra chuyện này, chúng ta càng phải động thủ, chỉ có từ miệng của Xuân Thân quân, mới biết được Điền Đan đã đến đâu."

Lý Viên hiểu rõ ý của gã, nếu Điền Đan quay về Tề, Hạng Thiếu Long phải giải quyết nhanh chóng chuyện ở Thọ Xuân, rồi sau đó lên đường đuổi theo.

Thở dài nói, „Hạng huynh vì chuyện của tại hạ mà lỡ dở chuyện lớn của bản thân, tiểu đệ thật ái ngại. Chao ôi! Nói thật ra, cơ hội thắng của chúng ta đêm nay không cao."

Hạng Thiếu Long mỉm cười lắc đầu, „Không phải đâu, không phải đâu! Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, giờ đây ta lại có ý mới, ta sẽ đổi toàn bộ tùy tùng của Lý huynh thành người của ta, chỉ cần Xuân Thân quân không biết chúng ta đã ngầm giấu cung nỏ, trận này chúng ta ít nhất cũng nắm bảy phần thắng. Đó chính là lấy cái sở trường của chính mình để khắc chế cái sở đoản của địch. Dùng cung nỏ để khắc chế trường kiếm, dùng sách lược nhanh chóng, có hiệu quả, lấy nặng đánh nhẹ, để ứng phó với số nhiều của đối phương."

Nói rồi kê tai y giải thích một hồi.

"Dù Tôn Võ có sống lại cũng không thắng nổi Hạng huynh!" Lý Viên chép miệng.

Hạng Thiếu Long cười thầm, đây chính là tín điều của bộ đội đặc chủng, lấy tinh nhuệ để thắng thô kệch. Chỉ cần nắm được một mắt xích yếu nhất của kẻ địch, cũng giống như nắm được cổ của con rắn độc, thì dù chúng có lợi hại đến cỡ nào cũng không thể phun nọc độc được.

Hai người chia tay, Lý Viên vào cung gặp Lý Yên Yên, bẩm cáo hết mọi chuyện, còn Hạng Thiếu Long thì đến phủ Xuân Thân quân dự tiệc.

Vừa bước vào cổng, thì thấy trong sân đã đầy xe ngựa, đèn đuốc sáng trưng.

Tòa nhà chính nằm trên nền móng bằng đá trắng, có hành lang chạy vòng xung quanh nhà, nối các khu nhà với nhau, giữa các khu nhà là các tán cây cổ thụ, trông rất u nhã.

Hạng Thiếu Long lòng sinh cảm xúc.

Địa vị của vua Sở kém xa vua Tần.

Năm xưa lúc Trang Tương vương giá băng, Hàm Dương đã dừng mọi hoạt động tiệc tùng. Từ đó có thể thấy được một nguyên nhân chủ yếu mà Tần đã thắng được Sở.

Hạng Thiếu Long cùng tùy tùng xuống ngựa, trong đó có sáu người phụ trách coi ngựa, còn hai mươi bốn người kia thì theo gã vào.

Thông thường trong những buổi tiệc của giới quý tộc, mang theo mười gia tướng trở lên là chuyện bình thường, hai mươi bốn người thì hơi nhiều, nhưng trong tình huống này, Xuân Thân quân sẽ không phản đối, huống chi y chẳng coi hai mươi bốn người này vào đâu.

Trên bậc tam cấp của tòa nhà chính, bọn gia tướng của Xuân Thân quân đứng đầy, Xuân Thân quân cùng hai con Hoàng Chiến và Hoàng Bá lên tiếp khách khứa.

Hạng Thiếu Long bước về phía bậc tam cấp, được nửa đường thì có người gọi, „Này, xin dừng bước."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên dừng bước, quay đầu lại, đối mặt với người kia.

Cả hai cùng ngạc nhiên, thì ra đó là Hàn Sấm.

Chỉ thấy y vẻ mặt rất cổ quái, ho khan một tiếng nói, „Thật xin lỗi! Tại hạ đã nhìn nhầm người."

Hạng Thiếu Long biết rõ y nhận ra mình từ phía sau lưng, nhưng giờ đây khuôn mặt đã thay đổi quá nhiều, cho nên khi Hàn Sấm thấy mặt gã, thì không dám nhận nữa.

Hạng Thiếu Long cười, „Tại hạ giờ đây là Vạn Thụy Quang, xin chào hầu gia!"

Hàn Sấm lập tức hiểu ra, nháy mắt rồi quay sang chào hỏi những người khác.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy ấm áp, Hàn Sấm tuy là có quá nhiều khuyết điểm, nhưng cũng có thể gọi là bạn bè tốt.

Khi bước lên bậc tam cấp, Xuân Thân quân cười nham hiểm bước tới chào đón, „Được Vạn tướng quân đến đây, bốn quân lấy làm vinh hạnh, có gì không thấy Điện vương phi và tiểu bị quân?"

Hạng Thiếu Long hành lễ theo như quy củ, nói, „Tiểu chúa công trong người không khỏe, Điện vương phi chỉ đành ở nhà chăm sóc, mang quân thượng lượng thứ."

Xuân Thân quân vội vàng nói, „Ta sẽ lập tức sai người đến chữa trị cho tiểu bị quân, đảm bảo thuốc tốt bệnh hết."

Hạng Thiếu Long nhìn Hoàng Chiến, Hoàng Bá và các gia tướng đang gườm gườm nhìn gã, lòng cười thầm, dù cho bọn chúng có tinh mắt đến cỡ nào, cũng không ngờ rằng trên đời lại có loại cung nỏ giấu trong ống trúc. Đây chính là chỗ lợi của kỹ thuật cao.

Trả lời, „ý tốt của quân thượng tại hạ xin nhận lãnh, tiểu chúa công đã uống thuốc, nếu ngày mai vẫn chưa khỏe, thì mới phiền đến quân thượng."

Lúc ấy có tên gia tướng dắt bọn Hạng Thiệu Long vào trong đại đường.

Đó là một sảnh đường rộng hơn cả cung đình, hai bên có bốn cây cột lớn, chống đỡ bốn cây xà ngang trên mái nhà, trông rất hùng vĩ.

Chiếu chính được đặt ở đầu phía nam trông ra cổng, hai bên trái phải có ba hàng chiếu, đếm sơ qua ít nhất cũng có cả trăm chiếu, chiếu đầu tiên là của khách chính, phía sau là dành cho gia tướng và kẻ tùy tùng.

Quá nửa số chiếu đã có người ngồi, hàng trăm ả tỳ nữ đang tất bật hầu hạ, không khí rất náo nhiệt.

Hạng Thiệu Long thấy Quách Khai ngồi ở chiếu đầu ở bên trái, kẻ này sau khi trở thành tướng quốc nước Triệu, thần thái bay bổng như thay hình đổi cốt, trông rất đặc ý, đang cười nói với Long Dương quân.

Lúc này tên gia tướng dẫn đường nói, „Xin mời Vạn gia!"

Hạng Thiệu Long theo y đến chiếu thứ tư ở bên phải.

Bọn Kinh Thiện thì ngồi ở phía sau.

Lúc này Long Dương quân và gã nhìn nhau, Quách Khai cũng nhìn gã dò xét, nhưng rõ ràng là không nhận ra gã chính là Hạng Thiệu Long.

Lúc này trong sảnh chôn rộn cả lên. Khách khứa đến dự đều nhân lúc chưa mở tiệc, thì hàn huyên tâm sự với nhau, chỉ có Hạng Thiệu Long là không ai thềm hỏi đến, chỉ có mấy sứ tiết của các nước chư hầu giơ tay chào hỏi gã.

Lúc này có một ả nữ tỳ rót rượu cho gã.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy nước da của nàng rất đen, má trái lại có một nốt ruồi nhỏ, dáng vẻ cũng bình thường, nên không nhìn nữa, mà để ý sang những người khác.

Lý Quyền đang ngồi đối diện với gã, khinh khỉnh nhìn gã xong, thì quay đầu nói chuyện với Thành Tổ Ninh, ánh mắt không thèm nhìn gã nữa, gồi ổng như gã đã trở thành một người chết, không hề ảnh hưởng đến y.

Khi Hạng Thiếu Long cười nhạt trong lòng, một âm thanh dễ nghe vang lên bên tai, „Chết tiệt! Lại giả thần giả quỷ nữa à?"

Hạng Thiếu Long giật mình, suýt nữa gọi ra cái tên Thiện Nhu. Khi đang định nhìn lại ả tỳ nữ ấy, Thiện Nhu hạ giọng rít qua kẽ răng, „Không được nhìn ta, phía sau người có cánh cửa ngầm, có thể thông ra hành lang ở phía ngoài, hãy cẩn thận."

Nói rồi uyển chuyển bước đi.

Hạng Thiếu Long được gặp lại hồng nhan tri kỷ đã khiến y đau lòng ấy, phấn chấn tinh thần, cả thế giới như tràn đầy sức sống, màu sắc và hy vọng, chờ đợi.

Đồng thời trong lòng cũng run sợ.

Đại đường này nhìn bề ngoài, chỉ thấy có hai cửa hông, nối tiếp hành lang phía bên ngoài và thông qua hành lang phía hai bên trái phải, nếu không được Thiện Nhu nhắc nhở, thì không biết ở phía sau có cửa ngầm, Xuân Thân quân quả là lợi hại, vội vàng phất tay gọi Kinh Thiện, báo với y chuyện này.

Kinh Thiện đã lui ra, trong lòng Hạng Thiếu Long vẫn tràn đầy hình bóng của Thiện Nhu.

Mỹ nữ này quả thật ghê gớm, có thể lén vào phủ của Xuân Thân quân để làm tỳ nữ, tìm cơ hội để hành thích Điền Đan. Lúc này Thiện Nhu lại dâng lên thức ăn, hạ giọng nói, „ở ngoài hành lang có giấu trường mâu."

Rồi quay sang chiếu khác.

Hạng Thiệu Long yên tâm, đối phương vẫn chưa dám dùng những loại vũ khí có tầm xa, bởi vì nếu bắn không trúng mục tiêu, thì có thể làm bị thương người khác.

Lúc này khách khứa đã lần lượt kéo đến, ngoài cửa đã lần lượt báo lên tên của khách, đa số Hạng Thiệu Long đều không quen, nhưng nhìn bề ngoài cũng biết không phải là vương hầu cũng là trọng thần, thân phận rõ ràng rất cao quý.

Bốn nhân vật nắm binh quyền ở Thọ Xuân là Đấu Giới, Võ Đàm, Luyện An Đình và Độc Quý đều không xuất hiện, đây là chuyện đương nhiên, giờ đây Thọ Xuân đang lúc tình hình căng thẳng, đại quân của Đấu Giới đang đối địch với nội thành quân, kiềm chế lẫn nhau, tạm thời không ai có thể áp đảo được kẻ kia.

Khuất Sĩ Minh ám toán Hạng Thiệu Long không thành, là một thất bại lớn nhất của Xuân Thân quân và Lý Quyền, khiến cho sự khống chế nội thành quân lọt vào tay Lý Yên Yên và Lý Viên, buộc kẻ địch chỉ đành dùng mạo hiểm để đối phó với bọn họ.

Ngoài cửa có tiếng hô, „Thả Lan vương giá đáo!"

Hạng Thiệu Long nhìn ra ngoài cửa, đầu tiên là một mỹ nữ khêu gợi, xinh đẹp, mỹ nữ ấy mặc y phục bằng da, tóc xỏa xuống vai, trông rất hấp dẫn.

Điều thu hút nhất của nàng chính là nụ cười, nhất thời nụ cười ấy đã tạo sự chú ý cho toàn trường.

Hạng Thiệu Long nhìn qua Thả Lan vương bên cạnh nàng, y đầu đội mũ lông, người khoác trường bào, thân hình to béo, tướng đi khệnh khạng, đang nói chuyện với Xuân Thân quân.

Phía sau là hơn mười thân vệ cao hơn y cả cái đầu, đều lộ vẻ vạm vỡ, khiến cho người ta cảm thấy đặc điểm dị tộc của bọn họ.

Khi Xuân Thân quân chỉ về hướng gã, Hạng Thiệu Long biết Thả Lan vương đang hỏi Xuân Thân quân về mình, quả nhiên Thả Lan vương nhìn về hướng gã, bước tới.

Hạng Thiệu Long vội vàng đứng dậy, thi lễ.

Thả Lan vương từ xa đã cười lớn, „Vạn Thụy Quang không hổ đệ nhất dũng sĩ của Điện Nam, mới đến Thọ Xuân, đã đuổi loài chuột nhắt dám cả gan chiếm Điện vương phủ, thật khiến cho người ta vui sướng trong lòng."

Lời lẽ ấy rõ ràng là ủng hộ cho Hạng Thiệu Long, nhất thời khiến cho khách khứa đều chú ý lắng nghe.

Lý Quyền hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

Thả Lan vương không biết có phải không nghe được hay là có nghe mà vẫn làm ngơ. Bước tới phía trước, đưa tay phải ra.

Hạng Thiệu Long đã được Trang phu nhân dạy trước, vội vàng đưa bàn tay phải ra, vỗ với y ba lần.

Thả Lan vương quay sang mỹ nhân, nói, „Thái Thái hãy mau bái kiến Vạn dũng sĩ, hà! Đây là tiểu nữ Na Thái Thái, lần này ta dắt tiểu nữ đến đây là để xem cảnh tượng phồn hoa của đại Sở."

Na Thái Thái dịu dàng thi lễ, liếc mắt đưa tình gã, chưa nói đã cười, „Vạn tướng quân thật cường tráng!"

Lời ấy vừa nói ra, lập tức khiến cho ai nấy đều trầm trồ, một mỹ nữ lớn gan, dám bình phẩm một nam nhân khi gặp lần đầu, quả là hiếm có.

Lúc này Xuân Thân quân cũng bước tới, đang định dặt y tới chiếu đầu bên phải, Thả Lan vương chỉ vào chiếu Hạng Thiếu Long, nói, „Ta muốn ngồi ở chiếu này."

Xuân Thân quân chiếu tia mắt không vui, nhưng chỉ đành chấp nhận.

Đang lúc đó, ngoài cửa có tiếng hô, „Dạ Lang vương đến."

Thả Lan vương không hề để ý đến nghi lễ, phun phì ra một bãi nước bọt, tỏ vẻ không hề nghe đến tên của Dạ Lang vương, lúc này nàng công chúa Na Thái Thái đến ngồi bên chiếu của Hạng Thiếu Long, tỏ vẻ ngồi cùng trận tuyến với Vạn Thụy Quang, kẻ do Hạng Thiếu Long giả thành.

Xuân Thân quân không hề để ý đến y nữa, vội vàng ra đón tiếp Dạ Lang vương.

Phục sức của người Dạ Lang lấy màu đen làm chủ, phối hợp với mũ mào có khảm kim ngân và đai lưng, người đeo loan đao hình mặt trăng, trông rất nổi bật.

Ai nấy đều cao lớn, trông rất hung hãn, khiến cho người ta liên tưởng đến bọn mã tặc ở miền biên giới, chẳng trách nào các nước chư hầu khác đều căm ghét bọn chúng.

Bên trái của Dạ Lang vương Hoa Thích Ngõa là một thanh niên rất cao lớn, ăn mặc còn đẹp hơn cả Dạ Lang vương, lưng đeo hai chiếc búa, mỗi chiếc búa ít nhất phải nặng đến trăm cân, chỉ uy thế đó thôi, cũng khiến cho người ta sinh lòng khiếp sợ Dạ Lang vương người đen như than, mặt mũi dài ngoẵng, hai mắt đầy hung quang, thần thái âm trầm, lắng nghe Xuân Thân quân nói chuyện, còn ánh mắt thì hướng về chỗ Hạng Thiếu Long.

Xuân Thân quân dặt y ngồi vào ở giữa Long Dương quân và Lý Quyền, không biết có lòng hay vô ý, chỗ ngồi ấy vừa chính xác đối diện với Hạng Thiếu Long, không khí trở nên khác lạ, đầy mùi thuốc nổ.

Thanh niên Dạ Lang ấy nhìn chăm chăm Na Thái Thái, vẻ thèm thuồng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Hạng Thiếu Long bất đồ nhìn sang Na Thái Thái, chỉ thấy nàng cố ý ưỡn ngực lên, làm ra vẻ khêu gợi, khiến cho đôi mắt của thanh niên Dạ Lang ấy như muốn rơi ra.

Na Thái Thái biết Hạng Thiếu Long đang nhìn nàng, quay lại nháy mắt với gã, thì thầm cười nói, „Đó là tam vương tử của Dạ Lang vương tên là Hoa Kỳ, người ta gọi là Nga Báo, đã cưỡng hiếp vô số phụ nữ, nếu Vạn tướng quân có thể hạ được y, Thái Thái sẽ hầu hạ ngài một đêm."

Khi Hạng Thiếu Long giật mình, Thiện Nhu đến bên cạnh gã, cố ý ngăn lại ánh mắt của hai người, hạ giọng giận dữ nói, „Nếu người lại quyến rũ ả, ta sẽ giết người, bọn chúng đã chuẩn bị mọi thứ để đối phó với người."

Nói, rồi quay lưng đi.

Hạng Thiếu Long quả thực sợ đắc tội với Thiện Nhu, nên ngồi im, không dám nhìn Thả Lang công chúa nữa.

Lúc này phần lớn gia tướng đi theo cửa hông mà vào đại đình, ngồi ở chiếu phía sau, càng thêm phần long trọng, khấn trương, Hàn Sấm lúc này mới vào, đến chiếu đầu ở bên phải ngồi xuống, tiếp theo là chiếu của Hoàng Chiến, Hoàng Bá.

Xuân Thân quân đến chiếu chủ ngồi xuống, bọn gia tướng thì đứng ở chiếu sau, phòng bị nghiêm ngặt.

Trừ chiếu của Lý Viên, chiếu nào cũng ngồi kín người. ở đây khoảng sáu trăm người.

Rượu được ba tuần, tiếp theo là mấy ả ca cơ biểu diễn, lúc này Lý Viên mới đến, nháy mắt ra hiệu với Hạng Thiếu Long, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa.

Ả ca cơ lui xuống, Dạ Lang vương cười một tràng dài, đôi mắt nhìn sang phía Hạng Thiếu Long, nâng chén nói, „Trước tiên kính Vạn tướng quân một chén, sau đó lại có chuyện muốn hỏi, mong Vạn tướng quân chỉ giáo."

Hạng Thiếu Long và Lý Viên nhìn nhau, đều biết trò chơi sắp bắt đầu, hay là hãy chủ động tấn công trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 178: Cuộc Chiến Sau Cánh Cửa

H

ạng Thiếu Long vẫn ngồi im, trầm giọng quát, „Vạn Thụy Quang này trước nay không hề chúc rượu với kẻ địch, nên rượu có thể miễn, hầu vương có chuyện gì, xin hãy cứ chỉ giáo!"

Toàn trường lập tức im lặng, ai ai cũng cảm thấy sự căng thẳng.

Thả Lan vương thì hừ lạnh lòng một tiếng, giận dữ nhìn Dạ Lang vương.

Lẽ ra Xuân Thân quân phải lên tiếng hòa giải, nhưng vẫn im lặng ngồi xem.

Lý Quyền và Thành Tố Ninh thì lộ vẻ vui mừng, rõ ràng là đã sớm biết Dạ Lang vương sẽ gây chuyện với Hạng Thiếu Long trong buổi tiệc này.

Tam vương tử Hoa Kỳ nhìn Hạng Thiếu Long đầy sát khí.

Dạ Lang vương gật đầu, sau hai tiếng tốt thì trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Nghe nói hôm nay người đã từng khoác lác trước mặt thái hậu, công nhiên muốn lấy mạng của Điện vương Lý Lệnh, tiểu vương nghe thế mới cảm thấy kỳ lạ, trong tay Vạn Thụy Quang nhà người binh lực không quá năm mươi, cả bảo vệ cô nhi quả phụ cũng không đủ sức, cho nên muốn thỉnh giáo người dựa vào cái gì để nói ra lời cuồng ngôn ấy, Vạn Thụy Quang nhà người có thể giải thích rõ ràng chăng?"

Lời này lập tức khiến cho bọn người Dạ Lang, Lý Quyền và Hoàng Chiến cười ầm lên, để nhục mạ đối phương.

Cười xong, đại đường im phăng phắc, rất căng thẳng.

Những nhân vật trung tâm của phía đối lập như bọn Lý Quyền, Thành Tố Ninh, Hoàng Chiến, Hoàng Bá đều lộ vẻ đặc ý, xem thử Dạ Lang vương

Hoa Thích Ngõa công nhiên làm nhục Hạng Thiếu Long như thế nào.

Hạng Thiếu Long đã quen với những cảnh này, cả những nhân vật như Lã Bất Vi, Điền Đan cũng không coi vào đâu, nào sợ những tiểu vương hầu không biết trời cao đất dày như y, giả vờ ngạc nhiên nói, „Hầu vương thật biết nói chơi, Điện vương đang ở trong Điện vương phủ, có gì lại thay tên đổi họ trở thành Lý Lệnh cái gì đó, hầu vương phải chăng mới chỉ uống ba chén mà đã say đến nổi hồ đồ?"

Dạ Lang vương cứng họng, khi định lên tiếng, Lý Viên tiếp lời cười ha ha nói, „Hoa Thích Ngõa hầu vương không những đã sai, mà còn vượt qua cả quân quyền đại Sở của ta, tự tiện phong tặng cho gian đồ, không biết Dạ Lang vương giờ đây có mối quan hệ gì với kẻ gian đồ ấy?"

Lời này khó mà chống đỡ.

Phải biết Lý Lệnh soán đoạt ngôi của Điện vương, tuy được Hiếu Liệt vương ngầm đồng ý, nhưng vẫn chưa công khai thừa nhận. Lúc này cả một kẻ đầy mưu kế như Xuân Thân quân cũng khó mà chen vào.

Thả Lan vương là kẻ tử địch của Dạ Lang vương, nói tiếp, „Sau này Hoa Thích Ngõa nhà người bị kẻ khác đoạt vương vị, xem ra bốn vương cũng có thể hưởng thụ cái lạc thú tự phong vương vị cho kẻ khác."

Dạ Lang vương then quá hóa giận nói, „Hiện nay ai ngồi trên chức vị Điện vương thì chính là chủ của nước Điện, đó là sự thực không thể tranh cãi, chỉ có hạng vô tri, mới chỉ nghĩ đến chuyện danh phận."

Ai ai cũng cảm thấy y chỉ là đang lý sự cùn.

Long Dương quân cười nói, „Lời của hầu vương sai rồi, có cái gọi là danh không chính thì ngôn không thuận, Lý Lệnh chính là danh không chính, lời của hầu vương mới không thuận, đây là lời của tiên hiền, chả lẽ nào tiên hiền của chúng ta là hạng vô tri?"

Lời ấy vừa nói ra, trừ Hạng Thiếu Long, toàn trường đều ngạc nhiên. Bởi vì Long Dương quân là đại diện của Ngụy vương, thân phận cao quý, lời nói của y là đại diện cho lập trường của nước Ngụy. Giờ đây tỏ rõ phản đối Lý Lệnh trở thành Điện vương nên khiến cho ai nấy đều kinh ngạc.

Hàn Sấm tiếp lời, cười nói, „Long Dương quân nói phải, hạng phản bội làm sao có thể ngồi lên chính thống."

Bọn Xuân Thân quân đều nhìn nhau, không ngờ đại diện của hai nước Hàn Ngụy đã nhất tề công kích Dạ Lang vương như vậy.

Hơn mười tên cao thủ đi theo Dạ Lang vương, tay đều đặt trên đốc kiếm, ra vẻ muốn động thủ.

Quách Khai thì đổ mồ hôi, hoàn toàn không hiểu có gì Long Dương quân và Hàn Sấm lại giúp Vạn Thụy Quang như vậy.

Hạng Thiếu Long gặp được Thiện Nhu, nên tinh thần sung mãn, cười nói, „Giờ đây Vạn mỗ trừ một thanh kiếm và vài tùy tùng không bán chủ cầu vinh, những thứ đem theo bên người không nhiều, nếu hầu vương có hứng thú thì hãy cứ thử sai người đến xem bốn nhân có bản lĩnh gì, chẳng phải sẽ rõ ràng hơn hay sao?"

Không ai ngờ được gã lại chủ động khiêu chiến, trong đại đường yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi, lớn nhất vẫn là tiếng thở của Dạ Lang vương, y rõ ràng là giận đến nỗi sắp bể phổi.

Một tiếng quát lớn, từ ở chiếu Dạ Lang vương, tam vương tử Hoa Kỳ phóng ra, hai tay mỗi tay cầm một chiếc búa, hai chiếc búa gõ vào nhau, phát ra tiếng kêu chan chát, quát lớn, „Con thứ ba của Dạ Lang vương là Hoa Kỳ, mời Vạn Thụy Quang ra đây tỉ thí."

Hạng Thiếu Long trong lòng cả mừng, chính là đang định nhảy ra để hạ kẻ này, nào ngờ Kinh Thiện ở phía sau cũng ngửa tay, bước ra cúi người nói, „Tiểu nhân Vạn Thiện, mong Vạn gia cho phép xuất chiến."

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, đầu tiên bởi vì thân thủ của Kinh Thiện chỉ thua Kinh Tuấn, đủ ứng phó với kẻ này, thứ đến là để tránh phải hạ kẻ này, nếu không Thả Lang công chúa Na Thái Thái lại đeo riết lấy gã thì phiền lắm.

Song gã vẫn chưa chịu tha cho Xuân Thân quân, mỉm cười nói với y rằng, „Quân thượng phải hiểu rằng đây là cuộc tỷ thí, không phải là quyết tử với nhau, nói không chừng sẽ xảy ra cục diện quần đấu, nếu quân thượng phản đối, ta sẽ không chấp nhận lời khiêu chiến này."

Dạ Lang vương tướng Hạng Thiếu Long khiếp sợ, lạnh lùng quát, „Sống chết có số, nếu Vạn Thụy Quang nhà người đủ sức chạm tới sợi lông của con trai ta, Hoa Thích Ngõa này sẽ không thêm truy cứu."

Xuân Thân quân đâu vì hai câu này của Dạ Lang vương mà làm hồng đại kế đêm nay, cười khà khà nói, „Tam vương tử nếu như có hứng thú như vậy, Hoàng Các làm sao làm người khác mất hứng, xin Vạn tướng quân hãy cứ quyết định."

Hoa Kỳ giơ búa lên thủ thế, quả là cầm một vật nặng mà vẫn như chơi, đúng là một cao thủ, gầm lên, „Nếu Vạn Thụy Quang nhà người khẩu đầu nhận sai, thì coi như mọi việc đã xong."

Hạng Thiếu Long cười ha ha nói, „Tốt."

Rồi phất tay cho Kinh Thiện, nói, „Đao kiếm không có mắt! Hãy cẩn thận đó!"

Kinh Thiện cả mừng phóng ra, đến chỗ chỉ còn cách Hoa Kỳ khoảng mười bước, thanh kiếm vẫn cứ nằm trong bao.

Hoàng Chiến đột nhiên đứng dậy, quát, „Khoan đã!"

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn y.

Hạng Thiếu Long thừa cơ nhìn quanh, tìm bóng dáng của Thiện Nhu, nhưng thấy bọn nữ tỳ đều đứng phía sau chiếu, lẫn trong đám gia tướng của Xuân Thân quân, nhất thời không tìm ra nàng.

Thanh âm của Hoàng Chiến truyền đến, „Nếu phía Vạn tướng quân bại trận này, phải chăng lại sai thủ hạ ra chịu chết tiếp.

Hai câu này quả thật hiếp người quá đáng, giờ đây ai ai cũng biết Xuân Thân quân và Dạ Lang vương liên thủ để bức hiếp Hạng Thiếu Long.

Nhưng không ai dám lên tiếng, chỉ có Thả Lan vương cười lạnh lùng, „Trận này vẫn chưa phân thắng bại, Hoàng công tử phải chăng đã nói quá sớm."

Hạng Thiếu Long và Lý Viên nhìn nhau cười, Lý Viên nói, „Hoàng công tử có cao kiến gì?"

Hoàng Chiến gầm lên, „Trận tiếp theo sao không tới lượt ta và người tỷ thí."

Hạng Thiếu Long cười, „Công tử xin đừng gấp, xem xong trận này rồi hẵng nói cũng chưa muộn, bắt đầu tỷ thí đi."

Hoa Kỳ chờ đã lâu, nghe thế thì quát lên một tiếng như sấm sét, hai búa giờ lên, uy mãnh vô cùng, liên tiếp múa tít lao về phía Kinh Thiện, quả nhiên là một dũng tướng hiếm thấy, ai nấy đều biến sắc, cả Lý Viên cũng lo lắng cho Kinh Thi ân, Na Thái Thái thì ôm ngực, đáng vẻ rất căng thẳng.

Kinh Thiện không hề sợ hãi, rút thanh trường kiếm ra, khéo léo như độc xà xuất động, nhanh nhạy như gió cuốn mây bay. Mặt gạt mặt đỡ, mặt chém mặt đâm, mỗi nhát kiếm đều nhắm vào sơ hở của đối phương, lại thêm bộ

pháp nhẹ nhàng như nhảy múa, đã đỡ được tất cả các chiêu số của đối phương.

Tiếng kiếm búa giao nhau vang lên không ngớt, Kinh Thiện lúc tiến lúc thoái, Hoa Kỳ không hề chiếm được thượng phong.

Người Dạ Lang và bọn Xuân Thân quân lập tức biến sắc, không ngờ Hạng Thiếu Long chỉ tùy tiện phái ra một người, nhưng kẻ đó cũng có thể ngang sức ngang tài với Hoa Kỳ, kẻ được gọi là đệ nhất dũng sĩ của Dạ Lang. Mà sức lực của kẻ này lại hơn cả Hoa Kỳ, làm sao mà không kinh hãi cho được.

Hoa Kỳ lúc này nhuệ khí đã giảm, lại thêm búa nặng nên khí lực đã chậm trở lại. Làn kiếm của Kinh Thiện đột nhiên mở rộng, ép Hoa Kỳ phải lùi hai bước.

Hoa Kỳ tái mặt, gầm lên, liều chết phản công.

Kinh Thiện cười lớn, nhích về phía trước nhanh như điện chớp, dùng đốc kiếm đâm vào huyết thái dương bên trái của đối phương, rồi gạt cánh tay cầm búa bên phải của Hoa Kỳ ra, sau đó lại rùn người xuống, để cho búa bên trái của Hoa Kỳ chém phớt qua đầu, thanh trường kiếm trong tay như một luồng điện, từ phía dưới đâm xéo lên ngực của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ hồn bay phách tán, hai cây búa văng ra, ngã người ra sau.

Kinh Thiện rút kiếm vào vỏ, lạnh lùng nhìn Hoa Kỳ đang lùi về phía sau. Dạ Lang vương đứng phắt dậy, gào lên, „Hài nhi!”

Người Dạ Lang xông ra, đỡ Hoa Kỳ, chỉ thấy ở nơi ngực, một vòi máu phun ra. Kinh Thiện bình thân quay về trong chiếu, khi đến chỗ của Na Thái Thái, thì bị ả ôm lại, hôn gã một cái thật kêu rồi mới buông ra.

Lúc này bọn Xuân Thân quân, Hoàng Chiến đều rời chiếu đến nhìn Hoa Kỳ.

Đột nhiên Dạ Lang vương gầm lên một tiếng rúng động cả đại đường, đứng dậy, rút mâu ra, „Vạn Thụy Quang! Thù giết con, ta buộc ngươi phải trả lại gấp ngàn vạn lần."

Mọi người đều lộ vẻ khinh bỉ, bởi vì lúc này y vừa nói sống chết có số, không thềm truy cứu, giờ đây lại lập tức nuốt Xuân Thân quân kéo Dạ Lang vương vào trong chiếu, Hoa Kỳ được khiêng ra ngoài, chỉ thấy máu nhỏ giọt trên nền nhà, khiến ai cũng kinh hoàng.

Không khí vui vẻ của buổi tiệc không còn nữa, nhưng không ai trách cứ Hạng Thiếu Long, bởi vì đây là do Dạ Lang vương và Xuân Thân quân tạo nên. Lúc đó ai cũng biết tuồng hay vẫn còn ở phía sau.

Thả Lan vương phá vỡ không khí bế tắc, ngửa mặt cười lớn nói, „Vạn tướng quân có hạ thuộc thần dũng như vậy, đáng vui đáng mừng, thu phục nước Điện, sẽ là chuyện của ngày sau."

Dạ Lang vương nhìn Thả Lan vương bằng đôi mắt hung tợn đầy lửa, giận đến nổi không nói ra lời.

Hoàng Chiến từ hậu đường bước ra, tay đặt trên đốc kiếm, đến giữa sảnh thì trầm giọng nói, „Vạn Thụy Quang! Lần này đến lượt ta và ngươi."

Lý Viên ngạc nhiên nói, „Chuyện này thật là kỳ lạ, rõ ràng là chuyện giữa hai nước Dạ Lang và Điện, có gì Hoàng công tử giống như bị người ta hại chết cha mẹ. Ta cũng ngứa tay lắm, hay là đến lượt ta bồi tiếp công tử chơi đùa."

Lời này vừa nói ra, bao gồm cả Xuân Thân quân trong đó, ai nấy đều biến sắc, biết Lý Viên đã chính thức đối đầu với xuân Thân quân.

Hoàng Chiến tự biết kiếm thuật không bằng Lý Viên, chỉ có nhin cơn tức này, lạnh lùng nói, „Chuyện này không liên quan đến Lý tướng, Vạn Thụy

Quang! Định nhờ người khác thay người xuất chiến sao?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Hoàng công tử đang thịnh nộ, thật không tiện cho tử võ, huống hồ tại hạ đã từng nói, trừ phi quân thượng đồng ý, nếu không tại hạ tuyệt không động thủ với công tử."

Ai nấy đều nhìn về phía Xuân Thân quân.

Xuân Thân quân lại có nỗi khổ chỉ mình mình biết.

Giờ đây nếu không động thủ thì thôi, đã động thủ thì sẽ gây ra chuyện sinh tử.

Thủ hạ của Vạn Thụy Quang đã lợi hại như thế, bản thân y càng cao thâm khó lường.

Nhưng giờ đây Dạ Lang vương đã mất đi một đứa con, mình lại không cho Hoàng Chiến xuất chiến, làm sao ăn nói với y.

Bất đồ thầm tiếc không ra tay đột kích trước, giờ đây trong tình huống này, nếu dùng thủ đoạn ám sát, sẽ khiến người trong thiên hạ coi thường.

Sự thực thì đêm nay y tuy có sắp xếp, nhưng chủ yếu chỉ là phòng bị, không hề có ý giết chết Hạng Thiếu Long và Lý Viên tại chỗ, chỉ hy vọng có thể kéo đến ngày mai, thì phối hợp với Đấu Giới phát động cùng lúc. Nếu không giết chết Lý Viên như thế này, đảm bảo Lý Yên Yên sẽ lập tức ra lệnh cho cấm vệ quân phát động phản công.

Khi đang suy nghĩ, Hoàng Chiến đã lên tiếng, „Xin phụ thân cho phép hài nhi xuất chiến!“

Xuân Thân quân thầm thở dài phải gật đầu, „Hài nhi hãy cẩn thận!"

Trong trường mọi người đều lập tức phấn chấn, đại đa số là đều mong muốn thấy đầu của Hoàng Chiến rơi dưới kiếm của Hạng Thiếu Long.

Kẻ này trước nay ý thể phụ thân, hoành hành ngang ngược ở Thọ Xuân, hai tay đã nhuộm đầy máu tanh, nhưng không ai làm gì y được mà thôi!

Hạng Thiệu Long cười ha ha, hiên ngang bước ra, khi bước ra khỏi chiếu, dùng tay vỗ ba lần dưới đốc kiếm, phát ra âm hiệu chuẩn bị ám tiễn.

Đồng thời bình thân nói, „Xin quân thượng hãy thu lại mệnh lệnh thì tốt hơn, Hoàng công tử giờ đây lòng tràn trề hận thù, sát khí đằng đằng, tại hạ dù muốn lưu tình, cũng khó mà làm được."

Mọi người đều cảm thấy gã huênh hoang quá đáng, nhưng chỉ thấy gã đứng thân nhiên như vậy, biết gã có bản lĩnh thật sự, so với Hoàng Chiến thì khẩu khí như vậy là đương nhiên.

Hoàng Chiến không đợi Xuân Thân quân trả lời, gầm lên, „Ai cần người lưu tình."

Rồi rút kiếm chém thẳng về phía trước.

Hạng Thiệu Long biết y trước nay vẫn ý thể ngang ngược, trong mắt không có ai, cho nên mới cố ý trêu tức gã, lúc này thấy kế đã thành công, liền thâm nhiếp tinh thần, rút thanh Huyết Lăng ra khỏi bao.

"Keng."

Chấn động toàn trường.

Hạng Thiệu Long vẫn cầm kiếm đứng yên, còn Hoàng Chiến thì cả người lẫn kiếm loạn choạng lùi ra sau, rõ ràng không chịu nổi một kiếm này của Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long cười lớn nói, „Hoàng công tử! Hãy dừng ở đây nhé!"

Xuân Thân quân đứng dậy quát lớn, „Chiến nhi!"

Bọn gia tướng đứng ở phía sau Xuân Thân quân đều đặt tay lên đốc kiếm, khiến cho không khí trong nội đường càng căng thẳng hơn.

Bọn Kinh Thiện nhân lúc ánh mắt mọi người đều tập trung ra giữa sảnh, ngằm lấp mũi ám tiễn ở dưới gầm bàn.

Khách khứa đều trở mắt ra.

Phải biết rằng Hoàng Chiến trước nay là mạnh khỏe ở nước Sở, dưới tay Lý Viên thì chính là y, nào ngờ vừa mới chạm mặt nhau đã rơi xuống thế hạ phong, thử hỏi ai không ngạc nhiên.

Lý Viên nhãn lực cao minh, biết Hoàng Chiến vì tức giận nên hơi thở phập phồng, mà kiếm này của Hạng Thiếu Long rất cao minh, thời gian chém đúng vào lúc đối phương khó giữ thăng bằng nhất, nên mới đạt đến hiệu quả thần kỳ này. Rõ ràng sức của Hạng Thiếu Long quả thật hơn hẳn Hoàng Chiến.

Hoàng Chiến thối lui đúng mười hai bước, rồi mới đứng vững được, nào ngờ Hạng Thiếu Long lặp lại, „Hoàng công tử! Cứ dừng ở đây nhé!"

Hoàng Chiến nào chịu rút lui trong tình huống nhục nhã này, gầm lên, „Ta sẽ giết ngươi!"

Rồi xông lên.

Hạng Thiếu Long đang lúc đối phương xông tới, đột nhiên rê về phía trước, dùng một chiêu có thủ lẫn công tấn công tới, lấy cứng đấu với cứng.

Đột nhiên có tiếng reo và tiếng vỗ tay của nữ tử. Thì ra chỉ có một mình Na Thái Thái làm trò.

Vì đây không phải là một cuộc tỉ võ bình thường, cho nên ai nấy đều im hơi lặng tiếng, vì thế tiếng reo và tiếng vỗ tay của Na Thái Thái rất chói tai,

song lúc này không ai thèm để ý đến nàng nữa.

Tiếng kiếm giao nhau không ngớt vang lên.

Hai người lướt qua nhau, Hạng Thiếu Long đột nhiên dừng bước, đứng xoay lưng lại với Hoàng Chiến, dứt kiếm vào bao.

Hoàng Chiến vẫn lao về phía trước năm bước nữa, rồi mới kêu thét lên một tiếng, thanh trường kiếm rơi xuống đất, tay phải ôm lấy tay trái, khuỷu xuống đất, lúc này mọi người mới biết tay phải của y đã bị chặt đứt, cả thanh kiếm cũng rơi theo xuống đất.

Hạng Thiếu Long ngửa đầu lên trời cười lớn, „Ai muốn giết Vạn Thụy Quang ta, thì hãy coi gương kẻ này!“

Xuân Thân quân quát lớn, „Vạn Thụy Quang!“

Hạng Thiếu Long không thèm quay đầu lại, „Tại hạ đã sớm khuyên quân thượng không nên để lệnh lang xuất chiến, đáng tiếc quân thượng quá mong giết tại hạ, cho nên chuốc phải hậu quả này, quân thượng không thể trách ai được.“

Dạ Lang vương đứng phắt dậy, quát lớn, „Giết y!“

Xuân Thân quân cũng quát lớn, „Oan có đầu nợ có chủ, xin các vị hãy rời khỏi đây!“

Rồi đưa tay cầm chén rượu, ném mạnh xuống đất.

Bốp một tiếng.

Chén rượu vỡ tan.

Sau lưng Xuân Thân quân mười mấy người xông ra, bảy người bảo vệ bên cạnh y, còn tám người kia xông ra đỡ Hoàng Chiến.

Tất cả những gia tướng khác thì xông ra từ bốn hướng, chặn lại phía trước, tạo thành một bức tường người, ngăn cách bọn Hạng Thiếu Long, Lý Viên và những khách khứa khác, trở thành thế bao vây.

Ngược lại những gia tướng của Xuân Thân quân vốn là đứng sau hai người Hạng Lý thì lùi ra hai bên, hơn hai mươi người đến nơi chiếu của Thả Lan vương, khiến cho bọn họ khó mà nhúng tay vào được.

Tiếng rút kiếm xoẹt xoẹt không ngớt vang lên.

Xuân Thân quân cười lớn sau bức tường người, „Không ngờ phải không? Nếu người lập tức buông kiếm đầu hàng, nói không chừng ta sẽ tha cho mạng chó của các người."

Lý Viên vẫn ngồi yên trong chiếu, làm ra vẻ không nhìn thấy ánh kiếm lấp lánh, cười lạnh lùng nói, „Quân thượng quả thật lớn gan, làm thế không sợ tổn thương khách khứa hay sao? Hay là muốn tạo phản?"

Hạng Thiếu Long vẫn đứng ở giữa sảnh, dáng vẻ vẫn ung dung, cười ha ha nói, „Hoàng Các nhà người quả thật là sai nhiều lắm."

Xuân Thân quân cười, „Các người xem đây!"

Bình bình hai tiếng vang lên, có tiếng cửa khóa lại.

Hạng Thiếu Long thấy bọn Long Dương quân, Hàn Sấm tay đều đặt lên đốc kiếm, quát lớn, „Các vị xin đừng nhúng tay vào hoặc đứng dậy, chuyện này tại hạ sẽ giải quyết riêng với Hoàng Các, động thủ đi!"

Lúc này bọn bốn mươi tám người Kinh Thiện vẫn ngồi ở trong chiếu, ai nấy vẫn yên lặng, khiến cho người ta cảm thấy thật mạo hiểm.

Xuân Thân quân quát, „Ra tay!"

Bình một tiếng.

Cánh cửa ngăm phía sau bọn Kinh Thiện bật ra, trong chốc lát mấy mươi tên đại hán cầm trường mâu tấn công vào phía bọn Kinh Thiện.

Khách khứa đều không ngờ bọn Xuân Thân quân lại dùng cách này. Na Thái Thái kêu lên thất thanh đầu tiên.

Bọn Kinh Thiện lúc này mới ra tay.

Bốn mươi tám người đều lộn mào dưới đất tản ra rồi có bốn mươi tám luồng bạch quang từ tay phóng ra, thì ra đó là những ngọn phi đao đã giấu sẵn trong tay áo.

Tiếng kêu thảm vang lên, bọn người trúng đao ngã gục xuống đất.

Lần này lại đến lượt cung nỏ, một loạt tên bắn ra chính xác, khiến cho bọn người vừa mới xông ra từ cánh cửa ngăm, trong lúc không phòng bị, ngã hàng loạt xuống đất, thế công lại bị hóa giải.

Bốn mươi tám người lại tiếp tục dùng thủ pháp nhanh như điện chớp để lấp tên, không ngừng bắn ra, không những ép bọn người vừa mới xông ra từ cánh cửa ngăm thoái lui, mà còn mấy tên gia tướng vốn đứng trong sảnh đường phải lùi ra sau chiếu, định dùng khách khứa mà che chắn.

Trong chốc lát, dưới đất đầy máu tươi, và kẻ địch đang rên rỉ, trông rất thảm đạm.

Hạng Thiếu Long và Lý Viên đồng thời xông về phía Xuân Thân quân, bị hơn mười tên gia tướng của y liều mạng chống trả.

Bọn bốn mươi tám người Kinh Thiện, Ô Thư tản ra khắp sảnh đường, giữ ở những nơi hiểm yếu, chỉ dùng ám tiễn để bắn những kẻ lớn gan muốn xông lên, khách khứa đều ngồi im, không dám động dậy, sợ bị liên lụy.

Lý Viên một kiếm đâm thẳng vào ngực Hoàng Bá, khi tung cước đá thi thể của y ra, Thiện Nhu rút lên lanh lảnh, „Tất cả hãy dừng tay, nếu không ta giết chết Hoàng Các."

Cả hai bên lập tức nhìn về phía Xuân Thân quân, mới phát giác y đã bị một nữ tỳ ép vào góc tường, ngọn trủy thủ sắc bén đang đè ngang trên cổ, mặt mũi xám ngoét như xác chết, toàn trường lập tức dừng tay.

Hạng Thiếu Long và Lý Viên xông lên phía trước, giữ hai bên Thiện Nhu.

Thiện Nhu rút lên, „Ném trường kiếm xuống."

Bọn gia tướng nhìn nhau, đều lúng túng. Hoàng Chiến bị trọng thương, Hoàng Bá bị giết, chẳng còn ai có thể làm chủ.

Dạ Lang vương điên cuồng, „Giết cho ta."

Thủ hạ của y đứng bật dậy, hai loạt tên đã sớm bắn tới, bao gồm cả Dạ Lang vương trong đó, hơn mười người đã bị trúng tên.

Những kẻ khác không dám động dậy.

Thiện Nhu lại quát, „Còn chưa buông kiếm!"

Không biết là ai dẫn đầu, tiếng trường kiếm ném xuống đất kêu leng keng vang lên.

Bọn Kinh Thiện dồn toàn bộ gia tướng của Xuân Thân quân ra phía sau, còn Thiện Nhu, Hạng Thiếu Long, Lý Viên thì kẹp Xuân Thân quân ra ngoài cửa lớn.

Lý Quyền và Thành Tổ Ninh cũng bị lôi ra, cột chung với Xuân Thân quân.

Tinh binh đoàn quả nhiên rất có hiệu quả, tiến thoái đều rất có trật tự, không hề sơ suất.

Mọi người đều trở mắt nhìn cảnh tượng quá bất ngờ này.

Lý Viên ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Giờ đây tại hạ mới hiểu được thế nào là bắt giặc trước tiên hãy bắt vua, tiểu đệ đã bội phục Hạng huynh!"

Hạng Thiếu Long cười thầm, quay sang nhìn Thiện Nhu, cười, „Đại tỷ thật lợi hại."

Thiện Nhu hừ một tiếng, ra vẻ rất đắc ý.

Xuân Thân quân rên rỉ, „Các người muốn thế nào?"

Hạng Thiếu Long nhìn khách khứa thi lễ nói, „Khiến cho các vị phải hoảng hốt, Vạn Thụy Quang này rất lấy làm áy náy, xin các vị hãy cứ rời khỏi nơi này, nhưng xin hãy đợi một lát, để cho bọn chúng tôi dọn đường trước."

Nói chưa xong, thì trên mái nhà có tiếng gào thét, lát sau mới yên lặng trở lại, ai nghe cũng biến sắc.

Rồi gõ cửa, bọn Ô Ngôn phụ trách giữ cửa mở ra, Lâu Vô Tâm xông vào, „May mắn không nhục mệnh!"

Lý Viên cười, „Các vị có thể rời khỏi đây, chúng tôi có thể áp trận cho các vị."

Rồi vui mừng nhìn Hạng Thiếu Long, hai bên đều biết đêm nay đã hoàn toàn thắng.

Chương 179: Kẻ Ác Chịu Tội

B

Ọn Hạng Thiếu Long áp giải ba người Xuân Thân quân ra, những gia tướng thuộc hạ còn lại trong phủ của Xuân Thân quân đổ ra, nào ngờ vừa ra đến đường thì bị gia tướng của Lý Viên nấp trên mái nhà hai bên đường phóng tên xuống như mưa, nhất thời người lăn ngựa ngã, rối loạn không thành quân.

Rồi bọn Lô Vô Tâm, Đông Lư Tử chỉ huy, hàng trăm người từ hai bên xông qua, dùng trường mâu tấn công đám gia tướng của Xuân Thân quân, kẻ địch tuy đông gấp bội, nhưng lại là rắn không đầu, sĩ khí đã hết, vừa mới chạm nhau thì đã bỏ chạy tứ tán.

Bọn Lô Vô Tâm thừa thắng đuổi theo, xông tít vào trong phủ Xuân Thân quân.

Bọn họ đã có nghiêm lệnh, không được giết cô nhi quả phụ và những kẻ đầu hàng.

Lúc này Dạ Lang vương phủ đã nằm trong biển lửa, khói đen xông lên bầu trời trong xanh.

Hơn mười khu nhà thì có bốn khu đã bị đốt cháy, tiếng la hét vang lên không ngớt.

Mà cuộc chiến đấu tại Điện vương phủ đã kết thúc một khắc trước.

Kẻ tấn công là hàng trăm thủ hạ của Lý Lệnh, từ hai bên tường tiến vào trong phủ, vốn tưởng rằng có thể dùng tay bắt sống, nào ngờ bốn bề bắn tên ra như mưa, trong chớp mắt đã bắn ngã quá nửa, khi số còn lại xông vào

trong phủ, thì gặp Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi cùng với tinh binh đoàn, cả cơ hội trốn thoát cũng không còn.

Lý Yên Yên hạ lệnh, Độc Quý giữ hoàng cung, còn Luyện An Đình, người vừa mới nắm chức nội thành thủ khóa cửa thành lại, rồi cấm quân trong nội thành bố trí ở những chỗ hiểm yếu trên đường phố, đồng thời bảo vệ sự an toàn của sứ quân các nước ngoài, tất cả đều có trật tự.

Bọn họ tuy không tham gia vào cuộc đấu tranh giữa hai phái, nhưng đã ngăn cản những kẻ khác can thiệp vào.

Dạ Lang vương phủ bị liên quân của Lý Viên và Hạng Thiệu Long vây kín, phàm những kẻ xông ra đều bị tên bắn phải quay về.

Người trong liên quân ai nấy đều cột khăn đỏ, để có thể phân biệt nhau.

Trong nội thành tuy ồn ào, nhưng ngoại thành không hề hay biết, đây là do Võ Đảm nhận được lệnh của Lý Yên Yên, không được can thiệp vào chuyện trong nội thành.

Đấu Giới ở ngoài thành và đại quân của y thì bị chặn thông tin, cho nên tưởng rằng lửa bốc cháy là ở Điện vương phủ, bị Lý Lệnh sai người tấn công.

Ba người Xuân Thân quân bị trói gô nằm trên ba chiếc xe ngựa, do các thiết vệ canh giữ.

Hạng Thiệu Long và Lý Viên đứng phía ngoài Dạ Lang vương phủ, xem xét tình thế.

Tiếng tù và nổi lên.

Hơn một ngàn gia tướng của Lý Viên chia làm hai nhóm, cầm thuẫn đánh vào trong Dạ Lang vương phủ theo hai cửa trước và cửa sau, một cuộc

chiến đấu kịch liệt lại nổ ra.

Song lại mau chóng yên lặng, Đằng Dực xuất hiện ở ngoài cửa phủ, sau đó bọn Ô Quan lại áp giải một người ra, đứng trước mặt Hạng Thiếu Long và Lý Viên, thì đẩy kẻ đó té lăn ra đất.

Ô Quan phóng về phía trước, chụp lấy đầu y, kéo y ngựa mặt lên, quỳ xuống.

Dưới ánh sáng, khuôn mặt của kẻ ấy tuy méo mó, nhưng vẫn có thể thấy được ngũ quan đoan chính, tướng mạo hiên ngang, Lý Viên hai mắt sáng lên, cười hà hà nói, „Lý Lệnh lão huynh, vẫn khỏe chứ!"

"Bình."

Lý Viên một cước đá vào bụng y, khiến y đau đến nổi oằn người lại.

Hạng Thiếu Long sợ Lý Viên đánh chết y, nên quát, „Trói y lại, giải lên xe, chúng ta về Điện vương phủ."

Đằng Dực đến bên gã nói, „Người Dạ Lang và Điện binh của Lý Lệnh trong phủ vẫn còn nhiều, trong phủ lại không sắp đặt phòng ngự, bị chúng ta dùng tên từ trên mái nhà bắn xuống, cả chống đỡ cũng không được, chúng ta chỉ có bị thương nhẹ hơn mười người."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ tinh binh đoàn chính là bộ đội đặc chủng của thế kỷ hai mươi mốt, do một tay mình huấn luyện ra. Có thể phát huy hiệu quả tốt nhất trong những cuộc chiến ở thành phố, Dạ Lang vương và người của Lý Lệnh đã không phòng bị, lại khinh địch, thêm nữa từ xa mới đến, chưa có thời gian nghỉ ngơi, người ngựa đều mệt mỏi, đâu phải là đối thủ.

Đây chính là sự quan trọng của thiên thời, địa lợi, nhân hòa trong chiến tranh.

Lý Viên lúc này bước tới, vỗ vai hai người nói, „Chuyện đêm nay, Lý Viên này sẽ ghi trong lòng, dù sau này Tần Sở xảy ra chuyện gì, ta vẫn là bạn của hai vị."

Hạng Thiệu Long nói, „Cơ hội gặp mặt của ta và Lý huynh ngoài sa trường rất ít, vả lại ta lại có ý thoái ẩn, Lý huynh không cần lo lắng."

Lý Viên sững người, khi định hỏi dẫn tới, Lâu Vô Tâm và các gia tướng phóng ngựa đến nói, „Tìm không ra Điền Đan, nghe nói sáng nay y đã rời Thọ Xuân, chuyện này phải hỏi Xuân Thân quân mới được."

Hạng Thiệu Long và Đổng Dực nhìn nhau, biết rõ hậu quả sẽ là như thế, nhưng vẫn thất vọng lắm.

Lý Viên nói, „Bọn Đản Sở vẫn chưa đến đây, theo lý y vẫn chưa quay về Tề, nhưng cũng khó nói lắm."

Lâu Vô Tâm nói, „Trong nội thành đã được không chế, có thể bắt đầu truy bắt gian đảng."

Lý Viên đang trả lời, thì bị Hạng Thiệu Long kéo qua một bên, nói, „Lý huynh phải chăng chỉ nên tính số bọn người Xuân Thân quân? Báo thù rửa hận rồi cuộc không phải là biện pháp tốt nhất."

Lý Viên trầm ngâm, gật đầu nói, „Cả chuyện này cũng làm không được, làm sao báo đáp ân đức của Hạng huynh, cứ làm theo ý của Hạng huynh vậy!“

Quay sang Lâu Vô Tâm nói, „Người phụ trách thông báo với đại thần tướng lĩnh trong thành, chuyện lần này, là do ba người Xuân Thân quân, Lý Quyền và Thành Tổ Ninh có ý mưu phản, những kẻ khác không liên quan, trừ nam tử trực hệ với ba người này, phụ nữ đều được an toàn quay về nhà, nô bộc tỳ nữ thì sẽ được sắp xếp."

Lâu Vô Tâm ngạc nhiên lắm, một lát sau mới nhận lệnh đi.

Ngọn lửa trong Dạ Lang vương phủ vừa được dập tắt, trong thành quay về không khí im lặng, chỉ có tiếng vó ngựa, vẫn đang nhắc nhở người trong thành đang xảy ra chuyện gì.

"Bộp bộp."

Trang phu nhân đưa tay tát cho Lý Lệnh hai bạt tay, rồi chỉ tay mắng lớn.

Lý Lệnh biết thế của mình đã hết, tiu nghỉu không nói, giống như một con gà trống bại trận.

Vưu Ngân Chi và Vưu Thúy Chi thì mặt đầy nước mắt, cũng đứng mắng chửi cùng với Trang phu nhân.

Bọn Trang Khổng thấy gian nhân đã bị bắt, tiểu vương có cơ hội phục vị, thì nước mắt lưng tròng.

Chuyện không thể đã biến thành có thể.

Thiện Nhu đã đến, ôm chầm lấy Triệu Chi và Kỷ Yên Nhiên, trông rất thân mật. Thấy Hạng Thiếu Long quay về thì kéo gã vào nội đường, nói chuyện.

Bọn ba người Xuân Thân quân đều bị nhốt lại, chờ đợi xét xử.

Vào trong nội đường, Thiện Nhu hớn hở nói với Hạng Thiếu Long, „Coi như con người người còn có chút lương tâm, cuối cùng đến đây đối phó với tên đại gian nhân Điền Đan."

Hạng Thiếu Long nói, „Nàng làm sao có thể lên vào phủ Xuân Thân quân?"

Triệu Chi hớn hở trả lời, „Nhu tử vẫn theo dõi Điền Đan, đoán được y từ Hàm Dương về Tề sẽ đi ngang Thọ Xuân, lại biết y đã cùng Xuân Thân

quân cấu kết, vì thế bán thân làm nô tỳ, vào hầu hạ trong phủ của Xuân Thân quân."

Hạng Thiệu Long khổ sở nói, „Giờ đây Điền Đan chẳng biết đã đi đâu?"

Thiện Nhu nói, „Y đã hội họp cùng với Đản Sở, nghe nói y ngồi thuyền trên Hoài Hà để đi xuống phía đông, người ta đang lo không biết làm thế nào, may mà người đã đến."

Đằng Dực bước vào nói, „Đã điều tra được hướng đi của Điền Đan, sáng nay y bí mật rời thành, ngồi thuyền với Thành Dương để hội họp cùng tàn binh của Đản Sở, trong mười ngày nửa tháng, vẫn chưa thể về nước Tề, chúng ta đủ thời gian để chuẩn bị."

Lúc này Ô Quan đến sau lưng Đằng Dực, thò đầu ra, nói, „Thái hậu đang chờ Hạng gia ở ngoài đường!"

Lý Yên Yên mặt che mạng, người mặc trường bào màu đỏ, đứng ngay cửa sổ, ngược đầu nhìn mảnh trăng đang treo trên cao, khiến cho người ta không biết nàng đang nghĩ gì.

Cấm vệ trưởng Độc Quý và hàng trăm cấm vệ đều phụng lệnh đứng ở ngoài.

Hạng Thiệu Long biết lòng dạ nàng rất phức tạp, không quấy rối nàng, chỉ đứng yên một bên.

Lúc này bọn Kinh Thiện áp giải Lý Lệnh và Lý Quyền vào, buộc bọn chúng quỳ xuống đất.

Lý Quyền thấy Lý Yên Yên, như gặp cứu tinh, khóc rằng, „Thái hậu, xin hãy làm chủ cho lão thần..."

Lý Yên Yên lạnh lùng quát, „Câm mồm!"

Lý Quyền còn định nói thì đã bị Ô Thư đấm một quyền vào mồm, nhất thời gãy hai răng cửa, không nói ra lời.

Lý Yên Yên dịu dàng, „Trừ Vạn tướng quân, tất cả những người khác đều phải lui ra!"

Bọn Kinh Thiện nhìn Hạng Thiếu Long, thấy gã phất tay, thì mới buông hai người, bước ra ngoài sảnh.

Thanh âm của Lý Yên Yên vang lên bên tai, „Hai người các người còn nhớ chuyện xảy ra cách đây năm năm không?"

Lý Quyền và Lý Lệnh nhìn nhau, mắt đều lộ vẻ kinh hoàng.

Lý Yên Yên chậm chậm xoay người lại, lột mạng che mặt ra, ném xuống đất, lộ vẻ mặt thanh tú đẹp như hoa, nhưng đôi mắt thì lạnh như băng tuyết, ánh lên tia lửa thù hận.

Lý Quyền há mồm ra, trong mồm đầy máu, run giọng nói, „Yên Yên! Đừng quên ta là đường thúc của con, trước nay luôn yêu thương con!"

Lý Yên Yên lắc đầu nói, „Chính vì một người là đường thúc của ta, một người là đường huynh của ta, ta suốt đời mới không thể quên được hành vi không bằng cầm thú của các người. Nếu là người ngoài, ta vẫn có thể chấp nhận được. Ta phải hạ thấp mình, mục đích chính là vì ngày hôm nay. Lý Quyền nhà người lết tới đây cho ta."

Lý Quyền hồn phi phách tán, khẩu đầu lia lịa nói, „Thái hậu tha mạng!"

Lý Lệnh phun một bãi nước bọt, nói đầy vẻ khinh bỉ, „Thái hậu cái gì, chẳng qua là thứ để Lý Lệnh này cười..."

"Bình."

Hạng Thiếu Long tung ra một cước, trúng vào mặt y.

Lý Lệnh ngã ngửa ra, nói không ra lời.

Lý Yên Yên nhìn Hạng Thiếu Long đầy cảm kích, chậm chậm bước về phía Lý Quyền.

Lý Quyền cảm thấy không ổn, khi đang ngạc nhiên nhìn lên, Lý Yên Yên vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng muốt và một thanh trủy thủ đã được tẩm độc sáng lấp lánh, nhanh như điện chớp cắm vào ngực của Lý Quyền.

Lý Quyền một tiếng kêu thảm, nãy người ngã ra phía sau đứt hơi mà chết.

Lý Yên Yên xoay người ngã vào lòng Hạng Thiếu Long, không ngừng thở dốc, nhưng vẫn không khóc.

Đến khi bình tĩnh lại, Lý Yên Yên mới rời khỏi Hạng Thiếu Long, nói, „Ngài hãy giết Lý Lệnh cho ta được không?"

Hạng Thiếu Long cười khổ sở, nói, „Tại hạ không quen giết người không đủ sức chống trả, để ta tìm một người khác thay thế được không?"

Lý Yên Yên nhìn gã đăm đăm, cúi đầu nói, „Ngài quả là một người tốt thật sự, được thôi!“

Rồi quay đến bên cửa sổ, xoay lưng lại.

Hạng Thiếu Long nhìn Lý Lệnh đang nằm dưới đất vẫn rên rỉ, nghĩ bụng kẻ này làm toàn chuyện xấu xa, quả thực rất đáng chết, đẩy cửa đang định kêu người, Lý Viên và Trang phu nhân bước tới.

Hạng Thiếu Long không muốn bọn họ biết Lý Yên Yên đã tự tay giết chết Lý Quyền, hạ giọng nói, „Thái hậu trong lòng không vui, hãy để bà ta tĩnh lặng, Lý Quyền đã xong đời, Lý Lệnh sẽ giao cho các người."

Lý Yên Yên xuất hiện sau lưng Hạng Thiếu Long, đã mang lại mạng che mặt, cả quyết nói, „Không! Ta phải tận mắt thấy y bị xử quyết!"

Khi Hạng Thiếu Long quay về phòng, thì đã đến canh bốn, Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi và Thiện Nhu hớn hờ báo lại mọi chuyện, Thiện Nhu đã bôi đi hóa trang, quay về vẻ mặt vốn có.

Hạng Thiếu Long ngồi bên Thiện Nhu, chưa lên tiếng, thì Thiện Nhu đã đưa tay chặn môi gã lại, nói, „Đừng hỏi ta về những chuyện sau khi chia tay, muốn biết thì hỏi hai người bọn họ! Bốn cô nương sẽ không lặp lại."

Hạng Thiếu Long dâng lên cảm giác ngọt ngào thân thiết, chỉ cười mà không nói.

Rồi Thiện Nhu hôn gã, cười, „Quả thực ta rất nhớ chàng, mỗi tháng ít nhất nhớ một lần."

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói, „Tình hình bên ngoài thế nào?"

Hạng Thiếu Long nói, „Giờ đây y chỉ đợi ngày mai Đấu Giới lên triều, Lý Viên đã phái một người mà Đấu Giới tin tưởng báo với y rằng, ta và Lý Viên đều bị Xuân Thân quân giết, để lừa cho y không chuẩn bị mà vào thành."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đấu Giới, một tay thì khó võ, còn làm được chuyện gì, hoàng thành há dễ trông khó, thủ hạ của y cũng không chịu liều mạng với y, ai cũng có thân tộc trong thành."

Hạng Thiếu Long vừa chớp mắt, thì trời đã sáng, nên phải cùng Trang phu nhân và Trang Bảo Nghĩa vào hoàng cung chiều buổi sáng.

Lý Viên mình mặc quan phục, đang đứng chờ gã ở ngoài cửa cung.

Thi lễ xong, Lý Viên để mẹ con Trang phu nhân đi trước, cùng Hạng Thiếu Long cỡi ngựa đi song song, vui vẻ nói, „Đấu Giới đã trúng kế. Vừa vào thành đã bị Võ Đảm bắt lấy, giờ đây Võ Đảm đã nắm quân phủ, ra ngoài thành để tiếp quản quân đội của y."

Nói mấy câu thì đã đến cửa chính của điện phủ.

Bốn người cùng vào điện. Xuân Thân quân, Đấu Giới và Thành Tổ Ninh đều bị trói, quỳ trước đài của Lý Yên Yên.

Quần thần đại đa số đều có phần tham gia buổi tiệc đêm qua, đều biết Xuân Thân quân quả thật có ý giết Lý Viên và Vạn Thụy Quang, biết thành Thọ Xuân cũng đã rơi vào sự khống chế của Lý Viên, cho nên không ai dám xin xỏ cho bọn chúng.

Lý Yên Yên sai người tuyên đọc tội trạng của ba người, Xuân Thân quân không những phạm vào tội hành thích thái quốc cửu gia và di thần của Trang gia, mà đã sai khiến con trai là Hoàng Hồ dẫn người đột kích Từ Tiên, chuyện này vừa lộ ra, ai nấy đều hoảng sợ.

Đấu Giới thì phạm tội tự điều động quân đội, ý đồ mưu phản, Thành Tổ Ninh cũng đồng mưu. Đọc xong tội trạng, cả ba người lập tức đẩy ra ngoài điện trăm thủ, rồi Lý Yên Yên tuyên bố Lý Viên được thăng làm tả thừa tướng, và các điều động nhân sự khác Cuối cùng là xác nhận lại địa vị bị quân nước Điện của Trang Bảo Nghĩa, hạ lệnh phái quân giúp bọn họ phục quốc.

Sau khi bãi châu, Lý Yên Yên triệu kiến mẹ con Trang phu nhân, còn Lý Viên thì bận rộn tối mày tối mặt, Hạng Thiếu Long thì thoải mái trong lòng, nên cùng Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, Thiện Nhu thay thường phục ra ngoài dạo chơi, cho đến chiều thì bốn người mới quay về phủ.

Vừa bước vào phủ, lập tức cảm thấy không ổn.

Lý Viên, Long Dương quân và Hàn Sấm đều đã đến, ai nấy thần sắc ngưng trọng, rõ ràng là có chuyện xảy ra.

Hạng Thiệu Long có cảm giác không may mắn, trầm giọng hỏi, „Tử Tiên phải chăng đã xảy ra chuyện?"

Lý Viên gật đầu nói, „Không những Tử Tiên xảy ra chuyện, Điền Đan té ra đã lừa cả Xuân Thân quân, đã lên về nước Tề bằng đường bộ."

Long Dương quân nói, „Y sợ dây dưa vào cuộc ám sát này, cho nên đã bỏ đi trước."

Thiện Nhu kêu lên, „Mau đuổi theo! Ta biết cách chặn y lại."

Hạng Thiệu Long buồn bã ngồi phịch xuống chiếu, nhớ lại Tử Tiên, nước mắt bất đồ ứa ra.

Không ngờ lại bị Lã Bất Vi qua mặt, sự cân bằng về thế lực đã bị phá vỡ trong chốc lát.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 180: Ngàn Núi Vạn Sông

D

ướn bàn tay tuyệt vời của tỷ muội họ Vu, Hạng Thiếu Long thấy mình đã quay về dáng vẻ ban đầu trong chiếc kiếng đồng, hai thiếu nữ ấy vì sắp ly biệt với gã, nên không còn nói cười như bình thường nữa.

Hạng Thiếu Long cũng vì chuyện của Từ Tiên mà buồn bã khôn nguôi.

Sự việc là do Hoàng Hồ tự nói ra, khi y về thành thì bị Lý Viên bắt lại ở cửa thành, lúc đi thì có hơn ba ngàn người, khi về chỉ còn lại bảy trăm người, rõ ràng là đã đánh nhau rất kịch liệt.

Khi bị tra khảo, Hoàng Hồ khai vì trong năm trăm tùy tùng của Từ Tiên, có gian tế của Lã Bất Vi, cho nên bọn chúng đã đột kích Từ Tiên ở ngay biên giới nước Ngụy tại một sơn cốc, chính Hoàng Hồ đã bắn ông ta một mũi tên, quân Tần liền chết chống lại. Hoàng Hồ cũng đã bị thương nặng, nên tháo chạy, có một số người cũng bị bắt làm tù binh, cho nên Lý Viên mới khổ não như vậy.

Long Dương quân vì chuyện này xảy ra ở biên giới nước Ngụy, sợ Lã Bất Vi lấy đó làm cớ, xuất binh đối phó với nước Ngụy.

Truy tận nguồn gốc, thì kẻ gây ra chuyện này chính là Điền Đan và Lã Bất Vi.

Đáng hận nhất là Điền Đan, y cố ý gây nên phong ba bão táp, hy vọng có thể trở thành ngư ông đắc lợi.

Hạng Thiếu Long biết chuyện này xong, thì trong lòng vui mừng, ít nhất thì biết được Từ Tiên cũng chưa biết đã chết thật hay chưa.

Song gã đã quyết định ngày mai sẽ lên đường đuổi theo Điền Đan.

Điền Đan rời khỏi Thọ Xuân thì chỉ mang theo hơn một trăm tùy tùng, vì y phải tránh né trạm canh gác của nước Sở ở biên giới, tất sẽ đi đường vòng, cho nên bọn họ tuy trễ hơn hai ngày, nhưng vì có người Sở dẫn đường, cho nên có thể đi được đường tắt, vì thế cơ hội chặn lại Điền Đan trước khi y vào nước Tề là rất lớn.

Khi gã muốn rời khỏi, thì hai thiếu nữ họ Vu nén không được ngả vào lòng gã, dặn dò khi có cơ hội hoặc lúc đi ngang qua nhất định phải vào nước Điện thăm họ, rồi vừa khóc vừa tiễn gã ra.

Trang phu nhân chặn gã ở ngoài cửa, buồn bã nói, „Đêm nay biệt ly, có lẽ sẽ không còn ngày gặp nhau, Hạng lang ơi, sao chàng bạc bẽo với thiếp thân đến thế!"

Hạng Thiệu Long cười khổ não, „Sự việc phát triển quả thật ngoài dự liệu, song phu nhân cũng đừng đau lòng như vậy, nước Điện cách nước Tần không xa, nói không chừng lúc rảnh rồi, tại hạ có thể đến thăm các người."

Trang phu nhân cả mừng nói, „Quân tử nhất ngôn!"

Hạng Thiệu Long nói, „Đừng khóc nữa, ta tin rằng chúng ta lại sẽ gặp nhau."

Trang phu nhân nói, „Ngày một thiếp thân đã về nước Điện, chàng có thể nhân lúc quay về Tần, hãy ghé thăm chúng tôi, lúc ấy thiếp lại sẽ cười cho chàng xem."

Quyến luyến với nhau một hồi, cuối cùng Hạng Thiệu Long cũng lên đường.

Lý Viên đang nói chuyện với Long Dương quân, Hàn Sấm, Đằng Dực, thấy gã đến thì kéo gã qua một bên nói, „Ta đã gặp Yên Nhiên, trong lòng ngược

lại cảm thấy rất thoải mái, quả thật chỉ có huynh mới sánh bằng với nàng, ta chỉ là kẻ có lòng nhiệt tình theo đuổi công danh lợi lộc mà thôi."

Hạng Thiệu Long không còn lời nào để đối đáp, vỗ vai gã nói, „Chỉ là tại hạ may mắn một chút, gặp được nàng sớm hơn Lý huynh một bước! Sự thực nàng cũng khâm phục huynh lắm."

Lý Viên chép miệng, „Chỉ về mặt phóng khoáng, rộng lượng, ta đã không bằng huynh, này, Tú Nhi muốn ta nói với huynh rằng, chúc huynh thuận buồm xuôi gió."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Quách Tú Nhi, trong lòng buồn bã.

Đằng Dực lúc này đến thúc, „Chúng ta lên đường thôi!"

Mọi người cùng ra cửa, nhảy lên chiến mã, bọn Kỷ Yên Nhiên đều dùng khăn che mặt, không để người ta thấy nét diễm lệ của bọn họ.

Long Dương quân, Hàn Sấm và Lý Viên đều đến tiễn.

Do quân Sở dẫn đầu, đoàn người lục đục kéo ra cửa thành.

Lúc ấy trời chưa sáng, sắc trời vẫn còn mờ mờ, càng tăng thêm vẻ âm đạm trong buổi chia ly.

Ai có thể nói chắc được có còn ngày gặp lại hay không?

Nhất là Tần và sáu nước đông nam trong tình trạng chiến tranh như thế này, nghĩ đến việc đánh nhau trên sa trường càng khiến cho người ta rầu rĩ.

Hạng Thiệu Long chán ghét chiến tranh, nhưng cũng biết đây là chuyện không thể tránh trong thời đại này.

Khi sắp đến hoàng cung, một đội nhân mã hộ tống một cỗ xe ngựa phóng ra, chặn bọn họ lại, thì ra là Lý Yên Yên đã đến.

Cầm vệ trường Độc Quý dong ngựa tới nói, „Thái hậu muốn gặp Vạn gia, mời Vạn gia lên xe."

Hạng Thiếu Long gật đầu, leo lên xe của Lý Yên Yên, người ngựa cùng ra khỏi nội thành môn.

Lý Yên Yên lột mũ đeo của Hạng Thiếu Long, nhìn gã đăm đăm một hồi, vui vẻ nói, „Hạng Thiếu Long dễ coi hơi Vạn Thụy Quang nhiều. Chả trách nào Tú Nhi nhớ tiên sinh mãi không thôi! ô, ta không phải nói nàng yêu vẻ tuấn tú của tiên sinh, mà là đáng vẻ và khí chất hiện nay của tiên sinh, càng phù hợp với lời nói cử chỉ anh hùng khí khái của tiên sinh."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Thái hậu chẳng phải đã bảo không đến tiền sao, cứ gì đột nhiên thay đổi chủ ý đến Lý Yên Yên ngả vào lòng gã, ôm chặt lấy gã, thờ dốc nói, „Đây chính là đáp án, chỉ cần nhớ đến có lẽ ngày sau không còn gặp lại nữa, Yên Yên cũng đã đau lòng, giả sử có một ngày Thiếu Long thấy không thể đấu lại Lã Bất Vi, thì cánh cửa của đại Sở ta luôn luôn mở cho chàng."

Mặt trời ngả về tây.

Ba chiếc thuyền lớn trôi xuôi về đông theo dòng Hoài Thủy, có thể thấy được cảnh hai bên bờ.

Hạng Thiếu Long đã tìm thấy Thiện Nhu đang đứng ở đuôi thuyền, ngạc nhiên nói, „Nhu đại tỷ đứng đây làm gì?"

Thiện Nhu nói không hề khách khí, „Muốn đứng một mình yên tĩnh đây không được sao?"

Hạng Thiếu Long thử ôm lấy vai nàng, chỉ thấy nàng liếc mình, chứ không phản kháng, thì yên tâm hôn lên má nàng, dịu dàng nói, „Nếu lần này có thể

giết chết được Điền Đan, Nhu tử có chịu theo chúng tôi về Hàm Dương không?"

Thiện Nhu dựa vào lòng gã, thở thè, „Ta đã quen cuộc sống rày đây mai đó, e rằng khó mà ở lại một nơi. Nếu ngày nào cũng gặp vẫn những người đó, thì thật là chán. Cuộc sống gia đình không phù hợp với ta."

Hạng Thiếu Long gật đầu, „Điều đó ta hiểu, rày đây mai đó, quả thật là một cách sống rất hay."

Thiện Nhu ngạc nhiên nói, „Ta nói vậy chẳng lẽ chàng không nổi giận?"

Hạng Thiếu Long cười, „Tại sao phải nổi giận, điều nàng nói là chân lý ngàn năm không đổi, cứ mãi lặp lại một chuyện hoặc ăn những thứ như nhau, sơn hào hải vị cũng trở nên chán ngán, song nàng cũng phải đến Hàm Dương thăm Thiện lang và cháu của nàng, muội tử của nàng cũng rất nhớ nàng đó."

Thiện Nhu nói, „Ta sẽ đến Hàm Dương, nhưng ta đã hứa với một người, xong chuyện thì phải về với y, sau đó hẵng nói."

Hạng Thiếu Long cười khổ não nói, „Phải chăng là tình lang mới của nàng?"

Thiện Nhu hạ giọng nói, „Vốn là không muốn nói với chàng, nhưng cũng không muốn gạt chàng. Sau khi chia tay, tình lang của ta đã từng mạo hiểm cứu ta, trị vết thương của ta, nên ta vì cảm kích mà yêu người ấy."

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cảm giác chua chát bẽ bàng, nghĩ lại, mình cũng có những nữ nhân khác nhau, vậy thì Thiện Nhu cũng sẽ có quyền lợi được hưởng ái tình của những nam nhân khác nhau, cười thoải mái nói, „Vậy cứ tùy ý của đại tỷ! Cứ coi như nàng gả cho người ta, rồi sinh con, cũng đừng quên rằng phải đến Hàm Dương thăm chúng tôi. Nhưng

phải trước khi bị quân nước Tần làm lễ đội mũ, nếu không sẽ không tìm thấy chúng tôi."

Thiện Nhu quay đầu lại, nhìn gã một hồi nói, „Chàng thật là đặc biệt, những nam nhân khác khi biết trong lòng ta đã có người khác, đều đổ ky, nhưng chàng không hề để ý đến, phải chăng trong lòng chàng không có người ta?"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Điều này cũng không được, điều kia cũng không phải, nàng muốn ta phải thế nào đây?

Thiện Nhu lộ vẻ kỳ lạ, thở dài nói, „Cũng chính vì chàng là một người kỳ lạ như thế, cho nên khiến cho Thiện Nhu này không thể nào quên được chàng, đó là một cảm giác rất đau khổ! Nhưng ta không thể bỏ đi ý tưởng ngao du thiên hạ của mình, có lẽ một ngày nào đó ta đã mệt mỏi, lúc đó chàng có chê ta không?"

Hạng Thiếu Long buông nàng ra, bình thản nói, „Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ cần trong vòng bảy năm nàng đến Hàm Dương, thì vẫn có thể gặp được chúng tôi."

Thiện Nhu giậm chân nói, „Ta không chấp nhận!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên kêu lên, „Nàng không chấp nhận chuyện gì?"

Thiện Nhu giận dữ nói, „Chàng có gì không giống với những nam nhân khác, hình như ta đến hay không đến cũng chẳng liên quan gì đến chàng?"

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Nàng chẳng phải là rất muốn tự do hay sao, ta giờ đây hoàn toàn không can thiệp đến cách sống của nàng, ngược lại nàng trách ta, đó là đạo lý gì?"

Thiện Nhu nghĩ một lát, bật cười, chạy đến ôm chầm lấy gã, nói, „Chàng rất khác với tất cả mọi người, chả trách nào ta không thể quên được chàng."

Hạng Thiếu Long dịu dàng nói, „Nhu đại tỷ cứ hưởng thụ cuộc sống của mình! Đó là quyền lợi của mỗi người. Nếu nói ta không đổ ky chỉ là gạt nàng, chỉ là ta không có quyền để quản thúc nàng, nên chỉ đành cố nén lòng như vậy, tôn trọng tự do của nàng."

Thiện Nhu cảm động nói, „Đây là lời nói hay nhất mà lần đầu tiên ta nghe một nam nhân nói, nhưng có phải vì thế mà chàng không yêu thương người ta như trước không?"

Hạng Thiếu Long坦然 nói, „Tình yêu thương của ta đối với nàng mãi mãi không thay đổi, nhưng ta cũng buộc mình không nghĩ đến nàng nhiều. Bởi vì khi ta nghĩ đến nàng có thể đang ôm ấp nam nhân khác, trong lòng ta cảm thấy không thoải mái. Con người vốn là ích kỷ."

Thiện Nhu hôn gã, rồi dịu dàng nói, „Chàng rất thẳng thắn, sự thực thì ta cũng vì lý do ấy mà rất e ngại khi nghĩ đến chàng, ta thật hối hận khi cho chàng biết sự thật. Cho đến sau khi chia tay với chàng, người ta mới biết không thể nào quên được chàng."

Hạng Thiếu Long hôn lên môi nàng, dịu dàng nói, „Đã là sự thực, ta và nàng chỉ đành phải chấp nhận. Đã đến giờ cơm tối, chúng ta vào khoang nhé."

"Không! Ta sợ rồi sẽ có một ngày mất đi tình yêu của chàng, „ Thiện Nhu lắc đầu nói.

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Đại tỷ đừng gạt ta, nàng đâu phải là người ấy. Nàng chỉ là không chịu đựng được khi ta không hề phản ứng khi nàng có nam nhân khác. Cho nên buộc ta đầu hàng mà thôi!"

Thiện Nhu giậm chân nói, „Ta hận chàng, hãy mau nói rằng chàng rất ghen tuông."

Hạng Thiếu Long cười ngặt nghẽo, „Được rồi! Ta sắp chết vì ghen tuông đây."

Thiện Nhu vui vẻ nói, „VẬY mới phải! LỜI lúc này ta vừa nói toàn là gạt chàng. Không hề có nam nhân nào đáng mặt để sánh bằng bốn cô nương, nhưng đừng vui sướng quá sớm, bởi vì trong đó có cả chàng, nào!" rồi kéo tay Hạng Thiếu Long vào trong khoang.

Dưới ánh sáng của ngọn phong đăng, Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, Thiện Nhu vây quanh chiếc bàn có trải tấm bản đồ vùng biên giới Tề, Sở.

Đằng Dực nói, „Ta đoán có thể Điền Đan sẽ quay về Tề theo ba con đường. Con đường thứ nhất là y bỏ thuyền lên bộ, phi ngựa đến Phù Ly Tái, rồi sau đó từ Chung Ly mua thuyền đi đường thủy về Tề. Con đường thứ hai là đổi ngựa ở Phù Ly Tái, rồi tiếp tục đi đường bộ theo quan đạo đến Bạch Thành, Lang Lăng, Khai Dương cho đến biên giới nước Tề. Con đường thứ ba có thể rắc rối hơn nhiều, đó là đi theo phía đông ngang qua Vũ sơn để về nước. Mọi người có thể thấy ta đã vẽ sẵn trên bản đồ này."

Bọn Hạng Thiếu Long đang nghiên cứu ba con đường, Thiện Nhu lên tiếng, „Không cần suy nghĩ nữa, Điền Đan là kẻ thích thoải mái, nhất định đi đường thủy, lại thêm thành thủ của Chung Ly là Hạ Như Chương và y trước nay quan hệ rất thân thiết, còn Điền Đan không hề biết chúng ta đang đuổi theo y, nào chịu bỏ dễ chọn khó."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Nếu là như thế, nói không chừng khi chúng ta đến Chung Ly, y vẫn chưa lên thuyền?"

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bởi vì hôm ấy Điền Đan lên thuyền rời khỏi thành Dương, đi ngược lên phía tây, cách Thọ Xuân mười dặm rồi mới bỏ thuyền đi bộ, lại mua hàng

trăm thốt ngựa, sau đó vòng sang phía đông đến Phù Ly Tái và Chung Ly, đường vòng như vậy, nhất định sẽ mất nhiều thời gian.

Người này quả thật là rất xảo trá, dụ Xuân Thân quân giết chết Từ Tiên, rồi lập tức chuồn ngay, để cho người Sở gánh vác mọi hậu quả, còn y thì an toàn thoát khỏi mọi chuyện.

Triệu Chi nói, „Thiếp vẫn chưa hiểu Điền Đan có gì gấp rút phải quay về như vậy?"

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên biến sắc nói, „Không hay, thiếp thấy Điền Đan nhất định sẽ đối phó với nước Yên."

Đặng Dực cũng giật mình, „Thái tử Đan đang gặp nguy hiểm!"

Hạng Thiều Long cũng hiểu ra.

Điền Đan và Lã Bất Vi cấu kết với nhau, hoàn toàn là vì lợi ích. Điều đáng lo nhất của Lã Bất Vi là sáu nước phía đông hợp tung, cho nên trước nay vẫn tỏ vẻ tốt đẹp với Điền Đan, hy vọng nước Tề không những không đứng vào trong hợp tung, mà còn phá hoại sự liên minh của năm nước kia.

Gần đây liên quân năm nước đã tiến đến biên giới, quân Tần không thể chống cự lại, càng kiên định hơn sách lược của y.

Đồng thời cũng biết được nước Sở rất cuốc cũng không để cho tam Tấn bị nước Tần đánh chiếm, cho nên mới bỏ Sở mà kết minh với Tề.

Điền Đan không phải là không biết dã tâm của Lã Bất Vi, nhưng y cũng biết thà dựa vào người còn hơn dựa vào mình, chỉ có nước Tề lớn mạnh thì mới có thể có lối thoát.

Trong thời đại chiến tranh này, cách trở thành một nước mạnh chính là đánh chiếm dần dần các nước khác, mở rộng lãnh thổ, vật tế thần chính là nước

Yên, vốn đã trở nên yếu ớt vì đánh nhau với Triệu.

Điền Đan cũng chẳng tốt lành gì với Lã Bất Vi, giả sử như lần này y có thể giết chết được Từ Tiên, thì càng khiến cho nội bộ nước Tần trở nên rối loạn, đối với Tề quả thật có lợi chứ không hại.

Còn Lã Bất Vi đương nhiên cũng phải báo đáp lại, một trong những điều đó chính là hại chết thái tử Đan ở trong biên giới nước Tần, nước Yên mất đi một nhân vật có thể gìn giữ đại cuộc, đó là sự đả kích về sĩ khí và thực lực, Điền Đan càng dễ dàng xâm chiếm lãnh thổ của nước Yên hơn.

Đột nhiên, bọn họ càng hiểu rõ hơn âm mưu của Lã Bất Vi và Điền Đan.

Kỷ Yên Nhiên nghiêm mặt nói, „Nếu lần này chúng ta không giết được Điền Đan, nước Yên sẽ mất."

Thiện Nhu nghiêng răng nói, „Lần này y chạy không thoát!"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Hạ Như Chương của thành Chung Ly có mối quan hệ mật thiết với Điền Đan, nói không chừng sẽ thăm dò hành động của chúng ta rồi báo tin cho y, bảo y đổi đường bộ mà trốn chạy, lúc đó sẽ càng khó đuổi theo y hơn."

Một ý nghĩ thoáng qua trong lòng, Hạng Thiếu Long nói, „Đã như thế, chúng ta hãy cứ tương kế tựu kế, cố ý dọa Hạ Như Chương một trận, sau khi biết được Điền Đan ở đâu, y đừng hòng sống sót mà quay về Tề."

Trước giờ Ngọ hai ngày sau, ba chiếc thuyền lớn cập bến Chung Ly.

Hạ Như Chương nghe báo thì đến.

Phụ trách hạm đội này là Lý Quang, tướng nước Sở, là tâm phúc của Lý Viên, người rất tinh minh, được Hạng Thiếu Long chỉ thị thì xuống thuyền nhỏ vào bờ gặp mặt y.

Chờ Hạ Như Chương đọc xong quân lệnh của Lý Yên Yên và văn kiện, Lý Quang hạ giọng nói, „Lần này bọn chúng tôi đến, là có một nhiệm vụ bí mật."

Hạ Như Chương giật mình nói, „Là chuyện gì?"

Lý Quang kéo gã qua một bên nói, „Chuyện ở Thọ Xuân, chắc tướng quân cũng đã nghe."

Hạ Như Chương cười khố nói, „Không những nghe phong thanh, hôm qua còn đã nhận được thông tin chính thức, không ngờ Xuân Thân quân lại có kết quả như vậy, y quả là già đến nổi hồ đồ."

Lý Quang nói, „Y không những già đến nổi hồ đồ, mà còn tin lầm lời của kẻ gian, không những phái người ám sát sứ tiết của nước Tần phái đến bá tử tiên quân, mà còn có ý đồ mưu phản, thái hậu và Lý tướng rất phản nộ chuyện này, nên sai bọn chúng tôi cầm quân đuổi theo bắt người này. Hạ tướng quân chắc biết người ta muốn nói là ai?"

Hạ Như Chương biến sắc, trầm giọng nói, „Lý tướng quân có thể nói rõ hơn một chút không?"

Lý Quang nói, „Ngoài tên gian tặc Điền Đan thì còn có ai nữa, Hạ tướng quân có nghe được tin tức của y chẳng?"

Hạ Như Chương chân tay run, khó khăn lắm mới khàn giọng nói, „Không có."

Lý Quang cũng biết rõ là chuyện gì, nhưng không vạch trần ra. Hạ giọng nói, „Điền Đan tất sẽ chạy bằng đường thủy, Hạ tướng quân hãy lập tức sai người chuẩn bị cho chúng tôi thêm ba chiếc thuyền tốt nữa, ta hy vọng hoàng hôn có thể lên đường."

Hạ Như Chương đương nhiên luôn miệng vâng dạ, Lý Quang không thèm để ý đến y nữa, quay về trên thuyền.

Hạ Như Chương căn dặn thuộc hạ xong, vội vàng quay về thành.

Lúc này Hạng Thiếu Long đã lên vào thành, cùng đi còn có Kỷ Yên Nhiên, Thiện Nhu, Triệu Chi, cả ba đều đã cải nam trang, Đằng Dực, Kinh Thiện, Ô Quang, Ô Ngôn, Ô Thư, cùng mười tám thiết vệ, ngoài ra còn có phó tướng của Lý Quang là Thái Dực, trên người bọn họ đều có giấy thông hành chính thức, nên ra vào thành đều không có vấn đề gì.

Hạ Như Chương trở về thành, thì ngựa không chịu dừng chạy thẳng về phủ.

Giữa ban ngày, phủ tướng quân lại đóng cửa kín mít, bọn Hạng Thiếu Long chỉ đành nhìn bức tường cao mà thở dài, chia nhau ra giữ ở các lối thoát, chờ đợi đêm tối đến.

May mà không đến nửa canh giờ, Hạ Như Chương lúc này đã thay đổi thường phục cùng hai tên gia tướng từ cửa sau lên ra ngoài, phóng ngựa về phía nam.

Mọi người cả mừng, đuổi theo sau.

Hạ Như Chương cứ đi thẳng phía nam, xuyên qua khu rừng, đến hoàng hôn, thì đến một trang viện bí mật nằm trong rừng.

Ngoài rừng có một con sông từ tây bắc chảy đến, rồi nhập vào sông Hoài Thủy ở phần hạ du, sau đó tiếp tục chảy về phía Đông.

ở đó có một bến nhỏ, đậu bốn chiếc thuyền câu.

Mọi người cả mừng.

Đằng Dực nói, „Ta phụ trách thu thập bọn người ở bến đò và trên thuyền. Tam đệ thì hãy vào trong trang viện đối phó với Điền Đan, hãy cẩn thận,

tùỵ tùng của Điền Đan không phải là kẻ dễ đối phó."

Nói xong dắt theo một nửa thiết vệ, đi về phía bến đò.

Hạng Thiếu Long căn dặn Kỷ Yên Nhiên, „Yên Nhiên hãy cùng Chi Chi ở ngoài, dùng cung nỏ ngăn chặn hoặc giết chết những kẻ chạy ra ngoài, còn ta và Nhu đại tỷ sẽ lén vào trong, xem thử Điền Đan có ở trong ấy không."

Kỷ Yên Nhiên gật đầu, tản ra cùng với mọi người.

Hạng Thiếu Long phất tay cho Thiện Nhu, rồi đột nhập vào trong rừng, một lát sau đã an toàn tới được bụi cây ở bên ngoài tường đông của trang viện.

Tòa trang viện có tường cao bao vây, đến gần thì cũng không thể thấy được tình hình bên trong.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, bầu trời lấp lánh đầy sao, ánh trăng mờ mờ, chỉ thấy trong trang viện có ánh đèn yếu ớt hắt ra.

Hai người phóng dây leo lên, trèo qua tường, nhảy xuống sân, Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu leo lên mái nhà gần nhất, chỉ thấy mái nhà trùng trùng, nhất thời không biết ra tay ở đâu.

Thiện Nhu ghé tai gã, hạ giọng nói, „Điền Đan thích nhất là ở phòng phía nam, chúng ta hãy đến đấy xem."

Hạng Thiếu Long theo hướng chỉ tay của nàng, chỉ thấy trang viện phía nam là một viên lâm, có đình đài lầu cát, có hòn non bộ, tương đối xinh đẹp, lại còn có cả một con suối nhỏ, chảy băng qua khu vườn, có một cây cầu đá bắc ngang qua con suối nhỏ ấy, một bên là mấy tòa lầu cao.

Xem ra trang viện này là một trang viện tránh nóng của giới quyền quý, rất có khả năng là nhà của Hạ Nhữ Chương, nên tạm thời để Điền Đan ở đây.

Hai người không nói lời nào, chạy một hơi băng qua mấy mái nhà, rồi nhảy xuống sân, chỉ thấy ở trên cầu nhỏ có bóng người và tiếng người, hai người không dám sơ suất, đi vòng đến nơi ấy, nhờ vào sợi dây leo, từ một ngọn cây, bay qua một ngọn cây khác, khi rơi xuống đất, tìm cách né tránh bọn lính canh, rồi leo lên một căn nhà có ánh sáng hắt ra.

Tiếng người từ phía dưới truyền lên.

Chỉ nghe giọng của Điền Đan, „Chuyện này không nên coi là thật, theo lý thì Lý Viên chắc là không đấu lại Xuân Thân quân mới phải."

Rồi có tiếng trả lời của Hạ Như Chương, „Tuyệt không thể giả được, đêm qua tại hạ đã chính thức nhận được mệnh lệnh của thái hậu, bảo rằng tại hạ phải giữ quan ải cho nghiêm ngặt. Lại còn cho biết Lý Quyền, Lý Lệnh, Đấu Giới và Thành Tổ Ninh đều bị chém đầu thị chúng."

Hai người nghe thì cả mừng, qua bao nhiêu gian nan, cuối cùng đã đuổi theo được tên lão tặc Điền Đan.

Điền Đan lặng lẽ hồi lâu, rồi lạnh lùng hừ nói, „Lý Viên quả thực to gan, dám phái người đến truy sát ta, Nhữ Chương! Hay là người hãy theo ta về Tề."

Hạ Như Chương chép miệng, „Thân tộc và sản nghiệp của tại hạ đều ở đây, làm sao có thể nói đi là đi, chuyện này sau này hẵng nói! Giờ đây điều quan trọng nhất là làm cách nào để sắp xếp cho Điền tướng an toàn quay về Tề."

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Bọn chúng đoán được ngày quay về Tề bằng đường thủy, giả sử Điền tướng rời khỏi đây bằng đường bộ, thì sẽ khiến cho bọn chúng chẳng làm gì được. Tại hạ thấy Điền tướng không cần phải chờ Đản Sở tướng quân nữa. Chỉ cần Điền tướng bình an quay về Tề, thì Lý Viên dù có gan to bằng trời cũng không dám làm gì Đản Sở."

Hạng Thiều Long không còn hứng thú nghe nữa, nói với Thiện Nhu, „Nhi ca chắc đã thu thập bọn người ở bến đò, chúng ta giờ đây hãy tạo ra rối loạn, chuẩn bị xong chưa?"

Thiện Nhu hạ giọng nói, „Đương nhiên đã chuẩn bị xong, ta đợi đã mười năm nay."

Hạng Thiều Long phất tay ném ra ngọn hỏa tiễn.

Ngọn lửa đã bốc cao, từng đốm lửa bay thẳng lên trời cao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 181: Trả Được Thù Sâu

H

ạng Thiếu Long và Thiện Nhu vùng lên tấn công, phục ở trên mái nhà, liên tiếp hạ được mười mấy người, thì bọn Điền Đan đã phá cửa xông vào trong trang viện.

Hai người không thấy Điền Đan chạy ra, lập tức nghĩ đã biết chuyện gì, vội vàng dùng dây nhảy xuống, phóng vào trong nhà, nhanh chóng tìm ra lối vào bí mật của bọn Điền Đan, vội vàng đuổi theo.

Địa đạo rộng rãi, thẳng thớm, có cây gỗ để chống lên, lại còn có lỗ thông khí, quả thực kiến chế rất chu toàn.

Hai người không dám thắp lửa lên, cứ men theo tường mà tiến về phía trước, một lát sau đã tìm thấy được lối ra ở đầu kia, thì ra đây là bìa rừng, ngoài rừng chính là bến đò, mấy chiếc thuyền câu đã bị chìm xuống nước, hơn mười bóng đen, men theo bờ mà bơi lên phía thượng du.

Hạng Thiếu Long lại phát ra một ngọn hỏa tiễn, rồi mới cùng Thiện Nhu nhanh chóng đuổi theo.

Sau một hồi rượt đuổi, sáu người của phía đối phương bị lọt lại phía sau, rút thanh trường kiếm quay lại, tấn công tới, Hạng Thiếu Long đâu còn thời gian để dây dưa với bọn chúng, rút ra ngọn phi châm, nhân lúc trời tối, hai tay phát liên tục, sáu người lần lượt ngã xuống đất.

Bảy kẻ còn lại ở phía trước không ngờ bọn họ lợi hại như vậy, sáu người cũng không thể chặn bọn họ lại, quát lên một tiếng, rời bờ sông, chạy lên con dốc nhỏ bên cạnh bờ sông vào trong khu rừng. Hạng Thiếu Long lại phóng ra hai ngọn phi châm, nhất thời lại có thêm hai kẻ té xuống đất.

Thiện Nhu thì phóng ra phi đao, một người đang chạy lên trên dốc trúng phi đao ngay lưng, lăn xuống.

Lúc này Thiện Nhu đã nhận ra một người trên đỉnh dốc chính là Điền Đan, không biết sức mạnh ở đâu ra, mà đã vượt Hạng Thiệu Long đuổi lên đỉnh dốc rượt theo kẻ địch.

Hạng Thiệu Long sợ nàng gặp nguy hiểm, vội vàng đề khí đuổi theo.

Tiếng đao kiếm giao nhau không ngớt vang lên, tiếng quát tháo của Thiện Nhu pha lẫn với tiếng kêu thảm của đối phương, nhưng mau chóng lại yên lặng.

Hạng Thiệu Long đuổi lên tới đỉnh dốc, hai bên giao chiến đã tách nhau ra, hai người toàn thân đầy máu, tay trái của Thiện Nhu và vai phải của nàng đều rướm máu tươi.

Điền Đan giơ ngọn trường kiếm, thủ thế với Thiện Nhu, hơi thở phập phồng, dưới ánh trăng, mặt y xám ngoét như xác chết.

Điền Đan thấy Hạng Thiệu Long thì cười thê thảm nói, „Hay! Người cuối cùng cũng đuổi kịp ta!"

Thiện Nhu rút lên, „Điền Đan! Người có biết ta là ai không?"

Lúc ấy tiếng vó ngựa vang lên, bọn Đổng Dực cầm đuốc chạy đến, vây ba người vào ở giữa.

Triệu Chi hét lên một tiếng, nhảy xuống ngựa, rút lên, „Ngày ấy khi người giết ba họ của chúng ta, đã từng nghĩ qua sẽ có ngày này hay không?"

Thiện Nhu lạnh lùng nói, „Y chính là của ta, ta sẽ tự tay giết y!"

Hạng Thiệu Long lui lại bên cạnh Triệu Chi, hạ giọng nói, „Hãy để cho Nhu tử của nàng ra tay!"

Triệu Chi khóc òa lên, gục vào vai Hạng Thiếu Long, người run run.

Điền Đan vẫn ung dung, cười ha ha nói, „Điền Đan ta đây bình sinh giết người vô số, đâu có nhớ được đã từng giết những ai? Hạng Thiếu Long! Coi như người có bản sự, Điền Đan này khâm phục người!"

Nói xong thì lật tay, đưa mũi kiếm lên cổ cửa một nhát, ngửa ra sau, mất mạng ngay tại trận.

Thiện Nhu toàn thân run rẩy, khụy xuống đất.

Triệu Chi lao tới, ôm chặt lấy nàng, hai thiếu nữ cứ ôm nhau mà khóc, tiếng khóc vang cả khu rừng.

Một kẻ kiêu hùng, cuối cùng cũng mất mạng.

Đặng Dực nhảy xuống ngựa, cắt lấy đầu của Điền Đan, quát lớn, „Chúng ta đi!"

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy hoang mang, đó là một cảm giác khó hình dung.

Một mặt là cảm thấy vui mừng vì tỷ muội Thiện Nhu và Đặng Dực đã báo được mối thù.

Mình cũng đã hoàn thành được mục đích vốn không thể đạt được.

Nhưng tận mắt thấy một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy đến ngàn sau tự vẫn trước mặt mình, cũng có cảm giác thất vọng, nhưng tất cả đã trở thành lịch sử, không thể thay đổi được nữa.

Khi tiểu Bàn đăng cơ, Lã Bất Vi rơi đầu, gã sẽ rời mảnh đất đầy chiến tranh này, sống một cuộc sống vui vẻ cho riêng mình. Mãi mãi sẽ không quay về Trung Nguyên nữa.

Sau khi về thuyền, lập tức khởi hành quay về Thọ Xuân. Mọi người uống đến say túy lúy. Ngày hôm sau thì ngủ suốt ngày, rồi mới bừng tỉnh dậy.

Hạng Thiệu Long từng bước nặng nề ra ngoài sảnh, ba thiếu nữ đang nhỏ to tâm sự, dáng vẻ rất vui mừng. Triệu Chi mừng rỡ kêu lên, „Hạng lang! Nhu tử chịu theo chúng ta về Hàm Dương!"

Hạng Thiệu Long cả mừng nói, „Chuyện hôm đó nàng nói với ta, quả thật là đã lừa ta!"

Thiện Nhu giờ ra bộ dạng cong cong nói, „Đã sớm bảo là lừa chàng, thật là tức giận! Chàng lại không hề lo lắng."

Kỷ Yên Nhiên cười, „Nhu tử đừng giận, phu quân đại nhân của chúng ta chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, miệng cứng bụng mềm, tử đừng trách!"

Thiện Nhu khinh khỉnh nói, „Y là phu quân của các người, có liên quan gì đến Thiện Nhu ta?" rồi cười khúc khích.

Mọi người đều biết tính cách của nàng, đương nhiên không ai cho lời nói của nàng là thật.

Đi ngược dòng lên, nên thuyền trở nên chậm chạp.

So với lúc đến thì nhiều hơn một ngày, cuối cùng cũng đến Thọ Xuân.

Hạng Thiệu Long vì hứa với Trang phu nhân sẽ ghé qua nước Điện thăm nàng vài ngày, cho nên không dừng lâu, đi thẳng về Hàm Dương.

Sau khi lên bờ, tinh binh đoàn hội họp lại với gã, cùng nhau đi về nước Điện ở phía nam.

Lúc ấy người đưa mẹ con Trang phu nhân về là Lâu Vô Tâm, vừa mới được thăng làm tướng quân, dắt theo tám ngàn quân Sở, đã thu hồi được đại bộ

phận các nơi bị phản quân chiếm lĩnh. Người Điện biết Trang Bảo Nghĩa đã quay về, thì nổi dậy khởi nghĩa, tổ chức thành tân Điện quân, tập hợp thành hai vạn người, cùng với quân Sở bao vây kinh đô của nước Điện là Cao Trách.

Cao Trách nằm ở cao nguyên, lưng dựa vào núi, tình thế rất hiểm yếu, lại thêm nguồn nước lương thảo đầy đủ, liên quân nhất thời không làm gì được, lại còn hao tổn mấy ngàn người.

Các nước chư hầu khác thấy Dạ Lang vương vừa mới chết, nên thi nhau làm khó, Thả Lan vương sai quân tấn công vào kinh đô của nước Dạ Lang, lập nên chủ mới, rồi mới khải hoàn quay về, người Dạ Lang từ đó không còn sức để bức hiếp các nước láng giềng nữa.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến doanh trại của liên quân ở Cao Trách, liên quân vừa mới đánh thành xong, đã tổn thương rất nhiều.

Lâu Vô Tâm và Trang phu nhân biết Hạng Thiếu Long giữ lời hứa mà đến, nên vui mừng ra mặt, đón mọi người vào trong trại Lâu Vô Tâm định thết yến tẩy trần, nhưng Hạng Thiếu Long khéo léo từ chối, lập tức vào trại chủ bàn bạc, nghiên cứu cách phá thành.

Nghe Lâu Vô Tâm trình bày xong tình thế và hoàn cảnh ở Cao Trách, Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Chỗ lợi hại nhất của thành này là dựa vào thế hiểm yếu của núi, chúng ta cứ bắt tay từ điểm này, đảm bảo ba ngày sau thì có thể phá thành. Bởi vì trên đời này không có một ngọn núi nào mà không thể trèo lên được."

Bọn Trang phu nhân, Lâu Vô Tâm đều ngạc nhiên.

Đêm ấy bọn Hạng Thiếu Long hành quân đêm, đến phía sau qua núi mà thành Cao Trách dựa vào, kết trại bố trận.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Thiếu Long và Đổng Dực nghiên cứu thể núi xong, đọc ra năm con đường, sai người trèo lên núi cột các vòng sắt, bố trí các dây leo.

Đó là những hạng mục cơ bản trong huấn luyện tinh binh đoàn. Thiết bị đầy đủ, khi trời tối bọn Hạng Thiếu Long nhờ vào dây leo và các lỗ đã đục vào trong vách đá, nhanh chóng leo được lên tới đỉnh núi.

Thành Cao Trạch rộng bảy tám dặm, đã hiện ra trước mắt.

Còn Lô Vô Tâm thì chỉ huy đại quân, ngày đêm công thành, để dẫn dụ sự chú ý của phản quân.

Tiếng hò reo không ngớt vang lên bên tai.

Bọn ba người Kỷ Yên Nhiên cũng trèo lên, thở dốc ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long và Đổng Dực. Nơi này cách phía dưới chỉ khoảng bảy mươi trượng, người bình thường nhìn xuống sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng đối với những người trong tinh binh đoàn đã từng luyện tập tại ngọn Thái Nguyệt ở mục trường Ô gia cao gấp ba lần, thì leo lên ngọn núi này chỉ là một trò trẻ con.

Đổng Dực hạ lệnh, bốn người có thân thủ giỏi là Kinh Thiện, Ô Thư, Ô Ngôn, và Đan Tuyên, lập tức thả dây leo, tìm chỗ đặt chân, rồi cầm các vòng đinh, cột dây leo mới.

Thiết bị của bọn họ đều làm y theo thiết kế của các chuyên gia leo núi của thế kỷ hai mươi mốt, chỉ cần dựa vào dây leo ở eo, rồi trượt xuống phía dưới, nhanh như điện chớp, dễ dàng như một trò chơi.

Lúc bấy giờ bốn người đã hạ xuống lùm cây dưới chân núi, cách phía nam của thành Cao Trạch một con sông hộ thành.

Bọn lính canh trên thành đã đi đến ba mặt kia để trợ giúp, chỉ còn vài người canh giữ trên những chòi canh, nhưng không thể thấy được phía dưới, bởi vì trời tối.

Đằng Dực lại phát ra mệnh lệnh, chiến sĩ của Ô gia lại tiếp tục trượt xuống phía dưới, lẩn vào trong màn đêm và nấp vào các bụi cây, lúc này bọn bốn người Kinh Thiện đã mặc áo chống nước, bơi qua con sông hộ thành, sau đó lắp đặt các dây treo để vượt sông.

Kỷ Yên Nhiên nhìn dân trong thành đang vội vàng phụ giúp giữ thành, nói, „Nhìn tình hình này cũng biết đây là một chính quyền dựa vào võ lực để duy trì, cư dân đều bị ép đi lao công."

Mọi người nhìn kỹ, quả nhiên như Kỷ Yên Nhiên nói, người dân trong thành bị buộc phải làm nhiệm vụ giữ thành, họ không hề có ý làm việc.

Lúc này có một đội nhân mã cưỡi ngựa đến tuần sát, giơ cao ngọn phong đăng xuống dưới thành và hậu sơn.

Mọi người đều giật mình, vội vàng nấp vào, bốn người Kinh Thiện thì phục dưới chân thành, đáng lo nhất là bốn sợi dây căng ngang qua mặt sông, chỉ cần đổi phương chú ý, thì có thể phát giác ra được.

Sợi dây này tuy đã được bôi dầu đen chống phản quang, nhưng vẫn không phải là vật ẩn hình.

Hạng Thiệu Long trong lúc gấp gáp đã lạnh trí, khi bọn chúng sắp đến chỗ có sợi dây, thì chu mồm huýt ra tiếng nhu cú kêu.

Đám người ấy tự nhiên giơ đèn chiếu ra phía hậu sơn, khi không phát hiện được gì, thì đã vượt qua chỗ có sợi dây, nhanh chóng đi mất.

Mọi người lau mồ hôi hột.

Thiện Nhu ghé sang nói, „Coi như chàng có bản lĩnh."

Bọn Kinh Thiện lại bắn ra sợi dây câu, móc lên tường thành, rồi nhanh chóng trèo lên, nhanh nhạy như khỉ, lần lượt chia nhau ra lên tới giải quyết từng tên lính canh ở trên chòi canh.

Từng nhóm chiến sĩ Ô gia vượt qua sông trên sợi dây, động tác rất lanh lẹ, Hạng Thiếu Long nhìn mà cảm thấy tự hào về mình, dù cho bộ đội đặc chủng ở thế kỷ hai mươi mốt, trình độ cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Lúc này có gần một ngàn người đến nơi chân núi, những người lên được thành đã rút ra cung nỏ, chiếm giữ những vị trí chiến lược trên tường thành.

Đặng Dực cười nói, „Nhị ca đã ngửa tay, phải đi trước một bước."

Hạng Thiếu Long nói, „Cùng xuống đi!"

Khi bọn Hạng Thiếu Long lên tới tường, hơn ngàn tinh binh của Ô gia chia thành bốn nhóm, chuẩn bị men theo tường thành chia ra hai bên trái phải, đánh xốc vào thành.

Đặng Dực bắn ra ngọn hỏa tiễn, thông báo cho Lâu Vô Tâm rằng bọn họ đã tiến vào thành được.

Hạng Thiếu Long sai người giữ ở các lối lên thành, dắt ba thiếu nữ và năm trăm chiến sĩ, chạy vào trong thành.

Còn Đặng Dực thì phụ trách chiếm lĩnh đầu tường.

Tiếng tù và vang lên.

Bỗng nhiên toàn thể các binh sĩ đều la lên, „Thành phá rồi! Thành phá rồi!"

Khi quân dân trong thành đều ngạc nhiên, tiếng la hét chấn động, chỉ thấy ở bức tường thành phía sau giương lên một lá cờ có chữ Trang, hàng trăm

binh sĩ ở trên thành nhảy xuống.

Lúc này những người dân bị ép phải làm việc, đều la lớn, ném những thứ gỗ đá đang khuân trong tay, bỏ chạy tứ tán, lại còn la lớn, „Thành phá rồi! Thành phá rồi!”

Tình thế hỗn loạn diễn ra khắp nơi.

Bọn Hạng Thiệu Long từ trên bậc cấp của bức tường thành nhảy xuống, bắn tên ra như mưa, quân địch ngã xuống đất, trong chốc lát đã không chế được quảng trường ở phía sau cửa thành ở các tòa kiến trúc gần đó.

Hạng Thiệu Long sai người mở cửa thành và buông cầu treo, đồng thời chỉ huy thủ hạ chiếm lĩnh các nóc nhà, phòng thủ nghiêm ngặt.

Những tên địch xông lên phía trước đều bị bắn phải chạy thối lui.

Quân của Lâu Vô Tâm thì kéo nhau xông vào thành, mang theo trường mâu và các vũ khí khác. Bọn Đổng Dực thì nhân lúc quân của kẻ địch đang rối loạn, đã dễ dàng chiếm được mấy bức tường thành ở phía tây bắc. Quân của Lâu Vô Tâm thì toàn lực tấn công ở cửa đông, giữ chân quân chủ lực của kẻ địch ở đó. Quân chiếm được bức tường thành ở phía tây bắc, cứ từ trên cao dùng cung nỏ bắn xuống, ngăn chặn kẻ địch đang chạy tới.

Hạng Thiệu Long thấy thời cơ đã đến, phất tay ra hiệu. Các binh sĩ của Ô gia dùng tên yểm hộ, xốc tới tấn công ba cửa đông, tây, bắc, chiến đấu đến kịch liệt.

Binh sĩ của Ô gia trên thành cao lại la lên, „Kẻ nào buông khí giới ngồi xuống đất sẽ không bị giết! Kẻ nào buông khí giới ngồi xuống đất sẽ không bị giết!”

Rồi họ không ngừng lặp lại, đó là một diệu kế trong chiến tranh tâm lý mà Hạng Thiệu Long đã nghĩ ra.

Nhiều căn nhà đã bị đốt cháy, ngọn lửa bốc lên cao, lan qua những khu khác, cả ngôi thành như chìm trong biển lửa, trăng sao cũng lập tức mờ.

Bọn lính thi nhau ném vũ khí và áo giáp, ngồi xuống ở góc tường hoặc ở quảng trường, sĩ khí mất hết.

Tình hình trong thành rất loạn, các binh sĩ Ô gia mở rộng phạm vi chiếm lĩnh ở các nơi.

Các chiến sĩ trên tường thành không ngừng xông tới, những kẻ ngoan cố chống trả máu loang đầy sông, xác ngã đầy thành. Những kẻ bị thương đều chạy về phía nam, để có người chữa trị, rất có trật tự.

Đây là lần đầu tiên tinh binh đoàn đánh một trận lớn như vậy, quả rất có tiếng vang.

Hạng Thiếu Long cùng ba thiếu nữ và thập bát thiết vệ, đột nhập vào trong nội thành, lúc ấy hai cửa phía bắc và phía tây đã rơi vào sự khống chế của họ, Hạng Thiếu Long đã cho mở cửa thành, để cho quân mã của Lâu Vô Tâm tiến vào thành.

Kẻ địch trong nội thành vẫn kháng cự, bọn Hạng Thiếu Long xông tới, tả xung hữu đột, trong chốc lát đã đột phá được quân giữ nội thành môn, tiến về phía hoàng cung, kẻ địch biết đã mất thế, thi nhau buông khí giới đầu hàng.

Hạng Thiếu Long sai người tập trung binh lính đầu hàng tại một nơi, Lâu Vô Tâm và Trang Khổng đã giúp hàng ngàn tinh binh xông vào, hai toán quân hội hợp lại, thế càng như chẻ tre, không đầy một tuần trà, đã đánh vào trong hoàng cung.

Trong hoàng cung rối loạn vô cùng, tiếng khóc ngất trời, bọn cung nga và trẻ con dồn lại một góc, run rẩy xin tha mạng, binh lính dần dần quỳ xuống

đầu hàng.

Hạng Thiếu Long cảm thấy thương xót, sai người võ về cho bọn họ.

Cánh cửa điện bị bật ra, chỉ thấy một đám hơn ba mươi quân địch, giờ kiếm bảo vệ cho một thanh niên mình mặc hoàng phục, đầu đội mũ cao, tiếng la hét ở phía ngoài dần dần đã giảm xuống, rõ ràng thành Cao Trách đã lọt vào tay của quân đánh thành.

Bọn Hạng Thiếu Long giương cung nỏ chĩa thẳng vào đám người ấy.

Trang Khổng quát lớn, „Lập tức đầu hàng, nếu không giết chết không tha!"

Thanh niên mặc hoàng phục ấy ngẩng đầu quát, „Ta là Lý Kỳ con trai Lý Lệnh, thà chết không đầu hàng!"

Lâu Vô Tâm ghé tai Hạng Thiếu Long nói, „Kẻ này làm đầy chuyện ác, gian dân phụ nữ vô số, chết không đáng tiếc."

"ông đã biết tâm ý của ta, vậy cứ hãy do ông chủ trì mọi việc!" Hạng Thiếu Long cười khổ nói, rồi thở dài, gọi ba thiếu nữ quay đầu bước ra khỏi điện, phía sau có tiếng tên bay và tiếng kêu thảm.

Sau đó tất cả dần dần im lặng.

Ba ngày sau khi thu phục được Cao Trách, Hạng Thiếu Long bịn rịn chia tay mẹ con Trang phu nhân và tỷ muội Vương thị, rồi mới quay về Hàm Dương.

Lần này đến Sở có thể nói là thành công, không những giết chết được Điền Đan, làm một chuyện tốt cho nước Sở và nước Điện. Nhưng vì vẫn chưa biết được Tử Tiên sống hay chết, thái tử Đan bị hãm ở Hàm Dương nên vẫn chưa thành công lắm.

Khi vào tới biên giới, An Cốc Hề thân chinh đón họ. Hạng Thiệu Long thấy quân Tần ai ai tay cũng cột băng trắng, biết có chuyện không hay, quả nhiên An Cốc Hề buồn bã nói, „Tù tướng bị đột kích trọng thương, chưa về đến Hàm Dương đã chết giữa đường."

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên nỗi hận, Lã Bất Vi quả nhiên còn độc ác hơn cả lang sói, vì lợi riêng của mình, hoàn toàn không thèm để ý đến đại cuộc của nước Tần, nếu kẻ nào ngăn cản y, đều bất chấp thủ đoạn mà trừ khử.

Mình và y vốn là có ơn chứ không có thù, chỉ vì Trang Tương vương, Chu Cơ, và tiểu Bân gần gũi, nên y đã tìm cách hại chết mình.

Giờ đây lại dùng thủ đoạn đê tiện để hại chết Từ Tiên, càng khiến cho người ta căm hờn hơn.

An Cốc Hề chép miệng, „Chuyện này đã chứng thực là việc làm của Xuân Thân quân, người Sở tuy đã dâng đầu Xuân Thân quân, lại còn cắt năm quận cầu hòa, nhưng chúng ta nào chịu bỏ qua."

Hạng Thiệu Long đi song song với y, buồn bã nói, „Nếu là như thế, thì chính là đã trúng gian kế của Lã Bất Vi. Giờ đây y chính là muốn lợi dụng tình thế quốc gia nguy ngập, khuếch trương quyền lực của mình. Kẻ hung thủ thực sự giết chết Từ tướng chính là Lã Bất Vi, Xuân Thân quân chỉ là bị y lợi dụng mà thôi!"

An Cốc Hề biến sắc nói, „Cái gì?"

Hôm sau Hạng Thiệu Long lên đường, quay về Hàm Dương.

Mười tám ngày sau, cuối cùng đã đến được Hàm Dương.

Lúc này trời đã lập đông được ba ngày, thời tiết dần dần chuyển sang lạnh. Thế mà bọn họ đã rời Hàm Dương năm tháng Tinh binh đoàn của Ô gia thì

quay về mục trường, còn Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi và Thiện Nhu cùng thập bát thiết vệ thì vào thành Hàm Dương.

Vừa mới vào thành đã nhận được một tin không may, Lộc Công ngã bệnh.

Căn bệnh này do tức giận mà ra.

Di thể của Từ Tiên được đưa về Hàm Dương, Lộc Công ôm thi thể mà khóc, ngất ngay tại chỗ, từ đó bệnh không dậy nói.

Sóng trước chưa hết, sóng sau lại đến.

Bọn Hạng Thiếu Long vội vàng chạy đến phủ tướng quân.

Vừa bước vào cửa phủ, đã cảm thấy không ổn.

Trong phủ đều có mặt những tướng lĩnh đại thần và thân tộc của Lộc Công, ai nấy buồn bã.

Khi Hạng Thiếu Long tưởng Lộc Công đã ra đi, Vương Lăng dắt Hạng Thiếu Long vào trong nội đường, buồn bã nói, „Hãy mau gặp thượng tướng quân lần cuối! Ngài vẫn luôn mong ông."

Hạng Thiếu Long chảy nước mắt.

Đột nhiên gã biết sự thực gã đã không những coi Lộc Công là một vị bằng hữu đáng tôn kính và trưởng giả, mà từ trong lòng đã coi ông ta là người thân, tình cảm của gã đối với ông ta như đứa con đối với người cha.

Lộc Công nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt khép chặt, hít thở khó khăn.

Tiểu Bàn ngồi bên cạnh giường, nắm chặt lấy tay ông ta, dáng vẻ bình tĩnh đến nỗi khiến cho người ta giật mình.

Lộc Đan Nhi thì quỳ bên giường, đang khóc ngất, bên cạnh nàng có hai ả tỳ nữ.

Bọn Kinh Tuấn, Xương Văn quân, Xương Bình quân, Lã Bất Vi, Quản Trung Tà, Lý Tư, Lao ái đều đến, đứng ở ngoài cửa.

Mọi người thấy Hạng Thiệu Long, đều lộ vẻ mừng rỡ.

Lã Bất Vi còn làm ra vẻ mừng rỡ, ôm lấy vai Hạng Thiệu Long, trầm giọng nói, „Thiệu Long đến thì tốt, hãy mau chóng gặp thượng tướng quân lần cuối!"

Hạng Thiệu Long hận không lập tức chém chết y, khi định rời khỏi vòng tay của y, Lã Bất Vi đã buông gã ra.

Kinh Tuấn xông tới, ôm chặt lấy vai gã, kêu lên tam ca, rồi khóc rống lên, ai nghe cũng đau lòng. Tiểu Bàn giật mình, quay đầu ra, thấy Hạng Thiệu Long, trong mắt lộ vẻ sâu xa, nhưng dáng vẻ vẫn bình tĩnh đến lạ kỳ, chỉ chậm rãi nói, „Thái phó mau vào đây!"

Lộc Công đang nằm thì kêu a lên một tiếng.

Tiểu Bàn trầm giọng nói, „Hãy đưa Đan Nhi cô nương ra ngoài!"

Khi Lộc Đan Nhi định chống cự, thì hai chân mềm nhũn, ngất trong lòng của hai ả nữ tỳ, Kinh Tuấn xông tới, bế nàng ra ngoài, Hạng Thiệu Long xông đến bên giường, lúc ấy chỉ còn tiểu Bàn và Hạng Thiệu Long, vì tiểu Bàn không có lệnh, cho nên tất cả những người khác đều không dám vào.

Trong tình huống này, kẻ duy nhất dám xông vào là Lã Bất Vi, nhưng trong lòng y đã có mưu đồ nên vẫn đứng phía ngoài Lộc Công mở to mắt, ánh mắt nhìn hai người, cố gắng ngồi dậy.

Hạng Thiếu Long và tiểu Bàn nhìn nhau, đều cảm thấy không hay, biết ông ta vì thấy Hạng Thiếu Long quay về mà hồi quang phản chiếu. Hai người đỡ ông ta ngồi dậy.

Lộc Công ứa nước mắt, thều thào nói, „Từ Tiên phải chăng đã bị tên gian ấy hại chết?"

Hạng Thiếu Long thê lương gật đầu, nước mắt cứ chảy ra.

Lộc Công nắm tay hai người, run rẩy kể tai hai người nói, „Bảo vệ cho bị quân, giết gian tặc, báo thù cho ta và Từ Tiên, nhớ lấy! Nhớ lấy!"

Nói xong rồi hít một hơi cuối cùng, bàn tay lỏng ra, hơi thở đứt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 182: Vì Yêu Thành Hận

K

hông gặp nửa năm, tiểu Bàn đã càng trưởng thành hơn, biết che giấu những tình cảm trong sâu thẳm lòng mình.

Rời khỏi thượng tướng quân phủ, Hạng Thiếu Long cùng tiểu Bàn quay về hoàng cung. Đổng Dực và bọn Kỷ Yên Nhiên đã về Ô phủ, chuyện tang lễ của Lộc Công, thì giao cho thư lễ quan toàn quyền phụ trách.

Về đến thư trai, khi chỉ còn tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn vỗ tay lên bàn, giận giữ nói, „Tên gian tặc này muôn chết không đủ để bù tội."

Hạng Thiếu Long buồn bã ngồi xuống, trầm giọng nói, „Cớ gì bị quân phái Từ Tiên đến Thọ Xuân?"

Tiểu Bàn giải thích như sợ gã trách cứ, „Lã Bất Vi lấy cớ liên kết Tề Sở tấn công tam Tấn, một mực đòi Từ Tiên phải đến Sở để lo việc cưới công chúa cho ta là hoàng hậu. Thái hậu không biết có phải vì Lao ái xúi dục hay không, mà đã cùng bọn Vương Quan, Thái Trạch ủng hộ Lã Bất Vi, ta buộc phải đồng ý. Lúc đó chỉ tưởng rằng Lã Bất Vi chỉ muốn dụ Từ Tiên ra khỏi Hàm Dương một khoảng thời gian để Lộc Công không dám đụng vào y, nào ngờ người Sở lại to gan bằng trời, dám đột kích sứ tiết của quả nhân."

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên nảy sinh lòng oán hận đối với Chu Cơ, im lặng không nói.

Lộc Công, Từ Tiên, Vương Hột, trước nay là ba cây trụ cột của quân đội, giờ đây chỉ còn mình Vương Hột, người này trước nay có khuynh hướng ngã về phía Lã Bất Vi, như vậy tình thế mà mình đã xây dựng khó khăn, cuối cùng đã hủy trong một đêm.

Trong số các trọng thần của quân đội, miễn cưỡng thì còn có Vương Lăng đứng về phía bọn họ. Những kẻ khác như Mông Ngao thì là người của Lã Bất Vi, Đỗ Bích lại lòng dạ khó lường, tình thế nguy hiểm này, quả thật chưa bao giờ xảy ra khi đến Tần.

Tiểu Bàn chép miệng, „Giờ đây khó khăn nhất là sau khi Từ Tiên chết thì trống chức tả thừa tướng, Lã Bất Vi đã đề cử Vương Quan, thái hậu cũng có ý ủng hộ, ta quả thực rất khó phản đối, luận về kinh nghiệm, ngoài Thái Trạch, không ai có tư cách hơn Vương Quan để có thể nhậm chức tả thừa tướng."

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này có quan hệ rất lớn, dù dùng bất cứ thủ đoạn gì, chúng ta không thể để chức tả thừa tướng ấy lọt vào tay người của Lã Bất Vi, nếu không nước Tần không quá ba năm sẽ trở thành vật trong túi của Lã Bất Vi."

Rồi quay sang tiểu Bàn nói, „Bị quân trong lòng đã có chọn sẵn ai chưa?"

Tiểu Bàn nói, „Nếu để cho ta chọn lựa, thì ta sẽ phá cách thăng chức cho Lý Tư, tài năng của người này hơn Vương Quan đến cả mười lần."

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Luận về năng lực, Lý Tư hoàn toàn không có vấn đề, nhưng y thì không phải là người Tần, dù cho không ai phản đối, thì ngài cũng không nên đề bạt người ngoài trong lúc đứng chân chưa vững, điều ấy chỉ khiến cho người Tần có lòng khác."

Tiểu Bàn trầm ngâm một lúc, gật đầu nói, „Sư phụ nói đúng, trước mắt quả thật không nên làm thế, sư phụ về thật là tốt quá! Cuối cùng cũng có người giúp cho ta."

Hạng Thiệu Long nhìn tiểu Bàn một lúc, nói, „Bị quân làm rất tốt, có thể kéo dài được sự việc cho tới hôm nay."

Đứng dậy, đi loanh quanh mấy bước, nhưng đầu óc vẫn trống rỗng, lăm lăm, „Nhân tuyển này đầu tiên phải là những Tần. Còn phải là người chúng ta tuyệt đối tin tưởng, một điều kiện khác chính là phải trẻ tuổi mà có chí lớn, không dễ dàng bị Lã Bất Vi mua chuộc, đồng thời cũng phải biết rõ mối quan hệ giữa chúng ta và Lã Bất Vi, lại được phía quân sự ủng hộ, người này chúng ta biết tìm ở đâu đây?"

Tiểu Bàn chép miệng, „Người này chính là sư phụ! Nhưng ta biết sư phụ nhất định sẽ từ chối."

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Hạ thần đã nghĩ ra, kẻ này chính là Xương Bình quân."

Tiểu Bàn ngạc nhiên một lúc, ôm đầu nói, „Y phải chẳng hơi trẻ tuổi một chút?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đương nhiên, nhưng chiêu này gọi là bề ngoài sửa đường, ngầm vượt Trần Thương, bề ngoài là Xương Bình quân, nhưng thật sự là Lý Tư, Xương Bình quân là vương hầu công khanh, Vương Quan cũng khó tranh chấp với y!"

Tiểu Bàn vẫn do dự, khổ não nói, „Nhưng muội tử yêu quý Xương Bình quân thân thiết với Quản Trung Tà như vậy, nếu Doanh Doanh gả cho Quản Trung Tà, phải chăng có vấn đề?"

Hạng Thiệu Long nói, „Nếu là trước kia, ít nhiều cũng sẽ có vấn đề. Nhưng giờ đây chỉ cần để huynh đệ Xương Bình quân biết Từ Tiên bị Lã Bất Vi hại chết, thì dù cho Quản Trung Tà có lấy được mẹ của bọn họ cũng chẳng có tác dụng gì.

"Sư phụ đừng trêu quả nhân nữa, giờ đây không tiện cười lớn, „ tiểu Bàn ôm bụng cười.

Hạng Thiệu Long nhớ về Từ Tiên và Lộc Công, cũng buồn bã, nghiêm mặt nói, „Đây chỉ là bước thứ nhất, bước thứ hai là cần phải điều Vương Tiễn về, dựa vào y để đối kháng với Vương Hột, Mông Ngao và Đỗ Bích, hạ thần chắc chắn rằng y sẽ trở thành trụ cột của giới quân sự đại Tần ta. Lại có Hoàn Xi, Vương Lăng, sẽ lợi hại hơn cả Từ Tiên và Lộc Công.

Tiểu Bàn đứng phắt dậy, nói, „Nhưng làm sao vượt qua cửa ải thái hậu? Bà ta nhất định sẽ lấy lý do Xương Bình quân chưa đủ kinh nghiệm để chống đối."

Hạng Thiệu Long ngăn người ra một lát, quả quyết nói, „Chuyện này hãy để hạ thần tự đi nói với bà ta."

Tiểu Bàn lắc đầu nói, „Thái hậu không phải là mẫu hậu như trước kia nữa, thái hậu ngày càng si mê Lao ái, lại cảm thấy quả nhân càng lúc càng không nghe lời bà ta. Quả nhân thấy sức ảnh hưởng của sư phụ đối với bà ta không lớn như trước đây nữa. Còn Lã Bất Vi giờ đây lôi kéo Lao ái, nếu không mẫu hậu làm sao ủng hộ Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Vậy thì hãy để hạ thần nói với Lao ái vậy! Hạ thần không tin y để cho Lã Bất Vi có quyền ngày một lớn, giờ đây hạ thần đã quay về, y không còn đơn độc nữa, chắc là đã có gan bội phản Lã Bất Vi."

Tiểu Bàn gật đầu nói, „Vậy thì hãy cứ làm theo ý của sư phụ, giả sử mọi cách đều không xong, thì hãy dụ Lã Bất Vi và Quản Trung Tà vào cung, rồi lại do sư phụ sắp xếp nhân thủ, giết phăng bọn chúng, sau đó hãy cứ gán cho chúng một tội danh nào đó là xong."

Hạng Thiệu Long giật mình nói, „Đây là hạ sách, giờ đây đại bộ phận binh lực đều nằm trong tay Mông Ngao, làm thế không biết sẽ đem đến hậu quả gì, vả lại trong cung đầy rẫy tai mắt của Lã Bất Vi, nếu không xong, kẻ thua thiệt chính là chúng ta."

Tiểu Bàn thở dài đánh sượt, nói không ra lời.

Hạng Thiếu Long nhớ về thái tử Đan, hỏi về tình hình của người này, tiểu Bàn tỉnh như không nói, „Lã Bất Vi đã mời y tới tận tướng phủ, rồi sau đó trói y lại, giờ đây sống chết vẫn chưa biết, còn thủ hạ của y thì bị giam lỏng ở tân quán, không được bước ra khỏi cửa nửa bước, do người của Quân Trung Tà phụ trách canh gác, ta cảm thấy chuyện này cũng không lớn lắm, chuyện của chúng ta đã quá nhiều, cho nên trước nay vẫn không hỏi đến."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn y, lòng thấy lạnh giá.

Tần Thủy Hoàng rốt cuộc là Tần Thủy Hoàng, nhìn thái độ của y cũng đã biết y không hề phiến lòng khi Lã Bất Vi đã dẹp đi một chương ngại cho việc thống nhất thiên hạ của y.

Nghĩ đến đây thì biết, nếu như muốn lay động tiểu Bàn để y giúp đỡ mình trong chuyện này, chỉ có một kế duy nhất là dùng lợi.

Nghĩ một lúc, thở dài nói, „Bị quân làm như thế chính gọi là đường ý chí của người, mà hủy diệt uy phong của mình."

Tiểu Bàn ngăn người ra hỏi, „Cả chuyện này cũng có vấn đề sao?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Giả sử bị quân không thèm để ý đến chuyện này, vậy thì uy vọng mà bị quân khó khăn lắm mới xây dựng được trong lễ Điền Liệp sẽ trôi hết về đông, khiến cho ai ai cũng biết người thực sự làm chủ Hàm Dương lúc này chính là tên trọng phụ thối tha Lã Bất Vi. Có câu, hai nước tương tranh không trăm sứ giả, giờ đây người ta ở xa đến phúng điếu phụ vương của ngài, nhưng lại bị Lã Bất Vi cho người bắt giữ, tội danh ấy là do ngài gánh vác. Sau này sáu nước phía đông còn chịu tin ngài là người giữ đạo nghĩa hay không?"

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Tại sao lời của sư phụ và Lý Tư giống nhau đến thế? Xem ra cũng có lý. Nhưng thái tử Đan không chừng đã bị Lã Bất Vi giết chết!"

Hạng Thiệu Long lắc đầu, „Lã Bất Vi làm sao dễ dàng giết chết thái tử Đan. Chuyện này rõ ràng là nhằm vào hướng chúng ta, mặt khác chính là giúp Điền Đan đối phó với nước Yên."

Rồi lạnh lùng hừ, „Mạc Ngao đã chết, trừ đi được quân sư của tên lão tặc này khiến y mất mặt, y làm sao bỏ qua chuyện này. Nhưng không có cách nào đối phó với hạ thần, kế duy nhất là hạ thủ thái tử Đan, may mà hạ thần không xông vào tướng phủ để đòi người, nếu không y sẽ bày mưu giết hạ thần hoặc trị tội hạ thần rồi."

Tiểu Bàn bình tĩnh nói, „Nhưng chuyện này thái hậu đã ngầm giúp đỡ, bởi vì Lộc Công và Từ Tiên đã nhiều lần phản đối đều bị mẫu hậu và tên Lã tặc ấy gạt qua. Ta cũng khó mà chen vào!"

Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu lắm, tiểu Bàn nói đúng, không gặp nửa năm xem ra Chu Cơ quả thật đã thay đổi nhiều lắm.

Tiểu Bàn nói, „Từ ngày mai trở đi, sư phụ nhất định phải dự triều mỗi ngày. Chao ôi! Giờ đây càng lúc càng ít người dám phản đối Lã Bất Vi nữa."

Ngừng một lát rồi nói, „Có nên điều An Cốc Hề về không?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Giờ đây trọng binh của đại Tần chúng ta đều tập trung ở biên cương, bảy phần lọt vào tay của Mông Ngao và An Cốc Hề, giả sử nếu điều cả hai người này về, chúng ta sẽ không có ngoại viện, cho nên chuyện này vạn lần không thể."

Thuận miệng hỏi, „Cánh quân của Hoàn Xi đã đến đâu rồi?"

Tiểu Bàn sáng khoái trả lời, „Hai người Hoàn Xỉ và tiểu Bôn đã tự mình đi đến các nơi để lựa chọn nhân tài, giờ đây đã lập nên được một đội quân gần vạn người. Lý Tư cũng đã tìm được một cái tên cho đội quân này, gọi là tặc viện sư, nghe ra cũng được!“

Rồi lại lạnh lùng hừ nói, „Nhưng Lã Bất Vi lại làm khó bọn Hoàn Xỉ, bề ngoài thì điều gì cũng chấp nhận, nhưng thực chất thì cản trở. Ta muốn thăng Hoàn Xỉ thành Tư Mã đại phu của quân chính viện, nhưng lại bị thái hậu và Lã Bất Vi cản trở, khiến cho quả nhân không thể là gì được, sự phụ nhất định phải nghĩ cách cho ta mới được.“

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu lắm, không có Từ Tiên và Lộc Công, mà đối phương lại có Mông Ngao và Vương Hột, còn mình thì bù nhìn về chuyện dùng quân và làm chính trị, làm sao đấu lại Lã Bất Vi?

Đến đây, một ý nghĩ thoáng qua, nghĩ thầm giả sử có thể lôi kéo được Mông Ngao thì tất cả mọi vấn đề đã được giải quyết Chuyện này tuy khó, nhưng Lã Bất Vi đã từng có lòng giết hai đứa con của Mông Ngao, cho nên chuyện này không phải là không có khả năng, nhưng phải bắt tay từ huynh đệ của Mông Vô và Mông Diêm. Thế là trong lòng đã có diệu kế.

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện cấp bách trước mắt là phải trao chức tả thừa tướng cho người của phía chúng ta, đồng thời giao trọng trách cho Vương Tiễn đến thay thế cho hai người Mông Ngao, Vương Hột, còn chuyện thái tử Đan thì hãy giao cho hạ nhân xử lý.“

Rồi thương lượng tình tiết, nhất là chuyện của thái tử Đan, Hạng Thiếu Long mới rời khỏi thư trai của tiểu Bàn.

Bước ra khỏi cửa, trong nhất thời không biết đi về đâu mới phải.

Điều mong muốn nhất vốn là quay về Ô phủ để gặp Triệu Nhã, nhưng về đạo nghĩa thì nên đến an ủi bọn Từ Ấy Tắc, người của thái tử Đan mới phải,

nhưng người cần gặp nhất chính là Lao ái, để lôi kéo y liên thủ đối phó với Lã Bất Vi.

Đang lúc suy nghĩ, tiếng của Lý Tư vang lên bên tai, „Hạng đại nhân!“

Hạng Thiếu Long cả mừng kêu lên, „Lý huynh!“

Lý Tư kéo gã đi theo cửa hông đến ngự hoa viên.

Lúc này đã đến sau giờ ngọ, mây đen trên bầu trời mù mịt, chắc là sắp có một trận gió tuyết lớn.

Ngồi trong tiểu đình, Lý Tư buông gã ra thở dài nói, „Lã tặc thật là lợi hại, chúng ta phải lọt xuống thế hạ phong.

Này, đã trừ khử được Điền Đan rồi sao?“

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Lý Tư lập tức mắt sáng lên, phấn khởi nói, „Chuyện này đối với đại nghiệp thống nhất thiên hạ của đại Tần rất có lợi, mà Lã Bất Vi thì không thể cấu kết với Điền Đan nữa để thao túng các nước phía đông.“

Hạng Thiếu Long thừa cơ hỏi, „Giờ đây Lã Bất Vi ngoài Mông Ngao và Vương Hột, còn có thực lực gì nữa?“

Lý Tư buồn bã nói, „So ra, đó chính là chỗ yếu nhất của Lã Bất Vi, chí ít ở Hàm Dương sức của chúng ta có ưu thế hơn hẳn y.“

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Ta rất mù mờ về cơ chế trong triều đình, Lý huynh có thể giải thích rõ ràng không?“

Lý Tư ngạc nhiên nhìn gã, rồi mới gật đầu nói, „Nếu muốn nói rõ ràng, e rằng đêm nay Hạng đại nhân sẽ không thể về nhà, nhưng nói đơn giản, chủ yếu nhất là phân thành ba giai tầng, giai tầng cao nhất đương nhiên là bị

quân Chính, lại thêm những tiểu thần phò chính như tại hạ, tạo nên nội đình, chỉ mới là nội đình thôi cũng đã rất phức tạp."

Hạng Thiệu Long nói, „Tại hạ hiểu rõ về nội đình, Lý huynh không cần phải giải thích, dưới bị quân là tả thừa tướng và hữu thừa tướng, vậy thì chức quyền trong tay hai người này có gì khác nhau?"

Lý Tư nhẫn nại giải thích, „Điều này phải bắt đầu nói từ thời Hiếu Công, Thương ưởng biến pháp, khi đó dưới vua là thứ trưởng và đại lương tạo, cho đến thời Huệ Văn vương, Thương ưởng kiêm nhiệm chức đại lương tạo và thứ trưởng, nắm trọn quân sự và chính quyền trong tay, công cao hơn chủ, cho nên Huệ Văn vương đổ ky, hành quyết Thương ưởng giữa chợ, từ đó mọi quyền hành đều tập trung vào trong tay vua, lại đặt chức thừa tướng thế cho đại thứ trưởng, tướng quân để thay thế cho đại lương tạo, phân chia chính quyền và quân sự ra. Vì thế, thừa tướng là kẻ đứng đầu trăm quan, sau đó vì chức thừa tướng quá nặng nề cho nên chia làm tả thừa tướng và hữu thừa tướng, về đại thể thì hữu thừa tướng quản lý chính quyền còn tả thừa tướng thì quản lý quân sự, hữu thừa tướng cũng giống như trước kia, còn tả thừa tướng thì giống như đại lương tạo."

Hạng Thiệu Long nghe mà đầu óc trở nên lúng búng hỏi, „Vậy tại sao Lã Bất Vi cứ muốn quản chuyện của quân đội?"

Lý Tư cười khở não nói, „Quân đội và chính quyền vốn là khó chia nhau ra, vì tả hữu thừa tướng đều trực tiếp phò trợ quốc quân, cho nên phàm là những chuyện do quốc quân quyết định đều phải hỏi ý kiến bọn họ, giờ đây bị quân Chính tuổi hầy còn nhỏ, thái hậu thì lên triều giải quyết chính sự, tình thế tự nhiên phức tạp hơn."

Hạng Thiệu Long cảm thấy khó hiểu hơn, nhú mày hỏi, „Vậy tả hữu thừa tướng rốt cuộc là làm việc như thế nào?"

Lý Tư ung dung nói, „Tả hữu thừa tướng đều thông qua bốn viện để trị nước. Bốn viện chính là quân chính, tư pháp, thuế dịch và công vụ do bốn vị đại thần Tư Mã, Tư Khấu, Tư Đồ, Tư Không quản lý, giờ đây tả thừa tướng quản quân chính và công vụ, hữu thừa tướng quản tư pháp và thuế dịch, Lộc Công vốn là Tư Mã, giờ đây chỗ ấy đã trống."

Hạng Thiệu Long định hỏi nữa, thì một tên nội thị đứng ở ngoài đình thi lễ nói, „Thái hậu mời Hạng đại nhân!"

Hạng Thiệu Long và Lý Tư nhìn nhau, đều cảm thấy không hay.

Lúc này tuyết bắt đầu rơi nặng hạt.

Trong nội cung của thái hậu, Chu Cơ đang ngồi trên loan đài, bốn ả cung nga, bốn tên nội thị đang đứng hầu hai bên, còn cấm vệ thì đứng thành hàng dài ra đến cửa điện.

Hạng Thiệu Long thấy bài binh bố trận như thế thì biết có chuyện không hay, bởi vì Chu Cơ một mặt muốn tỏ ra không nói chuyện riêng với gã, mặt khác muốn cho Lao ái biết rằng, nàng một lòng hướng về y, để tránh cho y không vui Quả nhiên sau khi Hạng Thiệu Long thi lễ xong, đứng dậy. Chu Cơ mắt phượng lạnh lùng nói, „Hạng đại nhân, khanh phải chăng chẳng coi thái hậu ta ra gì, bỏ đi nửa năm, khi quay về lại không thỉnh an ai gia?"

Hạng Thiệu Long biết chỉ còn một cách là lấy mềm để chế cứng, thở dài nói, „Thái hậu nguôi giận chỉ vì..."

Chu Cơ ngắt lời, „Dù cho người có giải thích thế nào, cũng khó mà làm cho ai gia bớt giận. Hạng Thiệu Long, hãy cho ai gia biết nhà ngươi và bị quân đang làm chuyện quái quỷ gì, chuyện gì cũng lén lén lút lút, giấu giếm ai gia. Hôm lễ Điền Liệp, Cao Lăng quân mưu phản, các người rõ ràng đã sớm nhận được tin, tại sao không cho ai gia biết?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết nàng đang định tính nợ cũ, cười khổ nảo, „Vì thần dù cho có ngàn vạn lời nói, trong chỗ đông người như thế này, cũng khó mà kể rõ sự tình cho thái hậu biết, chả lẽ hạ thần phải nói cho thái hậu biết tiên vương thế nào, bị quân thế nào, Lã tướng quân thế nào, Từ tướng quân thế nào hay sao?"

Đôi mắt phượng của Chu Cơ nhìn gã một hồi rồi dịu dàng lại, thở dài nói, „Thôi được! Tất cả mọi người lui ra cho ta! Ai dám nghe lén, giết chết không tha."

Trong chốc lát, bọn cung nga nội thị đã kéo ra ngoài, lại còn đóng tất cả những cửa điện.

Chu Cơ lại thở dài, giọng điệu trở nên mềm mỏng, „Đã sớm biết không làm gì được khanh, nói đi!"

Hạng Thiếu Long bước về phía trước hai bước, ung dung ngồi xuống bậc tam cấp, nói, „Lã Bất Vi giết chết Từ tướng, hại Lộc Công, giả sử nếu có thể đồn tại hạ vào chỗ chết, thì kẻ tiếp theo tất sẽ là Lao đại nhân."

Chu Cơ thấy gã ngồi quay lưng lại với mình như thế định lên tiếng trách mắng, nào ngờ Hạng Thiếu Long vừa lên tiếng thì đã run bắn cả người nói, „Người nói sao?"

Hạng Thiếu Long bưng mặt, trầm giọng nói, „Phàm là những vật gây trở ngại cho con đường quyền lực của Lã Bất Vi, sớm muộn đều sẽ bị y đá qua một bên, ngoài bản thân y, tất cả những thứ khác đều phải hy sinh, thái hậu chắc rõ điều này hơn hạ thần."

Hơi thở của Chu Cơ trở nên nặng nề, một lát sau mới nói, „Người Sở đã đưa thủ cấp Xuân Thân quân đến đây, làm lễ thỉnh tội cho cái chết của Từ Tiên, chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với Lã Bất Vi? Nếu người không nói cho rõ ràng, ai gia tuyệt không tha cho người."

Hạng Thiệu Long tức giận đứng dậy, xoay người lại, nhìn thẳng vào Chu Cơ rồi nói, „Giết chết Từ Tiên có lợi gì cho Xuân Thân quân, nếu không phải là Điền Đan xúi dục, Lã Bất Vi đứng phía sau giúp đỡ, người Sở làm sao lớn gan làm vậy như thế, hừ! Thái hậu không tha cho hạ thần hay sao? Hãy gọi người vào lấy thủ cấp của hạ thần cho xong, xem thử Hạng Thiệu Long này có nhú mày hay không?"

Trong mắt Chu Cơ hiện ra tia sát cơ lạnh lẽo, nhưng khi chạm phải ánh mắt của gã một chốc thì lập tức dịu lại, nhẹ nhàng nói, „Coi như ta đã nặng lời, cần gì phải giận giữ như thế!"

Hạng Thiệu Long thấy đã đến lúc cần lui binh, cả quyết nói, „Giờ đây ai cũng mong giành được chức tả thừa tướng, giả sử lọt vào tay Lã Bất Vi, không những Hạng Thiệu Long này chết không còn chỗ chôn thân, người bên cạnh thái hậu cũng sẽ chẳng ăn ngon ngủ yên đâu."

Chu Cơ mềm mỏng nói, „Nếu Thiệu Long chịu nhận chức tả thừa tướng, ta sẽ hết sức ủng hộ."

Hạng Thiệu Long bình tĩnh, mỉm cười lắc đầu, „Không phải hạ thần, mà là Xương Bình quân."

Chu Cơ ngạc nhiên nói, „Xương Bình quân làm sao có thể khiến cho kẻ khác nể phục được. Sao không nghĩ đến Vương Lăng?"

Hạng Thiệu Long nói, „Bởi vì chúng ta cần Vương Lăng thay thế cho Lộc Công quản lý quân chính, từ đó có thể chế ngự bọn người Vương Hột, Mông Ngao, Đỗ Bích. Xương Bình quân tuy tuổi tác còn kém, nhưng y là vương hầu quý tộc, để cho y làm thừa tướng quả thật là phương pháp tốt nhất để làm yên lòng quân Tần. Thái hậu đừng quên rằng tây Tần tam hổ tướng đã mất đi hai, Vương Hột không những đã đi theo Lã Bất Vi, thanh thế hiện nay không bằng Mông Ngao, trên đời này có rất nhiều kẻ a dua,

đến khi ai cũng đi theo Lã Bất Vi, thái hậu và bị quân có còn chỗ đứng chân hay không?"

Chu Cơ nhìn gã một hồi, rồi buồn bã nói, „Cớ gì ai gia mãi không thể nói lại người? Nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, ta cần phải suy xét lại, người hãy lui ra!"

Hạng Thiếu Long biết nàng cần phải bàn bạc với Lao ái, trong lòng than thầm, nhưng cũng chẳng còn cách nào, buồn bã bước ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 183: Xảy Ra Nhiều Chuyện

P

hủ đệ của Lao ái nằm bên cạnh hoàng cung, đối diện là tòa phủ nguy nga như một hoàng cung nhỏ, lầu các liên tiếp của Lã Bất Vi, bức tường vừa cao vừa dày, lối vào là một thành bi cao đến ba trượng, trên có khắc ba chữ bằng đá Trọng Phụ Phủ, chỉ với sự ngạo nghễ này, cũng gói ống như Thương ưởng bị Hu ệ Văn vương đổ ky, đã phạm vào đại ky của vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai là tiểu Bàn, chắc chắn Lã Bất Vi sẽ thất bại, nhưng đáng tiếc đó là chuyện của sáu năm sau.

Muốn vượt qua sáu năm đầy gian nan ấy, Hạng Thiếu Long phải làm thân với Lao ái. Theo bộ phim Tần Thủy Hoàng, Chu Cơ cuối cùng hoàn toàn đứng về phía Lao ái, không những đối kháng với Lã Bất Vi, mà còn mưu đồ lật đổ đứa con của mình là Doanh Chính.

Bộ phim giải thích rất đơn giản, tất cả là vì Chu Cơ say mê Lao ái.

Nhưng Hạng Thiếu Long thì lại biết ít nhất có hai nguyên nhân, đó chính là vì Chu Cơ đối với gã và tiểu Bàn vì yêu mà thành hận.

Nguyên nhân trong đó phức tạp hơn.

Hạng Thiếu Long gã vì không thể kháng cự lại vận mệnh cho nên cố ý để mặc cho Chu Cơ bị Lao ái dùng nhục dục dụ dỗ, để rồi cuối cùng không thể thoát ra được.

Gã tự cảm thấy hổ thẹn trong lòng, lại biết Chu Cơ không thể xa rời được Lao ái cho nên cố ý tránh xa nàng, điều ấy càng khiến cho Chu Cơ oán hận, cuối cùng mới ra nông nỗi này.

Tiểu Bàn thì vì trước nay vẫn coi Chu Cơ là mẹ, nên xem nàng là Ni phu nhân. Cũng mong muốn nàng giữ phụng đạo như Ni phu nhân. Trong lòng y, ngoài Trang Tương vương ra, chỉ có thể chấp nhận Hạng Thiếu Long là phụ thân. Giờ đây Chu Cơ không biết tự trọng đã say mê tên Lao ái nổi danh đều cang, trong phút chốc đã phá đi hình tượng tốt của mình, từ sự thất vọng đó đã biến thành một sự căm ghét sâu sắc, vì thế thái độ của Chu Cơ không những thay đổi mà còn hàm chứa trong đó sự oán hận, khiến cho mối quan hệ giữa hai người ngày càng xấu đi. Trong tình thế đó, Chu Cơ đương nhiên ngày càng nghiêng về phía Lao ái và Lã Bất Vi.

Giống y như tiểu Bàn đang cùng Hạng Thiếu Long liên thủ đối phó với nàng vậy. Đó là sự thực và tình thế không ai có thể thay đổi được.

Cách duy nhất của Hạng Thiếu Long là khơi dậy xung đột và tranh chấp giữa Lao ái và Lã Bất Vi, đồng thời khiến cho Chu Cơ chỉ có thể đứng về phía của Lao ái, không ủng hộ cho Lã Bất Vi nữa.

Đến phủ nội sử của Lao ái, báo tên xong, Lao ái vui mừng ra cửa.

Lao ái mình mặc quan phục dáng vẻ hơn hở như thay da đổi thịt, từ xa đã mỉm cười thì lễ nói, „Nghe được Hạng đại nhân từ xa quay về, đang định đến phủ để bái phỏng, nào ngờ đại nhân lại đến đây, hạ quan làm sao gánh vác nổi."

Hạng Thiếu Long thầm mừng con mẹ nhà người, bởi vì bà ta đã sinh ra một kẻ táng tận lương tâm, nhưng bề ngoài thì vẫn vui vẻ, bước tới nắm lấy tay y mà cười rằng, „Bốn nhân vừa mới gặp thái hậu và bị quân, mới biết được Hàm Dương này xảy ra nhiều chuyện như thế. Nào, chúng ta hãy tìm nơi nói chuyện cho thỏa lòng."

Lao ái rõ ràng biết chuyện gã gặp thái hậu, nên không hề ngạc nhiên, dắt gã vào căn phòng phía đông, trên đường đi gặp rất nhiều nô tỳ, gia tướng, có thể thấy y oai phong như thế nào.

Hai người ngồi xuống, bọn nô tỳ lui ra hết, nhấp ngụm trà thơm xong, Lao ái nói, „Thái hậu và Hạng đại nhân nói những lời bí mật gì?"

Hạng Thiệu Long biết y ghét nhất là Chu Cơ vẫn còn tình ý với mình. Nếu không giải tỏa mối nghi ngờ này thì đừng hòng giành lấy sự hợp tác với y, hạ giọng nói, „Bốn nhân nói cho thái hậu hay, Từ Tiên bị Xuân Thân quân ám sát theo lệnh của Lã Bất Vi."

Lao ái ngạc nhiên nhìn gã, Hạng Thiệu Long giải thích hết mọi đầu đuôi, cuối cùng thì thở dài rằng, „Nếu chức tả thừa tướng lọt vào tay người của Lã Bất Vi, lúc ấy cả bị quân và thái hậu cũng sẽ bị y xỏ mũi dắt đi."

Lao ái lặng người đi, trở nên trầm tư:

Đó chính là chỗ cao minh của Hạng Thiệu Long. Phải biết rằng dã tâm của Lao ái rất lớn, mà chỗ dựa duy nhất của y chính là Chu Cơ. Nếu Chu Cơ mất thế, thì quyền thế của y không những mất hết mà còn phải quay về dưới trướng của Lã Bất Vi.

Con người là như thế, lúc chưa nếm vị ngọt thì không sao, đến khi nếm rồi thì rất khó vứt bỏ, nếu buộc Lao ái phải làm nô tài của Lã Bất Vi thêm lần nữa, còn khó chịu hơn phải giết y.

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Giả sử nếu ta đoán không lầm, Lã Bất Vi và Quân Trung Tà sẽ tìm mọi cách lôi kéo đại nhân giống như trước kia y đã từng lôi kéo ta vậy."

Lao ái nheo mắt nhìn gã nói, „Xin thứ cho Lao mỗ nói thẳng, Hạng đại nhân có gì lúc đầu lại coi trọng ta đến thế?"

Hạng Thiệu Long giả vờ thành thật nói, „Nguyên nhân này ta chỉ có thể nói với một mình Lao huynh, đó là vì thái hậu, ta và bị quân đều muốn bà

không cảm thấy cô đơn. Lại thêm ta vừa gặp Lao huynh thì đã yêu mến, nói như vậy chắc Lao huynh đã hiểu rõ tâm ý của ta."

Lao ái nén không được nói, „Phải chăng muốn tại hạ ủng hộ huynh ngồi lên chức tả thừa tướng?"

Hạng Thiệu Long thầm mắng nhà người đã lấy lòng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Bên ngoài thì tỏ vẻ như bị hiểu nhầm, nói, „Nếu tại hạ muốn ngồi lên chức tả thừa tướng, thì đã làm được chuyện đó từ thời tiên vương còn sống, Lao huynh chắc là cũng biết chuyện này?"

Lao ái đương nhiên là biết, vội vàng nói, „Hạng huynh xin đừng hiểu nhầm, tại hạ chỉ là đang nghĩ ngoài huynh ra, còn ai có tư cách tranh với Vương Quan?"

Hạng Thiệu Long biết y đã động lòng, thở dài nói, „Hãy để ta nói vài câu ngoài đề, có câu người không phải cây cỏ, làm sao có thể vô tình. Hạng Thiệu Long này đã chính tay đưa thái hậu và bị quân về nước Tần, vốn là muốn ẩn cư ở đây cùng đám thê thiếp hưởng thú điền viên, đó có thể nói là ước mơ của ta. Nào ngờ tên gian tặc Lã Bất Vi nhiều lần muốn dồn ta vào chỗ chết, lại hại thê thiếp và nô tỳ của ta, cho nên Hạng Thiệu Long này phải tranh đấu cùng Lã Bất Vi đến cùng. Ngày tên lão tặc họ Lã này rơi đầu, chính là lúc Hạng Thiệu Long này rời khỏi nước Tần, nếu phạm phải lời thề, trời tru đất diệt, Lao huynh có thể hiểu cho lòng dạ của Hạng Thiệu Long này chưa?"

Lao ái ngẩn người nhìn gã một hồi lâu, rồi đưa tay ra nói, „Tại hạ hiểu."

Hạng Thiệu Long biết y đã bị lay động đến cùng, đưa tay ra nắm lấy tay Lao ái, trầm giọng nói, „Xương Bình quân là tả thừa tướng, Vương Lăng thay thế cho Lộc Công, Lao huynh có đồng ý không?"

Lao ái thất thanh kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiệu Long rời khỏi phủ Lao ái, dắt theo mười tám thiết vệ, đến hành phủ của thái tử Đan, hơn mười tên đô vệ cản đường vào cửa, tên đô vệ trưởng thi lễ rồi nói, „Quản đại nhân có lệnh, bất cứ ai cũng không được vào phủ."

Hạng Thiệu Long nheo mắt nhìn y nói, „Thấy Hạng Thiệu Long này mà còn dám vô lễ cản đường, người tên là gì?"

Tên đô vệ trưởng ấy lúc này mới biết họa lớn giáng xuống hoảng hốt quỳ xuống nói, „Tiểu nhân biết tội! Nhất thời không nhìn rõ đây là Hạng thống lĩnh."

Lúc này trong thành Hàm Dương, không ai mà không biết Hạng Thiệu Long chính là người hùng bên cạnh bị quân, lại nắm giữ binh quyền ở thành Hàm Dương, nếu đụng phải gã, cả Lã Bất Vi cũng khó mà bảo vệ cho, bọn thị vệ hoảng hốt đều quỳ xuống cả.

Hạng Thiệu Long không thèm tính toán với bọn chúng, lạnh lùng quát, „Mở cửa cho ta."

Bọn đô vệ nào dám phải đối, ngoan ngoãn mở cửa, thì ra trong phủ còn có một doanh đô vệ quân nữa.

Hạng Thiệu Long nhảy xuống ngựa, căn dặn cho các thiết vệ giữ ở ngoài cửa phủ, còn mình thì nghênh ngang bước vào trong Bọn đô vệ khiếp sợ gã, không ai dám lên tiếng phản đối.

Đại tướng Từ Duy Tắc, đại phu Lãnh Đình, quân sư Vưu Chi và Diêm Độc cùng hơn mười cao thủ nghe tin thì đều ra cửa đứng chờ gã.

Vừa thấy Hạng Thiệu Long, ai nấy cũng lộ vẻ bi phẫn.

Sau khi ngồi xuống, Từ Duy Tắc tức giận nói, „Hạng đại nhân phải làm chủ cho chúng tôi."

Vưu Chi vẫn là kẻ bình tĩnh nhất, hỏi, „Diệt xong Điền Đan chưa?"

Hạng Thiệu Long gật đầu.

Bọn Từ Duy Tắc đều thở phào. Phải biết rằng nếu như Điền Đan vẫn còn sống, nước Yên sẽ có họa lớn.

Lãnh Đình thở dài nói, „Không ngờ Lã Bất Vi lại lớn gan như thế, dám nhốt thái tử, giờ đây sự sống chết của thái tử vẫn chưa biết, khiến cho bọn chúng tôi không giám làm càn, nếu không chúng tôi sẽ liều chết một trận để hả cơn giận này."

Hạng Thiệu Long nói, „Các vị hãy yên tâm, dù Lã Bất Vi có lớn gan, y cũng không dám hãm hại thái tử. Nếu không sẽ mang tiếng thất tín với thiên hạ. Tại hạ thấy y chỉ nhận lời của Điền Đan, giữ thái tử ở đây một thời gian, để cho âm mưu của y được thành công mà thôi! Chuyện này hãy cứ giao cho ta, nếu không thể buộc y thả thái tử, thì ta cũng có thể âm thầm cứu thái tử ra. Được rồi, các vị hãy mau chóng thu dọn hành lý, đến Ô phủ của ta, nếu không, nói không chừng tên giặc họ Lã kia tuy chưa thả thái tử, nhưng sẽ sai thủ hạ đến giết các vị, lúc ấy tình hình cũng rất tồi tệ."

Bọn Từ Duy Tắc thấy Hạng Thiệu Long có nghĩa khí như vậy, chịu chấp nhận đắ tội với Lã Bất Vi, ai nấy đều cảm động, vội vàng sai người lập tức thu dọn hành trang.

Một lát sau hơn một trăm người đã tụ tập ở ngoài sân, bọn đô vệ của Quán Trung Tà chỉ giương mắt đứng nhìn chứ không giám lên tiếng.

Lúc ấy có tiếng vó ngựa truyền đến, một đội nhân mã kéo đến bao vây kín ngoài cổng, kẻ dẫn đầu chính là Quán Trung Tà.

Chỉ thấy y mặt mũi lạnh lùng, phi người xuống ngựa, đến phía trước Hạng Thiệu Long ngang nhiên nói, „Hạng đại nhân hãy khoan, thuộc hạ phụng

mệnh trọng phụ, người ở trong phủ, không ai được bước ra khỏi cổng nửa bước."

Bọn Từ Ấy Tắc đều nhất tề rút kiếm, ánh đao kiếm sáng loáng, không khí trở nên căng thẳng.

"Xin hỏi Quản Trung Tà đại nhân có văn thư do trọng phụ ký hay không?"
Hạng Thiếu Long cười ha hả nói.

Quản Trung Tà ngần người.

Sau khi y nhận được tin Hạng Thiếu Long xông vào trong phủ, lập tức từ quan thuộc chạy đến đây, không hề gặp được Lã Bất Vi. Quản Trung Tà cố cãi, „Thuộc hạ nhận khẩu lệnh của trọng phụ, Hạng đại nhân nếu không tin thì hãy gặp trọng phụ mà hỏi."

Hạng Thiếu Long rút thanh Huyết Lăng đánh keng một tiếng, cười nói, „Vậy là được! Ta cũng phụng khẩu lệnh của bị quân, đến đây đưa người đi. Quản đại nhân nếu không tin, thì có thể đến gặp bị quân mà hỏi. Ai cản trở ta, tức là vi phạm lệnh vua, giết chết không tha."

Bọn thiết vệ đều rút kiếm ra, bao vây Quản Trung Tà và mười tên thân vệ.

Quản Trung Tà mặt hơi biến sắc, biết rằng cố cãi lại hoặc cản trở, lập tức sẽ có máu đổ. Lại thấy bọn người đang bao vây mình, ai cũng là hạng cao thủ, khi động thủ, chắc chắn bên mình sẽ thua thiệt.

Rồi nhìn Hạng Thiếu Long, chỉ thấy mắt gã lộ tia sát cơ, rõ ràng muốn nhân cơ hội này để trừ khử mình, nghĩ thầm kẻ quân tử không tính hơn thiệt trước mắt, mỉm cười rồi lui qua một bên, bình thản nói, „Hạng đại nhân đã hiểu nhầm, thuộc hạ chỉ sợ là đại nhân từ xa quay về, không biết rõ tình hình hiện tại, đã là như thế, cứ để chuyện này cho trọng phụ và đại nhân ái ngại quyết, xin mời đại nhân!“

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đáng tiếc, rồi dứt kiếm vào bao, mỉm cười nói, „Vây là tốt. Ta cứ tưởng rằng Quân đại nhân không thềm nghe cả mệnh lệnh của bị quân nữa, chỉ trung thành với một mình trọng phụ mà thôi."

Quân Trung Tà giật mình, nghĩ lại nhược điểm lớn nhất của Lã Bất Vi chính là y không phải là vua nước Tần. Cho nên chỉ cần bị quân nước Tần có Hạng Thiếu Long ủng hộ, trừ phi Lã Bất Vi công nhiên tạo phản, nếu không phải đành nghe theo lệnh vua mà thôi.

Bọn Từ Duy Tắc cùng các thiết vệ thu lại binh khí, nhảy lên lưng ngựa.

Hạng Thiếu Long không thềm ngó đến Quân Trung Tà nữa, mà dắt theo mọi người ra ngoài cửa phủ. Rồi một ý nghĩ nảy ra, sai Ô Thư đưa bọn Từ Duy Tắc về Ô phủ, rồi cùng những người khác lập tức vào hoàng cung, vào đến nội đình thì gặp tiểu Bàn và Lý Tư đang bàn bạc, thi lễ nói, „Bị quân nếu muốn hạ nhuệ khí của tên gian tặc họ Lã kia, ra oai trước mặt mọi người, hiện nay có một cơ hội ngàn năm có một."

Tiểu Bàn và Lý Tư ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau.

Hơn một trăm cấm vệ cưỡi ngựa đi trước mở đường, Xương Văn quân, Xương Bình quân, Hạng Thiếu Long, Lý Tư đi theo tiểu Bàn, hơn ba trăm người cưỡi ngựa nghênh ngang phóng ra khỏi hoàng cung, đi về phía phủ trọng phụ.

Cũng vừa lúc ấy Lã Bất Vi biết được Hạng Thiếu Long đã dắt theo người của thái tử Đan bỏ đi, lửa giận nổi lên ùng ùng chạy ra khỏi phủ trọng phụ, định vào hoàng cung tìm Chu Cơ để tính sổ với Hạng Thiếu Long, nào ngờ giữa đường thì đụng đầu nhau.

Bọn Quân Trung Tà vội vàng né qua một bên quỳ xuống, chỉ còn lại một mình Lã Bất Vi ngồi trên ngựa đi thẳng tới phía trước bọn tiểu Bàn, thi lễ với tiểu Bàn xong, thì neo mắt nhìn Hạng Thiếu Long, rồi mới trầm giọng nói, „Không biết bị quân muốn đi tuần tra ở đâu?"

Tiểu Bàn thầm nghĩ chuyện của ta nào đến lượt người quản, bề ngoài vẫn ung dung nói, „Chính là đến phủ của trọng phụ."

Lã Bất Vi ngạc nhiên nói, „Bị quân tìm lão thần có chuyện gì?"

Tiểu Bàn lạnh nhạt nói, „Nghe nói thái tử Đan đến phủ trọng phụ làm khách, quả nhân đột nhiên muốn gặp y, mong trọng phụ hãy lập tức sắp xếp cho y đến gặp quả nhân."

Lã Bất Vi ngăn người ra, trong mắt lộ tia sát cơ lạnh lùng, lạnh nhạt nói, „Thái tử Đan mấy ngày nay đã muốn đi, không biết có còn trong phủ của lão thần không?"

Rồi quay sang quát Quản Trung Tà đang quỳ bên vệ đường, „Quản thống lĩnh còn chưa đi tìm cho bị quân?"

Tiểu Bàn đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long xong, lạnh lùng nói, „Trọng phụ nói thật lạ, người có trong phủ hay không mà ông cũng không biết hay sao? Thái tử Đan từ xa đến đây để bái tế tiên vương, là quý khách của đại Tần chúng ta, nếu tiếp đãi không chu đáo, cả quả nhân cũng phải chịu trách nhiệm đấy."

Rồi quát lớn, „Xương Bình, Xương Văn! Hai người hãy cùng Quản đại nhân đi tra xét."

Lã Bất Vi không ngờ từ sau khi Hạng Thiếu Long quay về, tiểu Bàn lập tức như trở thành một người khác, không những không nghe lời y mà còn có ý trách cứ. Rồi Xương Bình quân và Xương Văn quân, hai người kẹp hai bên Quản Trung Tà đi.

Tiểu Bàn thúc bụng ngựa dong ngựa về phía phủ trọng phụ, đoàn nhân mã lục tục kéo theo, Lã Bất Vi chỉ đành đi theo bên cạnh tiểu Bàn.

Ba người Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn và Lý Tư đều cười thầm trong bụng, còn Lã Bất Vi chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Người dân bên đường thấy bị quân xuất tuần, đều quỳ phục hai bên đường bái lạy, chưa đến phủ trọng phụ, Xương Bình quân, Xương Văn quân đã đưa thái tử Đan từ trong phủ bước ra, lúc này mặt mũi thái tử Đan trắng bệch, tiểu Bàn vỗ ngựa về phía trước, cười ha hả nói, „Thái tử Đan vẫn khỏe chứ, quả nhân tiếp đãi không chu toàn, mong thái tử hãy bỏ quá cho, xin đừng trách quả nhân!"

Thái tử Đan thấy Hạng Thiếu Long thì đã biết chuyện gì xảy ra, nói vài câu khách khí rồi quay sang Lã Bất Vi, lúc này mặt mũi y đã tím tái, nói, „Năm nay được trọng phụ ân cần tiếp đãi, ngày sau tất sẽ trả lại."

Lã Bất Vi biết lời của y có ẩn ý, lạnh lùng hừ một tiếng, không trả lời, cả hứng thú diễn tuồng cũng không có.

Tiểu Bàn quay sang Lã Bất Vi nói, „Trọng phụ chẳng phải là muốn vào cung hay sao? Không biết là muốn gặp thái hậu hay gặp quả nhân đây?"

Lã Bất Vi tức ghen hòng, không ngờ tiểu Bàn lại lợi hại đến thế, nếu bảo muốn gặp Chu Cơ, thì có nghĩa là mách cho Chu Cơ biết bị quân đang làm chuyện thị phi, nhưng nói là muốn gặp y thì có lời gì để nói đây? Lúng túng mà đáp rằng, „Lão thần chỉ là muốn thương lượng với bị quân và thái hậu chuyện tả thừa tướng và đại Tư Mã thôi!"

Tiểu Bàn lạnh lùng nói, „Quả nhân đã có chủ ý, sáng sớm ngày mai sẽ công bố trước triều, chuyện này không cần phải nhắc đến nữa, xin mời trọng phụ."

Lã Bất Vi ngạc nhiên nhìn sang Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, không lên tiếng, dáng vẻ vẫn bí hiểm. Còn trong bụng thì cười thầm Lã Bất Vi rốt cuộc cũng lãnh giáo được vị Tàn

Thủy Hoàng trong tương lai này.

Lã Bất Vi giận lắm.

Tiểu Bàn hạ lệnh, „Quả nhân đột nhiên nhớ ra một chuyện, không thể ở lâu được, Thiếu Long hãy giúp quả nhân tiếp đãi cho tốt thái tử Đan, ta phải về cung đây."

Nói rồi thúc ngựa đi.

Bọn Xương Bình quân, Xương Văn quân, Lý Tư vội vàng thúc ngựa đi theo.

Hạng Thiếu Long thấy Lã Bất Vi đứng ngăn ra nhìn bóng của tiểu Bàn, bình thản nói, „Xin mời trọng phụ, mặt tướng xin cáo lui!"

Rồi không thèm để ý đến Lã Bất Vi nữa, dắt theo thái tử Đan và các thiết vệ bỏ đi. Đồng thời biết rằng từ giờ khắc này đã thật sự bước vào tình thế đối kháng chính diện với Lã Bất Vi, không còn sự lựa chọn nào nữa.

Trên đường quay về Ô phủ, khi đi ngang qua phủ Cầm Thanh, suýt chút nữa y đã vào thăm nàng quả phụ xinh đẹp này, nhưng bên cạnh có thái tử Đan, lại nhớ đến Nhã phu nhân và bọn Ô Đình Phương, đành bỏ đi ý nghĩ ấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 184: Gặp Nhau Lần Cuối

H

ạng Thiếu Long cùng thái tử Đan về đến Ô phủ, bọn Từ Ấy Tắc nằm mơ cũng không ngờ rằng trong chốc lát gã đã cứu được chủ của mình, nên ai đấy đều vui mừng, cảm kích đến nỗi rơi lệ.

Hạng Thiếu Long trong lòng mong nhớ Triệu Nhã, Ô Đình Phương, Bảo Nhi nên vội vàng cáo lui, để cho Đào Phương và Đằng Dực tiếp đãi thái tử Đan, vội vàng vào trong phủ, bọn nô tỳ thấy gã về, ai nấy cũng vui mừng.

Khi vào đến hoa viên, ở nơi tiểu đình có tiếng nam nữ nói chuyện, nhưng không rõ ràng.

Gã không thèm để ý, bước ngang qua, lúc ấy có tiếng bước chân ở phía sau vang lên, một giọng thiếu nữ nói, „Đại gia đã về!"

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, thì ra đó là Châu Vi.

Nàng có vẻ vì cuộc sống đã sung sướng hơn trước, nên người đã có da thịt hơn, càng xinh xắn hơn lúc trước, quỳ xuống dưới đất, khuôn mặt hơi đỏ, đáng vẻ rất kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên không biết nàng đang nói chuyện với ai, một bóng người thoáng qua, thì ra Ô Quả tù trong ngõ trúc đuổi theo, lại còn kêu, „Tiểu Vi Vi! ôi chao! Hạng gia, tiểu nhân..." rồi quỳ xuống bên cạnh Châu Vi, vẻ mặt rất lúng túng.

Hạng Thiếu Long trong bụng mới vỡ lẽ ra, biết Ô Quả đã thích Châu Vi, nên đang theo đuổi nàng.

Ngày trước chính mình đã xúi giục Kinh Tuấn đeo đuổi Châu Vi, xem ra Kinh Tuấn chỉ thích mỗi mình Lộc Đan Nhi, nên mới đẩy sang cho Ô Quả, trong bụng cũng vui mừng lắm.

Châu Vi thấy Ô Quả quỳ bên cạnh nàng, vội vàng lườm y, rồi hốt hoảng nói, „Đại gia! Tiểu Vi..."

Hạng Thiệu Long bước về phía trước đỡ hai người dậy, vui mừng nói, „Tiểu Vi không cần giải thích nữa, thấy hai người như thế này ta cũng vui lắm, nào có ý trách phạt."

Châu Vi hơi đỏ mặt, cúi đầu nói, „Đại gia không phải như thế đâu."

Hạng Thiệu Long thấy nàng khi nói chuyện thì không giám nhìn mình, biết được nàng cũng có ý với Ô Quả, khi định lên tiếng thì Ô Quả nháy mắt lên, lộn một vòng, ôm lấy cánh tay của Châu Vi nói, „Tiểu Vi Vi! Ta nói không sai mà!

Hạng gia nhất định sẽ không trách chúng ta đâu."

Châu Vi cố rút tay ra, giận dữ nói, „Nhà người mau tránh ra chỗ khác cho ta, người ta còn phải hầu hạ đại gia nữa."

Hạng Thiệu Long ha hả cười nói, „Tiểu Vi không cần phải hầu hạ ta nữa. Từ hôm nay trở đi, Ô Quả sẽ hầu hạ nàng vậy!

Nói xong thì cất bước, chỉ để lại Ô Quả và Châu Vi đứng trong vườn.

Vừa bước đến nhà sau, một làn gió nhào tới, hai người Điền Trinh và Điền Phụng chạy ra, ngã vào lòng gã mà khóc, run lên bần bật như những con chim nhỏ.

Hạng Thiệu Long ôm chặt hai người, bước vào đại sảnh.

Ô Đình Phương và Kỷ Yên Nhiên đang ngồi trò chuyện, còn Hạng Bảo Nhi thì đang nằm trong lòng Kỷ Yên Nhiên, lúc này Hạng Bảo Nhi đã được ba tuổi.

Ô Đình Phương thấy Hạng Thiếu Long thì lao về hướng gã.

Hạng Thiếu Long buông hai chị em họ Điền, ôm nàng vào lòng, Ô Đình Phương nước mắt lưng tròng, nói bằng giọng trách cứ, „Bây giờ chàng mới chịu trở về nhà sao?"

Khi Hạng Thiếu Long đang dỗ dành nàng, thì Kỷ Yên Nhiên bế Hạng Bảo Nhi đến trao cho gã.

Hạng Bảo Nhi ôm lấy vai gã, kêu, „Cha!"

Hạng Thiếu Long vui mừng đến nỗi hôn như mưa lên đôi má nhỏ của Bảo Nhi, trong lòng tràn trề tình thân gia đình.

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Được rồi, hãy vào phòng gặp Nhã tử đi, Nhã tử chắc cũng thức dậy rồi."

Hạng Thiếu Long biết Triệu Nhã không có thói quen ngủ trưa, giật mình nói, „Nhã nhi sao rồi?"

Kỷ Yên Nhiên chột buồn, „Sức khỏe của Nhã tử rất yếu ớt, hãy mau vào thăm! Nhã tử đợi chàng đến khổ."

Hạng Thiếu Long đưa Bảo Nhi lại cho Kỷ Yên Nhiên, thuận miệng hỏi, „Chi Chi và Nhu tử đâu?"

"Ba tử muội bọn họ gặp nhau, chẳng thêm để ý đến ai nữa, „ Ô Đình Phương vui vẻ nói.

Hạng Thiếu Long hôn lên má Ô Đình Phương, tử muội họ Điền hôn hờ kéo gã vào phòng phía đông.

Đến một căn phòng yên ắng, Triệu Nhã vẫn ngủ say chưa tỉnh, một ả tỳ nữ đang đứng cạnh hầu hạ.

Tỷ muội họ Điền kéo ả nữ tỳ ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại mình gã và Triệu Nhã, gã ngồi bên mép giường, trong lòng dâng lên tình yêu, nhìn mỹ nhân vốn đã chịu nhiều đau khổ này.

Hạng Thiếu Long đưa tay vuốt má nàng, âu yếm kêu, „Nhã nhi! Nhã nhi!"

Triệu Nhã dần tỉnh dậy, mở to mắt nhìn, thấy Hạng Thiếu Long thì kêu lên một tiếng, gắng gượng ngồi dậy.

Hạng Thiếu Long ôm nàng vào lòng, hôn lên môi nàng.

Triệu Nhã không biết có sức lực ở đâu mà ôm gã thật chắc, ngẩng mặt lên, cười hỏi, „Nam nhân của thiếp cuối cùng đã quay về, Ô kìa tại sao lại khóc? Người ta không khóc kia mà!“ Hạng Thiếu Long ôm lấy mình nàng, than, „Nàng đã ốm đi nhiều."

Triệu Nhã hôn lên đầu mũi gã, vui mừng nói, „Người ta nhớ chàng biết bao, không được tính nợ cũ với người ta đấy nhé."

Hạng Thiếu Long nói, „Nàng phải khỏe lại, cùng ta du sơn ngoạn thủy."

Triệu Nhã mỉm cười nói, „Bệnh của thiếp không thể khỏe được đâu, nhưng chỉ cần những ngày cuối cùng có người yêu bên thương nhất, là coi như trời cao kia đã thương tình Triệu Nhã rồi."

Hạng Thiếu Long dâng lên cảm giác không hay, trách cứ, „Không được nói những lời như thế, nàng nhất định sẽ khỏe, tình yêu của ta đối với nàng chính là tiên đơn diệu dược hay nhất trên đời này, còn tốt hơn cả những bậc y sư."

Triệu Nhã bật cười rồi hôn lên đôi môi gã, sau đó nói, „Đỡ người ta dậy!"

Hạng Thiếu Long đỡ nàng ngồi dậy bên mép giường.

Triệu Nhã cố gắng ôm lấy cổ gã, nói bằng giọng yếu ớt, „Thiếp muốn ra ngoài tản bộ! Nhìn kìa! Tuyết rơi!“ Hạng Thiếu Long nhìn ra ngoài khung cửa, quả nhiên tuyết đã rơi, nhưng vì không nỡ làm trái ý nàng, tìm một tấm mền dày, quấn nàng vào trong, rồi đưa nàng ra ngoài tiểu đình, âu yếm nói, „Nhã nhi cảm thấy chỗ nào không khỏe?"

Triệu Nhã ngả người vào gã, nhìn bầu trời đầy tuyết, mỉm cười nói, „Chàng nói lúc trước đấy à? Là cảm giác mình không còn chút sức lực, đứng hay ngồi đều cảm thấy chóng mặt, có lúc nhớ đến chàng thì tim lại nhói lên. Nhưng giờ đây lại tất cả đều khỏe, lại còn muốn ăn chút gì nữa!"

Hạng Thiếu Long nhích ra, nói, „Ta sai người làm chút thức ăn cho nàng nhé! Thích ăn thứ gì đây?"

Triệu Nhã nhìn gã dăm dăm, mỉm cười lắc đầu, „Không! Đó chỉ là cảm giác, giờ đây thiếp chỉ cần chàng ôm lấy, để Nhã nhi biết rằng Hạng Thiếu Long vẫn còn thương yêu Nhã nhi, Nhã nhi đã cảm thấy thỏa mãn rồi."

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ khuôn mặt nàng, chỉ thấy sắc mặt của nàng trở nên hồng hào, đôi mắt kỳ lạ, Triệu Nhã dịu dàng bảo, „Bọn Triệu Đạt rất trung thành với Nhã nhi, chàng xem có chuyện gì thích hợp với bọn chúng thì hãy để cho bọn chúng giúp chàng! Vì thiếp mà bọn chúng vẫn chưa thành gia lập thất, tâm nguyện này phải nhờ chàng hoàn thành cho Nhã nhi thôi."

Hạng Thiếu Long lúc này mới cảm thấy không ổn lắm, giật mình nói, „Không được nói những lời như thế nữa, nàng sẽ mau chóng khỏe lại thôi."

Triệu Nhã bình thản cười, „Hãy nhìn kìa! Tuyết rơi đẹp biết bao, bao nhiêu những điều xấu xa trên đời này đều được phủ trắng xóa. Nhã nhi tuy có

nhều nam nhân, nhưng người thật sự yêu mình chỉ có mỗi chàng Thiếu Long mà thôi, những người khác đều quên cả. Lẽ ra thiếp đã chết ở Đại Lương, nhưng biết rằng vẫn còn có cơ hội gặp lại chàng, nên mới có thể gắng gượng đến lúc này, lúc này nếu không phải chàng đã gọi thiếp, e rằng thiếp đã không còn tỉnh lại được nữa. Thiếu Long ơi! Đừng khóc!" rồi đưa tay lau nước mắt cho gã.

Hạng Thiếu Long thấy toàn thân lạnh giá, lòng đau như dao cắt, ruột đứt từng đoạn, run giọng nói, „Nhã nhi đừng dọa ta, nàng phải cố gắng lên, cuộc đời này vẫn còn nhiều điều đẹp để lắm, đang chờ nàng hưởng thụ."

Triệu Nhã mỉm cười nói, „Những thứ đẹp để thường rất ngắn ngủi. Thiếp nhớ lại lần đầu tiên khi gặp chàng ở trên đường Hàm Đan, lúc ấy chàng quần áo rách rưới, dáng vẻ ngơ ngác, nhưng còn oai phong hơn cả vương hầu quý tộc, khiến cho Nhã nhi không cách nào đè nén nổi lửa tình trong lòng mình."

Ngừng một lát rồi nhìn gã bằng đôi mắt long lanh, nhẹ giọng ngâm, „Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tượng thán nguyệt nhân gian vô số. Có còn nhớ lại hai câu thơ lúc chàng nói với người ta ở Tào tiểu lâu hay không? Đó là lời tự tình hay nhất trong đời của Nhã nhi nghe được. Người ta sợ dĩ gắng gượng ở lại Đại Lương là vì hai câu này, nhưng cuối cùng vẫn phải gặp lại chàng."

Rồi ôm chặt gã nói, „Thiếu Long ơi! Chàng chính là giọt mật ngọt ngào của Triệu Nhã! Chàng hãy hôn thiếp đi!"

Trái tim của Hạng Thiếu Long như tan nát, gã cúi xuống hôn lên đôi môi Triệu Nhã.

Hơi thở của Triệu Nhã trở nên gấp gáp một cách kỳ lạ.

Cuối cùng thân hình nàng đổ vào người Hạng Thiếu Long, làn môi lạnh giá.

Khi Hạng Thiếu Long ngạc nhiên rời khỏi môi nàng, thì phát giác nàng đã đứt hơi. Nhưng trên môi nàng vẫn còn nụ cười hạnh phúc, đôi mắt khép hờ, giống như đang ngủ vậy. Nhưng gã biết rằng nàng mãi mãi sẽ không tỉnh dậy nữa.

Bởi vì nàng có thể gắng gượng cho đến ngày hôm nay, chỉ vì nàng mong muốn được gặp mặt gã lần cuối!

Cái chết của Triệu Nhã, khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy mọi chuyện của mình ở Hàm Đan lúc trước cũng chôn vùi vào dĩ vãng.

Ba mỹ nữ quý tộc có quan hệ với gã trước sau đều qua đời, mỗi lần đều đả kích gã, khiến cho gã lúc này có cảm giác như ngầy dại đi.

Gã thực sự đau lòng.

Trong vòng một ngày, gã đã tận mắt thấy Lộc Công và Triệu Nhã qua đời, cả hai đều chết đột ngột, khiến cho gã không thể chịu đựng nổi sự dày vò về tinh thần và thể xác!

Sau khi giao chuyện hậu sự của Triệu Nhã cho Đào Phương, gã theo lời trăng trối của Triệu Nhã mà an ủi bọn Triệu Đạt, rồi một mình trốn trong phòng khóc to, sau đó chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh dậy mới thấy Ô Đình Phương đang cuộn tròn ngủ trong lòng mình, vội vàng gọi nàng dậy rồi tắm rửa vào hoàng cung.

Đằng Dực, Kinh Tuấn và thập bát thiết vệ cùng theo.

Giờ đây cuộc đấu tranh với Lã Bất Vi ngày càng kịch liệt, có thể bị phục kích bất cứ lúc nào, cho nên mỗi người khi ra ngoài đều phải rất cẩn thận.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Hạng Thiếu Long thượng triều.

Trong tình huống bình thường, một võ quan giữ thành như gã, không thể tham gia buổi lễ lên triều.

Ba quân cấm vệ, đô kỵ, đô vệ phụ trách bảo vệ an toàn cho hoàng thành, trong tình huống trung ương tập quyền, về mặt lý luận thì giống như ba nội đình chỉ huy, mà gã nội sử Lao ái là người phụ trách liên lạc, tuy không phải là cấp trên của ba quân này, nhưng vẫn có tư cách lên triều.

May mà Hạng Thiếu Long còn có một thân phận khác là thái phó. Theo truyền thống thì khi bị quân vây chưa thành niên, thái phó được cho phép lên triều. Vừa bước vào cửa cung, Xương Bình quân và Xương Văn quân đã chặn Hạng Thiếu Long lại, kéo qua một bên trò chuyện.

Hai người này vừa sợ vừa vui, rõ ràng đã biết chuyện gã đề nghị cho Xương Bình quân làm tả thừa tướng.

Cả ba người xuống ngựa, Xương Bình quân cười mỉa nói, „Ta cũng không biết nên cảm kích hay nên đập cho huynh một trận, bị quân đêm qua đã tìm ta, nói rằng huynh đề nghị cho ta thay thế Từ tướng. ôi chao, tại sao huynh lại không làm? Nếu huynh chịu làm tả thừa tướng, bọn người chúng tôi ai ai cũng tuân phục."

Xương Văn quân hơi hoài nghi nói, „Có lẽ chuyện này là họa chứ không phải là phúc."

Đặng Dực cười, „Không ngờ hai người lúc bình thường không sợ trời đất, nhưng giờ đây lại sợ thăng quan phát tài, thật khiến cho người ta tức cười."

Kinh Tuấn nói, „Có bị quân và chúng tôi ở sau lưng ủng hộ, chắc không xảy ra chuyện gì lớn đâu?"

Xương Bình quân tức giận nói, „Các người nói thật dễ nghe, Lã Bất Vi giờ đây quyền hành nghiêng ngả trong triều ngoài nội, ai ai cũng là kẻ a dua,

đều có ý muốn đi theo y. Còn Hạng Thiếu Long nhà người thì lại nấp một bên, đưa ta ra để đối đầu với y, sau này ta còn mấy ngày được an vui nữa?"

Hạng Thiếu Long ôm vai y, bình thản nói, „Hãy yên tâm đi! Có Lý Tư ở sau lưng chỉ bảo cho người, Lã Bất Vi lại không còn Mạc Ngao nữa, còn sợ gì y? Nào, chúng ta bước vào đi."

Xương Bình quân nói với vẻ nghi ngờ, „Lý Tư công việc bận rộn, còn thời gian đâu để mà giúp đỡ ta?"

Hạng Thiếu Long không nói gì, kéo huynh đệ Xương Bình quân đi.

Khi trăm quan quỳ xuống hành lễ, tiểu Bàn ngồi trên ngai vàng, Chu Cơ thì ngồi bên phải ở phía sau y.

Bậc cấp trên ngai vàng trong cung điện chia làm hai tầng, thân vệ của tiểu Bàn do Xương Bình quân, Xương Văn quân xuất lĩnh, đứng từ bậc cấp kéo ra tới cửa điện, không khí rất trang nghiêm.

Ngoài cấm vệ, kẻ vào điện đều không được mang binh khí.

Hơn bảy mươi văn quan võ tướng, đều mặc quan phục chỉnh tề, bên phải là bọn văn quan do Lã Bất Vi đứng đầu, tiếp theo là Vương Quan, Thái Trạch, Giả Công Thành, Vân Dương quân Doanh Ngạo, Nghĩa Cự quân Doanh Lôu, Lý Tư và Lao ái đứng xếp ở hàng thứ mười bảy và mười tám, quan chức của họ tương đối cao.

Còn một bên là do Vương Lăng đứng đầu, tiếp theo là Vương Hột, Mông Ngao, Đỗ Bích.

Hạng Thiếu Long là thái phó, địa vị cao, đứng ở dưới sau Đỗ Bích, tiếp theo là hơn ba mươi người nữa.

Đầu tiên tiểu Bàn nói mấy lời về cái chết của Lộc Công, tuyên bố lễ tẩm liệm sẽ được cử hành sau bảy ngày, đương nhiên là do y làm chủ.

Hạng Thiếu Long thấy tiểu Bàn ung dung tự nhiên, đã có khí khái của một vị Tàn Thủy Hoàng trong tương lai, trong lòng cũng vui lắm.

Mọi người đang định bầm tấu, thì Lã Bất Vi lên tiếng, „Thái hậu, bị quân minh giám, đại Tần ta lúc này đang gặp nhiều chuyện, đầu tiên là dân ở quận phía đông phản loạn, tiếp theo là Từ tướng bị hành thích đến nỗi mất mạng ở biên cương nước Ngụy, Lộc Công vì buồn mà bệnh mất. Vậy cúi mong lập tức chinh đốn triều chính bù vào những chỗ khuyết.

Ngừng một lúc rồi lạnh lùng hừ một tiếng, „Nợ máu phải trả bằng máu, nếu không bọn người phía đông sẽ coi đại Tần chúng ta là chỗ không có người."

Vương Hột tức giận nói, „Người Sở quả là hiếp người quá thể, tưởng rằng đưa thủ cấp của Xuân Thân quân, nhường năm quận thì có thể làm nguôi cơn giận của chúng ta, quả thật quá ngây thơ."

Các quan ai nấy đều lên tiếng phụ họa, tiểu Bàn lạnh lùng nhìn phản ứng của mọi người rồi nói, „Vì trong chuyện này có ẩn tình, cho nên việc đòi nợ máu của người Sở hay không tạm thời phải gác lại. Còn chuyện bù chỗ trống của Từ tướng và thượng tướng quân, quả nhân và thái hậu thương lượng đã xong, đã có chủ ý."

Lã Bất Vi ngạc nhiên lắm, nhìn Chu Cơ, Chu Cơ không hề phản ứng, trong lòng biết không hay, trầm giọng nói, „Chuyện Từ tướng bị đột kích, ngay cả người Sở cũng đã nhận, còn có ẩn tình nào chưa biết nữa? Xin bị quân hãy nói rõ."

Tiểu Bàn không vui nói, „Quả nhân vừa mới nói hãy tạm thời gác chuyện này sang một bên, thì hãy gác sang một bên, trọng phụ lễ nào nghe chưa rõ?"

Mấy câu này không hề khách khí chút nào, Lã Bất Vi mặt hơi biến sắc, quay sang nháy mắt với Vương Hột và Mông Ngao, im lặng không nói nữa. Không có Chu Cơ ủng hộ, y nào dám đối đầu với tiểu Bàn. Bọn Vương Hột không ngờ tiểu Bàn lại cứng cỏi thế, nhất thời không dám nói lời.

Từ khi Thương ưởng cải cách triều chính nước Tần, quyền lực đều tập trung vào tay của quân chủ, cho nên nếu Chu Cơ không phản đối, tiểu Bàn quả thật có thể làm được những điều mình muốn làm, trừ phi lật đổ y, nếu không lời của y chính là mệnh lệnh.

Tiểu Bàn thầm mừng trong lòng.

Từ khi Hạng Thiệu Long rời khỏi nước Tần, dưới áp lực của Chu Cơ và Lã Bất Vi, y đã phải nhẫn nhục. Giờ đây Hạng Thiệu Long quay về, về thực tế cũng như về tâm lý, y cảm thấy tình thế đã thay đổi nhiều nên thừa cơ ra oai, mượn việc đả kích Lã Bất Vi để hù dọa bọn quần thần.

Nếu không phải y là người như thế, sao này làm sao thành một Tần Thủy Hoàng.

Trong đại điện nhất thời im lặng đến nỗi nghe được tiếng cây kim rơi.

"Chức vị quân chính viện đại tư mã, do Vương Lăng đại tướng quân thay thế vào, các khanh gia có ý kiến gì khác chăng?" Chu Cơ lên tiếng.

Hạng Thiệu Long nghe mà trong lòng than thầm, nghĩ rằng nếu lời này do tiểu Bàn nói ra, thì đâu cần phải hỏi ý kiến người khác nữa, Vương Hột là người đồng tộc với Vương Lăng, nghe thế thì vui mừng nói, „Vương Lăng đại tướng quân là nhân tuyển tốt nhất!“ Lã Bất Vi muốn đưa Mông Ngao ra, nhưng trong tình thế này, Chu Cơ vừa mới mở miệng, nên cũng đành bó tay, bất đồ trừng mắt nhìn Hạng Thiệu Long, biết rằng gã đã giở trò.

Thái Trạch ý vào tuổi già của mình, cúi người nói, „Chức tả thừa tướng rất quan trọng, nếu không phải là người có đức cao trọng vọng, thì không thể

khiến kẻ khác phục tùng, không biết nhân tuyển trong lòng thái hậu và bị quân là ai?"

Lần này đến lượt Chu Cơ nói không ra lời. Bởi vì nếu nói đức cao trọng vọng, lúc nào mới đến Xương Bình quân?

Hạng Thiệu Long ngó sang Xương Bình quân, chỉ thấy y đang cúi đầu không nói, mặt đỏ lên, rõ ràng trong lòng rất lo sợ, biết rằng nếu lúc này không tạo thanh thế cho y, để cho các quan cùng phụ họa Thái Trạch, thì nói không chừng Chu Cơ không thể quyết định được. Cười ha ha nói, „Thái công nói rất hay, song hạ quan cho rằng vẫn chưa đủ, theo ngu ý của hạ quan người có tư cách thay thế cho Từ tướng phải phù hợp ba điều kiện."

Rồi quay sang tiểu Bàn và Chu Cơ cúi người nói, „Thái hậu, bị quân mình xét, có thể cho vi thần trình bày ý kiến của mình chăng?"

Tiểu Bàn mừng lắm, quay sang hỏi ý Chu Cơ rồi vui mừng nói, „Hạng thái phó xin cứ nói thẳng, không cần e sợ điều chi cả."

Bọn Lã Bất Vi trong lòng đều kêu không hay, nhưng không cách nào cản trở được.

Còn Đỗ Bích thì cười khẩy, đứng trên lập trường của y mà nói, y không muốn để chức tả thừa tướng đó lọt vào tay người của Lã Bất Vi.

Vương Hột tuy có xu hướng ngả sang Lã Bất Vi, nhưng rốt cuộc cũng là nhân vật có thể lực mà trung thành, trong quân đội nước Tần cũng có thiện cảm với Hạng Thiệu Long, cho nên chỉ cần Hạng Thiệu Long nói hợp lý, y sẽ ủng hộ ngay.

Tình thế này quả thật rất vi diệu.

ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Hạng Thiệu Long, Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Muốn dùng người tài, trước tiên người đó phải có

thực tài, đủ để đảm đương chức vị này, còn chuyện đức vọng thì có thể bồi dưỡng, trong tình thế trước mắt thì vấn đề này không quan trọng, ví như Lã tướng chẳng hạn, lúc mới làm tướng quốc, mọi người chẳng biết ông là ai, nhưng giờ đây ai cũng tâm phục khẩu phục, cho nên đây là lý do mà hạ thần đưa ra điều kiện thứ nhất.

Mọi người đều ghen hòng không nói được, cũng vì bởi Hạng Thiếu Long đẩy chuyện này lên Lã Bất Vi, nếu còn lên tiếng phản đối, thì có nghĩa là chống đối với Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi giận lắm, y ghét nhất là người khác nhắc lại quá khứ của mình, nhưng lúc này có miệng mà khó mở lời.

Mông Ngao sầm mặt xuống lạnh lùng, „Xin hỏi Hạng đại nhân, hai điều kiện kia là thế nào?"

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Chức tả tướng quốc quản lý chuyện quân chính, cho nên người ấy phải là tướng lĩnh của quân đội, như thế vừa có thể ổn định lòng quân, người này phải là tướng lĩnh của đại Tần ta như là Từ tướng vậy, như thế mới có thể khiến cho lòng quân chúng ta vui vẻ, điều kiện này là quan trọng nhất, tuyệt không thể coi thường.

Nói như vậy, có nghĩa là phủ định tư cách ứng tuyển của Vương Quan hoặc Mông Ngao.

Kẻ hoàn toàn phù hợp với hai điều kiện này, chỉ có Đỗ Bích, Vương Hột. Xương Bình quân vẫn còn kém một chút.

Lã Bất Vi giận đến nổi mặt tái xanh, nhưng không thể nào lên tiếng được, bởi vì Hạng Thiếu Long nói rất có lý.

Các tướng lĩnh của nước Tần từ Vương Hột trở xuống, ai nấy đều gật đầu đồng ý.

Tiểu Bàn vỗ án nói, „Nói rất hay! Giờ đây quả nhân cũng muốn biết điều kiện thứ ba."

Hạng Thiệu Long trước tiên tạ ơn tiểu Bàn đã đồng ý, mỉm cười nói, „Điều kiện thứ ba, chính là người này phải trẻ tuổi, để có thể cùng trưởng thành với bị quân, cũng để đảm bảo cho chính sách được tiếp tục."

Lập luận này tuy hơi lớn gan, nhưng cũng có lý, chỉ cần nghĩ kỹ, thì biết trong đó có điều kỳ diệu. Nói thẳng ra đây là điều kiện không thuyết phục nhất của Hạng Thiệu Long, quần thần nhất thời lên tiếng nghị luận.

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Điều kiện cuối cùng của Hạng thái phó, quả thật còn nhiều chỗ hở hằm, không biết nhân tuyển trong lòng của thái phó là ai?"

Tiểu Bàn cười ha ha nói, „Lời của Hạng thái phó chính là hợp ý của quả nhân, Xương Bình quân tiếp chỉ!"

Đại diện lập tức im lặng.

Xương Bình quân chạy ra, quỳ phục dưới bậc cấp, tiểu Bàn nghiêm mặt nói, „Từ hôm nay trở đi, Xương Bình quân chính là tả thừa tướng của đại Tần chúng ta, ý quả nhân đã quyết, các khanh gia đừng nhiều lời."

Hạng Thiệu Long trong lòng mừng thầm, lúc này Lã Bất Vi mặt tái nhợt, quỳ xuống.

Vốn là chuyện không thể, nhưng đã trở thành sự thật, cứ như thế, Lao ái và Chu Cơ đã phân chia ranh giới với Lã Bất Vi, không còn chỗ quay lại nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 185: Treo Vàng Giữa Chợ

T

rong ngày Xương Bình quân trở thành tá thừa tướng, thái tử Đan dắt thuộc hạ trở về nước Yên, Hạng Thiếu Long sai Lưu Sào, Phổ Bố đưa quân đô kỵ theo để bảo vệ, tránh Lã Bất Vi lại giở thủ đoạn.

Sau khi chia tay với bọn thái tử Đan, Hạng Thiếu Long rời Hàm Dương quay về mục trường để an táng Triệu Nhã.

Vì ở trong nhà cũng có chuyện buồn nên không tham gia tang lễ Lộc Công.

Mười ngày sau mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa. Tiểu Bàn ba lần sai người đến thúc giục gã vào thành, Hạng Thiếu Long lúc này mới bình tĩnh trở lại, quyết định sáng mai vào thành.

Hôm ấy từ lúc hoàng hôn, trời bắt đầu đổ tuyết, Hạng Thiếu Long cùng Kỷ Yên Nhiên đến bái Triệu Nhã rồi quay về nhà.

Kỷ Yên Nhiên nắm lấy tay gã, dịu dàng nói, „Lần này về Hàm Dương, chàng tốt nhất hãy thăm Thanh tử trước, nếu không Thanh tử sẽ không vui."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Nàng gặp Cầm Thanh à?"

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói, „Đã gặp. Thanh tử cũng biết chuyện Nhã phụ nhân qua đời, nếu không sẽ không chịu tha thứ cho nàng."

Hạng Thiếu Long buồn rầu nói, „Nàng chẳng phải đã bảo ta không được gặp Thanh tử của nàng sao? Tại sao bây giờ lại khích lệ ta đi tìm Cầm Thanh?"

Kỷ Yên Nhiên than rằng, „Có lẽ cũng vì sự mến yêu của thiếp đối với Thanh tử. Thiếp thấy Thanh tử càng lúc càng không thể kìm nén được lòng

mình đối với chàng nữa. Nếu không Thanh tử sẽ không muốn đến tìm chàng khi chàng quay về. Bề ngoài thì Thanh tử bảo rằng muốn đến tìm thiếp, đến khi biết chàng đã lên triều thì tỏ ra buồn bã. ôi chao, thiếp không biết phải nói thế nào nữa."

Vừa mới bước vào hậu viện, một bóng người thoáng qua, Thiện Nhu đứng chặn trước mặt hai người, hai người hoảng hốt đến nỗi buông tay ra.

Thiện Nhu đưa tay bẹo má Kỳ Yên Nhiên, cười nói, „Này mỹ nhân! Bốn cô nương muốn mượn phu quân của nàng một chốc!"

Kỳ Yên Nhiên không ngờ bị Thiện Nhu trêu đùa, vừa giận vừa buồn cười nói, „Muốn mượn thì cứ mượn, Kỳ Yên Nhiên này có tiếc gì y!“ Cười rồi bỏ đi mất, Thiện Nhu chủ động kéo tay Hạng Thiếu Long vào đình nhỏ trong vườn, quay người lại ôm lấy gã, thở dài nói, „Hạng Thiếu Long, ta phải đi."

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Cái gì?"

Thiện Nhu đẩy gã ra, xoay người lại, giận dữ nói, „Nói ra rõ ràng như thế, người không nghe được hay sao? Ta phải đi!

Hạng Thiếu Long tiến về phía trước, kéo lấy nàng, trầm giọng nói, „Nhu đại tỷ muốn đi đâu?"

Thiện Nhu thở dài, lắc đầu nói, „Đừng hỏi được không? Tóm lại ngày mai ta phải đi về nước Tề. Có lẽ một ngày nào đó ta sẽ tìm người."

Hạng Thiếu Long nhớ lại những lời nàng nói khi ở nước Tề, lúc ấy nàng tuy đã phủ nhận nửa đùa nửa thật, nhưng xem ra tình hình này nói không chừng đó là thật. Nghĩ đến việc nàng ngã vào lòng nam nhân khác, trong lòng không khỏi chua chát, nhưng không làm cách nào được, nhất thời không nói nên lời.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Thiện Nhu đã biến mất.

Hạng Thiếu Long cố gắng dẹp bỏ những ý nghĩ về nàng, bước ra luyện kiếm. Kỷ Yên Nhiên hớn hở lấy thương ra độ chiêu với gã, Ô Đình Phương, tỉ muội họ Điền và Hạng Bảo Nhi đứng bên vỗ tay reo hò trợ hứng.

Thương pháp của Kỷ tài nữ quả thật tuyệt vời, khi nàng thi triển, dù Hạng Thiếu Long cố gắng phá giải, cũng không thể nào phá vỡ vòng thương của nàng được, mỉm cười nói, „Tại hạ đành chịu thua, may mà có kẻ còn thiếu tại hạ một cây Phi Long thương, đợi hai ngày nữa sẽ đến Túy Phong lâu đài, sao đó lãnh giáo với Kỷ tài nữ."

Kỷ Yên Nhiên cầm ngang ngọn thương cười, „Gia có gia quy, nếu chàng muốn thê tử ở cùng chàng đêm nay, phải đánh rơi cây thương trên tay người ta mới được, bọn Ô Đình Phương sẽ là người làm chứng."

Bọn Ô Đình Phương vỗ tay khen hay, trông rất cao hứng.

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nếu Kỷ tài nữ xa được phu quân thì hãy nói tiếp."

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt, giận dữ nói, „Nếu Hạng Thiếu Long là hạng dê tiện tiểu nhân, ta dù cho có đầu hàng, trong lòng cũng không phục."

Hạng Thiếu Long biết nàng có ý tốt, định dùng kế này để khích lệ mình, nghiêm mặt nói, „Hãy yên tâm! Ta chỉ nói đùa mà thôi, tài nữ hãy cho ta ba năm, ta nhất định có thể thu phục nàng."

Kỷ Yên Nhiên tròn mắt kêu lên, „Ba năm?"

Hạng Thiếu Long cười lớn, bước về phía trước kéo nàng vào lòng, nói với vẻ an ủi, „Ba ngày ta đã thấy quá dài, làm sao nữa để Kỷ tài nữ cô đơn một mình trong ba năm."

Lúc này Kinh Tuấn vào báo, Ô ứng Nguyên quay về.

Ô Đình Phương chạy vội ra phía trước để đón tiếp. Vào đến đại sảnh, Ô Đình Phương quần quít lấy Ô ứng Nguyên.

Đào Phương đang báo cáo những chuyện xảy ra gần đây.

Khi Hạng Thiếu Long và Đào Phương đang trò chuyện, Ô Đình Phương đứng phía sau Ô ứng Nguyên xoa bóp cho y.

Ô ứng Nguyên khen ngợi Hạng Thiếu Long vài câu rồi nói, „Ta đã đến biên cương phía bắc, xem nơi luyện quân của Ô Trác, quả thực đó là một nơi phong thủy phúc địa, là thắng cảnh của nhân gian, đất đai phì nhiêu, giờ đây Ô Trác đã dựng nên một mục trường lớn, chiêu nạp các dân tộc nhỏ bé bị người Hung Nô áp bức, thanh thế lớn mạnh, nếu không sẽ không ứng phó được với người Hung Nô."

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu tể cũng có ý này, chính bởi vì Vương Tiễn sẽ mau chóng được điều về Hàm Dương, nếu không có y chi viện, thì chúng ta phải tự dựa vào mình thôi."

Ô ứng Nguyên nói, „Ta đã bàn bạc với Tiểu Trác, ít nhất phải điều hai ngàn người đến cho y mới được, có vấn đề gì không?

Hạng Thiếu Long nói, „Tuyệt đối không có vấn đề, cứ quyết định như thế."

Ô ứng Nguyên yên lòng, quay sang bảo Đào Phương nói, „Đào Công hãy giúp ta chuẩn bị mọi thứ, ta muốn đưa người của Ô tộc dần dần ra khỏi biên giới nước Tần, đó quả thật là một nơi an cư tốt nhất, chúng ta sau này sẽ không còn sợ ai nữa."

Ba người lại bàn bạc chi tiết xong, Hạng Thiếu Long lúc ấy mới cùng bọn thiết vệ và thê thiếp quay về Hàm Dương.

Sau khi vào thành, chuyện đầu tiên Hạng Thiếu Long làm là vào cung gặp tiểu Bàn.

Tiểu Bàn thấy Hạng Thiếu Long thì mừng lắm, vẫn gặp gã ở thư trai như bình thường, vừa ngồi xuống thì đi thẳng vào vấn đề, „Liêm Pha đã mất chức."

Tuy nói là đã sớm đoán được, Hạng Thiếu Long trong lòng vẫn dâng lên cảm giác áy náy. Nước Triệu trở thành thiên hạ của Quách Khai và Bàng Noãn, không biết vận mệnh của Lý Mục như thế nào. Tiểu Bàn rõ ràng rất e ngại Liêm Pha, nói như trút được gánh nặng.

"Không có Liêm Pha, người Triệu như đã mất đi nửa giang sơn, nếu như cả Lý Mục cũng bị đuổi đi, người Triệu rồi đây cũng sẽ xong đời, Hạng Thiếu Long biết y có thù sâu oán nặng với người Triệu, về điều này thì cả mình cũng không thể thay đổi được, trầm giọng nói, „Người Triệu có giết Liêm Pha không?"

Tiểu Bàn thản nhiên nói, „Liêm Pha mưu kế sâu xa, khi thấy tình thế bất lợi đã lập tức đưa gia tộc chạy đến Đại Lương, nghe nói y vì tức giận mà ngã bệnh, ôi chao, y thật sự quá già, không còn cái dũng của năm xưa nữa."

Hạng Thiếu Long nghe mà trong lòng buồn bã.

Tiểu Bàn than, „Chỉ tiếc là Lý Mục thì đại phá quân Hung Nô ở Nhạn Môn quan, xem ra y vẫn còn oai phong lắm, chỉ cần một ngày còn Lý Mục, chúng ta đừng hòng diệt được nước Triệu, giờ đây chỉ đành dùng Hàn, Ngụy để khai đao."

Hạng Thiếu Long nhớ lại đám bạn cũ Hàn Sấm, Hàn Phi tử và Long Dương Quân, lòng dạ chợt chùng xuống.

Người gã quan tâm nhất đương nhiên là Long Dương quân, nói, „Nếu người Ngụy dùng Liêm Pha, e rằng đánh Ngụy không phải là chuyện dễ."

Tiểu Bàn hiểu nhầm ý của gã, cười nói, „Sư phụ hãy yên tâm, đó gọi là đây một thời đó một thời. Năm xưa Liêm Pha từng dẫn quân đánh Ngụy, lấy đất Vĩnh Dương của người Ngụy, Ngụy An Ly vương hận ông đến tận xương tủy, lần này ông đến Đại Lương, Ngụy An Ly vương rót rượu cho ông ta, đã là khách sáo lắm rồi, nào dùng đến ông ta nữa."

Khi Hạng Thiệu Long không thể nói gì được, tiểu Bàn nói sang chuyện khác, „Giờ đây Lã Bất Vi đã dùng Trịnh Quốc để đào kênh cho đại Tần chúng ta, công trình đã bắt đầu hơn một năm, kế hoạch là dẫn nước Kinh Thủy từ Trọng Sơn đến Hồ Khẩu, khiến cho nước chảy về phía đông, đổ vào Lạc Thủy. Chuyện này đã hao phí rất nhiều nhân lực và vật lực khiến cho chúng ta nhất thời không đủ sức tiến quân về phía đông, chỉ đủ sức động binh với người Hàn, hiện giờ Mông Ngao đang chiêu mộ tân binh ở Mật La, tăng cường thực lực, nhưng ta lại có một suy nghĩ khác, nếu có thể lập được quân công, thì có thể dè bẹp được bọn Mông Ngao và Vương Hột."

Hạng Thiệu Long thầm sợ, vội vàng nói, „Giờ đây chưa phải là lúc, nếu hạ thần đi rồi nói không chừng Lã Bất Vi sẽ giở trò, ít nhất cũng phải chờ Xương Bình quân đứng vững Chân rồi mới tính."

Tiểu Bàn thở dài, rõ ràng cảm thấy lời nói của Hạng Thiệu Long cũng có lý, nên không còn muốn ép buộc nữa.

Nhưng rồi lại cao hứng nói, „Nhớ hôm ấy quả nhân và thái phó một xưởng một hòa, khiến cho bọn người Lã Bất Vi không thể ngóc đầu lên nổi, quả thật tuyệt vời."

Hạng Thiệu Long nói, „Lã Bất Vi nhất định không phục, chắc là mấy ngày nay lại giở trò gì đây."

Tiểu Bàn cười khố nói, „Thủ đoạn của y quả thật khiến cho người ta không thể phòng bị được, ngày thứ hai sư phụ về mục trường, Lã Bất Vi đã treo

ngàn lượng vàng ở cửa chợ thành Hàm Dương, bảo rằng nếu có kẻ nào sửa được một chữ trong cuốn Lã thị Xuân Thu thì sẽ thưởng cho kẻ ấy một ngàn lượng vàng. Khiến cho ai nấy đều tranh nhau nghiên cứu cuốn Lã thị Xuân Thu, sư phụ chắc cũng biết bộ sách quý quái đó là công cụ để y đoạt vương quyền của quả nhân, thật là khiến cho ta lo lắng."

Hạng Thiếu Long trợn tròn mắt lên, tên gian tặc này quả thật biết quảng cáo, cứ như vậy, y đã có thể khống chế được tư tưởng của người Tần, đồng thời làm ảnh hưởng đến chế độ tập trung quyền lực vào tay vua từ khi Thương ưởng hiến pháp.

Chuyện này không thể động dao động thương mà giải quyết được, bất đồ nghĩ đến nàng Kỷ tài nữ đáng yêu của mình, đứng dậy nói, „Bị quân không cần lo lắng, để cho hạ thần đi một vòng, khi quay về sẽ nói cho bị quân biết cách ứng phó."

Tiểu Bàn cả mừng nói, „Ta đã sớm biết sư phụ có phương pháp ứng phó, sư phụ hãy mau đi! Quả nhân sẽ chờ supụ ở đây."

Hạng Thiếu Long quả thực cũng không nắm chắc rằng Kỷ tài nữ có được câu trả lời hay không, nhưng giờ đây nhìn thấy dáng vẻ trông mong của vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này, chỉ đành hứa mà thôi.

Bước ra khỏi thư trai, nghĩ tới Lý Tư, thầm nghĩ đến cách ứng phó chuyện này thì người này có nhiều cách hơn mình, nên đến quan thuộc tìm y.

Lý Tư đang vui đầu vào đóng giấy tờ, thấy Hạng Thiếu Long đến thì vui vẻ kéo gã vào trong phòng.

Hạng Thiếu Long cười, „Lý huynh đang bận gì thế? Phải chăng là chuyện của Xương Bình quân?"

"sáng nay vừa mới xong chuyện y, giờ đang bận chuyện khác, „ Lý Tư kéo gã ngồi xuống ghế, nói.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Tại sao Lý huynh có vẻ áy náy thế?"

Lý Tư hạ giọng nói, „Thiệu Long đừng cười ta, nửa năm nay tiểu đệ nghiên cứu những cải cách của Thương ưởng thấy về mặt quan chế vẫn còn nhiều sơ hở lắm, cho nên đã bỏ ra công sức để sửa đổi lại, nếu có thể thi hành thì tất đạt đến đại trị."

Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „Mau nói nghe thử."

Lý Tư lập tức hai mắt sáng lên, phấn chấn nói, „Đầu tiên chính là vấn đề tả hữu thừa tướng, giờ đây chức quyền trùng lập nhau khó mà phân minh, quyền của ai lớn thì có thể quản chuyện nhà khác, giống như Lã Bất Vi thích quản chuyện quân chính, nếu như có thể hạn chế y trong một phạm vi, y khó mà ngang ngược càn rỡ như thế này, cũng có thể giải quyết được vấn đề quyền thần áp đảo quân chủ."

Hạng Thiệu Long vỗ bàn nói, „Ta đã hiểu, ý của Lý huynh, chính là đổi đầu lại với quyền Lã thị Xuân Thu, đúng không?"

Ly gật đầu, „Chính là như thế chỉ tiếc là Lý mỗ kiến văn vẫn còn hạn hẹp, chỉ có thể bắt tay vào chính thể, nhưng vẫn chưa làm được điều gì mới mẻ để đổi pho lại Lã thị Xuân Thu của Lã Bất Vi. Lã Bất Vi quả là nhân kiệt một thời."

Hạng Thiệu Long nói, „Lý huynh trước tiên hãy nói phương pháp của mình."

Lý Tư vui mừng nói, „Phương pháp của tại hạ đơn giản mà dễ làm, chính là đặt ra chế độ tam công cửu khanh. Cái gọi là tam công, chính là chỉ giữ lại một chức thừa tướng, đứng đầu trăm quan nắm giữ chính vụ; sau đó sửa tả thừa tướng thành thái úy, chuyên trách về quân vụ; ngoài hai chức này, phải đặt ra ngự sử, phụ trách về văn thư cho bị quân và giám sát các quan. Thừa

tướng, thái úy, ngự sử là tam công, những người này không có thuộc hạ, mọi chuyện là do bị quân phán quyết cuối cùng."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ mình đã nghe nói nhiều đến tam công cửu khanh, thì ra là do Lý Tư nghĩ ra, chẳng trách nào Lý Tư có thể để tiếng cho ngàn sau. Đồng thời cũng thấy được lòng riêng của Lý Tư, chức ngự sử này rõ ràng là do y đặt ra cho mình, nhưng nghĩ lại người không vì mình trời tru đất diệt nên trong lòng cũng bỏ qua.

Lý Tư tiếp tục nói, „Cái gọi là cửu khanh, đại bộ phận đều là quan chức vốn có của đại Tần ta, chỉ là quyền chức được phân chia rõ ràng hơn, tam công chỉ phụ bị quân giải quyết việc nước, còn các công việc cụ thể, là do cửu khanh quản lý Ví dụ như phụng thừa, chủ yếu coi sóc việc tông miếu lễ nghĩa, dưới còn có thái nhạc, thái trúc, thái tế, thái sự, thái tốc, thái sử, lệnh thừa... những người khác là lang trung lệnh, vệ úy, thái bộc, thiên úy, điển khắc, tông chính, trị lực, nội sử, thái phủ ; cũng giống như ba hệ thống cấm vệ, đô vệ và đô kỵ hiện nay, sau khi thay đổi sẽ thuộc quyền quản lý của vệ úy, để tránh cho các hệ thống tranh đấu lẫn nhau."

Hạng Thiệu Long đương nhiên biết rõ vì sao Lý Tư hao hơi tốn sức để nói chuyện này với mình, nói cho cùng cũng muốn mình đưa kế hoạch này lên cho tiểu Bàn, còn gã cũng muốn tạo thuận lợi cho tiểu Bàn, nên cũng gật đầu nói, „Lý huynh hãy chuẩn bị, đợi lát nữa ta vào cung thì sẽ tấu lời của Lý huynh cho bị quân nghe."

Lý Tư cả mừng nói, „Hạng huynh quả thật là bạn tốt và tri kỷ của Lý Tư này, quả thật không uổng cho cố gắng bao nhiêu năm của ta."

Hạng Thiệu Long vỗ vai y, vui vẻ bước đi.

Vừa nghĩ chuyện này đảm bảo sẽ thành sự thật, nếu không người Trung Quốc của thế kỷ hai mươi một làm sao biết được tam công cửu khanh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 186: Ngũ Đức Thủy Chung

K

hi đi ngang phủ Cầm Thanh, Hạng Thiếu Long tuy người đã mệt mỏi, nhưng không nén được nỗi nhớ nhung, vào phủ tìm chủ nhân.

Bọn gia tướng giữ cửa ai cũng biết mối quan hệ giữa gã và Cầm Thanh, nên không thêm báo mà đưa hẳn gã vào trong phủ.

Khi quản gia đưa gã vào trong sảnh đường, đang định thông báo cho Cầm Thanh thì Hạng Thiếu Long cười bảo, „Tại hạ chỉ là đi vội qua đây, để tại hạ chào hỏi Cầm thái phó là được."

Rồi hỏi chỗ của Cầm Thanh, băng qua hành lang, đến phòng phía sau. Một ả tỷ nữ đang nghịch nước trong vườn, thấy Hạng Thiếu Long thì chụm đầu lại với nhau cười thầm, rồi lại chỉ đường cho gã.

Vừa bước vào cửa phòng, chỉ thấy Cầm Thanh đang ngồi dựa trên ghế, người mặc y phục màu xanh, bên ngoài có khoác một tấm áo bào màu tím, tóc cài thếp ngọc thoa, vài lọn tóc buông xuống, càng làm cho vẻ đẹp của nàng nổi bật lên, khiến cho Hạng Thiếu Long đứng ngây ra.

Nàng đang ngồi thêu thùa.

Cầm Thanh không ngờ Hạng Thiếu Long đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình, giật mình, lúng túng vén tóc lên, ngồi thẳng dậy nói, „ô kìa! Thì ra là ngài!"

Hạng Thiếu Long nhìn thấy động tác phong tình của nàng, bước tới phía trước, ngồi bên cạnh chiếc ghế, sát với nàng, cúi người nói, „Xin chào Cầm thái phó! Xin thứ lỗi Hạng Thiếu Long đã đến chào hỏi muộn."

Cầm Thanh hơi ngả về phía sau để tránh gã, nhưng không trách gã vô lễ, mặt vẫn tỉnh như không.

Hạng Thiếu Long để ý thấy nàng cầm tấm khăn thêu giấu phía sau lưng, như là sợ gã nhìn thấy, ngạc nhiên nói, „Cầm thái phó đang thêu gì thế?"

Cầm Thanh lập tức đỏ mặt, cúi đầu giận dữ nói, „Hạng đại nhân hãy coi lại mình có được không? Sao lại ngồi cùng chỗ với Cầm Thanh thế này?"

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt của nàng, nhủ thầm, „Chắc tấm khăn thêu đó có liên quan đến mình, „ trong lòng cảm thấy ngọt ngào, dịu dàng nói, „Tại hạ chỉ là chào hỏi, lập tức sẽ đi ngay, dù cho vô lễ cũng là trong phút chốc, Cầm thái phó có thể cho phép chăng?"

Cầm Thanh giận dữ nói, „Ngài thật là, lại cứ xông vào đây, người ta y phục vẫn chưa chỉnh tề."

Hạng Thiếu Long nhích tới, nên có thể ngửi được mùi hương từ người nàng, cười mỉm nói, „Tại hạ thì không nghĩ như thế, nếu không phải là như thế này, thì làm sao có thể thấy được dáng vẻ động lòng người của Cầm thái phó."

Cầm Thanh quay về dáng vẻ bình tĩnh như thường, chỉ là vẫn còn đỏ mặt, lấy chiếc hộp rồi đặt tấm khăn thêu vào trong đó, gấp lại, sau đó đóng nắp.

Hạng Thiếu Long đến bên nàng, ngồi xuống, dịu dàng nói, „Thấy ta bình an trở về, trong lòng không vui sao?"

Cầm Thanh trầm mặc không nói, lát sau mới quay đầu nhìn gã, buồn bã thờ dãi, „Hạng đại nhân chẳng phải có nhiều chuyện để làm sao? Đừng tốn thời gian ở đây nữa."

Hai câu này như một thùng nước lạnh dội vào đầu gã, Hạng Thiếu Long lập tức tỉnh dậy, bao nhiêu ham muốn trong lòng đã lui hết, ngấn ra một hồi, rồi

không chịu đựng nổi sự trầm mặc giữa hai người, lại thêm trong lòng cũng hơi bức tức, gật đầu lảng lạng đứng dậy thì lễ rồi bước ra cửa. Trong lòng thầm nghĩ mãi mãi sẽ không thêm bước vào phủ Cầm Thanh nữa.

Chưa bước ra khỏi cửa, Cầm Thanh đã kêu, „Hạng Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long dừng lại, lạnh lùng nói, „Cầm thái phó có gì chỉ giáo?"

Tiếng bước chân vang lên, Cầm Thanh đến sau lưng gã, dịu dàng nói, „Ngài giận ư?"

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Nếu nàng là ta, có vui không?"

Cầm Thanh đi vòng qua gã đến trước, bình thản nói, „Đương nhiên không vui rồi! Nhưng ngài có biết hàng động lúc này quả thật không tôn trọng người ta không?"

Hạng Thiếu Long ngăn người ra, thầm nghĩ nếu hai người không có tình ý với nhau, hành vi lúc này đối với Cầm Thanh quả thật vô lễ vô cùng, nhưng nếu là tình chàng ý thiếp, thì đó có là gì đâu? Như thế có thể đoán được rằng, Cầm Thanh xem ra chỉ coi mình như tri kỷ, không phải là tình nhân, nói như thế cả gã và Kỷ Yên Nhiên đều đã hiểu nhầm.

Nghĩ đến đây, bất đồ trong lòng lạnh giá, lại nhớ về Triệu Nhã và Thiện Nhu, cho nên lửa tình đã tắt, tiu nghỉu nói, „Là tại hạ không đúng! Xin Cầm thái phó thứ lỗi."

Nói rồi đi vòng qua nàng, bước ra cửa.

Thanh âm của Cầm Thanh ở phía sau vang lên, „Hạng Thiếu Long, hãy trả lời Cầm Thanh một câu hỏi được không?"

Hạng Thiếu Long lại dừng bước, lạnh nhạt trả lời, „Cầm thái phó xin cứ hỏi."

Cầm Thanh do dự một chốc rồi u buồn nói, „Ngài rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì khiến cho thái hậu đồng ý cho Xương Bình quân ngồi lên chức tả thừa tướng?"

Hạng Thiếu Long bưng tỉnh, thì ra Cầm Thanh đã hiểu nhầm mình, bởi vì tai mắt của nàng trong cung rất nhiều, biết được sau khi mình và Chu Cơ gặp nhau riêng lẻ, lập tức được Chu Cơ ủng hộ, nên tưởng rằng mình dùng mỹ nam kế, từ đó trong lòng khinh bỉ, vì thế trở nên lạnh nhạt như thế.

Bất đồ lắc đầu cười khổ nói, „Cầm thái phó thì ra không có lòng tin đối với Hạng Thiếu Long này, mà thôi, nàng thích đoán gì thì cứ đoán, dẫu sao tại hạ cũng bị nàng hiểu nhầm quen rồi."

Rồi không thèm để ý tới tiếng kêu của Cầm Thanh, vội vàng rời khỏi Cầm phủ.

Cùng mười tám thiết vệ ra khỏi Cầm phủ, thì gặp ngay Doanh Doanh và mấy thiếu nữ trong nữ nhi quân, muốn tránh cũng tránh không được.

Hai đội nhân mã kìm ngựa dừng lại bên đường, Doanh Doanh rõ ràng trong lòng có mưu đồ nên ngượng ngùng nói, „Xin chào Hạng đại nhân, sao đã lâu không đến thăm người ta?"

Hạng Thiếu Long lúc này chẳng còn lòng dạ nào, lại biết được Doanh Doanh gần đây quần lấy Quân Trung Tà, nên lạnh lùng nói, „Doanh Doanh đại tiểu thư mà có thời gian sao?" rồi không thèm nhìn nàng, vỗ ngựa đi mất.

Về đến Ô phủ, vội vàng tìm Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên hỏi, „Phu quân đại nhân phải chẳng đã gặp rắc rối? Sao mặt mũi lại buồn bã như thế?"

Hạng Thiệu Long thở dài, kể chuyện Lã Bất Vi treo giải thưởng ở cửa chợ.

Kỷ Yên Nhiên nhú mày nói, „Thủ đoạn này của Lã Bất Vi quả thật là lợi hại, đã khiến cho người khác coi mình như thánh nhân! Nhưng cũng không phải là không có cách ứng phó."

Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „Sớm biết nàng sẽ có cách mà!"

Kỷ Yên Nhiên lườm gã, trong mắt lộ vẻ vui mừng nói, „Thiếp cũng xem qua cuốn Lã thị Xuân Thu, quả thực là một danh tác bất hủ, nhưng điểm yếu nhất là Lã Bất Vi đã mượn lời người khác, so với nghĩa phụ của thiếp, y còn kém xa lắm. Chỗ trí mệnh là không hợp thời, chỉ cần thiếp đưa ra học thuyết Ngũ đức thủy chung của nghĩa phụ, đảm bảo có thể đè bẹp được lý luận của y."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Học thuyết Ngũ đức thủy chung của nghĩa phụ chẳng phải là lời dự báo sao? Làm sao có thể dùng được?"

Kỷ Yên Nhiên ngã vào lòng gã, cười nói, „Phu quân quả thật hồ đồ đến đáng yêu, mục đích Lã Bất Vi biên soạn cuốn Lã thị Xuân Thu chính là xây dựng hình tượng thánh nhân trong lòng người khác, để áp đảo chế độ trung quân tập quyền của người Tần. Chỉ cần chúng ta dùng học thuyết Ngũ đức thủy chung, ví dụ như nhà Châu được hỏa đức, nhà Tần được thủy đức, thủy có thể khắc hỏa thì có thể giành được thắng lợi ngay. Tự nhiên có thể làm cho bị quân có thể thành một thánh nhân sinh ra theo vận mệnh, lúc ấy nào đến lượt Lã Bất Vi ngắc đầu?"

Hạng Thiệu Long cả mừng, cười ha ha nói, „Xin mời Kỷ tài nữ hãy theo ta vào cung kiến giá."

Kỷ Yên Nhiên cãi lại, „Người ta giờ đây không khỏe, ngày mai người ta vào cung được không?"

Hạng Thiếu Long nói, „Không! Xuất giá thì phải tòng phu, Kỷ tài nữ hãy lập tức theo ta mới phải."

Khi đang vui đùa với nhau thì Điền Trinh vào báo có Cầm Thanh đến.

Kỷ Yên Nhiên hôn gã rồi nói, „Chàng hãy chào hỏi Thanh tỷ, người ta thay y phục rồi sẽ cùng chàng vào cung, ai bảo Kỷ Yên Nhiên này gả cho chàng!" cười rồi đi ra.

Khi Hạng Thiếu Long bước vào đại sảnh, Cầm Thanh đang đứng quay lưng lại nhìn cảnh tuyết rơi trong vườn, quả thực trong rất tao nhã.

Đến phía sau lưng nàng, Hạng Thiếu Long bất đồ trong lòng cảm thấy hối hận, thầm trách mình quá hẹp lượng, khiến cho nàng phải bỏ hết lòng tự tôn để đến gặp mình, nhẹ giọng nói, „Xin thứ lỗi!"

Cầm Thanh giật mình quay lại, thở mạnh, như đang cố gắng đè nén lòng mình, bình tĩnh một cách kỳ lạ nói, „Hạng Thiếu Long! Cầm Thanh lần này đến bái phỏng, chính là muốn cùng với ngài làm rõ một chuyện."

Hạng Thiếu Long rất muốn ôm lấy đôi vai nàng, kéo nàng vào lòng, nhưng nhìn thấy vẻ đẹp thanh khiết của Cầm Thanh, thì gã cảm thấy như giữa hai người có một khoảng cách ngàn dặm, khiến cho gã không thể nào làm bừa được.

Rồi lại thở dài nói, „Nếu chỉ là những lời không thật lòng mình, thì đừng nói nữa, tại hạ không muốn lừa gạt bản thân mình, mong cầm thái phó cũng học theo tại hạ!“ Cầm Thanh quay người lại, đôi mắt sáng lên, giận dữ nói, „Cầm Thanh nói lời không thật với lòng mình lúc nào?"

Hạng Thiếu Long biết sau lần hiểu nhầm này, mối quan hệ của hai người càng gần gũi nhau hơn, nói, „Vậy là tốt, giờ đây tại hạ và Yên Nhiên phải vào cung gặp bị quân, Cầm thái phó có đi cùng chúng tôi không?"

Cầm Thanh quên chuyện của mình, ngạc nhiên nói, „Có chuyện gì mà phải làm kinh động đến Kỳ tài nữ của chúng ta thế?"

Kỳ Yên Nhiên lúc này đã thay y phục xong, ba người vừa đi vừa nói, ngồi lên xe ngựa vào trong cung.

Trong thư trai của tiểu Bàn, những nhân vật quan trọng trong phe của tiểu Bàn, Hạng Thiếu Long, Lý Tư, Xương Bình quân, Vương Lăng, Cầm Thanh và tiểu Bàn đang nghe Kỳ Yên Nhiên trình bày cái gọi là thuyết Ngũ đức thủy chung của Trâu Diễn.

Kỳ Yên Nhiên ngồi ở vị trí phí bên phải đầu tiên sau tiểu Bàn, nàng bắt đầu nói, „Sự thay đổi của ngũ đức, sẽ làm cho các nơi được thuận trị, nếu phù hợp thì sẽ hanh thông. Cho nên người có thể thống nhất được thiên hạ phải đạt được một đức trong ngũ hành mới được. Ngũ đức chính là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mỗi đức sau một thời gian nhất định sẽ suy thoái, đức khác sẽ thay thế đức đã suy. Hoàng đế đạt được Thổ đức, tiếp theo Mộc khắc Thổ, cho nên Hạ Vũ được Mộc đức, Kim khắc Mộc, Thượng Than đạt được Kim đức, Hỏa khắc Kim, Châu Văn Vương đạt được Hỏa đức, giờ đây triều Châu suy yếu, tiếp theo sẽ là Thủy đức để khắc Hỏa."

Tiểu Bàn rất ngạc nhiên khi nghe điều này lầm bầm đọc lại, „Thủy khắc Hỏa! Thủy khắc Hỏa!"

Vương Lăng là người có tính cẩn thận, nói, „Lão thần nghe nói Trâu Diễn tiên sinh nghiên cứu về chiêm nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là lời của một người, chưa biết có căn cứ gì không?"

Kỳ Yên Nhiên nhìn quanh, ai nấy đều ngây ngất, rồi bình thản nói, „Thuyết ngũ hành sớm đã thấy ở trong Thượng Thư, cái gọi là Thủy viết nhuận hạ, Hỏa viết viêm thượng, Mộc viết khúc trích, Kim viết tòng cách, Thổ viết ninh tường chính là như thế. Từ xưa đến nay, đã có thuyết nhiên hữu lực ký, giáng sinh Ngũ vị, Ngũ vị chính là vị Kim thì cay, vị Mộc thì chua, vị Thủy

thì mặn, vị Hỏa thì đắng, Thổ thì ngọt. Cho nên âm cũng có năm âm, đó là Giác, Vị, Cung, Thương, Vũ; vị có năm vị là chua, ngọt, đắng, cay, mặn, còn màu sắc thì có xanh, đỏ, vàng, trắng, đen đều là sự tương hợp của ngũ hành, tương sinh tương khắc, tuần hoàn không ngừng."

Cầm Thanh chen vào, „Khổng Tử đã có nói, năm trăm năm sẽ có vua mới, cho nên từ thời Nghiêu Thuần đến Thang thì có hơn năm trăm năm, từ thời Thang đến Văn Vương thì có hơn năm trăm năm, đó chính là hiện tượng thay thế nhau của ngũ đức."

Lý Tư nói, „Khổng Tử chỉ là hiền nhân, đâu có tư cách gọi là vương giả, ta thấy phải đến lượt bị quân mới đúng."

Tiểu Bàn cả mừng, nhưng vì lo lắng mình không phải là tân thánh nhân, nhú mày nói, „Ai chính là vương giả sẽ xuất hiện trong năm trăm năm nữa theo lời Khổng Tử, chỉ là lời nói không căn cứ, làm sao đã kích được Lã Bất Vi?"

Hạng Thiệu Long cười nói, „Đương nhiên phải dựa vào phương pháp truyền và uy tính của Trâu Diễn tiên sinh, thử hỏi ai có tư cách hơn Trâu Diễn tiên sinh để phán đoán kẻ nào là thánh nhân, nào đến lượt người khác không phục. Chúng ta có thể lợi dụng học thuyết Ngũ đức thủy chung này, đồng thời tiến hành thay đổi quan chế theo như Lý đại nhân đã nói, nhất định có thể chinh đốn triều chính, không để cho Lã Bất Vi ngang ngược làm càn nữa."

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Đó chính là lấy gậy ông đập lưng ông, bởi vì trong Lã thị Xuân Thu có tập hợp lời của các nhà, trong đó bao gồm thuyết Ngũ đức thủy chung mà thôi, Lã Bất Vi đành chịu."

Tiểu Bàn vỗ bàn khen, „Hãy cứ làm như thế."

Vương Lăng vẫn còn hoài nghi, „Lúc này Kỷ tài nữ chẳng phải đã nói khi Ngũ đức thay đổi, tân thánh nhân sẽ xuất hiện, tức sẽ có hiện tượng tương

ứng với điều này. Nếu không có hiện tượng phù hợp với bị quân, e rằng khó làm cho thiên hạ tin được."

Hạng Thiệu Long là người của thế kỷ hai mươi mốt, nên biết rõ thủ pháp tuyên truyền và ngu dân này, thậm nghĩ cái gì Hán Cao Tồ chém rắn trắng khởi nghĩa, nói không chừng là thủ đoạn này, lòng nghĩ ra một ý nói, „Chuyện này rất dễ dàng, chỉ cần bị quân đi cúng tế một con sông nào đó, hạ thần sẽ sai người tạo ra một con hắc long đang vùng vẫy trên mặt sông, chúng ta sẽ bảo đó là điềm ứng với bị quân, vậy thì học thuyết của chúng ta sẽ có cơ sở."

Xương Bình quân nhú mày nói, „Chuyện này nói ra thì dễ, nhưng giả sử nếu bị quân bị kẻ khác vạch trần há chẳng phải là sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?"

Hạng Thiệu Long nghĩ Châu Lương là chuyên gia đóng thuyền, và những thợ giỏi của nước Việt đi theo Kỷ Yên Nhiên, cười nói, „Chuyện này hãy giao cho ta, con hắc long này chỉ cần thực hiện vài động tác, vừa xuất hiện đã mất, thì chúng ta đã thành công, đảm bảo kẻ khác không thể nào biết được."

Tiểu Bàn cười, „Chuyện này phải nhờ vào thái phó."

Rồi quay sang Kỷ Yên Nhiên, „Nếu như quả nhân được Thủy đức, nhất định phải có nghi thức, mong Kỷ tài nữ hãy đặt kế hoạch cho quả nhân."

Rồi nghiêm mặt nói, „Chuyện này chỉ có những người ở đây biết được, nếu quả nhân phát giác bất cứ ai để lộ ra, tất sẽ không tha thứ."

Mọi người đều cúi đầu lãnh chỉ.

Hạng Thiệu Long lại dâng lên cảm giác hoang đàng, không ngờ đấu tranh với Lã Bất Vi lại phải dùng đến biện pháp tuyên truyền, có thể nói đây là một cuộc chiến tâm lý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tranh Phong Ở Thanh Lâu

S

au buổi nghị sự, Xương Bình quân giành Hạng Thiếu Long từ tay Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh, dắt gã đến quan thuộc của tả thừa tướng trong cung, Xương Văn quân đang chờ gã ở đó.

Đóng cửa lại, Xương Bình quân vỗ án nói, „Tên tiểu tử Quản Trung Tà quả thật đáng ghét, đã khiến cho tiểu muội của ta điên đảo thần hồn, bị quân đã sai Lý trưởng sử đến bảo chúng tôi, buộc chúng tôi phải quản giáo tiểu muội, chúng tôi không biết phải làm thế nào đây."

Xương Bình quân đưa hai tay ôm vai Hạng Thiếu Long cười, „Xem ra Cầm thái phó đã động lòng xuân với Hạng Thiếu Long, chỉ một Doanh Doanh mà huynh giành không được. Hạng Thiếu Long hãy cướp tiểu muội lại từ tay Quản Trung Tà cho chúng tôi."

Sự sinh ly của Thiện Nhu, sự tử biệt của Triệu Nhã, lại thêm cái chết của Lộc Công và Từ Tiên, đã tạo nhiều cú sốc cho Hạng Thiếu Long, lúc này ngoài Cầm Thanh, gã đối với những nữ nhân khác không hề động lòng.

Một Doanh Doanh láu lỉnh và hay thay đổi, nếu mà lúc gã mới đến thời đại này, thì quả là chuyện thú vị, nhưng từ sau khi Ni phu nhân ngọc nát hương tàn và bị Triệu Nhã bội phản, thứ tình cảm mà gã cần là thứ tình cảm sâu sắc và tin tưởng. Lúc này nghe bọn họ nhắc đến Doanh Doanh, trong lòng gã chỉ cảm thấy chán ngán, nhưng không muốn làm tổn hại đến hai vị bằng hữu này, buồn bã thở dài, „Chuyện này tại hạ quả thật có lòng mà không có sức, không biết Quản Trung Tà và Lã Nương Dung đã phát triển thế nào?"

Xương Bình quân nói, „Nghe nói Lã Nương Dung đòi Quản Trung Tà phải tỷ thí với huynh, khi thắng được thì mới gả cho y."

xương Văn quân nói, „Thiếu Long huynh, hãy giúp huynh đệ chúng tôi, nếu không sau này Quân Trung Tà mưu phản thì e rằng tiểu muội không thoát khỏi liên quan, đó không phải là chuyện giỡn chơi."

Hạng Thiếu Long cười khỗ, „Những chuyện thế này không thể miễn cưỡng được, huynh nghĩ chúng ta phải làm thế nào đây?"

Xương Bình quân nói, „Giờ đây chúng ta đã sắp đối đầu với Lã Bất Vi, hay là cứ hạ thủ y cho xong, để hạ uy phong y, tiểu muội sẽ không thêm để ý đến kẻ bại trận ấy nữa, chẳng phải đã giải quyết được mọi chuyện hay sao?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Nếu buộc ta đánh bại Quân Trung Tà mà cưới Lã Nương Dung, ta thà chịu thua còn hơn."

Xương Bình quân cười nói, „Hãy yên tâm! Dù cho có giết Lã Bất Vi y cũng không chịu tặng đứa con gái yêu quý cho huynh, thực ra cũng không cần công khai tỷ võ với Quân Trung Tà, chỉ cần hạ uy thế Quân Trung Tà, tặng thanh thế cho Thiếu Long, tiểu muội sẽ biết ai là nhân vật uy phong thực sự."

Xương Bình quân nói với giọng van nài, „Kẻ giờ đây ngang ngược nhất ở Hàm Dương chính là người của trọng phụ, ai nấy chỉ biết giận dữ chứ không biết lên tiếng, nếu Thiếu Long có thể hạ uy phong của chúng, cũng là một chuyện làm nức lòng người. Sự thực thì bọn chúng tôi ai nấy đều chờ huynh về để giúp chúng tôi trả mỗi hận này."

Hạng Thiếu Long nghĩ rồi cười khỗ nói, „Thôi được! Đêm nay các người hãy đặt cho ta một tiệc rượu ở Túy Phong lâu, buộc hai người Điền Mỹ Mỹ và Quy Yến tiếp rượu, ta sẽ làm một trận náo loạn ra trò, luôn tiện đòi cây Phi long thương của ta."

Hai người cả mừng đi sắp xếp mọi thứ.

Hạng Thiệu Long về phủ hỏi ngay Châu Lương thì mới biết y đã đi tìm ưng vương vẫn chưa về, coi ngày tháng thì cũng đã được nửa năm, trong bụng cũng lo lắng, tìm Châu Vi để hỏi thăm.

Không biết có phải vì tình yêu của Ô Quả hay không, Châu Vi lúc này thần thái bay bổng, sắc đẹp hơn người, thấy Hạng Thiệu Long thì có vẻ lúng túng lắm.

Hạng Thiệu Long bảo nàng ngồi xuống rồi mới hỏi, „Châu Lương huynh vì sao đi lâu thế?"

Châu Vi nói, „Đại ca vì tìm ưng vương, phải đến biên cương phía bắc xa xôi, đi và về ít nhất cũng mất bốn tháng, muốn tìm được phải xem có may mắn hay không!"

Hạng Thiệu Long rầu rĩ nói, „Ta đang muốn tìm y giúp đỡ, làm thế nào đây?"

Châu Vi phần chần nói, „Chuyện gia huynh hiểu được, tiểu Vi cũng biết, không biết đó là chuyện gì?"

Hạng Thiệu Long hoài nghi nhìn dáng vẻ đầy lòng tin của nàng, nói, „Nàng có biết đóng thuyền không? Nhưng đó không phải đơn giản như là đóng thuyền mà là... ta không biết nói thế nào mới phải đây."

Châu Vi vui mừng nói, „Đại gia xin hãy yên tâm, nhà họ Châu chúng tôi truyền đời, nam nữ đều thông thuộc thủy tính và tạo thuyền. Tiểu Vi cũng không kém gia huynh là bao nhiêu."

Lần này đến lượt Hạng Thiệu Long vui mừng, gã nói với nàng về kế hoạch tạo ra một con hắc long giả.

Châu Vi nhú mày lắng nghe, lát sau mới nói, „Nếu muốn có người dưới nước điều khiển, thì chuyện này không khó, khó là ở chỗ làm sao để thối

khí ở dưới nước, nếu ló đầu lên sẽ bị kẻ khác vạch trần ngay."

Hạng Thiếu Long nói, „Ta đã sớm nghĩ đến chuyện này, nhưng cũng không khó giải quyết ; nếu người điều khiển con rồng nằm trong thân của con rồng, chỉ cần đục lỗ thông khí trên thân con rồng, từ xa nhìn vào, thì không ai có thể biết được, nhưng con rồng này phải nổi trên mặt nước, có thể tháo ra lắp vào trên mặt nước mới không để sơ hở."

Châu Vi nói, „Chuyện này cứ giao cho Tiểu Vi. Thật là tốt, Tiểu Vi cuối cùng cũng có thể giúp sức cho đại gia."

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „ô Quả đối với nàng có tốt không?"

Châu Vi đỏ mặt, quỳ xuống đất mà rằng, „Tất cả đều nhờ đại gia làm chủ."

Hạng Thiếu Long cười, „Vậy là tốt, Ô Quả cũng đã đến lúc thành gia lập thất."

Về đến nội đường kể cho Ô Đình Phương nghe chuyện Ô Quả và Châu Vi, Ô Đình Phương vui mừng nhận lệnh, đảm trách việc cưới gả cho hai người.

Hạng Thiếu Long đùa với Hạng Bảo Nhi một lát, rồi lại khen ngợi Kỷ Yên Nhiên, sau đó tắm rửa thay y phục, quay trở về quan thuộc.

Lúc này quân đô kỵ trên dưới đều coi Hạng Thiếu Long như một anh hùng, thấy gã thì thái độ cung kính lắm.

Bước vào quan thuộc, nhưng không thấy Kinh Tuấn.

Đằng Dực nói, „Tiểu Tuấn đã đi tìm Đan Nhi. ô, suýt nữa ta quên, tiểu Tuấn nhờ ta nói với đệ hãy cầu thân cho hắn, lần này xem ra hắn rất thành thật!“ Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Chỉ cần Lộc Đan Nhi không phải đối, tất cả đều không thành vấn đề, nhưng tốt nhất hãy do Vương Lăng cầu thân, như thế thì phù hợp hơn đệ."

Đặng Dực nói, „Đan Nhi giờ đây yêu thương tiểu Tuấn điên cuồng, làm sao có vấn đề, nhưng ta thấy tốt nhất hãy do đệ và Vương Lăng cùng đến cầu thân với phụ mẫu của Lộc Đan Nhi, như thế mới gọi là nể mặt nhà gái."

Hạng Thiệu Long ngồi xuống, gật đầu.

Đặng Dực nói, „Ta đã sắp xếp cho bọn Triệu Đại, Xương Bình quân cũng đã phê chuẩn, may mà giờ đây y làm tả thừa tướng, nếu không mọi việc sẽ không được thuận lợi như vậy."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Chúng ta vẫn còn thủ đoạn lợi hại hơn để cắt bỏ quyền lực của Lã Bất Vi."

Rồi nói chuyện con rồng giả ấy ra.

Đặng Dực khen rằng, „Chiêu này còn lợi hại hơn cả đâm Lã Bất Vi bằng đao, từ lúc Lã Bất Vi treo giải thưởng ở cửa chợ, ta đã lo lắng về việc y công nhiên mưu phản. Chuyện này chỉ được sớm chứ không được muộn, vậy đệ định lúc nào tiến hành?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chờ làm xong con hắc long rồi sẽ lập tức chọn ngày tiến hành, xem ra tế lễ đầu năm là hợp lý nhất, cho nên trong vòng hai tháng phải có được một con rồng giả."

Đặng Dực nói, „Để Quân Trung Tà nắm quân đô vệ rồi cuộc vẫn không ổn lắm, tốt nhất hãy lôi y xuống, nghe tiểu Tuấn nói người trong phủ trọng phụ ngày càng ngang ngược, lúc nào cũng có chuyện áp bức dân lành, Quân Trung Tà đương nhiên là bao che cho bọn chúng, thật là đáng ghét."

Hạng Thiệu Long nhớ lại những ngày còn ở thế kỷ hai mươi mốt, cười nói, „Bọn chúng hung hăng hay sao? Chúng ta còn dữ dằn hơn bọn chúng, đêm nay nhị ca có hứng thú đến Túy Phong lâu gây sự với đệ không?"

Đặng Dực cười lớn, vui mừng nói, „Ta đang ngứa tay đây, đang định tìm Quân Trung Tà tử thí, chỉ sợ y co đầu rút cổ như rùa mà thôi."

Hạng Thiếu Long nhìn bầu trời nói, „Sau một canh giờ chúng ta sẽ gặp mặt tại Túy Phong lâu, giờ đây đệ phải đi tìm Mông Ngao bàn bạc, chỉ cần khiến cho y có lòng hoài nghi với Lã Bất Vi thì coi như đệ đã thành công."

Đuổi bọn thuộc hạ ra, Mông Ngao định thần nhìn Hạng Thiếu Long rồi than, „Nếu Hạng đại nhân đến đây để chỉ trích trọng phụ, tốt nhất hãy đừng nói."

Ngừng một lát, trong mắt lộ vẻ ái ngại, nói, „Mông Ngao này vốn là người Tề, đến nước Tần vào thời Chiêu vương, trước nay bị người Tần chèn ép, chịu nhiều cay đắng khổ cực, cho đến khi trọng phụ xuất hiện thì mới có thể ngóc đầu lên, có thể nói trọng phụ đối với ta ơn nặng hơn núi, dù ông ta có trăm ngàn lần sai, hoặc dù cho có muốn lấy mạng phụ tử chúng tôi, Mông Ngao này tuyệt không nhú mảy. Nếu không nghĩ đến chuyện Thiếu Long đã từng xả thân bảo vệ Võ nhi và Điềm nhi, hôm nay Mông mỗ đã không để cho Hạng đại nhân bước vào phủ tướng quân này, nhưng đây là lần cuối Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Thì ra đại tướng quân đã biết chuyện này."

Trong mắt Mông Ngao lộ vẻ bi thống, chậm rãi gật đầu nói, „Ngày ấy ta đã từng tra hỏi Võ nhi và Điềm nhi chuyện bị đột kích ở khu rừng bên dòng Lạc Thủy, cho nên biết trong đó có ẩn tình, nhưng chuyện này đã qua, giờ đây cũng không muốn nhắc lại, xin mời Hạng thái phó."

Hạng Thiếu Long không ngờ y ngu trung với Lã Bất Vi đến mức đó, bất đồ trong lòng giận lắm, đứng dậy, lạnh nhạt nói, „Mỗi người có chí hướng khác nhau, Hạng mỗ cũng khó mà ép buộc, chỉ mong rằng đại tướng quân có thể phân biệt dựa vào bên Tần hay dựa vào Lã Bất Vi, để tránh sau này liên lụy đến người nhà. Xin cáo từ."

Nói dứt lời thì bước ra ngoài cửa.

Mông Ngao quát lớn, „Dừng bước!"

Hạng Thiếu Long dừng lại, cười lạnh lùng, „Đại tướng quân không phải muốn lấy đầu Hạng Thiếu Long này chứ?"

Mông Ngao đứng phắt dậy, trầm giọng nói, „Mông Ngao này trước nay vẫn ân oán phân minh, càng không phải hạng tiểu nhân đê tiện, trọng phụ tuy ham mê quyền lợi, nói cho cùng vẫn là vì bảo vệ tính mạng cho mình. Thử hỏi những kẻ vào Tần nắm quyền, ai có được kết cục tốt? Trọng phụ chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Nếu Thiếu Long chịu bỏ qua mối hiềm khích trước đây, ta có thể nói lời tốt đẹp cho Thiếu Long trước mặt trọng phụ."

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khố, „Đã quá muộn rồi, từ khi Triệu Thiên công chúa bị y hại chết, giữa ta và y chỉ có thể nợ máu trả bằng máu. Sau này y còn hạ độc giết chết tiên vương, sai người hại chết Từ Tiên, làm Lộc Công tức giận mà chết, đã kết mối thâm thù với bị quân và giới quân sự nước Tần, Mông đại tướng quân chỉ có thể mong y giành lấy ngôi vua thành công. Nếu không cái đại họa tru di tam tộc sẽ không tránh khỏi, bốn nhân về sau không muốn nhắc tới chuyện này nữa."

Mông Ngao rõ ràng không biết Lã Bất Vi đã hạ độc giết chết Trang Tương vương và hại chết Từ Tiên, biến sắc nói, „Ngài nói sao?"

Hạng Thiếu Long cười ha ha, lộ ra vẻ bi phẫn, không thềm để ý tới Mông Ngao nữa, sải bước ra ngoài khách sảnh.

Có bóng người lướt qua, hai an hem Mông Võ, Mông Điềm từ hai bên xông ra, quỳ xuống trước mặt gã, đồng thanh kêu lên, „Thái phó!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Các người nghe lén trong cửa sao?"

Hai người mắt đỏ ửng, bi phẫn gật đầu.

Hạng Thiếu Long đỡ hai người đứng dậy, hạ giọng nói, „Đừng để phụ thân của các người biết, sau này hãy đến tìm ta."

Hạng Thiếu Long bước vào Túy Phong lâu, một thiếu phụ xinh đẹp cùng bốn ả tỳ nữ bước ra đón, miệng cười nói, „Nô gia là Xuân Hoa, hoan nghênh Hạng đại nhân đại giá quang lâm!"

Bốn ả tỳ nữ tiến lên cởi áo khoác ngoài cho gã, hầu hạ quả thật chu đáo.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Ngũ lâu chủ phải chẳng đã bệnh nặng qua đời, tại sao không thấy y đến?"

Xuân Hoa lúng túng nói, „Ngũ lâu chủ quả thật có bệnh nặng, nhưng chỉ là đang dưỡng bệnh ở nhà, qua mấy ngày sẽ khỏi.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, biết Ngũ Phù cố ý tránh mặt, đồng thời cũng biết được y tất sẽ thông báo cho Lã Bất Vi, cầu xin y cứu lấy mạng hèn của mình, quay đầu nói với các thiết vệ Đằng.

"Đêm nay Ngũ lâu chủ mời khách, các người hãy mặc sức no say, nhưng cẩn thận, đừng ăn uống rượu thịt có độc."

Bọn Kinh Thiện dĩ nhiên hiểu ý, đồng thanh dạ ran, tiến vào trong lầu, khiến Xuân Hoa phải vội vàng sai người tiếp đãi, rồi nói với vẻ hoảng sợ, „Hạng đại nhân nói đùa, rượu thịt làm sao có độc được."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy phải hỏi Quy Yến cô nương thì biết ngay, nàng chẳng phải cũng bệnh rồi ư?"

Xuân Hoa cúi đầu hạ giọng nói, „Quản đại nhân đã mời Quy Yến cô nương, đêm nay chỉ bồi tiếp một mình ông ta, nô gia sẽ thông báo chuyện này."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Vậy Điền Mỹ Mỹ phải chẳng là do trọng phụ bao?"

Xuân Hoa bàng hoàng nói, „Người bao nàng chính là Lao đại nhân."

Hạng Thiếu Long ngăn người ra, lạnh lùng nói, „Chuyện này ta phải tự đi hỏi hai người bọn họ, nhưng bà tốt nhất hãy nói Ngũ lâu chủ, nếu nửa canh giờ sau mà ta không gặp được y, Túy Phong lâu này của y sau này không cần phải mở nữa, ngày này của năm sau chính là ngày giỗ của y!"

Rồi cười thâm trong bụng, sai bước tiến vào.

Xuân Hoa mặt ngọc thất sắc, vừa dẫn đường vừa run sợ.

Nơi diễn ra buổi tiệc tối nay, chính là đại sảnh ở tầng hai của Túy Phong lâu, cũng chính là nơi ồn áo náo nhiệt nhất của Túy Phong lâu, không giống những biệt viện nằm yên lặng lẽ ở phía sau, hơn hai mươi chiếc đặt trong sảnh, hơi giống nhà hàng của thế kỷ hai mươi mốt, chỉ là rộng rãi hơn nhiều.

Khi Hạng Thiếu Long bước lên lầu, đã có khoảng hơn mười nhóm khách, trông rất náo nhiệt. Bốn góc của căn phòng đều đặt lò lửa, cho nên trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Khi Hạng Thiếu Long bước lên, gần một nửa số người đứng dậy thi lễ với gã.

Hạng Thiếu Long nhìn quanh, phát giác trong số khách có cả Lao ái và Quản Trung Tà, không biết vô tình hay cố tình hay vô ý mà chiếu của hai người đặt hai bên của Xương Bình quân.

Nhưng điều làm gã tức giận nhất là Doanh Doanh thì ngồi ở chỗ Quản Trung Tà, còn bên kia là Quy Yển.

Doanh Doanh không ngờ lại gặp Hạng Thiếu Long ở đây, lúng túng cúi đầu, không dám nhìn gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm giận, biết Quân Trung Tà cố ý dắt nàng đến, để làm khó cho huynh đệ Xương Bình quân và mình.

Hạng Thiếu Long cười ha ha, cánh tay chào hỏi khách khứa, rồi đến bên chiếu mình, lúc ấy mới thấy Kinh Tuấn cũng đến, nháy mắt với gã.

Lao ái bỏ mặc Điền Mỹ Mỹ, bước đến Hạng Thiếu Long cười nói, „Thật quý hóa! Không ngờ có thể gặp được Hạng đại nhân ở đây Hạng Thiếu Long thân mật nắm lấy cánh tay y, kéo đến lò lửa, cười nói, „Để ta đoán thử, Lao đại nhân có lẽ đột nhiên nhận một lời mời của Điền Mỹ Mỹ, cho nên mới đến đây, đúng không?"

Lao ái ngạc nhiên nói, „Hạng đại nhân làm sao đoán được?"

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Làm sao không đoán được? Bởi vì tiểu đệ đêm nay chính là tìm Ngũ Phù để trút giận, Điền Mỹ Mỹ và Quy Yển đều có liên quan, nên phải tìm người bảo vệ. Giả sử ta và đại nhân công nhiên xung đột, thì chính là Lã Bất Vi đứng đằng sau Điền Mỹ Mỹ bày mưu tính kế, Lao đại nhân có hiểu không?"

Lao ái ngăn người ra một hồi, rồi nghiêng răng nói, „Con ả thói tha Điền Mỹ Mỹ kia dám trêu đùa ta, ả sẽ không xong với ta đâu!“ Hạng Thiếu Long vỗ vai y nói, „Đừng nổi nóng, chỉ cần Lao đại nhân hiểu là được, đêm nay ta nể mặt Lao đại nhân, tạm thời không tính sổ với Điền Mỹ Mỹ, đại nhân hãy cứ yên tâm mà uống rượu!"

Lao ái gật đầu cảm kích, rồi mời người về chiếu của mình, khi đi ngang qua chiếu Lao ái, Điền Mỹ Mỹ cúi đầu không dám liếc nhìn gã.

Trong buổi tiệc còn có những nhân vật có lẽ là mới đi theo Lao ái, ai nấy đều ôm ấp trong tay một người đẹp, thấy Hạng Thiếu Long thì thái độ rất cung kính, còn các cô nương cứ liếc mắt đưa tình với gã.

Hạng Thiếu Long đứng lại, chào hỏi từng người, mỉm cười nói, „Không gặp nửa năm, thì ra Mỹ Mỹ đã quên ta!"

Lao ái lúc này mặt có vẻ không vui, ngồi về chỗ Điền Mỹ Mỹ, lạnh lùng nói, „Mỹ Mỹ làm chuyện không tốt, trí nhớ thật kém, cho nên dù cho làm chuyện tốt gì với nàng, trong chớp mắt nàng sẽ quên biến."

Nói như vậy, Hạng Thiếu Long lập tức biết nguyên nhân không vui của Lao ái, bởi vì Điền Mỹ Mỹ đã giấu y chuyện của Lã Bất Vi.

Điền Mỹ Mỹ hơi run, ngược mặt lên, buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Hạng đại nhân đại lượng, không tính toán với hạng tiểu nữ tử như thiếp đây, Mỹ Mỹ quả thật không quên ơn."

Hạng Thiếu Long dư biết nàng đang diễn tuồng, nhưng cũng khó mà bức hiếp nàng, mỉm cười rồi quay về chiếu mình.

Quản Trung Tà đứng phắt dậy, cười, „Hạng đại nhân làm sao có thể thấy trắng quên đèn, không đến chỗ chúng tôi nói vài câu?"

Hạng Thiếu Long nhìn qua y, trừ Doanh Doanh, Quy Yến và các cô nương đang hầu rượu, còn có Châu Tử Hoàn, kẻ đã bại dưới tay Kinh Tuấn, ngoài ra là Lỗ Bàn và ba kiếm thủ lạ mặt, có lẽ là người của Lã Bất Vi vừa mới chiêu nạp.

Chỉ cần thấy dáng vẻ ung dung của bọn chúng, thì đã biết đây là những cao thủ.

Doanh Doanh cúi đầu thấp hơn, ngược lại Quy Yến nở nụ cười mê người, không hề giống với dáng vẻ lúc hạ độc gã.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn bọn Đổng Dực rồi đến chỗ Quản Trung Tà.

Bọn nam nhân đều đứng dậy, thi lễ với gã.

Quản Trung Tà cười nói, „Để tại hạ dẫn kiến cho Hạng đại nhân ba bị kiếm thủ nổi tiếng, vị này chính là Hứa Thương, đến từ Thượng Tế của nước Sở, là đệ nhất kiếm thủ của nơi ấy."

Thượng Tế là vùng biên giới phía tây bắc của nước Sở, có thể xưng hùng ở nơi ấy, có thể thấy quả thật không đơn giản.

Hạng Thiệu Long bất đồ để tâm chú ý đến gã kiếm thủ tuổi khoảng hai mươi, dáng vẻ rất hiên ngang anh tuấn ấy.

Hứa Thương ôm quyền nói, „Nghe uy danh Hạng đại nhân từ lâu, có cơ hội mong được Hạng đại nhân chỉ bảo."

Một gã đại hán người thấp nhưng rắn chắc, đầy sát khí, giọng như chuông đồng nói, „Bốn nhân Liên Giao, là người nước Vệ."

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Là đồng hương của Quản đại nhân."

Liên Giao trong mắt lộ sát cơ lạnh lẽo, lạnh lùng nói, „Liên Tấn chính là tộc đệ của bốn nhân."

Quản Trung Tà chen vào nói, „Xin Hạng đại nhân đừng hiểu lầm, Liên Giao tuy là tộc huynh của Liên Tấn, nhưng đối với việc Hạng đại nhân đánh bại Liên Tấn chỉ có lòng tôn kính mà thôi."

Hạng Thiệu Long trong mắt lộ vẻ lạnh lùng, nhìn lướt qua Liên Giao, không lên tiếng.

Chỉ còn lại một người, mặt như khi, thân hình cao ốm, trong số ba người có thể thấy y là người thâm trầm nhất, chỉ nghe y lạnh lùng nói, „Tại hạ Triệu Phổ, là người nước Tề, từng là đương sai dưới trướng Tịch Lăng quân nước Ngụy, đó chính là chuyện sau khi Hạng đại nhân đến Đại Lương."

Quy Yển cười nói, „Hạng đại nhân sao không thể ngồi xuống đàm đạo, để cho Quy Yển có được vinh hạnh mời rượu đại nhân.

Hạng Thiệu Long ha ha cười nói, „Quy Yển cô nương đã nói đùa, chuyện lần trước tại hạ vẫn chưa quên, lần này sao dám lập lại."

Rồi quay sang Quản Trung Tà nói, „Quản đại nhân tính toán thời gian rất kỹ, vừa biết tại hạ đêm nay sẽ bước chân đến Túy Phong lâu, lập tức bao ngay Quy Yển cô nương, song ta thấy Quản huynh tốt nhất hãy đưa người đẹp về nhà, giấu trong phòng riêng, vậy thì tiểu đệ quả thật sẽ không tranh lại huynh."

Một kẻ thâm trầm như Quản Trung Tà, biết diễn tuồng như Quy Yển, nghe lời nói này của Hạng Thiệu Long đều không khỏi biến sắc. Doanh Doanh lúc này mới cảm nhận được Hạng Thiệu Long và Quản Trung Tà, Quy Yển có điều gì xích mích, hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Xin chào Doanh tiểu thư!"

Doanh Doanh trong mắt lộ vẻ bàng hoàng, môi run run, muốn lên tiếng mà không thể lên tiếng được.

Hạng Thiệu Long nào có hứng thú nhìn nàng, quay sang Quản Trung Tà cười.

"Sao không thất Nương Dung tiểu thư ngồi bên cạnh Quản huynh? Sau khi về vẫn chưa có cơ hội thỉnh an tam tiểu thư, vậy đành nhờ Quản huynh thăm hỏi giùm vậy."

Cười ha ha, không thèm để ý đến Quản Trung Tà, Doanh Doanh và Quy Yển, nhẹ nhàng bước về phía chiếu của Xương Bình quân.

Chương 188: Lại Hẹn Chiến Kỳ

H

ạng Thiếu Long ngồi xuống, Xương Bình quân và Xương Văn quân giận đến nổi xanh mặt, một nửa là vì Doanh Doanh không biết tự kiểm mình, một nửa là Điền Mỹ Mỹ và Quy Yển không nể mặt bọn họ.

Phải biết rằng hai người này đều là hoàng tộc nước Tần, trước tiên không nói Xương Bình quân vừa mới ngồi lên chưa thừa tướng, chỉ là thân phận thống lĩnh cấm vệ thôi, thì ở Hàm Dương này không có mấy người dám đắc tội với Có thể thấy Lã Bất Vi giờ đây quả thật quyền thế đã ngang ngửa Hàm Dương.

Tiểu Bàn được Chu Cơ và Hạng Thiếu Long ủng hộ, có thể đối đầu với y một vài chỗ, nhưng sự thực thì ở ngoài hoàng cung, quả thực không ai có thể kiềm chế được y.

Cả sảnh có hơn mười chiếu, nhưng chỉ có chiếu của bọn họ không có cô nương.

Xuân Hoa khúm núm tới ngồi bên Hạng Thiếu Long nói, „Để nô gia gọi Bạch Lô và Dương Dự đến cho các vị đại nhân?

Trong bốn người đẹp nhất Túy Phong lâu, thì Điền Mỹ Mỹ đứng đầu, còn ba người kia là Quy Yển, Dương Dự và Bạch Lô.

Xương Bình quân lạnh lùng hừ nói, „Người cút ra chỗ khác cho ta, đêm nay nếu Điền Mỹ Mỹ và Quy Yển không đến, những kẻ khác không cần phải đến nữa."

Xuân Hoa hoảng sợ đến nỗi mặt không còn sắc máu, vội vàng lui xuống.

Đặng Dực lạnh lùng nhìn sang chiếu Quán Trung Tà, trầm giọng nói, „Quán Trung Tà đêm nay có chuẩn bị mà đến, rõ ràng là muốn đối đầu với chúng ta."

Kinh Tuấn thản nhiên nói, „Dưới lầu bọn chúng còn có hơn hai mươi tên nữa, đều là những nhân vật nổi tiếng ở phủ trọng phụ, nếu chúng ta có thể dạy cho chúng bài học, đảm bảo người Hàm Dương ai cũng vỗ tay khen hay."

Hạng Thiệu Long nói, „Điều này rất dễ, bọn Kinh Thiện đang uống rượu dưới lầu, hãy ra hiệu cho bọn họ là được, chẳng phải muốn gây chuyện sao, có khó gì."

Kinh Tuấn cả mừng đứng dậy.

Lúc này tiếng chúc rượu từ chiếu Quán Trung Tà truyền đến, ai nấy đều nhìn sang, thì ra Quán Trung Tà đang ôm Doanh Doanh rót rượu, Doanh Doanh biết Hạng Thiệu Long đang nhìn, lúng túng né tránh.

Xương Bình quân biết Quán Trung Tà đang cố ý trêu tức bọn họ, nhưng ngược lại cố nén giận.

Xương Văn quân không nén được, đứng dậy quát lớn, „Tiểu muội! Người qua đây cho ta."

Quán Trung Tà buông Doanh Doanh ra, hai tay khoanh trước ngực, cười mà không nói gì.

Doanh Doanh liếc nhìn Hạng Thiệu Long, cúi đầu trả lời, „Có chuyện gì về nhà hãy nói!"

Xương Bình quân sợ gây ra chuyện, kéo Xương Văn quân ngồi xuống, than rằng, „Chuyện này thật khiến cho người ta đau đầu."

Hạng Thiếu Long nhấp một ngụm rượu nói, „Chúng ta càng lo lắng, Quân Trung Tà càng được nước. Nhưng ta đã từng bảo nếu trong nửa canh giờ mà Ngũ Phù không đến gặp ta, ta sẽ giở ồ chó của y, đây chính là nhược điểm chí mạng của Quân Trung Tà."

Xương Bình quân và Xương Văn quân nghe nói thế thì mặt mới dễ coi hơn một chút.

Kinh Tuấn từ dưới lầu bước lên, nháy mắt nhìn Doanh Doanh, hạ giọng nói, „Đan Nhi cho đệ hay vị muội tử của hai vị lão huynh này quả thật trong lòng có mâu thuẫn và đau khổ, bởi vì nàng thật sự thích tam ca, nhưng vì chỉ sợ cô đơn, lại thích gây chuyện, thêm nữa gã Quân Trung Tà này rất có thủ đoạn với nữ nhi, cho nên tam ca vừa đi thì hai bên đã sáp lại với nhau. Không tin tam ca hãy nhìn vẻ mặt của nàng! Đau khổ nhiều hơn là vui sướng."

Xương Bình quân nói, „Hôm qua ta đã cãi nhau một trận với y, ta phải làm chức tả thừa tướng này, chỉ cần chuyện gì khiến cho Lã Bất Vi không vui, ta phải làm xem tên lão tặc này có kết quả như thế nào."

Hạng Thiếu Long nói, „Huynh đã sắp xếp chuyện Vương Tiễn về chưa?"

Xương Bình quân nói, „Vẫn là bị Lã Bất Vi gạt đi, Vương Lăng có vẻ e sợ Lã Bất Vi, nhưng bị Lã Bất Vi thông qua Mông Ngao và Vương Bột để gây áp lực, bảo rằng giặc Hung Nô ở phía bắc điên cuồng ngang ngược, cho nên chuyện vẫn chưa đến đâu. Thái hậu lại nghe được chuyện này nên hoảng hốt không dám ủng hộ bị quân, cho nên việc này cứ kéo dài mãi."

Kinh Tuấn nói, „Hoàn Xỉ còn thảm hơn! Chuyện lương thực của quân lính đều nằm trong tay Lã Bất Vi, bị y làm khó dễ đủ điều, cho nên khi làm việc thì vướn chân vướn tay, chuyện này phải giải quyết cho y mới được."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Hãy nhẫn nại! Ngày hắc long xuất hiện, chính là lúc tên giặc họ Lã kia thất bại, lúc ấy chỉ mình Lao ái thôi cũng đủ cho y

khốn khổ."

Xương Bình quân và Kinh Tuấn không biết chuyện Hắc Long vội vàng hỏi dẫn tới.

Đặng Dực nói, „Chuyện này khi về hãy nói, „ rồi chỉ phía sau, cười, „Bạn cũ của tam đệ đã đến."

Mọi người nhìn xuống. Quả nhiên đó là Ngũ Phù.

Y vừa đi, vừa nói chuyện với khách khứa, vẻ mặt vẫn như thường, không hề có vẻ hoảng sợ, rõ ràng là đang ỷ thế của Quân Trung Tà.

Đi ngang qua chiếu của Lao ái, tên này tỏ vẻ rất nhiệt tình, rồi quay sang chiếu của Hạng Thiếu Long, từ xa đã nói, „Biết Hạng đại nhân cho vời tiểu nhân, khiến cho tiểu nhân hoảng sợ đến nỗi bệnh lui ngay. Chao ôi! Tiểu nhân quả thật hổ thẹn khi gặp đại nhân, bởi vì cây Phi Long thương và tấm thuẫn đã bị đánh cắp, tiểu nhân cũng vì thế mà đổ bệnh."

Ai nấy đều nhìn nhau, không ngờ con người này lại vô lại đến như thế, song cũng biết được đó chính là chủ ý của Lã Bất Vi và Quân Trung Tà, không để cây Phi Long thương và tấm thuẫn lọt vào tay Hạng Thiếu Long, nếu không Ngũ Phù làm sao lớn gan như vậy.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Bảo vật bị đánh cắp, bản thống lĩnh cũng có trách nhiệm điều tra tìm về. Ngũ lâu chủ hãy theo ta về quan thuộc một chuyến, cung cấp các manh mối, đô kỵ quân bọn ta sẽ tìm lại Phi Long thương và tấm thuẫn."

Ngũ Phù mặt hơi biến sắc, thầm nghĩ nếu đến đô kỵ quan thuộc, thì làm gì còn mạng trở về nữa, vội vàng nói, „Tâm ý tốt của Hạng thống lĩnh, tiểu nhân xin được nhận lãnh, tiểu nhân định không truy cứu chuyện này nữa, huống chi chuyện này xảy ra vào đêm tặng thương, đó là chuyện của nửa năm trước."

Kinh Tuấn quát, „To gan lắm! Cả thương lẫn thuận đều là vật của Hạng đại nhân, truy cứu hay không nào đến lượt người quyết định, người giờ đây rõ ràng tỏ vẻ không hợp tác, nếu không có phần đánh cắp, thì là chứa chấp kẻ trộm, giấu giếm lừa gạt."

Xương Văn quân lạnh lùng chen vào nói, „Theo luật pháp của đại Tần, kẻ nào không khai báo kẻ gian sẽ bị chém ngang lưng, Ngũ lâu chủ không coi luật pháp của đại Tần ta ra gì, công nhiên để cho kẻ gian hoành hành, tội tất thêm một bậc, quả thật chết rồi vẫn chưa hết tội."

Ngũ Phù hoảng sợ đến nỗi mặt không còn sắc máu, hai chân mềm nhũn, quy xuống đất, còn mắt thì nhìn về phía Quán Trung Tà.

Quán Trung Tà không ngờ bọn Hạng Thiếu Long chuyện bé xé ra to vậy, đứng dậy nói, „Trung Tà là đô vệ thống lĩnh, ở trong thành có chuyện, quả thật cũng có trách nhiệm, xin Hạng đại nhân hãy cứ giao chuyện này cho thuộc hạ xử lý, tất sẽ có câu trả lời đầy đủ, Lúc này khách khứa trong sảnh đã cảm thấy bọn họ có chút kỳ lạ, ai nấy cũng im lặng, lắng nghe.

Trong lầu im lặng không lên tiếng, chỉ vang lên tiếng Quán Trung Tà.

Xương Bình quân mỉm cười nói, „Chỉ cần nhớ lại thời gian thương và tiền bị đánh cắp, thì cũng biết chuyện này nhằm vào Hạng đại nhân, đồng thời tất có nội gian, chuyện này không phải nhỏ. Vả lại nói không chừng kẻ trộm đã sớm mang thương và thuận ra khỏi thành, theo bốn tướng thấy, chuyện này hãy do Hạng đại nhân tự tay xử lý là hợp nhất, Quán đại nhân không cần đa sự nữa."

với một kẻ thâm trầm như Quán Trung Tà, mà cũng bắt đầu hơi biến sắc, nếu Quán Trung Tà còn dám lên tiếng cãi lại, thì có thể bị trị tội phạm thượng.

Trong nhất thời, Quán Trung Tà có miệng mà khó mở lời.

Còn Ngũ Phù nghĩ đến chuyện bị chém ngang lưng, nén không được, run cầm cập.

Doanh Doanh lúc này mới phát giác được, Quản Trung Tà là kẻ đại diện cho Lã Bất Vi, đối đầu Hạng Thiếu Long và hai huynh trưởng, đại diện cho bị quân, thế đã như nước với lửa, không thể nào nhường nhau được, còn mình thì kẹt ở giữa, cảm thấy rất lúng túng, bất đồ sinh ra ý hối hận. Chính lúc này, Điền Mỹ Mỹ rời chỗ ngồi đứng dậy, đến bên Ngũ Phù, quỳ xuống, thỏ thẻ nói, „Nếu bảo biết chuyện mà không báo, tất cả người của bốn lâu đều phạm tội như nhau, thừa tướng và Hạng thống lĩnh cứ trị tội luôn bọn thiếp."

Quy Yển vội vàng bước qua, quỳ bên cạnh Ngũ Phù.

Lần này đến lượt bọn Xương Bình quân cảm thấy đau đầu lắm, không thể vì một vật nhỏ mà hỏi tội toàn bộ người của Túy Phong lâu.

Lao ái lúng túng lắm, nói cho cùng Điền Mỹ Mỹ lúc này là người của y, nếu bị Hạng Thiếu Long bắt đi chém, thì bản thân của y cũng mất mặt lắm.

Quản Trung Tà quay lại chỗ ngồi, mỉm cười lạnh lùng, tỏ vẻ chờ đợi.

Còn Hạng Thiếu Long thì vẫn ung dung nói, „Oan có đầu, nợ có chủ, trong Túy Phong lâu, Ngũ Phù là chủ nhân, thương và thuận là do y tặng ta, nếu mất đi, theo lý thì y phải thông báo bốn nhân, đó là biết chuyện mà không báo, giờ đây lại không chịu hợp tác, đương nhiên đã phạm vào tội dung túng cho kẻ cắp, còn hai vị cô nương thì cứ ép mình vào trong này, rốt cuộc là có ý gì?"

Điền Mỹ Mỹ và Quy Yển không ngờ lời lẽ của Hạng Thiếu Long lợi hại đến thế, nhất thời cứng họng không nói được.

Ngũ Phù trong lòng biết không hay, run giọng nói, „Xin đại nhân hãy hạn cho tiểu nhân một khoảng thời gian, đảm bảo sẽ tìm được Phi Long thương trở về."

Đặng Dực cười ha ha nói, „Nói như vậy thương và thuận chỉ là được Ngũ lâu chủ giấu mà thôi, nếu không làm sao có thể nắm chắc được là tìm ra?"

Ngũ Phù biết đã nói hớ, không ngừng dập đầu nói, „Tiểu nhân biết tội! Tiểu nhân biết tội!"

Bọn Quản Trung Tà trong lòng thầm giận, suýt nữa đã phanh thây Ngũ Phù.

Lao ái lên tiếng, „Hạng đại nhân có thể để chuyện này cho bốn quan điều tra, chỉ cần Ngũ lâu chủ giao ra thương và thuận, chuyện này dừng ở đây được không?"

Hạng Thiệu Long thừa cơ xuống thang, nói, „Đã có Lao đại nhân ra mặt, chuyện này cứ giải quyết như thế."

Lao ái phát tay, lập tức có hai tên thủ hạ bước ra đỡ Ngũ Phù vào.

Điền Mỹ Mỹ và Quy Yến lúc này như mới biết được uy thế của Hạng Thiệu Long, liếc gã rồi quay về chỗ ngồi.

Chưa ngồi vững, thì dưới lầu có vọng lên tiếng la hét, đánh nhau và tiếng bát đĩa rơi.

Bọn Hạng Thiệu Long trong lòng cười thầm, biết bọn Kinh Thiện đã ra tay.

Đại sảnh dưới lầu lộn xộn vô cùng, dưới đất toàn là thức ăn.

Thập bát thiết vệ đã có một nửa bị thương, nhưng không nặng lắm, người của Quản Trung Tà thì thảm hơn, toàn bộ hai mươi ba người đều bị thương, quá nửa số người không bò dậy được; tuy không có những vết thương chí

mạng, nhưng đều là gãy tay gãy chân, đương nhiên đó là do bọn Ô Ngôn nường tay.

Quản Trung Tà thấy tình hình thế này, giận dữ quát lớn, „Xảy ra chuyện gì?"

Một đại hán có vẻ là đứng đầu trong đám thủ hạ, một tay che trước mũi đang tuôn máu, giận dữ chỉ vào Kinh Thiện nói, „Tên tiểu tử này dám liếc mắt đưa tình với cô nường trong tiệc bọn tiểu nhân, bọn tiểu nhân liền..."

Quản Trung Tà quát lên, „Câm miệng."

ô Quang quay về phía Hạng Thiếu Long nói, „Là bọn chúng động thủ trước, bọn tiểu nhân chỉ là tự vệ mà thôi!"

Quản Trung Tà trong lòng biết rõ bọn Kinh Thiện cố ý gây chuyện, nhưng không còn cách nào khác, chỉ vì người của mình ra tay trước.

Doanh Doanh lui về phía hai vị huynh trưởng của mình, còn huynh đệ Xương Bình quân thì không thèm để ý đến nàng, cũng không thèm nói chuyện với nàng.

Quản Trung Tà quát sai thuộc hạ đưa những kẻ bị thương đi, nói mấy lời xin lỗi với Hạng Thiếu Long rồi lạnh lùng, „Trong lễ Điền Liệp, cuộc chiến với Quản Trung Tà và Hạng đại nhân vẫn chưa phân thắng bại, không biết đại nhân lúc nào rảnh để được thỉnh giáo, quyết định xem tam tiểu thư sẽ về nhà ai."

Ai nấy đều lập tức im lặng.

Mọi người đều biết Quản Trung Tà đã thật sự nổi giận nên mới công nhiên khiêu chiến với Hạng Thiếu Long.

Trong quân Tần vốn là nghiêm cấm tư đấu, nhưng chuyện này có liên hệ đến việc cả đời của Lã Nương Dung, lại đã có đấu trước, cả tiểu Bàn cũng khó mà ngăn cản.

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Xin mời Quản đại nhân nói ra thời gian và địa điểm, dù cho có lập tức tiến hành, bốn nhân cũng vui lòng nghe theo."

ánh mắt mọi người đều tập trung vào Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà chưa lên tiếng thì Doanh Doanh hét lên, nhào ra, cản vào giữa Quản Trung Tà và Hạng Thiệu Long, rít lên, „Không được đánh!"

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Doanh Doanh trước nay ở Hàm Dương nổi tiếng thích dụ người ta đánh nhau, thích xem người ta tử võ, giờ đây nàng lại cản trở, quả thật khiến cho người ta khó mà hiểu được.

Hạng Thiệu Long thân nhiên nhún vai nói, „Chuyện đánh hay không, quyền chủ động không phải trong tay Hạng mỗ, Doanh đại tiểu thư nếu muốn ngăn cản thì hãy nói riêng với Quản đại nhân, xin thứ cho Hạng mỗ khó mà chấp nhận được.

Doanh Doanh buồn bã nhìn gã, nói, „Hai hổ đấu nhau, tất có một bị thương, nếu không chấp nhận khiêu chiến, ai có thể ép được ngài? Đã nói mấy lời lạnh nhạt với người ta như thế, ngài chắc đã đủ oai phong rồi."

Hạng Thiệu Long chợt cảm thấy bức mình, cười lạnh lùng, „Đại tiểu thư cố gắng ngăn cản, phải chăng là bởi chúng tôi đánh nhau không phải vì nàng?"

Doanh Doanh dậm chân, bật khóc, bưng mặt chạy ra cửa.

Đặng Dực nháy mắt với Kinh Tuấn, Kinh Tuấn hiểu ý vội vàng đuổi theo.

Quản Trung Tà mặt vẫn không biến sắc, lạnh nhạt nói, „Ngày hai mươi tháng sau, là ngày đại thọ của Lã tướng, chúng ta sẽ tử vũ trong tiệc, để trợ hứng cho buổi tiệc chúc thọ."

Có tiếng bước chân vang lên, hai tên gia tướng của Lao ái kèm Ngũ Phù bước ra, lại còn mang theo cây Phi Long thương và tấm thuấn.

Hạng Thiếu Long nhận thương và thuấn, cười ha ha nói, „Chuyện này hãy cứ quyết định như vậy, lúc ấy ta sẽ dùng thương này ứng chiến để nó được thấy tuyệt kỹ của Quản đại nhân."

Ai nấy đều hoan hô.

Quản Trung Tà mặt hơi biến sắc, cuộc giao thủ lần trước, tuy đã sớm biết được những đường kiếm của Hạng Thiếu Long, y đã khổ luyện nửa năm để đối phó với kiếm thuật của Hạng Thiếu Long, nhưng Hạng Thiếu Long lại không dùng kiếm mà dùng thương, kế hoạch lúc trước của y đã bị phá vỡ.

Hạng Thiếu Long thì trong lòng cười thầm. Từ đây đến ngày quyết chiến vẫn còn hơn một tháng, khoảng thời gian này cũng đủ cho gã học được đường thương tuyệt vời của Kỷ Yên Nhiên.

Mà loại vũ khí này mới có thể chống được sức mạnh của Quản Trung Tà.

Lần trước gã đã dựa vào chiến lược được thượng phong, lần này lại phải nhờ vào chiến thuật, không còn cách nào khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 189: Trực Tiếp Tỏ Tình

H

ôm sau thức dậy, Hạng Thiếu Long đến bái tế Lộc Công và Từ Tiên, sau đó vào cung gặp tiểu Bàn, bảo rằng sẽ quyết chiến với Quân Trung Tà rồi đến Cầm phủ gặp Cầm Thanh.

Cầm Thanh đang ngắm tuyết trong vườn thấy gã đến thì dáng vẻ rất vui mừng, nhưng trong đó hàm chứa sự ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào gã, dáng vẻ thật là động lòng người.

Hai người sánh vai nhau dạo bước trên lối nhỏ đầy tuyết, tuy không có những cử chỉ thân mật, nhưng cảm thấy gần gũi nhau nhiều hơn trước.

Hạng Thiếu Long nói, „Tháng sau vào lễ đại thọ của Lã Bất Vi, chính là lúc tại hạ và Quân Trung Tà quyết đấu sinh tử.

Cầm Thanh giật mình giật dỗi nói, „Ngài thật là, cần gì phải động dao động thương với hạng người như thế."

Hạng Thiếu Long nói, „Người này văn võ song toàn, trí dũng hơn người, lại nắm giữ đô vệ quân, nếu không trừ khử y đi, chúng ta sẽ không có ngày ăn ngon ngủ yên."

Cầm Thanh ngừng lại, nói, „Nếu ngài thất bại... ôi chao! Thật khiến người ta lo lắng!“ Hạng Thiếu Long xoay người lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt của nàng, mỉm cười nói, „Nếu Hạng Thiếu Long này không may chết đi, Cầm thái phó sẽ như thế nào?"

Cầm Thanh khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch, run giọng nói, „Đừng nói như thế được không? Ngài dọa người ta chưa đủ sao?"

Hạng Thiếu Long vẫn cứ nói, „Cầm thái phó vẫn chưa trả lời câu hỏi của tại hạ."

Cầm Thanh liếc gã rồi cúi đầu tỏ vẻ, „Thì Cầm Thanh này sẽ chết theo! Đã thỏa lòng chưa?"

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Cầm thái phó!"

Cầm Thanh lắc đầu than, „Không ngờ Cầm Thanh này cuối cùng cũng nén không được, nói những lời như thế với một nam nhân, ta biết ngài sẽ không thua, đúng không Hạng Thiếu Long?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Đương nhiên sẽ không thua! Nếu không có lòng tin, thì nhận thua y cho rồi, y có thể làm gì được tại hạ?"

Ngưng một lát lại tiếp tục nói, „Hôm nay tại hạ đến, chính là mời Cầm thái phó đến mục trường một tháng, bởi vì tại hạ quyết định gặt hết mọi thứ chuyên tâm luyện võ, chuẩn bị cho cuộc tỷ võ tháng sau. Nhưng tại hạ tự thấy không thể quên được Cầm thái phó, để tránh nỗi khổ nhớ nhung, chỉ đành mời thái phó đến bên cạnh tại hạ."

Cầm Thanh lập tức mặt mũi đỏ lựng, cúi đầu nói, „Hạng Thiếu Long, chàng có biết đưa ra yêu cầu như thế với Cầm Thanh, có nghĩa là muốn Cầm Thanh hiến thân cho chàng chăng?"

Hạng Thiếu Long đưa tay nắm lấy vai nàng, dịu giọng nói, „Đương nhiên biết, xin thứ lỗi cho Hạng mỗ không biết giấu giếm, điều tại hạ muốn không những là thể xác của Cầm thái phó, mà còn là trái tim của nàng, nếu thiếu một, tại hạ quyết không nhận hàng."

Cầm Thanh lách người ra giận dữ nói, „Sao chàng có thể coi người ta là hàng hóa."

Hạng Thiếu Long cúi đầu hôn lên má nàng, chậm rãi nói, „Sao cũng được, tóm lại ta cần nàng. Chúng ta sau này không phải lừa bản thân của mình nữa, cuộc đời này như làn khói qua trước mắt, vật đã mất, mãi mãi không thể tìm lại được, ta đã nghĩ thông rồi nên mới tìm đến Cầm thái phó."

Cầm Thanh e thẹn đến nỗi cúi gầm mặt, nhỏ nhẹ nói, „Khi nào chàng về đến mục trường?"

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Ngày mai sẽ lập tức khởi hành."

Cầm Thanh nói, „Buông người ta ra được không?"

Cầm Thanh quay người bỏ đi, cách Hạng Thiếu Long đến mười bước thì ngừng lại, thì lễ nói, „Cầm Thanh sẽ chờ Hạng thái phó ở đây! Xin mời Hạng thái phó.“ Rồi nhìn gã với ánh mắt say đắm, sau đó quay người đi.

Hạng Thiếu Long ngẩn ngơ nhìn theo bóng nàng khuất dần theo lối nhỏ, một lát sau mới hoàn hồn, quay về quan thuộc.

Đến cổng đô ky vệ, một thớt ngựa phóng ra chặn gã lại, thì ra đó là Doanh Doanh, thấy nàng dáng vẻ tiêu tụy, rõ ràng đêm qua không ngủ, thấy Hạng Thiếu Long, thì nghiêng đầu nói, „Hạng đại nhân, ta muốn nói riêng với ngài vài lời.

Hạng Thiếu Long vừa chính thức tỏ tình với Cầm Thanh, lại được trả lời, nên trong lòng vui lắm, „Mời vào trong hãy nói!"

Doanh Doanh lắc đầu nói, „Không, chúng ta ra ngoài thành!"

Hạng Thiếu Long sinh lòng cảnh giác, sau khi Từ Tiên và Lộc Công chết đi giờ đây mình đã trở thành kẻ mà Lã Bất Vi muốn trừ khử nhất, chuyện này phải chăng do Quân Trung Tà xúi giục Doanh Doanh làm ra cạm bẫy.

Rồi sau đó bỏ ngay ý nghĩ này, bởi vì dù cho Doanh Doanh có hồ đồ thế nào, nhưng cũng không thể hại chết mình, nói, „Thôi được!”

Rồi quay đầu dẫn bọn Kinh Thiện tự vào vệ thuộc.

ô Ngôn tiến lên một bước nói, „Hạng gia! Xin thứ lỗi bọn tiểu nhân khó mà nghe theo mệnh lệnh, các phu nhân đã từng có nghiêm lệnh, sai bọn thuộc hạ không rời khỏi Hạng gia nửa bước.”

Hạng Thiệu Long ngấn người, đành nhượng bộ, than rằng, „Thôi được, các người hãy cứ đi theo sau ta.”

Nói xong cùng Doanh Doanh cưỡi ngựa ra ngoài thành.

Ra ngoài cửa thành, lập tức tinh thần phấn chấn.

Vùng đồng cỏ nay đã trở thành một vùng tuyết trắng, tĩnh lặng vô cùng, chỉ thấy tuyết bay trên không trung.

Thiết kỵ cưỡi ngựa đi phía sau cách khoảng hai trăm bước, Hạng Thiệu Long nhìn Doanh Doanh.

Thân hình nàng ngày càng đầy đặn, rõ ràng chắc cũng vì Quán Trung Tà.

Song Hạng Thiệu Long liên tưởng đến, đó là Cầm Thanh thì nàng sẽ như thế nào? Khi ý nghĩ này dâng lên trong lòng, Hạng Thiệu Long chợt hiểu ra rằng mình đối với Doanh Doanh chỉ là thích chứ không có yêu.

Doanh Doanh nhẹ nhàng nói, „Hạng Thiệu Long! Đừng tỷ võ với Trung Tà được không? Chỉ cần ngài chịu chấp nhận nhường Nương Dung cho y, mà cự tuyệt tỷ võ, chẳng ai có thể nói ngài sợ y.”

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng đây là cách giải quyết hay, bởi vì trận đấu trong ngày lễ Điền Liệp bản thân đã chiếm được thượng phong, lại thêm

cũng đã lên tiếng nhường người đẹp, đương nhiên không ai vì chuyện này mà sợ y.

Nhưng vấn đề là mối quan hệ giữa gã và Quán Trung Tà đã một núi không thể chứa hai hồ, không thể đội trời chung.

Cũng giống như gã và Lã Bất Vi, phải có một kẻ chết.

Doanh Doanh thấy Hạng Thiếu Long không trả lời, thì giận dữ cao giọng nói, „Ngài không hề ưa thích Nương Dung, còn tranh để làm gì?"

Hạng Thiếu Long đang thưởng thức những đốm tuyết đọng lại trên những cành cây ngọn cỏ bên đường, thở dài nói, „Tiểu thư thật là tốt với Quán Trung Tà, lúc nào cũng nghĩ cho y."

Doanh Doanh nghe lời nói có ý châm biếm của gã, thì giận lắm nói, „Chả lẽ ta không nghĩ cho ngài sao? Nửa năm nay ngài bôn ba ở ngoài, còn Quán Trung Tà thì ngày đêm khổ luyện, mỗi ngày đều mong đến thời khắc đánh bại ngài, ngài còn mong thắng được y hay sao?"

Hạng Thiếu Long không thềm chấp, mỉm cười, „Vậy Doanh tiểu thư mong muốn ta hay Quán Trung Tà của nàng đánh thắng?"

Doanh Doanh giận đến nổi tái mặt, nói, „Ta mong cả hai người chết cho xong."

Hạng Thiếu Long ha ha cười nói, „Vậy xin mời Doanh tiểu thư về thành đi, đừng phí lời nữa!"

Doanh Doanh kìm cương ngựa lại, mặt tái xanh giận dữ nhìn gã một lúc rồi sau đó mềm lại, giọng thê lương, „Đều là Doanh Doanh không tốt, có hai lòng ba ý, chẳng trách gì ngài đối với ta như vậy, chuyện này cứ coi như ta van xin ngài được không?"

Hạng Thiều Long nghiêm mặt nói, „Doanh Doanh tiểu thư tốt nhất hãy lý trí một chút, đối mặt với hiện thực vô cùng tàn khốc, đó không phải là để hả giận tức thời, mà là liên quan đến cuộc đấu tranh quyền lực của đại Tần, là cuộc đọ sức của người ngoài với người của đại Tần, kẻ bại phải chấp nhận vận mệnh toàn gia tộc bị tru di. Đối với Quản Trung Tà mà nói, nàng cũng chỉ là một con cờ của y, còn nàng chỉ biết oán trách hai vị huynh trưởng không cho nàng tự do.

Nàng có nghĩ cho sự an nguy của họ không? Nàng chỉ muốn người ta đáp ứng yêu cầu của nàng mà thôi."

Ngừng một lát rồi tiếp, „Sống chết thắng thua, phải được phân định trên võ trường, Lã Bất Vi và Quản Trung Tà muốn giết ta, không chỉ bắt đầu từ hôm nay. Còn nàng chỉ biết sống trong thế giới mơ mộng của mình. Nhưng hiện thực không giống như thế, giả sử như nàng gả cho Quản Trung Tà, ta chỉ hy vọng trời cao kia phù hộ cho Lã Bất Vi đoạt quyền thành công, song điều đó có nghĩa là hai vị huynh trưởng của nàng sẽ chết không yên. Nếu Lã Bất Vi thất bại, có lẽ nàng sẽ thoát thân, nhưng con cái nàng sinh ra cho Quản Trung Tà sẽ không tránh khỏi bất hạnh. Đó chính là hiện thực, cả bị quân Chính cũng không thể thay đổi được, mà giờ đây kẻ gây ra mọi chuyện chính là Lã Bất Vi, Quản Trung Tà và Mạc Ngạo là kẻ tòng phạm. Mạc Ngạo đã chết, lần này đến lượt Quản Trung Tà, nàng hiểu chưa?"

Rồi không thèm nhìn đến nàng, quay đầu bỏ về thành.

Về chưa đến vệ thuộc thì Hạng Thiều Long lại nhớ đến Cầm Thanh, nghĩ ngày mai sẽ được gần gũi nàng, trong lòng cảm thấy nôn nao, mong thời gian có thể đi nhanh hơn.

Về đến vệ thuộc, Đổng Dực hạ giọng nói, „Đồ Tiên hẳn đệ đến chỗ cũ gặp y."

Hạng Thiều Long vui mừng nói, „Đệ đang muốn tìm y!"

Ngồi xuống, Đổng Dực nói, „Mùa đông vừa qua, Mông Ngao sẽ đánh người Hàn, người bạn cũ Hàn Sấm của đệ chắc thê thảm lắm."

Hạng Thiếu Long đành nói, „Chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác nữa, nếu chúng ta là kẻ yếu, đại quân Hàn sẽ đánh đến đây, song nếu chưa đào xong kênh e rằng chúng ta vẫn chưa đủ sức tiến sang phía đông, mấy năm này nhiều nhất là có thể chiếm được mấy nơi của tam Tấn, cho đến khi thật sự đánh sang phía đông, chúng ta đã sớm rời khỏi đây.

Đổng Dực nói, „Ta biết tam đệ không hề thích thú chuyện chiến tranh, nhưng ta thấy sớm muộn đệ cũng phải đem quân xuất chinh, đây là chuyện không tránh được."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Lúc ấy phải nhờ nhị ca. Đệ thấy huynh đã đọc kỹ phần binh pháp trong Mặc Tử kiếm pháp."

Đổng Dực cười gượng, „Đệ nói hơi quá."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Tiểu Tuấn phải chăng đã đi tuần?"

Đổng Dực nói, „Hắn đâu có siêng năng như vậy, chỉ là tìm đến Lộc Đan Nhi, ta cho hắn biết đệ chấp nhận cầu thân với phụ mẫu Lộc Đan Nhi, tên tiểu tử này rất vui mừng, nào có lòng để ý đến công vụ."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này hãy đợi khi đệ hạ xong Quản Trung Tà rồi mới nói! Ngày mai sau khi đệ về mục trường, nhị ca nếu có rảnh hãy cùng đến luyện võ với đệ."

"Thiếu Long còn nhớ đến Vị Nam võ sĩ hành quán không?" Đổng Dực đột nhiên nhớ ra một chuyện nói.

Hạng Thiếu Long nghĩ ngợi một hồi, rồi mới nhớ đến quán chủ của võ sĩ Hành Quán đó tên là Khê Nhật Thăng, năm xưa cầu kết với Dương Tuyền

quân, lại phái một trong ba giáo đầu nơi đó là Hưng Quốc phục kích Kinh Tuấn, sau đó lại còn phục kích mình nữa.

Gật đầu nói, „VẬY thì thế nào?"

Đặng Dực nói, „Sau khi Lã Bất Vi hạ được Dương Tuyền quân, Khâu Nhật Thăng thấy mất thế nên đã chuồn đến nơi khác, không biết như thế nào gần đây đã quay về, lại được Lao ái che chở, gần đây lại chiêu nạp võ sĩ, khiến cho tiểu Tuấn hết sức giận, ta thấy rồi cũng xảy ra chuyện."

Hạng Thiệu Long đã biết Lao ái không những không phải là người tốt mà còn là hạng tiểu nhân đê tiện vô sỉ nhất, hành động chiêu nạp phe cánh này đã đoán được, thở dài nói, „Nhị ca phải cản trở tiểu Tuấn, đừng làm bừa, rồi mới tính toán tiếp với kẻ địch."

Đặng Dực cười, „Chuyện này hãy giao cho ta, tiểu Tuấn làm sao dám không nghe ta. Tầm nhìn của tam đệ thật là lợi hại, thấy được Lao ái không cam chịu làm kẻ tôi tớ, đã công nhiên che chở cho Khâu Nhật Thăng, điều đó cũng đồng nghĩa với không nể mặt Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Chỉ cần bị quân xây dựng thế lực, văn thì có Xương Bình quân và Lý Tư, võ thì có Vương Tiễn và Hoàn Xỉ, lại thêm năm được ba quân đô vệ, đô kỵ, và cấm vệ, chúng ta có thể lui về mục trường, cứ để cho Lao ái và Lã Bất Vi đấu đến sống chết."

Đặng Dực nhú mày, „Nhưng cứ phát triển như vậy, rồi cuối cùng cũng sẽ có một ngày thái hậu và bị quân đứng thế đối lập.

Hạng Thiệu Long cười gượng, „Đây gọi là vận mệnh, không ai có thể thay đổi được, chúng ta có thể làm gì được đây?, Đặng Dực đang định lên tiếng thì có thuộc hạ vào báo, Vương Hột mời Hạng Thiệu Long đến phủ tướng quân gặp mặt.

Hai người đồng thời ngạc nhiên, không đoán được Vương Hột mời Hạng Thiếu Long để làm gì.

Khi Hạng Thiếu Long và mười tám thiết vệ đến phủ đại tướng quân, quảng trường phía trước phủ rất ồn ào, tập trung khoảng một trăm đại hán, đang nhìn Vương Hột bắn tên.

Trong lúc trời đông lạnh giá thế này, Vương Hột vẫn cởi trần, giương cung ra, bắn liên ba phát trúng ngay hồng tâm, khiến cho ai nấy đều vỗ tay khen ngợi.

Vương Hột thấy Hạng Thiếu Long đến thì mỉm cười chào hỏi, rồi mặc lại cẩm bào, nheo mắt nhìn bọn Kinh Thiện, rồi từ tốn nói, „Nghe nói thủ hạ của Thiếu Long ai nấy đều thân thủ cao minh, hay là hãy quá chiêu với người của ta để trợ hứng vậy!"

Hạng Thiếu Long làm sao không nể mặt y, chỉ đành chấp thuận.

Vương Hột mỉm cười, đưa gã vào trong đại sảnh.

Trong sảnh đường rất rộng rãi, trên tường treo đầy những loại vũ khí có bao bằng da thú, khiến cho người ta có cảm giác sát khí đằng đằng.

Điều kỳ lạ nhất là góc phía nam có tấm bình phong lớn, che lại lối ở phía sau, xem ra rất kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long bất đồ nhớ lại ngày trước nấp ở sau tấm bình phong để nhìn trộm thái hậu nước Sở là Lý Yên Yên, rồi nàng nhìn thấy dấu chân mới phát hiện ra mình, nhìn sang hướng ấy mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng, tay chân lạnh ngắt.

Thì ra mặt đất nơi ấy có nhiều vũng nước, không cần nói cũng biết là vì có nhiều người vào trong sảnh, nấp vào sau tấm bình phong, vì trên giày dính

tuyết ở ngoài, cho nên để lại vết nước, và cũng bởi vì mình đến cho nên mới sắp xếp lại như thế.

Không cần nói cũng biết đây chẳng phải là ý tốt gì.

Chỉ cần đẩy ngã tấm bình phong, mười mấy mũi tên nhất tề bắn ra, mình đừng mong còn mạng để chạy thoát.

Lúc này Vương Hột đến ngồi phía trước tấm bình phong, đưa tay ra hiệu mời gã ngồi, khiến cho gã không thể nào ra tay khống chế trước được.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu nhanh như điện chớp, Hạng Thiếu Long nghiêng rằng ngồi xuống, ngấm rút ra năm mũi phi châm, giấu trong lòng bàn tay.

Chưa bao giờ gã cảm thấy thần chết gần gã như vậy.

Chỗ cao minh nhất của Vương Hột là sai người kiềm chế bọn Kinh Thiện mà khiến gã không nghi ngờ, để rồi gã chỉ còn lại một mình.

Y sao lại muốn giết mình? Phải biết rằng Vương Hột không giống như Mông Ngao, bản thân của y là người Tần, dù ngả về Lã Bất Vi như thế nào, nhưng rốt cuộc cũng phải tận trung với tiểu Bàn.

Nghĩ tới đây, trong lòng xuất hiện một tia hy vọng.

Lúc bất giờ có hai ả tỳ nữ dâng trà, rồi lui xuống, khi chỉ còn hai người, Vương Hột nhìn gã hồi lâu rồi bùi ngùi than rằng, „Trong một năm nay có quá nhiều sự thay đổi, trước tiên là Cao Lăng quân làm phản, rồi sau đó Từ Tiên, Lộ Công nối tiếp nhau qua đời, thật khiến cho người ta không thể chấp nhận được."

Hạng Thiếu Long không hiểu mục đích y nói câu này, cho nên lấy bất biến để ứng phó với vạn biến, im lặng ngồi nghe.

Vương Hột trong mắt lộ vẻ đau buồn, cảm thán rằng, „Lộc Công rất mong được thấy đại Tần ta thống nhất sáu nước đông nam, nào ngờ trong thời khắc hy vọng mà buông tay ra đi, thật lấy làm tiếc."

Hạng Thiệu Long nén không được, lạnh nhạt nói, „Đại Tần ta một ngày nội bộ chưa yên, đừng hòng thống nhất thiên hạ."

Vương Hột quắc mắt, trầm giọng nói, „Đó chính là nguyên nhân ta tìm Thiệu Long để nói chuyện, từ khi trọng phụ vào Tần, trước tiên là diệt được Đông Châu, sau đó sai Mông Ngao phạt Hàn, dựng nên quận Tam Xuyên, đó là nơi binh gia đều muốn đoạt được, từ đó biên giới Tần đến Đại Lương, uy hiếp các nước phía đông. Nếu không phải được cứ điểm này, ta và Mông Ngao khó mà tấn công được tam Tấn, đoạt được Thái Nguyên từ tay người Triệu. Sau này năm nước liên quân đến đánh, lại được Thiệu Long hiến kế, cho nên đuổi được Tín Lăng quân, chuyển nguy thành an.

Sau đó Lộc Công, Mông Ngao và lão phu đánh tam Tấn, lại lập thêm Đông quận, đại Tần ta vẫn còn nhiều thắng lợi nữa. Nhưng trong lúc này, trong nước rối loạn, khiến cho bọn chúng ta khó mà thi triển được, Thiệu Long bảo ta phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu Vương Hột đang mong có thể hóa giải được mối hiềm khích giữa mình và Lã Bất Vi. Có thể biết được y vì suốt năm chinh chiến ở ngoài, không biết được nguyên nhân cuộc đấu tranh quyền lực ở nước Tần, song bởi vì y có ý tốt với Lã Bất Vi, muốn thuyết phục y đứng về phía mình, quả thật không phải chuyện dễ. Giả sử như mình vẫn cứ kiên quyết, thì những tên xạ thủ ở phía sau sẽ lập tức bắn tên ra. Nhưng từ đó cũng có thể thấy được Vương Hột không phải là kẻ chỉ biết nghe theo lệnh của Lã Bất Vi.

Trầm ngâm hồi lâu, rồi bình tĩnh nói, „Hiện nay, nói đến nước Tề, thiên hạ chỉ biết đến Điền Đan; nói đến nước Triệu thì người ta chỉ nhớ đến thái hậu Hàn Tinh ; còn đại Tần ta, không cần nói cũng biết đó là Lã Bất Vi. Hình

như ba nước này vốn không có bị quân tồn tại. Đó gọi là cây sum xuê thì phải chặt cành, chặt cành thì đau lòng, nói tóm lại là đều nguy ngập cho nước nhà, coi trọng kẻ bề tôi thì coi nhẹ người làm chủ."

Bốn câu này, gã vừa nghe Lý Tư nói, trong lúc nguy cấp chợt nhớ lại.

Vương Hột ngắt lời gã, „Đó cũng chỉ bởi tình thế, không phải lỗi của con người. Vua vẫn còn nhỏ nếu không có trọng thần phò chính, nước nhà sẽ loạn. Đại Tần ta trước nay đều chiêu nạp nhân tài ở nhiều nơi, đó là truyền thống của đại Tần, cho nên từ thời Hiếu Công đến nay, trước sau đã có Thương ưởng, Trương Ly, Phạm Tuy, tuy là trọng phụ được bái làm tướng, nếu không phải vậy, đại Tần ta làm sao được hưng thịnh như hôm nay?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu rõ ý của Vương Hột, đang suy nghĩ là có nên cho y biết chuyện Lã Bất Vi đã hại chết Trang Tương vương, Từ Tiên hay không, thì Vương Hột lại nói tiếp, „Lộc Công và Từ Tiên trước nay đều nghi ngờ trọng phụ trước sau đã hại chết hai vị tiên vương, cũng chính vì bọn họ hoài nghi bị quân Chính là nghiệt chủng của Lã Bất Vi và thái hậu sinh ra, sau khi chứng thực được bị quân Chính và Lã Bất Vi không có mối quan hệ máu thịt, thì mới biết được đây chỉ là tin đồn, để hòng làm giảm uy tín của trọng phụ."

Hạng Thiệu Long nghe mà trố mắt ra, mới biết được chuyện này có lợi mà cũng có hại, khiến cho Vương Hột không hoài nghi tên đại gian tặc Lã Bất Vi. Còn mình thì ngược lại trở thành kẻ đầu tiên mà Vương Hột muốn trừ khử, lại coi mình là viên đá cản đường thống nhất thiên hạ của đại Tần.

vương Hột thở dài nói, „Trọng phụ quả thật là nhân tài hiếm có, chỉ cần xem Lã thị Xuân Thu của ông ta, ngàn vàng treo ở cửa chợ, muốn sửa một chữ cũng không được, ta thấy dù cho Thương ưởng có sống dậy cũng khó mà làm được."

Hạng Thiệu Long nói, „Trên đời này làm gì có một trước tác không thể sửa được chữ nào, theo mặt tướng thấy là ai ai cũng sợ quyền thế của trọng phụ mới phải. Có một chuyện mặt tướng dù nói ra đại tướng quân chắc không thể tin được, Từ Tiên chết trong tay người Sở là vì Điền Đan xúi giục, mà Điền Đan thì tại sao làm thế? Chỉ cần thử nghĩ xem ai được lợi nhất sau cái chết của Từ tướng, thì đại tướng quân có thể biết được người đứng đằng sau đó."

Vương Hột giật mình nói, „Lời này có chứng cứ gì?"

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Chuyện này làm gì có chứng cứ, Lộc Công chính vì chuyện này mà giận quá đã qua đời. Trước khi chết đã dặn dò bị quân và mặt tướng phải báo thù cho ông ta. Giờ đây tình thế đã rõ ràng, đại tướng quân chỉ có thể chọn lựa hoặc là tận trung với bị quân hoặc là đi theo Lã Bất Vi. Lúc này Lã Bất Vi đưa ra Lã thị Xuân Thu chính là tạo thế cho chế độ thiên nhượng mà trong sách của y đã nói. Hạng Thiệu Long nếu vì tư lợi mà đổi đầu với Lã Bất Vi, thì đã không hai lần nhường chức thừa tướng cho kẻ khác."

Đây là thời khắc sinh tử, cho nên khi nói không cần giấu đầu giấu đuôi nữa.

Vương Hột biến sắc, quắc mắt nhìn gã.

Hạng Thiệu Long lạnh lùng nhìn y, vẻ thách thức, trong lòng thì nghĩ làm thế nào để tránh mấy mũi tên, Vương Hột đưa mắt nhìn lên, dáng vẻ suy nghĩ mông lung, một lát sau mới nói, „Ta và Từ Tiên, Lộc Công trước nay đều khâm phục Hạng Thiệu Long, nếu không hôm nay sẽ không tìm người để nói chuyện. Nhưng trong nhất thời ta cũng không thể nghe theo lời của người, nhưng dù thế nào, ta chỉ tận trung với một mình bị quân Chính, có cơ hội ta sẽ khuyên nhủ trọng phụ, hy vọng y không có kết quả bị xé xác ngay giữa chợ như Thương ưởng."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Chuyện này vạn lần không thể, nếu đại tướng quân để cho Lã Bất Vi biết rằng ngài có lòng nghi ngờ y, thì sẽ gây nên họa lớn. Mạt tướng chỉ hy vọng đại tướng quân có thể chủ trì công đạo, phàm là những chuyện gì có lợi cho đại Tần thì hãy hết sức ủng hộ, đó chính là phúc của đại Tần ta."

vương Hột biến sắc nói, „Thiếu Long người quả chẳng phải là hạng tiểu nhân đê tiện, nếu người một lòng muốn thuyết phục ta đối phó với Lã Bất Vi, thì hôm nay người nhất định khó thoát khỏi chốn này, bởi vì những lời người nói với Mông Ngao hôm nay, Mông Ngao đã báo lại cho Lã Bất Vi, chính là phạm vào tội vu vạ cho người trên, Lã Bất Vi sẽ lập tức đem người trăm trước tấu sau."

Hạng Thiếu Long lau mồ hôi lạnh, thầm trách mình quá sơ suất, không ngờ Mông Ngao lại ngu trung với Lã Bất Vi đến thế, còn Vương Hột thì rõ ràng nghe theo lời Lã Bất Vi mà xử quyết mình. Mà chuyện này do Vương Hột chấp hành, thì sau đó tiểu Bàn và Chu Cơ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành bỏ qua mà thôi.

Vương Hột cười khố nói, „Cho nên ta một là giết người, hai là phải đứng cùng trận tuyến với người, không còn cách chọn lựa nào nữa. Nếu ta liên thủ với Mông Ngao, thì đô kỵ quân nhỏ bé của người làm sao chống trả nổi. Nhưng hãy yên tâm! ít ra người cũng không có ý xúi giục ta đối phó với Lã Bất Vi, mà Lã Bất Vi quả có lòng trừ khử người.

Nhưng chỉ cần ta không đồng ý, dù y có gan to bằng trời cũng không dám ra tay! Hừ, nếu Vương Hột này đã có ý phòng thủ, Lã Bất Vi làm gì được ta."

Hạng Thiếu Long thở dài, nén không được nói, „Đại tướng quân lúc này chẳng phải nói rằng không thể nghe theo lời của mạt tướng? Tại sao đột nhiên lại thay đổi thế?"

Vương Hột mỉm cười, ôn hòa nói, „Đó là vì ta đột nhiên nghĩ đến Thiều Long người đến gặp ta mà không hề nghi ngờ, lại còn nói ra lời thẳng thắn, đủ thấy người không có dạ riêng tư. Vả lại, từ tiên vương cho đến bị quân, Từ Tiên, Lộc Công, Vương Lăng, lại có Xương Bình quân, Vương Tiễn đều tin người không có lòng riêng. Cho nên ta đột nhiên tỉnh ngộ ra, không phạm phải sai lầm. Lời Thiều Long ta vẫn nhớ, do đó ta không còn hoàn toàn tin tưởng Lã Bất Vi như trước nữa."

Từ khi Từ Tiên và Lộc Công chết đi, thế cân bằng của hai bên bị phá vỡ, nhưng từ khắc này, sự thay đổi của Vương Hột đã khiến cho thế cân bằng thay đổi, nếu không thì gã không thể giữ nổi mạng, chứ đừng nói đến chuyện đối phó với Lã Bất Vi.

Nguyên nhân chủ yếu Vương Hột bỏ ý định giết gã, cũng bởi vì hiểu được tiểu Bàn và Lã Bất Vi đã đến nước không đội trời chung, mà y thì lựa chọn trung thành với quân chủ của mình, bởi vì nói cho cùng y vẫn là người Tần, làm sao cò thể giúp người ngoài đoạt ngôi vua của người Tần được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 190: Đuổi Theo Bóng Giắc

T

iểu Bàn nghe Hạng Thiếu Long kể xong tình cảnh lúc này thì thốt lên, „Nguy hiểm thật!"

Hạng Thiếu Long đã lâu mới thấy được y tỏ ra chân tình như lúc trước, vui mừng nói, „Chuyện gì cũng có nguyên nhân, nếu không phải Từ Tiên và Lộc Công trước nay vẫn luôn coi trọng thần, Vương Hột có lẽ đã không để cơ hội cho hạ thần lên tiếng. Lại thêm quân Tần trước nay vẫn trung thành với bị quân, cho nên Vương Hột mới có thể kìm ngựa lại, nếu không Lã Bất Vi lần này coi như đã toàn thắng. Chao ôi! Đây quả thực là số mệnh."

Tiểu Bàn gật đầu nói, „Chuyện hắc long, sư phụ hãy tiến hành cho nhanh, nếu Lã Bất Vi tìm cơ điều Vương Hột đi, thì Mông Ngao sẽ có đủ sức để đối phó với sư phụ, à này, sư phụ quả thật phải quay về mục trường sao? Quả nhân lo Lã Bất Vi sẽ sai người đến tấn công mục trường. Chỉ cần y sai người giả thành mã tặc, ta sẽ rất khó hỏi tội y."

Hạng Thiếu Long giật mình, đồng thời quyết định, không những phải tăng cường phòng vệ, tạm thời khoan đưa một nửa binh lực ra ngoài biên giới để giúp cho Ô Trác, mà còn phải tăng cường trinh sát và tình báo, nếu không sẽ dẫn đến thế cuộc tan nhà nát cửa.

Tiểu Bàn buồn rầu nói, „Lã Bất Vi mượn cơ Trịnh Quốc đào kênh để đòi hỏi nhiều tài vật, không chịu cung cấp lương thực cho quân của Hoàn Xi, cho nên giờ đây chỉ mới có thể chiêu mộ khoảng vài người, cả vũ khí khôi giáp cũng chẳng đủ. Nếu không ta có thể sai y đóng ở gần mục trường để tiện giúp đỡ cho sư phụ."

Hạng Thiếu Long cười, „Bị quân hãy yên tâm, hạ thần có đủ sức để bảo vệ lấy mình, đã có Vương Hột kiềm chế Lã Bất Vi và Mông Ngao, bọn chúng

chỉ có thể làm được những chuyện nhỏ, tóm lại trước khi chuyện hắc long xuất hiện, thế nào cũng phải giữ Vương Hột ở Hàm Dương, vậy thì Lã Bất Vi sẽ chẳng làm gì được."

Tiểu Bàn thở dài rồi nói sang chuyện khác, „Sáng nay thái hậu đã vờ ta đến, mắng cho ta một trận, trách ta chuyện gì cũng giấu bà, thực là đáng ghét. Bà ta giờ đây không đoan chính, bảo ta làm sao tôn trọng? Người mẹ như thế không có còn hơn."

Hạng Thiếu Long biết khoảng cách giữa y và Chu Cơ ngày càng lớn, cũng khiến cho Chu Cơ ngày càng gần gũi với Lao ái, mà nguyên nhân đó thật là tế nhị, chính là vì tiểu Bàn chịu ảnh hưởng của Ni phu nhân, không thể chấp nhận mối gian tình của Chu Cơ và Lao ái. Thái độ này e rằng chỉ có một mình Hạng Thiếu Long hiểu nổi.

Tiểu Bàn lại nói, „Sư phụ phải chẳng chuẩn bị nạp Cầm thái phó làm thê tử? Cầm thái phó vừa báo với thái hậu và ta, ngày mai sẽ theo sư phụ đến mục trường ở khoảng hai tháng. Ta nghe mà trong lòng rất vui mừng, nếu như Lao ái hoặc Lã Bất Vi giành được Cầm thái phó, ta sẽ không chịu nổi."

Hạng Thiếu Long hiểu rõ y ngày càng chuyển tình mẫu tử sang Cầm Thanh.

Cái chết của Ni phu nhân, có thể nói là mất mát nhất trong cuộc đời của tiểu Bàn. Cho nên đầu tiên là Chu Cơ, tiếp theo là Cầm Thanh đều là một sự bù đắp mà y mong có được.

Tiểu Bàn lại vui mừng nói, „Nửa năm nay, Lao ái và Lã Bất Vi đều tìm đủ cơ hội để gần gũi Cầm thái phó, may mà Cầm thái phó không nể mặt bọn chúng, Cầm thái phó rất thích đàm đạo với ta, khi nói đến sư phụ thì đáng vẻ thật là động lòng người. Hừ, Lã Bất Vi không ngừng hiến mỹ nữ các nước cho ta, đều bị ta từ chối, ta sẽ không trúng kế của Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Nếu thần công nhiên lấy Cầm thái phó làm vợ, không chừng

Lã Bất Vi và Lao ái sẽ ghen ty, trong nước cũng sẽ có rất nhiều người không cam lòng."

Tiểu Bàn lắc đầu nói, „Lúc thế này lúc thế khác, giờ đây sư phụ đã trở thành hình tượng anh hùng của đại Tần ta, chỉ cần sư phụ có thể đem quân đánh thắng một vài trận, quả nhân sẽ phong cho sư phụ làm quân hoặc hầu gì đó, lúc ấy dù cho có cưới Cầm thái phó, kẻ khác sẽ không dám nói nửa lời."

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Chuyện này sau này hãng nói, nếu có hắc long xuất hiện, chúng ta hãy thừa cơ thay đổi quan chế, bị quân có thể thăng cho Lý trưởng sử làm ngự sử đại phu không?"

Tiểu Bàn trầm ngâm một lát buồn rầu nói, „Ta e rằng thái hậu sẽ không chịu ủng hộ! Nhân tuyển trong lòng ta lại là sư phụ."

Hạng Thiệu Long giật mình, biết mình khó mà nhận lãnh công việc này, vội vàng nói, „Hạ thần thấy trực tiếp cầm quân thì thích hợp hơn. Hãy yên tâm! Uy thế của con hắc long này đảm bảo không gì so được. Bọn thần đã sai người sang đất Thục mời Trâu Diễn về Hàm Dương, đến lúc đó ông ta sẽ tuyên bố mệnh trời thuộc về bị quân, có được điều này, cả thái hậu cũng khó mà ngăn cản, đảm bảo bị quân có thể dễ dàng giành lấy quyền lực. Sau đó có thể dùng Lao ái lại thêm thái hậu để khống chế Lã Bất Vi, mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả thôi. Cho đến ngày bị quân đội mũ, thì hãy quét sạch một mẻ bọn chúng."

Tiểu Bàn cười khố nói, „Nhưng sư phụ lúc ấy lại xa rời quả nhân."

Hạng Thiệu Long nghiêm giọng nói, „Kẻ làm chuyện lớn, làm sao có thể nhớ đến tình riêng ấy, chỉ cần bị quân trọng dụng Lý Tư, Vương Tiễn thì có thể thống nhất được thiên hạ. Bị quân phải quên hết mọi chuyện giữa thần, không để lại dấu vết, vậy thì bị quân mới có thể tránh được những nổi u ám của quá khứ."

Tiểu Bàn hai mắt đỏ lên, ghen ngào nói, „Sư phụ có gì tốt với quả nhân đến thế? Không hề một chút lòng riêng."

Hạng Thiếu Long buồn bã nói, „Bản thân bị quân chắc là hiểu rõ nguyên nhân nhất."

Tiểu Bàn cảm động nói, „Quả nhân đã hiểu! Sự thật quả nhân đã sớm xem sư phụ là phụ thân rồi."

Hạng Thiếu Long muốn khóc lớn lên, chỉ cần nghĩ tiểu Bàn từ một đứa trẻ vô danh của nước Triệu, cuối cùng có thể thống nhất thiên hạ, trở thành Tần Thủy Hoàng trong lịch sử Trung Quốc, thì có thể khiến gã sung sướng biết chừng nào.

Huống chi giờ đây mình và gã lại có mối quan hệ gần gũi đến thế.

Trong lúc này, có tên nội thị vào báo, thái hậu cho gọi Hạng Thiếu Long.

Hai người nhìn nhau, đều đoán được chuyện này có liên quan đến Cầm Thanh.

Chu Cơ tiếp kiến Hạng Thiếu Long trong một căn nội viên tĩnh lặng ở cung thái hậu, sau khi kẻ hạ nhân đã lui ra hết, nàng đứng dậy, đến phía trước Hạng Thiếu Long, nhìn gã một hồi rồi dịu dàng nói, „Hạng Thiếu Long, người hãy nói rõ cho ai gia biết, Chu Cơ này có mặt nào không bằng với Cầm Thanh?"

Hạng Thiếu Long lòng kêu hồng hét, nữ nhân mà ghen ty lên, thì sẽ không nói đến lý lẽ. Chu Cơ bề ngoài càng tỏ ra bình tĩnh thì nỗi oán hận trong lòng càng lớn. Chỉ đành hạ giọng nói, „Xin thái hậu đừng hiểu lầm, Cầm thái phó chỉ vì muốn làm bạn với Yên Nhiên, nên mới dọn đến mục trường, không hề giống như thái hậu nghĩ."

Chu Cơ trở mắt nhìn gã, rồi xoay người, thở dài nói, „Thiếu Long còn muốn lừa ta ư? Nữ nhân là kẻ hiểu lòng nữ nhân nhất, chỉ cần thấy dáng vẻ vui mừng của Cầm Thanh thì biết. Người và bị quân giờ đây đều coi ta là kẻ xa lạ, đúng không?

Hạng Thiếu Long muốn ôm nàng vào lòng, nhưng cố gắng kiềm chế mình, dịu dàng nói, „Xin thái hậu đừng nghĩ ngợi nhiều, vi thần và bị quân vẫn kính yêu người như ngày trước."

Chu Cơ buồn bã lắc đầu, „Đã khác rồi! ôi chao! Chu Cơ này không biết đã phạm vào lỗi lầm gì mà trời già kia lại trừng phạt ta đến thế này, tất cả nam nhân đều muốn rời xa ta, ngay cả con trai ta cũng không thêm nghĩ đến ta."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Lời của nàng cũng có lý, trước tiên Lã Bất Vi đã tặng nàng cho Trang Tương vương, rồi sau đó Trang Tương vương bị hại chết, còn tình huống giờ đây cũng giống như chính tay mình đã tặng nàng cho Lao ái, khiến cho tiểu Bàn không còn coi nàng là mẫu thân, cho nên nàng giờ đây tuy là thái hậu, nhưng trong lòng không hề vui vẻ chút nào."

Gã còn lời gì có thể nói nữa?

Chu Cơ đột nhiên quay người lại, mặt lạnh như băng, nói, „Hạng Thiếu Long! Ta hoàn toàn tuyệt vọng với người, sau này đừng hòng ta ủng hộ người như trước nữa."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm, đây gọi là yêu quá thành hận. Nhưng nếu không phải Chu Cơ đã có Lao ái, nàng sẽ không thay đổi nhiều đến thế. Tuy nói Lao ái bề ngoài với mình có quan hệ rất tốt, nhưng y đã ngầm ly gián mình với Chu Cơ. Nói cho cùng, Lao ái chỉ là kẻ tiểu nhân đê tiện.

Không nén giận được, lạnh lùng nói, „Thái hậu quá lời, sau khi từ Hàm Đan về đây, Hạng Thiếu Long lúc nào cũng nghĩ cho thái hậu với bị quân, hôm nay ngược lại được mấy lời trách cứ của thái hậu."

Chu Cơ đột nhiên nổi giận nói, „To gan lắm, dám đem cái ơn ngày trước để trách cứ ta!"

Hạng Thiệu Long cũng nổi giận, phần nộ nói, „Hạng Thiệu Long này đem ơn để cầu xin thái hậu đền gì? Thái hậu thử nói ra cho hạ thần xem."

Chu Cơ nhất thời cứng họng, nhưng cũng rít lên, „Người là thân phận gì, lại dám đối đáp với ai gia như thế?"

Hạng Thiệu Long giận dữ nói, „Bà là thái hậu, ta là kẻ bề tôi, chẳng có thân phận gì cả, nhưng thái hậu biết rõ trong lòng vì thần đối với người như thế nào, nhưng chỉ vì tình thế, lại nhớ đến ân điển của tiên vương, nên không dám nghĩ chuyện vượt qua khỏi thân phận, nhưng người lại cứ trách vì thần quên ơn phụ nghĩa, đó nghĩa là sao?"

Chu Cơ giận dữ nhìn gã, thở gấp, rõ ràng trong lòng rất kích động.

Hạng Thiệu Long nhìn thẳng vào nàng, trong lòng không hề nhân nhượng.

Một lát sau, Chu Cơ bình tĩnh trở lại, cúi đầu, rầu rĩ nói, „Xin thứ lỗi, ta nổi giận với người như thế, nhưng trong lòng người ta quả thật rất oán hận."

Hạng Thiệu Long trong lòng cũng cảm thấy rất hối hận, áy náy nói, „Là vì thần không đúng, vô lễ với thái hậu. Chao ôi! Vì thần không biết tại sao lại không biết kiềm chế mình như thế."

Chu Cơ bước tới ba bước, có thể nghe được hơi thở của gã, ngẩng mặt lên, nhìn gã rồi nói, „Thiệu Long! Chúng ta có thể bắt đầu lại được không, chàng hiểu rõ tâm lý của người ta đối với chàng mà! Dù chàng có đối đầu với người ta như thế nào, ta cũng không thể hận chàng được."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Vậy Lao đại nhân thì thế nào?"

Chu Cơ giật mình, mặt ngọc biến sắc, rõ ràng đã tỉnh dậy và đối mặt với hiện thực tàn khốc từ trong giấc mộng đẹp và hoang tưởng.

Hạng Thiếu Long biết nàng ngày càng bị Lao ái khống chế, không thể rút ra được, còn sâu hơn cả Doanh Doanh đối với Quân Trung Tà, trong lòng tuy có cảm giác giải thoát, nhưng vẫn chứa sự hối hận trong đó.

Chu Cơ buồn bã, cuối cùng thì quay lại dáng vẻ như lúc đầu nói, „Ai gia quả thật đã nói sai, nghe nói người và Quân Trung Tà sẽ tỷ thí lần nữa, nếu thắng thì có định cưới Lã Nương Dung không?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Lã Bất Vi chịu gả con gái yêu cho vi thần sao?"

Chu Cơ thở dài, rồi chậm rãi nói, „Ai gia đã mệt, Thiếu Long có thể lui rồi."

Hạng Thiếu Long rời khỏi hoàng cung, ngựa không dừng bước về đến Ô phủ, cùng với thập bát thiết y vệ thay y phục, mặc thường phục đến chỗ hẹn với Đồ Tiên.

Đồ Tiên vui mừng nói, „Thiếu Long thật là lợi hại, ngay cả Mạc Ngạo mà cũng bị huynh trừ khử, khiến cho Lã Bất Vi phải dựa vào Đồ Tiên này, giờ đây ta hiểu rõ hơn sự bố trí của tên gian tặc ấy."

Rồi nói tiếp, „Nhưng cái sai lớn nhất của Thiếu Long là tìm Mông Ngao để nói chuyện, sáng nay Lã Bất Vi đã mời Vương Hột, Vương Quang và Thái Trạch đến bàn bạc, xem ra sắp có hành động, ta thật lo lắng cho Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long trước hết nhận sai, rồi mới kể chuyện Vương Hột ra.

Đồ Tiên ngẩn ra, lát sau mới lên tiếng, „Xem ra Thiếu Long quả là phước lớn bằng trời, nhưng phải cẩn thận, Lã Bất Vi là kẻ gian xảo, một kẻ không

thành thì có kế khác."

Hạng Thiếu Long lạnh lùng cười, „Chỉ cần y không dám công nhiên cất binh, ta sợ gì y? Đồ quân gia hãy yên tâm."

Đồ Tiên rất có lòng tin với y, nói sang chuyện khác, „Từ ngày Thiếu Long hạ uy phong Quân Trung Tà ở Điền Lập trường, Lã Nương Dung ngày càng lạnh nhạt với Quân Trung Tà, khiến cho tên Lã tặc và Quân Trung Tà rất rầu rĩ, sợ rằng ả đã thích Thiếu Long, ả này ngang ngược đã quen, cũng giống như Doanh Doanh, Thiếu Long hãy tìm cách lợi dụng ả, nói không chừng sẽ được lắm."

Hạng Thiếu Long thở dài, „Quân Trung Tà có thể bất chấp thủ đoạn, nhưng tại hạ nào có cái bản sự ấy?"

Đồ Tiên nghiêm mặt nói, „Lần này truy sát Điền Đan, quả thật đã công cốc, thật khiến cho người ta tiếc nuối."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Là ai nói thế? Ta đã đuổi theo y đến biên giới nước Sở, lại trừ khử được y, mọi chuyện hết sức thuận lợi kia mà."

Đồ Tiên ngạc nhiên nói, „Sao lại thế được? Hôm qua Điền Đan vừa sai người đem thư đến cho Lã tặc bảo rằng y cùng Đản Sở an toàn quay về nước Tề, lại hẹn cùng Lã Bất Vi khi y đánh nước Yên, Lã tặc cứ đánh nước Hàn, khiến cho Triệu, Ngụy khó mà cứu Yên."

Hạng Thiếu Long lúc này mới cảm thấy lạnh mình, không ngờ bị Điền Đan qua mặt.

Điền Đan không hổ danh là một kẻ xảo quyệt, sự thật khi rời khỏi Thọ Xuân, y đã thay thế thể thân của mình rồi cùng bọn Đản Sở theo đường bộ về đến nước Tề, còn sai thế thân của mình lừa cả người Sở. Đó chính là lý do Điền Đan đột nhiên đến Thọ Xuân.

Tên thể thân này không những có diện mạo giống với Điền Đan, ngay cả tiếng nói cũng không hề có sơ hở, lại chấp nhận bán mạng cho Điền Đan, khiến mình đã trở thành công cốc.

Đồ Tiên thấy gã biến sắc, hỏi dần thì mới biết việc đã qua, an ủi gã rằng, „Không thể mỗi chuyện đều theo ý người, Thiếu Long đã phá được liên minh Tề Sở cũng là sự đả kích to lớn đối với Điền Đan và Lã Bất Vi rồi. Nếu Lý Viên thông minh, thì sẽ kiềm chế Điền Đan, khiến cho y không dám đánh Yên."

Điều mà Hạng Thiếu Long lo trong lòng là Thiện Nhu, nói không chừng nàng sẽ rơi vào tay Điền Đan.

Nghĩ tới đây thì lo lắng lắm, lại phải lập tức thông báo cho bọn Kinh Đằng, để cho họ biết nhiệm vụ truy sát Điền Đan cuối cùng đã thất bại.

Đồ Tiên an ủi gã hồi lâu, rồi tiếp tục nói, „Quản Trung Tà nửa năm nay mỗi ngày đều luyện kiếm, chuẩn bị rửa nhục, kẻ này ý chí rất kiên nghị, Thiếu Long nếu không nắm chắc, thì hãy từ chối tỷ võ với y, đảm bảo không ai dám nói nửa lời.

Hạng Thiếu Long cười thầm, cách nói đó của Đồ Tiên và Doanh Doanh y như nhau, rõ ràng là kiếm thuật của Quản Trung Tà ngày càng tăng tiến, khiến cho Đồ Tiên và Doanh Doanh e rằng gã sẽ thua ngay tại trận mà còn mất mạng nữa.

Hạng Thiếu Long tuy biết lời khuyên của hai người không phải là không có lý, nhưng càng biết rõ hơn, nếu như sợ thua mà không dám ứng thí, sau này đã đừng hòng ngóc đầu lên trước mặt Lã Bất Vi và Quản Trung Tà nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng dâng lên ý chí chiến đấu mạnh mẽ, mỉm cười nói, „Không! Tại hạ nhất định sẽ thắng!“

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 191: Lời Nói Nửa Đêm

K

hi về lại quan thuộc, vừa kể lại cho Đẳng Dực nghe chuyện vẫn chưa giết được Điền Đan, khi Đẳng Dực còn đang biến sắc thì Kinh Tuấn chạy vào nói, „Lã Bất Vi tấn công mục trường, đang đều động nhân thủ."

Hai người tạm gạt qua chuyện Điền Đan, ngạc nhiên nói, „Sao người biết?"

Kinh Tuấn ngồi xuống nói, „Lúc này tiểu Diêm đến tìm đệ, nghe y bảo cha y dặn dò các gia tướng tâm phúc, còn y thì tự mình điều ba nghìn người, cùng với gia tướng của Lã tặc thành liên quân cải trang thành mã tặc đến cướp mục trường, định giết chúng ta không còn một manh giáp, hừ! Không ngờ Mông Ngao lại ngu xuẩn đến thế, chúng ta không thể bỏ qua y."

Đẳng Dực thần sắc ngưng trọng nói, „Đây không phải là ngu xuẩn, mà là ác độc, nếu bọn chúng thành công có phải là Lã Bất Vi một tay che trời, ai có thể làm gì được chúng? Nếu ngay cả đô kỵ quân cũng lọt vào tay Lã Bất Vi, thì lúc đó bọn chúng làm gì mà chẳng được. May mà lâu nay chúng ta đã tăng cường bố trí và phòng vệ ở mục trường, bọn chúng không hề biết thực lực của chúng ta, gần đây chúng ta lại xây tường thành cao, cho nên chúng ta vẫn có thể chống trả được."

Hạng Thiếu Long nói, „Mông Ngao rất thông hiểu binh pháp, còn thủ hạ toàn là hạng trải qua chinh chiến, gia tướng trong Lã phủ có hơn tám ngàn, nếu đều động hơn năm ngàn người đến thì binh lực vừa hơn chúng ta hai lần, nếu không có Tiểu Diêm đến thông báo, đột nhiên tấn công, chúng ta nhất định sẽ thua thiệt, giờ đây tình thế đương nhiên là khác Đẳng Dực biến sắc nói, „Không hay! Phổ Bố và Lưu Sào sáng nay đã dắt theo hai ngàn người đến miền biên tái, giờ đây thực lực chúng ta giảm xuống, tình thế thật là không hay."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Cái gì? Đi mau thế sao?"

Đằng Dực nói, „Đó là ý của Ô đại gia, đại ca cần viện quân gấp, cho nên vội vàng mang hành trang rồi lập tức lên đường.

"Hay là lấy người trong quân đô kỵ hặc cấm vệ để giúp đỡ!" Kinh Tuấn nói.

Hạng Thiếu Long lắc đầu, „Vạn lần không thể! Chỉ cần có hành động, nhất định sẽ không giấu được tai mắt của Lã tặc, huống chi tinh binh đoàn của chúng ta không thể trộn người ngoài vào, như thế sẽ giảm hiệu suất chiến đấu, nếu liên lụy tiểu Điem càng không ổn hơn."

Kinh Tuấn nói, „Đệ suýt chút nữa quên nói tiểu Điem chỉ là muốn chúng ta chạy trốn, y không ngờ chúng ta có đủ sức chống lại phụ thân y."

Đằng Dực xông lên hào khí, trầm giọng nói, „Giờ đây ta phải lập tức quay về mục trường, đưa đàn bà trẻ con đi hết, còn tam đệ và tiểu Tuấn ngày mai mới quay về như bình thường, đừng kinh động bất cứ ai, càng không thể không đón quả phụ Thanh về mục trường. Chỗ hơn của chúng ta là kẻ địch không hề biết chúng ta đã có tính toán trước."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh lại, gật đầu, „Đệ đã hiểu, lần này chúng ta phải để cho Lã Bất Vi, Mông Ngao, Quản Trung Tà biết tay."

Hạng Thiếu Long quay về nhà xong, kể chuyện Điem Đan chưa chết và Lã Bất Vi xúi giục Vương Hột đối phó với mình, lại chuẩn bị đánh lén mục trường cho ba người vợ biết, ngay cả Kỳ Yên Nhiên cũng biến sắc.

Triệu Chi tan cơn mộng đẹp, lại thêm lo lắng chuyện an nguy của Thiện Nhu, cả cơm cũng bỏ, nấp trong phòng khóc ròng.

Hạng Thiếu Long khuyên nàng một hồi, rồi bước ra cùng bàn bạc với Kỳ Yên Nhiên và Ô Đình Phương.

Kỷ Yên Nhiên than, „Tên thế thân của Điền Đan thật là giỏi, tiếng nói hay đáng vẻ đều rất giống, đã gạt được chúng ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng tiếc lắm, nếu so về mưu gian, mình quả thật kém tên lão tặc này một bậc, song cái kế cắt hoa ghép cành này, chủ yếu là để nhằm vào người Sở chứ không phải là gã, nào ngờ mình trúng kế, quả thật là ý trời khó lường.

Kỷ Yên Nhiên cố gắng lấy lại tinh thần nói, „May mà bọn Thanh thúc đã phát minh ra nhiều loại vũ khí, lần này để xem thử những loại vũ khí này có hiệu quả thực không."

Hạng Thiếu Long nhớ lại những loại vũ khí và khôi giáp mà mình đã nghiên cứu ra, nên mừng lắm, khi định lên tiếng thì Châu Vi mang theo một tấm đồ hình, mặt mũi mệt mỏi, nhưng hai mắt rõ ràng rất mừng rỡ vào gặp gã.

Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói, „Tiểu Vi sau khi nhận lệnh của chàng, ngày đêm không nghỉ đã thiết kế ra con hắc long giả, xem ra cuối cùng đã thành công."

Châu Vi khiêm nhường nói, „Toàn nhờ phu nhân chỉ điểm!"

Hạng Thiếu Long nhận lấy tấm đồ hình, mở ra chỉ thấy đó là một bản vẽ khiến cho người ta phải khen ngợi.

Châu Vi ngồi xuống giải thích, „Con hắc long này có cả thảy mười tám đoạn, dùng da trâu để chế thành, mỗi đoạn có một người, chỉ cần dùng tay kéo thì có thể nối lại thành một con hắc long dài, có đoạn nổi đoạn chìm trong nước, nhưng khi chế ra, tất phải trải qua thao luyện thì mới không lộ sơ hở."

Rồi lại giải thích, „Trên sương sống của con hắc long có lỗ khí, khi đầy khí, thì sẽ dễ dàng nổi trên mặt nước, nhưng khi hết khí thì lại chìm xuống nước rồi tách ra."

Hạng Thiếu Long cả mừng, cùng với Kỷ Yên Nhiên và Châu Vi nghiên cứu một canh giờ, sau đó tìm cách cải thiện những chỗ còn thiếu sót rồi mới quay về phòng ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn dắt theo thân vệ Ô tộc trong quân đô ky cùng Kỷ Yên Nhiên, Ô Đình Phương, Triệu Chi, Hạng Bảo Nhi, tỉ muội họ Điền quay về mục trường.

Còn quân đô ky thì giao cho Ô Quả phụ trách.

Hạng Thiếu Long đi trước một bước, dắt theo mười tám thiết vệ đến đón Cầm Thanh.

Cầm Thanh đang trong phủ chờ đợi, thấy gã đến, thì vui mừng cùng gã lên đường.

Nàng mỹ nữ tuyệt thế ấy, người mặc áo đuôi cừu, lại có mạng che mặt tránh gió, khiến cho bọn Kinh Thiệu phải ngẩn ra nhìn.

Hạng Thiếu Long cùng nàng cười ngửa đi song song, tạm thời quên đi nỗi lo sợ về Lã Bất Vi, cười nói, „Cầm thái phó hôm nay thật là đẹp!“ Cầm Thanh tỉnh như không nói, „Mặc kệ ngài nói những lời khinh bạc."

Hạng Thiếu Long nói, „Cầm thái phó mang mạng che mặt, phải chăng là sợ tại hạ thấy nàng đỏ mặt?"

Cầm Thanh một đời trong trắng, chưa bao giờ bị ai đùa cợt kiểu này, giận lắm nói, „Ngài hãy đàn hoàng cho ta, nếu không ta sẽ không nói chuyện với ngài nữa."

Hạng Thiếu Long hoảng sợ, vội vàng im lặng.

Cầm Thanh cười khúc khích, vui mừng nói, „Té ra lá gan của Hạng Thiếu Long không phải là lớn. Hôm qua thái hậu lại tìm chàng nói những chuyện gì thế?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Xem ra chuyện trong cung không thể giấu được Cầm thái phó."

Cầm Thanh bình thản nói, „Thái hậu mới dọn vào cung thái hậu, trong cung đa số là người cũ của Hoa Dương phu nhân, cho nên Hạng Thiếu Long ngại nếu có những hành vi không đúng với lòng, nhất định sẽ không giấu nổi Cầm Thanh này."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Cầm thái phó xin đừng trách tại hạ nói bậy, theo ta thấy Cầm thái phó nói không đúng lòng mình mới phải, trái tim của nàng đã sớm nghĩ tới Hạng mỗ, mà miệng lại không nhận."

Cầm Thanh không hề biến sắc nói, „Nam nhân thường cuồng vọng tự đại, Hạng thái phó cũng không nằm ngoài số ấy, Cầm Thanh chỉ là đi cùng Yên Nhiên, Đình Phương và Chi Chi, e rằng ngài đây đã hiểu nhầm, cho nên mới nói xằng như thế, Cầm Thanh nghĩ đến điểm này nên mới không tính toán với ngài, xin đừng quá lỗi."

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Xem ra tại hạ phải làm bừa vậy."

Cầm Thanh giận dữ, „Ngài dám!"

Hạng Thiếu Long thấy cửa thành đã trước mặt, thúc con Tật Phong, chạy nhanh về trước, cười nói, „Thì ra nói lời tình tự với Cầm thái phó lại tuyệt vời như thế, Hạng Thiếu Long này đã lãnh giáo."

Vừa ra ngoài thành, đã đuổi theo kịp bọn Kỷ Yên Nhiên, đến tối thì chọn một nơi cao để hạ trại thối cơm, hưởng thụ cái lạc thú của việc cắm trại

ngoài trời.

Đêm nay thời tiết thật là tốt, sao đầy trời, bầu trời như cao hơn.

Cầm Thanh trong lòng rõ ràng rất vui, nhỏ to tâm sự cùng bọn Kỳ Yên Nhiên, nhưng chốc chốc lại liếc nhìn về phía gã, khiến cho gã không hề có cảm giác bị lạnh nhạt.

Sau bữa cơm, Ô Đình Phương và Triệu Chi đến dỗ dành giấc ngủ cho Hạng Bảo Nhi.

Điền Trinh và Điền Phụng thì phụ giúp bọn họ.

Hạng Thiếu Long cùng Kỳ Yên Nhiên và Cầm Thanh đến một con dốc, trải nệm ra ngồi xuống giữa mặt nhìn trời cao, bầu trời đẹp một cách bí hiểm.

Hạng Thiếu Long nằm xuống, Kỳ Yên Nhiên bên trái, Cầm Thanh bên phải, hương thơm xông vào mũi, nhất thời gã ngây ngất, chỉ hy vọng thời gian có thể dừng lại ở thời khắc này.

Một lát sau, Kỳ Yên Nhiên và Cầm Thanh lại nói chuyện với nhau, thanh âm của hai thiếu nữ ấy cứ rót vào tai gã, điều kì lạ là, gã không hề biết nội dung đối thoại của bọn họ, cũng không thèm lắng nghe, chỉ lặng lẽ thưởng thức thanh âm của bọn họ, nghe cứ như tiếng nhạc vậy.

Vầng trăng dần dần lên cao, chiếu ánh sáng dịu dàng trên người bọn họ.

Chốc chốc lại có tiếng ngựa hí và tiếng người truyền đến.

Tất cả đều yên tĩnh.

Hạng Thiếu Long thanh thản thở dài.

Kỳ Yên Nhiên quay đầu nhìn gã, dịu dàng nói, „Hạng đại nhân chúng ta đang nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long dang tay chân ra, vô tình nhưng cũng cố ý chạm phải đùi Cầm Thanh, y vội vàng rút về, nhưng nàng cũng hơi giật mình.

Kỷ Yên Nhiên giả vờ không nghe được, hơi giận nói, „Thiếp đang nói chuyện với chàng kia mà."

Tim Hạng Thiếu Long suýt rớt ra ngoài, đưa tay nắm lấy tay Kỷ Yên Nhiên, nói, „Ta đang nghĩ, nếu như đêm nay ba chúng ta ngủ ở đây, ngẩng nhìn bầu trời vô cùng tận kia, đếm từng ngôi sao cho đến khi mệt rồi ngủ, xem có thể mộng thấy được ngôi sao ấy hay không."

Cầm Thanh ngạc nhiên nói, „Bầu trời làm sao có thể vô cùng tận được?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Nếu có cùng tận, vậy thì giới hạn thứ gì được! Nếu có một bức tường, thì sau bức tường đó là cái gì?"

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên, ngẩng nhìn bầu trời rồi dịu dàng nói, „Lời của phu quân đại nhân thật là sâu sắc, khiến cho Yên Nhiên cũng hồ đồ cả, nghĩa phụ đã từng nói, mỗi con người chính là một ngôi sao trên trời hạ phàm xuống, sau khi qua đời thì quay về, quy nghỉ đó thật là đẹp."

Hạng Thiếu Long ngẩng nhìn Cầm Thanh.

Nàng mỹ nữ ấy ngửa mặt nhìn trời, ánh trăng dịu dàng trải trên khuôn mặt nàng, Hạng Thiếu Long nén không được, đưa tay ra nắm chặt lấy tay nàng.

Cầm Thanh hơi run, cúi đầu nhìn gã, cố gắng rút tay ra, nhưng rồi lại để yên, khuôn mặt như nóng lên.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mình đột nhiên có cả một bầu trời đẹp đẽ.

Tất cả giống như mộng đã thành hiện thực.

Nghĩ lại lúc mới đến thời Chiến Quốc, gặp phải những chuyện không như ý, bị bọn ác nhân Triệu Mục bức hiếp, toàn phải nhờ vào tinh thần chiến đấu không ngừng, không những đã dựng lên một Tần Thủy Hoàng, mà còn chiếm được trái tim của những vị nữ tử xinh đẹp nhất của thời đại này, đời người như thế này, còn cần gì nữa.

Đối với những người ở thế kỷ hai mươi mốt, đã từng quen biết gã, gã đã chết từ lâu, nhưng không thể đoán được rằng vào thời Chiến Quốc ở hai ngàn năm trước, gã đã có được một cuộc sống mới.

Đây có được xem là một kiểu luân hồi hay không?

Có lẽ sau khi chết người ta lại bắt đầu một cuộc sống mới ở thời gian và không gian như thế này, chẳng qua gã nhờ cỗ máy thời gian mà có thể giữ được thân xác và ký ức mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên hơi giận nói, „Tại sao hai người không lên tiếng?"

Cầm Thanh lại rút tay ra, biết không thể nào thoát khỏi Hạng Thiếu Long, dịu dàng nói, „Không biết có gì, giờ đây ta lười biếng đến nỗi không muốn nói gì cả."

Hạng Thiếu Long nén không được nói, „Đây gọi là nửa đêm không người nói lời tâm sự, lúc này im lặng còn hơn ngàn vạn lời nói."

Hai mỹ nữ đồng thời giật mình nhìn gã.

Kỷ Yên Nhiên nói, „ý của hai câu này thật đẹp, vừa rất sát với tình huống giờ đây, không thể có hình dung nào đẹp hơn nữa."

Cầm Thanh rõ ràng đã động lòng, ngược lại nắm chặt lấy tay gã, hạ giọng nói, „Đọc hai câu nữa cho Cầm Thanh nghe, được không?"

Hạng Thiếu Long có nỗi khổ của mình, biết được đây là mấy câu nhặt nhanh từ môn văn học từ thời trung học, đã lâu không nói ra, cười khổ nói, „Mấy câu này chỉ là thuận tay nhặt lấy, nếu cố ý suy nghĩ thì sẽ không hay."

Cầm Thanh nói, „Bốn chữ thuận tay nhặt lấy nghe thật là đầy ý thơ, chao ôi, Hạng Thiếu Long sao đầy óc của ngài lại khác người đến thế?"

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Nếu Hạng Thiếu Long bình thường, Thanh tử đầu chịu ngồi bên cạnh y, cả việc y mời Thanh tử cùng ngủ ngấm sao, cũng không hề trách y mạo phạm."

Cầm Thanh lập tức đỏ mặt, kêu lên, „Yên Nhiên muội thật là, ai đã chấp nhận cùng y... người ta không nói nữa."

Kỷ Yên Nhiên thúc giục, „Phu quân ơ, hãy nói mấy câu tình tứ cho Thanh tử nghe, thiếp rất muốn thấy vẻ e thẹn của Thanh tử vì chàng đó."

Hạng Thiếu Long vốn muốn đọc câu“kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiệp thẳng khuyết nhân gian vô số"

nhưng lại nhớ đến câu này vốn là trước đây Triệu Nhã khi bệnh đã không hề quên, lập tức lòng đau như cắt, nói không ra lời.

Cầm Thanh đang nhìn gã, ngạc nhiên nói, „Hạng thái phó phải chẳng không khỏe?"

Hạng Thiếu Long ngồi dậy, thở dài, cố nén nỗi nhớ Triệu Nhã, lắc đầu, „Không có gì!"

Kỷ Yên Nhiên tiến sát tới, dịu dàng nói, „Giờ đây ngoài thiếp và Thanh tử, chàng không được nghĩ đến việc khác nữa."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy trống trải, nhìn ra phía xa, gật đầu.

Cầm Thanh nói, „Nếu Yên Nhiên có cây ngọc tiêu kia thì thật là hay."

Kỷ Yên Nhiên cười, „Muội giờ đây chỉ muốn nghe mấy câu thơ mê người của Hạng Thiếu Long, Thanh tỷ không muốn nghe sao?"

Cầm Thanh giận dỗi nói, „Hạng Thiếu Long bức hiếp người ta vẫn chưa đủ sao? Lại thêm một Kỷ tài nữ đáng ghét này."

Hạng Thiếu Long trở lại bình thường, đọc, „Hà xứ cao lâu vô khả tri? Thù gia học tự bất tương lân. Hạng Thiếu Long này nào có tài cán gì, có thể được lòng hai vị tài nữ đương thời, làm sao có thể nói những lời cao xa?"

Hai mỹ nữ biến sắc, nhìn gã chăm chăm.

Lúc này có tiếng của Kinh Tuấn từ sau truyền đến, „Đã tìm được bọn chúng."

Rồi tiếp theo Ô Đình Phương và Triệu Chi chạy đến khiến cho Cầm Thanh hoảng hốt buông tay ra.

Hôm sau trời chưa sáng Hạng Thiếu Long đã tỉnh dậy, mặc áo khoác ngoài, tìm đến trại của Cầm Thanh.

Trong trại tối đen như mực, có tiếng thở của Cầm Thanh.

Song lập tức Hạng Thiếu Long thấy điều không ổn, thì ra ở bụng có kề một ngọn trùy thủ, trong tai vang lên tiếng Kỷ Yên Nhiên, „Ai?"

Hơi thở của Cầm Thanh như ngừng lại, rõ ràng bị đánh thức.

Hạng Thiếu Long lúng túng lắm, hạ giọng, „Là ta!"

Kỷ Yên Nhiên khúc khích cười, thu lại ngọn trùy thủ, ngả vào lòng gã, yếu điệu cười, „Xin thứ lỗi, tội của Yên Nhiên không thể tha thứ được, đã phá vỡ hành động trộm hương tráo ngọc của phu quân đại nhân."

Cầm Thanh không nói lời nào, nhưng Hạng Thiếu Long thì lại tiếc không thể đào lỗ mà chui xuống đó.

Đến khi trời sáng thì mọi người nhổ trại lên đường.

Cầm Thanh trên đường vẫn cứ xa cách với Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long trong lòng cũng hồ thẹn, cùng với bọn Kinh Tuấn đi phía trước. Cho đến giờ ngọ thì đến mục trường.

Chỉ thấy ở những nơi gò cao và những nơi mang tính chiến lược đều có những lầu canh gác, phòng thủ rất nghiêm ngặt. Đổng Dực đang chỉ huynh tinh binh đoàn đặt các cạm bẫy.

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn vào giúp bọn họ, Kỷ Yên Nhiên cùng các mỹ nữ thì quay về căn nhà trong mục trường.

Đổng Dực dắt hai người xem xét việc bố trí phòng thủ của mục trường, vừa đi vừa nói, „Vì mục trường quá rộng, muốn canh phòng tất cả là chuyện không thể, cho nên ta đã tập trung lực lượng phòng thủ ở tòa nhà chính, chỉ cần gia cố thêm bờ tường, đặt thêm các lầu canh gác, rồi đặt các cạm bẫy ở phía ngoài, sau đó đưa gia súc đi nơi khác để tránh, chỉ để lại một ít để làm nghi binh."

Lúc này ba người đã đến nơi cao nhất của ngọn đồi nhỏ, đưa mắt nhìn ra khắp mục trường.

An Long biệt viện nằm trong tòa nhà chính, tòa nhà này có hơn sáu mươi dãy nhà, bốn bên đều có tường cao, như một tòa thành thu nhỏ. Nhưng nếu muốn dùng hai ngàn người phòng thủ chiến tuyến dài hai dặm này, quả thật không đủ sức. Kẻ địch có chuẩn bị mới đến, lúc này chỉ cần chọn một hai nơi tấn công vào, thì rất dễ dàng.

Hạng Thiếu Long nói ra những suy nghĩ đó, cuối cùng đề nghị, „Chúng ta hãy chuẩn bị một đạo kỳ binh ở phía ngoài, khi có chuyện thì nội ứng ngoại

hợp, nhất định sẽ làm cho chúng trở tay không kịp."

Đằng Dực nhíu mày nói, „Huynh cũng nghĩ đến điểm này, vấn đề Mông Ngao đã tự cầm binh đến đây, kẻ này tinh thông binh pháp, nhất định sẽ không dốc hết sức tấn công vào, mà sẽ bố trí quân chủ lực ở nơi cao, sai người luân phiên tấn công, vậy thì đạo kỳ binh ở bên ngoài của chúng ta sẽ bị cô lập, tình thế càng bất lợi hơn."

Hạng Thiệu Long nói, „Nơi cao này chính là chỗ mà chúng ta dừng chân."

Rồi chỉ ra khu rừng đầy tuyết ở bên dưới nói, „Nếu có thể đào một con địa đạo, dẫn từ khu rừng đến đây, chúng ta có thể hạ được đội quân chủ lực của kẻ địch."

"Muốn đào được một con địa đạo như thế sẽ mất hai tháng, „ Kinh Tuấn lè lưỡi nói.

Hạng Thiệu Long thầm trách mình hồ đồ nói, „Vậy chi bằng hãy đào công sự để ẩn nấp vậy."

Đằng Dực cười khở nói, „Nếu chỉ nấp được vài người thì chẳng có tác dụng gì. Vả lại Mông Ngao là kẻ sáng suốt, nhất định y sẽ biết được."

Hạng Thiệu Long đang suy nghĩ thì lúc ấy khói ở mục trường bốc lên, chợt nảy ra một ý nói, „Ta đã nghĩ ra rồi!"

Hai người ngạc nhiên nhìn gã.

Hạng Thiệu Long nhìn làn khói ấy nói, „Chỉ cần chúng ta đào dưới chân đồi này một vài hố nhỏ, trong đó đặt dầu hỏa, củi và các thứ khó bốc cháy, tốt nhất là có thể phát ra mùi hôi thối, sau khi đốt cháy sẽ bốc khói rất dày, chỉ cần gió thổi là khói này lên đỉnh núi, khi kẻ địch rối loạn, chúng ta có thể phối hợp với đạo kỳ binh ấy để đột kích, đảm bảo kẻ địch sẽ lúng túng, không đánh mà loạn."

Kinh Tuấn và Đăng Dực đều đồng thời biến sắc.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đây cũng kể như là cuộc chiến hóa học thời cổ đại, tiếp tục nói, „Kẻ địch có lẽ đêm nay sẽ tấn công, chỉ cần người của chúng ta cẩn thận, sau khi đốt lửa thì nhân lúc rối loạn mà thoát thân, đến lúc ấy hãy chuẩn bị khăn ướt để đắp mặt, thì sẽ không sợ bị ngất vì khói."

Kinh Tuấn hưng phấn nói, „Đệ đã phát hiện ở gần đây có một cây tên độc tượng, khi đốt lên có mùi rất khó ngửi, bây giờ đệ sẽ đi chặt một ít đem về!"

Nói xong thì thúc ngựa đi.

Đăng Dực ngạc nhiên nói, „Tam đệ quả là lắm mưu nhiều kế, chúng ta cũng nên tạo một vài cơ quan hun khói ở những nơi quan trọng, đến lúc ấy thì xem hướng gió mà đốt. Giờ đây ta sẽ lập tức đặt cơ quan, đệ hãy quay về biệt viện mà nghỉ ngơi."

Khi ăn cơm tối, Đăng Dực vẫn cò bận rộn ở bên ngoài.

Hạng Thiếu Long và Ô Đình Phương cùng dùng cơm với phu phụ Ô ứng Nguyên, Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên cùng nhau ở trong An Long biệt viện.

Khi Hạng Thiếu Long quay về, Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên đang hòa tấu cầm tiêu với nhau, gã hiểu rất ít về âm nhạc, nhưng nghe cũng vui tai.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên đề nghị Hạng Thiếu Long đưa Cầm Thanh đi dạo, một điều bất ngờ, Cầm Thanh đã chấp nhận.

Hạng Thiếu Long vui mừng ra mặt, biết Cầm Thanh không trách gã sáng nay đã... cướp trại, vội vàng cùng giai nhân bước ra cửa.

Chương 192: Cuộc Chiến Ở Mục Trường

K

hấp nỏi trong mục trường đèn đuốc sáng trưng, hai ngàn binh sĩ của Ô gia và mấy ngàn mục dân của Ô gia trong mục trường, đang mau chóng dựng các chứng ngại vật, trong đó các hố hun khói là quan trọng nhất.

Gia súc trong chuồng vẫn yên lặng một cách kỳ lạ, chúng không hề biết một cuộc chiến đang sắp bắt đầu.

Hạng Thiệu Long và Cầm Thanh dạo bước trên lối nhỏ rải đầy đá dăm, đến bên một miệng giếng, gã múc nước lên uống hai ngụm, suýt chút nữa máu trong người đã đông lại.

Cầm Thanh nói, „Cuộc sống ở miền thảo dã thật là thích thú, còn sống trong thành thật là buồn chán."

Hạng Thiệu Long ngồi bên miệng giếng, vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, cười, „Nghỉ chân một chút nhé?"

Cầm Thanh ngồi xuống cạnh gã, cúi đầu, nhẹ giọng nói, „Hạng thái phó có biết có gì Cầm Thanh chịu một mình theo ngài ra đây không?"

Hạng Thiệu Long dâng lên trong lòng cảm giác bất an, hít sâu một hơi nói, „Nói đi! Dù thế nào thì tại hạ cũng có thể chấp nhận được."

Cầm Thanh thở dài, lắc đầu, „Không xấu như là ngài nghĩ đâu, ta tuyệt không có ý trách thái phó. Sự thực thì Cầm Thanh cũng không nén được lòng mình, nên mới theo ngài ra đây. Cũng chính như ngài nói, ta trước nay vẫn cứ lừa bản thân mình, chính vì điều này đã nếm trải nhiều đau khổ, nhưng từ đêm nay trở đi, Cầm Thanh sẽ không ngu xuẩn như thế nữa."

Hạng Thiếu Long vui mừng ra mặt, nhìn thẳng vào nàng, lòng rộn ràng, nói, „ý của Cầm thái phó là..."

Cầm Thanh e thẹn cúi đầu, hơi giận dỗi nói, „Chẳng có ý gì cả, mấy người này tại sao suốt ngày nay không ngừng làm việc? Phải chăng có kẻ sắp đột kích mục trường?"

Hạng Thiếu Long trong lòng biết nếu quá gấp gáp thì sẽ bị nàng trừ điểm, hay nhất là cứ để cho nàng nén lòng mình không được, rồi tự tiến tới, đó mới là tuyệt vời. Rồi kể âm mưu của Lã Bất Vi, sau đó nói, „Cầm thái phó có trách tại hạ đưa nàng đến cùng chịu nguy hiểm không?"

Cầm Thanh cả quyết lắc đầu, „Sao lại trách, người ta trong lòng rất thích, bởi vì ngài cuối cùng đã xem Cầm Thanh là ồ! Không sao!"

Hạng Thiếu Long nén không được, ngửa mặt lên trời cười lớn, „Cầm thái phó phải chăng muốn nói rằng Hạng Thiếu Long này cuối cùng đã xem nàng như nữ nhân của mình?"

Cầm Thanh giận dỗi, „Làm gì có chuyện đó, nhưng đầu óc là của ngài, ngài thích nghĩ thế nào thì tùy ngài."

Hạng Thiếu Long đưa tay qua nắm lấy tay nàng, kéo nàng đứng dậy nói, „Để ta giới thiệu Cầm thái phó sự bố trí quân sự ở đây được không? Để Cầm thái phó không trách ta chuyện gì cũng giấu nàng."

Cầm Thanh có ý rút tay lại, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận để yên, e thẹn gật đầu.

Trái tim của Hạng Thiếu Long như tan ra, gã cố gắng nén lòng không ôm chầm lấy nàng, rồi dắt nàng đi dạo trong mục trường.

Khi quay về An Long biệt viện, Hạng Bảo Nhi đã ngủ sớm, Ô Đình Phương và Triệu Chi đang đánh cờ, còn tỉ muội họ Điền đang ngồi bên cạnh xem.

Kỷ Yên Nhiên đang nghiên cứu làm sao chế tạo một con Hắc Long giả của Châu Vi đã thiết kế với Thanh thúc.

Thấy Hạng Thiếu Long và Cầm Thanh quay về, Thanh thúc vội vàng đứng dậy, cung kính thi lễ.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy thần sắc của Cầm Thanh, thì quay sang Hạng Thiếu Long mỉm cười.

Hạng Thiếu Long chỉ nhún vai tỏ vẻ đã không xảy ra chuyện gì.

Cầm Thanh thấy hai người nhìn nhau, mục tiêu rõ ràng là mình, nên vội vã về phòng.

Hạng Thiếu Long cũng ngồi xuống bàn bạc, đến khi Thanh thúc đã nắm vững yêu cầu của bọn họ, Hạng Thiếu Long thuận miệng hỏi, „Thanh thúc có biết chế tạo ra loại ống trúc bắn ra lửa khói không?"

Kỷ Yên Nhiên đặc ý nói, „Thanh thúc chỉ giỏi chế tạo kiếm. Còn loại ống trúc bắn ra khói lửa, thì chàng hãy ngoan ngoãn thỉnh giáo Kỷ Yên Nhiên này."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Nàng biết hỏa dược sao?"

Kỷ Yên Nhiên kiêu hãnh nói, „Đương nhiên! Thiếp biết rất nhiều chuyện, hãy thử khảo thiếp đi nhé!“ Lúc này Hạng Thiếu Long mới biết người ta gọi nàng là tài nữ không phải là ngẫu nhiên, đang định hỏi xem thử Thanh thúc có thể chế tạo cho mình một khẩu súng để phòng thân hay không, thì bỏ ngay ý nghĩ đó, bởi vì một khẩu súng thô sơ, không bằng uy lực cung nỏ, và lại chuyện đạn dược không thể nắm chắc là có chế tạo được không, mỉm cười nói, „Ta có tư cách gì khảo nàng."

Sau khi Thanh thúc cáo lui, Kỷ Yên Nhiên nghiêm mặt nói, „Vậy thì để thiếp khảo chàng, hãy mau về phòng ngủ cho thiếp. Bắt đầu từ sáng mai thiếp sẽ phụ trách huấn luyện chàng thành một cao thủ dùng thương. Trước khi quyết đấu với Quân Trung Tà, phu quân đại nhân chỉ được ngủ một mình, không được có hành vi phòng sự."

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu cứu mạng, nói, „Theo các báo cáo cho hay, chuyện phòng sự không ảnh hưởng đến thể năng vận động viên."

Kỷ Yên Nhiên nhú mày nói, „Chàng đang nói cái gì thế?"

Hạng Thiếu Long giơ tay đầu hàng, „Vậy thì xin tuân lệnh hiền thê!" cười khỗ rồi bỏ đi.

Năm ngày sau đó, Hạng Thiếu Long mỗi ngày trước khi gà gáy đều phải thức dậy tiếp nhận cuộc huấn luyện nghiêm khắc của Kỷ Yên Nhiên, rồi lại phải ra sông bơi lội, lúc rảnh thì cùng Cầm Thanh và bọn thê thiếp cưỡi ngựa rong chơi, nào ngờ Cầm Thanh có lòng ngưỡng mộ gã, cảm thấy Hạng Thiếu Long không phải là hạng ham mê sắc đẹp, quan hệ của hai người càng gần gũi hơn.

Bọn Đổng Dực thì cố gắng tăng cường canh gác, người của mục trưởng ai nấy đều sĩ khí tăng lên, xoa tay nắm quyền chờ kẻ địch đến.

Đến ngày thứ sáu, tuyết lại rơi nữa.

Thám tử của Ô gia cách đó năm dặm phát hiện được quân tiên phong của địch.

Không khí lập tức căng thẳng.

Hạng Thiếu Long mặc bộ ao giáp của ba người vợ yêu và Cầm Thanh may, lên trường thành thị sát, Thanh thúc thì đang chỉ huy thủ hạ lấp các cung nỏ hạng nặng.

Loại máy bắn tên hạng nặng này được thiết kế theo yêu cầu của Hạng Thiếu Long, dựa vào nguyên lý của súng máy, có thể bắn một lần mười hai mũi tên, tầm bắn lên đến hơn một ngàn bước, so với tầm bắn của một cung nỏ bình thường hơn gấp mấy lần, khuyết điểm duy nhất là không thể di chuyển được, nhưng dùng để giữ thành quả thật là rất lý tưởng.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy khắp nơi mù mịt, đây quả là lúc đánh dễ mà giữ khó.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Kẻ địch nhân lúc trước khi tuyết ngừng rơi mà đánh đến, cho nên đến đây rất gấp gáp, thời gian chuẩn bị và nghỉ ngơi chắc chắn sẽ không đủ, lại thêm Mông Ngao là kẻ kiêu ngạo, tự phụ, không coi chúng ta ra gì, đó chính là sự khinh địch của y, chúng ta có thể thắng được."

Quả nhiên đến hoàng hôn, thám tử về báo, kẻ địch xuất hiện ở góc phía đông nam, nhưng chỉ có hơn mười xe lôi mộc.

Mọi người ai nấy đều an tâm, bước vào trạng thái chờ giặc. Toàn bộ binh lính đóng ở ngoài đều được đưa vào thành, Kinh Tuấn thì dẫn đầu năm trăm người trong tinh binh đoàn, nấp trong những địa đạo phía sao ngọn đồi cao.

Còn một ngàn năm trăm người thì yên lặng chờ đợi.

Hơn ba ngàn người của Ô gia tại mục trường, nam phụ lão ấu đều chuẩn bị cứu hỏa và chi viện cho các chiến sĩ ở trên tường thành, ai nấy đều mong muốn được chiến đấu.

Hạng Thiếu Long đến bên Cầm Thanh hỏi, „Lạnh không?"

Cầm Thanh lắc đầu, thở ra một luồng khói trắng, nói, „Người ta lần đầu tiên gặp cảnh chiến sự, có lẽ vì có ngài bên cạnh nên không hề sợ hãi."

Hạng Thiếu Long nhớ lại người chồng nàng mất mạng nơi sa trường, thuận miệng hỏi, „Cầm thái phó có chán ghét chiến tranh không?"

Cầm Thanh trầm ngâm, nói, „Đây là lần đầu tiên ta nghe có người hỏi câu kỳ lạ như thế này, chuyện chiến đấu ở đại Tần, là bản lĩnh của nam nhi, là chuyện vinh quang nhất. Nhưng nghĩ kỹ lại, chiến tranh chém giết nhau đã khiến bao người mất cả người thân, quả thật khiến cho người ta chán ghét, Hạng thái phó xem chuyện này như thế nào?"

Hạng Thiếu Long cười khổ, „Ta tuy không muốn thừa nhận, nhưng chiến tranh hình như là bản năng của loài người, cuộc đấu tranh của các quốc gia và dân tộc, là nguồn gốc của sự loạn lạc, nhưng người và người luôn có lòng tranh giành nhau, đã tạo ra nguyên nhân mạnh hiếp yếu, đó không phải chỉ là lòng mưu cầu lợi ích cho riêng mình, mà chính là loài người ai cũng muốn đạp trên kẻ khác để tiến lên, nghĩ kỹ thật khiến người ta run sợ."

Ô Đình Phương bước tới ngã vào lòng gã, nói, „Hạng lang nói thật là chính xác."

Kỷ Yên Nhiên gật đầu, „Đây chính là nguyên nhân nghĩa phụ và Yên Nhiên vẫn cứ mong một tân thánh nhân xuất hiện, chỉ có thống nhất được thiên hạ, thì mới có hy vọng xuất hiện cục diện hòa bình."

Hạng Thiếu Long lặng lẽ nhìn những bông hoa tuyết lấp lánh trong ánh lửa, nghĩ ra một chuyện cười nói, „Các nàng có biết không, ta rất thích nghe Cầm thái phó gọi ta là Hạng thái phó, nếu nàng gọi ta là Hạng thống lĩnh hay Hạng đại nhân, thì khi đó tình hình rất không hay.“ Cầm Thanh giận dữ nói, „Ngài thật là, cứ nhớ mãi chuyện cũ."

Triệu Chi ôm vai Cầm Thanh nói, „Thanh tử đến lúc nào thì mới gọi chàng là Hạng lang như bọn tiểu muội... Thanh tử biết muội muốn nói gì chứ?"

Cầm Thanh e thẹn, không cãi lại cũng chẳng trách nàng, khuôn mặt đỏ lựng lên.

Lúc này kẻ địch đã đến.

Quả như Đổng Dực đã tính, kẻ địch trước tiên bày trận ở trên đồi cao, sau đó mới chuyển xe lôi mộc và thang mây đến cách tường thành hai ngàn bước, chuẩn bị đánh thành.

Bọn Hạng Thiệu Long thì giả vờ trở tay không kịp, trên thành sĩ tốt chạy loanh quanh, tiếng tù và thổi liên tục, rõ ràng rất lúng túng, để dụ kẻ địch tấn công đến.

Kỷ Yên Nhiên cười, „Điều quan trọng nhất của giữ thành là đầu tiên trên dưới phải một lòng, coi cái chết như không, thứ đến là sắp xếp phải ổn thỏa, ai nấy đều được thể hiện hết khả năng của mình, điều thứ ba là phòng bị đầy đủ, điều thứ tư là không thiếu lương thực. Giờ đây tuy tường thành mục trường chúng ta không đủ kiên cố, nhưng ở ngoài thành thì đầy cạm bẫy, có thể bù lại, lại thêm bốn điều kiện này chúng ta đều có cả. Cho nên trận này sẽ nắm chắc phần thắng.

Đổng Dực lúc này đến, tiếp lời, „Yên Nhiên còn thiếu một điều, đó là giữ thành phải cướp trại, như là lấy công để thay thủ."

Kỷ Yên Nhiên cười, „Vậy thì phải xem bản lĩnh của tiểu Tuấn."

Tiếng trống trận đột nhiên thúc lên, bọn địch giả thành mã tặc, bắt đầu di chuyển xe lôi mộc, chia thành bốn nhóm đánh tới.

Đổng Dực cười, „Mông Ngao bức hiếp ta quá thể, thế công phía trước mặt chỉ là dẫn dụ chủ lực của ta, còn quân chủ lực của y, chắc chắn đang ở phía sau, ta phải đùa với y một phen."

Nói chưa dứt lời, ầm một tiếng, một chiếc xe lôi mộc đã rơi xuống phố, nhất thời người ngã ngựa lăn.

Những chiếc hố đó đều nằm trong tầm bắn cung nỏ, Đổng Dực hạ lệnh, lập tức tên bắn ra như mưa, khoảng một ngàn tên đi đầu bị trúng tên ngã xuống, lại một chiếc lôi mộc nữa sa xuống hố có cắm đầy chông tên.

Tiếng trống lại thúc lên lần nữa, ở bên trái và phía sau có tiếng la hét vang trời kẻ địch cuối cùng đã triển khai trận đánh toàn diện.

Đá và tên lửa bay xuống.

Vì tầm bắn của cung nỏ rất xa, lại thêm thế đánh từ trên xuống dưới cho nên đã đánh lui được kẻ địch đang từng lớp xông lên.

Một canh giờ sau, mới có hai chiếc xe lôi mộc tiến đến dưới thành, nhưng lại bị máy bắn đá ném xuống một tảng đá lớn, nên vỡ vụn ra.

Đôi lúc có một vài tên lửa bắn vào thành, nhưng đều bị dập tắt.

Ai nấy đều biết rằng nếu kẻ địch phá được thành mà vào, thì sẽ xảy ra cục diện toàn thành bị chém giết, nên đều thí mạng, khiến cho kẻ địch máu chảy thành sông, thây chất đầy nội.

Lúc này phía bên địch đã dùng ván gỗ để lấp miệng hố, dùng loại thuẫn lớn để che người, năm chiếc xe lôi mộc còn lại để tấn công, thanh thế rất ghê gớm.

Hạng Thiệu Long nhận biết đã đến lúc phát ra mệnh lệnh, tiếng tù và vang lên.

Mười mấy luồng khói đen lập tức bốc lên, thuận theo thế gió mà bao kín lấy kẻ địch ở phía ngoài thành, nhất thời có tiếng ho sùng sục vang lên.

Đổng Dực ra lệnh tăng cường phản kích.

Hạng Thiệu Long hôn Ô Đình Phương, Triệu Chi, dặn bọn họ ở trong thành, cuối cùng đến phía trước Cầm Thanh.

Cầm Thanh đỏ mặt, ngửa mặt lên, chờ đợi nụ hôn.

Hạng Thiệu Long đưa tay nâng cằm nàng lên, hôn một nụ hôn thật sâu trên môi nàng, rồi mới cười lớn cùng Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên xuống thành.

Lúc này khó mù mịt, nhưng tiếng la hét vẫn vang lên không ngớt ở trên đỉnh đồi, rõ ràng là Kinh Tuấn và thủ hạ theo như kế hoạch, lúc khói bốc lên thì dùng tên tấn công kẻ địch trên đồi.

ở nơi cửa lớn, một ngàn binh sĩ Ô gia, đã sớm ngồi lên ngựa chờ đợi, khi ba người Hạng Thiệu Long lên ngựa thì gõ trống, tiến thẳng ra ngoài thành, theo con đường an toàn, tấn công thẳng vào trong quân địch.

Hạng Thiệu Long một tay cầm thuẫn Phi Long, một tay cầm thương Phi Long, dẫn đầu ở phía trước, thấy địch là đám. Kẻ địch lúc này đã ngợp thở nên càng loạn hơn.

Các binh sĩ Ô gia rất dũng mãnh, ai nấy đều không màng đến bản thân mình, như hổ vào bầy dê, trong chốc lát đã mở được một đường máu, đánh lên chủ lực của địch đang ở trên đồi.

Lúc này địch ở trên đồi đã rối loạn vì bị hun khói, và Kinh Tuấn đột kích, lại thêm các binh sĩ Ô gia đánh lên bất ngờ, không chịu nổi nữa, chẳng còn lòng dạ nào để chống cự, nên chạy tán loạn.

Cửa thành lại mở, một cánh quân ba trăm người của Ô gia do Ô Ngôn dẫn đầu xông ra phối hợp với thế công ở trong thành, khiến cho kẻ địch chỉ biết trốn chạy.

Hạng Thiệu Long lúc này mới cùng cánh quân của Kinh Tuấn hợp lại, đuổi kẻ địch chạy đến hơn hai mươi dặm, rồi mới quay về mục trường.

Cuộc chiến này toàn thắng, đã giết được hơn ba ngàn tên địch, bắt sống được hai trăm.

Còn phía bên Hạng Thiếu Long chỉ chết ba mươi hai người, bị thương không quá hai trăm, tuy nói đây là một thắng lợi, nhưng Hạng Thiếu Long không cảm thấy vui mừng, đối với một người yêu hòa bình như gã, chuyện chiến tranh, chết chóc, rớt cuộc vẫn là chuyện không vui.

Đến khi trời sáng, người trong Ô tộc mới ra thu dọn tàn cuộc. Kinh Tuấn phụ trách đưa tù binh áp giải về Hàm Dương để gây phiền hà cho Lã Bất Vi.

Khi Đổng Dực và Hạng Thiếu Long đi quan sát chiến trường, tiếc nuối nói, „Chỉ tiếc là không bắt được Mông Ngao và Quản Trung Tà, nếu không Lã Bất Vi không thể nào biện bạch nổi."

Hạng Thiếu Long sớm biết trước khi tiểu Bân đăng cơ, không ai có thể làm lung lay địa vị của Lã Bất Vi, nên chỉ thở dài không nói lời gì.

Đổng Dực nói, „Tù binh không phải là người của Mông Ngao thì cũng là gia tướng của Lã Bất Vi, ta muốn biết Lã Bất Vi giải thích như thế nào về chuyện này."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Đừng coi thường Lã Bất Vi, đệ đoán y sẽ có cách đối phó. Chuyện này đành phải dừng ở đây thôi."

Hai ngày sau, đã có câu trả lời.

Kinh Tuấn sai người về báo, khi bọn họ vừa đến thành Hàm Dương, tới ngay cửa thành thì bị quân đô vệ của Quản Trung Tà chặn lại, sau đó Lã Bất Vi xuất hiện, bắt hết tù binh, bề ngoài thì đương nhiên bảo rằng sẽ điều tra kỹ chuyện này. Nhưng lúc này Lã Bất Vi đang được thế, cả tiểu Bân cũng khó lòng mà lên tiếng, cuối cùng đành phải cho qua.

Kinh Tuấn đã được Hạng Thiếu Long nhắc nhở trước, nên đưa ngay bản báo cáo do Kỷ Yên Nhiên viết cho Vương Lăng, rồi sau đó lại chuyển cho Tả thừa tướng Xương Bình quân, để y tấu lại với Chu Cơ và tiểu Bàn. Bản tấu chương này lợi hại ở chỗ là không có câu nào trực tiếp chỉ trích Lã Bất Vi, nhưng đều có hàm ý. Dù cho Lã Bất Vi có gan to bằng trời, trong một thời gian ngắn cũng đừng hòng sai người đến tấn công.

Hạng Thiếu Long mấy ngày nay rất có hứng thú luyện thương, bởi vì Cầm Thanh dậy sớm để xem gã.

Lần đầu tiên Hạng Thiếu Long buộc Kỷ Yên Nhiên phải xuất toàn lực, mới miễn cưỡng chống đỡ được với gã.

Hạng Thiếu Long thấy nàng Kỷ tài nữ của mình mờ mờ hồ hồ, thì cười lớn, thu thương lui về phía sau đứng yên, uy vũ như một thiên tướng.

Bọn Ô Đình Phương, Cầm Thanh vỗ tay, Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói, „Phu quân đại nhân thật lợi hại, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà có thể nắm được cốt lõi của thương pháp, Yên Nhiên đành chịu thua."

Đặng Dực lúc này bước vào, trên tay cầm cây trường đao do Thanh thúc vừa mới chế tạo, ha ha cười nói, „Nhị ca đã đến, để xem thử cây Phi Long thương của đệ lợi hại hay là cây trường đao của Thanh thúc chế tạo lợi hại. Thiếu Long đừng coi thường, thanh đao này có chứa một loại tên là crom ta đã thử dùng nó chặt gãy mười mấy thanh trường kiếm, mà trên lưỡi chỉ hơi trầy xước."

Kỷ Yên Nhiên rất hiếu kỳ với những vật mới lạ, vả lại đây là thứ do phu quân của mình thiết kế ra, nên vội vàng mượn thanh đao trong tay Đặng Dực, nhìn nó một hồi thì than rằng, „Đây quả là một thứ bảo bối, không biết Thiếu Long làm sao mà nghĩ ra được, nếu trên chiến trường, khi thúc ngựa xông tới, vì ngựa chạy rất nhanh, nên chỉ có thể chém được trên vai của quân địch, chứ không phải dùng kiếm để đâm tới. Như thế, mũi kiếm nhọn

cũng chẳng có tác dụng lớn, tuy hai mặt đều bén, nhưng thân kiếm nhỏ, khi chế tạo rất khó, chém xuống thì dễ gãy, giờ đây thanh đao này chỉ có một mặt, mặt bên kia là sống đao dày, không những khó gãy, lợi cho việc chém xuống, mà dùng lực càng dễ hơn. Yên Nhiên phải bảo Thanh thúc làm cho người ta một cây mới được."

Hạng Thiếu Long nghe mà trố mắt ra, sở dĩ gã bảo Thanh thúc rèn ra thanh đao này, chủ yếu là vì thích loại đao của Nhật bản, nào nghĩ ra được lý lẽ này.

Ô Đình Phương cầm thanh trường đao ngắm nghía, một lát sau mới ngạc nhiên kêu lên, „Hoa văn trên thanh đao thật là đẹp ô! Trên cán đao còn có chữ Bách Chiến. Bách chiến bách thắng, ý nghĩa thật là hay! Thanh Bách Chiến này thật là nặng!"

Đằng Dực giải thích, „Phương pháp rèn kiếm của Thanh thúc chính là theo cách bách luyện pháp của âu Càn Tử nước Việt, phân thành nhiều lần luyện trong lửa, sau đó đập lại nhiều lần, rồi lại bỏ tiếp vào lửa, cho nên khác hẳn với một thanh đao bình thường."

Rồi quay sang Kỷ Yên Nhiên nói, „Nếu Yên Nhiên muốn có một thanh đao như thế này, e rằng phải chờ một năm mới được, nhưng cũng chưa chắc bằng thanh bảo đao Bách Chiến này. Đây là tác phẩm tâm huyết của Thanh thúc, nửa năm nay đã thất bại nhiều lần, may nhờ trời cao thương tình mới rèn được một thanh như thế này. Nào, Thiếu Long hãy đến đây!"

Mọi người đều hưng phấn, đứng lùi qua một bên.

Trong khoảng sân đầy tuyết, Đằng Dực cầm đao đứng yên, khí thế bất phàm.

Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, thanh Phi Long thương phóng lên, đâm thẳng tới Đằng Dực như một con linh xà.

Đặng Dực biết gã vì có món binh khí dài hơn gấp đôi, sợ làm tổn thương tới mình nên nói, „Sao lại không có lòng tin với nhị ca thế, mau tới đây!"

Bọn Ô Đình Phương thấy Đặng Dực nói thế, thì lên tiếng cổ vũ cho Hạng Thiếu Long, cả Cầm Thanh cũng thế, có thể thấy mỹ nhân đã hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, trầm eo tọa mã, ngọn Phi Long đâm thẳng vào bụng Đặng Dực như điện chớp.

Chỉ có loại binh khí dài như thế này, mới có thể đâm từ ở góc độ này, mà không hề sợ kẻ địch dùng binh khí phản kích.

Đặng Dực lạnh lùng hừ một tiếng, thanh bảo đao Bách Chiến chém thẳng xuống.

Hạng Thiếu Long xốc thương lên trên, keng một tiếng, nhưng không gạt nổi thanh Bách Chiến bảo đao, ngạc nhiên rút thương về phía mình, rồi múa tít, Đặng Dực xốc tới, nhất thời tiếng thương đao giao nhau vang lên không ngớt.

Mỗi lần đao và thương chạm nhau, ngọn trường thương đều bị gạt ra, nếu không phải ngọn Phi Long thương được làm từ một loại sắt đã được tinh luyện, mà là một loại thương bằng gỗ, thì đã bị gãy hơn chục lần.

Lúc này mười tám thiết vệ và Thiện Lan cũng đến, không khí càng thêm náo nhiệt.

Hai bên lại lao vào nhau, rồi lui ra, cả hai đều hết cả hơi sức.

Kỷ Yên Nhiên vỗ tay nói, „Lần này có thể nói là hòa nhau, nhưng chỉ cần nhị ca có thời gian, làm quen với thanh đao, kẻ bại chắc chắn là Hạng Thiếu Long vô địch của chúng ta."

Hạng Thiều Long ngửa mặt lên trời cười dài, ném cây Phi Long thương, cả mừng nói, „Ta không cần dùng thương nữa, tháng sau sẽ dùng thanh Bách Chiến bảo đao này, để lấy mạng của Quân Trung Tà."

Đặng Dực vui mừng ném đao cho gã, nói, „Vậy thì chúc Thiều Long trăm trận trăm thắng, vô địch thiên hạ."

Hạng Thiều Long chụp lấy thanh đao, nâng lên hạ xuống, như đang xem trọng lượng, khen rằng, „Trọng lượng của thanh bảo đao này gần bằng với thanh Mặc Tử kiếm của đệ, nhưng bề ngoài không thể nhìn ra được, sẽ khiến cho Quân Trung Tà giật mình, hối hận vì đã quyết đấu với đệ."

Đặng Dực nói, „Từ hôm nay trở đi, thanh Mặc Tử kiếm của đệ là của ta, khi đã dùng qua thanh bảo đao Bách Chiến này, ngoài Mặc Tử kiếm ra, những loại binh khí khác đều cảm thấy không vừa ý."

Khi hai người nhìn nhau cười, Kỷ Yên Nhiên vừa nghe xong Ô Quang báo cáo, vui mừng nói, „Ô Quang bảo đã phát hiện được một suối nước nóng ở ngọn bái nguyệt, chúng ta hãy lập tức đến đó."

Ô Đình Phương, Triệu Chi, Điền Trinh, Điền Phụng reo lên.

Hạng Thiều Long ngạc nhiên, „Hôm nay không cần luyện võ sao?"

Kỷ Yên Nhiên nở nụ cười mê người, dịu dàng nói, „Đã có được thanh bảo đao Bách Chiến này, nghỉ ngơi một ngày cũng đáng mà!“ Hạng Thiều Long dâng lên niềm tin lớn lao, nói cho cùng, mình có thể sống được cho tới ngày hôm nay, là bởi hơn những người ở đây đến hai ngàn năm kiến thức, thanh đao trong tay này là một minh chứng tốt nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 193: Được Như Ý Muốn

H

ơi nước bốc lên, cả mặt hồ chìm trong sương khói, lại thêm hoa tuyết từ trên trời bay xuống, khiến người ta như lọt vào cảnh tiên.

Nước suối nóng bỏng chảy ra từ ba khe đá, nhập vào trong hồ, khi nước đã đầy thì chảy xuống một hồ nước nóng cách đó khoảng năm trượng. Mọi người đều thích thú xuống bơi lội hồi lâu. Cả Cầm Thanh cũng thế.

Nhân lúc Cầm Thanh và mấy thiếu nữ đang chơi đùa cùng với Hạng Bảo Nhi, Kỷ Yên Nhiên kéo Hạng Thiếu Long ra tòa tiểu đình trong vườn ngắm tuyết, vui mừng nói, „Thiếp chưa bao giờ thấy Thanh tử vui vẻ như thế, chàng đã chuẩn bị nghênh đón Thanh tử chưa?"

"Ta thấy phải đợi sau cuộc quyết đấu với Quân Trung Tà rồi mới nói!" Hạng Thiếu Long trầm ngâm rồi mới nói.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thiếp đã suy nghĩ cho chàng chuyện này, tốt nhất đợi sau khi hắc long xuất hiện, cũng chính là lúc bỏ mới đón cũ, lúc ấy dù cho thân phận của Thanh tử có thay đổi, cũng sẽ không khiến cho hoàng tộc nhà Tần lời ra tiếng vào."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Yên Nhiên quả thật có thể nghĩ cách cho ta, có được Thanh tử, ta sẽ không còn đòi hỏi gì nữa."

Kỷ Yên Nhiên nghiêm mặt nói, „Muốn Thanh tử chấp nhận gả cho chàng, không phải là chuyện dễ, chàng tốt nhất phải giữ lễ với Thanh tử. ô, thiếp muốn nói là quan hệ xác thịt, bởi vì Thanh tử không thích hành vi gần gũi của nữ tử nước Tần trước khi kết hôn, phu quân đại nhân chắc hiểu ý của Yên Nhiên."

"Giờ đây cả Kỹ tài nữ nàng ta cũng chẳng dám đụng, làm sao dám mạo phạm Cẩm Thanh?" Hạng Thiếu Long cười Tuyết bay đầy trời, Hạng Thiếu Long trên tay cầm thanh bảo đao Bách Chiến, đứng giữa trời tuyết, phía sau lưng là mục trường của Ô gia.

Không biết có phải vì mới có được bảo đao nên mười ngày nay gã hầu như không rời khỏi thanh đao, tìm cách vận dụng Mặc Tử kiếm pháp, sau một hồi tĩnh tọa, gã thấy trong lòng mình nôn nao, có vẻ như sắp tìm được bí mật của đao pháp, nhưng chỉ còn một vài điểm vẫn chưa đột phá được.

Chuyện cũ cứ lướt qua trong đầu, khiến gã như nhớ lại cảnh bọn Triệu Thiên bị giết, máu nóng dâng lên, gã không thể nào kiềm chế được, chém mạnh thanh đao lên không.

Thanh Bách Chiến bảo đao kêu lên vù vù.

Bỗng trong lúc thuận tay, tự nhiên đã sử ra Mặc Tử kiếm pháp, nhưng có cảm giác như thiếu một thứ gì đó.

Bỗng nhiên gã bừng tỉnh, hiểu rõ được vấn đề đang nằm ở đâu. Thì ra gã đã chột nghĩ ra được Mặc Tử kiếm pháp là nghiêng về thủ chứ không nghiêng về công, mà thanh Bách Chiến bảo đao này với đặc tính của nó nghiêng về công chứ không nghiêng về thủ, cho nên muốn dung hợp toàn bộ bộ kiếm pháp Mặc Tử này vào trong đao pháp là điều không thể.

Nghĩ đến đây, gã vội vàng điều chỉnh lại, chỉ dùng những chiêu số tấn công trong Mặc Tử kiếm pháp, nhất thời ánh đao loang loáng, khí thế như điện chớp, khiến gã vui mừng vô cùng.

Hạng Thiếu Long như một dòng nham thạch được khơi nguồn, trong lòng dâng lên con sóng vạn trượng.

Gã lại nghĩ đến môn không thủ đạo trước đây đã từng học và môn Quốc thuật đã được thay đổi, đều phù hợp với nguyên lý khoa học, ví dụ như

đánh theo đường thẳng, hoặc đánh theo hình tròn ốc, hoặc trong một khoảng cách thích hợp thì đánh theo kiểu đường hypchol, đại khái những thứ như thế, đều có thể áp dụng vào trong đao pháp.

Rồi lại nghĩ đến kiếm đạo Nhật Bản, tới tới lui lui chỉ có mấy chiêu thức, nhưng uy lực vô cùng.

Chỉ đến đây, đao pháp của gã trở nên khoáng đạt, tự nhiên.

Mặc Tử có thể sáng tạo ra kiếm pháp, còn mình thì hấp thu những tinh túy trong kiếm pháp đó, phối hợp với những hiểu biết về võ thuật các nước, tại sao không sáng tạo ra một bộ đao pháp cho phù hợp với mình?

Hạng Thiếu Long chỉ thấy lòng mình rạo rờ, cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng, ngửa mặt lên trời hú dài, thanh bảo đao Bách Chiến múa tít trong tuyết.

Đột nhiên gã ngừng lại.

Hạng Thiếu Long chém ra mấy đao rất thô sơ, gã có cảm giác như đang tung hoành nơi sa trường cùng với thiên quân vạn mã.

Hạng Thiếu Long quỳ xuống, biết mình đã nắm được yếu quyết của đao pháp, hiện nay chỉ còn thiếu có mỗi kinh nghiệm mà thôi.

Về đến nhà, vội vàng tìm Đặng Dực, Kỷ Yên Nhiên để thử đao.

Kỷ Yên Nhiên tay nắm ngọn Phi Long thương, thấy Hạng Thiếu Long bày ra thế thủ, ngạc nhiên nói, „Phu quân đại nhân xảy ra chuyện gì thế? Tại sao lần này chàng lại chỉ nâng đao để ra thế, người ta quả thật có cảm giác không thể tấn công được chàng."

"Đây gọi là lòng tin và khí thế, hãy ngoan ngoãn mau đến, ta đang ngửa tay đây!" Hạng Thiếu Long cười lớn nói.

Nhìn dáng vẻ anh hùng của gã, bọn Cầm Thanh đều ngây ngất.

Kỷ Yên Nhiên hét lên một tiếng, ngọn Phi Long lao thẳng về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long tinh thần phấn chấn, toàn lực chống trả, tay, mắt, bước chân đều phối hợp kín kẽ với nhau, đều mang lực của toàn thân, nếu trước đây kiếm pháp của gã là công thủ, nay đã thay đổi thành kiểu đánh toàn bộ là tấn công, không hề e sợ trọng lượng và độ dài của ngọn Phi Long.

Đao đánh tới đâu, thương lúi tới đó, nàng Kỷ tài nữ không còn chống trả được nữa.

Kỷ Yên Nhiên dâng lên cảm giác không thể chống đỡ nổi với kẻ địch, nàng ném ngọn thương qua một bên, lúi ra, giận dữ nói, „Không đánh nữa!" rồi vui mừng nói, „Hạng Thiếu Long ơi! Đến hôm nay Kỷ Yên Nhiên này mới thật sự tâm phục khẩu phục."

Đằng Dực không nói lời nào, xông ra, thanh Mặc Tử kiếm tấn công ào ạt về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long rất hưng phấn, quát to một tiếng, chém một đao ra.

Đao này bề ngoài xem ra chẳng có gì là lạ, nhưng chỗ lợi hại là thế đao rất nguy hiểm, khiến cho người ta có cảm giác không thể chống trả được.

Với một kẻ có sức lực hơn người, cầm trên tay thanh mộc kiếm nặng nề như Đằng Dực mà vẫn phải thối lui nửa bước.

Đằng Dực vui mừng lắm, khi đang định phản kích, Hạng Thiếu Long chém soạt soạt hai đao, ánh đao chớp lên, Đằng Dực sinh ra cảm giác có lực mà khó thi triển, liên tục thối lui năm bước mới ứng phó được đến hai đao của gã.

Hạng Thiếu Long được thế nào chịu tha, cứ xốc tới, nhất thời ánh đao loang loáng, khiến cho các thiếu nữ và bọn thiết vệ đứng nhìn phải cảm thấy lạnh mình.

Đằng Dực kể ra cũng là hạng ghê gớm, sau hơn mười chiêu thì mới thối lui thêm hai bước nữa.

Hạng Thiếu Long thu đao lại lui về sau, nhưng vẫn có uy thế vô cùng.

Đằng Dực ha ha cười, nói, „Nếu tam đệ có lòng muốn lấy mạng ta, thì e rằng ta không chết cũng bị thương."

Kinh Thiện lè lưỡi nói, „Đó là kiếm pháp gì?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Đó không phải là kiếm pháp mà là đao pháp!"

Kỷ Yên Nhiên vỗ tay kêu, „Đó là Bách Chiến đao pháp mà Hạng Thiếu Long đã tự sáng chế, so với Mặc Tử kiếm pháp còn lợi hại hơn, Quân Trung Tà lẫn này đã gặp đối thủ."

Ba tiếng gõ cửa cộc cộc cộc vang lên.

Giọng nói ngọt ngào của Cầm Thanh từ trong phòng truyền ra, „Ai?"

Hạng Thiếu Long ho khan một tiếng nói, „Là Hạng Thiếu Long, có thể bước vào không?"

Cầm Thanh trả lời, „Được! ô! Không!"

Hạng Thiếu Long đã mở cửa bước vào, ngạc nhiên nói, „Cầm thái phó tại sao trước tiên nói được mà sau đó lại nói không? ô, Cầm thái phó đang làm gì đó?"

Cầm Thanh đang ngồi thì đứng dậy, vì trong phòng có lò sưởi cho nên vẫn ấm áp như mùa xuân, trên người chỉ mặc bộ váy dài màu trắng, bên ngoài có khoác một chiếc áo màu lục, thực hài hòa với khuôn mặt thanh tú của nàng, quả thực đẹp như là thiên tiên.

ở trên chiếu bày đầy những mảnh giáp, có mảnh thì hình vuông, hình chữ nhật, có mảnh thì hình tam giác, ở xung quanh đều có các lỗ nhỏ. Cầm Thanh đang kết chúng lại với nhau, có một mảnh phía trước ngực đã làm xong, vẫn còn hơn ba mươi mảnh đang chờ nàng kết.

Cầm Thanh đỏ mặt, trách cứ, „Ngài chẳng phải luyện bắn tên sao? Tại sao quay về nhanh thế?"

Hạng Thiệu Long nhìn nàng đang khâu giáp, đến bên nàng mỉm cười, „Đây phải chẳng là áo giáp Thanh thúc chế tạo ra? ô, Cầm thái phó đang kết áo giáp phải không?"

Cầm Thanh đỏ cả mặt, vội vàng gật đầu, nhưng lại còn biện bác, „Cầm Thanh thấy mình rảnh rồi, Đình Phương và Chi Chi thì lại bận chăm sóc Bảo Nhi, Yên Nhiên lại lo chuyện của hắc long, cho nên đã nhận công việc này, này, đừng nhìn người ta với ánh mắt đó được không?"

Rồi cúi đầu nói, „Có biết đây là khuê phòng của Cầm Thanh không?"

Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „May mà ta đã bước vào đây, nếu không đã không có cơ hội thấy được tâm ý của Cầm thái phó đối với ta, ngày sau mặc áo giáp này, cũng giống như... cũng giống như Cầm thái phó đang..." Cầm Thanh giậm chân nói, „Câu thứ hai đừng nói nữa được không?"

Hạng Thiệu Long dâng lên trong lòng cảm giác ngọt ngào, dịu dàng nói, „Ngày đó tại hạ xông vào phủ tìm Cầm thái phó, lúc ấy Cầm thái phó giấu một chiếc áo ở trong tay, không biết..."

Cầm Thanh bước tới, quay lưng lại với gã, cúi đầu không nói, rõ ràng là đã âm thầm thừa nhận là áo mới may cho Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thấy máu nóng dâng lên, đến sau lưng nàng, hạ quyết tâm đưa tay ôm lấy đôi vai nàng.

Cầm Thanh run lên, lát sau mới bình tĩnh lại, mà không hề chống trả.

Hạng Thiếu Long ghé sát mặt nàng, ngửi mùi thơm cơ thể nàng, dịu dàng nói, „Còn nhớ lần đầu tiên gặp Cầm thái phó, chính là bên ngoài thư trai của bị quân Chính, lúc ấy bị Cầm thái phó trách cứ, lúc ấy trong lòng ta đã nảy sinh lòng yêu Cầm thái phó."

Cầm Thanh mềm nhũn trong tay gã, ngã về phía sau nói, „Người ta chỉ là thấy sao nói thế thôi! Ngài và bị quân Chính không hề dàng hoàng, lại trêu người ta, Cầm Thanh lúc ấy giận ngài suýt chết."

Hạng Thiếu Long ôm lấy mặt nàng, cúi người về phía trước, mạnh dạn nói, „Cầm thái phó! Hãy gả cho ta!"

Cầm Thanh hơi giật mình, trong mắt lộ vẻ vui mừng, rồi sau đó chợt buồn bã, lắc đầu.

Hạng Thiếu Long lập tức tay chân lạnh lẽo, ngạc nhiên nói, „Cầm thái phó té ra không muốn gả cho ta ư?"

Cầm Thanh giật mình nói, „Không! Đừng hiểu nhầm người ta! Nếu không muốn theo chàng, giờ đây Cầm Thanh đâu để cho chàng tự do như thế, Cầm Thanh chỉ là suy nghĩ Hạng thái phó, mấy năm nay có nhiều người quyền thế cầu thân với Cầm Thanh, đếm không biết bao nhiêu người, đều bị Cầm Thanh từ chối. Nếu Cầm Thanh đột nhiên thay đổi thái độ, gả cho chàng, thì sẽ khiến cho kẻ khác ghen tị, dù cho một lúc không thể làm gì được chàng, nhưng nếu có cơ hội nhất định sẽ hại chàng. Điều đáng lo hơn là thái hậu, bà ta hình như rất ghen tị vì mối quan hệ giữa chàng và thiếp."

Hạng Thiếu Long thở phào, kiêu hãnh nói, „Kẻ khác thích thế nào thì cứ làm thế ấy! Hạng Thiếu Long há sợ ai ư?"

Nói rồi xoay người nàng lại, ôm nàng thật chặt, Cầm Thanh thở dốc, đôi mắt khép hờ, dáng vẻ rất khêu gợi.

Đóa quốc sắc thiên hương ấy mở to mắt, thì thầm, „Hạng Thiếu Long ời! Nếu chàng có một ngày bỏ nơi đây mà đi, Cầm Thanh dù có chết cũng theo chàng, nhưng đừng vì Cầm Thanh mà khiến cho kẻ khác ghen tị. Người ta theo chàng tới đây, đã sớm xem chàng là đấng trượng phu!"

Hạng Thiếu Long vỗ vập hôn lấy đôi môi nàng, khi rời khỏi môi nàng, nàng mỹ nữ ấy như hoàn toàn tan trong gã, hai tay chủ động ôm lấy cổ gã, người mềm nhũn, nhưng cũng nóng rực lên. Ngọn lửa tình yêu bốc cháy bùng bùng.

Cầm Thanh thủ thủ bên tay gã, „Chúng ta bề ngoài hãy giữ vẻ bình thường, còn giờ đây Hạng lang muốn thế nào thì Cầm Thanh cũng đành phải phục tùng!"

Hạng Thiếu Long nén không được, ôm lấy Cầm Thanh, bế nàng tới giường.

Khi Hạng Thiếu Long thức dậy, trời đã tối.

Cầm Thanh tỉnh dậy, thấy Hạng Thiếu Long thì e thẹn, rồi kêu lên, „Hồng to! Đều tại chàng cả, cả bữa cơm tối cũng bỏ qua, người ta còn mặt mũi nào gặp bọn Yên Nhiên muội nữa?"

Hạng Thiếu Long cười hì hì ngồi dậy, ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói, „Chuyện hoan nam ái nữ là bình thường, ai dám cười Cầm thái phó của ta nào! Hãy để ta mặc áo cho Cầm thái phó! Chính tay ta đã cởi áo Cầm thái phó, Hạng mỗ này rất thủy chung, sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm."

Cầm Thanh tuy đã ăn nằm với gã nhưng vẫn không chịu được, giận dữ nói, „Chàng đi mau ra ngoài, xem tình hình rồi mới vào đây báo cáo."

Hạng Thiếu Long nhận lệnh, nhảy xuống giường, vội vàng mặc áo, một lát sau khi quay vào lại, Cầm Thanh đang ngồi phía trước tấm gương đồng chải tóc, Hạng Thiếu Long nắm lấy tay nàng, nói, „Đừng chải, ta thích nhất là thấy Cầm thái phó tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, huống chi giờ đây mọi người đều đi ngủ cả, chỉ có tể muội họ Điền Trinh đang hầu hạ chúng ta, ta đã sai bọn họ đưa thức ăn tối vào phòng, Cầm thái phó có thể tránh gặp mọi người."

Lúc này Điền Trinh, Điền Phụng mỉm cười đẩy cửa bước vào, chuẩn bị thức ăn cho hai người, rồi lui ra.

Cầm Thanh ngả vào lòng Hạng Thiếu Long, yếu đuối kêu lên, „Hạng Thiếu Long ơi! Người ta đã bị chàng hại thảm quá!

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Ta đã làm gì mà liên lụy tới nàng?"

Cầm Thanh trong mắt lộ vẻ dụi dằn, e thẹn nói, „Chẳng phải là người liên lụy người ta hay sao? Sau này nếu Cầm Thanh không có chàng bên cạnh, ngày tháng sẽ cô đơn biết dường nào."

Hơn mười ngày sau, Hạng Thiếu Long cố gắng giữ lòng mình để chuyên tâm luyện kiếm, cho nên tiến bộ rất nhanh chóng.

Hôm nay gã lại đấu với mười tám thiết vệ, sau khi đánh bọn họ té nháo nhào, Kỷ Yên Nhiên kéo mọi người ra khỏi mục trường, đến bên dòng sông, thì xuống ngựa nói, „Mấy ngày hôm nay ở con sông này xuất hiện một con giao long màu đen, phu nhân đại nhân có dám xuống nước trừ hại hay không?"

Đằng Dực cười nói, „Giả sử nếu trừ được con giao long này, xem thử Thanh thúc có chịu tha cho chúng ta hay không?

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Đã chế tạo xong con hắc long rồi sao?"

"Xem kìa!" Cầm Thanh kêu lên.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc đầu kì dị từ dưới nước nhô lên, hai mắt phát sáng, sau đó là thân mình dài mười mấy trượng xuất hiện phía sau đầu rồng, khiến cho ai nấy đều run rẩy.

Uy thế của con hắc long không giữ được nửa khắc, chưa bơi qua, thì đã đứt thành hai đoạn.

Kỷ Yên Nhiên bức bối nói, „Đồ vô dụng!"

Con hắc long rơi thành mười mấy đoạn, nước bắn lên, người trong thân rồng bơi vào bờ.

Bọn Ô Đình Phương thấy thế thì cười ngặt nghẽo suýt nữa rơi xuống ngựa.

Đằng Dực cười khổ nói, „Đừng lo, đó chẳng qua là vì những chiếc móc trong thân rồng có vấn đề, thời tiết lại hơi lạnh, luyện tập lại lần nữa thì sẽ được thôi."

Hạng Thiếu Long đã thỏa mãn lắm, khen Kỷ Yên Nhiên mấy câu, rồi thúc ngựa quay về nhà, than rằng, „Thời gian trôi qua như bóng ngựa chạy qua cửa sổ, nghĩ đến lúc phải gặp tên trọng phụ thối tha ấy, cả cơm nước cũng không muốn ăn."

Đằng Dực nói, „Tiểu Tuấn thì ngược lại, bảo hắc ở lại mục trường là khổ sai."

Ô Đình Phương cười, „Đương nhiên! Không có Lộc Đan Nhi, hắc đâu còn thú gì!“ Kỷ Yên Nhiên nói, „Còn mười ngày nữa là đến đại thọ của Lã Bất Vi, phu quân đại nhân định khi nào thì quay về?"

Hạng Thiếu Long nghĩ ngợi một lát rồi nói, „Ngày mốt hãy nói!“ Cầm Thanh nói, „Hãy cẩn thận! Lã Bất Vi sẽ đột kích chúng ta trên đường về."

Hạng Thiếu Long nói, „Khả năng này có lẽ không lớn, nhưng Cầm thái phó nói đúng, cẩn thận thì vẫn hơn."

Đằng Dực kiêu hãnh nói, „Chuyện này ta đã sắp xếp trước, lần này về Hàm Dương chúng ta sẽ chọn đường xa mà đi, chứ không chọn đường gần nữa, trước khi lên đường ta sẽ sai người đi thăm dò trước, hãy giao cho ta."

Triệu Chi quay đầu lại cười, „Lần này thiệp phải thấy Hạng đại lang đại triển thần oai, hạ tên Quản Trung Tà đáng ghét kia."

Ô Đình Phương vỗ tay tán thành.

Kỷ Yên Nhiên nhú mày, „Giả sử Lã Bất Vi gả con gái cho phu quân đại nhân, thì làm thế nào đây?"

Cầm Thanh cười, „Đó chính là nguyên nhân Lã Bất Vi sai người đánh mục trường, đó là sự cẩn thận của y. Lã Bất Vi cũng sợ Quản Trung Tà sẽ thua. Cho nên có thể thấy dù cho Hạng thái phó có thắng, Lã Bất Vi cũng sẽ tìm cách không gả con gái cho Hạng thái phó."

Hạng Thiếu Long vỗ ngựa phóng tới, cười lớn nói, „Dù sao đi nữa trước tiên cũng phải hạ Quản Trung Tà, không cần phải suy nghĩ đến chuyện khác nữa."

Mọi người vỗ ngựa phóng nhanh, để lại trên tuyết nhiều dấu chân ngựa.

Có được thanh bảo đao Bách Chiến, Hạng Thiếu Long không hề sợ kẻ nào nữa.

Chương 194: Thái Hậu Dời Cung

H

ạng Thiều Long vừa vào đến cửa thành thì nhận được lệnh của tiểu Bàn nên lập tức vào cung.

Tiểu Bàn đang nghị sự cùng với các đại thần như Lã Bất Vi, Xương Bình quân trong nội chính sảnh.

Hạng Thiều Long phải đợi trong thư trai cả nửa canh giờ rồi tiểu Bàn mới ra gặp gã.

Ngồi xuống, tiểu Bàn mỉm cười nói, „Sư phụ có quen biết một người tên gọi là Phùng Kiếp hay không, y là đại phu quản luật pháp của đại Tần ta."

Hạng Thiều Long cũng mỉm cười trả lời, „Vì chuyện gì mà bị quân đặc biệt nhắc đến người này?"

Tiểu Bàn nói, „Kẻ này rất có cốt cách, lại không sợ quyền thế, gặp quả nhân y cũng dám buông lời chống đối. Không biết có phải vì y bị ảnh hưởng của Lã thị Xuân Thu hay không, mà đột nhiên phê phán pháp luật của đại Tần ta quá hà khắc, không đúng với giáo hóa của thánh nhân."

Hạng Thiều Long ngạc nhiên nói, „Nói vậy bị quân theo lý là không vui mới đúng, tại sao cứ nhắc đến người này, ngược lại có ý vui mừng?"

Tiểu Bàn cười ha ha nói, „Sư phụ hiểu ta nhất. Chỉ vì kẻ này khi nói đến chuyện khác thì không phải hoàn toàn vô lý Ví dụ như y chỉ ra kẻ làm vua ở các nước khác, căn cứ vào sự thay đổi của tình thế để có những cải cách mới, sớm ban ra thì tối thay đổi, khiến cho người ta không biết đâu mà lần, phải thống nhất với nhau, không làm được điều này thì nước không thể mạnh lên được."

Hạng Thiếu Long ngăn người ra nhìn vị Tần Thủy Hoàng chưa đến mười tám tuổi này, trong lòng dâng lên sự tôn kính. Đó không phải là vì tiểu Bàn hiểu rõ được rằng pháp chế phải sáng tỏ mà là lòng dạ rộng rãi của y đối với những lời can gián và phê bình.

Tiểu Bàn lại hạ giọng nói, „Ta lúc đầu cứ tưởng rằng y đã quay sang Lã Bất Vi, nhưng khi ta thấy y dáng vẻ rất hiên ngang giống với sư phụ, sau đó lại chất vấn Lã Bất Vi về chuyện mục trường của sư phụ bị đánh cướp, mới biết y không sợ chết như sư phụ. Kẻ này tuy không tiện nắm giữ luật pháp, nhưng là con cờ tốt để trở thành ngựa sử đại phu."

Hạng Thiếu Long giật mình, lẽ nào giấc mộng của Lý Tư tan vỡ? Vội vàng nói, „Bị quân tốt nhất nên suy nghĩ lại, Lý trưởng sử mới là nhân tuyển thích hợp."

Tiểu Bàn lắc đầu nói, „Nếu nói thích hợp, thì người tốt nhất phải là sư phụ. Sư phụ có bao giờ thấy Lý Tư đối đầu với một kẻ nào chưa? Luận về kiến thức, Lý Tư hơn Phùng Kiêm gấp mười lần, còn về pháp luật thì hơn cả Thương ưởng chứ không thua. Cho nên ta thấy Lý Tư hợp với chức đình úy hơn, chủ yếu nắm về luật pháp. Còn quả nhân thì có thể mượn tài học của y, để thống nhất luật pháp cả nước, đặt nền móng vững chắc cho việc thống nhất thiên hạ sau này."

Hạng Thiếu Long cứng họng, nói đến việc trị nước, gã nào dám tranh biện với nhân vật trác tuyệt trong lịch sử Trung Quốc sau này.

Song đình úy là một trong cửu khanh, Lý Tư chắc cũng thỏa mãn. Đồng thời cũng có thể thấy được ảnh hưởng của mình đối với tiểu Bàn rất lớn. Tiểu Bàn chỉ vì thần thái lời nói của Phùng Khiếp giống với mình, mà có thể phán đoán được y chỉ vì là kẻ ngay thẳng.

Thành công không phải là may mắn, chính vì tiểu Bàn có thể biết dùng người, cho nên thiên hạ ngày sau mới lọt vào tay y.

Tiểu Bàn đột nhiên hớn hỏ, hạ giọng nói, „Tiểu Tuấn đã kể tường tận cuộc chiến ở mục trường cho quả nhân nghe, quả thực rất tuyệt vời, sư phụ có thể lợi hạ hơn cả Bạch Khởi. Sau này nếu như sư phụ dẫn quân xuất chinh thì chắc chắn sẽ chiến thắng."

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khỗ, đó chính là chuyện mà mình sợ nhất, tiểu Bàn có ý nghĩ này, mình chắc chắn sẽ chạy không thoát, may mà chuyện đó không xảy ra ngay, lảng sang chuyện khác nói, „Lã Bất Vi đã chối tội như thế nào?"

Tiểu Bàn trong mắt hiện lên tia sát cơ, trầm giọng nói, „Đương nhiên không cần tra hỏi mà đã thả tất cả, lại tìm vài người giết chết rồi chặt đầu cho đủ số, nếu không phải có chuyện hắc long sẽ xuất hiện, nói không chừng ta sẽ gọi y lại, tự tay hạ thủ. Hừ! Mông Ngao này cũng tội đáng muôn chết, may mà y còn có hai thằng con tốt."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Chắc hắc long cũng chế tạo xong!"

Hạng Thiếu Long kể ra tường tận sự tình.

Tiểu Bàn than, „May mà sư phụ đã nghĩ ra kế sách tuyệt diệu, nếu không sẽ không biết cách nào để áp chế được Lã Bất Vi. Chao ôi! Doanh Chính này sở dĩ có ngày hôm nay...“ Hạng Thiếu Long ngắt lời y, „Đừng nói những lời ấy. Bị quân là nhân vật trời định thống nhất thiên hạ, hạ thần chỉ có thể tận sức giúp đỡ mà thôi!“ Tiểu Bàn lộ ra vẻ cảm động, một lát sau thở dài nữa, „Thái hậu ngày hôm qua đã dời đến cung Tam Tuyên!"

Cung Tam Tuyên là một hành cung nằm ở phía bắc trong thành đối diện với cung Hàm Dương, Chu Cơ dọn đến đó, tránh xa đứa con mình, cũng chỉ vì mối quan hệ giữa hai người ngày càng xấu đi.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Phải chăng bị quân đã tranh cãi với bà ta?"

Tiểu Bàn lộ vẻ oan ức, lắc đầu, „Chuyện này thì ngược lại, mấy ngày nay quả nhân đã nghe theo lời căn dặn của suphụ, tỏ ý giảng hòa với thái hậu, bà ta bảo muốn dời đến cung Tam Tuyên, ta đã cố giữ, nhưng bà ta đã không hề chấp nhận, bảo dời là dời. Thật là kỳ lạ! Hừ, thật ra bà ta dời cung càng tốt, để tránh khuất mắt quả nhân."

Hạng Thiếu Long biết y muốn nói đến mối gian tình giữa Chu Cơ và Lao ái. Trong lòng ngạc nhiên, theo lý Chu Cơ nếu muốn giữ sự ảnh hưởng của mình đối với triều chính, thì phải năng đi lại trong cung mới phải. Nhưng tại sao nàng lại dời khỏi cung Hàm Dương? Rồi chợt nhớ đến Cầm Thanh, nghĩ bụng phải nhờ nàng điều tra mới được.

Thuận miệng hỏi, „Bà ta có tham gia tảo triều và nghị sự không?"

Tiểu Bàn cười khố nói, „Chuyện này làm sao bà ta chịu bỏ qua, tuy không thường lên triều, nhưng chuyện lớn nhỏ đều do bà ta trước tiên phê duyệt, so với trước đây càng khó ứng phó hơn. Điều đáng ghét nhất vẫn là tên Lao ái ấy, tên gian tặc này ngày càng ngênh ngang, ý thế vào thái hậu, không những đã nói nhiều, mà còn không ngừng xàm tấu với thái hậu, ta chỉ hận không đem y ra chém bay đầu."

Hạng Thiếu Long trầm mặt một lát rồi mỉm cười, „Đã là như thế, chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền, biến Lao ái trở thành người phát ngôn cho thái hậu. Với một kẻ có dã tâm như tên này, tất sẽ tranh quyền đoạt lợi với Lã Bất Vi, lúc ấy chúng ta có thể ngồi mà xem hai hổ đấu nhau."

Tiểu Bàn bực dọc nói, „Nhưng mỗi lần ta thấy tên Lao ái ấy thì lại nổi giận..."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, ngắt lời y, „Nếu muốn thành chuyện lớn, tất phải rộng lượng và có thủ đoạn, làm những chuyện mà người khác không thể làm được. Nói cho cùng, Lao ái chỉ là một vai trò nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ kết bè kết đảng để giành lấy mỗi lợi riêng tư, không nguy hiểm bằng Lã

Bất Vi. Chỉ có thái hậu là chống lưng cho y, nên mới có thể kêu mưa gió. Chỉ vì trong mắt của kẻ khác y là người của Lã Bất Vi, nếu y khiến cho ai này đều chán ghét, đối với Lã Bất Vi cũng chẳng có điều gì lợi lộc. Bị quân hãy cứ chịu đựng y vài năm nữa."

Tiêu Bàn buồn bã nói, „Sư phụ nói đúng, Một ngày ta chưa chính thức ngồi lên vương vị, vậy thì phải nể mặt thái hậu. Chao ôi! Trước khi rời cung, thái hậu còn bảo ta phong hầu cho Lao ái, lúc ấy ta đã khéo léo từ chối. Nào ngờ từ ngày ấy đến nay, thái hậu không chịu đóng ngọc tử lên tấu chương cho ta, xem ra chỉ dành đáp ứng cho bà ta mà thôi."

Hạng Thiếu Long nói, „Cái đó gọi là kẻ biết thời thế, là trang tuấn kiệt. bị quân cứ cho thái hậu biết rằng, đợi sau này lễ tế mùa xuân, mọi vật đều được đổi mới, thì mới phong hầu thưởng tước cho Lao ái."

Tiêu Bàn khổ não nói, „Chuyện này không hề đơn giản như thế, thái hậu lại còn đòi thăng chức cho mấy tên gián đảng của Lao ái. Ví như chức nội sử, Lao ái đòi cho người trong tộc của y là Lao Tứ tiếp nhận. Ngoài ra còn có hai người là Lệnh Tề, Hàn Kiệt, một văn một võ, đều là vây cánh của Lao ái, thái hậu đòi ta phải cho bọn chúng nắm giữ những chức vụ quan trọng, thật khiến cho người ta đau đầu."

Hạng Thiếu Long sớm biết sự việc sẽ như thế, mà nếu không như thế, sau này Lao ái cũng chẳng có sức để mà tạo phản. Y liền nói lời an ủi, „Dù y có khuếch trương thế lực thế nào, rốt cuộc cũng chẳng làm nên trò trống gì, Để được thái hậu ủng hộ, bị quân chỉ đành nén cái giận nhất thời. Huống chi, Lã Bất Vi còn khiến bị quân đau đầu hơn."

Tiêu Bàn nghĩ ngợi một lát, cười nói, „Không biết vì sao, chuyện gì lọt vào tai của sư phụ, đều trở nên nhẹ nhàng.

Lời của sư phụ, ta đương nhiên phải nghe theo."

Hai người lại thương lượng hồi lâu nữa, Hạng Thiếu Long mới rời khỏi hành cung đi tìm Cầm Thanh.

Cầm Thanh thấy chia tay không lâu thì Hạng Thiếu Long đã đến tìm nàng, dáng vẻ vui mừng, gặp gỡ trong nội hiên.

Hai người từ ngày ăn nằm với nhau, vì Hạng Thiếu Long phải chuyên tâm luyện đao, nên không hề có chuyện mây mưa. Lúc này gặp lại Cầm Thanh trong phủ, không khỏi có cảm giác vừa thân thiết, vừa xa lạ, đồng thời cũng có cảm giác mới lạ.

Hạng Thiếu Long kéo tay nàng, bước ra hậu đình hỏi, „Chuyện thái hậu dời đến cung Cam Tuyền, Cầm thái phó có nghe chưa?"

Cầm Thanh nhú mày, hạ giọng nói, „Thiếp vừa về phủ đã biết, nhưng những người theo thái hậu đến cung Cam Tuyền lần này, đều là thân tín của bà ta, cho nên Thiếu Long nếu muốn người ta đi điều tra, e rằng Thiếu Long sẽ thất vọng. Hạng Thiếu Long kéo nàng đến chiếc cầu nhỏ, ngồi xuống lan can cầu, một tay ôm eo nàng, buồn rầu nói, „Thái hậu rời khỏi hoàng cung tất có nguyên nhân, thật khiến cho người ta khó hiểu."

Cầm Thanh nửa người trên dựa vào vai gã, nửa vui nửa giận nói, „Hạng đại nhân sao làm thế? Bọn hạ nhân sẽ thấy đấy Hạng Thiếu Long cười ha ha, kéo nàng ngồi lên đùi mình. Cầm Thanh hoảng hồn kêu lên, mất thăng bằng, khi ngửa người ra, môi đã bị dán chặt.

Một lát sau Hạng Thiếu Long mới nói, „Đây là phạt nàng lại gọi ta là Hạng đại nhân, Cầm thái phó có cam tâm chịu phạt không?"

Cầm Thanh e thẹn lườm gã rồi nói, „Thật ngang ngược!"

Hạng Thiếu Long ngây ngất trước vẻ đẹp của nàng. Thầm nghĩ chỉ tiếc rằng mình đến được thời đại này, không biết thế nào lại mất đi khả năng sinh

con, nếu không, họ có thể mang thai với mình, thì mọi chuyện sẽ càng tròn vẹn hơn, nghĩ đến đây thì giật mình.

Cầm Thanh thấy mặt gã biến sắc thì ngạc nhiên nói, „Chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long mắt nhìn về phía trước, run giọng nói, „Nguy to! Ta nghĩ thái hậu đã có mang."

Vừa bước vào cửa phủ, thì nghe được Trâu Diễn quay về, Hạng Thiếu Long cả mừng, hỏi ra mới biết Trâu Diễn đang ở trong nội đường với Kỷ tài nữ, vội vàng chạy vào gặp mặt.

Dáng vẻ Trâu Diễn vẫn như trước, thấy Hạng Tiểu Long thì rất vui mừng.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên đã nói rõ nguyên do tại sao phải mời ông ta quay về. Sau bữa cơm tối, Trâu Diễn kéo Hạng Tiểu Long ra ngoài tiểu đình nói chuyện, dĩ nhiên Kỷ Yên Nhiên cũng đi theo.

Hạng Thiếu Long trước tiên ái ngại mà rằng, „Chỉ vì những chuyện tầm thường của chúng con, mà phải làm phiền đến nghĩa phụ, bọn chúng con thật là."

Trâu Diễn mỉm cười, ngắt lời gã, „Thiếu Long có gì khách sáo đến thế, đừng ái ngại trong lòng, ta ở chốn yên tĩnh đã lâu chính là đang muốn quay về, để thăm lại những người bạn cũ."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Thiện Nhu, đang định lên tiếng, Kỷ Yên Nhiên đã nói, „Chàng không cần phải nói nữa, Yên Nhiên đã nhờ nghĩa phụ tìm Nhu tử giúp chúng ta, nghĩa phụ rất thân thiết với người Tề, chắc chuyện này cũng dễ thôi Hạng Thiếu Long đang lo lắng về Thiện Nhu, nghe thế thì vui mừng ra mặt, nghĩ bụng kiếm thuật của Thiện Nhu cũng thuộc loại xuất chúng, Trâu Diễn muốn tìm nàng cũng rất dễ dàng.

Trâu Diễm ngồi xuống ghế đá, hai mắt sáng ngời, trầm giọng nói, „Không ngờ trong những năm cuối đời của Trâu Diễm này lại có thể tạo ra được một tân thánh nhân, chuyện lạ trên đời này, chẳng qua đến thế mà thôi."

Kỳ Yên Nhiên nhìn Hạng Tiểu Long nói, „Nghĩa phụ đã hoàn thành kiệt tác Ngũ đức thư, lại còn tặng cho thiếp nữa!"

Hạng Tiểu Long trong lòng dâng lên một cảm giác rất kì lạ, đã nhận ra rằng Trâu Diễm đã nhìn được tương lai, biết được sau này thiên hạ sẽ do tiểu Bàn thông nhất, nên đã để lại tâm huyết của mình ở nước Tần. Nếu không, nói không chừng sẽ bị thiêu thành tro. Một ý nghĩ thoáng qua, nói, „Nghĩa phụ muốn xử lý Ngũ đức thư như thế nào, xin hãy cứ căn dặn."

Trâu Diễm hai mắt lộ vẻ vui mừng, mỉm cười nói, „Khi con hắc long xuất hiện, Thiếu Long hãy hiến sách này cho bị quân Chính, còn hiệu quả hơn gấp trăm lần lời của lão phu."

Kỳ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Nghĩa phụ không đợi hắc long xuất hiện rồi hãy đi ư?"

Trâu Diễm lắc đầu than, „Số trời đã định, nghĩa phụ e rằng không thể chờ quá lâu như vậy. Lần này dù cho các con không đến tìm ta, ta cũng sẽ quay về thăm các con, rồi sau đó quay về Tề."

Kỳ Yên Nhiên mặt biến sắc, lo lắng nhìn Hạng Thiếu Long rồi mới nói, „Nghĩa phụ!“ Trâu Diễm cười ha hả, nói, „Xuân đi hạ đến, là quy luật của đất trời, đời người vô thường, nhưng vẫn chỉ là hiện tượng tự nhiên, Yên Nhiên chẳng lẽ không thấu hiểu sao?"

Kỳ Yên Nhiên quả là người phi thường, cố gắng nở nụ cười, nói, „Nghĩa phụ trách phải! Yên Nhiên xin nghe theo."

Hạng Thiếu Long gật đầu, buột miệng dẫn ra hai câu thơ nổi tiếng của nhà thơ đời Tống là Tô Thức, „Người có lúc vui buồn tan hợp, trăng có lúc mở

tỏ tròn khuyết. Nghĩa phụ nói phải."

Trâu Diên ngạc nhiên, nhìn ga một hồi, rồi mới khen, „Thiếu Long còn hiểu thấu hơn cả lão phu nữa." Ngừng một lát rồi nói, „Lã Bất Vi vẫn còn phần khí, trước ngày bị quân đội mỗ. Thiếu Long hãy nhẫn nhịn, tránh giao phong chính diện với y, vậy thì lão phu đã yên tâm."

Hạng Thiếu Long lộ ra vẻ tôn kính, Trâu Diên có thể nói là người sáng suốt nhất thời đại này. Nhưng cũng chỉ có Hạng Thiếu Long mới hiểu rõ được con người này. Chả trách nào thuyết Ngũ đức của ông ta lại có ảnh hưởng sâu rộng đến thế, Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói, „Nghĩa phụ! Bọn chúng con đã chế tạo được một con hắc long, phải chăng đã giống như lửa gạt trời đất?"

Trâu Diên mỉm cười, „Quả có chút như vậy, nhưng mệnh trời đã rõ, tân thánh nhân chính là bị quân Chính mà Thiếu Long đã một tay bồi dưỡng nên. Giờ đây sáu nước phía đông vẫn còn có chút thanh thế, nhưng lại chỉ biết đấu tranh lẫn nhau, sau này chỉ cần bị quân Chính nắm đại quyền trong tay, ngày sáu nước bị diệt cũng có thể đếm được."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Nói cho cùng nghĩa phụ là người Tề, tại sao không lo lắng cho mệnh của nước mình?"

Trâu Diên ung dung, „Nước Tề là nơi lão phu xuất thân, điều lão phu không nghĩ đến chỉ là thiên hạ sau khi thống nhất, lại thêm giờ đây Tề vương ngu dốt, chỉ cần nghĩ đến lão phu đã bực bội."

Kỷ Yên Nhiên tiếp lời, „Nghĩa phụ và Yên Nhiên đều có ý nghĩ như vậy, chỉ có thiên hạ quy về một mối, nhân dân mới có được đời sống an bình. Song lại chỉ cần nghĩ đến câu nói của Thiếu Long, quyền lực tuyệt đối khiến cho người ta sa đọa tuyệt đối, thì e rằng bị quân Chính sẽ biến chất, sẽ không còn sáng suốt như hiện nay."

Hạng Thiếu Long nén không được, đã tiết lộ thiên cơ, „Chỉ đến sau khi chế độ bầu cử lãnh tụ xuất hiện, thì tình hình mới có thể cải thiện, song đó còn là chuyện của hai ngàn năm sau."

Trâu Diễm và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau, Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Phu quân đại nhân sao lại khẳng định đó là chuyện của hai ngàn năm sau?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm mắng mình, gãi đầu lúng túng nói, „Ta đoán thế thôi."

Trâu Diễm mỉm cười, „Thiếu Long thường có những lời khiến cho người ta ngạc nhiên, cũng bởi vì con không phải là người bình thường. Nếu không, đưa con gái yêu của ta làm sao chịu theo con."

Rồi lại nhìn lên trời, chỉ thấy tuyết bay mù mịt, lời nói buồn bã, „Đêm đã khuya! Ta cũng muốn nghỉ sớm, ngày mai ta sẽ lên đường về nước Tề."

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau, đều hiểu rằng ông ta đã biết dương thọ của mình sắp tận.

Lần này là lần cuối cùng họ gặp nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 195: Lửa Gian Ngất Trời

H

ôm sau bọn Hạng Thiếu Long, Kỷ Yên Nhiên đưa Trâu Diễn ra ngoài thành, đưa ông đi được hơn mười dặm, rồi mới bịn rịn chia tay.

Khi Hạng Thiếu Long quay về Hàm Dương thì trời đã chiều.

Mưa tuyết lại rơi.

Hạng Thiếu Long nghĩ lại cuộc chia tay mãi mãi, trong lòng không khỏi buồn bã!

Gã nhớ lại mối giao hảo của mình với người đã khai sáng nền thuật số của Trung Quốc, trong lòng cảm thấy trăm mối tơ vò.

Nếu không nhờ Trâu Diễn, gã không những không được Kỷ tài nữ mà còn đã sớm mất mạng tại Đại Lương.

Vừa bước vào cửa phủ, Đào Phương đã bước ra nói, „Doanh Doanh đã chờ tôn cô gia ở Đông Xương cả nửa canh giờ."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, đến Đông Xương.

Doanh Doanh chờ đã lâu, thấy gã thì trách, „Ngài đã đi đâu thế?"

Hạng Thiếu Long hiểu rõ tâm trạng trong lòng, dù cho Doanh Doanh đã hồi tâm chuyển ý, thì đã cũng không thể chấp nhận được nàng.

Đó không phải là vì nàng đã từng là nữ nhân của Quản Trung Tà. Bởi vì gã vốn là người của thế kỉ hai mươi mốt, không hề để ý đến trinh tiết của nữ tử.

Trước đây gã cũng có lòng theo đuổi Doanh Doanh, chủ yếu là vì nể mặt huynh đệ Xương Bình quân, cũng có phần vì sắc đẹp của nàng, nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, ngọn lửa tình yêu nhỏ nhoi của nàng đã tắt ngấm, bởi vì tính cách không biết phân nặng nhẹ và hay thay đổi của nàng. Giờ đây dù có kẻ kờ dao ngang cổ, gã cũng không muốn đụng đến Doanh Doanh.

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu, Hạng Thiếu Long khách sáo mời nàng ngồi xuống.

Doanh Doanh đã cảm thấy được sự lạnh nhạt và khoảng cách trong lời nói của gã, ngần ra một hồi, cúi đầu nói, „Người ta biết trong lòng ngài đang giận. ôi, Doanh Doanh không biết phải nên nói thế nào đây. Ba ngày sau là ngày quyết chiến của ngài với Quân Trung Tà, quả thật người ta lo cho ngài."

Hạng Thiếu Long thấy nàng không phải đến khuyên mình buông xuôi, thì cũng có chút thiện cảm, nghĩ đến thanh bảo đao Bách Chiến và đao pháp bách chiến mà mình nghĩ được, mỉm cười nói, „Đa tạ tiểu thư đã quan tâm. Đời người đầy rẫy những thử thách lớn nhỏ, như thế mới đáng thú vị."

Nói thật, nếu không có áp lực của Quân Trung Tà, e rằng gã đã không nghĩ ra được Bách Chiến đao pháp này Doanh Doanh ngẩng đầu, mắt hoang mang, dịu dàng nói, „Tôi không biết vì sao đến tìm ngài, Trung Tà mỗi ngày đều không ngừng luyện kiếm, đã nghiên cứu ra được rất nhiều cách để phá thương pháp, ôi! Ai nấy đều biết ngài không giỏi dùng thương, dù cho có Phi Long thương, e rằng... ôi... người ta rất lo lắng!"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Chả lẽ tiểu thư không lo lắng cho Quân Trung Tà sao?"

Doanh Doanh buồn bã gật đầu, hạ giọng nói, „Tốt nhất là đừng tỉ võ, nhưng ta biết không ai có thể thay đổi được ý định của các người."

Rồi lại cúi đầu, u buồn nói, „Đa tạ lời của ngài hôm ấy, sau khi suy nghĩ, đã chấp nhận hôn sự của Chương Đoan Hòa, nhưng vẫn chưa báo cho đại ca và nhị ca, sau khi các người quyết chiến, Đoan Hòa sẽ đến cầu thân."

Gã đã từng gặp Vương Đoan Hòa, là một tướng lĩnh giỏi nhất dưới tay Vương Hột, rất được Lộc Công, Từ Tiên coi trọng, chỉ là không biết thì ra y cũng theo đuổi Doanh Doanh.

Theo tình thế trước mắt, ai cũng có thể cưới được Doanh Doanh, nhưng chỉ có Quân Trung Tà là ngoại lệ.

Doanh Doanh bàng hoàng nhìn gã, nói với vẻ thăm dò, „Phải chăng ngài trong lòng không vui lắm?"

Hạng Thiệu Long làm sao tỏ ra vẻ như trút được gánh nặng. Đồng thời nghĩ rằng nàng quả thật nảy sinh tình yêu đối với Quân Trung Tà, cho nên dù cho không gả cho y, cũng chẳng thềm bước vào cửa nhà mình, nghiêm mặt nói, „Đó là quyết định sáng suốt, Vương Đoan Hòa là một vị phu tử tốt."

Doanh Doanh nhìn gã ai oán, không lên tiếng.

Hạng Thiệu Long cười khổ, nói, „Tiểu thư đã quyết định chuyện cả đời, cho nên tuyệt không thể hai lòng ba ý nữa."

Doanh Doanh buồn bã nói, „Ngài không trách ta sao?"

Hạng Thiệu Long than, „Vậy tiểu thư muốn tại hạ nói gì mới phải?"

Doanh Doanh bình tĩnh lại, nghĩ ngợi rồi nói, „Ngài hãy cẩn thận!" rồi đứng dậy.

Hạng Thiệu Long đưa nàng ra cửa phủ, lúc chia tay, Doanh Doanh hạ giọng nói, „Nếu ta có thể chọn lựa, ta mong ngài sẽ thắng, đó không phải là vì bản

thân ta, mà cũng vì đại Tần chúng ta. Doanh Doanh rốt cuộc đã nghĩ thông suốt."

Nói chưa hết lời, nước mắt đã trào ra, buồn bã nhìn gã rồi mới nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Hạng Thiếu Long đứng nhìn tuyết rơi, nghĩ lại đoạn tình vừa mới kết thúc ấy, thầm hạ quyết tâm, sau này không đụng đến bất kỳ mỹ nữ nào nữa.

Song cũng biết đó chỉ là suy nghĩ thôi, không biết vận mệnh lại để sắp xếp thế nào đây.

Trang phu nhân và Lý Yên Yên chẳng phải là hai ví dụ hay sao?

Hạng Tiểu Long quay về trong nhà, đùa với Hạng Bảo Nhi một lúc, hai người Đổng Dực, Kinh Tuấn trở về, Đổng Dực mặt đanh lại, còn Kinh Tuấn thì phần nộ.

Kỷ Yên Nhiên thấy không ổn, lên tiếng hỏi han.

Đổng Dực ngồi xuống, vỗ bàn mắng, „Ta đã dặn tên tiểu tử phải nhẫn nhịn không thể đụng đến Quốc Hưng, nào ngờ hắn đã động thủ."

Hạng Thiếu Long cười, „Nhị ca đừng giận, tiểu Tuấn, đệ hãy cho ta biết chuyện gì đi!"

Mọi người thấy dáng vẻ bình tĩnh của Hạng Tiểu Long, thì đều ngạc nhiên lắm, cả Kinh Tuấn cũng ngạc nhiên nói, „Tam ca hiểu rõ đệ. ô, đệ không phải nói nhị ca không hiểu đệ, chỉ là hai sự hiểu này không giống nhau."

Đổng Dực cố nén cười, nhưng Ô Đình Phương thì bật cười khúc khích, nói, „Đừng ấp a ấp úng nữa, hãy mau nói!"

Kinh Tuấn tỏ vẻ đáng thương nói, „Lần này kẻ gây chuyện không phải là đệ, vừa rồi đệ mới dạo qua Túy Phong lâu, thì gặp phải bọn người của Vị

Nam võ sĩ hành quán, đương nhiên là không thiếu tên Quốc Hưng ấy, đệ đã thầm nhủ lòng không thềm để ý bọn chúng, nào ngờ bọn chúng cố ý lên tiếng cho đệ nghe, lại còn nói những lời không tốt đối với tam ca, những lời ấy đệ không muốn nhắc lại nữa, tóm lại bọn chúng ý có Lao ái chống lưng phía sau, không hề kiêng dè. Đệ chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn được, nhưng không thể nào kìm được lòng khi bọn chúng buông lời tổn hại đến danh dự của tam ca."

Triệu Chí nhú mày, nói, „Bọn chúng rốt cuộc nói những lời gì?"

Đằng Dực trầm giọng nói, „Bọn người ấy quả thực cũng quá đáng, bảo tam đệ được Lã Bất Vi sủng ái."

Ô Đình Phương phản nộ, „Vậy tiểu Tuấn đã dạy cho chúng bài học ư."

Kinh Tuấn cười khố nói, „Bọn đệ chỉ có tám người, còn bọn chúng thì có hơn mười tên, kiếm pháp của tên Quốc Hưng ấy rất cao minh, cho nên bọn đệ không thể chiếm được ưu thế, bị thương mất hai người. May mà Lao ái đến, đuổi bọn chúng trở lui, lại còn bảo bọn chúng nói lời xin lỗi. Đệ nghe theo lời dặn của nhị ca, tránh xung đột với Lao ái, nuốt giận bỏ đi, nhị ca lại còn trách đệ nữa."

Đằng Dực tức giận nói, „Ta đã dặn người như thế nào, đã bảo rằng người đừng bước tới chốn lầu xanh kia mà, lại không nghe lời dạy."

Hạng Thiếu Long ngược lại rất bình tĩnh, đã sớm biết được Lao ái sẽ ngày càng ngênh ngang. Nghĩ một lát rồi mới nói, „Vị Nam võ sĩ hành quán rốt cuộc có những nhân vật nào?"

Kinh Tuấn cướp lời, „Kẻ lợi hại nhất đương nhiên là tên quán chủ Khêu Nhật Thăng, nước Tần không ít tướng lĩnh xuất thân từ cửa này, tiếp theo là ba giao tịch, trong đó có cả Quốc Hưng, hai người kia, một người tên là Thường Kiệt, một người tên là An Kim Lương, đều là những kiếm thủ có tiếng ở Hàm Dương."

Lao ái lôi kéo bọn chúng, như có thêm hàng trăm danh tướng, những kẻ này đều hy vọng thông qua quan hệ của Lao ái để đi theo thái hậu, phòng có thể nhậm chức trong triều. Nghe nói Lã Bất Vi không hài lòng Vị Nam võ sĩ hành quán mở cửa lại, chỉ là ngại thái hậu nên không thể lên tiếng mà thôi!"

Đặng Dực nói thêm, „Vị Nam võ sĩ hành quán có rất nhiều kiếm thủ từ các nước khác, kiếm thuật không như nhau, nhưng trong đó không hiếm những hảo thủ, giờ đây kẻ nào cũng coi Thiếu Long là kẻ địch, bởi vì nếu thắng được đệ, thì sẽ lập tức trở thành đại Tần đệ nhất kiếm thủ, danh giá tăng gấp trăm lần. ôi! Bọn người này cứ tưởng sở dĩ Thiếu Long trở thành người hùng bên cạnh bị quân là vì có kiếm pháp cao cường!"

Hạng Thiếu Long thầm nhủ, đây chính là nỗi phiền toái khi trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ như tiểu thuyết võ hiệp đã nói. Nếu không phải mình có quan chức, ra vào đều có thân vệ, e rằng mình đã sớm có người chặn đường khiêu chiến.

Gật đầu nói, „Bọn chúng thích nói gì thì cứ mặc kệ! Kẻ trong sạch thì sẽ trong sạch. Nhưng nếu bọn chúng quá đáng, chúng ta cũng không thể nhường nhịn, nhưng tất cả mọi chuyện đều phải chờ sau khi quyết chiến với Quân Trung Tà.

Trừ phi không động thủ, nếu như đã động thủ, thì phải khiến cho tên Khêu Nhật Thăng đó mãi không siêu sinh."

Rồi quắc mắt nhìn Kinh Tuấn nói, „Người đã có Lộc Đan Nhi, tốt nhất hãy tu dưỡng lại, cố gắng luyện võ, nếu không khi gặp cao thủ của Vị Nam võ sĩ hành quán, chỉ làm mất mặt bọn ta, đã hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long nghiêm khắc khiến cho Kinh Tuấn hoảng sợ đến nỗi toát mồ hôi, cúi đầu chịu trận.

Hạng Thiệu Long đưa mắt nhìn mọi người, cười ha hả nói, „Rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ đến hành quán để cho bọn chúng ném thử Mặc Tử kiếm của nhị ca. Phi Long thương của Yên Nhiên, cũng để cho chúng biết thế nào là Bách Chiến đao pháp!"

Sáng hôm sau.

Hạng Thiệu Long lại sử dụng Bách Chiến đao pháp, nhất thời trong chu vi một trượng, đều là ánh đao lấp lánh, uy mãnh vô cùng.

Với bản sự của Đằng Dực, cùng với thanh kiếm Mặc Tử nặng nề và kiếm pháp thượng thừa cũng chỉ có thể giữ được một vòng nhỏ hẹp, khó khăn lắm mới có thể chống đỡ nổi thanh bảo đao Bách Chiến tấn công dồn dập như mưa sa bão táp đến.

Bọn Kinh Tuấn, Đào Phương lần đầu tiên thấy được Bách Chiến đao pháp thì ngẩn người ra, không ngờ lại có một loại vũ khí và loại đao pháp nhanh nhạy đến thế.

Khi đao kiếm giao nhau, phát ra những tiếng côm cốp, càng khiến cho không khí trở nên kịch liệt.

Từ lúc Hạng Thiệu Long sử dụng Bách Chiến đao pháp, cả hai người đã đánh hàng trăm chiêu, nhưng Đằng Dực vẫn tìm không ra cách phá giải đao pháp, cho nên vẫn khó mà phản kích, Hạng Thiệu Long ngược lại rất vui mừng, vì đã lợi dụng võ thuật của thế kỷ hai mươi mốt, thứ võ thuật có vận dụng nhiều nguyên lý vật lý học, lại thêm đặc tính dễ chém của bảo đao, lợi dụng trọng lượng nặng nề của thanh bảo đao và bộ pháp, cho nên khi sử dụng thanh đao, lực hao phí rất ít, thế công mãnh liệt này giống như vô hạn không ngừng lại, tạo áp lực tâm lý cho đối phương. Với một người như Đằng Dực mà cũng hoàn toàn nằm ở thế hạ phong.

Bỗng nhiên Ô Đình Phương kêu lên, „Dừng tay!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, thu đao lùi về phía sau.

Ai nấy đều quay sang nhìn nàng.

Ô Đình Phương mặt hơi đỏ, lúng túng nói, „Đừng nhìn người ta như thế mà, thiếp e rằng Hạng lang tưởng nhị ca là Quản Trung Tà mà thôi!“ Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau cười lớn.

Đằng Dực đã hết sức, thở dốc, nói, „Đình Phương bảo ngừng lại quả là rất hợp lúc, nếu không nói không chừng ta đã làm trò cười, thanh bảo đao Bách Chiến quả nhiên lợi hại, nhưng điều lợi hại hơn chính là đao pháp của tam đệ, chỉ là vài chiêu thức chém ngang chặt dọc mà lại biến hóa vô cùng, góc độ hiểm hóc, giống như có thiên thần trợ giúp, không hổ là bách chiến."

Hạng Thiếu Long quay sang Kinh Tuấn cười, „Tiểu Tuấn có muốn thử không?"

Kinh Tuấn cười khổ nói, „Ngày mai được không? Vừa rồi đệ thấy đao pháp này thật là ghê gớm, cả ý nghĩ động thủ cũng không có.

Mọi người thấy Kinh Tuấn khiêm nhường như vậy, nhất thời cười ầm lên.

Đào Phương nói, „Nhìn thấy uy thế của Thiếu Long, giờ đây ta ngược lại tiếc không lập tức thấy được cuộc quyết đấu của Thiếu Long và Quản Trung Tà."

Lúc này Ô Quang đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói mấy câu, Hạng Thiếu Long đưa thanh Bách Chiến bảo đao cho Triệu Chi, gọi Đằng Dực, Kinh Tuấn và các thê tử của mình lại, bước vào nội đường.

Đằng Dực đuổi theo gã, hỏi, „Chuyện gì vậy?"

Hạ Thiếu Long hạ giọng nói, „Tiểu Võ và Tiểu Diễm lên đến đây."

Thi lễ xong, Mông Võ vui mừng nói, „Hạng đại nhân quả dùng binh như thần, Thanh Nghị là đệ nhất dũng tướng dưới tay của phụ thân chúng tôi, lại có ưu thế áp đảo, mà vẫn bị các người đánh cho đại bại."

Mông Điềm tiếp lời, „Phụ thân chúng tôi nổi trận lôi đình, nhưng chẳng còn cách nào cả, song chúng tôi hiểu rõ ông ta nhất, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua."

Ba nữ nhân nhìn nhau, lúc này mới biết Mông Ngao không mạo hiểm, tự tay cầm binh.

Mông Võ buồn rầu nói, „Đến lúc này chúng tôi cũng không hiểu có gì phụ thân chúng tôi lại trung thành với tên lão tặc Lã Bất Vi đến thế."

Mông Điềm bức dọc nói, „Toàn là do con ả Lã Bất Vi đưa đến để mê hoặc phụ thân, khiến cho phụ thân cả lời mầu thân cũng không thềm nghe. Mầu thân nhiều lần dặn dò chúng tôi, Lã Bất Vi là kẻ xảo quyệt, chắc chắn sẽ không có kết cuộc tốt. Cha tuy hồ đồ, nhưng chúng tôi sẽ không giống như ông ta. Hừ!"

Bọn Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu hai người này hướng về họ như vậy, ngoài mối giao tình đã từng trải qua hoạn nạn và bị Lã Bất Vi bức hại, còn liên quan đến cuộc phân tranh đến nội bộ gia đình.

Kinh Tuấn rất thân thiết với bọn họ, nên vỗ ngực nói, „Hãy yên tâm! Bị quân biết hai người là kẻ trung nghĩa, dù cha các người có làm chuyện gì cũng sẽ không liên lụy đến các người."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Tiểu Tuấn nói không sai, ta đã cho bị quân biết chuyện của hai người. Ngài sẽ phá cách dụng hai người. Chuyện quan trọng là giờ đây hai người đừng để cho phụ thân của hai người biết huynh đệ các người có lòng khác."

Cả hai vừa mừng vừa sợ, Mông Điềm buồn rầu nói, „Bị quân phải chăng là muốn đổi phỏ với phụ thân của tiểu tướng?"

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ giờ đây kẻ giúp đỡ đắc lực nhất cho Lã Bất Vi chính là Mông Ngao, còn Lã Bất Vi sau khi tiểu Bàn đã làm lễ đội mũ thì mới bại vong, như thế, mấy năm nay Mông Ngao sẽ chẳng có vấn đề gì, trả lời rằng, „Hãy yên tâm! Trước khi bị quân làm lễ đội mũ, Mông đại tướng quân sẽ chẳng xảy ra chuyện gì cả, các người chỉ cần cầm quân cho tốt trong năm năm tới, giữ vững Vị trí Của mình, sau này bị quân đã làm lễ đội mũ, mọi vấn đề khó khăn sẽ được giải quyết cả, ta sẽ xin bị quân vì huynh đệ các người mà không làm khó Mông đại tướng quân."

Hai người vô cùng cảm kích, quỳ xuống dập đầu.

Hạng Thiếu Long bước về phía trước đỡ lấy hai người, nghĩ đến trong tương lai Mông Điềm sẽ là một vị đại tướng nổi danh sau Vương Tiễn, trong lòng có chút tiếc thương và cảm thấy kỳ lạ.

Dặn dò hai người xong rồi mới để cho hai người họ về.

Ra đến cửa phủ, Mông Võ lo lắng nói, „Hạng đại nhân phải cẩn thận tên Quản Trung Tà, hôm qua y có đến chỗ bọn chúng tôi tìm người đấu kiếm, huynh đệ chúng tôi đều xuất trận, nhưng cũng khó chống đỡ, y còn lợi hại hơn lúc ở lễ Điền Liệp nữa."

Mông Điềm chen vào nói, „Hạng đại nhân có thể khử luôn tên Quản Trung Tà ấy, chắc chắn Lã lão tặc sẽ tức chết."

Kinh Tuấn cười nói, „Hãy yên tâm, tam ca của ta là thiên thần giáng thế, Quản Trung Tà dù cho có mọc ra ba đầu sáu tay, cũng khó mà thắng nổi."

Cả hai người đều nhìn Hạng Thiếu Long đầy ngạc nhiên.

Đặng Dực bá vai hai người, cười nói, „Tiểu Tuấn lần này không khoác lác như bình thường đâu, giờ đây, cả ta cũng phải cúi đầu trước Hạng thúc thúc của các người, các người hãy chờ mà xem."

Hai người đều biết Đặng Dực là kẻ lợi hại và không bao giờ nói bừa, nên cũng hơi yên tâm.

Mông Điềm đột nhiên hai mắt đỏ ửng, cúi đầu nói, „Lần này chúng tôi không chịu đứng về phía của phụ thân, ngoài việc Lã lão tặc muốn giết chúng tôi và lời dặn của mẫu thân, chúng tôi cũng muốn báo thù cho Thiên công chúa và bọn Xuân Doanh tử, sau này khi đối phó với tên lão tặc, thì phải dành phần cho chúng tôi."

Hạng Thiệu Long lúc này mới nhớ được ngày trước huynh đệ bọn họ rất than thiết với bọn nữ nhi của mình, lòng nhói đau, lắc đầu thở dài.

Đặng Dực và Kinh Tuấn biết gã nhớ lại chuyện đau lòng lúc trước, đưa hai người bước ra.

Rồi ba người quay về lại trong quan thuộc, khi ăn cơm trưa, Vương Hột đến, Hạng Thiệu Long buông đũa xuống, ra đại đường gặp y.

Hạng Thiệu Long mời Vương Hột ngồi xuống, nói, „Đại tướng quân đâu cần phải đến đây, chỉ cần căn dặn, Thiệu Long sẽ tự mình đến phủ đại tướng quân."

vương Hột mỉm cười, „Người không sợ ra đột nhiên thay đổi chủ ý, giảng bày hại người sao?"

Hạng Thiệu Long cười, „Đại tướng quân nếu muốn lấy mạng nhỏ của Hạng Thiệu Long này, chỉ cần nhắc tay là đủ."

Vương Hột lắc đầu nói, „Mạng nhỏ của người không dễ lấy đâu, chí ít Lã Bất Vi và Mông Ngao cũng đã đại bại vì người."

Ngừng một lát rồi nhú mào, nghiêm giọng nói, „Lã Bất Vi quả thật có lòng mưu phản, mượn cớ phải dùng quân đội để tu sửa kênh đào Trịnh Quốc, hỏi bị quân và thái hậu mượn binh phù, điều động binh lính, nếu ta không cản trở y dùng người của ta, e rằng giờ đây Hàm Dương đã rơi vào tay y và Mông Ngao. Nhưng ta sớm muộn gì cũng phải cầm binh xuất chinh, lúc ấy tình thế của bị quân sẽ nguy hiểm vô cùng, Thiếu Long có đối sách gì không?"

Hạng Thiếu Long rất muốn cho y biết tình hình này sẽ thay đổi sau khi có hắc long xuất hiện, nhưng cảm thấy chuyện này càng ít người biết càng hay, hỏi ngược lại, „Đại tướng quân có đề nghị gì?"

Vương Hột trầm ngâm, rồi mới than rằng, „Vì ta từ chối giết người, nên đã tranh cãi với Lã Bất Vi. Chắc người biết rằng nếu Điền Đan đánh nước Yên, Lã Bất Vi nhất định sẽ sai ta và Mông Ngao đánh tam Tấn, đó chính là thời cơ tốt để Lã Bất Vi tạo phản, chỉ cần quân giữ Hàm Dương thay vào người của y, thái hậu và bị quân chỉ đành mặc cho y mổ xẻ.

Hạng Thiếu Long thở phào, nói, „Chỉ ít phải đến mùa xuân sang năm khí trời ấm áp, nước Yên vốn nằm ở phía bắc, mùa đông khí hậu lạnh lẽo, Điền Đan lại phải cần thời gian chuẩn bị. Cho nên chúng ta vẫn còn một khoảng thời gian dài."

Vương Hột không thêm để ý, nói, „Từ ngày nước Tề có Quản Trọng làm tể tướng, thực hiện biến cách nên nước mạnh lên, vốn là có thể làm được chuyện lớn, nào ngờ người Tề chỉ biết nói suông, không chịu sửa sang võ bị, lại còn ngông cuồng tự xưng là đông đế, suýt chút nữa bị nước Yên nhỏ bé tiêu diệt, tuy bảo có được một Điền Đan, giữ được nước đã là may mắn, nào có ngày xưng bá nữa, nếu không phải nước Triệu bị đại Tần chúng ta kiềm chế, thì nước Tề đã bị san bằng từ lâu."

Hạng Thiếu Long thuận miệng nói, „Giờ đây nước Triệu không còn Liêm Pha, người Triệu có gì đáng sợ."

Vương Hột lộ vẻ ngưng trọng, thở dài nói, „Nói đến binh giỏi tướng tài, thiên hạ chẳng có ai qua được người Triệu, nếu không phải là Triệu Hiếu Thành vương u mê, dùng nhầm Triệu Quát, thì Bạch Khởi cũng khó mà thắng được trận Trường Bình. Tuy Liêm Pha không còn nữa, nhưng nước Triệu vẫn còn Lý Mục, người này có tài dùng binh đến nỗi quỷ thần cũng khó đoán, còn giỏi dùng kỵ binh hơn cả Triệu Vũ Linh vương, xuất thần nhập quỷ, khiến người ta khó mà phòng hờ được, ngày sau nếu Thiếu Long gặp phải người này, ngàn vạn lần đừng khinh địch, nếu không sẽ thua thiệt lớn.

Hạng Thiếu Long trong lòng cầu mong đừng xảy ra chuyện này, đồng thời cũng dâng lên niềm kính trọng đối với một đại danh tướng mà ngay cả kẻ địch cũng phải e sợ.

Nhớ lại ngày trước y đã từng hào phóng tặng cho mình thanh Huyết Lăng, lại còn bảo mình chạy khỏi nơi ấy, đồng thời cũng tỏ rõ rằng nếu ngày sau gặp nhau tại sa trường, thì sẽ không dung tình. Khí phách ấy, có kẻ nào bì kịp.

Vương Hột bùi ngùi nói, „Một ngày còn Lý Mục, đại Tần ta đừng mong diệt Triệu."

Hai người theo đuổi những ý nghĩ khác nhau nên cũng quên đi tình thế hung hiểm trước mặt.

Vương Hột đột nhiên nói, „Thiếu Long có biết sau khi Thành Kiều được phong ấp ở Trường An, không ngừng qua lại với tướng Triệu là Bàng Noãn, lại được Đỗ Bích giúp đỡ, bí mật chiêu binh mãi mã, cho nên chỉ cần Hàm Dương xảy ra chuyện, y nhất định quay về giành lấy vương vị, nay những

người ủng hộ cho Thành Kiều vẫn còn nhiều, chuyện này cũng không thể không phòng hờ."

Hạng Thiếu Long đau đầu lắm, té ra một Tần Thủy Hoàng đã ra đời trong hoàn cảnh khó khăn như vậy. Rồi gật đầu tỏ vẻ đã biết, than rằng, „Chuyện này Lã Bất Vi phải lo lắng hơn chúng ta, kẻ đầu tiên mà Đỗ Bích và Thành Kiều phải giết chính là Lã Bất Vi, chí ít phải giết thêm vài người nữa rồi mới đến lượt tiểu tướng, Lã Bất Vi sẽ không ngồi yên đâu Vương Hột cười khổ nói, „Nói đến mưu mô, ta và người đều không phải là đối thủ của Lã Bất Vi, mấy đêm nay ta đều tìm Vương Lăng uống rượu, khi nhắc đến chuyện này, lão Lăng bảo rằng y cố ý dung dưỡng Đỗ Bích và Thành Kiều để uy hiếp thái hậu và bị quân phải dựa vào y."

Hạng Thiếu Long đã sớm đoán được chuyện này, hỏi, „Đỗ Bích và Tú Lệ phu nhân rốt cuộc là có quan hệ thế nào?"

Tú Lệ phu nhân chính là một sủng phi của Trang Tương vương, mẹ của Thành Kiều.

Vương Hột nói, „Bọn họ là đường huynh đường muội, nhưng chúng ta đều đoán được cả hai có quan hệ không thể cho người ta biết."

Ngừng một lát, rõ ràng cảm thấy đã đi quá xa, nghiêm mặt nói, „Ta có một ý nghĩ, nghe nói giờ đây quan hệ giữa người và người Sở đã trở nên tốt đẹp, có thể nào thuyết phục Lý Viên, bảo rằng nếu Điền Đan diệt Yên, thì sẽ quay sang đối phó với người Sở, làm cho người Sở phải dàn quân ở biên giới nước Tề, vậy thì có thể đảm bảo được Điền Đan không dám đánh Yên nữa."

Hạng Thiếu Long vỗ bàn khen hay. Quả thật là gừng càng già càng cay, đây cũng giống như phiên bản bùa vây Ngụy cứu Triệu, hay ở chỗ là Lý Viên ghét nhất là Điền Đan, mà cũng là vì nước Tần đang bận rộn chuyện của ba quận phía đông, lại bị người tam Tấn kìm chân, không còn thời gian để đối

phó với người Sở. Huống chi Lý Viên không phải là thiện nam tín nữ, tự nhiên cũng sẽ có dã tâm đối với đất đai của nước Tề, đây quả là tuyệt diệu không thể nói được.

Gật đầu trả lời, „Điều này cũng rất dễ, tiểu tướng sẽ viết một bức thư, gửi cho Lý Viên, chuyện này chắc là không có vấn đề gì."

Vương Hột nghiêm mặt, „Chuyện này rất quan trọng, Thiếu Long đừng tưởng rằng sẽ dùng tình cảm riêng tư mà lay động được Lý Viên."

Hạng Thiếu Long cung kính nói, „Thiếu Long đã hiểu."

Vương Hột hân hoan nói, „Chỉ cần có thể tạm hoãn lại cuộc giao tranh giữa Tề và Yên, đợi Vương Tiễn về triều, Hoàn Xỉ và tiểu Bôn luyện xong đội quân tốc chiến của bọn họ, lão phu đã có thể yên tâm xuất chinh."

Hạng Thiếu Long đã được người nắm trong tay một phần tư binh lực của nước Tần ủng hộ, cả người cũng nhẹ nhõm, nhớ lại chuyện Kinh Tuấn, vội tìm lời nói ra.

Vương Hột cười ha ha nói, „chuyện này không có vấn đề, ngày mai ta sẽ tìm Vương Lăng rồi cùng nhau đến Lộc phủ cầu thân, người hãy đợi tin tốt lành của chúng ta."

Rồi mặt chợt buồn bã, rõ ràng nhớ đến Lộc công và Từ Tiên.

Dừng một lát sau, buồn rầu nói, „Thiếu Long có biết rằng Lộc Công vốn không phải là họ Lộc, bởi vì trong lễ Điền Liệp ông ta sẵn được nhiều lưon, cho nên tiên vương mới gọi đùa ông ta là Lộc vương, vì thế ông ta đổi thành họ Lộc, phong ấp cũng gọi là Lộc ấp, từ đó trở đi ai ai cũng kêu ông ta là Lộc vương, sau đó lại gọi là Lộc Công!"

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Đại tướng quân có biết giờ đây tiểu tướng không phải là Hạng Thiếu Long, mà phải gọi là Long Thiếu Hạng, bởi vì

tiểu tướng đã từng thề rằng, nếu để cho Điền Đan chạy về được nước Tề thì phải đọc ngược tên lại."

Vương Hột sững người, rồi ha ha cười lớn bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 196: Không Đội Trời Chung

V

ương Hộet bỏ đi xong, Hạng Thiếu Long gọi Kinh Tuấn vào, bảo với y rằng Vương Hộet đã chấp nhận cùng Vương Lăng đến Lộc phủ để cầu thân, Kinh Tuấn vui đến nỗi nhào lộn mấy vòng, rồi chạy đi mất.

Hai kẻ làm huynh trưởng Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều vui mừng nhìn nhau.

Đằng Dực chợt cảm thấy buồn bã.

Hạng Thiếu Long thấy y chảy nước mắt, biết rằng thiết hán này lại nhớ đến người thân đã chết thảm, nên cũng cảm thấy buồn bã.

Đằng Dực than rằng, „Nếu không phải cái họa ngày ấy, Tiểu Tuấn cũng không có được vinh quang như ngày hôm nay, ý trời thật khó đoán. Nhưng dù thế nào, tấm chân tình của năm anh em chúng ta vẫn sáng như mặt trời.”

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ có lẽ ý trời không phải là khó đoán, chỉ là khó thay đổi mà thôi!

Đằng Dực đột nhiên nói, „Tam đệ hãy quay về nhà nghỉ ngơi! Chuyện ở đây đã có ta lo, ở Hàm Dương, ngoài người của phủ trọng phụ thích gây sự, trị an trước nay luôn tốt.”

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện huynh đệ Châu Lương bị kẻ khác đuổi đánh ngoài chợ, lắc đầu than rằng, „Quản Trung Tà là kẻ bất chính, làm thế nào có thể trị được thuộc hạ, sau này bốn đại nhân sẽ tự tay cắt chức của y, để cho nhị ca hoặc tiểu Tuấn quản lý đô vệ, vậy thì thiên hạ mới thật sự thái bình.”

Đặng Dực cười gượng, „Nếu để cho người của Quân Trung Tà nghe được lời này đảm bảo bọn chúng sẽ ngạc nhiên, tưởng rằng tam đệ nói khoác, chỉ có người đã từng lãnh giáo Bách Chiến bảo đao như ta mới biết được đệ đang khiêm nhường đến mức nào."

Hạng Thiếu Long không ngờ Đặng Dực lại cũng hoạt kê như thế, cười lớn, „Nếu muốn sống vui vẻ trên đời này, thì phải làm chút chuyện, cho đến nay trước sau hai lần giao chiến với Liên Tấn và Vương Tiễn, mỗi lần đều thay đổi vận mệnh của đệ, không biết cuộc quyết chiến ngày mốt, vận mệnh của đệ sẽ như thế nào?"

Đặng Dực đứng dậy, đưa gã ra cửa, vừa đi vừa nói, „Chuyện này phải dùng trí mới được, không biết vì sao Thiếu Long lại có thể thiết kế ra loại binh khí đáng sợ như vậy. ở mục trường, ngày đó đệ một mình ra ngoài luyện đao, ta với Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh nói về đệ, đều cảm thấy rằng đệ là con người sâu đến khó dò, hình như có khả năng biết rõ tương lai. Có nhớ đến chuyện đêm ấy đến Cầm phủ không, Cầm Thanh chỉ nói Lã Bất Vi vì Lao ái vô lễ với nàng mà muốn trừng phạt y, đệ chỉ một lời đã nói ra âm mưu của Lã Bất Vi, chuyện này rõ ràng là không thể đoán được.

Hạng Thiếu Long thầm hổ thẹn, cười gượng nói, „Đó chỉ là linh cảm."

Lúc này đã ra đến cửa, Hạng Thiếu Long vỗ vai Đặng Dực cười nói, „Đa tạ nhị ca nhắc nhở, đệ giờ đây phải đến gặp Cầm Thanh, trong những ngày lạnh lẽo thế này, không có nơi nào ấm bằng vòng tay của mỹ nữ."

Bọn Kinh Thiện đã sớm dắt con Tật Phong đến chờ, Hạng Thiếu Long phóng lên lưng ngựa rồi chạy về phía Cầm phủ, gió bắc thổi vù vù, người đi trên đường rất ít, khắp nơi đều trắng một màu tuyết.

Đặng Dực nhìn theo bóng Hạng Thiếu Long, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị.

Vị hảo huynh đệ gan dạ này không những đã thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người, mà còn đang thay đổi tình thế của cả thiên hạ này.

Cầm Thanh thần sắc ngưng trọng nói, „Chuyện thái hậu có nghiệt chủng của Lao ái, e rằng Hạng thái phó đã không may đoán trúng, hôm qua thái hậu đã sai người đến Quân Đô, nghe nói thái hậu chuẩn bị dọn đến cung Đại Trinh ở nơi ấy, không cần nói cũng biết là sợ người khác vạch trần bí mật này."

Hạng Thiệu Long bủn rủn tay chân, buồn bã ngồi xuống.

Phụ nữ của thời đại này, nếu không muốn sinh con cho nam nhân, sẽ dùng các loại thảo dược để tránh thai, cho nên Chu Cơ ở Hàm Đan bao nhiêu năm suốt ngày chung chạ với bọn Triệu Mục, Quách Khai, nhưng không hề xảy ra chuyện gì. Giờ đây nàng lại cam tâm tình nguyện sinh con cho Lao ái, có thể thấy nàng đã hoàn toàn bị tên gian tặc này kiểm chế.

Cũng có thể nói nàng đã cắt đứt quan hệ mẹ con với tiểu Bàn, về sau này sẽ toàn lực giúp đỡ cho Lao ái, mong rằng y có thể thay thế cho tiểu Bàn.

Cầm Thanh biết rõ tâm tình của gã, buồn bã ngồi xuống bên cạnh.

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Ung Đô là nơi nào?"

Cầm Thanh trả lời, „Ung Đô là cự đô của đại Tần ta, bên bờ bắc của sông Vị Thủy, nằm ở thượng du, cách Hàm Dương khoảng trăm dặm, đi thuyền ba ngày mới đến, Ung Đô rất to lớn, trong thành có cung Đại Trinh và cung Kỳ Niên là tông miếu của đại Tần."

Hạng Thiệu Long ngả vào lòng của Cầm Thanh, đầu gối lên đùi nàng, ngửa lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, than rằng, „E rằng Lao ái sẽ mau chóng trở thành một Lã Bất Vi thứ hai."

Cầm Thanh trách rằng, „Đó chẳng phải là một tay chàng tạo nên hay sao?"

Hạng Thiếu Long trong lòng đau khổ lắm.

Thử hỏi gã làm sao có thể nói cho Cầm Thanh rằng bởi vì vận mệnh đã là như thế, cho nên chỉ đành đẩy thuyền theo nước, để cho Lao ái tự do kiểm chế Lã Bất Vi như trong lịch sử đã chép.

Chuyện này quả đúng là do một tay gã tạo ra, tất cả đều được tiến hành rất thuận lợi, nhưng vì gã cảm thấy mình có tình cảm sâu sắc với Chu Cơ và gã cũng áy náy trong lòng, cảm giác của gã càng khó chịu hơn.

Nhất thời không nói ra lời gì.

Ngược lại Cầm Thanh an ủi, „Xin thứ lỗi! Lời của thiếp đã quá nặng, nói cho cùng cũng chẳng có liên quan gì đến chàng, chàng chỉ là thuận theo thế mà thôi! Nếu Lao ái mọi chuyện đều nghe theo lời Lã Bất Vi, vậy thì có rất nhiều người bao gồm cả chàng nữa, đã sớm mất mạng."

Hạng Thiếu Long đưa tay kéo Cầm Thanh xuống, hôn vào môi nàng rồi nói, „Đêm nay ta ở đây!"

Cầm Thanh e thẹn, nghe thế thì giật mình, „Làm sao được?"

Hạng Thiếu Long đã sớm biết nàng không lớn gan như vậy, gã chỉ là trêu nàng, nghe thế thì ngồi dậy, ôm nàng dịu dàng nói, „Chẳng phải đã từng nói rằng ta muốn gì cũng đều được hay sao?"

Cầm Thanh giận dữ nói, „Chỉ ít cũng phải chờ sau khi Hạng đại nhân quyết chiến, nếu không bọn Yên Nhiên lại sẽ trách thiếp."

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Vậy thì cứ chắc một lời nhé, nếu đến lúc đó Cầm thái phó nuốt lời, đừng trách ta dùng chiêu bá vương cạnh thứ cung đấy nhé!“ Cầm Thanh ngạc nhiên kêu lên, „Bá vương cạnh thứ cung. ô, chàng thực là hư, này, hãy rút mau, thiếp không muốn nghe chàng nói nữa."

Thấy dáng vẻ vừa giận vừa vui của nàng, Hạng Thiếu Long thích lắm, chiêm xong tiện nghi của nàng, rồi mới sảng khoái bỏ đi. Rồi khỏi Cầm phủ, thấy trời vẫn còn sớm, nên thuận đường vào cung tìm Lý Tư, cho y biết chuyện tiểu Bân sẽ trao cho y chức đình úy.

Vốn tưởng là y sẽ thất vọng, nào ngờ Lý Tư mặt lộ vẻ vui mừng nói, „Thật ra tiểu đệ trong lòng được mong chúc này, nhưng e rằng tranh không được với Phùng Khiếp, giờ đây như vậy thật đã quá lý tưởng."

Hạng Thiếu Long biết rất khó hiểu những chuyện này, nhưng cũng biết rằng Lý Tư sau này sẽ trở thành một đại công thần trong sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Tần Thủy Hoàng, cho nên theo lý đường quan vận sẽ rất thanh thông.

Lý Tư nói đầy cảm kích, „Lý Tư có được ngày hôm nay, toàn là nhờ Hạng huynh ban cho, tiểu đệ không biết nói thế nào mới có thể biểu đạt được nỗi cảm kích trong lòng."

Hạng Thiếu Long khiêm nhường nói, „Ngọc quý dù ở đâu cũng có thể phát sáng, tại hạ chỉ là vạch lớp vỏ che viên ngọc ra mà thôi, mà Lý huynh chính là viên ngọc ấy, sau này bị quân có thể thống nhất được thiên hạ, toàn nhờ Lý huynh giúp đỡ."

Lý Tư cười khỏ nói, „Hạng huynh quá đề cao Lý Tư này, đại Tần ta từ khi Giản Công thi hành thu thuế má, Hiến Công tiến hành cải cách, Hiếu Công lại dùng Thương ưởng biến pháp, Huệ Văn vương cũng củng cố thêm, dù chính trị, kinh tế, quân sự và văn hóa đều phát triển một bước dài. Trong thời khắc thiên hạ đại loạn này, chúng ta quả thật có cơ hội thống nhất thiên hạ hơn hẳn thời nào. Trở ngại duy nhất chính là bị quân vẫn chưa thật sự nắm quyền, mọi chuyện đều phải do thái hậu đóng ngọc tử mới thực hiện được. Nhưng chờ đến khi bị quân chính thức làm lễ đội mũ, với hùng tài đại lược nuốt trọn sơn hà của bị quân, tất sẽ hoàn thành sự nghiệp chưa từng có

trong lịch sử. Lý Tư chỉ là phò trợ cho bị quân mà thôi! Hạng huynh xin đừng đề cao tiểu đệ như thế."

Hạng Thiệu Long than rằng, „Chỉ với thái độ không ỷ mình có công của Lý huynh, chẳng trách nào bị quân coi trọng Lý huynh như vậy."

Nói đến đây quay đầu nhìn ra ngoài cửa, bỗng nhiên thấy Xương Bình quân cùng tiểu Bàn đứng ở đó, tiểu Bàn hai mắt sáng lấp lánh, rõ ràng là đã nghe lời này của Lý Tư.

Hai người hoảng hốt quỳ xuống thi lễ.

Tiểu Bàn bước sải tới, đỡ Lý Tư đứng dậy, cảm động nói, „Lý khanh gia đừng trách quả nhân không mời mà đến, nếu không phải như vậy thì không nghe những lời từ tận đáy lòng của Lý khanh, Lý khanh chỉ cần tận sức làm việc, quả nhân sẽ không xử tệ với người."

Lý Tư thì mồ hôi ướt đầm, vừa rồi chỉ cần nói sai nửa lời thì mọi thứ sẽ tiêu tan.

Hạng Thiệu Long cùng Xương Bình quân rời khỏi cung, đều khen rằng Lý Tư may mắn, những lời này đã khiến cho tiểu Bàn coi y là tâm phúc, còn Hạng Thiệu Long thì biết được rằng, suốt đời Tần Thủy Hoàng đều nghe theo lời của Lý Tư, nguyên nhân nói không chừng cũng là vì mấy câu này.

Hai người cưỡi ngựa ra khỏi cửa cung, vượt qua con sông hộ cung, hai bên đều là những căn nhà nguy nga của vương hầu công khanh đại tướng, khí thế hơn hẳn các nước khác, không khỏi thở dài.

Xương Bình quân nói, „Thiệu Long vừa đến nước Sở, chắc biết tình trạng của nơi ấy, miền nam giàu có hơn hẳn đại Tần ta, nếu chúng ta không có được đất Ba Thục, thì cả tư cách so sánh cũng không có, nhưng cũng chính vì cái giàu của nước Sở, mà đã hại người Sở."

Hạng Thiếu Long cũng muốn nghe chuyện này, kìm ngựa lại, ngạc nhiên nói, „Giàu thì hơn hẳn nghèo, cứ sao lại hại chứ không phải là phúc?"

Xương Bình quân nói với vẻ tiếc nuối, „Người Sở có được muối biển, đồng, lại rất phong phú về da thú, bào ngư, trúc, kim loại, trân châu, đồi mồi, vải vóc, các loại quả, vả lại cũng vì đất rộng mà người ít, cái ăn kiếm được rất dễ, không phải làm lụng vất vả, cho nên ai nấy sống trong an lành, giàu nhiều mà nghèo ít, cho nên khi gặp chiến tranh quân lính không chịu ra trận, cho nên thế lớn mà không mạnh. Nếu không thiên hạ này sớm đã là của họ."

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng nghĩ vậy, Lý Viên là một nhân vật phong lưu, không phải là hạng có thể chịu được cực khổ, thuận miệng liền hỏi chuyện nước Triệu. Không biết vì nguyên nhân gì Xương Bình quân chợt vui, nói rằng, „Đất đai nước Triệu cũng rộng, nhưng có nhiều núi cao, phía bắc lại giáp Lâm Hồ, dân nhiều mà hung hãn, những vùng như Định Tương, Vân Trung, Phủ Nguyên vốn là đất cướp được của người Nhung Địch, dân tình sống bằng nghề săn bắn chứ không làm nông và buôn bán, còn những nơi như Hàm Đan, Thái Nguyên, Thượng Đảng vốn là của nước Tấn, còn có nhiều con cháu của người Tấn, thích khoác lác công danh của mình, cuộc sống xa hoa, cũng giống hậu cung của vua Triệu có hàng trăm phi tần, các thê thiếp lại chia năm sẻ bảy, rượu thịt dư thừa, còn dân chúng thì ăn không đủ, mặc không ấm. Cho nên đất tuy mạnh nhưng lại không có người biết dùng, lại đổ kỵ nhân tài, nếu không sẽ không có chuyện Triệu Quát thay Liêm Pha đến nổi thua trận Trường Bình."

Hạng Thiếu Long không ngờ Xương Bình quân lại có hiểu biết như vậy, trở mặt nói rằng, „Lời này nói về người Triệu thật là chính xác, còn tình thế của các nước khác thì như thế nào?"

Xương Bình quân được Hạng Thiếu Long khen thì đắc ý lắm, nói, „Nước Yên nằm ở đông bắc, nơi sơn cùng thủy tận, có thể gạt qua một bên không nói đến. Nước Hàn địa thế hiểm trở, người dân chủ yếu sống ở vùng núi

non, muốn tích trữ lương thảo cũng khó, nếu không có Triệu Ngụy chống ở sau lưng thì đã sớm bị chúng ta tiêu diệt."

Hạng Thiệu Long chưa từng đến hai nước Hàn, Yên, cho nên không biết rõ sự tình, nhưng nhớ lại chuyện Hàn Phi ngày trước đến Đại Lương để mượn lương thực thì biết Xương Bình quân không phải nói bừa.

Xương Bình quân tiếp tục nói, „Nước Ngụy trước nay vẫn là kẻ địch mạnh của đại Tần ta, năm xưa dùng Ngô Khởi làm quận thú ở Hà Tây, đất hơn ngàn dặm, mang theo hơn ba vạn quân lính. May mà người Ngụy ngủ quên trong chiến thắng, nghĩ đã giúp được Hàm Đan, lại từng giao chiến với người Triệu, khiến cho mọi người tức giận, cho nên mới thua trận ở Quế Lăng, cả đại tướng Bàng Quyên cũng bị bắt, từ đó không gượng dậy nổi, nếu không giờ đây sẽ không có cục diện này."

Hạng Thiệu Long nhớ lại người Triệu đã từng lưu truyền câu nói, người Ngụy không đáng tin cậy, lại nhớ đến Ngụy An vương sai người giả thành mã tặc đánh cướp ở biên giới nước Triệu, thầm nghĩ người Ngụy bại là bởi mình tự rước lấy.

Gật đầu nói, „Quân thượng đều đã biết rõ tình hình ở các nước phía đông, còn nước Tề thì sao?"

Xương Bình quân nghĩ ngợi một lúc, rồi nói với vẻ bí hiểm, „Thiệu Long có biết người Tề bề ngoài chỉ biết nói bằng mồm không, thì còn có thứ gì phổ biến nữa."

Hạng Thiệu Long nói, „Tại hạ làm sao biết được, hãy nói mau đi!"

Xương Bình quân nói, „Ta tuy đã là tả thừa tướng, nhưng chẳng có một chút uy nghiêm nào, ai cũng nói với ta như kiểu của huynh, hà hà! Nhưng ta lại rất vui mừng!"

Hạng Thiệu Long biết y tính tình dễ dãi nên cười theo.

Xương Bình quân nói, „Giờ đây ở Lâm Truy đang thịnh hành cho vay nặng lãi, kẻ giàu có nhất là một tên đại gian thương tên là Trọng Tôn Long, y còn giàu hơn cả Lã Bất Vi trước kia, xem ra giờ đây không còn mấy người có thể bì được với y Từ đó có thể thấy người Tề kiêu ngạo dân dật đến mức nào, người ở trên thì suốt ngày chơi đàn hát xướng, chọi gà đấu chó, còn dân tình thì sống trong nghèo khó, kẻ lang thang thì nhiều, nếu người Tề không có cái lợi muối biển, thương nghiệp phát triển, làm sao suýt bị người Yên tiêu diệt. Nếu không có Điền Đan, nước Tề sẽ càng tệ hại hơn."

Hạng Thiếu Long thành thật nói, „Đây gọi là nói chuyện với người một lúc, còn hơn mười năm đọc sách, chọn huynh làm tả thừa tướng, xem ra đã đúng!"

Xương Bình quân cười lớn, „Thiếu Long đừng trêu ta, song biết được tiểu muội vì huynh mà nhận lời gả cho Vương Đao Hòa, ta thật là vui mừng."

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết y vì sao trở nên vui vẻ đến thế, đang định lên tiếng thì bên đường ồn ào, ai nấy đều tranh nhau chạy trốn, thì ra có mấy kẻ cầm kiếm xông tới.

Xương Bình quân quát lớn, „Bắt lại cho ta!"

Mười tám thiết vệ và hơn ba mươi thân vệ của Xương Bình quân phóng xuống ngựa, đuổi theo.

Hai đám người đánh nhau, có số lượng rất chênh lệch, một bên là hơn ba mươi người, bên kia là năm người, nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là năm người kia lại chiếm được thượng phong, mà nguyên nhân khiến cho đối thủ phải lúng túng là bởi vì trong số đó có một đại hán thân thủ hơn người.

Người này tuổi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, cao lớn anh tuấn, bộ pháp lanh lẹ, kiếm pháp ghê gớm, dường như mỗi lần xuất kiếm, đối thủ

không phải bị đánh bay kiếm thì là bị trúng thương.

Có mấy tên bị loại ra khỏi vòng chiến, số còn lại chỉ đành trốn chạy, còn năm người kia thì không chịu tha cho đối phương, đuổi sát theo sau.

Song bọn họ ra tay cũng có phần nhân nhượng, những kẻ bị trúng kiếm chỉ bị thương ngã xuống đất không thể chạy mà thôi.

Hai nhóm người vừa đánh vừa chạy trên đường, chỉ để lại mấy đại hán đang rên rỉ, bọn Kinh thiện chạy đến, năm người kia thu kiếm lại, tuy thấy quân binh đến nhưng vẫn không hề sợ hãi.

Có khoảng hơn mười người chưa bị thương, tụ lại một chỗ ai nấy mắt đều trừng trừng, giận dữ nhìn năm người kia.

Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân nhìn nhau, đều biết bọn họ đang sợ hãi.

Nhìn cách ăn mặc của đám người này thì đã biết là gia tướng của phủ trọng phụ, còn năm người kia không biết dựa vào cái gì mà không sợ quyền thế của phủ trọng phụ?

Xương Bình quân nhìn kỹ hán tử có thân thủ lợi hại nhất, nói, „Kiếm pháp của kẻ này e ngang tài với Quản Trung Tà!"

Hạng Thiếu Long hơi gật đầu, thúc ngựa về phía trước, quát lớn, „Đánh nhau trên đường, vương pháp để đâu, hãy báo danh lên cho bốn thống lĩnh biết."

Hán tử ấy vẫn đứng yên, tỏ khí thế của một cao thủ, hơi thi lễ với Hạng Thiếu Long, rõ ràng là y không coi Hạng Thiếu Long vào đâu, thản nhiên đáp tỉnh như không, „Bốn nhân là Hàn Kiệt, là người của phủ nội sử, còn đám người này chính là người của phủ trọng phụ, đã dám ép phụ nữ tiếp

rượu ở chốn thanh lâu, bốn nhân thấy không vừa mắt, nên ra tay dạy cho chúng một bài học."

Bọn Kinh Thiện thấy đáng vẽ y kiêu ngạo đến thế, vốn muốn bảo y quỳ xuống, nhưng nghe nói là người của Lao ái, vội vàng nuốt những lời định nói vào bụng.

Xương Bình quân đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói, „Tên Hàn Kiệt này vốn đến từ nước Hàn, là bạn bè của Lao ái lúc y còn ở nước Hàn, được gọi là đệ nhất cao thủ ở nước Hàn, quả thật là tiếng đồn không ngoa."

Hạng Thiếu Long cũng nhớ đến tiểu Bàn đã từng nhắc đến cái tên này, vốn còn một kẻ nữa tên là Lệnh Tề, một văn một võ, đều là người Chu Cơ tiến cử làm quan.

Lúc này tên đứng đầu của phía gia tướng phủ trọng phụ bước ra, vẻ mặt rất tức giận, quên cả thi lễ, hiên ngang nói, „Hạng đại nhân và tả tướng minh xét, Hàn Kiệt chỉ nói bừa, bọn huynh đệ chúng tôi chỉ là uống rượu, người của phủ nội sử lại ngang nhiên xen vào, chuyện này bọn chúng tôi phải tấu cùng quan gia, để cho ngài chủ trì công đạo."

Hàn Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, nói, „Đã là bại tướng còn lời gì để nói nữa, bọn chúng ta sẽ chờ thêm!"

Rồi quay sang hai người Hạng Thiếu Long hơi cúi người, quay đầu bỏ đi.

Mấy đại hán của phủ trọng phụ giống như gà trống bại trận, đỡ những kẻ bị thương, cúi đầu buồn bã bỏ đi.

Bọn Kinh Thiện nhìn nhau, đứng sững một bên, đều là vì Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân vẫn chưa ra mệnh lệnh.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên thấy sự ngang ngược và khinh người của Lã Bất Vi và Lao ái, nhưng không còn cách nào, chỉ đành kiên nhẫn đợi đến

khi hắc long xuất hiện.

Nhưng trong lòng cũng mừng thầm, sự đối kháng giữa Lã Bất Vi và Lao ái, cuối cùng đã đi đến bước không đội trời chung.

Chắc là mình sẽ có ngày sống yên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 197: Sắp Đặt Tai Mắt

T

răng đêm nay vừa sáng lại vừa tròn, Hạng Thiếu Long cùng đám thê thiếp của mình ra vườn ngắm trăng, bọn Kinh Thiện đốt lò lửa nướng thức ăn, giống như một buổi dã ngoại ngoài trời.

Hạng Bảo Nhi đã biết đi, vừa bước đi chưa vững, mỗi khi hụt chân thì khiến cho mọi người cười ầm, không khí rất náo nhiệt.

Thiện Lan và Đằng Dực cũng dắt con đến tham gia. Hai trẻ cùng chơi với nhau.

Đằng Dực và Hạng Thiếu Long ngồi trong một tòa tiểu đình, nhìn con trẻ chơi đùa, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn. Đồng thời nghĩ đến chuyện yên bình trong hiện tại, đều là được đổi bằng máu và mồ hôi của họ. Trước đây cũng thế, sau này chắc cũng vậy.

Đằng Dực nói đầy xúc cảm, „Hai đêm nữa là thời khắc quyết chiến giữa đệ và Quân Trung Tà, kẻ này mấy hôm nay không bước ra khỏi cửa, không hề đến Túy Phong lâu, có thể thấy y đã lập chí phải chiến thắng."

Hạng Thiếu Long nhớ đến Hàn Kiệt, thuận miệng nói, „Nhị ca vốn sống tại nước Hàn, lại đã từng là binh lính, có nghe nói đến một người tên là Hàn Kiệt không?"

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Tam đệ vì sao biết được kẻ này?"

Hạng Thiếu Long kể chuyện hôm nay, Đằng Dực lộ vẻ ngưng trọng, nói, „Trên đời này, nếu luận về kiếm thuật, không ai vượt qua được Kiếm Thánh Tắc Hạ, hiệu là Vong ưu tiên sinh Tào Thu Đạo. Nghe nói kiếm pháp của ông ta đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể không cần đánh mà

cũng thẳng. Chuyến này Trâu tiên sinh đến nước Tề chủ yếu là muốn gặp mặt ông ta, Thiện Nhu chính là đệ tử nhập thất của ông ta."

Hạng Thiếu Long đã nghe đến tên của nhân vật này từ miệng của Triệu Chi, ngạc nhiên nói, „Kẻ này có quan hệ gì đến Hàn Kiệt? Chả lẽ Hàn Kiệt lại là đệ tử của ông ta sao? Vậy chẳng phải là Hàn Kiệt là sư huynh của Nhu tử?"

Đặng Dực nói, „Tào Thu Đạo tuy mở đạo trường ở Tắc Hạ, nhưng thu nhận đồ đệ rất nghiêm cẩn, cho nên đồ đệ không quá một trăm người, người nói ông ta từng bảo với Tề vương, trong số đồ đệ ông ta thu nhận, chỉ có ba người là do ông ta chân truyền, một trong số đó chính là Hàn Kiệt, có thể thấy người này không đơn giản tý nào."

Hạng Thiếu Long nhớ lại kiếm pháp quý thần không hay của ông ta, ngạc nhiên, „Năm nay Tào Thu Đạo đã bao nhiêu tuổi? Đặng Dực nói, „Nghe nói ông ta giỏi thuật dưỡng sinh dưỡng khí, cho nên trẻ hơn tuổi thực rất nhiều, khi ông ta nổi tiếng, ta cũng vừa lớn lên, cứ suy đoán như vậy, ông ta đến nay ít nhất cũng đã sáu mươi."

Hạng Thiếu Long nhớ lại những đệ nhất cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp, thần thờ nói, „Đệ thật muốn gặp ông ta, chỉ là Điền Đan không hoan nghênh."

Đặng Dực ngạc nhiên cười, „Xem ra sự tò mò của đệ đối với Tào Thu Đạo còn hơn cả Hàn Kiệt nữa, song hình như Tào Thu Đạo không thèm để ý đến phẩm cách của đồ đệ, Hàn Kiệt tiếng xấu vang lừng ở nước Hàn, ý mình là vương hầu, từng phá hoại danh tiết của biết bao gái nhà lành, y không thua gì Lao ái. Lần này đến Tần mà dựa vào Lao ái, nói không chừng là vì hết đường chạy, chỉ đành bỏ nước mà đi tránh nạn."

Hạng Thiếu Long cười, „Càng lúc càng nhiều đối thủ xấu xa mà lại cao minh, thanh Bách Chiến đao của đệ sẽ càng lẻ loi, nhị ca chắc cũng ngứa tay."

Đặng Dực cười, „Nếu người không may hạ được Quân Trung Tà, hai người này trước tiên sẽ đấu một trận, sư phụ của Quân Trung Tà và Liên Tấn là Chiêu Kiếm Trai đã từng đến nước Tề khiêu chiến với Tào Thu Đạo, bị chém đứt ngón tay, hai đám người này từ đó đã trở thành thế nước với lửa."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Sao lại có người tên là Chiêu Kiếm Trai?"

Tiếng của Kỷ Yên Nhiên vọng qua, „Lấy chữ Trai làm hiệu, Chiêu Kiếm Trai không phải là người đứng đầu, phu quân đại nhân vạn lần đừng khinh địch, nếu nói về kiếm thuật, sau Vong ưu tiên sinh thì chính là người này, nếu không sẽ không dạy ra được hạng đồ đệ như Quân Trung Tà."

Hạng Thiếu Long cười trả lời, „Còn có một tên gọi là Liên Giao nữa, vừa mới đến Hàm Dương, thì đã đến tìm tên rác rưởi ấy."

Kỷ Yên Nhiên đến sau lưng hai người, dựa vào lan can, ngửa mặt lên nhìn ánh trăng, dịu dàng nói, „Yên Nhiên mới quả thật là ngựa tay, từ ngày gả cho phu quân chàng, đều bị chàng chặn lại cả, thật là không công bằng."

Hạng Thiếu Long và Đặng Dực nhìn nhau, Kỷ Yên Nhiên nói, „Có thể tưởng tượng vào đêm ngày mốt, chính là ngày giao phong chính diện giữa Lã Bất Vi, Lao ái và Hạng đại nhân của chúng ta, nước Tần coi trọng dùng lực, ai thắng thì thanh thế của người ấy tăng lên, ít nhất là đối với binh sĩ bình thường, tình thế phải như vậy."

Đặng Dực chợt nói, „Tuy nói là khả năng không nhiều, nhưng Lã Bất Vi không biết có mạo hiểm, quét sạch những kẻ phản đối y trong buổi thọ yến, chỉ cần Mông Ngao có thể nắm chắc binh quyền, rồi kiểm chế bị quân và thái hậu, sau đó làm loạn, không phải là hơn toàn không có cơ hội."

Hạng Thiếu Long nhú mày, nói, „Trừ phi y có Vương Hột giúp đỡ, nếu không Lã Bất Vi sẽ không dám làm liều như thế, từ khi Thương ưởng biến

pháp, không có tướng sĩ nước nào trung thành với hoàng tộc như quân Tần, chỉ cần cấm vệ và đô kỵ vững chắc, Lã Bất Vi sẽ không dám làm bừa, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, ngày mai ta sẽ tìm Xương Bình quân và Vương Hột để bàn bạc, để tìm đối sách cho an toàn."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Phu quân đại nhân ngày một nhất định phải cho bọn thiếp đi cùng, để xem chàng đại triển thần oai như thế nào."

Hạng Thiệu Long cười, „Làm sao dám không dặt theo Kỷ tài nữ của chúng ta."

Rồi lại thở dài, „Thật muốn đến nước Tề một chuyến, một mặt có thể thăm Nhu tử, mặt khác có thể coi thiên hạ đệ nhất kiếm lợi hại đến mức nào."

Đặng Dực nói, „Nghĩ thì được, nếu đệ rời khỏi nước Tần, nhất định sẽ không giấu được Lã Bất Vi, y sẽ đoán được đệ nói không chừng đến nước Tề để hành thích Điền Đan, cùng lúc đó người Tề sẽ giăng bẫy chờ đệ."

Hạng Thiệu Long biết y nói cũng đúng, cười khổ lắc đầu.

Kỷ yên Nhiên nói, „Thanh Tú phu nhân đã đến nước Tần."

Hạng Thiệu Long nhất thời không nhớ được Thanh Tú phu nhân là ai, ngạc nhiên nhìn nàng.

Đặng Dực cũng chẳng hiểu gì cả, hỏi, „Thanh Tú phu nhân là ai?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Thanh Tú phu nhân chính là phu nhân nguyên phối của đại tướng nước Sở Đấu Giới, vì Đấu Giới muốn bà ta trở thành tiểu thiếp của đại phu Thành Tổ Ninh, bà ta giận dữ rời bỏ Đấu Giới, thề rằng Đấu Giới nếu bước chân vào chỗ bà ta ẩn cư, sẽ lập tức tự tận, có nhớ không?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới vỡ lẽ ra, té ra đó là người cháu gái xinh đẹp của Hoa Dương phu nhân, ngày trước Hoa Dương phu nhân đã nhờ mình

đem món quà đến cho bà ta, chỉ tiếc là mình đi không được mà thôi.

Đặng Dực nói, „Bà ta đến đây làm gì?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đương nhiên là do Lý Yên Yên phái bà ta đến, mong rằng có thể nhờ vào mối quan hệ của bà ta và Hoa Dương phu nhân, làm dịu cơn giận của người Tần vì Từ tướng bị giết ở nước Sở, cũng là để đón tiểu công chúa của nước Sở quay về."

Đặng Dực nói, „Lúc thế này, lúc thế khác, Hoa Dương phu nhân còn có ảnh hưởng gì với triều đình nước Tần nữa đâu!

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười liếc Hạng Thiếu Long nói với vẻ đầy ý vị, „Sao lại không còn ảnh hưởng nữa, đừng quên là Cầm thái phó của chúng ta là người của Hoa Dương phu nhân, mà nàng thì ít nhất có thể ảnh hưởng đến Hạng đại nhân của chúng ta. Thanh Tú phu nhân giờ đây đang ở tại trong nhà của Thanh tử. Vừa rồi Thanh tử đã sai người đến mời Hạng thái phó của nàng ngày mai đến Cầm phủ gặp Thanh Tú phu nhân, chắc phu quân chàng không từ chối được."

Hạng Thiếu Long rầu rĩ, nói, „Thanh tử của nàng vẫn chưa nói với bà ta là ta đã gắng hết sức, bị quân mới không vì chuyện này mà động binh với nước Sở."

Đặng Dực cười, „Người gắng hết sức là Cầm thái phó của đệ, mở miệng ra ngậm miệng lại cũng là Thanh tử, rốt cuộc là chuyện như thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau đều cười. Kỷ Yên Nhiên trước khi bỏ đi, giận dỗi nói, „Không thèm để ý đến các người nữa, nếu có gan thì hãy đừng nghe lời Thanh tử!“ Sáng hôm sau Hạng Thiếu Long tham dự buổi tảo triều.

Chu Cơ vẫn đến, cũng không có gì với vẻ khác lạ, có thể thấy nàng cũng vừa mới mang thai, lại thêm có áo ngoài che chắn, cho nên không sợ bị

người khác nhìn ra.

Các quan đang bàn chuyện đào kênh và những vấn đề có liên quan, nhất là việc điều động nhân lực và tài lực, sẽ ảnh hưởng đến trăm họ, nên phải sắp xếp ổn thoả.

Hạng Thiếu Long chẳng hiểu gì về chuyện này, nên không xen vào.

Đến khi bãi triều, Vương Hột và Vương Lãng kéo Hạng Thiếu Long qua một bên nói, „May mà không nhục mệnh, sau khi qua khỏi kỳ tang lễ, Thiếu Long hãy dắt tiểu Tuấn đến Lộc phủ gặp Lộc đại phu, bàn bạc kỹ càng chuyện lễ tiết.

Vương Lãng nói, „Thật là khéo, tang kỳ của Lộc công cũng vừa chấm dứt trong ngày thọ của Lã Bất Vi."

Hạng Thiếu Long nổi da gà.

Vương Lãng nói tiếp, „Xương Bình quân nói với ta, hôm qua các người thấy người trong phủ nội sử và phủ trọng phụ đánh nhau trên đường, đúng không?"

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Người của cả hai bên đều coi chúng tôi không ra gì, tiếc là không thể quét sạch bọn chúng."

Vương Lãng nói, „Làm thế nào cũng phải giành lại chức đô vệ thống lĩnh. Nhưng chuyện này không dễ dàng."

vương Hột nhú mày nói, „Chuyện này sau hãy nói, Thiếu Long đã gửi bức thư ấy đi chưa?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ngày mai sẽ sai người đưa đến nước Sở."

Vương Lãng nói, „Lao ái giờ đây đang chiêu binh mãi mã, lại sắp sai người chiêu nạp các kiếm thủ ở các nước phía đông, vì có thái hậu chống lưng cho

y, chúng ta đều không dám lên tiếng. Tên thái giám giả hiệu này còn đáng ghét hơn cả Lã Bất Vi. Gần đây vì phải mở rộng việc xây cất phủ nội sử, nên đã cướp mất nhà dân xung quanh, thật là khiến cho người ta phẫn nộ."

Hạng Thiếu Long than rằng, „Giờ đây bị quân chuyện gì cũng phải có thái hậu ủng hộ, cho nên phải nhẫn nhịn."

Lúc này thấy Lý Tư đứng từ xa ra hiệu tiểu Bàn triệu kiến, nên nói lời đa tạ với hai người, kể lại nỗi e sợ của Đổng Dực đêm qua về việc Lã Bất Vi sẽ thừa cơ gây chuyện, rồi vội vàng đến gặp tiểu Bàn.

Trong thư trai, ngoài tiểu Bàn, còn có Xương Bình quân, Hạng Thiếu Long và Lý Tư thì lễ ngồi xuống ở dưới, tiểu Bàn vui mừng nói, „Trước tiên quả nhân để cho ba vị khanh gia gặp một người."

Bọn ba người Hạng Thiếu Long đều ngạc nhiên.

Tiểu Bàn lệnh truyền xuống, rồi có người bước vào thư trai đến trước mặt tiểu Bàn thi lễ.

Khi đứng dậy chỉ thấy người ấy tuổi khoảng bốn mươi, thân người mảnh khảnh, để bộ râu sơn dương, thuộc loại nhân vật mưu thần.

Tiểu Bàn khách sáo nói, „Mời tiên sinh ngồi."

Mọi người chẳng hiểu gì cả, tiểu Bàn giới thiệu bọn Hạng Thiếu Long xong, giải thích rằng, „Vị này là danh sĩ nước Tề tên là Mao Tiêu tiên sinh, về việc tiên sinh có gì đến đây, mời tiên sinh hãy tự nói ra thì tốt hơn."

Mao Tiêu cười, „Mao mỗi lần này đến Tần, ngoài chuyện vì đứa học trò bị ổi, cũng muốn xem uy thế của nước đại Tần, có gì có thể gây chấn động phía đông."

Lý Tư thích thú nói, „Không biết tiên sinh có cách nhìn như thế nào?"

Mao Tiêu lạnh lùng nói, „Mao mỗ đã đàm đạo với bị quân Chính nửa ngày, nhưng vẫn là một câu, một ngày không trừ Lã Bất Vi và Lao ái, nước Tần đừng hòng thống nhất thiên hạ."

Tiểu Bàn cười, „Quả nhân vốn là muốn mời tiên sinh nhậm chức trong triều, nhưng nghĩ lại, nếu tiên sinh chịu thiệt mà làm việc cho Lao ái, thì có thể phát huy tác dụng tốt hơn, nào ngờ tiên sinh đã chấp nhận."

Hạng Thiệu Long thầm khen hay. Trong phủ Lã Bất Vi đã có Đồ Tiên làm nội ứng, giờ đây xem ra có một người giáo hoạt đa trí hơn cả Đồ Tiên như Mao Tiêu này nằm vùng thì Lao ái làm sao có thể bay ra khỏi bàn tay của gã và tiểu Bàn nữa?

Đồng thời cũng thấy được tiểu Bàn ngày một trưởng thành, bắt đầu biết dùng mưu kế.

Lý Tư và Xương Bình quân lập tức vỗ bàn khen hay.

Mọi người thương lượng xong cách liên lạc rồi Mao Tiêu mới lui ra.

Hạng Thiệu Long nhớ chuyện của Mông Vô và Mông Diêm, kể chuyện của bọn họ, để nhằm cho tiểu Bàn biết bọn họ chỉ trung thành với bị quân.

Từ nhỏ tiểu Bàn đã cùng họ luyện võ, nên cũng thân thiết lắm, giờ đây lại được Hạng Thiệu Long bảo đảm nhưng suy nghĩ một lát, thì vẫn không tìm ra chức vị cho bọn họ.

Hạng Thiệu Long trong lòng nảy một ý, nói, „Nếu đêm mai hạ thần có thể tiêu diệt được Quân Trung Tà, thì chức đô vệ thống lĩnh sẽ trống chỗ, dù chúng ta đưa ai thay vào, xem ra Lã Bất Vi cũng sẽ không chấp nhận, thậm chí Lao ái cũng không hy vọng cả ba quân bảo vệ Hàm Dương đều rơi vào tay của chúng ta, chỉ có cách là chọn một trong hai người Mông Diêm hoặc

Mông Võ, thì sẽ không gặp sự phản đối, một người cứ đi theo phụ thân của họ, nếu Mông Ngao có cử động nào cũng không thể qua nổi chúng ta."

Lần này đến lượt tiểu Bàn vỗ án khen hay, nói với Xương Bình quân rằng, „Tả tướng hãy tìm cách sắp xếp cho hai tên tiểu tử ấy gặp quả nhân, quả nhân sẽ khích lệ để an lòng bọn họ."

Hạng Thiệu Long rời khỏi hoàng cung, nhớ đến chuyện của Thanh Tú phu nhân, vội vàng chạy đến Cầm phủ, Cầm Thanh và Thanh Tú phu nhân đang trò chuyện trong nội sảnh, thấy gã bước vào, giới thiệu cho hai người gặp mặt.

Thanh Tú phu nhân người mặc Sở phục, áo rộng thùng thình, hoa văn đẹp để nổi bật nhất là chiếc đai có gắn đầy ngọc thạch sáng lấp lánh.

Không biết là Hạng Thiệu Long đến quá bất ngờ hay không mà Thanh Tú phu nhân vẫn chưa mang mạng che mặt, để Hạng Thiệu Long thấy hết nét mặt đẹp đẽ của nàng.

Có lẽ vì cuộc hôn nhân không như ý, nên sắc mặt của nàng có chút nhợt nhạt không khỏe khoắn lắm nhưng không hề ảnh hưởng đến khí chất tú lệ của nàng, ngược lại khiến cho phong thái của nàng khác hẳn mọi người.

Đôi mắt của nàng bình thản khiến cho người ta cảm thấy nàng là một nữ tử trang trọng, biết thủ lễ.

Ba người ngồi xuống, Thanh Tú phu nhân mở đầu nói mấy lời khách sáo bằng giọng dịu dàng dễ nghe, cảm kích mà rằng, „Cầm thái phó đã cho thiệp thân biết tình trạng hiện giờ, may mà nhờ có Hạng đại nhân nói tốt cho chúng tôi trước mặt bị quân khiến cho hai nước Tần Sở không vì chuyện này mà động đến can qua, thiệp thân xin thay mặt cho tổ quốc cảm kích mối thâm tình hậu nghĩa của Hạng đại nhân."

Hạng Thiếu Long tim đập thình thịch, đã là như thế tại sao lại còn bảo ta đến gặp nàng? Bề ngoài thì nói mấy lời khiêm nhường.

Thanh Tú phu nhân bình thản nói, „Thực ra chúng ta đã sớm gặp mặt nhau, phải không?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Chuyện này rất bí mật, chả lẽ nào Lý Yên Yên đã tiết lộ cho nàng biết?" ngạc nhiên nói, „Phu nhân có gì nói ra lời ấy?"

Thanh Tú vẫn giữ vẻ thản nhiên, nói, „Lần này mời được đại giá của Hạng đại nhân đến gặp thiệp thân, cố nhiên thiệp thân phải tự mình đáp tạ Hạng đại nhân, lại còn thuận tiện giao hai món quà do thái hậu và Tú Nhi phu nhân nhờ thiệp thân mang đến giao cho hạng đại nhân. Và từng nghe Cẩm thái phó nói Hạng đại nhân vừa từ Thọ Xuân về không bao lâu, giờ đây gặp đại nhân, thiệp thân đã nhận ra đại nhân!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy lúng túng, len lén nhìn Cẩm Thanh, may mà nàng chỉ liếc gã chứ không có ý trách gã đã vung tình khắp nơi, nên cũng yên lòng nói, „Đã bị phu nhân nhận ra, Hạng mạo làm sao phủ nhận được. ô, tuệ nhãn của phu nhân thật là lợi hại."

Thanh Tú phu nhân nở một nụ cười thật động lòng người nhưng cũng thật lạnh lùng, đưa tay gọi ả thị nữ bưng hai chiếc hộp nói, „Trước khi thiệp thân lên đường thái hậu đã cho vời thiệp vào cung, dặn đi dặn lại là không cho người nào biết chuyện này, mong Hạng đại nhân có thể hiểu cho."

Vì thân phận và địa vị của Lý Yên Yên và Quách Tú Nhi, họ đành phải giấu kín tình cảm của họ ở trong lòng, thật khiến cho người ta thương cảm. Lảng sang chuyện khác, Hạng Thiếu Long hỏi, „Lý tướng quốc giờ đây thế nào?"

Thanh Tú phu nhân hình như không muốn nhắc đến Lý Viên, chỉ nói sơ rằng, „Cũng coi là có phúc, Lý tướng quốc mời Hạng đại nhân nếu có rảnh hãy đến Thọ Xuân thăm ngài, ngài tất sẽ hết lòng khoản đãi."

Hạng Thiếu Long nhìn lại mỹ nữ giọng điệu lạnh lùng, hình như không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, không tìm ra lời nào nói tiếp, nên định cáo lui, nói, „Phu nhân định chuẩn bị lúc nào về Sở?"

Thanh tú phu nhân nói, „Đêm nay gặp thái hậu Chu Cơ, ngày mai sẽ lập tức lên đường về Sở, thiếp thân không quen thời tiết ở đây Vả lại thiếp thân cũng biết Hạng đại nhân cũng đang bận rộn cũng không dám giữ Hạng đại nhân nữa."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Hạng mỹ nữ này thuộc hạng biết thế nào là hợp tác vui vẻ!" len lén nháy mắt với Cầm thanh, rồi thi lễ đi về.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 198: Trước Ngày Đại Chiến

H

ạng Thiếu Long mang theo hai chiếc hộp quay về quan thuộc, bước vào trong phòng liền mở ra nhìn, thì ra đó là hai chiếc áo bào thật đẹp, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Trong xã hội mà nam nhân là trung tâm này, phụ nữ muốn sống hạnh phúc vui vẻ thật là khó. Quách Tú Nhi và Lý Yên Yên là ví dụ rõ ràng nhất, hai thiếu nữ này thân phận cao quý nhưng không thể có được thứ mà mình muốn.

Vận mệnh của họ vẫn nằm trong tay của nam nhân.

Khi lòng đang suy nghĩ, thì Đổng Dực sai người vào gọi gã.

Hạng Thiếu Long dẹp chuyện tình cảm sang một bên bước ra ngoài đại đường.

Đổng Dực nói, „Lại xảy ra chuyện nữa, vừa rồi người của Vị Nam võ sĩ hành quán chuyển vũ khí từ bên ngoài vào cửa thành. Bị quân giữ thành truy hỏi, không nói một lời đã đánh bị thương tên quân ấy rồi Quản Trung Tà giữ lại, rồi Lao ái xuất hiện, Quản Trung Tà buộc phải thả người, có thể nói Lã Bất Vi giờ đây vẫn còn nhìn Lao ái."

Hạng Thiếu Long nói, „Hãy thử xem y nhìn được bao lâu. À này, hãy báo cho tiểu Tuấn biết rằng, hôn sự của hắn và Lộc Đan Nhi chắc không có vấn đề, sau khi quyết đấu xong với Quản Trung Tà, chúng ta sẽ chính thức đến Lộc phủ cầu thân.

Đổng Dực cả mừng, vội vàng sai người đến thông báo với Kinh Tuấn.

Hạng Thiệu Long nói, „Cố Lộc Đan Nhi chắc sẽ thỏa mãn. Nhị ca tốt nhất hãy quán cho chặt lại một chút, đừng để hãn bước đến chỗ gió trăng nữa. Giờ đây, Hàm Dương rỗng rảnh hỗn tạp, người của hai phái Lã, Lao đang đấu nhau kịch liệt, chúng ta tốt nhất hãy né tránh đừng dưng vào là hơn."

Đặng Dực cười nói, „Ta đã nói hãn không biết bao nhiêu lần, tên tiểu tử này vốn tính phong lưu ưa ồn ào, giao lưu khắp nơi, muốn giữ hãn trong nhà trừ phi đánh gãy chân mới được."

Hạng Thiệu Long thở dài, „Kinh Tuấn sớm muộn gì cũng sinh ra chuyện, nhưng chỉ cần đừng có gây chết người thì những chuyện khác mình có thể gánh vác được."

Đặng Dực gật đầu nói, „Chỉ đành tăng cường thêm người bảo vệ cho hãn đến khi xảy ra chuyện chắc không bị thua thiệt."

Đặng Dực nói, „Nếu hãn có thể thành nghĩa tế của Lộc gia thì địa vị lập tức khác ngay. Lộc Công có ảnh hưởng rất lớn đến hai bên văn võ, các tướng lĩnh có tên tuổi của nước Tần giờ đây, ai cũng phải đã từng là dưới trướng ông ta, Kinh Tuấn trở thành nghĩa tế của Lộc Công, bất cứ kẻ nào muốn đụng đến hãn trước tiên phải suy nghĩ kỹ mới được."

Hạng Thiệu Long thì nhủ thầm, „Nếu Lộc Công vẫn còn sống thì nhất định sẽ phản đối chuyện này, ông ta sẽ bảo rằng Kinh Tuấn lại chẳng phải là người Tần."

Đặng Dực lại tiếp tục nói, „Chỉ cần tiểu Tuấn không bước tới Túy Phong lâu, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, giờ đây Lao ái và Lã Bất Vi đã lấy Túy Phong lâu làm địa bàn đấu sức vậy thì Ngũ Phù sẽ thâm thâm lắm đây."

Hạng Thiệu Long nhớ lại mối quan hệ giữa Điền Mỹ Mỹ và Lao ái.

Điền Mỹ Mỹ này quả thật là mỹ nhân đẹp nhất, có thể sánh với Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên, đáng vẻ hơn hãn Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi, thậm

chí có thể hơn cả Ô Đình Phương và Triệu Chi, một vật vô giá như thế, nếu không có Lã Bất Vi và Lao ái, bất cứ kẻ nào cũng muốn lấy làm của riêng.

Nhưng lại không biết như thế nào mà mình không có thiện cảm với nàng. Có lẽ đã từng trải bài học của Bình Nguyên phu nhân Tinh Vương Hậu và Triệu Nhã, cho nên rất e sợ những mỹ nữ miệng không như lòng.

Đằng Dực vỗ trán nói, „Ta suýt chút nữa quên. Đồ quân gia bảo đệ chờ đến giờ thân gặp mặt ông ta tại chỗ cũ, ông ta có tin quan trọng muốn báo với đệ."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Lã Bất Vi sắp mưu phản."

Một canh giờ sau Hạng Thiếu Long và Đồ Tiên gặp nhau tại chỗ cũ. Đồ Tiên tóc đã bạc nhiều hơn và mặt mang nhiều nếp nhăn, những thay đổi này đã bắt đầu từ mấy tháng nay, có thể thấy y đã chịu áp lực nhiều đến mức độ nào.

Hai người ngồi xuống, Đồ Tiên giơ ngón tay cái lên khen, „Thiếu Long thật lợi hại, đánh cho Mông Ngao và Lã Bất Vi đại bại, lần này kẻ mất mặt là Mông Ngao, nhưng Lã Bất Vi lại không dám trách y."

Hạng Thiếu Long biết mình đoán không sai, Lã Bất Vi tính tình nóng nảy không phải loại người có tính nhẫn nại.

Làm sao có thể để tiểu Bàn có quyền ngày một lớn? Cười nói, „Y phải chẳng đã chuẩn bị tạo phản?"

Đồ Tiên cười lạnh lùng, „Tạo phản thì y chưa đủ sức, còn đoạt quyền thì y còn dư, vốn là y sẽ nắm chắc để giành được đại quyền của hai bên quan chính, chỉ cần trừ được Thiếu Long. Những kẻ khác như tên thái giám già Lao ái sẽ chẳng làm được gì, Vương Tiễn và An Cốc Hề thì ở nơi biên giới xa xôi. Có thể thấy y chẳng làm gì được người, cả Vương Hột giờ đây cũng ngả về phía của người. Đêm qua y đã mắng người và Vương Hột trước mặt

Mông Ngao và Vương Quan, trông ra rất kích động, kẻ này quen thói lang sói không biết được rằng mình đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý."

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện, hỏi, „Vương Hột rốt cục đã có cho y biết rằng, bọn Lộc Công đã từng rút máu nhận thân giữa y với bị quân, xác định rằng bị quân với y không hề có quan hệ cha con không?"

Đồ Tiên lần đầu tiên nghe được chuyện này, hỏi kỹ càng xong thì biến sắc nói, „Thiếu Long người thật to gan, ngay cả ta cũng không dám xác định bị quân là con của Dị Nhân hay là của Lã Bất Vi, người dám che đậy chuyện này. Nếu thật là con của Lã Bất Vi thì há chẳng phải chúng ta đã thua hoàn toàn hay sao?"

Hạng Thiếu Long không thể nói với y sự thật ở trong đó, than rằng, „Nếu như tại hạ thoái thác thì chẳng phải khiến cho bọn Lộc Công càng khẳng định bị quân chính là nghiệt chủng của tên giặc họ Lã kia hay sao? Chuyện này đành phải liêu."

Đồ Tiên vẫn còn nghi ngờ, một lát sau mới nói, „Chắc là Vương Hột vẫn chưa cho Lã Bất Vi biết chuyện này, bởi vì mỗi lần bức bội quay về, y đều mắng Chu Cơ về chuyện này. Có thể thấy điều y tức tối chính là Chu Cơ vẫn không cho bị quân biết rằng y chính là cha ruột của bị quân. Thật là kỳ lạ! Một kẻ khôn khéo như Lã Bất Vi, thì không có lẽ không biết mình có phải là cha của bị quân hay không? Vả lại khi y dâng Chu Cơ cho Dị Nhân, sẽ tính trước được rằng sẽ làm cho con của mình sẽ làm chủ nước Tần, vậy thì làm sao tính sai được? Năm xưa y đã cho ta biết bị quân chính là con của y."

Hạng Thiếu Long nén không được nói, „Nhưng Chu Cơ lại chính miệng cho tại hạ hay, không biết bị quân là con của tiên vương hay là con của Lã Bất Vi."

Đồ Tiên nói, „Dù cho biết rõ sự thật thì người đàn bà đầy dã tâm này cũng không nói sự thật. Nếu không phải bị quân xa ả mà gần Thiếu Long, ả sẽ không bị Lao ái kiềm chế như lúc này, nói cho cùng cũng là vì quyền lực gây ra."

Hạng Thiếu Long giật mình, lần đầu tiên nhìn Chu Cơ bằng góc độ khác.

Nếu lời này do người khác nói ra gã sẽ không để trong lòng, còn Đồ Tiên thì biết nàng khi nàng còn là một ca nữ trong Lã phủ.

Chữ Cơ trong cái tên Chu Cơ này chỉ thân phận của nàng, cho nên có người còn gọi nàng là Triệu Cơ, ý là ca cơ của nước Triệu.

Năm xưa khi Trang Tương vương còn ở ngôi, nàng còn có thể yên phận mà giữ phụ đạo, là biết mình chỉ có thể như thế mới hưởng được vinh hoa phú quý và quyền lực, huống chi con của mình sau này trở thành Tần vương, thì càng an tâm hơn.

Cho đến khi Lã Bất Vi hại chết Trang Tương vương, nàng thấy rõ rằng nếu dựa vào Lã Bất Vi, thì cũng chỉ là một con cờ của y, nên có ý lôi kéo Hạng Thiếu Long, nhưng phát giác rằng Hạng Thiếu Long chỉ trung thành với tiểu Bân và Trang Tương vương, cho nên mới quần lấy Lao ái. Cũng bởi vừa tham nam sắc của y, cũng hy vọng Lao ái xây dựng thế lực cho mình.

Đến gần đây thì thấy con của mình ngày càng xa nàng, cho nên đã toàn lực ủng hộ Lao ái, lại ngầm sinh con cho y, nói cho cùng đều là bởi không chịu buông xuôi quyền lực.

Nghĩ đến những chuyện này nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, sự ái ngại đối với Chu Cơ giảm đi nhiều.

Đến lúc này trong bụng chuyển sang vui, hỏi, „Giờ đây Lã Bất Vi có dự định gì?"

Đồ tiên nói, „Một ngày còn người, Lã Bất Vi sẽ không dám làm bừa. Lại thêm giờ đây Vương Hột tỏ ra ủng hộ người và bị quân, cả Mông Ngao cũng chẳng làm nên chuyện gì. Nhưng đến một ngày y có thể điều Vương Hột và Mông Ngao đi, chúng ta phải cẩn thận, Mông Ngao đi thì có thể quay về, lại thêm trong tay có năm binh phù, gia tướng của Lã Bất Vi có đến tám ngàn, cứ tùy tiện tìm một cái cơ nào đó, thì có thể giết sạch những kẻ phản đối, ta nghĩ chuyện này Thiếu Long trong lòng đã có tính đến."

Hạng Thiếu Long hơi mỉm cười gật đầu.

Đồ Tiên tiếp tục nói, „Giờ đây Lã Bất Vi và Mông Ngao đều muốn Quản Trung Tà thắng được huynh, có thể nói rằng nếu Quản Trung Tà thắng thì Thiếu Long huynh sẽ chết chắc. Thiếu Long phải suy nghĩ kỹ mới được."

Hạng Thiếu Long cười ha ha nói, „Nhưng hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều."

Đồ Tiên vẫn chưa yên lòng than rằng, „Xin thứ cho Đồ mỗ nói thẳng, Quản Trung Tà nửa năm nay ngày đêm tu luyện, cho nên về thể lực lẫn kiếm thuật đều đạt đến đỉnh cao, Thiếu Long đừng lấy tính mạng ra để đánh cược với y nữa, ảnh hưởng của cuộc chiến này rất lớn."

Hạng Thiếu Long biết người bạn này chỉ là quan tâm đến mình, nắm lấy vai y nói, „Hãy tin tưởng tại hạ, chờ đến ngày mai rồi sẽ biết."

Đoạn rồi thuận miệng hỏi, „Tình hình tam tiểu thư thế nào?"

Đồ Tiên than rằng, „Trong Lã phủ người mà ta có thiện cảm nhất chính là nàng, nàng đối với ta cũng tốt hơn người khác Chỉ tiếc rằng nàng đã sinh nhầm là con của Lã Bất Vi. Mấy ngày hôm nay nàng cứ buồn bã, ta thấy nàng ngả về phía Quản Trung Tà nhiều hơn và người ta lúc đầu còn tưởng rằng mình cương quyết muốn hai người lấy nhau. Đến gần đây mới biết vốn là quý khách của Lã Bất Vi và Quản Trung Tà. Trong lần tiếm ở lễ Điền Liệp, bề ngoài tuy là huynh chiếm được thượng phong, nhưng Quản Trung

Tà vì y không muốn giết huynh cho nên mới để huynh được thể, nếu không huynh sẽ bại chắc. Cho nên ta mới nhiều lần khuyên can, có thể không ra tay thì đừng ra tay."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Nói thật cho Đồ huynh biết ngày hôm đó tại hạ đã giữ lại thực lực, Quân Trung Tà có thể né tránh được, ngày mai ta sẽ không khách sáo nữa."

Đồ Tiên ngạc nhiên nói, „Thật vậy sao?"

Hạng Thiệu Long vì muốn làm yên lòng ông ta, đáp bừa, „Đương nhiên! Nếu không sau này có gì tại hạ sẽ thủ chứ không công.

Đồ Tiên nhìn gã nửa tin nửa ngờ, nói, „Giờ đây Lã Bất Vi và Lao ái đều đến các nơi chiêu mộ thêm người, Lao ái ngoài lôi kéo được Vị Nam võ sĩ hành quán, lại còn thêm một kẻ tên là Hàn Kiệt, kẻ này nghe nói là đã được chân truyền của Tắc Hạ Kiếm thánh Tào Thu Đạo, Quân Trung Tà rất e ngại y. Thiệu Long phải để ý người này. Nghe nói y tinh thông thuật ám sát, đã có mấy quý tộc nước Yên đã từng chết trong tay y."

Hạng Thiệu Long đã từng gặp kiếm pháp của Hàn Kiệt, có thể thấy kẻ này ngang sức với mình hoặc Quân Trung Tà.

Đồ Tiên nói, „Trong số những kẻ Lã Bất Vi chiêu mộ thì Hứa Thương, Liên Giao và Triệu Phổ là ba người xuất sắc nhất, trong đó lợi hại nhất là Hứa Thương, cái được gọi là thượng thái đệ nhất kiếm thủ, kẻ này giờ đây là đối thủ luyện kiếm với Quân Trung Tà, xem ra không kém Quân Trung Tà là bao nhiêu. Chỉ là tay không, không bằng Quân Trung Tà, nhưng kiếm pháp của y rất linh hoạt, có thể bù vào chỗ yếu kia. Lã Bất Vi có y để cho y bù vào chỗ trống của chức đô vệ phó thống lĩnh."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Lã Bất Vi đương nhiên có sự tính toán của y, nhưng ta thì không tin rằng y có thể làm gì được Á này, có tin của Tiêu lão chưa."

Đồ Tiên vui mừng nói, „Nhân tài đi tới đâu rồi cuộc vẫn là nhân tài, giờ đây Tiêu Nguyệt Đàm đang ở nước Hàn, đã đổi tên thành Viên Đàm, ta thật mừng cho y."

Hai người bàn bạc thêm chốc nữa, rồi mới quay về.

Đêm đó Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn dùng cơm trong quan thuộc thì vui mừng ra mặt dương dương đắc ý.

Hạng Thiếu Long thừa cơ nói, „Sau này không có chuyện gì thì đừng nên đến Túy Phong lâu, giờ đây Lã Bất Vi và Lao ái đang tranh giành nhau Điền Mỹ Mỹ, chúng ta đừng nên đến đó."

Kinh Tuấn ngẩn người ra lúng túng, „Đêm nay đã nhận lời Xương Văn quân tới Túy Phong lâu lại còn có cả Vương Đoan Hòa và Bạch Xung, nếu xảy ra chuyện thì đệ sẽ nhẫn nhịn đảm bảo chắc không có chuyện gì xảy ra."

Đằng Dực lãnh đạm nói, „Người không gây sự với người ta, người ta đến tìm người hay sao? Đừng quên rằng người đã làm nhục Châu Tử Hoàn trong lễ Điền Liệp, người họ Lã ai cũng ôm hận trong lòng. Chúng muốn hạ uy phong của người lại thêm bọn Quốc Hưng thù người đến tận xương tủy, giờ đây lại có Lao ái chống lưng, nếu không phải người có chức lớn trong tay, thì đã sớm bị chúng ra tay. Vậy cũng chưa biết thân nữa hay sao?"

Kinh Tuấn không dám tranh cãi với Đằng Dực, nhìn Hạng Thiếu Long bằng ánh mắt van nài.

Hạng Thiếu Long nghĩ y vẫn còn trẻ tuổi, mềm lòng nói, „Chắc là không có chuyện gì, chúng ta hãy đến đó xem thử.

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Tam đệ đừng quên rằng tối mai phải động thủ với Quân Trung Tà, đêm nay vẫn còn ra ngoài, bọn Yên Nhiên làm sao chịu

tha cho đệ."

Hạng Thiếu Long cười, „Đệ đang muốn Quán Trung Tà biết rằng đệ không coi trận tỷ võ ngày mai vào đâu, như thế y sẽ khinh địch, tưởng rằng có thể thắng được. Chỉ cần về sớm, chắc là không có chuyện gì. Nếu không, đệ sẽ không ngủ ngon vì lo lắng cho tên tiểu tử này."

Kinh Tuấn cảm động nói, „Tam ca thật tốt với đệ, không! Nhị ca cũng tốt với đệ mới đúng."

Rồi vui mừng nói, „Đệ phải tìm Xương Bình quân, biết nhị ca và tam ca cũng đến mà không gọi y thì y sẽ trách đệ."

Nhìn Kinh Tuấn phóng ra ngoài như cơn gió, hai người chỉ đành nhìn nhau cười khở.

Hai người bàn nhau một lúc rồi sai người báo cho bọn Kỷ Yên Nhiên rằng phải đến đêm mới về nhà, đang định bước ra cửa thì Hoàn Xi đã đến.

Chàng tướng quân này tuy mặt mũi phong trần, nhưng tinh thần tốt hơn trước nhiều, rõ ràng có thể phát huy được tài năng nên trong lòng vui mừng.

Hoàn Xi vừa nhìn thấy hai người liền quỳ xuống lạy.

Hai người vội vàng bước đến đỡ y đứng dậy.

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Tiểu Xi không phải đang bận rộn huấn luyện cho binh sĩ hay sao? Tại sao nửa đêm lại về Hàm Dương?"

Hoàn Xi nói, „Đã có tiểu Bôn coi sóc, thì còn lo chuyện gì nữa. Quan trọng là về đây để ngày mai phát cờ trợ oai cho Hạng đại nhân. Tiểu tướng đã phí nhiều công sức mới khuyên tiểu Bôn ở lại. Chuyện tiểu tướng về đây đã được tả tướng phê chuẩn."

Đằng Dực cười, „Điều này chẳng lạ gì, nghe nói rất nhiều người có thân phận địa vị ở xa cũng về, lại còn cố ý tìm cách dự buổi lễ mừng thọ ngày mai."

Hoàn Xi nói, „Trên đường đến đây tiểu tướng đã gặp người nổi tiếng ở đất Đồn Lưu tên là Phổ Cao, y mang đến đây gần năm trăm gia tướng, lại còn có cả ca cơ nhưng tiểu tướng không thích người này."

Tiểu Xương Bình quân vang lên, „Ta cũng không thích người này, có lẽ đây là chí anh hùng gặp nhau."

Ba người lúc này đang đứng ngoài cổng nói chuyện, quay đầu nhìn lại thì thấy Xương Bình quân và Lý Tư nắm tay dắt vào, kẻ tùy tùng nhiều hơn lúc bình thường đến ba lần.

Hoàn Xi vội vàng thi lễ.

Sau mấy lời khách khí, Lý Tư than rằng, „Nghĩ đến cuộc chiến ngày mai của Hạng đại nhân, bị quân và ta chẳng còn lòng dạ nào nữa, đột nhiên tiểu Tuấn đến tìm Xương Bình quân nói huynh hẹn y đến Túy Phong lâu, ta đang lo lắng cho nên cũng đến xem thử."

Rồi hạ giọng nói, „Bị quân cũng đến!"

Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Hoàn Xi đều giật mình, nhìn lại đám tùy tùng đang ngồi trên mình ngựa mới thấy Xương Văn quân và tiểu Tuấn đang ngồi kẹp hai bên tiểu Bàn, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai đó lại gấn một hàm râu giả dưới cằm, thay bộ võ phục bình thường, mỉm cười gật đầu với ba người.

Khi Hạng Thiếu Long và Đằng Dực chưa kịp phản ứng, Hoàn Xi đã quỳ xuống, Xương Bình quân kéo y đứng lên nói, „Bị quân có lệnh không cần phải tuân theo lễ quân thần, nếu để cho kẻ khác biết thì tất sẽ nghiêm trị."

Hoàn Xi vội vàng đứng dậy.

Tiểu Bàn thúc ngựa bước ra cười ha ha nói, „Không còn sớm nữa, chúng ta hãy lập tức lên đường."

Bọn Hạng Thiếu Long vội vàng phóng lên lưng ngựa, xuất phát về hướng Túy Phong lâu.

Trong số mọi người chỉ có Hạng Thiếu Long dám cười ngựa đi song song với tiểu Bàn.

Tiểu Bàn rõ ràng trong lòng rất vui, cười nói, „Sư phụ có trách ta đã là bị quân, mà còn ưa chỗ ồn ào không?"

Hạng Thiếu Long làm sao có thể cho y mất hứng được, cười nói, „Dù cho chính thức ngồi lên vương vị, có lúc cũng phải thư giãn."

Tiểu Bàn kiên nhẫn nhất gãi, thấy gãi không trách mình vui mừng nói, „Nghe được sư phụ trước đêm giao chiến mà vẫn đến chốn phong nguyệt, quả... ồ! Ta rất vui mừng, như thế mới là anh hùng hảo hán thật sự, vừa rồi thái hậu tìm ta, bảo ta ngăn cản lại cuộc tỷ võ này. Bảo rằng sư phụ ít có cơ hội thắng. Hừ! Trên đời này chỉ có quả... chỉ có ta mới biết được rằng không ai có thể thắng nổi sư phụ."

Hạng Thiếu Long biết từ nhỏ y đã sùng bái mình, mà hình tượng vô địch thiên hạ đã ăn sâu vào lòng y, cho nên không ai có thể thay đổi được. May mà mình hiện nay có Bách Chiến bảo đao trong tay, lại ngộ ra được Bách Chiến đao pháp, nếu không áp lực giờ đây sẽ lớn lắm, thân nhiên nói, „Xem ra... bị... ồ, phải gọi ngài thế nào mới được? Nếu không, nói không chừng sẽ lộ tẩy mất."

Tiểu Bàn hớn hở nhìn người đi lại trên đường bảo rằng, „Hay là cứ gọi là Tần Thủy! Tần là nước đại Tần của ta, suphụ đã từng nói ta sau này sẽ

thống nhất thiên hạ rồi tự xưng là Thủy Hoàng Đế, cho nên cứ gọi ta là Tần Thủy! Hà hà! Cái tên này cũng hay lắm."

Khi Hạng Thiếu Long đang trở mắt ra, tiểu Bàn gọi Xương Bình quân, bảo y thông báo cho mọi người cái tên mới vừa đặt.

"Sư phụ vừa rồi muốn nói gì?" tiểu Bàn quay đầu lại hỏi.

Hạng Thiếu Long cố nén lại cảm giác hoang đường vì hai chữ Tần Thủy này, suy nghĩ một lát, rồi mới nhớ lại là mình định hỏi gì, nói, „Ta muốn hỏi ngài ngày mai có đến dự tiệc mừng thọ của Lã Bất Vi không?"

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Cái đó còn phải hỏi à? Ta tiếc giờ đây không phải là đêm mai, thái hậu cũng sẽ đến, giờ đây ở Hàm Dương không ai muốn bỏ qua cơ hội này. Nghe nói còn có người đánh cược sự thắng thua của hai người.

Hừ! Theo sự điều tra của Xương Văn quân, đa số người đều cho rằng Quản Trung Tà chuẩn bị đầy đủ, cho nên có thể rửa sạch mối sỉ nhục lúc trước, chỉ có ta mới tin rằng người thắng sẽ là sư phụ."

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười lắm, thầm nghĩ chữ đánh cược đã có từ khi văn tự ra đời, bởi vì đó giống như một phần chủ yếu tính cách của con người.

Lúc này bảng hiệu của Túy Phong lâu đã hiện ra trước mặt, tiểu Bàn hơi hờ nói, „Vừa rồi tên Phổ Cao mà Hoàn Xỉ nói chính là kẻ giàu có nhất ở Đồn Lưu, kẻ này có thể nói là kẻ giàu có nhất ở đại Tần chúng ta ngoài Ô gia của sư phụ, chuyên buôn bán muối và sắt, lại còn buôn bán rất lớn. Kẻ này đã tâm không nhỏ, trước đây là người của Dương Tuyền quân, giờ đây qua lại với Đỗ Bích, chúng ta phải cẩn thận."

Xương Bình quân lúc này phóng tới trước, nói, „Bị... ồ, không! Tần huynh, chúng ta nên đi đến chỗ yên tĩnh hay ra chỗ ồn ào?"

Tiểu Bàn thản nhiên nói, „Đương nhiên phải đến đại đường, phải gọi tứ hoa của Túy Phong lâu ra tiếp rượu, xem bọn chúng xinh đẹp đến mức nào mà có thể mê hoặc được nhiều người đến thế."

Lời ấy vừa nói ra làm cho Xương Bình quân và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, nhủ thầm, „Đêm nay muốn tránh chuyện cũng khó đây."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 199: Hồ Gió Rồng Mây

Đ

êm nay Túy Phong lâu rất náo nhiệt, xe ngựa nối đuôi nhau vào cổng lớn, mọi người phải chen nhau mới vào được.

Hạng Thiếu Long và tiểu Bàn dòm ngó xong, quyết định chỉ mang theo mười tám thiết vệ và mười tám thị tiền đao thủ vào trong để tránh gây chú ý cho kẻ khác.

Khó khăn lắm mới chen được vào trong, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này thấy nơi nào cũng treo đèn kết hoa, quả là một cảnh thịnh thế nhất thời lòng hoa nở rộ, chỉ chỉ tỏ tỏ trông rất vui mừng, Ngũ Phù đang đứng trước cửa đại đường đón khách, thấy kẻ đang đi đến là bọn người Xương Bình quân và Hạng Thiếu Long, tuy đang bận rộn nhưng vẫn bước lên thi lễ, „Đại nhân xin đừng nhớ lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân có lúc miệng không như lòng, cũng chỉ vì thân bất vô kỷ, xin mời tả tướng, Hạng đại nhân và các vị thứ lỗi cho."

Bọn Hạng Thiếu Long trong lòng kêu hay Ngũ Phù đã thẳng thừng như thế bọn họ chẳng lẽ lại tính toán với y nữa sao?

Lúc này có mấy ả xinh đẹp bước lên, mỉm cười toe toét cởi áo ngự hàn cho mọi người, lại còn dâng lên khăn ấm để lau tay.

Nhân lúc ấy Ngũ Phù chào hỏi từng người.

Kẻ này rất biết chuyện trong triều, nghe đến tên Lý Tư, Hoàn Xi, thì lập tức ra vẻ cung kính, nói mấy lời khách sáo.

Khi Hạng Thiếu Long giới thiệu tiểu Bàn, nghe đến cái tên Tần Thủy thì rõ ràng chẳng hiểu gì cả. Nhưng thấy y có thể đi cùng những kẻ quyền quý

như Xương Bình quân, mọi người lại có thái độ cung kính với y, lại thêm lò ra một người tuy không có tướng mạo anh tuấn nhưng mặt to tai lớn có thể nói là có khí độ hơn người, hai mắt trố lên trong lòng muốn quỳ xuống bái lạy nào dám chậm trễ vội vàng cung kính nói, „Tần đại nhân là nhất biểu nhân tài, hiếm thấy trên đời chắc không phải là nhân vật tầm thường, xin hãy chiếu cố cho tiểu nhân."

Lần này y nịnh bợ rất đúng chỗ, tiểu Bàn vốn là có ác ý với y chứ không có thiện cảm, nghe những lời này thì liền đổi thái độ, cười ha ha nói, „Ngũ lâu chủ quá khách sáo, đêm nay quả... à! Đêm nay Tần mỗ từ xa đến đây chính là muốn gặp tứ hoa của Túy Phong lâu, lâu chủ hãy sắp xếp cho ta."

Nơi bọn họ nói chuyện là đại đường tiếp khách của Túy Phong lâu, vì bọn Hạng Thiếu Long người đông thế mạnh, hơn mười tám thiết vệ và mười tám thị vệ của tiểu Bàn tản ra thành một vòng bảo vệ, nhất thời chiếm một nửa đại sảnh.

Những người khách mới đến thấy những kẻ nắm quyền như Hạng Thiếu Long, Xương Bình quân thì đều giữ mình, lảng lạng đi vòng qua. Chỉ có một đám võ sĩ vừa bước vào thấy Ngũ Phù chỉ lo tiếp đãi bọn người này, ngừng lại mặt lộ vẻ không hài lòng.

Mười tám thiết vệ thì có thể không nói đến, còn mười tám thị vệ kia lâu nay theo hầu vua của nước Tần, nên nào để bất cứ ai vào trong mắt, nên trừng mắt nhìn lại, không hề khách sáo với mười tên võ sĩ kia.

Ngũ Phù nghe yêu cầu của tiểu Bàn, mặt lộ vẻ lúng túng nhưng tiểu Bàn có cái uy thế mà khiến người ta không thể nào không nghe lời, vội vàng lúng túng nói, „Chuyện này có chút khó khăn, để tiểu nhân sắp xếp thế nào cũng cho bọn họ tranh thủ hầu hạ các vị đại nhân một lúc."

Kinh Tuấn nhìn đám võ sĩ ấy, trong lòng vui lắm ghé sát Hạng Thiếu Long nói, „Quốc Hưng đã đến lại có cả Thường Kiệt. Ha ha, bọn khốn kiếp này

chắc đã chán sống, cho nên đang trợn mắt ra nhìn."

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, trước tiên nhận ra Quốc Hưng bởi vì ở trán mặt y có một vết sẹo, tuy không gọi là anh tuấn nhưng cũng có mê lực nam nhân lắm.

Bọn Quốc Hưng rõ ràng cũng nhận ra Hạng Thiếu Long nhìn thấy gã thì đều cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào gã.

Tiểu Bàn cảm thấy không khí kỳ lạ, quay đầu lại nhìn chúng, thấy thái độ ngênh ngang của Quốc Hưng lạnh lùng nói, „Đây là những kẻ nào?"

Xương Bình quân vội vàng cung kính nói, „Đây là giáo tịch của Vị Nam võ sĩ hành quán tên là Quốc Hưng và Thường Kiệt."

Ngũ Phù chưa từng thấy Xương Bình quân nói chuyện với ai cung kính đến thế, trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Tiểu Bàn đang định sai người bắt bọn chúng lại, Hạng Thiếu Long ghé sát tai y nói nhỏ, „Đêm nay chỉ đến đây tìm vui!"

Tiểu Bàn hiểu ra y vẫn còn tính trẻ con, cười ha ha nói, „Đúng! Đúng! Chúng ta vào thôi!"

Vừa chưa cất bước ngoài cửa có tiếng hô lớn, „Phổ đại gia ở Đồn Lưu đến!"

Bọn Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn đều tò mò, quay đầu nhìn lại.

Những kẻ dẫn đường là hai mươi võ sĩ hiên ngang ăn mặc giống nhau, tiếp theo là một hán tử trung niên áo mũ cao sang bước vào, người này cao hơn kẻ khác một cái đầu, gần bằng Hạng Thiếu Long, bộ cẩm bào rộng rãi càng tôn lên khí thế bất phàm của y.

Lợi hại nhất là đôi mắt trông có vẻ rất kiên định, hình như không thứ gì có thể lọt khỏi mắt y.

Y không có tục khí của một thương gia, mà tướng mạo rất thanh cao.

Bên cạnh y là hai võ sĩ trẻ tuổi ăn mặc đẹp đẽ, xem ra cũng thuộc hạng những kiếm sĩ nhất lưu.

Ngũ Phù lúng túng lắm, Phổ Cao này là một nhân vật có tiếng ở phía đông nước Tần, nhất thời không biết tiếp đón bên nào mới phải huống chi còn có bọn Quốc Hưng đang chờ y.

Hạng Thiệu Long gỡ rối cho y, cười nói, „Ngũ lâu chủ hãy cứ chào đón khách quý, bọn chúng ta tự lên lầu là được."

Lời này chỉ có Hạng Thiệu Long dám nói ra, dù là Xương Bình quân cũng không dám bảo Ngũ Phù không cần phải tiếp đãi bị quân nữa mà đi tiếp đãi người khác.

Ngũ Phù mừng như bắt được vàng, vừa cung kính tạ lỗi, vừa sai một tên thủ hạ dắt mọi người lên lầu.

Bọn Hạng Thiệu Long bước vào chuẩn bị lên lầu, thì Quốc Hưng bước ra cất bước đuổi theo, „Các vị đại nhân xin dừng bước!“ Tiểu Bàn quắc mắt, lộ tia sát khí, dừng lại. Hạng Thiệu Long đưa tay vỗ nhẹ y, tỏ ý bảo y đừng nổi giận, rồi mới quay đầu lại chờ bọn Quốc Hưng bước tới.

Bọn ngự vệ đứng hàng chữ nhất ngăn cản y từ xa.

Lúc này Ngũ Phù đang ân cần tiếp đón Phổ Cao.

Quốc Hưng ngừng lại thi lễ, „Quốc Hưng xin chúc đại nhân đêm mai mở cờ tất thắng, danh tiếng vang lừng."

Hạng Thiệu Long biết đây chỉ là lời mở đầu, lạnh lùng nói, „Quốc huynh rốt cuộc có điều chi muốn chỉ giáo?"

Quốc Hưng nhìn bọn thị vệ đang ở trước mặt, vẻ tức giận trên khuôn mặt vừa lộ ra đã mất, hiên ngang nói, „Kẻ trên người dưới tề quán đều khâm phục kiếm thuật của Hạng đại nhân, nếu Hạng đại nhân có rảnh rồi xin hãy đến tề quán một chuyến để bọn tề nhân có cơ hội được đại nhân chỉ điểm."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đây là lời khiêu chiến, chỉ không biết là ý kiến của Lao ái hay là ý muốn của quán chủ Vị Nam võ sĩ hành quán Khêu Nhật Thăng.

Bọn Xương Bình quân đều hừ một tiếng, tỏ vẻ không vui.

Quốc Hưng không hề tỏ vẻ sợ hãi, quả là một đấng thiết hán, lạnh lẽ chờ Hạng Thiếu Long trả lời.

Hạng Thiếu Long bình thản cười, „Quý quán lâu nay vẫn quan tâm đến Hạng Thiếu Long này, ta sớm muộn cũng sẽ đến đó một chuyến, cứ như thế! Bữa nào lòng dạ buồn bã, ta sẽ đến tìm các ngươi!"

Quốc Hưng thấy gã thẳng thừng như thế, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo. Tiểu Bàn nói, „Nói rất hay! Lúc đó Hạng đại nhân xin đừng quên tại hạ."

Quốc Hưng ngạc nhiên nhìn tiểu Bàn, đương nhiên không biết y là thần thánh phương nào, quát lớn, „Các hạ là ai?"

Mười tám tên ngự vệ đồng loạt rút kiếm, nhưng không phát ra âm thanh, cho thấy những kẻ này trở thành ngự vệ không những phải có võ công cao cường mà còn được huấn luyện nghiêm khắc.

Một ngự vệ lạnh lùng quát, „Người dám vô lễ với... công tử, quỳ xuống cho ta."

Bọn người của Hành Quán thấy thế không hay đều chạy đến, may mà Quốc Hưng biết ngoài tên công tử ấy ra những kẻ khác không dễ đụng đến, vội vàng chặn người phía bên mình lại.

Phổ Cao và Ngũ Phù đều ngạc nhiên nhìn qua.

Hạng Thiếu Long cười ha ha, „Tần huynh đừng làm cụt hứng người ta đến thế, chúng ta chỉ đi tìm vui mà thôi."

Rồi không thèm ngó đến bọn Quốc Hưng nữa, dắt tiểu Bàn bước lên lầu.

Đồng thời trong lòng cười thầm, gã coi như đã cứu bọn Quốc Hưng, nếu không Lao ái và Chu Cơ đến bọn chúng khó thoát chết.

Khi mọi người bước vào đại sảnh rộng rãi, mọi người đã sớm nghe được phong thanh, biết Hạng Thiếu Long vẫn có lòng đi uống rượu, nhất thời toàn trường đều lặng yên, mọi ánh mắt đều tập trung về phía nhân vật ngày mai phải quyết đấu với Quán Trung Tà.

Tiểu Bàn sợ bọn họ nhận ra nên đi lúi vào giữa đám người, còn bọn Đằng Dực và Hoàn Xi thì che ánh mắt của kẻ khác Vương Đoan Hòa, Bạch Xung cũng đã đến, nhất thời không nhìn thấy tiểu Bàn, vui mừng bước lên cười nói, „Khách quý Nếu là người khác, ngày mai phải đối đầu với một kẻ đáng sợ như Quán Trung Tà, đêm nay nào dám ra ngoài chơi bời.

Kinh Tuấn bước lên phía trước hạ giọng báo với bọn họ bị quân đã đến nhưng không được quỳ xuống, hai người không giấu được ngạc nhiên, chân tay lúng túng nhất thời không biết phải làm như thế nào nữa.

Chỗ ngồi của bọn họ được sắp xếp ở gần cửa sổ, có cả thảy mười chỗ, tiểu Bàn mỉm cười chào Vương Đoan Hòa và hai người kia, sau đó ngồi xuống để tránh người khác thấy được mặt y.

Vì đêm nay rất đông đúc không còn chỗ ngồi, mà không ngờ tiểu Bàn cũng đến nữa, mười tám thiết vệ và mười tám ngự vệ cũng không có chỗ ngồi. May mà mỗi chỗ ngồi đều rất rộng rãi, lúc này Xuân Hoa đã bước lên, được

Ngũ Phù dạn dò phải hầu hạ hết lòng, vội vàng sai người đặt thêm hai hàng chiếu nữa.

Bọn thị nữ bưng lên mỹ tửu.

Tiểu Bàn nếm món ăn xong, cười, „Hai vị huynh đài cứ thoải mái nói cười, giống như bình thường là được."

Tuy nói như thế nhưng không ai dám ăn to nói lớn, tình hình rất kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long thấy thế thì cười rằng, „Dương tướng quân và Bạch tướng quân đã đến trước, tại sao không gọi cô nương bồi tiếp rượu."

Vương Đoan Hòa ho khan một tiếng lúng túng nói, „Trước khi Hạng đại nhân đến, trong tửu lâu ai cũng bàn đến cuộc quyết chiến ngày mai, có người cãi đến nổi mặt đỏ tía tai, bọn tại hạ nghe đến nổi say mê, quên mất những chuyện khác.

Bạch Xung cúi đầu không dám nhìn tiểu Bàn, hạ giọng nói, „Khi có người bảo Hạng đại nhân đã đến, trong sảnh liền chôn rộn lên, có người bảo Hạng đại nhân sẽ thắng, lại cũng có người bảo Hạng đại nhân không biết... chao ôi! Không biết nói thế nào nữa, tóm lại giờ đây không ai dám nói câu ấy nữa."

Đằng Dực cười nói, „Không phải không biết là lo cho thân mình."

Bạch Xung ái ngại gật đầu.

Hạng Thiếu Long lúc này mới đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ở chỗ có mấy chiếu là người quen, một chiếu là cao thủ nổi tiếng của Lã phủ, ngoài Châu Tử Hoàn, Lỗ Tàn, những kẻ mới đến là Hứa Thương, Liên Giao và Triệu Phổ đều có mặt, điều kỳ lạ là cả Đồ Tiên cũng đi theo bọn họ.

Hứa Thương, Triệu Phổ, Đồ Tiên thấy Hạng Thiếu Long nhìn sang bọn chúng đều mỉm cười chào nhưng Châu Tử Hoàn, Lỗ Tàn và Liên Giao đều lộ vẻ hững hờ.

Bên cạnh mỗi người đều có cô nương, nhưng không xinh xắn bằng Điền Mỹ Mỹ, Dương Dự, Quy Yến, Bạch Lô.

Chiếu bên kia là người của Lao ái, cách bọn họ ba chiếu ngoài Hàn Kiệt còn có hai người nữa nhờ Kinh Tuấn chỉ mới biết được hai trợ thủ đắc lực của Lao ái tên là Lao Tứ và Lệnh Tề.

Ngoại hình của tên Lao Tứ này kém xa Lao ái, vừa lùn vừa mập, song hai mắt hấp háy, rõ ràng là hai nhân vật giáo hoạt đa trí.

Lệnh Tề là một nhân tài bề ngoài nho nhã phong lưu, là một kiểu mưu sĩ điển hình.

Lúc này bọn Quốc Hưng bước lên, nhập bọn với chúng.

Tiểu Bàn cũng len lén nhìn những người trong sảnh, thấy những quan lớn lúc bình thường thì đạo mạo vô cùng, nay đang ôm ấp người đẹp cười đùa ngả ngớn, cảm thấy thú vị lắm nói với mọi người rằng, „Các vị cứ tự tiện gọi cô nương, không vì có ta ở đây mà mất hứng."

Một kẻ phong lưu như Kinh Tuấn mà cũng chỉ đành cười khỗ, có tiểu Bàn ở đây, có thể thở thoải mái đã là có bản lĩnh lắm, ai dám gọi cô nương bồi tiếp, nếu gặp bọn mỹ nhân không biết chuyện lộ ra những hành vi phong lưu bình thường của mình vậy thì hỏng bét.

Lúc này Ngũ Phù lại bước lên lầu rõ ràng là đã đưa Phổ Cao đến biệt viện khác, vừa đi vừa chào nói với khách khứa, bước tới chỗ tiểu Bàn cung kính nói, „Dương Dự cô nương hát xong một khúc nhạc, sẽ lập tức đến đây hầu hạ, nàng nghe nói Hạng đại nhân đến nên quên cả người khác."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Hạng tiểu nhân này, có ghét bọn chúng cũng nhọc lòng, „ nên cũng cười nói, „Đêm nay khách chủ chính là vị Tần công tử từ xa đến đây, Dương cô nương đến bồi tiếp y chứ không phải ta."

Ngũ Phù nịnh bợ nhằm chỗ, cười ha ha nói, „Đại nhân yên tâm, tiểu nhân đã lần lượt thông báo Mỹ Mỹ, Tiểu Lôi và Yến Yến, bọn họ sẽ lập tức đến đây gặp Tần công tử, để cho công tử phạt rượu phạt hát."

Ngũ Phù không hổ là hạng người quen thuộc ở chốn trăng hoa, nói như vậy, mọi người đều không trách y.

Bỗng có tiếng hừ lạnh lòng bên chiếu của Quốc Hưng, có ai đó nói, „Làm quan lớn quả thật là không tầm thường."

Câu nói đó rõ ràng là nói về bọn họ, mọi người đều biến sắc. Xem ra bọn người của Lao ái còn ngênh ngang hơn Lã Bất Vi, thật khó mà làm cho người ta tin được.

Phải biết rằng người trong chiếu của Hạng Thiếu Long toàn là những hồng nhân trong triều, Xương Bình quân là tả tướng quốc, cao hơn Lao ái mấy bậc mà bọn chúng cũng dám buông lời mỉa mai, bởi vì bọn chúng có chỗ dựa là Chu Cơ.

Các ngự vệ ai nấy đều đặt tay lên đốc kiếm, chỉ đợi tiểu Bàn hạ lệnh thì lập tức chém người.

Tiểu Bàn cuối cùng đã tự cảm nhận được khí thế của phe Lao ái, mặt rồng vẫn lạnh như băng, hai mắt ngoắc lên khiến cho Ngũ Phù và mọi người đều run sợ.

Trong thời khắc căng thẳng ấy, Lý Tư mỉm cười đứng dậy đi về phía Hàn Kiệt, Quốc Hưng.

Toàn trường đều im lặng, xem sự phát triển của tình thế.

Lúc này bọn Quốc Hưng không biết Lý Tư đến để làm gì, cả bọn tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long cũng không hiểu.

Lý Tư đến bên chiếu của Quốc Hưng, cúi người nói mấy lời, rồi thấy ai nấy cùng bọn Quốc Hưng, Hàn Kiệt đều biến sắc, lặng im như thóc rồi mới bước về.

Trong sảnh lập tức có tiếng rù rì đương nhiên là mọi người đoán Lý Tư rất cục là có giở trò gì, mà khiến cho bọn Lao ái phải tiu nghỉu như mèo.

Lý Tư ngồi xuống nói tỉnh như không, „Tại hạ chỉ là cho bọn chúng biết bị quân hạ nghiêm lệnh, trước cuộc quyết chiến nếu ai dám lớn gan quấy rối Hạng đại nhân sẽ lập tức chém đầu không tha, nên đặc biệt phái ngự vệ đến bảo vệ."

Ngũ Phù cũng đang cúi người xuống, đến khi nghe xong thì cũng khen hay, y chỉ tưởng rằng Lý Tư truyền giả thánh lệnh.

Tiểu Bàn cả mừng, một mặt là vì Lý Tư suy nghĩ nhanh nhạy còn mặt khác là bọn Quốc Hưng ngại uy thế của y.

Lúc này có người từ xa cười rằng, „Vốn là không tin. Té ra quả thật là Thiếu Long đã đến, hai lão già chúng ta đi không uổng phí chuyến này."

Mọi người nhìn ra thì ra là Vương Hột và Vương Lăng, đang uống rượu ở một biệt viện khác, nghe phong thanh thì đến.

Khi mọi người còn kêu không hay, hai vị danh tướng của nước Tần đã đến, gặp tiểu Bàn đồng thời kêu lên hai tiếng thất thanh, „Bị quân!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 200: Tình Thế Căng Thẳng

K

hi toàn trường nghe tiếng bị quân, quay lại nhìn bọn họ, Hoàn Xi đang lặng lẽ thì đứng phắt dậy, nói lớn, „Hai vị tướng quân nói phải, chính là bị quân đã sai bọn tiểu tướng đi cùng Hạng đại nhân giải khuây, mời hai vị đại tướng quân ngồi xuống.

Mọi người vừa nghe đã vỡ lẽ, thì ra là chuyện như thế.

Vương Hột và Vương Lăng lúc này mới thấy dưới cằm của tiểu Bàn có gắn một hàm râu giả, lại thấy y mặc y phục võ sĩ, thì hiểu ra, ngồi vào trong chiếu.

Bỗng nghe tiếng răng đánh lập cập, thì ra Ngũ Phù mặt mũi tái mét, không biết có nên quỳ hay không, rõ ràng là đã biết tiểu Bàn là ai.

Khi mọi người lại kêu không hay, Ngũ Phù hai chân mềm nhũn, khuyu xuống.

Đằng Dực lạnh trí đưa một tay ra, chân dưới hai đầu gối của y, kéo y ngồi bệt qua một bên, giống như tư thế đang ngồi vào chiếu.

Xương Bình quân ghé sát tai y nói, „Nếu Ngũ Lô chủ để cho người khác biết bị quân đến đây, ta sẽ đóng cửa Túy Phong lâu của ngươi, lại còn dọn nhà của ngươi, hiểu chưa? Hừ! Không được đập đầu."

Ngũ Phù sợ đến nổi hai chân mềm nhũn. Không còn sức để gạt đầu nữa.

Tiểu Bàn nhẹ giọng khen rằng, „Thấy các vị lâm nguy mà không loạn, ứng biến linh hoạt thì đã biết rằng đại Tồn ta đến ngày hưng thịnh."

Hạng Thiếu Long biết có Ngũ Phù ở đây, không tiện lên tiếng, ôn hòa nói, „Ngũ Lô chủ chỉ cần theo lệnh mà hành sự Hạng Thiếu Long này đảm bảo người sẽ không bị phiền toái gì, hãy đi sắp xếp mọi chuyện. Hãy nhớ rằng đừng ngầm thông báo cho bốn vị cô nương ấy biết."

Ngũ Phù vội vàng lồm cồm bò dậy, cung kính lui ra.

Vương Hột nâng chén chúc rượu tiểu Bàn, nhớ một việc nói, „Rượu này đã kiểm nghiệm chưa?"

Một tên ngự vệ ngồi sau lưng y lên tiếng, „Bẩm đại tướng quân, tất cả đã kiểm tra."

Vương Hột lúc này mới kính rượu cho tiểu Bàn.

Mọi người đều không dám nâng chén, đến khi tiểu Bàn cho phép thì mới uống cạn.

Sau khi qua cơn nguy hiểm, không khí bắt đầu ồn ào. Tiểu Bàn thuận miệng hỏi, mới biết được Vương Hột và Vương Lăng đến đây đều được Phổ Cao mời.

Vương Lăng lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Bụng dạ tên Phổ Cao quả thật khó lường, vừa gặp đã phê bình triều chính, bảo rằng Lã Bất Vi không đứng lại lời kéo thái hậu. Không nói hợp nhau nửa lời, sau đó bọn tôi thấy Ngũ Phù đến bảo với Bạch Lô và Dương Dự rằng Hạng đại nhân đã đến, muốn gọi chúng qua, bọn tôi liền thừa cơ cáo lui."

Tiểu Bàn lạnh lùng hừ một tiếng, không lên tiếng. Vương Hột nói, „Mê lực của Thiếu Long thật là lớn, hai ả vừa nghe được gọi đều bần chồn muốn đi ngay, nhưng bị Ngũ Phù cản lại, bảo phải lần lượt đến đây, giờ đây Dương Dự đã quay về thay y phục chắc cũng sắp đến."

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói, „Hai vị tướng quân chắc là đã nhìn sai bọn họ, chẳng phải là bọn người của Lã Bất Vi sao."

Vương Hột nói, „Nói cho cùng bọn họ đều là hoa vô chủ, ai có quyền thế lớn thì theo người đó. Nhưng bọn chị em này ưa kẻ tuần tú như Thiếu Long, giờ đây lại là nhân vật anh hùng của đại Tần ta, lại lấy được Kỷ tài nữ, nữ tử trong thiên hạ này, ai mà không muốn gần gũi y?"

Tiểu Bàn vui mừng chúc rượu Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long vội vàng uống cạn.

Mọi người đều ngẫm khâm phục phong độ của tiểu Bàn.

Có tiếng hoàn bội vang lên, Ngũ Phù dẫn đường hai ả nữ tỳ hai bên đỡ Dương Dự bước vào, bước ngọc nhẹ nhàng quả thật là rất uyển chuyển, xinh đẹp mê người.

Tiểu Bàn cả mừng kêu, „Quả không phải là hư danh!"

Đột nhiên có người kêu, „Dự cô nương xin dừng bước!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn té ra đó là lời của Hứa Thương, tân khách trong Lã phủ.

Chỉ thấy y mặt mũi không vui bước tới.

Dương Dự dừng bước nhú mày nhìn sang phía Hạng Thiếu Long, lại thấy kẻ đang bước tới là Hứa Thương, cho nên có vẻ hơi lúng túng.

Kẻ lo lắng nhất là Ngũ Phù, ra hiệu cho hai nữ tỳ bảo bọn họ kéo Dương Dự đến chỗ tiểu Bàn, nhưng Dương Dự đã phất bọn nữ tỳ lui ra.

Ngược lại tiểu Bàn cảm thấy thú vị lắm cười nói, „Chả trách đông người đến chốn thanh lâu này, chính là vì cái lạc thú người tranh ta đoạt này."

Bộ mặt của Hứa Thương như phủ một lớp băng lạnh giá, trước tiên lạnh lòng nói với Ngũ Phù rằng, „Ngũ lâu chủ lại nói vừa rồi Dự cô nương đã được Đổng tướng quân đặt trước tại sao đến giờ này lại ra đây cho họ?"

Dương Dự rõ ràng rất có thiện cảm với Hứa Thương ghé đến sát bên nói mấy câu rồi lại chỉ trở về phía Hạng Thiếu Long, chắc là nói lời tốt đẹp nào đó.

Vương Hột lạnh lùng nói, „Tên tiểu tử này là ai? Chắc là chán sống, dù cho Lã Bất Vi đến đây cũng không dám không nể mặt ta."

Hạng Thiếu Long cười, „Đại tướng quân đừng tức giận vì hạng người này, người của Lã Bất Vi trước nay đã ngang ngược quen thói sớm muộn gì chúng ta cũng phải tính nợ với chúng."

vương Hột lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Ngũ Phù lại vội vàng chạy đến lĩnh tội, chưa lên tiếng tiểu Bàn đã nói, „Chuyện này không có liên quan gì đến lâu chủ, lâu chủ đừng tự trách, Dự cô nương thích đến thì cứ đến, không đến cũng được."

Ngũ Phù không ngờ vị chủ của nước Tần này lại dễ chịu đến thế nên có thiện cảm lắm.

Xương Bình quân kéo y qua nói mấy câu, Ngũ Phù lại vội vàng bỏ đi.

Hứa Thương lúc này tựa như vẫn muốn đi về phía họ, nhưng bị Dương Dự cản lại, mọi người nghe loáng thoáng tên của Vương Hột.

Vương Đaoan Hòa là đại tướng số một dưới tay Vương Hột, đột nhiên biến sắc đứng phắt dậy, định lên tiếng mắng chửi thì Lý Tư ngồi một bên cười nói, „Vương tướng quân cần gì phải lên tiếng với hạng người như thế."

Lúc này Hứa Thương trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Long, rồi mới quay về chiếu. Dương Dự uyển chuyển bước tới chưa nói đã cười, trong nhất thời đã làm giảm không khí căng thẳng.

Dương Dự được Hạng Thiếu Long ra hiệu ngơ ngác ngồi xuống bên cạnh tiểu Bàn, tuy chỉ biết tiểu Bàn là họ Tần tên Thủy nhưng cũng không biết là thần thánh chốn nào, nhưng biết người này khiến cho bọn Xương Bình quân, Vương Hột, Hạng Thiếu Long phải cung kính, vừa rồi Ngũ Phù lại dẫn đi dẫn lại nàng phải hầu hạ chu đáo thì biết không thể chậm trễ, mỉm cười nâng chén khoe miệng xinh như hoa, trong chốc lát đã khiến cho tiểu Bàn rất vui vẻ, không khí càng trở nên náo nhiệt hơn y như không có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau thì Quy Yển cũng đã đến, những khách khứa khác đều không cảm thấy bất ngờ, chỉ với một người như Vương Hột thì cũng đủ tư cách đòi hai ả này đến hầu hạ.

Quy Yển thân mật ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long, trước tiên kính rượu mọi người, cuối cùng rồi mới đến Hạng Thiếu Long, nàng cúi đầu nói, „Hạng đại nhân đại lượng, chắc là không tính toán với tiểu nữ tử nữa."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm dù cho có dao kề tận cổ, cũng không dám tin lời nàng nữa, bề ngoài ra vẻ khách khí chấp nhận.

Lúc này Dương Dự cáo từ, lúc đứng dậy đi thì buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long, một lát sau thì Bạch Lô thay vào nhưng kẻ đứng đầu trong Túy Phong lâu là Điền Mỹ Mỹ vẫn không thấy ở đâu.

Quy Yển ghé vào tai Hạng Thiếu Long nói, „Đêm nay Hạng đại nhân ở lại đây được không? Nô gia sẽ hết lòng hầu hạ!" nói rồi nháy mắt với gã.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng hoa nhà không bằng hoa dại, còn cảm giác của lão tử thì ngược lại, mà nào biết người có hại ta nữa hay không? Nên khéo léo từ chối.

Khi Quy Yển khó che được nỗi thất vọng thì Ngũ Phù rầu rĩ quay về, ấp úng nói, „E rằng Mỹ Mỹ không thể đến."

Xương Bình quân nhú mày nói, „Mỹ Mỹ dám không nể mặt chúng ta hay sao?"

Ngũ Phù giật mình xua tay nói, „Không! Chỉ là nàng được gọi đến phủ trọng phụ, tiểu nhân đã ba lần sai người đi mời nhưng đều bị đuổi về mà tiểu nhân cũng không thể nói... ôi chao! Không có gì..." Mọi người đều cảm thấy bức bối.

Tiểu Bàn quắc mắt, „Đừng nói nữa, đêm nay hãy tới đây hà hà! Cũng vui đấy!"

Ngũ Phù yên tâm, Quy Yển và Bạch Lôi thì lên tiếng kêu réo đáng vẻ yếu điệu vô cùng.

Nào ngờ những chiêu số có hiệu quả với bất cứ nam nhân nào, thì lại vô dụng với tiểu Bàn. Vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai mỉm cười đứng dậy, phất tay mà đi, mọi người đều vội vàng đuổi theo.

Hạng Thiếu Long cúi cổ Quy Yển, hôn lên má nàng, dịu dàng nói, „Mỹ nhân nếu muốn hạnh phúc khoái lạc, an hưởng tuổi hoa thì hãy tự lo cho mình."

Quy Yển sầm mặt cúi đầu nói, „Yển Yển nhất định sẽ nghe theo lệnh của đại nhân, chỉ mong được ba phần thương xót của Hạng đại nhân, Yển Yển đã không quên ơn."

Hạng Thiếu Long quay sang Bạch Lôi mỉm cười, rồi mới dứt khoát bước đi.

Về đến nhà Kinh Tuấn rất hưng phấn, chạy vào đại sảnh kéo Hạng Thiếu Long và Đằng Dực lại, nói, „Tên khốn kiếp Ngũ Phù kia quả thật thấy gió

thì bẻ măng, thấy Vương Hột và Vương Lăng đều ủng hộ bị quân, lúc ra cửa len lén bảo với đệ rằng sớm muộn cũng sẽ đến bãi phóng tam ca, hà hà! Tên khốn kiếp này cũng hay!“ Đẳng Dực nói, „Ta thì thấy y bị kẹt giữa Lã Bất Vi và Lao ái, cả hai bên đều không dám đắc tội, nên khó nói thành lời, vừa rồi Bạch Xung cho ta biết, Lã Bất Vi có ý lấy Điền Mỹ Mỹ làm thiếp, Ngũ Phù rất rầu rĩ."

Hạng Thiếu Long cười, „Đêm nay tưởng như là một cuộc vui, nhưng có ý nghĩa rất sâu xa. Đầu tiên là bị quân hiểu ra được sự đấu tranh của hai phái Lã và Lao, thứ đến đã vô tình biết được mối bất hòa giữa Đỗ Bích và Phổ Cao. Ngoài ra, có thể nói Lý Tư và Hoàn Xi vừa rồi đã thể hiện sự lanh trí của mình, được lòng bị quân nên con đường quan tiến của họ sẽ thẳng tiến lắm."

Rồi nói thêm một lát, Hạng Thiếu Long đã ngấm rượu chịu không nổi quay về phòng ngủ.

Bọn thê thiếp cũng trách gã vài câu, nhưng lúc này Hạng Thiếu Long đã say mềm, đến khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên quá ba cây sào.

Hạng Thiếu Long thay áo rồi lấy ra thanh Bách Chiến bảo đao, tìm Đẳng Dực thư giãn gân cốt, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái tràn đầy sức sống.

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Tại sao phu quân đêm qua đến chốn gió trăng, quay về say sưa mà hôm nay thì thần thái bay bổng, còn hơn hẳn mấy ngày trước, thật là không hợp lý."

Hạng Thiếu Long thu lại thanh Bách Chiến bảo đao, mỉm cười nói, „Nếu nói ta không nghĩ đến chuyện thắng bại với Quân Trung Tà vào đêm mai là ta gạt nàng, nhưng cuộc say đêm qua cũng có chỗ lại khiến ta quên đi mọi thứ, cho nên trong lòng ta đây mới cảm thấy thoải mái lại ngủ nhiều hơn bình thường, nên tinh thần cũng không kém lắm."

Đặng Dực nói, „Còn nói không kém, suýt chút nữa đệ làm ta rơi cả Mặc Tử kiếm."

Bọn thê thiếp đều cười.

Lúc này Đào Phương cùng Kinh Tuấn và Ô ứng Nguyên đã đến.

Mọi người đều dùng điểm tâm sáng, không hề có chút căng thẳng nào.

Sau khi Kinh Tuấn và Đặng Dực quay về quan thuộc, Hạng Thiếu Long cùng nhạc phụ vào trong sảnh đàm đạo.

Nhắc tới đại mục trường mà Ô Trác đang lập ngoài biên ải, Hạng Thiếu Long vui mừng ra mặt, tiếc là ngày mai không phải là ngày tiểu Bàn làm lễ đội mũ, ngày một, bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Đang nói thì Hạng Thiếu Long ngủ thiếp trên ghế.

Gã mơ một giấc mơ kỳ lạ, gã gặp Triệu Nhã, Triệu Thiên và bốn ả nữ tỳ Xuân Doanh, tất cả đều ân cần chúc rượu gã mở cờ đắc thắng đánh bại Quân Trung Tà, khi đang ngây ngất thì biết mình đang nằm mơ, thì ra Ô Đình Phương đánh thức gã dậy.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên ngồi dậy, Ô Đình Phương nói, „Bị quân sai người đến vờ chàng vào cung, không biết là có chuyện gì? Lẽ ra phải cho chàng nghỉ ngơi mới phải."

Từ sau khi Triệu Thiên qua đời, ngoài Đặng Dực và Ô Đình Phương là người biết thân thế của tiểu Bàn, khi nói chuyện không có sự tôn trọng tiểu Bàn như là người khác.

Hạng Thiếu Long vươn vai chỉ thấy tinh thần và thể lực mình đã lên đến đỉnh điểm, thấy là lạ vì trước khi bước vào trận chiến mà vẫn có thể ngủ

được. Nhưng không suy nghĩ nhiều, vội vàng tắm táp thay y phục, vào cung kiến giá.

Tiểu Bàn tiếp kiến gã trong thư trai, ngoài ra còn có Xương Bình Quân và Lý Tư.

Tiểu Bàn nói, „Năm ngày sau là ngày Lập Xuân, quả nhân quyết định đến sông Vị để tế xuân, con hắc long của Hạng thái phó chắc là không có vấn đề gì chứ?"

Hạng Thiệu Long nói, „Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ cần biết rõ địa điểm tế sông, thì sẽ sắp xếp trước."

Tiểu Bàn hai mắt sáng lên, rồi lại thở dài, „Rốt cuộc cái ải của thái hậu vẫn là khó qua nhất, xem ra không giao dịch với bà ta là không xong."

Lý Tư nói, „Điều quan trọng nhất là phải nắm giữ binh quyền, còn những chuyện khác thì phải nhường bà ta một bước, chắc là không có trở ngại gì đến."

Tiểu Bàn rầu rĩ nói, „Chỉ cần nghĩ đến chuyện phong hầu ban tước cho tên thái giám giả hiệu ấy, trong lòng quả nhân đã bức bối, giờ đây thái hậu lại chuyển đến cung Cam Tuyền, quả nhân càng không rõ chuyện giữa bà ta và Lao ái.

Xương Bình quân an ủi, „Nếu Lao ái có hành động khác lạ. Mao Tiêu sẽ nhằm thông báo mong bị quân hãy yên tâm."

Tiểu Bàn giận dữ nói, „Thử hỏi quả nhân làm sao có thể yên tâm, giờ đây trong triều gian đảng khắp nơi, mọi người đều có lòng riêng, nếu không có chuyện hắc long, ta sẽ gọi hắc vào cung rồi giết phăng hết, sau đó lại nghĩ cách thu xếp tàn cuộc Xương Bình quân thấy y nổi giận, không dám lên tiếng.

Hạng Thiếu Long cười, „Bị quân bắt giận, đừng quên đêm nay có một cuộc biểu diễn tuyệt vời, chỉ cần hạ được Quân Trung Tà, thì sẽ tìm người khác thế vào chức thống lĩnh đô vệ."

Tiểu Bàn lúc này mới nguôi giận, lại thương lượng chuyện hắc long xong, mọi người đều cáo lui.

Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân rời khỏi, đều cảm thấy uy thế của tiểu Bàn ngày một tăng, y đã có khí thế không giận mà có uy, lúc giận thì khiến cho ai cũng run sợ.

Cả người đã chứng kiến trưởng thành của y là Hạng Thiếu Long cũng có cảm giác này, cảm giác của người khác thì không cần nói cũng biết.

Vừa bước ra khỏi thư trai, một ả cung nga chặn Hạng Thiếu Long lại, bảo rằng Cầm thái phó có chuyện muốn gặp.

Xương Bình quân vội vàng cáo lui đi trước một bước.

Khi Hạng Thiếu Long theo ả bước qua hành lang, thầm nghĩ Chu Cơ đã dọn đến cung Cam Tuyền, tiểu Bàn thì chưa lập hậu, người có ảnh hưởng nhất trong cung chính là Cầm Thanh. Lúc này đến trước một căn đến tư học viện ở hậu cung, ả cung nga quỳ xuống nói, „Xin mời Hạng thái phó bước vào!"

Hạng Thiếu Long vui mừng bước vào trong chỉ thấy Cầm Thanh đứng tựa cửa đợi, không hề khách sáo, ôm ấp một hồi, Cầm thanh cho gã biết một chuyện, rồi vui mừng nói, „Coi chàng đó! Tinh thần rất tốt! Chuyện đêm qua chàng đến Túy Phong lâu cả kinh thành đều biết."

Hạng Thiếu Long đã sớm biết nàng có nhiều tai mắt, ôm lấy eo nàng khi ngồi xuống, Cầm Thanh hầu hạ gã cởi áo giáp ngoài, rồi lại xoa bóp vai cho gã.

Hạng Thiếu Long sung sướng như chơi vơi trên mây, thầm nghĩ sau khi có quan hệ xác thịt thì khắc hẳn lúc trước, lúc trước chạm vào tay ả đã khó giờ đây nàng lại tự mình dâng đến miệng.

Cầm Thanh trách nhẹ, „Ngàn vạn lần đừng khinh địch, những kẻ gần gũi bên cạnh Quân Trung Tà đều nói kiếm pháp của y tăng lên, những kẻ có kiếm pháp gần bằng y chỉ cần thấy y đứng ở thế thủ, thì đã mất hẳn không dám tấn công Thiếu Long tuy đã có được bảo đao Bách Chiến, lại luyện được đao pháp tuyệt thế, nhưng đừng sơ ý, nói không chừng cũng có thể thất thủ."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng mình có chút khinh địch, xong đó là vì không để ý đến, nên mới thoải mái như lúc này.

Vui vẻ nói, „Đa tạ Cầm thái phó nhắc nhở, Hạng Thiếu Long sẽ không dám khinh địch nữa."

Cầm Thanh thấy gã nghe lời, vui mừng nói, „Cầm Thanh không chọn sai tình lang, nhiều nam nhân đã chiếm được thân xác của bọn nữ tử yếu đuối như thiếp đều trở nên ngang ngược, chỉ có Hạng lang mãi mãi là kẻ quân tử khiêm nhường Hạng Thiếu Long cười, „Hình như Cầm thái phó rất quen thuộc với những chuyện này."

Cầm Thanh giận dỗi nói, „Chàng nói gì thế? Người ta chỉ nghe nói mà thôi."

Hạng Thiếu Long vội vàng tạ lỗi, Cầm Thanh lúc này mới đổi giận thành vui, nói, „Thành Hàm Dương đêm nay trên đến bị quân, dưới đến thứ dân đều mong đợi kết quả trận chiến giữa chàng và Quân Trung Tà. Có rất nhiều người mua chàng thắng, nhưng biết chàng đếm qua đến túy Phong lâu, đã quay sang mua Quân Trung Tà thắng."

Hạng Thiếu Long kêu oan rằng, „Uống rượu là thật còn chuyện kỹ nữ là do bị quân muốn thấy được tứ hoa của túy Phong lâu như thế nào nên chỉ gọi

đến gặp mặt mà thôi!"

Cầm Thanh cười nói, „Người ta không nghĩ như thế, huống chi đầu đường xó chợ đều đồn rằng chàng đã đến Túy Phong lâu rồi đại chiến với tứ hoa, xem chàng có dám không kiểm điểm lại hành vi của mình không."

Hạng Thiếu Long nén không được cười ha ha.

Cầm Thanh lại nói, „Giờ đây mọi nơi đều đặt cược Quán Trung Tà thắng là ba đền một, có thể biết giá của y đã tăng hơn chàng nhiều lắm."

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Cái gì?"

Cầm Thanh cười đến nỗi phục trên lưng gã, than rằng, „Nếu Cầm Thanh biết mua bán nhất định sẽ đặt cược cho chàng, chắc sẽ kiếm được một mớ."

Hạng Thiếu Long nói, „Rốt cuộc kẻ nào đã chủ trì cuộc đánh cược này, không có vốn liếng và uy tín, ai có thể tin y."

Cầm Thanh nói, „Chàng có nghe nói đến người tên Phổ Cao không? ở Đồn Lưu y có mấy đồ trường lớn, nếu không phải Hàm Dương cầm cờ bạc, y đã sớm đến đây mở đồ trường, giờ đây chắc chắn là y ngầm chủ trì cuộc đánh cược này."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chẳng phải hôm qua y mới tới Hàm Dương hay sao?"

Cầm Thanh nói, „Đêm qua y mới đến nhưng thuộc hạ của y đã đến đây mở cuộc từ tháng trước, nói đến kiếm tiền, ai có bản sự hơn y."

Hạng Thiếu Long cảm thấy tò mò, hỏi, „Rốt cuộc Phổ Cao là người như thế nào?"

Cầm Thanh nói, „Thiếp cũng không hiểu rõ lắm. Y rất có ảnh hưởng đến ba quận phía đông, có mối giao tình rất sâu sắc đến Đỗ Bích và tướng nước

Triệu là Bàng Noãn, lần này y đến Hàm Dương tặng quà khắp nơi, chính là vì tạo thế cho Trường An quân Thành Kiều."

Hạng Thiệu Long nghĩ ngợi lát sau rồi gượng cười, „Hay là chúng ta hãy kiếm của y một mớ. Nói đến tài lực chúng ta không thể thua bất cứ ai, nếu y không dám nhận cuộc đánh cược này, đến lúc đó uy vọng mất hết. Hừ! Một đền ba, ta coi thử y làm sao đền được."

Cầm Thanh ôm gã thật chắc, nói, „Hạng Thiệu Long ơ! Phải chăng lòng tin của chàng do trời sinh ra? Hình như chưa bao giờ chàng nghĩ là mình sẽ thua."

Hạng Thiệu Long kéo nàng đến phía trước hôn nàng hồi lâu, rồi mới bịn rịn quay về.

Về đến nhà thì kể chuyện đánh cược cho Ô ứng Nguyên nghe, Ô ứng Nguyên cảm thấy thú vị lắm, tìm Đào Phương bàn bạc, còn Hạng Thiệu Long thì quay xuống hậu đường tranh thủ nghỉ ngơi, đùa vui với bọn thê thiếp, trong chốc lát trời đã về chiều.

Bọn Hoàn Xỉ, Xương Bình quân, Kinh Tuấn, Lý Tư, Vương Đoan Hòa, Bạch Xung không hẹn mà đều kéo đến Ô phủ, để cùng gã đến tiệc và cùng tạo thanh thế.

Hạng Thiệu Long tắm rửa, thay bộ y phục võ sĩ mà Cầm Thanh tự tay may cho gã, bên trong có áo giáp trông quả thực là khí khái anh hùng, thấy rõ thần thái bay bổng, gã sai người dùng vải bọc lại thanh bảo đao Bách Chiến và ngọn Phi Long rồi giao cho bọn Kinh Tuấn mang theo để tránh tai mắt người ở Lã phủ.

Mọi thứ đều sắp xếp ổn thỏa. Hạng Thiệu Long dắt theo ba người vợ, lại còn cho Điền Trinh, Điền Phụng đi theo, rồi tất cả kéo về phía phủ trọng phụ. Ô ứng Nguyên và Đào Phương cũng có trong số đó.

Khi đang bước trên đường Hàm Dương đèn hoa rực rỡ, hai bên toàn là tòa nhà lớn của vương hầu quý tộc, Hạng Thiếu Long lòng sinh cảm khái.

Lúc mới lạc đến thời đại này, gã không ngờ rằng mình sẽ có được ngày hôm nay.

Đồng thời gã cũng thấy được sự thật tàn khốc sau vẻ phồn hoa của thời đại này.

Sau này tiểu Bàn cũng vì quyền lực tuyệt đối mà dẫn đến sự chuyên chế tuyệt đối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 201: Buổi Tiệc Mừng Thọ

T

òa phủ trọng phụ vừa mới xây là một quần thể kiến trúc hùng vĩ nhất ngoài cung hàm Dương, quy mô lớn hơn hẳn cung Cam Tuyền mà Chu Cơ vừa mới dọn đến. Phủ trọng phụ đối diện với thành chính bốn bề đều có tường thành cao, sau khi vào cổng lớn là một quảng trường có thể chứa cả ngàn người, ba ngôi nhà lớn dàn theo hàng ngang cửa xoay sang hướng nam, cửa bằng gỗ, mái nhà xuôi theo bốn hướng, có hai cây lớn đỡ lên, khí thế hơn người, tiếp theo là tòa nhà thờ tổ của Lã tộc, xung quanh nhà thờ tổ là ba mươi đình viện chia thành hai bên trái phải đối xứng nhau rất hoàn chỉnh.

ở giữa nhà chính và nhà thờ tổ có một khu vườn rộng lớn có cảnh rất đẹp, rõ ràng là được thiết kế bởi danh gia, cũng có thể thấy được tài lực của Lã Bất Vi hùng hậu đến cỡ nào.

Những nhân vật tiếng tăm của Hàm Dương đều đến, lại biết thêm hai người Hạng Thiếu Long và Quân Trung Tà khó tránh khỏi ác chiến, ai đến đây cũng mong xem được vỡ tuồng hay, càng khiến cho không khí náo nhiệt hơn.

Phủ trọng phụ đã đốt hàng vạn chiếc đèn lồng, ngoài cửa cho đến trong vườn đều có những chiếc đèn chúc thọ.

Hơn mười tên gia tướng đều mặc võ phục như nhau đứng giữ ở cửa lớn tránh những kẻ không mời mà đến xem tỷ võ.

Sau khi vào cửa, có nơi tiếp đãi chuyên tiếp nhận lễ vật, bố trí rất chu đáo, tuy khách khứa nhiều nhưng tất cả đều có quy củ, không hề lộn xộn.

Mấy tòa đại đường đều mở ra để tiếp đãi khách khứa, trong đó có một tòa lớn nhất có thể chứa hàng ngàn người, ngoài ra có hai tòa phủ hai bên, mỗi

tòa có thể chứa năm trăm người.

Những kẻ được sắp xếp ở tòa phủ vì không còn cách nào nhưng cũng biết thân phận mình, đến lúc thì chỉ còn cách chen mình vào xem trận chiến mà thôi.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến nơi, khách khứa vẫn chưa chính thức vào tiệc, mọi người tụ tập nhau bên ngoài nhà đàm đạo, không khí rất ồn ào.

Bữa nay thời tiết rất tốt không những không mưa mà trăng sao đều sáng vằng vặc, lại còn thêm năm ngày nữa là lập xuân, trời đã chuyển sang ấm càng khiến cho buổi tiệc mừng thọ trở nên thuận tiện hơn.

Nhưng mọi người đều biết rằng đằng sau không khí náo nhiệt này, sẽ là một cuộc đấu tranh kịch liệt chưa từng có trong lịch sử nhà Tần mà Hạng Thiếu Long càng biết rõ hơn sự thành bại của cuộc đấu tranh này, không những chỉ ảnh hưởng vận mệnh của bảy nước thời Chiến Quốc này, mà còn quyết định lịch sử sau này của Trung Quốc.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến trước cửa phủ trọng phụ, lập tức gây sự chú ý, ai nấy đều tranh nhau nhìn thấy tận mắt phong thái của gã.

Xương Bình quân thúc ngựa đến bên Hạng Thiếu Long, cười rằng, „Những kẻ đánh cược huynh thua nhìn thấy sau khi huynh đã đại chiến ở Túy Phong lâu mà vẫn có thể ngồi vững trên ngựa, chắc sẽ thất vọng lắm."

Hạng Thiếu Long cười mỉa, „Đêm nay nếu ta thua, sau này đừng hòng bước vào cửa Ô Gia, bởi vì nhạc phụ đại nhân đã cược ta thắng, nếu như làm cho ông ta thua tiền huynh nói sẽ có hậu quả như thế nào?"

Xương Bình quân ngạc nhiên nói, „Té ra quý trượng nhân cũng thích cá cược."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Không phải thích cá cược, mà thích nhìn thấy Phổ Cao thua đến nỗi tán gia bại sản, muốn thấy y phải dùng cái gì để lôi kéo những kẻ tham lam."

Xương Bình quân cười ha ha nhảy xuống ngựa.

Đồ Tiên bước tới vừa căn dặn bọn hạ nhân dắt ngựa, đồng thời hạ giọng với Hạng Thiệu Long, nói, „Tên tiểu tử này mặc loại nhuyễn giáp do thợ nước Việt chế tạo, tốt nhất hãy tấn công vào đầu và mặt, nếu không y sẽ liều mình chịu một thương của huynh, thì có thể dồn huynh vào chỗ chết."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Đêm nay tại hạ cần gì phải dùng thương."

Đồ Tiên ngẩn ra vẫn chưa hiểu gì cả, song vì có người khác dừng gần nên chỉ đành để trong lòng, nói lảng sang chuyện khác.

Lúc này trong nhà có tiếng trống truyền ra, chắc là có nhân vật quan trọng bước vào.

Khi bọn Đào Phương tặng quà xong, mọi người chưa muốn vào trong, đứng ở ngoài sân chào hỏi khách khứa, sẵn tiện ngắm cảnh trời đêm.

Cầm Thanh vừa mới đến, sà vào bọn Kỷ yên Nhiên, lại còn có mấy quý phụ, quý nữ của nhà công khanh quý tộc, tiếng nói cười rộn rã, khiến cho ai nấy đều chú ý, một mặt là vì sắc đẹp của bọn họ, một mặt là biết Hạng Thiệu Long sẽ quyết chiến với Quân Trung Tà đêm nay, nhưng vẫn giữ vẻ ung dung tự tại, cười nói như không.

Người Tần rất cởi mở, gặp phải những trường hợp này, bọn người ồn ào nhất là những thiếu nữ xinh đẹp cao quý như Doanh Doanh, Lộc Đan Nhi, cũng là lúc tốt nhất để bọn trai trẻ tìm người phối ngẫu.

Khi Hạng Thiệu Long và mọi người nói chuyện có liên quan đến Phổ Cao mang tiền đến Hàm Dương cá cược, Lộc Đan Nhi không biết ở đâu chui ra,

đứng từ xa ra hiệu cho Kinh Tuấn bước tới, vừa lúc ấy có một đám trẻ con mang lồng đèn đi ở giữa Lộc Đan Nhi và họ, Kinh Tuấn không chú ý đến nàng thiếu nữ xinh đẹp ấy, nhưng Hạng Thiếu Long bước qua nghiêm giọng nói, „Sắp phải gả cho người ta, thấy trưởng bối mà vẫn không hành lễ thỉnh an, còn ra thể thống gì nữa?"

Lộc Đan Nhi chống hai tay lên eo giận dữ nói, „Hừ! Người là trưởng bối của ai, gả hay không gả cho người có liên quan gì đến người?"

Nàng lúc này mới nhớ Hạng Thiếu Long là tam ca của Kinh Tuấn, lập tức mặt mũi đỏ ửng giậm chân giận dỗi nói, „Ngài hư lắm, dám bức hiếp ta!"

Hạng Thiếu Long cười ha ha đẩy Kinh Tuấn về phía Lộc Đan Nhi, đặc ý nói, „Hảo Đan Nhi! Hạng Thiếu Long ta chờ uống chén rượu hỷ của nàng quỳ xuống dâng lên!"

Lộc Đan Nhi lọt xuống thế hạ phong không dám cãi lại dắt Kinh Tuấn chuồn mất.

Khi lắc đầu thở dài, tiếng Doanh Doanh ở bên cạnh vang lên, „Hạng đại nhân!"

Hạng Thiếu Long quay đầu lại giật mình, „Sắc mặt nàng sao khó coi đến thế."

Doanh Doanh cười buồn, „Mấy hôm nay ngủ không ngon, chuyện đã đến nước này, ta còn lời gì để nói nữa!"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Đêm nay dù xảy ra chuyện gì mọi chuyện với nàng xem như chấm dứt, sau này trong lòng nàng chỉ nên có Đan Hòa huynh, hãy an phận thủ thường để làm một hiền thê."

Doanh Doanh tiến đến phía trước một chút, dịu dàng nói, „Hãy nói với ta nếu không có Quản Trung Tà, người có lấy ta không?"

Hạng Thiếu Long cười buồn, „Cho đến ngày nay giờ này chúng ta không cần nói những lời như thế nữa!"

Doanh Doanh vẫn kiên trì, „Không! Nếu ta không hỏi rõ ràng, sẽ không cam lòng."

Hạng Thiếu Long chỉ đành trả lời, „Ta quả thật đã từng ưa thích nàng."

Doanh Doanh buồn bã cúi đầu hạ giọng nói, „Đêm nay nếu người bắt trắc ta sẽ vì người mà... ồ! Ta không nói nữa!"

rồi nàng bưng mặt chạy đi.

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ, xem ra Doanh Doanh nghĩ mình chắc chắn sẽ thua.

Hạng Thiếu Long không thềm để ý đến những suy nghĩ của nàng nữa, quay về chỗ của bọn Xương Bình Quân, Đặng Dực.

Xương Bình Quân lạnh lùng hừ nói, „Sao lại không có gì, ả tuy chịu rằng bảo gả cho Đoan Hòa, nhưng vẫn khó xa rời Quản Trung Tà, lại bảo rằng huynh không phải đối thủ của y, thật là tức chết đi được."

Lúc này khách khứa bắt đầu kéo vào, Ô ứng Nguyên thấy mọi người đứng lâu ở ngoài cửa như thế nên đến gọi cùng bước vào.

Mọi người đều nghe theo lời y.

Lã Bất Vi, Lã Nương Dung và mấy người con trai khác của Lã Bất Vi đứng trước cửa đón khách, tiếng mời chúc mừng vang lên không ngớt.

Xương Bình quân có lẽ là một tả thừa tướng không có uy thế nhất từ khi đại Tần mở nước đến nay, cứ chen vai thích cánh cùng Hạng Thiếu Long và đi

sau Ô ứng Nguyên như là không biết thân phận của mình, lên tiếng chúc mừng Lã Bất Vi.

Ô ứng Nguyên là một người giỏi giao tế, cứ từ tốn nói một lô những lời chúc tụng.

Hạng Thiếu Long nhớ lại mối quan hệ giữa Ô gia và Lã Bất Vi trước đây, thấy cả hai bên miệng thì đều ngọt ngào nhưng bụng chứa đầy dao kiếm, thế đã là như lửa với nước, lòng đã sinh nhiều cảm xúc.

Lã Bất Vi không biết có phải vì cho rằng Hạng Thiếu Long đêm nay sẽ chết chắc, hay là gặp chuyện vui nên sinh ra trong lòng sảng khoái, mặt mày sáng rỡ cười nói ra vẻ rất có khí phách, khi ánh mắt của y đưa đến chỗ Hạng Thiếu Long, lập tức sáng lên bỏ những người khác, bước đến nói, „Đêm nay Lã Bất Vi này có thể nói song hỷ lâm môn, vừa được chúc thọ, vừa sẽ được giao tế, đời người được như thế còn tiếc gì nữa."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, nổi nuôi tiếc lớn nhất của người chính là không thể làm vua của nước Tần, nhưng bề ngoài thì đương nhiên làm ra vẻ chúc tụng như người khác.

Khi Lã Bất Vi chưa có cơ hội nói nữa, Hạng Thiếu Long đưa tay ra sau lưng ra hiệu mọi người lập tức lướt qua, để tránh làm trò hề.

Đi được mấy bước một bóng người lướt tới, Lã Nương Dung chặn lại phía trước Hạng Thiếu Long, mặt mày lạnh lùng bảo rằng, „Hạng đại nhân! Nương Dung có mấy lời riêng muốn nói với ngài."

Bọn Hoàn Xi, Đổng Dực hiểu ý, nên kéo vào trước.

Lã Nương Dung bình thân nói, „Mời Hạng đại nhân theo ta."

Hạng Thiếu Long biết nàng chẳng có lời tốt lành gì nên trong lòng cảnh giác, bước theo nàng, khi đến ngoài vườn dừng lại nói, „Nói ở đây được

không? Nói ở chỗ khác sẽ khiến cho người dị nghị."

Bọn thiết vệ vẫn đi sau lưng gã, lúc này tản ra bốn phía, đề phòng có kẻ đến gần.

Lã Nương Dung quay người lại, lạnh lùng nói, „Lá gan của Hạng Thiếu Long không biết nhỏ từ lúc nào, sau này lại sợ lời dị nghị, huống chi đêm nay nếu Hạng đại nhân còn mạng, Nương Dung này sẽ là người của ngài, có điều chi e ngại nữa."

Hạng Thiếu Long nghe lời châm biếm trong lời của nàng, tuy trong lòng có giận, nhưng không muốn tranh cãi với nàng, mỉm cười nói, „Tam tiểu thư gọi tại hạ đến đây, chắc không chỉ có mấy lời chọc cười này."

Lã Nương Dung quắc mắt trầm giọng nói, „Đương nhiên, bốn tiểu thư nào có lòng dạ ấy, chỉ là muốn hỏi Hạng đại nhân hai câu, nếu ngài không có ý với Nương Dung, vậy có gì chấp nhận lời khiêu chiến của Trung Tà?"

Hạng Thiếu Long không thể nhịn nữa nói cười lạnh lùng nói, „Lát nữa chỉ cần tam tiểu thư tuyên bố nói trước mặt mọi người, chỉ muốn gả cho Quản đại nhân, vậy thì cho dù Hạng Thiếu Long này mặt dày vô sỉ đến mức nào, cũng không đến nỗi đòi động thủ tử tử nữa."

Lã Nương Dung, mặt ngọc lạnh lùng trừng mắt nhìn gã rồi chậm chậm gật đầu nói, „Tốt thế nhỉ! Vậy Lã Nương Dung này sẽ chờ xem kết quả của ngài."

Giậm mạnh chân rồi quay vào trong đại đường.

Khi nàng bước qua, Hạng Thiếu Long trong lòng thầm than.

Nói cho cùng Lã Nương Dung tuy thần sắc không tốt, nhưng cũng là một ý tốt, muốn khuyên mình bỏ ý định tử tử, bởi vì, nàng cũng giống như Doanh Doanh, tưởng mình sẽ thất bại.

Nhưng vì muốn giết chết Quân Trung Tà, chỉ đành không thèm để ý đến ý tốt của nàng.

Khi vào trong đại đường đa số người đã ngồi vào chỗ, ai nấy đều rĩ tai nhau, thấy gã thì chỉ trỏ, xem ra chủ đề không ngoài cuộc chiến làm rung động cả Hàm Dương của gã và Quân Trung Tà.

Vì có nhiều người, nên ngoài ba vòng chiếu ở hướng nam, những chiếu khác đều phân bố ở hai bên, chia thành bốn lớp, cộng lại hơn bốn trăm chiếu, mỗi chiếu ngồi bốn người, đều quay mặt ra khoảng trống ở giữa đại đường, để tiện xem ca vũ và đấu kiếm.

Khi Hạng Thiếu Long và bọn Kinh Thiện tìm chỗ ngồi, một tên nô bộc bước tới, dắt bọn họ vào chiếu.

Chiếu của Hạng Thiếu Long nằm phía bên phải.

Chiếu đầu đương nhiên là của Xương Bình quân, tiếp theo là bọn đại tướng như Vương Lăng, Vương Hổ. Đối diện là chỗ của Vương Quan, tiếp theo là Thái Trạch, Lao ái, những nhân vật trong Lã tộc và người có địa vị trong Lã phủ, nhưng không thấy Quân Trung Tà.

Khi Hạng Thiếu Long ngồi xuống bên cạnh Đổng Dực, Kinh Tuấn, Ô ứng Nguyên, mới thấy ba người vợ yêu của mình ngồi chung chỗ với Cầm Thanh, mỉm cười hướng về gã, gã không khỏi mừng thầm trong lòng, khi nhìn ra sau thì thấy Đào Phương đang ngồi cùng với bọn Điền Trinh, Điền Phụng.

Mười tám thiết vệ thì ngồi ở chiếu phía sau.

Hạng Thiếu Long nói với Ô ứng Nguyên mấy câu, rồi nhìn ra ngoài cửa. Ngoài cửa là một đội nhạc gồm gần ba mươi người nhưng lúc này không thấy bóng dáng bọn Lã Bất Vi, Lã Nương Dung ở đâu, chỉ mỗi mình Đổng

Tiên đứng Đột nhiên Ô ứng Nguyên ra hiệu cho gã, Hạng Thiếu Long nhìn qua, té ra Đồ Bích và Phổ Cao đang rời chiếu bước về hướng họ. Ba người Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn, chỉ đành đứng dậy thi lễ cùng Ô ứng Nguyên.

Phổ Cao thì vẫn nhìn thẳng, còn Đồ Bích thì nhìn bọn Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh với ánh mắt thèm thuồng, đôi khi giả vờ làm ra vẻ vô tình nhưng không giấu nổi con mắt của Hạng Thiếu Long.

Người của hai bên giới thiệu nhau xong, ánh mắt tinh minh của Phổ Cao nhìn Hạng Thiếu Long dò xét cười hờ hớ nói rằng, „Hạng đại nhân quả là uy vũ bất phàm, hiểm thấy trong thiên hạ, chả trách nào Ô gia dám đặt cược hết trên mình của y. Nếu đứng về ở lập trường bạn bè, chỉ mong đại nhân mở cờ đắc thắng, nhưng đứng ở lập trường kiếm tiền thì lại sẽ nghĩ khác, trong lòng của Phổ mỗ thật là mâu thuẫn."

Hạng Thiếu Long bắt đầu hơi hiểu tại sao Hoàn Xỉ không thích kẻ này, bởi vì thần thái và nội dung khi nói chuyện với y thì đều có cảm giác coi người khác là món hàng của mình, ánh mắt nhìn người ta càng thể hiện rõ điều đó hơn.

Ô ứng Nguyên là một cao thủ trong nghề giao tế, cười nói, „Phổ gia đã nói quá, món tiền cá cược của Ô mỗ làm sao để vào con mắt của Phổ gia, đương nhiên cũng không thể vì tiền tài mà bất nghĩa, quên đi lập trường của bạn bè."

Hạng Thiếu Long và bọn thê thiếp đang lắng nghe, đều kêu tuyệt trong lòng.

Đồ Bích cười nói, „Lời lẽ của Ô gia thật là lợi hại, nếu kiếm của Hạng đại nhân cũng lợi hại đến thế điều này chắc chắn sẽ thắng vậy thì Phổ gia e rằng phải bán hết tất cả ruộng đất mới có thể trả được."

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Đến đêm nay mới biết đại tướng quân thích nói chơi đến thế, tài sản của Phổ gia có khắp thiên hạ, chỉ cần tùy tiện cho tay vào túi, cũng đủ cho bọn chúng ta đêm nào cũng có thể no say tại Túy Phong lâu.

Mọi người nghe gã khoác lác như thế đều cười.

Lúc này ngoài cửa có tiếng hô, „Thánh giá của thái hậu và bị quân tới."

Rồi tiếng trống nhạc vang lừng.

Hàng trăm nô tỳ đang hầu hạ rượu trong phủ quỳ xuống trước tiên. Phổ Cao và Đồ Bích thi lễ xong, thì quay vào chỗ ngồi. Một ngàn người đều quỳ xuống nghênh giá.

Kinh Tuấn không quên nhắc Hạng Thiếu Long, „Chỗ ngồi giữa Lao ái và Hàn Kiệt chính là quán chủ của Vị Nam võ sĩ hành quán Khêu Nhật Thăng."

Hạng Thiếu Long nhìn xéo sang chỗ Lao ái, thấy được Khêu Nhật Thăng.

Cũng vừa lúc đó Khêu Nhật Thăng và Hàn Kiệt đều nhìn sang gã và ánh mắt tiếp xúc, mọi người đều cảm thấy lúng túng.

Đây là lần thứ hai Hạng Thiếu Long gặp được Khêu Nhật Thăng, lần thứ nhất là trong cuộc tỷ võ với Vương Tiễn, nhìn từ xa nên ấn tượng không sâu, lần này để ý mới thấy kẻ này sắc mặt xanh mét, tay chân dài ngoẵng, đem lại cho người ta cảm giác kinh hoàng, tuổi khoảng ba lăm, ba sáu, đôi mắt có thần khí bất phàm, chỉ bề ngoài thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy y là một đối thủ đáng sợ, chẳng trách nào Lao ái lại có sức lôi kéo y.

Gã cũng thấy Mao Tiêu, điệp viên do tiểu Bàn sắp xếp ngồi với Lệnh Tề, Quốc Hưng ở phía sau, thân phận rõ ràng không bằng Khêu Nhật Thăng, Hàn Kiệt và Lao Tứ.

Ngoài cửa lại có tiếng hô, tiếng nhạc kèn gấp rút hơn, mười sáu ngự vệ đi hai bên mở đường, Chu Cơ, tiểu Bàn và Lã Bất Vi bước vào trong sảnh đường.

Phía sau là Xương Bình quân và mười sáu ngự vệ nữa, tiếp theo là người của Lã phủ bao gồm cả Lã Nương Dung, Quản trung Tà.

Không gặp bao lâu, mà Quản Trung Tà trở nên đáng sợ hơn, bước chân vững chãi thể hiện một sự tự tin ghê gớm, hai mắt như có điện khiến cho người ta phải rùng mình, trong đám gia tướng ngoài Hứa Thương, những kẻ khác đều không thể so với y.

Khi Hạng Thiệu Long nhìn thấy y, Quản Trung Tà cũng vừa nhìn thấy gã, hai mắt giao nhau như có điện chạm vào nhau, một lát sau mới rời ra.

Vì Lã Bất Vi là nhân vật chính đêm nay, lại thêm là trọng phụ, Chu Cơ và tiểu Bàn muốn thể hiện sự tôn kính, nên cứ để y ngồi ở chiếu giữa. Lã Bất Vi giả vờ từ chối mấy câu, cuối cùng ngồi xuống.

Khi mọi người đều đã ngồi yên, mọi ánh mắt đều tập trung về phía Quản Trung Tà.

Lã Nương Dung thì ngồi bên cạnh Quản Trung Tà, rõ ràng Lã Bất Vi không hề nể mặt Hạng Thiệu Long, có ý ngầm bảo rằng Quản Trung Tà sẽ giành được mỹ nhân.

Chiếu của Quản Trung Tà ở phía dưới chiếu của Lao ái. Ngồi cùng y là Liên Giao và Triệu Phổ, còn Lỗ Tấn, Châu Tử Hoàn đều ngồi ở phía sau, có thể thấy bọn chúng không làm cho Lã Bất Vi nở mày nở mặt trong lễ Điền Liệp, nên đã mất sự sủng ái bị những người mới thế vào chỗ.

Lã Bất Vi là hạng người không nhớ đến tình cũ.

Tiểu Bàn nói mấy lời giả dối ca tụng công đức của Lã Bất Vi xong, buổi tiệc mừng thọ bắt đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 202: Món Khai Vị Ngon Lành

S

au khi bọn ca cơ biểu diễn xong, Mông Ngao, Vương Quang, Thái Trạch chúc tụng Lã Bất Vi xong, đến lượt khách khứa nâng chén, không khí náo nhiệt của buổi tiệc lên đến đỉnh điểm.

Tiếp theo Lã Bất Vi cùng Lã Nương Dung và Quản Trung Tà đến hai sảnh phụ hai bên để nhận lời chúc tụng.

Vì tiểu Bàn và Chu Cơ vẫn ở đó, nên tuy có hàng ngàn khách khứa, tiếng ồn ào cũng bớt hẳn, mọi người chỉ rỉ tai nhau, chủ đề chắc chắn là cuộc tỷ võ giữa hai người Hạng, Quản.

Đột nhiên Ô Đình Phương ra hiệu gọi gã đến, Hạng Thiếu Long trong lòng ngạc nhiên nhích tới hạ giọng hỏi, „Chuyện gì?"

Kỷ Yên Nhiên cùng nhích tới, hạ giọng nói, „Lã Bất Vi quả thật bỉ ổi, vừa rồi Tiểu Điem đi ngang qua bọn thiếp, đã bảo trước cổng Ô phủ có người Tề mai phục, có thể thấy Lã Bất Vi đêm nay không tiếc bằng mọi giá, bất chấp thủ đoạn trừ khử phu quân, nếu Quản Trung Tà không giết được chàng, thì có người khác ra tay, chỉ là thiếp không hiểu có gì lại có người Tề ở đây."

Chuyện đột binh đột kích mình không phải là kỳ lạ, đây chính là thủ đoạn trước đây của Lã Bất Vi, nhưng tại sao là phục binh của người Tề, Hạng Thiếu Long cũng chẳng hiểu.

Vừa nghĩ vừa mỉm cười với Cầm Thanh, thấy Chu Cơ đang nhìn về phía bọn họ, vội vàng im miệng quay về chỗ ngồi thông báo với Đằng Dực và Kinh Tuấn.

Đặng Dực lạnh lùng hừ một tiếng, quay ra sau nói với Kinh Thiện, một lát sau Ô Ngôn rời khỏi bữa tiệc để sắp xếp mọi việc.

Khi tiếng nhạc lại vang lên đã nghe thấy tiếng cười của Lã Bất Vi, từ ngoài cửa đi vào.

Mọi người đều đứng dậy chúc tụng lần nữa.

Lã Bất Vi đắc ý vô cùng, đứng yên giữa sảnh đường, chờ cho rót rượu đầy chén xong, nâng chén hướng về Chu Cơ và tiểu Bàn, cao giọng nói rằng, „Trước tiên kính chúc thái hậu và bị quân một chén."

Hạng Thiệu Long bình tĩnh nhìn tiểu Bàn và Chu Cơ nâng chén với Lã Bất Vi, trong lòng vô cùng cảm khái.

Lúc này có thể nói là thời khắc đặc ý nhất của Lã Bất Vi, nhưng đợi lát nữa không giết được Hạng Thiệu Long, sau đó lại có chuyện hắc long ra đời, đổi triều thay chế, phá vỡ giấc mộng đoạt quyền của y, quyền lực của y sẽ bị tước đoạt từng bước, rồi thế lực của Lao ái dần dần lớn mạnh.

Lúc đó bọn Lã Bất Vi đến chiếu họ, Quản Trung Tà bước ra nâng chén hướng về Hạng Thiệu Long nói, „Đêm nay dù thắng hay bại, Quản Trung Tà này vẫn một lòng kính trọng Hạng đại nhân."

Hạng Thiệu Long mỉm cười trả lễ.

Khi mọi người quay về chỗ ngồi, Lã Bất Vi lại đứng dậy tuyên bố, „Tể tướng Điền Đan đêm nay đem một đoàn tạp kỹ đến chúc thọ bốn tướng, trong đoàn ai cũng là kỳ nhân dị sĩ, đảm bảo các vị mở rộng tầm mắt."

Mọi người vẫn tưởng y tuyên bố cuộc tử võ giữa hai người Hạng, Quản thì hơi thất vọng, một đội tạp kỹ hơn một trăm người kéo vào, thu hút sự chú ý của mọi người, rồi tiếng vỗ tay vang lên.

Bọn Hạng Thiếu Long hoang mang, phục binh của người Tề chắc là đoàn tập kỹ này.

Đầu tiên bọn chúng chia thành nhiều hàng, rồi một nhóm ba mươi người xếp thành một bức tường người, dẫn đầu là một tên hề, tiến vào phía trong.

Điều tuyệt vời nhất là tầng cuối cùng với tám tên lực sĩ, tầng thứ ba là những mỹ nữ khêu gợi, tầng trên cùng càng xinh đẹp hơn, tuy không bằng bọn Kỷ Yên Nhiên nhưng cũng thuộc vào loại mỹ nữ hiếm có.

Còn những kẻ khác vây quanh thì biểu diễn những động tác có trình độ khó rất cao.

Điệu nhạc lại tấu lên trong tiếng trầm trồ của khách khứa, bức tường người lại tản ra như những cánh hoa, bốn tên lực sĩ lăn ra bốn bên, mười một mỹ nhân ở tầng trên lần lượt bước xuống, rồi có người ngồi người nằm, biểu diễn những động tác uốn dẻo.

Những mỹ nữ ở tầng cao nhất phóng người xuống, lăn người đến phía trước Lã Bất Vi dâng lên thọ quả làm bằng hoàng kim.

Kẻ lo lắng nhất là Xương Văn quân, người phụ trách an toàn cho tiểu Bàn và Chu Cơ, vùng bọn ngự vệ mắt nhìn chăm chú vào đám đông người biểu diễn tập kỹ này, phòng ngừa bọn chúng có lòng khác.

Bọn Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều tập trung chú ý quan sát, thấy chúng đều thân thủ bất phạm, trong lòng rất cảnh giác.

Nếu chẳng phải Mông Điềm thông báo, trong lúc không phòng bị, nói không chừng sẽ bị tổn thất lớn.

Rồi đoàn tập kỹ lui xuống, mọi người đều trầm trồ, không ngớt lời khen ngợi những mỹ nhân vừa mới biểu diễn trò uốn dẻo.

Khi Lã Bất Vi đứng lên lần nữa, mọi người đều biết sắp có tuồng hay, đột nhiên yên lặng.

Mấy ngàn đôi mắt trong đại đường đều tập trung vào y.

Lã Bất Vi ho khan một tiếng, khi định lên tiếng, Lao ái mỉm cười đứng dậy, đứng từ xa thi lễ với Lã Bất Vi, mọi người đều ngạc nhiên Lao ái mỉm cười nói, „Nếu hạ quan đoán không lầm, chắc trọng phụ sẽ tuyên bố cuộc tỷ võ giành mỹ nhân giữa hai vị đại nhân Hạng, Quán."

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Lao đại nhân quả là hiểu tâm ý của người khác, sự thật chính là như thế. Không biết Lao đại nhân có cao kiến gì."

Lời y nói mang vẻ châm biếm ngầm chỉ Lao ái giỏi bợ đỡ Chu Cơ, thật là thâm hiểm.

Lao ái dù cho không vui cũng không dám tỏ ra ngoài bình thản nói rằng, „Chuyện tốt nên phải có đôi, hay là trước tiên cứ để gia tướng của hạ quan giao thủ với cao nhân dưới trướng của trọng phụ, để trợ hứng thêm cho buổi tiệc này, ý trọng phụ thế nào."

Mọi người không ngờ lúc này Lao ái lại chường mặt ra công nhiên khiêu chiến với Lã Bất Vi. Người Tần háo hức tỷ võ trong buổi tiệc là chuyện bình thường, những kẻ hiểu chiến đều kêu hay.

Tiểu Bàn thấy Lao ái lên tiếng trước mà không xin phép mình, biết y ý thế Chu Cơ, không coi mình vào đâu, ngông nghênh còn hơn là Lã Bất Vi, trong lòng thầm giận.

Lúc này Ô ứng Nguyên quay sang Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Lao ái không chịu nổi sự cô tịch."

Hạng Thiếu Long mỉm cười gật đầu.

Gã đương nhiên hiểu ý Ô ứng Nguyên muốn nói.

Từ ngày nhà Châu suy yếu, chư hầu xưng bá, quyền quý các nước đều chiêu hiền đãi sĩ. Đó không những là chiêu mộ nhân tài, mà còn là sự tượng trưng cho thân phận và địa vị của mình.

Những cuộc tỷ võ giữa gia tướng các nhà quyền quý, chính là sự so sánh thực lực của nhau.

Lao ái được thái hậu Chu Cơ ủng hộ, thế lực ngày một tăng nên mong muốn nhân cơ hội này ta oai cho mình, giả sù người do y phái ra thắng được người của Lã Bất Vi, không những giá trị của kẻ đó tăng lên gấp trăm lần mà địa vị và quyền thế của Lao ái lúc này càng nổi bật hơn, quả thật là một công đôi chuyện.

ở một mức độ nào đó nghĩ rằng Quân Trung Tà sẽ thắng, cho nên nếu thắng trước một trận, thì dù cho Quân Trung Tà có thực sự đánh bại Hạng Thiệu Long, thì y vẫn chưa phải là vô địch.

Hạng Thiệu Long đưa mắt nhìn bọn thủ hạ của Lao ái, thấy Lệnh Tề có vẻ đang đắc ý thì biết ngay, nên để ý đến kẻ này.

Lã Bất Vi lại cười khà khà rõ ràng là biết lòng dạ của Lao ái, xoay người lại cung kính nói với tiểu Bàn rằng, „Tỷ võ trợ hứng, vừa có thể tăng thêm phần náo nhiệt, vừa có thể tỏ rõ võ phong của đại Tần ta, xin bị quân phê chuẩn."

Lao ái và Chu Cơ đồng thời biến sắc, biết Lã Bất Vi tỏ vẻ tôn trọng ý kiến của tiểu Bàn là bởi vì có ý không tốt, muốn đào sâu mối mâu thuẫn giữa Chu Cơ, Lao ái và tiểu Bàn. Làm ra vẻ chỉ có mỗi mình y mới tôn trọng tiểu Bàn.

Cả đại đường đều im lặng, hàng ngàn đôi mắt đều nhìn về phía vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai.

Tiểu Bàn cũng rất khôn khéo, giả vờ như không hiểu ý của Lã Bất Vi, mỉm cười nói với Lao ái, „Lao khanh gia sẽ phái ra một vị kiếm thủ nào để quả nhân mở rộng tầm mắt."

Hàn Kiệt ngồi bên cạnh Lao ái đứng phắt dậy, đứng ra giữa đại đường quỳ xuống nói, „Thích khách của phủ nội sù là Hàn Kiệt, mong thái hậu và bị quân phê chuẩn cho ra diễn trò."

Lời nói này rõ ràng vừa tự phụ vừa kiêu ngạo, nhất là nhấn mạnh là do Chu Cơ phê chuẩn, rõ ràng muốn chỉ ra vừa rồi Lã Bất Vi không coi trọng thái hậu Chu Cơ.

Mấy tháng nay danh tiếng của Hàn Kiệt đã nổi lên tại Hàm Dương, hầu như đứng sau Hạng Thiếu Long và Quán Trung Tà, mọi người thấy kẻ mà Lao ái phái ra chính là y, nhất thời lên tiếng trầm trồ.

Lã Bất Vi mỉm cười ngồi xuống.

Tiểu Bàn quay sang cười với Chu Cơ, nói rằng, „Tất cả hãy do thái hậu làm chủ."

Nói như vậy mọi người càng hưng phấn hơn, quả thật đây là một món khai vị ngon lành, sự việc phải đến nước này.

Lẽ nào Chu Cơ đi ngược lại ý của Lao ái, kẻ mà nàng hằng yêu thương.

Quả nhiên Chu Cơ dịu dàng nói, „Hàn Kiệt là môn sinh đặc ý của Tắc Hạ kiếm thánh Vong ưu tiên sinh Tào Thu Đạo kiếm pháp siêu quần, song dưới tay trọng phụ nhân tài vô số, sẽ có thể phái ra người để buộc Hàn tiên sinh xuất ra tuyệt nghệ để chúng ta mở rộng tầm mắt."

Đằng Dực thấy Chu Cơ rõ ràng dùng Lao ái để dè bẹp Lã Bất Vi, tuy không có thiện cảm với Lã Bất Vi, nhưng vẫn nén không được hạ giọng nói với

Hạng Thiếu Long, „Quả thật muốn kéo tên Hàn Kiệt khỏi võ rùa rồi bóp chết con bà nó."

Hạng Thiếu Long nghe buồn cười lắm, trả lời, „Nhị ca sẽ có cơ hội thôi, ta sẽ xem thử con rùa này có bản lĩnh gì."

Kinh Tuấn nói với vẻ chắc chắn lắm, „Tên giặc họ Lã này chắc sẽ phái Hứa Thương ra, trừ y và Quản Trung Tà e rằng không có kẻ nào là đối thủ với con rùa này."

Trên sự thực thì ngoài bọn họ, người trong sáng đường đều không đoán được Lã Bất Vi sẽ sai ai ta ứng chiến.

Sự thành bại của cuộc chiến này có liên quan đến sĩ diện và vinh nhục của Lã Bất Vi, Lã Bất Vi sẽ không sơ suất.

ánh mắt của Lã Bất Vi quả nhiên chuyển về hướng phía Hứa Thương, nào ngờ lúc này Liên Giao đứng bên cạnh Hứa Thương lạnh lùng đứng dậy cúi người nói, „Mong trọng phụ cho phép Liên Giao xuất chiến."

Liên Giao cũng là một kiếm thủ có tiếng ở Hàm Dương lúc này, từng giao đấu nhiều, mọi người thấy y tự động bước ra, đều vỗ tay hoan hô.

Lã Bất Vi rõ ràng rất có lòng tin với y, cười khà khà nói, „Tốt, nhưng nhớ phải dừng lại đúng lúc."

Chỉ có Quản Trung Tà và Hứa Thương đều nhíu mày, rõ ràng là không tin tưởng vào Liên Giao.

Tiếng trống lại vang lên, mọi người đều biết tuồng hay lập tức sẽ mở màn.

Hai người đứng cách nhau khoảng một trượng, đều quay về phía tiểu Bàn, Lã Bất Vi và Chu Cơ, trước tiên cung kính thi lễ, sau đó quay sang đối thủ, bốn mắt nhìn nhau.

Hàn Kiệt tuy lúc bình thường để lại ấn tượng kiêu ngạo vô lễ, nhưng lúc này như trở thành một con người khác, rất bình tĩnh, chú ý nhìn thẳng vào đối thủ, không hề tỏ vẻ khinh địch hoặc sơ ý.

Tay phải y nắm lấy đốc kiếm ổn định mà thoải mái, hai chân hơi tách ra, bất động như núi, tuy không thủ thế, nhưng lại gây biến động cho người khác hơn bất cứ tư thế nào.

Cả bọn Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều thầm khen y.

Ánh mắt của y trở nên sắc bén như kiếm nhưng không để lộ bất cứ tình cảm, khiến cho mọi người càng cảm thấy y thâm sâu khó lường.

Cả đại đường đều im phăng phắc, mọi người đều nín thở, hầu như có thể chờ đợi được, đó là không phải mọi người đêm nay đều nhẫn nại mà bởi Hàn Kiệt, kẻ không có bất cứ động tác nào đặc biệt, cũng đủ khí thế trấn áp toàn trường.

Điều khiến cho người ta khó thở nhất mà thông tin y đã truyền đạt rõ ràng, chính là trừ y không ra tay, nếu không sẽ là thế công sấm sét.

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Tên tiểu tử này cùng một môn phái với Thiệu Nhu, tại sao kiếm lộ hoàn toàn khác."

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên vừa nhìn nhau bằng ánh mắt kỳ lạ, nghe thế thì nói, „Chỉ thấy Tào Thu Đạo dạy ra hai đệ tử hoàn toàn khác nhau, thì có thể biết Tào Thu Đạo đã đạt đến cảnh giới của một đại tôn sư."

Đằng Dực gật đầu đồng ý.

Phải biết rằng nếu như là một bậc kiếm thủ bình thường, thì sẽ truyền hết tuyệt nghệ của mình cho môn sinh, rất dễ dàng tạo ra một người gối ống như mình.

Chỉ có những nhân vật thông hiểu kiếm thuật thì mới có thể dạy theo tài, khiến cho môn sinh của mình phát huy được hết ưu điểm và sở trường của bản thân.

Thiện Nhu lấy nhân làm chủ nên dùng kiếm bay bướm.

Hàn Kiệt thì lấy ổn làm trọng, cho nên đường kiếm rất có uy thế.

Chỉ cần thế sự khác nhau của hai người này cũng biết được khả năng của Tào Thu Đạo.

Liên Giao trước đây cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng lúc sống vinh chết nhục, nên khí độ trở nên thâm trầm lặng yên chờ đợi.

Bề ngoài thì không hề thấy y lọt xuống thế hạ phong, lại còn rút ra trường kiếm giơ lên ngang trước ngực, tuy thấy rất đầy đủ, nhưng mọi người đều thấy y có vẻ như thua Hàn Kiệt, mặc dù lúc này Hàn Kiệt vẫn chưa rút kiếm ra khỏi bao.

Hai người đứng nhìn nhau trong chốc lát, Hàn Kiệt đột nhiên hơi chồm người về phía trước, như một con báo vồ đang tìm chỗ yếu của con mồi, hai mắt quắc lên nhìn thẳng vào đối thủ.

Trên thực tế cự ly giữa hai người không thay đổi, nhưng cảm thấy rằng Hàn Kiệt đã chủ động xuất kích, tình thế này quả thật không thể dùng lời để nói.

Quả nhiên Liên Giao bị khí thế hơn người của đối phương áp bức, đành lập tức ra tay quát lớn một tiếng chấn động toàn trường, thanh kiếm trong tay vẽ thành một đường cầu vồng rồi phối hợp với bộ pháp ảo diệu, tiếng thẳng tới trước khoảng một trượng. Cây trường kiếm đã biến hóa nhiều lần, cuối cùng chém xéo xuống tay đang giữ đốc kiếm của Hàn Kiệt.

Mỗi người đều biết mọi sự thay đổi trong kiếm thế của y không những có thể mê hoặc được kẻ địch, mà còn ngày càng gia tăng tốc độ, khiến cho khi đến trước mặt kẻ địch thì khí thế hay lực đạo đều đạt đến mức cao nhất.

Mà y tấn công vào tay cầm kiếm của đối thủ, là chỗ lợi hại bởi vì như vậy có thể khiến cho Hàn Kiệt không thể phát huy toàn diện kiếm chiêu được. Dù cho không làm bị thương, nhưng cao thủ giao chiến, chỉ cần một khi thất thế, nhất định sẽ khó lấy lại thượng phong, cho nên dù chiến thuật hay chiến lược, Liên Giao có thể liệt vào kiếm khách nhất lưu.

Lúc này bọn Hạng Thiếu Long đều cảm thấy Hàn Kiệt hơi sơ ý, trong lòng thầm kêu tiếc.

"Keng."

Hàn Kiệt chân phải rê về phía trước, thân người lách qua một cách kỳ dị, một luồng kiếm quang lạnh lẽo chặn lại, khi mọi người còn đang giật mình, Hàn Kiệt đã rút được một nửa thanh kiếm ra khỏi vỏ bao chặn nhất kiếm của Liên Giao nhanh như đi ẹt chớp.

Liên Giao không ngờ đối phương lớn gan đến thế, nên đã không kịp đổi chiêu.

Hàn Kiệt lại bước về phía trước một bước, vai phải nhô lên húc thẳng vào ngực của Liên Giao, tay phải dùng lực đẩy thanh kiếm vào vỏ, kẹp sống kiếm của Liên Giao lại.

Người trong toàn trường đều biến sắc, chiêu thế lợi hại như thế, quả thật là hiếm thấy trên đời.

Đương nhiên như thế không thể kẹp được thanh kiếm của Liên Giao, nhưng cũng đủ cho kiếm thế của y ngưng trệ lại, nếu bị đối phương dùng vai húc thẳng vào ngực, thì bề mặt với mọi người, trong lúc hoảng hốt, Liên Giao rút mạnh kiếm thối lui.

Thế công kinh thiên động địa lập tức bị hóa giải, lúc này y đã mất thế chủ động.

"Keng!"

Cuối cùng thì Hàn Kiệt cũng rút thanh kiếm của mình ra.

Chỉ cần không phải là kẻ mù, thì có thể biết được đó quả là thanh kiếm hiếm có.

Hạng Thiếu Long thấy thanh kiếm của Hàn Kiệt còn hơn hẳn thanh Huyết Lăng mà Lý Mục đã tặng cho gã.

Đằng Dực kêu lên, „Liên Giao xong rồi."

"Dừng tay."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Hàn Kiệt vốn định thừa thế đánh tới, nghe vậy đành phải dừng lại tra kiếm vào vỏ.

Liên Giao vẫn còn run sợ vì khí thế của Hàn Kiệt, tuy vẫn chưa bại trận nhưng chỉ cần thấy y lùi bảy bước thì biết ngay tình thế của y không hay ho lắm.

Mọi người định thần lại nhìn về phía ấy, thấy ra kẻ lên tiếng chính là Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà cười ha ha nói, „Dám hỏi Hàn huynh thanh bảo kiếm này chính là của ai, tên là gì?"

Nếu là kẻ khác nói lời ấy, thì sẽ khiến cho toàn trường lên tiếng trách là đã giải vây cho Liên Giao, nhưng Quản Trung Tà vẫn tỏ vẻ đó là việc đương

nhien, khiến cho người ta không dám cho rằng y đang dùng mưu kế.

Hàn Kiệt quay sang phía Quán Trung Tà, mỉm cười rút kiếm ra khỏi bao thật là bất ngờ vung tay ném mạnh thanh kiếm ra, thanh kiếm bay về phía của Quán Trung Tà, nhưng y vận lực rất khéo léo, thanh trường kiếm đến trước mặt của Quán Trung Tà còn khoảng ba thốn thì đốc kiếm quay về phía Quán Trung Tà.

Khi mọi người đang trố mắt, Quán Trung Tà thông thả đưa tay ra cung thành hồ trào, ngón cái hướng xuống, bắt lấy sống kiếm một cách chính xác chứ không thềm nắm vào đốc kiếm.

Thời gian như ngừng lại.

Lực quán tính của thanh bảo kiếm đã hết, nằm gọn trong bàn tay của Quán Trung Tà.

Quán Trung Tà giơ thanh kiếm lên trước mặt tấm tắc khen tốt.

Hàn Kiệt thấy Quán Trung Tà ra tay, cũng biến sắc như những kẻ khác, lại mỉm cười nói, „Tên thanh kiếm là Phá Quân, là một trong bảy thanh kiếm nổi tiếng của sư phụ tại hạ, chính là do âu Càn Tử chế tạo ra."

Toàn trường lập tức ồn ào, âu Càn Tử là một đại sư trong nghề rèn kiếm, từ xưa đến nay ngoài vợ chồng Can Tương và Mạc Gia, chỉ thanh kiếm này, thì có thể đổi lấy tiền tài cho một người bình thường dùng đến suốt đời không hết.

Kẻ lúng túng nhất vẫn là Liên Giao, đứng ngẩn ra giữa đại đường không biết nên tiến hay lui.

Quán Trung Tà lại khen ngợi một hồi rồi ném kiếm trả về cho Hàn Kiệt, cười nói, „Kiếm hay, người còn hay hơn, trận này tệ sư đệ đã thua, ngày sau nếu có cơ hội sẽ lãnh giáo sự cao minh của Hàn huynh."

Mọi người đều vỗ tay, nhưng không phải là vì kiếm thuật tuyệt thế của Hàn Kiệt, mà là khen cho phong độ của Quán Trung Tà.

Bọn Lao ái thì đương nhiên không vui.

Bọn Hạng Thiếu Long thì trong lòng khâm phục. Quán Trung Tà đã làm thật hay, vừa có thể trấn áp được mọi người cứu về Liên Giao, càng có thể đề bệ uy phong của Hàn Kiệt, một công nhưng được ba chuyện, đây không hổ là một kẻ có năng lực ứng biến.

Mọi người đều nhìn về phía Quán Trung Tà, rồi nhìn về Hạng Thiếu Long, rõ ràng cảm thấy Quán Trung Tà áp đảo được Hạng Thiếu Long.

Lã Bất Vi rõ ràng mừng rỡ vì thủ đoạn ứng biến có thể tránh được nỗi nhục này, nâng chén nói, „Nào! Chúng ta hãy cạn chén một ly cho cuộc tử võ mở đầu này!“ Mọi người đều nâng chén kính lại.

Liên Giao không nói lời nào, quay về chỗ ngồi.

Hàn Kiệt nhận chén mỹ tửu do kẻ hầu hạ dâng lên, uống xong rồi mới quay về chỗ ngồi, ra vẻ của một kẻ đắc thắng.

Khi Lã Bất Vi lại định lên tiếng, Quốc Hưng ở phía sau chiếu Lao ái đột nhiên đứng dậy, trước tiên thi lễ với bọn tiểu Bần, rồi lớn giọng nói, „Cuộc chiến ban nầy quả là tuyệt vời nhưng vẫn chưa hết hứng, tiểu nhân thật to gan, muốn mời một vị cao nhân bồi tiếp cho tiểu nhân, mong thái hậu, bị quân và trọng phụ chấp nhận.“

Lời ấy vừa buông ra, toàn trường đều lặng yên, thầm đoán y đang khiêu chiến với kẻ nào.

Cả Lao ái cũng nhú mày, rõ ràng chuyện này vẫn chưa được y đồng ý trước.

Chỉ những người Vị Nam võ sĩ hành quán là đều đặc ý, không cần nói đã biết là có dự mưu, muốn mượn cơ hội này để giành lại tiếng tăm cho Hành Quán.

Hạng Thiều Long chợt hiểu ra, đã biết kẻ mà Quốc Hưng muốn khiêu chiến là ai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 203: Lấy Đức Phục Oán

N

gười của Vị Nam võ sĩ hành quán do Khêu Nhật Thăng đứng đầu, thực ra có xích mích với các khách khác dưới trướng của Lao ái, bởi vì bọn họ không cần dựa vào Lao ái, mà là một thế lực bản địa ở nước Tần.

Bọn Khêu Nhật Thăng phải dựa vào Lao ái, đều là vì đã đắc tội với Lã Bất Vi, cho nên một khi Dương Tuyền quân mất thế, bọn chúng chỉ đành thu cờ dọn trống, ẩn mình.

Nhưng bản thân vẫn là một thế lực không thể coi thường, có mối quan hệ dây mơ rễ má với quân đội của nước Tần.

Trong mối quan hệ lợi hại, bọn chúng mượn thế Lao ái, để lấy lại uy thế, còn Lao ái cũng nhờ có bọn họ mà thực lực tăng lên. Nhưng giờ đây chỉ là sự kết hợp giữa lợi ích, không tồn tại lại vấn đề ai là chủ ai là tớ.

Cho nên giờ đây Quốc Hưng chỉ muốn mượn chuyện tử võ để lấy lại danh tiếng cho hành quán, tuy là đã sớm có dự mưu, nhưng cả Lao ái cũng không biết.

Hạng Thiệu Long chỉ cần nhìn hai vẻ mặt khác nhau của Lao ái và Khêu Nhật Thăng, lập tức đã suy đoán ra được tất cả những chuyện này.

Nghe Quốc Hưng muốn khiêu chiến, Lã Bất Vi còn tưởng là nhắm vào người dưới trướng của y, trong lòng mừng thầm dù y nói ra bất cứ người nào, thì sẽ sai ngay Hứa Thương xuất chiến, sẽ đè bẹp Lao ái và Khêu Nhật Thăng.

Trong lúc vội vàng không kịp hỏi ý Chu Cơ và tiểu Bàn, cười ha ha nói, „Quốc tiên sinh quả là hào khí ngất trời, chỉ là không biết tiên sinh đang nói

tới người nào."

Quốc Hưng thì lễ lại, đưa mắt nhìn quanh toàn trường, cuối cùng nhìn vào mặt Kinh Tuấn lạnh lùng nói, „Quốc Hưng mượn thời cơ tốt này, mong Kinh phó thống lĩnh chỉ giáo."

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chộn rộn.

Đầu tiên Kinh Tuấn ngăn người ra, tiếp theo là mặt hớn hở, đang định cao giọng trả lời thì bỗng nhiên tiếng của một nữ tử vang lên, „Không được! Lần này đến lượt ta!"

Mọi người nhìn quanh bao gồm cả Quốc Hưng trong đó, đều cảm thấy rất ngạc nhiên.

Thì ra kẻ nói lời ấy chính là người có sắc đẹp ngang với Cầm Thanh, tài nữ Kỷ Yên Nhiên.

Mọi người tuy biết Kỷ Yên Nhiên võ công cao cường, nhưng biết thì biết vậy nhưng cũng khó mà tin rằng một mỹ nhân mềm yếu làm sao có thể là đối thủ của nam nhi.

Quốc Hưng là nhân vật nổi tiếng chỉ sau Khâu Nhật Thăng, dù nàng là tài nữ cao minh đến đâu, thể lực làm sao bì sức lực với một cao thủ như thế này, cho nên cũng ngăn ra.

Kinh Tuấn đương nhiên không để nàng mạo hiểm, khi định lên tiếng phản đối, thì đã bị Đổng Dực ngồi một bên kéo Quốc Hưng thì rất lúng túng, lặng nhìn Kỷ Yên Nhiên một lúc, rồi mới nói một cách khó khăn, „Chao ôi! Kỷ tài nữ là người cao quý, tiểu nhân nào dám bất kính mạo phạm, cũng không có cái gan như thế!“ Hạng Thiếu Long không lấy làm lạ vì Kỷ Yên Nhiên đòi ra tay, bởi vì ngày nàng nghe Quốc Hưng có lời làm tổn thương đến Hạng Thiếu Long, thì đã nổi trận lôi đình, bảo rằng phải dạy cho Quốc

Hưng một bài học, giờ đây có được cơ hội ngàn năm có một, nào chịu bỏ qua.

Đồng thời gã cũng thấy Chu Cơ đang nhìn Kỷ Yên Nhiên, trong ánh mắt rất phức tạp có pha lẫn sự đổ kỵ.

Lúc này người trong sảnh ai nấy cũng yên lặng, xem câu chuyện phát triển đến đâu.

Kỷ Yên Nhiên vẫn dụi dằm nhìn Hạng Thiếu Long mỉm cười, rồi uyển chuyển đứng dậy bước ra khỏi chiếu, đến chỗ trung tâm của đại đường.

Lúc bình thường mọi người nhìn nàng đều có ý giấu giếm, lần này có được cơ hội tốt thì đều hau háu nhìn nàng.

Kỷ Yên Nhiên trước tiên thi lễ với tiểu Bàn, Lã Bất Vi và Chu Cơ, rồi đột nhiên cởi áo khoác ngoài, ném xuống đất lộ ra bộ võ phục màu trắng bó sát người.

Toàn trường nhất thời đều lên tiếng trầm trồ.

Hạng Thiếu Long nhớ lại ngày trước khi Đỗ Bích sai người đuổi giết bọn họ, đã từng có ý muốn bắt sống Kỷ Yên Nhiên, bất đồ thừa cơ nhìn sang, y chỉ thấy Đỗ Bích nhìn không chớp mắt, còn Phổ Cao ngồi bên cạnh y thì hai tròng mắt như muốn lọt ra ngoài, nước dãi như chảy thành dòng. Nhất thời vỡ lẽ.

Chỉ nghe nàng nói rằng, „Xin Quốc tiên sinh đừng xem thường nữ nhi chúng tôi, nếu không sẽ thua thiệt lớn, đừng trách Yên Nhiên không cảnh cáo trước. Hãy đem thương đến cho ta."

ô Quang vội vàng lấy thương ra.

Quốc Hưng bị Kỷ Yên Nhiên nhìn, nhất thời hồn vía bay mất, toàn thân mềm nhũn, than rằng, „Trận đấu này cứ coi như tiểu nhân nhận thua! Quốc Hưng thật không muốn múa đao động thương đến tài nữ."

Kỷ Yên Nhiên nhận cây thương từ tay Ô Quang, không thèm để ý đến Quốc Hưng, múa tít cây thương rồi thu lại cầm ngang trước ngực.

Toàn trường chấn động, cả tiểu Bàn và Lã Bất Vi cũng vỗ tay.

Lần đầu tiên trên mặt Quốc Hưng lộ ra thần sắc ngưng trọng. Tai nghe nào bằng mắt thấy.

Lúc này sở dĩ mới biết tiếng tăm của Kỷ Yên Nhiên chấn động Đại Lương là bởi có tài thực học.

Người của bọn võ sĩ Hành Quán, không biết sao lại có thương pháp ghê gớm đến thế.

Đột nhiên có tiếng cười dài, thu hút sự chú ý của mọi người, Phổ Cao vuốt râu cười, „Dù cho người khác bước ra, trận này chắc chắn sẽ bại thử hỏi ai lòng dạ nào mà mạo phạm Kỷ tài nữ của chúng ta!"

Tiếng vỗ tay lại vang lên, rõ ràng mọi người đều tán đồng lời nói của Phổ Cao.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười, không thèm nhìn đến vẻ mặt dương dương đắc ý của Phổ Cao, hân hoan nói, „Đã là như thế, mong Quốc tiên sinh đỡ mười thương của Yên Nhiên, nếu như Yên Nhiên không tấn công được, thì coi như Quốc tiên sinh đã thắng."

Thực ra người trong trường ai cũng mong nàng ra tay, nhưng lại không mong nàng có bất cứ tổn thương gì, nghe cách giải quyết này nhất thời có tiếng khen hay.

Đằng Dực hạ giọng cười nói, „Quốc Hưng phen này gặp khó!"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Dù là mình nếu chủ thủ mà không công, e rằng chỉ mới ba thương đã chịu không nổi, „ gật đầu đồng ý.

Quốc Hưng vẫn chưa có cơ hội lên tiếng, thì tiểu Bàn lạnh lùng nói, „Quốc tiên sinh khiêu chiến trước, giờ đây có người ứng chiến, thì không thể lâm trận thối lui. Để tránh Quốc tiên sinh cố ý lùi bước, nếu tiên sinh đỡ không nổi mười thương, Quốc tiên sinh sẽ mãi mãi không được quả nhân thu nạp, Quốc tiên sinh hãy tự lo lấy thân."

Bọn Khêu Nhật Thăng nghe thế thì đều biến sắc.

Phải biết những người gia nhập vào võ sĩ hành Quán, mục tiêu cuối cùng là được thăng quan tiến chức, giả sử Quốc Hưng mãi mãi không được thu dụng, thì tiền đồ của y coi như đã xong.

Lúc này mọi người đều biết tiểu Bàn đã nổi giận về chuyện Quốc Hưng công khai ngang nhiên khiêu chiến với người của Hạng Thiếu Long, đồng thời cũng cảm nhận được uy thế của vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này.

Lao ái và Chu Cơ nhìn nhau đều nhận thấy nỗi kinh hãi và sự giận dữ trong mắt của đối phương.

Vì mối quan hệ của Lao ái, sự mâu thuẫn giữa tiểu Bàn và Chu Cơ ngày càng lớn.

Song lần này, Lao ái bị vạ lây, đứng lập trường của y, kẻ địch lớn nhất giờ đây là Lã Bất Vi chứ không phải Hạng Thiếu Long, bảo rằng y không lo cho bọn Khêu Nhật Thăng thì là gạt người.

Hạng Thiếu Long đều để ý và phân tích mọi chuyện, để tìm cách làm tan vỡ mối quan hệ giữa Lao ái và võ sĩ Hành Quán.

Quốc Hưng thi lễ xong thì rút thanh bội kiếm, hướng sang Kỳ Yên Nhiên nói, „Xin được Yên Nhiên tiểu thư chỉ giáo cho."

Kỳ Yên Nhiên lạnh nhạt nói, „Ba thương này chỉ tấn công vào kiếm của tiên sinh đảm bảo không làm tổn thương thân thể của tiên sinh, tiên sinh đứng lo lắng phải toàn lực phòng thủ."

Người trong trường bao gồm cả Quốc Hưng trong đó nghe thế thì đều ngẩn ra nhưng trong lòng cũng khâm phục, cảm nhận được khí khái của nàng tài nữ xinh đẹp mà cao thượng này.

Mọi người đều có thể thấy thương pháp của Kỳ Yên Nhiên, đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, mà trường thương là loại vũ khí đánh tầm xa, nếu dùng kiếm đấu với thương, thì cây thương sẽ phát huy hết tác dụng tấn công, muốn không thất bại thì khó hơn lên trời.

Trong lòng Kỳ Yên Nhiên, tuy Quốc Hưng đã từng dùng lời bỉ mặt phu quân của mình, nhưng chuyện này có liên quan đến tiền đồ của Quốc Hưng, nên nàng cố ý thả cho y một lối thoát, khiến cho Quốc Hưng chống đỡ hết lòng không cần phải lo lắng phòng thủ những chỗ yếu hại mà trở nên lúng túng.

Mặt khác Kỳ Yên Nhiên không phải là không tuân theo chỉ ý của tiểu Bàn, thừa thế làm cho Quốc Hưng mất mặt, không thể gương dậy nổi. Có thể thấy nàng mỹ nữ này rất có chủ kiến, sẽ không vì bất cứ người nào mà bỏ đi nguyên tắc hành sự của mình.

Nói cho cùng, bọn Quốc Hưng không phải có mối thù không thể giải với họ như Lã Bất Vi.

Khêu Nhật Thăng mặt mũi thâm trầm, lạnh lùng hừ một tiếng, như không hề để ý đến điều đó.

Ngược lại Quốc Hưng lộ vẻ cảm kích, sau đó cầm xéo thanh trường kiếm nói, „Mong tiểu thư chỉ giáo!"

Toàn trường im phăng phắc chờ đợi tài nữ ra tay.

Ngày càng nhiều khách khứa, từ hai sảnh phụ kéo đến, chen chúc nhau ở vòng ngoài.

Những chuyện đêm nay, quả thật là chuyện nào cũng gây bất ngờ, khiến cho người ta không thể đoán được rằng, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Kỷ Yên Nhiên tuy hơi vi phạm lệnh vua, nhưng vì nàng là thê tử của Hạng Thiếu Long, lại là một trong những mỹ nữ mà tiểu Bàn coi trọng nhất, vị bị quân của đại Tần này không hề lấy làm giận mà thích thú ngồi xem cuộc chiến.

Vẻ đồ kỵ trong mắt Chu Cơ ngày càng nhiều.

Gần mực thì đen, Chu Cơ gần gũi với hạng người đê tiện tiểu nhân như Lao ái, tính tình đã trở nên bất lương hơn trước.

Lã Bất Vi thì lại càng giận Quốc Hưng hơn.

Vừa rồi Quân Trung Tà đã đảo một tình thế, hạ ưu thế của Lao ái, đúng là rất trọn vẹn, chỉ cần Quân Trung Tà lại giết chết Hạng Thiếu Long nữa, nay có thể thu được toàn thắng.

Nào ngờ Quốc Hưng lại đảo lộn tất cả, nếu Kỷ tài nữ xuất hiện như thế này, phía bên Hạng Thiếu Long sẽ thanh uy đại thắng, vượt lên trên cả y và Lao ái.

Lã Nương Dung ngồi bên cạnh Quân Trung Tà thì nghiêng mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên, trong mắt lộ vẻ hoang mang, đột nhiên Quân Trung Tà đưa tay qua bắt lấy bàn tay nàng.

Lã Nương Dung giật mình, nghĩ rằng có lẽ đôi tay này sẽ giết chết Hạng Thiếu Long, bất ngờ nhìn sang phía Hạng Thiếu Long.

Chỉ thấy gã đang chăm chú nhìn Kỷ Yên Nhiên, không hề để ý đến mình, trong lòng dâng lên cảm giác thất vọng, vội vàng nắm chắc bàn tay của Quân Trung Tà.

"Keng."

Thương kiếm giao nhau, chấn động toàn trường.

Kỷ tài nữ cuối cùng đã ra tay.

Khi trường thương trong tay Kỷ Yên Nhiên phóng ra như điện chớp, hình như đâm thẳng vào mặt Quốc Hưng, nhưng thực ra thì hơi cao một chút, mũi thương chệch lên phía sợi dây cột tóc, mở màn cho cuộc chiến.

Nếu muốn Quốc Hưng đoán được rằng ngọn thương đầu tiên của Kỷ Yên Nhiên sẽ xảy ra như thế nào, y nhất định sẽ đoán được nàng mỹ nữ xinh đẹp võ công cao cường này sẽ dùng thân pháp linh hoạt của mình đâm vào tay hoặc mắt của y một cách hừ hừ thực thực, khiến cho y khó chống trả, lùi ra sau để né, mất cơ hội ra tay khống chế cây trường thương.

Thực ra lúc này Kỷ Yên Nhiên chỉ biểu diễn thị uy, để ấn tượng đó in sâu vào tâm trí Quốc Hưng, cho nên dùng một chiêu xem như đơn giản trực chiến, quả nhiên đã gây bất ngờ cho y.

Chỗ khác nhau lớn nhất của cây Phi Long thương này của Kỷ Yên Nhiên và cây trường thương bình thường là dùng một sắt hiếm có, toàn bộ cây thương đều bằng kim loại, nên nặng hơn bình thường nhiều, càng không dễ bị chặt đứt, khi đâm không những tốc độ nhanh, mà còn có lợi ở chỗ trọng lượng của nó, về lực đạo thì thương có thân bằng gỗ không thể sánh được. Mà Quốc Hưng không ngờ rằng đối phương bỏ khéo mà dùng thô, cho đến

khi thấy nàng chỉ sử dụng một chiêu đơn giản thì bất ngờ, trong lúc lúng túng chỉ đành tọa mã trầm eo, hươu kiếm lên đỡ, thanh kiếm chạm với thanh Phi Long thương của Kỷ Yên Nhiên.

Quản Trung Tà thì trong lòng mừng thầm, để ý đến đặc tính và thương pháp của Phi Long thương.

Ai cũng biết rằng Hạng Thiếu Long không giỏi dùng thương, nếu dùng thương để đối phương với Quản Trung Tà, thì chắc chắn sẽ học từ nàng Kỷ tài nữ có thương pháp nổi tiếng thiên hạ này.

Cho nên Quản Trung Tà càng có thể có cơ hội hơn trước thương pháp chiến thuật của nàng, điều này cũng đồng nghĩa với xem Hạng Thiếu Long biểu diễn nắm được thực hư của kẻ địch, càng có thể dàng được chiến thắng nhiều hơn.

Khi Quốc Hưng đưa kiếm lên đỡ, tuy phát ra tiếng kêu, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, lực đạo của Phi Long không mạnh mẽ như trong tưởng tượng, lại còn có cảm giác không có thực chất, khiến cho y khó mà phát lực ra được.

Đây là chuyện hoàn toàn không hợp lý, nhưng lại là hợp lý nhất.

Cây trường thương bắn lên trên theo quán tính.

Trong tình huống như thế này, Quốc Hưng phải nên thừa thế tiến sát đến Kỷ Yên Nhiên, xốc kiếm ra dựa cùng lối đánh xáp lá cà, khóa giải ưu thế của loại binh khí dài, nhưng vì Quốc Hưng chỉ có thể thủ chứ không được công, cho nên dù cho đối phương có sơ hở, y cũng đành phải để mất thời cơ tốt.

Trong tầm nhìn của hàng ngàn cặp mắt, Kỷ Yên Nhiên bước đi những bước lẹ lùnh, eo xoay một cái rút thương về cầm một tay, rồi khi hai tay cầm thương, vận lực eo phóng cây thương ra nữa.

Quốc Hưng vì vừa rồi tính sai lực đạo của Kỳ Yên Nhiên, thanh trường kiếm đưa lên cao gần một tấc mới có thể rút về, chỉ chậm chút thôi, nhưng cây Phi Long thương đã phóng tới như một con độc xà, đâm thẳng vào vỏ kiếm của y đeo bên phải của y nhanh như điện chớp.

Quốc Hưng lúc này mới nhận ra sự lợi hại trong thương pháp của Kỳ Yên Nhiên, buộc phải rê ngang rút lui về phía sau.

Toàn trường lập tức chấn động, ngoài những kẻ của hành quán và Lao ái ai nấy đều khen ngợi Kỳ Yên Nhiên, bọn Kinh Tuấn, Ô Ngôn, Xương Bình quân thì kêu toan nhất.

Hạng Thiệu Long nhìn nàng nghĩ mình chính là nam nhân của nàng, trong lòng có cảm giác đặc ý, càng khiến cho gã ngây ngất hơn.

Cả gã cũng không ngờ được rằng chỉ mới thương thứ hai, Kỳ Yên Nhiên phải buộc Quốc Hưng lúng túng thối lui.

Kỳ Yên Nhiên mỉm cười, khiến cho người ta cảm thấy nàng vẫn còn dư sức. Nhưng cây thương trong tay nàng không dừng lại ở đó, rồi bộ pháp của nàng xoay chuyển thật nhanh, cây thương đâm thẳng thì thay đổi góc độ, đâm xéo về phía chỗ bên phải đằng sau Quốc Hưng.

Bao gồm cả Quốc Hưng trong đó, mọi người đều ngạc nhiên không hiểu đâm vào chỗ này, thì có uy hiếp gì với Quốc Hưng.

Nào ngờ Kỳ Yên Nhiên lướt về phía trước hai bước như nước chảy mây trôi, khi kéo thân về đến sát eo mình, thì thân người xoay nhanh vận lực chuyển động thân thương Phi Long thì đâm thẳng quét ngang, mục tiêu vẫn là vỏ kiếm của Quốc Hưng.

Nếu Quốc Hưng bị quét trúng, thì đảm bảo sẽ ngã xuống đất nhưng không thể làm tổn thương y, vì thế không hề vi phạm lời hứa của nàng.

Mọi người như ngây ngất điên đảo thần hồn.

Mỗi thương của Kỳ Yên Nhiên như đều bất ngờ nhưng cũng rất đẹp mắt, nhất là sức sống tỏa ra từ nàng, khiến cho ai nấy đều tim đập mạnh, đều khen ngợi không ngớt.

Quốc Hưng mất thế hai lần, vốn là liều với Kỳ Yên Nhiên một phen, dựa vào thể năng để hóa giải thương pháp lợi hại của nàng.

Nhưng khi thấy Kỳ Yên Nhiên mượn lực eo để quét cây thương, Quốc Hưng chỉ đành bỏ ý định ấy, đứng ở thế thủ, cây trường kiếm chém xéo xuống cây thương Phi Long, đồng thời lại nhảy lùi ra sau một bước nữa.

Khi thương kiếm giao nhau, cây Phi Long thương lại bắn lên trên tỏa ra một làn thương ảnh tấn công về trước mặt Quốc Hưng như trường giang đại hải.

Thương pháp như vậy cả hạng cao thủ như Quân Trung Tà cũng phải thán phục, những kẻ khác thì càng la hét như điên, trợ oai cho nàng, nhất thời trong đường đều rền vang tiếng vỗ tay, tiếng người kêu, không khí lên đến đỉnh điểm.

"Keng."

Quốc Hưng cũng ghê gớm lắm, trong làn thương ảnh trùng trùng đã tìm được thân thương thật sự vì biến chiêu không đủ nhanh, lực đạo còn yếu, sau tiếng thương kiếm giao nhau, bất ngờ lại lùi thêm bước nữa, cánh tay tê rần.

Đến lúc này Kỳ Yên Nhiên tổng cộng đã đánh ra bốn thương, mà Quốc Hưng thì cứ mất thế, tuy chưa phải là bại, nhưng đã mất mặt lắm.

Quốc Hưng nhủ thầm, „Như thế, e rằng đảm bảo đỡ thêm hai thương nữa thì thanh kiếm sẽ rơi khỏi tay!" căn răng lùi ra chỗ trống trái.

Trong đường nhất thời vang lên tiếng huýt sáo.

Nhưng quả thật đây là cách hay trong lúc không có cách.

Kỷ Yên Nhiên đã tuyệt đối nắm quyền chủ động, vờn Quốc Hưng trong bàn tay của mình, giờ đây tránh được hạ phong chính là rời khỏi phạm vi bao trùm của cây Phi Long thương, như thế mới có thể chinh đồn lại mình, đồng thời giành cơ hội cho cánh tay bị tê rần hồi phục lại.

Kỷ Yên Nhiên rút lên một tiếng, lộn nhào xuống đất, tay trái nắm chặt chuôi thương, lưng thế đâm đầu thương xuống đất, sau đó phóng lên đuổi theo Quốc Hưng đang thối lui đâm thẳng vào bao kiếm của y.

Những cao thủ như Quản Trung Tà, Hàn Kiệt và Hứa Thương, đều thần phục, chỗ kỳ diệu nhất của thương này là mượn lực đạo đâm xuống đất, khiến cho chuyện không thể trở thành có thể.

Thương này không hề gây tổn thương cho Quốc Hưng, nhưng chỉ cần chạm vào bao kiếm của Quốc Hưng, thì coi như nàng đã thắng.

Quốc Hưng hồn phi phách tán, rồi lộn ngược người ra sau.

Nhưng mọi người đều biết y đã thua, khi Kỷ Yên Nhiên lại từ dưới đất phóng lên tiếp, Quốc Hưng càng lúng túng hơn, ngoài phải cúi mình trước cây thương này, không còn cách nào khác.

Khêu Nhật Thăng cũng lộ vẻ bất lực.

Lần này mặt mũi của võ sĩ hành quán không còn nữa, sau này làm sao có thể là nơi huấn luyện kiếm thủ cho đại Tần.

Khi Quốc Hưng trong bụng kêu lên xong rồi thì Kỷ Yên Nhiên búng người dậy, cây thương thu về sau lưng mỉm cười Quốc Hưng loạng choạng, thối

lui ba bước nữa kiểm giơ ngang trước ngực, ngực phập phồng ngạc nhiên nhìn Kỳ Yên nhiên.

Kỳ Yên Nhiên vẫn ung dung mỉm cười nói, „Yên Nhiên đánh năm thương mà tiên sinh đỡ được năm thương, mà Yên Nhiên sở dĩ có thể chiếm được tiên cơ là vì tiên sinh giữ lời chỉ thủ mà không đánh, hay là cứ dừng lại ở đây, coi như chúng ta không phân thắng bại."

Tiểu Bàn vỗ tay đứng dậy, cười lớn nói, „Hay cho Kỳ tài nữ, ai có thể không khâm phục, từ hôm nay trở đi tài nữ chính là thái phó của quả nhân."

Rồi sang Quốc Hưng nói, „Tuy Quốc sinh có thể nghe lệnh của quả nhân chỉ thủ mà không công, cũng thuộc là hiếm có, vậy ta phong cho ngươi là đô kỵ phó thống lĩnh thuộc quyền quản hạt của Hạng thống lĩnh."

Kỳ Yên Nhiên và Quốc Hưng quỳ xuống tạ ơn.

Hạng Thiệu Long trong lòng sinh ra cảm giác vui mừng nhưng cũng kỳ dị, cuối cùng tiểu Bàn cũng đã trưởng thành, không những đã nhìn thấy được sự kết hợp trên cả lợi ích giữa võ sĩ hành quán và Lao ái, mà còn dẹp hết tình cảm trong lòng, thu phục Quốc Hưng, đó là điều mà một kẻ phạm phu tục tử không thể làm được.

Không ai ngờ rằng chuyện này lại kết thúc vui vẻ như vậy, nhất thời tiếng hoan hô vang lên, nhưng là cho Kỳ Yên Nhiên.

Hai tiếng tài nữ vang lên không ngớt.

Chỉ có Khâu Nhật Thăng mặt mũi vẫn lạnh lùng, không nói một lời.

Lã Bất Vi giận lắm, nhủ thầm, „Chỉ cần trừ khử Hạng Thiệu Long, những người khác không cần phải nói đến, „đứng phắt dậy, cười lớn nói, „Đã đến lúc phải dọn món ăn chính lên tiệc."

Hàng ngàn khách khứa vừa đứng vừa ngồi, ánh mắt tập trung về phía y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 204: Long Hồ Tranh Phong

L

ã Bất Vi đang hài lòng lắm, khi định tuyên bố cuộc quyết chiến giữa hai người như thế là tuyên phán thời hạn chết của Hạng Thiếu Long, Lã Nương Dung đột nhiên đứng phắt dậy, nói như chém binh chặt sắt, „Không cần tỷ võ nữa, nữ nhi quyết gả cho Trung Tà, chỉ đành phụ ý tốt của Hạng đại nhân."

Lời này vừa nói ra Lã Bất Vi đứng lặng tại chỗ.

Quản Trung Tà thì giật mình, mắt quắc lên, nhìn về phía Hạng Thiếu Long, ai cũng biết con người thẳng trầm lạnh lùng này đã lúng túng.

Những người khác đều nhìn nhau.

Như vậy chả lẽ cuộc chiến ai cũng mong đợi này lại kết thúc như thế.

Bọn Đỗ Bích, Lao ái thì lại càng khó giấu được nỗi thất vọng trên mặt, bởi vì dù ai trong hai người này thua cuộc đối với bọn họ, chỉ có lợi mà không hại.

Còn bọn Doanh Doanh, Xương Bình quân, Vương Hột thì như cắt được gánh nặng trên vai, thở phào.

Nước Tần trước nay nghiêm cấm tướng sĩ thi đấu, Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà đều là tướng lĩnh, không có cơ gì lại đánh nhau, dù cho tiểu Bân có muốn Hạng Thiếu Long giết Quản Trung Tà đi nữa, cũng không thể phá vỡ quy tắc này, nếu cứ cố để cho họ ra đấu, vậy còn gì là pháp luật nữa?

Mọi người đều im lặng, không lên tiếng.

Lã Nương Dung quay về chỗ, cúi đầu xuống, ngực phập phồng, chắc chắn là kích động lắm, Hạng Thiệu Long định thần nhìn Lã Nương Dung hồi lâu, rồi không biết nên tức giận hay nên cười, thầm nghĩ vừa rồi đắc tội với nàng, cho nên nàng mới cố ý bĩ mặt mình trước mặt đông người, và cái đó là chuyện lớn cả đời nàng.

Nói cho cùng, Lã Nương Dung cũng giống như Doanh Doanh. Cả hai đều hướng về phía Quản Trung Tà.

Lã Bất Vi giận đến nổi đỏ mặt, trừng mắt nhìn Lã Nương Dung rồi cười khà khà, quay sang tiểu Bàn nói, „Trẻ con không được có ý kiến, nhưng vốn đã có lời trước, chuyện này đều do lão phu làm chủ, làm sao có thể thất kính với thiên hạ, với bị quân như thế được?"

Lã Nương Dung giật mình, ngẩng đầu định lên tiếng, thì Quản Trung Tà đã nắm lấy bàn tay nàng ở ghé sát vào tai nói, „Nương Dung đừng làm khó trọng phụ."

Lã Nương Dung ngẩng đầu lên lên nhìn Hạng Thiệu Long rồi mới cúi mặt xuống.

Tiểu Bàn nói, „Lời trọng phụ rất có lý, huống chi tử võ chọn nữ tể, là phong tục từ xưa của đại Tần ta, giả sử nếu trọng phụ cho rằng cuộc tử võ này không tiện hủy bỏ, thái hậu lại không có ý kiến, quả nhân tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ."

Ánh mắt của mọi người đều dồn sang chỗ Chu Cơ, đợi nàng lên tiếng, trong khi không khí đã căng thẳng lại càng căng thẳng hơn.

Trong mắt rất phức tạp, trước tiên nhìn về phía Lao ái, sau đó lại hướng về phía Hạng Thiệu Long, đột nhiên mặt tái, môi rung rung quát, „Cuộc tử võ của hai vị khanh gia Hạng, Quản hãy cứ tiến hành theo như lời của trọng phụ."

Tiếng vỗ tay vang lên, cả đại đường như nổ tung ra.

Trái tim của Hạng Thiếu Long như bị ai cửa một nhát, biết rằng giữa Lao ái và gã, Chu Cơ đã chọn lựa Lao ái.

Giờ đây hẳn là những kẻ biết thực lực của Quân Trung Tà, đều cho rằng Hạng Thiếu Long chắc chắn sẽ thua. Chu Cơ ủng hộ cuộc tỷ võ này, chính là nòng hy vọng mình bị Quân Trung Tà giết chết, để kết thúc mọi chuyện.

Nếu quan hệ giữa mình và Chu Cơ phát triển đến bước này thì chỉ có thể than một câu tạo hóa trêu ngươi, ngoài ra chẳng có lời nào để nói nữa!

Tiếng của Lã Bất Vi lại vang lên, „Cuộc chiến Thiếu Long và Trung Tà bắt đầu!"

Sau lời tuyên bố đó là một tràng pháo tay.

Tiếng trống vang lên càng tăng sự kịch liệt.

Quân Trung Tà cúi đầu an ủi Lã Nương Dung, đứng dậy, toàn trường lập tức đứng dậy. Y chỉ đứng bình thường, nhưng lại có cái khí khái hơn đời, khiến cho người ta phải vừa kính vừa sợ trong lòng.

Quân Trung Tà bước ra khỏi chiếu, mỉm cười nhìn mọi người, khi đến chỗ trung tâm của đại đường, thì ung dung đứng quay về phía chiếu chủ mà nói rằng, „Có thể được thái hậu, bị quân và trọng phụ ân chuẩn tỷ võ với Hạng đại nhân, thực là một chuyện vui trong đời của Trung Tà, vì thần dù chết cũng không hối tiếc."

Mọi người nghe y nói hào khí đến thế, lại hàm chứa trong đó ý chấp nhận sinh tử, tình cảm muốn dâng trào lên, tiếng vỗ tay và la hét càng tợn hơn.

Sắc mặt của Hạng Thiếu Long thì rất khó coi, đương nhiên không phải là vì chuyện tỷ võ, mà là cảm thấy đau lòng vì sự thay đổi của Chu Cơ. Mọi

người lại tưởng rằng gã đã e sợ, cảm thấy rất kỳ lạ. Hít sâu một hơi đè nén tình cảm trong lòng, đứng dậy.

Chính thời khắc này, gã biết mình đã bị tổn thương sâu sắc vì chuyện tình của Chu Cơ. Hạng Thiệu Long là người trọng tình trọng nghĩa, vì bạn bè, hoàn toàn không để ý đến sự an nguy vinh nhục của bản thân mình, cho nên mới được bọn Lý Viên, Long Dương quân, Hàn Sấm, Đồ Tiên coi như bạn bè thân thiết.

Gã đối với Chu Cơ càng tình sâu nghĩa nặng hơn, nào ngờ cuối cùng đã bị đối xử như thế, nên trong lòng rất buồn bã.

Nhường ánh mắt, gã bước về phía Quán Trung Tà khoảng một trượng rồi đứng lại, rồi ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Chu Cơ. Bốn mắt gặp nhau, Chu Cơ lập tức cúi đầu.

Hạng Thiệu Long biến đau thương thành sức mạnh, cười ha ha nói, „Đem đao ra!"

Khi mọi người còn đang ngạc nhiên với chữ đao, thì Quán Trung Tà giật mình, mắt quắc lên, nhìn về hướng gã.

Kinh Thiện bước ra quỳ xuống dâng bảo đao Bách Chiến vẫn còn cầm trong vỏ.

Hạng Thiệu Long nhận thanh đao cầm sang tay trái.

Trong tiếng trầm trồ vang lên, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn về phía loại binh khí kỳ lạ ấy.

Cả tiểu Bàn cũng không nén ngạc nhiên, nói, „Binh khí trên tay Hạng khanh gia, rốt cuộc là thứ gì?"

Hạng Thiếu Long tay cầm bảo đao lập tức có cảm giác người bay bổng, nổi buồn do Chu Cơ mang lại không còn nữa, hào tình vạn trượng dâng lên trong lòng, lập tức lên tiếng trả lời, „Đây là loại binh khí do vì thần tự thiết kế ra, gọi là đao, tên là Bách Chiến, lấy ý trong câu bách chiến bách thắng có nghĩa là trăm trận không nguy."

Mọi người đều xì xầm bàn bạc, mong gã lập tức rút thanh đao ra khỏi vỏ, nhưng Hạng Thiếu Long lại không có ý đó.

Lã Bất Vi ngạc nhiên nói, „Thiếu Long chẳng phải là đã nói dùng Phi Long thương để ứng chiến sao? Sao giờ này lại thay đổi."

Xương Bình quân cười ha ha nói, „Trọng phụ nói lời này đã sai rồi, đao binh gia luôn thay đổi vô thường, khiến cho người ta không thể biết được, Thiếu Long nói là đã dùng thương, nhưng lại ngấm dùng đao, rất hợp với ý của binh gia, tại sao lại trách là thay đổi."

Mấy lời phản bác không hề khách sáo của Xương Bình quân tuôn ra, ai nấy đều có cảm giác rất đặc biệt trong lòng.

Xương Bình quân tuy trở thành tả thừa tướng, nhưng vì đức vọng vẫn chưa đủ, luôn bị người ta coi thường, mà bản thân của y thì chỉ co ro cúm rúm, trông rất tội nghiệp, nhưng giờ này y nói năng rành rọt như thế, chủ động biện hộ cho Hạng Thiếu Long, có thể thấy y đã dần xây dựng nên lòng tin và địa vị của một tả thừa tướng, dám tranh biện với Lã Bất Vi.

Đối với Xương Bình quân, tiểu Bàn toàn lực ủng hộ, mỉm cười nói, „Lời tả tướng quốc nói rất có lý, Hạng khanh gia có thể thiết kế ra loại vũ khí kỳ lạ chưa từng có, càng khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ, để có thể thấy được uy lực của bảo đao Bách Chiến, nếu trọng phụ không có lời gì nữa, quả nhân tuyên bố cuộc tỷ võ bắt đầu."

Lã Bất Vi cố nén cơn giận trong lòng, thầm nghĩ chờ thu thập xong Hạng Thiếu Long, rồi mới từ từ trừng trị Xương Bình quân nhà người, nghiêm

mặt nói, „Xin bị quân tuyên bố!"

ánh mắt của tiểu Bàn dừng ở thanh bảo đao, vẫn còn nằm yên trong vỏ trên tay trái của Hạng Thiếu Long, vui mừng nói, „Tỷ võ bắt đầu!"

Tiếng trống lại vang lên.

Mọi người đều căng thẳng.

Những người ủng hộ Hạng Thiếu Long mà không biết thanh bảo đao Bách Chiến, tim như muốn lộn ra ngoài.

Thứ nhất là vì bọn họ chưa có lòng tin với loại vũ khí kỳ lạ mới chế tạo này, thứ hai là vì Hạng Thiếu Long xưng hùng nhờ kiếm pháp, đột nhiên lại thay thế bằng một loại vũ khí mới mẻ chưa từng bao giờ dùng, hỏa hầu và phương pháp chắc là có vấn đề, quả thật là rất bất lợi.

Kẻ mừng nhất là Phổ Cao, nếu cuộc tỷ võ không thành, y nhiều nhất là trả hết tiền đặt cược cho khách, nhưng giả sú Hạng Thiếu Long thắng, vì có món tiền cược của Ô ứng Nguyên thì sẽ khiến cho y tổn thất nghiêm trọng. Giờ đây thấy Hạng Thiếu Long lại dùng một loại vũ khí kỳ lạ để ứng chiến, tự nhiên vui mừng ra mặt.

Phải biết từ xưa đến nay, kiếm đã chiếm một địa vị rất cao trong lòng của mọi người, là loại vũ khí vương giả, đi theo đó là văn hóa kiếm thuật lâu đời, nhất thời không ai có thể thay đổi được ý nghĩ đã ăn sâu trong lòng.

Ngoài những người biết chuyện như Kỷ Yên Nhiên, chỉ có tiểu Bàn là có lòng tin nhất đối với Hạng Thiếu Long. Sự sùng bái này, không có sức mạnh nào có thể lay chuyển được. Ngoài ra có một người không dám coi thường thanh bảo đao Bách Chiến chính là Quân Trung Tà.

Bằng trực giác sắc bén của một kiếm thủ thuộc hàng nhất lưu, y cảm nhận lòng tin và khí thế của Hạng Thiếu Long khi gã cầm trên tay thanh Bách

Chiến bảo đao, vì điểm này nên không dám có lòng coi thường như người khác.

Tiếng trống vang lên.

Trong nội đường im phăng phắc, chỉ có tiếng thở nặng nề và tiếng ho. Lúc này tất cả mọi người đều kéo đến, cả chỗ trống giữa các chiếu cũng đầy người.

Hai người thận trọng xoay người, mặt đối mặt.

Quản Trung Tà đặt tay trái lên thanh kiếm tên Trường Kích, cúi người thi lễ nói, „Mỗi khi Hạng đại nhân hành sự, đều khiến cho người ta bất ngờ, dù thắng hay bại thuộc hạ cũng rất khâm phục trong lòng."

Hạng Thiếu Long cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ từ trong vỏ đao truyền ra.

Đây không phải là một chiếc vỏ đao bình thường, mà là một chiếc vỏ đao bằng thép do Thanh Trúc đã pha lẫn với Crôm mà tạo thành, hơn hẳn vỏ kiếm bình thường, vừa không hoen gỉ, bản thân cũng là một loại vũ khí để gạt đỡ, chuyện này bản thân Quản Trung Tà không thể biết được, nhưng gã lại không định giấu y, mỉm cười trả lời rằng, „Trung đại nhân hãy để ý đến vỏ của thanh bảo đao này cũng có thể trở thành một loại vũ khí."

Con mắt Quản Trung Tà liếc qua một cách phức tạp gật đầu nói, „Đa tạ Hạng đại nhân chỉ điểm, mời đại nhân chỉ giáo."

Hạng Thiếu Long mỉm cười mắt lướt qua chỗ bọn người Lao ái, trong đó Hàn Kiệt lại càng chú tâm hơn như thể là đang ra trận.

Qua tiếp hai chiếu là Lã Nương Dung, khuôn mặt nàng đã tái nhợt, lo lắng nhìn bọn họ, khi tiếp xúc với ánh mắt của Hạng Thiếu Long, thì môi run run, nhưng không hề né tránh ánh mắt của gã.

Cuối cùng ánh mắt của Hạng Thiếu Long quay về phía Quán Trung Tà, ung dung cười nói, „Quản đại nhân đã chuẩn bị xong chưa?"

Quán Trung Tà lùi lại sau ba bước, kêu một tiếng, rút thanh trường kiếm, giở ra thế thủ, mũi kiếm giờ xéo ra trước ngực, chĩa thẳng về phía Hạng Thiếu Long.

Một luồng sát khí lập tức xông lên toàn trường, sinh ra một cảm giác hung hiểm đáng sợ.

Hạng Thiếu Long hơi nghiêng người về phía trước, mắt như phóng ra tia điện, ngưng thần nhìn đối thủ, đồng thời kéo thanh đao Bách Chiến ra, lập tức ánh sáng lấp lánh, một khí thế mạnh mẽ dâng lên, bao trùm lấy đối thủ.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, lặng chờ cuộc ác chiến sẽ xảy ra.

Hạng Thiếu Long nói, „Quản đại nhân, mời!"

Quán Trung Tà quắc mắt lên, thản nhiên nói, „Hạng đại nhân, mời!"

Người ngoài vẫn tưởng rằng Quán Trung Tà giả vờ khiêm nhường, chỉ có Hạng Thiếu Long biết hư thực của thanh đao Bách Chiến nên đã dùng thế thủ, lấy tĩnh chế động.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Đao tên Bách Chiến, khi đánh sẽ thắng, Quản đại nhân hãy cẩn thận đó."

"Keng."

Cuối cùng thanh đao Bách Chiến cũng rút ra khỏi vỏ nhưng không mấy người có thể nhìn thấy được hình dáng của thanh bảo đao này. Không ai có thể tưởng tượng rằng thanh đao Bách Chiến này lại có thể bá đạo như vậy. Dù là những kẻ nếm thử sự lợi hại của thanh bảo đao như Đằng Dực cũng không ngờ tới rằng khi chiến đấu thực sự đao lại có uy lực như vậy.

Trong lúc mọi người chờ đợi, thanh đao Bách Chiến rút ra khỏi vỏ như một ánh sáng theo thế xốc về phía trước của Hạng Thiếu Long chuyển thành một luồng điện chớp, chém thẳng về phía Quán Trung Tà.

Khi mọi người xung quanh ai nấy đều trợn mắt há mồm, nhưng không ai có thể thốt ra lời được.

Quán Trung Tà cũng giật mình, không ngờ Hạng Thiếu Long vừa mới ra tay mà đã tấn công dũng mãnh như thế, vội vàng rê ngang một bước trầm eo tọa mã, vận kiếm lên đỡ.

"Keng."

Tiếng kêu vang lên chấn động cả toàn trường.

Đầu tiên là tiếng xé gió của đao dẫn dắt thính giác của tất cả mọi người, cho đến khi đao kiếm giao nhau, Quán Trung Tà chấn động cả thân người, tuy hóa giải được thế đao hung hiểm của Hạng Thiếu Long, nhưng không phải dễ dàng.

Đao này vì hoàn toàn không lưu tình, cho nên mới tạo ra ưu thế đáng sợ như vậy, nhưng khuyết điểm là khó thi triển đao tiếp theo.

Hạng Thiếu Long cũng chợt dạ, vốn tưởng đao này sẽ ép Quán Trung Tà thối lui nửa bước, nào ngờ đối phương cú đứng vững như mọc rễ mà đỡ ngay đao ấy.

Võ công của Quán Trung Tà quả thật đã tiến bộ, chẳng trách nào những người biết rõ tình hình của Quán Trung Tà đều lo cho gã.

Loại cao thủ như Quán Trung Tà, đã đạt đến đỉnh điểm về thể năng của loài người, y có được ngày hôm nay cũng nhờ Hạng Thiếu Long.

Nếu không có Hạng Thiếu Long trở thành đối tượng và mục tiêu của Quân Trung Tà, thì Quân Trung Tà cũng không bao giờ đạt đến cảnh giới như thế này.

Quân Trung Tà dùng hết sức để đỡ lấy đao này của Hạng Thiếu Long, nghĩ bụng nếu để đối phương thi triển đao pháp thì nguy to, thấy gã sức đã hết vẫn chưa hồi phục lại, mượn lực của toàn thân lực đẩy thẳng thanh Trường Kích về phía thanh Bách Chiến buộc Hạng Thiếu Long phải lùi ra.

"Keng."

Đao kiếm lại giao nhau phát ra âm thanh rất khó nghe. Lực đao của Hạng Thiếu Long rốt cuộc vẫn không bằng Quân Trung Tà, gã bị đẩy lùi hai bước.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đều lo lắng.

Quả nhiên Quân Trung Tà đã nắm bắt thời cơ, đánh ngược thanh Trường Kích trở lại, nhân lúc né được phạm vi của thanh Bách Chiến bảo đao, đâm thẳng vào chỗ sơ hở phía bên sườn trái của gã.

Ngoài ra còn bởi Quân Trung Tà sử dụng kiếm pháp tay trái, chiêu này dù góc độ, cơ hội đều đến mức tuyệt diệu.

Khi những người lo lắng cho Hạng Thiếu Long đều không dám nhìn, còn những kẻ cược gã thua thì vui mừng như điên, keng một tiếng, chiếc vỏ đao trong tay trái của Hạng Thiếu Long xia ra chiêu lấy thủ thay công, đỡ một kiếm của Quân Trung Tà, nhưng thế dư vẫn chưa hết, buộc Quân Trung Tà phải hoảng sợ lùi ra thật mau.

Mọi người trong toàn trường đều trợn mắt há mồm trước chiêu này của Hạng Thiếu Long.

Lấy vỏ kiếm để chống địch không phải là chuyện lạ, nhưng có thể sử dụng vỏ như một loại binh khí bình thường và sử ra một chiêu hoàn toàn tuyệt vời của Hạng Thiếu Long trước đây chưa từng có.

Đây chính là một chiêu số mà Hạng Thiếu Long đã tự nghĩ ra, để bù đắp cho khuyết điểm công mạnh mà thủ yếu của thanh bảo đao.

Đương nhiên, nếu đối thủ không phải là Quán Trung Tà, chỉ với thể công như trường giang đại hải của thanh Bách Chiến, thì đối phương đã thất bại và thiệt mạng, nhưng trong tình huống vừa rồi, vỏ của thanh bảo đao này đã có tác dụng cứu mạng, nhất là Mặc Tử kiếm pháp là một loại kiếm pháp có thể thủ lợi hại nhất trong thiên hạ, bỏ mà không dùng thì thật là đáng tiếc, vì thể sử dụng vỏ của thanh Bách Chiến bảo đao.

Mà nếu vỏ của thanh bảo đao này không tốt nhờ đã pha hợp kim Rôm thì không thể làm được điều này.

Nhiều điều kiện cộng lại với nhau, trở thành đao pháp bách chiến trong lúc này của Hạng Thiếu Long.

Quán Trung Tà trong cuộc đời cầm kiếm của mình, chỉ có Hạng Thiếu Long lần lượt hai lần buộc gã thối lui, khi trong lòng kêu hồng hét, trước mắt như một dòng điện lóe qua, đao khí cuộn cuộn, thanh Bách Chiến bảo đao đã tấn công đến như gió to sóng lớn.

Tiếng keng keng vang lên không ngớt tai.

Hạng Thiếu Long triển khai đao pháp, trong chớp mắt đã chém Quán Trung Tà bảy đao, mỗi đao về góc độ đều rất hiểm hóc, đều như từng luồng điện phóng tới, trong tiếng đao phong vi vút, đao kiếm không ngừng giao nhau, với một người như Quán Trung Tà, vừa mới đụng phải một loại đao pháp có kết hợp với những nguyên lý khoa học và võ thuật chưa từng có trong lịch sử, chỉ có thể gạt đỡ và không ngừng thối lui.

Lúc này mọi người mới reo hò ầm ĩ.

Những kẻ kêu to nhất là tỉ muội họ Điền và mười tám thiết vệ, những cao thủ như bọn Hàn Kiệt, Hứa Thương đều hoảng sợ trước uy thế của Hạng Thiếu Long, mặt biến sắc.

Kẻ thê thảm nhất là Phổ Cao, không ngờ Hạng Thiếu Long lại lợi hại gấp trăm lần so với lời đồn.

Mỗi khi thanh Bách Chiến bảo đao chém vào Quân Trung Tà, đều để lại một vết mẻ trên thanh Trường Kích, còn chủ nhân của nó thì chấn động cả toàn thân.

Khi Quân Trung Tà đỡ được bảy đao thì đã đại khái nắm được đao pháp bách chiến của Hạng Thiếu Long, nhưng cảm nhận rằng mỗi đao khi chém tới tuy có sơ hở, nhưng vì đao pháp quá mạnh mẽ và hiểm hóc, lại thêm vẫn chưa nắm rõ được nên không thể nào phản kích được.

Đó cũng là chỗ khác nhau giữa đao kiếm, những chiêu số gạt đỡ trong kiếm pháp thông thường, gặp phải loại đao chủ về tấn công mạnh mẽ, mà đây là một loại binh khí vừa mới phát minh, nên rất lúng túng, dù cho hạng kiếm thủ cao cường như Quân Trung Tà, cũng cảm thấy thua thiệt nhiều lắm.

Bách Chiến bảo đao như trở thành sấm sét, biến thành từng luồng sáng, chém vào chỗ trống giữa hai người, mỗi đao đều chém tới Quân Trung Tà với góc độ không ngờ được.

Hạng Thiếu Long thì như trở thành một thiên thần khiến cho người ta khiếp sợ, phát huy toàn bộ đao pháp vừa mới lãnh ngộ, từng chiêu tấn công tới, không hề lưu tình, cũng không hề phòng hờ đối phương tấn công tới.

Quân Trung Tà có cơ hội trả đũa, vỏ của thanh bảo đao lại thi triển Mặc Tử kiếm pháp, bù đắp sơ hở của đao pháp.

Mọi người chỉ cảm thấy đao pháp của Hạng Thiếu Long rất kín kẽ, hoàn toàn không tìm ra được sơ hở của đao pháp.

Quản Trung Tà thì càng khốn khổ hơn.

Một tiếng keng thật lớn vang lên, Quản Trung Tà tuy đã giở hết tuyệt nghệ ra, đỡ được một đao nữa, nhưng rốt cuộc không thể chống trả nổi một đao này, bị ép cả người lẫn kiếm thối lui hai bước, bộ pháp rối loạn.

Hạng Thiếu Long đã biết cơ hội đã đến, quát lớn một tiếng, bước tới ba bước, Bách Chiến bảo đao giơ cao quá đầu, khi chân giậm đến bước thứ ba, thanh Bách Chiến bảo đao từ trên chém xuống, hướng thẳng vào giữa trán Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà lâm nguy không loạn, lúc đó lùi thì đã muộn, ngoài cách giơ kiếm lên đỡ thì chẳng còn cách nào.

"Keng."

Đao kiếm lại giao nhau.

Thanh Trường Kích không chịu nổi gãy lìa, còn thanh Bách Chiến bảo đao chém thẳng xuống trán, lúc này Quản Trung Tà đã biểu hiện thân thủ kinh người của mình, né ra sau khoảng một xích.

Hạng Thiếu Long thầm than trong lòng, thu đao dừng lại chứ không tiến tới nữa.

Quản Trung Tà lại loạn choạng thối lui một bước, tay chỉ còn nửa thanh Trường Kích, ở nơi trán có một vết máu nhàn nhạt, chỉ là bị thương do đao khí.

Tiếng reo hò trợ oai, đột nhiên ngừng lại.

Hai người bốn mắt giao nhau.

Trời đất như dừng lại.

Một lát sau Quản Trung Tà nở nụ cười chua chát, ném nửa thanh kiếm trong tay, cúi người nói, „Bách chiến bảo đao của Hạng đại nhân quả thật lợi hại, thuộc hạ cam chịu hạ phong."

Y không nói Hạng Thiếu Long võ công cao cường, chỉ khen thanh Bách Chiến bảo đao của gã, ý muốn nói là bại trong binh khí đối phương, cho nên vẫn không hoàn toàn khâm phục. Nhưng sự tình quả thật là như vậy.

Trong tiếng hoan hô như sấm động, bọn tiểu Bàn thầm kêu đáng tiếc, nếu chẳng phải thanh Trường Kích trong tay Quản Trung Tà không gãy làm hai đoạn, đảm bảo Quản Trung Tà đã biến thành một xác chết đầy máu.

Lã Bất Vi mặt tái xanh, không nói một lời.

Khuôn mặt Lã Nương Dung càng tái hơn, hoang mang nhìn hai người.

Tiểu Bàn ngó sang thấy Chu Cơ đang ngồi thừ ra, cười nói, „Trận chiến này quả thật là tuyệt vời vô cùng, bảo đao và đao pháp của Hạng thái phó sáng chế ra khiến cho người ta đã khen không ngớt lời."

Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà vội vàng thi lễ với tiểu Bàn.

ánh mắt của mọi người không hẹn mà nhìn về phía Lã Bất Vi, xem thử y có tuyên bố gả Lã Nương Dung cho Hạng Thiếu Long hay không.

Khi Lã Bất Vi không biết ứng phó như thế nào, Chu Cơ ho khan một tiếng, lạnh lùng nói, „Trận chiến này tuy mượn danh là vì Nương Dung, nhưng thực sự không phải như vậy, chuyện hứa hôn có thể hủy bỏ từ đây, Thiếu Long có ý gì?

Hạng Thiếu Long đương nhiên không phản đối, gật đầu trả lời, „Tất cả hãy do thái hậu làm chủ."

Vương Hột đứng dậy bước ra, đến phía trước Hạng Thiệu Long, nhận lấy thanh bảo đao ngăm nghía rồi quay sang tiểu Bàn nói, „Thiệu Long sáng chế ra loại binh khí này quả thật không thể tầm thường, nếu có thể cho bọn kỵ sĩ sử dụng, thì có thể tăng cho chiến thuật mã chiến của quân đại Tần ta, công lao rất lớn, có thể sánh với đánh thành chiếm đất, ảnh hưởng rất sâu xa, đã đồng nghĩa việc lập với quân công. Cho nên bốn tướng đề nghị thăng Hạng Thiệu Long làm đại tướng quân, phụ trách huấn luyện ba quân, đồng thời thống suất ba quân cấm vệ, đô kỵ, đô vệ, bảo vệ triều đình, tên gọi là đô thống đại tướng quân, mong bị quân ân chuẩn."

Về mặt của bọn Lã Bất Vi và Lao ái đều trở nên khó coi vô cùng, nhưng không còn cách nào nữa bởi vì một người có thân phận như Vương Hột nói ra thì khó mà phản bác được.

Tiểu Bàn trong lòng cả mừng, khen y nói ra hợp với mình, rồi hân hoan tuyên bố, „Lời đại tướng quân hợp với quả nhân, mong thái hậu chuẩn tấu!“ Chu Cơ lúng túng liếc về phía Lao ái, rồi trầm giọng, „Thiệu Long làm đại tướng quân quả thật rất hợp, còn về chức đô thống có liên quan đến sự thay đổi binh chế trong thành đô, chuyện này quan trọng, cũng cần phải tính toán lâu dài."

Tiểu Bàn thầm mắng trong lòng, chỗ lợi hại đề nghị của Vương Hột chính là trao toàn bộ binh quyền giữ thành Hàm Dương cho Hạng Thiệu Long. Chu Cơ làm như vậy là có thể né nặng mà lấy nhẹ, chỉ để cho Hạng Thiệu Long thân làm đại tướng quân, tiểu Bàn tuy giận lắm nhưng cũng không còn cách nào, chỉ đành tuyên bố thăng Hạng Thiệu Long làm đại tướng quân.

Ai nấy đều hân hoan còn Phổ Cao thì trước mặt đầy thức ăn nhưng cũng khó nuốt.

Hạng Thiếu Long nhận lời chúc mừng của mọi người, tiểu Bàn tuyên bố trước mặt mọi người năm ngày sau sẽ tế xuân tại Vị Hà, làm nhạt đi không khí căng thẳng của cuộc tử võ vừa rồi.

Hạng Thiếu Long nhìn thấy Phổ Cao mặt mũi tái mét đang rỉ tai với Đỗ Bích, nén không được hỏi nhạc phụ Ô ứng Nguyên rốt cuộc là đã đặt cược bao nhiêu cho mình.

Ô ứng Nguyên nén cười nhìn vẻ mặt của Phổ Cao rồi hạ giọng nói, „Chẳng qua chỉ có ba nghìn lượng hoàn kim!"

Đối với người bình thường trăm lượng hoàn kim cũng đủ cho cả nhà sống thoải mái suốt cuộc đời, con số ba ngàn lượng hoàn kim thật sự quá lớn lại thêm Phổ Cao lấy một đèn ba, chẳng trách nào y lại rầu rĩ đến thế.

Lúc này buổi tiệc kết thúc, Lã Bất Vi thân chinh tiễn tiểu Bàn và Chu Cơ ra cổng, những người khác đều đứng dậy chúc mừng Hạng Thiếu Long, Quản Trung Tà và Lã Nương Dung thì đã chuồn mất.

Đặng Dực và Kinh Tuấn thừa cơ đi trước một bước chuẩn bị ứng phó với phục binh của người Tề.

Khách khứa dần dần đi hết. Hạng Thiếu Long đi cùng với Ô ứng Nguyên, Vương Hột, Vương Lăng, Xương Bình quân, Hoàn Xỉ ra đến cổng, bọn Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh đi phía sau.

Xương Bình quân cười nói, „Theo ta thấy từ hôm nay trở đi, không có mấy người dám chính thức khiêu chiến với Thiếu Long nữa."

Hạng Thiếu Long cười khổ, „Tất cả những cao thủ đệ nhất trong phim truyền hình, điện ảnh, tiểu thuyết võ hiệp của thế kỷ hai mốt đều có nỗi phiền não ấy, hy vọng mình có thể được ngoại lệ."

Chương 205: Thích Khách Nửa Đêm

H

ạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên cười ngựa đến chỗ chỉ cách Ô phủ khoảng vài con đường, Đằng Dực và mấy chục chiến sĩ trong tinh binh đoàn đang chờ bọn họ.

Mọi người xuống ngựa, Đằng Dực đến bên Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Người của chúng ta đã chiếm những chỗ quan trọng so với người của Điền Đan cho nên giờ đây đã nắm rõ thế của kẻ địch, chỉ là Thiếu Long muốn giết hết bọn chúng hay là cố gắng bắt sống kẻ địch."

Hạng Thiếu Long nhìn con đường dài hun hút, hai bên đều có hàng cây cổ thụ, rất tối tăm, đó chính là những chỗ tốt nhất để bọn chúng phục kích.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Nhị ca có ý gì."

Đằng Dực nói, „Muốn bắt sống chúng phải mất nhiều công sức, nhưng vì người của chúng ta đông hơn chúng nhiều lần cho nên chúng biết chuyện không thành thì bỏ chạy, mới giăng ra thiên la địa võng bắt sống chúng, tiều Tuấn đã điều động năm trăm quân đô kỵ đến đây giúp sức, đảm bảo sẽ không có kẻ nào chạy thoát."

Hạng Thiếu Long nói, „Cứ làm theo ý của nhị ca! Lão cáo già Điền Đan này thật lợi hại, vừa mới quay về Tề lại sai một toán ám sát đến Hàm Dương vì có Lã Bất Vi yểm trợ, khi chúng ta đến dự buổi tiệc mừng thọ, mới biết được một đoàn tạp kỹ có thể thấy mạng lưới tình báo của chúng ta có sơ hở, sau chuyện này phải tìm cách bù vào khuyết điểm này."

Đằng Dực gật đầu rồi nói, „Chúng ta đi thôi!"

Hạng Thiếu Long, Kỷ Yên Nhiên, mười tám thiết vệ đi theo Đằng Dực và người của y men theo nhanh chóng, đi theo con đường không có ánh sáng ấy, chốc lát đã đến chỗ phục binh.

Ngoài hai chiếc đèn lồng lớn ở trước cửa Ô phủ, cả con đường đều tối mịt làm cho con người ta cảm giác chuyện thê lương.

Lúc này người của Đằng Dực đã chia nhau chiếm những yếu điểm chiến lược, thậm chí còn trèo lên những cây cổ thụ khóa kín cả con đường.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Bây giờ ta mới nhớ lại, Quân Trung Tà cố ý để cho ta chém gãy thanh Trường Kích để giữ tính mạng, kẻ này quả thật cơ trí hơn người."

Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên đều thở ra, trong tình huống ấy Quân Trung Tà vẫn bình tĩnh bảo toàn tính mạng của mình, quả thực là lợi hại.

Lúc này có người đến báo tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, có thể ra tay bất cứ lúc nào, mọi người đều đợi lệnh của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Kẻ địch giờ đây nhuệ khí vẫn còn mạnh, chúng ta hãy đợi chúng đến nửa canh giờ, lúc đó chúng hoang mang chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta ra tay."

Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên đều đồng thanh khen hay, Đằng Dực nói, „Đã như thế chúng ta hãy sai người giăng lưới để bắt sống kẻ địch."

Khi Đằng Dực hành sự, Hạng Thiếu Long dắt Kỷ Yên Nhiên đến một gốc cây, cười rằng, „Đêm nay quả thật là đêm rất hấp dẫn, với tính cách của Lã Bất Vi, bị mất mặt như thế này thì càng khơi dậy lòng mưu phản của y, may mà chúng ta còn có con hắc long, nếu không chúng ta sẽ đau đầu."

Kỷ Yên Nhiên ngửa mặt nhìn trời cao, trong mắt hiện lên tia hạnh phúc, áp sát vào gã mà rằng, „Có phu quân đại nhân ở đây, Lã Bất Vi có thể làm gì

được. Nếu nói hành quân đánh trận, Vương Hột còn lợi hại hơn cả Từ Tiên và Lộc Công, chỉ cần bảo vệ để không bị Lã Bất Vi hại chết, Lã Bất Vi và Mạc Ngao khó mà ngang nhiên khởi binh, vả lại sự trung thành ái quốc của người Tần, cả thiên hạ đều biết nào đến lượt Lã Bất Vi mặc sức thao túng, ngược lại thiếp càng lo hơn cho bọn Đỗ Bích và Phổ Cao, chúng đã có con bài tốt là Trường An quân Thành Kiêu, có thể đem ra chống đối với bị quân, lợi dụng thái độ phản đối Lã Bất Vi của người Tần, lại thêm các thế lực của địa phương và lòng người ở ba quận phía đông chưa vững, bọn chúng nếu cấu kết với người Triệu, trừ phi không phát động, một khi đã phát động thì sẽ thành họa lớn không thể không đề phòng."

Hạng Thiệu Long trước nay khâm phục sát đất với kiến thức của vị ái thê này gật đầu, „Đa tạ tài nữ giúp đỡ, ngày mai khi ta vào cung sẽ gặp bị quân, Lý Tư và Xương Bình quân thương lượng, để tránh khi xảy ra chuyện thì trở tay không kịp."

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên thở dài, nói, „Chuyện suốt đời mà Yên Nhiên cảm kích trời cao nhất, là được gả cho Hạng Thiệu Long từ ngày nước mất nhà tan, khi gặp chuyện không vừa ý thường cứ nghĩ đến việc kết liễu tánh mạng không ý nghĩa này, may mà không làm, nếu không làm sao có được thời khắc vừa nguy hiểm vừa đẹp đẽ như đêm nay."

Hạng Thiệu Long ôm vai nàng cảm động nói, „Tài nữ đã coi trọng Hạng Thiệu Long này, ta là người phải cảm kích mới đúng."

Kỷ Yên Nhiên ngồi thẳng dậy hơn hờ nói, „Đây chính là chỗ đặc biệt của phu quân, không coi thường nữ nhân của mình như nam nhân khác. Ô! Chắc giờ này Thanh tỷ đang trò chuyện với Đĩnh Phương, Chi Chi và Tiêu Trinh, Tiêu Phụng, chắc là đang nói tới chàng đó thôi."

Khi Hạng Thiệu Long định lên tiếng thì bùm một tiếng, ở trên trời nổ ra một viên pháo hoa chiếu sáng cả con đường.

Dưới ánh sáng thấp thoáng có hơn mười người đang xông tới.

Hai người đứng dậy phát ra mệnh lệnh.

Cuộc chiến bắt đầu.

Nhất thời tiếng la hét vang lên bên tai.

Cuộc chiến trong khoảnh khắc đã trở thành cuộc đuổi bắt. Dưới thiên la địa võng phía bên Hạng Thiếu Long đặt ra, kẻ địch không chết thì bị thương hoặc là bị bắt sống ngay tại trận.

Dân chúng gần đó choàng tỉnh, đương nhiên không ai dám bước ra nhìn.

Tiếng vó ngựa, tiếng người xé nát cả một vùng.

Khi Hạng Thiếu Long quay về đến cổng Ô phủ, kẻ địch đã bị trói gô lại tập trung ở quảng trường trước căn nhà chính.

Kinh Tuấn nói, „Giết được hai mươi lăm tên, bắt sống sáu bảy tên. ô! Xem ra nàng mỹ nữ uốn dẻo và tên hề không tham gia hành động này, hình như chúng ta chưa gặp bọn chúng."

Hạng Thiếu Long bước vào trong cửa phủ, chỉ thấy những người bị bắt tuy mặt mũi rầu rĩ, nhưng ai ai cũng có dáng vẻ bất khuất không sợ chết, trong lòng không thể than thầm.

Mình làm sao xử lý bọn họ đây?

Đang lúc do dự thì có tiếng vó ngựa đến, Quân Trung Tà dẫn theo một đám người xông vào như cơn gió, thi lễ nói, „Hạ thuộc đến chậm một bước xin Hạng đại nhân thứ tội."

Bọn Hạng Thiếu Long biết y đến đây không phải có lòng tốt, không khí nhất thời căng thẳng.

Hạng Thiếu Long xuống ngựa lạnh nhạt nói, „Cũng chẳng có chuyện gì lớn lao, chỉ có một bọn tiểu tặc, Quản đại nhân cứ dắt bọn chúng đi, còn xử lý thế nào, thì Quản đại nhân cứ báo cáo lại, mong rằng tử rày về sau không xảy ra chuyện này nữa là tốt."

Không những cả Quản Trung Tà, Đằng Dực, Kinh Tuấn, Kỷ Yên Nhiên, đều cảm thấy ngạc nhiên. Ai cũng biết Hạng Thiếu Long không phải dễ dàng như vậy, chỉ là không biết gã làm gì.

Quản Trung Tà sững người một lát định lên tiếng, thì Hạng Thiếu Long lại phất tay nói, „Hãy dẫn bọn chúng đi, ngày mai hãy báo cáo với ta, để biết người đứng sau lưng và lai lịch bọn người này."

Quản Trung Tà tuy kinh ngạc, nhưng không còn gì để nói nữa. Lập tức sai thủ hạ áp giải bọn chúng đi, cả những thi thể cũng không để lại. Khi Hạng Thiếu Long và Đằng Dực vào trong đại sảnh, Kinh Tuấn ngạc nhiên nói, „Tam ca sao dễ dàng bỏ qua cơ hội của Lã Bất Vi?"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Đám người này không hề xuất hiện trong đoàn tạp kỹ, có thể thấy Lã Bất Vi đã sắp xếp trước, dù cho những kẻ này đã bị chúng ta bắt, cũng không có liên quan gì đến Lã tặc."

Kỷ Yên Nhiên gật đầu, „Nếu không phải vì thế, Lã Bất Vi chính là kẻ ngu ngốc, cuộc chiến lần trước ở mục trường, đã khiến cho Lã Bất Vi phiền toái, lần này tự nhiên đã biết khôn."

Đằng Dực nhú mày, „Nhưng tam đệ cũng không cần thiết giao bọn này cho Quản Trung Tà, chỉ cần tra chúng thật nghiêm, chí ít cũng biết được chúng vào Hàm Dương bằng cách nào, từ đó phát hiện ra manh mối, cứ cho Lã Bất Vi lo lắng cũng hay."

Lúc này bốn người đã ngồi trong đại sảnh, bọn thị nữ dâng trà lên, các thiết vệ giữ ở bốn bên.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Lần này để Quản Trung Tà dắt bọn chúng đi, mục đích là câu con cá lớn ấy cho nên có thể tưởng tượng trong báo cáo ngày mai Lã Bất Vi sẽ đổ tội cho kẻ khác, đó là sách lược mà bọn chúng đã đặt ra trước, để có thể trừ khử đệ xong thì vẫn tìm cách giá họa cho người khác."

Kỷ Yên Nhiên vỗ lể ra, „Đó chính là Đỗ Bích!"

Đặng Dực vỗ bàn khen hay, „Ta đã hiểu, Quản Trung Tà để nhiều người như thế vào thành Hàm Dương, tức là đã tắc trách, ta xem y làm sao có thể giữ nổi cái chức đô vệ thống lĩnh."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Nếu không có hai con cò Mông Võ, Mông Điềm e rằng vẫn không thể đụng đến Quản Trung Tà, nhưng giờ đây đã có Tiểu Võ hoặc Tiểu Điềm trở thành đô thống lĩnh, Lã Bất Vi không thể giằng co được nữa. Bắt đầu từ ngày mai ba quân giữ thành đều thuộc vào tay của chúng ta, Lã Bất Vi muốn tạo phản cũng còn khó hơn."

Kỷ Yên Nhiên than rằng, „Phu quân đại nhân quả là tính toán như thần, nhưng mà e rằng cũng khó tránh được Lao ái sẽ lấy được chức này, thái hậu ủng hộ y hoàn toàn không phải là không có cơ hội."

Đặng Dực cười, „Lúc đó đã có Lã Bất Vi."

Lúc này có tiếng xe ngựa từ xa truyền vào, Kỷ Yên Nhiên vui mừng đứng dậy nói, „Nhất định bọn Đình Phương đã quay về!"

Nói xong thì cửa mở ra. Kinh Tuấn vui mừng đứng dậy hạ giọng nói, „Tam ca chẳng phải bảo rằng sẽ đến võ sĩ hành quán tìm Khê Nhật Thăng hay sao? Ngày mai chắc hẳn thời tiết rất đẹp, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa."

Hạng Thiếu Long và Đặng Dực đều cười.

Đặng Dực chụp lấy vai Kinh Tuấn nói, „Đừng quên là ngày mai Hạng Thiếu Long của chúng ta phải đưa tên tiểu tử nhà người đến Lộc phủ chính thức cầu thân, người thì chỉ muốn đánh giết."

Kinh Tuấn vui mừng ra mặt rồi gật đầu.

Lúc này có ả thị nữ đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói, „Mời đại nhân uống trà."

Hạng Thiếu Long không để ý thuận tay nhận lấy chén trà do nàng dâng lên.

Bỗng nhiên có ánh đao lóe lên trong tay tên thị nữ, trên bàn tay hiện ra một thanh trủy thủ sáng loáng đâm thẳng vào cổ họng Hạng Thiếu Long nhanh như điện chớp.

Hoàn toàn là phản ứng của bản năng, Hạng Thiếu Long ngả người ra sau né đòn trí mạng ấy, chén trà cũng đồng thời ném ra sau.

Đặng Dực và Kinh Tuấn đồng thời đứng dậy, bọn Kinh Thiện cũng hoảng hốt lao tới.

Ả thị nữ ấy lật người phóng ra thanh trủy thủ trong lòng bàn tay, đồng thời lao ra phía cửa hông, thân thủ rất nhanh nhạy linh hoạt.

Hạng Thiếu Long vừa ngồi thẳng dậy, thanh trủy thủ đã cắm vào ngực kêu thảm, té xuống đất.

Hai người Đặng Kinh hồn phi phách tán lao về Hạng Thiếu Long.

Các thiết vệ lúc này đã chặn được thích khách, cuộc kịch chiến bắt đầu.

Đặng Dực và Kinh Tuấn đỡ Hạng Thiếu Long dậy, xé chỗ áo có cắm thanh trủy thủ, chỉ thấy phía trong mặc bộ áo giáp do Thanh Trúc chế tạo, may thanh trủy thủ chỉ xuyên qua một ít nên cả hai đều thở phào.

Hạng Thiếu Long thở ra kinh hoàng nói, „Đừng giết ả."

Đằng Dực quát lớn, „Hạng gia không sao, bắt sống ả lại!"

Một tiếng thét, ả thị nữ đã bị Ô Quan lật ngã xuống đất. Hạng Thiếu Long rút thanh trủy thủ ra ở đằng mũi có dính một chút máu. Các thiết vệ dẫn ả thị nữ đến trước mặt ba người. Hạng Thiếu Long nhìn lại, thì ra đó là mỹ nhân đã diễn trò uốn dẻo trong đoàn tạp kỹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 206: Hậu Hoạn Vô Cùng

D

ù bị các thiết vệ kẹp lại, Tề nữ ấy vẫn không hề sợ hãi, thản nhiên nhìn Hạng Thiếu Long cười nhạt nói, „Té ra Hạng đại nhân đã mặc áo giáp, chẳng trách nào có thể liều mình khắc chế kẻ địch vậy."

Không biết như thế nào, Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, nhưng nhất thời không biết là chuyện gì.

Kinh Thiện và Ô Quang nắm chắc hai tay nàng, theo lý nàng sẽ không làm được chuyện gì nữa.

Đằng Dực rõ ràng cũng có cảm giác lạ ấy, lạnh lùng quát, „Quý xuống!"

Kinh Thiện và Ô Quang đè mạnh xuống, nàng mỹ nữ ấy chịu không nổi khuỷu xuống đất.

Ngoài cửa có tiếng ồn ào, bọn Kỷ Yên Nhiên đã vào trong sảnh.

Trong khoảng khắc ấy Hạng Thiếu Long đã hiểu ra vấn đề là ở đâu. Nàng quả thật không dễ dàng bị bắt như vậy.

Nàng đã xuất hiện trong lễ chúc thọ của Lã Bất Vi, mọi người muốn bắt sống nàng không phải là chuyện dễ. Và lại vừa rồi nàng chạy ra đến cửa, làm sao có thể dễ dàng bị các thiết vệ bắt lại? Trong đó đương nhiên có trá ngụy.

Nguyên nhân là nàng thấy gã chưa chết, lại nghe ra lệnh không được giết mình, nên mới có ý để bị bắt lại, rồi ám sát lần nữa.

Lúc này mọi người đều quay nhìn ra cửa. Hạng Thiếu Long cũng giả vờ phân thân.

Quả nhiên ả phùng má lên, một luồng ánh sáng bắn ra bay về phía Hạng Thiếu Long.

Bọn Đẳng Dực đều giật thót người.

Khi Hạng Thiếu Long ung dung né qua, tránh được ám khí ấy, thân mình của nàng mỹ nữ xoay qua vượt ra khỏi tay Kinh Thiện và Ô Quang như một con cá rôi chuồn qua giữa hai người, thân thủ thật là linh hoạt.

Rồi nàng hay tay ôm lấy đầu gối cuộn thành một khối như một trái bóng da lăn ra ngoài rồi bay ra ngoài cửa sổ.

Các thiết vệ mất mặt lắm, đuổi theo.

Bọn Hạng Thiếu Long nhìn nhau không ngờ nàng lại lợi hại đến thế. Tiếp theo bọn Xương Bình quân, Xương Văn quân, Hoàn Xi đều đến, nhất thời trong phủ ồn ào chộn rộn.

Hạng Thiếu Long tỉnh dậy thì cảm thấy tinh thần đầy đủ, nổi mết nhọc đêm qua không còn nữa.

Gã ngồi dậy lay Kỷ Yên Nhiên, nàng uể oải dựa vào lòng gã nói, „Trời chưa sáng mà."

Hạng Thiếu Long ôm nàng rồi hôn lên má nàng, dịu dàng nói, „Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày trước khi gà gáy, ta phải luyện Bách Chiến đao pháp công phu và quyền cước, chỉ thấy ả thích khách đêm qua, thì có thể biết được trong thiên hạ người tài vô số, nếu không cẩn thận thì sẽ nguy mất."

Kỷ Yên Nhiên nhớ lại mũi phi tiêu đêm qua ả thích khách phun, chưa hết nổi bàng hoàng, „Thật là đáng sợ, có một mũi phi tiêu trong mồm mà vẫn có thể ung dung nói chuyện, làm người ta không thể đề phòng được."

Hạng Thiếu Long cười, „Hiền thê của ta, nàng hãy ngủ tiếp đi!"

Kỷ Yên Nhiên ngồi dậy giận dỗi nói, „Đã bị chàng đánh thức thì làm sao có thể ngủ được nữa!"

Lúc mặt trời ló dạng, Hạng Thiếu Long đã vào hoàng cung. Tiểu Bàn đang dùng điểm tâm, thì mời gã ngồi chung, nghe gã kể chuyện đêm qua thì mặt rồng phẫn nộ, nói, „Tên cầu tặc Lã Bất Vi, sau này trăm sẽ khiến cho y không đất chôn thân. Rõ ràng biết sư phụ là người quả nhân kính trọng nhất, mà vẫn dám làm bừa như thế."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Bị quân, ngài đâu phải không biết lòng dạ y! Giận thì giận, lần này may mà có Tiểu Diêm báo tin, ả thích khách ấy quả thật là một cao thủ thuộc hàng nhất lưu."

Tiểu Bàn sững người, lát sau mới cười gượng, „Nếu lời ấy từ miệng người khác nói ra, quả nhân sẽ giận càng thêm giận. Nhưng sư phụ đã nói, chao ôi! Cảm thấy lòng đầy cảm xúc, quả thực ta không thể nói như thế nào nhưng ta vẫn không hiểu tại sao sư phụ lại trao bọn người ấy cho Quản Trung Tà?"

Hạng Thiếu Long không thể cho y biết rằng vì mình đã rõ chưa thể lật đổ được Lã Bất Vi, cho nên không làn chuyện vô ích, bình thản nói, „Trong thành xảy ra chuyện này nhất định phải có người chịu trách nhiệm. Chúng ta chẳng phải đang tìm cách trao chức ấy cho Tiểu Võ và Tiểu Diêm sao?"

Tiểu Bàn giật mình mặt lộ vẻ vui mừng, kêu lên rằng, „Sư phụ thật là lợi hại, nhất là đêm qua dưới kiếm, à không, mà là dưới đao của sư phụ mới phải, Quản Trung Tà phải cúi đầu. Phải gọi là... gọi là gì mới phải?"

Hạng Thiếu Long biết trong lòng y hớn hờ lắm, cho nên khó kiếm được từ nói cho đúng ý hẳn, tiếp lời nói, „Đó phải gọi là nhân lúc y bệnh lấy luôn mạng y!“ Tiểu Bàn vỗ bàn nói, „Đúng là nhân lúc y bệnh lấy luôn mạng y. Chỉ cần cả chức đô vệ cũng rơi vào tay của chúng ta thì dù cho Lã Bất Vi và Lao ái có ba đầu sáu tay, cũng khó mà hành động được."

Lúc này nội thị vào báo buổi tảo triều đã đến.

Hai người nhìn nhau cười, rồi lên triều.

Không khí trong điện rất nghiêm túc.

Sau khi Hạng Thiếu Long được phong làm đại tướng quân, địa vị không còn giống như trước nữa, sẽ đứng sau bốn người, Vương Lăng, Vương Hột, Mạc Ngao và Đỗ Bích, trở thành người thứ năm có địa vị quan trọng trong giới quân sự. Giờ đây những kẻ là đại tướng ở nước Tần, trừ năm người này chỉ có Vương Tiễn và An Cốc Hề.

Trong ba người ngồi trên đài cao, chỉ có tiểu Bàn là mặt mũi vui vẻ nhất, còn Chu Cơ và Lã Bất Vi thì sắc mặt mệt mỏi rõ ràng là đêm qua ngủ không được ngon.

Sau khi triều thần tung hô, tiểu Bàn hỏi Hạng Thiếu Long chuyện xảy ra đêm qua.

Hạng Thiếu Long kể rõ đầu đuôi rồi nói với Quản Trung Tà rằng, „Mời Quản đại nhân trình bản thẩm vấn bọn hung đồ.

Quản Trung Tà bước ra nửa bước, cúi người tâu rằng, „Bọn hung đồ này đã độc phát thân vong, ai ai cũng ngậm sẵn trong mồm viên thuốc độc, cắn vỡ viên thuốc độc này, thuốc độc chảy xuống bụng đến khi bọn hạ thần phát giác ra thì đã cứu không kịp.”

Lời ấy vừa nói ra, lập tức đều có tiếng xì xầm.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không thể tin được, đó rõ ràng là thủ đoạn giết người bịt miệng của Lã Bất Vi.

Song không cần lão lên tiếng, Lao ái nghiêm mặt nói, „Bị quân mình xét trong thành đô mà có một đám hung đồ, hành thích đại thần rõ ràng đã có

dự mưu trước, hành sự chu đáo, nên không thể coi thường việc xử lý. Không những phải truy nã kẻ đứng phía sau mà phải điều tra ra việc phòng vệ trong thành có việc sơ sót gì, nếu không thì làm sao có thể để nhiều người như thế đột nhập vào trong mà chúng ta thì lại không biết gì?"

Khi mọi người đều gật đầu đồng ý. Hạng Thiệu Long và tiểu Bàn đều đồng thời kêu không hay.

Chỉ thấy Lao ái mượn cơ đó có thái độ chất vấn, thì biết ngay y và Chu Cơ đã ngầm ngầm bàn trước, giành lấy chức đô vệ thống lĩnh về phía tay mình.

Lã Bất Vi, Quản Trung Tà và Mông Ngao đều nhìn thấy rõ tâm ý của y, đồng thời biến sắc.

Xương Bình Quân nhất thời lại không nghĩ xa như thế, chất vấn Quản Trung Tà, „Chả lẽ Quản đại nhân không có chút lai lịch về bọn người này hay sao?"

Quản Trung Tà bình thản nói, „Mặt tướng đã thỉnh ý trọng phụ vì nội tình rất phức tạp, cho nên trọng phụ cần phải điều tra rõ ràng rồi mới báo lại cho bị quân."

Đỗ Bích hừ một tiếng lạnh lùng nói, „Quản đại nhân bận rộn suốt đêm rồi lại nói một câu không thể báo cáo hay sao? Thật ra thì nhìn binh khí của bọn chúng hoặc y phục, thì có thể suy đoán được lai lịch của bọn chúng, đồng thời có thể tìm ra được kẻ đứng đằng sau đó."

Lã Bất Vi cười ha ha nói, „Đỗ tướng quân nói rất hay, binh khí bọn thích khách này dùng đều là loại binh khí được chế tạo từ chỗ của Phổ Cao, lão thần thấy chuyện này không có lý, oan uổng cho người khác cho nên mới sai Trung Tà tiếp tục điều tra. Nếu Đỗ tướng quân cho rằng đó đã là bằng chứng, thì có thể xin lệnh bị quân bắt Phổ Cao ngay lập tức xử tử.

Đỗ Bích cả giận nói, „Thật là quá đáng!"

Rồi quay sang tiểu Bàn, định lên tiếng thì tiểu Bàn ung dung nói, „Đỗ tướng quân xin đừng nóng giận, quả nhân tự biết có kẻ giá họa cho Phổ tiên sinh!"

Sắc mặt của Đỗ Bích giãn ra, chỉ gườm gườm nhìn Lã Bất Vi rồi không nói gì nữa.

Tiểu Bàn đương nhiên không có thiện cảm gì với Đỗ Bích và Phổ Cao, nhưng trong tình thế giờ đây thế nào cũng phải đợi sau khi hắc long xuất hiện, ổn định được mọi chuyện, thì mới đối phó với Đỗ Bích và Phổ Cao.

Nếu không, mọi chuyện sẽ rối tung lên. Lã Bất Vi sẽ lợi dụng mở rộng thế lực, thậm chí thừa lộng được quyền, lúc đó biết thì đã trễ.

Phe của Đỗ Bích và Phổ Cao đứng đầu là Thành Kiêu, chủ yếu nhờ vào nhân tâm của ba quận phía đông chưa ổn định cấu kết với người Triệu, khi xảy ra chuyện gì sẽ không dễ ứng phó.

Lã Bất Vi cướp lời, „Lần này kẻ địch có thể len vào thành gây chuyện, đương nhiên là có người yểm hộ mới có thể qua được cửa thành. Cho nên điều trước mắt cần phải truy xét, không phải ai chịu trách nhiệm mà là ai là kẻ đứng đằng sau lưng. Giống như khi lễ Điền lập, phản binh của Cao Lăng quân có thể từ xa len vào làm phản, trong đó có người yểm trợ tiếp ứng. Hạng đại tướng quân đã phụng mệnh điều tra, chỉ không biết đã có kết quả gì chưa."

Chỉ mấy lời thôi quả thật lợi hại, đột nhiên chĩa mũi dùi sang Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long trong lòng bắt đầu tiếc rằng đêm qua không bắt được mỹ nữ ấy, nếu không giờ đây xem Lã Bất Vi đối phó như thế nào, đang định lên tiếng thì tiểu Bàn lạnh nhạt nói, „Hạng đại tướng quân phụng lệnh của quá

nhân điều tra, nào ngờ giữa đường bị người ta đột kích, đến nỗi phải lạc đường, quả nhân đang truy xét chuyện này, sắp tới sẽ có kết quả."

Tiểu Bàn kéo chuyện ấy vào mình, Lã Bất Vi chỉ đành cười khan hai tiếng, không nói gì nữa.

Mọi người chột trở nên lúng túng nếu có người đòi phải có người chịu trách nhiệm chuyện này, thì gây khó cho Lã Bất Vi.

Từ lúc đầu Chu Cơ vẫn ngồi yên giờ thì lên tiếng, „Trọng phụ đã bảo rằng không cần phải truy cứu trách nhiệm, ai gia tự nhiên tôn trọng ý kiến của Trọng Phụ. Nhưng tăng cường phòng thủ trong thành là nhiệm vụ cấp bách, vả lại nhiệm vụ này rất nặng nề nếu một mình Quản khanh gia không ứng phó được, thì chức phó thống lĩnh không để trống nữa, Lao khanh gia là nội phủ hiểu rõ chuyện trong thành, không biết trong lòng đã có nghĩ đến ai chưa?"

Bọn tiểu Bàn, Hạng Thiếu Long, Xương Bình quân, và người bên phía của Lã Bất Vi đều kêu không hay. Chu Cơ bảo Lao ái chọn người như thế thì rõ ràng là muốn y chọn người của mình, chẳng phải để tước đoạt quyền của Quản Trung Tà hay sao?

Chu Cơ đã mở miệng thì dù cho tiểu Bàn và Lã Bất Vi cũng không dám lên tiếng phản đối.

Quả nhiên Lao ái hơn hờ nói, „Khách khanh của phi thần là Hàn Kiệt, trước khi đến đại Tần ta đã từng dự vào việc phòng ngự đô thành của nước Yên, là một nhân tài hiếm có. Nếu nói về nhân tuyển cho chức đô vệ thống lĩnh thì không có ai có thể hợp hơn y."

Chu Cơ vui mừng nói, „Đề nghị của Lao Khanh gia thật là hợp ý của ai gia, các khanh nếu không có ý khác, thì cứ quyết định như thế Lã Bất Vi trầm giọng nói, „Giờ đây đô kỵ có ba phó thống lĩnh, đô vệ cũng phải tăng lên một phó thống lĩnh nữa, để cùng Hàn Kiệt giúp đỡ cho Trung Tà, trong lòng

hạ thần cũng có nhân tuyển đó chính là Hứa Thương đến từ Thượng Thái, nếu có y giúp đỡ thì việc phòng vệ đô thành tất không thể sơ suất được."

Bọn Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn, Lý Tư, Xương Bình quân, không ai ngờ được sự việc lại phát triển tới mức này.

May mà trước giờ những chức vụ quan trọng trong cấm vệ quân đều là những người trong hoàng tộc, nếu không e rằng Lao ái và Lã Bất Vi cũng sẽ chia phần như thế thì càng đau đầu hơn.

Bọn Vương Quan, Thái Trạch và Mông Ngao lập tức lên tiếng phụ họa.

Lao ái đã giới thiệu Hàn Kiệt cho nên lúc này cũng khó mà tranh chấp với Lã Bất Vi nữa.

Còn bọn Hạng Thiếu Long thì không thể tiến cử Mông Võ hoặc Mông Diêm, nếu không sẽ khiến cho Lã Bất Vi nghi ngờ.

Cuối cùng kết quả Hứa Thương được chọn.

Hạng Thiếu Long chỉ đành than xui xẻo nhưng gạo đã nấu thành cơm.

Như vậy vẫn không thể hạ được Quản Trung Tà, mà còn khiến cho thế lực của Lao ái và Lã Bất Vi tăng lên, đúng là trộm gà không được còn mất năm gạo.

Cái chức phó thống lĩnh này Hàn Kiệt và Hứa Thương sẽ có cơ hội trở thành những nhân vật quan trọng trong quân đội, lúc đó hậu hoạn càng vô cùng hơn.

Sau buổi tảo triều Hạng Thiếu Long buồn bực lắm, vội vàng rời khỏi hoàng cung, khi đi ngang qua phủ Cầm Thanh, thì có ý muốn tìm nàng.

Giai nhân ấy đang tỉa hoa trong vườn, lúc này đông đã qua, xuân đã đến, thời tiết rất ấm áp.

Cầm Thanh thấy Hạng Thiếu Long đang bận rộn vẫn tranh thủ đến gặp nàng thì vui mừng ra mặt, dắt tay gã dạo bước trong vườn Hạng Thiếu Long cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng than rằng, „Tại hạ đến đây lần này chính là muốn tạ ơn cứu mạng của Cầm thái phó!"

Cầm Thanh mỉm cười nói, „Chàng nói thật lạ. Người ta đã cứu chàng như thế nào?"

Hạng Thiếu Long kể chuyện hôm qua bị thích khách ám sát, may mà có áo giáp của nàng nên mới thoát nạn. Cầm Thanh nghe xong thì biến sắc nói, „Trong thiên hạ lại có nữ thích khách lợi hại đến thế, cả người cả thân thủ như Kinh Thiện mà không bắt nàng được, ôi chao! Thiếu Long ơ! Khiến cho người ta lo quá."

Hạng Thiếu Long cười, „Không cần lo lắng, nữ thích khách đó có thể chạy thoát là bởi có tuyệt kỹ, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là hễ nam nhân đều háo sắc, quen coi thường nữ nhân nên mới để cho nàng chạy thoát. Nếu là nam thích khách bọn Kinh Thiện sẽ ra tay đánh đập trước, nào để cho nàng có cơ hội ra tay nữa."

Cầm Thanh thở dài, „Có chàng bên cạnh người ta mới vui."

Hạng Thiếu Long lần đầu nghe Cầm Thanh nói những lời tận đáy lòng, ôm nàng vào lòng nói, „Cầm thái phó đừng quên lời nàng đã hứa với ta."

Cầm Thanh ngửa mặt lên ngạc nhiên nói, „Thiếp đã từng hứa gì, ồ, người ta không nói với chàng nữa, buông thiếp ra, để cho kẻ khác thấy còn thể thống gì."

Hạng Thiếu Long lòng chuyển thành vui khi thấy dáng vẻ của nàng, cười nói, „Cầm thái phó có từng hứa sau khi ta đại chiến với Quân Trung Tà thì mặc cho ta làm bừa. ô, hôm nay thời tiết thật đẹp, hay là chúng ta..."

Cầm Thanh giật mình thoát ra khỏi bàn tay của gã giậm chân nói, „Không cho chàng nói nữa, nếu không sẽ sai gia tướng đuổi chàng ra ngoài cửa."

Hạng Thiếu Long cười ha ha, trong lòng sung sướng lắm, mở rộng tay nói, „Hãy ngoan nào, hãy mau vào lòng của ta!"

Cầm Thanh đỏ ửng cả mặt vừa vui vừa giận, nhưng không biết làm thế nào rồi dịu dàng nói, „Sau lễ tế xuân được không? À này, hôm nay không phải chàng đưa tiểu Tuấn đến Lộc phủ ư? Tại sao lại đến đây."

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ Kinh Tuấn đang đợi ở quan thuộc. Chỉ đành kéo nàng vào lòng âu yếm một hồi rồi mới quay về quan thuộc, bọn Kinh Tuấn đang đứng ngồi không yên, Xương Bình Quân, Hoàn Xí cũng đến, Hạng Thiếu Long còn muốn ngồi xuống uống chén trà thì đã bị Kinh Tuấn kéo đứng dậy, vì thế cả đội nhân mã xuất phát về hướng Lộc phủ.

Người đi trên đường đông nghẹt, trông thật náo nhiệt.

Lúc này Hạng Thiếu Long đã trở thành nhân vật nổi tiếng của thành Hàm Dương, người Tần trước nay luôn sùng bái anh hùng, biết gã hôm qua đại thắng Quân Trung Tà, gặp gã ai nấy cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, khi gã mỉm cười lịch sự với những thiếu nữ đang đuổi theo nhìn gã, bọn họ đều phấn khích.

Xương Bình quân tuy là thừa tướng nhưng không bằng gã, nói với vẻ rất ngưỡng mộ rằng, „Thiếu Long hôm qua đại chiến làm rung động Hàm Dương, bọn chúng ta thơm lây. Đêm hôm qua về nhà Doanh Doanh khen không ngớt chuyện của Thiếu Long ta e rằng nàng lại thay lòng đổi dạ mà đi theo huynh, lại không chịu gã cho Đoan Hòa nữa."

Hạng Thiếu Long trong lòng hân hoan lắm, cảm thấy trong lòng như mình đã giúp đỡ cho bạn bè, thuận miệng hỏi Hoàn Xí lúc này đang đi một mình, „Tiểu Xí lúc nào quay về trang trại?"

Hoàn Xi cung kính trả lời, „Bị quân bảo mật tướng sau lễ tế xuân mới quay về, giờ đây đội quân của mật tướng vẫn chưa đủ lương thực, vẫn còn thiếu. Có nhiều chuyện muốn làm mà không đủ sức. Sau buổi tảo triều hôm nay, Lã Bất Vi đã tìm mật tướng, muốn sắp xếp cho Mông Vô và Mông Điềm trở thành phó tướng trong quân của mật tướng, nhưng mật tướng làm sao có thể chấp nhận được?"

Bọn Hạng Thiếu Long đều vui mừng.

Xương Bình Quân cười nói, „sợ cái gì?"

Hoàn Xi ngạc nhiên nhìn Xương Bình quân.

Hạng Thiếu Long cười, „Lời tả tướng không sai. Tiểu Điềm và Tiểu Vô quả thực là người của chúng ta."

Hoàn Xi cả mừng nói, „Vậy thì đội quân của mật tướng đã được cứu."

Đặng Dực ở phía sau cười lớn nói, „Hãy hứa cho mau!"

Khi Hoàn Xi định bỏ đi thì Xương Bình quân kéo lại, dặn dò, „Nếu tiểu Xi có thể giả vờ quy phục Lã Bất Vi, bị quân sẽ càng vui mừng hơn."

Hoàn Xi là người không giỏi giả vờ, nghe thế thì mặt lúng túng.

Hạng Thiếu Long nói, „Tiểu Xi chỉ cần làm việc theo tác phong của mình trước giờ là được, nếu không sẽ khiến Lã tặc nghi ngờ, hiểu chưa."

Hoàn Xi gật đầu vui mừng quay ngựa đi.

Qua khỏi ngã tư, Lộc phủ đã ở trước mặt, Kinh Tuấn thì bỗng nhiên e sợ núp phía sau mọi người.

Hạng Thiếu Long thúc ngựa đi trước tiến vào trong phủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 207: Lấy Rượu Luận Rượu

Đ

êm ấy Ô phủ mở tiệc lớn chúc mừng cho Kinh Tuấn, tiện thể ăn mừng Hạng Thiếu Long chiến thắng được Quân Trung Tà.

Ngoài những người của Hạng Thiếu Long và Cầm Thanh, người ngoài chỉ có huynh đệ Xương Bình quân, Vương Hột, Vương Lăng, Hoàn Xỉ, Lý Tư, Vương Đoan Hòa.

Lộc Đan Nhi cũng len lén chuồn đến tham gia, đương nhiên đã trở thành đối tượng chọc cười của mọi người, càng thêm phần náo nhiệt.

Rượu được mấy tuần, Ô ứng Nguyên vui vẻ nói, „Gần đây lão phu thần được một món tiền lớn, nhưng không biết tiêu như thế nào, các vị có đề nghị gì?"

Vương Hột cười, „Đó chính là nỗi ưu phiền của tất cả các con bạc, khi có tiền thì nghĩ làm sao tiêu, khi mắc nợ thì nghĩ làm sao trốn tránh, đương nhiên Ô gia giàu có khắp nước, điều ấy đã là một nỗi ưu phiền."

Mọi người cười ầm lên, chỉ có Hoàn Xỉ mím môi không cười.

Hạng Thiếu Long thấy thế thì bảo rằng, „Hay là để số tiền đó cho đội quân của Tiểu Xỉ?"

Mọi người đều đồng thanh khen hay, nhưng lại cảm thấy có chút không ổn.

Xương Bình quân nói, „Tiểu Xỉ vẫn chưa kể chuyện gặp Lã Bất Vi!"

Hoàn Xỉ thở dài, „Nói đến thủ đoạn mặt tướng làm sao có thể là đối thủ của lão cáo già ấy, mặt tướng tuy hứa chấp thuận thêm hai phó tướng, nhưng y

vẫn mượn cớ vì Trịnh Quốc đang đào kênh, nên chỉ có thể tăng dần viện phí cho quân tước viện, rõ ràng là muốn kiềm chế mặt tướng."

Mọi người đều lo lắng vì Lã Bất Vi nắm tài chính có nghĩa là gián tiếp khống chế quân đội, bất cứ một đội quân nào muốn trang bị thêm hoặc điều động đi xa nếu không có y gật đầu thì khó mà thực hiện.

Lý Tư hiểu rõ tài chính quốc gia nhất đề nghị rằng, „Hay là Ô gia hãy hiến số tiền ấy cho bị quân, rồi bị quân sẽ để số tiền ấy vào trong đình khố, nếu không có chi dùng đặc biệt, thì không cần có sự đồng ý của Lã Bất Vi."

Ô ứng Nguyên hào khí ngất trời nói, „Điều này thì dễ dàng, ta có thể quyên góp một món tiền khác nữa, vậy thì đình khố sẽ tương đối khả quan. Chỉ cần khiến cho mưu gian không thành, Ô ứng Nguyên này sẽ không tiếc điều gì."

Mọi người đồng thanh khen hay.

Rồi thương lượng xong chi tiết, lúc không khí đang cao hứng, Vương Hột thở dài mà rằng, „Vương Hột này cả đời chỉ khâm phục ba người, đó chính là Bạch Khởi, Liêm Pha, và Lý Mục. Bạch Khởi ác độc ghê gớm. Liêm Pha thâm trầm nhưng nếu nói về dùng binh thì như thần, cao thâm khó lường, vẫn là Lý Mục. Nước Triệu tuy đã mất đi Liêm Pha, nhưng một ngày còn Lý Mục, đại Tần ta đừng hòng dễ dàng diệt Triệu."

Vương Lăng ngạc nhiên nói, „Đêm nay mọi người đều cao hứng, có gì ngài đột nhiên lại cảm khái như thế?"

Vương Hột cười khố nói, „Bởi vì ta vừa nhận được tin truyền đến từ nước Ngụy, An Ly vương ngã bệnh, nên liên tướng Liêm Pha cũng chẳng còn mấy người nữa, do đó mới sinh lòng cảm xúc."

Kinh Tuấn ngơ ngác nói, „Nghe nói An Ly vương xưa nay vẫn không chịu dùng Liêm Pha, nếu y chết đi đối với Liêm Pha là có lợi chứ không có hại

mới đúng, tại sao cho rằng ông ta không còn mấy ngày nữa?"

Đào Phương cũng ngạc nhiên nói, „Liên Pha giờ đây đang ở trong phủ của Tín Lăng quân, rõ ràng có mối quan hệ rất mật thiết với Vô Ky. Nếu An Ly vương qua đời Tín Lăng quân trở thành người ảnh hưởng lớn nhất của nước Ngụy, nước lên thì thuyền lên, Liên Pha sẽ được dùng có sao đại tướng quân lại dùng lời này?"

Vương Hột nhìn mọi người ngơ ngác, chỉ có Kỷ Yên Nhiên đang ra chiều suy nghĩ, bùi ngùi nói rằng, „Người ta bảo vật đau lòng vì nhau, ta và Liên Pha tuy đã nhiều lần đụng nhau ở chiến trường, nhưng ông ta có kết cuộc như thế này trong lòng cũng tiếc nuối. Còn việc ta suy nghĩ như thế nào chắc Kỷ tài nữ đã hiểu ra, mong Kỷ tài nữ hãy thay ta nói ra!"

Mọi người đều biết rằng Kỷ Yên Nhiên đã sống một thời gian tại Đại Lương, nên hiểu tình hình ở Đại Lương, ánh mắt đều chuyển sang phía nàng.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Nếu An Ly vương nguy ngập, Tín Lăng quân cũng không giữ mạng được bao lâu. Liên Pha mất đi chỗ dựa chỉ đành rời Ngụy mà sang Sở, tuy nước Sở có Lý Viên nhưng lâu nay thích cảnh yên bình, cho nên Liên Pha khó mà thi thố được tài năng của mình."

Mọi người đều vỡ lẽ ra.

Với tính cách của Ngụy An Ly vương trước khi chết sẽ dùng thủ đoạn độc ác giết chết Tín Lăng quân, nếu không e rằng Ngụy thái tử khi lên ngôi khó mà giữ được mình.

Hạng Thiếu Long nhớ Long Dương quân, y là người cùng phe với thái tử Tăng, có thể thấy vì mối nguy của An Ly vương. Long Vương quân đã dấn thân vào trong cuộc đấu tranh kịch liệt.

Hoàn Xí quay sang Vương Hột nói, „Vương lão tướng quân vừa rồi nói Bạch Khởi hình như kém hơn Lý Mục, không biết tại sao lại có cách nghĩ như thế. Phải biết rằng Bạch Khởi cả đời không thua trận nào, bảy mươi năm vươn vai ở chốn sa trường, lấy được hơn bảy mươi thành, chưa bao giờ thất bại, trong trận Trường Bình, đã dùng kế thoái lui đã dụ địch khiến cho người Triệu thua đến nỗi từ mạnh trở thành yếu, ai có thể chống lại y."

Hoàn Xí rõ ràng rất sùng bái Bạch Khởi, nên nén không được tranh biện cho kẻ này.

Vương Hột trong mắt lộ vẻ buồn bã, chậm rãi nói, „Trận Trường Bình năm xưa, Bạch Khởi làm chủ tướng, Vương Hột ta làm tỳ tướng, chuyện này lúc đó vẫn là điều cơ mật tối cao, lúc đó tiên vương có lệnh ai dám tiết lộ Võ An quân Bạch Khởi sẽ bị chém, cho nên người Triệu lúc đầu không biết kẻ chủ trì đại cuộc là Võ An quân, đó là thủ đoạn trước nay Bạch Khởi hay dùng, vì muốn thành công thì bất chấp thủ đoạn."

Hạng Thiệu Long nghe mà trong long có cảm giác đặc biệt.

Với một người ở thế kỷ hai mốt đến ở thời kỳ Chiến Quốc này, nghe Vương Hột một vị danh tướng kể lại những điều mầu chốt, quả thật khó mà tin được.

Chuyện Trường Bình có thể nói là một đề tài mà mọi người thích thảo luận nhất, trừ người Triệu không thích nhắc đến chuyện này, còn những người khác đều thích. Nhưng nghe một người từng tham gia trận chiến nói ra, cảm giác của mọi người đều khác hẳn, vừa cảm thấy run sợ, vừa cảm thấy thú vị.

Vương Hột than rằng, „Liêm Pha quả thật lớn tuổi nhưng vẫn kiên cường biết ta mạnh người yếu, bất lợi rơi về phía y, cho nên sử dụng chiến lược đắp thành cố thủ tiêu hao sức lực của quân ta, xem ra có vẻ bảo thủ, nhưng thực là sáng suốt Phải biết thành Trường Bình nằm ở thế hiểm nghèo, khó

mà tấn công được trước trận chiến Trường Bình, Bạch Khởi và lão phu đã đặt ra sách lược, trước tiên đánh vào nước Hàn, Bạch Khởi sẽ chiếm khu vực biên giới giữa Hàn, Ngụy là Tả Vương còn lão phu sẽ đánh lên phía bắc chiếm vùng Thượng Đảng ép sát vào Trường Bình, Liêm Pha đã thấy được điều đó, hạ lệnh tăng phòng bị, chuẩn bị lương thảo chuẩn bị để chiến đấu lâu dài giữa bọn ta."

Vương Lăng gật đầu nói, „Liêm Pha quả thật là người có tài thao lược, khiến cho đại quân của chúng ta gặp nguy, lúc ấy do ta phụ trách hậu viện. Ngược lại Liêm Pha dùng thế lấy khỏe đánh mệt, đã xây dựng một trận địa rất kiên cố phía đông thành Trường Bình, củng cố liên lạc với Hàm Đan khiến cho chúng ta rơi vào tình thế rất bất lợi. Nếu không phải vì Triệu Hiếu Thành vương trẻ tuổi cao ngạo cho rằng Liêm Pha đã già, nên sợ sức chiến đấu, trúng kế phản gián của Võ An quân, dùng tên Triệu Quát lỗ mãng khinh địch, kiêu ngạo tự đại thay cho Liêm Pha, thì kẻ bại chính là chúng ta.

Cho nên trận Trường Bình bại là bởi Hiếu Thành vương đã sai lầm khi thay tướng, kế sách của Võ An quân chỉ là thứ yếu mà thôi."

Vương Hột giải thích rằng, „Lão phu cũng rất khâm phục Bạch đại tướng quân, nhưng có vua hiền thì mới có tôi giỏi, năm xưa tiên vương lúc mới đầu đã phá lệ trọng dụng Bạch Khởi, bắt đầu là chức tả thứ trưởng, cách hai năm lại thăng lên thành đại lương tào, mà Võ An quân cũng không hề khiến cho tiên vương thấy vọng, năm thứ hai lãnh quân thì xảy ra cuộc chiến ở Y Khuyết với thiết kỵ quân nổi tiếng thiên hạ của ngài, chỉ có binh lực bằng một phần ba kẻ địch, nhưng đã đánh tan liên quân của hai nước Hàn Ngụy, bắt sống được chủ soái là Công Tôn Hỷ, khiến cho năm trấn của nước Ngụy phải gặp khó khăn, đến năm tiếp theo thì lấy được cự đô của người Ngụy là An Ấp và ba mươi sáu thành trì Từ đó nước Ngụy lớn mạnh trở nên tan hoang."

Xương Văn quân mắt lộ vẻ tôn kính, than rằng, „Công trạng như vậy thật là hiếm có. Tại sao không bằng Lý Mục?"

Vương Hột lắc đầu cười khố nói, „Võ An quân sở dĩ có những chiến tích từng có trong lịch sử như vậy, là bởi vì thủ đoạn tàn khốc của ông ta cũng chưa từng có trong lịch sử, mỗi lần chiến thắng đều giết sạch quân đầu hàng của đối phương. Đó là phương pháp lợi hại nhất nhưng không bằng sự ung dung lễ độ của Lý Mục, nên so ra vẫn còn kém hơn một chút."

Lúc này mọi người mới hiểu tại sao trong lòng Vương Hột, Bạch Khởi lại không bằng Lý Mục.

Mà Lý Mục có thể khiến cho đại tướng của kẻ địch phải khâm phục, cũng có thể biết y lợi hại đến mức nào.

Vương Hột quay sang Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Lần này lão phu đề nghị với bị quân thắng Thiếu Long thành đại tướng quân chính là nhằm vào Lý Mục, trước mắt trong tướng lĩnh của đại Tần ta, chỉ có người và Vương Tiễn mới có thể tranh hùng với Lý Mục, ta và Mông Ngao danh phận tuy cao, nhưng thiếu cái bản lĩnh khiến cho tướng sĩ liều chết như người."

Xương Bình quân gật đầu nói, „Tướng quân rất có lý gần đây Lý Mục tiêu diệt hơn mười vạn kỵ binh Hung Nô, lại hạ được những bộ lạc của Đông Hồ, Lâm Hồ, đuổi vương thiên của hung nô chạy lên phía bắc trong thời gian này không dám xâm phạm đến Triệu nữa. Lúc này thiên hạ đại loạn, dù cho Tinh vương hậu và Quách Khai có nghi kỵ Lý Mục cỡ nào, cũng buộc phải điều y về giữ ở biên cương phía đông."

Lý Tư bình thản nói, „Vốn là nước Triệu ngoài Lý Mục vẫn còn Tư Mã Thượng và Bàng Noãn nhưng giờ đây Quách Khai tuy kiềm chế Lý Mục, nhưng đến khi Tư Mã Thượng và Bàng Noãn giữ không nổi nữa được thì đành phải để Lý Mục ra tay."

Hạng Thiếu Long trong lòng càng lúc càng ngưỡng mộ Lý Mục, chỉ thấy những mãnh tướng như Vương Hột khi nói về y thì đầy vẻ khâm phục có thể thấy y đầy vẻ anh dũng bất phàm.

Mọi người nói vài câu nữa thì tiệc mới tan.

Sáng sớm thức dậy Hạng Thiếu Long luyện đao pháp, cùng bọn Kỷ Yên Nhiên ra cửa, Kỷ Yên Nhiên dắt mọi người đến đoạn sông Vị Thủy, nơi sẽ diễn ra buổi tế mùa xuân, chuẩn bị cho sự xuất hiện của hắc long. Nếu có xảy ra sai sót gì thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Vì sáng nay đã có Lý Tư thông báo cho tiểu Bàn biết chuyện Ô ứng Nguyên hiến tiền tài và đội quân tốc viện của Hoàn Xỉ đang cần tiền bạc, cho nên gã không cần gặp tiểu Bàn trước mà lập tức đi thẳng lên triều, để tiết kiệm thời gian.

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhẹ nhõm từ khi Trang Tương vương bị hại chết trước, tiếp đến là lễ Điền liệp, tiếp theo là đến nước Sở, tiếp theo là trận quyết chiến hôm trước, chuyện xấu, chuyện tốt cứ ủa tới, khiến cho gã phải chống đỡ, cả thở cũng khó Nhưng từ khắc này áp lực đã giảm dần xuống.

Chí ít cũng thấy trong tương lai không có chuyện gì phải lo lắng.

Mình cũng coi như đáng thương từ lúc đầu mới đến thời đại này, trừ khoảng thời gian yên ả bên Mỹ Tàm Nương, gã chưa bao giờ thật sự toàn tâm toàn ý hưởng thụ cuộc sống kỳ lạ trong thời cổ đại này.

Đang suy nghĩ thì phía sau có tiếng vó ngựa vang lên.

Hạng Thiếu Long và mười tám thiết vệ đều quay lại nhìn, thì ra là Lao ái, phía sau là Hàn Kiệt, Lệnh Tề và một đám tùy tùng Chỉ luận về khí thế này Hạng Thiếu Long quả thực không theo kịp.

Lao ái đến bên gã cười nói, „Hạng đại nhân đêm qua mở tiệc, có gì để sót tiểu đệ."

Hạng Thiệu Long lúng túng lắm, mượn cớ chào hỏi Hàn Kiệt và Lệnh Tề để lấp liếm qua chuyện này, đồng thời cũng đã nghĩ câu trả lời, mỉm cười rằng, „Chẳng có yến tiệc gì, chỉ là Xương Bình quân chúc mừng cho tại hạ, lại còn mời hai vị tướng quân đến khiến tại hạ phải tốn rượu thịt, cho nên Lao đại nhân đừng trách tại hạ, muốn trách thì trách tả tử tướng ấy!“ Lao ái, Hàn Kiệt, Lệnh Tề và những kẻ khác nghe gã nói thú vị như vậy đều cười ầm lên, không khí chí ít cũng vui vẻ bề ngoài.

Lao ái ngừng cười, thở một hơi, „Lời lẽ của Hạng đại nhân có lẽ hơn cả Tô Tần và Trương Nghi, khiến cho tiểu đệ khó mà truy vấn nữa. Nhân đây xin Hạng đại nhân thứ lỗi đêm hôm trước Khâu Nhật Thăng lớn gan làm bừa, đã bị tiểu đệ trách mắng, mong Hạng đại nhân đừng để trong lòng."

Hạng Thiệu Long ngầm khen hay, biết Lao ái cho rằng Lã Bất Vi chính là kẻ địch số một, cho nên mới làm thân với mình, mỉm cười nói, „Bọn thuộc hạ đôi khi không nghe lời, tại sao vẫn không thấy Quốc Hưng đến gặp ta."

Hàn Kiệt đứng phía sau cười nói, „Chuyện này tiểu nhân biết rõ nhất. Mười ngày nửa tháng nữa mới may xong quân phục. Y làm sao dám đến gặp Hạng đại nhân."

Lúc này cửa cung đã ở trước mặt, Lao ái bất ngờ nói, „Gần đây Túy Phong lâu có một nhóm ca vũ cơ tuyệt sắc thiên hạ, xin mời Hạng đại nhân đêm nay hãy đến Túy Phong lâu cùng hạ quan, nếu từ chối thì coi như không phải bạn của Lao ái này."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ lão tử chưa bao giờ coi người là bạn cả. Nhưng đương nhiên không nói ra cười gượng gạo mà rằng, „Nếu bọn thê thiếp của Hạng mỗ trách mắng, vì đêm khuya mới về thì nhất định sẽ hỏi tội xử đại nhân đó."

Lao ái cười, „Té ra Hạng đại nhân nói chuyện thú vị đến thế, tiếc là trời không thể lập tức tối để có thể cùng cạn chén với Hạng đại nhân, hoàng hôn đêm nay tiểu đệ sẽ chờ đại giá của đại nhân tại Túy Phong lâu."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 208: Lại Dùng Kế Độc

G

ìờ đây đội quân tốc viện của Hoàn Xi đã trở thành một mấu chốt trong cuộc đấu tranh chính trị ở Hàm Dương, nếu Tiểu Ban nắm được đội quân tinh nhuệ này thì khi thấy bất cứ kẻ nào có hành động khác lạ, thì phải để ý sự tồn tại của bọn họ.

Vì thành viên được chọn của đội quân tốc viện trong đội quân này ở ngoài tập trung huấn luyện nên không hề bị kẻ khác mua chuộc như cấm vệ, đô vệ, hoặc đô kỵ.

Do đó Lã Bất Vi tìm trăm phương ngàn kế cứng mềm có cả, cũng phải tìm cách cài người của mình vào đội quân tốc viện này.

May mà người y chọn là Mông Vô và Mông Điềm, ngoài ra y làm thế cũng là để lấy lòng Mông Ngao.

Điều ấy thật hợp ý tiểu Bàn và Hạng Thiệu Long.

Khi Hoàn Xi đề nghị tăng lên hai phó tướng, bọn người Lã Bất Vi lập tức tiến cử huynh đệ họ Mông, tiểu Bàn cứ giả vờ chần chừ một chút rồi mới chấp nhận.

Lao ái không kịp trở tay nhất thời không kịp tìm ra hai người đủ điều kiện, chỉ đành thở dài càng tăng thêm lòng đố kỵ của y đối với Lã Bất Vi.

Hạng Thiệu Long đương nhiên trong lòng cười thầm, giờ đây nguyện vọng duy nhất của gã, là sau khi hắc long xuất hiện có thể sống được những ngày tháng bình an, chờ đến khi tiểu Bàn đăng cơ, số của Lã Bất Vi đã hết, thì sẽ quét sạch một mẻ hai phe Lã Lao rồi sau đó thối lui.

Sở dĩ gã kiên quyết như vậy là vì chán ghét chiến tranh không nở nào nhìn thấy cảnh nước Tần tiêu diệt sáu nước kia mà còn có một nguyên nhân quan trọng hơn đó là sự biến chất của tiểu Bân.

Tần Thủy Hoàng trong lịch sử là một kẻ chuyên chế tàn bạo, lại cực kỳ xa hoa, nếu gã vẫn tiếp tục ở bên cạnh tiểu Bân thì làm sao có thể chấp nhận được.

Cách duy nhất là tránh đi.

Gã đang chi phối lịch sử, mà lịch sử cũng đang chi phối gã mỗi quan hệ này, e rằng trời cũng không thể rõ được.

Sau buổi tảo triều, bọn người phe Lã Bất Vi thì vui mừng hơn hở, bọn tiểu Bân cũng ngầm thích thú.

Hạng Thiệu Long được tiểu Bân vờ vào trong thư trai, cùng với bọn Xương Bình Quân, Lý Tư, nghiên cứu chuyện hắc long xuất hiện rồi mới ra khỏi hoàng cung.

Đi ngang qua phủ Cầm Thanh, nén không được lại vào tìm nàng, nào ngờ Cầm Thanh đang sai bọn hạ nhân thu dọn hành lý, thấy gã đến thì kéo gã đến một bên mà khóc rằng, „Thiếp đang sai người đi tìm chàng, Hoa Dương phu nhân đã ngã bệnh, thiếp phải lập tức đến Ba Thục!“ Hạng Thiệu Long lúng túng nói, „Nàng đi vội đến thế ư?“

Cầm Thanh vội ngã vào người gã nói, „Phu nhân đối với thiếp ơn nặng như núi, mấy ngày này sức khỏe ngày một yếu đi, có thể gắng gượng đến hôm nay đã là hiếm có. Cho nên Cầm Thanh dù có thế nào cũng phải ở bên cạnh người trong những ngày tháng cuối cùng, khi mọi chuyện kết thúc thiếp sẽ về lại bên chàng, đừng nói với thiếp những lời khó nghe như vậy được không?“

Hạng Thiệu Long hỏi, „Bị quân biết chưa?“

Cầm Thanh nói, „Vừa mới sai người đi thông báo cho người và thái hậu."

Hạng Thiệu Long không còn gì để nói, ân cần dặn dò xong thì đưa nàng lên đường. Đến khi ra ngoài thành Hàm Dương, thì nhà nào cũng vừa mới lên đèn, nhớ đến cuộc hẹn với Lao ái chỉ đành thở dài, vội vàng đi đến Túy Phong lâu Bước vào Túy Phong lâu, Ngũ Phù tiến lên tự mình, dẫn gã đến biệt viện mà Lao ái đã đặt, cung kính nói rằng, „Nội sử đại nhân đã đến trước."

Hạng Thiệu Long thuận miệng nói, „Còn những kẻ nào khác nữa?"

Ngũ Phù nói, „Đa số là khách thường của nội sử đại nhân, ngoài ra còn có Phổ gia nữa."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên dừng bước hỏi, „Phổ Cao cũng đến sao?"

Lúc này hai người vẫn đứng trên con đường nhỏ ở trong vườn chốc chốc lại có thị nữ và khách khứa đi ngang. Ngũ Phù kéo Hạng Thiệu Long đi vào chỗ có cây um tùm, sau khi nhìn ngang liếc dọc không thấy ai ngoài bọn thiết vệ, rồi mới hạ giọng nói, „Đại tướng quân xin hãy nghe mấy lời từ gan ruột của Ngũ Phù."

Hạng Thiệu Long thầm mắng những kẻ chịu tin những người như Ngũ Phù mà cũng có những lời trong gan ruột thì thật là ngu ngốc.

Bề ngoài thì vờ biến sắc mà nói rằng, „Xin Ngũ lâu chủ hãy nói thẳng." Đồng thời phát tay ra hiệu bọn Kinh Thiện quan sát động tĩnh xung quanh.

Ngũ Phù đột nhiên quỳ xuống đất đập đầu nói, „Ngũ Phù nguyện đi theo đại nhân. Về sau nhất định trung thành với đại nhân.

Hạng Thiệu Long cảm thấy buồn cười nói cho cùng Ngũ Phù cũng thuộc loại là người có danh tiếng, là một ông chủ của thanh lâu lớn nhất Hàm

Dương giờ đây lại xin đi theo mình, thật khiến cho người ta chẳng hiểu gì.

Vội vàng đỡ y dậy, „Ngũ lâu chủ xin đừng làm thế."

Nào ngờ Ngũ Phù vẫn không chịu đứng dậy, kẻ này cũng diễn tuồng thật giỏi, run giọng mà nói rằng, „Ngũ Phù giờ đây rất hối hận đã dự phần hãm hại đại tướng quân, chỉ mong về sau hết lòng hết sức làm việc cho Hạng đại nhân. Nếu Hạng đại nhân không chấp nhận thì thà rằng một dao giết chết tiểu nhân là xong."

Hạng Thiếu Long nào không hiểu lòng dạ của y.

Hạng tiểu nhân như Ngũ Phù cũng như loại cỏ dại mọc trên thành, gió chiều nào thì ngã theo chiều ấy.

Trước đây y tưởng rằng chủ nhân thật sự của y là Lã Bất Vi, vì thế a dua theo y để hãm hại Hạng Thiếu Long, nhưng giờ đây dần phát hiện ra gã không dễ đụng đến, mấy ngày trước lại phát hiện ra giữa gã và bị quân thân thiết đến nỗi cùng đến thanh lâu, lại có những đại tướng trọng thần như Vương Hột, Vương Lăng ủng hộ, lại thêm Hạng Thiếu Long lại vừa đánh bại Quán Trung Tà, được thăng làm đại tướng quân, cứ như thế Lã Bất Vi bị tiêu diệt, thì Ngũ Phù y nhẹ thì bị đuổi khỏi Hàm Dương, nặng thì bị giết cả nhà. Trong tình huống này chỉ còn cách là tỏ lòng trung thành với Hạng Thiếu Long.

Cũng có thể là Ngũ Phù đã mua phía tiểu Bàn thắng.

Cho nên Ngũ Phù tuy là hạng người đầu đường xó chợ, nhưng cũng có tầm nhìn xa hơn rất nhiều người, Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lát nghiêm giọng nói, „Nếu muốn Hạng Thiếu Long này coi lâu chủ là người của mình thì lâu chủ phải hành động chứng minh thành ý của người, vả lại sau này phải một lòng một dạ nếu không ta sẽ không tha cho người."

Ngũ Phù đập đầu nói, „Mong đại tướng quân cứ yên lòng nói cho cùng Ngũ Phù này cũng là người Tần ngày đó hồ đồ một lúc tưởng rằng trọng phụ là người bị quân tin cậy mà đại tướng quân lại là...“ Hạng Thiệu Long bị người ta lừa gạt nhiều lần, làm sao chỉ có mấy lời mà đã tin tưởng y, trong lòng bức bối nạt lớn, „Đứng dậy cho ta."

Ngũ Phù vẫn cứ đập đầu mà rằng, „Lần này Ngũ Phù có chết vẫn tố cáo âm mưu của Lao ái với đại tướng quân."

Hạng Thiệu Long tất biết trong tay y đã có con cờ nên mới đòi đi theo mình như thế này, nhưng vẫn không đoán được có liên quan đến Lao ái, nửa tin nửa ngờ mà rằng, „Nếu Lao ái có âm mưu làm sao để cho người biết?"

Ngũ Phù nói, „Chuyện này xin hãy để cho tiểu nhân nói ra cho rõ ràng."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nạt, „Nếu người không đứng dậy, ta lập tức bỏ đi."

Ngũ Phù hoảng sợ đứng dậy, Hạng Thiệu Long kéo tay y đến cây cầu nhỏ trong vườn, bảo, „Nói đi. Nhưng không được dối lừa một chữ nào, nếu không người sẽ không thấy mặt trời vào ngày mai nữa."

Ngũ Phù tên tò nói, „Tiểu nhân làm sao dám lừa gạt đại nhân, đại tướng quân."

Dừng một lát rồi tiếp tục, „Trong phủ nội tề gần đây có một người tên là Mao Tiêu, kẻ này tiếng tăm vang lừng, nhất là về tài dùng độc được."

Hạng Thiệu Long giật mình Mao Tiêu chẳng phải là nội gián của tiểu Bân hay sao? Tại sao lại liên quan đến y?

Chẳng lẽ đó là một mưu phản gián?

Ngũ Phù thấy gã trầm ngâm không nói, phần nào đoán được nguyên nhân trong đó, tưởng rằng gã không tin, nhấn mạnh rằng, „Kẻ này từng là ngự y của Tề Vương."

Ngũ Phù trầm giọng nói, „Kẻ Lao ái muốn hại là bị quân."

Hạng Thiệu Long lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Ngũ Phù cung kính nói, „Từ ngày gặp được bị quân, tiểu nhân vẫn không quên được khí khái bá chủ thiên hạ của bị quân, bị quân chỉ cần liếc qua tiểu nhân thì giống như tiểu nhân không thể giấu ngài một chuyện gì. Khi ngài đối diện với nữ sắc không có thái độ ham hố như bọn người của Lã Bất Vi, Lao ái, cho nên đêm qua Mỹ Mỹ từ chỗ của Lao ái đi về dương dương đắc ý cho tiểu nhân biết rằng, không bao lâu nữa Lao ái sẽ thay thế Lã Bất Vi, tuy không nói gì nữa nhưng tiểu nhân đã thấy."

Hạng Thiệu Long cảm thấy mình bị con người lâu nay mà mình coi thường thuyết phục.

Điểm nghi ngờ duy nhất là vây cánh của Lao ái chưa đủ. Giả sử lúc này hại chết được tiểu Bàn thì đối với y và Chu Cơ không có lợi lộc gì, mà đối với Lã Bất Vi cũng không vậy.

Dù Lã Bất Vi, Chu Cơ thì nguồn gốc của quyền lực rốt cuộc cũng là từ chỗ tiểu Bàn, Hạng Thiệu Long lạnh nhạt nói, „Lao ái nếu không muốn làm cái chuyện gây ra họa tru di tam tộc ấy làm sao dễ dàng cho kẻ khác biết được."

Ngũ Phù nói, „Mối quan hệ của Lao ái và Mỹ Mỹ rất nồng thắm đã biết nhau nhiều năm nay, chỉ ngại là Lã Bất Vi vẫn còn, trước đây chỉ có thể lén lút với nhau, nay tuy đã là nội sử, nhưng vẫn còn đấu không lại Lã Bất Vi, lại thêm gần đây Lã Bất Vi có ý lấy Mỹ Mỹ làm thiếp Lao ái hoảng lên, cho nàng biết bí mật đó là điều đương nhiên."

Hạng Thiệu Long trước đây đã từng nghe nói đến mối quan hệ giữa Lao ái và Điền Mỹ Mỹ, trong lòng lại tin thêm được mấy phần. Nhíu mày nói nói, „Hại chết bị quân, đối với Lao ái có lợi gì?"

Ngũ Phù nghiêm mặt nói, „Muốn hại chết bị quân không cần phải cao thủ dùng độc Mao Tiêu. Nội thị bên cạnh bị quân có rất nhiều người của Lao ái, mà hay ở chỗ nếu bị quân xảy ra chuyện gì, tất cả đều nghi ngờ Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Tình hình quả thật như thế."

Ngũ Phù thấy Hạng Thiệu Long bắt đầu tin tưởng y, hớn hờ, cố gắng hạ giọng nói, „Mỹ Mỹ nói xong lời ấy thì quay về tiểu lâu Tiểu nhân biết trước nay nàng không thể dấu nổi tâm sự trong lòng tất sẽ tìm tâm phúc của mình là tiểu tỳ Tiểu Cúc tâm sự vì thế suốt đêm nghe lén cuối cùng đã tìm ra được manh mối."

Thấy Hạng Thiệu Long mở to mắt ra nhìn y, Ngũ Phù lúng túng bổ sung thêm, „Hạng đại nhân đừng ngạc nhiên, để ống nghe lén trong phòng của các cô nương là thói quen của thanh lâu. Vả lại bọn họ cũng không hề biết. Cũng may như thế tiểu nhân mới có thể điều tra được âm mưu đề tiện của Lao ái."

Hạng Thiệu Long trở mắt ra nếu Ngũ Phù không tận miệng nói ra nào đoán được đến khi diên loan đảo phượng với Túy Phong lâu này, có kẻ đang lắng nghe.

Ngũ Phù tiếp tục nói, „Mỹ Mỹ nói với Tiểu Cúc rằng Lao ái bảo Mao Tiêu chế ra một loại thuốc, chỉ cần uống vào nhiều lần con người trở nên si đần, suốt ngày muốn ngủ, lúc khỏe lúc mệt, chỉ cần cho bị quân dùng vài lần, bị quân lúc ấy khó mà xử lý triều chính lúc đó thái hậu nắm quyền lớn trong tay. Lao ái chẳng phải muốn mưa được mưa muốn gió được gió hay sao?"

Hạng Thiệu Long nghe mồ hôi chảy ròng ròng trên lưng.

Kế sách này độc ác vô cùng hay nhất là kẻ nghi ngờ, cũng đều nghi cho Lã Bất Vi, bởi vì Lã Bất Vi đã thật sự đã từng làm ra điều này. Khi đang chột dạ, Ngũ Phù lại nói, „Thật ra Mỹ Mỹ cũng có chút tình ý với đại nhân, chỉ vì đại nhân không để ý gì đến nàng, nàng mới chuyển yêu thành hận! Chính tay tiểu nhân đã nuôi nàng lớn. Từ nhỏ lòng dạ đã kiêu ngạo, không bao giờ coi ai vào đâu. Người khác muốn chuộc thân cho nàng, nhưng vẫn không chịu, xong giờ đây xem ra nàng đã thật lòng với Lao ái."

Hạng Thiệu Long lúc này nào nghĩ đến Điền Mỹ Mỹ có ý hay vô tình với mình, thuận miệng hỏi, „Dương Dự phải chăng đã theo Hứa Thương? À chẳng phải là người của Quản Trung Tà hay sao?"

Ngũ cười lạnh nhạt, „Quản Trung Tà chỉ coi phụ nữ là công cụ của mình nào có để ý đến Dương Dự. Tiểu Dự trước nay đa tình, tiểu nhân thấy nàng có ý với đại nhân hơn cả Hứa Thương! Nếu đại nhân có hứng thú tiểu nhân sẽ tặng nàng cho đại nhân, trong tứ hoa, ngoài Phi Yến tất cả đều nghe lời của tiểu nhân."

Hạng Thiệu Long cười gượng, „Đừng cố ý nói những lời ấy để làm ta vui lòng. Tại sao chỉ có Phi Yến mới dám chống lại lệnh của lâu chủ?"

Ngũ Phù cười khổ não, „Nữ nhân này trước nay ngang ngạnh, từ khi Mạc Ngạo chết đi tính tình thay đổi nhĩ êu, thủy chung chỉ muốn báo thù đại nhân, tiểu nhân nhiều lần khuyên bảo ả cũng không nghe, hy vọng đại nhân đừng tính toán với ả nữa."

Hạng Thiệu Long không ngờ Ngũ Phù cũng có lúc từ bi như vậy, mỉm cười, „Hãy yên tâm! Muốn tính toán thì đã tính toán từ sớm."

Nghĩ bụng không nên ở quá lâu ngoài này, nghiêm mặt nói, „Chuyện này ta sẽ báo lại với bị quân, ngài sau khi chặt đầu Lao ái sẽ không quên phần công lao của lâu chủ."

Ngũ Phù quỳ xuống bái tạ, Hạng Thiếu Long kéo y đứng lên rồi mới đi tới biệt viện mà Lao ái đang chờ.

Trong lòng suy nghĩ mông lung. Lao ái làm như vậy trước tiên phải được Chu Cơ chấp thuận. Người ta nói hổ dữ còn không ăn thịt con. Không ngờ Chu Cơ vì người tình mà hãm hại con mình. Đến lúc này gã không còn áy náy với Chu Cơ nữa.

Đến biệt viện, Hạng Thiếu Long sai bon Kinh Thiện đến một tòa đại sảnh chờ đợi, cùng Ngũ Phù cất bước vào trong đại đường. Sáu chiếu chia thành hai bên của đại đường, thấy Hạng Thiếu Long bước vào, tên gian tặc Lao ái lộ vẻ hân hoan, rồi cùng Phổ Cao, Hàn Kiệt, Lệnh Tề, Lao Tứ đứng dậy thi lễ, mấy ả thị nữ thì quỳ xuống đất, hầu hạ rất chu đáo.

Hạng Thiếu Long còn đang trả lễ thì mắt lướt qua, phát giác tứ hoa của Túy Phong lâu cũng đến, kẻ đang hầu hạ Phổ Cao là Bạch Lô, Điền Mỹ Mỹ và Dương Dự đều ngồi bên chiếu của Lao ái, Phi Yến thì ngồi bên Lao Tứ, Hàn Kiệt và Lệnh Tề đều có một ả đang hầu rượu, tuy không bằng bọn Bạch Lô nhưng cũng thuộc hàng có nhan sắc.

Hạng Thiếu Long thấy bọn họ vẫn chưa động đũa biết đang chờ mình, khiêm nhường nói rằng, „Xin thứ lỗi cho tiểu đệ đã đến trễ nhưng ngàn vạn lần đừng phạt rượu, nếu không tiểu đệ không những đến trễ mà còn về sớm nữa."

Mọi người thấy gã nói thú vị như thế thì cười ầm lên.

Khi Ngũ Phù dắt Hạng Thiếu Long ngồi vào chỗ bên phải của Lao ái, Lao ái hớn hờ mà cười rằng, „Chỉ cần Hạng đại tướng quân, người trước nay không thích đến chốn thanh lâu, chịu nể mặt quang lâm, bọn háo sắc chúng tôi đã thấy vinh hạnh vô cùng, nào dám tính toán đại tướng quân về sớm hay đến trễ."

Hạng Thiếu Long ngồi xuống đối diện với đại gian thương Phố Cao, Phố Cao nâng chén mà rằng, „Chén này không phải là rượu phạt mà là rượu chúc mừng. Đêm ấy tiểu nhân thua đến nỗi quên luôn cả họ mình nên chưa chúc mừng đại tướng quân vậy giờ đây xin phép để bù lỗi."

Hạng Thiếu Long chỉ nhấp môi lên chén rượu thì nhớ đến Mao Tiêu, nếu không nói có lòng cảnh giác, thì là lừa gạt bản thân.

Không biết vì có phải là do tâm lý hay không, Hạng Thiếu Long cảm thấy ánh mắt của Dương Dự và Điền Mỹ Mỹ nhìn gã hơi khác trước hình như là hận mà không có yêu.

Lao ái đặt chén rượu xuống trước tiên giới thiệu người ngồi bên cạnh Hàn Kiệt là cô nương Đơn Hà và người ngồi bên cạnh Lệnh Tề là Hoa Linh rồi cười nói, „Hạng đại nhân đừng trách tiểu nhân đa tình không chuyên, hai mỹ nhân bên cạnh hạ quan, thì có một là mời đến hầu hạ cho đại nhân. Tại hạ chỉ là thay người chiếu cố cho bọn họ, để tránh mỹ nhân cô tịch, giờ đây vật xin trả về chủ cũ, tùy đại nhân lựa chọn."

Hạng Thiếu Long đương nhiên không thể xem mỹ nhân là hàng hóa, song người của thời đại này ai cũng thế. Hoa đã có chủ đương nhiên là tài sản riêng của nam nhân, hoa không có chủ thì là một món hàng có thể mua bán trao tặng nhau. Cho nên Điền Mỹ Mỹ và Dương Dự đều hân hoan không lấy đó làm giận. Lại còn mỉm cười nhìn Hạng Thiếu Long chờ đợi gã chọn lựa.

Hạng Thiếu Long trở nên lúng túng thà đừng nghe lời của Ngũ Phù còn hơn có lời của y vào trong tai, gã không còn nhận rõ thái độ của mình với hai nữ nhân mình nữa.

Ung dung mà mỉm cười rằng, „Hạng mỗ làm sao dám dành người của Lao đại nhân, đại nhân cứ giữ lại. Hạng mỗ gọi cô nương khác là xong!“ Phố

Cao cười lớn nói, „Hạng đại nhân quả thật lợi hại, đã tránh đắc tội với một trong hai vị mỹ nhân của chúng ta.

Nếu Phổ mỗ sớm biết trước được bản sự này của đại nhân, thì sẽ không phán đoán sai trước khi đại nhân tử vô, khiến cho giờ đây túi đã trống trơn, chỉ đành nhờ vào Lao đại nhân tiếp tế mới có được thân mật với Tiểu Lôi."

Nói xong kéo Bạch Lôi vào lòng hôn lên má.

Bạch Lôi cúi lên đùi của Phổ Cao khiến cho mọi người ai nấy đều cười nghiêng ngả.

Chẳng biết là vì đã nắm rõ âm mưu của Lao ái hay không, Hạng Thiếu Long thấy mình không thể nào hòa nhập với không khí ở đây, nhớ lại mình trước kia thường đến chốn hoa rượu mới biết được mình đã thay đổi nhiều.

Lúc này gã vẫn chưa hiểu rõ mối quan hệ giữa Phổ Cao và Lao ái, theo lý Phổ Cao cùng một phe với Đỗ Bích, là phái cùng ủng hộ cho Thành Kiêu, kẻ đứng sau lưng là Tú Lệ phu nhân. Trở thành thế nước lửa với phái Lao ái và thái hậu, nhưng giờ đây lại ngồi chung với Lao ái thật khiến cho người ta thật khó hiểu.

Từ ánh mắt của Phổ Cao có thể thấy được con người y là thâm trầm đa trí, có dã tâm nhưng y luôn tỏ ra cho người ta thấy rằng mình chỉ là một thương nhân ham tửu sắc tiền tài, từ điểm này có thể biết được y quả thực không đơn giản.

Lệnh Tề cười nói, „Phổ lão bản quả thật biết nói chơi, ai mà không biết sinh ý của ngài vượt qua Tần, Triệu, càng làm càng lớn."

Phổ Cao than thở, „Nói đến làm sinh ý thì làm sao bằng được nhạc phụ đại nhân của đại tướng quân, giờ đây cả Quan Trung, Ba Thục và Hà Đông đều trở thành vật trong túi của ông ta, không nói đến súc vật, chỉ nói đến, dâu, tằm, gai, cá, muối, đồng, thiếc, lợi nhuận thu về cũng khiến cho người ta

giật mình, làm sao có thể so sánh với một người buôn bán nhỏ như tài hạ được."

Lao ái cười gượng, „Phổ gia không phải muốn tranh thủ sự thông cảm, nhờ Hạng đại nhân khuyên Ô gia trả món tiền đã thắng về cho ngài đấy chứ!“ Cả Hạng Thiếu Long cũng phải cười gượng. Cả Phổ Cao này cũng có sức thu hút.

Lệnh Tề bình thân nói, „Đại bản doanh của Phổ gia, chỉ luận Tam Xuyên từ xưa là đất đai của đế vương, còn những nơi khác như Thái Nguyên, Thượng Đạt, đều là đất Trung Nguyên, lại là con đường quan trọng đi về hai phía đông tây, sản vật phong phú thương nhân qua lại nơi này, kinh tế phát đạt. Phổ gia nói như thế chẳng phải là giống thê thiếp của người ta thì luôn đẹp!“ Lời ấy khiến cho mọi người cười ầm lên.

Hạng Thiếu Long ngẫm để ý đến tên mưu sĩ này của Lao ái, tuy chỉ có vài câu nói nhưng cũng đủ y là người có kiến thức.

Tên nội gián do tiểu Bàn cài vào vẫn chưa thấy xuất hiện có lẽ ngày tháng vẫn chưa được bao nhiêu, nên vẫn chưa được Lao ái tin cậy. Đợi âm mưu hại chết tiểu Bàn của y thành công, tình hình sẽ thay đổi.

Lúc này Phi Yến ngồi bên cạnh Lao Tứ bỗng kêu thét lên, thì ra Lao Tứ nén không được nên động tay động chân với nàng.

Tứ hoa của Túy Phong lâu là danh kỳ nổi tiếng của Hàm Dương, địa vị tuy hơi thấp kém nhưng muốn chạm vào thật khó hơn lên trời. Những kẻ quyền quý như Lã Bất Vi, Lao ái cũng phải tốn không ít công phu mới có thể động đến được họ. Điều này cũng là bởi giá trị của bọn họ không tầm thường. Giờ đây Lao Tứ lại vội vàng như thế cũng có thể thấy kẻ này chỉ là hạng tầm thường. Toàn nhờ là người thân của Lao ái, nên mới có địa vị này.

Lao ái và Lao Tứ cũng giống như Lã Bất Vi và kẻ bị bại chức là Lã Hùng, có thể thấy dùng người thân từ xưa đến nay là một tệ đoan, nhưng đó cũng

một trong những lý do của sự thất bại.

Đột nhiên Hạng Thiếu Long cảm thấy hối hận.

Năm xưa chỉ vì ham cái vui nhất thời mà trừ khử Lã Hùng, quả thực là không thông minh, nếu cứ để y ở lại trong đô vệ thì có thể lợi dụng y để kiềm chế Quân Trung Tà.

Nghĩ đến đây dù thế nào cũng phải đối xử tốt với Lao Tứ, trước khi Lao ái bị hạ bệ.

Lao ái trừng mắt nhìn Lao Tứ rồi nâng chén tạ tội với Phi Yến. Nàng mỹ nữ thống hận Hạng Thiếu Long ấy mới chuyển giận thành vui.

Phổ Cao vì muốn vẫn hồi không khí, than rằng, „Cứ nói về làm sinh ý, trọng phụ mới là cao thủ, chỉ cần thấy những ghi chép kỹ thuật làm nông trong Lã thị Xuân Thu của ông ta, đề cập rất nhiều vấn đề rộng lớn như phân biệt thổ tính, cải tạo thổ nhượng, trừ cỏ, diệt trùng, bón phân, thâm canh, sản xuất theo mùa, thì đã biết kiến thức của ông ta quả thật hơn người."

Hàn Kiệt cười nhạt, „Nếu Hàn Kiệt này có được quyền thế và tài lực như y thì cũng sẽ viết ra một bộ Hàn thị Xuân Thu, giờ đây người tài ở đại Tần đâu đâu cũng có, muốn làm gì mà chẳng được?"

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết Phổ Cao lòng dạ chẳng tốt lành gì, có ý đồ đào sâu mối mâu thuẫn giữa hai đảng Lã và Lao. Nhưng cũng thầm lo lắng.

Từ khi nghĩ đến dùng thuyết Ngũ đức thủy chung để đối kháng với Lã thị Xuân Thu, gã đã coi sơ qua Lã thị Xuân Thu, thật ra đây là một tác phẩm to lớn ảnh hưởng sâu sắc đến phần tử tri thức của thời này, đó là một sự di chuyển về mặt tư tưởng, đại khái có thể gọi là Lã thị chủ nghĩa.

Cho nên dù cho mưu gian của Lao ái có thành công đi nữa, thì kẻ có khả năng được lợi nhất không phải là Lao ái mà là Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi dễ dàng tạo ra khí thế bao trùm lên Chu Cơ. Khi y chính thức bước lên chiếc ghế nhiếp chính đại thần, nhờ vào thực lực của y trong hai bên văn võ, Hạng Thiếu Long và Lao ái sẽ gặp họa lớn.

Trong lúc suy nghĩ mông lung, thì có giọng oanh vàng vang lên, „Hạng đại tướng quân đang suy nghĩ gì mông lung, mà rượu không nhấp môi, phải chăng là không khỏe?"

Hạng Thiếu Long liền giật mình, thấy ánh mắt của mọi người quan tâm đến mình là Dương Dự đa tình, thuận miệng nói luôn, „Đêm qua uống nhiều, tỉnh dậy thì đầu óc lâng lâng."

Đang muốn tìm cớ để chuồn, thì Lao ái đã lên tiếng, „Nếu Mao tiên sinh không phải được bị quân gọi vào cung coi bệnh, thì sẽ sai y coi bệnh cho Hạng đại nhân. Mao tiên sinh trước đây là danh y, đảm bảo có thể dùng thuốc để lùi cơn say."

Hạng Thiếu Long nhất thời đổ mồ hôi.

Tiểu Bàn gọi Mao Tiêu vào trong cung, tất nhiên là lấy cớ xem bệnh để hỏi tin tức, nhưng Mao Tiêu là kẻ thi hành âm mưu của Lao ái, nếu dùng lời lẽ khéo léo, lại ngầm ra tay lừa tiểu Bàn uống thuốc độc, đó chẳng phải là họa lớn giáng xuống hay sao?

Nhưng nghĩ bụng tiểu Bàn chính là Tần Thủy Hoàng, chắc không thể bị khác hại đến nỗi trở nên ngu si, chỉ là chuyện đời khó đoán, lòng làm sao yên được, nghĩ đến đây, lập tức trong bụng như lửa đốt, đứng phắt dậy thì lễ nói, „Mong các vị thứ lỗi, Hạng mỗ chợt nhớ ra một chuyện gấp, nên phải lập tức đi trước để xử lý."

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn về hướng gã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 209: Xung Đột Chính Diện

L

ao ái nhúu mày nói, „Rốt cuộc là có chuyện gì gấp rút mà không sai bọn hạ nhân? Thức ăn vẫn chưa mang lên mà?

Huống chi thuộc hạ đã sắp xếp biểu diễn ca vũ cho đại nhân."

Phổ Cao cũng nói, „Hạng đại nhân chưa ngồi ấm chỗ, mà đã vội đi, bọn chúng tôi làm sao cho ngài đi được."

Hạng Thiệu Long thầm mắng mình hồ đồ, chuyện này có thể sai người khác đi làm, Ô Ngôn là người tốt nhất, chỉ cần y thông báo cho Đằng Dực, rồi Đằng Dực tìm Xương Bình quân bàn bạc là được. Hạng Thiệu Long cười nói, „Là tại hạ nhất thời hồ đồ, vậy thì sẽ căn dặn bọn hạ nhân, xin các vị thứ lỗi."

Bọn Lao ái nghe thế mới cho gã bước ra.

Hạng Thiệu Long bước ra khỏi đại đường đến căn đại sảnh ở phía ngoài, bọn Kinh Thiện đang ăn uống cười đùa với mấy ả tỳ nữ, vui vẻ vô cùng, nhưng lại không thấy Ô Ngôn ở đâu.

Khi hỏi, Ô Quang lo lắng nói, „ô Ngôn đại ca đã đi gặp người cũ, mong Hạng đại gia đừng trách."

Hạng Thiệu Long làm sao trách y, vốn là mình muốn bảo Kinh Thiện, nhưng nghĩ lại giờ đây có thể thừa cơ ra ngoài dạo bước, hỏi chỗ Ô Ngôn, khi sắp bước ra thì các các thiết vệ vội vàng đi theo.

Hạng Thiệu Long đã chán ngán suốt ngày có người đi sau lưng, lại thấy bọn họ đang ăn uống vui vẻ nên quyết định một mình bước ra, bước vào trong

vườn, lập tức tinh thần trở nên sáng khoái, nhớ lại bọn thê thiếp, nhưng giờ đây phải vờ vịt với bọn chúng, chỉ đành than khổ mà thôi.

Trong chốc lát đã bước vào con đường dẫn tới lầu chính, một là vì màn đêm đã buông xuống, hai là vì gã đi một mình, nên đôi lúc gặp người cầm đèn đi ngang qua, đều tin tưởng gã là người bình thường không để ý.

Khi sắp đến lầu chính, đột nhiên thấy Ngũ Phù vội vàng bước ra mà không đem theo đèn, khi đang đi ngang gã thì cúi đầu rẽ vào một ngõ nhỏ không hề biết rằng gã đang đứng đó.

Hạng Thiếu Long trong lòng nảy ra một ý, ẩn người trong bụi cây rồi đi sau lưng y.

Nếu không phải thấy y đi vào vườn trúc có bốn tòa tiểu lâu của Tứ Hoa thì gã sẽ không đi theo.

Bởi vì Tứ Hoa giờ đây đều đang ở chỗ Lao ái, Ngũ Phù lẽ ra phải bận rộn tiếp khách, quả thật không có lý do gì để đến đây, trừ khi có người đang chờ y.

Người có thể chờ Ngũ Phù ở thư phòng của Tứ Hoa nếu không phải là người của họ Lao thì cũng phải là người của họ Lã, những kẻ khác làm sao dám tranh với người của hai đảng này.

Giờ đây bọn người của Lao ái đã tập trung ở biệt viện, vậy thì há chẳng phải là người của Lã Bất Vi đang chờ ở đó hay sao?

Hạng Thiếu Long theo sát sau lưng Ngũ Phù, trong chốc lát đã đến vườn trúc. Rồi thấy ở lối ra vào có bóng người thấp thoáng, đưa Ngũ Phù vào.

Hạng Thiếu Long tiu nghỉu, lần trước vì có Hàn Sấm giúp đỡ mới có thể lọt vào trong đó. Giờ đây mình chẳng mang theo dụng cụ gì cả, muốn vào trong đó thật là khó.

Khi đang muốn rời khỏi thì trong đầu nảy ra một ý. Ngũ Phù chẳng phải đã nói có thể nghe lén bọn họ nói chuyện mà bọn họ không hề biết hay sao? Nghĩ rằng đây chắc không phải là lời giả dối, bởi vì chỉ cần Hạng Thiếu Long điều tra được, lập tức biết Ngũ Phù đang nói dối.

Những đồ dụng cụ nghe lén này, rất có thể sẽ giống với các thiết bị nghe lén trong phủ Tín Lăng quân ngày trước, tức là nằm ở đâu đây.

Hạng Thiếu Long không chậm trễ, dò tìm trong vườn trúc, trong chốc lát đã thấy trong vườn trúc có bốn gian nhà kho nhỏ, phía sau là bức tường cao.

Vội vàng lần mò tìm trong mỗi nhà kho ấy, lúc sau đã phát hiện có một gian thật là sạch sẽ, đặt bốn tủ lớn, khiến cho người ta có cảm giác không thể nào giống với ba cái kho tí nào, mà bốn tủ này đều đã bị khóa.

Hạng Thiếu Long vội vàng rút ra mũi phi châm, rồi nạy ồ khóa ra, mở tung cửa tủ, gã nén không được nỗi vui mừng của mình.

Chỉ thấy một ống đồng từ dưới đất nhô lên, đầu ống đồng phình ra như một cái loa, vừa đúng có thể áp tai vào.

Coi như Ngũ Phù đã không lừa gạt gã.

Trong ống đồng này không phải dẫn đến tòa tiểu lâu mà Ngũ Phù bước vào bởi vì không nghe được âm thanh gì.

Hạng Thiếu Long lại mở tiếp tủ khác, khi đến cái thứ ba thì nghe có âm thanh vội vàng ghé tai vào. Khi âm thanh truyền đến hình như là tiếng chén cụng nhau.

Một lát sau, có tiếng cười của nam nhân vang lên.

Vì âm thanh ống đồng dẫn đến cách đó mười mấy trượng cho nên những âm thanh thay đổi, mà lại càng không rõ ràng, cho nên trong một lúc không

thể nhận ra kẻ đó là Ngũ Phù hay ai.

Tiếp theo một kẻ nói, „Diệu kế của trọng phụ thật lợi hại, Hạng Thiếu Long tuy xảo quyệt, nhưng vẫn bị tiểu nhân qua mặt."

Hạng Thiếu Long đã nhận ra đó là lời nói của Ngũ Phù, nên nghiêng rằng trèo trẹo.

Một kẻ khác cười nói, „Cũng nhờ vào bản lĩnh của Ngũ lâu chủ, kế liên hoàn mới có thể dùng được, nếu ngày sau bị quân xảy ra chuyện thì không ai nghi ngờ chúng ta."

Vừa nghe thì đã biết đó là Quán Trung Tà.

Hạng Thiếu Long thầm kêu nguy hiểm. Nếu không phải ma xui quỷ khiến, làm cho mình nghe được lời của bọn chúng. Thì trận chiến này đã thua chắc. Từ đó có thể thấy tiểu Bàn sẽ là Tần Thủy Hoàng, nên phước to bằng trời. Mà Lã Bất Vi thua là do vận số.

Đồng thời trong lòng gã cũng cảm thấy chán nản. âm mưu độc kế của Lã Bất Vi thật là vô cùng vô tận, mình lúc nào mới có thể sống những ngày yên ổn đây? Chỉ đành chờ hắc long xuất hiện mà thôi.

Tiếng của Lã Bất Vi truyền vào trong tai gã, „Mỹ Mỹ vẫn còn ngồi ở chỗ tên phản bội ấy hay sao?"

Ngũ Phù trả lời, „Xin trọng phụ hãy yên tâm, Hạng Thiếu Long đã bị tiểu nhân dọa đến mất hồn sẽ mau chóng tìm cơ bỏ đi, để báo cho bị quân, mà tiểu nhân đã sớm cho Lao ái hay, Mỹ Mỹ đêm nay chỉ có thể ở lại từ giờ Dậu và Mùi, lát nữa tiểu nhân sẽ đưa Mỹ Mỹ về đây."

Lã Bất Vi lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Tên thái giám giả hiệu kia dám tranh mỹ nhân với Lã Bất Vi này, tức là không muốn sống nữa đây."

Hạng Thiếu Long biết không có gì để nghe nữa nên khóa tủ lại, vội vàng chuồn ra.

Về đến biệt viện của bọn Lao ái, thì thấy Khêu Nhật Thăng và ba giáo tịch của Vị Nam võ sĩ hành quán đều đã đến, lại có thêm bốn chỗ ngồi, và bốn mỹ nữ ngồi hầu rượu, nhan sắc hơi kém Đôn Hà, Hoa Linh của Hàn Kiệt và Lệnh Tề.

Khi đã quay về, kẻ đầu tiên làm khó là Dương Dự và Điền Mỹ Mỹ, bọn Lao ái và Phổ Cao cũng lên tiếng phụ họa, trách gã mượn cớ bỏ chạy, nếu không làm sao đến giờ mới quay về.

Hạng Thiếu Long so với lúc này thì đã khác hẳn, trước tiên chào hỏi khách sáo bọn Khêu Nhật Thăng rồi tự phạt mình một chén.

Sau khi Nhật Thăng đối ẩm với gã, dáng vẻ rất lạnh nhạt, riêng An Kim Lương và Thường Kiệt thì vẫn giữ địch ý, ngược lại Quốc Hưng thì vẫn giữ đúng lễ hạ thuộc nhưng chỉ thiếu nhiệt tình, song Hạng Thiếu Long cảm thấy y cũng có lòng cảm kích mình.

Lao ái không hề hài lòng với thái độ của bọn người Khêu Nhật Thăng. Cứ đưa mắt ra hiệu, Khêu Nhật Thăng giả vờ không thấy, không khí trở nên khác lạ.

Hạng Thiếu Long lúc này nhìn thấy Điền Mỹ Mỹ nhìn mình với ánh mắt đầy thù hận, thầm nghĩ ảnh hưởng của tâm lý thật là lợi hại, vì không còn tin lời của Ngũ Phù nữa, cho nên cảm giác hoàn toàn thay đổi.

Lúc này trong đại đường có tám chiếu rượu, mà chỉ có mỗi mình Hạng Thiếu Long không có người.

Lúc này thức ăn đã được bưng lên, mọi người đều dùng đũa bạc để tránh có kẻ hạ độc.

Lao ái cười nói, „Phố gia trước đây không hề tay không đến thăm bạn, lần này đến Hàm Dương, đã mang theo một đoàn ca vũ cơ xinh đẹp, giúp cho chúng ta mở rộng tầm mắt, trong đó có nàng tam tuyệt nữ Thạch Tố Phương, thanh, sắc, nghệ, đều tuyệt vời cả, khiến cho ai nấy đều điên đảo."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên trong lòng, nghe Lao ái nói như vậy thì đây là một vũ đoàn chuyên nghiệp đi lưu diễn, chứ không thuộc quyền của ai. Đây là thời đại cường quyền, Thạch Tố Phương làm sao có thể giữ được tự do mà đi lưu diễn khắp nơi?

Trong thời đại chiến quốc này, dù cá nhân hay tập thể, trừ người dân bình thường, tất cả đều có ý đồ hoặc mục đích về chính trị. Chiếu lý thì đoàn ca vũ này cũng không ngoại lệ. Chỉ thấy rằng bọn họ có quan hệ với Phố Cao thì biết rằng họ không hề đơn giản.

Phố Cao đặc ý nói, „Bốn nhân phải tốn hai tháng, tự mình đến Hàm Đan để tìm chủ đoàn là Kim lão đại, phải tốn nhiều tiền bạc và công sức mới có thể đưa đoàn này đến Hàm Dương, để biểu diễn trợ hứng trong lễ tế mùa xuân, đêm nay có thể nói là được xem biểu diễn trước."

Khêu Nhật Thăng chen vào nói, „Nghe nói tam tuyệt nữ Thạch Tố Phương và nhuyển cốt mỹ nhân Lan Cung Viên của nước Tề mà đêm qua đã biểu diễn trong phủ trọng phụ, cùng với Linh Lung Yến của nước Yên được gọi là tam đại danh cơ, không ngờ hôm nay hai nàng đã đến Hàm Dương, bọn chúng ta quả thật nhân phúc không kém."

Hạng Thiệu Long lần này mới biết nàng mỹ nữ uốn dẻo hành thích mình đêm hôm qua tên Lan Cung Viên. Trong tam đại danh cơ, chí ít cũng có một nữ thích khách xuất sắc.

"Còn hai nàng kia thì thế nào?" Hạng Thiệu Long không nén nổi sự tò mò.

Lao ái cười nói, „Trọng phụ chắc đã thưởng thức mùi vị của mỹ nhân nhuyển cốt, không biết Phố gia đã thưởng thức qua Thạch Tố Phương hay

chưa?"

Các nam nhân đều cười ầm lên, bọn thiếu nữ thì giả vờ e lệ.

Hạng Thiếu Long thì trong lòng cười thầm, Lao ái chỉ trọng dụng những hạng người chỉ biết đến chuyện gió trăng, quả thật đó là một nguyên nhân thất bại.

Phổ Cao cười phụ họa với mọi người rồi mới nói, „Nếu dễ dàng như vậy, e rằng Thạch Tố Phương đã được người khác mua về làm của riêng. Mỗi khi Thạch Tố Phương đến một nơi, đều có người đảm bảo sẽ không bị ép bán thân, lần này người đảm bảo là Phổ mỗ, thử hỏi Phổ mỗ sao có thể làm được điều ấy?"

An Kim Lương đang nhồm nhoàm nhai miếng thịt, bảo rằng, „Thật là đáng tiếc!"

Rồi mọi người cười ầm lên.

Lúc này Dương Dự đứng dậy, bưng bình rượu về phía Hạng Thiếu Long, ngồi lên đùi gã cười tươi như hoa mà nói rằng, „Hạng đại nhân để nô gia kính ngài một chén!"

Hạng Thiếu Long bưng chén rượu để nàng rót vào.

Lao ái cười nói, „Vị cô nương đã có ý với Hạng đại nhân, Hạng đại nhân hãy cứ giữ nàng lại, đảm bảo tam tuyệt của nàng sẽ không kém Thạch Tố Phương."

Mọi người lại cười ầm, chỉ có bọn Khêu Nhật Thăng thì vẫn phớt lờ, vẫn giữ địch ý với Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thấy nàng e lệ cúi đầu, dù biết nàng đang diễn kịch, nhưng trong lòng vẫn nhộn nhạo. Đó là phản ứng bình thường của nam

nhân đối với mỹ nữ, nhất là nghĩ tới nàng độc như rắn rết, lại càng thêm cảm giác mạo hiểm.

Dương Dự lườm gã rồi lại cúi đầu tỏ vẻ rằng, „Nếu Hạng đại nhân có thể dành chút thời gian, Dương Dự nguyện nâng giấc ngủ."

Hai câu này vì nói rất nhỏ, chỉ có Hạng Thiếu Long nghe được, cho nên càng tăng thêm cảm giác.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn nàng, suýt chút nữa lên tiếng chấp nhận. May mà nhớ lại gần đây trước khi gà gáy đều phải thức dậy luyện kiếm, nên ý chí cũng kiên nghị hơn. Nghiến răng hạ giọng nói rằng, „Tâm kết khó giải, mong cô nương thứ lỗi."

Dương Dự nhìn gã bằng con mắt ai oán, rồi lui về chỗ Lao ái.

Hạng Thiếu Long chủ động nâng chén chúc rượu mọi người, mọi người đều trả lễ, nhưng phía bên Khêu Nhật Thăng ngoài Quốc Hưng, những kẻ khác đều có vẻ miễn cưỡng, thiếu sự nhiệt tình.

Rồi Khêu Nhật Thăng và Phổ Cao đối ẩm với nhau.

Khi Hạng Thiếu Long còn đang làm lạ cố gì Lao ái không thể kiềm chế được Khêu Nhật Thăng, thấy có hai người Phổ, Khêu đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười đầy thâm ý thì hiểu ngay mối quan hệ giữa Lao ái và Khêu Nhật Thăng.

Khêu Nhật Thăng trước kia là người của Dương Tuyền Quân, thuộc phe Thành Kiêu. Giờ đây, y vẫn là người của phe Thành Kiêu, nhưng lại cấu kết với Đỗ Bích và Phổ Cao.

Đỗ Bích và Phổ Cao thế lực tuy lớn, nhưng tập trung ở ba quận phía đông, hình thành nên căn cứ địa cho Thành Kiêu.

Tất cả điều này là do Lã Bất Vi một tay tạo dựng nên, để có thể khiến cho Chu Cơ và Tiểu Bàn phải dựa vào y.

Bọn Đỗ Bích hy vọng có thể cắm chân ở Hàm Dương, vì thế mới có chuyện Khê Nhật Thăng giả vờ đi theo Lao ái, khiến cho Lã Bất Vi xúi giục Chu Cơ làm khó cho bọn họ.

Nếu quan hệ phức tạp kỳ lạ đã hình thành như thế.

Gã đành chơi trò chơi quyền lực với Lã Bất Vi.

Hiếu được điều này, Hạng Thiệu Long biết mình đã trở thành kẻ địch số một của phía Phổ Cao, Đỗ Bích và Khê Nhật Thăng.

Nếu trừ được Hạng Thiệu Long, thì có thể phá được cục diện cân bằng giữa các thế lực ở Hàm Dương.

Đối với bọn người Phổ, Đỗ mà nói, càng loạn thì càng hay.

Dù giờ đây phía những người phản đối Lã Bất Vi trong phía quân đội nước Tần rất nhiều, chỉ cần Đỗ Bích có thể liên kết với một thế lực lớn nhất của phe đó, ví như Vương Hột, Vương Lăng, Vương Tiễn, Xương Bình quân, An Cốc Hề, thì Thành Kiêu có thể trở về giành ngôi vị cùng với tiểu Bàn, người đang được Lã Bất Vi ủng hộ về bề ngoài.

Chỉ cần trừ trở ngại to lớn là tiểu Bàn này, Thành Kiêu đương nhiên trở thành người kế vị của đại Tần, mà điều trước tiên phải làm là trừ khử Hạng Thiệu Long khiến cho Hàm Dương rối loạn, bọn chúng mới có thể khuấy nước mà bắt con cá tiểu Bàn này.

Lúc này, gã thấy Khê Nhật Thăng nhiều lần ra hiệu cho Quốc Hưng, một lát sau, Quốc Hưng mới nói với vẻ miễn cưỡng rằng, „Đại tướng quân không biết có rảnh đến hành quán của chúng tôi để biểu diễn đao pháp cho chúng tôi mở rộng tầm mắt hay không?"

Cũng với một câu nói như thế, so với lời Quốc Hưng nói ở Túy Phong Lâu trước khi xảy ra trận quyết chiến đã hoàn toàn không còn căng thẳng. Có thể thấy cái nghĩa do Kỷ yên Nhiên để lại, cái lợi do tiểu Bàn cho y, đã ít nhiều lay động được Quốc Hưng.

Nói cho cùng phe tiểu Bàn vẫn là có thể nhất, Quốc Hưng vì trước đây vì đi theo Dương Tuyền quân, nên mới không thể đi cùng bọn Hạng Thiếu Long. Giờ đây có được thời cơ tốt, muốn y hy sinh cho Khêu Nhật Thăng quả thật là khó.

Hạng Thiếu Long vẫn chưa lên tiếng, Lao ái giả vờ ngạc nhiên nói, „Đạo pháp của Hạng đại tướng quân, Quốc đại nhân chẳng phải đã chứng kiến rồi sao? Sao lần này lại muốn xem nữa?"

Mấy câu ấy không hề khách sáo, rõ ràng Lao ái rất không vui.

Khêu Nhật Thăng cười ha ha nói, „Chính bởi vì đạo pháp như thần của Hạng đại nhân, bọn chúng tôi mới mời Hạng đại nhân đến hành quán chỉ điểm, xin nội sử đại nhân đừng hiểu nhầm."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Nếu Khêu quán chủ chấp nhận ngày mai tự mình ra tay, Hạng Thiếu Long này làm sao bỏ qua cơ hội đến hành quán để học hỏi."

Lời ấy vừa nói ra, bao gồm cả Phổ Cao, mọi người đều biến sắc.

Câu nói này tuy khách sáo, nhưng cho thấy Hạng Thiếu Long có ý giết Khêu Nhật Thăng, rồi sau đó không ai dám truy cứu, bởi vì đó là Khêu Nhật Thăng tự rước lấy.

Còn nguyên nhân mà Phổ Cao và Khêu Nhật Thăng biến sắc, là bởi đã cảm thấy Hạng Thiếu Long nhìn thấu được thật sự giữa bọn chúng và Lao ái nên mới không lưu tình như thế.

Còn nguyên nhân bọn Lao ái biến sắc là bởi vì Hạng Thiếu Long nói ra lời này với một kẻ có địa vị như Khêu Nhật Thăng, dù biết chắc sẽ bại nhưng cũng chỉ đành bước ra ứng chiến, không còn cách nào tránh né được.

Bọn thiếu nữ như Điền Mỹ Mỹ thì bị khí thế anh hùng của Hạng Thiếu Long lay động, tim đập thành thành.

Quả nhiên Khêu Nhật Thăng ngửa mặt lên trời cười, hào khí ngất trời, nói, „Một năm qua, không ai chịu tử thí với bốn quán chủ như Hạng đại nhân, ngày mai giờ Ngọ, Khêu mỗ sẽ chờ đợi đại giá của đại nhân trong quán."

Nói xong đứng phát dậy thi lễ với bọn người Phổ Cao và Lao ái, rồi phát tay áo mà đi.

Bọn Quốc Hưng chỉ đành thi lễ đi theo y.

Mọi người lúng túng nhìn nhau, không ngờ Khêu Nhật Thăng lại hẹp dạ đến vậy, lúc này Ngũ Phù bước vào quay đầu nhìn theo Khêu Nhật Thăng.

Hạng Thiếu Long cười, „Ngũ lâu chủ phải chăng đến đón mỹ nữ cho trọng phụ?"

Lao ái và Ngũ Phù đều đồng thời biến sắc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 210: Tam Tuyệt Mỹ Nhân

N

gũ Phù hai chân mềm nhũn, khụy xuống.

Thật ra, y nhất thời không hiểu đã xảy ra chuyện gì ở đây.

Chỉ biết chuyện mình đang nghĩ trong lòng đã bị Hạng Thiếu Long vạch trần, vì có tật giật mình. Cũng giống như một người đang mặc bộ y phục đầy, đột nhiên bị lột trần truồng ra trước mắt mọi người.

Hạng Thiếu Long tuy đã biết được một điều, nhưng Ngũ Phù tưởng rằng gã đã biết toàn bộ.

Tức thời y vẫn chưa ý thức được hậu quả thật sự, nhưng trong tiềm thức thì biết rằng nếu hành vi đê tiện của mình bị vạch trần, thì có lẽ sẽ đắc tội với bị quân và Hạng Thiếu Long, tức sẽ gây họa diệt tộc.

Cho nên, y khụy xuống cũng là phản ứng của tiềm ý thức Lao ái biến sắc là bởi Ngũ Phù lừa gạt y.

Đầu tiên, Ngũ Phù nói dối Điền Mỹ Mỹ không khỏe nên phải nghỉ sớm, đương nhiên không thể cùng qua đêm với y, nào ngờ là vì phải hầu hạ Lã Bất Vi, cho nên chuyện này không thể nhịn được.

Y tuy lấy làm lạ là sao hạng Thiếu Long lại biết được Điền Mỹ Mỹ sẽ hầu hạ Lã Bất Vi, nhưng sự phẫn nộ đã che lấp nỗi thắc mắc này.

Trừ Điền Mỹ Mỹ đã đoán được một vài phần, những người khác đều ngạc nhiên nhìn Ngũ Phù đang quỳ dưới đất, không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Ngũ Lâu chủ làm sai chuyện gì ư? Có câu, cả đời không làm gì thẹn với lòng, nửa đêm gõ cửa sẽ không kinh sợ.

Ngũ Lâu chủ xem ra thì ngược lại, mới nghe có một câu thì đã quỳ xuống, vậy là có làm sao."

Ngũ Phù cũng là hạng xảo quyệt, định thần xong thì thầm trách mình nhất gan, vội vàng nói ho khan rằng, „Tiểu nhân chỉ là mất đà nên khuy xuống, các vị đại nhân đừng cười."

Lao ái lạnh lùng lên tiếng, „Lâu chủ đến đây chẳng phải là đưa Mỹ Mỹ đến cho trọng phụ đại nhân hay sao?"

Ngũ Phù đối với Lao ái, không hề e sợ như đối với Hạng Thiếu Long, vội vàng nói, „Sự thật quả như thế, song nếu nội sử đại nhân không vui, tiểu nhân sẽ đi từ chối trọng phụ vậy."

Ngũ Phù lúc này vẫn chưa hoàn hồn, chỉ muốn mau chóng bỏ đi, để điều tra tại sao Hạng Thiếu Long đã phát giác người của Lã Bất Vi đến.

Điền Mỹ Mỹ cười giòn tan, xóa tan không khí nặng nề, yếu điệu nói, „Hạng đại tướng quân vừa rồi mới đi ra ngoài một vòng, phải chăng là đã gặp trọng phụ?"

Hạng Thiếu Long thừa biết Điền Mỹ Mỹ thừa cơ thông báo cho Ngũ Phù để cho y không cần lo lắng tưởng Hạng Thiếu Long đã biết được bí mật. Từ điểm này có thể biết Điền Mỹ Mỹ quả thật là người của Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long nói, „Ta không thấy trọng phụ nhưng thủ hạ của ta thấy tùy tùng của ngài nên mới thuận tiện đoán thử nào ngờ khiến cho Ngũ Lâu chủ phải giật mình."

Ngũ Phù và mọi người mới hiểu ra, Hạng Thiếu Long thì buồn cười trong lòng.

Lao ái đưa tay qua ôm eo Điền Mỹ Mỹ, quát Ngũ Phù rằng, „Lâu chủ chắc phải biết nên làm thế nào rồi chứ?"

Ngũ Phù gạt đầu, lồm lủi ra khỏi đại đường.

Phổ Cao nâng chén cười, „Cả đời không làm chuyện thẹn với lòng, nửa đêm bị gõ cửa cũng không sợ. Lần đầu tiên Phổ Cao này mới nghe được câu nói có ý nghĩa như thế, Hạng đại nhân lời hay như châu ngọc, Phổ Cao xin kính một chén."

Mọi người đều cảm thấy như vậy, nâng chén mời Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long trong lòng cười khỗ, biết mình lại dùng một câu nói vượt qua thời đại này. Phổ Cao cố ý dùng lại hai câu này, tức là đã thấy được lòng dạ của Ngũ Phù.

Lúc này mọi người đều đã ngấm rượu được mấy phần, Lao ái cười nói, „Chúng ta hãy tạm thời quên chuyện ngày mai, trước tiên hãy thưởng thức tài nghệ biểu diễn của Thạch Tổ Phương!"

Hạng Thiệu Long nâng chén, „Hôm nay có rượu thì hãy say hôm nay, nổi sầu ngày mai thì hãy để ngày mai lo, chúng ta cạn chén."

Mọi người đều nín thở chờ đợi sự xuất hiện của Thạch Tổ Phương.

Cả Hạng Thiệu Long cũng chờ đợi nàng.

Đội nhạc gồm mười tám thiếu nữ, lúc này đang đứng ngoài cửa, khi có tiếng nhạc trời lên, thì bắt đầu uốn éo lắc lu tiến vào.

Bọn họ ai nấy cũng trẻ trung xinh đẹp, người mặc áo hoa lại có thêm vũ hoa nên hấp dẫn vô cùng.

Đột nhiên tiếng nhạc thay đổi, hai nhóm ca cơ xinh đẹp, mỗi nhóm tám người, mỗi người đều cầm quạt lông, người mặc tơ nhẹ chia làm hai bên tiến vào trong đại đường, mỗi người mỗi vẻ, khiến cho ai nấy đều trầm trồ khen không ngớt.

Nước Tần sau là nước mạnh nhất nhưng nếu nói về văn hóa, phong lưu thì không phải đối thủ của sáu nước kia.

Điền Mỹ Mỹ đã là vũ cơ thuộc hàng nhất lưu của nước Tần, nhưng mấy đoàn ca nữ đến từ phương đông này thì chỉ đành hổ thẹn không bằng.

Tuyệt vời nhất là dưới lớp áo mỏng manh, da thịt trắng hồng của các nàng đều hiện ra hết, khiến cho bọn nam nhân đều mặc sức nhìn, Lao Tử thì cáng ngậy ngất hơn.

Hạng Thiệu Long nhân đó quan sát phản ứng của mọi người, bọn Lao ái, Lệnh Tề, Hàn Kiệt tuy không thất thần như Lao Tử, nhưng cũng trở mắt ra, mồm thì há hốc. Chỉ có Phổ Cao vẫn trầm lặng, thì biết ngay kẻ này chỉ giả vờ để tạo ấn tượng giả cho người ta.

Trong nhóm vũ cơ, sau khi đã múa xong thì lại tụ thành một vòng tròn lớn, cất nhẹ tiếng hát.

Hạng Thiệu Long thì chẳng hiểu họ đang nói gì, đang suy nghĩ thì bọn vũ cơ đột nhiên tản ra như một bầy bướm, một nàng mỹ nhân tuyệt sắc hiện ra ở giữa.

Mọi người đều không biết mỹ nhân này đã đến từ lúc nào, mà có thể núp ở giữa đám ca cơ này, đến khi Phổ Cao vỗ tay trước thì mới bình tĩnh phụ họa theo.

Mỹ nhân này mặc bộ y phục thêu hoa màu vàng, chân mang hài thêu, trên đầu cài một cây trâm đôi mồi, hai tay đeo thêm vòng hạt minh châu, trên cổ là một sợi dây chuyền làm bằng bạch thạch thập hợp với làn da trắng trẻo, thân hình mảnh khảnh, dáng vẻ yếu điệu, xinh đẹp đến mê người của nàng.

Trên khuôn mặt thon thon là đôi mắt long lanh, hai lúm đồng tiền, càng làm tô điểm thêm cho làn môi đỏ hồng của nàng, khiến cho người ta có cảm

giác nàng không hề vương một chút bụi trần nào.

Nàng tuy ngồi dưới đất, chưa có động tác nào, nhưng người ta cũng cảm thấy dáng vẻ của nàng thật là nhàn nhã, nhẹ nhàng.

Hạng Thiếu Long ấn tượng sâu sắc nhất là chiếc cổ vừa trắng lại vừa thanh tú của nàng, khiến cho nàng tỏa ra một khí chất cao quý, không hề kém Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên.

Khuôn mặt Thạch Tổ Phương vừa hiện ra, bất luận là nam hay nữ đều ngây ngất trước vẻ đẹp ấy.

Các ca cơ khác đều ngồi xuống bao quanh nàng, phất quạt nhẹ về phía nàng, khiến cho người ta mới hiểu rõ rằng nàng chính là linh hồn trung tâm của vũ đoàn nay.

Thạch Tổ Phương hình như không biết mình trở thành là mục tiêu của ánh mắt mọi người, vẫn như ngồi một mình trong khuê phòng, rồi nàng nhẹ nhàng từ từ cất tiếng ca.

Từ bờ môi của Thạch Tổ Phương phát ra tiếng ca nhẹ nhàng, như mây như nước, mọi người đều thu hút bởi tiếng ca ấy.

Hạng Thiếu Long vốn là người không hiểu gì về âm luật, nhưng vì mấy năm nay bị ảnh hưởng bởi Kỷ Yên Nhiên, đã hiểu được chút ít, lúc này hiểu được tiếng ca của nàng có hiện sự u buồn, trong đầu hiện một bức tranh xinh đẹp, nàng hát rằng có một nàng tiên ở trong thung lũng sâu, đang than thở cho cảnh của mình, tiếng ca của nàng hay như là tiếng ca của Kỷ Yên Nhiên vậy.

Nàng đang hát bài Hái rau lư trong Kinh Thư, bài thơ này hiểu như cả cảnh chiến sĩ xuất chinh, nàng không ngừng lặp lại cái điệp khúc Hái rau lư... Hái rau lư...sau đó là một đoạn tả về tình cảm của các tướng sĩ, đó là tiếng ca đầy ai oán, khiến ai cũng điên đảo thần hồn.

Tiếng ca của nàng tuy lúc nhặt lúc vang. Lúc hư lúc thực, nhưng rất rõ ràng, nhả chữ rất chính xác, ai cũng có thể nghe được từng chữ. Khi nàng hát đến đoạn nếu ta đi, dương liễu bịn rịn, mây tan nghỉ lại mưa tuyết bay bay, đường đi trắc trở, vừa khát vừa đói. òng ta bi thương, nào biết ta buồn. Tiếng ca dần dần nhỏ lại rồi mất hút, như hòa nhập với ngàn núi vạn sông, lúc này các vũ cơ khác bắt đầu vây lại che lấy nàng rồi phủ quạt lại, toàn thể đều lui ra cửa.

Người nghe ngây ngất đến quên cả vỗ tay.

Hạng Thiếu Long cũng ngẩn ngơ nhưng không điên đảo thần hồn.

Khi mọi người còn đang say sưa, một đại hán mặc y phục lòe loẹt tuổi khoảng hơn bốn mươi tiến vào, quỳ xuống đất nói, „Kim Thành bá kiến Phố Gia và các vị đại nhân."

Phố Cao định thần lại cười rằng, „Vị này chính là Kim lão đại, toàn là nhờ y khổ công huấn luyện, chư vị mới có thể nghe được tiếng ca vừa rồi." Rồi giới thiệu mọi người với Kim lão đại.

Lao ái vui vẻ nói, „Người đâu, hãy thưởng mười đỉnh hoàng kim cho Kim lão đại."

Rồi có kẻ hạ nhận đem tiền đến cho Kim lão đại.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm gần đây quả thật là Lao ái đã kiếm được nhiều tiền mới phóng tay như thế.

Khi Kim lão đại đang cảm tạ, Phố Cao nói với vẻ đầy thú vị, „Thái độ của Thạch cô nương đêm nay thế nào? Có thể mời nàng đến nói chuyện với ta chăng, để cho bọn chúng ta thể hiện lòng ngưỡng mộ."

Kim lão đại rõ ràng chuyên ứng phó với những chuyện như thế này, giả vờ hạ giọng nói với giọng bí hiểm, „Xin đừng gấp gáp với nàng. Đợi tiểu nhân tìm được thời cơ, thì sẽ sắp cho nàng gặp mặt các vị đại nhân, chuyện này hãy cứ giao cho tiểu nhân."

Các thiếu nữ nghe như thế đều thở phào.

Bọn tứ hoa của Túy Phong lâu thì càng lộ vẻ hờ hững, như chẳng có Thạch Tổ Phương vào đâu, nhưng trong bụng thì rất đổ ky.

Nói luận về sắc đẹp, Điền Mỹ Mỹ so với Thạch Tổ Phương quả thật không kém bao nhiêu. Nhưng nếu luận về tài nghệ thì chỉ ít cũng thua một bậc. Còn về cách ăn mặc bề ngoài thì thua nhiều lắm, giả sử những điều đó đều do Kim lão đại nghĩ ra thì y quả thật không đơn giản.

Kim lão đại quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Mỹ nữ của tiểu nhân trước đây mắt nhô cao quá đầu, nhưng đối với Hạng đại nhân thì đặc biệt để ý. Đêm nay chính vì lúc đại nhân cũng dự tiệc nên rất vui mừng, lại còn hát bài hát hay nhất của nàng nữa."

Hạng Thiếu Long trả lời với lời khiêm nhường. Đồng thời trong lòng mừng thầm, vừa rồi khi Thạch Tổ Phương cất tiếng hát, từ đầu đến cuối không hề nhìn mình, mà Kim lão đại lại nói như thế, rõ ràng là do Phổ Cao dặn dò để khơi dậy lòng đổ ky của Lao ái đối với mình.

Quả nhiên Lao ái lộ vẻ ganh tị, cười ha ha mà rằng, „Đã như thế, ông sắp xếp cho Thạch tiểu thư gặp riêng Hạng đại nhân là được, nếu có bọn chúng tôi thì sẽ trở thành vật cản mất."

Hạng Thiếu Long tiếc không đập cho Kim lão đại một trận, đồng thời thầm mừng thủ đoạn độc ác của Phổ Cao.

Cái kế li gián này thật dùng cho Lao ái rất hiệu quả.

Bởi vì Lao ái trước đây luôn đổ kị với quan hệ của Thiếu Long và Chu Cơ, cho nên mấy câu nói vừa rồi của Kim lão đại đã nhằm trúng đích.

Hạng Thiếu Long quay đầu sang Lao ái, cười gượng gạo nói, „Lao đại nhân đừng cho rằng lời nói của Kim lão đại là thật, ta thấy Thạch tiểu thư không hề để ý đến kẻ nào mới phải."

Lao ái cười khan hai tiếng, rõ ràng là khó giải thích.

Người vui mừng nhất đương nhiên là Phổ Cao, lại nâng chén chúc rượu.

Kim lão đại thừa cơ lui ra ngoài.

Một lát sau Ngũ Phù lại đến, lại còn có ba người Lã Bất Vi, quản Trung Tà và Hứa Thương, rồi chặn Kim lão đại.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ, ngạc nhiên nhìn.

Lã Bất Vi đến giữa sảnh đường, quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Lao ái, cười ha ha nói, „Lần này ta phạt nội sử đại nhân ba chén rượu."

Bọn Lao ái, Hạng Thiếu Long đứng dậy thi lễ, mấy ả thiếu nữ đều quý phục xuống đất.

Lao ái trước đây ở dưới trướng của Lã Bất Vi, gần đây vì có Chu Cơ chống lưng, cho nên thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn còn kiêng dè Lã Bất Vi ít nhiều, tuy không gặp mặt thì có thể ra oai nhưng giờ đây mặt đối mặt, lập tức hạ mình xuống nói, „Trọng phụ sao lại hỏi tội tích?"

Lã Bất Vi vuốt râu cười nói, „Thiếu Long, Hứa lão bản và các vị mỹ nhân có thể làm chứng để ta lần lượt kể tội ra, xong có thể phạt là có lý hay không?"

Hứa Thưởng ở phía sau lưng Lã Bất Vi quát rằng, „Sao không rót rượu phạt cho ngự sử đại nhân."

Lã Bất Vi hân hoan nói, „Các vị mỹ nhân hãy ngồi dậy đi."

Bọn thiếu nữ đều y theo lời ngồi dậy.

Điền Mỹ Mỹ và Dương Dự một người cầm bầu rượu, người kia cầm chén, rót ra một chén rượu, đưa dâng lên cho Lao ái, Lao ái lúc này như chuột gặp mèo.

Hạng Thiệu Long bất ngờ trong lòng khen hay.

Lã Bất Vi vừa bước vào đã đè bẹp khí thế của mọi người, hoàn toàn nắm được quyền chủ động.

Lúc này Kim lão đại ngơ ngác đứng bên cạnh Ngũ Phù, không hiểu rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

Bọn thủ hạ của Lao ái thấy Hạng Thiệu Long và Phổ Cao cũng cứng họng nên càng không thể chen vào.

Quản Trung Tà đứng bên cạnh Lã Bất Vi thì mỉm cười, thần thái rất tự nhiên, khiến cho con người ta không nhìn thấy mấy ngày trước y đã bại dưới Bách Chiến bảo đao của Hạng Thiệu Long.

Lã Bất Vi vỗ tay phía sau lưng, ung dung bước về phía Lao ái tủm tỉm cười nói, „Tội đầu tiên, chính là biết rõ bốn trọng phụ đến Túy Phong lâu mà vẫn không bước ra chào hỏi, quan hệ của chúng ta đã trở nên khác lạ từ lúc nào?"

Lao ái cảm thấy lúng túng lắm trả lời rằng, „Đáng phạt! Đáng phạt!" rồi dốc cạn chén rượu thứ nhất.

Khi Phổ Cao nhìn thấy Điền Mỹ Mỹ đang rót chén rượu phạt thứ hai cho Lao ái thì cười ha ha nói, „Chén rượu phạt thứ nhất của trọng phụ, kẻ đáng phạt là chúng tôi mới phải."

Lã Bất Vi lắc đầu cười, „Bốn trọng phụ nào dám trách Phổ lão bản, nhưng trách tiểu Lao là điều đương nhiên, đúng không? Ngự sử đại nhân.“ Trong mắt Lao ái lướt qua tia tức giận nhưng rồi biến mất ngay, câu nói đó thâm mắng y bội nghĩa. Cúi đầu trầm giọng nói, „Lời của trọng phụ đương nhiên không thể sai được. Không biết tội thứ hai phải phạt là gì?"

Lã Bất Vi đưa mắt sang phía Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Thiếu Long liệu việc như thần hay là người đoán thử?"

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn Lao ái cười gượng gạo nói, „Trọng phụ hành động gây bất ngờ cho người ta, Thiếu Long làm sao đoán được?"

Lã Bất Vi cảm thấy đắc ý lắm, rồi quay bước về chỗ ban này, cuối cùng bước đến cửa nhìn mọi người cười rằng, „Chén thứ hai vẫn là chuyện có liên quan đến chén rượu phạt thứ nhất, vừa rồi gặp Kim lão đại hỏi ra thì đã biết Lao ái, tiểu Lao đã sắp hết buổi biểu diễn tài nghệ của tam tuyệt nữ, một cơ hội hiếm có như thế này, Tiểu Lao làm sao có thể bỏ qua phần của Lã Bất Vi này được?"

Quản Trung Tà phụ họa, „Ta đương nhiên không có tư cách trách phạt tiểu Lao, nhưng cũng không khỏi trách được tiểu Lao coi ta như là bạn bè."

Lao ái bị mỗi người trách một câu, hết đường chống đỡ, mà bọn họ hễ cứ mở miệng ra thì gọi tiểu Lao như ngày trước, sắc mặt bắt đầu khó coi, nhưng khổ vì thế vẫn không bằng Lã Bất Vi, chỉ đành nuốt cơn giận này xuống, uống cạn chén rượu thứ hai, thở dài than rằng, „Chén rượu phạt thứ ba thứ lỗi cho tíchức không hiểu được nguyên do."

Phổ Cao nhíu mày nhìn hai người Lã, Lao ngơ ngác không hiểu được nguyên do gì Lã Bất Vi lại công nhiên bĩ mặt Lao ái như vậy.

Chỉ có Hạng Thiếu Long lờ mờ đoán được nguyên nhân, cũng là bởi Lã Bất Vi tưởng rằng mình đã lừa gạt được Hạng Thiếu Long thông qua Ngũ Phù, hãm hại Lao ái, nên mới có ý làm khó cho Lao ái, nhưng mục tiêu thật sự chính là Chu Cơ.

Nếu tiểu Bàn chấp nhận liên kết với Lã Bất Vi để đối phó với Lao ái thì dù cho Chu Cơ có muốn cũng không thể bảo vệ nổi y.

Lại nghĩ sâu thêm một phần nữa, Lã Bất Vi rõ ràng là muốn thăm dò thử xem Hạng Thiếu Long phải chăng đã trúng kế phản gián của y.

Nghĩ đến đây Hạng Thiếu Long nói, „Nếu tội thứ ba có liên quan đến Mỹ Mỹ tiểu thư, thì mong trọng phụ đại nhân tạm thời tha tội cho nội sử đại nhân, đừng nói ra nữa, vậy thì mọi người đều vui, hãy về nhà mà nghỉ ngơi."

Lần này đến lượt bọn Lã Bất Vi, Quản Trung Tà biến sắc, rõ ràng Hạng Thiếu Long đã nói trúng được tâm sự của bọn họ.

Điền Mỹ Mỹ thất sắc nhìn Hạng Thiếu Long rồi cười gục xuống run lên bần bật.

Lao ái lập tức vỡ lẽ ra, biết rằng Lã Bất Vi sắp công khai tuyên bố nạp Điền Mỹ Mỹ làm thiếp, nếu lần này y tranh đoạt mỹ nhân với Lã Bất Vi thì quả là tội rất lớn, phụ ơn cất nhắc của Lã Bất Vi.

Trong sảnh đường im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng của cả kim rơi.

Lã Bất Vi rốt cuộc vẫn là một nhân kiệt nâng được thì bỏ xuống được, hướng ngón tay cái về phía Hạng Thiếu Long khen rằng, „Thiếu Long hay lắm, chính vì hai câu nói này của người bốn trọng phụ lấy về chén rượu phạt thứ ba."

Rồi lạnh lùng nói, „Mỹ Mỹ hãy về tiểu lâu trước, lát nữa bốn trọng phụ sẽ đến gặp nàng."

Điền Mỹ Mỹ lo lắng nhìn Lao ái, lúc này Lao ái giận đến nổi xanh mặt, cúi đầu đứng dậy đột nhiên nước mắt tuôn thành dòng, bưng mặt chạy ra ngoài.

Hàn Kiệt tay đặt lên đốc kiếm, nhìn Lao ái, rõ ràng, là chỉ cần một ánh mắt của Lao ái thì lập tức sẽ ra tay. Quân Trung Tà và Hứa Thương đều đặt tay lên đốc kiếm, nhưng cố ý không thêm dòm Hàn Kiệt, ra vẻ hờ hững.

Trong đại đường nhất thời đầy sát khí.

Trong mắt Lao ái hung quang chợt hiện lên rồi tắt, thở dài chậm rãi nói, „Đêm đã khuya, mọi người hãy về nghỉ sớm."

Lã Bất Vi ngửa mặt lên trời cười ha ha, quay sang Phổ Cao và Hạng Thiếu Long chào tạm biệt rồi quay đầu đi thẳng, hai người Hứa, Quân cũng đi theo y.

Lao ái trầm ngâm một lát sau rồi lắc đầu cười gượng nói, „Giờ đây ta chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành mà thôi."

Hạng Thiếu Long thở dài nhưng lại là thở phào, bởi vì mối xung đột và đối kháng giữa Lao ái và Lã Bất Vi, cuối cùng đã nổ ra, và chắc xuất phát từ Điền Mỹ Mỹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 211: Hào Quang Lắp Lánh

L

ao ái và Hạng Thiệu Long cười ngựa đi song song, hai thốt ngựa chậm chậm cất bước bên đường.

Mười tám thiết vệ đi mở đường ở phía trước, thân vệ của Lao ái thì đi phía sau.

Vì cách đó không lâu đã xảy ra chuyện ám sát, cho nên ai nấy đều phải nâng cao cảnh giác, không dám lơ lỏng.

Ba người Hàn Kiệt, Lao Tứ và Lệnh Tề đi ở phía sau, nhưng vẫn giữ một khoảng cách, để cho hai người có thể yên tâm nói chuyện. Vừa mới rời khỏi thanh lâu, dáng vẻ khúm núm của Lao ái đã mất hết, mặt lạnh như băng, không nói một lời.

Đi được một đoạn, Lao ái nhìn con đường phía trước, trầm giọng nói, „Lã Bất Vi quả thật hiếp người quá thể."

Hạng Thiệu Long lắng nghe tiếng vọng của vó ngựa trong đêm khuya, trong con đường không một bóng người, thở dài nói, „Trước tình thế hiện nay, nội sử đại nhân cũng phải nén lại cơn giận tức thời, đừng xung đột chính diện với y chỉ vì một mỹ nhân."

Lao ái nghiêng răng nói, „Hạng huynh có thấy nỗi đau khổ của Mỹ Mỹ không? Tim nàng vẫn hướng về ta."

Hạng Thiệu Long nhớ lại Điền Mỹ Mỹ đã khóc khi rời khỏi sảnh đường, bất đồ nghĩ đến cảnh thân thể xinh đẹp của mỹ nữ đó bị Lã Bất Vi giày vò, người khổ não mà không nói gì.

Lao ái hạ giọng xuống như nói với mình, „Ta phải giết Lã Bất Vi!"

Hạng Thiệu Long quay đầu nhìn sang y, vừa lúc đó ánh mắt của Lao ái nhìn sang gã, hai người nhìn nhau một hồi Hạng Thiệu Long nói, „Trước tiên đừng nói có thể giết được y hay không? Nhưng nếu Lã Bất Vi quả thật chết đi, nước Tần sẽ rơi vào tình thế đại loạn, Lao huynh hãy suy nghĩ mới được."

Lao ái nở nụ cười chua chát, buồn bã thở dài.

Hạng Thiệu Long trong lòng cũng thầm than.

Mình quả thật rất quá trọng tình cảm tuy biết Lao ái là hạng người lòng lang dạ sói, đối với mình cũng chẳng tốt lành gì, nhưng giờ đây thấy y bị Lã Bất Vi chèn ép, mà vẫn có lòng thông cảm. Mình quả thật không phải thật là người tham gia chính trị. Đối với kẻ địch quá dễ dàng mềm lòng.

Lúc này đến một ngã tư, phía bên trái là đường đến cung Cam Tuyền, đi thẳng là đường về nhà của Hạng Thiệu Long, Lao ái liền gọi lại, cả nhóm người cũng dừng lại.

Hạng Thiệu Long trong lòng nghĩ Lao ái đến cung Cam Tuyền tìm Chu Cơ, rồi tố khổ với nàng, lập tức cảm thấy khó chịu.

Lao ái cố gắng lấy lại tinh thần nói, „Hạng huynh phải chẳng ngày mai này tính giết chết Khêu Nhật Thăng?"

Hạng Thiệu Long thì dù sao cũng nể mặt y.

Lao ái mỉm cười nói, „Hạng huynh thật nể mặt bạn bè, chuyện này ta hiểu rõ. Khêu Nhật Thăng quả thật quá đáng, nhưng giờ đây kẻ này đối với ta vẫn còn chỗ dùng, mong Hạng huynh hãy nương tay cho y!"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „VẬY Thiếu Long làm theo lời của Lao huynh là xong."

Ngồi một lát rồi thừa cơ hỏi, „Lao huynh và Phổ Cao có mối quan hệ như thế nào?"

Lao ái nhúu mày, một lát sau mới nói, „Giờ đây y ra sức lợi kéo ta, ta thấy không có hại gì nên mới ra vẻ cho y thấy.

Kẻ này có thể lực rất lớn tại hai nước Tần, Triệu. Trước đây vẫn thường liên kết với Dương Tuyền quân. Giờ này mất đi chỗ dựa, lại thấy Đỗ Bích không làm được nên trò trống gì nên đi tìm người khác đó thôi."

Nói như vậy Hạng Thiếu Long lập tức biết rõ Phổ Cao đã cho y nhiều điều lợi, nhưng không tiết lộ mà thôi.

Hai người cáo biệt rồi ai đi đường nấy.

Về đến Ô phủ thì đã quá canh hai, đèn đuốc trong phủ sáng trưng, mọi người vẫn chưa ngủ, thì ra Ô Quả, người nhận nhiệm vụ đưa Trâu Diễn ra biên giới đã quay về. Người trên kẻ dưới của Ô Gia đều ưa thích y. Lúc này đang ở trong đại sảnh khua môi múa mép kể những chuyện đã gặp trên đường, còn bọn Kỷ Yên Nhiên và Triệu Đại thì chốc chốc lại cười ầm lên.

Thư Vi nép vào người y như một con chim nhỏ, dáng vẻ rất thích thú. Nàng và tể muội họ Điền cười to nhất. Chỉ cần nhìn bọn Ô Quả, không cần nói thì đã biết họ cười rất nhiều.

Đặng Dực và Thiện Lan thì ngồi ở một góc, nhìn mọi người cười nói. Kinh Tuấn thì đêm nay phải trực nên không có mặt.

Sau một ngày phải vờ vịt với bọn gian nhân, cuối cùng Hạng Thiếu Long mới cảm thấy thoải mái trong lòng.

ô Quả thấy gã quay về vội vàng cung kính nói rằng, „Hạng gia đi tuần mới về!"

Đặng Dực đứng dậy cười nói, „Đêm đã khuya, ngày mai hãy nói tiếp."

ô Quả kéo tay Châu Vi kêu lên, „Đã khuya rồi! Mọi người về ngủ đi thôi!"

Còn Châu Vi thì cố rút tay ra khỏi bàn tay của Ô Quả, mặt đỏ ửng chạy ra nhà sau, Ô Quả làm ra vẻ gấp rút đuổi theo.

Mọi người đều đã tản đi hết, chỉ còn bọn Kỷ Yên Nhiên và phu phụ Đặng Dực.

Kỷ Yên Nhiên liếc gã rồi nói, „Thiếp còn tưởng đêm nay phu quân đại nhân không về nữa."

Hạng Thiếu Long nói, „Hiện thì tưởng ta muốn gặp những hạng người như Lao ái hay sao? Nhưng đêm nay cũng có thu hoạch lớn."

Đặng Dực hỏi dẫn tới, Hạng Thiếu Long kể hết chuyện vừa mới xảy ra.

Thiện Lan giận dữ nói, „Lã Bất Vi quả thật là hạng đê tiện vô sỉ, nhưng Lao ái cũng chẳng phải người tốt, tốt nhất hai kẻ ấy hãy chết quách cho xong."

Nhưng Ô Đình Phương quan tâm lại là chuyện khác, hỏi, „Thạch Tổ Phương chắc là đẹp lắm."

Hạng Thiếu Long trả lời rằng, „Xem ra cũng tạm được, nhưng không bằng Phương Nhi."

Ô Đình Phương lập tức cười hớn hở, không hỏi nữa.

Đặng Dực trầm giọng nói, „Ngày mai tam đệ quả thật bỏ cơ hội tốt trừ khử Khâu Nhật Thăng vì Lao ái hay sao?"

Hạng Thiếu Long thở dài, „Nghĩ sâu thêm một tầng, giờ đây vẫn không tiện trừ khử Khêu Nhật Thăng, thêm một người chống đối Lã Bất Vi cũng là chuyện tốt."

Rồi nói sang chuyện khác, hỏi Kỷ Yên Nhiên chuyện hắc long.

Kỷ Yên Nhiên hớn hờ nói, „Đã có Yên Nhiên chủ trì, phu quân đại nhân hãy yên tâm."

Đằng Dực đứng dậy vươn vai nói, „Mọi người hãy về ngủ sớm giữ tinh thần cho đầy đủ, ngày mai hãy đến đại náo Hành Quán tồi tàn ấy một phen, để cho bọn chúng biết rằng chúng ta không thể đụng đến."

Triệu Chi cười nói, „Giờ đây Hạng gia đã quen thói đến Túy Phong lâu trước khi khai chiến, song lần này không ai dám mua Hạng gia thua nữa."

Mọi người cười rồi ai nấy quay về phòng.

Sáng hôm sau tảo triều, vì lập xuân sắp đến một năm mới sắp sang, triều đình trên dưới tập trung thảo luận những chuyện có liên đến tài chính.

Lã Bất Vi nắm giữ tài chính, đã sớm chuẩn bị đầy đủ trình bày với tiểu Bàn bản dự toán.

Nói tóm lại Lã Bất Vi muốn tăng thuế khóa, tăng thu nhập cho quốc khố, chủ yếu là để dùng cho quân sự và đào kênh Trịnh Quốc.

Nếu ngày hôm nay, tiểu Bàn, Lý Tư, Xương Bình quân và Vương Lăng đều bàn bạc kín, thảo luận về bản dự toán tài chính này. Hạng Thiếu Long chẳng hiểu gì về điều này và chính vì lo ứng phó với cuộc chiến với Khêu Nhật Thăng cho nên không cần phải tham gia.

Lã Bất Vi lại giải thích kỹ càng phương án dự toán xong, văn võ bá quan đã đứng gần hai canh giờ, tiểu Bàn đặc biệt khai ơn bảo người mang chiếu đến,

mọi người được ban cho ngôi xuống.

Lã Bất Vi nói xong, cuối cùng tổng kết rằng, „Đạo dĩ tài, chỗ nên thêm thì cho thêm, chỗ nên bớt thì bớt. Nay quốc khố của đại Tần ta đầy đủ, lương thực chất như núi, dân được ấm no, nước được giàu mạnh, chư hầu thần phục, biên cương mở rộng. Chỉ có chiếm nhiều đất đai, đại Tần ta mới có thể tiếp tục được sách lược nước mạnh binh mạnh. Nay chính là cơ hội tốt để thống nhất thiên hạ của đại Tần ta."

Khi Lã Bất Vi ngồi xuống, triều thần đều phụ họa theo.

Chu Cơ rốt cuộc không phải là nhân tài về mặt này, nên chỉ giữ nhiệm vụ gặt đầu.

Hạng Thiệu Long nghe được Lã Bất Vi ngầm bảo nước Tần có được ngày hôm nay là toàn nhờ công của y. Gã đương nhiên không muốn nước Tần toàn lực tiến về phía đông, nhưng không có lời để phản bác lại Lã Bất Vi, chỉ đành âm thầm nuốt giận.

May mà tiểu Bàn đã bàn bạc xong với bọn Lý Tư, có cách nghĩ khác nên không hề đồng ý.

Bọn Thái Trạch, Vương Quan cũng đều đứng dậy bày tỏ ý kiến ca tụng sự anh minh thần võ của Lã Bất Vi, rồi tiểu Bàn bình thản nói, „Tả tướng có ý kiến gì?"

Xương Bình quân đứng dậy, bước ra chỗ giữa điện hướng về phía đài cao, nơi có tiểu Bàn, Chu Cơ, Lã Bất Vi nói rằng, „Đại Tần ta từ sau Hiếu Công đánh bại Ngụy Sở, đất đai mở rộng ngàn dặm. Huệ Văn Vương lại lấy được ba đất Tam Xuyên, phía tây giành được Ba, Thục, phía bắc lấy được Mục Thượng quận, phía nam lấy được Hán Trung, Bao Cửu Vi, Chử Yên, V nh. Các tiên vương lấy dần các nước chư hầu của sáu nước, khiến cho các nước phía tây đều phải nghe theo đại Tần ta, giờ đây lại lấy được ba quận phía đông, cho nên trước tiên phải thực hiện chính sách làm cho dân giàu, cũng

cổ những chỗ đã lấy được. Lại thêm giờ đây kênh Trịnh Quốc cần nhiều tài lực, nông dân đều bị đưa đi đào kênh, năng lực sản xuất bị bỏ hoang, do đó xin bị quân hãy xét lại chuyện tăng thuế."

Tiểu Bàn vẫn chưa có hội để bày tỏ ý kiến mình, Vương Quan cười lạt một tiếng rồi nói, „Đại Tần ta là chỗ hiểm trở, tiến có thể tấn công, lùi có thể phòng thủ, ở Quan Trung có Tả Hào, Hàm, Hữu Long, Thục, ở phía nam có Ba Thục, ở phía bắc có Cố Uyển, tuy vẫn có thể tiến về phía đông chinh phục chư hầu, binh lực lương thảo đầy đủ không thiếu, đào kênh Trịnh Quốc là chuyện nhỏ, chỉ cần hai quận Ba, Thục là đã ứng phó. Mong bị quân xét kĩ."

Mông Ngao tiếp lời, „Đại Tần ta từ thời trước cố gắng tiến về phía đông không những đã lấy được đất của Triệu, Ngụy, Hàn, Sở mà lớn nhỏ còn thắng được hàng trăm vạn tướng sĩ của địch, làm yếu đi các nước phía đông. Giờ đây dân ở sáu nước phía đông đang loạn lạc, chính trị không ổn định, là lúc địch yếu ta mạnh, đại Tần ra đã chiếm được thế thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nếu không nhân cơ hội này tiến quân, thì sẽ bỏ mất thời cơ tốt, há chẳng phải ăn nói được với các vị tiên vương hay sao?"

Hạng Thiệu Long thấy Xương Bình quân không nén nổi sự biến sắc, trong lòng thầm kêu không hay.

Xương Bình Quân tuy là hạng người có trí mưu, nhưng thiếu kinh nghiệm, vẫn không phải là đối thủ của bọn Lã Bất Vi, Vương Quan.

Lần này bản dự toán tài chính mới của Lã Bất Vi quả thật là một bản kế sách đoạt quyền chu toàn, khiến cho Lã Bất Vi có thể được tự do tăng thuế, đồng thời mở rộng quân đội.

Một khi tiểu Bàn và Chu Cơ đã phê, Lã Bất Vi có thể muốn làm gì là làm, lợi mình mà làm hại người. Những tướng lĩnh như Hoàn Xỉ đều phải xem mặt y hành sự.

Tiểu Bàn có lẽ sẽ nắm được ba quân lớn ở Hàm Dương, nhưng đối với quân ngoài Hàm Dương, thì lại bị Lã Bất Vi khống chế.

Cho nên chuyện này rất căng thẳng.

Xương Bình quân sửng người một lát, đột nhiên cười ha ha nói, „Xin mời Lý Tư đại nhân hãy bẩm tấu những điều đã nghiên cứu cho bị quân biết."

Rồi lôi Lý Tư ra.

Hạng Thiệu Long và tiểu Bàn đều yên tâm, biết rằng đây là kế hay nhất trong lúc không có kế.

Lý Tư là trưởng sử, có nghĩa là thư ký riêng của tiểu Bàn, phụ trách chuyện xử lý văn thư, nhưng Xương Bình quân đã gọi đích danh y ra người khác cũng khó mà phản đối.

Những bọn võ tướng như Vương Hột, Vương Lăng chỉ biết cầm quân đánh trận, nhưng nói đến kinh tế chính trị, thì không phải là đối thủ của Lã Bất Vi, Vương Quan cũng chẳng thể nào giúp được.

Chỉ có Lý Tư là người phù hợp nhất.

Lý Tư trong lòng thầm mừng, bước ra đến giữa điện. Trước tiên thi lễ rồi mới tấu rằng, „Thống nhất thiên hạ là quốc sách của đại Tần ta, chuyện này không ai phản đối. Nhưng quản lý đất nước cũng như lái thuyền giữa cơn giông tố, nếu không cẩn thận thì có thể nặng là mất người, nhẹ thì khiến cho dân nổi loạn cho nên không thể gấp gáp được, trước tiên phải hiểu được dân tình, mới có thể quản lý được."

Thái Trạch rõ ràng không hề coi Lý Tư ra gì, hững hờ mà nói rằng, „Bọn lão thần đều được trọng phụ chỉ thị quan sát các quận, thấy rằng việc thu

thuế là rất hợp lý, không hề làm việc sơ sót, trưởng sử đại nhân đã quá lo xa."

Lã Bất Vi vuốt râu cười, „Nếu trưởng sử đại nhân có cơ hội xin hãy xem xét thực tế, thì mới hiểu thư đề nghị lần này mà bốn trọng phụ trình lên cho bị quân, quả thật là một thành quả của nhiều người, đại Tần ta có lớn mạnh hay không là ở trong đó Mong bị quân thái hậu phê chuẩn, rồi lập tức thi hành ngay."

Các quan đều phụ họa.

Bọn Xương Bình quân đều nhú mày.

Chỉ có Hạng Thiếu Long trong lòng vẫn bình tĩnh, biết Lý Tư chắc chắn sẽ có cách phản kích.

Quả nhiên Lý Tư ung dung cười, „Cái gọi là hữu danh thực chứng, chính là phải có bằng chứng thực tế, thì mới có thể khiến cho người ta nghe theo. Nếu chiếu theo đề nghị của trọng phụ mà tăng thuế cho quận Ba, Thục, Nhất thì chuyện này vạn lần không thể thi hành được."

Lã Bất Vi không ngờ Lý Tư lại công nhiên đối đầu với ông chủ cũ của mình, sắc mặt không vui nói rằng, „Kẻ giàu thì tăng lên, kẻ nghèo thì giảm xuống, đó là quy tắc thu thuế, Ba Thục là nơi giàu có, là nguồn tài nguyên của đại Tần ta. Trưởng sử có sao lại nói lời ấy?"

Lý Tư không hề bị những lời nói của y hù dọa, ngang nhiên mà cãi lại rằng, „Ba Thục không những là gốc của đại Tần ta, mà còn là chỗ quan trọng mang tính chiến lược, binh giáp ở các nơi khác, nếu xuôi theo dòng Mân Gian, năm ngày có thể đến Sở Dĩnh, là nơi cần phải dành lấy nếu muốn thống nhất vùng tây nam và phạt Sở. Để giữ vững Ba Thục, cần phải xem xét tình hình mà thi chính, thực hiện chính sách ưu đãi. Nhưng vì thần lại không thấy được điều này trong thư kiến nghị của trọng phụ?"

Ngừng một lát rồi nói với vẻ chắc chắn, „Ba Thục tuy có tài nguyên phong phú, nhưng lại là nơi đất rộng người thưa, dân trí tương đối thấp rất nhiều nơi vẫn còn lạc hậu, nếu tăng thuế ở đây e rằng một khi vượt quá khả năng gánh vác thì xôi hỏng bỏng không. Kể đến là ở Ba Thục có nhiều chủng tộc, hung hãn thiện chiến, nếu khiến cho dân nổi loạn thì dù có thể dẹp yên thì cũng tổn thương nguyên khí, đào sâu thêm thù hận. Cho nên chi bằng phải giảm nhẹ tô thuế lấy lòng người, đó mới là thượng sách. Vì thần đề nghị muốn đứng chân vững ở Ba Thục thì phải xem xét vấn đề kinh tế ở đây, mong bị quân, thái hậu và trọng phụ xem xét."

Tiểu Bàn sáng mắt lên, hưng phấn nói, „Lời của Lý Khanh gia nói rất có lý, trước tiên phải làm cho dân giàu nước mạnh đó mới chính là thượng sách. Thống nhất thiên hạ không phải là chuyện một năm hai năm, huống chi chuyện đào kênh Trịnh Quốc hao tổn tiền của, nếu lại lấy tiền tài nguyên ở hai xứ Ba, Thục khiến cho dân ở đây nổi loạn thì quả nhân thật sự hổ thẹn với các bậc tiên vương."

Hạng Thiệu Long thầm kêu hay.

Chỗ lợi hại của Lý Tư là phê bình Lã Bất Vi về mặt chiến lược, đồng thời công kích y về điểm này, khiến cho ai cũng cảm thấy rằng cả bức thư kiến nghị chỗ nào cũng có lỗ hổng, bởi vì chưa đi sát dân tình.

Tiểu Bàn không hổ là một vị minh chủ thống nhất thiên hạ sau này, dùng chuyện phải đào kênh Trịnh Quốc để phủ quyết yêu cầu tăng thuế của Lã Bất Vi, y đã nói ra như thế, ngoài mấy người bọn Lã Bất Vi, còn ai dám có ý kiến khác nữa.

Khi Lã Bất Vi còn chưa có cơ hội lên tiếng thì Lý Tư tiếp tục, „Giờ đây đại Tần ta mới giành được ba quận ở phía đông, chỉ có cách giảm thuế thì mới an lòng dân, vì thần đề nghị tốt nhất hãy giảm nhẹ hình phạt. Đại Tần ta giờ đây không lo là không có hình phạt mà là lo hình phạt quá nặng. Kẻ ăn cắp tiền thì bị phạt tội nặng, kẻ biết mà không thông báo thì bị phạt tội chung,

tội nhẹ tội nặng đều bị phạt chung, luật pháp sao hà khắc đến thế? Nếu những xứ sở có nhiều dân man di như Ba, Thục hình phạt hà khắc sẽ khiến cho dân nổi loạn, điều đó thật là bất lợi cho đại nghiệp thống nhất đại Tần ta."

Lời này đã vượt quá phạm vi đề nghị trong bức thư kiến nghị của Lã Bất Vi, nhưng vẫn trong tiền đề thống nhất thiên hạ này, không hề xa rời, rõ ràng lời của Lý Tư, bọn người của phe họ Lã không thể nào bì lại được.

Khi Lã Bất Vi hai mắt lộ hung quan, tay chân lúng túng, Lý Tư tiếp tục lên tiếng, „Chính sách làm cho nước giàu là thiên biến vạn hóa, nhưng thiên biến vạn hóa cũng không ngoài đầu mối của nó, như những nơi Ba, Thục, đất rộng người đông, nhân tài hiếm hoi, nếu có thể làm cho dân Ba, Thục giàu lên, kích thích công thương, bỏ tiền vào nơi ấy, thì hai nơi ấy sẽ có hy vọng được chấn hưng, đại Tần ta rốt cuộc vẫn có lợi, như vậy mới có thể thống nhất được thiên hạ."

Tiểu Bân nghe thế cả mừng vỗ án khen hay phán rằng, „Lời của Lý khanh gia thật là đúng. Các khanh còn lời gì để nói nữa?"

Bọn Lã Bất Vi lúng túng nhìn nhau, không trả lời được thì thật là bất ngờ, Lao ái bước ra, quỳ phục xuống cung kính nói, „Lý đại nhân quả thật là bậc hiền tài, có thể hơn Thương ưởng ngày trước. Vì thần to gan mong bị quân phá cách phê chuẩn cho Lý trưởng sử y theo lời của trọng phụ, đặt ra sách lược thu thuế, mong bị quân minh xét."

Lời ấy vừa nói lập tức có tiếng rì rào trong toàn điện.

Chỉ có Hạng Thiếu Long mới hiểu vì sao Lao ái làm như vậy, quả thật là ý muốn báo thù chuyện đêm qua của Lã Bất Vi.

Lã Bất Vi quắc mắt lên, gườm gườm nhìn Lao ái, hận không nuốt y vào bụng.

Bọn Vương Quan lúc này lại hiểu biết thủ đoạn của Lý Tư, kẻ lâu nay vẫn hạ thấp mình. Từ khi bước vào nước Tần, Lý Tư lúc này mới xuất đầu lộ diện, đặt mầm móng vững chắc cho địa vị chính trị sau này của mình.

Tiểu Bàn nào bỏ qua cơ hội, vội vàng hỏi ý Chu Cơ.

Chu Cơ thấy làm như vậy là tước đoạt quyền thế của Lã Bất Vi, quả thật là không ổn, nhưng không thể nào không ủng hộ cho Lao ái, gật đầu nói, „Vương nhi hãy cứ làm thế."

Tiểu Bàn vui mừng nói, „Lý khanh gia hãy lập tức làm chuyện này, khi làm xong thì hãy chép thành hai bản đưa cho quả nhân và trọng phụ, đợi quả nhân và trọng phụ thương lượng xong thì sẽ bàn bạc với tất cả các khanh."

Hạng Thiệu Long thầm khen, tiểu Bàn tuy trong lòng đã biết chuyện Lã Bất Vi, nhưng vẫn để cơ hội cho Lã Bất Vi xuống thang, giữ lại sĩ diện cho y.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung lên Lã Bất Vi, xem thử y có chịu chấp nhận không.

Lã Bất Vi rõ ràng đã đuối lí, khó có tìm ra phương pháp phản bác Lý Tư nữa, song y vẫn là một lão cáo già, vẫn có thể cười khà khà mà rằng, „Trường sử đại nhân quả thật không phụ lòng trọng phụ, lập được một đại công cho đại Tần ta, theo lý phải thưởng mới được, vậy là cứ đến chỗ trọng phụ, phụ trách việc thu thuế, để cho trường sử trở hết tài năng của mình."

Tiểu Bàn mỉm cười nói, „Lời của trọng phụ rất phải, song trong lòng vẫn có chức vụ thích hợp hơn cho Lý khanh, trong buổi tế mùa xuân sẽ công bố."

Rồi cao giọng nói, „Hôm nay sẽ chấm dứt, những chuyện khác ngày mai hãy bẩm lên, lui triều!"

Hạng Thiệu Long sức tỉnh dậy, mới biết đã qua giờ hẹn với Khâu Nhật Thăng, buổi nghị luận hôm nay thật tuyệt vời, kéo dài đến năm canh giờ,

tức là mười tiếng đồng hồ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 212: Cao Thủ Tụ Tập

T

iểu Bàn thắng được trận này, nên mừng lắm, mời tất cả tâm phúc đại thần lại dùng cơm trưa, ngoài Hoàn Xi phải dời Hàm Dương trước không thể tham dự, cả hai người đang chờ Hạng Thiệu Long để cùng đi đến võ sĩ Hành Quán là Đổng Dực và Kinh Tuấn cũng đều được mời vào.

Vương Hột, Vương Lăng, huynh đệ Xương Bình quân, Lý Tư đều trở thành thượng khách.

Buổi tiệc diễn ra ở nội đình trong hậu cung, không có Chu Cơ, tiểu Bàn mừng lắm.

Bọn cung nga sau khi dọn thức ăn lên, thì bị đuổi ra hết. Để mọi người mặc sức đàm đạo.

Tiểu Bàn và mọi người khen ngợi Lý Tư, xong đến chuyện Hạng Thiệu Long kể hết chuyện xảy ra đêm qua.

Khi nghe đến chuyện Lã Bất Vi sẽ giở trò, Vương Hột cả giận mà rằng, „Nói như vậy, Lộc Công và Từ Tiên chỉ trích chuyện Lã tặc hạ độc tiên vương, quả thật là có lý do. Giờ đây lại dám dùng cách này, hay là chúng ta hãy cứ ra tay trước, quét sạch Lã tặc và gian đảng của y không chừa một manh giáp, xin bị quân hãy phê chuẩn."

Tiểu Bàn thở dài nói, „Nếu có thể dễ dàng như thế thì quả nhân triệu y vào cung rồi sai người giết quách y cho xong, nhưng giờ đây thế lực của họ Lã lớn mạnh, lại có bọn Đổng Bích, Phốc Cao lắm le dòm ngó, một khi xảy ra lộn xộn, bọn Đổng Bích sẽ cấu kết với người ngoài làm bạn, trước tiên là ba quận ở phía đông khó mà giữ được. Kẻ đáng lo nhất là Mông Ngao. Một ngày không cướp được binh quyền của y thì chúng ta không thể làm bừa."

Vương Lăng cũng nói, „Giờ đây tốt nhất hãy chờ hắc long xuất hiện, rồi hãy dùng Lao ái để kiềm chế Lã Bất Vi, như vậy sẽ có lợi cả đôi đường, đó mới chính là kế hay."

Nói được một nửa chỉ thấy bọn Lý Tư nháy mắt với y, thì mới hiểu ra, lập tức mặt tái mét.

Tiểu Bàn từng có nghiêm lệnh cấm tất cả mọi người tiết lộ chuyện hắc long, giờ đây Vương Lăng lại nói hớ như thế nên mới hoảng sợ mặt tái xanh.

Tiểu Bàn cười rằng, „Lăng khanh đừng lo, nhưng chỉ được một lần này thôi."

Vương Lăng thở phào lập tức rời chỗ ngồi quỳ xuống bái tạ tội.

Hạng Thiếu Long thấy uy thế của tiểu Bàn ngày càng tăng, vừa lo vừa mừng, cả bản thân cũng không biết có cảm giác như thế nào.

Tiểu Bàn giải thích với Vương Hột một hồi, Vương hột cả mừng quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Chỉ có Thiếu Long mới có thể nghĩ ra được diệu kế này, dùng Lao ái để kiềm chế Lã Bất Vi càng hay hơn, vừa rồi ta cũng cảm thấy được điều này. Ngày sau vẫn cứ để thanh thế của Lao ái lớn mạnh, chớ hoạn vẫn cứ là chớ hoạn. Không thể mua chuộc lòng người giống như Lã Bất Vi, dù cho y có ba đầu sáu tay, vẫn không thể thoát khỏi tay của lão tướng."

Vương Hột là một đại tướng có thế lực lớn ngoài Mông Ngao, cho nên chẳng coi Lao ái vào đâu, Lã Bất Vi nguy hiểm bởi lẽ y đã vững Chân hai bên văn võ, nếu lay động y thì sẽ loạn. Mà Lao ái nói cho cùng thì vẫn là nam kỹ của Chu Cơ, trừ khử y sẽ không mang lại kết quả gì, nhất là giờ đây, tiểu Bàn đã cài Mao Tiêu vào bên cạnh y nên không sợ y làm loạn.

Xương Bình quân lạnh lùng nói, „Để lại Khêu Nhật Thăng là một mầm họa, tuy Lao ái không muốn giết y, nhưng hạ uy phong của y cũng là chuyện hay."

Hạng Thiệu Long vẫn chưa hiểu ý nghĩa của võ sĩ hành quán nên thuận miệng hỏi.

Chuyện lập ra hành quán là do Dương Tuyền quân bắt chước người nước Sở, chủ yếu huấn luyện kiếm thủ để cho công danh đại thần thuê dùng, là con đường tiến thân của các võ sĩ nên mới hưng thịnh. Cũng có công khanh đại thần gửi con cái vào hành quán để được dạy dỗ.

Khi Hạng Thiệu Long đối phó với Khêu Nhật Thăng, mắng thầm mình đã sơ suất vì hành quán thường ứng phó với các kiếm thủ của các nơi khác đến khiêu chiến, Khêu Nhật Thăng có thể ngồi vững cái ghế quán chủ là bởi có tài thực học.

Tiểu Bàn cười nói, „Chẳng lẽ y cao minh hơn Quản Trung Tà sao?"

Mọi người nghĩ cũng phải liên cạn hết chén rượu, sau đó mọi người bàn đến chuyện tam đại danh cơ, cười cười nói nói, Hạng Thiệu Long ăn uống no say nên nào có hứng thú tìm lại Khêu Nhật Thăng mà không thể giết y.

Vì thế quay về quan thuộc.

Hạng Thiệu Long đã ngấm men rượu nên nghỉ trưa tại quan thuộc, đến khi choàng tỉnh dậy, Kinh Thiện vào báo có người ở phủ nội sử đến tìm gã.

Hạng Thiệu Long ra sảnh, thì ra đó là Lao Tứ. Đằng Dực đang không muốn nghe y nói chuyện thấy Hạng Thiệu Long đến thì tìm cơ bỏ đi. Lao Tứ thấy Hạng Thiệu Long thì nói rằng, „Lần này tiểu đệ phụng lệnh của huynh trưởng mà đến đây mời đại tướng quân đến phủ nội sử dự dạ tiệc."

Hạng Thiếu Long thầm kêu mẹ ơi, lẽ nào đêm nay lại phải gặp Lao ái, trong đầu vội vàng tìm cách từ chối.

Lao Tứ ghé sát qua nói với vẻ bí hiểm, „Đêm nay huynh trưởng đã hẹn tam tuyệt nữ, Thạch Tổ Phương đến uống rượu, đương nhiên không thể thiếu phần của đại tướng quân."

Lần này Hạng Thiếu Long nghe cũng bùi tai lắm.

Nếu hạng mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có như Thạch Tổ Phương và mỹ nhân uốn dẻo Lan Cung Viên, dù cho là lập trường đối địch, nhưng có cơ hội tiếp xúc, bao gồm cả Hạng Thiếu Long gã trong đó thì không có bao nhiêu nam nhân có thể từ chối.

Lao ái đương nhiên không rộng rãi như vậy, chấp nhận tạo cơ hội cho Hạng Thiếu Long và Thạch Tổ Phương gần gũi, chắc là Thạch Tổ Phương đòi gã có mặt thì mới chấp nhận đến dự tiệc, nghĩ đến đây, bắt đầu cảm thấy tự hào lắm.

Vấn đề duy nhất là đêm qua vừa mới đến Túy Phong lâu, đêm nay lại đi gặp Thạch Tổ Phương, bọn thê thiếp ở nhà sẽ nhìn mình như thế nào.

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Hào ý của lệnh huynh tại hạ xin thứ lỗi không được hưởng bởi vì đêm nay tại hạ sẽ ở nhà cùng bọn thê thiếp. Xin nói với lệnh huynh, Hạng Thiếu Long này vẫn coi y là bạn."

Lao Tứ hơi biến sắc, rõ ràng rất thất vọng, cũng có thể thấy sự suy đoán của Hạng Thiếu Long là chính xác lắm.

Lao Tứ đành quay về, trong lòng Hạng Thiếu Long chợt nhớ đến bọn thê thiếp ở nhà vô cùng, vội vàng chạy về.

Về đến Ô phủ, Kỳ Yên Nhiên cũng vừa mới quay về, thì ra nàng đến sông Vị Thủy để lo cho chuyện hắc long xuất hiện.

Tỷ muội họ Điền vui vẻ hầu hạ bọn họ tắm tấp. Khi ngồi trong vườn ngắm cảnh hoàng hôn với bọn thê thiếp, Hạng Thiếu Long kể chuyện Thạch Tổ Phương.

Không biết có phải là vì tuổi đã lớn hoặc là vì trải qua chuyện sinh ly tử biệt, gã giờ đây rất thích sự ấm áp của gia đình.

Cùng với bọn Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, Ô Đình Phương nói chuyện, ngắm nhìn Điền Trinh, Điền Phụng cùng chơi đùa với Hạng Bảo Nhi trên thảm cỏ, không một niềm vui nào có thể thay thế được.

Ô Đình Phương có lẽ biết chuyện này từ bọn thiết vệ nên hỏi lần tới, Hạng Thiếu Long làm sao dấu được bọn họ, kể chuyện đã xảy ra sáng nay, lại còn bảo rằng đã từ chối cơ hội gặp gỡ Thạch Tổ Phương đêm nay.

Ô Đình Phương ngạc nhiên nói, „Hạng lang không sợ đắc tội với Lao ái và mỹ nhân ấy sao? Chỉ cần thấy nhan sắc của mỹ nữ Lan Cung Viên thì có thể biết được tài nghệ của Thạch Tổ Phương."

Hạng Thiếu Long lúc này ngồi trong đình cùng với bọn thê thiếp, uống rượu của tỷ muội họ Điền và Hạng Bảo Nhi từ bãi cỏ ngoài đình truyền đến trong tay, trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc, thành thực mà nói rằng, „Chỉ cần được bên cạnh ba vị hiền thê, Hạng Thiếu Long này đã cảm thấy thỏa mãn, huống chi giờ đây, trời cao khai ân khiến cho một kẻ phàm phu như ta lại có được ba vị tiên tử, Hạng Thiếu Long này đâu còn dám mong điều gì nữa?"

Cả ba thiếu nữ đồng thời xúc động.

Triệu Chi ngây ngất nói, „Được một trượng phu như thế này còn cầu mong gì nữa? Bên cạnh Hạng lang, mỗi ngày đều như lúc bắt đầu mới yêu. Chao ôi! Chi Chi vui đến nỗi không biết nên nói thế nào nữa."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đáng tiếc Thanh tử đã đến Thục nên không thời khắc này sẽ càng đẹp đẽ hơn. Quả thật thiếp mong phu quân đại nhân không cần phải xuất chinh, cảm giác ly biệt thật là không thể chịu nổi. Nước Tần ta có quy định những tướng sĩ xuất chinh không được mang theo thê thiếp, cho nên chuyện xuất chinh là các thê tử sợ nhất."

Hạng Thiệu Long nghĩ đến cảnh tàn khốc của chiến tranh thì thở dài. Ô Đình Phương nhích tới, ngả vào lòng gã, ôm cổ gã mà rằng, „Thiệu Long lần này cứ đến dự, nếu không Khâu Nhật Thăng lại bảo rằng chàng sợ y."

Kỷ Yên Nhiên đến sau lưng gã, gập người trên lưng gã, dịu dàng mà rằng, „Chỉ cần là những kẻ thấy được Bách Chiến đao của đại tướng quân chúng ta thì sẽ nghĩ rằng Khâu Nhật Thăng đã may mắn. Kỷ Yên Nhiên này đã lưu tình cho Quốc Hưng, những kẻ này lại không biết cảm kích. Nếu khi nào phu quân đại nhân lại đến võ sĩ Hành Quán, Yên Nhiên cũng muốn đi theo."

Hạng Thiệu Long hào hứng nói, „Vậy chi bằng ngày mai chúng ta đến tính nợ?"

Triệu Chi và Ô Đình Phương đồng thời kêu hay, Kỷ Yên Nhiên kêu ối chao một tiếng rồi nói, „Phải muộn một chút mới được. Bị quân muốn ngày mai người ta vào cung, dạy ngài đọc sách, Thanh tử không có ở đây đương nhiên phải đành thay thế. Nghe nói Thanh tử đối với bị quân rất nghiêm khắc nhưng thiếp thì không được, muốn thiếp làm mặt nghiêm thì thật là khó."

Hạng Thiệu Long lúc này mới nhớ, nàng đã được phong làm thái phó, đồng thời trong lòng sinh ra cảm xúc. Tiểu Bàn tuy không biểu hiện ra nhưng nỗi nhớ đến người mẹ của y thì thật là sâu sắc, trước tiên là Chu Cơ, tiếp theo là Cầm Thanh, và bây giờ là Kỷ Yên Nhiên. Nếu không với tài trí hiện giờ của y, đâu cần đến người dạy y đọc sách nữa.

Ô Đình Phương hôn lên má Hạng Thiếu Long rồi dịu dàng nói rằng, „Hạng lang có biết Thanh tử có sinh ý rất lớn tại Ba Thục chưa? Thanh tử cũng có bản sự kiếm tiền lắm."

Hạng Thiếu Long trước đây vẫn mù mờ về thân thế, lai lịch của Cầm Thanh, chỉ biết rằng nàng là người của hoàng tộc, nghe nói thế thì hỏi dần tới.

Chuyện này thì Kỳ Yên Nhiên biết rõ nhất, trả lời rằng, „Thanh tử vốn thuộc một tộc lớn tại đất Ba, tổ tiên của Thanh tử đã tìm được một mỏ chu sa có thể dùng để chế tạo thuốc men và hương liệu nhuộm, cho nên đã qua nhiều đời tích lũy, đến đời của Thanh tử thì Cầm tộc trở thành kẻ giàu nhất quận Ba. Người Tần vì muốn quan hệ tốt với họ, cho nên mới sai người trong hoàng tộc cầu thân với Thanh tử. Nào ngờ khi hôn lễ vừa xong thì trượng phu của Thanh tử, phải đem binh đi xuất chinh rồi chết nơi đất khách quê người. Thanh tử vì né tránh những kẻ quyền quý khác, nên đã quay về Ba Thục chuyên tâm lo việc sinh ý, cũng thành công lắm. Đến khi bị quân từ Triệu về Tần, lại được Hoa Dương phu nhân đề nghị nên mới quay về Hàm Dương trở thành thái phó của bị quân, lại gặp lang quân đa tình là chàng, từ đó rơi vào lưới tình.“ Hạng Thiếu Long lúc này mới biết thân phận và địa vị của Cầm Thanh cao vợi đến thế, không những được sự ủng hộ của Hoa Dương phu nhân và tiểu Bàn, nàng còn có chỗ dựa vững chắc ở Ba Thục.

Cũng như Lý Tư đã nói, Ba Thục là một địa phương đặc biệt, chỉ có dùng chính sách mềm dẻo mới được.

Đồng thời cũng biết tại sao nàng có mối quan hệ khăng khít với Hoa Dương phu nhân, người vốn là một mỹ nữ đến từ nước Sở là bởi vì Ba Thục gần biên giới với nước Sở, một tộc lớn giàu có như Cầm tộc, tất nhiên có mối quan hệ dây mơ rễ má với hoàng tộc nước Sở.

Lấy được Cầm Thanh không những lấy được một mỹ nữ, mà còn được món gia tài lớn của nàng, thử hỏi ai mà không muốn, cho nên Cầm Thanh mới không dám công nhiên thổ lộ tình yêu với mình.

Dù Cầm Thanh được gả đến Hàm Dương trở thành người trong hoàng tộc nhưng đây vẫn là một cuộc hôn nhân đầy mùi vị chính trị.

Khi đang suy nghĩ thì Ô Quang bào vào, Quốc Hưng đến tìm gã, Hạng Thiếu Long thở dài bước ra khỏi đình, bế Hạng Bảo Nhi lên má rồi trao cho Điền Trinh, rồi bước vào trong đại sảnh gặp Quốc Hưng.

Lúc này Quốc Hưng đang uống trà thì thấy gã đến vội vàng cúi xuống dập đầu ba cái, Hạng Thiếu Long vội vàng tới đỡ y dậy nói rằng, „Quốc tiên sinh đã quá coi trọng Hạng mỗ."

Hai người cùng ngồi xuống, Quốc Hưng cười gượng gạo mà nói, „Lần này ty chức đến đây vốn không phải có ý tốt."

Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ y muốn đi theo mình, nhưng lần này thì không dễ dàng tin người khác, mỉm cười mà rằng, „Phó thống lĩnh phải chẳng phụng lệnh Khêu quán chủ đến đây tìm Hạng Thiếu Long này để trả thù?"

Quốc Hưng rõ ràng bị Khêu Nhật Thăng chèn ép, lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Y dựa vào cái gì để tìm đại nhân mà trả thù? Hôm nay đại nhân vì tan châu trễ, y bề ngoài tuy giả vờ bất mãn nhưng sự thực ai cũng đều nhìn thấy y như trút được gánh nặng, lại thừa cơ cùng Phổ Cao ra ngoại Ô săn bắn, bọn chúng tôi thừa biết y sợ Hạng đại nhân tìm đến tận cửa. Sau khi nhìn thấy Bách Chiến đao pháp của Hạng đại nhân, còn ai dám vuốt râu hùm của Hạng đại nhân nữa?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Vậy y có gì sai người đến tìm ta?"

Quốc Hưng ngượng ngùng mà nói rằng, „Quả thật không dám giấu. Bọn chúng tôi quả thật là người của nhị hoàng tử, mọi chi phí của hành quán do Phổ Cao ngầm chi trả, nếu không từ khi Dương Tuyền quân qua đời, chúng tôi đã sớm đóng cửa, nhưng bề ngoài lại giả vờ dựa vào nội sử đại nhân, Lã Bất Vi nhiều lần lôi kéo hành quán đều là nội sù đại nhân chống đỡ."

Rồi lại thở dài, „Lã Bất Vi thật là xảo quyệt, đã chiêu nạp nhiều võ sĩ của chúng tôi qua lại bảo rằng triều đình sẽ không tuyển dụng những người chúng tôi huấn luyện nữa. Khiến cho ngân lượng của chúng tôi thiếu thốn, đến khi Lao đại nhân quan chiếu cho chúng tôi, hành quán mới có thể có chút khí sắc."

Hạng Thiệu Long biết y không hiểu mối quan hệ của mình và Lao ái, cho nên nói đến Lao ái lời nói rất cung kính cẩn thận Trước tình thế hiện nay gã đương nhiên không cho Quốc Hưng biết sự thật, gật đầu, „Quốc huynh sau này có tính toán gì?"

Quốc Hưng quỳ móp xuống đất lại nói rằng, „Quốc Hưng trước đây đã làm nhiều việc có lỗi với Hạng gia, lại còn dùng nhiều thủ đoạn đê tiện để hại Kinh gia, tội đáng kinh chết, chỉ mong về sau lấy công chuộc tội, tận tâm tận lực làm cho Hạng gia, chết không hối hận."

Có được bài học của Ngũ Phù, Hạng Thiệu Long không dễ dàng gì tin lời nói của đối phương nữa, trước tiên đỡ y dậy, „Quốc huynh có lời thì hãy nói đừng như thế nữa."

Quốc Hưng cảm kích nói, „Từ ngày được Kỷ tài nữ lưu tình, Quốc Hưng này đã suy nghĩ rất nhiều, giờ đây ở thành Hàm Dương ai mà không biết Hạng gia nghĩa khí ngất trời, mong Hạng gia cho tiểu nhân đi theo."

Hạng Thiệu Long cười gượng, „Té ra tiếng tăm của ta tốt thế sao?"

Quốc Hưng nói, „Hạng gia đã hai lần tha cho hữu thừa tướng, lại còn đề bạt cho Lý Tư, Hoàn Xỉ và Xương Bình quân, lại còn tin tưởng những người

đến từ Hàm Đan, cứu thoát thái tử Đan, chuyện nghĩa không thể nào kể cho xiết được Bọn chúng tôi trong lòng đã tính chỉ vì lợi riêng che mắt nhưng nhờ Kỷ tài nữ tha cho tiểu nhân mới hoàn toàn tỉnh lại, chỉ mong đi theo Hạng gia, sau này không phải suốt ngày đấu đá nữa, lại không lo ngày mai bị kẻ khác bán đứng nữa."

Hạng Thiệu Long suy nghĩ một hồi rồi gật đầu, „Thôi được, ta chấp nhận nhưng nhớ rằng ta tuyệt đối không bị kẻ khác lừa, nếu phát giác người có một chữ không đúng với lòng sẽ giết chết không tha."

Quốc Hưng cả mừng lại quỳ móp xuống lần nữa.

Hạng Thiệu Long để cho y khấu đầu xong ra lệnh cho y ngồi dậy nói, „Vừa rồi dường như người có lời muốn nói với ta, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Quốc Hưng ngừng trọng thần sắc, hạ giọng nói, „Nhưng chuyện này do tiểu nhân suy đoán ra bởi vì tiểu nhân không có tư cách tham gia bàn bạc cùng với bọn Đỗ Bích, Phổ Cao và quán chủ nhưng có rất nhiều chuyện cần chúng tôi thực hiện nên cũng đoán được đại khái."

Hạng Thiệu Long là người đã từng trải qua phong ba bão táp, thản nhiên nói, „Háy nói đi!"

Quốc Hưng nói, „Bọn họ chắc đã đặt ra kế hoạch chu toàn để giúp cho nhị hoàng tử đoạt được ngôi vị của bị quân, điểm mấu chốt vẫn là ba tỉnh phía đông. Phổ Cao tuy là người Tần nhưng trước nay vẫn luôn lách qua lại giữa người Tần và người Triệu, lại thêm thế lực to lớn, y đã lần lượt thông hôn với hoàng thất nước Triệu và hoàng tộc đại Tần ta cho nên giờ đây có sức ảnh hưởng lớn mạnh đến cả hai bên. Nếu không có y giúp sức, nhị hoàng tử làm sao có thể đứng vững Chân được?"

Hạng Thiệu Long vờ lẽ ra. Dị Nhân đã từng là món hàng của Lã Bất Vi thì giờ đây Thành Kiêu cũng là một món hàng của Phổ Cao.

Năm xưa không ai có thể ngờ được tiểu Bàn quay về lại có thể chiếm được ngôi bị quân Thành Kiêu, cho nên bọn Phổ Cao, Đỗ Bích và Dương Tuyền quân lâu nay đã cấu kết với Tú Lệ phu nhân và Thành Kiêu.

Nào ngờ tiểu Bàn quay về lại chiếm được ngôi bị quân phá vỡ giấc mộng đẹp của họ.

Lúc đầu có lẽ họ không coi tên con buôn Lã Bất Vi vào đâu nhưng đến khi Dương Tuyền quân bị Lã Bất Vi hại chết thì mới biết tình thế không hay nhưng không còn cách nào để thay đổi nữa chỉ còn cách là giúp sức Thành Kiêu đạt ngôi vua.

Nếu triều đình của tiểu Bàn vững như Thái sơn thì bọn họ khó có cơ hội cho nên giờ đây nước Tần chia thành các phe phái là điều mà bọn Phổ Cao mong muốn nhất.

Quốc Hưng tiếp tục nói, „Thủ đoạn lợi hại nhất của bọn Phổ Cao chính là cấu kết với đại tướng nước Triệu, Bàng Noãn. Tiểu nhân tuy không biết rõ nhưng nghe khẩu khí của quán chủ, Bàng Noãn đang cấu kết với tam Tấn người Sở và người Yên phá liên minh bí mật giữa Lã Bất Vi và Điền Đan, đồng thời giúp nhị hoàng tử ngồi lên vương vị của nước Tần, mà điều có thể tưởng tượng là Đỗ Bích có thể tạo ra tình thế hỗn loạn tại Hàm Dương, nếu Lã Bất Vi nổi loạn thì còn gì bằng bởi vì điều này khiến cho quân đội chia rẽ, Lúc đó nhất định sẽ có tướng lĩnh đi theo dưới cờ của nhị hoàng tử, rồi được người Triệu chi viện, thanh thế nhất định sẽ khác trước."

Hạng Thiếu Long cảm thấy tự hào những điều suy đoán của mình cũng không khác mấy so với những điều Quốc Hưng nói lúc này, chỉ không ngờ Bàng Noãn lại chuẩn bị một lần nữa liên minh với Sở Ngụy Hàn.

Đồng thời cũng cảm thấy đau lòng, Lý Viên, Long Dương quân, thái tử Đan tuy đã từng kêu huynh gọi đệ với mình nhưng trong tình huống này, không thể nghĩ đến tình riêng được. Hiện thực quả là tàn khốc.

Quốc Hưng trầm giọng nói, „Muốn gây ra đại loạn thì trước hết phải giết chết Hạng gia, lúc đó mọi người đều nghi ngờ cho Lã Bất Vi, hậu quả có thể tưởng tượng mà biết được."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Kẻ muốn giết ta chắc là không ít."

Quốc Hưng nghiêm mặt nói, „Hạng gia đừng coi thường, Phổ Cao và Bàng Noãn đã chuẩn bị rất lâu, đã chiêu mộ được rất nhiều kì nhân dị sĩ ở khắp nơi, tập trung học thuật ám sát tại nước Triệu, giờ đây đang chia thành từng tốp lên vào thành Hàm Dương, trong đó ba kẻ do tiểu nhân tiếp ứng đều là hạng cao thủ thuộc vào hàng nhất lưu. Một kẻ tên là Khích Khước Tiên Khẩu Liệt, một là cao thủ hiểm cò trong vòng ba mươi năm của Sở Mặc, chỉ nhìn thấy đôi giày y mang là biết y có quyết tâm giết chết Hạng gia."

Hạng Thiệu Long hít một hơi, nếu suốt ngày phải đề phòng bọn thích khách liều thân này thì làm người còn gì lạc thú, hỏi rằng, „Đoàn ca vũ của Phổ Cao phải chăng có giấu thích khách trong đó?"

Quốc Hưng đáp, „Chắc là như thế có điều tiểu nhân biết là có hạn nên không chắc chắn lắm."

Hạng Thiệu Long nói, „Ba người do người tiếp ứng hiện giờ vẫn giữ liên lạc với người chứ?"

Trong lòng đồng thời cảm thấy nước Sở bằng lòng chịu sai người đến đây tham gia vào hành động ám sát mình, chắc phải có sự đồng ý của Lý Viên, chẳng lẽ Lý Viên muốn giết gã hay sao? Trong lòng cảm thấy kho chịu không suy đoán nữa.

Nhưng nén không được lại tiếp tục đoán nữa, Lý Viên muốn giết gã thì chẳng có điều gì. Nếu Long Dương quân muốn giết gã thì Hạng Thiệu Long mới khó mà chịu được.

Quốc Hưng đáp rằng, „Bọn chúng đi một mình, Hành quán của chúng tôi cũng có vài người lạ đến, trở thành tùy tùng bên cạnh quán chủ, xem ra đó là những cao thủ đang giấu mình."

Hạng Thiếu Long thầm kêu sòng trước chưa hết thì đã đến sòng sau. Giờ đây người Tần trở thành kẻ thù chung của các nước phía đông, trên chiến trường không thắng được thì đến gây rối trong nước, những chuyện này từ cổ chí kim đều như nhau cả.

Quốc Hưng nói, „Lần này tiểu đệ nhận lệnh của Khâu Nhật Thăng chính là giao hẹn tái chiến song phải mười lăm ngày sau, tiểu nhân nghĩ rằng y tưởng trong những ngày đó những toán sĩ tử đã giết được Hạng gia."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy thì hãy nói với y Hạng Thiếu Long này sẽ đến đúng hẹn. Người ở đây lâu thế này không sợ bọn chúng nghi ngờ sao?"

Quốc Hưng nói rằng, „Tiểu nhân bảo rằng Hạng gia giở trò khiến cho tiểu nhân phải đợi đến nửa canh giờ. Khi quay về tiểu nhân sẽ tìm cách thám thính tình hình của thích khách sau đó sẽ tìm cách thông báo cho Hạng gia."

Hạng Thiếu Long vỗ vai y nói, „Muốn thông báo cho ta có gì là khó, hãy mau lên đi Quốc phó thống lĩnh."

Hai người nhìn nhau cười lớn. Quốc Hưng hớn hờ ra về.

Vào lại trong nội đường kể hết chuyện cho thê thiếp nghe, nhắc nhở bọn họ ra vào cẩn thận. Kỷ Yên Nhiên nói, „Mục tiêu của bọn chúng không phải là chàng mà là bị quân Chính, chàng chỉ là bức màn che mắt thôi."

Hạng Thiếu Long giật mình như tỉnh cơn mê nói, „Ta thật hồ đồ, chỉ cần có thể giết chết bị quân là xảy ra đại loạn, Thành Kiều càng có thể dễ dàng danh chánh ngôn thuận thừa kế ngôi vị, „ Nói thật lúc này gã mới yên tâm, bởi vì tiểu Bàn chết lịch sử sẽ không có Tần Thủy Hoàng, nước Trung Quốc sẽ không hề xuất hiện.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chuyện này chúng ta phải giành quyền chủ động, chỉ hận là thành vệt lại nằm trong tay Quân Trung Tà nếu không mọi chuyện càng dễ dàng hơn."

Khi Hạng Thiếu Long đang trầm ngâm thì thiết về vào bảo Lao ái đến. Khi Hạng Thiếu Long lúng túng thì Ô Đình Phương cười nói, „Nếu từ chối không được thì cứ đi, bọn thiếp tin tưởng vào Hạng lang."

Hạng Thiếu Long thở dài bước ra gặp Lao ái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 213: Tam Tuyệt Danh Cơ

L

ao ái đứng trong sảnh, đi theo y là Hàn Kiệt và bốn tên thân vệ.

Đào Phương đang tiếp đãi y thấy Hạng Thiếu Long đến thì lui vào trong nội sảnh.

Lao ái mới gặp mặt đã than, „Thiếu Long sao lại không coi ta là bạn bè thế?"

Hạng Thiếu Long lo cho bọn Hàn Kiệt xong kéo y sang một bên rồi nói, „Hạng mĩ nhân này tiểu đệ không tiếp xúc thì hơn, đêm qua Kim lão đại cố ý ngầm bảo Thạch Tổ Phương có ý với tiểu đệ, rõ ràng là gọi lòng đổ kị ở Lao huynh để chia rẽ chúng ta cho nên mới không nhận lời cuộc hẹn ngày hôm nay. Lao huynh có hiểu cho nỗi khổ tâm của ta chăng?"

Lao ái ngạc nhiên nghĩ một lát đỏ mặt đáp, „Tai hạ không nghĩ đến chuyện này, Thạch Tổ Phương chẳng qua chỉ là một danh kỹ làm sao đủ tư cách để ly gián chúng ta, Hạng huynh đã qua đá nghi."

Hạng Thiếu Long biết rõ y nói lời không thật lòng, hạ giọng nói, „Theo ta thấy đó là độc kế của Phổ Cao, ngàn vạn lần đừng xem thường mĩ nhân xinh đẹp này có thể nhà tan cửa nát như chơi. Đát Kỷ, Bao Tự đều là những người đẹp nghiêng nước nghiêng thành có lúc còn lợi hại hơn thiên binh vạn mã, khiến cho người ta không đề phòng được. Theo ta thấy nếu ta đến quý phủ dự yến, Thạch Tổ Phương giả vờ yêu thích ta, lại có ý quyến rũ Lao huynh, nếu chúng ta không chuẩn bị, huynh bảo sẽ xảy ra chuyện gì?"

Lao ái tự cho mình là một hảo hán tử nên không thể vừa nghe thế đã sợ, bảo rằng, „Thiếu Long hãy yên tâm, Lao ái này có thể nói rằng lớn từ trong bụi hoa, hạng nữ nhân nào mà chưa gặp qua, ả đến đây quyến rũ ta, đảm bảo sẽ

có thủ đoạn ứng phó, không ảnh hưởng đến tình bằng hữu của chúng ta. Hà hà! Nhưng chúng ta hãy tỉ thí thử xem ai sẽ giành được ả nhưng không đổ kị nhau vì tranh phong, có thể sa vào bẫy của Phổ Cao, nếu ai có thể nắm được trái tim của ả, thì có thể biết được âm mưu của Phổ Cao."

Hạng Thiếu Long cười thầm trong lòng biết Lao ái chẳng thể làm được chuyện lớn, thấy sắc đẹp là nổi lòng tham không thể tự không thể tự khống chế được mình, cười ha ha rồi nói, „Đó chính là lý do ta từ chối không đến dự tiệc hôm nay của Lao huynh để cho Lao huynh thi triển thủ đoạn giành lấy Thạch Tổ Phương."

Lao ái than rằng, „Giờ đây ta đương nhiên không thể trách Thiếu Long, chỉ có điều Thạch Tổ Phương bảo rằng phải có Hạng Thiếu Long thì mới chịu đến, với tính cách của ả, đến lúc không gặp Thiếu Long thì sẽ bỏ đi há chẳng mất hứng quá hay sao?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Đây chính là cái bẫy Phổ Cao đặt ra, đừng hòng chúng ta mắc lừa, huynh rốt cuộc muốn ta làm thế nào?"

Lao ái lúng túng bảo, „Giờ đây ta hi vọng hiếu Long sẽ đến một chuyến xem thử Thạch Tổ Phương giở trò gì, nói không chừng ta sẽ cho ả một chút mê dược khiến cho Phổ Cao trộm gà không xong lại còn mất một năm gạo."

Hạng Thiếu Long thầm mắng đê tiện, nhưng nghĩ lại ngày trước mình đã từng cho vương hậu nước Triệu là Hàn Tinh uống thuốc, tuy là không thành công nhưng cũng không dám trách Lao ái nữa. Bởi vì nói cho cùng Thạch Tổ Phương cũng chẳng phải là hạng tốt lành gì, nói, „Nếu dễ dàng như thế thì ả đã bị rất nhiều người chiếm phần tiện nghi nhiều lần Hạng nữ nhân này sẽ dễ dàng có cách ứng phó với trường hợp ấy, nếu bị ả vạch trần thì càng không hay hơn."

Lao ái kéo tay gã nói, „Thời gian không còn nhiều nữa, Thiếu Long hãy mau đi theo ta."

Hạng Thiếu Long không thể từ chối nữa, chỉ đành đi theo y.

Rời khỏi Ô phủ đi về nhưng không phải đi về hướng nội phủ của Lao ái, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi.

Lao ái than rằng, „Đã sớm biết Thiếu Long không chịu đến, ta bèn sai người thông báo với Phổ Cao để thăm dò tâm ý của Thạch Tổ Phương nào ngờ rằng ả lập tức không chịu đến, cho nên ta đành đến để nài nỉ Thiếu Long. Giờ đây chúng ta đến phủ tướng quân của Đỗ Bích ở Hàm Dương, còn chuyện Thạch Tổ Phương có chịu đến gặp chúng ta hay không thì vẫn không biết được."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ hạng nữ nhân xinh đẹp, đối với nam nhân càng phớt tỉnh càng đáng quý. Lao ái trước đây là hạng phong lưu, giờ đây gặp phải một Thạch Tổ Phương không coi y ra gì ngược lại khiến cho y càng ham muốn hơn.

Tiếp xúc với Phổ Cao nhiều lần càng phát hiện kẻ này có nhiều thủ đoạn lợi hại.

Mấy năm qua, Hạng Thiếu Long sống trong thời đại Chiến Quốc này, đã học được rất nhiều tri thức lịch sử của thế giới này từ Kỷ Yên Nhiên, cho nên không còn cảm thấy mù mờ như hồi mới đến đây nữa.

Vả lại gã là người đến từ thế kỉ hai mươi mốt, cho nên có thể đứng từ góc độ khác để nhìn nhận thời đại này.

Tam Tấn chia ba và Thương ường biến pháp có thể nói là bước chuyển ngoặt của thời đại này. Có thể nói là sự thay đổi này rất mạnh mẽ, dù cho hai ngàn năm sau đó, ngoài chuyện chiến tranh nha phiến các nước lớn mạnh xâm lược Trung Hoa, cũng không có thời đại nào có thể bì với thời đại này.

Trong thời đại này các chư hầu thời Xuân thu, nếu như sự phát triển của công thương nghiệp, sự mở rộng của các đô thị, sự tàn khốc của chiến tranh, sự ra đời của giai cấp trí thức mới, sự giải phóng về mặt tư tưởng cho đến nay đã tăng lên nhiều lần.

Trong đó các nhân tố ảnh hưởng nhất của thời đại này là sự xuất hiện của các thương gia lớn và các cơ sở sản xuất.

Những giai cấp mới trỗi dậy vượt quốc gia này, bằng tài lực hùng hậu của mình đã đi khắp nam bắc, họ học nhiều biết rộng lại giao lưu rộng rãi, có sức ảnh hưởng không gì so sánh được đối với chính trị.

Kẻ đại diện chính là Lã Bất Vi, người nắm trong tay món hàng Dị Nhân, những người khác là Ô Thị Lô, Quách Tùng và giờ đây là Phổ Cao, kẻ đang mưu đồ lật đổ tiểu Bàn, đều là những thương gia ngửa tay làm mưa, lật tay làm mây, kêu mây gọi gió, từ thương nghiệp đi đến chính trị.

Còn Cầm Thanh nhờ có được mỏ chu sa mà trở thành hoàng tộc nhà Tần, có thể độc lập tự chủ, có thể giữ trinh tiết cho mình, được mọi người kính ngưỡng, nếu như là một nữ nhân bình thường với sắc đẹp của mình đã sớm trở thành tỳ thiếp cho một nhà quyền quý nào đó.

Để ứng phó với chiến tranh và cạnh tranh trong chính trị, văn và võ đã bắt đầu chia ra, dần dần chuyên nghiệp hóa.

Ví như Vương Tiễn và Lý Tư hai người này thay đổi chức quyền cho nhau thì đảm bảo nước Tần sẽ loạn, còn Hung Nô thì đánh thẳng vào Hàm Dương.

Ngọn gió chuyên nghiệp hóa thổi khắp nơi, binh lính thời Chiến Quốc không phải là binh lính nông dân có thể lúc nào trưng dụng cũng được như thời Xuân Thu. Thậm chí có sự xuất hiện của những cơ quan như Vệ Nam võ sĩ hành quán, chuyên luyện tập võ nghệ và binh pháp để đáp ứng cho

nhu cầu của giai cấp thống trị. Cho nên nội chiến hay ngoại tranh, mức độ phức tạp và tính kịch liệt của nó đều hơn hẳn trước kia.

Tiểu Bàn ngày sau thống nhất được sáu nước, chẳng qua là nhờ thân phận đặc biệt của y, y không phải nhiễm những thói hư tật xấu trong cung cho nên mới có thể vượt lên hùng bá thiên hạ.

Song một kẻ hùng tài đại lược như y, thật là hiếm có trên đời, cho nên sau khi y chết đi, không ai có thể hơn được.

Đang suy nghĩ thì đã đến cổng phủ tướng quân của Đỗ Bích tại ngoại thành tây.

Hạng Thiếu Long lúc này cũng muốn gặp được Thạch Tổ Phương, sức thu hút của mỹ nữ quả thật là ghê gớm dù biết được lòng dạ nàng chẳng tốt đẹp gì, nhưng nén không được vẫn cứ muốn gặp nàng.

Đó chính là chỗ lợi hại nhất của Phố Cao. Một con buôn thành công là phải hiểu tâm ý của khách hàng, quả thật từ xưa đến nay đều như nhau cả.

Trong phòng đại sảnh có bày một chiếu tiệc vuông, xung quanh chiếu tiệc ấy có sáu chỗ ngồi.

Hạng Thiếu Long thích ngồi như thế này khi nói chuyện có vẻ thân thiết hơn.

Đỗ Bích thân chinh ra đón Hạng Thiếu Long, Lao ái và Hàn Kiệt vào trong sảnh, các thiết vệ và thân vệ đều ở gian ngoài, đã có người khác tiếp đãi.

Thái độ của Đỗ Bích nhiệt tình hơn lúc trước khiến người ta khó tưởng tượng rằng trước đây y là một kẻ lạnh lùng và tiết kiệm nụ cười.

Hạng Thiếu Long thì biết rõ tâm ý của y.

Nếu bọn chúng có thể giết chết tiểu Bàn rồi giá họa cho Lã Bất Vi, thì sẽ tìm cách lôi kéo phía bên Hạng Thiếu Long qua, bởi vì Thành Kiêu đã trở thành kẻ thừa kế hợp pháp. Lúc đó bọn Vương Bột, Vương Lăng không còn cách nào, chỉ đành ủng hộ cho Thành Kiêu. Còn Lao ái, một là vì y vẫn còn giá trị lợi dụng, hai là Đỗ Bích coi thường y, cũng tin rằng y không làm được chuyện lớn gì như là Vương Lăng đã nghĩ.

Điều Lao ái quan tâm nhất là Thạch Tổ Phương có dự tiệc không, hỏi, „Thạch tiểu thư...“ Đỗ Bích cười rằng, „Nội sử đại nhân cứ yên lòng, Phố đại nhân đã thân chinh đến nói với Thạch tiểu thư. Chao ôi!

Lòng dạ nữ nhân thật khó đoán. Nàng thật ra có ấn tượng rất tốt với nội sử đại nhân, nhưng chỉ ngại rằng Hạng đại nhân sai hẹn nên mới chần chừ đó thôi! Nội sử đại nhân xin đừng trách."

Lao ái lấy lại được chút sĩ diện thì thấy tự tin thoải mái trong lòng.

Lúc này Phố Cao đến từ xa, đưa tay ra hiệu mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, Đỗ Bích mời mọi người ngồi xuống. Chỗ ở giữa Hạng Thiếu Long và Lao ái còn trống, rõ ràng là chừa cho Thạch Tổ Phương.

Bọn nô tỳ trước tiên dọn rượu thịt lên, lại có nữ nhạc sư gảy đàn trợ hứng.

Không bao lâu sao thì bọn ca cơ xuất hiện, ai ai cũng yếu điệu nhịp nhàng, chỉ tiếc là Hạng Thiếu Long, Lao ái, Hàn Kiệt đang mãi nghĩ đến chuyện khác không có lòng thưởng thức.

Múa xong, bọn vũ cơ và bọn nhạc sư lui ra khỏi đại sảnh, chỉ để lại sau mỹ nữ, toàn là bọn có nhan sắc.

So ra các công khanh đại thần ở Hàm Dương trừ Lã Bất Vi không ai bằng Đỗ Bích.

Hàn Kiệt thuận miệng hỏi, „Phố gia đến Hàm Dương là để buôn bán gì?"

Phổ Cao cười nói, „Có nhạc phụ của Hạng đại nhân ở đây nào đến lượt ta kiểm lời."

Mọi người đều biết y nói đùa, Đỗ Bích cười nói, „Vị bằng hữu này của ta làm sinh ý cũng như thuật trị quốc của Y Doãn, Lã Thượng, binh pháp của Tôn Võ, Ngô Khởi, chính trị của Thương ường khiến cho người ta khâm phục không còn lời gì để nói."

Phổ Cao khiêm nhường nói, „Còn nói là bằng hữu, cứ mãi thôi phòng ta, song nói đến làm sinh ý, Phổ mỗi khâm phục nhất là ba người. Người thứ nhất chính là thái nhạc Ô Thị Lô của Thiếu Long đây, ngựa mà ông ta nuôi nhiều đến nỗi không thể tính bằng con mà phải tính bằng sơn cốc. Người thứ hai chính là Bạch Khuê, kẻ kinh doanh mẽ cốc và tơ tằm ở nước Ngụy, mùa bội thu thì y mua vào với giá thấp, mùa hạn hán thì y bán ra với giá cao. Người thứ ba là Y Đốn, muối trong kho lẫm của y đủ cho người trong thiên hạ ăn trong mấy năm. Còn Lã Bất Vi ư? Vẫn chưa đủ tư cách."

Hạng Thiếu Long nghĩ chỗ lợi hại của Phổ Cao chính là không để lại dấu vết những lời chê Lã Bất Vi, những lời này vừa hay vừa có tính thuyết phục.

Hàn Kiệt cười, „Song Lã Bất Vi là người biết đầu cơ."

Mọi người đều hiểu ý của y nên cười ầm lên.

Hàn Kiệt từ khi xuất đầu lộ diện trong buổi mừng thọ của Lã Bất Vi thì cho đến nay vẫn rất hạ mình, hình như sợ qua mặt Lao ái, nhưng về kiến thức và cách ăn nói, y không bằng Lao ái.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Phổ gia không phải chuyên gia đầu cơ hay sao?"

Phổ Cao cười gượng gạo nói, „Hạng đại nhân độ lượng đừng khơi lại vết đau này nữa, lần đó tại hạ thua rất thê thảm, nếu biết sớm thì đã học theo cách của Trọng Tôn Long nước Tề, chỉ cần một cao thủ có bản sự bằng một nửa Hạng đại nhân thủ thế thì đảm bảo tiền bạc sẽ cuồn cuộn chảy vào, để tránh được mối nguy trong nghề cá cược như lệnh nhạc phụ."

Lần này cả Hạng Thiếu Long cũng phải bật cười, miệng lưỡi của kẻ buôn bán quả thật khác người, sinh động thú vị hơn nhi êu.

Lao ái thì chỉ quan tâm đến Thạch Tố Phương, nói, „Thạch tiểu thư có thể đến được không?"

Đỗ Bích cười nói, „Đại nhân yên tâm, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng khó hầu hạ, Thạch tiểu thư tuy ở trong tậ phủ nhưng đến giờ chính ta cũng chỉ có gặp hai lần, nhưng cùng dự tiệc như thế này thì là lần thứ nhất chỉ toàn là nhờ ăn theo ba vị mà thôi."

Lao ái thấy Đỗ Bích nâng cao mình hư thế thì cảm thấy vinh hạnh lắm, vội vàng nâng chén chúc rượu.

Hạng Thiếu Long chỉ giả vờ chứ không uống giọt nào vào miệng, Phổ Cao ngạc nhiên nói, „Hạng đại nhân phải chăng chê rượu không hợp ý, để tại hạ sai người đi đổi bình rượu khác."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nhớ mấy ngày trước Phổ gia bị người ta phục kích bắt, e rằng cũng như tại hạ, chỉ nhấp môi rồi dừng lại."

Phổ Cao định nói tiếp thì ánh mắt Lao ái sáng lên nhìn về phía cửa lớn.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của y bao gồm có Hạng Thiếu Long, mắt mở to, mồm há hốc.

Chỉ thấy Thạch Tố Phương được hai tỳ nữ đỡ ở hai bên, uyển chuyển bước vào trong sảnh đường.

Chắc nàng mới tắm tấp nên mái tóc dài buông óng ả, trên có cài một cây mộc thoa, nàng không trang điểm, người mặc một chiếc áo mại trắng, tay áo dài đến bàn tay, lộ ra ngón tay thon dài, phía dưới là chiếc váy dài đến vết đất màu vàng, không mang bất cứ một phục sức nào nữa nhưng làm cho nàng đẹp gấp trăm ngàn lần những nữ tử ăn mặc lòe loẹt.

Mọi người bắt đầu đứng dậy, trong đầu dâng lên cảm giác xấu hổ.

Thạch Tố Phương có vẻ lãnh đạm cúi người ngồi xuống giữa hai vị Lao, Hạng. Mọi người lúc này mới ngồi xuống cùng nàng.

Lao ái phất tay cho ả tỳ nữ phía sau lui ra, tự tay mình rót rượu cho nàng, xem ra y đã quên hết lời cảnh cáo của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ngửi được mùi thơm trên cơ thể nàng bất chợt nhớ đến Kỷ Yên Nhiên, rồi gã tỉnh người ra càng lúc càng thấy không thể coi thường tên con buôn Phố Cao này.

Dã tâm của con người là cái không thể thỏa mãn được, cho nên địa vị của Lã Bất Vi chính là mục tiêu để y hướng tới, vì thế đứng trước sắc đẹp mà không thềm để ý.

Còn Đỗ Bích thì trước nay có ý với Kỷ Yên Nhiên, nhưng tự nhiên cũng không chống cự lại được sức hấp dẫn của Thạch Tố Phương.

Thạch Tố Phương cảm tạ Lao ái rồi liếc mắt nhìn mọi người, không riêng gì Lao ái tất cả những người khác đều thấy ngây ngất trong lòng.

Lao ái đợi nàng đã lâu nhưng giờ đây khi nàng ngồi bên cạnh, y vẫn không biết nói lời gì mới phải.

Thạch Tố Phương chủ động mời mọi người một chén, bình thần quay sang hỏi, „Hạng đại nhân có gì đột nhiên lại rảnh thế?"

Hạng Thiệu Long bị nàng nhìn đến nổi lúng túng nâng chén cười rằng, „Tại hạ không đành nói dối với Thạch tiểu thư chỉ đành tự phạt mình một chén, mong tiểu thư bỏ qua cho Hạng mỗ."

Phổ Cao cười lớn, „Thạch tiểu thư nếu biết rằng Hạng đại nhân mạo hiểm đến đây uống chén rượu này thì trong lòng sẽ cảm động lắm."

Hạng Thiệu Long cạn chén rượu, đặt chén rượu xuống, chỉ thấy trong mắt của Thạch Tố Phương lộ vẻ kì dị, rồi tránh ánh mắt của gã, hỏi Phổ Cao vì gì mà nói lời ấy, đợi Phổ Cao giải thích xong, Thạch Tố Phương vui mừng nói, „Vậy thì Tố Phương xin thất lễ uống cùng đại nhân một chén."

Nói là một chuyện, làm là một chuyện, Lao ái thấy Thạch Tố Phương chú ý đến Hạng Thiệu Long thì bẽ bàng cạn chén cùng nàng.

Đỗ Bích cười nói, „Hãy khoan, tiểu thư của chúng ta trước nay có thói quen mỗi lần gặp yến tiệc chỉ uống ba chén, giờ đây đã uống được hai chén, Lao đại nhân nhất định phải trân trọng."

Lao ái càng buồn hơn, lại không dám làm mất phong độ của mình, chỉ đành cười khan hai tiếng rồi khen tài nghệ của nàng.

Thạch Tố Phương không biết có phải không thèm nghe hay không, khi Lao ái khen nàng quá đáng chỉ cười nhạt.

Lao ái trong lòng ham muốn nhưng không biết làm cách nào nữa, Hàn Kiệt kiếm thuật tuy cao nhưng trong trường hợp này cũng không thể giúp đỡ được.

Khi Lao ái khen tài nghệ của Thạch Tố Phương là xưa nay chưa ai có, Thạch Tố Phương khúc khích cười nói, „Lao đại nhân thật quá khen, so với người xưa nghề ca vũ của Tố Phương chẳng là gì cả chỉ mong được giải sầu cho các vị đại nhân Vũ nhạc của người xưa thì có nghĩa định quốc an bang.

Vua Thuần đã làm nên Vận, vua Vũ đã nghĩ ra Đại Hạ, Võ Vương đã viết ra Đại Vũ. Được Khổng Khâu xếp trong lục nghệ, nào đến lượt đám nữ tử chúng tôi so bì."

Lao ái rõ ràng ít hiểu biết về mặt nên chỉ ngạc nhiên cười theo không nói gì nữa.

Hạng Thiếu Long thì lại càng mù mờ hơn Lao ái, chợt dạ thầm nghĩ chắc xuất thân của Thạch Tổ Phương cũng không phải là đơn giản.

Thạch Tổ Phương bình tĩnh nói, „Cạc vị đã từng nghe câu truyện này chưa? Sau khi Sở Văn Vương chết đi để lại một vị phu nhân xinh đẹp, công tử Nguyên muốn quyến rũ nàng nhưng không thể nào bước vào được, vì thế dựng nên một biệt quán cạnh cung của nàng, ngày ngày đều tấu nhạc mong dụ nàng ra ngoài. Một ngày nọ nàng ra ngoài thật, công tử Nguyên cứ tưởng làm cho nàng động lòng."

Nói đến đây thì im bặt lại không nói nữa.

Lúc nàng nói chuyện rành rọt âm thanh rất dễ nghe, Hạng Thiếu Long cũng bắt đầu chú ý. Lao ái thì không cần phải nói nữa. có một chỗ đặc biệt của nàng là khiến cho người ta rất khó chạm đến, trước mặt nàng ai cũng có cảm giác tự ti.

Đỗ Bích nói, „Quả phụ của Sở Văn Vương đương nhiên không động lòng, e rằng Nguyên công tử tỏ tình sai rồi."

Trước mặt mỹ nhân, Đỗ Bích nén không được cũng ra vẻ một lần để giành lấy ấn tượng tốt của nàng.

Lời duy nhất có thể nói thì bị Đỗ Bích nói rồi, Lao ái không có cơ hội xen vào.

Hạng Thiếu Long thâm kêu không hay, Lao ái đã bị hạng mỹ nữ này hoàn toàn kiểm chế trong lòng bàn tay, nếu nàng tỏ ra tốt với một mình mình thì khiến cho Lao ái khó chịu, sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ tốt đẹp giữa mình và Lao ái.

Hàn Kiệt mỉm cười nói, „Mong tiểu thư khai ơn, cho chúng tôi biết kết cục của câu chuyện này."

Thạch Tố Phương nói, „Vị phu nhân ấy đã khóc rằng, tiên quân tấu nhạc là để tu sửa vũ bị, giờ đây công tử không lấy đó đối địch mà lại dùng nó ở chỗ vị môn nhân này. Thật kì lạ, công tử Nguyên nghe xong thì cảm thấy xấu hổ lẫn lộn tức đem sáu trăm xe đi đánh nước Trịnh."

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, câu chuyện này có ý chê tài nghệ ca vũ của mình không đáng cho người ta khen ngợi, hàm ý sâu xa nhưng cũng mang chút bi thương, khiến cho người ta lập tức thay đổi thái độ với nàng, không coi nàng là một ca kỹ bình thường nữa.

Phổ Cao cười ha ha, xóa tan bầu không khí trầm lắng, nói, „Phổ mẫu đã lãnh ngộ cao kiến của Thạch tiểu thư."

Ánh mắt Thạch Tố Phương hướng về Hạng Thiếu Long nói, „Trước khi Tố Phương đến đây không biết các vị đại nhân đang bàn luận chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long đang nghiên ngẫm câu chuyện của Thạch Tố Phương, suy đoán dụng ý của nàng khi kể câu chuyện này, nghe thế thì giật mình, nén không được, „ô, hình như có liên quan đến chuyện làm sinh ý."

Mọi người thấy gã đáng vẻ kì lạ thì cười ầm lên.

Thạch Tố Phương cũng bưng miệng cười, dịu dàng nói, „Chắc chủ đề này là do Phổ gia gợi ra."

Lao ái nổi lòng ganh ty buột miệng nói rằng, „Tiểu thư liệu việc như thần, chính là như thế."

Hạng Thiệu Long trong lòng cười khỗ, Thạch Tố Phương vừa xuất hiện thì đã khổng chế được toàn trường, Lao ái ngày thường là kẻ miệng lưỡi hơn người nhưng giờ đây chỉ phụ họa được mấy câu, mà mình cũng cảm thấy phải nói gì mới phải nữ nhân như thế này, lần đầu tiên mới gặp được.

Đỗ Bích cười và nói, „Phổ lão bản bảo rằng khâm phục nhất ba người, đó chính là Ô Thị Lô, Bạch Khuê và Y Đốn, không biết Thạch tiểu thư khâm phục ba người nào?"

Thạch Tố Phương nhoén miệng cười, „Có bao vị cao hiền đang ngồi đây lúc nào mới đến lượt tiểu nữ lên tiếng, hay là xin mời Lao đại nhân nói trước."

Lao ái nhìn nàng chăm chăm, nhất thời không hiểu nàng và Đỗ Bích nói gì nên chưa lúng túng lên tiếng.

Hàn Kiệt thấy chủ gặp khó khăn bèn lên tiếng nói giúp, „Hay là để tại hạ nói trước. Người tại hạ khâm phục nhất chính là Tôn Võ. Không những đã để lại binh thư tuyệt thế cổ kim, năm xưa chỉ có mấy vạn quân Ngô mà khéo dụng kế hay, đi vào nguy hiểm để rồi đại phá quân Sở nhiều hơn họ đến mấy lần rồi đánh thẳng đến Dĩnh Đô, có thể nói là người xưa không bằng, người sau theo không kịp."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ chỉ có người trải qua cuộc chiến tranh này mới biết được Tôn Võ đánh trận hay như thế nào.

Đỗ Bích nói, „Thế là Hàn đại nhân đã nói giùm lời trong lòng ta, trong cuộc đời này, người ta khâm phục nhất cũng là Tôn Võ."

Thạch Tố Phương đưa mắt nhìn Lao ái, Lao ái vội nói, „Tôn Võ tuy là một tuyệt đại binh gia nhưng rốt cuộc vẫn là tôi tớ cho người ta. Kẻ Lao ái khâm

phục nhất là Tấn Văn Công, ông ta có thể ngồi yên trong võ ngoài, làm nên nghiệp bá, công nghiệp của ông ta hơn hẳn Tề Hoàn công."

Thạch Tổ Phương hững hờ nói, „Té ra Lao đại nhân là người nuôi chí lớn."

Phổ Cao và Đỗ Bích nhìn nhau cũng như Hạng Thiếu Long, rõ ràng đã nghe được Thạch Tổ Phương muốn châm biếm Lao ái muốn là quốc quân.

Lao ái vẫn còn tưởng rằng Thạch Tổ Phương khen ngợi y nên còn đang dương dương đắc ý.

Hạng Thiếu Long cảm thấy chán nản trong lòng, sáu người trong tiệc rượu này ai ai cũng có lòng riêng, không hề có thành ý với nhau, không những không hợp nhau mà còn có cái cảm giác đầu trâu không đối được với mõm ngựa, nên không được nói, „Tại hạ thì ngược lại với Lao đại nhân. Trong lòng không có chí lớn, người mà tại hạ khâm phục rất nhiều, cho nên rất khó đưa ra một người nào."

Phổ Cao phì cười, „Người ta khâm phục nhất là Hạng đại nhân, ung dung tự nhiên khiến người ta khó mà bắt bẻ được, chẳng trách nào Quân Trung Tà phải hạ mình dưới Bách Chiến đao pháp của Hạng đại nhân."

Lao ái biến sắc, tuy y biết Phổ Cao cũng nâng Hạng khen mình, nhưng Hạng Thiếu Long quả thật nhanh trí không hề hạ xuống thế hạ phong vì những lời nói lợi hại của Thạch Tổ Phương, còn mình thì thất thế muốn không đỡ kị quả là khó.

Hàn Kiệt chen vào nói, „Không biết người trong lòng của Thạch tiểu thư là vị minh quân mãnh tướng nào?"

Mọi người đều cảm thấy hứng thú chờ câu trả lời của Thạch Tổ Phương.

Thạch Tổ Phương như nhìn về một nơi xa xăm, „Nơi đóng quân sẽ sinh toàn bụi gai, sau chiến trận là những năm đói khổ, vì giành đất mà đánh

nhau, người chết đầy đồng, vì giành thành mà đánh nhau, người chết đầy thành, quân chủ mãnh tướng phía sau lưng toàn là người dân khổ nạn, làm sao có thể là người Tố Phươg khâm phục?"

Lúc này cả Đỗ Bích cũng cứng họng không nói được gì ngược lại Hạng Thiều Long lại quên đi tình huống giữa địch với ta ngạc nhiên nói, „Đáng thương thay xác khô bên sông Vô Định, đáng sầu thay người trong chốn khuê phòng. Cho nên có cái gọi là sau cuộc chiến công thì thuộc về một người nhưng có hàng ngàn xác ngã xuống, không ngờ Thạch tiểu thư đã hiểu được như vậy. ô! Sao các người lại nhìn ta như vậy?"

Khi gã nói hai câu đầu Thạch Tố Phươg quay phắt sang nhìn gã, cả bọn Phổ Cao cũng biến sắc.

Hạng Thiều Long biết mình trong lúc nhất thời đã cầm nhầm danh ngôn của người xưa. Gã tuy hiểu biết ít về thi tù nhưng những điều hần biết đều rất phổ biến, nhưng cũng là những câu danh ngôn hay nhất.

Hàn Kiệt nhíu mày nói, „Đáng thương thay xác khô bên sông Vô Định, đáng sầu thay người trong chốn khuê phòng.

Hai câu này đã nói hết sự tàn khốc của chiến tranh, không biết con sông Vô Định nằm ở chỗ nào?"

Hạng Thiều Long né tránh ánh mắt của Thạch Tố Phươg, bảo rằng, „Đó có thể là bất cứ con sông nào nên mới gọi là sông Vô Định.

Đỗ Bích nhìn kĩ gã một lúc rồi thở dài rằng, „Chả trách nào Hạng đại nhân lọt vào mắt xanh của Kỷ tài nữ. Sau một chiến công là ngàn vạn thân xác, song từ xưa đến nay, chiến tranh là bình thường, không phải người giết ta thì ta giết người, chẳng còn cách nào nữa."

Lao ái thấy Hạng Thiều Long khiến cho Thạch Tố Phươg chú ý, cảm thấy nhụt chí lắm nhưng cũng khó nén lòng đổ kị lên sang chuyện khác mà nói

rằng, „Thạch tiểu thư vẫn chưa nói ra người mà mình khâm phục."

Thạch Tố Phương thu lại ánh mắt nhìn Hạng Thiếu Long, liếc sang Lao ái sau đó mới ngó lên cây xà nhà ở trên đầu, u buồn nói, „ở nước Sở có một người, nghe nói Sở vương biết y có tài đức sang mời y làm tướng quốc. Y bèn hỏi sứ giả rằng, Nghe nói Sở vương có con rùa thần, chết đã hơn ba ngàn năm, Sở vương vẫn giấu trong tay áo. Con rùa ấy chấp nhận chết để người ta cất xương hay là muốn sống để thò đuôi nơi bùn lầy? Sứ giả đáp, Thà sống nơi bùn lầy để được thò đuôi Người ấy bảo rằng, Hãy về đi, ta thà sống trong bùn lầy để được thò đuôi còn hơn.“ Không biết nàng có gì lại kể thêm một câu chuyện nữa.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Trong lòng rốt cuộc là vị tiên hiền nào mà có một câu chuyện hay đến thế, chỉ tiếc là kiến thức có hạn ngoài một số người của các phái Nho, Mặc, Đạo, Pháp thì gã chẳng nhớ ai cả." Đột nhiên vỗ bàn kêu rằng, „Té ra người mà tiểu thư khâm phục là Trang Chu, kẻ chỉ thường lấy những câu chuyện kì lạ để lý giải những đạo lý huyền diệu, trách nào lại thích kể chuyện đến thế."

Mọi người lúc này mới nhớ đến Trang Chu đồng thời nhìn Hạng Thiếu Long bằng con mắt khác.

Thạch Tố Phương càng ngạc nhiên hơn quay qua nhìn gã.

Đó chính là sự khác nhau giữa xưa và nay. Trong thời đại này người ta chỉ viết sách bằng tre nên lưu truyền không rộng, chỉ một số người mới biết được. Còn người ở thế kỉ hai mươi một không những dễ dàng có được những loại sách báo mà còn có cả những loại sách điện tử, còn người cổ đại đọc sách thì khó hơn, đó chính là sự khác nhau của hai thời.

Thạch Tố Phương ngạc nhiên nói, „Té ra Hạng đại nhân cũng nghiên cứu Trang Chu, tiểu nữ nhìn quanh xưa nay, chưa tìm ra người nào có kiến thức siêu phàm như ông ta, chỉ có ông ta mới thấu hiểu được cuộc đời, coi nhẹ

sự sống chết thành bại, thoát ra khỏi sự trói buộc của dục vọng, hỉ nộ ái lạc trên cuộc đời này, coi mình và vạn vật trời đất đều là một, không phân chia ngã hoặc phi ngã."

Lần này đến lượt bọn Hạng Thiếu Long đều biến sắc. Chỉ những lý giải của nàng đối với Trang Tử thì cũng biết trí tuệ của người mỹ nữ này siêu phàm đến mức nào.

Hàn Kiệt cung kính nói, „Dám hỏi tiểu thư là nữ sĩ phương nào?"

Thạch Tổ Phương trong mắt lộ vẻ u buồn, nhỏ nhẹ nói, „Dân mất nước không cần phải nhắc đến nữa."

Lao ái vốn nuôi trong lòng sự ham muốn, nhưng lúc này bao nhiêu tà niệm cũng đều biến mất hết.

Thạch Tổ Phương đột nhiên đứng dậy lùi ra sau hai bước, „Tuy vẫn còn thiếu các vị một chén rượu nhưng chỉ đành nhờ các ngài khác bù vào, Tổ Phương giờ đây chỉ muốn một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ một vấn đề, xin lỗi các vị."

Phổ Cao định lên tiếng nhưng rồi thôi, dáng vẻ rất phức tạp.

Hạng Thiếu Long nhìn theo bóng dáng của nàng thầm nghĩ dù cho tài học hay nhan sắc đều đủ để so sánh với Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh, nhưng rõ ràng không may mắn bằng bọn họ.

Gã đột nhiên quyết tâm dù thế nào nữa cũng không nên tiếp xúc với nàng, bởi vì gã đã có lòng kính trọng cho nên không vì mối quan hệ của địch mà làm tổn thương đến nàng.

Tuy nàng khiến cho Lao ái đổ kị mình nhưng gã không có lòng dạ nào để tính toán với nàng nữa.

Lao ái muốn đối phó như thế nào với gã thì gã mặc kệ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 214: Tiểu Nhân Đã Phục

V

ề đến Ô phủ, Hạng Thiếu Long vẫn nhớ đến nàng thiếu nữ kỳ lạ Thạch Tố Phương.

Đằng Dực, Kinh Tuấn, Ô Quả, Triệu Đại cùng Kỷ Yên Nhiên bàn bạc ai nấy thần sắc ngưng trọng.

Kỷ Yên Nhiên thấy gã về sớm mở miệng cười mà rằng, „Bọn thiếp đang nghiên cứu làm thế nào để tìm ra bọn thích khách, nếu cứ để bọn chúng hành động thì thật là nguy hiểm."

Đằng Dực nhíu mày nói, „Vấn đề là chúng ta không thể công khai chuyện này, chỉ đành âm thầm thực hiện càng ít người biết càng tốt, nếu không thân phận của Quốc Hưng sẽ bị bại lộ."

Kinh Tuấn hừ nói, „Đệ thì không tin tên Quốc Hưng này."

Kỷ Yên Nhiên nhoẻn miệng cười, „Chúng ta cũng không dễ dàng tin Quốc Hưng nhưng cũng cho y một cơ hội, để chứng thực được lời nói của mình!“
Hạng Thiếu Long đứng bên cạnh Kinh Tuấn cười, „Đây gọi là bỏ tối về với sáng, cải tà quy chính, lãng tử quay đầu."

Tiểu Tuấn phải nhớ rằng rộng lượng cần dùng khí hơn cả thương yêu và cả thù hận."

Mọi người chưa từng nghe những câu nói như thế này, ngẩn người ra.

Kỷ Yên Nhiên hớn hở nói, „Phu quân đại nhân đêm nay lòng dạ cao thượng, phải chăng là lọt vào mắt xanh của Thạch Tố Phương nữa?"

Hạng Thiếu Long nhớ tới Thạch Tố Phương thở dài nói, „Thạch Tố Phương là một thiếu nữ rất kỳ lạ. Ta thấy nàng không có hứng thú với tình nam nữ, kẻ nàng yêu thích là Trang Chu, nàng có suy nghĩ đặc biệt khiến cho Lao ái phải mất hứng. Còn ta thì vì kính trọng nàng mà tránh ra xa, báo cáo đã xong, tài nữ đã hài lòng chưa."

Nghe gã nói thú vị đến thế thì Kỳ Yên Nhiên đã bật cười, còn bọn Kinh Tuấn thì đã sớm quen những lời nói của Hạng Thiếu Long.

Ô Quả than, „Có ai nói chuyện sinh động hơn Hạng gia? May mà tiểu nhân đi theo Hạng gia đã lâu cũng nhiễm được đôi chút, cho nên mới theo đuổi được Tiểu Vi Vi, không khỏi phụ lòng mong mỏi của Kinh gia."

Hạng Thiếu Long bây giờ mới biết Ô Quả theo đuổi Châu Vi vốn là có Kinh Tuấn giúp đỡ sau lưng, quay sang Triệu Đại nói, „Người và huynh đệ sống ở Hàm Dương có thích không?"

Triệu Đại lộ vẻ cảm kích gật đầu nói, „Bọn thuộc hạ chưa bao giờ có những ngày vinh quang như thế này, chỉ cần nói ra tên của Hạng gia, thì dầu là người trong phủ trọng phụ cũng phải kiêng mặt chúng tôi, Phương phu nhân lại giúp chúng tôi chọn thê tử, thành gia lập thất. Chao ôi! Phu nhân quả thật đã rời chúng tôi quá sớm." Nói đến Triệu Nhã thì hai mắt đỏ lên.

Đặng Dực sợ gợi lại chuyện đau lòng cho Hạng Thiếu Long nên đổi sang nói, „Chuyện phải làm ngay chúng ta phải điều một toán người về Hàm Dương phụ trách điều tìm những tên tử sĩ nguy hiểm kia. Ngoài ra còn phải thông báo cho Xương Văn quân, bảo y phải tìm cách báo cho bị quân, ngày mốt đã là lễ tế mùa xuân, ta e rằng kẻ địch sẽ hạ thủ khi bị quân rời khỏi cung. Theo thường lệ, đường đến Vị Thủy đã sớm định, không thể thay đổi nữa, thích khách lên vào trong dân chúng, rất khó phát hiện."

Hạng Thiếu Long đột nhiên giật mình, nhớ lại mình bảo vệ những nhân vật quan trọng khi còn ở thế kỷ hai mươi mốt, có thể nói là một chuyên gia

chống khủng bố, nên chuyến này mình phải ra tay.

Mọi người thấy sắc mặt gã kỳ lạ như vậy tưởng rằng gã nghĩ ra điều gì, ngạc nhiên nhìn.

Hạng Thiếu Long phất tay hưng phấn nói, „Lần này việc bảo vệ an toàn lễ tế mùa xuân hãy do ta phụ trách, sau buổi tảo triều ngày mai tiểu Tuấn hãy đi theo ta thị sát chỗ con đường dẫn ra lễ tế, chúng ta hãy đấu một trận với bọn tử sĩ ấy thử xem ai giỏi hơn."

Mọi người đều ngẩn ra nhìn gã. Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Chỗ lợi hại này của Phổ Cao, giả sử bị quân xảy ra chuyện, ta và Xương Bình quân sẽ bị mang tội chém đầu, một viên đá mà ném được nhiều con chim, theo ta thấy Phổ Cao xảo quyết không kém gì Lã Bất Vi, chỉ là thiếu may mắn, cũng giống như trong trận quyết chiến lần trước giữa ta và Quân Trung Tà, đã đặt sai vào Thành Kiêu!"

Rồi vươn vai nói, „Lần này bọn chúng cũng kém may mắn bởi vì gặp phải Hạng Thiếu Long này."

Sáng hôm sau Hạng Thiếu Long vẫn thức sớm luyện đao như thường lệ, sau đó mới vào hoàng cung vì vẫn còn thời gian nên tranh thủ đi gặp tiểu Bàn.

Tiểu Bàn có lẽ là vị vua siêng năng nhất trong lịch sử nước Tần, vừa ăn điểm tâm, vừa nghe Lý Tư báo cáo. Thấy Hạng Thiếu Long đến, tiểu Bàn miễn mọi lễ tiết bảo gã ngồi xuống rồi nghiêm mặt nói, „Phổ Cao và Đồ Bích quả thật là to gan dám có mưu đồ với quả nhân, Quốc Hưng có thể lấy công để bù tội, đại tướng quân xem như thế nào để có thể thưởng y.

Hạng Thiếu Long nhìn Lý Tư rồi cười nói, „Vi thần vẫn thích đại vương gọi là thái phó. Nếu đại vương gọi vi thần là đại tướng quân thì giống như bị quân đang sai vi thần cầm quân đi đánh trận."

Trong nước Tần e rằng chỉ có Hạng Thiếu Long mới có thể nói như thế với tiểu Bàn.

Tiểu Bàn cười ha ha nói, „Chỉ cần gặp thái phó, bao nhiêu lo lắng của quả nhân đều trôi hết."

Rồi quay sang Lý Tư nói, „Lý khanh gia hãy cho thái phó xem thử đồng tiền mới chúng ta sẽ ban ra sau khi hắc long xuất hiện!"

Lý Tư vui vẻ đưa đồng tiền mới cho Hạng Thiếu Long xem.

Hạng Thiếu Long cầm lên nhìn đồng tiền hình tròn, giữa có lỗ cũng hình tròn, có ẩn hiện hoa văn hình rồng.

Lý Tư quay về chỗ ngồi nói rằng, „Kỷ tài nữ quả là danh truyền không ngoa, khi kiến nghị thay triều đổi chế của nàng không những thực hiện được mà còn liên quan đến sự thay đổi chính trị, đặt ra kỳ hạn tiến hành, chỗ nào cũng có điểm lợi, lại không phiền nhiễu đến dân chúng, xin báo lại với tài nữ, Lý Tư này đã khâm phục sát đất."

Tiểu Bàn rõ ràng rất sủng ái Lý Tư, cười rằng, „Lý khanh đã quá khiêm nhường, Lý khanh cũng bỏ ra rất nhiều công sức để đề ra bản kiến nghị này, cũng đã lập công như Kỷ thái phó."

Lý Tư vội vàng quỳ xuống tạ ơn, tiểu Bàn trầm ngâm một lúc quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Lần này thích khách đến Hàm Dương, thái phó đã có cách gì để ứng phó chưa?"

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Bị quân hãy yên tâm, kẻ địch chỉ có một cơ hội duy nhất chính là lúc tế thần sông ngày mai mới có hành động bất ngờ nhưng giờ đây chúng ta đã biết rõ chuyện này, tình thế sẽ hoàn toàn thay đổi. Vi thần sẽ bí mật hợp tác với Xương Văn quân đánh ta kẻ địch, đảm bảo bị quân sẽ không bị mất một cọng lông lại còn khiến cho sáu nước nếm được thủ đoạn của chúng ta."

Tiểu Bàn kính gã như thần minh, mà rằng, „Có thái phó lo chuyện này quả nhân đã yên lòng."

Hạng Thiệu Long nói, „Nhưng bị quân phải hứa ngày mai phải để vì thần hoàn toàn xử lý, nếu không diệu kế khó thi hành."

Tiểu Bàn cười ha ha nói, „Vậy thì ngày mai quả nhân trở thành thuộc hạ một ngày cho thái phó, để cho thái phó căn dặn là được."

Lý Tư cảm nhận được sự tin tưởng và chân thành giữa hai người, nở một nụ cười.

Rồi buổi tảo triều sóng yên gió lặng, nhưng đến khi Lã Bất Vi đề nghị phải tách diêm thiết quan thành hai, lập tức đã nổ ra một trận tranh luận kịch liệt.

Hạng Thiệu Long nghe được một lúc thì mới hiểu được đại khái.

Vốn là trước thời Hiếu Công, hầu như công thương nghiệp của nước Tần đều do quan phủ nắm giữ, nhưng vì sự phát triển nhanh chóng của sản xuất xã hội, nên về mặt kết cấu kinh tế đã diễn ra sự thay đổi sâu sắc, điều quan trọng nhất là sự ra đời của việc kinh doanh tư nhân.

Để đối phó với cục diện này, nước Tần đã lập ra cơ quan chuyên quản lý các loại công thương nghiệp, trong đó quan trọng nhất chính là diêm thiết quan, điều này liên quan đến hai vấn đề dân sinh và quân sự.

Theo sự mở rộng của nước Tần, các trung tâm rèn sắt ở phía đông lần lượt rơi vào tay người Tần. Công việc của diêm thiết quan ngày càng nhiều nên xảy ra tình trạng buôn lậu muối và sắt, lại thêm muối và sắt là hai chuyện không có liên quan với nhau, cho nên Lã Bất Vi mới đưa ra lời đề nghị này.

Vấn đề là đề nghị của Lã Bất Vi muốn dùng người của y để nắm giữ hai mạch máu kinh tế và quân sự nước Tần, cho nên bọn Xương Bình quân, Lý

Tư mới lên tiếng cản lại, để sau khi hắc long xuất hiện mới thừa thế dành lấy hai chức này.

Cản trở thì dễ dàng hơn phản đối. Cuối cùng chưa ra quyết định, tiểu Bàn bảo sẽ xem lại, rồi buổi tảo triều cũng kết thúc.

Hạng Thiếu Long về lại quan thuộc, Đằng Dực và Kinh Tuấn chờ cả buổi sáng, để cùng gã đi xem xét con đường ngày mai mà tiểu Bàn sẽ đi qua.

Hạng Thiếu Long nói, „Tình hình thế nào?"

Đằng Dực nói, „Quốc Hưng vừa đến báo Ô Quả đã đưa y đi gặp các tướng lĩnh khác theo như y nói, vẫn chưa có manh mối gì về chuyện thích khách."

Kinh Tuấn nói, „Đệ và Xương Văn quân đã bàn bạc, y sẽ tìm cơ nào đó, ví như có nội thị đánh cắp vật của hoàng cung, ra ngoài đóng kín cửa phòng lại rồi lục soát từng nhà một, từ ngày Thương ưởng ban hành pháp luật, những kẻ biết chuyện không báo cũng sẽ đồng tội, chắc sẽ dễ tìm được những kẻ có nghi vấn, nhưng những kẻ này núp trong phủ tướng quân của Đỗ Bích hoặc sẽ trong nội phủ đại thần thì cũng sẽ khó khăn lắm."

Hạng Thiếu Long nói, „Ngàn vạn lần đừng làm bừa, chúng ta hoàn toàn không cần làm gì, không cần Quốc Hưng phải thám thính nữa, để tránh đánh cỏ động rắn."

Đằng Dực nói, „Hình như tam đệ nắm chắc việc bảo vệ an toàn cho bị quân vào ngày mai?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười gọi Triệu Đại đến dặn dò cứ y như lời thông báo cho Xương Văn quân và Quốc Hưng rồi cùng Đằng Dực và Kinh Tuấn xuất phát.

Rời khỏi thành Hàm Dương, men theo quan đạo tiến lên phía thượng du của sông Vị Thủy. Trong nhất thời cả mục đích của chuyến đi cũng quên mất.

Mặt hồ xanh thắm và cỏ cây tốt tươi. Trên đồng cỏ chốc chốc lại gặp những mục dân đuổi những bầy cừu và ngựa khiến cho đất trời thêm sức sống.

Đặng Dực chỉ một ngọn đồi nhỏ đầy cây cối, nói rằng, „Nếu nấp ở trên đó rồi ngằm đặt cung nỏ, có thể bắn bất cứ mục tiêu nào đi ngang quan đạo."

Hạng Thiệu Long lúc này mới quay về thực tế, căn dặn Kinh Tuấn đánh dấu lại những chỗ mà thích khách có thể ẩn nấp.

Tuy đã qua giờ ngọ nhưng đoạn đi ngang qua khu rừng rậm, mây mù vẫn chưa tan, trong không trung vẫn đầy hơi nước, khiến cho tầm nhìn không rõ ràng. Đặng Dực biến sắc nói, „Xem ra ngày mai sẽ có sương mù đối với chúng ta sẽ rất bất lợi."

Hạng Thiệu Long thản nhiên nói, „Đệ thấy không phải hoàn toàn bất lợi, chí ít chúng ta cũng biết được kẻ địch sẽ ra tay ở nơi có sương mù nhiều nhất trên đường đi đến sông Vị Thủy, mà không ra tay lúc ta quay về, thứ đến mây mù nhiều thì có lợi cho hắc long xuất hiện."

Kinh Tuấn nói với vẻ ngưỡng mộ, „Tam ca quả thật là sáng suốt."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Hai người có nghe chuyện chọn nhầm xe hay chưa?"

Đặng Dực và Kinh Tuấn đều ngạc nhiên kêu lên. Hạng Thiệu long mới nhớ lúc chuyện này xảy ra sau khi tiểu Bàn trở thành Tần Thủy Hoàng, Trương Lương đã dùng đá đập nhầm một chiếc xe, vội vàng lấp liếm rằng, „Tức là ngày mai khi xảy ra chuyện, chỉ cần bị quân nấp trong một chiếc xe khác chúng ta có thể dễ dàng dụ kẻ địch ra, rồi sau đó tiêu diệt."

Kinh, Đặng hai người đều kêu hay, đến lúc này thì không cần quan sát tình hình nữa, đến sông Vị Thủy gặp Kỷ Yên Nhiên đang thao luyện hắc long rồi cùng nhau về thành.

Về đến Ô phủ thì trời đã về chiều.

Đào Phương thông báo Ngũ Phủ đã đến, đang đợi Hạng Thiếu Long ở sảnh đông.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Kẻ dò thám đã đến, song không cần đi đến Túy Phong lâu nữa. Đừng quên rằng hai đêm nay chàng đã không ở bên cạnh bọn thiếp, không ngủ sớm chàng làm sao có tinh thần để ứng phó với thích khách."

Hạng Thiếu Long nói, „Dù cho ta có đủ tinh thần ta cũng không lãng phí với những nữ nhân khác, Hạng Thiếu Long này đã có cả thiên hạ, ngoài thế thiếp của ta, không gì có thể khiến ta động lòng nữa."

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười ngọt ngào.

Đến sảnh phía đông chỉ thấy Ngũ Phủ đứng ngồi không yên, trong lòng buồn cười, bước lên nói, „Ngũ lâu chủ không nên đến đây, nói không chừng người của Lao ái và Lã Bất Vi nghi ngờ."

Ngũ Phủ đã sớm chuẩn bị, khúm núm đáp rằng, „Hạng đại nhân yên tâm, tiêu nhân rất cẩn thận."

Hai người cùng ngồi xuống Ngũ Phủ hạ giọng nói, „Bị quân biết chuyện này thì có phản ứng không?"

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, thân nhiên nói, „Đương nhiên là mặt rồng đại nộ nhưng vì có thái hậu nên ngầm đề phòng, đợi tìm có chứng cứ, lúc đó coi thử thái hậu làm sao bảo vệ nổi y. Bị quân rất khen ngợi tấm lòng trung nghĩa của lâu chủ, đang nghĩ thử xem làm sao thưởng cho ông."

Ngũ Phủ nói, „Chỉ cần làm việc cho bị quân và Hạng đại nhân, tiêu nhân đã thỏa mãn trong lòng, tuyệt không nghĩ đến chuyện được nhận thưởng."

Hạng Thiệu Long cố ý nói, „Hay là ban cho lâu chủ một chức vụ! Nhưng Túy Phong lâu của ông phải trao cho người khác, bởi vì không có người làm quan nào lại vừa quản lý kỹ viện nữa, nói ra thật khó nghe, huống chi Ngũ Lâu chủ đã sớm kiếm đủ rồi kia mà."

Ngũ Phù mừng lắm cười hớn hờ nói, „Đó chỉ là chuyện nhỏ, Phổ gia trước nay luôn muốn mua Túy Phong lâu của tiểu nhân, nếu như chuyện này thành, tiểu nhân sẽ tặng một nửa số tiền ấy cho đại nhân, tiểu nhân biết đại nhân không coi tiền tài là gì nhưng đó chính là tâm ý của tiểu nhân."

Hạng Thiệu Long nghĩ thầm món quà này quá lớn.

Đột nhiên thấy Ngũ Phù thật sự chỉ là luồn lách giữa các bên, dù cho bên nào được thế, thì y cũng đều được lợi ích.

Do đó, kẻ này không hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.

Nhất là ngày mai hắc long xuất hiện nhất định sẽ chấn động cả trong triều ngoài nội, lúc đó thanh thế của tiểu Bàn ngày càng tăng, hạng người nhìn gió bẻ đà như Ngũ Phù chắc biết rõ nên xoay về hướng nào.

Ngũ Phù lại khúm núm nói, „Hạng đại nhân nếu có hứng thú với cô nương nào trong Túy Phong lâu của tiểu nhân, chỉ cần nói một tiếng tiểu nhân sẽ lập tức đưa đến hầu hạ cho đại nhân, dù cho Mỹ Mỹ, tiểu nhân cũng có cách."

Hạng Thiệu Long nói, „Người không sợ Lã Bất Vi sao?"

Ngũ Phù thở dài, „Sợ cũng chẳng còn cách nào nữa, Mỹ Mỹ dùng cái chết uy hiếp không chịu làm thiếp cho Lã Bất Vi Đương nhiên! Nếu tiểu nhân có nhan sắc như Mỹ Mỹ, cũng không chịu gả vào phủ trọng phụ."

Hạng Thiệu Long bất ngờ, té ra nàng sợ quyền uy của Lã Bất Vi chứ không phải cam tâm tình nguyện nghe theo y.

Lúc ấy trong lòng không còn hận nữa mà dâng lên một niềm thương cảm, „Lã Bất Vi xử lý chuyện này như thế nào?"

Ngũ Phù cười khỗ nói, „Y còn cách nào nữa? Chẳng qua là chỉ dùng lợi lộc và uy quyền để dụ dỗ tiểu nhân thôi!

Lao ái cũng thúc ép tiểu nhân, tiểu nhân bị kẹp ở giữa, ngủ không hề ngon giấc. Hạng đại nhân chỉ nhìn dáng vẻ của tiểu nhân thì đã biết."

Hạng Thiệu Long nhìn kỹ lại mặt mũi của y quả nhiên hai mắt sâu hoắm, trông rất tiêu tụy, mỉm cười rằng, „Đã biết như thế sao lúc đầu còn làm? Lã Bất Vi làm gì có nhân tính nhưng lâu chủ chỉ muốn giúp y, phải chăng là muốn tự tìm cái khổ Ngũ Phù trước tiên ngăn người ra rồi mặt tái nhợt, run giọng nói, „Tiểu nhân không hiểu mấy câu vừa rồi của đại nhân.

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Cả Mạc Ngạc cũng không thể nào lừa nổi ta, Ngũ Lâu chủ thử hỏi mình có bằng Mạc Ngạc không?"

Ngũ Phù quy xuống đất ngạc nhiên nói, „Hạng đại nhân đã hiểu nhầm tiểu nhân nếu tiểu nhân có ý lừa gạt..." Hạng Thiệu Long cắt ngang lời y, „Đừng thề sống thề chết nữa nếu không ta sẽ thế thiên hành đạo, thực hiện ngay lời thề của người đấy."

Ngũ Phù kêu lên thảm thiết, „Xin hãy tin lời tiểu nhân, tiểu nhân quả thật..." "Keng."

Thanh Bách Chiến bảo đao đã rút ra, Ngũ Phù hoảng sợ đã té bật ra, trán lấm tấm mồ hôi, mặt như xác chết.

Hạng Thiệu Long đút thanh đao vào lại vỏ hờ hững nói, „Quả thật không muốn giấu người, bên cạnh Lã Bất Vi và Lao ái, đều có người của ta cho nên bốn nhân mới biết được mọi chuyện. Chỉ cần lâu chủ nói dối thêm một

câu nữa, Hạng Thiếu Long này sẽ lấy bảo đao chém đầu của người xuống đem ra chợ cho dân chúng coi, bởi vì người đã phạm vào tội khi quân.

Ngũ Phù ngấn ra một lúc, rầu rĩ nói, „Tiểu nhân đã phục!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 215: Hắc Long Xuất Hiện

N

gày lập xuân.

Trăm họ người ở Hàm Dương đa số đều thay áo mới dắt díu nhau ra thượng du sông Vị Thủy để tham dự lễ tế mùa xuân.

Trên đường người đi không ngớt nhưng rất có trật tự.

Dưới sự chỉ huy của Đổng Dực, Kinh Tuấn, Quốc Hưng, ba vạn quân đô kỵ đều được điều động canh ở ven đường duy trì trật tự.

Nếu có thích khác thì chúng chỉ có thể lợi dụng khu rừng bên đường yếm hộ để tiến hành hành động ám sát.

Chu Cơ, Lã Bất Vi và các công khanh đại thần, trời chưa sáng đã đến hoàng cung hội họp với tiểu Bàn, trước tiên tới các tổ miếu tế các tiên vương rồi mới xuất phát.

Tiểu Bàn được Xương Văn quân và các cao thủ cấm vệ yếm hộ, y như theo kế không ngồi trên xe ngựa có cấm Hoàng Xí, hóa trang thành một tên cấm vệ lẫn vào trong đám cấm vệ ấy.

Còn người ngồi trong xe là Kinh Thiện lúc này giả trang thành tiểu Bàn. Sự linh hoạt của y có thể so sánh với Kinh Tuấn, cho nên là người tốt nhất để ứng phó các biến cố bất ngờ. Hạng Thiếu Long sợ y xảy ra chuyện nên sai lắp các tấm sắt trong thùng xe, giống như các loại xe chống đạn của thế kỷ hai mươi mốt.

Đoàn người kéo ra khỏi cung men theo sông Vị Thủy tiến lên.

Dân chúng đứng hai bên đường tung hô tỏ sự ủng hộ đối với nhà vua.

Hai đội cấm vệ quân mỗi đội gần một trăm người dắt theo chó dữ men theo khu rừng rậm hai bên quan đào rà soát khắp nơi, để đề phòng kẻ địch ẩn mình trong rừng rồi bắn tên ra.

Còn các chiến sĩ của Ô gia thì giả thành dân bình thường, trà trộn vào trong dân chúng giống như mật thám của thế kỷ hai mươi mốt, giám sát những kẻ đáng nghi trong đám đông này.

Hạng Thiếu Long thúc ngựa đi sau xe của Kinh Thiện, không ngừng chỉ huy hành động của cấm vệ quân, phát huy hết những gì đã học ở thế kỷ hai mươi mốt.

Một đội cấm vệ quân mở đường phía trước tiếp theo là xe chở Kinh Thiện, đến nơi nào người dân cũng nhường đường rồi quỳ xuống đất bái lạy.

Hai bên đoàn xe là hai hàng cấm vệ, hàng ngoài thì tay cầm thuẫn, hàng trong thì tay cầm cung tên, có thể nói phòng thủ rất kín kẽ.

Hạng Thiếu Long đi tụt về phía sau song song với tiểu Bàn, Lý Tư, Xương Văn quân.

Tiểu Bàn hân hoan nhìn quân đô kỵ trên một ngọn đồi đang ra hiệu an toàn nói, „Sự bố trí của thái phó giúp cho quả nhân mở rộng tầm mắt."

Lý Tư mỉm cười nói, „Dù cho thích khách có ba đầu sáu tay, cũng không thể nào hạ thủ, được biết khó mà rút lui."

Hạng Thiếu Long nhìn lên trên mây mù đang giăng ở không trung, mỉm cười nói, „Kẻ địch đã có kế hoạch, tất sẽ có cách ứng biến. Theo thần thấy chúng sẽ đột kích từ phía trên, chỉ cần leo được lên ngọn cây, thì có thể bắn đá xuống, nếu chúng ta không chuẩn bị, bọn thích khách trà trộn trong đám đông sẽ ra tay, mục tiêu rõ ràng như thế này quả thật có thể đắc thủ Tiểu

Bàn, Lý Tư và Xương Văn quân nhìn lên ngọn cây đầy mây mù trong lòng bỗng run sợ.

Hạng Thiệu Long tiếp tục nói, „Phía trước là một mảng rừng rậm, dù là hạ thủ hay bỏ chạy, đều là nơi lý tưởng cả.

Nếu muốn ra tay, chắc là chỗ này."

Tiểu Bàn cảm kích lắm, mắt quắc lên. Ngược lại, Lý Tư và Xương Văn quân cảm thấy bắt đầu căng thẳng, không có hứng thú nói chuyện nữa.

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, „Tần Thủy Hoàng rốt cuộc là Tần Thủy Hoàng, lá gan lớn hơn người ta nhiều."

Một chân thúc bụng ngựa đuổi theo xe chở Kinh Thiện.

Toán đi đầu đã tiến vào mảnh rừng rậm.

Mây mù càng dày đặc hơn, tầm nhìn không ra khỏi mười bước. Đoàn xe chưa đến nhưng có tiếng trống nhạc vang lừng truyền đến. Dân chúng quỳ phục ở ven đường, đợi xe ngựa đi qua.

Chiếc xe chở Kinh Thiện đã tiến vào trong rừng.

Bọn cấm vệ đã sớm được căn dặn nên nâng cao tinh thần cảnh giác, chuẩn bị ứng phó với cuộc đột kích.

Hạng Thiệu Long ngược lại cảm thấy bình tĩnh mắt dõi theo Ô Quả lúc này đang chen lẫn trong đám dân chúng, Ô Quả ra hiệu không phát hiện ra gì nhưng điều đó không có gì là lạ.

Kẻ địch nếu cả bản lĩnh nguy trang cũng không có, thì không cần phải đến đây nữa.

Là một cao thủ trở thành một tử sĩ muốn hành thích một mục tiêu nào đó, thì họ sẽ có một sức mạnh đáng sợ.

Hạng Thiếu Long phát ra mệnh lệnh cho các thiết vệ xung quanh, Ô Ngôn lập tức tản ra, đuổi theo sau xe chở Kinh Thiện nâng cao cảnh giác.

Đoạn đường đi ngang cánh rừng rậm chỉ có nửa dặm nhưng dài như thế kỷ.

Thật là bất ngờ, cây cối bắt đầu thưa dần, khi sắp ra khỏi cánh rừng vẫn không thấy thích khách xuất hiện.

Tiếng chảy của dòng Vị Thủy truyền đến bên tai.

Tiếp theo là một khoảng rộng rãi con sông đang chảy phía trước, mây mù giờ đây chỉ còn bàng bạc phủ một lớp mỏng trên mặt đất.

Khi Hạng Thiếu Long đang thở phào thì đột nhiên có chuyện xảy ra.

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, khi Hạng Thiếu Long vẫn chưa biết rõ là chuyện gì, bọn cấm vệ bảo vệ hai bên xe rơi xuống ngựa, tiếp theo là âm thanh đáng sợ vang lên, vì vật đó đã bay bằng một tốc độ kinh người vào trong thùng xe.

Tên đánh xe cũng bị vũ khí lợi hại đó hớt mất đầu, ngã xuống xe, tám thước ngựa kéo xe cũng phải đổ máu ngã xuống đất.

Còn thùng xe thì bị rách một mảng lớn.

Dân chúng bên đường chạy tán loạn khắp nơi, nhất thời tiếng khóc vang trời, địch ta khó phân. Hạng Thiếu Long quát lớn một tiếng, rút thanh Bách Chiến bảo đao xông về phía trước.

Có mấy tên từ hai bên đường xông ra.

Bình một tiếng, một người trong số ấy dùng cây thiết côn nặng nề đập vào cánh cửa xe, lúc này những tên cấm vệ đi theo hộ vệ xe chưa bị thương cách đó ngoài mười bước.

"ôi!

Một kẻ muốn nhảy lên xe thì bị trúng tên ngay mặt, ngã ngựa xuống đất.

Các thiết vệ đều đồng thời bắn tên ra, những kẻ đánh lén đều lần lượt trúng tên mất mạng. Trong đó có hai người phóng ra sau, lẫn vào trong rừng thưa tránh được ngọn tên.

Bọn Hạng Thiếu Long xông tới bao vây.

Hơn mười bóng người chia đường tháo chạy về phía bờ sông.

Tiếng vó ngựa vang lên các thiết vệ đuổi theo.

Hạng Thiếu Long đến bên chiếc xe quất lớn, „Mọi người giữ yên!“ Khi đám đông chấp hành như lệnh, Hạng Thiếu Long chui người vào trong xe thì thấy Kinh Thiện lộ đầu ra, mặt không còn chút máu, lè lưỡi nói rằng, „May mà có vách sắt nếu không tiểu tử khó giữ mạng."

Hạng Thiếu Long nhìn lại thì thấy trên mặt đất có hơn mười bánh xe bằng sắt hình tròn, có răng cửa vừa mỏng vừa nhọn, sáng lấp lánh.

Bên cạnh chiếc xe là mười ba tên cấm vệ tất cả đều chết ngay tại trận, mắt trợn trừng. Những tấm thuẫn bằng gỗ vương vãi khắp nơi.

Loại bánh xe hình tròn dùng lực bàn tay để ném này, có sức sát thương hơn cả cung nỏ, cả thuẫn bài cũng không đỡ được Rồi nhìn lại thùng xe vết gỗ bị vỡ ra, lộ ra vết sắt đã bị thủng vào, bắt đầu cảm thấy run sợ.

Trong đó có hai bánh xe đã bay vào trong xe, cửa đứt áo giáp của Kinh Thiện, may mà chỉ sát thương ngoài da.

Cả đoàn người dừng lại, đám đông bị đuổi qua một bên và tránh xa hiện trường, rồi Ô Quả đi quan sát xem có thích khách nào còn lén vào không.

Bọn tiểu Bàn đến bên cạnh Hạng Thiếu Long thấy cảnh ấy đều ngạc nhiên.

Lúc này Xương Văn quân sai người đến bao vây. Thích khách đã bơi sang bờ bên kia, chỉ bắn chết ba người. Hạng Thiếu Long xuống ngựa kiểm tra những tên thích khách bị bắn chết, mỗi người bị trúng ít nhất cũng ba mũi tên, đều chết ngay tại trận, không còn manh mối gì để điều tra nữa.

Lúc này bọn công khanh đại thần như Vương Lăng, Vương Hột, Lao ái, Lã Bất Vi hoảng hốt lao đến, thấy Kinh Thiện từ trong xe bước ra, đều ngạc nhiên lắm. Tiểu Bàn bỏ mũ xuống, lộ ra mặt rồng, lạnh lùng nói với Quản Trung Tà, „Lập tức xét thành cho quả nhân, nếu có hung đồ vẫn còn ở lại trong thành, thì người không cần làm đô vệ thống lĩnh nữa."

Rồi đưa mắt nhìn mấy thi thể nằm dưới đất nói, „Hãy hậu táng cho quả nhân!“ Không muốn nhìn nữa, đi đến nơi diễn ra lễ tế mùa xuân.

Tuy vừa mới xảy ra thảm kịch nhưng rất ít người biết chuyện này, cho nên không khí vẫn cứ náo nhiệt.

Khi tiểu Bàn, Chu Cơ, Lã Bất Vi và các công khanh đại thần bước lên đài tế, tiến tấu nhạc vang lừng, hàng trăm ngàn dân chúng được sắp xếp bên bờ trái, quỳ phục xuống đất tung hô vạn tuế.

Đằng Dực và Kinh Tuấn chỉ huy quân đô kỵ phụ trách duy trì trật tự.

Từ khi Thương ưởng biến pháp, trong bảy nước thất hùng thời Chiến Quốc thì người Tần giữ quy cũ và nghe lời nhất Dù cho như thế này, tất cả vẫn đều vào đấy.

Bọn Hạng Thiếu Long vì mới trải qua chuyện vừa rồi, sợ lại có thích khách lẫn trong đám đông, cho nên đã dựng lên bức tường người và ra đặt một cự ly an toàn cho tất cả mọi người.

Mây mù lại bắt đầu dày đặc, ngưng tụ trên mặt sông và không tản ra khiến cho người ta cảm giác thật là bí hiểm.

Hạng Thiếu Long để ý quan sát vẻ mặt của Đỗ Bích và Phổ Cao đang ngồi trên đài, chỉ thấy vẫn như thường ngưng chốc chốc có những động tác nhỏ cho thấy sự bất an trong lòng, thì biết rằng hai người này hoang mang lúng túng vì cuộc ám sát thất bại.

"Bùng."

Tiểu Bàn cầm chiếc đuốc châm vào chiếc đỉnh lớn ở trên đài cao, ngọn lửa bùng lên, khói bốc lên trời lẫn vào trong hơi nước.

Mọi người đều im lặng mở mắt nhìn ra, đọc lớn lên.

Chỉ thấy y đứng hiên ngang, khí độ trầm lắng, quả là có uy thế.

Đằng Dực đến bên Hạng Thiếu Long nói, „Nghe nói Tiểu Thiện suýt chút nữa cũng mất mạng, không ngờ kẻ địch cũng lợi hại đến thế."

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu mục tiêu là đệ, e rằng đệ đã mất mạng, không ngờ đối phương lại có vũ khí đáng sợ đến thế Đằng Dực nhìn dòng Vị Thủy đầy sương mù hoàn toàn không thấy bờ bên kia, đẩy vào gã nói rằng, „Đến rồi!"

Hạng Thiếu Long vốn không nhìn thấy gì, được y nhắc nhở thì đột nhiên nhìn quanh, quả nhiên nước sông như có một vật gì đó khuấy động.

Những kẻ đứng gần bờ cũng thấy được chuyện lạ này, ngạc nhiên chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trên bờ bọn Lã Bất Vi ai nấy cũng há mồm, nhìn về phía mặt sông.

Dân chúng ngồi ở phía sau đều kiễng chân lên ngó.

Tiếng đọc tế văn của tiểu Bàn dần bị tiếng ồn át hẳn.

Bỗng nhiên một chiếc đuôi rồng nhô lên khỏi mặt nước được khoảng nửa trượng, rồi đập mạnh xuống, nước bắn tung tóe, sương mù ở đó tản ra, hai người Hạng Đăng không ngờ Kỷ Yên Nhiên lại làm được điều này, còn sinh động hơn cả lúc diễn tập, nên cũng giật mình.

Dân chúng trên bờ và các tướng lĩnh đều ngạc nhiên, tiếng la hét vang lên.

Có người sợ đến nỗi hai chân quy xuống đất.

Quân cấm vệ vẫn lo lắng vội vàng che trước người tiểu Bàn, có người còn rút kiếm giương cung.

Tiểu Bàn quát lớn, „Trên sông có thần vật, không được vọng động, kẻ nào trái lời sẽ bị chém."

Mặt sông lại yên ắng trở lại, hơn mười vạn dân quân ai nấy đều nín thở nhìn ra mặt sông.

Bỗng nhiên có tiếng kêu lạ vang lên chỉ thấy ở nơi có mây mù dày đặc một chiếc đầu rồng màu đen nhô lên rồi vùng vẫy tạo ra từng cơn sóng lớn, một lát sau mới lặn hẳn xuống nước.

Bọn Hạng Thiệu long nhất thời la to, „Hắc Long xuất hiện, trời sinh thần vật, Thủy đức của đại Tần ta đã hưng."

Xương Bình quân quỳ xuống trước, rồi ai nấy đều quỳ theo y, cả Lã Bất Vi lẫn Quản Trung Tà cũng bị không khí kịch liệt ấy lan tỏa sang, cũng quỳ móp xuống.

Người dân đứng ở bờ sông cũng quỳ xuống. Cuối cùng chỉ có một mình tiểu Bàn đứng hiên ngang trên đài, mặt đối diện với bờ sông hai tay giơ cao rất nổi bật.

Trong lúc mọi người đang chờ đợi hắc long lại xuất hiện lần nữa. Một chiếc đầu rồng thật to nhô lên hướng về phía tiểu Bàn rồi lại hụp xuống, cứ như vậy ba lần, cả thân nổi trên mặt nước, dài đến hơn mười trượng, đuôi cứ đập đập trên mặt sông khiến cho ai nấy đều hoảng sợ.

Bỗng nhiên hắc long phát ra tiếng kêu vang trời, cả bọn hạg Thiếu Long cũng biết đó là tiếng nhiều người đồng thời phát ra tiếng kêu nhưng cũng lấy làm bất ngờ.

Hai mắt của hắc long đột nhiên phun ra ngọn lửa hướng về phía tiểu Bàn khấu đầu ba lần rồi mới lặn xuống nước.

Vương Hộ thừa cơ la lớn, „Mặt sông xuất hiện điềm lành, bị quân vạn tuế."

Mọi người đều đã hoàn hồn đồng thanh hô lớn, „Hắc long vạn tuế! Bị quân vạn tuế!"

Tiếng kêu vang lên khắp nơi dội vào trong sơn cốc, hàng vạn người nhảy lên không khí rất náo nhiệt.

Hắc long không còn xuất hiện nữa.

Bọn Lã Bất Vi, Quản Trung Tà, Đỗ Bích, Phổ Cao, Lao ái đều nhìn nhau nhất thời không biết phải làm như thế nào tiếp tục cho sự việc này. Trên đường tiểu Bàn về cung, Kỷ Yên Nhiên nghe thế thì giả vờ chạy đến chặn tiểu Bàn lại dâng lên cuốn sách Ngũ đức thủy chung thuyết của Trâu Diễn.

Màn kịch dâng sách này, lại tiếp tục gây một cơn chấn động nữa.

Hoàng thất, tướng lĩnh chủ động vào cung gặp Tiểu Bàn, thề rằng trung thành, Hàm Dương đi đâu cũng đốt pháo, người dân ca hát nhảy múa trên đường, và đến trước hoàng cung quỳ xuống bái lạy.

Vì Hạng Thiếu Long đề nghị nên tiểu Bàn đã cho mở cửa duyệt binh trường của hoàng cung, lại còn xuất hiện ba lần để đón dân chúng. Dĩ nhiên tình hình bảo an cũng rất nghiêm ngặt.

Lã Bất Vi và Lao ái tuy trong lòng cũng có hoài nghi, nhưng không biết làm như thế nào nữa. Uy thế của tiểu Bàn trong chốc lát đã tăng lên rất nhiều.

Đầu giờ thân ngày hôm ấy các trọng thần đại tướng như Vương Quang, Xương Văn quân, Lý Tư, Vương Hột, Vương Lăng vào cung gặp tiểu Bàn, đề nghị mở sách Ngũ đức thủy chung thuyết của Trâu Diễn làm quốc thư, đồng thời chính thức phong cho Kỷ Yên Nhiên làm Kỹ sư, phụ trách thay thảo ra kế hoạch thay triều hoán đại, còn gọi là tân chính.

Hạng Thiếu Long người đã dựng ra chuyện này cũng không ngờ hắc long đã có uy thế lợi hại như thế này, cả những kẻ a dua theo Lã Bất Vi, giờ cũng thay đổi quay sang tiểu Bàn.

Tiểu Bàn lập tức lên triều, trong buổi lên triều, Kỷ Yên Nhiên đã tuyên đọc tân chính.

Quan võ trong triều ai nấy đều hớn hởi, Lã Bất Vi và Chu Cơ lại lo lắng không yên. Trong không khí bị màu sắc mê tín thần bí che mất, không ai dám nghị lại tiểu Bàn, kẻ đã được trời trao trọng trách.

Kỷ Yên Nhiên mặc một bộ y phục dài có thêu hoa văn đẹp đẽ, đầu đội mũ cao, trước tiên tuyên bố đổi tên sông Vị Thủy là Đức Thủy.

Vì sông Vị Thủy là một nhánh của Hoàng Hà, cho nên cả con sông Hoàng Hà cũng được đổi tên là Đức Thủy. Vì mùa đông thuộc về Thủy đức, cho

nên lấy tháng mười, tháng bắt đầu của mùa đông làm tháng đầu tiên trong một năm.

Tiếp theo là tôn vinh màu đen.

Vì Ngũ Hành phối hợp với ngũ sắc mà thủy là màu đen. Cho nên đổi màu y phục, cờ quạt đều lấy màu đen làm chủ.

Tiếp theo là đặt theo chế độ số sáu. Vì Thủy trong ngũ hành và sáu trong thuật số tương ứng, cho nên các vật dụng lấy số sáu làm chuẩn. Ví như phù, pháp, hoán đều là sáu thốn, mà xe là sáu xích, sáu xích làm bộ, thặng sáu ngựa.

Hạng Thiều Long tận mắt thấy những việc do mình tạo ra, kích động đến nổi da gà. Không ai có thể hiểu rõ mức độ ảnh hưởng này của vương triều Tần, cũng là một dấu vết lịch sử của vương triều Tần.

Sau khi nước Tần thống nhất Trung Quốc, chia thiên hạ ra thành ba mươi sáu quận, chính vì ba mươi sáu là thừa số của sáu.

Rồi lại chuyển dời mười hai vạn hộ giàu có ở khắp nơi đến Hàm Dương, mười hai vạn chính là hai vạn bội của sáu.

Cuối cùng là sự thay đổi nhất chính là nhờ miệng của Kỷ Yên Nhiên, thực hiện chế độ tam công cửu khanh do Lý Tư nghĩ ra, để tập trung mọi quyền hành vào tay tiểu Bân.

Chính điều này thay đổi cục diện trước kia, quyền lực nằm trong tay Lã Bất Vi, lệnh vua khó được thực hành.

Nhìn bề ngoài đa số người vẫn giữ được quyền lực của mình thậm chí quyền lực của Lao ái cũng tăng lên nhưng thực ra là Lao ái kiềm chế thế của Lã Bất Vi mà tiểu Bân thì lại dành được binh quyền và tài chính.

Lã Bất Vi vẫn là thừa tướng, Xương Bình quân không còn là tả thừa tướng nữa mà trở thành thái úy, Phùng Khiếp thì trở thành ngự sử đại phu, ba người này gọi là tam công.

Chức quyền của tam công rất rõ ràng.

Thừa tướng đứng đầu quan văn chịu sự ảnh hưởng của vua, giúp vua xử lý chuyện trong cả nước.

Điều đó có nghĩa phải định thân phận trọng phụ, có nghĩa là nhiếp chính đại thần của Lã Bất Vi, thừa tướng không phải đối lập với vua mà nghe theo lệnh của vua, như vậy vua được tăng thêm quyền hành.

Chức thái úy của Xương Bình quân thì giúp đỡ tiểu Bân nắm giữ việc quân trong cả nước, khiến cho quân đội nước Tần có được sự chỉ huy thống nhất, đã vô hình tước đoạt quyền tự chủ mà bọn Mông Ngao, Đỗ Bích trước đây đã điều khiển.

Cuộc cải cách này đã kết hợp chức tả thừa tướng và tư mã của trước đây có nghĩa là hợp nhất quyền hành của hai người Từ Tiên và Lộc Công, thông qua Xương Bình quân, tiểu Bân có thể trực tiếp khống chế được quân đội của nước Tần.

Còn chức ngự sử đại phu đứng sau tam công chính là một sách lược tuyệt vời do Lý Tư nghĩ ra, đã tước đoạt quyền lực của Lã Bất Vi.

Nhìn bề ngoài, ngự sử đại phu cũng giống như chức trưởng sử mà trước đây Lý Tư làm, chuyên soạn thảo tấu chương cho tiểu Bân, chỉ thêm vào là có quyền giám sát các quan.

Khi Kỷ Yên Nhiên đọc bản thay đổi này, thì chỉ rằng hễ là chuyện thừa tướng xử lý, ngự sử đại phu đều có quyền hỏi, mà quyền giám sát của ngự sử, chức thừa tướng của Lã Bất Vi thì lại không có, cho nên dùng ngự sử

đại phu để kiểm chế thừa tướng, rõ ràng là đang ngấm giảm đi sức ảnh hưởng của Lã Bất Vi.

Trước đây Phùng Khiếp chuyên quản pháp luật, làm người ngay thẳng cho nên để y nắm chức này, không ai dám lên tiếng.

Từ đó có thể thấy được chỗ hay trong sự dùng người của tiểu Bàn.

Lao ái thì chức nội sử được thăng lên thành người đứng đầu trong cửu khanh, gọi là phụng thường. Chuyên quản lý việc tông miếu lễ nghĩa, dưới có thái lạc, thái chúc, tái tế, thái sử, thái bốc, thái y và lục lệnh thừa.

Đây có thể nói là một chức vị cao nhưng không có quyền thực, lại càng phù hợp hơn với thân phận hoạn quan giả của Lao ái, cũng là để nể mặt Chu Cơ, để tránh sự phản đối của nàng.

Còn chức nội sử của Lao ái thì do người huynh đệ Lao Tứ của y thay thế.

Nhờ Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn biết được kẻ này bất học vô thức, rất tầm thường, nên không hề lo lắng y.

Huống chi trước nay chức nội sử chỉ lo việc văn thư qua lại giữa ba quân bảo vệ thành và hoàng cung, cho nên không có nguy hiểm gì.

Xương Văn quân thì trở thành trung lang lệnh trong cửu khanh, phụ trách công việc phòng thủ đô thành, ba quân cấm vệ, đô vệ và đô kỵ đều thuộc quyền quản lý của y.

Trong thất khanh là vệ úy, thái bốc, đình úy, điển khách, tông chính, trị lật nổi sử, thiếu phủ, thì ba chức đình úy, trị lật nội sử và thái phủ là quan trọng nhất, được chia đều cho Lý Tư, Vương Quan và Thái Trạch.

Lý Tư đồng nghĩa với việc được thăng lên mấy cấp, chuyên quản lý việc tư pháp hình phạt trong cả nước, trở thành quan tòa cao nhất trong toàn quốc.

Phía dưới có tam giám là chính, tả, hữu. Khách khanh của Lao ái là Lệnh Tề và Mao Tiêu thì được trở thành tả giám và hữu giám.

Trị lật nội sử là đại thần quản lý tài vụ, phụ trách thu thuế và chi phí tài chính trong cả nước.

Thiếu phủ quản lý công thương nghiệp trong cả nước, cũng là một chức vụ quan trọng, một trọng thần như Thái Trạch, tiểu Bàn cũng phải lôi kéo y.

Về mặt chiến tranh bên ngoài, Vương Hột, Mông Ngao, Vương Lăng và Vương Tiễn đều được phong thành bốn đại thượng tướng quân, còn Hạng Thiếu Long, An Cốc Hề và Đỗ Bích thì vẫn là đại tướng quân, chỉ có bảy người này mới có quyền dẫn quân xuất chinh. Có thể nói trong cuộc cải cách chính trị có tính thỏa hiệp này, kẻ được lợi nhất là tiểu Bàn, tiếp đến Lao ái, còn Lã Bất Vi thì đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng vì giờ đây Chu Cơ và bọn Vương Quan đều ủng hộ cho tiểu Bàn, Lã Bất Vi cũng chẳng làm gì được.

Sự kiện hắc long xuất hiện và Kỳ Yên Nhiên chặn đường dâng sách, đã khiến cho quyền lực của Lã Bất Vi giảm xuống nhiều, về sau không thể hai tay che trời như trước nữa.

Tiểu Bàn tuyên bố bãi triều, các quan đều cao giọng tung hô vạn tuế, rồi ai về nhà nấy, tắm rửa để chuẩn bị đêm nay vào dự xuân yến trong hoàng cung.

Ngày lập đông sẽ trở thành ngày đầu tiên trong năm của nước Tần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 216: Lấy Đức Báo Oán

H

ạng Thiếu Long vó là muốn bỏ về, nhưng vì Lý Tư vừa mới được thăng quan nên vui mừng kéo gã đến gặp tiểu Bàn. Kỷ Yên Nhiên bỏ về một mình.

Lần này tuy không nói là toàn thắng nhưng đây là một chuyển biến tốt, bọn Vương Hột, Vương Lăng, Xương Bình quân rất vui mừng, kéo vị đại công thần là Hạng Thiếu Long vào gặp tiểu Bàn.

Tiểu Bàn thấy mọi người đến thì bước khỏi long tọa, hai mắt cảm động đến nỗi đỏ ửng lên.

Hạng Thiếu Long nhìn tiểu Bàn bước về hướng mình. Lúc này dáng vẻ tiểu Bàn bước đi như hổ, khí thế hơn người.

Bỗng nhiên gã cảm thấy tiểu Bàn rất lạ lẫm, nhưng cũng lại gần gũi như đứa con mình. Đó là một cảm giác rất tương phản nhau, khơi dậy những suy nghĩ rất kỳ lạ trong đầu gã.

Còn mấy năm nữa thì tiểu Bàn chính thức làm lễ đội mũ. Mà mối quan hệ giữa gã và vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này đến đó sẽ chấm dứt.

Gã không thể không đi. Bởi vì gã không muốn nhuộm máu tươi của người dân sáu nước. Gã là người chán ghét chiến tranh.

Tuổi thực của tiểu Bàn là mười chín tuổi, hoàn toàn đã có uy thế và khí khái của một vị bá chủ.

Y tuy thấp hơn Hạng Thiếu Long nửa cái đầu, nhưng vai rộng ngực nở, chân tay thô, mặt vuông tai lớn, nhất là đôi mắt, cả Hạng Thiếu Long khi bị

y nhìn đến cũng cảm thấy run sợ trong lòng.

Có thể thấy khi y chính thức làm lễ đội mũ, thì ghê gớm đến mức nào.

Lúc này tiểu Bàn đến trước Hạng Thiệu Long, nắm lấy hai tay gã, vui mừng kêu lên, „Thái phó ơi! Chúng ta thành công rồi."

Bọn Lý Tư vây quanh hai người, cao giọng chúc mừng, ai nấy cũng hớn hở.

Từ trước đến nay, cuộc đấu tranh giữa các nhà vua và các quyền thần, đều phải kết thúc bằng một trận can qua.

Nhưng giờ đây hắc long xuất hiện đã lập tức giảm quá nửa quyền hành mà Lã Bất Vi đã cố công vun đắp trong nhiều năm qua, lại phá vỡ tất cả những suy tính của y. Được một thành quả như vậy, ai mà không mừng cho được.

Trong tình thế giờ đây, muốn dấy binh làm loạn là điều không thể được, cả người dân bình thường của thành Hàm Dương cũng sẽ đứng dậy, ủng hộ cho tiểu Bàn, chứ đừng nói đến phía quân đội, những kẻ trước nay luôn trung thành với hoàng tộc.

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Hạ thần cũng phải nghỉ ngơi một khoảng, mong bị quân phê chuẩn."

Tiểu Bàn nói, „Dù cho quả nhân không muốn, nhưng cũng chỉ đành chấp nhận theo nguyện vọng của thái phó, nhưng một khi xảy ra chuyện, thái phó nhất định phải quay về giúp quả nhân."

Hạng Thiệu Long nói như cất được gánh nặng, „Văn thì có Xương Bình quân và Lý đình vệ, võ thì đã có hai vị đại tướng quân, bị quân hãy cứ yên tâm!"

Mọi người đều cười ầm lên.

Bởi vì Hạng Thiếu Long nói như thế, thì có nghĩa là tốt nhất đừng đến tìm ta.

Lý Tư nói giận lẫy rằng, „Hạng đại nhân đừng cười tại hạ, trước mặt Hạng đại nhân, Lý Tư mãi mãi là Lý Tư mà ngài thấy khi mới vừa từ nước Triệu đến."

Tiểu Bàn nói, „Thái phó chuẩn bị lúc nào thì quay về mục trường nghỉ ngơi?"

Nghe y nói đến hai chữ nghỉ ngơi thì nhấn mạnh, ai nấy đều hiểu mà mỉm cười.

Hạng Thiếu Long nắm chặt hai tay tiểu Bàn, cảm thấy như máu thịt hai người nối kết lại với nhau, đáp rằng, „Đợi sau khi quét sạch võ sĩ hành quán của Khâu Nhật Thăng và tiểu Tuấn thành hôn, hạ thần sẽ quay về mục trường, nghỉ ngơi y theo lời của bị quân, nên hạ thần vẫn còn có thể ở đây được hơn mười ngày. Giờ đây hạ thần quay về tắm táp thay y phục, để tham gia xuân yến đêm nay."

Tiểu Bàn bịn rịn không nỡ rời tay Hạng Thiếu Long, cảm động nói, „Doanh Chính này có được ngày hôm nay, toàn là do thái phó ban cho."

Với thân phận vua một nước của y mà có thể nói ra được điều này, ai nấy đều biến sắc.

Ngày trước là một đứa trẻ ham chơi, chỉ biết trêu ghẹo tì nữ, nào ngờ lại trở thành một vị Tàn Thủy Hoàng đế thống nhất thiên hạ?

Đám đông chen lấn trước cửa cung, thấy Hạng Thiếu Long bước ra thì lập tức dậy tiếng hoan hô.

Tiến vó ngựa vang lên, Quốc Hưng dắt theo một nhóm thân binh, từ xa thi lễ với gã.

Hạng Thiệu Long thấy Quốc Hưng người mặc quân phục, trở nên uy phong凛凛 như một người khác không khỏi nhớ lại dáng vẻ Kinh Tuấn lúc mới mặc quân phục, trong lòng bất đồ có cảm giác gần gũi với Quốc Hưng thêm mấy phần.

Quốc Hưng đến bên gã, đưa gã về Ô phủ, cười nói, „Ty chức đã đợi ở ngoài, vừa rồi khi Lao ái và Lã Bất Vi bước ra, đám đông hô đòi lật đổ bọn họ, khiến cho hai người tức giận. Nhưng khi Hạng đại tướng quân bước ra, thì được nghe tiếng hoan hô nhiều nhất."

Hạng Thiệu Long nhìn bọn trẻ mặc đồ mới chạy bên đường ném pháo vào nhau, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Tiểu Bàn cuối cùng đã củng cố được chỗ đứng của mình, sau này chỉ có y tìm người ta tính nợ, những kẻ như Lã Bất Vi, Lao ái, quả thật là đối thủ rất hợp để cho y rèn luyện.

Quốc Hưng nói, „Xin Hạng gia hãy tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân về sau một lòng một dạ đi theo đại nhân."

Hạng Thiệu Long nghe y đột nhiên thay đổi khẩu khí, ra vẻ gia tướng, thì mừng lắm nói, „Mười ngày sau ta sẽ quay về mục trường, tiểu Tuấn sẽ tạm thời thay chức vụ của ta, người hãy cứ làm việc theo tiểu Tuấn! Đó là cơ hội tốt nhất để người làm lành với hăn."

Quốc Hưng gật đầu rồi hạ giọng nói, „Có năm tên thích khách bỏ chạy đến phủ đại tướng quân của Đỗ Bích để tránh sự truy xét của quân đô vệ. Nghe khẩu khí của Khâu Nhật Thăng, bọn chúng sẽ giả làm người trong hành quán của chúng tôi, đêm nay sẽ đến tham gia xuân yến."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Chẳng lẽ bọn chúng tưởng rằng đêm nay vẫn còn cơ hội hành thích hoặc không biết rằng kẻ vào dự yến không được mang theo vũ khí sao?"

Quốc Hưng nói, „Khẩu Nhật Thăng đâu có lớn gan như thế, chỉ là muốn mượn tay những kẻ này để giành lại uy phong cho hành quán."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Cũng tốt! Đêm nay ta sẽ bỏ mặt Khẩu Nhật Thăng! Nếu không bị Lao ái cản chân cản tay, hôm nay ta sẽ đến dỡ hành quán của y!“ Quốc Hưng nghe giật mình thầm nghĩ, „May mà mình đã đi theo mình chủ, nếu không thì sẽ trở thành một trong những kẻ bị lãng nhục."

Quốc Hưng lại nói, „Nghe nói sáng nay Điền Mỹ Mỹ muốn treo cổ tự tận, may mà được người ta cứu được."

Lúc này Hạng Thiếu Long chỉ có thông cảm chứ không ghét Điền Mỹ Mỹ như trước nữa, nhưng chuyện này lại không tiện nhúng tay, chỉ đành thờ dài mà thôi.

Nén không được hỏi rằng, „Lòng dạ của Điền Mỹ Mỹ trước đây không phải hướng về Lao ái hay sao?"

Quốc Hưng nói với vẻ bí hiểm, „Chuyện này e rằng chỉ có bản thân ả mới biết, nhưng bọn người ở Túy Phong lâu đồn nhau rằng, người mà Điền Mỹ Mỹ thật sự ưa thích là Hạng gia ngài."

Hạng Thiếu Long giật mình kêu lên, „Chuyện này chắc chắn là sai rồi, nếu không tại sao cả ta cũng không có chút cảm giác nào."

Quốc Hưng nhún vai nói, „Lòng dạ mỹ nhân là khó đoán nhất, cò lẽ bọn họ đồn bậy chẳng!"

Lúc này đã đến Ô phủ, Quốc Hưng thì lễ bỏ đi.

Hạng Thiếu Long nhớ lại gia đình hạnh phúc ấm áp của mình, lập tức không thèm nghĩ đến Điền Mỹ Mỹ nữa.

Bước vào cửa phủ, thủ hạ cho hay có Dương Dự đến tìm gã, đang đợi trong sảnh đông.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, lời mờ đoán được chắc là có liên quan đến Điền Mỹ Mỹ, kẻ vừa tự sát không chết này, trong lòng thầm than.

Gã suýt nữa muốn sai người đuổi Dương Dự đi, nhưng cuối cùng không nỡ lòng, nên mới đến sảnh đông.

Mỹ nữ này người mặc y phục màu trắng, càng xinh đẹp hơn lúc nàng trang điểm. Tuy không bằng Thạch Tố Phương, nhưng vẻ thanh tú này cũng thuộc loại hiếm có.

Đến giờ đây, gã vẫn không hiểu nàng mỹ nữ này muốn gì.

Nàng phải chăng chỉ vì khuất phục quyền thế của Lã Bất Vi nên mới bất đắc dĩ ám hại mình? Hoặc là nàng đã thật sự yêu Hứa Thương hay Quản Trung Tà, nên mới cam tâm tình nguyện làm tay sai? Trong hoàn cảnh đầy nguy kế này, gã biết được rằng không thể dễ dàng tin bất cứ ai.

Đồng thời cũng học được cách dùng nhiều thủ đoạn để đối phó với kẻ địch, ví dụ như đối với Ngũ Phù và Quốc Hưng.

Dương Dự thấy gã đến thì vui mừng đứng lên.

Hạng Thiếu Long quả thực sợ nàng ngã đầu vào lòng mình, nếu bị nô tỳ nhìn thấy, báo cho bọn Ô Đình Phương, thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Tâm lý con người là như thế, gã đến Túy Phong lâu, bọn Kỷ Yên Nhiên có thể bỏ qua, nhưng nếu rước sự phong lưu này về nhà, thì là một chuyện khác.

Hạng Thiếu Long vội vàng thi lễ, nói với vẻ hiên ngang đạo mạo, „Mời Dự cô nương an tọa."

Dương Dự là một chuyên gia về tâm lý của nam nhân, mỉm cười, liếc gã đầy thâm ý rồi quay về chỗ ngồi, đợi Hạng Thiếu Long ngồi xuống, rồi mới nhỏ nhẹ nói, „Sáng nay Mỹ Mỹ muốn treo cổ tự vận, may mà bọn thiếp lâu nay vẫn đề phòng nàng sẽ làm ra chuyện khờ dại, nên mới có thể kịp thời cứu được nàng, nhưng trên cổ vẫn còn để lại dấu vết, chắc là phải nghỉ ra gặp khách một thời gian."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Dự cô nương đến tìm Hạng mỗ, chả lẽ cho rằng ta có thể giúp được cho nàng ư?"

Dương Dự thở dài nói, „Thiếp thân cũng biết đến tìm Hạng đại tướng quân như thế này, không phải bị ngài đuổi ra khỏi cửa cũng là rất khách sáo với thiếp rồi. Chỉ là Mỹ Mỹ và thiếp thân tình như tử muội, lại thêm những kẻ khác sợ quyền thế của Lã Bất Vi. Giờ đây trong thành Hàm Dương, chỉ có một mình đại tướng quân chẳng xem Lã Bất Vi vào đâu Mỹ Mỹ và Dương Dự đã cùng đường, nên mới cố làm mặt dày đến cầu cứu Hạng đại nhân."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ khỗ sở, „Mỹ Mỹ chẳng phải trước nay thân thiết với Lao đại nhân sao? Giờ đây quyền thế của y đã tăng lên, giả sử y muốn cưới Mỹ Mỹ, mà Mỹ Mỹ chấp nhận, Lã Bất Vi cũng khó mà phản đối."

Dương Dự lộ vẻ hờ hững nói, „Lao ái là cái thá gì, chẳng qua là một tên diện thủ được thái hậu sủng ái, y ra ngoài thì được, một tháng trước có người tặng cho y hai ả ca cơ, kết quả bị thái hậu sai người đánh chết, đại tướng quân hãy nói thử xem còn có ai dám gả vào trong nội phủ của y."

Hạng Thiếu Long nghe mà ngạc nhiên, nhớ lại ánh mắt đầy sự đố kỵ của Chu Cơ trong lễ mừng thọ của Lã Bất Vi mà cả người lạnh toát.

Chu Cơ đã trở nên quá lợi hại.

Từ khi Trang Tương vương bị Lã Bất Vi hại chết, tâm lý của nàng đã rất có vấn đề. Nhưng vẫn không ngờ rằng nàng lại trở thành một người đàn bà đáng sợ như vậy.

Dương Dự tiếp tục nói, „Huống chi Mỹ Mỹ chỉ là giả vờ đối với y, nàng quả thật là đã say mê dáng vẻ bên ngoài anh tuấn của y, nhưng từ khi Bạch Lô kể những chuyện xấu tán tạt lương tâm của y trước kia, thì chỉ còn sự chán ghét mà thôi.

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, Bạch Lô nhất định nghe được chuyện xấu của Lao ái từ Hàn Sấm, với một kẻ như Hàn Sấm, tất sẽ thêm mắm dặm muối, miêng lưỡi quả thật có thể hại được người. Song Lao ái như thế cũng là đáng kiếp.

Dáng vẻ của Dương Dự trở nên mềm mỏng, nhìn gã đầy tình ý nói, „Chỉ có tiếng tăm của Hạng gia là tốt nhất, dù cho là kẻ địch của ngài, cũng không thể nói ra được Hạng gia đã làm ra chuyện xấu gì. Lúc đầu bọn thiếp không hiểu, sau này bọn thiếp cứ đắc tội với Hạng gia, mà Hạng gia vẫn có thể tha thứ, không tính toán với bọn thiếp, bọn thiếp thật là cảm kích."

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Làm người tốt là khó nhất, nói thực, chuyện Lã Bất Vi muốn nạp Mỹ Mỹ làm thiếp, ta quả thực khó mà nhúng tay vào, cũng không có lý do mà nhúng tay."

Dương Dự nói với vẻ chắc chắn, „Hạng gia ít nhất cũng có hai cách có thể giúp được Mỹ Mỹ, cách đơn giản nhất đương nhiên là Hạng gia phải lấy Mỹ Mỹ làm thiếp! Thân thiếp cũng biết không thể ép người như vậy, lại còn khiến cho Hạng gia và Lao đại nhân bất hòa."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Vậy còn cách nữa là thế nào?"

Dương Dự căn môi nói, „Giúp nàng chạy thoát khỏi nước Tần."

Hạng Thiệu Long nói với vẻ thắc mắc, „Giúp nàng thoát khỏi nước Tần đối với ta mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay. Chỉ cần ta đã lên tiếng thì có thể làm được, nhưng vấn đề là một mỹ nữ xinh đẹp như nàng, đến nơi nào mà lại không có người ham muốn, chẳng khác nào chạy thoát khỏi miệng hùm thì vào miệng sói? Nếu gặp hạng đạo tặc hoặc lưu manh thì càng không thể tưởng tượng nổi."

Dương Dự vui mừng nói, „Chỉ cần Hạng gia chịu gật đầu là được, ở nước Ngụy có một vị công tử trong hoàng tộc lâu nay luôn ngưỡng mộ nàng, đã từng nhiều lần sai người đến đòi Mỹ Mỹ đi Đại Lương, chỉ cần Hạng gia sai người đưa tin đến cho y, bảo y sai người đến biên giới đón tiếp, vậy thì Mỹ Mỹ sẽ an toàn."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Vị công tử ấy là ai?"

Dương Dự hạ giọng nói, „Chính là người đã làm con tin trước đây tại Hàm Dương, sau này đã chạy thoát về được Đại Lương, thái tử Tăng."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, „Thì ra là thế!"

Xem ra Điền Mỹ Mỹ không phải thật tình yêu thích y, nếu có thể trở thành thái tử phi, thì vẫn còn tốt hơn làm thiếp cho Lã Bất Vi.

Hạng Thiệu Long hiểu được bản thân mình, mình không thể cứng lòng đến nỗi thấy chết mà không cứu, cười khổ nói, „Thôi được! Nàng cứ bảo Mỹ Mỹ giả bệnh trong tiểu lâu, cả Ngũ Phù cũng không cho gặp, đêm nay nhân lúc mọi người tham gia xuân yến, ta sẽ sai người đến đưa nàng đi. Mặt khác, ta sẽ sai người chạy khoái mã đến thông báo cho thái tử Tăng và Long Dương quân, điều cần phải suy nghĩ, chính là phải làm như Mỹ Mỹ tự mình bỏ trốn, tránh liên lụy cho Dự cô nương và mọi người khác."

Dương Dự cả mừng ngả vào lòng gã, mắt cũng đỏ hần lên.

Hạng Thiếu Long hoảng hốt nói, „Nếu nàng muốn cảm tạ ta, thì hãy mau ngồi dậy cho ta."

Dương Dự không thèm để ý đến mọi thứ nữa, hôn lên môi gã rồi mới tránh ra, nước mắt lưng tròng, thút thít mà rằng, „Thiếp và Mỹ Mỹ kết cớ ngậm vành, cũng không đủ để báo lại cái đại ơn đại đức hạng gia không nhớ đến chuyện xấu lúc trước Hạng Thiếu Long đã dám chắc chắn rằng đây không phải là một cái bẫy nữa, nếu không Dương Dự quả thật đúng là một ngôi sao siêu cấp trong nghề diễn xuất. Và lại, chuyện này định không tự tay dính vào, muốn hại mình cũng không thể được. Thương lượng tình tiết liên lạc với Dương Dự xong thì thuận miệng hỏi, „Sao nàng không đi cùng Mỹ Mỹ?"

Dương Dự buồn bã nhìn gã, muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng cúi đầu, mặt đỏ ửng lên, thần thái rất quyến rũ.

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, nói, „Té ra Dự cô nương đã yêu thương Quán Trung Tà."

Dương Dự lắc đầu nói, „Sao lại là y? Đó là một gã máu lạnh vô tình, mỗi lần gần gũi với người ta xong thì lập tức đuổi người ta đi, nói không quen ngủ chung với người khác, nam nhân như vậy, chỉ có Lã Nương Dung mới chấp nhận nổi."

Hạng Thiếu Long cười, „Đối với Lã Nương Dung, y sẽ không như vậy, ta biết rồi, chắc chắn là Hứa Thương, y quả thực cũng rất anh tuấn."

Dương Dự cắn môi không nói gì, dáng vẻ rầu rĩ, một lát sau mới lên tiếng, „Đến đây cũng thế, giả sử Lã Bất Vi ép thiếp làm thiếp, thiếp cũng chỉ đành chấp nhận. Nhưng Mỹ Mỹ kiên cường hơn thiếp nhiều, chao ôi! Nói ra sợ rằng Hạng gia không tin, nhưng thiếp không muốn giấu Hạng gia bất cứ chuyện gì. Mỹ Mỹ treo cổ chỉ là chuyện giả, để đánh lừa Lã Bất Vi."

Hạng Thiếu Long rầu rĩ nói, „Ta đã rất cẩn thận nhưng vẫn bị các nàng lừa."

Dương Dự nói, „Giờ đây thiếp không hề giấu giếm gì nữa, thiếp vốn là không dám hy vọng đến tìm Hạng gia, nhưng Mỹ Mỹ lại bảo chỉ có Hạng gia mới có đủ sức giúp nàng, và nhất định sẽ giúp nàng. Bởi vì nàng biết Hạng gia mới đúng là một bậc anh hùng hiệp nghĩa."

Hạng Thiếu Long lại cười khổ một lần nữa, „Nàng đã quá đề cao ta."

Dương Dự lau nước mắt, nở nụ cười nói, „Mỹ Mỹ nói, nếu Hạng gia không chịu giúp nàng, thì cứ tặng nàng đi cho rồi. Chao ôi! Giờ đây ở Hàm Dương, nữ tử nào mà không muốn vào nhà của Hạng gia?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu lợi hại, loại phụ nữ chuyên nghiệp như Dương Dự, muốn lấy lòng một nam nhân, quả thật là rất chắc chắn, người ta biết rõ là lời giả dối, nhưng cũng cảm thấy rất vui lòng.

Chí ít còn có Quy Yến, Lã Nương Dung, thậm chí Doanh Doanh cũng không muốn gả cho Hạng Thiếu Long gã.

Hạng Thiếu Long thấy thời gian không còn nhiều, lại phải sắp xếp cho Điền Mỹ Mỹ chạy trốn khỏi thành Hàm Dương, lại phải vào hoàng cung dự yến, lại thêm bọn Kỷ Yên Nhiên sẽ hiểu nhầm, nên vội vàng mời Dương Dự quay về, đưa ra đến tận cổng.

Sau khi Dương Dự quay về, chuyện Hạng Thiếu Long làm đầu tiên là tìm Triệu Đại, bởi vì y đã từng ở Đại Lương một thời gian với Triệu Nhã, nên hiểu rõ tình hình ở đây, sai y đi phụ trách chuyện này là hợp lý nhất.

Điền Mỹ Mỹ bỏ đi như vậy, kẻ không may nhất là Ngũ Phù, điều này sẽ khiến y phải dựa vào mình thêm một bước nữa, trở thành một con cờ trong phe đảng Lã Bất Vi.

Triệu Đại còn tưởng nhiệm vụ gì nguy hiểm, nghe bảo chỉ là đưa Điền Mỹ Mỹ đến biên giới nước Ngụy, thì vui vẻ chấp nhận.

Khi Hạng Thiếu Long quay ra nhà sau, tưởng rằng bọn Kỷ Yên Nhiên đã thay y phục chờ đợi, nào ngờ cả bọn đang trêu đùa nhau, đều mặc y phục bình thường, không hề có ý tham gia xuân yến.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Các nàng không muốn đi dự xuân yến sao?"

Kỷ Yên Nhiên nằm trên ghế, người dựa vào chiếc đệm mềm, nói với vẻ mệt mỏi, „Phu quân đại nhân hình như đã quên rằng ai đã đóng đuôi rồng trên sông Thủy Đức, lại còn bị phạt đọc sách cả canh giờ trong buổi thượng triều sáng nay, vốn là cũng muốn đi, nhưng đột nhiên cảm thấy không còn sức nữa, không muốn làm gì cả, cũng không muốn nghĩ đến chuyện phu quân đại nhân có gì lại trò chuyện với cô nương của Túy Phong lâu cả buổi tối nay."

Hạng Thiếu Long cảm thấy áy náy trong lòng, nhưng cũng cảm thấy bức mình, quỳ xuống, hôn lên má nàng, quay sang Ô Đình Phương, nói, „Vậy thì các nàng?"

Triệu Chi nói, „Yên Nhiên tỷ không đi, bọn thiếp nào còn có hứng thú gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này trong lòng đã hiểu, giơ tay lên đầu nàng, nói, „Có thần minh chứng giám, Hạng Thiếu Long chưa bao giờ có tình riêng với Dương Dự, hôm nay cũng thế, sở dĩ nàng đến đây..." Kỷ Yên Nhiên đưa tay che miệng gã, cười nói, „Đừng đa nghi nữa, bọn thiếp chỉ là đùa vui mà thôi."

Ô Đình Phương cười khúc khích nói, „Nhưng không muốn đi dự yến là thật, thấy Lã Bất Vi thiếp chợt nhớ đến..."

thiếp không muốn nói nữa."

Nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của nàng, Hạng Thiếu Long lập tức nhớ đến những người mình thương yêu, đồng thời cũng hiểu được ý nàng.

Điền Trinh, Điền Phụng bước tới đỡ gã đứng dậy, kéo gã đi tắm rửa.

Thay y phục xong, ra đến đại sảnh, Đằng Dực và Kinh Tuấn cùng với Đào Phương đang vừa trò chuyện vừa chờ đợi gã, Hạng Thiếu Long nói, „Chắc chuyện của Điền Mỹ Mỹ, Triệu Đại đã thông báo cho các người rồi chứ?"

Đằng Dực gật đầu nói, „Đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng có thể khiến cho Lã Bất Vi tức tối, hại được Ngũ Phù cũng là một chuyện vui."

Kinh Tuấn cười nói, „Điền Mỹ Mỹ đã biết được điều này, nên mới không lo huynh không chịu chấp nhận, song mỹ nhân này quả thật cũng rất xinh đẹp."

Hạng Thiếu Long được y nhắc nhở, thì lập tức nhớ lại lời của Dương Dự, thấy rằng mình quả thật có suy nghĩ chỉ một mặt của vấn đề.

Đào Phương nói, „Vừa rồi ta gặp Đồ Tiên, y hỏi rằng hắc long phải chăng là do Thiếu Long nghĩ ra, ta không dám giấu y, Đồ Tiên bảo ta báo với Thiếu Long, y quả thật phục Thiếu long. Kế này còn lợi hại hơn cả âm Lã Bất Vi hai nhát Lã Bất Vi khi về đến phủ thì nổi giận đùng đùng, lại đoán là chúng ta giở trò, nhưng không còn cách nào nữa, Đồ Tiên bảo với tính cách của Lã Bất Vi, thì có lẽ sẽ không bỏ qua chuyện này, bảo rằng chúng ta phải cẩn thận hơn nữa."

Hạng Thiếu Long chợt dạ, gật đầu, bởi vì mình quả thật đã ngủ quên trong chiến thắng, thật sự rất nguy hiểm.

Đằng Dực cười nói, „Quản Trung Tà bắt được một nhóm người, song theo ta thấy đó chỉ là những kẻ vô tội, y lại còn muốn đưa bọn người này đi chịu tội, nhưng bị đình úy đại nhân dẫn đi mất, hôm nay Quản Trung Tà cũng coi như bị mất uy."

Kinh Tuấn nói với vẻ khỗ sở, „Đệ gặp thấy Quốc Hưng là trong lòng đã giận, tam ca lại còn bảo đệ dạy y làm việc, hừ!"

Hạng Thiếu Long kéo tay y tới, nghiêm mặt nói, „Biết sai có thể sửa, thì mới là tốt, tiểu Tuấn coi như hãy làm một chuyện tốt, cho hân ta một cơ hội."

Đằng Dực đứng dậy nói, „Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta vào cung đi thôi!"

Hạng Thiếu Long nói, „Hãy nhớ mang theo Mặc Tử kiếm của nhị ca, đêm nay sẽ có tuồng hay."

Đào Phương ngạc nhiên nói, „Làm sao có chuyện đó, đây là quốc yến của đại Tần, không có bị quân chấp nhận, ai dám sinh sự?"

Hạng Thiếu Long vỗ thanh Bách Chiến bảo đao đang đeo bên hông, cười nói, „Chúng ta chính là người đã được bị quân chấp nhận, như thế này thì ngày sau chúng ta khỏi cần đến võ sĩ hành quán nữa."

Hai người Kinh Đằng liền hiểu ngay.

Hạng Thiếu Long dẫn đầu bước ra cửa, ha ha cười nói, „Hắc long xuất hiện chính là sự an bài của trời, thật là một ngày đáng vui, chúng ta sẽ ăn tết sớm hơn Khêu Nhật Thăng."

Ba người Đằng, Kinh, Đào cũng cười đuổi theo, bước ra cổng.

Mười tám thiết vệ và tùy tùng của ba người Đằng, Kinh, Đào đã chuẩn bị ngựa đứng chờ.

Bốn người lên ngựa, lao ra cổng nhanh như cơn gió, chạy về phía hoàng cung.

Cả thành Hàm Dương đều bao trùm một màn sương dày đặc. Hạng Thiếu Long tưởng tượng ra cảnh mình có thể quay về mục trường hưởng phúc, trong lòng rất nhẹ nhõm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 217: Hợp Tác Vì Lợi

H

ạng Thiều Long cùng mọi người tiến về phía hoàng cung, bỗng nhiên phía trước có tiếng vó ngựa dồn dập, trong đám sương mù, một thốt ngựa phóng nhanh về hướng họ, đuổi theo sau là mười mấy kỵ sĩ, đường phố giống như đã trở thành một đường đua.

Đằng Dực quát lớn, „Kẻ kia hãy dừng ngựa."

Kỵ sĩ ấy đã đến phạm vi chiếu sáng của chiếc đèn lồng, chỉ thấy y khắp người đầy máu, người ấy kêu to, „Đại tướng quân cứu mạng!"

Mọi người nhìn kỹ lại, té ra đó là Quốc Hưng.

Quốc Hưng muốn kìm ngựa lại, nhưng không đủ sức, té lật sang bên trái.

Khi Quốc Hưng té xuống, một mũi tên bật ra từ phía sau, cắm thẳng vào ót của Quốc Hưng, cắm ngược ra phía trước, khi Quốc Hưng té xuống đất, thì đã trở thành một cái xác không hồn.

Dù cho Hạng Thiều Long trước nay là người phản ứng mau lẹ, nhưng nhìn thấy cũng dựng tóc gáy.

Mười tám thiết vệ lấy cung ra, mau chóng lắp tên.

Bọn người ấy chạy đến chỗ Quốc Hưng ngã xuống thì dừng ngựa lại, kẻ đi đầu là Quản Trung Tà đang treo cung lên lưng ngựa, nói lớn, „Hạng thống lĩnh đã thấy, Quốc Hưng sợ tội nên chạy trốn, hạ thuộc đành chấp hành lệnh vua, dùng tên bắn chết y."

Hạng Thiều Long toàn thân lạnh ngắt, đồng thời nổi giận, ken một tiến, rút ra thanh bảo đao Bách Chiến, lạnh lùng quát, „Quản Trung Tà nhà người

dám giết đô ky phó thống lĩnh ngay trước mặt ta!"

Thân vệ của Quân Trung Tà vội vàng giơ thuẫn sắt lên chặn phía trước mặt y, hình thành một bức tường bằng thuẫn.

Quân Trung Tà mỉm cười nói, „Xin Hạng thống lĩnh đừng hiểu nhầm, hãy nghe tíchức kể rõ đầu đuôi, tíchức phụng lệnh của bị quân, truy bắt bọn hung đồ ám sát bị quân sáng nay, thì phát giác được rằng chúng cấu kết với quán chủ Khêu Nhật Thăng của võ sĩ Hành Quán. Giờ đây Khêu Nhật Thăng và toàn bộ bọn hung đồ đều đã sa lưới, trọng phụ thân chinh thăm vấn bọn chúng, thì tên Quốc Hưng này bỏ trốn, Hạng thống lĩnh đã nhìn thấy rõ ràng, nếu thấy tíchức thất trách thì cứ báo với bị quân, trọng phụ và thái hậu."

Rồi lại quát, „Khiêng xác đi cho ta!"

Hạng Thiệu Long nhất thời không biết trả lời như thế nào, quát lớn, „Không được đụng đến y!"

Quân Trung Tà chiếm được thượng phong, cười lớn nói, „Hạng thống lĩnh có lệnh, ty chức nào dám không nghe, chúng ta đi."

Rồi vỗ ngựa quay đầu đi mất.

Tốp quân đô ky ấy thấy Quân Trung Tà quay ngựa bỏ đi, thì cũng lục tục kéo theo.

Bọn Hạng Thiệu Long nhìn nhau, rồi lại nhìn xuống thi thể của Quốc Hưng.

Đào Phương than rằng, „Chúng ta rốt cuộc vẫn đánh giá thấp Lã Bất Vi, hành động này thật là độc ác, không những đã tiêu diệt được võ sĩ Hành Quán, mà đồng thời cũng bỏ mặt cho chúng ta và Lao ái, lại còn chĩa mũi dùi trực tiếp vào Lao ái, thậm chí là Đỗ Bích và Phổ Cao."

Đặng Dực ung dung nói, „Lã Bất Vi nói không chừng sẽ xé to ra chuyện này, đối phó với Lao ái và thuộc hạ của y."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Y sẽ không lay động nổi Lao ái, tiểu Tuấn, đệ hãy sai người làm hậu sự cho Quốc Hưng, đồng thời bảo vệ người nhà của y, ta sẽ lập tức vào cung gặp bị quân, xem thử nên ứng phó thế nào với chuyện này."

Rồi thúc bụng ngựa, phóng về phía trước, không đành lòng nhìn thấy thảm trạng của Quốc Hưng nữa.

Từ trước đến nay, Quân Trung Tà tuy là kẻ địch của gã, nhưng gã vẫn có ý tiếc cho y.

Nhưng từ lúc này, gã chỉ muốn phanh y ra thành trăm mảnh, mà không hề có cảm giác tiếc nuối nào cả.

Trên con đường dẫn tới hoàng cung, chỉ thấy ngựa xe như nước, các công khanh đại thần, nhưng không hề biết khoảnh khắc gió tanh mưa máu này của Hàm Dương, đều hớn hở kéo nhau đến dự xuân yến, vừa đến cửa cung, gặp được Xương Văn quân, Xương Văn quân thần sắc ngưng trọng, tiến tới nói, „Bị quân đang tìm Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long bỗng nhớ lại một chuyện, lập tức mồ hôi như ướt đầm trên lưng, quay lại Đặng Dực nói, „Đêm nay thành Hàm Dương nhất định có cánh cũng khó thoát, Triệu Đại và Điền Mỹ Mỹ."

Đặng Dực giật mình nói, „Ta đã hiểu!" rồi quay đầu đi mất.

Hạng Thiếu Long vội vàng bảo Xương Văn quân phái ra một đội cấm vệ, đi theo bảo vệ cho Đặng Dực, rồi mới vào cung gặp tiểu Bàn. Trong lòng vẫn còn ray rứt vì cái chết của Quốc Hưng. Mình đã bị mù mị vì thắng lợi, cũng không ngờ được rằng thế lực của Lã Bất Vi trong thành Hàm Dương lại lớn đến thế.

Một kẻ khôn khéo như y, làm sao bị kiềm chế bởi tiểu Bàn, hai người Đồ Bích, Phổ Cao nhất định sẽ không thoát khỏi có liên quan.

Giờ đây Lã Bất Vi đã bắt được Khêu Nhật Thăng, rõ ràng là muốn đổi phỏ với Lao ái.

Nhưng gã lại hiểu rõ rằng, trước khi Lao ái công khai làm phản, Lã Bất Vi vẫn chưa thể đụng đến Lao ái được.

Đối địch với hạng người như Lã Bất Vi, nếu không cẩn thận thì sẽ thua to.

Nghĩ đến Quốc Hưng bỏ tối theo sáng, thì bị Quản Trung Tà bắn chết ngay trước mặt mình, cảm giác cẩn thận và bất lực, khiến cho gã hận không lập tức dắt tất cả tinh binh trong Ô gia tấn công thẳng vào phủ trọng phụ.

Tiểu Bàn lúc này đang ở trong thư trai, bàn cùng bốn người tâm phúc của mình là Xương Bình quân, Lý Tư, Vương Hột, Vương Lăng, dáng vẻ bình tĩnh một cách lạ lùng, thấy gã đến, thì vui mừng nói, „Thái phó hãy miễn lễ."

Hạng Thiếu Long cố nén xúc cảm trong lòng, ngồi xuống bên cạnh Vương Hột, trầm giọng nói, „Tình hình trước mắt thế nào?"

Vương Hột trả lời, „Quản Trung Tà vừa đột kích vào võ sĩ Hành Quán, Thường Kiệt và An Kim Lương bị giết ngay tại chỗ, Khêu Nhật Thăng thì bị bọn chúng dùng gậy đánh gãy tay phải, hơn hai trăm võ sĩ của Hành Quán đều bị bắt giữ, ngoài ra còn tìm được hai tên thích khách chưa bị thương, chứng cứ đã quá rõ ràng, Khêu Nhật Thăng không thể nào chối cãi nổi."

Lý Tư lúc này đang ngồi đối diện với gã, nói, „Những kẻ đó được đưa đến chỗ của ta, bao gồm cả Khêu Nhật Thăng trong đó, đều một mực khai rằng do Lao ái sai khiến, cho nên lần này Lao ái khó mà thoát tội được."

Tiểu Bàn nói, „Ta đang tìm thái phó, chính là muốn bàn bạc với mọi người, coi thử có nên mượn chuyện này để trừ khử luôn Lao ái hay không?"

Hạng Thiệu Long vỡ lẽ ra, tiểu Bàn tuy chấp nhận cho mình sắp xếp dùng Lao ái để kiềm chế Lã Bất Vi, nhưng sự thực y ghét Lao ái đến cực điểm, bởi vì Lao ái coi như đã cướp Chu Cơ, người mẹ của y.

ở một mức độ nào đó, tiểu Bàn luôn muốn có cơ hội để gây tổn thương cho Chu Cơ, từ đó giải tỏa được nỗi oán hận trong lòng mình. Giờ đây Hắc Long xuất hiện, y không còn lo sợ Lã Bất Vi như trước nữa, cho nên càng cảm thấy việc này nên làm, chỉ cần Hạng Thiệu Long gật đầu, tiểu Bàn sẽ truyền lệnh xuống, rồi Lã Bất Vi sẽ lập tức sai người giết chết toàn bộ gia tướng của Lao ái, sau đó đem y ra hoạn thật, xong chuyện mới giao cho Lý Tư xử lý.

Bản thân của Chu Cơ vốn là không có thực lực, nếu tiểu Bàn không đứng về phía nàng, Lã Bất Vi quả thật muốn làm gì thì làm.

Hạng Thiệu Long thở dài nói, „Lao ái giờ đây đang ở đâu?"

Xương Văn quân nói, „Y và đám gia tướng tâm phúc đang nấp trong cung Cam Tuyền, thái hậu đã hai lần sai người đến mời bị quân, nhưng bị quân đều từ chối cả."

Hạng Thiệu Long lúc này mới biết tình thế nguy ngập đến mức nào, sự việc này đến thật là nhanh, chắc chắn Lã Bất vi đã biết Khêu Nhật Thăng có liên quan đến chuyện này, cho nên đã ra tay trước khi diễn ra xuân yến, khiến cho ai nấy đều lúng túng.

ánh mắt mọi người đều nhìn về phía gã, rõ ràng là biết tâm ý của tiểu Bàn, cho nên không dám phản đối, có lẽ cũng không muốn phản đối, lời của gã nói đại khái cũng là quyết định của vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này.

Sự thực thì Hạng Thiếu Long cũng không tìm được lý do phản đối có hiệu lực.

Chỉ thấy mắt tiểu Bàn lấp lánh, nhìn mình không chớp, tràn đầy hy vọng và chờ đợi.

Tiểu Bàn đối với gã rớt cuộc là khác so với người ta, mặc dù quyền uy ngày càng tăng, nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng cách nhìn của gã.

Thở dài rồi kể chuyện Quốc Hưng bị Quân Trung Tà giết chết ngay trước mặt mình.

Mọi người đều đồng thời biến sắc.

Vương Lăng nổi giận nói, „Như vậy thật quá đáng."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói, „Chẳng ai sẽ buồn phiền cái chết của Lao ái, nhưng chúng ta không thể không nghĩ đến hậu quả."

Rồi nháy mắt với Lý Tư.

Lúc này có thể nói là gã muốn coi thử Lý Tư có coi mình là bạn hay không. Giờ đây người tiểu Bàn tin tưởng nhất, ngoài Hạng Thiếu Long ra, thì chính là Lý Tư.

Lý Tư là người cực kỳ khôn khéo, biết tâm ý của Hạng Thiếu Long, hơi gật đầu, nói, „Nếu lúc này trừ khử Lao ái, thì người bị đả kích lớn nhất đương nhiên là thái hậu, chuyện này nếu xảy ra, uy tín của thái hậu sẽ giảm xuống, khó mà xử lý việc triều chính nữa, trong tình huống này, chỉ cần Lã Bất Vi liên kết với các đại thần, nói không chừng sẽ trở thành phò chính đại thần, vậy thì tình thế do chúng ta tạo ra sẽ trôi hết về đông."

Vương Hột trầm giọng nói, „Chúng ta cứ đề cử Thiếu Long dùng thân phận thái phó để phò chính, nhất là Thiếu Long sáng nay có công hộ giá, lại thêm

có hắc long xuất hiện, bọn Vương Quan và Thái Trạch đều biết ai là người làm chủ thật sự, Lã Bất Vi dù cho có muốn xoay chuyển tình thế cũng không được."

Hạng Thiệu Long cười khỏ nói, „Bị quân và các vị coi trọng ta như vậy, ta rất vui mừng, song Lã Bất Vi đột nhiên làm khó Lao ái, chính là sợ chúng ta cách chức Quán Trung Tà, nhưng cũng chưa chắc là thật sự chia mũi dùi về phía thái hậu, có thể thấy y còn mục đích khác, mà mục đích đó chính là đối phó với hắc long của chúng ta."

Tiểu Bàn trầm ngâm một chốc, gật đầu, „Cả chúng ta cũng biết Khêu Nhật Thăng và bọn Đỗ Bích, Phổ Cao âm thầm cấu kố, Lã Bất Vi cũng không có lý do gì không biết, nhưng lần này y chỉ đối phó với Lao ái, một câu cũng không nhắc đến Đỗ Bích và Phổ Cao, trong này quả thực có vấn đề."

Lý Tư biến sắc nói, „Có lẽ Lã Bất Vi đã âm thầm cấu kết với Đỗ Bích và Phổ Cao, hy sinh Khêu Nhật Thăng để lật đổ Lao ái cùng thái hậu, như vậy chỉ cần...“ Mọi người đều đồng thời biến sắc.

Xương Văn quân thất thanh kêu, „Điều này không phải là không có căn cứ, bởi vì khi Phổ Cao từ chỗ tế lễ quay về thì được Lã Bất Vi mời lên xe cùng ngồi, nói không chừng đã cùng nhau bàn bạc trong xe."

Đây chính là chính trị.

Mặc dù xem có vẻ không thể, nhưng khi tình thế thay đổi, những kẻ đối địch với nhau cũng sẽ trở thành người hợp tác sau khi đã cân nhắc sự lợi hại.

Từ lập trường của Lã Bất Vi mà nói, y đã đứng ở thế đối địch với Lao ái và Chu Cơ, còn bọn tiểu Bàn và Hạng Thiệu Long đối với y càng có thù sâu hơn. Nếu y không có thế lực của Mông Ngao giúp đỡ, thì ngay cả tính mạng cũng đã mất. Nhưng nếu giờ đây y hợp tác với bọn Thành Kiêu, thì thanh thế tự nhiên đã khác.

Tiểu Bàn thần sắc ngưng trọng nói, „Quả nhân thì không hề nghĩ đến điểm này."

Vương Lăng nói, „Từ khi hắc long xuất hiện, Lã Bất Vi và bọn Đỗ Bích đều lúng túng, cố gắng lấy lại thế đã mất, cho nên không tiếc bất cứ thứ gì. Vấn đề là giờ đây chúng ta đều căm ghét Lao ái, vậy có nên thừa cơ này hạ y luôn hay không?"

Mọi người một lần nữa nhìn về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long bắt đầu lại cảm thấy số mạng khó mà thay đổi được, Lao ái không thể nào bị lật đổ mau chóng như vậy, cho nên mọi người đột nhiên có ý nghĩ ấy.

Đối với Lã Bất Vi, uy vọng của Thành Kiêu kém hơn tiểu Bàn nhiều lắm, Đỗ Bích và Phổ Cao không bằng Vương Hột, Lý Tư và người của mình, cho nên nếu Thành Kiêu thay thế tiểu Bàn, thì y vẫn có thể khống chế được.

Từ đó có thể thấy y hoàn toàn thất vọng với đứa con tiểu Bàn này.

Mỉm cười nói, „Lao ái là cái thứ gì? Kẻ địch lớn nhất của chúng ta giờ đây vẫn là Lã Bất Vi, cho nên cách làm thông minh nhất là vẫn là để lại Lao ái để khống chế Lã Bất Vi, sau đó lại tìm cách trừ khử bọn người Thành Kiêu, lúc ấy thì không lo Lã Bất Vi nữa."

Tiểu Bàn vẫn chưa yên tâm, nhíu mày nói, „Nhưng chúng ta có cách nào để đối phó với Thành Kiêu?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Điều này thì đơn giản lắm, chỉ cần sai y đem binh đánh nước Triệu, quan hệ giữa y và người Triệu sẽ lập tức bị phá vỡ ngay."

Mọi người đều đồng thời vỗ án kêu hay.

Đó chính là sự quan trọng của tình báo, nếu Hạng Thiếu Long không biết rõ mối quan hệ của Phổ Cao và đại tướng nước Triệu là Bàng Noãn, thì khó nghĩ ra được diệu kế này.

Tiểu Bàn sững người một lát rồi cười ha hả nói rằng, „Không có cách nào đơn giản trực tiếp hơn cách này nữa, nhưng cần phải đợi thời cơ, giờ đây hắc long mới xuất hiện chưa được bao lâu, quả nhân vẫn phải củng cố quyền lực."

Lý Tư trở thành đình úy, thân phận đã khác trước, không còn rụt rè như trước nữa, lên tiếng nói rằng, „Đã là như thế, chúng ta nên cho Lao ái biết rõ Lã Bất Vi muốn hãm hại y, vậy thì y sẽ càng thù Lã Bất Vi hơn."

vương Lăng nói với vẻ thận trọng, „Nhưng chuyện này có lợi mà cũng có hại, có thể thấy rằng thái hậu từ lần này sẽ biết rõ thực lực của Lao ái quá mỏng manh, từ đây về sau sẽ tìm mọi cách giành lấy quyền lực cho y."

Vương Hột nói, „Dù cho bà ta cố gắng thế này, thì đâu đến lượt y trở thành đại tướng quân, y có thể làm được gì nữa?"

Tiểu Bàn đứng dậy, mọi người vội vàng đứng dậy khom lưng. Tiểu Bàn thần thái bay bổng, nói, „Quả nhân lập tức đi chủ trì xuân yến, Hạng thái phó hãy mang một đội cấm vệ đưa thái hậu và tên hoạn quan giả ấy vào cung tham dự xuân yến. Lần này coi như kiếp số của y vẫn chưa tận."

Rồi lạnh lùng hừ một tiếng bỏ đi.

Mọi người vội vàng đi theo sau.

Hạng Thiếu Long nghĩ đến Chu Cơ thì lập tức cảm thấy đau đầu.

Ai ngờ lại đột nhiên xảy ra chuyện này, hy vọng kế hoạch đi nghỉ ngơi của mình không vì thế mà bị phá vỡ.

Hạng Thiếu Long dẫn theo mười tám thiết vệ và năm mươi cấm vệ tinh nhuệ nhất của tiểu Bàn, phóng như vay đến cung Cam Tuyền, một toán quân đô vệ dàn hàng ngang ra, chặn đường lại.

Hạng Thiếu Long đã sớm biết Quản Trung Tà sẽ cho thủ hạ bao vây cung Cam Tuyền, rút thanh bảo đao Bách Chiến ra quát lớn, „Ai dám cản Hạng Thiếu Long này."

Bọn cấm vệ hét lớn một tiếng, rút ra thuẫn bài, cung nỏ, trường mâu, hình thành trận thế, che cho Hạng Thiếu Long, cung lẫn mâu chĩa về phía trước.

Bọn đô vệ nào dám phản kháng, tản hết ra hai bên.

Cây cầu treo của cung Cam Tuyền đã kéo lên, cửa cung đóng chặt.

Hạng Thiếu Long đứng bên con kênh hộ thành, thì dừng ngựa lại.

Quản Trung Tà dắt theo Hứa Thương cùng năm sáu tên đô vệ tiến lên, lạnh lùng nói, „Hạng thống lĩnh không tham dự xuân yến sao?"

Hạng Thiếu Long nhớ đến Quốc Hưng, hận không vung đao giết chết y, kìm ngựa lại rồi mới mỉm cười nói, „Giả sử Hạng mỗ ném phi châm về phía đại nhân không biết Quản đại nhân năm bao nhiêu phần là có thể né tránh được?"

Quản Trung Tà và Hứa Thương đều đồng thời biến sắc, ánh mắt dừng ở chỗ bàn tay phải của gã, Quản Trung Tà cố nở một nụ cười, nói, „Hạng thống lĩnh đã nói đùa, ty chức đương nhiên chỉ có chết mà thôi."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Hai vị tốt nhất là đừng làm càn, Hạng Thiếu Long này không phải nói chơi. Các người bao vây cung Cam Tuyền, đã phạm vào đại tội mạo phạm thái hậu. Nếu ta muốn xử quyết các người, thì ai dám chống lại."

Hứa Thương bình tĩnh trở lại, ung dung nói, „Hạng đại tướng quân đã hiểu nhầm, bọn chúng tôi chỉ là phụng mệnh trọng phụ đến đây để bảo vệ cho thái hậu mà thôi!"

Hạng Thiệu Long giả vờ đã hiểu, nói, „Té ra là vậy, vậy thì các người hãy rút lui cho ta, nhiệm vụ bảo vệ này hãy giao lại cho bốn tướng quân là xong."

Quản Trung Tà hơi nổi giận, cúi đầu nói, „Xin tuân lệnh đại tướng quân." Rồi quát lớn, „Toàn bộ rút lui!" rồi quay đầu ngựa đi mất.

Tiếng vó ngựa vang lên, trong chốc lát bọn đô vệ đã rút lui toàn bộ.

Hạng Thiệu Long đến trước cửa cung Tam Tuyền, kêu lớn, „Lao đại nhân, hãy buông cầu treo xuống."

Có tiếng ken két, cầu treo buông xuống.

Hạng Thiệu Long bảo bọn thuộc hạ cất lại vũ khí, dẫn đầu hiên ngang tiến vào cung.

Vừa mới đến cửa cung, Lao ái và bọn Hàn Kiệt, Lệnh Tề, Lao Tứ tiến đến, ai nấy đều cầm theo vũ khí.

Hạng Thiệu Long nhảy xuống ngựa, chụp lấy tay Lao ái lắc mạnh, cười nói, „Lao đại nhân hãy thứ lỗi cho Hạng Thiệu Long đến trễ, thái hậu có hoảng sợ không?"

Lao ái lộ vẻ cảm kích, hạ giọng nói, „Chuyện này..."

Hạng Thiệu Long sai thủ hạ đứng chờ ở ngoài quảng trường, khoác vai Lao ái, đi về hướng điện chính, nói, „Ta biết chuyện của Khêu Nhật Thăng xong, lập tức vào cung kiến giá, kể truyện Khêu Nhật Thăng cầu kết với người ngoài hành thích bị quân, bảo rằng chuyện này không có liên quan gì

đến Lao đại nhân, bị quân mới biết rằng trách nhầm đại nhân, lệnh cho ta lập tức đến rước thái hậu và Lao đại nhân vào cung dự xuân yến."

Lao ái giật mình nói, „Thiếu Long quả đúng là bạn bè, Lao ái này chắc chắn sẽ không quên. Hừ! Ta thật không biết Khêu Nhật Thăng cố gì lại làm ra chuyện ngu xuẩn này, đối với y có lợi gì đâu?"

Hạng Thiếu Long cười, „Đối với y đương nhiên là có lợi lắm, đối với Đồ Bích và Phổ Cao thì đương nhiên càng có lợi hơn, chỉ là Lao huynh không có miếng lợi nào mà thôi."

Lao ái vỡ lẽ ra, „Tên khốn này bị người ta bắt mà còn muốn hãm hại cả ta."

Hai người lúc này đã vào đến trong điện, chỉ thấy Chu Cơ đứng ở giữa điện, mặt giận giữ nhìn Hạng Thiếu Long, hình như muốn trút giận lên gã.

Hạng Thiếu Long quỳ xuống bái lạy, hành lễ quần thần, cao giọng nói, „Hạng Thiếu Long phụng mệnh bị quân đến đây rước thái hậu vào hoàng cung dự yến."

Chu Cơ lạnh lùng nói, „Thằng nghịch tử ấy còn nhớ đến ta sao?"

Lao ái giật mình, cười cầu tài nói, „Thái hậu..." Chu Cơ lạnh lùng quát, „Đừng xen vào."

Lao ái cảm thấy lúng túng lắm, đồng thời hoảng sợ không dám xen vào nữa, cúi đầu đứng sang một bên.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, mỉm cười, „Thái hậu đã hiểu nhầm bị quân. Ngài cũng vừa biết chuyện này, nên mới phái vi thần cùng bọn cấm vệ đến đây đón giá."

Chu Cơ vẫn chưa thể nuốt cơn giận này, giận dữ nói, „Hạng Thiếu Long nhà người là đô kỵ thống lĩnh, thấy có người lớn gan bao vây cung Cam

Tuyền của ai gia, mà lại không bắt lại, lại còn mặt mũi nào đến gặp ai gia nữa."

Hạng Thiệu Long nhìn sâu vào trong mắt nàng, cười khổ nói, „Thái hậu cũng không phải lần đầu tiên biết được Lã Bất Vi! Thái hậu nếu nhất định trách bị quân và Hạng Thiệu Long này, chẳng phải sẽ khiến cho y vui mừng hay sao? Nếu cả Lao đại nhân và hạ thần mà thái hậu cũng không tin, vậy thì còn có thể tin được ai nữa?"

Lao ái vội vàng nói, „Đúng vậy, Thiệu Long quả thật là bạn bè thân thiết của vi thần."

Chu Cơ hơi ngạc nhiên, rầu rĩ nhìn Hạng Thiệu Long hình như muốn nói rằng ta không thể đấu lại chàng, rồi lại buồn bã nói, „Đúng vậy, người mà ai gia có thể tin được ngày càng ít, song ai gia cũng không có lòng dạ nào dự yển, người và Lao phụng thường cứ đi đi! Nhưng ta muốn người phải thề rằng bảo vệ sự an toàn cho phụng thường."

Hạng Thiệu Long nói, „Thiệu Long này dám dùng đầu của mình để đảm bảo rằng bị quân đã hiểu rõ chuyện của Khêu Nhật Thăng không có liên quan gì đến Lao đại nhân. Nhưng Thiệu Long vẫn muốn mời thái hậu vào cung dự yển, nếu không có kẻ tiểu nhân đê tiện thầm đắc ý, tưởng rằng đã làm tổn hại mối quan hệ tốt đẹp giữa thái hậu và bị quân.

Chu Cơ nói với vẻ châm biếm, „Quan hệ tốt đẹp, hừ! Song ai gia cũng phải nói chuyện với vương nhi một chút."

Hạng Thiệu Long thúc giục, „Mời thái hậu khởi giá."

Chu Cơ do dự một lúc, rồi lại thở dài nói, „Thiệu Long người hãy ngồi cùng xe với ta, ai gia có chuyện muốn hỏi người."

Hạng Thiệu Long lén nhìn về phía Lao ái, chỉ thấy y vẫn cúi đầu, còn ánh mắt đổ kỵ thì chỉ lướt qua. Bất đồ trong lòng than thầm. Lòng dạ của Lao ái

nhà người quả thật quá hẹp hòi, làm sao có thể làm được chuyện lớn? Cả ân nhân của người mà cũng đối xử như vậy, có thể thấy bản tính nhà người tệ đến mức nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 218: Chỉ Thiếu Một Phân

C

hu Cơ gọi Hạng Thiếu Long đến ngồi bên cạnh nàng, rồi nhìn mông lung ra ngoài cửa xe.

Ngoài đường toàn là những người đi chúc mừng xuân tể.

Nhà nào cũng đèn đuốc sáng trưng, pháo nổ không ngớt, khiến cho Chu Cơ càng cảm thấy cõi lòng trống rỗng.

Từ ngày Trang Tương vương mất đi, nàng chưa bao giờ có được ngày hạnh phúc.

Cuộc đời nàng chính là do Lã Bất Vi tạo ra, mà cũng chính Lã Bất Vi đã hủy đi.

E rằng cả bản thân nàng cũng không biết Lã Bất Vi có ơn hay có thù với mình.

Lao ái xem ra rất rạng rỡ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là một con cờ để các bên lợi dụng.

Không ngờ một kẻ khôn khéo lợi hại như Chu Cơ, một khi rơi vào lưới tình thì lại hồ đồ đến mức ấy.

Khi Hạng Thiếu Long trong lòng đầy cảm thán, Chu Cơ nhỏ nhẹ nói, „Thiếu Long! Từ rày về sau ta phải làm thế nào đây?

Bỗng nhiên, Hạng Thiếu Long như chui trở lại vào cỗ máy thời gian, quay về những ngày còn ở Hàm Đan, những ngày vừa mới gặp gỡ Chu Cơ, chợt dạ nói, „Thái hậu...“ rồi lại không biết nói lời gì mới phải.

Chu Cơ xoay người lại, nhìn thẳng vào gã nói, „Xin thứ lỗi!"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Thái hậu có gì nói ra lời ấy?"

Chu Cơ cúi đầu, rầu rĩ nói, „Cả bản thân ta cũng không biết mình đang làm gì, nhưng có lúc, ta thật sự rất muốn có kẻ giết người đi."

Hạng Thiệu Long biết nàng ý muốn nói đến trận đấu giữa mình và Quản Trung Tà, thở dài nói, „Hạ thần không thể trách thái độ thái hậu, dù thế nào, hạ thần cũng không thể trách bà.“ Chu Cơ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn gã một lát sau rồi mới đột nhiên nói, „Con hắc long ấy rốt cuộc là thật hay là giả, cầu mong người đừng giấu ta."

Hạng Thiệu Long lúc này bỗng nổi giận, biết Chu Cơ vẫn muốn suy tính cho Lao ái, lạnh lùng nói, „Đương nhiên là thật, sao có thể làm giả được."

Chu Cơ ngẩn ra một lúc rồi quay đầu ra nhìn cửa sổ, cười khổ não, „Thiệu Long nhà người lại nổi giận, có lúc ta thật sự muốn người có thể đánh ta, mắng ta, như vậy thì người ta mới dễ chịu một chút."

Rồi lại tiếp tục, „Ta đã quá hiểu người, nhìn dáng vẻ trả lời của người lúc này, thì đã biết ngay đó là con rồng giả, kẻ sách lợi hại như thế, nhất định là người đã nghĩ ra."

Trong lòng Hạng Thiệu Long chợt dâng lên một cảm giác ngay cả mình cũng khó hiểu được, ghé sát bên tai nàng, dịu dàng nói, „Lúc này ta quả thật muốn hành hạ thái hậu một trận."

Chu Cơ giật mình kêu ối một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Khi Hạng Thiệu Long định hôn nàng, xe ngựa bỗng dừng lại, thì ra đã đến hoàng cung.

Hạng Thiệu Long trong lòng than thầm.

Vận mệnh rồi cuộc không thể thay đổi được.

Khi Chu Cơ đến nơi, tiểu Bàn, Lã Bất Vi và quần thần vẫn nhiệt liệt đón chân nàng như bình thường, mọi người làm ra vẻ như không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phó Cao, Đỗ Bích đều đến dự, mà dáng vẻ rất bình tĩnh.

Giả sử Khêu Nhật Thăng nhìn thấy được cảnh này, nhất định sẽ biết được rằng sự hy sinh của mình không đáng giá tý nào.

Hạng Thiếu Long rất buồn bã vì cái chết của Quốc Hưng, ngồi vào chiếu của Lý Tư và Xương Bình quân, trầm giọng hỏi, „Quản Trung Tà ở đâu?"

Hai người bọn họ nghe ngữ khí của gã không ổn, giật mình, đồng thanh hỏi, „Thiếu Long muốn làm thế nào?"

Hạng Thiếu Long lúc này đã nhìn thấy Quản Trung Tà, y đang ngồi cách gã năm chiếu, đang nhỏ to với bọn Lã Nương Dung, Hứa Thương, Liên Giao.

Xương Bình quân muốn vẫn hồi không khí, cười, „Tam tuyệt tài nữ ấy quả nhiên danh đồn không ngoa, bài hát đã hết, nhưng trong tai ta vẫn còn vang tiếng ca của nàng."

Hạng Thiếu Long hít sâu một hơi, nói, „Ta phải giết chết Quản Trung Tà."

Hai người ngạc nhiên lắm, nhất thời không đối đáp gì được, Lý Tư chỉ có thể nói, „Thiếu Long hãy nghĩ kỹ lại."

Lúc này tiểu Bàn, Lã Bất Vi và các đại thần đều lần lượt kính rượu Chu Cơ, xong xuôi ai nấy về chỗ của mình, đều im lặng cả, chờ đợi Chu Cơ lên tiếng.

Hạng Thiếu Long khí giận bốc lên cao, đứng phắt dậy.

ánh mắt mọi người đều tập trung về phía gã.

Hạng Thiệu Long hào khí bốc lên trời cao giọng nói, „Lần trước cuộc tỷ võ giữa vi thần và Quân đại nhân, vì Quân đại nhân gãy kiếm mà phải chấm dứt, nay thấy Quân đại nhân đã dùng kiếm khác, đột nhiên cảm thấy ngứa tay, mong có thể tỷ thí lại với Quân đại nhân một trận, để trợ hứng cho mọi người, mong bị quân và thái hậu chấp thuận."

Cả đại điện lập tức im lặng, ai nấy đều lộ vẻ ngạc nhiên trên mặt, rõ ràng đều không ngờ được Hạng Thiệu Long lại làm thế.

Hai trận đấu trước đây, Hạng Thiệu Long đều bị buộc phải ra tay, chỉ có lần này vì trong lòng vẫn còn giận dữ vì cái chết của Quốc Hưng nên mới chủ động ra tay.

Trong thời khắc này, ai cũng biết rằng Hạng Thiệu Long đã thực sự nổi giận với Quân Trung Tà, quyết ý giết chết y.

Lã Bất Vi hơi biến sắc, lạnh lùng hừ một tiếng, cướp lời tiểu Bàn và Chu Cơ, trả lời rằng, „Đêm nay là ngày vui, không tiện động đến đao kiếm, Thiệu Long nếu vì ân oán tư thù..."

Một tràng cười dài, phát ra từ chỗ Lao ái, chỉ nghe y nói, „Lời này của trọng phụ sai rồi, lần trước chẳng lẽ là ngày buồn của trọng phụ hay sao, tại sao trọng phụ lại cứ một mực chủ chiến?"

Lã Bất Vi hai mắt quắc lại, nhìn Lao ái, thì Quân Trung Tà lúc đó đứng dậy nói, „Hạng thống lĩnh quả nhiên mắt rất tinh, đã nhìn thấy thanh kiếm Xạ Nhật của nước Tề mà tíchức đeo bên mình, đây không phai là vật thường, không dễ bị gãy, cho nên đã có nhả hứng như vậy nếu bị quân, thái hậu và trọng phụ cho phép, Quân Trung Tà rất vui lòng phụng bồi."

Tiểu Bàn cười ha hả nói, „Như thế mới là hảo nam nhi của đại Tần ta, mong thái hậu phê chuẩn."

Chu Cơ đưa mắt nhìn Hạng Thiếu Long, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, gật đầu nói, „Đại Tần ta trước nay dùng võ lực để giữ nước, hai vị khanh gia hãy thể hiện tinh thần thượng võ của đại Tần ta, ai gia chuẩn tấu."

Hạng Thiếu Long biết Chu Cơ đã hiểu sai ý, tưởng rằng mình vì muốn rửa nhục cho nàng mà tức giận Quản Trung Tà, nhưng không kịp nghĩ nhiều, tạ ơn xong thì đồng thời cùng Quản Trung Tà rời khỏi chỗ ngồi bước ra giữa điện.

Tất cả mọi người đều cảm thấy được không khí nặng nề lúc này.

Đây là lần thứ ba hai người này đụng mặt nhau, Quản Trung Tà đã hai lần lọt xuống thế hạ phong, lần này có thể lấy lại được danh dự đã mất hay không?

ở một mức độ nào đó, lần này quả thật Hạng Thiếu Long có hơi mạo hiểm. Có lẽ cũng không đáng mạo hiểm.

Lần thứ nhất Quản Trung Tà không thể thắng nổi Hạng Thiếu Long, bởi vì y đã nhận định sai lầm rằng không nên liều mạng với một kẻ sắp chết, lần thứ hai y chịu thua bởi vì không hề biết gì về thanh Bách Chiến bảo đao, nhưng vẫn có thể mượn cơ thanh kiếm gãy để mà thoát nạn, thậm chí không hề tổn thương tý nào.

Giờ đây Quản Trung Tà đã có kinh nghiệm đối phó với thanh Bách Chiến bảo đao, vả lại không chừng sẽ liều chết, trong tình huống này, hươu chết về tay ai, thật sự khó mà biết được.

Cho nên Lý Tư mới khuyên gã nên suy nghĩ lại.

Nhưng Hạng Thiếu Long quả lúc này đã hoàn toàn quên đi sống chết vinh nhục, chỉ cảm thấy rằng nếu để kẻ đã giết chết Quốc Hưng sống tự do ngay trước mắt mình, thì rất có lỗi với người vừa mới thề tận trung với mình.

Từ khắc này, gã đã trở thành một kiếm sĩ chân chính.

Gã không thêm nghĩ gì khác nữa.

Quản Trung Tà không phải là Lã Bất Vi, không có một quyển sách hay bộ phim nào nói y có thể sống qua đêm nay.

Lã Dung Nương mặt mũi tái xanh như xác chết.

Không ai hiểu được sự quyết tâm của Hạng Thiếu Long như nàng lúc này.

Vừa rồi Quản Trung Tà và Hứa Thương, Liên Giao đã kể chuyện giết chết Quốc Hưng ngay trước mặt Hạng Thiếu Long như thế nào, lúc đó nàng cảm thấy bất ổn, biết Hạng Thiếu Long không thể nào nuốt được cơn giận này, nhưng vẫn không ngờ Hạng Thiếu Long vừa mới đến thì đã khiêu chiến với Quản Trung Tà.

Hạng Thiếu Long đã nghĩ đến một vấn đề, chính là tài bản tên của Quản Trung Tà rất giỏi, nếu đến khi công khai đối mặt nhau, chỉ cần y dùng cung tên, thì bên mình khó mà giữ mạng được, cho nên nếu có thể trừ khử y sớm, thì đồng nghĩa đã cứu tính mạng của mình hoặc Đằng Dực hoặc Kinh Tuấn.

Sự lo lắng được ẩn chứa trong tiềm thức này, thôi thúc gã không tiếc mọi giá cũng phải giết chết được Quản Trung Tà.

Hai người thi lễ với tiểu Bàn cùng Lã Bất Vi, Chu Cơ rồi đứng tách nhau ra, mỗi người đều đặt tay lên đốc kiếm và đao, cách nhau khoảng vài trượng, lạnh lùng nhìn nhau.

vì thân phận của hai người đặc biệt, nên vào trong cung vẫn có thể mang theo binh khí.

Cho đến khắc này, vẫn không ai lên tiếng.

Đao kiếm chưa rút ra khỏi bao, nhưng mọi người đã cảm thấy ngột thở.

Hai người nhìn nhau như nhìn con mồi của mình vậy, trừng trừng một lát, Quản Trung Tà hơi khom người xuống.

Hạng Thiếu Long quắc mắt lên, nhưng vẫn không cầm thanh Bách Chiến bảo đao có cả vỏ như lần trước lên tay, khiến người khác không hiểu tại sao gã không dùng cả đao lẫn vỏ như lần trước.

Chỉ thấy gã đột nhiên bước lên đằng trước một bước.

Quản Trung Tà đứng thẳng người dậy, như một con ác thú đang rình mồi, so với lần trước, lòng tin và khí thế của y tăng lên gấp nhiều lần.

Hạng Thiếu Long không hề sợ hãi.

Thời gian gần đây, trước lúc gà gáy mỗi ngày, gã đều thức dậy luyện đao. Cảm thấy rằng thể lực của mình đã lên đến đỉnh cao từ khi ngồi vào cỗ máy thời gian. Giả sử đêm nay không thắng được Quản Trung Tà, về sau thì đừng hòng thắng được y.

Đương nhiên! Đó chỉ là cảm giác thuần túy. Sự thực có lẽ không phải là như thế.

Lúc này, Hạng Thiếu Long rút thanh bảo đao ra khỏi vỏ, thanh bảo đao hóa thành một luồng điện, vẽ vào khoảng không, nhưng đem lại cho người ta một cảm giác phiêu giạt kỳ dị, so với khí thế như sấm sét, như cuồng phong bão tố, lần trước, thật khiến cho người ta khó mà hình dung được.

Quản Trung Tà rõ ràng bất ngờ, song y đương nhiên không phải xoa tay thưởng thức như người khác, lập tức tiến nhanh về phía trước, rút kiếm ra nhanh chóng gạt lên.

Hai người xuất thủ như hai luồng điện, khiến cho người ta suýt nữa không nhìn thấy rõ ràng.

"Keng."

Quản Trung Tà lùi về phía sau ba bước.

Nhưng những cao thủ như Hàn Kiệt, Hứa Thương đều thấy Quản Trung Tà đang cố ý thối lui, dùng bộ pháp và chiến thuật khéo léo để hóa giải và làm hao tổn đao pháp Bách Chiến kinh người của Hạng Thiếu Long.

Cho nên Quản Trung Tà tuy lùi ba bước, nhưng không hề có vẻ thua tỷ nào.

Hạng Thiếu Long cũng không ngờ Quản Trung Tà lại áp dụng chiến thuật này, bất đồ hít một hơi, khi định xốc tới tấn công nữa, Quản Trung Tà quắc mắt lên, quát lớn một tiếng, lướt tới trước; phóng ra thanh kiếm Xạ Nhật, chém thẳng xuống, sau đó lại đâm thốc lên, rõ ràng mục tiêu là bụng của Hạng Thiếu Long. Khiến cho gã khó mà chém xuống để ứng phó.

Những người bên cạnh đang nín thở để theo dõi, thấy kiếm này của Quản Trung Tà quả thật hiểm hóc vô cùng, càng hoảng hốt đến nỗi không lên tiếng được.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ một tiếng, bước rê ngang qua, múa đao thành một luồng đao ảnh, khóa kín chỗ hở ở trước ngực và bụng.

Keng một tiếng, hai người bỗng hợp lại rồi phân ra, không ai chiếm được phần hơn.

Quản Trung Tà vui sướng trong lòng, biết mình đã nắm được chiến lược ứng phó với đao pháp ghê người của Hạng Thiếu Long, chính là dùng chiến thuật nhẹ nhàng, thoải mái để ứng phó với chiến thuật trầm ổn, rắn chắc của gã.

Lúc này y nào do dự, múa tít thanh kiếm Xạ Nhật xốc tới, làn kiếm rất kín kẽ, cuộn cuộn tuôn về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long dáng vẻ rất bình tĩnh, trầm eo tựa mã, trong lòng dâng lên cảm giác đau đớn vì cái chết của Quốc Hưng, dùng thanh Bách Chiến bảo đao chém ngang tạt dọc, buộc Quản Trung Tà phải né tránh ra khỏi vòng đao ảnh.

Nhất thời ánh đao bùng lên, kỳ dị huyền ảo, khiến cho người ta không thể nhìn rõ được.

Quản Trung Tà tuy đã cố gắng tránh chạm với thanh bảo đao của gã, nhưng vẫn không thể né được.

Trong điện tuy chỉ có hai người tranh hùng, nhưng mọi người đều cảm thấy như thiên quân vạn mã đang chém giết lẫn nhau, đến nỗi cây chết đầy đồng, máu chảy thành sông.

Lúc này trong lòng Hạng Thiếu Long chỉ có một ý nghĩ, đó là mau chóng giết chết Quản Trung Tà, còn những điều khác không quan trọng, gồm cả tính mạng của mình trong đó.

Gã không biết mưu gian của Lã Bất Vi có liên quan đến Quản Trung Tà bao nhiêu, nhưng tài trí của kẻ này không thua kém gì Mạc Ngao, nếu chỉ dựa vào sức mạnh, Lã Bất Vi không thể gả Lã Nương Dung cho y.

Một ngày không giết chết Quản Trung Tà, gã đừng hòng sống yên.

Cho nên mỗi chiêu mỗi thế đều rất hiểm hóc, lấy mạng đổi mạng.

Tiếng keng keng vang lên trong điện.

Từ tiểu Bàn trở xuống, ai nấy cũng đều mắt tròn, mồm há hốc nhìn cuộc chiến kịch liệt này.

"Keng."

Một tiếng rất chói tai vang lên.

Quản Trung Tà bị Hạng Thiếu Long dùng thế lấy công làm thủ ép lui ra.

Hạng Thiếu Long thừa cơ tiến tới, một tiếng hú dài, thanh đao đánh ra, ánh đao cuồn cuộn như sóng bể đi theo bước tiến của gã, xô ập vào Quản Trung Tà.

Trong lòng Quản Trung Tà lần đầu tiên dâng lên cảm giác không thể chống đỡ nổi.

Lượt tấn công vừa rồi, vốn là nắm chắc có thể dồn Hạng Thiếu Long vào chỗ chết, nhưng mỗi chiêu của đối phương đều đánh theo kiểu lấy mạng đổi mạng, cho nên tuy sơ hở rất nhiều, nhưng trừ phi mình chịu chấp nhận cùng chết với Hạng Thiếu Long, nếu không không thể nào tấn công vào những chỗ sơ hở này.

Mọi người có lẽ không hiểu vì sao Hạng Thiếu Long không chịu dùng vô đao nữa, nhưng y thì biết rằng đó chính là chỗ cao minh của Hạng Thiếu Long bởi vì lần trước mình chiến bại đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện làm thế nào để đối phó với chiến thuật kỳ lạ tay phải cầm đao tay trái cầm vô đao của Hạng Thiếu Long, và đã thu được nhiều thành quả.

Bởi vì đao đánh thì vô đỡ, trong lúc tiến lui khó mà chuyên tâm được, cũng sẽ ảnh hưởng đến sự linh động khi công và thủ, điều này giúp y nghĩ ra cách phá giải. Nhưng lần này Hạng Thiếu Long thì không dùng đến vô đao

nữa, khiến cho y cũng không thể thi triển được chiến thuật mà mình đã nghĩ ra.

Nhưng y cũng ghê gớm lắm, vì đã nghĩ ra được một chiến thuật ngay trong trận đấu, chính là trước tiên thoái lui rồi sau đó tấn công lên, giành lại thế chủ động, không để cho Hạng Thiếu Long phát huy uy lực kinh người của Bách Chiến bảo đao. Nào ngờ Hạng Thiếu Long vẫn phòng thủ rất kỹ. Dùng đao pháp cương cứng của mình để ứng phó với thế công như sóng trào của y.

Cho đến khi thế công của y đã đuối, thì lại bị Hạng Thiếu Long ép thoái lui.

Lúc này thế đã lỡ sao có thể chống đỡ được đao pháp như trường giang đại hải, mạnh mẽ như sóng cuốn của Hạng Thiếu Long?

Sát khí lạnh lẽo cứ theo thanh bảo đao của Hạng Thiếu Long dồn tới.

Cảm giác đáng sợ này kết thành một áp lực tâm lý nặng như Thái sơn, khóa chặt tinh thần và thân xác của Quản Trung Tà, lần đầu tiên trong lòng y dâng lên cảm giác không còn sức để đối kháng.

Bỗng nhiên, y biết rằng Hạng Thiếu Long đã đạt đến cảnh giới một đại tôn sư của đao pháp.

Người ở trong điện như nín thở lại, im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng cây kim rơi.

Bách Chiến bảo đao từ vô số đao ảnh đã kết hợp lại thành một, chém thẳng về phía kẻ địch.

Quản Trung Tà trong lòng khiếp sợ, nhất thời không nhìn thấy được sự biến hóa trong chiêu sau của Hạng Thiếu Long.

"Keng."

Bóng người phân ra.

Khi Quân Trung Tà lão đảo thối lui, ánh đao của Hạng Thiếu Long lại bùng lên, từng chiêu chém tới, không để cơ hội cho đối phương thối lui nữa.

Người bên phía Lã Bất Vi ai nấy đều biến sắc.

Lã Nương Dung kêu lớn, „Dừng tay!“ rồi nhào ra, không thềm để ý đến những người khác kêu giật lại, chạy về phía hai người kia.

Ai nấy đều thất sắc.

"Keng, keng, keng."

Hạng Thiếu Long đột nhiên bay lùi ra sau.

Quân Trung Tà rõ ràng đã trúng chiêu, thanh trường kiếm rơi khỏi tay, bước chân loạng choạng, người ngã ngửa về sau vừa đúng vào lòng Lã Nương Dung, hai người đồng thời té xoài ra mặt đất.

Hạng Thiếu Long thầm kêu đáng tiếc, đao này tuy có thể làm Quân Trung Tà bị thương, nhưng vẫn không lấy được mạng của y. Cũng biết vì sợ làm thương Lã Nương Dung, nên đã ra tay sớm hơn, vì thế đã tạo cơ hội cho Quân Trung Tà, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi thì có thể lấy được mạng của y.

Hai người đồng thời tuôn máu.

Máu của Quân Trung Tà tuôn ra từ bên ngực trái, cả áo giáp cũng bị chém rách, có thể thấy trong lúc nguy cấp y đã cố gắng né tim của mình ra. Nhưng phải mấy tháng sau mới có thể khôi phục lại.

Vết máu của Hạng Thiếu Long thì ở tay trái và trên đùi.

Lã Nương Dung kêu thất thanh, „Trung Tà! Chàng thế nào rồi?"

Quản Trung Tà mặt tái xám như xác chết, nhưng lại nghiêng răng hướng về phía Hạng Thiếu Long nói, „Trung Tà đã thọ giáo, đao này tuyệt không dám quên."

Lã Bất Vi đứng dậy quát, „Còn không mau cứu người trị thương?"

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy mệt mỏi, không ngờ có được ưu thế này, về sau đường hòng có cơ hội lý tưởng như thế này nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 219: Năm Nước Hợp Tung

H

ôm sau Hạng Thiếu Long mượn cơ phải dưỡng thương dặt theo bọn thê thiếp và mười tám thiết vệ quay về mục trường, Đổng Dực thân chinh dẫn bộ binh hộ tống, được tiều Bân và Xương Bình quân đồng ý, khi Hạng Thiếu Long không có mặt thì Đổng Dực sẽ nắm giữ quân phù, đồng thời để cho Ô Quả thay chức vụ của Quốc Hưng.

Nếu trước đây, thì đã không qua được cửa ải của Lã Bất Vi. Nhưng giờ đây chỉ cần tiều Bân không phản đối, thì quyền điều động người đã rơi vào tay Xương Bình quân, người vừa mới ngồi vào chức vụ thái úy, Lã Bất Vi vẫn là một thừa tướng có thực quyền, nhưng chẳng qua giờ đây quyền hạn chức vụ đã được rõ ràng, có những chuyện nếu nhúng tay vào thì y đã trở thành kẻ vượt quyền.

Không ai chịu bỏ quyền lực đã có trong tay, nên Lã Bất Vi mới cố gắng liên kết cùng bọn Đỗ Bích và Phổ Cao. Cuộc đấu tranh vẫn chưa chấm dứt.

Ra khỏi thành Hàm Dương, Kỷ Yên Nhiên vỗ ngựa đến bên Hạng Thiếu Long, nói với vẻ quan tâm, „Bọn họ bảo thiếp hỏi vết thương của phu quân đại nhân còn đau không?”

Đổng Dực đi một bên, cười nói, „Vậy Yên Nhiên không muốn biết sao?”

Kỷ Yên Nhiên giận dữ nói, „Nhị ca cười người ta!”

Hạng Thiếu Long thấy dáng vẻ của nàng đáng yêu đến thế, mỉm cười rằng, „Chỉ bị thương ngoài da, có đáng gì.”

Đổng Dực tư lự, nói, „Các người về đến mục trường thì phải cẩn thận, ta e rằng Lã Bất Vi sẽ làm liều đánh lén, hoặc thông báo cho bọn Đỗ Bích hay

Phổ Cao sai người đến đối phó các người."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Bị quân và Xương Bình quân đang nghiên cứu đặt ra binh chế, từ ngày Lã Bất Vi bước vào nước Tần, được tiên vương tin cậy nên đã ý thể làm càn, tự động điều động quân đội. Nếu có tước bỏ được quyền hành của y, Lã Bất Vi đừng hòng sai người đến đối phó bọn chúng tôi. Vậy thì, chỉ đành sử dụng gia tướng môn khách của mình mà thôi."

Nước Tần từ khi Thương ưởng biến pháp, nhà vua kiểm chế quân đội rất chặt, thi hành chế độ tỉ, phù, tiết.

Tỉ, tức là ngự ấn của nhà vua, bất cứ quân lệnh chính vụ nào, nếu không đóng ngự ấn lên, thì không có hiệu lực.

Nhưng vì tiểu Bàn vẫn chưa chính thức đội mũ, cho nên vẫn phải cần đến ngự ấn của thái hậu Chu Cơ.

Phù, tức là hồ phù, được đúc bằng đồng, trên có khắc chữ, chia làm hai nửa, do nhà vua và một vị tướng lĩnh nào đó nắm giữ, cần phải được nhà vua đưa ra hồ phù này, sau khi đã được kiểm tra là khớp nhau, thì mới có thể điều động binh tướng, nhưng vì Lã Bất Vi ngang ngược, lại mượn chuyện phải đào kênh Trịnh Quốc là ứng phó chính sự liên miên, giao bình phù cho Mông Ngao cất giữ và không chịu đưa ra. Có rất nhiều lúc y lại dùng ấn tín thừa tướng của mình để thay cho ngự ấn của tiểu Bàn và Chu Cơ, làm nhiều loạn và thay thế quyền lực của nhà vua.

Tiết, tức là lệnh thông hành do nhà vua phát ra, phạm là điều động quân đội đi xa, cần phải cầm theo tiết mới có thể không bị cản trở.

Ba thứ tỉ, phù, tiết vốn không thể thiếu một, nếu không sẽ không có hiệu lực. Hễ là điều động một toán quân từ năm mươi người trở lên, đều phải tuân theo quy tắc này. Nhưng Lã Bất Vi quyền cao hơn chủ, từ thời Trang Tương vương, đã bắt đầu phá vỡ quy tắc này, giờ đây tiểu Bàn mượn thanh thế của con hắc long, tìm cách tước đoạt binh quyền của y.

Đặng Dực nhú mào, „Nhưng điều đó không có tác dụng với những đại tướng đã đóng lâu nơi biên ải như Mông Ngao chẳng hạn."

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Đó tuy là những tướng lĩnh không cần phải có tỉ, phù, tiết, nhưng ít nhất chúng ta không cần phải lo lắng bị đại quân đánh chiếm mục trường, lại thêm có đội quân tước viện của Hoàn Xi, chắc cũng sống yên được!, Cuối cùng mọi người về đến mục trường. Những ngày tiếp theo đó, Hạng Thiếu Long sống rất vui vẻ, mỗi sáng đều luyện đao, rồi với bọn thê thiếp du sơn ngoạn thủy, hoặc luyện thuật xạ kỵ, lúc rảnh rỗi thì nghiên cứu binh pháp trong Mạc Thị kiếm pháp hoặc cùng Kỷ Yên Nhiên bàn chuyện thiên hạ.

Nhìn Bảo Nhi ngày càng lớn dần, niềm hạnh phúc đó quả thật không có gì có thể thay đổi được.

Nhạc phụ Ô ứng Nguyên thì bận rộn giúp đỡ Ô Trác ngoài biên tái, đôi lúc lại phải đi ra ngoài buôn bán.

Đào Phương cứ cách một khoảng thời gian thì sai người về mục trường, thông báo tình hình Hàm Dương cho họ.

Trong khoảng thời gian đó gã chỉ quay về Hàm Dương hai lần, một lần là chủ trì hôn lễ cho Kinh Tuấn và Lộc Đan Nhi, một lần là dự hôn lễ của Vương Đoan Hòa và Doanh Doanh.

Thời gian cứ thế trôi qua, hạ đi thu đến, hôm nay Vương Lăng và Xương Bình quân bỗng nhiên đến mục trường tìm gã, lâu lắm mới gặp nhau, mọi người đều mừng rỡ.

Sau buổi tiệc, khi Vương Lăng và Xương Bình quân cùng gã đàm đạo trong đại đình, Vương Lăng nghiêm mặt nói, „Chỉ còn vài tháng nữa là bị quân đã đủ mười bảy tuổi, đã đến lúc nạp bị phi. Lã Bất Vi đề nghị nạp tiểu công chúa của nước Tề làm phi, chúng tôi cất lực phản đối."

Hạng Thiệu Long đã sớm biết hai người từ xa đến đây, tất sẽ có chuyện lớn, nghe thế thì nói rằng, „Thái hậu thì thế nào?"

Xương Bình quân cười khở, „Phải nói là Lao ái nghĩ thế nào thì đúng hơn, tháng trước thái hậu đột nhiên đi đến Quân Đô, trước đó hơn mười mấy ngày bà ta đã không lên triều, Lao ái thì trở thành người lên tiếng thay cho bà ta."

Hạng Thiệu Long thầm than, đương nhiên biết Chu Cơ đến Quân Đô là để tránh cho người ta biết mình đã sinh con cho Lao ái. Trầm giọng nói, „Lao ái có đi theo bà ta không?"

Vương Lăng lắc đầu, „Không! Giờ đây y và Lã Bất Vi đang đấu tranh kịch liệt, làm sao dễ dàng bỏ đi?"

Nhìn sắc mặt của hai người, thì biết họ đã có lòng hoài nghi chuyện Chu Cơ đột nhiên rời khỏi Hàm Dương.

Hạng Thiệu Long dò hỏi, „Vậy theo hai người, bị phi nên là tiểu thư nhà nào?"

vương Lăng nói, „Cháu gái của Vương Hột là Mỹ Tú, năm nay vừa mới tròn mười lăm tuổi, xinh đẹp như hoa, tính tình lại hiền thực, đọc sách hiểu lễ, không có nữ tử nào thích hợp hơn nàng."

Hạng Thiệu Long đồng ý, „Nếu là như thế, thì quả thật là lý tưởng, nhưng tốt nhất hãy sắp xếp cho bị quân gặp mặt nàng một lần, bị quân thích thì chúng ta mới dễ dàng lên tiếng. Ta chỉ lo là thái hậu không đồng ý."

Xương Bình quân nói, „Đó chính là nguyên nhân mà bọn chúng tôi đến tìm Thiệu Long, chúng tôi đã nhiều lần hỏi ý thái hậu về chuyện này. Trước khi thái hậu về tới Hàm Dương, đã từng bảo với bị quân rằng khi bà ta không có mặt thì Thiệu Long có thể thay thế bà ta đưa ra ý kiến."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Lại có chuyện như thế à?"

Vương Lăng nói, „Bị quân đã chính miệng nói như vậy. Thái hậu còn nói với bị quân rằng bà ta tin tưởng nhất là tầm nhìn và kiến thức của Hạng Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long đột nhiên hiểu ra, biết rằng nhất định Lao ái đã chọn một người khác, Chu Cơ không làm gì được y, lại biết nghe theo lời Lao ái, thì khiến mối quan hệ với tiểu Bàn càng xấu hơn nên đã đẩy chuyện này cho mình.

Trong tình thế trước Lao ái đành thua Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Vậy cứ làm theo ý của các người, các người phải chăng áp giải ta về tới Hàm Dương."

Hai người nghe thế thì cười.

Đột nhiên Xương Bình quân lắng sang chuyện khác, „Tín Lăng quân và An Ly vương lần lượt chết trong vòng hai ngày, thái tử Tăng lên ngôi trở thành Ngụy vương, còn vương hậu chính là Điền Mỹ Mỹ."

Hạng Thiếu Long cảm thấy bất ngờ, gã và Tín Lăng quân là địch chứ không phải là bạn nhưng cũng cảm thấy đau lòng vì cái chết của y.

Sau này Bình Nguyên phu nhân và Thiếu Nguyên quân khó mà sống được.

Vương Lăng nói, „Liêm Pha quả nhiên chạy đến nước Sở, nghe nói Long Dương quân đã tha cho y nếu không y đã trở thành vật chôn cùng với công tử Vô Ky."

Hạng Thiếu Long cố gắng không nghĩ đến chuyện ấy nữa, hỏi, „Lã Bất Vi gần đây có động tĩnh gì."

Xương Bình quân nói, „Giờ đây Lã Bất Vi và Lao ái ba ngày cãi nhau một trận nhỏ, mười ngày thì cãi nhau một trận lớn, Mông Ngao thì dẫn quân đi đánh liên tiếp lấy được năm mươi thành, thanh thế tăng lên. Người Yên và người Triệu bắt đầu đánh nhau, người Triệu lấy Lý Mục làm soái, người Yên đâu phải là đối thủ, hai đất Võ Trục và Liêm Thành bị Lý Mục hạ mất. May mà Triệu vương sợ thế Lý Mục lớn lên nên hạ lệnh cho y án binh bất động, nếu không nói không chừng đã đánh vào kinh đô của nước Yên."

Hạng Thiệu Long nhớ đến thái tử Đan trong lòng ngạc nhiên nói, „Yên, Tề không đánh nhau, mà Triệu, Yên lại xảy ra chiến tranh, tại sao như thế?"

Vương Lăng nói, „Chúng tôi biết chắc cũng là tranh giành đất đai. Người Yên từ khi liên kết với Sở đã kiềm chế Tề, muốn giành lại đất đai của người Triệu chiếm đoạt, nên đã xảy ra chiến tranh."

Xương Bình quân nói, „Giờ đây Mông Ngao càng khẩn trương hơn, nhờ có Lã Bất Vi ủng hộ nên chuẩn bị tấn công nước Ngụy, còn bọn chúng tôi không tán thành bởi vì sớm muộn cũng sẽ khiến cho năm nước phải hợp tung lần nữa, nhưng Mông Ngao lại ở ngoài, Lã Bất Vi bảo rằng nếu không dùng binh, thì khó mà giữ được thế mạnh, ba quận phía đông cũng khó mà giữ vững, bọn chúng tôi rất khó phản bác lại y, lại thêm hai nước Hàn, Ngụy liên minh quả thật có ý đồ không tốt Vương Hột giờ đây đến biên giới nước Triệu để ngăn không cho người Triệu làm bừa."

Xương Bình quân nói, „Bị quân đã nhiều lần đề nghị Thiệu Long có thể dẫn quân xuất chinh để tránh thanh thế của Mông Ngao ngày càng lớn mạnh, khiến cho chúng ta khó mà lật đổ Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long cười khở nói, „Chúng ta hãy xử lý cho xong chuyện của bị quân nạp phi trước đã! Đỗ Bích và Mông Ngao giờ đây có trò gì không?"

Vương Lăng nói, „Vẫn là cố gắng khuếch trương, Thành Kiêu mượn cơ để phòng thủ biên cương không ngừng chiêu binh mãi mã, lại thêm tài lực của

Phổ Cao giúp đỡ rốt cục rồi sẽ có một ngày làm loạn. Giờ đây chiến sự ở phía đông của chúng ta rất căng thẳng không ai rảnh để đối phó với bọn chúng."

Hạng Thiệu Long than, „Hãy uống rượu đi! Những chuyện này rốt cuộc sẽ được giải quyết trọn vẹn, ngày mai ta về Hàm Dương với các người."

Hai người mừng rỡ.

Ba tháng sau Chu Cơ từ Ung Đô về đến Hàm Dương, quả thật là nghe theo lời của Hạng Thiệu Long không thềm để ý đến sự phản đối của Lã Bất Vi, để cho tiểu Bàn phong cháu gái của Vương Hột là Vương Tú Mỹ thành bị phi, đồng thời cử hành hôn lễ.

Năm sau Mông Ngao được Vương Hột và Vương Đoan Hòa tấn công thẳng đến nước Ngụy, liên tiếp lấy được mười hai thành, tiến thẳng đến Đông Quận. Giúp cho nước Tần tăng thêm một quận ở phía đông nữa.

Trong thời gian này Yên vương Hỷ sai đại tướng Kịch Tân tấn công nước Triệu bị Bàng Noãn của nước Triệu giết chết.

Khi người Triệu định tấn công nước Yên thì người Ngụy đại bại trong tay quân Tần, người Triệu lo lắng lắm nên cầu hòa với người Yên.

Lúc này người Tề cũng muốn khởi binh nhưng thấy tình thế không hay, e sợ trước sau cũng gặp địch nên chủ động lôi kéo năm nước Sở, Triệu, Yên, Ngụy, Hàn tiến hành hợp tung. Bắt đầu xuất phát từ nước Ngụy tấn công quân Tần, đánh bại Mông Ngao, còn Lý Mục thì dùng binh kìm kẹp Vương Hột, khiến cho y không dám chi viện nữa, quân tình rất khẩn cấp, nước Tần trong triều ngoại nội đều chấn động.

Tiểu Bàn nghe báo cáo xong lại sai người về mục trường gọi Hạng Thiệu Long, thế là những ngày yên lành của Hạng Thiệu Long giờ đây đã chấm dứt.

Bọn Kỷ Yên Nhiên biết được lần này gã không tránh khỏi việc cầm binh xuất chinh, nên theo gã quay về Hàm Dương mong gần gũi với gã thêm chốc lát.

vừa đến cửa thành thì gặp Quản Trung Tà.

Y tuy ốm hơn trước nhưng thần thái vẫn bình thản y rõ ràng đã bình phục, thấy Hạng Thiệu Long thì nở một nụ cười hiếm có nói, „Ty chúc phụng mệnh đến đây chờ đợi đại tướng quân, mời đại tướng quân lập tức vào cung kiến giá."

Rồi lại hạ giọng cười, „Một đao ấy của đại tướng quân đã giúp cho ty chúc hiếu ra rất nhiều điều mà trước đây vẫn mù mờ."

Hạng Thiệu Long rất muốn hỏi y“ví như điều gì?" nhưng cuối cùng nén lại, dặn dò bọn người nhà của mình quay về Ô phủ rồi cùng Quản Trung Tà đến hoàng cung.

Không khí của Hàm Dương rõ ràng đã căng thẳng hơn, người đi đường vội vã, đâu đâu cũng thấy quân chở lương thảo.

Quản Trung Tà lại hỏi, „Ty chúc định tháng sau sẽ cưới tam tiểu thư, e rằng đại tướng quân không uống được chén rượu mừng của ty chúc."

Hạng Thiệu Long cười khổ não, „Hy vọng còn mạng để đi về uống chén rượu mừng của Quản đại nhân và tam tiểu thư!

Quản Trung Tà mắt ánh lên tia châm biếm cười mà không nói gì.

Ai cũng biết rằng nếu đem quân chống với liên quân năm nước thì chắc chắn sẽ thua. Có thể cố gắng chặn lại bước tiến của kẻ địch đã là phúc lắm rồi. Điều không may nhất là Mông Ngao bị liên quân đánh bại sĩ khí đã

giảm, lúc này mình lại đưa đầu ra thay thì có thể biết mình sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Hai người chẳng còn gì để nói nữa đi thẳng đến hoàng cung.

Tiểu Bàn ngồi một mình trong thư trai chờ gã.

Vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này trên danh nghĩa đã được mười tám tuổi, vẫn còn ba năm nữa thì mới có thể chính thức đội mũ làm vua, giờ đây càng uy mãnh tráng kiện hơn. Thấy Hạng Thiếu Long đến, thì rời chỗ ngồi chạy đến chụp hai tay gã, cho bọn hạ nhân lui ra rồi kéo gã đến một bên trầm giọng nói, „Sư phụ hãy cứu quả nhân!“ Hạng Thiếu Long giật mình kêu lên, „Không nghiêm trọng đến thế chứ?“

Tiểu Bàn cười khố nói, „Tình thế bất lợi vô cùng, liên quân năm nước đã gặp nhau ngoài cửa Hàm Cốc, đánh bảy trận thì thắng cả bảy, đại phá Mông Ngao, giờ đây cửa Hàm Cốc thất thủ, điều bất lợi nhất là Vương Hột cũng gặp bất lợi ở biên giới nước Triệu, đang phải gắng gượng phòng thủ, lần này nếu sư phụ không thể đánh lui được liên quân, đại Tần ta sẽ nguy to!“

Hạng Thiếu Long đột nhiên cảm thấy tiểu Bàn như một đứa trẻ giống như sáu năm về trước trong hoàng cung nước Triệu, buột miệng nói một câu trong xuất sư biểu của Gia Cát Lượng, „Thần sẽ hết lòng tận tụy, chết không từ nan!“

Tiểu Bàn giật mình, „Ngàn vạn lần đừng nhắc đến chữ chết, giờ này chỉ có sư phụ mới ngăn chặn được cơn sóng còn này.“

Lúc này nội thị vào báo thái hậu và các quan đã tề tựu trong nội đình chờ đợi thánh giá.

Hai người vội vàng rời khỏi thư trai đến nội đình.

Ngoài Chu Cơ còn có cả Lã Bất Vi, Phùng Khiếp, Xương Bình quân, Vương Lăng, Lý Tư, Vương Quan, Thái Trạch, Xương Văn quân, Doanh Ngao và Nghĩa Cự quân Doanh Lô hai người này gần đây đến các địa phương đã nhậm chức lần này cùng quay về Hàm Dương, có thể thấy tình thế rất nguy cấp.

Chu Cơ thấy Hạng Thiếu Long mắt sáng lên, nàng hơi mập ra, đáng vẻ càng làm cho người ta nghi ngờ.

Lã Bất Vi nhìn Hạng Thiếu Long bề ngoài tỏ vẻ vui mừng nhưng Hạng Thiếu Long nhìn thấu được sự vui mừng vì may mắn thoát được đại họa.

Làm lễ quân thần xong, Nghĩa Cự quân báo cáo, „Lần này liên quân hội sư, quân Triệu gồm tám vạn, quân Sở có mười lăm vạn, quân Ngụy có mười lăm vạn, quân Yên năm vạn, quân Hàn mười vạn, tổng cộng binh lực là năm mươi vạn, phá xong cửa thành Hàm Cốc thì án binh bất động xây lũy kiên cố, chờ đợi chi viện ở phía sau. Giờ đây Mông Ngao đại tướng quân rút lui ba dặm dựa vào thế hiểm trở của sông Thủy Đức để cố thủ, nếu lại thất thủ nữa thì kẻ địch sẽ tiến thẳng vào, nếu men theo sông thì ba mươi ngày có thể đánh tới Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long đến lúc này mới thấy tình thế nguy ngập đến nước ấy.

Xương Bình quân tiếp lời, „Giờ đây chúng ta điều động binh lính ở khắp nơi, tập trung được mười lăm vạn, lại còn mười hai vạn trong tay của Mông thượng tướng quân, tổng số đạt đến hai mươi bảy vạn có thể dư sức phòng thủ, nhưng đánh lui địch thì khó."

Tiểu Bàn nhú mày nói, „Không còn cách nào điều động thêm nhiều người nữa hay sao?"

Vương Lăng bầm lên, „Kẻ địch tính toán rất kỹ lưỡng, người Sở và người Triệu lần lượt kiềm chế Vương tướng quân và An tướng quân, khiến cho bọn họ khó mà chia binh ra để cứu nhau, lão thần đã nghĩ hết cách mới có

thể điều động được con số ấy, trong đó có nhiều tân binh là lão nhược và chưa được huấn luyện đầy đủ."

Hạng Thiếu Long nghe mà chán nản thầm nghĩ quân bại trận của Mông Ngao và đám binh lính già yếu này làm sao có thể đánh trận được.

Chu Cơ nói, „Hạng đại tướng quân nghĩ gì về tình thế này?"

Hạng Thiếu Long không thèm trả lời mà hỏi ngược lại, „Có biết ai là thống soái của liên quân không?"

Lã Bất Vi trầm giọng nói, „Chúng ta biết rất ít về tình hình của quân địch, chỉ suy đoán đại khái binh lực của bọn chúng, theo ta nghĩ là tướng nước Triệu là Bàn Noãn làm chủ soái, kẻ này tinh thông binh pháp, là một kẻ địch lớn nhất của đại Tần ta ngoài Lý Mục, lại thêm bọn chúng đã chuẩn bị từ lâu, cùng với bài học chưa đánh đã lui lần trước cho nên lần này khó mà dùng kế đánh lui địch, tất cả đều phải dựa vào Thiếu Long."

Trong lúc Hạng Thiếu Long đang trong lòng kêu khổ đột nhiên nghĩ ra nếu trận này mà thua, thì kẻ địch sẽ thừa thế tiến đến Hàm Dương, nhưng chuyện này rõ ràng chưa từng xảy ra trong lịch sử, điều này có nghĩa là sẽ không thua được, nghĩ đến đây, lập tức lòng tin tăng lên.

Nói cho cùng, người gã sợ nhất vẫn là Lý Mục, còn đối với Bàn Noãn thì không, đương nhiên vẫn không dám coi thường Nghĩ sâu hơn nữa trận này không thể thua cho đến nỗi Hàm Dương bị bao vây nên có thể thoải mái mà đánh.

Bản thân xuất thân từ quân đội nên rất hiểu cách dùng binh, lấy tinh nhuệ để thắng bình thường cho nên hãy cứ theo tác phong mình như trước đây có lẽ sẽ có hy vọng chiến thắng, nghĩ đến đây hào khí dâng lên, cười ha ha, „Vi thần đã có kế, không biết tướng lĩnh của các nước gồm những ai?"

Mọi người cảm thấy gã như một người khác đều cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Tiểu Bàn trả lời, „Người Triệu là Bàng Noãn và Tư Mã Thượng, người Sở là Võ Đam, người Ngụy là đại tướng Thịnh Niên, tướng nước Yên là Từ Ấy Tắc và tướng nước Hàn là Hàn Sấm."

Hạng Thiệu Long cười khố, „Trừ Bàng Noãn, Tư Mã Thượng và Thịnh Niên, tất cả các người khác đều là người quen, may mà không có Long Dương tướng quân."

Trong thời đại này bạn bè thân thiết cũng có thể trở thành kẻ địch của mình.

Lã Bất Vi nói với vẻ nửa tin nửa ngờ, „Thiệu Long hình như rất chắc chắn, song phải biết rằng thế của kẻ địch rất lớn với một người như Mông Ngao đại tướng quân mà còn liên tiếp bại trận, Thiệu Long đừng vội vàng khinh địch."

Phùng Khiếp cũng nói, „Bàng Noãn này gần đây cũng có oai phong, đại phá quân Yên đồng thời chém đầu đại tướng nước Yên là Kịch Tân, tuyệt không thể coi thường kẻ này."

Doanh Ngao nói, „Hạng tướng quân có cách gì phá giặc?"

Nghe ngữ khí của y rõ ràng coi thường Hạng Thiệu Long.

Thật ra thì những người có tràn trề lòng tin đối với gã như Xương Bình quân, Lý Tư, Vương Lăng, nhưng cũng lo lắng cho gã. Người Tần vốn là thiên hạ vô địch nhưng đã sớm run sợ liên quân.

Hạng Thiệu Long vô tình nhìn Chu Cơ vừa lúc đang nhìn gã chăm chú, ánh mắt tiếp xúc nhau hai người cùng đồng thời né tránh.

Lao ái đã nhìn thấy dáng vẻ không còn tự nhiên chen vào nói, „Hạng tướng quân chưa chính thức cầm quân xuất binh, nếu khinh địch chắc chắn sẽ thua mất."

Chỉ nghe thần thái của y nói chuyện rất ung dung tự nhiên thì biết quyền lực của y tăng lên nhiều, lòng tin rất đầy đủ.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ, „Khi ta được huấn luyện ở thế kỷ hai mươi mốt chẳng biết nhà người đầu thai ở nơi nào, nào đến lượt người phê bình ta!" bề ngoài nói với vẻ khiêm nhường, „Muốn đánh bại quân địch thì khó hơn lên trời nhưng muốn đẩy lui quân địch thì lại không khó."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Chu Cơ hỏi, „Nếu không đánh bại quân địch thì làm sao đẩy lui được quân địch."

Hạng Thiếu Long nói, „Điểm mấu chốt vẫn là ở chỗ Điền Đan, giờ đây thế năm nước rất lớn mạnh, y tự nhiên không dám làm bừa, nhưng giả sử năm nước thất bại, y sẽ thừa cơ đánh lén vào Yên, Triệu, lúc đó Yên, Triệu buộc phải rút binh, quân hợp tung năm nước không đánh cũng tự tan vỡ, chuyện này trọng phụ hiểu rõ nhất. Hay là mời ngài hãy giải thích cho mọi người nghe."

Lã Bất Vi biết rằng gã châm biếm mình cấu kết với Điền Đan trong đầu giận lắm, chỉ biết gượng cười mà rằng, „Lời này của Thiếu Long không phải là không có lý."

Thái Trạch nói, „Đại tướng quân vẫn chưa nói ra cách làm cho quân hợp tung bất lợi?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, „Có trời mới biết!" bề ngoài thì làm ra vẻ rất tự tin, nói, „Chuyện thắng bại trong chiến tranh, không thể dùng lời nói suông được, nếu không Triệu Quát, kẻ chỉ biết bàn chuyện nhà binh trên giấy sẽ không thua ở Trường Bình, song nếu bị quân để vi thần làm thống soái, thì trước tiên đáp ứng ba thỉnh cầu của vi thần, nếu không trong trận này chỉ có thua chứ không thắng."

Chu Cơ vui mừng nói, „Thiếu Long có lời gì thì cứ nói."

Sự đổ ky trong mắt Lao ái càng nhiều hơn.

Kẻ khốn kiếp rốt cuộc vẫn là kẻ khốn kiếp, trong tình hình việc nước căng thẳng như thế này, Hạng Thiếu Long lại có ơn lớn với y, y vẫn đặt lợi ích riêng lên trên hết.

Hạng Thiếu Long hào khí ngất trời nghiêm mặt nói, „Đầu tiên là tướng sĩ. Hạ thần muốn Đổng Dực, Hoàn Xỉ trở thành tả hữu phó tướng, đồng thời điều động một vạn quân tinh nhuệ trong đô kỵ binh và hai vạn trong quân tốc viện, còn mười lăm vạn quân đã được điều động kia, hạ thần muốn giảm đi bảy vạn người, chỉ mười vạn cũng đã đủ phá giặc."

Mọi người thấy gã xin giảm quân nên cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Lao ái tiếc không có cơ hội hạ gã trước mặt Chu Cơ, nhú mày nói, „Binh lực của kẻ địch lớn mạnh, con số năm mươi vạn chỉ là con số tính toán ban đầu, nói không chừng giờ đây quân địch tiếp tục tăng quân. Giờ đây Thiếu Long giảm quân chỉ còn mười vạn, mặc dù Mông Ngao đại tướng quân vẫn còn mười hai vạn tổng số binh lực của ta chưa bằng một nửa kẻ địch, vậy thì làm sao thắng được."

Lã Bất Vi gật đầu nói, „Lời Lao phụng thường nói không hẳn là không có lý, Thiếu Long phải suy nghĩ kỹ mới được.

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy lo lắng, trước ngày ra mục trường hai kẻ này đấu nhau đến sống chết tại sao giờ đây lại đồng thanh đến thế?

Tiểu Bàn hầu như tin Hạng Thiếu Long một cách mù quáng nói, „Đại tướng quân tất có ý của mình, đại tướng quân hãy giải thích nghe thử."

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Bình là quý ở chỗ tinh nhuệ chứ không phải là nhiều, liên quân năm nước tuy đông, nhưng không thuộc quyền chỉ huy của bất cứ ai cho nên về mặt chỉ huy và hợp tác chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề, hạ thần nhắm vào điểm này tinh giảm binh lính, không những có thể nâng cao hiệu suất, mà còn có thể tăng cường được sĩ khí Huống chi thuật dùng binh là quý thần không hay, binh bất yếm trá. Người đông mà không giỏi khiến cho vi thần chỉ huy không xong, ngược lại sẽ rước lấy thất bại."

xương Bình quân và Vương Lăng đều đồng ý, hai người này mà đồng ý thì những kẻ khác còn lời gì để nói nữa.

Lý Tư hỏi, „Mười hai vạn binh lính còn lại của Mông đại tướng quân, Hạng đại tướng quân có cần dùng lại hay không?

Hạng Thiếu Long nói như chém đinh chặt sắt, „Điều này thì tất nhiên. Song vi thần cũng xem xét tình hình của bọn họ rồi mới đưa ra quyết định."

Lòng tin của Chu Cơ đối với Hạng Thiếu Long chỉ thua có tiểu Bàn. Vui mừng nói, „Yêu cầu thứ nhất của Thiếu Long đã được thông qua. Không biết yêu cầu thứ hai của Thiếu Long là gì?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Yêu cầu thứ hai là phải triệu Mông đại tướng quân từ tiền tuyến trở về Hàm Dương, giao toàn bộ quyền chỉ huy cho vi thần, nếu không trận này chắc chắn thua."

Lúc này cả Vương Lăng và Xương Bình quân cũng phải nhìn nhau.

Phải biết rằng Mông Ngao tuy liên tiếp thua trận nhưng chống đỡ được, có thể coi là ghê gớm lắm. Lại còn kinh nghiệm dùng binh của y hơn hẳn Hạng Thiếu Long. Có y trợ giúp ở tiền tuyến, dù cho Hạng Thiếu Long có bại trận, thì kẻ địch cũng không thể tiến sâu vào họ, cho nên không ai dám đồng ý.

Lã Bất Vi lộ vẻ tức giận trên mặt, thì tiểu Bàn lạnh nhạt nói, „Lời này của đại tướng quân rất có lý, quân không thể có hai soái, quả nhân hoàn toàn đồng ý."

Lã Bất Vi vội vàng nói, „Lão thần nói tốt nhất để Mông đại tướng quân lui binh về thủ ở tuyến thứ hai, đó mới là vẹn toàn Bọn Vương Quan, Lao ái, Thái Trạch đều lộ vẻ tán đồng.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Từ Hàm Cốc đến Hàm Dương đều là tuyến đầu làm gì có tuyến thứ hai. Chỉ cần để cho vi thần dùng chiến thuật gây bất ngờ cho kẻ địch, vi thần có thể lấy ít đánh nhiều, đuổi cho kẻ địch tháo lui."

"Thiếu Long rốt cuộc có cách gì hay để đánh lui quân địch?" Chu Cơ nói.

Hạng Thiếu Long cung kính trả lời, „Đó chính là yêu cầu thứ ba. Binh thư có nói, tướng ở ngoài không nghe theo lệnh vua, cho nên bị quân, thái hậu, và trọng phụ phải tin tưởng tuyệt đối vi thần, dù cho có nghe được những lời gì, thì cũng chẳng để ý đến, bởi vì trận này sẽ xuất hiện cục diện trước bại sau thắng, quân địch tấn công và sau đó sẽ thảm bại và rút lui Cho nên giai đoạn đầu đừng vì những thất bại nho nhỏ mà mất đi lòng tin vi thần. Còn kế sách chống địch, xin thứ cho vi thần không thể nói được, nếu không sẽ lộ quân tình."

Tiểu Bàn vỗ bàn than rằng, „Đại tướng quân quả thật là người phi thường, binh chưa động mà hoàn toàn có thể tính toán được tình thế, ba ngày sau quả nhân sẽ đăng đàn báai tướng, sự hưng vong của đại Tần, ta sẽ giao vào tay đại tướng quân đó.

Mấy lời ấy đã giao hết trọng trách chỉ huy cuộc chiến cho Hạng Thiếu Long.

Hội nghị xong, Hạng Thiếu Long cùng tiểu Bàn, Lã Bất Vi và Xương Bình quân bàn bạc tiếp, nghiên cứu tiếp về chuyện lương thảo, hậu viện cuối

cùng là do Ô Quả phủ trách chở lương thực xong Hạng Thiếu Long mới có thể ra về được.

Vừa ra đến cửa cung, Lao ái ở phía sau đuổi theo, sau mấy lời khách khí thì cùng gã đi song song, giả vờ khiêm nhường nói, „Vừa rồi tiểu đệ chỉ lấy chuyện luận chuyện, Thiếu Long đừng để bụng trong lòng."

Hạng Thiếu Long thầm mắng, miệng thì đáp rằng, „Lao huynh thật là quá coi thường Hạng Thiếu Long này, như thế có đáng gì?"

Lao ái than rằng, „Nhưng có một chuyện ta quả thật là đáng trách Thiếu Long đó."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Là chuyện gì?"

Lao ái cười nói, „Tại sao Thiếu Long lại đưa Mỹ Mỹ về Đại Lương? Chí ít thì cũng phải thông báo với tiểu đệ một tiếng chứ?"

Hạng Thiếu Long cũng gượng cười trả lời rằng, „Bởi vì ta sợ Lao huynh phản đối, lúc đó rõ ràng Lao huynh không thể tranh lại Lã Bất Vi, nếu để cho tên gian tặc này chiếm phần tiện nghi, thì chi bằng để Mỹ Mỹ đến nơi mà nàng muốn thì hay hơn. Lao huynh có còn trách ta không?"

Lao ái trầm ngâm gật đầu nói, „Thiếu Long thẳng thắn đến nỗi ta khó mà chấp nhận nổi, nhưng ta cũng đành chấp nhận mà thôi. Thật không ngờ, giờ đây quyền thế của ta đang tăng lên nhiều mà ngược lại không có được nữ tử mà mình yêu mến, được một mất một, quả thật khiến cho người ta đau lòng."

Hạng Thiếu Long hiểu ý muốn nói đến là phải nhìn mặt Chu Cơ làm việc, lần đầu tiên cảm nhận được nỗi đau khổ tù trong lòng của y.

Dù Lao ái xấu xa thế nào cũng là một con người, vẫn có sự chân thành và xúc cảm của y. Cuộc đời có nhiều chuyện bất đắc dĩ. Ví như những kẻ địch

của gã trong đó có rất nhiều người đã từng là bạn bè tốt.

Thân thiết nhất vẫn là Hàn Sấm. Giả sử bị buộc phải giết y thì mình sẽ nghĩ như thế nào?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 220: Vệ Tinh Do Thám

V

ề đến quan thuộc tìm Đẳng Dực, bảo y sai người tìm ngay Hoàn Xi về Hàm Dương.

Nào ngờ Kinh Tuấn nghe tin thì đến, biết mình không có phần cùng đi nên một mực đòi Hạng Thiếu Long cho mình đi cùng Cuối cùng hai người Hạng, Đẳng cũng chấp nhận.

Hạng Thiếu Long vào cung gặp tiểu Bàn, xin phong cho Kinh Tuấn một chức phó tướng quân, còn quân đô kỵ giao lại cho Xương Bình quân, Triệu Đại tạm thời phong làm phó thống lĩnh, đến đó chuyện này mới xong.

Tiếp theo là ra quân doanh trại ở ngoài thành, chọn lựa tinh binh, quân già yếu đều được trả về, còn tân binh thì giao cho Mông Võ, Mông Điềm huấn luyện.

Đêm ấy Hoàn Xi về đến Hàm Dương cả ba huynh đệ cùng với Hoàn Xi và Ô Quả trải bản đồ ra, nghiên cứu chi tiết hành quân trong suốt một đêm.

Sáng sớm mọi người chỉ ngủ được một chốc rồi chia nhau hành sự.

Hạng Thiếu Long vào cung gặp tiểu Bàn để bàn bạc tiếp, ngoài Xương Bình quân, Lã Bất Vi, còn có Vương Quan, Lao ái và thái hậu Chu Cơ.

Lã Bất Vi tuy hận không thể giết chết Hạng Thiếu Long nhưng vì lợi ích của mình, nên cũng không muốn Hạng Thiếu Long thua trong trận này do đó tỏ ra hợp tác.

Cho tới lúc này, Hạng Thiếu Long mới biết nước Tần giàu mạnh đến mức nào, về mặt lương thảo, xe ngựa đều không có vấn đề gì cả, gã muốn bao

nhiều thì được cấp bấy nhiêu.

Bàn bạc xong, Lã Bất Vi, Chu Cơ, Lao ái quay về, còn Hạng Thiếu Long quay sang tiểu Bàn, Xương Bình quân và Vương Lăng mà nói rằng, „Giờ đây kẻ địch đánh thẳng liên tục, năm nước đều đồng lòng, khí thế như cầu vồng, nếu vi thần quyết chiến với kẻ địch, thì chắc chắn sẽ bại. Cách duy nhất là, trước tiên khiến cho địch sinh lòng tự đại, rồi lại dụ vào sâu, lại còn dùng cách tiêu thổ, cho dân chúng rút khỏi những nơi ấy, đợi cho kẻ địch kéo quân cách xa căn cứ của chúng, rồi mới lợi dụng sự hiểm hóc của rừng sâu núi cao, dùng kỵ binh đột kích, nếu thắng thì đuổi đánh đến cùng, đánh không được thì rút lui. Dùng cách này để làm hao hụt khí của quân địch để đến khi thời cơ chín muồi, thì lại quyết chiến với quân địch, nếu dùng cách này thì có thể nắm được chín phần chiến thắng."

Mắt ba người cùng đồng thời sáng lên.

Hạng Thiếu Long nói, „Trong số chủ tướng của quân địch, quá nửa là người quen của vi thần, biết vi thần trước nay dũng mãnh không sợ chết, lại nghe vi thần cầm binh thì sẽ đoán được thần lập tức khiêu chiến, do đó thần sẽ y theo suy nghĩ của họ, thua vài trận nhỏ rồi rút lui, giả vờ xây thành đắp lũy để cố thủ. Lúc này mùa hạ sắp hết, mùa thu đông sẽ đến, kẻ địch không muốn bỏ lỡ thời cơ sẽ tấn công mạnh mẽ. Trước khi mùa đông đến, thần sẽ sắp xếp mọi thứ ở Tới Thành, đợi bọn chúng đến. Chỉ cần có thể thắng được một trận, bọn chúng sẽ sợ mùa đông tuyết rơi khó đi mà bị cắt đứt hậu viện, cho nên lập tức rút lui, đó là cơ hội của chúng ta đuổi theo."

Vương Lăng than rằng, „Chả trách nào Lộc Công lúc còn sống đã đoán rằng Thiếu Long sẽ trở thành một mãnh tướng, chỉ nghe chiến thuật của người nói thì đã biết người dùng binh như dùng đao, biết người biết ta trăm trận không thua."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Nói ra thì dễ, nhưng lúc thực hành phải cẩn thận không thể để xảy ra sai lầm.

May mà chủ soái của liên quân không phải là Lý Mục, nếu không sẽ không bao giờ trúng kế được."

Tiểu Bàn vui mừng nói, „Nếu so với Lý Mục ta thấy thái phó cũng không kém bao nhiêu, đêm nay quả nhân chắc sẽ ngủ ngon lắm đây."

Xương Bình quân nói, „Thiếu Long khái hoàn quay về, ta sẽ bày tiệc rượu tại Túy Phong lâu để chúc mừng."

Cười nói một hồi Hạng Thiếu Long mới quay về quan thuộc, ngạc nhiên thấy Hạng Bảo Nhi đang chơi đùa cùng bọn đô kỵ trong quảng trường, bọn thê tử cũng từ mục trường quay về, lại còn có cả Châu Lương. Thấy gã thì liền quỳ xuống cao giọng nói, „Châu Lương may mắn không nhục mệnh, đã đem ửng vương trở về."

Hạng Thiếu Long cả mừng kêu lên, „ửng vương ở đâu."

Châu Lương hân hoan đứng dậy chu mồm huýt mấy tiếng sáo. Một tiếng gió vút đến.

Hạng Thiếu Long giật mình ngửa mặt lên nhìn, chỉ thấy có một con chim ửng màu xám đen giang cánh ra khoảng năm xích, từ trên bổ xuống, đậu ngay trên vai Châu Lương, đôi mắt sáng quắc nhìn mọi người chung quanh Châu Lương.

Hạng Thiếu Long hít một hơi dài nói, „ửng vương không cần dùng vuốt sắt hay sao?"

"Đương nhiên không cần nếu không làm sao được gọi là vua của loài ửng? Tiểu nhân mất một năm mới có thể tìm được nó lại mất thêm hai năm để huấn luyện mới có thể đem về gặp Hạng gia. Vừa rồi nghe nói Hạng gia ngày một sẽ cầm quân ra cửa Hàm Cốc. Châu Lương muốn đi theo Hạng

gia dùng ưng vương để dò thám tình hình cho Hạng gia đảm bảo có thể lập được kỳ công."

Ô Đình Phương kéo Châu Vi đến bên Hạng Thiếu Long, cười nói, „ưng vương này rất có linh tính, hình như hiểu được lời của Châu Lương nói. Bọn thiếp vừa rồi dù nấp ở đâu cũng bị nó tìm ra ngay, cả nấp trong nhà nó cũng biết thò đầu vào trong cửa để tìm, thật là thú vị."

Hạng Thiếu Long nghĩ ưng vương này quả là một vệ tinh gián điệp có thể dò thám tình hình quân địch từ trên cao, cười lớn, „Đã có ưng vương nhất định trận này sẽ không thua."

Châu Lương kêu lớn một tiếng, ưng vương đập cánh bay vút lên trời cao, trong chốc lát đã biến thành một chấm đen nhỏ ưng vương trên bầu trời trong mảnh rừng phía dưới là đại quân nước Tần.

Binh chủng của nước Tần chủ yếu được phân thành lục quân và thủy quân. Thủy quân thì không bằng lục quân.

Lục quân lại chia thành xa binh, kỵ binh và bộ binh.

Xa binh trong thời Chiến Quốc có tác dụng kém hơn thời Xuân Thu, nhưng khi đánh nhau ở vùng bình nguyên bằng phẳng thì tác dụng ấy vẫn còn lớn, ví dụ như xông vào quân địch, làm rối loạn hàng ngũ quân địch hoặc làm thành hàng lũy, ngăn cản sự tấn công của quân địch.

Xong từ Hàm Cốc đến Hàm Dương toàn là núi non, bản thân của Hạng Thiếu Long lại không giỏi dùng xa binh nên lần xuất chinh này không cần dùng xa binh nữa, chủ yếu chỉ dùng bộ binh và kỵ binh.

Từ ngày Hạng Thiếu Long phát minh ra được cây Bách Chiến bảo đao, tiểu Bân đã sai người theo mẫu sản xuất ra rất nhiều, rèn một loại trường đao có sống dày, tuy không bằng cây Bách Chiến bảo đảm nhưng cũng giúp kỵ

binh của quân Tần trở nên lợi hại hơn nhiều, đây là lần đầu tiên được đem ra dùng.

Trong số mười lăm vạn quân, kỵ binh chiếm hơn ba vạn, có cả quân đô kỵ và quân tốc viện, ngoài ra có một ngàn tinh binh của Ô gia. Đội kỵ binh này chính là lực lượng chinh chiến chủ yếu của Hạng Thiếu Long.

Bộ binh chia làm hai loại là bộ binh nhẹ và bộ binh nặng. Bọn họ đều là quân chính quy đã được huấn luyện ở quân, huyện.

Bộ binh nhẹ không mặc áo giáp sắt, sử dụng vũ khí như cung, nỏ, khi đánh nhau thì dàn quân ở phía trước, chuyên giết địch ở cự ly xa.

Bộ binh nặng mặc áo giáp sắt dùng các loại vũ khí như qua, mâu, búa, mâu dài để chiến đấu xáp lá cà với quân địch.

Trong đội binh của Hạng Thiếu Long, bộ binh nhẹ có ba vạn người, còn bộ binh nặng chiếm đến bốn vạn người.

Trong thời đại này, sự thắng bại ngoài yếu tố vận dụng các sách lược chinh thế, thì phải xem tướng soái phát huy các sở trường của binh chủng và sự phối hợp hài hòa giữa các binh chủng như thế nào.

Còn về biên chế quân đội thì đại khái chia như sau, năm người gọi là một ngũ, năm mươi người gọi là một đồn, từ năm mươi người trở lên đến năm ngàn người gọi là một khúc, năm khúc là một bộ, cho nên một bộ là hai vạn năm nghìn người. Thực lực của Hạng Thiếu Long có được bốn bộ.

Theo như quy chế của nước Tần, các cấp quân tướng đều có thể quân thuộc về mình, thông thường thì có thể chiếm được một phần mười, cũng giống như Hạng Thiếu Long trước kia có ba ngàn tinh binh, giờ đây đã tăng lên một vạn người.

Vì chiến sự khẩn cấp như hiện nay, Mông Ngao và Vương Hột dù có đem binh về triều đình thì vẫn không giải tán quân riêng của mình, bởi vì số quân này có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho thống soái, cho nên Mông Ngao năm xưa có thể sai người đột kích mục trường.

Vì vậy một khi đã trở thành một đại tướng cầm quân, không những địa vị trong tay tăng lên mà thực lực trong tay cũng nhiều lên.

Tri thức quân sự của Hạng Thiếu Long chủ yếu là thế kỷ hai mươi mốt, tuy đã nghiên cứu xong Mạc Tử binh pháp nhưng vẫn không giữ theo, mà chia binh chủng hỗn hợp ra cùng với Kinh Tuấn, Đằng Dực đem kỵ binh đi trước, Hoàn Xỉ đem kỵ binh đi ở phía sau, tiếp theo là Ô Quả nắm giữ đoàn ngựa la, chở các vật nặng.

Vì gã có ý dự định về sau, quân chủ lực của Hoàn Xỉ và Ô Quả đến Tối Thành thì dừng lại, một mặt phòng thủ kiên cố, sắp đặt cạm bẫy, một mặt thì do Hoàn Xỉ huấn luyện cho binh lính quen với địa hình ở đây để tránh hành quân xa mệt nhọc, lại có thể giúp đỡ dân chúng ở trong vùng dời đến ở phía sau như Cao Lăng, Chỉ Dương.

Hành quân vốn là chuyện lớn trong chiến tranh. May mà trên đường đi đến tiền tuyến đều là đường quan đạo rất an toàn trong biên giới nước Tần, lại thêm có ứng vương dẫn đầu, cho nên rất mau chóng.

Năm ngày sau, kỵ binh của Hạng Thiếu Long dừng lại ở Tối Thành, phía bên phải là những dãy núi lớn như Lệ sơn, Trúc sơn, phía trước là Hoa sơn, địa thế nhấp nhô không bằng phẳng. Hạng Thiếu Long vì muốn giữ thực lực cho quân mình, nên mỗi ngày đều xuất phát từ lúc sáng sớm đến sau giờ Ngọ thì cắm trại nghỉ ngơi, cho nên dĩ tốt không hề mệt mỏi.

Từ Tối Thành đi về phía đông mười ngày nữa, cuối cùng đã đến Hoa sơn.

Nếu đây là một cuộc du ngoạn thì trên đường có rất nhiều cảnh đẹp. Lúc này mùa hạ nóng bức, cây cối xanh tươi.

Đáng tiếc là mọi người không có lòng thương thức, trên đường đi chốc chốc có một bên là vách đá dựng đứng, một bên là vực sâu vạn trượng, dòng Thủy Đức xa xa đang chảy, chỉ đành cẩn thận nếu không sẽ té xuống như chơi.

Châu Lương trở thành tùy tùng bên cạnh Hạng Thiếu Long. ững vương chốc chốc lại bay về đậu trên lưng y. Sự khăng khít giữa người và vật khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy rất hâm mộ.

Gã giờ đây đã hiểu người Tần đánh sáu nước phía đông thì dễ, mà sáu nước đánh Tần thì khó hơn lên trời. Nước Tần nhờ có thiên nhiên hiểm trở mà giờ này gã có thể sử dụng diệu kế, cũng chính nhờ vào địa thế này.

Năm nước thực ra cũng đang trong tình trạng chiến tranh nghi ngờ lẫn nhau. Chỉ vì người Tần quá mạnh nên tạm thời ngưng chiến, liên kết lại để đánh Tần. Sự hợp tác đó sẽ không thể nào kéo dài được.

Cho nên nếu gã là Bàng Noãn, thì gã sẽ đánh vào Hàm Dương để tránh đêm dài lắm mộng.

Cho nên gã cùng không lo Bàng Noãn không trúng kế.

Đi được năm ngày đường núi thì đến đoạn đường tương đối bằng phẳng, cuối cùng đã gặp được Mông Ngao đang dắt thân binh của mình về lại Hoa sơn.

Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn và Mông Ngao cử hành nghi thức trao binh phù trong trướng.

Mông Ngao kể tường tận tình thế giữa địch và ta ở tiền tuyến, lời nói không lạc quan.

Cuối cùng thì kết luận rằng, „Bàng Noãn không hổ là tướng nổi tiếng ở các nước phía đông, giờ đây đóng quân ở Hàm Cốc rõ ràng là chờ đại quân của chúng ta đến rồi quét sạch một mẻ thừa thế tấn công đến Hàm Dương, nay thấy Thiếu Long đến đây bằng khinh kỳ thì ta thấy Thiếu Long nhìn thấu được tâm ý của Bàng Noãn, không giao phong toàn diện với y nữa, lão phu thật là vui mừng."

Hạng Thiếu Long thầm khen y là danh tướng mới nhìn đã thấy được tâm ý của gã, chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Mông Ngao thở dài hạ giọng nói, „Ta có thể nói vài lời với Thiếu Long chăng."

Bọn Đổng Dực hiểu ý vội vàng đi ra khỏi trường.

Mông Ngao ngửa mặt nhìn lên, có vẻ như khó mở lời, một lát sau mới thở nữa nói, „Ta chưa bao giờ hạ mình cầu xin kẻ khác, nên trước nay không được lòng người Tần, may được trọng phụ đề bạt, nên mới có cơ hội thi triển tung hoành nơi sa trường, nam chinh bắc phạt, xây dựng nên nghiệp lớn."

"Mọi người đều có lập trường của mình, điều này tại hạ hiểu, „ Hạng Thiếu Long gật đầu nói.

Mông Ngao nhìn gã rồi nói, „Mông Ngao này đã có hai đứa con, Thiếu Long từng cứu chúng một lần, lão phu hy vọng rằng Thiếu Long đừng bỏ chúng, lão phu sau này sẽ báo đáp."

Hạng Thiếu Long chợt dạ, hiểu y đã biết Mông Võ và Mông Điềm đi theo mình.

Mông Ngao cười khổ não, „Lã Bất Vi sau cùng cũng không đấu lại Hạng Thiếu Long, Bàng Noãn lần này cũng không làm được trò trống gì, nhưng Thiếu Long cần thận Lý Mục. Kẻ này rất giỏi, trăm trận trăm thắng. Dù

nước Triệu thua trận Trường Bình, chúng ta cũng không dám đánh Triệu, bởi vì kẻ này vẫn còn. Nếu như Thiệu Long thắng trận này, bị quân sẽ giao trọng trách đánh Triệu, khi gặp người này thì phải vạn lần cẩn thận."

Hạng Thiệu Long cảm thấy lo lắng, Vương Hột cũng nói như vậy, giờ đây Mông Ngao cũng nói như thế, sau khi về Hàm Dương bảo tiểu Bân lập tức triệu Vương Tiễn về, như vậy mình không phải đối mặt với Lý Mục trên chiến trường.

Mông Ngao lại thở dài rồi mới bước ra khỏi trường.

Hôm sau nhổ trại tiếp tục xuất phát, đến chỗ quân Tần lui binh năm mươi dặm. Hạng Thiệu Long ra lệnh hạ trại, đắp các công sự phòng ngự chặn lại con đường duy nhất đi ra phía tây.

Lúc này tướng giữ ở tiền tuyến là Trình Quân nghe tin thì đến bái kiến vị thống soái mới này.

Khi mọi người lên đỉnh đồi quan sát tình thế, Trình Quân báo cáo lại sự việc.

Hạng Thiệu Long nói, „Nếu chúng ta tính không lầm, thì liên quân sẽ tấn công mạnh mẽ khi chúng ta đến, có gắng phá hủy phòng ngự, đả kích sĩ khí của quân ta, cho nên các người phải chia nhau ra mà rút lui."

Trình Quân lo lắng nói, „Vạn lần không thể, nếu quân ta rút lui thì sĩ khí sẽ giảm xuống, không ai muốn ở lại đây để chờ chết, chỉ cần quân địch tấn công nữa thì không đánh cũng tan rã. Và lại khinh kỵ của kẻ địch rất nhanh nếu đuổi theo phía sau, chúng ta e rằng sẽ rất nguy hiểm."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Lời này của Trình tướng quân rất phải, song ta muốn bọn chúng tưởng rằng kinh nghiệm của ta không đủ, khiến chúng phạm sai lầm chí mạng. Mà vấn đề lớn nhất là lui mà không loạn, lui mà không hao binh dững tướng."

Khi Trình Quân đang ngạc nhiên, Đằng Dực nói, „Toán quân rút lui thứ nhất của chúng ta là những binh sĩ già yếu bị thương, đồng thời tung tin ra rằng viện quân của chúng ta đã đến, lại thổi phồng lên là ba mươi vạn người do Vương Tiễn và Hạng đại tướng quân thống xuất, như thế có thể làm yên lòng quân không xảy ra tình trạng rối loạn."

Trình Quân nghe mà trở mặt ra, cho dù binh bất yếm trá, thường là gạt kẻ địch, còn cả người của mình cũng gạt, thì quả thật là hiểm có, nhưng cũng phải thừa nhận đây là cách hay nhất để làm yên lòng quân.

Hạng Thiệu Long là một nhân vật anh hùng mà ở đại Tần ai ai cũng biết, tuy chưa có quân công nhưng là thần tượng sùng bái của quân Tần, uy tín rất cao; mà Vương Tiễn thì có chiến công đầy mình, danh lừng khu vực biên cương tây bắc, nếu hai người này mà cùng cầm quân đến chi viện, sĩ khí sao không tăng cho được.

Hạng Thiệu Long cười nói, „Ta và Đằng Dực tướng quân đưa Trình tướng quân về lại doanh trại trong đêm tối sắp xếp mọi thứ, Trình tướng quân và quý thuộc bộ cứ nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần để lát nữa hành sự."

Tướng quân đã hiểu vui mừng đi xuống.

Hai người Hạng Thiệu Long và Đằng Dực dắt theo Châu Lương, mười tám thiết vệ và binh sĩ của Ô gia, phóng ra khỏi doanh trại nghiên cứu địa hình chung quanh, xem thử sẽ sắp xếp như thế nào để khi lui binh, thì có thể chặn đường truy kích của kẻ địch.

Đến hoàng hôn mới quay về doanh trại, ăn cơm xong, lại cùng Trình Quân lên về phía trận tiền.

ưng vương bay lên trời cao quan sát trước tình hình của quân địch, khi phát hiện ra quân địch thì báo lại, nên họ đã tránh được.

Trình Quân chưa bao giờ thấy một thám tử như thế này, lúc đó nói lời bá phục không ngớt. Lúc này lòng tin đối với Hạng Thiếu Long càng tăng hơn.

Doanh trại của quân Tần đóng ở trên đồi cao, sát với con đường đi vào nước Tần, lưng tựa vào núi, mặt hướng ra bình nguyên, chỉ thấy mười mấy dặm đèn đuốc sáng trưng như sao. Khắp nơi đều là trại của quân địch, khiến ai nấy cũng lo lắng.

Khi Hạng Thiếu Long đến nơi, Trình Quân cứ y như Hạng Thiếu Long mà tung tin ra quả nhiên sĩ khí tăng lên, ai nấy đều nóng lòng chuẩn bị phản công.

Lúc này Đổng Dực và Châu Lương dắt theo một ngàn tinh binh của Ô gia, những người này rất giỏi leo trèo trên núi, chiến đấu trong đêm tối, ẩn vào trong sườn núi. Dựa vào đôi mắt tinh tường của ứng vương quét sạch thám tử kẻ địch, vượt núi băng rừng, tránh dò thám để tránh tiết lộ bí mật.

Hạng Thiếu Long triệu tập toàn bộ tướng lĩnh đến, khích lệ một phen rồi hạ lệnh đưa tất cả những người ốm yếu bị thương rút lui, mọi người còn tưởng rằng gã có lòng thương xót nên vui mừng nhận lệnh.

Đến khi trời sáng, Hạng Thiếu Long đã đưa đi gần ba vạn người chỉ để lại mười hai vạn binh lính tương đối khỏe mạnh, giữ ở tuyến đầu.

Trình Quân cùng gã thị sát khắp nơi, cả hai cùng nhìn lên đồi quan sát chỉ thấy địch ta đều đặt trại ở trên cao, lợi dụng thế núi hiểm trở, ở bên ngoài các doanh trại đều có hàng rào bằng gỗ, đó là những công sự có thể chống được máy bắn đá, lại còn đào những con hào dài hàng mấy dặm, tạo thành thế đối địch.

Chỗ Mông Ngao chọn hạ trại rất có lợi, một bên là Hoàng Hà, lấy sông làm giới tuyến, một bên là vực sâu, chim trời cũng khó bay qua. ở gần đó là quả núi tạo thành hàng rào và hào sâu thiên nhiên, ở mỗi ngọn núi đều có đặt

mộc trại, gần một trăm mộc trại, có thể tiếp ứng cho nhau, về mặt phòng thủ có thể nói là rất kín kẽ, chẳng trách nào có thể cầm cự kẻ địch hơn một tháng.

Trình Quân chỉ hơn một chục chiếc thuyền đậu ở ven sông bên phía doanh trại kẻ địch, nói, „Đó là thuyền của người Ngụy, chở lương thực, trang bị, binh sĩ đến, trong đó có những công cụ để phá trại, tình thế ở đây thật không hay."

Đằng Dực nói, „Bọn chúng đã tấn công lớn bao nhiêu lần."

Trình Quân nói, „Lúc mới đầu đã tấn công lớn hai lần, nhưng đã bị chúng ta đẩy lùi, nhưng cả hai bên đều có thương vong rất nặng."

Hạng Thiệu Long đưa mắt nhìn khoảng bình nguyên xa xôi, khi nghĩ đến những trận chiến kịch liệt lại nhớ đến những người bạn cũ như Hàn Sấm, Từ Ấy Tắc cũng đang theo dõi phía bên mình, trong lòng trăm mối tơ vò.

Đằng Dực nhìn thấy doanh trại dài dằng dặc và cờ quạt như biển của quân địch, hít một hơi nói, „Chẳng trách nào Mông đại tướng quân phải thua trận, chỉ nhìn cảnh bố trí doanh trại của kẻ địch thì cũng biết đến kẻ cầm đầu quân địch rất tinh thông binh pháp. Giờ đây binh lực của địch gấp năm lần chúng ta nếu dùng hỏa công và đánh úp trong đêm, không quá mười ngày thì có thể phá được trại của chúng ta. Ta thì đã biết bọn chúng án binh bất động, chỉ là chờ viện binh của chúng ta đến để khi người ngựa mệt mỏi, thì ra tay quét sạch chúng ta một lần!"

Khi Hạng Thiệu Long ngửa mặt lên trời nhìn ửng vầng, Trình Quân đang chỉ trở sắp xếp binh lực của năm nước và cờ quạt của từng quân.

Hạng Thiệu Long hít một hơi, bỏ tất cả những ý nghĩ khiến gã buồn lòng, hạ lệnh, „Sự việc không thể chậm trễ, ngày mốt chúng ta hãy giả vờ đại quân vừa mới đến để dụ kẻ địch tới, đồng thời chất cỏ và củi khô trong trại, phóng hỏa đốt trại để cản kẻ địch, rồi chia nhau ra rút lui."

Hai người Đăng, Trình nhận lệnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 221: Dự Định Tiến Sâu

H

ôm sau Đổng Dực quay về hậu phương nơi Kinh Tuấn đang giữ, sắp xếp mọi việc cho ngày mốt.

Hạng Thiệu Long vẫn tuần tra doanh trại như thường lệ. Khi lên cao quan sát trận địa quân địch, thấy đối phương yên tĩnh đến nỗi không hợp lý, ngạc nhiên nói, „Phải chăng bọn chúng vẫn cứ thế này."

Trình Quân nói, „Chỉ gần mười ngày nay mới yên ắng như thế, nhưng đêm hôm kia thì không ngừng quấy rối nhưng chỉ có hai, ba vạn người."

Hạng Thiệu Long lòng cảm thấy không ổn, nảy ra một ý nói, „Nếu kẻ địch qua bên kia thì có thể vòng lên thượng du sau đó vượt sông tấn công vào sau lưng chúng ta chẳng."

Trình Quân nói, „Mông đại tướng quân đã sớm nghĩ đến chuyện này, cho nên đã đặt các đài phong hỏa ở ven sông, nếu thấy được dấu vết kẻ địch thì lập tức phóng ám hiệu. Huống chi sông Thủy Đức thì rộng, nước chảy gấp, hai bên bờ là vực sâu, huống chi không có cầu, kẻ địch cho dù có ý đó nhưng cũng khó mà thực hiện được."

Hạng Thiệu Long rốt cuộc vẫn không yên lòng, quay sang Châu Lương nói, „Hãy phái ứng vương qua bờ đối diện thám thính, bay càng xa càng tốt."

Châu Lương vui mừng nhận lệnh.

Có được ứng vương, Châu Lương dường như trở thành một người khác.

Trình Quân thấy Hạng Thiệu Long không tin tưởng với phán đoán của mình, đáng vẻ không tự nhiên, Hạng Thiệu Long thấy thế thì cười rằng,

„Trình tướng quân đừng để chuyện này trong lòng, đạo của chiến tranh là thiên biến vạn hóa, nhưng không thể thoát khỏi bốn chữ, xuất kỳ chế thắng, Bàng Noãn có thể lừng danh khắp nơi, tất là người có bản lĩnh, cho nên ta phải đề phòng bọn chúng có đội kỳ binh mà chúng ta không ngờ đến được. Nếu ta đoán không lầm, Bàng Noãn sẽ dựng cầu nổi ở nơi thượng du, hoặc đu dây qua đến khi vượt qua sông thì cất cầu nổi đi lần mò đến thượng du ở phía sau lưng chúng ta, rồi lắp cầu nổi tiếp, để cho đại quân vượt sông. Hừ! Hèn gì bọn chúng chờ quân chi viện của chúng ta đến rồi mới tấn công!"

Trình Quân không thể nào nói được nữa, đồng thời thầm nghĩ ông là đại tướng quân, tự nhiên thích nói gì thì cứ nói.

Hạng Thiệu Long chỉ khoảng rừng rậm phía bên phải, „Nếu ta là Bàng Noãn nhất định sẽ sai người giấu những vũ khí nặng ở trong ấy, đến khi tấn công chúng ta thì lấy vũ khí, sẽ đỡ vất vả hơn."

Trình Quân nói, „Mặt tướng sẽ chú ý nơi ấy."

Hạng Thiệu Long nói, „Trình tướng quân có nghĩ rằng nên đốt chúng hay không?"

Trình Quân ngạc nhiên nói, „Mảnh rừng đó gần trận địa quân địch, cạm bẫy rất nhiều làm thế nào mà đến gần để phóng hỏa."

Hạng Thiệu Long chỉ ngọn núi ở bên trái, „Trèo lên ngọn núi kia là có thể ném mỗi lửa xuống, song thời cơ là quan trọng, nếu như đốt mảnh rừng đó khi kẻ địch tấn công thì sẽ có hiệu quả rất lớn."

Trình Quân giật mình nói, „Mặt tướng đã hiểu."

Hai người lại bàn nhau nhiều sách lược ngăn chặn kẻ địch. Bởi vì chí ít khi đụng trận với nhau, phải cầm cự mấy ngày mới giả vờ thua trận rồi rút lui, nếu không bọn chúng sẽ không tin được.

Lúc này Châu Lương mang ứng vương về, vui mừng báo, „Đại tướng quân quả thật liệu chuyện như thần, chỉ nhìn phạm vi ứng vương bay thì có thể biết được đối phương ít nhất cũng có mười vạn tên đang tiến tới bờ đối diện, cách thượng du ở sau chúng ta mười lăm dặm, đang chuẩn bị vượt sông đánh lén."

Trình Quân lập tức mồ hôi ướt đầm trên lưng, hổ thẹn mà nói rằng, „Mặt tướng sẽ lập tức phồng ngury ở nơi ấy."

Hạng Thiếu Long cười, „Hãy khoan! Đó chẳng phải chúng ta cho đối phương biết được hành động bí mật của chúng sao."

Rồi đưa tay vuốt ve ứng vương, chỉ thấy ứng vương quay trở lại định mổ trong tay, khiến Hạng Thiếu Long vội vàng rút tay về.

Châu Lương ái ngại, „Đó là bởi tiểu nhân dạy nó không được gần với người khác, mong đại tướng quân thứ lỗi."

Trình Quân thì lại nghĩ đến chuyện kẻ địch vượt sông thì phục đến sát đất, hỏi rằng, „Mặt tướng phải làm như thế nào? Để cho quân địch lên ra phía sau chặn đứt đường rút lui của chúng ta rồi lại trước sau đánh kẹp vào, tình thế ấy thật sự nguy ngập vô cùng."

Hạng Thiếu Long tạm thời không trả lời y quay sang Châu Lương nói, „Châu huynh hãy phụ trách theo dõi hành động của địch ở bờ đối diện, ban ngày có thể nghỉ ngơi nhưng ban đêm cần phải chú ý hơn."

Châu Lương vui mừng nói, „Vậy tiểu nhân bây giờ quay về doanh trại nghỉ ngơi được không?"

Hạng Thiếu Long cười lớn, „Chính là như thế!"

Châu Lương đi rồi Hạng Thiếu Long quay sang Trình Quân nói, „Trình tướng quân không cần lo lắng, chuyện đốt rừng và đối phó với kẻ địch hãy

để cho ta, ông chỉ cần canh giữ doanh trại, mọi người thay phiên nhau nghỉ ngơi vào ban ngày để ban đêm mới có tinh thần ứng phó với kẻ địch."

Đột nhiên vang lên tiếng trống trận từ phía kẻ địch.

Chỉ thấy hàng trăm chiến xa xông ra ngoài, phía sau là hàng vạn bộ binh, chậm chậm tiến tới. Hạng Thiếu Long than, „Kẻ địch đã biết quân chi viện của chúng ta đến nên lập tức tấn công nhân lúc ta còn mệt mỏi."

Quay sang Trình Quân nói, „Giờ đây Trình tướng quân đã hiểu tại sao phải thay phiên nhau nghỉ ngơi?"

Trình Quân nói với vẻ rất thành thật, „Mặt tướng đã thọ giáo."

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, „Mình đã hơn được y đến hai ngàn năm kiến thức quân sự, cứ chọn một vài kế trong các trận nổi tiếng thời cổ đại thì có thể ứng dụng vào được." Rồi cùng mười tám thiết vệ rời khỏi doanh trại, men theo bờ sông lên phía thượng du.

Quả nhiên đúng như lời Trình Quân nói, cứ cách mỗi mười dặm thì có một đài phong hỏa, đài cao khoảng năm trượng. Trên đài có dựng một cây gỗ cao khoảng ba trượng, trên đỉnh cây gỗ này có treo một tấm gỗ để cho binh sĩ leo lên nhìn ra xa. Mỗi đầu của tấm gỗ này đều có treo một giỏ lớn đựng đầy củi khô, nếu thấy được tông tích kẻ địch ban ngày thì đốt khói lên, ban đêm thì đốt lửa nhìn tín hiệu thì có thể biết được nhân số, cự ly của kẻ địch.

Trên đài có đặt một chiếc trống, đều là những cách báo tin có hiệu quả.

Song, từ lập trường của bộ đội đặc chủng mà nói, nhân lúc trời tối gió mạnh, chỉ cần mượn những vật có thể nổi được, vượt ngang qua sông Hoàng Hà thì có thể tránh khỏi những phong hỏa đài này, nghĩ đến đây chợt dạ, đã biết kẻ địch đang chờ đợi gì.

Bọn chúng đang chờ đợi những đêm tối trời, mây đen bao phủ.

Chỉ có như thế bọn chúng mới có thể vượt sông để đánh úp.

Hạng Thiệu Long đến trên thượng lưu mà Châu Lương đã chỉ, phát hiện nước ở nơi này chảy rất chậm, thế núi không hiểm trở, rất thích hợp để dùng cầu nổi vượt sông.

ở đây cũng có một đài phong hỏa, có thể thấy khi Mông Ngao đặt ra những đài phong hỏa quả thật đã suy nghĩ rất nhiều.

Lúc này trong lòng gã đã có tính toán, vội vàng quay về phía doanh trại.

Tiếng la hét của địch bắt đầu vang trên trận tiền, song quân Tần ở trong doanh trại đã quen với chuyện này, những người được nghỉ ngơi đã vùi đầu ngủ không hề để ý đến tiếng ồn bên tai.

Hạng Thiệu Long đi khắp nơi xem xét cổ vũ sĩ khí, cảm thấy mình giống như bộ trưởng quốc phòng đi ủy lạo binh sĩ ở trận tiền, đến đâu ai nấy cũng hoan hô, sĩ khí cũng tăng lên rất nhiều.

Trong chiến tranh cổ đại, sĩ khí có thể quyết định thành bại của cuộc chiến.

Khi quay về trại chủ soái, thấy Châu Lương đang cho ứng vương ăn thịt tươi, thì ra y không thể nào ngủ được.

Hạng Thiệu Long cười, „Đừng lo lắng, một khi trời còn sáng, kẻ địch sẽ không thể vượt sông cho nên đừng căng thẳng.

Châu Lương thở phào nói, „Vậy thì quá tốt."

Hạng Thiệu Long vào trong trướng ngủ vui, mơ thấy Kỷ Yên Nhiên và Hạng Bảo Nhi, lại mơ thấy Cầm Thanh, lúc tỉnh dậy mới biết đó là do quá nhớ nhung.

Đêm ấy, kẻ địch tấn công mạnh hơn, dùng máy ném đá để ném những tảng đá lớn, phá được lớp hàng rào gỗ đầu tiên của quân Tần, lại lắp được các hố, quân Tần buộc phải lùi về tuyến thứ hai cách đó nửa dặm, củng cố lại thực lực rồi mới đẩy lùi quân địch, hai bên đều có tử thương, đương nhiên quân địch tấn công cho nên tử thương nhiều hơn.

Hai ngày hôm sau Kinh Tuấn dắt theo hai ngàn quân tinh nhuệ trong đô kỵ quân đến doanh trại báo cáo toàn bộ sự việc cho Hạng Thiếu Long, binh lính bị thương đang trên đường đi tới Tới Thành còn đại quân đêm nay sẽ đến.

Hạng Thiếu Long nói với Kinh Tuấn chuyện kẻ địch vượt sông, Kinh Tuấn nói, „Nhìn sắc trời, mấy đêm nay nhất định sẽ mưa, bọn chúng cũng sẽ vượt sông vào thời gian này. Chuyện này cứ giao cho đệ, kẻ địch phải mất một đêm mới lắp được cầu nổi để vượt sông."

Trình Quân đứng một bên nói, „Kinh tướng quân định làm thế nào?"

Kinh Tuấn nghĩ ngợi một lúc rồi nói, „Ta sẽ đem quân đến gần phong hỏa đài, nếu kẻ địch cả gan vượt sông, ta sẽ nhân lúc bọn chúng ở giữa sông mà tấn công, chỉ cần sắp đặt mười mấy bắn đá ở nơi ấy thì có thể khiến cho chúng khỏi phải lên bờ."

Hạng Thiếu Long khen, „Tiểu Tuấn quả nhiên tiến bộ nhiều lắm, chuyện này cho người toàn quyền phụ trách, nhớ là hãy gọi Châu Lương cùng đi."

Rồi gọi Kinh Thiện lại, bảo y cùng Ô Quang, Ô Đạt và Đan Tuyền mang theo mồi lửa, đến đêm thì trèo lên núi phóng hỏa đốt rừng.

Chỉ thấy khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, quá nửa trong đó là những ngọn phong đăng được treo trên cổ mấy thớt la, để tạo thanh thế ra hàng mấy vạn người.

Đêm nay mây đen phủ đầy trời, lại như sắp mưa, rất có lợi cho đột kích.

Hạng Thiệu Long bước lên đài cao chỉ thấy bên địch đang tập trung xe ngựa và bộ binh, khoảng một ngàn máy bắn đá đang chuẩn bị tấn công, còn khoảng rừng rậm mé bên trái thì hoàn toàn yên ắng, có thể tưởng tượng ra rằng khi đang đánh nhau, nếu đột nhiên xuất hiện một toán quân thì có thể phá vỡ phòng tuyến của mình.

Tiếng trống trận lại vang lên, quân Ngụy dẫn đầu tấn công từ phía bên phải, không khí lập tức căng thẳng.

Tiếp theo là bờ phía bên trái quân Hàn cũng bắt đầu tiến tới.

Liên quân năm nước qua nhiều lần hợp tác cho nên phối hợp rất kín kẽ, chẳng trách nào mỗi lần đụng trận quân Tần đều thua.

Tiếng trống trận lại vang lên, khoảng một ngàn chiến xa của kẻ địch từ trung lộ xông ra, phía sau là hàng vạn cung tiễn thủ. Vì không có thiết bị nặng nề như máy bắn đá nên xuất phát sau mà đến trước, trong chốc lát đã vượt qua hai quân Hàn và Ngụy ở hai cánh, ép thẳng tới. Chiến xa dài rộng, trên dưới mười xích, hai bên có hai bánh xe lớn, do bốn thốt ngựa kéo tốc độ nhanh chóng, trong chốc lát đã vượt qua được những hầm hố bị lấp bằng, lại vượt qua được phòng tuyến thứ nhất đã bị phá, lên được khoảng bình nguyên ở gần đó.

Khi Hạng Thiệu Long định hạ lệnh nghênh chiến, quân địch đột nhiên dừng lại, rồi tháo ngựa ra, sau đó nối các chiến xa lại, hình thành một trận địa dài đến hai dặm.

Điều kỳ lạ là cứ cách khoảng mười trượng lại lộ ra một khoảng đủ cho ba người dàn hàng ngang tiến qua, không biết làm thế có tác dụng gì.

Lúc này bộ binh đã tiến tới nấp sau xa trận ấy, cung nỏ dương lên đề phòng quân Tần xông ra phản kích.

vì xa trận nằm ngoài tầm bắn nên bọn Hạng Thiếu Long không có cách nào chống lại.

Trình Quân than rằng, „Tướng quân tính toán quả không sai, kẻ địch làm thế này chặt đứt đường tiến tới của chúng ta, nếu kẻ địch từ phía sau đánh tới thì chúng ta khó mà chạy thoát."

Lúc này lại có quân đến nữa mà không phải là chiến xa bình thường, mà là loại xe chở lương to lớn, chỉ nhìn tốc độ chậm chạp, tám thớt la kéo mà cất bước rất khó khăn thì biết trên xe chứa những thứ nặng nề như đá tảng.

Hạng Thiếu Long và Trình Quân lúc này mới hiểu tại sao bọn chúng lại để khoảng trống giữa các cỗ xe, chính là để các xe đá này đi qua để dựng thêm một xa trận gần hơn. Nếu để đối phương dựng được xa trận này, thì e rằng phòng tuyến thứ hai cũng bị phá vỡ trong đêm nay.

Nhưng vì bọn chúng đã có chiến xa và hỏa tiễn yểm hộ cho nên bọn chúng sẽ làm được điều này dễ dàng. Tiếng la hét từ hai bên cánh truyền đến, kẻ địch từ hai bên trái phải bắt đầu tấn công.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn quanh, tính sơ kẻ địch có ít nhất cũng hai mươi lăm vạn tên, thực lực gấp hai lần bên mình, nếu trận địa bị phá, thì quân mình chỉ đành chờ chết mà thôi.

ở bên địch năm lá soái kỳ phát lên, bày ra trận thế, có thể thấy Hàn Sấm cũng là một trong những người ấy.

Hơn mười tướng lĩnh của Trình Quân ai nấy mặt trắng bệch, rõ ràng đã hoảng sợ với chiến thuật cao minh và quân số của bên địch.

Hạng Thiếu Long tính toán thời gian hạ lệnh, „Triệu tập một vạn cung tiễn thủ, thuần bài binh và xe ném đá. Khi cánh rừng mé bên trái bốc lửa, hãy lập tức xông ra phá xa trận của địch."

Rồi có kẻ nhận lệnh đi, tiếng thét lại vang lên lần nữa, gần một ngàn bộ binh ở trong xa trận xông ra dùng hỏa tiễn phóng tới.

Từ trận địa của quân Tần, đá được bắn ra ngăn chặn kẻ địch.

Tình thế rất ác liệt, trời vốn tối đen nhưng đã bị ánh lửa chiếu sáng cả một vùng đỏ lôm.

Lần đầu tiên Hạng Thiệu Long mới trải qua một trận chiến thời cổ đại, dù máu huyết dâng trào nhưng trong lòng vẫn bàng hoàng, cảm giác ấy không thể nào hình dung một cách cụ thể được.

Khi hơn một trăm xe đá và xe bắn đá áp tới, mảng rừng rậm phía bên phải đột nhiên bốc lửa, nhanh chóng lan ra.

Quả nhiên đúng như Hạng Thiệu Long tính toán, vô số phục binh trong mảng rừng hoảng hồn chạy ra, đại bộ phận đều là kỵ binh mạnh nhất.

Bọn Trình Quân lấy lại tinh thần càng tin tưởng Hạng Thiệu Long hơn, ngược lại phía bên địch thì bắt đầu hoang mang.

Tiếng trống trận bên Tần bắt đầu nổi lên, cửa trại mở lớn, thuần bài binh chia ra ba nhóm, kết thành trận địa phía trước còn tiền thủ thì ở phía sau, nhân lúc xa trận của chúng chưa kết thành phát động phản công.

Đồng thời hai bên trái phải, hai cánh kỵ binh xông ra chém giết kẻ địch kìm chế đại quân hai bên cánh của chúng.

Nhất thời hàng vạn người lao vào cuộc chém giết đến nỗi xác chết đầy nội, máu chảy thành sông.

Hạng Thiệu Long đến lúc này mới biết sự dũng mãnh và tinh nhuệ của quân Tần, vừa chạm nhau, kẻ địch phải lập tức ôm đầu phải bỏ xe mà chạy. Giờ

đây xe chở đá và xe bắn đá đã trở thành bình phong cho quân Tần. Các tiền thủ nấp sau trận địa phe ấy, phóng tên về phía kẻ địch đang bỏ chạy.

Tiếng trống trận lại vang lên, tiền thủ của quân Tần lúc này lại xông ra yểm hộ cho kỵ binh của mình chạy về doanh trại, để lại những chiến xa đang cháy phừng phực hoặc ngã chống kênh, phá giải đợt tấn công thứ nhất của kẻ địch.

Hạng Thiệu Long biết đối phương sẽ phối hợp với quân đột kích đang vượt sông, nên sẽ chẳng ngồi yên. Hàng rào gỗ và mộc trại của phía bên mình đã có nhiều chỗ bị đá tảng phá vỡ hoặc bị hỏa tiễn đốt cháy nên hạ lệnh cho quân chủ lực lui về phòng tuyến thứ ba.

Lúc này mảnh rừng mé bên phải bốc cháy rừng rực chiếu sáng cả chiến trường.

Sau khi kẻ địch rút lui thì có năm sáu vạn quân địch dưới sự yểm trợ của xe chống tên, xe lôi mộc và xe xung kích, chia ra làm ba đường trái phải và giữa tiến tới phát động cuộc tiến công thứ hai.

Hạng Thiệu Long tiếp tục vừa đánh vừa phòng thủ.

Những binh lính bị thương không ngừng được đưa rời khỏi trận địa. Khi phòng tuyến thứ hai sắp bị vỡ thì trời đã sáng, kẻ địch mệt mỏi chỉ đành rút lui.

Lúc này bọn Kinh Thiện cũng an toàn quay về khiến cho Hạng Thiệu Long cũng yên lòng.

Lúc này cũng có tin ở hậu phương báo rằng khi kẻ địch đang dựng cầu nổi vượt sông, Kinh Tuấn đã phát động tấn công phá hỏng cầu nổi lại còn tiêu diệt gần một vạn tên.

Quân Tần nghe được tin này thì lập tức sĩ khí tăng lên.

Hạng Thiệu Long biết bại cuộc đã định nên hạ lệnh cho binh lính rút lui, nhưng không quên phô trương thanh thế không cho kẻ địch thấy được ý đồ của phía mình.

Vừa ăn sáng xong lại phát động tấn công tiếp rõ ràng là chưa biết được cánh quân vượt sông đã thất bại.

Cầm cự cho đến hoàng hôn, cuối cùng phòng tuyến thứ hai cũng bị phá vỡ, thời gian rút lui hoàn toàn cuối cùng cũng đã đến.

Hạng Thiệu Long là người rời khỏi doanh trại cuối cùng, cả doanh trại chìm trong biển lửa, lại còn ăn lan ra mấy ngọn núi gần đó khiến cho kẻ địch khó mà đuổi theo. Cũng vì thế núi hiểm trở mới dùng cách này để cản trở kẻ địch.

Liên quân quả nhiên trúng kế, vội vàng đuổi theo thành lũy mà Hạng Thiệu Long dừng ở đường thông về phía tây chống cự được với liên quân năm ngày đợi đại quân rút về nơi an toàn rồi mới đốt những thành lũy ấy bỏ chạy, trên đường còn lấp đặt các bẫy khiến cho khoải kỵ của quân địch không thể truy kích theo.

Từ sau đó, hết trận này đến trận khác, cứ giả vờ thua rồi chạy cho tới khi chạy đến Tối Thành, Hạng Thiệu Long đã biết mình cầm chắc chiến thắng trong tay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 222: Trận Chiến Ở Tối Thành

H

oàn Xi ra khỏi thành ba mươi dặm để tiếp đón bọn họ.

Lúc đầu bọn họ từ một vạn quân đô kỵ và hai vạn quân tốc viện thế mà giờ đây chỉ còn hai vạn người có thể thấy cuộc chiến ở trên đường rút chạy kịch liệt đến mức nào.

Rời khỏi khu vực đồi núi, bước chân vào vùng bình nguyên của Tối Thành, bốn mặt đều là núi bao vây. Dòng Vị Thủy ở cách năm mươi dặm đang chảy từ tây sang đông. Vì núi non trùng trùng, cho nên phải trèo lên núi nếu không sẽ không thấy cảnh dòng sông đang chảy cuồn cuộn.

Cửa Hàm Cốc cách Tối Thành ba trăm dặm. Hạng Thiệu Long và Hoàn Xi cưỡi ngựa đi song song với nhau đi về phía Tối Thành, gã thấy những công sự phòng ngự trên đường rất kiên cố, tất cả những điểm cao đều có lũy đắp bằng đá, hài lòng lắm, nói rằng, „Tiểu Xi quả nhiên có bản lĩnh, chỉ cần nhìn thấy trận thế ở đây, cũng đủ khiến cho Bàn Noãn khâm phục."

Hoàn Xi được gã khen ngợi thì vui mừng nói, „Đại tướng quân ở tiền tuyến vào sinh ra tử, mặt tướng làm sao có thể ở đây để hưởng phước. Giờ đây ở Tối Thành, cộng với đại quân vừa rút về, binh lực đã đạt đến mười lăm vạn người, ai nấy cũng đều là người tinh nhuệ, lại biết đại tướng quân ra tiền tuyến để cho bọn họ yên ổn ở Tối Thành, đại tướng quân dự định khiến cho quân địch trở thành quân mệt mỏi, nên ai nấy cũng muốn liều chết cho đại tướng quân."

Kinh Tuấn ở phía sau nói rằng, „Tiểu Xi quả nhiên xảo quyệt như thế, rất biết cách tung tin, may mà những tin đồn này có tác dụng khích lệ sĩ khí, nếu không sẽ xử tử người theo binh pháp."

Mọi người đều cười ầm lên, Hoàn Xỉ quay lại phía sau để chào hỏi Châu Lương, khen rằng, „Châu huynh lập được công to, giờ đây trong quân ai cũng nói là huynh trở thành ứng thần, chỉ cần có huynh là không lo có địch đột kích nữa."

Châu Lương toe toét vuốt ve ứng vương đang đậu trên vai, nói mấy lời khiêm nhường.

Bọn Hạng Thiếu Long vượt qua sông hộ thành tiến vào thành bằng chiếc cầu treo. Cảnh tượng phía trong khiến cho bọn họ phải giật mình.

Quân dân hai bên thành chen lấn hai bên đường hoan hô như điên. Giống như bọn họ đã đại thắng quay về.

Ba ngày sau đội tiên phong của liên quân đã đến khu vực bình nguyên phía đông của Tối Thành.

Hoàn Xỉ nhân lúc bọn chúng người ngựa đều mệt mỏi lại không quen với địa hình, cho nên cứ ngày đêm đột kích bọn chúng, lại cho phóng hỏa đốt trại đốt lương, liên quân bị buộc phải rút lui hơn hai mươi dặm rồi mới đứng vững được, nhưng bị tổn thất hơn vạn người, sĩ khí bị đả kích nghiêm trọng.

Bọn Hạng Thiếu Long nhân thời gian nghỉ ngơi này tập luyện trận pháp ở phía ngoài Tối Thành.

Hai người chọn trận bàng giải Trận thế này rất phù hợp với tình hình ở đây, tức là không tập trung binh lực đánh ở chính diện, gọi là chính binh như bình thường mà là tập trung tấn công ở hai bên cánh, gọi là ky binh.

Vì họ dựa vào thành, chính binh có thể nhờ vào máy bắn đá và cung tên ở trên thành cao để tăng cường sức phòng thủ, cho nên không sợ kẻ địch tấn công chính diện tới.

Còn hai đạo kỵ binh ở hai bên cánh thì sẽ do bộ binh đô kỵ và quân tốc viện làm quân chủ lực, thực lực hùng hậu của họ rất thích hợp làm nhiệm vụ tiên phong.

Lần này kẻ địch từ phía tây tiến đến, những xe công thành và máy bắn đá nặng nề đều phải vứt bỏ lại bên đường, nên giảm đi áp lực cho quân Tần. Giờ đây điều kiện chiếm ưu thế của liên quân chính là nhân số.

Hiện nay trời đã vào mùa thu, nếu liên quân không thể phá được TỐI THÀNH trước mùa đông đến thì sẽ lâm vào tình trạng bị tuyết phủ khó có thể xoay trở được, cho nên Hạng Thiệu Long không lo bọn chúng sẽ đắp lũy bao vây.

Cho nên chỉ cần Hạng Thiệu Long chịu ra thành ứng chiến, bọn Bàng Noãn sẽ tạ trời đất, mong có thể đánh nhanh thắng nhanh.

Mười ngày sau liên minh tấn công TỐI THÀNH, dần dần tiến vào vùng bình nguyên cách TỐI THÀNH năm mươi dặm, hạ trại ở vùng đồi núi, lại dùng các chiến xa để kết thành hàng rào xung quanh.

Hạng Thiệu Long hạ lệnh ngừng quấy rối quân địch cứ để cho bọn chúng ổn định đã.

Nhưng không khí của cuộc chiến khiến cho bên địch ta đều căng thẳng.

Ba ngày sau toàn bộ liên quân năm nước đã tới, Hạng Thiệu Long đứng trên thành nhìn ra, nhìn bề ngoài bọn chúng không hề biết mệt mỏi.

Hoàn Xỉ chú ý nhìn một hồi cười nói, „Nếu luận về tố chất của binh tướng và sự huấn luyện, ngoài quân Triệu, quân của bốn nước khác đều không bằng chúng ta, lần này Mông đại tướng quân bại trận là bởi năm nào ông ta cũng đánh trận nên bọn Bàng Noãn biết được phương thức tác chiến của ông ta nên mới dễ dàng tìm ra cách đối phó.”

Ngừng một lúc rồi nói, „Vương Tiễn thượng tướng quân đã từng nói trong các danh tướng gần đây chỉ có hai người Bạch Khởi và Lý Mục là tác chiến chưa bao giờ có một quy tắc nào, khiến cho người ta không thể nào lường được, còn những người khác có thể bị đoán được. Giờ đây Vương thượng tướng quân có lẽ xếp Hạng tướng quân vào cùng với hai người ấy."

Hạng Thiệu Long cười, „Tên tiểu tử nhà ngươi càng lúc càng biết nịnh bợ."

Hai người cười nói một lúc, không khí cũng thoải mái, Đổng Dực nói, „Kẻ địch tuy có tổn thất, nhưng binh lực vẫn là năm mươi vạn, song chúng ta không vì thế mà lo lắng, đối phương rốt cuộc đều có lòng riêng, khó mà chân thành hợp tác Lại thêm thời tiết thủy thổ ở đây đặc biệt không có lợi cho quân ở phía nam như người Sở, chúng ta lại chặn đường nước suối ở gần đây, khiến cho bọn họ khốn khổ hơn. Cho nên tuy bọn họ có năm mươi vạn, nhưng cũng coi như có hai mươi vạn, cách chúng ta không bao xa. Giờ đây chúng ta lại cố thủ không sợ đánh lâu. Còn đối phương thì mau chóng động binh cố gắng tranh thủ thời gian, thế hơn thế thua không nói cũng biết."

Hoàn Xi đưa mắt nhìn xa xa nói, „Trong trận quân địch truyền tin bằng kỵ binh hai bên trái phải xông ra rõ ràng là muốn triệu tập tướng lĩnh đến trung quân để bàn bạc, xem ra kẻ địch sắp đánh lớn."

Hạng Thiệu Long nảy ra một ý, bình thản nói, „Theo ta thấy, đó chỉ làm vẻ cho chúng ta thấy mà thôi, nếu ta là Bàng Noãn, mà binh mạnh ngựa khỏe, sĩ khí như cầu vồng thực sự, thì sẽ giả vờ mệt mỏi để dụ cho chúng ta ra thành tấn công, giờ đây lại mạnh mẽ như thế rõ ràng là trong lòng bọn chúng họ lo sợ chúng ta đánh lén."

Trình Quân lúc này xem Hạng Thiệu Long như thiên tướng nghe thế mà rằng, „Bình thư cũng có nói, binh mạnh ngựa khỏe thì có nghĩa là ta đang yếu, trận thế chinh tề thì có nghĩa ta không đánh. Cách nhìn của đại tướng quân thật là sáng suốt."

Hoàn Xi, Đằng Dực, Kinh Tuấn đồng thời đều biến sắc.

Kinh Tuấn lập tức xin xuất chiến.

Hạng Thiếu Long sợ xảy ra chuyện nên sai Hoàn Xi đi theo.

Nửa canh giờ sau cửa thành mở rộng. Hai người, mỗi người dắt theo nửa vạn cùng với máy bắn đá vượt qua bình nguyên tấn công về phía trận địa của địch.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực thì cầm quân áp trận để đến khi cần thiết thì yểm trợ cho bọn họ rút lui.

Đánh cho đến chiều thì đã liên tục phá được mấy doanh trại của địch, rồi mới thu binh về thành. Sáng hôm sau đến lượt kẻ địch xua quân ra khiêu chiến, quân Tần đóng cửa không ra, chỉ dùng tên để trả lời. Kẻ địch chỉ đành rút lui.

Cứ cầm cự nhau ba ngày như vậy đến sáng ngày thứ tư, liên quân cuối cùng không kiên nhẫn nữa, cuối cùng phát động chiến tranh bằng những xe công thành, xe lôi mộc vừa mới chế tạo xong.

Hạng Thiếu Long vẫn đóng kín cửa thành, đợi cho đến khi kẻ địch mệt mỏi rút lui toàn bộ rồi mới kéo quân ra khỏi thành bày ra trận thế đã định, lúc này liên quân tuy không muốn đánh, nhưng cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này, lại sợ quân Tần tấn công nên cũng kéo rốc ra hết bày trận thế trên bình nguyên, Hạng Thiếu Long và Đằng Dực leo lên ngọn đồi nhỏ ở trung quân quan sát tình hình quân địch.

Lúc này mặt trời đã lên cao binh khí khô giáp của địch lẫn quân ta sáng loáng dưới ánh mặt trời.

Binh lực của liên quân rõ ràng đã giảm chỉ khoảng bốn mươi vạn, chia thành năm trận lớn. Quân chủ lực tập trung ở giữa, lấy bộ binh làm chủ, phía trước toàn là chiến xa, phía sau xe là kỵ binh, thành ba trận trước, giữa và sau.

Hai bên trái phải là kỵ binh. Bộ binh ở giữa lại chia thành chín trận theo binh chủng. Ba trận phía trước là thuần bài binh và bộ binh nhẹ, sáu trận phía sau là bộ binh được trang bị nặng, chủ lực tấn công mỗi trận là hai vạn người, sử dụng các loại vũ khí như tầm xa hay để công kiên như nỏ, thương, kiếm, thuẫn, mâu, kích... Mỗi trận đều rất chỉnh tề quả thật không phải là quân Ô hợp.

Đặng Dực than, „Tam đệ tuy là lần đầu tiên cầm quân, nhưng mỗi lần đều liệu việc như thần, giống như lần này né tránh quân chủ lực ở giữa của địch, sắp xếp trọng binh ở hai bên cánh, quả thật là rất cao minh. Giờ đây dù cho Bàng Noãn biết được không ổn, nhưng cũng khó mà thay đổi nữa. Huống chi kỵ binh của chúng ta mỗi người ít nhất cũng có trong tay thanh Bách Chiến đao lợi hại, đảm bảo có thể chiếm phần hơn trước quân địch chỉ cầm kiếm bình thường.”

Tiếng trống trận phía bên địch đột nhiên nổi lên, ba ngàn cỗ chiến xa ở phía trước rùng rùng đổ tới.

Ưng vương đậu trên vai Châu Lương cũng cảm nhận được không khí căng thẳng này, vỗ cánh kêu to.

Hạng Thiệu Long hạ lệnh cổ thủ, tiếng trống lập tức nổi lên, quân truyền tin dùng cờ hiệu để báo cho quân hai bên cánh là Kinh Tuấn và Hoàn Xỉ.

Khi sắp tiến vào tầm bắn tên thì ba ngàn cỗ xe chia thành sáu hàng, hai hàng phía trước đột nhiên gia tăng tốc độ, xông tới trước trên mỗi chiếc xe, ngoài tên đánh xe và lính theo xe, còn có một đội bộ binh, mỗi người đều có chức trách của mình.

Quân đánh xe thì phụ trách điều khiển xe, quân đi theo xe thì mang theo các loại binh khí như nỏ, cung, mâu, búa, khi địch ở xa thì bắn cung tên, đến gần thì dùng mâu, búa để đánh xáp lá cà; còn bộ binh thì đi theo phối hợp với chiến xa hỗ trợ tiếp ứng lẫn nhau, để mở rộng tầm sát thương và lực phòng ngự.

Quân ngồi trên xe vì không cần đi bộ nên mặc các loại khôi giáp khá nặng, không sợ cung tên bình thường, chiến mã cũng vậy, nếu bị bọn chúng xông vào trong trận, thì trận thế sẽ không còn chinh tề nữa, lúc đó hậu viện của đối phương đến kịp, thì chắc chắn sẽ bại.

Nhất thời tiếng trống trận hai bên dồn dập, tiếng la hét vang trời, tên bay vi vút.

Kỳ binh hai bên cánh của phía địch mỗi bên một vạn người, yểm trợ cho cánh quân ở chính giữa.

Cuộc đại chiến cuối cùng đã mở màn.

Hạng Thiếu Long đợi cho đối phương hoàn toàn sa vào tầm bắn, mới hạ lệnh phát động máy bắn đá trên thành.

Đá tảng bắn tới tấp vào chiến xa của địch.

Người ngã xe vỡ nhưng vẫn có gần một trăm chiến xa tiếp tục xông tới.

Hạng Thiếu Long lại hạ lệnh nữa, quân Tần ở phía trước lùi ra sau, để lộ những hố sâu, quân địch nào ngờ quân Tần có chiêu này, lập tức chiến xa bị sa xuống hố, quân Tần thừa thế xông lại chém giết.

Trên thành tên bắn xuống như mưa, lúc này bộ binh của phía địch không còn chiến xa yểm hộ nữa, cho nên ngã lăn quay, thê thảm đến mức Hạng Thiếu Long không muốn nhìn, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Trên chiến

trường, không phải địch tử vong thì ta vong, nào có chỗ cho lòng nhân từ của đàn bà.

Lúc này kỵ binh hai bên cánh của kẻ địch xông tới.

Hạng Thiệu Long lại ra lệnh phát cờ hiệu, kỵ binh quân Tần hai bên trái phải cũng xông ra, ai nấy cầm đại đao, kỵ binh của kẻ địch cầm kiếm bị chém đến nổi rối loạn, người ngã ngựa lăn, thê thảm vô cùng.

Quân thiết kỵ của nước Tần trước nay hơn hẳn sĩ tốt các nước phía đông, giờ đây lại thêm loại vũ khí mới, cho nên kẻ địch nào chống đỡ nổi.

Hạng Thiệu Long thấy đã phá được đợt tấn công thứ nhất thì bắt đầu tiến tới, đẩy lùi kẻ địch hàng trăm bước, rồi bày ra trận thế, dùng máy bắn đá và tên tấn công từ xa.

Lúc này kỵ binh hai bên cánh của phía địch đã rối loạn, quân ở giữa mất đi sự chi viện từ hai bên cánh, lâm vào cảnh bị tấn công cả ba mặt, nên vội vàng rút lui. Nào ngờ chiến xa khi xông lên phía trước tuy thế rất mạnh, nhưng khi quay lại thì không còn linh hoạt nữa, gần một nửa dồn cục vào nhau. Điều này cũng chẳng trách được, không ai có thể đoán ra kỵ binh hai bên cánh lại thua nhanh và thảm như thế.

Hạng Thiệu Long biết thời cơ đã đến, hạ lệnh tấn công toàn diện.

Đầu tiên là hai vạn kỵ binh từ hai bên trái phải do Hoàn Xỉ và Kinh Tuấn dẫn đầu đuổi theo hai đạo kỵ binh của địch, rồi tiếp theo sáu vạn bộ binh cũng theo kỵ binh mà đuổi.

Bốn vạn bộ binh, một vạn kỵ binh và một ngàn binh sĩ của Ô gia ở giữa cũng bắt đầu đuổi theo trung quân của địch.

Trước thế như chẻ tre của kỵ binh hai bên cánh, liên quân lập tức hoảng hốt lên, tình thế rối loạn lan ra toàn quân.

Bàng Noãn biết đã hỏng bát, vội vàng nổi trống hạ lệnh cho toàn quân tiếp tục chống địch, nhưng thế chủ động đã trở thành thế bị động.

Khi liên quân đang gắng gượng chống trả quân Tần, Hạng Thiếu Long và một ngàn binh lính Ô gia xông ra, như hổ vào bầy dê, tấn công phá vỡ quân chủ lực của địch ở giữa.

Lúc này thế bại của liên quân đã thành, dù cho Tôn Võ, Bạch Khởi có sống dậy, cũng khó mà xoay chuyển.

Quân sở rút lui trước tiên vì thế đã khiến cho liên quân trở thành thế chia năm xẻ bảy, trận thế đại loạn. Liên quân vội vàng bỏ cả khí giới lẫn khôi giáp mà chạy, không có sức chống trả nữa.

Quân Tần đuổi theo hơn hai mươi dặm, chém được tám vạn tên, bắt sống hơn hai vạn người. Từ ngày tấn công quân Tần tới nay, chưa bao giờ quân năm nước bị thảm bại như thế này.

Đêm ấy Hạng Thiếu Long hạ trại ở ngoài núi, chuẩn bị dưỡng tinh thần rồi ngày mai truy kích theo kẻ địch, để lấy lại những gì đã mất.

Đột nhiên có thủ hạ đến báo, đã bắt được đại tướng của phía địch.

Hạng Thiếu Long chưa kịp mặc khôi giáp, ra trại xem, thấy thì ra Hàn Sấm khắp người máu me, mặt râu rĩ, đang bị giải đến trước trướng, thấy Hạng Thiếu Long thì cười thê thảm mà rằng, „Hạng huynh hãy giết ta đi cho rồi."

Hạng Thiếu Long thất kinh nói, „Lập tức cởi trói cho ta."

Bọn thủ hạ nghe thế lập tức cắt dây trói.

Hạng Thiếu Long sai người chữa trị vết thương cho Hàn Sấm, sau khi sắp xếp mọi thứ, rồi mới mời y vào trong trướng dùng cơm.

Hàn Sấm cười khỗ, „Thiếu Long đánh trận này, danh lừng thiên hạ, tiếng tăm có thể sánh với Bạch Khởi năm xưa, Hàn Sấm này thua đến tâm phục khẩu phục."

Hạng Thiếu Long nói, „Mỗi người đều vì chủ của mình, trận chiến này mọi người đều không thể tránh được, Hàn huynh đêm nay cứ ngủ ở đây, ngày mai hãy cỡi ngựa về quý quốc."

Hàn Sấm giật mình nói, „Thiếu Long tự ý thả tướng địch, tội danh này không nhỏ, ta làm sao yên lòng mà đi?"

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thành khẩn, „Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Ta sẽ trao trả toàn bộ tùy tùng cho Hàn huynh, Hàn huynh hãy mau chóng rời khỏi biên giới nước Tần, giờ đây đã đến nước này, chúng tôi cũng không đuổi theo nữa."

Hàn Sấm vốn là hạng người tham sống sợ chết, có được lối thoát này cảm kích lắm, nói, „Muốn chạy thì đêm nay hãy chạy luôn, Thiếu Long quả thật là bạn tốt."

Đêm ấy Hạng Thiếu Long thả Hàn Sấm và gần một ngàn thân vệ của y, sáng sớm hôm sau thì bắt tất cả tù binh về TỐI THÀNH, đồng thời đuổi theo kẻ địch.

Còn Bàng Noãn tuy có thể trùng chinh lại liên quân, nhưng vì sĩ khí đã mất hết, binh khí, lương thực cũng không còn, không quá ba ngày thì bị đuổi theo kịp. Hạng Thiếu Long đoạt lại cửa Hàm Cốc, phá vỡ giấc mộng năm nước chống Tần, Hạng Thiếu Long sai người xây dựng lại công sự, vừa tăng cường sức phòng thủ cho cửa Hàm Cốc, đến mùa đông, tiểu Bàng sai sứ giả đến, tuyên đọc chiếu chỉ của tiểu Bàng và Chu Cơ, thăng Hạng Thiếu Long lên làm thượng tướng quân, tất cả các tướng lĩnh khác đều được thăng một cấp, Hoàn Xỉ và Trình Quân đồng thời được thăng làm đại tướng quân, hai người Đằng Kinh cũng được thăng làm đại tướng quân, Châu Lương thì

được phá cách thăng làm phó tướng, những người khác đều luận công mà ban thưởng, các sĩ tốt đều được tăng lương ba lần, nhất thời ai nấy đều hoan hỉ.

Ngoài Trình Quân phải ở lại giữ cửa Hàm Cốc, bọn Thiệu Long đều được triệu về Hàm Dương.

Trận chiến này khiến Hạng Thiệu Long danh lừng thiên hạ, khí thế hơn hẳn Vương Hột, Mông Ngao, cùng với Vương Tiễn được gọi là hai hổ tướng mới của nước Tần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 223: Khải Hoàn Quay Về

B

ọn Hạng Thiếu Long lên chiếc thuyền do tiểu Bàn phái đến, ngược dòng mà quay về Hàm Dương.

Đi theo thuyền có cả Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, Châu Vi và Lộc Đan Nhi, khiến cho Hạng Thiếu Long, Ô Quả và Kinh Tuấn đều vui mừng ra mặt.

Ô Đình Phương thì phải ở nhà với Hạng Bảo Nhi, cho nên không đến. Tỉ muội họ Điền cũng phải ở nhà.

Lúc dùng cơm tối trong khoang thuyền, Hạng Thiếu Long hỏi đến Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên buồn rầu nói, „Hoa Dương phu nhân đã qua đời vào tháng trước, Thanh tỷ đưa tin về, bảo rằng phải thủ hiếu cho phu nhân một năm, đồng thời cũng để xử lý công việc trong gia tộc, tạm thời không thể quay về Hàm Dương."

Lộc Đan Nhi đặc ý nói, „Tam ca vẫn còn chưa cảm tạ muội, lần này nếu không phải Lộc Đan Nhi này cầu xin với bị quân, thì tam ca làm sao có thể bên trái có Kỷ tài nữ, bên phải có Chi tỷ tỷ?"

Mọi người thấy nàng đã kết hôn, nhưng vẫn giữ cái dáng vẻ láu lỉnh ấy, đều cảm thấy buồn cười.

Châu Vi nói, „Từ khi các người xuất chinh, không cần nói đến chúng tôi, mà sự thật cả thành Hàm Dương trên dưới đều lo lắng, người đi đường cũng tắt hân nộ cười, sợ rằng liên quân sẽ đánh vào thành, cho đến khi tin truyền về, toàn thành vui mừng như điên, ai nấy chạy ra ngoài đường, ca hát suốt đêm, không ngừng gọi tên của bị quân và Hạng gia, họ càng tin tưởng rằng nhờ có hắc long phù hộ, nên mới có được chiến thắng này."

Mọi người đều cảm thấy vinh quang và cảm động.

Lộc Đan Nhi quay về phía Hoàn Xi, ra vẻ mình là một vị đại tể, nói, „Lần này tiểu Xi nhà người về đến Hàm Dương, thì phải nên thành gia lập thất, chuyện này ta sẽ sắp xếp, chỉ cần người nghe ta căn dặn là được."

Ô Quả nói, „Nếu nghe theo sự sắp xếp của Kinh phu nhân, há chẳng phải là kết hôn mù quáng hay sao?"

Nhất thời mọi người đều cười ầm lên.

Khi Lộc Đan Nhi trừng mắt với Ô Quả, Kỷ Yên Nhiên nói, „Nghe nói Lã Bất Vi nghe tin các người chiến thắng, ba ngày ăn không ngon, khi bọn thiếp lên đường đến đây, đã sai người đến quận đông, nhưng bọn thiếp nghi ngờ y có ý đồ khác, nói không chừng là đi gặp bọn Thành Kiều và Đỗ Bích."

Đằng Dực hỏi, „Quan hệ giữa Lã Bất Vi và Lao ái giờ đây thế nào?"

Lộc Đan Nhi nói, „Hai người bọn họ không sao cả, thậm chí có thái độ thân mật trong hôn lễ giữa Quán Trung Tà và Lã Nương Dung, nói cười huyên thuyên với nhau, bọn hạ nhân thì lại đấu đá với nhau, giờ đây trong quân đô vệ rõ ràng chia thành hai phe, một bên là Quán Trung Tà và Hứa Thương, một bên là Hàn Kiệt. Còn Hàn Kiệt và Hứa Thương thì đang tranh nhau cô nương Dương Dự của Túy Phong lâu."

Quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Xương Bình quân bảo ta cho các người hay, y đã đặt tiệc chúc mừng cho các người tại Túy Phong lâu."

Điều mà Hoàn Xi quan tâm nhất là đội quân tốc viện do một tay mình huấn luyện, hỏi tình hình của huynh đệ họ Mông và Tiểu Vương Bôn.

Triệu Chi nói, „Tiểu Bôn được bị quân thắng làm phó tướng, phái đi biên cương phía đông để trợ giúp Vương Hột, Lý Mục đó quả thật là lợi hại, nếu

không có Vương thượng tướng quân, e rằng bốn quận phía đông sẽ nguy mất."

Đặng Dực hỏi đến Mông Ngao, Kỷ Yên Nhiên than rằng, „ông ta bị triệu hồi về đến Hàm Dương thì ngã bệnh, Lã Bất Vi tỏ ra lạnh nhạt với ông ta, giờ đây Lã Bất Vi cố gắng vun đắp cho Quán Trung Tà, Hứa Thương, Triệu Phổ và Liên Giao, gần đây đã sai Quán Trung Tà và bọn Triệu Phổ đi đánh nước Hàn, nghe nói còn chiếm được một thành nữa."

Hạng Thiếu Long lo lắng lắm, Lã Bất Vi rốt cuộc cũng có quyền có thế, giờ đây lại cấu kết với bọn Thành Kiêu, càng khó đối phó hơn. Quán Trung Tà lại là kẻ văn võ toàn tài. Nếu trở thành một Mông Ngao thứ hai, ngày sau khi dấy binh tạo phản thì mối họa này sẽ rất lớn.

Mọi người nói với nhau vài câu nữa rồi quay về phòng nghỉ ngơi.

Hai người Kỷ, Triệu hầu hạ Hạng Thiếu Long tắm rửa, thay y phục, khi lên giường, Kỷ Yên Nhiên hạ giọng nói, „Thái hậu lại đến Ung Đô, có cả Lao ái và Mao Tiêu đi cùng, chắc phu quân đã đoán được chuyện gì!"

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Bà ta lại có tin vui sao?"

Đó là cái thai thứ hai của Chu Cơ.

Khi Kỷ Yên Nhiên gật đầu, Triệu Chi ôm gã từ sau, nói, „Hạng lang ơ! Bọn thiếp nhớ chàng đến khổ!"

Còn Kỷ tài nữ phía trước thì mặt đỏ ửng lên, e then liếc gã.

Tiếp theo, không cần nói cũng biết chuyện gì xảy ra.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến bến đò của sông Vị Thủy ngoài thành Hàm Dương, đội nhạc tấu lên bản nhạc, tiểu Bàn và Xương Bình quân đã sớm chờ ở đó.

Trên đường quay về hoàng cung, người dân hai bên đường hoan hô ầm ỹ, lại đốt pháo hoa, nhà nào cũng treo đèn kết hoa, không khí rất náo nhiệt.

Bị quân và tên của Hạng Thiệu Long được kêu lên không ngớt. Mọi người trước tiên đến tổ miếu để bái tế các vị tiên vương của nước Tần, đồng thời làm lễ mặc niệm cho các chiến sĩ đã hy sinh, sau đó tuyên bố cử hành quốc hiến ngay trong đêm ấy, đồng thời khen thưởng ba quân.

Tiếp theo tiểu Bàn và Hạng Thiệu Long vào trong nội đình bàn bạc, ngoài ra còn có ba vị tâm phúc của tiểu Bàn là Vương Lăng, Lý Tư và Xương Bình quân.

Lúc này trên danh nghĩa tiểu Bàn chỉ mới mười chín tuổi, nhưng thực tế đã là hai mươi một. Đã hoàn toàn trở thành một nam tử thành niên.

Y tuy thấp hơn Hạng Thiệu Long nửa cái đầu, nhưng theo tiêu chuẩn của người bình thường thì cũng coi là khôi vĩ.

Vì y vai rộng ngực nở, thâm trầm tự tin, ánh mắt sâu đến khó dò, uy thế khiến thiên hạ đều khiếp đảm ấy, có thể khiến cho người ta khâm phục và chịu bán mạng cho y.

Y chỉ ngồi bình thường, nhưng có khí độ ép người, đủ khiến cho người ta phải cúi đầu quỳ xuống.

Mọi người lại chúc mừng Hạng Thiệu Long xong, tiểu Bàn vui mừng nói, „Hạng khanh rốt cuộc thích quả nhân gọi khanh là thái phó hay thượng tướng quân?"

Mọi người đều cười ầm lên.

Hạng Thiệu Long vừa cười vừa nói, „Có lẽ thái phó thì thuận lỗ tai hơn."

Tiểu Bàn lắc đầu, than rằng, „Thắng mà không kiêu, e rằng đại Tần ta chỉ có một mình thái phó mà thôi, trận này thái phó đã đặt nền móng thống nhất thiên hạ cho đại Tần ta, cũng đã lấy lại sĩ diện cho quả nhân. Giờ đây không ai còn dám nói sau lưng rằng quả nhân đã đối đãi với thái phó trọng hậu."

Xương Bình quân cười, „Lã Bất Vi đã tố cáo Thiếu Long chuyện thả Hàn Sấm, bị quân chỉ trả lời y rằng không có chuyện này xảy ra, thì có thể chặn lại môi thương lười kiếm của Lã Bất Vi. Ngày mai có người hỏi đến chuyện này, Thiếu Long cũng có thể trả lời như thế."

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Tiểu Bàn nói, „Đó chỉ là một chuyện nhỏ, dù cho thả Hàn Sấm, kẻ này làm được trò trống gì, điều đó cho thấy thái phó không phải là hạng người vô tình vô nghĩa như Lã Bất Vi. Nhưng nếu ngày sau bắt được Lý Mục, thái phó ngàn vạn lần đừng thả y."

Hạng Thiếu Long nghĩ có lẽ phải gặp Lý Mục trên chiến trường, trong lòng chột chùng xuống.

Vương Lăng hiểu tâm ý gã, cười rằng, „Tạm thời chắc không có tình huống này, giờ đây Lý Mục đang đem binh đánh Tề, không những đã đánh lui được người Tề, kẻ muốn cướp đoạt đất đai của người Triệu, mà còn lấy được đất Liêu An của người Tề, khiến cho Vương Hột có thể rảnh tay được một lúc, Lý Mục quả thật là lợi hại, kẻ này một ngày không trừ đi, thì chúng ta khó có thể tiến sang phía đông."

Lý Tư nói, „Lần này Thiếu Long đại triển thần oai, dù cho Tôn Võ sống lại, thì cũng không thể làm được như thế."

Hạng Thiếu Long nói mấy lời khiêm nhường, rồi trong lòng nảy ra một ý, bảo rằng, „Giờ đây uy thế của bị quân tăng lên, có lẽ là lúc triệu Vương Tiễn về triều."

Xương Bình quân nói, „Bị quân cũng có ý này, cho nên mới định phái Mông Võ, Mông Diêm đi đánh nước Ngụy, đợi cho bọn họ có kinh nghiệm, rồi mới có thể thay thế Vương Tiễn. Nếu lúc này làm bừa, nói không chừng binh quyền ở biên cương đều rơi vào tay người của Lã Bất Vi và Lao ái mất."

Tiểu Bàn hạ giọng nói, „Giờ đây Mông Ngao bệnh rất nặng, hôm trước lúc quả nhân đi thăm y, y đã khen thái phó, xem ra rất có ý hối hận."

Hạng Thiệu Long kể chuyện ngày trước Mông Ngao nhờ mình chiếu cố cho Mông Diêm, Mông Võ.

Tiểu Bàn vui mừng, nói, „Đợi thái hậu quay về, quả nhân sẽ phong hầu cho thái phó, chức vị của thái phó không thể nào thấp hơn Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long thấy có người khác ở đó, không tiện nói ra những lời từ chối, chỉ đành chấp nhận.

Còn ba năm nữa tiểu Bàn mới cử hành lễ đội mũ, chỉ mong trong những ngày này không gặp phải Lý Mục ở sa trường thì đã tạ ơn trời đất.

Bàn bạc xong mọi chuyện, Hạng Thiệu Long quay về Ô phủ. Chỉ thấy bên ngoài Ô phủ có nhiều người đến chúc mừng, vừa mới bước vào cổng, trong sân đã có tiếng pháo nổ, nghe rất vui tai.

Ô ứng Nguyên dẫn người trong tộc ra chào đón, nắm lấy tay Hạng Thiệu Long, cảm kích nói, „ô gia chúng ta cuối cùng đã có một vị danh tướng uy chấn thiên hạ, ta vui mừng đến nỗi không biết nói lời gì nữa."

Hạng Bảo Nhi ào vào lòng gã.

Tiếp theo là Ô Đình Phương và tử muội họ Diêm cũng dắt nhau chạy tới.

Hạng Thiếu Long vừa ôm vừa đỡ, dắt theo bọn thê tử vào trong nhà, trước tiên bái tế tổ tông của Ô gia, tắm rửa thay đồ rồi mới ra đại đình.

Bọn Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, Thiện Lan, Lộc Đan Nhi đều thay y phục đẹp đẽ, ra ngoài chào đón thân hữu.

Bọn Đăng Dực, Hoàn Xi, Triệu Đại cũng quay về, càng tăng thêm không khí náo nhiệt.

Châu Lương vì đã lập được công cho nên thân phận trong Ô gia cũng khác trước, ứng vương còn được chú ý hơn cả Hạng Thiếu Long, bọn trẻ con đều vây quanh chỉ tỏ khen ngợi.

Ô Đình Phương quần lấy Hạng Thiếu Long, nàng tuy đã tuổi quá hai mươi, nhưng dung mạo và thần thái đều như lúc còn thiếu nữ.

Hạng Thiếu Long tìm cơ hội bàn với Đăng Dực rằng, „Đệ chuẩn bị đề nghị với bị quân, từ chức đô kỵ thống lĩnh, mọi chuyện về sau đều phải nhờ vào nhị ca cả."

Đăng Dực cười, „Tam đệ chắc cũng biết ta không có hứng thú với chuyện quan trường, theo ta thấy hay cứ để tiểu Tuấn tiếp nhận, rồi bọn Ô Quả và Triệu Đại sẽ giúp cho, đồng thời còn phải đề bạt thêm hai người nữa."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy thì Châu Lương và Ô Ngôn! Các thiết vệ khác cũng có thể cài vào trong đô kỵ, không cần theo chúng ta về mục trường nữa."

Đăng Dực đồng ý, mọi chuyện cứ quyết định như thế.

Lúc này Ô ứng Nguyên bước tới, kéo hai người ra một góc, nói, „Tháng trước ta mới từ biên ải quay về. Nghĩa đệ Vương Tiễn của các người quả thật là một mãnh tướng rất trí dũng song toàn, cả người Hung Nô cũng không phải là đối thủ của y."

Ngừng một chốc rồi nói, „Người Hung Nô lâu nay tung hoành vô địch ở biên giới phía bắc, già trẻ trai gái đều giỏi thuật kỵ xạ, dũng mãnh hung hăng, đến và đi đều như cơn gió, lại có thể chịu được rét buốt. Nào ngờ trước tiên thua trong tay Lý Mục, giờ đây lại bại trong tay của tứ đệ các người. Hiện nay Ô Trác đã xây dựng Sơn Thành ở gần hồ Bối Gia Nhĩ, những dân tộc thiểu số yếu ớt lâu nay bị người Hung Nô bức hiếp đều đến đi theo, tốt nhất hãy điều thêm một ngàn tử vệ binh của chúng ta, tăng cường thực lực, thì mới phát triển vững Chắc hơn."

Hai người Đẳng, Hạng đều gật đầu.

Chỉ có xây dựng nên quốc gia của mình thì mới có thể có được tự do và hạnh phúc thật sự.

Đêm ấy tiểu Bàn chủ trì buổi tiệc trong hoàng cung, dân cư trong toàn thành đều được thưởng rượu thịt.

Đối với tiểu Bàn, Hạng Thiệu Long thẳng trận cũng giống như bản thân y thẳng, cho nên rất hài lòng và cao hứng.

Hạng Thiệu Long trở thành nhân vật chính của buổi tiệc, chén đến chung đi, buổi tiệc diễn ra đến canh một thì say mềm, chẳng thể về nổi nữa. Hôm sau thức dậy, thì thấy mình đang nằm ngủ trên long sàng của Tần Thủy Hoàng trong tương lai, té ra tiểu Bàn đã đòi như vậy.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đều ở lại trong cung, đợi gã tỉnh dậy.

Đến khi tiểu Bàn quay về dùng cơm trưa cùng với bọn Hạng Thiệu Long, mọi người thân thiết như người nhà.

Hạng Thiệu Long đề nghị tiểu Bàn cho Kinh Tuấn làm đô kỵ thống lĩnh, Ô Quả, Châu Lương, Triệu Đại làm phó, tiểu Bàn chấp nhận cả, cười rằng,

„Một chức đô kỵ thống lĩnh, quả thật không cần thượng tướng quân phải kiêm nhiệm.

Hạng Thiếu Long lại nhân đòi quay về mục trường để nghỉ ngơi, tiểu Bàn tuy không muốn nhưng cũng đành phải gật đầu. Sau bữa cơm thì Hạng Thiếu Long cùng bọn thê tử quay về Ô phủ, ngủ trưa một giấc, đến khi tỉnh lại thì tinh thần rất sảng khoái.

Bọn Kỷ Yên Nhiên thì ngồi bên giường nói chuyện thường ngày trong nhà, gã nghe mà lòng như mềm ra, càng tăng thêm cảm giác ngọt ngào.

so với sự tàn khốc lạnh lùng của chiến tranh, thì giờ khắc này quả thật là một thiên đường đầy ấm áp.

Thấy gã tỉnh dậy, Kỷ Yên Nhiên thì thầm bên tai, „Đồ quân gia hèn gặp chàng ở chỗ cũ vào lúc hoàng hôn, Xương Bình quân đêm nay đã đặt tiệc tại Túy Phong lâu, bảo chàng đêm nay hãy đến dự tiệc. Hừ! Xương Bình quân chả lẽ không biết chàng quay về vẫn chưa có thời gian ở bên thê thiếp hay sao?"

Ô Đình Phương giận dữ nói, „Đêm nay chàng không quay về, Phương nhi sẽ không ngủ."

Hạng Thiếu Long suýt nữa phải thề thốt, đảm bảo đi sớm về sớm, hai người mới đôi giận làm vui.

Vừa gặp mặt, Đồ Tiên hàn huyên mấy câu thì đi vào chuyện chính, „Thiếu Long lần này đại triển thần oai, đánh lui liên quân năm nước, cũng đã làm rối loạn những suy tính của Lã Bất Vi, lại thêm Mông Ngao bệnh nặng, khiến cho y phải thay đổi cả sách lược. Giờ đây y không những đã cấu kết với bọn Đỗ Bích, Phổ Cao, mà còn tìm cách lôi kéo Lao ái.

Ngừng một lát rồi nói, „Tên lão tặc này đã hoàn toàn trở mặt với bị quân, biết ngày bị quân đội mũi chính là lúc bại vong của y, cho nên trước ngày

này, y quyết định đánh canh bạc cuối cùng, chuyện này không thể không đề phòng được.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Giờ đây uy quyền của bị quân ngày càng tăng, Lao ái cũng không dễ dàng tin tưởng y. Lã Bất Vi có thể làm được trò trống gì nữa."

Đồ Tiên chắc lưỡi, nói rằng, „Có lợi thì sẽ bắt tay với nhau, vấn đề là Lao ái cũng muốn làm phản. Phải biết rằng thực lực của Lao ái chỉ là bọn lưu manh và vô lại, tuy được Chu Cơ sủng ái, nhưng trong lòng của người Tần, chẳng ai muốn đi theo một kẻ làm hoạn quan như vậy, ngoài Lã Bất Vi. Trong tình huống này, hai người rất có khả năng sẽ cấu kết với nhau. Mỗi quan hệ của bọn chúng đương nhiên không thể kéo dài lâu được, ta thấy ngày mưu phản thành công cũng chính là lúc chúng chia rẽ với nhau."

Hạng Thiếu Long khổ não nói, „Chả lẽ Chu Cơ lại ngồi yên mà nhìn Lao ái lật đổ đứa con của mình hay sao?"

Đồ Tiên than rằng, „Chu Cơ đã sa lầy ngày càng sâu, vả lại Lao ái có thủ đoạn đặc biệt với mỹ nhân, Chu Cơ thì lại ham cái phong lưu khoái hoạt nhất thời, vì thế thanh thế của Lao ái ngày một tăng. Sau khi Thiếu Long xuất chinh, Lao ái lại lấy thân phận đứng đầu trăm quan, chuyện lớn nhỏ đều nhúng tay vào, lại còn tự xưng mình là giả phụ, từ đó có thể thấy được lòng dạ của kẻ này."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Giả phụ? Hừ, trước tiên là Lã Bất Vi, sau lại là Lao ái, chẳng lẽ không biết rằng muốn ngồi lên đầu của vua, thì sẽ gây nên họa sát thân hay sao?"

Đồ Tiên nói, „Có được bao nhiêu người hiểu được thành công thì phải rút lui, con mồi đã bắt được thì chó săn cũng bị đem đi hầm. Nghe Đào công nói, ngày bị quân làm lễ đội mũ, chính là lúc các người quy ẩn nơi biên ải phía bắc, không biết có cho Đồ Tiên này đi cùng hay không?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Có thể cùng Đồ tổng quản cười ngửa tung hoành nơi mạc bắc, chính là điều Hạng Thiếu Long này cầu mong."

Đồ Tiên cảm động đến nỗi đưa tay nắm chặt tay gã, nhất thời không nói ra lời.

Hạng Thiếu Long hỏi về chuyện trong phủ trọng phụ, Đồ Tiên nói, „Ta suýt chút nữa quên một chuyện, gần đây có hai kiếm thủ nước Tề, đều là đệ tử của Tắc Hạ kiếm thánh Tào Thu Đạo, một người là Nhậm Thiên Lý, một người là Phòng Vĩnh, rất ít khi lộ mặt, dáng vẻ rất bí mật. Nếu ta đoán không lầm, bọn chúng là người của Điền Đan phái đến giúp Lã Bất Vi ám sát Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đã là như thế, bọn chúng làm sao để cho Đồ huynh biết được thân phận?"

Đồ Tiên cười ha ha nói, „Đều là vì tai mắt của ta, đã nghe lén được Hứa Thương nói chuyện với bọn chúng, nên mới có thể đoán được chúng là người của Điền Đan, giờ đây người mà hai kẻ Lã, Điền hận nhất chính là Thiếu Long, dù cho không vì lợi ích cũng phải trừ khử Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long gượng cười, „Kẻ muốn giết ta đâu có ít. À này, Hứa Thương phải chăng đang tranh Dương Dự với Hàn Kiệt?"

Đồ Tiên lạnh lùng, hừ một tiếng nói, „Còn gì nữa mà tranh, Lã Bất Vi đã ra lệnh cho Hứa Thương không được tranh với Hàn Kiệt, vì vậy ta mới biết Lã Bất Vi đang cấu kết với Lao ái, hừ! Tên tiểu tử Hàn Kiệt này sau khi đã làm quan, thì ngày càng ngạo mạn hơn, không nghe lọt lỗ tai thì ra tay đánh người, vì có Lao ái chống lưng, bị quân cũng không thể làm gì được y. Song giờ đây Hàn Kiệt không còn hứng thú với Dương Dự nữa, bởi vì Túy Phong lâu đã có một mỹ nhân còn xinh đẹp hơn cả Điền Mỹ Mỹ, ả này quả đúng là xinh đẹp, lại thêm đã tỏ rõ rằng bán nghệ chứ không bán thân, nam nhân nào cũng muốn giành được ả."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Quả thật có chuyện bán nghệ chứ không bán thân hay sao? Ai có thể bảo vệ được ả?

Đồ Tiên nói, „Chỉ là ả dựa vào cái tên linh lung yển Phụng Phi, thì có thể đảm bảo được sự trong sạch cho ả, song thời gian ả đến thật là khéo, chính là ba ngày trước khi Thiếu Long quay về Hàm Dương. Giờ đây các công khanh đại thần ai nấy cũng đều muốn chen vào Túy Phong lâu."

Hạng Thiếu Long nhú mày, „Đồ huynh phải chăng ngầm bảo rằng ả đến đây là để muốn đối phó với ta?"

Đồ Tiên chép miệng, „Phụng Phi là người đứng đầu trong tam đại danh cơ, rất được giới quý tộc các nước kính trọng, vốn là công chúa của nước Tống, song không biết cố gì lại lưu lạc phong trần, theo lý thì không ai có thể xúi giục được ả, song không thể không đề phòng, Thiếu Long phải cẩn thận thì hay hơn. Giờ đây sáu nước phía Đông ai cũng muốn giết Thiếu Long cả."

Hạng Thiếu Long cười khổ, „Vấn đề là đêm nay ta phải đến Túy Phong lâu, hy vọng những bằng hữu kia không chọn ả đến để bồi tiếp ta."

Đồ Tiên cười, „Nếu ả chịu đến bồi tiếp, Thiếu Long cần phải cẩn thận hơn, bởi vì ả đến Hàm Dương lâu như thế, nhưng vẫn chưa bao giờ chấp nhận bồi tiếp ai cả."

Hạng Thiếu Long trầm ngâm, „Mỹ nữ quả thật có mê lực ấy, nam nhân chúng ta rõ biết là đối phương không có lòng tốt, mà vẫn cứ lao vào."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 224: Người Đẹp Lung Linh

K

hi Hạng Thiếu Long và mười tám thiết vệ đến Túy Phong lâu, Ngũ Phù thân chinh ra chào đón, đưa gã vào một tòa sảnh, cho bọn hạ nhân lui ra rồi quỳ xuống khấu đầu.

Hạng Thiếu Long đã quen với tác phong tiểu nhân của y, vẫn đứng hiên ngang không khách sáo mà rằng, „Lâu chủ hãy miễn lễ, lần này lại có trò gì đây?"

Ngũ Phù hoảng hốt đứng dậy, cung kính nói, „Tiểu nhân nào dám dối trá trước mặt thượng tướng quân, lần này có tin quan trọng cần báo cáo cho thượng tướng quân hay."

Hạng Thiếu Long ngồi xuống, nói, „Ngồi dậy rồi hãy nói!"

Ngũ Phù ngồi dậy, mắt láo liên, như sợ kẻ khác vẫn còn ẩn mình trong tòa sảnh, thì thầm rằng, „Lã Bất Vi có âm mưu hại Vương Hột và thượng tướng quân ngài."

Hạng Thiếu Long cười, „Y đương nhiên là muốn thế, nhưng làm được hay không là chuyện khác."

Ngũ Phù nói khéo, „Tiểu nhân quả thật đã nghe lén nhiều lần, rồi xâu chuỗi lại, biết được âm mưu của bọn chúng."

Hạng Thiếu Long nhớ lại ống nghe lén của y, nói với vẻ nửa tin nửa ngờ, „Điền Mỹ Mỹ đã là vương hậu nước Ngụy, Lã Bất Vi còn tới đây làm gì nữa?"

Ngũ Phù nói, „Thượng tướng quân không biết, nửa năm trước tiểu nhân đã dùng nhiều vàng bạc để mua một đóa quốc sắc thiên hương từ nước Sở là Việt nữ Bạch Nhã Nhã, Lã Bất Vi say mê ả, cho nên thường đến Túy Phong lâu.

Giờ đây Nhã Nhã đã thay thế cho Mỹ Mỹ, trở thành người đứng đầu trong tứ hoa, chao ôi! Mỹ Mỹ ra đi khiến cho tiểu nhân suýt nữa mất mạng, đương nhiên! Tiểu nhân tuyệt không dám trách Hạng gia, tiểu nhân đáng tội."

Hạng Thiệu Long không còn kiên nhẫn nữa, nói, „Đừng lòng vòng nữa, hãy cứ nói thẳng ra đi!"

Ngũ Phù lại hạ giọng, ghé sát một chút, mới nói, „Đầu tiên bọn chúng phải đối phó với Vương thượng tướng quân đang đánh nhau ở biên giới nước Triệu, các mặt đều phải nhờ vào Đỗ Bích và Thành Kiều chi viện, còn Lã Bất Vi đang muốn mượn tay Đỗ Bích, khi Lý Mục đánh nhau với Vương Hột, thì giật chân của Vương thượng tướng quân, lúc đó hậu quả có thể suy nghĩ cũng biết."

Hạng Thiệu Long vì không biết tình huống ở nơi ấy, chưa bao giờ nghĩ khả năng này, biến sắc nói, „Lý Mục chẳng phải đang đánh nhau với người Tề hay sao?"

Ngũ Phù nói, „Đó chỉ là độc kế dụ Vương thượng tướng quân đi sâu vào nước Triệu mà thôi!"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Sao người không sớm nói chuyện quan trọng ấy ra, dù cho ta không ở Hàm Dương, người cũng phải tìm Xương Bình quân để nói chứ!"

Ngũ Phù nói với vẻ áy náy, „Bởi vì tiểu nhân chỉ nghe được loáng thoáng, chưa dám khẳng định. Hôm trước Dương Dự cho tiểu nhân hay, Hứa Thương đã to giọng bảo rằng đại gia ngài không còn mạng bao lâu nữa, tiểu

nhân suy nghĩ mới hiểu ra, Hứa Thương lúc ấy bảo rằng, đại gia ngài thắng được trận này chính là đã trồng cây bại vong cho ngài sau.

Dương Dự thắc mắc, y chỉ bảo rằng cứ để cho đại gia tỏ sự lợi hại, tóm lại sẽ không đấu lại với Lý Mục, rồi không nói gì nữa. Vì thế tiểu nhân nghĩ rằng chỉ có hại chết Vương Hột, đại gia mới có thể đánh nhau với Lý Mục, cho nên..."

Hạng Thiếu Long đứng phắt dậy nói, „Người đi báo với Xương Bình quân, ta sẽ đến muộn."

Nói rồi vội vàng rời khỏi, phi ngựa vào cung gặp tiểu Bàn.

Tiểu Bàn đang đánh cờ cùng với ái phi Vương Mỹ Tú, thấy gã vội vàng chạy đến, biết có chuyện gấp, nên lập tức vào nội đình.

Hạng Thiếu Long nói những suy đoán của Ngũ Phù ra, tiểu Bàn biến sắc nói, „Kế này quả thật rất độc, có thể thấy một ngày không trừ Thành Kiều, địa vị của quả nhân vẫn chưa vững."

Rồi tiểu Bàn gọi cận vệ đến căn dặn lập tức phái ra khoái mã, cầm tiết đến Thượng Xuyên, báo với Vương Hột phải cẩn thận Sắp xếp mọi chuyện xong, vị Thần Thủy Hoàng trong tương lai ấy thần sắc ngưng trọng, nói rằng, „Nếu Vương thượng tướng quân có chuyện không may, chúng ta sẽ lập tức đối phó với Thành Kiều và Đỗ Bích, để trừ đi cái họa ở trong, lúc ấy quả nhân coi Lã Bất Vi sẽ thu xếp như thế nào đây!“ Rồi nở nụ cười, hạ giọng nói, „Bị phi đã có tin mừng!"

Lúc này Thiếu Long mới cảm thấy y quả thật đã trở thành người lớn, nên thành thật chúc mừng.

Tiểu Bàn khổ não nói, „Nhân lúc giờ đây Lã Bất Vi và thái hậu không ở Hàm Dương, tốt nhất hãy đặt tên cho đứa trẻ, nếu không bọn họ lại giành mất, sư phụ có đề nghị gì?"

Hạng Thiếu Long buột miệng nói ra, „Vậy thì hãy gọi là Phù Tô nhé!” Tiểu Bàn ngạc nhiên nhìn gã.

Khi Hạng Thiếu Long trong lòng kêu nguy to, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này gật đầu.

"Tên này cũng đặc biệt lắm, nhưng cũng cần phải có một cái tên nữ nhi nữa mới được, lúc đó dù sanh nam hay nữ thì cũng đã có tên cả rồi."

Hạng Thiếu Long thở phào nói, „Hạ thần chỉ nghĩ đến tên của đứa bé trai, xem ra cái thai này nhất định là thai nam, không cần đặt tên nữa."

Tiểu Bàn lẩm nhẩm đọc lại cái tên Phù Tô mấy lần rồi vui mừng nói, „Nếu quả thật là đứa bé trai thì hãy gọi là Phù Hạng Thiếu Long lại biết mình đã dùng lịch sử đã biết ra ảnh hưởng đến lịch sử trong tương lai, trong lòng cảm thấy kỳ lạ thế nào, rồi thừa cơ rời khỏi cung, phi đến Túy Phong lâu thì đã trễ hơn thời gian đã hẹn nửa canh giờ.

Thật là bất ngờ, ngoài những người như huynh đệ Xương Bình quân, Lý Tư, Hoàn Xỉ, Kinh Tuấn, Vương Lăng, Ô Quả, Châu Lương, lại còn có bọn Vương Quan, Thái Trạch, Doanh Ngạo và Doanh Lô, rõ ràng những người này đã đi theo phe tiểu Bàn. Chỉ có Đằng Dực vì phải ở cạnh thê nhi cho nên đến một chốc thì cáo từ về mất.

Dương Dự, Quy Yển và Bạch Lô cùng các mỹ nữ của Túy Phong lâu đều đến, mỗi nàng hầu hạ một người.

Hạng Thiếu Long ngồi ở chiếu đầu, nàng Việt nữ Bạch Nhã Nhã đã chờ gã đến.

Nàng mặc y phục nước Sở, tuổi khoảng mười tám, quả thật là rất xinh đẹp, chẳng kém Điền Mỹ Mỹ, nhưng khí chất cao nhã hơn, đôi mắt của nàng đầy

tình ý, lại thêm giọng nói ngọt ngào dễ nghe, quả thật là một người đẹp hiếm có, chẳng trách nào Ngũ Phù dùng nàng để thay thế cho Điền Mỹ Mỹ.

Nhưng nghĩ lại nàng cuối cùng có lẽ sẽ trở thành nàng hầu cho Lã Bất Vi, trong lòng lại thấy tiếc nuối.

Hạng Thiếu Long chưa ngồi yên, thì đã bị mọi người phạt ba chén rượu, khiến gã phải giơ tay đầu hàng, nói rằng, „Nếu uống nữa, e rằng Hạng mỗ phải lập tức bỏ chạy, mong các vị khai ân, tha cho Hạng mỗ lần này."

Vương Quan cười, „Đêm qua Hạng gia đã uống hai mươi chén mới say, làm sao cũng phải uống tiếp bảy chén nữa, chúng tôi mới tha tội đến trễ của ngài."

Khi đang dùng dằng, Bạch Nhã Nhã nở nụ cười, nói, „Vậy thì Nhã Nhã thay cho thượng tướng quân uống mấy chén rượu phạt này."

Mọi người đều khen hay, Thái Trạch cười nói, „Nhưng chén rượu phạt này trước tiên phải vào miệng của Hạng thượng tướng quân, rồi Nhã Nhã mới được uống thay."

Mọi người lại cười ầm lên một lần nữa.

Bạch Nhã Nhã e thẹn ngả vào lòng của Hạng Thiếu Long, đôi mắt khép hờ, khuôn mặt đỏ ửng, ra dáng một con chim non đang khép nép.

Hạng Thiếu Long tuy đã quen với kiểu phong lưu thời Chiến Quốc này, nhưng vì cảm giác kích thích mới mẻ của một nàng mỹ nữ thanh xuân, cũng cảm thấy lòng rộn ràng, nên mượn hơi rượu, ôm nàng rồi hôn lên môi.

Lúc đó mọi người mới tha cho gã.

Doanh Ngạo cười nói, „Nghe nói Bàng Noãn thua trận, các nước khác đều trách y mạo hiểm tiến vào sâu, bỏ phí mất cơ hội đánh đại Tần ta, cho nên

giờ đây uy thế giảm xuống, xem ra bọn họ sẽ rất khó có một lần hợp tung nữa."

Doanh Lô tiếp lời, nói, „Thua trận này, ai ai cũng đùn đẩy trách nhiệm, trong trận Tối Thành lần này, kẻ chạy sớm nhất là người Sở, trở thành mục tiêu cho những người khác chỉ trích, bọn họ chắc phải có một thời gian lục đục với nhau đây."

Lý Tư vỗ tay nói, „Đêm nay chỉ nói chuyện gió trăng, không bàn việc công. Thái úy đã sắp xếp một màn linh lung yến vũ, chắc cũng nên bắt đầu."

Xương Bình quân đưa mắt cho Ngũ Phù đang ngồi ở chiếu cuối, Ngũ Phù vội vàng đi sắp xếp.

Kinh Tuấn cười nói, „Chỉ thấy đình úy đại nhân của chúng ta còn căng thẳng hơn cả tam ca, thì biết Phụng Phi này sẽ rất có sức hấp dẫn đấy!“ Mọi người đều đồng thanh phụ họa, khiến cho Lý Tư, kẻ lâu nay không bước đến chỗ gió trăng, lúng túng muôn phần.

Hạng Thiệu Long thì cảm thấy thoải mái, cảm nhận được tình thân thiết giữa mọi người.

Bạch Nhã Nhã lúc này ngồi dậy, ghé sát tai gã nói, „Hạng gia không nhớ thù cũ mà còn giúp đỡ Mỹ Mỹ tiểu thư bỏ trốn, rồi trở thành vương hậu nước Ngụy, bọn tỳ muội trong Túy Phong lâu đều rất cảm kích."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Chả lẽ chuyện này toàn thành đều đã biết."

Bạch Nhã Nhã mỉm cười, „Đó gọi là chuyện tốt truyền đến ngàn dặm! Giờ đây chỉ cần Hạng gia ngoắt tay, thì ai cũng sẽ tranh nhau hầu hạ giấc ngủ cho Hạng gia!"

Hạng Thiệu Long làm sao tin được.

Bạch Nhã Nhã lườm gã, rồi e then nói rằng, „Không biết Nhã Nhã có thể được ân sủng ấy của Hạng gia chăng?"

Hạng Thiệu Long thấy dáng vẻ xinh đẹp của nàng, không kìm được lòng mình, hạ giọng nói, „Đêm nay không được, hãy đợi ta xem thử tình hình rồi hãy nói."

Bạch Nhã Nhã thối một hơi vào tai gã, thì thầm rằng, „Ban ngày cũng được, vậy thì phu nhân của Hạng gia sẽ không biết."

Hạng Thiệu Long nhớ lại hiền thê ở trong nhà, lập tức tỉnh táo lại, định khéo léo từ chối, Ngũ Phù lúng túng bước vào, khiến cho mọi người đều chú ý.

Xương Bình quân biết không hay, nói, „Mỹ nhân phải chăng trách chúng ta đến trễ?"

Ngũ Phù khổ sở nói, „Xem ra là như thế, Phụng Phi tiểu thư đã về ngủ, tiểu nhân dù có nói lời gì cũng không được."

Điều kỳ lạ là mọi người không thấy nàng làm eo, mà lại còn cho là chuyện đương nhiên.

Xương Văn quân cười, „Đó đều là họa do Thiệu Long gây ra, đắc tội với linh lung mỹ nhân của chúng ta, ta đề nghị Thiệu Long phải xin lỗi, dỗ nàng quay lại."

Hạng Thiệu Long thất thanh kêu lên, „Cái gì?"

Lý Tư không biết có gì lúc này lại cao hứng đến thế, hùa vào nói rằng, „Ngày một linh lung mỹ nhân sẽ đến nước Ngụy, Thiệu Long hãy mau tìm cách."

Hoàn Xi ngạc nhiên nói, „Các người tốt cuộc chúc mừng cho Hạng thượng tướng quân hay chỉ vì linh lung yến?"

Bọn Xương Bình quân đều cười lớn.

Hạng Thiệu Long cảm thấy tò mò, miễn cưỡng đứng dậy chép miệng mà rằng, „Tiểu đệ sẽ đi thử xem sao, nếu bị đuổi về, thì các người cũng đừng trách ta."

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Hạng Thiệu Long bước ra cùng với Ngũ Phù, đi được mấy bước, Kinh Tuấn, Ô Quả và xương văn quân đuổi theo, muốn đi xem sao.

ở phía sau hậu viên của Túy Phong lâu, bên một mặt hồ nhỏ là một tòa tiểu lâu, hương thơm phảng phất, trông rất cao nhã.

Ngũ Phù nói, „Phụng Phi đang sống ở nơi ấy, ả tiểu tì của nàng rất hung dữ, vừa rồi ả đã chặn tiểu nhân lại."

Kinh Tuấn ngạc nhiên nói, „Chả lẽ không biết người là lão bản hay sao, làm sao lại khách khí với lâu chủ như thế?"

Ngũ Phù nói, „Nàng là người được bị phi đặc biệt mời đến biểu diễn trợ hứng cho thọ yến của thái hậu, tiểu nhân nào dám đắc tội với bọn họ."

Hạng Thiệu Long lúc này mới hiểu, bỏ đi một nửa lo lắng, ho khan một tiếng, nói, „Các người coi ta đây!"

Vừa mới bước được một bước thì đã bị Xương Văn quân kéo lại, nói, „Nghe nói Phụng Phi thân nhẹ như yến, rất tài giỏi, thượng tướng quân đừng bị nàng đá lộn xuống hồ đấy nhé."

Ba người đều cười ầm lên.

Hạng Thiếu Long hạ giọng chửi một câu, rút tay Xương Văn quân ra, ưỡn ngực đi về phía tiểu lâu.

Đưa tay đẩy thì cánh cửa gỗ mở ra, tầng trệt yên ắng không có người, Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn quanh, thấy cầu thang thông lên lầu hai, hít một hơi rồi bước lên cầu thang ấy.

Chiếc cầu thang kêu lên kèn kẹt, khiến cho người ta phải cảnh giác.

ở phía trên có một giọng lạnh lạnh quát lên, „Ai?"

Hạng Thiếu Long cố ý không trả lời, đợi đến tầng thứ hai, vừa lúc một khuôn mặt thò ra, chạm với mặt gã.

Cả hai người đồng thời ngạc nhiên.

Hạng Thiếu Long không ngờ không gặp phải một nữ tỳ mà là một nam đồng, đối phương cũng không ngờ có một nam nhân lạ mặt bước lên.

Hạng Thiếu Long vội vàng đưa mắt nhìn vào trong, nhưng rèm cửa phía trong rủ xuống, cho nên không thấy được gì.

Trong lòng nghĩ cũng buồn cười.

Chỉ hai năm ngắn ngủi, trước sau gặp ba đại danh cơ, ít nhất trong đó cũng có một muốn lấy mạng Hạng Thiếu Long gã, thế nhưng cuối cùng họ đều bỏ đi cả.

Xuân Thu Chiến Quốc quả là một thời đại huy hoàng mà cởi mở, dù cho đánh nhau không ngừng, nhưng người Tề vẫn có thể đến nước Ngụy, người Ngụy có thể vào Tần, người Yên có thể xuống phía nam, người Sở có thể lên phía bắc, có những kẻ bán tài học của mình để cầu công danh, có những kẻ đi du thuyết, trăm nhà đua tiếng, vạn hoa đua sắc.

Những danh cơ nổi tiếng như Phụng Phi, quả thật đã vượt lên tất cả mọi thứ. Đến đâu cũng được tôn sùng, thích là gì thì cứ làm, nếu không thấy tận mắt, thì khó mà tin được.

Ba đại danh cơ lần lượt đến Hàm Dương, cho nên Hàm Dương rõ ràng là trung tâm văn hóa của thiên hạ, vì thế bọn họ mới đến đây.

Đang lúc suy nghĩ, thì đồng tử ấy nổi giận quát lên, „Người là ai, làm sao lại có thể tùy tiện xông vào phòng của tiểu thư nhà ta?"

Hạng Thiếu Long thấy y cố ý giữ ở cửa phòng, sắc mặt không vui, cười nhạt rồi nói, „Tại hạ là Hạng Thiếu Long, đặc biệt đến đây thỉnh tội với Phụng cô nương."

Tên đồng tử nữ giả nam này sững người ra, nhìn gã một hồi rồi mới vén rèm, hạ giọng bẩm cáo, „Tiểu thư! Là Hạng Thiếu Long!"

Phía trong cũng không hề có phản ứng gì.

Hạng Thiếu Long đã sớm biết nàng sẽ làm eo. Không hề cảm thấy lúng túng, bước về phía trước hai bước, suýt nữa đụng mặt nàng.

Đồng tử ấy nhăn mũi lại, như ngửi thấy mùi trên người Hạng Thiếu Long, nhưng không nói ra miệng.

Hạng Thiếu Long bất đồ lòng nảy ra một ý, hạ giọng nói, „Nếu cô nương chịu nhường đường, ta sẽ vào gặp Phụng tiểu thư, nhưng nếu cô nương không chịu thì tại hạ sẽ lập tức rời khỏi đây."

Gã cố ý cao giọng, để Phụng Phi ở phía trong nghe thấy cho rõ ràng.

Đồng tử ấy quả nhiên không phải là đối thủ của Hạng Thiếu Long, lập tức lúng túng, không biết phải đối đáp thế nào.

Một giọng nữ dịu dàng dễ nghe vang lên trong phòng, „Tiểu muội hãy để Hạng đại nhân vào!“ Đồng tử ấy trả lời một tiếng rồi cúi đầu lui qua.

Hạng Thiếu Long nở nụ cười, bước vào ngạch cửa, vén rèm ra.

Không ngờ ở phía trong còn rộng hơn phía ngoài, trước giường là một chiếc rèm trúc.

Phụng Phi đang ngồi trên chiếu, lưng dựa vào gối mềm, phía trước có đặt một chiếc bàn, trên bàn có đặt chiếc đàn năm dây, đem lại cho người ta cảm giác yên tĩnh, thư thái.

Nàng ngược mặt nhìn gã, khuôn mặt của nàng thon thon, đôi mắt sáng như bảo thạch thật phù hợp với làn da trắng hồng.

Nhưng nàng có dáng vẻ tội nghiệp, khiến cho gã nhớ đến thái hậu Lý Yên Yên của nước Sở.

Chỉ cần là người biết thương hoa tiếc ngọc thì sẽ không nhẫn tâm làm tổn thương nàng. Đó chính là chỗ thu hút của nàng.

Nàng chỉ ngồi đó, nhưng phong thái cao nhã của nàng lộ ra hết, thân thể nhỏ nhắn của nàng khiến cho người ta như muốn ôm nàng vào lòng, chẳng trách nào cả Đồ Tiên cũng cảm thấy tò mò về nàng.

Về khoản này, nàng quả thật hơn hẳn Thạch Tố Phương và Lan Cung Viên.

Hai người nhìn nhau dò xét, nàng tiểu tử giả nam ở ngoài nói, „Tiểu thư! Cần trà hay cần rượu?“

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Đừng khách sáo, ta đến đây là để thỉnh tội với tiểu thư, không dám đến quấy rầy sự thanh tĩnh của tiểu thư.“

Phụng Phi cười khúc khích, „Thanh tĩnh? Con người ở trần thế lấy đâu ra thanh tĩnh? Xin mời Hạng đại nhân ngồi.

Tiểu muội, hãy bưng trà lên cho khách."

Khi Hạng Thiếu Long ngồi xuống, cổ dè nén dục vọng đối với nàng, đang định lên tiếng thì Phụng Phi dịu dàng nói, „Hạng đại nhân lần này đến thỉnh tội, không giống như tác phong trước nay của ngài, không biết là do bị kẻ khác ép hay là tự nguyện đến?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Ta và tiểu thư lần đầu tiên gặp nhau, có gì tiểu thư như rất hiểu Hạng mỗ này?"

Phụng Phi mỉm cười, chậm rãi nói, „Hạng Thiếu Long là nhân vật nổi tiếng ở sáu nước phía đông, Phụng Phi nghe đã quen tai. Huống chi trước khi đến nước Tần đã từng nghe Mỹ Mỹ phu nhân ở nước Ngụy nhắc đến đại nhân, cho nên có chút ấn tượng với đại nhân."

Hạng Thiếu Long sửng người, „Phụng Tiểu thư lần này cố ý từ chối biểu diễn, phải chăng... phải chăng?"

Phụng Phi hình như rất có hứng thú, nói với vẻ khích lệ, „Đại nhân cần gì phải lúng túng như thế? Có gì xin hãy nói chẳng?"

Hạng Thiếu Long cười khổ não nói, „Ta muốn hỏi tiểu thư phải chăng có ý dùng thủ đoạn này để gặp ta trước, ta vì sợ gây bất ngờ cho giai nhân, cho nên mới ngập ngừng như thế, đã khiến tiểu thư cười chê."

Phụng Phi bật cười, liếc gã, rồi chống tay trái lên cằm, dịu dàng cúi đầu nhìn chiếc nhẫn bạc tinh xảo, dịu dàng nói, „Hạng đại nhân đoán không sai, nhưng e rằng vẫn không đoán được Phụng Phi đến đây là không có lòng tốt. Chiếc nhẫn bạc này do thợ khéo nước Ngụy chế ra, có thể bắn ra độc châm, người trúng độc châm này thì sẽ mau chóng mất mạng."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đã là như thế, Phụng tiểu thư cố gì lại cho ta hay?"

Phụng Phi hững hờ tháo chiếc nhẫn ra, đặt trên bàn nhìn gã đầy ý vị nói, „Bởi vì ta đã thay đổi chủ ý! Từ sau khi đến nước Tần gặp Doanh Chính, thiếp thân mới hiểu tại sao có rất nhiều nhân tài như Thương ưởng, Tôn Diễn, Trương Nghi, Cam Nhung, Lâu Noãn, Phạm Tuy, Thái Trạch, Lý Tư, Lã Bất Vi, Hạng Thiệu Long cam chịu làm việc cho nước Tần. Mà nước Triệu dù có Liêm Pha, Lý Mục thì vẫn cứ thua, Tín Lăng quân bị trúng độc mà chết, Hàn Phi thì ngồi chơi xơi nước ở nước Hàn, người Yên không biết hiểu mình, người Tề chỉ biết suy nghĩ hão huyền, người Sở thì sống trong an lạc Thế lớn của sáu nước phía đông đã mất, Phụng Phi này cần gì phải làm kẻ tiểu nhân, lại còn phải mất mạng nữa?"

Hạng Thiệu Long không ngờ nàng nói ra những lời có kiến thức như vậy, lắc đầu chép miệng, „Phụng Phi tiểu thư quả thật là một nữ tử kỳ lạ. Song ta vẫn không hiểu tiểu thư tại sao lại thẳng thắn như thế, nếu tiểu thư không nói ra, chuyện này không ai biết."

Phụng Phi nói, „Chàng thật là ngốc nghếch, bởi vì người ta ưa thích chàng! Cho nên mới nhắc đến chàng. Giờ đây Hạng đại nhân là kẻ mà sáu nước phía đông muốn giết nhất. Cho nên đừng dễ tin bất cứ người nào, bao gồm cả những bằng hữu mà chàng đã từng ra ơn."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nhìn nàng, nhất thời không nói ra lời.

Phụng Phi nhoén miệng cười, „Đại nhân đừng hiểu nhầm, ưa thích ngài không phải là sẽ theo ngài, chỉ là cảm thấy ngài quả thật là một nhân vật anh hùng danh đồn không ngoa, ngày sau thiếp cũng rất khó quên được ngài, chỉ là như thế thôi.

Hạng Thiệu Long thở phào, lại cảm thấy có chút thất vọng. Phụng Phi này quả thật khiến cho người ta khó dò hơn cả tam tuyệt nữ Thạch Tổ Phương.

Phụng Phi đưa mắt ra ngoài cửa sổ, dịu dàng nói, „Đêm đã khuya! Hạng đại nhân trừ phi muốn Phụng Phi hầu hạ giấc ngủ, nếu không thiếp phải tìm

giấc mộng đẹp trong thời loạn thế này. Sáng mai thức dậy, thiếp sẽ lên đường rời khỏi nước Tần."

Hạng Thiếu Long suýt chút nữa buột miệng bảo nàng ở lại, nhưng trong lòng nhớ đến trong nhà vẫn còn hiền thê, nên chỉ đành đứng dậy cáo từ.

Đêm nay Lý Tư có lẽ sẽ thất vọng.

vừa mới bước xuống thang lầu, Kinh Tuấn lao đến, nói, „Mông Ngao đã qua đời!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 225: Khéo Bày Cạm Bẫy

S

au tang lễ Mông Ngao, Kinh Tuấn được chính thức phong làm đô kỵ thống lĩnh. Vì giờ đây y là nữ tể của Lộc gia, cho nên những nhân vật trong giới quân sự đều nể mặt Lộc Công, cho nên cũng ủng hộ rất nhiều.

ô Quả, Triệu Đại và Châu Lương đều được làm phó, thế là đô kỵ quân thuộc về phe phái của bị quân, không giống như trong đô vệ quân, là nơi tranh chấp giữa hai phe phái Lã Bất Vi và Lao ái.

Đương nhiên, giả sử hai phe này cấu kết với nhau, thì đó là một chuyện khác nữa.

Mười tám thiết vệ thì được tiểu Bân rất coi trọng, trở thành đầu lĩnh thân vệ của y, địa vị được nâng cao lên.

Hoàn Xi vẫn phụ trách huấn luyện cho quân tốc viện. Mông Võ và Mông Diễm sắp xếp công việc tang lễ xong, lập tức đem quân đánh nước Ngụy, để báo thù người Ngụy đã tham gia liên quân.

Trên cơ bản, nước Tần vẫn áp dụng sách lược làm thân với ở xa, đánh ở gần, chính là vỗ về ba nước Sở, Tề, Yên và dùng binh đao với tam Tấn.

Hạng Thiệu Long và Đằng Dực dắt người nhà quay về mục trường, mỗi ngày đều luyện đao và tập thuật xạ kỵ, lúc rảnh rỗi thì du sơn ngoạn thủy, cuộc sống rất an nhàn.

Xuân đi hạ đến, hôm ấy về đến An Long biệt viện, thì nhận được thư do Cẩm Thanh sai người đưa đến.

Thì ra nàng giai nhân ấy đã định ra ngày quay về, sẽ về Hàm Dương vào đầu thu. Trong thư tuy không nói một chữ về tình, nhưng lửa tình đã toát ra từng câu chữ.

Đào Phương không ngừng đưa tin về mục trường.

Lã Bất Vi vừa về đến Hàm Dương, thì đã đi Ba Thục, khiến cho người ta thắc mắc.

Lao ái và thái hậu Chu Cơ cũng quay về Hàm Dương.

Thái độ của Lao ái ngày càng hống hách hơn, cả những trọng thần như Xương Bình quân và Vương Lăng cũng không xem ra gì, chuyện gì cũng đưa Chu Cơ ra, tiểu Bân chỉ còn cách đứng nhìn.

Quản Trung Tà đánh thắng vài trận ở nước Hàn thì được thăng làm đại tướng quân, có ý đồ thay thế địa vị của Mông Ngao, nhưng thanh thế và thực quyền đương nhiên vẫn chưa bằng.

Huynh đệ Mông Võ, Mông Điềm liên tiếp thắng trận ở nước Ngụy, đánh vào kinh đô của người Ngụy, tiếng tăm tăng lên, trở thành những mãnh tướng mới.

Điều khiến cho Hạng Thiệu Long lo nhất, là Vương Hột quả nhiên trúng kế, nhân lúc Lý Mục đem quân đánh Tề, thì xuất binh đánh đất Thượng Đảng của người Triệu, Hạng Thiệu Long chỉ mong người do tiểu Bân phái đi sẽ kịp thời cảnh cáo được Vương Hột, nếu không trước sau đều gặp địch, tình huống sẽ rất không hay.

Trong lúc gã đang lo lắng, thì cuối tháng năm có tin đưa về, Vương Hột đã bị Lý Mục đánh bại ở Thượng Đảng, chết trên chiến trường, Vương Đao Hòa và Vương Bôn dắt theo tàn quân chạy về cố thủ ở Thượng Xuyên.

Chuyện Hạng Thiếu Long không mong nhất cuối cùng đã xảy ra. Mưu gian của Lã Bất Vi lại một lần nữa thành công. Mà những ngày hạnh phúc của Hạng Thiếu Long cuối cùng cũng kết thúc.

Khi Hạng Thiếu Long chạy đến cung Hàm Dương, cảm thấy một vầng mây u ám.

Từ mười sáu năm trước, khi Tín Lãng quân đem quân năm nước đại phá quân Tần ở ngoài thành Hàm Đan, người Tần chưa bao giờ có một đại tướng như Vương Hột chết trên chiến trường, sự đả kích lần này quả là không thể nào tính toán được. Khi Hạng Thiếu Long đến thư trai, những đại thần như Vương Lãng, Lý Tư, Xương Bình quân, Lao ái, Vương Quan, Thái Trách đều đứng ở ngoài cửa chờ tiểu Bân triệu vào.

Wang Lãng hai mắt đỏ ửng, dáng vẻ tưởng như già đi mấy năm, y bước đến Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói, „Bị quân không chịu gặp chúng tôi, chỉ bảo rằng chờ Thiếu Long đến rồi mới nói. Ta thấy Thiếu Long hãy vào gặp bị quân trước, rồi gọi chúng tôi vào sau!"

Lao ái rõ ràng là đang nghe lén, bực bội nói, „Đây là lúc mọi người sẽ bàn bạc với nhau, bị quân làm sao có thể tự nhốt mình lại, để cho ta và Thiếu Long cùng vào."

Mọi người đều lộ vẻ tức tối.

Hạng Thiếu Long vỗ vai Lao ái, trầm giọng nói, „Để ta thám thính tình hình giùm cho các vị! Lòng dạ của bị quân lúc này cũng là lòng dạ của chúng ta, mọi người phải hiểu được điều đó."

Dù cho Lao ái ngang ngược đến mức nào, tạm thời cũng không dám đắc tội với Hạng Thiếu Long, nói, „Vậy chúng tôi sẽ chờ ngài ở ngoài này, nhưng thái hậu cũng sắp đến."

Hạng Thiệu Long nghe y nói chưa được mấy câu thì đã nhắc Chu Cơ, trong lòng cảm thấy khinh bỉ, rồi bước vào trong thư trai.

Tiểu Bàn lưng dựa vào cửa, nhìn ra cửa sổ, đứng lặng lẽ.

Hạng Thiệu Long vẫn chưa lên tiếng, tiểu Bàn nói, „Người của chúng ta đã đi trễ một bước, khiến cho độc kế của tên gian tặc đó được thành công."

Hạng Thiệu Long không ngờ tiểu Bàn không những không đau đớn, mà càng bình tĩnh hơn lúc bình thường, nhất thời không nói ra lời.

Tiểu Bàn xoay người lại, mỉm cười, „Ta vừa phát ra mệnh lệnh, sai Thành Kiều và Đỗ Bích lập tức cầm quân đi đánh Thượng Đảng, đợi lát nữa sứ phụ bước ra, thì có thể cho bọn họ biết, quả nhân đau lòng vì cái chết của Vương Hột, cho nên đột nhiên sinh bệnh, lúc ấy Lao ái sẽ phái Mao Tiêu mượn cơ trị bệnh đến để thám thính tình hình, chúng ta có thể mượn cái miệng của Mao Tiêu để lừa Lao ái."

Hạng Thiệu Long giật mình, nói, „Lã Bất Vi quả thật đã cấu kết với Lao ái rồi sao?"

Nhưng đây là việc mà trong sách sử không nói!

Tiểu Bàn cười nhạt nói, „Thái hậu muốn ta phong cho Lao ái làm Trường Tín hầu, đồng cấp với Lã Bất Vi, còn Lã Bất Vi thì không phản đối, sứ phụ hãy nói đó là chuyện gì?"

Ngừng một lát rồi lại nói tiếp, „Ta đã nhiều lần muốn triệu Vương Tiễn quay về, nhưng đều bị Lã Bất Vi và Lao ái cản trở, nếu không có thái hậu cho phép, thì ta đây cũng chẳng làm được gì. Giờ đây quân đội của chúng ta đều bị kìm chế ở trong tam Tấn, ở Hàm Dương, ngoài ba quân phòng thủ, thì chỉ có quân tốc viện, binh lực chỉ có mười hai vạn người, không đủ sức để đánh Thành Kiều và Đỗ Bích, cho nên chỉ đành giả bệnh để dụ chúng

nổi loạn, rồi sư phụ hãy quét sạch bọn chúng, ngoài cách này thì không còn cách nào nữa."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Bị quân quả thật đã trưởng thành."

Tiểu Bàn nhìn lên, thở dài nói, „Từ ngày mẫu thân bị người ta hại chết, tất cả mọi chuyện đều bị ép buộc cả, chẳng có nhân tình đạo lý nào nữa."

Hạng Thiếu Long thở dài cùng với y, bước ra khỏi thư trai, khi mọi người vây quanh gã, Hạng Thiếu Long buồn bã nói, „Bị quân đã ngã bệnh!"

Tiểu Bàn đã giả bệnh ba tháng, việc tảo triều đều giao cho Chu Cơ xử lý.

Hạng Thiếu Long thì cùng Hoàn Xi chiêu mộ binh mã, quân tốc viện tăng lên đến năm vạn người, suốt ngày thao luyện ở ngoài thành Hàm Dương, lại tung tin ra cho Thành Kiều biết là sắp hành quân, đồng thời củng cố công việc phòng ngự và hệ thống thông tin.

Đến Lý Dung tiết, thì tin truyền về, Thành Kiều nghe tin tiểu Bàn bệnh nặng không những không chịu đem quân đi đánh Thượng Đảng, mà còn dàn hòa với người Triệu. Rồi tập trung mười lăm vạn quân, âm thầm đi đường vòng tiến về Hàm Dương.

Thuyền của bọn Thành Kiều trước tiên đến phía bắc của thành Hàm Dương, rồi mới lên vào.

Hạng Thiếu Long chú ý kỹ càng động tĩnh của bọn chúng, đang đêm điều ra hai vạn quân đô kỵ, lại thêm năm vạn quân tốc viện, phục kích quân Thành Kiều.

Ngoài ra lại tung hỏa mù rằng, quân của thành Hàm Dương sẽ đi diễn tập tại Tối Thành.

Cho nên khi có tin đại quân Thành Kiều sắp đến, cả thành Hàm Dương đều chấn động.

Tiểu Bàn lúc này cũng còn nằm trên giường, chỉ có những bọn tâm phúc như Xương Bình quân, Lý Tư mới biết được sự thật.

Lao ái và Chu Cơ rõ ràng rất lúng túng, bọn họ không hề biết Thành Kiều và Đỗ Bích công nhiên làm phản.

Lã Bất Vi vẫn trốn ở Ba Thục, khiến người ta không biết y có ý định gì, tóm lại chắc không phải là chuyện hay ho gì.

Tình trạng lộn xộn ở thành Hàm Dương càng làm cho bọn Đỗ Bích và Thành Kiều sơ suất hơn.

Điều này chẳng lạ gì, bởi vì không ai nghĩ được rằng vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai đã biết được bọn chúng sẽ làm phản vào bốn tháng trước.

Đối phó với hạng tướng lĩnh thiện chiến như Đỗ Bích, không thể dùng cách mai phục đột kích được, bởi vì y sẽ có đội quân tiên phong, biết được chắc chắn con đường phía trước không có vấn đề, thì quân ở phía sau mới tiến lên.

Nhưng Hạng Thiếu Long lại có kế hay của mình.

Gã chia đội quân ra thành hai, Hoàn Xi và Kinh Tuấn cầm một đội quân hai vạn người, nấp ở những chỗ vắng vẻ ngoài thành Hàm Dương. Còn gã và Đổng Dực thì cầm năm vạn tinh binh còn lại, ẩn mình trong mảnh rừng rậm cách xa đường hành quân của Thành Kiều lặng lẽ chờ đợi. Hôm nay thời tiết rất tốt, đội quân dẫn đầu của Thành Kiều đã cách Hàm Dương một trăm dặm về phía bắc, vì nghe quân giữ thành không ra thành nghênh chiến, chỉ chuẩn bị tử thủ, Thành Kiều và Đỗ Bích không hề tăng cường phòng bị.

Lúc này Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đang ở trên một ngọn đồi cao đầy cây cối, đưa mắt nhìn đại quân của kẻ địch.

Nếu Lã Bất Vi biết được giờ đây Thành Kiều đã giương ngọn cờ thảo phạt, Lao cứu giúp vương huynh tiến quân vào thành Hàm dương thì sẽ tức đến ói máu mà chết.

Hạng Thiếu Long nhìn thế trận của kẻ địch, khôi giáp sáng loáng, cờ hiệu bay phấp phới, đội ngũ chỉnh tề lắt đầu nói, „Đệ thấy Lã Bất Vi sớm đoán được tình hình Thành Kiều sẽ làm phản, nên cố ý mượn tay Thành Kiều để trừ khử bị quân và chúng ta, cũng để trừ khử Lao ái và thái hậu. Đến lúc đó y sẽ triệu hồi hai đại quân của Quân Trung Tà và huynh đệ họ Mông rồi quét sạch một mẻ lưới cả Thành Kiều lẫn Đỗ Bích, lúc đó y có thể ngồi lên vương vị."

Đằng Dực gượng cười, „Thì ra tam đệ hiểu rõ gian tặc đến thế, nói đến thủ đoạn, trừ tam đệ ra không ai là đối thủ của Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Lần này phải nên nói là Lã Bất Vi không phải là đối thủ của bị quân mới chính xác!“ Đằng Dực chép miệng, „Y cuối cùng đã trưởng thành!"

Lúc đó Châu Lương đến báo, cánh quân phía sau của kẻ địch cuối cùng đã vượt qua.

Hạng Thiếu Long biết thời cơ đã đến, hạ lệnh xuống một tiếng, toàn thể kỵ quân nhờ rừng rậm yểm trợ, đuổi theo ở phía sau.

Bọn họ tính toán rất chính xác, khi kẻ địch ngừng lại để nấu lửa nấu cơm, chính là lúc mà bọn họ đã sắp xếp xong thế bao vây!

Toán quân phía sau của Thành Kiều quả nhiên hoàn toàn không thể ngờ được có kẻ địch tấn công, vẫn cứ hạ trại ở sườn núi, nơi dừng chân là con đường quang đạo dẫn đến thành Hàm Dương, hai bên là cây rừng sum xuê, rậm rạp, doanh trại của năm vạn quân lấp kín hết sườn đồi và chân đồi.

Khi bọn chúng vẫn chưa có cơ hội lập các đài canh ở trên cao, năm vạn tân binh của Hạng Thiếu Long và Đổng Dực đã lặng lẽ men rừng mà đến.

Hạng Thiếu Long là người giữ nghiêm quân lệnh, biết rằng với tình thế trước mắt không thể nào nhân từ được, nên nghiêm rằng hạ lệnh giết chết toàn bộ kẻ địch nhờ vào rừng cây sum xuê rậm rạp, vây chặt kẻ địch lại, sau đó chờ đợi thời cơ tấn công. Khi trời hửng sáng kẻ địch đã thức dậy, cười nói ồn ào, chuẩn bị dùng điểm tâm.

Hạng Thiếu Long hạ lệnh tiếng trống nổi lên, năm vạn tân binh từ trong rừng rậm xông ra, phát động tấn công mãnh liệt.

Nơi ấy đã trở thành một trận đồ sát.

Kẻ địch ném bát cơm trong tay, cả ngựa cũng không kịp thắng, chỉ hoảng hốt tháo chạy thoát thân.

Sau mấy lần bị đột kích, cánh quân ở phía sau đã rối loạn, tất cả mọi người đều chạy thực mạng.

Sự rối loạn của cánh quân phía sau đã lập tức ảnh hưởng đến chín vạn quân chủ lực ở giữa, bọn chúng đang định quay về để tiếp cứu, Hoàn Xi và Kinh Tuấn mỗi người cầm một vạn tinh binh đánh tới vào hai bên sườn trái phải, khiến cho quân Thành Kiêu trước sau đều gặp địch, trận thế đại loạn.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực từ sau đánh tới, thế như chẻ tre, chỉ một chốc mà quân của Thành Kiêu đã lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn.

Thành Kiêu và Đổng Bích trở thành mục tiêu của phía Hạng Thiếu Long, bọn chúng cùng hàng ngàn thân vệ đang bị bao vây lại.

Hạng Thiếu Long tay cầm thanh Bách Chiến bảo đao dẫn đầu xông vào kẻ địch, tự tay chém chết Đổng Bích, đồng thời nghe theo lời dặn của tiểu Bàn, xử quyết Thành Kiêu ngay tại chỗ để từ hậu hoạn.

Trận này phía Hạng Thiếu Long chỉ bị thương hơn một vạn người, có thể nói là chiến tích rực rỡ.

Phản quân của Thành Kiêu bị giết đến bốn vạn người, còn tám vạn quân chạy không thoát thì đều đầu hàng.

Sáng hôm sau Hạng Thiếu Long mới sai người vào báo với tiểu Bàn.

Tiểu Bàn cả mừng, thân chinh ra ủy lạo binh sĩ.

Đêm ấy ngủ trong trướng của Hạng Thiếu Long.

Dùng cơm xong, tiểu Bàn cao hứng lên trên đồi cao cùng ngắm trăng với mọi người.

Vị Tần Thủy Hoàng ấy xem ra rất hào hứng, cười lớn mà nói rằng, „Ai có thể thay quả nhân diệt trừ Phổ Cao?"

Vương Lăng bước lên nói, „Chuyện này hãy cứ giao cho lão tướng!"

Bao gồm cả tiểu Bàn, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Vương Lăng gần đây đau buồn vì cái chết của Vương Hột, sức khỏe rất kém, chỉ nói đến hành quân e rằng cũng khó mà chịu nổi. Vả lại thế lực của Phổ Cao ở Đồn Lưu rất lớn mạnh, sẽ không chịu cúi đầu chịu bắt, lại thêm y có mối quan hệ chặt chẽ với người Triệu, cho nên chuyện này bề ngoài tuy xem ra rất dễ dàng, thực tế không đơn giản tí nào.

Vương Lăng đã nhiều năm không ra trận, lần này lại chịu đi, rõ ràng là có ý báo thù cho Vương Hột.

Tiểu Bàn cảm thấy hối hận, nhưng Vương Lăng đã nói ra miệng, nếu từ chối y, thì sẽ có ý chê rằng Vương Lăng đã già, đó chính là điều tổn thương nhất đối với người Tần.

Tiểu Bàn giả vờ vui mừng nói, „Vậy thì quả nhân sẽ phong cho Vương thượng tướng quân làm chủ soái, Hoàn Xi đại tướng quân làm phó soái, các người hãy mau chóng lên đường!"

Vương Lăng và Hoàn Xi vội vàng quỳ xuống tiếp chỉ.

Tiểu Bàn ung dung nói, „Muốn thắng được trận này, thì phải đánh nhanh thắng nhanh, khiến cho Phổ Cao lúng túng.

Nếu không để y cố thủ tại Đồn Lưu, lại có người Triệu chi viện, thì sẽ khiến cho chuyện này gian nan hơn nhiều!“ Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Hạng Thiệu Long càng lúc càng thấy vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này quả thực là kẻ có hùng tài đại lược, liệu việc như thần Còn chỗ uy lực hơn được mình, chính là chỉ tính đến sự lợi hại, tuyệt không để ý đến chuyện nhân nghĩa tình cảm, chỉ có những người lòng dạ sắt đá thì mới có thể bá chủ trong thời đại chiến tranh này.

Về đến trại soái, tiểu Bàn tìm Hạng Thiệu Long nói chuyện.

Tiểu Bàn cười khổ não nói, „Ta rất lo lắng Vương Lăng, e rằng y sẽ không chịu nổi cuộc xuất chinh lần này!“ Hạng Thiệu Long biết y có ý trách mình không chịu trả lời trước thở dài nói, „Bị quân muốn hạ thần làm gì?"

Tiểu Bàn chép miệng, „Dù cho ta có ý muốn trách ai, cũng không dám trách sư phụ! Trước khi cưỡi ngựa đến đây, ta đã từng nghĩ khi quay về triều, thì quét sạch luôn cả hai đảng Lã và Lao. Khi Lã Bất Vi quay về thì sẽ xử tử y ngay tại cửa thành, để kết thúc mọi việc, sư phụ cho rằng có thể làm được điều này không?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này rất nguy hiểm, đầu tiên là chúng ta vẫn chưa mạnh, mà hai đảng Lã Lao có quan hệ rất lớn, chỉ gia tướng trong hai phủ cộng lại cũng đã hai vạn người, người cần phải diệt trừ thì lại không ít,

vả lại bọn Quân Trung Tà đang cầm binh ở ngoài, quân đô vệ lại ở trong tay bọn chúng, lại thêm mối họa Phổ Cao vẫn còn đó, binh lực ở Hàm Dương của chúng ta vẫn không đủ, mong bị quân nghi kỹ lại!"

Tiểu Bàn rầu rĩ nói, „Ta cũng biết giờ đây vẫn chưa phải là thời cơ, nhưng chẳng lẽ ta phải đợi đến sau khi làm lễ đội mũ rồi mới ra tay hay sao? Đừng nói chờ đến hai năm, giờ đây chờ đến hai ngày ta cũng thấy quá dài!"

Hạng Thiệu Long nói, „Người làm chuyện lớn phải biết nhẫn nhịn, giả sử Lã Bất Vi nghe được tin, với sức ảnh hưởng và thủ đoạn của y, nói không chừng sẽ dựa vào Ba Thục để làm phản, đó không phải là phước của đại Tần ta.

Huống chi y có lẽ đã chuẩn bị đầy đủ, để đến khi Thành Kiêu làm phản xong thì đến lượt y giành lấy vương vị. Cho nên nếu chúng ta động thủ vào lúc này, nước Tần sẽ đại loạn!"

Tiểu Bàn gật đầu đồng ý, trầm ngâm một lát rồi nói, „Làm thế nào mới có thể triệu Vương Tiễn quay về?"

Hạng Thiệu Long nói, „Chuyện này hãy tiến hành trước khi bị quân làm lễ đội mũ! Lúc đó bị quân đã sắp nắm quyền lớn trong tay, không ai dám có ý gì đối với mệnh lệnh của bị quân! Đến lúc đó ngầm hạ ra mật chiếu, thì có thể giải quyết được chuyện này!"

Ánh mắt tiểu Bàn trở nên lạnh lùng nói, „Hãy cứ làm thế, ta phải gọi Vương Tiễn về, bọn gian tặc sẽ không biết được, lúc đó sẽ cho bọn chúng biết tay!“ Hạng Thiệu Long lặng lẽ một hồi, đột nhiên hạ giọng, „Tiểu Bàn, con hãy hứa với Hạng Thiệu Long này một chuyện!“ Tiểu Bàn gật mình, từ ngày đến nước Tần, đây là lần đầu tiên Hạng Thiệu Long gọi mình là tiểu Bàn, rồi tự xưng là Hạng Thiệu Long.

Trong ánh mắt tiểu Bàn ánh lên tia tình cảm sâu xa gật đầu nói, „Sư phụ hãy cứ nói, tiểu Bàn đang nghe đây!"

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Dù sau này xảy ra chuyện gì, con vẫn phải đối xử tốt với Thái hậu!“ Tiểu Bàn sững người cúi đầu suy nghĩ một chốc nói, „Lời sư phụ căn dặn tiểu Bàn nào dám không nghe, nhưng chỉ có thể hứa là chỉ một mình mẫu hậu, còn những kẻ khác thì không bao gồm trong đó!"

Hạng Thiệu Long biết y sẽ hạ quyết tâm sẽ giết chết hai đứa con của Lao ái và Chu Cơ. Gã biết cũng khó nhúng tay vào chuyện này cười khổ nói, „Thôi được, bị quân!"

Tiểu Bàn bước tới gần, đưa tay nắm lấy vai gã, ôm chặt vào nói với vẻ cảm động, „Sư phụ! Đừng rời xa tiểu Bàn được không? Chả lẽ người không muốn tận mắt thấy tiểu Bàn thống nhất thiên hạ, lập nên cơ nghiệp cho muôn đời sau hay sao?"

Hạng Thiệu Long cũng đưa tay ôm y lại buồn rầu nói, „Sư phụ cần phải rời khỏi, con phải tiêu hủy tất cả những sách vở ghi chép về sư phụ, không để lại dấu vết về sư phụ trong sách sử, đó chính là vận mệnh. Cho dù ta không dạy con làm như vậy, cuối cùng con cũng sẽ làm như thế!"

Tiểu Bàn ngạc nhiên nhích người ra, sững người nhìn gã rồi nói, „Làm sao có được chuyện ấy, con sẽ không bao giờ làm thế, không ai có thể quên được công ơn của sư phụ!“ Hạng Thiệu Long bình tĩnh ôm lấy vai y rồi nói, „Từ khi gặp nhau lần đầu tiên trong hoàng cung nước Triệu, Hạng Thiệu Long này đã xem con là con trai của ta, nhìn con trưởng thành, lại trở thành một bá chủ uy thế nhất thiên hạ, trong lòng cảm thấy rất an ủi, quả thực khó mà hình dung được. Cho nên cũng vì chuyện này, ta mới phải rời khỏi con, một mặt là vì ta đã hoàn thành được tâm nguyện của mẫu thân con, dạy cho con trai của nàng thành tài. Mặt khác cũng là đi tìm lý tưởng cho cuộc sống của ta. Chỉ sau khi ta đi, mối quan hệ giữa ta và con mới có thể hoàn toàn bị cắt đứt, hết lòng đi theo ước mơ của con, con hiểu chưa? Sau này chúng ta đừng thảo luận chuyện này nữa!"

Tiểu Bàn đôi mắt đỏ ửng, ngả đầu vào ngực gã như một đứa con ngoan, không nói gì nữa!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 226: Lời Tận Gan Ruột

B

a ngày sau bốn tiểu Bàn, Hạng Thiếu Long ban sư về triều.

Thái hậu và Lao ái cùng trăm quan văn võ ra ngoài thành nghênh tiếp.

Nhìn bề ngoài vẻ vui mừng của Chu Cơ là thật lòng, còn Lao ái thì có vẻ miễn cưỡng.

Lao ái không phải người ngu, mà là một hạng tiểu nhân đê tiện rất xảo quyệt, y biết mình là một người đứng ngoài.

Ngày sau bị quân chính thức đăng cơ, thái hậu Chu Cơ sẽ mất đi quyền phò chính, đó là lúc y thất thế.

Hạng Thiếu Long lại một lần nữa giữ vững thành Hàm Dương, trở thành người có thực lực nhất trong quân đội, khiến cho vương vị của tiểu Bàn càng vững chắc hơn, chỉ cần đánh được Phổ Cao nữa, thì đối tượng còn lại chính là hai đảng Lã Lao.

Song Lã Bất Vi đã ở đây gần mười năm, vây cánh cũng nhiều, thực lực rất mạnh.

Hàm Dương tuy là đô thành, nhưng về nhiều mặt cần có sự giúp đỡ của các quận huyện địa phương.

Quân đội của địa phương đều do quận úy phụ trách.

Quận thú chỉ quản về dân sự, còn quận úy chuyên trách về quân sự. Về mặt lý luận quân đội đều do một mình nhà vua nắm giữ, khi xảy ra chuyện, nhà vua sẽ ra lệnh cho các quận phát ra binh sĩ. Còn thuế quân đội thì cứ theo hộ, theo người mà trưng thu, mỗi người đàn ông khi đến tuổi quy định đều

phải phục dịch cho quốc gia hai năm, một năm gọi là chính tốt, một năm gọi là nhung tốt, đi giữ biên cương, gọi là quân thường bị.

Nhưng còn có những quân chuyên nghiệp, trở thành quân chủ lực của đại Tần.

Lã Bất Vi vì chuyện đào kênh của Trịnh Quốc cho nên đến chuyện điều động quân phòng vệ của địa phương, từ đó cũng giúp cho y tăng cường khống chế các địa phương. Cho đến khi hắc long xuất hiện, tiểu Bàn đặt ra chế độ tam công cửu khanh thì cục diện bị Lã Bất Vi lũng đoạn này mới bị phá vỡ.

Nhưng Lã Bất Vi đã nhân mấy năm qua xây dựng thế lực cho mình ở các địa phương, cho nên khi nổi loạn thì sẽ khó ứng phó hơn Thành Kiêu hoặc Lao ái nhiều.

Chỉ là y năm mơ cũng không ngờ được đối thủ của mình là Tần Thủy Hoàng, một tuyệt đại bá chủ hiểm có trong lịch sử Trung quốc lợi hại hơn y nhiều.

Về đến Hàm Dương việc đầu tiên là làm lễ tế trong tổ miếu.

Sáng hôm sau, sau buổi tảo triều, Chu Cơ gọi Hạng Thiệu Long vào cung Cam Tuyền.

Hạng Thiệu Long chẳng còn cách nào khác, đành cắn răng đi gặp Chu Cơ.

Vị thái hậu đương quyền có tiếng xấu đã lan ra toàn nước Tần này, gập gã trong một sảnh nhỏ ở nội cung, đuổi ra hết bọn cung nga xong, Chu Cơ nghiêm mặt nói, „Trường Tín hầu Lao phụng thường bảo rằng lần này quét sạch bạo loạn, y không hề tham gia một chút nào. Cả một kẻ làm thái hậu như ta đây mà cũng bị che giấu, rốt cuộc chuyện như thế nào?"

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, „Chuyện này sao nàng không tự hỏi đứa con của mình mà lại đi hỏi ta?“ đương nhiên không thể nói ra miệng như vậy cung kính bảo rằng, „Văn võ khác nhau, Trường Tín hầu không biết cũng là chuyện bình thường!“

Chu Cơ trợn mắt nói với vẻ không vui, „Tại sao cả đô vệ cũng không biết chuyện này? Hàn Kiệt không hề biết các người đang đánh nhau ở ngoài thành, cho nên không cách nào phối hợp!“

Quản Trung Tà cầm quân xuất chinh, Hàn Kiệt được thăng thành chính thống lĩnh, còn Hứa Thương thì làm phó.

Hạng Thiệu Long thản nhiên nói, „Lần này sở dĩ có thể thắng được, chính là ở bốn chữ xuất kỳ chế thắng, mà sở dĩ có thể trở thành kỳ binh tất phải có kế dụ địch, khiến cho địch nắm bắt thông tin sai lệch. Vì tai mắt của địch ở trong thành rất nhiều, cho nên đành phải có thủ đoạn khác lạ, mong thái hậu xét rõ!“

Chu Cơ sững người ra một lúc rồi buồn rầu chép miệng, „Đừng nói với ta những lời như thế được không, người và Chính nhi có thể thấy bất cứ ai, nhưng làm sao lại có thể giấu ta? Nếu các người không muốn Trường Tín hầu biết, ta sẽ không nói với y!“ Hạng Thiệu Long không ngờ Chu Cơ đột nhiên lại nói với mình bằng giọng điệu và dáng vẻ như thế, tình cũ nổi dậy, thở dài mà rằng, „Bị quân ngày càng trưởng thành, không giống như một đứa trẻ của lúc trước nữa. Chuyện mà y quan tâm giờ đây chính là làm cách nào để cai trị đất nước, thống nhất thiên hạ, những trở ngại trên con đường của y rốt cuộc rồi sẽ có một ngày bị y quét sạch, đó là con đường phải trải qua của một đấng quân vương, lịch sử sớm đã nói rõ điều này.“

Sắc mặt Chu Cơ bỗng trở nên trắng bệch, run giọng nói, „Lời này của Thiệu Long là có ý gì, chả lẽ Chính nhi phải đối phó với ta sao?“

Hạng Thiệu Long biết nàng vì sinh cho Lao ái hai đứa con, cho nên có tật giết mình, cho nên cười khổ mà rằng, „Bị quân đương nhiên không thể bất hiếu với thái hậu, nhưng đối với người khác, y không cần phải giữ chữ hiếu, dù cho trọng phụ hay giả phụ tất cả đều như nhau."

Chu Cơ hoang mang nhìn gã, rồi cúi đầu hạ giọng nói, „Hãy nói với Chu Cơ, Hạng Thiệu Long sẽ đối phó với nàng chứ?"

Hạng Thiệu Long lòng đầy cảm xúc, nói như chém đinh chặt sắt, „Dù cho có người kẻ kiếm ngang cổ Hạng Thiệu Long này, ta sẽ không làm tổn thương thái hậu!“ Chu Cơ nhẹ giọng hỏi, „Còn Trường Tín hầu?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên, rồi mới nói bằng giọng châm biếm, „Chỉ cần y trung thành với thái hậu và bị quân, vi thần đảm bảo y sẽ không xảy ra chuyện!"

vận mệnh đương nhiên không như thế!

Cuộc nổi loạn của Lao ái là cuộc đấu tranh nội bộ cuối cùng trước khi Tần Thủy Hoàng đội mũ. Lã Bất Vi cũng vì thế mà liên lụy.

Đột nhiên gã biết mình trở thành một nhân vật khuynh đảo triều chính nước Tần, cho nên Chu Cơ đã hạ mình hỏi ý kiến của gã.

Còn gã thì trở thành người duy nhất mà tiểu Bàn tin tưởng. Thậm chí cả Hàn Sấm đi, tiểu Bàn cũng không để trong lòng, nếu là người khác, không phải là cách chức, thì cũng bị chém đầu.

Chu Cơ lúc này hơi run, ngẩng đầu lên muốn nói nhưng lại im.

Hạng Thiệu Long dịu dàng nói, „Thái hậu có điều chi cần hỏi vi thần nữa?"

Chu Cơ buồn bã nói, „Hãy cho ta biết người ta phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long nắm bắt được hàm ý phía sau câu nói này, chính là nàng đã không khống chế được Lao ái cho nên trong lòng lo lắng.

Nói cho cùng tiểu Bàn rốt cuộc vẫn là con của nàng, tuy rằng mối quan hệ giữa hai người ngày càng xấu đi, nhưng nàng vẫn không chịu cùng với gian phu hại con mình.

Mà Lao ái thì muốn giữ quyền lực của mình.

Nhưng ai cũng biết đây là điều không thể, khi tiểu Bàn nắm quyền, Lao ái chỉ có kết cục thâm thảm.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lát, biết rằng nếu không nhân lúc này mà nói lời tận đáy lòng, về sau sẽ không còn cơ hội nữa, còn Chu Cơ có chịu nghe hay không thì đó là chuyện của nàng.

Đứng dậy đến trước mặt Chu Cơ ngồi xuống, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thản nhiên nói, „Nếu thái hậu chịu nghe lời của Hạng Thiếu Long này, hãy trao trả quyền lại cho bị quân, cùng với phụng thờ đại nhân quay trở về Ung Đô, vậy thì mâu thuẫn phát sinh giữa thái hậu và bị quân sẽ có thể giải quyết được!"

Chu Cơ lại giật mình hạ giọng kêu, „Thiếu Long người..." Đột nhiên phía sau có bước chân vang lên, hai người ngạc nhiên nhìn ra, chỉ thấy Lao ái xông vào với đôi mắt đầy lửa đố kỵ, trừng trừng nhìn hai người.

Hạng Thiếu Long trong lòng than thầm. Quả thật là tạo hóa trêu người, y rốt cuộc vẫn không thể xoay chuyển được tình thế Khi về đến Ô phủ, trong đầu Hạng Thiếu Long vẫn còn nhớ mãi ánh mắt đầy căm thù của Lao ái.

Băng dày ba xích không phải là vì cái lạnh của một ngày.

Sự đố kỵ của Lao ái đối với gã, không phải bắt đầu từ hôm nay. Y là một kẻ chỉ biết nhận chứ không biết cho. So ra thủ đoạn của Lã Bất Vi quả thật cao

minh hơn y nhiều. ở một mức độ nào đó, kẻ làm trọng phụ là Lã Bất Vi, tiểu Bàn cũng có thể chấp nhận được, nhưng sẽ không thể chấp nhận được một kẻ làm giả phụ như Lao ái.

Chỉ điểm này, Lao ái đã gieo xuống hạt giống sát thân cho mình.

Lịch sử đã sớm chứng minh rằng phàm những kẻ nào có thể trở thành nhà vua đều là hạng tàn độc, tiểu Bàn là hạng người đó.

Năm ấy khi tự tay giết chết Triệu Mục, thì hờn hờ đến báo với gã, gã đã biết rằng tiểu Bàn là một kẻ có đảm lược.

Mà lúc đó y chỉ là một đứa trẻ mười lăm tuổi.

Lần này y bày ra kết giết chết Thành Kiều và Đỗ Bích, đồng thời sai người đi trừ khử Phổ Cao, thì đã biết được bản chất vô tình thâm trầm của y.

Điều đó đương nhiên có liên quan đến bối cảnh xuất thân của y.

Đang lúc suy nghĩ mông lung, thì đã vào đến cổng của Ô gia. Chỉ thấy ở quảng trường đậu hai chiếc xe ngựa, mấy tên gia tướng của Cầm Thanh đang trò chuyện cùng bọn phủ vệ của Ô gia, thấy gã đến thì cung kính thi lễ.

Hạng Thiếu Long vui mừng ra mặt, nhảy xuống ngựa kêu lên, „Phải chăng Cầm thái phó đã quay về?"

Một kẻ trong đó trả lời, „Vừa mới quay về sáng nay!"

Hạng Thiếu Long dâng lên trong lòng ngọn lửa tình yêu, chạy vào trong phủ.

Chỉ thấy trong đại đường, nàng tuyệt thế giai nhân mà mình ngày đêm mong đợi, người mặc y phục màu trắng, đang cười nói cùng với bọn Kỷ Yên Nhiên ngoài ra còn có Thiệu Lan, Châu Vi và bọn trẻ.

Thấy Hạng Thiếu Long, Cầm Thanh vui mừng đến nỗi khó giấu được, nhưng thần sắc thì vẫn cứ bình tĩnh, rõ ràng là nàng đang kiềm chế bản thân. Ô Đình Phương cười, „Thanh tử đang nhớ người nào đó của chúng ta cho nên mới quay trở về sớm!"

Cầm Thanh lập tức đỏ mặt, lườm Ô Đình Phương đáng vẻ đáng yêu vô cùng.

Hạng Thiếu Long cố nén ý muốn ôm nàng vào lòng, chen vào giữa nàng và Triệu Chi, cười nói, „Cầm thái phó hơi ốm, nhưng vẫn còn xinh đẹp lắm!"

Cầm Thanh hớn hờ nói, „Cầm Thanh tuy không ở Hàm dương, nhưng thanh uy của thượng tướng quân cũng như sấm nổ bên tai, lần này đến thật khéo! Vừa lúc thượng tướng quân khai hoàn trở về!"

Thiệu Lan cười nói, „Hai người đừng giả vờ giả vịt nữa, ở đây toàn không phải là người ngoài cần gì khách khí đến vậy!"

Kỷ Yên Nhiên giải vây cho Cầm Thanh nói sang chuyện khác, „Thanh tử bảo Lã Bất Vi đến Ba Thục, thì cố gắng lôi kéo các tộc lớn ở nơi này, điều vô sỉ nhất là việc giảm thuế là do Lý Tư, nhưng y lại bảo đó là công lao của mình!"

Châu Vi nói, „Điều đáng hận nhất là y đã nhiều lần đến gặp Thanh tử, khiến cho Thanh tử phải đi tránh nơi khác!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Bởi vì y đã tính sai, tưởng rằng Thành Kiêu có thể trừ khử chúng ta, cho nên mới không cần kiềm chế mình!"

Rồi tiến sang Cầm Thanh nói, „Ngày mai chúng tôi sẽ về mục trường. Cầm thái phó có chịu đến đó để sống nửa đời còn lại không?"

Cầm Thanh đỏ ửng mặt, giận dữ nói, „Chức quan của ngài ngày càng lớn, nhưng cũng ngày càng không biết đến dài ngắn Không nói chuyện với ngài nữa, người ta phải gặp thái hậu và bị quân đây!“ Hạng Thiệu Long cả gan nắm lấy tay nàng ghé vào vai nàng nói, „Mặc cho Cầm thái phó có đến đây đi chẳng nữa, đêm nay Cầm thái phó phải qua đêm ở đây!“ Ô Đình Phương đang lắng nghe, thấy thế thì cười rằng, „Thanh tử sớm đã chấp nhận nhưng là ngủ chung giường với tỷ muội bọn thiếp, hì hì! Thượng tướng quân xin thứ lỗi!“

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Vậy thì còn gì bằng nữa!“

Bọn nữ nhân đều cười ầm lên.

Hạng Thiệu Long đã dẹp ra một bên chuyện của Chu cơ, Lao ái.

Từ thời khắc này, cuộc sống thật là tươi đẹp.

Sáng hôm sau, hai nhà Hạng Đăng quay về mục trường, cùng đi đường nhiên không thể thiếu Cầm Thanh.

Mười ngày sau Vương Lăng và Hoàn Xi tập hợp được mười lăm vạn đại quân, tấn công Đồn Lưu, còn Phố Cao thì phát ngọn cờ báo thù cho Thành Kiêu, phản Tần đầu Triệu.

Vương Bôn và Vương Đoan Hòa nhiều lần bị Lý Mục đánh lui, đổi thành thế thủ, cố gắng giữ vững Các quận ở phía đông, tình thế rất nguy ngập.

Lúc ấy Hoàn Huệ vương của nước Yên bị bệnh chết, thái tử Đan lên ngôi kế vị. Hàn Sấm trước nay thân thiện với thái tử Đan, hai nước cùng bắt tay chống Tần, chặn lại đường tiến sang phía đông của Quân Trung Tà và anh em họ Mông.

Hạng Thiệu Long và Đăng Dục sống những ngày an nhàn tại mục trường. Còn hơn hai năm nữa mới đến ngày làm lễ đội mũ của tiểu Bàn, nhưng

trong những ngày này, ai có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Hôm nay Xương Văn quân và Lý Tư đến mục trường thăm bọn họ, mọi người gặp nhau, nên rất vui mừng.

Khi Hạng Thiếu Long và Đổng Dực dắt hai người cỡi ngựa thăm thú các nơi, Xương Văn quân nói, „Lã Bất Vi vừa quay về, mỗi quan hệ giữa y và Lao ái rõ ràng đã cải thiện, thường hay đến Túy Phong lâu uống rượu! Lại còn đem nhường Bạch Nhã Nhã cho Lao ái nữa!“ Lý Tư lạnh lùng nói, „Theo ta thấy, y muốn lập lại gian kế của Thành Kiêu chính là xúi giục Lao ái làm phản, nói không chừng lại còn ủng hộ đứa con của y và thái hậu lên làm vua, rồi sau đó trừ khử Lao ái, tự lập mình làm vua.

Bởi vì giờ đây thế lực ở địa phương của Lao ái rất lớn mạnh, cho nên chuyện này không phải là không thể làm được!"

Xương Văn quân tiếp lời, „Nhưng có một chuyện rất kỳ lạ, sau khi Thiếu long quay về mục trường, thái hậu tìm bị quân nói chuyện, chủ động trao trả một ít quyền lực rồi đến sống ở Ung Đô, Lao ái giờ đây thường đi về giữa Ung Đô và Hàm Dương, song những chuyện quan trọng phải có thái hậu gật đầu mới thành."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm thấy an ủi, Chu Cơ coi như cũng chịu nghe lời mình, khiến cho mối quan hệ giữa nàng và tiểu Bàn có bước chuyển ngoặt.

Đổng Dực nói, „Về phía Mao Tiêu có tin tức gì?"

Xương Văn quân lạnh lùng, „Y bảo rằng Lao ái đang xây dựng thế lực ở Ung Đô, có một chuyện quan trọng các người vẫn không biết, lệnh đệ đã trở thành thành thủ của Ung Đô, Ung Đô là nơi có thái miếu, thuộc quyền quản hạt của Lao ái, có thể nói giờ đây Ung Đô đã lọt vào tay của y!“ Hạng Thiếu Long đã sớm biết Lao ái sẽ giành một ít vốn, nếu không thì làm sao có thể dấy binh nổi loạn!

Đặng Dực lại hỏi về chuyện Vương Lăng và Hoàn Xi.

Lý Tư chép miệng, „Trong lòng bị quân cũng rất lo lắng. Phổ Cao đã nổi loạn, quân dân Đồn lưu lại cố thủ không ra, Vương thượng tướng nhất thời không làm gì được, điều đáng lo nhất là khi mùa đông đến có lợi cho thủ mà không lợi cho công, huống chi giờ đây Lý Mục vẫn còn đó."

Xương Văn quân chép miệng, „Không biết Lã Bất Vi vô tình hay hữu ý, lấy cớ rằng kênh đào Trịnh Quốc sắp hoàn thành cho nên đã điều động người của các địa phương đi đào kênh, khiến cho chúng ta không còn cách nào để điều binh, chúng tôi đang rất lo lắng về chuyện này!"

Hạng Thiệu Long bất đồ dâng lên ý hối hận, nếu hôm ấy mình chấp nhận cầm quân đi đánh Đồn Lưu thì Vương Lăng không cần phải nhọc sức thế này!

Nhưng điều này đã trở thành hiện thực không thể thay đổi được.

Trong lòng dâng lên cảm giác không yên!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 227: Trù Tính Việc Quân

M

ột tháng sau, điều không may mà Hạng Thiếu Long nghĩ đến cuối cùng đã trở thành hiện thực.

Lý Mục đột nhiên đem quân đến Đồn Lưu, đánh bại quân Tần, Vương Lăng và Hoàn Xỉ tháo chạy liểng xiểng, rút về phía tây nam cách Đồn Lưu khoảng trăm dặm, đóng quân tại Trường Tử thành gần sông Lộ Thủy, hao tổn mất gần ba vạn người.

Vương Lăng buồn rầu, lại thêm mệt mỏi quá độ, về đến thành Trường Tử được hai ngày thì phát bệnh mà chết.

Trong bốn thượng tướng quân, ngoài Vương Tiễn thì Mông Ngao, Vương Hột và Vương Lăng đều lần lượt mất trong vòng hai năm, đó là một sự đả kích nghiêm trọng chưa từng có đối với người Tần.

Giờ đây danh tướng của nước Tần chỉ còn Hạng Thiếu Long và Vương Tiễn.

Những tướng khác như Hoàn Xỉ, Mông Võ, Mông Diêm, Vương Đoan Hòa, Quán Trung Tà vẫn chưa đủ tài.

Đến nay kế hoạch đông tiến của nước Tần tạm thời bị phá vỡ.

Nếu Hạng Thiếu Long không đại phá được liên quân năm nước, lại bình định được cuộc nổi loạn của Thành Kiêu và Đỗ Bích, nhà Tần có lẽ sẽ dời đô tránh nạn như người Sở.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực được triệu về Hàm Dương, cả hai không muốn thê nhi của mình mệt mỏi, nên khuyên họ ở lại mục trường.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đã bắt đầu quen với việc họ phải đi xuất chinh, nhưng lần này có lẽ phải đối mặt với một tuyệt đại danh tướng như Lý Mục, cho nên dặn dò bịn rịn rồi mới để bọn họ quay về Hàm Dương.

Hạng Thiệu Long đi thẳng đến hoàng cung gặp tiểu Bàn, Đổng Dực đi tìm Kinh Tuấn, tiểu Bàn gặp gã trong thư trai nói, „Lần này Vương Lăng đã bị Lã Bất Vi hại chết!"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên hỏi, „Sao lại có chuyện này?"

Tiểu Bàn vẫn đứng yên, mắt nhú lại, Hạng Thiệu Long nhìn đến nỗi mà lạnh mình, y lạnh lùng nói, „Quả nhân đã sớm nghĩ rằng người Triệu sẽ đi giải vây cho Đồn Lưu, cho nên lệnh cho Quân Trung Tà tấn công người Triệu để kìm chế Lý Mục, nào ngờ Lã Bất Vi lại cản trở, lại được Lao ái ủng hộ, cho nên nhiều lần kéo dài, đến rốt cuộc thì bại ở Đồn Lưu. Món nợ này quả nhân sau này sẽ tính hết với bọn chúng."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „Chuyện này đến lượt bọn chúng quản sao?"

Tiểu Bàn tức giận nói, „Đương nhiên bọn chúng không thể quản được, chỉ hận là quả nhân đã từng hứa với thái hậu, phàm là có điều động từ mười vạn quân trở đi, thì phải được bà ta đóng dấu đồng ý. Theo Mao Tiêu nói, quả nhân đã đưa thư cho thái hậu, Lao ái cố ý sai người ngăn trở, đến mười ngày sau mới dâng đến tay thái hậu, đến khi đưa về thì trễ mất nửa tháng, sau chuyện này quả nhân vốn phải truy cứu trách nhiệm, thái hậu lại bảo vệ cho Lao ái. Vương thượng tướng chết thật là oan uổng!"

Hạng Thiệu Long cười khở nói, „Té ra thái hậu nghe hạ thần khuyên nhủ, dời đến Ung Đô nhưng cũng có điều bất lợi!

Tiểu Bàn lắc đầu nói, „Chuyện này không liên quan đến sự phụ, vấn đề xuất phát là Lã Bất Vi và Lao ái, một ngày hai người này vẫn còn thì chúng ta

đừng mong thống nhất thiên hạ. Từ xưa đến nay, trước tiên phải làm yên ở trong rồi mới đánh ở ngoài, giờ đây nội bộ không yên, làm sao bình định được sáu nước, làm nên đại nghiệp cho ngàn sau!"

Ngừng một lát rồi nói, „Giờ đây khi gặp Lý Mục, hầu như mỗi trận mỗi thua, kẻ này một ngày không trừ, chúng ta không thể nào đánh vào Hàm Đan!“ Hạng Thiệu Long nói, „Giờ đây quyền lực ở nước Triệu phải chẳng vẫn còn trong tay thái hậu Hàn Tinh?"

Tiểu Bàn trả lời, „Triệu vương của hiện tại còn tệ hơn cả Hiếu Thành vương, chìm đắm trong tửu sắc, lại hay nghi ngờ đổ ky, hừ! Không ai hiểu rõ y bằng ta. Rốt cuộc rồi sẽ có ngày y chết trên mình nữ nhân, sẽ rất mau chóng thôi.

Hàn Tinh tuy khôn khéo lợi hại, rốt cuộc vẫn là nữ nhân, chỉ biết say mê Quách Khai, để tên tiểu nhân này nắm giữ triều chính, quấy rối quân vụ, nếu không Lý Mục nói không chừng đã sớm đánh đến đây!"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Chẳng phải có lời đồn rằng Bàn Noãn chính là diện thủ của Hàn Tinh hay sao"

Tiểu Bàn rất căm ghét người Triệu nói, „Hàn Tinh dâm loạn cung cấm, cho nên có diện thủ chẳng phải là điều lạ!"

Rồi thở dài nói, „Quả nhân thật không muốn sư phụ đi đánh Đồn Lưu, song không còn ai hợp hơn! Mà chuyện này chính là điều Lã Bất Vi và Lao ái mong muốn nhất!“ Hạng Thiệu Long thắc mắc, „Bị quân có gì nói thế?"

Tiểu Bàn như không dám đối diện gã, bước đến gần cửa sổ, nhìn ra vườn đầy tuyết phủ, xoay lưng lại với gã chậm rãi nói, „Bởi vì ta hiểu mối quan hệ giữa sư phụ và Lý Mục, cho nên trừ phi sư phụ hứa rằng không có bất cứ lòng riêng nào, nếu không ta sẽ không để cho sư phụ xuất chinh! Bởi vì Lý Mục không phải là Bàn Noãn hay Hàn Sấm, nếu sư phụ mềm lòng, thì chắc chắn sẽ bại!"

Hạng Thiệu Long giật mình nói không ra lời. Tiểu Bàn hiểu rõ gã cũng giống như gã hiểu rõ tiểu Bàn vậy. Người mà gã không muốn gặp trên chiến trường nhất chính là Lý Mục, suy nghĩ này đã bị y biết được. Song sự thật trước mắt là gã phải quyết chiến một trận với Lý Mục. Nếu không, không những Hoàn Xỉ không thể sống quay trở về, mà ngay cả Vương Bôn và Vương Đoan Hòa cùng các quận phía đông sẽ lại rơi vào tay Lý Mục.

Gã có thể thắng được Lý Mục không?

Đó là chuyện mà ngay cả Vương Tiễn cũng không thể nắm chắc được!

Hơi thở của tiểu Bàn trở nên nặng nề.

Hạng Thiệu Long nghiêng răng nói dứt khoát, „Được! Hạng Thiệu Long này sẽ phân cao thấp với Lý Mục trên chiến trường. Bất luận ai còn ai mất, đó đương nhiên là kết cuộc của một binh sĩ!"

Tiểu Bàn xoay người lại, cả mừng nói, „Có mấy câu này của sư phụ, đủ cho quả nhân yên lòng!"

Hạng Thiệu Long nói, „Bị quân có thể cho hạ thần bao nhiêu nhân mã?"

Tiểu Bàn vui vẻ nói, „Thế nào cũng phải đợi đến mùa xuân, sư phụ mới có thể lên đường được, gần đây Lã Bất Vi điều động nhiều binh lính đi đào kênh Trịnh Quốc, giờ đây người có thể dùng không còn nhiều, may mà sư phụ cần những binh lính tinh nhuệ!"

Hạng Thiệu Long nghe mà lo lắng.

Triệu binh của Lý Mục có tiếng nhất ở các nước phía đông. Hai vạn quân thiết kỵ dưới cờ của y, cả người Hung Nô rất giỏi thuật xạ kỵ mà cũng phải chịu thua, tinh binh đoàn của Ô gia giờ đây chỉ còn lại hai ngàn người, với tình hình như thế, muốn thắng được Lý Mục không phải là chuyện dễ.

Tiểu Bàn tính toán một hồi, rồi nói với vẻ chắc chắn, „Ta có thể cho sự phụ hai vạn kỵ binh, ba vạn bộ binh, đều là những binh lính thiện chiến, còn phó tướng thì sự phụ cứ lựa chọn, lại thêm quân của Hoàn Xỉ đang đóng ở Trường Tử thành, tổng binh lực có thể lên đến mười hai vạn, nghe nói quân của Lý Mục khoảng mười vạn, vậy thì có thể cân bằng với nhau!"

Hai người bàn bạc tiếp một hồi. Tiểu Bàn cho gọi Xương Bình quân đến thương lượng. Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân cùng nhau rời khỏi thư trai.

Hạng Thiếu Long nén không được hỏi, „Việc đào kênh Trịnh Quốc gây khó khăn cho chúng ta nhiều đến thế sao?"

Xương Bình quân chép miệng, „Đào kênh Trịnh Quốc đương nhiên là hao tổn rất nhiều nhân lực, vật lực, nhưng chủ yếu Lã Bất Vi muốn dùng địa phương để chống lại trung ương, dùng một hình thức khác để kiềm chế quân chính của đại Tần ta. Nhất là giờ đây y cấu kết với Lao ái, thái hậu nhiều khi đứng về phía bọn chúng. Bọn quân cũng đành bó tay, cũng giống như chuyện Vương Lăng chết oan uổng vừa rồi!"

Hạng Thiếu Long nhớ đến Vương Hột và Vương Lăng, thù mới hận cũ, xông lên trên đầu!

Còn hai năm nữa, gã đã có thể báo được đại thù.

Xương Bình quân cùng gã bước ra cửa điện, hạ giọng nói, „Mao Tiêu đưa tin về, nhờ Lã Bất Vi ngầm ủng hộ Lao ái đã bí mật lập ra một bè đảng, chuyện này cả thái hậu cũng bị giấu!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Bè đảng gì?"

Xương Bình quân nói, „Đó là một tổ chức bí mật, người đứng vào tổ chức này phải lập lời thề độc, chỉ tận trung với Lao ái, sau đó Lao ái sẽ tìm cách

cài bọn chúng vào các chức vụ trong quân đội và chính quyền, để đến khi sau này làm loạn, thì sẽ giúp y!“ Ngừng một lát rồi tiếp tục nói, „Theo bị quân dự tính âm mưu của Lao ái và Lã Bất Vi sẽ được thực hiện khi tiến hành lễ đội mũ bởi vì theo lễ pháp, bị quân phải đến thái miếu ở Ung Đô để làm lễ, mà Lao ái thì có thể dùng thân phận phụng thừa để sắp xếp mọi thứ, vì Ung Đô toàn là người của y, nên tạo phản dễ hơn gấp trăm ngàn lần ở Hàm Dương, song chúng ta đã đoán được cho nên cũng không thể để cho chúng thành công!"

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „âm mưu của chúng đã sớm được thực hiện, trước tiên là Vương Hột, sau đó là Vương Lăng, nếu chẳng phải Hoàn Xi cũng là tướng giỏi, e rằng cũng khó mà tránh được. Lã Bất Vi rất cuộc vẫn là cao thủ mưu lược, đã lần lượt trừ khử từng người của chúng ta, giờ đây thì đến lượt ta!"

Xương Bình quan lo lắng nói, „Thiếu Long đừng nói những lời không may như thế, giờ đây đại Tần ta ngoài Thiếu Long và Vương Tiễn, không còn ai là đối thủ của Lý Mục nữa, Thiếu Long phải lấy lại ý chí phò trợ bị quân!"

Hạng Thiếu Long nhớ tới Lý Mục rầu rĩ nói, „Thì cũng phải tận lực vậy!"

Xương Bình quân đề nghị, „Hay là chúng ta tìm Lý Tư bàn bạc?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu, cáo từ rồi quay về đô kỵ quan thuộc.

Đặng Dực và Kinh Tuấn nghe gã báo lại tình hình, Đặng Dực nói, „Bị quân nói rất đúng, trên chiến trường không có chỗ cho tình riêng. Bởi vì đó không phải là chuyện của hai người mà là liên quan đến hàng ngàn vạn sinh mạng của binh tướng, lại còn có thể nghi của họ, lại còn có vinh nhục của quốc gia."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Đệ lại không nghĩ nhiều đến thế!"

Đặng Dực trầm ngâm, nghiêm giọng nói, „Ta có một đề nghị, chính là lập tức chọn lựa tinh binh, sau đó tập trung bọn họ ở mục trường, huấn luyện cho bọn họ như đã huấn luyện tinh binh đoàn, rồi sẽ do các đệ tử binh của chúng ta như Kinh Thiện, Ô Ngôn là quân hầu, mỗi hầu cầm năm ngàn binh, vậy thì chúng ta có thể phát huy được năng lực tác chiến lớn nhất!“ Hạng Thiếu Long lấy lại tinh thần, nhớ đến những phương thức huấn luyện của bộ đội đặc chủng ở thế kỷ hai mốt, cả mừng chấp nhận.

Mười ngày tiếp theo, Hạng Thiếu Long và Đặng Dực chọn được bốn năm nghìn người trong quân tước viện, đô kỵ, đô vệ và cấm vệ, chia thành cửu khúc, do mười tám thiết vệ là chính phó quân hầu. Cứ mỗi khúc là một quân, bọn Kinh Tuấn, Ô Quả và Triệu Đại trở thành quân thống lĩnh, còn mình thì trở thành đại thống soái, Đặng Dực làm phó, Châu Lương đương nhiên trở thành đầu lĩnh trong đội thám tử, hai ngàn tinh binh đoàn còn lại của Ô gia thành thân vệ cho mình!

Những người này đa số nhiều lần theo Hạng Thiếu Long xuất chinh, nghe Hạng Thiếu Long cầm quân, thì sĩ khí dâng trào, nguyện sẽ liều chết.

Lã Bất Vi và Lao ái hợp tác với nhau, rất mong gã đi sớm chết sớm, mãi mãi không thể về được Hàm dương.

Hạng Thiếu Long được lệnh tiểu Bân nên toàn quân dời ra mục trường, ngày đêm huấn luyện, hy vọng trong ba tháng này có thể luyện thành một tinh binh đoàn lớn mạnh hơn trước.

Hôm nay vì tuyết rơi nhiều, các binh sĩ đều tránh ở trong mục trường, khi Hạng Thiếu Long cùng dùng cơm tối với thê nhi, Kỷ Yên Nhiên nói, „Nói cho cùng, binh pháp chính là thuật đối trá. Tôn Tử đã từng nói binh pháp phải có trá ngụy, nay Yên Nhiên thấy phu quân đại nhân luyện binh cũng là như thế, nhất là phương pháp ẩn mình, trong thiên hạ không ai bằng. Nhưng chưa nghe phu quân đại nhân có cách gì có thể chế địch!“

Cầm Thanh dịu dàng nói, „Yên Nhiên nói cũng rất có lý, thế lực của Phổ Cao tại các nước phía đông rất lớn mạnh, y đã nhiều lần tu sửa Đồn Lưu thành cao hào sâu. Giờ đây y không lo chúng ta tấn công mà lại có thể lấy nhân nhả để đánh mệt nhọc, lấy tĩnh để chế động, những người tinh thông binh pháp như Vương Lăng, Hoàn Xỉ trong tay lại có binh sĩ tinh nhuệ nhưng cũng thua trận, có thể thấy Phổ Cao không phải là hạng như Triệu Quát, lại thêm Lý Mục đang nhòm ngó, Thiếu Long đừng ý vào cái dũng của kẻ thất phu!"

Hạng Thiếu Long nghe mà lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Chiến thuật lần này là phải đánh thành, phải ứng phó với lối đánh đột kích của Lý Mục, cho nên nếu tưởng rằng dựa vào cách bình thường để thủ thắng, thì quả thật là vọng tưởng. Vấn đề lớn nhất là quân trong tay của Hoàn Xỉ vừa mới bại trận. Binh lực của mình lại không đủ, không thể đồng thời ứng phó với cả hai chiến tuyến. Huống chi Phổ Cao trước nay cao thâm khôn lường. Lý Mục là một thiên tài quân sự, trận này không cần đánh cũng biết được kết quả.

Ô Đình Phương nói, „Sao không phái người lên vào thành Đồn Lưu?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Kẻ địch chắc chắn sẽ đề phòng, vả lại Đồn Lưu vốn là của nước Triệu, người Tần lên vào khó mà che giấu được!“ Hạng Thiếu Long cố nhớ lại những trận đánh thành trong vòng hơn hai ngàn năm, suýt nữa đầu cũng muốn bể ra, nhất thời không nghĩ ra được diệu kế gì, chỉ đành vậy thôi.

Sau bữa cơm, Hạng Thiếu Long nằm trên giường, bắt đầu suy nghĩ. Bọn Kỷ Yên Nhiên không muốn quấy rầy gã, lặng lẽ ngồi một bên.

Hạng Bảo Nhi thì đã đi ngủ cùng tỷ muội họ Điền.

Bốn góc đều có lò sưởi, khiến cho họ không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Hạng Thiếu Long nhớ lại trong Mặc Tử kiếm pháp có nói, đạo vây thành thì phải vây bốn phía, nhưng nên mở ra một phía để thừa đường sống, dự cho kẻ địch đột phá vòng vây. Nhưng rõ ràng không thích hợp ở thành Đồn Lưu. Bởi vì có Lý Mục ở đó, gã không thể nào vây được.

Nói cho cùng, đánh thành cũng chẳng qua là thực hiện bốn bước, vượt hào, tấn công vào cửa thành và tường thành, trèo lên thành và cuối cùng là chiến đấu trên đường phố.

Vì phía địch có thành hào bảo vệ, lại có được ưu thế ở trên cao mà mình thì ở dưới thấp, lại thêm bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển thủ thành công, xông ra khỏi thành đột kích cướp trại, cho nên nếu bên mình cứ theo quy tắc thông thường thì sẽ thất bại ngay. Nếu mình là Lý Mục, thì sẽ ngay lúc quân Tần mệt mỏi, đem quân tấn công, lúc đó toàn quân không chết thì đã là ơn đức của trời đất.

Làm thế nào mới có thể thay đổi được tình thế bị động này?

Chỉ tiếc là Phổ Cao không thích ngựa gỗ, nếu không thì có thể lập lại cái kế con ngựa thành Trĩ của phương tây.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, cả mừng ngồi dậy vỗ đùi kêu, „Ta đã nghĩ ra rồi!"

Tám bản đồ trải trên chiến, Đổng Dục, Kinh Tuấn và mọi người đều chú ý nhìn, nhưng không biết Hạng Thiếu Long muốn làm gì.

Gã chỉ một thành lớn tên gọi là Trung Mâu ở biên giới nước Triệu nói, „Thành này là một nơi quan trọng ở biên giới phía nam nước Triệu, cách kinh đô nước Triệu là Hàm Đan một trăm hai mươi dặm về phía bắc, còn Đồn Lưu thì cách đó một trăm ba mươi dặm về phía nam, cho nên từ Trung Mâu đi đến Hàm Đan hay Đồn Lưu, lộ trình không xa nhau bao nhiêu. Nhưng phía đông của Trung Mâu là con quan đạo thông về phía Hàm Đan,

khoái mã chỉ mất ba ngày thì có thể đến được Hàm Đan, nếu chúng ta có thể đoạt lấy thành này, các người bảo Triệu vương sẽ có phản ứng gì?"

Đặng Dực vô án khen rằng, „Đương nhiên là hoảng hồn thất sắc, sợ rằng chúng ta sẽ đánh vào kinh thành!"

Cầm Thanh nhú mày nói, „Trung Mâu nằm ở biên giới Triệu Ngụy, trước nay canh giữ rất nghiêm ngặt, làm sao có thể dễ dàng bị các người hạ được? Huống chi ở phía nam của Hàm Đan còn có trường thành bảo vệ kinh đô, người Triệu đóng quân ở đây, bốn vạn người của các người nếu đi sâu vào, quả thực rất nguy hiểm!"

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Phu quân đại nhân tất sẽ có diệu kế khác, Thanh tử hãy nghe tiếp!“ Hạng Thiếu Long nhìn Cầm Thanh cười nói, „Hãy nghe phu quân nói đây!"

Cầm Thanh thấy gã tự xưng là phu quân vừa then vừa vui liếc gã.

Hạng Thiếu Long nói, „Lần này chúng ta sẽ làm một công đôi chuyện, giờ đây Quản Trung Tà đang đóng quân ở thành Huyền Thị của người Hàn, cách Đồn Lưu chỉ có tám mươi dặm, đến Trung Mâu thì hơn một trăm dặm. Chúng ta sẽ xin một chiếu thư bí mật của bị quân, đến thành Huyền Thị cướp lấy binh quyền của Quản Trung Tà, đoạt lấy mười ba vạn binh của y, lúc đó thanh thế đã tăng lên nhiều, điều hay nhất là người Triệu vẫn tưởng rằng chúng ta lên phía bắc để hội sư cùng Hoàn Xỉ ở Trường Tử rồi sau đó mới đánh Đồn Lưu. Cho nên tất sẽ tập trung binh lực ở Thượng Đảng để ứng phó chúng ta."

Kinh Tuấn gằn giọng nói, „Tốt nhất là chém luôn Quản Trung Tà!"

Cầm Thanh nói, „Vậy thì đồng nghĩa với việc ép Lã Bất Vi lập tức làm phản, đừng quên rằng Quản Trung Tà giờ đây là ái tể của Lã Bất Vi!"

Hạng Thiếu Long nói, „Sau khi đến thành Huyền Thị, chúng ta sẽ chia làm hai đường tiến quân, khiến cho người Triệu tưởng rằng chúng ta định đến thành Trường Tử, thực ra là vượt sông tiến vào Trung Mâu, đánh trong lúc chúng không phòng bị, tinh binh đoàn của Ô gia chúng ta rất giỏi vượt thành trong đêm tối, chỉ cần có thể không chế được một cửa thành, thì có thể đoạt lấy Trung Mâu."

Đặng Dực gật đầu nói, „Tốt nhất là hãy cho người lên vào thành Hàm Đan phao tin khiến cho bọn chúng lo lắng, chỉ đành triệu Lý Mục về bảo vệ kinh thành, lúc đó chẳng còn ai cứu được Đồn Lưu nữa!“ Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói, „Đồng thời tiểu Bôn và Vương Đoan Hòa phản kích, kìm chế hai quân Bàng Noãn và Tư Mã Thượng, lúc đó Lý Mục đã rời khỏi Đồn Lưu, vậy thì đại cuộc đã định!"

Hạng Thiếu Long nói, „Điều suy nghĩ nhất là làm thế nào để hành quân hàng trăm dặm từ Huyền Thị vượt sông đến Trung Mâu mà không bị kẻ địch phát giác, nếu không bọn chúng sẽ cố thủ."

Kỷ Yên Nhiên quan sát tấm bản đồ nói, „Các người cứ giả vờ trước tiên đến thành Trường tử, đến bờ nam của sông Lộ Thủy rồi mới chia thành hai đường, từ đây đến Trung Mâu toàn là vùng đồng trống, chỉ cần hành quân nhanh chóng thì dù có kẻ nhìn thấy cũng không thể thông báo được cho Trung Mâu cho nên nhân số không thể quá nhiều, hãy chọn quân kỵ binh tinh nhuệ đi trước, bộ binh đi sau, ứng vương của Châu Lương sẽ phát huy được hiệu quả lớn nhất trong tình huống này!"

Mọi người đều tràn trề niềm tin, hận không lập tức đánh vào Trung Mâu!

Đặng Dực nói, „Nếu chúng ta có thể phái năm vạn quân đến thành Trường Tử hộ sư với Hoàn Xỉ nhân số có thể đạt đến mười hai vạn người, nhưng muốn đánh Đồn Lưu thì cũng cần đến một hai tháng. Điều lo lắng nhất là lúc đó người Triệu biết được hư thực của chúng ta, phái binh đến đánh, trước sau đều gặp địch, chúng ta vẫn khó mà lạc quan được!"

Hạng Thiệu Long nói, „Phổ Cao rốt cuộc vẫn là một con buôn, chỉ là dựa vào người Triệu, lại biết nếu một khi bị bắt thì sẽ có kết cuộc nhà tan cửa nát, cho nên mới phản kháng. Binh sĩ trong thành vốn là dân thường, chúng ta chỉ cần phao tin đồn nhảm, lại cố ý để ra đường sống, đảm bảo thành Đồn Lưu không đánh cũng tự vỡ, khó mà tử thủ được!"

Triệu Chi nói, „Điều lo nhất là người Triệu bỏ chúng mà đi! Nhưng tiếp theo lấy cái gì để dọa bọn chúng?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Rất đơn giản, dùng sách lược lấy thương trấn bao vây thành thị, chiếm lĩnh tất cả những thôn làng gần thành, dồn cư dân ở đó đi nơi khác, vậy thì Đồn Lưu sẽ mất đường tiếp ứng lương thực. Lại xây hào đắp lũy ở ngoài thành Đồn Lưu, chế ra những công cụ phá thành, làm ra vẻ như muốn vây đánh lâu dài, đảm bảo không quá mười ngày nửa tháng Phổ Cao sẽ tìm cách bỏ chạy!"

Kinh Tuấn cười nói, „Nếu không bỏ chạy thì sẽ đánh con bà nó!"

Ô Đình Phương trách, „Tiểu Tuấn hãy cẩn thận miệng lưỡi đó!"

Cầm Thanh thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, nhún vai nói, „Ta đã quen từ lâu rồi!"

Mọi người đều buồn cười.

Hạng Thiệu Long nói, „Chúng ta sẽ suy nghĩ kế hoạch cho chu toàn, sau đó sai người thông báo cho Hoàn Xỉ, tiểu Bôn và Đoan Hòa, chuyện này phải giữ bí mật, nếu không để lộ ra sẽ không còn linh nghiệm nữa!"

Lúc này tuy biết đêm đã khuya, nhưng ba huynh đệ Hạng Thiệu Long nào ngủ được, bọn nữ nhân đi ngủ hết vẫn còn ngồi lại nghiên cứu, đến khi trời sáng mới chia nhau ra hành sự.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 228: Chỉ Đông Đánh Tây

S

au khi lập đại kế, bọn Hạng Thiếu Long thay đổi phương pháp huấn luyện, chia đại quân là hai, hai vạn quân kỵ binh được luyện tập chiến thuật hành quân nguy trang.

Hạng Thiếu Long đã ứng dụng những điều được học từ thế kỷ hai mốt cho đội kỵ binh này.

Trong chớp mắt đông tàn xuân tới, tiểu Bàn đăng đàn bái tướng, thân chinh tiến hành, Hạng Thiếu Long một lần nữa lại bước lên con đường chinh chiến.

Đại quân ngồi thuyền xuôi dòng, đến Võ Trục thì lên bờ đi về phía đông bắc, thẳng đến thành Huyền Thị, nơi Quản Trung Tà đóng quân.

Ba người Quản Trung Tà, Liên Giao, Triệu Phổ, đem quân ra thành nghênh đón, bề ngoài thì giữ vẻ tôn kính.

Hạng Thiếu Long sai bọn Ô Quả, Kinh Tuấn đóng trại ở ngoài thành, để tránh Quản Trung Tà sinh nghi, còn mình và Đổng Dực dắt theo một ngàn thân vệ vào thành, đến soái phủ, đem ra chiếu thư của tiểu Bàn, ra lệnh cho Quản Trung Tà giao ngay binh phù, đồng thời về kinh!

Quản Trung Tà coi xong chiếu thư biến sắc nói, „Đây là ý gì, tại sao không có mệnh lệnh của trọng phụ? Chiếu thư lại không có ấn ngọc của thái hậu?"

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Quản tướng quân có gì lo lắng như thế? Bị quân chỉ là lo Quản tướng quân lập được công lớn, mà phải đóng quân ở ngoài nên triệu Quản tướng quân về Hàm Dương nghỉ ngơi, chỉ là thay đổi tướng lĩnh, cần gì phải phiền đến trọng phụ và thái hậu?"

Lúc này Đổng Dực thấy Liên Giao lùi ra sau thì nhanh chóng hạ lệnh xuống, bọn thân vệ đi theo lập tức rút ra cung nỏ khống chế toàn trường.

Quản Trung Tà nào ngờ Hạng Thiệu Long dùng đến chiêu này, chỉ thấy gã cười lạnh lòng tay đặt lên vỏ thanh Bách Chiến bảo đao, biết rằng chỉ cần nói sai một câu, thì lập tức sẽ có kết cuộc đầu một nơi thân một ngã. Phất tay cho bọn thủ hạ đừng phản kháng, mỉm cười mà rằng, „Thượng tướng quân dạy rất phải, thật ra mặt tướng rất muốn quay về gặp Dung nương!“ Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Lệnh vua khó cãi, ta chỉ là theo lệnh hành sự. Quân tướng quân chịu hợp tác thật là tốt quá!

Gã không sợ Quản Trung Tà không nghe lời, trừ phi y lập tức làm phản nếu không thì chỉ có kết cuộc này thôi!

Hôm sau Hạng Thiệu Long sai Kinh Tuấn lấy cờ tiến hành, thực chất là áp giải Quản Trung Tà và ba ngàn thân binh của y về đến Võ Trục, thấy bọn chúng lên thuyền xong rồi mới quay về thành Huyền Thị!

Lúc này Hạng Thiệu Long đã nắm toàn bộ quân của Quản Trung Tà, kỵ binh tăng lên đến năm vạn người, bộ binh nhẹ năm vạn người bộ binh nặng tám vạn người, thực lực đã tăng lên khá nhiều.

Lại luyện thêm một tháng ở thành Huyền Thị rồi mới rời khỏi nơi ấy kéo quân lên tiếp phía bắc.

Bọn họ hành quân chậm mà chắc, để cho binh lính được nghỉ ngơi, giữ được thể lực.

Đến bờ nam của sông Lộ Thủy, mười tám vạn đại quân dừng lại chờ đợi màn đêm buông xuống.

Hoàn Xỉ nghe tin thì đến, mọi người gặp nhau vừa mừng vừa vui kể lại tình hình.

Hoàn Xỉ báo cáo tình hình ở Đồn Lưu, phân tích rằng, „Trong thành Đồn Lưu chỉ có khoảng một ngàn người là thuộc hạ cũ của Đỗ Bích và Thành Kiêu, còn những kẻ khác là gia tướng của Phổ Cao và dân phản loạn vốn là người nước Triệu, tình hình cũng giống với dân phản loạn ở quận phía đông trước kia, ý chí vẫn còn dư, thực lực thì không đủ.

Song vấn đề lớn nhất là mười vạn quân Triệu của Lý Mục đóng ở Lộ Thành tại biên giới nước Triệu, cách Đồn Lưu bốn mươi dặm cùng hô cùng ứng với nhau, nhờ vậy Đồn Lưu được giữ vững, chúng ta cũng không dám thẳng tay tấn công Đồn Lưu!"

Nói đến Lý Mục, y rõ ràng vẫn còn đáng vẻ sợ hãi.

Đặng Dực thở dài nói, „Trận đó các người thua thế nào?"

Hoàn Xỉ đau đớn nói, „Lý Mục đánh trận như có phép thuật, thượng tướng quân và mặt tướng hoàn toàn để ý đến động tĩnh ở biên giới nước Triệu, lại đặt các đài canh gác, nào ngờ khi được báo tin thì quân thiết kỵ của Lý Mục đã đến trước cửa trại, đêm ấy trăng sao mờ mịt, Lý Mục sai người đánh trước tiên đánh chiếm những chỗ cao, rồi dùng hỏa tiễn đốt trại, phản quân trong thành Đồn Lưu cũng thừa thế xông ra, tấn công ngược trở lại, trời chưa sáng thì chúng tôi tan vỡ bỏ chạy, mặt tướng cầm một vạn quân chặn ở phía sau, nếu không thương vong e rằng sẽ còn nhiều hơn nữa!“ Mọi người nghe mà cảm thấy lạnh mình.

Hoàn Xỉ nói, „Sau khi Vương thượng tướng quân qua đời, mặt tướng lại dụng sĩ khí tiếc thương của binh sĩ, ba lần đánh Lộ thành nhưng đều bị Lý Mục đánh trở lui, trận pháp của y biến hóa vô cùng, tướng sĩ rất dũng mãnh, được tập luyện kỹ càng, chẳng trách nào danh lừng thiên hạ."

Kinh Tuấn nói, „Dù Lý Mục lợi hại như thế nào, nhưng có tướng tài mà không gặp chủ sáng thì cũng vô dụng. Tiểu Xỉ có sai người đi quan sát tình hình ở Trung Mâu không?"

Hoàn Xí phẫn chấn tinh thần lấy ra một tấm bản đồ trải xuống chiếu nói, „Mặt tướng nhân lúc tuyết rơi nhiều mới sai người dò thám tình hình quân tình, đảm bảo kẻ địch không hề biết được! Trung Mâu là một nơi quan trọng ở ngoài trường thành của người Triệu, vốn thuộc về người Ngụy, bốn năm trước mới rơi vào tay người Triệu, nơi này trở thành một cứ địa cho bọn chúng, nên bọn chúng rất coi trọng."

Để mọi người ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới nói tiếp, „Ngoài thành bọn chúng có hai đội Triệu binh cầm giữ, nhân số khoảng một vạn, chia ra hai bên bắc nam, cùng hô cùng ứng với nhau, vốn có lẽ là để ứng phó với người Ngụy. Còn quân giữ trong thành khoảng hai vạn, đối với thành trì nước Triệu mà nói, binh lực như thế đã là hiếm thấy, nếu khi xảy ra chuyện, quân trong thành có thể ra thành chi viện, cho nên người Ngụy đã nhiều lần đánh nhau với người Triệu, nhưng không thể giành lại được thành Trung Mâu này!"

Hạng Thiếu Long nói, „Cho nên trận này phải dùng kỳ binh để đột kích, công phá trong lúc chúng không phòng bị, nếu không chắc chắn sẽ thua!"

Hoàn Xí nói, „Người Triệu đã cho dựng hàng trăm phong hỏa đài ở các chỗ cao xung quanh thành Trung Mâu, ngày đêm đều có người canh giữ, nếu đại quân tiến đánh, dù cho là ban đêm, cũng có thể bị phát hiện, rất khó giấu được tai mắt đối phương!"

Kinh Tuấn vỗ ngực đảm bảo, „Chuyện này để cho ta phụ trách, đảm bảo những phong hỏa đài này không có cơ hội để mà phát ra cảnh báo!“ Hạng Thiếu Long nói, „Đêm nay bốn vạn kỵ binh tinh nhuệ của chúng ta phải chia làm bốn tốp xuất phát, Kinh Tuấn sẽ dẫn theo một trăm người để trừ khử các phong hỏa đài, mười bốn vạn quân sẽ lưu lại ở đây ba ngày, sau đó chia thành hai quân, mỗi quân bảy vạn người, một quân đi về hướng thành Trường Tử, một quân đi về hướng Trung Mâu. Ngày Lý Mục về triều chính là thời khắc tiểu Xí hành động. Nhớ rằng phải tỏ ra sẽ đánh lâu, không được mạo hiểm tấn công thành, nếu không Lý Mục sẽ quay trở lại"

Hoàn Xi biến sắc nói, „Chả trách nào hai vị thượng tướng quân lúc sinh tiền đều đề cử Hạng thượng tướng quân, mặt tướng không hề nghĩ đến điểm này, vừa mới nghe đã lập tức đổ mồ hôi lạnh!"

ô Quả cười nói, „Đã đến thời gian dùng cơm!"

Lúc ra khỏi trường, Hạng Thiếu Long nói với Hoàn Xi, „Sau khi người hạ xong Đồn Lưu, thì hãy lập tức xây dựng công sự phòng ngự, còn bọn chúng ta sẽ giả vờ tấn công trường thành ở miền biên giới Triệu, Ngụy rồi đột nhiên rút lui, người Triệu khó mà đuổi theo được!"

Hoàn Xi trong lòng phục lắm gật đầu.

Đêm ấy Châu Lương thả ửng vương, sau khi đã chắc chắn không có thám tử của kẻ địch mai phục. Kinh Tuấn dắt theo toán quân của Ô gia xuất phát trước, một lát sau bốn đội nhân mã lần lượt xuất phát, chậm chậm mà tiến tới.

Đến sáng ngày thứ ba, đại quân đã đến mảnh rừng rậm cách thành Trung Mâu bốn mươi dặm, đặt các đài theo dõi ở các nơi, chờ đợi màn đêm buông xuống.

Thành Trung Mâu ở một vùng bằng phẳng, thành cao tường dày, quả đúng là một nơi quan trọng, cây cối ở ngoài đều bị chặt trở trụi, muốn đến gần mà không bị phát giác, quả thật không dễ dàng.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực quan sát hồi lâu, đều cảm thấy ổn thỏa nhưng không nghĩ ra được cách gì hay!

Mọi người không dám thối lửa làm cơm, chỉ ăn lương khô.

Đến khi hoàng hôn, đột nhiên có trận gió lớn nổi lên, tuyết rơi đầy trời.

Bọn Hạng Thiếu Long thầm kêu trời đã giúp ta lập tức hành động.

ô Quả và Châu Lương mỗi người cầm một quân, tấn công doanh trại nước Triệu ở ngoài thành.

Kinh Tuấn dắt theo một ngàn binh lính Ô gia, vượt qua con sông hộ thành, leo lên tường tiến vào thành.

Hai vạn quân chủ lực của Hạng Thiếu Long và Đổng Dực thì tiến sát đến thành rồi ẩn mình, chuẩn bị khi cửa thành mở ra thì xông vào.

Mưa càng lúc càng lớn chốc chốc sấm sét lại nổ đi đùng khắp nơi đều mờ mịt.

Một ngàn tinh binh của Kinh Tuấn cột ngựa ở ngoài thành, hơn một canh giờ mới vượt qua được con sông hộ thành, bắt đầu trèo lên thành.

Hạng Thiếu Long và Đổng Dực thì nóng lòng chờ đợi, lúc đó nếu bị kẻ địch phát giác bọn Kinh Tuấn sẽ không còn một mạng.

ánh lửa trên thành đều bị màn mưa bao phủ!

Trong lúc chờ đợi cửa thành phía tây đột nhiên mở ra cây cầu treo từ từ hạ xuống.

Hai người Hạng, Đổng đều vui mừng như điên, hạ lệnh xuống, toàn quân xông ra, tiếng vó ngựa của hai vạn quân phá vỡ giấc mộng đẹp của quân dân thành Trung Mâu. Song tất cả đều đã trễ.

ô Quả và Châu Lương đồng thời tấn công hai doanh trại của quân Triệu ở ngoài thành.

Trong thành ngoài thành, nhất thời tiếng la hét vang trời.

Mưa lớn tuy đã dừng, nhưng cuộc chiến càng kịch liệt hơn!

Đại quân đánh vào trong thành khiến cho ai nấy đều phải đóng chặt cửa, quá nửa quân giữ thành bỏ cả áo giáp lẫn khí giới nấp trong nhà dân để bảo toàn tính mạng, còn số khác thì mở cửa thành chạy trốn. Ý chí phản kháng hoàn toàn mất hết.

Đến khi trời sáng, ngôi thành có tính chiến lược quan trọng nhất ở phía nam của nhà Triệu đã lọt vào tay Hạng Thiếu Long.

Mười ngày tiếp theo, Triệu Đại dắt theo bảy ngàn bộ binh lần lượt kéo đến, mang theo khí giới đánh thành và lương thực, đồng thời lập ra con đường tiếp tế từ thành Huyền Thị đến đây!

Hạng Thiếu Long ra lệnh không được quấy nhiễu dân chúng, đối xử tốt với hàng binh.

Đặng Dực lập doanh trại ở ngoài thành, xây dựng các công sự phòng ngự, lại chặt đứt con đường giao thông của hai nước Triệu Ngụy, ra vẻ như muốn đánh thẳng vào kinh đô của nước Triệu là Hàm Đan vậy!

Một tháng sau người Triệu hai lần đến tấn công nhưng đều bị đẩy lùi!

Người Ngụy cũng sinh lòng cảnh giác, canh phòng cẩn mật ở biên giới nhưng vì quân Tần giữ vững thành, người Ngụy chỉ đành đứng đó mà nhìn.

Đối với một danh tướng như Hạng Thiếu Long không ai dám coi thường nữa.

Hôm nay Ô Ngôn từ thành Trường Tử đến gặp Hạng Thiếu Long mang theo tin tức quan trọng, theo tai mắt ở Hàm Đan cho biết, Quách Khai quả nhiên sợ hãi, khuyên Triệu vương và thái hậu điều Lý Mục về, giữ ở thành Phiên Ngô nằm trong trường thành.

Nhưng sau khi Triệu vương đưa ra mệnh lệnh thì Lý Mục từ chối.

Hai người Hạng, Đổng thậm kêu lợi hại, biết được Lý Mục đã nhìn thấy được ý đồ của bọn họ.

Hai người thương lượng rồi quyết định tấn công vào Phiên Ngô.

Đội tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, mười ngày sau Hạng Thiệu Long cầm tám vạn đại quân, đi ngược lên phía bắc tiến thẳng tới Phiên Ngô, hạ trại ở ngoài trường thành của người Triệu, trước tiên sai người đánh vào trường thành, người Triệu cũng nhiều lần ra khỏi thành cướp trại nhưng đều bị ứng vương phát giác, cho nên quân Tần đẩy lùi được.

Đánh được mười tám ngày, cuối cùng phá được một đoạn tường thành, nhưng đều bị kẻ địch đẩy lùi, hai bên đều có tổn thương nặng.

Nhưng bọn Hạng Thiệu Long biết mình đã hoàn thành nhiệm vụ, lần này không lo Triệu vương không triệu Lý Mục về giữ ở Phiên Ngô nữa.

Nói thực ra binh lực của bọn họ lúc này không thể nào đánh thẳng vào Hàm Đan được.

Chỉ trong một ngày mà người Triệu đã xây đắp lại tường thành.

Hạng Thiệu Long thu binh lại để cho binh sĩ có cơ hội phục hồi thể lực, những người chết đều được hỏa táng, những người bị thương được đưa về Trung Mâu.

Lúc này Hạng Thiệu Long đã cảm thấy bình thường trước những cái chết ở chiến trường, nếu không không thể trở thành thống soái của quân Tần được! Tiểu Bàn nói rất phải, trên chiến trường không có chỗ dành cho lòng nhân từ, mỗi người là một quân cờ, ăn người ta hoặc bị người ta ăn là chuyện bình thường. Xong điều ta có thể làm được gã đều đã tìm cách làm cả, ví như quan tâm đến hạ thuộc, đối đãi tốt với hàng binh, hàng dân...

Người Triệu không biết có phải vì bị đánh đến nỗi sợ hay không nên không dám ra thành phản kích nữa, hai quân án binh bất động.

Còn Hoàn Xỉ thì y như Hạng Thiệu Long giả vờ hư trương thanh thế, không ngừng phái quân đến chi viện khiến cho quân Triệu cảm thấy nguy ngập hơn.

Bước vào tháng thứ hai của mùa hạ, Lý Mục cuối cùng chịu nghe theo lệnh của Triệu vương quay về kinh đô Hàm Đan.

Hạng Thiệu Long vội vàng gia tăng phòng ngự, chuẩn bị ứng phó với cuộc phản kích của Lý Mục.

Chuyện gã không muốn xảy ra nhất cuối cùng cũng đã xảy ra trước mắt.

Hôm nay Hạng Thiệu Long, Đổng Dực và Kinh Tuấn tuần tra trong một trại, Kinh Tuấn cười nói, „Dù cho Lý Mục ba đầu sáu tay cũng khó mà đánh doanh trại của chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ có thể hòa nhau mà thôi!"

Đổng Dực cười nói, „Người Ngụy có động tĩnh gì không?"

Kinh Tuấn nói, „Người Ngụy có Ô Quả ứng phó, song nếu không phải hạ được Trung Mâu, lúc này chúng ta đã bị đánh lui!"

Đêm ấy Hạng Thiệu Long nằm mơ thấy một giấc mơ đáng sợ, mơ rằng Lý Mục đang đêm đột kích, khắp nơi trong doanh trại đều là quân thiết kỵ nổi tiếng thiên hạ của y, tất cả những doanh trại đều đồng thời bốc cháy. Hạng Thiệu Long xông ra khỏi trướng gọi Đổng Dực và Kinh Tuấn nhưng không gọi ra lời, thanh Bách Chiến bảo đao không cánh mà bay, giật mình tỉnh giấc, thì thấy trời vẫn chưa sáng khắp người đổ mồ hôi lạnh không ngừng thấm dổ.

Hạng Thiệu Long dâng lên nỗi nhớ người thân, hận không thể bỏ hết mọi thứ lập tức quay về Hàm Dương.

Vẫn chưa hết lo lắng khoác chiếc áo ngoài bước ra khỏi trướng.

Thân binh trực đêm vội vã đuổi theo sau.

Trại soái của gã nằm ở chỗ cao nhất đưa mắt nhìn chỉ thấy trời đầy sao.

Trên trường thành của nước Triệu đèn đuốc sáng trưng.

Hạng Thiệu Long nhớ lại ngày trước từ Hàm Đan đi đến Đại lương lúc đi qua đây còn tham quan tường thành giờ đây tên của viên tướng giữ thành cũng đã quên, không ngờ không bao lâu sau, mình lại là chủ tướng tấn công trường thành này.

Chuyện đời thật là khó lường.

Lại nhớ đến hai người mình đã hộ tống Triệu Thiên, Triệu Nhã, lần lượt chết đi, bắt đầu trong lòng đau khổ suýt nữa khóc lên, để tuôn ra nỗi thống khổ trong đầu.

Gió đêm thổi đến thổi đi những nỗi buồn trong đầu, cảm thấy thư thái hơn một chút, đưa mắt nhìn trường thành nghĩ đến sau trường thành là Hàm Đan, trong lòng lại trăm mối tơ vò. Điều đáng sợ nhất trong chiến tranh chính là những điều không thể biết được.

Cũng giống như gã lúc này hoàn toàn không biết sau bức trường thành kia đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ có thể suy đoán.

Biết người biết ta, quả thật là khó! Giờ đây Lý Mục rốt cuộc đang ở đâu?

Hai người từng là bằng hữu giờ trở thành kẻ địch trên chiến trường, rốt cuộc là vì cái gì?

Đến khi trời sáng, Hạng Thiếu Long quay trở về trại nghỉ ngơi!

Ngày tháng cứ thế trôi qua!

Một tháng sau có tin báo về, cuối cùng Phỗ Cao đã bỏ Đồn Lưu chạy về biên giới nước Triệu, trên đường bị phục binh của Hoàn Xỉ bắt được giải về Hàm Dương.

Điều kỳ lạ là Lý Mục đến lúc này cũng không hề động tĩnh gì.

Đằng Dực cũng ngạc nhiên lắm, nếu Lý Mục phụng chiếu về giữ Hàm Đan, tất nhiên cũng không đến Phiên Ngô.

Mục đích đã được hai người đạt được sau khi thương nghị, lập tức lui binh, đồng thời sẽ tiến quân ngay trong đêm nay!

Bọn họ vẫn cứ nổi lửa, đến khi trời tối thì mới chia nhau đi về Trung Mâu!

Hạng Thiếu Long và Châu Lương phụ trách chặn hậu nhờ vào đôi mắt tinh tường của ứng vương, bọn họ không sợ kẻ địch đuổi theo.

Kinh Tuấn dắt theo hai ngàn tinh binh của Ô gia đi trước, tiếp theo sau là binh đội của Đằng Dực.

Đến canh ba, bọn Hạng Thiếu Long mới cùng hai vạn người âm thầm rút lui.

Trong chốc lát đoàn quân đã lên con đường hướng về phía nam, mau chóng tiến về phía Trung Mâu.

Trăng sáng treo trên cao, bên cạnh mọi người đều có chiếc bóng mờ nhạt, Hạng Thiếu Long cùng Châu Lương cười ngửa đi song song với nhau!

Châu Lương chép miệng, „Lần này có thể đánh Đồn Lưu đều là nhờ kỳ mưu diệu kế của thượng tướng quân, cả Lý Mục cũng bị thượng tướng quân

qua mặt!"

Hạng Thiệu Long nói với vẻ khiêm nhường, „Lý Mục không phải bị ta qua mặt, chỉ là Triệu vương bị chúng ta lừa mà thôi!"

Châu Lương cười, „Chiến tranh chỉ luận thành bại, không ai để ý đến việc thắng thua thế nào, nhưng bại thế nào mới bị người ta chê cười!“ Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Lời nói này rất có lý!"

Châu Lương ngửa mặt lên trời nói, „Còn nửa canh giờ nữa là trời sáng, lúc đó có thể hoàn toàn đi nhanh, chỉ cần về đến Trung Mâu, thì có thể đánh, có thể lui, hoàn toàn không bị lo lắng. Huống chi mặc dù bị kẻ địch vây thành nhưng cũng có quân của Hoàn Xi đến chi viện!“ Hạng Thiệu Long lập tức cảm thấy thoải mái, cảm thấy mình hoàn thành được nhiệm vụ!

Mong rằng đây là cuộc chiến cuối cùng sau này chỉ là chờ đợi, ngày đội mũ của Tiểu bàn, trên trời có tiếng đập cánh quen thuộc của ưng vương.

Các binh sĩ đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thư thái của nó cũng biết phía sau không có kẻ địch đuổi bám.

Châu Lương chu mồm huýt sáo gọi ưng vương xuống nghỉ ngơi. Nào ngờ ưng vương kêu rít lên, lượn hai vòng trên đầu sau đó bay vút lên không hướng về mảng rừng bên phải. Châu Lương lập tức biến sắc chăm chú nhìn động tĩnh của ưng Vương.

Hạng Thiệu Long cảm thấy không ổn đưa mắt nhìn ra xa.

ưng vương không ngừng bay lượn dưới ánh trăng, đường bay rất kỳ lạ.

Châu Lương giật mình, cảm thấy không thể được dường như có kẻ địch bên trái xông đến với tốc độ rất nhanh. Hạng Thiệu Long lập tức hiểu ngay chuyện gì. Quân thiết kỵ của Lý Mục đã đến. Có lẽ vì vó ngựa đã buộc vải cho nên không phát ra tiếng động. Danh tướng này lúc mới đầu đã nhìn

thấy chiến lược của Hạng Thiếu Long. Tuy buộc phải bỏ Đồn Lưu nhưng không chịu buông tha cho họ. Hai tháng nay đóng cửa không ra chính là cho Hạng Thiếu Long tưởng rằng y quay về giữ Hàm Đan. Thực ra y đã đến lại còn bố trí phục binh, chờ đợi thời khắc rút lui của bọn họ!

Bọn họ đã rơi vào tình thế của Thành Kiều và Đỗ Bích, chỉ có ưu thế là ứng vương đã biết kẻ địch đến. Nếu giờ đây gã lập tức bỏ chạy kết quả cũng chẳng khác gì quân của Thành Kiều, chính là trước khi đến Trung Mâu toàn quân đã bị Lý Mục giết chết.

Giả sử gã cứ ngênh chiến thì ít nhất Kinh Tuấn và Đằng Dực cũng an toàn quay trở về Trung Mâu.

Hạng Thiếu Long không do dự nữa, ra lệnh cho toàn quân lui vào mảng rừng mé bên phải toàn lực chống địch! Trận thế tuy chưa sắp xếp xong nhưng đã thấy hàng vạn quân Triệu từ mé bên trái xông ra quan đạo tấn công về phía bọn Tên bay như mưa về phía bên địch, kỵ binh phía bên địch ngã xuống hàng loạt, nhưng chưa kịp thay lớp tên mới thì kẻ khác đã xông vào trong trận.

Trong chốc lát phía trước toàn là kẻ địch!

Hạng Thiếu Long hét lên một tiếng, rút ra thanh Bách Chiến bảo đao xông ra trong nhất thời trên con quan đạo dài hơn mười dặm toàn là tiếng hét chém giết.

Khi hai vạn quân Tần đang cố gắng chống trả thì đột nhiên ở gần biên giới nước Triệu một cánh quân không biết từ đâu xông ra, cắt đứt quân của Hạng Thiếu Long làm hai đoạn.

Hạng Thiếu Long dắt theo Châu Lương và hai ngàn tân binh liều chết chống lại từng lớp từng lớp kẻ địch đang tiến tới cánh rừng phía sau, bỗng có tiếng kêu lách cách, lửa nổi lên chặn đứng đường rút lui về phía tây của quân Tần.

Hạng Thiếu Long biết khó tránh được nên liên tiếp chém khoảng mười tên địch tiến sâu vào trong trận của địch.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 229: Thua Trận Bỏ Chạy

H

ạng Thiếu Long vừa đẩy lùi được một toán địch, thì bên cạnh có tiếng kêu thảm, gã hoảng hồn nhìn lại, thấy Châu Lương rơi xuống ngựa, bị một thanh trường mâu đâm thấu qua áo giáp, xuyên từ sau lưng ra trước ngực, có thể thấy được lực đạo của kẻ đã phóng cây mâu này mạnh đến mức nào.

Hạng Thiếu Long gầm lên, khi quay đầu ngựa lại, thì đã bị tùy tùng cản đường, kéo gã chạy đi.

Một tướng địch dắt theo một đội nhân mã đuổi theo phía sau, quát lớn, „Hạng Thiếu Long, chạy đâu cho thoát."

Hạng Thiếu Long nhìn lại, thấy thân vệ bên mình chỉ còn không quá trăm người, cũng không biết có bao nhiêu tên địch đang tiến tới.

Giờ đây kẻ địch đã đuổi theo kịp, chắc khó tránh khỏi bất hạnh, sau khi khua đao định quay lại báo thù cho Châu Lương, một tiếng kêu rít lên, ứng vương từ trên không trung bổ nhào xuống, phóng vào mắt viên tướng ấy.

Viên tướng kêu thét lên, ném thanh trường mâu, đưa tay chụp lấy ứng vương, cả người lẫn chim đồng thời rơi xuống ngựa. Bọn truy binh vì thấy chủ lâm nạn, trở nên náo loạn.

Hạng Thiếu Long biết viên tướng ấy và ứng vương đều đã không xong, Cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội, thúc ngựa phóng đi.

Mới chạy được bảy tám trượng, hơn mười tên lính Triệu từ hai bên trái phải xông ra, đâm trường mâu về phía gã.

Thân vệ ở hai bên đều trở thành mục tiêu của kẻ địch, lần lượt rơi xuống đất.

Con Tật Phong lúc này thể hiện khả năng bất phàm của mình, cố gắng gia tăng tốc độ, xông ra khỏi vòng vây, bỗng nhiên Hạng Thiếu Long thấy chỉ còn lại trơ trọi một mình. Gã cảm thấy máu nóng dâng trào, trong lòng dâng lên nỗi xót xa, giơ đao lên xông về phía hơn mười tên lính Triệu ở bên trái. May mà nơi này có nhiều cây cối, không thể bắn tên được, nếu không gã đã sớm mất mạng.

Bốn bên tiếng hét vang trời, tình thế kịch liệt vô cùng.

Hạng Thiếu Long từ sau một gốc cây thúc ngựa xông thẳng vào kẻ địch, khua đao chém loạn xạ. Mục tiêu của gã là tên đang cầm ngọn đuốc đi đầu, thanh Bách Chiến bảo đảm chém trúng vai của y, kẻ này lập tức máu tươi phun ra, ngã xuống ngựa.

Ngọn đuốc rơi xuống đất, bắt với cỏ cháy lên phừng phừng.

Trong tiếng la hét của kẻ địch, Hạng Thiếu Long gia tăng đao thế, xông vào giữa trận địch, khua đao chém ngang phạt dọc.

Kẻ địch vội vàng đưa kiếm lên đỡ, nào ngờ bị thanh Bách Chiến bảo đao chém thành hai đoạn, viên tướng Triệu ngã xuống mất mạng ngay tại trận.

Hạng Thiếu Long đẩy kẻ địch tản ra xa, xông vào chỗ có ánh lửa yếu nhất.

Lúc này kẻ địch đã chiếm được thượng phong áp đảo, khắp nơi quân Tần vẫn còn chống cự, nhưng không thể thay đổi được tình thế Hạng Thiếu Long dâng lên cảm giác sức cùng lực kiệt. Chính mắt nhìn thấy cái chết thảm của Châu Lương và rất nhiều thủ hạ, gã có ý nghĩ không muốn sống một mình nữa, nghiêng răng, thúc ngựa xông về phía có tiếng la hét kịch liệt nhất, trong chốc lát đã phóng ra khỏi khu rừng, ra đến mảnh đất trống ở ngoài rừng.

Trong đám rừng thưa, một đám quân Tần khoảng vài trăm người, bị muôn ngàn kẻ địch bao vây, đang liều mạng tử chiến.

Hạng Thiệu Long nổi giận, sát cơ đại thịnh, phóng ngựa tới, thấy người là chém, khí thế tăng lên, kẻ địch gặp gã trong nhất thời phải đành ngã gục dưới đao Bách Chiến.

Quân Tần thấy chủ soái đến, sĩ khí tăng lên, đột phá được vòng vây của kẻ địch, chạy về hướng một ngọn đồi.

Phía sau có tiếng la hét, ngọn đồi nhỏ trước mặt bỗng có hàng trăm ngọn đuốc sáng lên.

Chỉ thấy vô số quân Triệu từ trên đồi lao xuống, ai nấy đều cầm những loại vũ khí đánh tầm xa, chính là khắc tinh chí mạng của kỵ binh.

Hạng Thiệu Long thầm than trong bụng, biết Lý Mục tính toán rất chính xác, đã sắp đặt sẵn phục binh trong rừng rồi bây giờ xông ra.

Lúc này ai cũng biết thế của mình đã mất, không cần gã phát mệnh lệnh nữa, quá nửa số người chạy tứ tán.

Hạng Thiệu Long không ngăn được, lại biết kẻ địch đang cố ý buộc người của phía mình tháo chạy. Gã đã biết rõ chỉ cần có thể chạy lên đồi, thì có thể lẩn vào trong các ngọn núi rồi thoát thân.

Lúc này bên cạnh gã chỉ còn hơn năm mươi người, lập tức kêu to, „Muốn sống hãy theo ta!" rồi tra thanh bảo đao vào vỏ, rút phi châm, thúc ngựa xông về phía trước, hai tay cứ phất ra liên tục.

Kẻ địch trúng châm lần lượt ngã xuống. Trong lúc nguy khốn, Hạng Thiệu Long ít nhất cũng ném ra gần một trăm mũi phi châm, đến khi hai cánh tay rã rời, phi châm cũng đã ném hết.

ở phía sau chất đầy thầy người, khiến người ta không muốn nhìn.

Bên cạnh gã chỉ còn khoảng hơn mười người, cuối cùng đã chạy lên đỉnh đồi.

Hàng trăm tên địch đang đuổi theo sát bọn họ.

Hạng Thiếu Long lại rút ra thanh Bách Chiến bảo đao.

Lúc này trên người gã đã có hơn mười vết thương nặng nhẹ còn tuôn máu, nhưng gã không hề cảm thấy đau đớn gì cả Thanh bảo đao chém ra, một tiếng kêu thảm, tên địch bên phải xác nằm chết ngang trên đất.

Hạng Thiếu Long không thèm nhìn, khua đao về phía sau, lại chém được một tên đang xông tới.

Một tên địch ở phía trước cầm trường mâu đâm vào cổ con Tật Phong.

Hạng Thiếu Long không còn cách nào nữa, phóng thanh đao, thanh đao cắm thẳng vào ngực tên này, ghim y xuống mặt đất.

Đột nhiên Hạng Thiếu Long cảm thấy đau nhói ở vai, không biết bị thứ gì đâm phải.

Khi Hạng Thiếu Long đau đến nổi nằm phục trên lưng ngựa, bọn hộ vệ liều chết xông tới yểm trợ cho gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu hồng bét.

Trong khoảnh khắc ấy, gã nhớ lại người thân ở Hàm Dương, cũng nhớ đến Ni phu nhân, Triệu Nhã, Triệu Thiên và vô số những chuyện khác.

Trong thời khắc sinh tử ấy, gã cảm thấy con Tật Phong tả xung hữu đột, không ngừng gia tăng tốc độ.

Tứ bề tối tăm.

Gã gắng gượng ôm lấy cổ con Tật Phong, cảm thấy máu thịt của người và ngựa hòa chung lại với nhau, ý thức dần dần mờ hồ, cuối cùng mất hẳn tri giác.

Ý thức dần dần trở về trong đầu, đột nhiên choàng tỉnh, cảm thấy khắp người đau đốn, lại khát nước vô cùng.

Bất đồ rên lên một tiếng, mở mắt ra.

Mặt trời đang treo trên cao.

Hạng Thiệu Long không những không biết mình đang ở đâu mà còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Gã gắng gượng ngồi dậy, đột nhiên thấy con Tật Phong đang nằm cách đó một trượng, đầu ngoẹo qua một bên.

Hạng Thiệu Long đau nhói toàn thân, cuối cùng đã nhớ lại chuyện gì xảy ra trước khi bất tỉnh.

Con Tật Phong đã đưa gã chạy thoát khỏi chiến trường, vì cứu mạng gã nên đã hi sinh tính mạng mình.

Từ khi Kỷ Yên Nhiên tặng ngựa, thời gian gã ở bên con Tật Phong còn nhiều hơn thời gian bên cạnh nàng.

Sự trung thành của con Tật Phong đối với gã, chưa bao giờ thay đổi hoặc giảm ít đi. Hạng Thiệu Long không kìm nén được tình cảm trong lòng mình, ôm xác con Tật Phong mà khóc.

Gã đã thất bại, đã thất bại trong tay của danh tướng Lý Mục. Điều đó không phải vì sự sai lầm của gã, mà là Lý Mục quá cao minh.

Hy vọng duy nhất giờ đây là cầm chân được Lý Mục, không để y đuổi theo được hai người Kinh, Đẳng trước khi bọn họ đến Trung Mâu, nếu không những người đã từng theo gã sẽ không còn mạng.

May mà người cầm dây lần này chính là Đẳng Dực. Nếu là Kinh Tuấn, chắc chắn sẽ quay lại chi viện để rồi chịu chết. Lần này mình có thể thoát được, chỉ có thể nói là một kỳ tích. Lý Mục chắc chắn sẽ sai người truy tìm tông tích của gã.

Nghĩ đến đây, Hạng Thiếu Long dâng lên ý muốn cầu sinh, trước tiên nhìn lại vết thương của mình, không khỏi cảm tạ chiếc áo giáp do Thanh thúc đã chế tạo cho gã, tuy trúng nhiều tên, lại bị nhiều loại binh khí đâm vào, nhưng chỉ rách có ba chỗ, vết thương chỉ chạm da, trong đó vết thương ở sau vai là nặng nhất. Còn những vết thương khác đều ở chân tay, là những vết thương ngoài da, không ảnh hưởng gì đến hành động.

Gã tháo bao da trên xác con Tật Phong xuống đất, lấy ra quần áo, cởi bộ y phục võ sĩ đang be bét máu thịt xuống, xé quần áo băng lại những vết thương trên người, thay bộ y phục ngày thường, đeo lại dây đai có các dụng cụ treo tường, lúc này trong lòng đã dễ chịu hơn một chút.

Uống hết bầu nước treo trên cổ Tật Phong, rút ra thanh bảo kiếm Huyết Lãng đeo ở yên ngựa, nhớ lại đây là thanh kiếm mà Lý Mục đã tặng mình, bất đồ sinh ra cảm xúc.

Lúc này trời đất đã tối mịt, gã vốn muốn chôn xác con Tật Phong, nhưng từ xa có tiếng vó ngựa, chỉ đành cúi người xuống xác Tật Phong, rồi tìm đường trốn chạy.

Gã lê bước lên đỉnh đồi cao, nhìn ánh đuốc của bọn truy binh đang đuổi tới.

Những ánh đuốc ấy như bùa thôi miên cứ đeo bám lấy gã, khiến gã không còn nhận ra phương hướng đi về Trung Mâu nữa.

Đến sáng hôm sau, gã tuy tạm thời có thể tránh được truy binh, nhưng đã lạc đường, chỉ biết đi về phía vùng đồi núi hiểm trở.

Khi gã ngồi xuống nghỉ ngơi trong một mảng rừng, xương cốt toàn thân rã rời, không những trong lòng rối bời mà thân xác cũng mệt mỏi vô cùng.

Vết thương trên người vẫn rỉ máu, đau đớn vô cùng, gã có cảm giác như hồ lạc xuống đồng bằng, quả thật khiến cho người ta chán nản.

Nếu chưa trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc trong bộ đội, thì đến lúc này gã đã không chịu nổi nữa.

Bởi vì kẻ địch rất dễ dàng phát hiện xác con Tật Phong, cho nên nhân lúc gã chưa chạy được bao xa để đuổi theo, giả sử trong lúc này gã ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy e rằng đã lọt vào trong tay kẻ địch.

Hạng Thiếu Long nghiêng răng để lấy lại tinh thần, đợi sức khỏe hồi phục lại đôi chút, thì ngồi điều hòa hơi thở theo Mặc Tử tâm pháp.

Một lát sau gã bình tĩnh lại, trong lòng cũng cảm thấy thư thái. Cứ như thế khoảng nửa canh giờ sau, gã đứng dậy, gắng gượng xua đuổi cơn mệt mỏi, tiếp tục cuộc trốn chạy.

Gã chỉ chọn những đỉnh núi hiểm trở mà người ta khó leo trèo, rồi dùng dây móc câu vượt qua, điều này sẽ khiến cho kẻ địch không ngờ, nếu cứ đi trên vùng đồng bằng, làm sao nhanh hơn bốn vó của những thốt ngựa.

Màn đêm buông xuống, gã nằm bên một ngọn thác, toàn thân đau đớn, cả ngón tay cũng không thể máy động được.

Trong chốc lát gã đã ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy thì trời đã tờ mờ sáng.

Bên tai có nước chảy âm âm, vắng vắng có tiếng ve kêu chim hót, bốn bề yên bình.

Hạng Thiếu Long mở mắt ngồi dậy, chỉ thấy một ngọn thác bên trái từ trên cao đổ xuống, bên cạnh mình là hồ nước, nước từ trên tuôn xuống bắn tung tóe, gã đưa mắt nhìn quanh, đồi núi trập trùng, kỳ nam dị thạch, cây cối mọc um tùm, Hạng Thiếu Long không khỏi tắc lưỡi kêu là lạ, tại sao hôm qua không hề thấy cảnh sắc ở đây có gì đặc biệt?

Trong hoàn cảnh như thế này, ý chí chiến đấu dâng lên trong lòng mạnh mẽ, gã thề rằng phải sống và quay về bên người thân yêu của mình.

Lần trước vì gặp bọn mã tặc nên gã đã lạc với Đào Phương ở biên giới nước Triệu, cũng từng trải qua những ngày lang thang ở rừng núi, lần này gã cũng đành hái quả để dùng bữa như lúc đó.

Nghĩ mình có thể bước đến nơi chưa ai từng bước đến, trong lòng càng có cảm giác thỏa mãn.

Địa điểm mà Lý Mục đột kích chính là biên giới hai nước Triệu, Ngụy, nằm ở ngoài trường thành phía nam nước Triệu, giờ đây có lẽ gã đang ở trong nước Triệu, chỉ cần leo lên ngọn núi cao gần đó, từ trên cao nhìn xuống, thì có thể dễ dàng nhìn thấy dòng Hoàng Hà, hoặc con đường năm xưa đã từ Triệu đến Ngụy, từ đó có thể tìm ra đường để quay về Trung Mâu.

Nghĩ đến đây, lòng cảm thấy vui mừng, đưa mắt tìm ngọn núi cao nhất gần đây, gắng gượng leo lên.

Bất đồ cảm thấy may mắn, vì gần đây gã đều cố gắng luyện tập võ nghệ, nếu không, lần này không đủ sức để mà leo trèo.

Khi thấy bầy chim ưng đang lượn vòng trên ngọn núi, thì lại nhớ đến ưng vương, nước mắt chảy dài.

Con người phải chăng là một động vật ích kỷ bẩm sinh? Vì lợi ích mà chém giết không ngừng, tại sao phải khổ như vậy?

Điều đáng tiếc là mình cũng là một phần tử trong cuộc chiến tranh này. Trong chiến tranh, không có một kẻ nào thật sự chiến thắng, dù cho chiến thắng cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Dù cho trong một chính quyền thống nhất, những cuộc đấu tranh vẫn cứ tiếp tục.

Trước hoàng hôn, gã lại leo lên được một ngọn núi nữa, vạn vật đều thu vào tầm mắt của gã.

Gã say sưa ngắm nhìn.

Dưới ánh nắng chiều còn sót lại, một vùng rừng núi mênh mông trải dài đến vô tận.

Phía sau là vách núi hiểm trở.

Tuy nhìn thấy con sông chảy quanh, nhưng chắc chắn đó không phải là Hoàng Hà.

Ở xa xa phía bên trái, lúc này là mùa thu hoạch, thấp thoáng, những thửa ruộng bậc thang vàng ối nổi bật giữa một màu xanh ngắt trên sườn đồi, thật là mê người.

Ở phía sau ngọn đồi, có làn khói trắng lững lờ bốc lên, xem ra có lẽ ở nơi đây là một thôn trang.

Hạng Thiệu Long do dự trong lòng, khẳng định mình chưa bao giờ đến nơi này, chỉ có một cách duy nhất là hỏi đường, nhưng không chừng sẽ làm lộ hành tung của mình.

Đêm ấy gã nằm ngủ co ro trong một khe đá, đến sáng hôm sau thì lò dò xuống núi, lúc này mới hiểu cái gì gọi là lên núi thì dễ mà xuống núi thì khó.

Tuy mấy phen gian lao khổ cực, đến sau giờ Ngọ thì gã đã xuống tới chân núi.

Gã quyết định đến thôn trang ấy hỏi cho rõ, gã đi đường suốt đêm, lúc này quần áo của gã đã rách nhiều nơi, lại thêm nhiều ngày không cạo râu, cho nên trông cứ như là một kẻ lang thang.

Tuy nói là trốn chạy, nhưng trong vùng rừng núi, chốc chốc lại thấy dòng sông ngọn suối chảy quanh, lại thêm đây là mùa thu nên lá rừng chuyển sang màu vàng, cảnh tượng rất đẹp, nên giảm đi cảm giác cô quạnh.

Nơi thấy khói bốc lên, ở trên ngọn núi thì nhìn rất gần, nhưng đi cả ngày vẫn chưa tìm tới được thôn trang ấy.

Gã nhân lúc trước khi trời tối thì vặt vài quả dại ăn đỡ đói, rồi sau đó qua đêm cạnh một mặt hồ nhỏ.

Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên có tiếng người và chó sủa truyền đến.

Hạng Thiệu Long choàng tỉnh dậy, biết không hay, vội vàng ngắt một ống trúc bên cạnh, ẩn mình trong đám lau lách dưới hồ, thò ống trúc lên để thở.

Nấp không được bao lâu, có một toán khoảng hơn một trăm người dẫn theo chó săn đến bên mặt hồ.

Lũ chó săn sủa vang nơi gã đã nằm ngủ.

Chỉ nghe có tiếng người bảo, „Hạng Thiệu Long đã từng đến đây, nên chó mới sủa như vậy, lần này chúng ta bắt được y thì tiền thưởng đủ để sống được cả đời."

Hạng Thiệu Long nghe giọng nói của chúng mang âm nước Hàn thì mới biết rằng con Tật Phong đã đưa gã vào biên giới nước Hàn, cho nên chỉ cần đi về phía tây, sớm muộn gì cũng quay về được biên giới nước Tần.

Nhưng nghĩ lại, người Hàn đã khẳng định gã ở trong biên giới, thì sẽ phong tỏa tất cả những con đường đến Tần, mà mình cứ đi về phía tây, chỉ có nước rơi vào trong lưới.

Cách duy nhất là né tránh, đợi cho kẻ địch lơ lửng thì sẽ tìm cách quay về biên giới nước Tần.

Lúc này có người đến bên hồ, giờ cao ngọn đuốc lên, chiếu sáng cả một vùng.

Một kẻ cười, „Nếu ta là y, tất sẽ cố chạy cho nhanh, phải không?"

Lại có người nói, „Nhưng chó vẫn sủa vang, có lẽ y vẫn còn nấp gần đây. Hay là hãy thả chó ra, chẳng phải chúng ta sẽ đỡ vất vả hơn hay sao?"

Lời ấy lập tức được mọi người đồng ý.

Dây vừa mở, năm sáu con chó sẵn lập tức phóng như tên bay vào mảng rừng bên cạnh mặt hồ, tiếp theo tiếng chó sủa dần dần biến mất.

Bọn truy binh lúc này mới biết mình đã nhầm, lũ chó sẵn đang đuổi theo một con sói gần đó chứ không phải là Hạng Thiếu Long, nên huýt sáo gọi về.

Hạng Thiếu Long lóp ngóp trèo lên bờ, biết mình đã trở thành một tên tội phạm truy nã mà sáu nước phía đông đang tìm kiếm, ngoài cách quay về nước Tần, nếu không thiên hạ tuy lớn nhưng sẽ chẳng còn nơi nào để dung thân.

Nào dám ngừng lại, bỏ ngay ý nghĩ vào thôn trang hỏi đường, tiến thẳng về hướng đông, cách nước Tần ngày càng xa.

Tối đêm ấy gã quay về lại vùng rừng núi, leo lên ngọn núi cao, may mà biên giới nước Hàn toàn là vùng núi non, nếu không đã sớm bị kẻ địch bắt

được.

Biết được mình ở trong biên giới nước Hàn, sau khi để ý quan sát, thì dần dần nhận ra tình thế, trong lòng gã mừng rỡ, tìm đường quay về Kinh gia thôn, nơi Kinh Tuấn xuất thân.

Ba ngày sau, Kinh gia thôn đã xuất hiện ở trước mặt.

Lúc này gã đã ốm đến nỗi không ra dáng người, khí lực đã cạn kiệt, nhưng trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, không còn còn chịu đựng được nữa, ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 230: Nguy Hiểm Cận Kề

K

hi Hạng Thiếu Long choàng tỉnh dậy, thấy mình nằm trên giường, các vết thương trên người đã được đắp thuốc, lại được thay bộ y phục, cảm giác khỏe khoắn này quả thật khó hình dung.

Người phụ nữ đang ngồi bên giường thấy gã tỉnh dậy thì giật mình kêu mọi người.

Một lát sau, thôn trưởng Kinh Niên cùng mấy vị trưởng lão trong thôn đến, ai nấy đều cung kính với gã, nghe gã kể xong tình hình, Kinh Niên nói, „Bọn chúng tôi đã từng sai người nghe ngóng tin tức, quan binh vẫn đang tìm Hạng gia, nghe nói nếu có thể bắt được Hạng gia, thì được thưởng trăm đỉnh hoàng kim, cho nên ai nấy đều cố gắng."

Hạng Thiếu Long ngồi dậy vừa ăn vừa nói, „Chuyện ta đến đây, phải chăng người trong thôn đều biết?"

Kinh Niên nói, „Chúng tôi làm sao bắt cần đến thế, lòng người khó đoán, may mà người phát hiện Hạng gia bất tỉnh ở ngoài thôn chính là con trai của tiểu nhân, cho nên chuyện Hạng gia chỉ có vài người trong chúng tôi biết được."

Một trưởng lão khác là Kinh Hùng nói, „Hạng gia yên tâm, trước tiên hãy nghỉ ngơi ở đây, chờ cho sóng yên gió lặng, chúng tôi lại sẽ đưa ngài về nước Tần."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Từ đây về nước Tần sẽ khó hơn lên trời, và lại ta ở đây lâu không tiện, bởi vì sẽ liên lụy đến các người."

"Vậy thì chúng tôi sẽ theo Hạng gia về nước Tần là xong, „ Kinh Hùng nói.

Các trưởng lão khác đều gật đầu.

Hạng Thiệu Long nói, „Nếu các người muốn đến nước Tần, ta sẽ rất hoan nghênh, nhưng đây không phải là lúc, đợi ta quay về nước Tần rồi mới tiến hành. Như thế mới ổn thỏa."

Một trưởng lão khác, „Giờ đây phải làm thế nào?"

Hạng Thiệu Long suy nghĩ rồi nói, „Trước tiên hãy phái người nhanh nhậy, lại có thể hoàn toàn tin cậy, đến Trung Mâu báo cho Đằng Dực và Kinh Tuấn, bảo rằng ta an toàn, nhưng phải đợi một thời gian sau mới đi, hãy dặn họ nắm giữ quân đội, nhẫn nại chờ đợi."

Kinh Hùng nói, „Điều này thì dễ dàng, trong thôn chúng tôi thường có người đến hái thuốc ở Trung Mâu, không những thuộc đường mà còn quen biết với người ở nơi ấy, chắc chắn sẽ không khiến kẻ khác nghi ngờ."

Hạng Thiệu Long yên tâm nói, „Quan binh sớm muộn cũng sẽ tìm đến đây, người đuổi theo ta toàn là cao thủ, các người hãy dùng đồ vật của ta tạo ra những dấu vết khiến cho bọn chúng tưởng ta đã trốn đến nơi khác, nếu có thể kéo dài được hai ba ngày, ta sẽ hồi phục sức khỏe rồi tiếp tục chạy trốn."

Sau khi thương lượng thêm, Kinh Hùng và các trưởng lão rời khỏi phòng.

Hạng Thiệu Long ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy đã qua nửa đêm, nghe tiếng gió và tiếng chó sủa ở ngoài, trong lòng không khỏi có những ý nghĩ vẩn vơ.

Lúc đầu tiên gã đến đây là vào mùa đông, lúc đó có tam công chúa Triệu Thiên đi cùng, không ngờ duyên phận của hai người kết thúc vì cái chết thảm của nàng.

Bất đồ trong lòng dâng lên nỗi thù hận sâu sắc với Lã Bất Vi.

Gã kêu lên trong lòng, dù thế nào Hạng Thiếu Long này cũng phải sống mà quay về Hàm Dương, tận mắt thấy tiểu Bàn lên ngôi, đồng thời nhìn thấy kết cuộc thâm thảm của Lã Bất Vi.

Đến khi trời sáng, Kinh Niên trở lại, mang theo tin tức khiến gã vui mừng.

Tuy đoàn quân đi phía sau của gã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng sự hi sinh đó có giá trị, họ đã giúp đại bộ phận quân Tần an toàn quay về Trung Mâu, giờ đây đại quân của Lý Mục đang bao vây đánh Trung Mâu, nhưng nghe nói tử thương không nhẹ.

Hạng Thiếu Long thở phào, ngày trước bọn họ đã từng dự tính quân Triệu sẽ phản công tại Trung Mâu, cho nên đã chuẩn bị nhiều lương thảo, tăng cường phòng thủ, hướng chi có đại quân của Hoàn Xi chi viện, dù cho kẻ đó là Lý Mục cũng đừng hòng dễ dàng giành lại Trung Mâu.

Với một kẻ tinh minh như Lý Mục, cuối cùng rồi cũng sẽ quay về trường thành. Kinh Niên lại nói, „Hôm qua lão đã sai người đến Trung Mâu, chuyện này sẽ ổn thôi. Chao ôi!"

Hạng Thiếu Long biết y có tâm sự, mỉm cười nói, „Lão trưởng nếu có lời gì, xin hãy nói thẳng, đừng ngại."

Kinh Niên nói, „Hạng gia nói không sai, cách đây năm mươi dặm có một nơi tên là Thượng gia thôn, hôm qua có một đội binh mã đến đấy, vừa truy tìm vừa cướp bóc, lại còn đánh bị thương mấy người. Người của Thượng gia thôn thấy bọn chúng người đông thế mạnh, chỉ biết giận chứ không dám lên tiếng."

Hạng Thiếu Long trầm thờ dài, nói, „Từ đây đến đó phải mất bao lâu?"

Kinh Niên nói, „ít nhất phải mất hai ngày. Hạng gia có thể đợi ngày mai mới lên đường."

Ngừng một lát rồi nói, „Nghe nói Hàn vương An từ kinh đô nước Hàn là Nam Trịnh, phái một toán quân bao vây vùng rừng núi để truy bắt Hạng gia. Người của chúng tôi quay về từ Nam Trịnh cho hay rằng, hai nước Hàn, Triệu có mật nghị, quyết bắt bằng được Hạng gia."

Rồi lấy ra một tấm địa đồ, đưa cho Hạng Thiếu Long, nói, „Đây là tấm địa đồ do chính tay lão đã vẽ, tuy thô kệch, nhưng dám nói là không có sai sót về đại thể."

Hạng Thiếu Long cả mừng, mặc áo xuống giường, thấy thể lực của mình đã hồi phục quá nửa, nếu được nghỉ ngơi thêm một ngày thì có thể bảo đảm chạy thoát được.

Hai người ngồi xuống chiếu, trải tầm địa đồ ra.

Kinh Niên chỉ ký hiệu hình chữ thập giữa tấm bản đồ nói, „Đây là Kinh gia thôn chúng tôi, khoảng một trăm dặm về hướng đông bắc chính là kinh đô Nam Trịnh của nước Hàn, đi tiếp về phía đông bắc hai trăm dặm nữa là kinh đô Đại Lương của nước Ngụy."

Hạng Thiếu Long nói, „Ta xem xong bức địa đồ này sẽ lập tức đốt ngay, nếu không bị kẻ khác lấy được, thì sẽ biết là các người bao che cho ta."

Kinh Niên hơi biến sắc, vì ông ta không nghĩ đến điểm này.

Hạng Thiếu Long để cho Kinh Niên giải thích rõ tấm bản đồ rồi thu lại, nói, „Con đường chạy trốn của ta, tốt nhất cả lão trượng cũng không nên biết, như thế sẽ an toàn hơn."

Ngày hôm ấy, Hạng Thiếu Long tranh thủ nghỉ ngơi, khi tỉnh dậy thì cố gắng ghi nhớ lại tấm địa đồ, sau khi suy nghĩ, cuối cùng mạo hiểm chạy về nước Ngụy, sau đó đi về nước Triệu, rồi đi về phía tây đến Đồn Lưu, hội hợp với Hoàn Xí, thì có thể hoàn thành được cuộc chạy trốn ngàn dặm, sau khi đã nhớ xong tấm bản đồ thì lập tức đốt đi.

Dùng cơm tối xong, Hạng Thiếu Long quyết định lên đường.

Kinh Niên đã chuẩn bị lương khô, thức uống, quần áo và một ít ngân lượng cho gã.

Kinh Hùng còn tặng cho gã một con thỏ đã nhốt sẵn trong lồng, giải thích rằng, „Đây là cách đối phó đơn giản đối với chó săn, vì chó săn nhanh nhạy nhất đối với thỏ, chắc chắn có thể át được mùi trên người phát ra ngoài, nếu như lũ chó săn đánh hơi con thỏ mà đuổi đến, chỉ cần thả cho thỏ chạy đi, thì có thể đánh lạc hướng lũ chó săn."

Kinh Niên nói, „Chúng tôi đã thương lượng, sau khi Hạng gia bỏ đi, chúng tôi sẽ vào chốn rừng núi để tránh họa.

Chuyện bọn tiểu Tuấn đến nước Tần, ít nhiều đã lộ phong thanh, quân binh đến Thượng gia thôn, nói không chừng đã điều tra được vụ này, lúc đó dù cho Hạng gia không đến đây, bọn chúng cũng bắt chúng tôi để trút giận."

Hạng Thiếu Long áy náy nói, „Các người định lúc nào mới lên đường?"

Kinh Niên nói, „Chuyện này không thể chậm trễ, sau khi Hạng gia ra đi, chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi nơi này."

Bịn rịn chia tay, Hạng Thiếu Long mang theo chiếc lồng thỏ, bắt đầu con đường chạy trốn của mình.

Hạng Thiếu Long mang theo con ngựa khỏe do Kinh Niên tặng, phóng về hướng đông bắc được một đoạn, không muốn ngựa mệt, Hạng Thiếu Long dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi.

Kinh gia thôn vẫn còn ẩn hiện ở phía sau.

Thót ngựa này rất thông minh, lạng lẽ gặm cỏ chứ không cất tiếng hí.

Sau khi băng qua vùng đồng bằng này, gã bước vào vùng rừng núi, như thế sẽ an toàn hơn nhiều. Nói thật lòng, gã tin rằng bọn chúng không thể đuổi được theo gã trong vùng này.

Nhưng nếu không phải gã có thể ẩn nấp trong Kinh gia thôn một thời gian, giờ lại được thức ăn, ngựa tốt và cung tên, nói không chừng đã bị người Hàn đuổi theo kịp.

Khả năng của con người rốt cuộc vẫn có hạn.

Trong lòng cảm thấy vui vì nghĩ đến cảnh gặp bọn Đẳng Dực cùng đám thể thiếp.

Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên phía trước, Hạng Thiếu Long giật mình, phóng người lên ngựa, chạy qua một vòng gần đó để quan sát tình thế, chỉ thấy cách xa khoảng năm dặm, có những ánh đuốc lập lòe đang tiến về phía Kinh gia thôn. Hạng Thiếu Long lập tức chân tay lạnh ngắt, điều mà Kinh Niên lo quả không sai, kẻ địch nghe được tin tức từ Thượng gia thôn, biết được Kinh gia thôn có người đến Hàm Dương.

Người họ Kinh trong làng này không nhiều, bọn chúng sẽ dễ dàng đoán được đó là Kinh Tuấn, Kinh Niên, nếu không, chúng không cần phải kéo đến ngay trong đêm. Nếu Hạng Thiếu Long là người ích kỷ, lúc này sẽ không thèm đếm xỉa đến mọi chuyện mà cứ chạy trốn, chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nhưng gã làm sao có thể chạy một mình như thế.

Hạng Thiếu Long đang lo lắng thì chợt nghĩ ra một kế, sau khi xem xét kỹ tình thế thì phóng ngựa về phía khoảng rừng rậm mà kẻ địch sẽ đi ngang qua để đến Kinh gia thôn, rút ra mồi lửa, đốt cháy vài chỗ.

Nếu là mùa xuân hay mùa hạ thì kế này không thể thực hiện được. Nhưng giờ đây gió mạnh, cây cối lại khô, chỉ vài đốm nhỏ, nhưng trong khoảnh khắc đã bùng cháy lên lan thành một khoảng to.

Đám cháy này không những có thể ngăn cản được đường tiến tới của kẻ địch, mà còn có thể thông báo cho người của Kinh gia thôn để họ bỏ chạy cho sớm.

Hạng Thiệu Long mong kẻ địch đuổi theo mình, nên cố ý phóng ngựa thật nhanh để phát ra nhiều tiếng vó, chạy về thảo nguyên phía đông bắc.

Gã thà hi sinh mình, gã không muốn để cho người ở Kinh gia thôn bị thương.

Đến sáng hôm sau, Hạng Thiệu Long vẫn phóng ngựa trong vùng thảo nguyên, nhưng tốc độ đã chậm hơn.

Lần này gã cố ý để lộ tung tích, dụ cho đối phương đuổi theo mình, không đối phó với người của Kinh gia thôn, nếu đối phương là những cao thủ theo dõi, gã quả thật rất nguy hiểm.

Trên đường đôi lúc lại gặp con sông dòng suối cản đường, đó là những cảnh đẹp để cho người ta thưởng thức lúc bình thường, nhưng đối với gã lúc này thì đã trở thành những trở ngại.

May mà cho đến lúc này cũng chưa thấy kẻ địch đuổi tới, chỉ cần cứ giữ mãi như thế này, gã có thể an toàn đến vùng rừng núi không người ở nơi biên giới hai nước Hàn, Ngụy.

Người Ngụy sẽ không ngờ rằng gã không đi về phía tây để đến nước Tần, mà đi ngược lại biên giới nước Hàn ở phía đông, cho nên sẽ không có lòng phòng bị, lúc đó gã có thể mượn đường biên giới nước Hàn mà đi vòng về Đồn Lưu.

Lúc này thốt ngựa đã sùi bọt mép, Hạng Thiệu Long đành dừng lại, bước lên một mô đất cao, để cho thốt ngựa nghỉ ngơi ở dưới.

Gã không muốn ăn uống, nhưng vì phải giữ sức, chỉ đành nuốt vội hai thỏi thịt khô.

Mùi vị đương nhiên là không tệ.

Mấy năm nay, gã cô độc một mình, trong chốn núi rừng như thế này, không khỏi nhớ rằng mình đã vượt thời gian mà đến đây.

Chớp mắt mà đã bảy năm, trong khoảng thời gian này, dù cho là những người thân thiết nhất như Kỷ Yên Nhiên hay Đằng Dực, gã cũng đành chôn sâu bí mật mình là người của thế kỷ hai mươi mốt vào trong lòng, còn bí mật của tiểu Bàn, chỉ có hai người Đằng Dực và Ô Đình Phương biết được, gã hiểu được số mệnh của tiểu Bàn nhất, bởi vì tiểu Bàn chính là Tần Thủy Hoàng, người đã thống nhất được Trung Quốc, nhưng gã lại không biết đến số phận của mình.

Ngay cả việc có thể còn sống mà quay về Hàm Dương hay không đến lúc này gã cũng không biết.

Đang suy nghĩ mông lung thì tiếng vó ngựa từ xa vọng vào. Hạng Thiếu Long giật mình, đưa mắt nhìn ra xa, lập tức biến sắc.

Chỉ thấy ở khoảng rừng thưa cách đó ba dặm, bụi tung mù mịt, hơn năm mươi thớt ngựa đang phóng tới, ở đó chỉ có quá nửa là có người, còn lại là ngựa không.

Nhìn những thớt ngựa không cần người dắt, toán ngựa ở phía sau có đội hình rất chỉnh tề, thì có thể biết đây là những chiến mã rất tốt.

Qua nhiều năm, gã đã có kinh nghiệm nhìn người. Hai mươi bảy kỵ sĩ cưỡi ngựa ở một nơi không quen thuộc mà vẫn tự nhiên, thì có thể biết đều là những cao thủ thuộc hàng nhất lưu. Điều không may là mình lại kém thuật kỵ xạ, trong vùng bình nguyên này, đối phương phải có ngựa tốt để thay thế, nếu bị đuổi kịp thì cả cơ hội chống trả cũng không có.

Kẻ địch có thể đuổi nhanh như thế này, thì có thể biết rằng đó là những cao thủ trong môn theo dõi, nói không chừng là toán cao thủ mà Hàn vương An phái đến để truy bắt mình như Kinh Niên đã nói.

Nhìn quanh rồi phóng xuống sườn đồi, nhảy lên lưng ngựa rồi thúc ngựa bỏ chạy.

Đích đến là mảng rừng rậm ở cuối vùng đất bằng phẳng, chỉ cần đến đó, là có thể lợi dụng hoàn cảnh để quyết chiến một trận sinh tử với kẻ địch.

Gã không chấp nhận buông tay chịu chết.

Hạng Thiệu Long lấy đồ đạc xuống, dùng vải bọc lại hai tảng đá bằng trọng lượng của gã rồi máng lên lưng ngựa, sau đó dùng kiếm chọc vào mông ngựa, thốt ngựa hí vang lên rồi mang cả hai tảng đá phóng vào khu rừng rậm.

Lúc này bọn kỵ binh đuổi theo còn khoảng nửa dặm nữa nên Hạng Thiệu Long không vượt qua được con suối vừa rồi, khiến cho kẻ địch không thể tìm ra được dấu chân ngựa nữa, e rằng đến lúc này đã bị đuổi theo.

Song kẻ địch vẫn có thể đi theo, quả thật có thể thấy chúng là những cao thủ.

Nào dám chậm trễ, vội vàng đeo hành trang, lẩn vào trong đám cây um tùm.

Đi khoảng tàn một cây nhang, tiếng ngựa phía sau vượt qua, mau chóng đi xa.

Hạng Thiệu Long thở phào, leo lên ngọn núi cao trong rừng.

Dù cho bị cây rừng chắn lối, gã cũng không dám rút kiếm chặt gãy, sợ rằng sẽ để lại manh mối, nào ngờ đi không quá trăm trượng, tiếng vó ngựa lúc nãy vừa biến mất thì lại quay lại, phóng về hướng mình.

Hạng Thiệu Long lúc này ngược lại cảm thấy bình tĩnh, là một người lính đặc chủng tinh nhuệ, giữ bình tĩnh lúc gặp nguy khốn là điều phải tin theo.

Gã bình tĩnh phân tích, từ việc kẻ địch có thể phát giác ra rằng có trá nguy, thì có thể biết bọn chúng không chỉ dựa vào dấu chân để đuổi theo mình, đang thắc mắc thì có tiếng chó sủa từ xa đến gần, mà chỉ là tiếng của một con chó.

Hạng Thiệu Long vờ lẽ ra, không sợ mà vui, nấp vào trong lùm cây um tùm, ngồi xuống đất, tháo chiếc lồng tre có nhốt con chó ra, lặng lẽ chờ đợi.

Lúc này trời dần tối, Hạng Thiệu Long rút ra thanh trủy thủ, nhìn động tĩnh bên ngoài qua kẽ lá. Tiếng chó sủa chợt ngừng lại, chỉ nghe tiếng bước chân gấp gáp từ xa đến gần, kẻ địch bỏ ngựa mà đi bộ.

Trong chốc lát, có hơn mười bóng người tản ra ở phía trước, cách khoảng ba mươi trượng, trong đó có một người tay dắt con chó nhỏ, con chó đó đáng đánh hơi, đi về hướng gã đang ẩn mình. Hạng Thiệu Long lặng lẽ mở chiếc lồng ra.

Chú chó bị tiếng chó sủa làm hoảng sợ, lúc này có lối thoát, thì phóng ra như tên bay, chạy về phía bên trái.

Con chó quả nhiên sủa vang, cũng phóng về hướng ấy.

Người dắt chó kêu to, „Mau lên! Hạng Thiệu Long chạy qua phía bên kia."

Cả toán người vội vàng đuổi theo.

Hạng Thiệu Long nghe bọn chúng đã chạy hết thì đứng dậy, cũng bám theo sau, nghĩ thầm đừng trách ta ác độc, trong tình huống này, không thể nói đến nhân từ nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 231: Bốn Bề Khổ Sở

H

ạng Thiếu Long tay cầm thanh Huyết Lăng, đuổi theo một trong những tên địch, từ phía sau đưa một tay ra bịt mõm y, thanh Huyết Lăng đâm vào cổ, người ấy giãy giụa mấy cái rồi lập tức đứt hơi mà chết. Hạng Thiếu Long tiện tay lấy luôn cung tên của y. Những tên ở phía trước thì tập trung chú ý vào tên dẫn đầu, lại thêm trời tối nên không phát giác tử thần đang đuổi theo phía sau.

Khi gã dùng cách đó để giải quyết thêm một tên nữa thì những kẻ khác dừng lại, tản ra bao vây một lùm cây um tùm, phía trước là đồng loạn thạch cao hơn một trượng, cản đường tiến tới.

Chú tỏ rõ ràng đang núp trong lùm cây, khiến cho chó sủa nhặng lên.

Có người kêu, „Đốt đuốc lên!"

Lúc này Hạng Thiếu Long núp sau cây, lén tới sau lưng một người, rồi đưa y về tây thiên, lại được thêm một bộ cung nỏ.

Năm ngọn đuốc bốc cháy phừng phừng, chiếu sáng cả một mảng rừng.

Bốn bề đều là cây cối, vì cây cao che bóng mát, nên dưới đất chỉ có những loại cây thân mềm, ở nơi đồng loạn thạch là một đám bụi cây lùm, mục tiêu rất rõ ràng.

Kẻ dẫn đầu quát lớn, „Hạng Thiếu Long, lần này nhà ngươi đừng mong chạy thoát, ngoan ngoãn bước ra đây, nếu không bọn ta sẽ thiêu sống ngươi."

Con chó bị chủ nhân quát một tiếng thì không sủa nữa, nghe lời nằm phục xuống.

Hạng Thiệu Long đánh giá tình thế, thấy những tên địch đứng rất gần, lại có ánh sáng chiếu, biết được khó mà dùng cách ám sát từ phía sau để giết từng tên một như lần trước nữa, rút ra dây móc câu, bắn ra sợi dây móc, móc vào một cành cây.

Chú thỏ ở trong bụi cây vẫn không có phản ứng gì, nhưng đám người rõ ràng không dám phóng hỏa, đứng quát mắng một hồi, một người trong số ấy nhìn quanh, bỗng kêu ối lên một tiếng, nói, „Mạc Thành đi đâu mất rồi?"

Hạng Thiệu Long từ sau thân cây bước ra, trả lời, „Ta ở đây!"

Khi chưa kịp ngạc nhiên quay lại nhìn, thì hai chiếc nỏ trong tay Hạng Thiệu Long phóng ra mũi tên cắm thẳng vào người của hai tên cầm đuốc, hai kẻ này ngã lăn ra, ngọn đuốc rơi xuống đất.

Khi kẻ địch vội bắn tên ngược trở lại, gã đã lui ra sau thân cây, đu dây leo lên, ẩn mình trong một đám lá um tùm.

Bọn địch tưởng rằng gã vẫn còn nấp sau thân cây, vội vàng tản ra, cũng nấp sau những gốc cây đối diện.

Ngọn đuốc bị rơi xuống đất trở thành hai mồi lửa dần ăn lan ra, khói bốc lên mù mịt.

Hạng Thiệu Long thu lại dây móc, bắn dây qua một cành cây cách đó khoảng hai trượng, sau khi cố định chắc chắn thì đợi phản ứng của kẻ địch.

Có tiếng ho lớn, con chó vẫn sủa nặng nề. Bốn tên địch vừa bị lửa ăn bén tới, nên bước ra, khi định lao về phía chỗ gã vừa ẩn mình, mũi tên trong tay Hạng Thiệu Long bắn ra, hai tên này lập tức trúng tên ngã xuống đất.

Lúc này lửa đã cháy mạnh, khói tỏa mù mịt. Hạng Thiệu Long khi bắn ngã thêm một tên nữa thì vội vàng đu dây qua phía cành cây bên kia.

Kẻ địch cũng nhân lúc khói tỏa mù mịt mà đến ngay gốc cây gã vừa mới ẩn mình, ngạc nhiên phát giác không có người, thì bị bắn thêm ba tên nữa.

Hơn bảy mươi tên địch, bị gã dùng chiến thuật bất ngờ, bắn ngã mười tên, những kẻ khác thì hoảng hồn, chạy tứ tán tìm nơi ẩn nấp, không còn nhuệ khí như trước.

Hạng Thiệu Long biết đã đạt được mục đích, dùng dây đu qua ngọn cây xa hơn, phóng xuống đất, chạy về nơi kẻ địch đã dừng ngựa.

Trong thời gian chỉ hai khắc, gã đã ra đến ngoài rừng, khoảng hơn năm mươi thốt chiến mã đang ở ngoài rừng.

Lúc này đã đến nửa đêm, vầng trăng sáng đang treo trên cao, khắp nơi đều mang một dáng vẻ huyền bí.

Hạng Thiệu Long chọn một thốt ngựa khỏe, cắt dây những thốt ngựa khác, rồi cột chúng lại với nhau, sau đó dùng thanh Huyết Lăng chọc vào móng ngựa, ngựa hí vang, rừng rừng chạy mất.

Hạng Thiệu Long nhảy lên thốt chiến mã vừa mới chọn, một lát sau mới khống chế được nó, rồi vỗ ngựa chạy.

Ba ngày sau, gã an toàn vượt qua miền thảo nguyên, bỏ ngựa tiến vào vùng biên giới của hai nước Hàn, Ngụy.

Tâm tình lúc này cũng đã khác nhiều, như là một cuộc du sơn ngoạn thủy vậy.

Lúc này thành Trung Mâu chỉ cách đó khoảng trăm dặm về hướng bắc, Hạng Thiệu Long cố kiềm chế ước muốn quay về Trung Mâu của mình.

Bởi vì đó là một hành động lỗ mãng, thiếu sáng suốt. Thời tiết dần chuyển sang lạnh, may mà Kinh Niên đã chuẩn bị áo đông cho gã.

Đi được năm ngày thì mới đến vùng miền núi.

Khi mặt trời vừa ló dạng, ánh nắng trải trên vùng thảo nguyên, mọi vật đều rất có sức sống. Cách đó không xa có một mặt hồ lớn, khi gió thổi qua, nước hồ lăn tăn gợn sóng, trên mặt hồ phản chiếu bóng cây. Hạng Thiếu Long nhìn mà lòng thư thái, tạm thời quên đi nỗi khốn khổ của cuộc trốn chạy. Đây là khu rừng nguyên thủy với nhữngùm cây um tùm, những thảm thực vật xanh tốt quây quanh mặt hồ nhỏ, thật là một cảnh đẹp ở nhân gian.

Bên bờ hồ có hơn mười chiếc lều, lại thêm một bầy ngựa đang thờ thẩn gặm cỏ, quả thật là một khung cảnh thanh bình.

Hạng Thiếu Long nhìn một hồi rồi cất bước đi về hướng Đại Lương.

Gã đương nhiên không thể tự chui vào rọ ở Đại Lương, mà định đến vùng ngoại Ô của Đại Lương, sau đó theo đường cũ mà về biên giới nước Triệu.

Tuy phải đi một vòng lớn, nhưng đó là con đường an toàn nhất mà Hạng Thiếu Long có thể nghĩ ra.

Sau một canh giờ, gã đã đi sâu vào vùng thảo nguyên của nước Ngụy.

Nhớ lại đêm ấy, con Tật Phong đã mang gã chạy ít nhất cũng phải gần ba trăm dặm, từ vị trí này, vòng qua vùng rừng núi của Kinh gia thôn, rồi mới kiệt lực mà chết.

Giờ đây có thể nói gã về lại đất cũ.

Đi về phía đông bắc gần ba canh giờ nữa, có tiếng vó ngựa ở phía trước vang lên, Hạng Thiếu Long vội vàng nấp lại, trong chốc lát có một toán khoảng hai mươi kỵ binh của nước Ngụy chạy về phía ngọn đồi thì hạ trại.

Hạng Thiếu Long trong lòng lo lắng.

Người Ngụy rõ ràng đã nghe được phong thanh, biết gã có lẽ đã chạy đến nơi này.

Phải biết rằng từ đây đến Trung Mâu hay Đại Lương cũng phải băng qua một vùng bình nguyên, cho nên người Ngụy đã hạ trại ở nơi này để chờ gã. Nếu gã sơ suất mà lộ mặt thì khó có thể thoát khỏi chốn này.

Rõ ràng vẫn mới ở giai đoạn sắp xếp, một khi đã đặt xong các chòi canh, sẽ dùng khoái mã và chòi canh để truy tìm, lúc đó mình đừng mong có cơ hội trốn thoát.

Điều đáng ngại là trước khi đến Đại Lương phải băng qua một con sông lớn, người Ngụy chỉ cần chuẩn bị chó săn, đặt chòi canh ở ven sông, dù là ban đêm, mình e rằng cũng đừng mong âm thầm vượt sông, nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng trừ khi quay về vùng rừng núi, nếu không đành chỉ tiếp tục tiến thẳng.

Giờ đây cho dù quay về biên giới nước Hàn, hay là xuống phía nam để về nước Sở, thì đâu đâu cũng là chốn nguy hiểm. Vấn đề là làm sao đi thẳng về hướng bắc đến Trung Mâu, như thế chỉ hơn hai ngày là có thể gặp lại hai người Đổng Dực và Kinh Tuấn.

Nhưng đây là con đường nguy hiểm nhất.

Cho đến khi mặt trời ngả về tây, Hạng Thiếu Long vẫn đang suy nghĩ nên phải đi về hướng nào.

Cuối cùng gã quyết định, trước tiên nên thử đi về hướng Trung Mâu, giả sử nếu không có cách nào vượt qua được những trạm gác của kẻ địch thì mới quay về hướng đông đến Đại Lương, theo như kế hoạch đã định, vào nước Triệu rồi về Tần.

Đã có quyết định, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, phải mất thêm nửa canh giờ nữa để đi vòng qua chòi canh của kẻ địch, tiến thẳng về hướng bắc.

Trước khi đến Trung Mâu, phải đi ngang qua một thành lớn của nước Ngụy tên là Tiêu Thành.

Gã đương nhiên không đi vào thành này, gã hết sức để ý để tránh bị người Ngụy phát giác.

Trước khi trời sáng, gã chạy khoảng ba mươi dặm đường, chạy đến nỗi hai chân mỏi rã rời, cuối cùng thì vào rừng nghỉ ngơi. Gã vẫn chưa yên tâm, lại trèo lên trên cây để chợp mắt với tư thế nửa nằm nửa ngồi. Gốc cây này nằm trong một khoảng rừng tương đối cao, có thể nhìn thấy con đường dẫn tới Tiêu Thành.

Trong chốc lát, Hạng Thiếu Long ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, có tiếng vó ngựa và tiếng người đánh thức gã dậy.

Hạng Thiếu Long mở mắt, giật mình nhìn thấy trong và ngoài rừng có lính Ngụy, có khoảng hơn một ngàn tên, rõ ràng đang tiến hành tìm kiếm.

Lập tức mồ hôi ướt đầm trên lưng, gã biết mình quá mệt, cho đến khi kẻ địch đến gần mới tỉnh dậy, nếu không phải là đã nằm trên chỗ lõm của nhánh cây, không chừng gã đã rơi xuống.

Gã nằm yên thín thít, cho đến khi lính Ngụy bước ra khỏi rừng mới dám ló đầu lên quan sát tình thế.

Trên con đường quan đạo trước sau đều có hai toán kỵ binh, ở xa xa lại có một toán nhân mã, hình như đó là bộ chỉ huy của cuộc tìm kiếm.

Chỉ thấy quy mô của kẻ địch như vậy thì biết ngay Ngụy vương Tăng, kẻ đã từng chịu ơn của mình không tiếc mọi giá để bắt lấy gã. Toán quân này ít

nhất cũng hai ngàn người, có lẽ là một bộ phận của quân đóng trong Tiêu Thành.

Lần này gã khó có thể tiếp tục đi được, không khỏi cảm thấy hối hận trong lòng. Nếu gã bỏ ý định quay về Trung Mâu mà đi vòng đến Đại Lương thì đã không rơi vào cảnh nguy hiểm như thế này.

Cách làm sáng suốt nhất lúc này, chính là quay về vùng rừng núi ở nước Hàn, nấp ở đó mười ngày nửa tháng đợi qua cơn sóng gió, lúc ấy thì đi về hướng nào cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tiếng chó sủa vang trong rừng, Hạng Thiếu Long càng lo lắng hơn, chỉ đành nghe theo số trời.

Lúc này vì nhiều người, gã không lo sẽ bị chó săn đánh hơi được, nhưng nếu một mình chạy trong đêm thì càng khó bảo đảm có thể vượt qua được lũ chó săn này.

Nhìn thấy trận thế của kẻ địch lúc này, gã nào dám đi về phía Tiêu Thành nữa, đợi bọn lính đi hết, thì quay về hướng đông, đi về Đại Lương.

Sau khi tránh được kẻ địch, gã đã tới được bờ tây của con sông Dã Lỗ, một con sông nổi tiếng.

Đưa mắt nhìn ra, cả hai bên bờ đều yên tĩnh, không thấy bóng người, nhưng Hạng Thiếu Long có thể khẳng định chắc chắn có chòi canh bí mật của kẻ địch, đang đặt trong rừng rậm quan sát động tĩnh trên sông.

Gã quan sát kỹ càng, rồi leo lên cây ẩn nấp, lặng lẽ chờ đợi màn đêm buông xuống, gã mệt mỏi ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy thì khắp nơi đã trở thành một thế giới màu trắng, trên mặt tuy có hoa tuyết bám đầy, nhưng không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Tuyết đầu mùa rốt cuộc đã rơi.

Hạng Thiều Long phúi bông tuyết trên người, lặng nhìn tuyết rơi.

Gió tuyết tuy có thể yểm trợ cho mình, nhưng không dễ dàng chạy thoát, nếu lúc này qua sông, đến khi lên bờ, nói không chừng đã bị đông cứng mà chết.

Lưu lại những dấu chân trên tuyết sẽ càng khó qua mặt được kẻ địch hơn.

Giờ đây gã chỉ có ba sự chọn lựa.

Thứ nhất là chặt cây làm bè vượt sông.

Nhưng cách này rất tốn thời gian mà lại vô cùng nguy hiểm. Trừ khi gã có thể khẳng định được rằng chòi canh của kẻ địch không có ở gần đây, nếu không sẽ làm kinh động đến kẻ địch, đến khi gã ra đến giữa sông thì đừng hòng tránh được bọn chúng.

Thứ đến là chạy lên thượng du.

Theo bản đồ của Kinh Niên, nơi bắt nguồn của con sông này là từ vùng núi phía tây nam của Trung Mâu, nhưng nếu làm như thế, khi đi vòng qua đầu nguồn thì đã tiến đến rất gần vùng phía nam của Trung Mâu, nơi đó vô cùng nguy hiểm. Và lại nếu đi đến Đại Lương, thì lộ trình đã xa hơn con đường đã định năm dặm, quả thật không có lợi.

Phương pháp còn lại là đi xuống hạ du, như thế tuy ngày càng xa Đại Lương, nhưng dễ dàng rời xa nơi nguy hiểm.

Nếu đến được An Lăng, nơi hội nhập của nhiều con sông lớn hạ du, thì có thể tìm được cơ hội dùng thuyền vượt sông Thậm chí có thể đi xuống phía nam về nơi nước Sở, lúc đó dù cho bị người Sở bắt được, nói không chừng Lý Yên và Lý Viên Viên sẽ nhớ đến tình cũ mà thả cho hẵn đi.

Sau khi quyết định, thì vội vàng tiến thẳng tới phía nam.

Đến khi sáng thì tuyết ngừng rơi.

Hạng Thiệu Long quay đầu lại nhìn, chỉ thấy những dấu chân trên tuyết, bắt đầu kêu khỗ.

Đi được một đoạn nữa, biết rằng cứ đi như thế sớm muộn cũng sẽ bị truy binh phát hiện, lòng chợt nảy ra một ý, ngừng lại, trước tiên quan sát tình thế, vội vàng chạy vào một khoảng rừng.

Vào trong rừng thì rút thanh Huyết Lăng ra, chặt một cành cây, sau đó dùng trủy thủ gọt thành hai tấm ván trượt tuyết dài khoảng năm tấc, ở phần đầu vênh lên khoảng một tấc, từ ở giữa đến phía sau cũng cao lên, vừa đúng đặt chân vào, lại chọc bốn cái lỗ, lấy dây móc chặt thành hai đoạn, xuyên qua lỗ, buộc chặt giày và tấm gỗ lại với nhau.

ở dưới tấm gỗ lại có thêm một cái bánh lái, cho đến chiều hôm ấy thì ván trượt tuyết đầu tiên của Trung Quốc ra đời.

Khi còn là bộ đội ở thế kỷ hai mươi mốt, Hạng Thiệu Long đã được huấn luyện chiến đấu trong tuyết, cho nên lúc này mọi việc rất thuần thục.

Làm xong tấm ván trượt tuyết thì lại bắt tay vào chế tạo gậy trượt tuyết.

Chiếc gậy này có một đầu to và một đầu nhỏ, cách đầu nhỏ khoảng ba tấc thì đóng một thanh ngang để làm bánh xe.

Khi mọi thứ ổn thỏa thì trời đã khuya.

Vì làm việc mệt mỏi, tốn nhiều hơi sức, nên gã phải nghỉ ngơi một lát rồi mới bắt đầu hành động.

Gã mang ván trượt tuyết và gậy trượt tuyết lên lưng rồi chạy ra bờ sông.

Tuy cất bước khó khăn, nhưng lòng đã khác trước.

Đến khi trời sáng, gã đi được ba dặm đường, cho đến bờ sông thì mới dừng lại.

Gã cố ý bước ngay ven sông, để dấu chân lại rất rõ ràng, rồi mới đi ngược lại dấu chân ấy về lại bờ sông.

Khi mang ván trượt vào buộc cho chắc thì mới bắt đầu trượt.

Gã lợi dụng những sườn đồi do địa hình tạo ra, không ngừng gia tăng tốc độ, từ chậm đến nhanh, vòng một vòng lớn, đến khu rừng rậm ban này, sau đó nấp trên một ngọn cây cổ thụ.

Khi đó cảm thấy mình bớt lo hơn, một lúc sau thì ngủ thiếp đi.

Cho đến giờ ngộ thì cuối cùng kẻ địch kéo đến.

Hạng Thiệu Long mở mắt ra nhìn thì giật mình. Chỉ thấy khắp nơi đều là kỵ binh nước Ngụy, ít nhất cũng có hơn một ngàn tên.

Bọn chúng theo dấu gã để lại, kéo vào trong rừng.

Hạng Thiệu Long thấy bọn chúng xoay quanh khu rừng, đuổi theo đến bờ sông, đến nơi không thấy dấu chân nữa thì mới ngừng lại bàn bạc.

Một lúc sau, bọn chúng xuống ngựa chặt cây làm bè, trông rất tất bật.

Lúc này tuyết lại rơi nữa, còn nặng hơn cả lần trước. Từng lớp tuyết đổ xuống, chỉ trong chốc lát đã che đầy được những dấu chân ngựa.

Hạng Thiệu Long thầm kêu trời đã giúp ta.

Cứ như thế này, khi kẻ địch qua bờ bên kia phát hiện không còn dấu chân của gã nữa, chỉ đành tản ra truy tìm, càng lúc sẽ càng xa gã hơn.

Trận chiến này tuy bất lợi với gã, nhưng giờ đây trở thành lá bùa hộ mạng đối với gã.

Trong lòng đang vui mừng thì có tiếng chó sủa ở xa.

Khoảng hơn một trăm lính Ngụy, dắt theo mười con chó săn. Hạng Thiếu Long trong lòng lo lắng, biết rằng toán quân này và toán kỵ binh đang làm bè vốn là một cánh, nhưng bọn kỵ binh nhanh hơn, lại phát hiện dấu chân gã trên tuyết nên vội vàng chạy đến, cho nên giờ đây đội chó săn mới kéo theo sau.

Trong lòng không khỏi kêu nguy hiểm, lúc này đội chó săn đến trước thì diệu kế của mình không còn linh nữa.

Giờ đây chỉ đành mong rằng tuyết có thể che đậy được mùi của mình.

Đến hoàng hôn, lính Ngụy đã vượt sông hết.

Hạng Thiếu Long lại kiên nhẫn chờ thêm hai canh giờ nữa mới trèo xuống, nhân lúc trời tối, mang ván trượt tuyết vào, lướt về phía sông Dã Lỗ.

Đã có công cụ trượt tuyết này, gã quyết định mạo hiểm đi về phía Trung Mâu.

Từ lúc trốn chạy cho đến nay, gã lần đầu tiên mới có hi vọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 232: Sóng Xuân Dâng Trần

H

ạng Thiều Long nằm phục trong bụi cây, quan sát doanh trại của kẻ địch.

Gã đã đi được một đoạn đường kể ra ít nhất cũng phải tốn mười ngày, hôm nay đến được doanh trại của quân Triệu, cách thành Trung Mâu khoảng mười dặm về phía nam.

Gã vốn có lòng tin có thể vượt qua phòng tuyến của kẻ địch, tiến vào Trung Mâu. Nhưng xem tình hình thực tế lúc này, giấc mơ của gã đã tan như bọt biển.

Điều đáng lo ngại nhất là Lý Mục đã cho chặt trụi khu rừng rậm xung quanh, cho đào một công sự ở vùng bình nguyên, phía dưới lại có người canh gác.

Dù cho gã có thể băng qua công sự này, thì vẫn phải vượt qua ba vòng hàng rào gỗ mới có thể tiến vào doanh trại quân Triệu.

Dãy doanh trại này kéo dài cả hàng chục dặm, lại còn có cả một vùng bình nguyên rộng lớn hoàn toàn trống trải ở ngoài thành Trung Mâu. Lý Mục bố trí như thế này thì không ai có thể tiến vào thành được.

Hạng Thiều Long giờ đây giống như một con mèo đói đến nỗi phát điên, nhìn thấy con cá ngon lành treo trước miệng nhưng không thể nuốt được, sự đau khổ ấy thật sự khó mà hình dung được.

Điều duy nhất khiến gã an ủi chính là tuy Lý Mục bao vây chính Trung Mâu, nhưng không thể hạ được thành này.

Gã hiểu rõ tình hình ở Trung Mâu, muốn cố thủ một năm, nửa năm không phải là chuyện khó.

Giờ đây gã chỉ có hai sự chọn lựa, một là quay về Đại Lương theo kế hoạch cũ, sau đó lại đến biên giới nước Triệu, từ đó quay ngược về Đồn Lưu, hội hợp với Hoàn Xỉ.

Một cách khác là vòng qua Trung Mâu, vượt đồn biên phòng của người Triệu, cách này đương nhiên rất nguy hiểm.

Lý Mục sẽ cẩn thận đặt các chòi canh ở biên giới để đề phòng viện quân của nước Tần kéo sang phía đông. Nếu gã không có ván trượt tuyết, thì như thế có nghĩa là đã tự chui vào rọ, nhưng lúc này không phải là không có cơ hội thành công.

Khi gã đang phân vân thì tiếng vó ngựa và tiếng chó sủa vang lên từ phía tây nam.

Hạng Thiệu Long bình tĩnh lại, trong khoảnh khắc này, gã bỏ đi ý nghĩ ấy, thẳng bước về Đại Lương. Đến hoàng hôn hôm sau, gã đã đến ngoại Ô của kinh đô nước Ngụy là Đại Lương.

Quay về nơi cũ, nhớ lại Tín Lăng quân Ngụy Vô Ky. Lúc này gã đã ăn hết lương khô, vừa đói vừa mệt.

Phòng ngự của thành Đại Lương rõ ràng đã được tăng cường, tất cả những điểm cao đều có chòi canh, điều khiến gã lo lắng là mấy con sông cản đường và con kênh đào hộ thành.

Sau một lúc quan sát thì biết trước tiên phải vượt sông ở Đại Lương, sau đó vượt qua một con kênh nữa mới có thể ra đến biên giới nước Triệu. Như thế trước tiên phải mua cho đủ lương thực mang theo, bởi vì trong tiết trời lạnh lẽo thế này, có thể không còn trái dại để mà hái.

ưu thế lớn nhất của gã chính là người Ngụy không hề biết gã đến đây.

Cho nên nếu vượt qua Đại Lượng để đến biên giới nước Triệu, không phải là không thể làm được.

Hạng Thiếu Long quyết định xong, gã tìm một nơi để chôn ván trượt tuyết, gậy trượt tuyết và cung nỏ, sau khi lắp đất lại thì mới trèo lên một cây to, quét tuyết sạch sẽ, nằm cuộn tròn trong tán cây, chờ đợi cho đến khi trời sáng.

Khi quá ngọ, tuyết đã bắt đầu rơi, khiến gã lạnh đến thấu xương. Gã chỉ đành ngẩn ngơ chịu đựng cơn đói và rét.

Từ sau khi bị đánh lén, rồi bỏ chạy, gã toàn nhờ vào ý chí kiên cường đã thoát ra khỏi bàn tay của kẻ địch.

Giờ đây không có kẻ địch theo dõi, gã bắt đầu suy nghĩ vấn đề.

Ví như người của Kinh Niên phái đi có thể thông báo cho bọn Đổng Dực tin tức của mình hay không? Lại nhớ đến đám thê thiếp của mình vẫn còn ở Hàm Dương. Nếu biết tình hình của gã thì sẽ phản ứng như thế nào?

Bao nhiêu nỗi lo lắng đè nặng trong lòng gã, khiến gã không có cách nào thoải mái được.

Nỗi đau của thân xác không bằng gánh nặng trong tâm hồn. Đột nhiên gã hắt xì hơi, đầu óc trở nên nặng nề, ý thức dần dần mơ hồ.

Đến khi tỉnh dậy, thấy toàn thân nhức buốt mới biết rằng mình rơi từ trên cây xuống, trên người phủ đầy tuyết.

Mặt trời mùa đông đã ló rạng, ánh nắng yếu ớt chiếu xuống tán cây.

Gã khó khăn ngồi dậy, chỉ cảm thấy trán mình nóng bừng, ý chí như đang sắp gục ngã.

Gã đã ngã bệnh ở thời khắc quan trọng nhất.

Hạng Thiếu Long chỉ cảm thấy thân xác và tâm hồn đều yếu ớt vô cùng, nhưng gã biết nếu không thể tiếp tục đi nữa thì sẽ đến màn đêm buông xuống, gã dừng hòng còn mạng để nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai nữa.

Nghĩ đến thế thì, gã gắng gượng đứng dậy, loạng choạng bước đi về phía khu rừng rậm.

Gã cố lê bước đến bìa rừng thì rốt cuộc chịu không nổi nữa, ngã lăn xuống.

Cũng không biết hôn mê bao lâu, đến khi tỉnh dậy thì tiếng bánh xe nghiêng trên tuyết kêu lạo xạo truyền vào trong tai.

Gã mở mắt ra nhìn, chỉ thấy nơi con quan đạo hướng vào Đại Lương có một đoàn xe la đi ngang qua.

ánh mặt trời đã mất, trên bầu trời cao đầy mây đen, có lẽ tuyết lại sắp rơi nữa.

Hạng Thiếu Long biết đây là thời khắc sinh tử, nhân tức không ai để ý, cố gắng bước ra, chạy đến sau một chiếc xe la, leo lên xe, chui tọt vào trong thùng xe, hình như gã nằm ngả lăn trên một bao lúa mạch.

sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

Tiếng người ở ngoài xe khiến Hạng Thiếu Long choàng tỉnh dậy.

Tuy lúc nóng, lúc lạnh, toàn thân lạnh buốt, đầu nặng như búa bổ, nhưng cảm giác khỏe hơn lúc trước một ít, song cổ họng như có lửa đốt, gã cần uống thật nhiều nước.

Hạng Thiều Long vạch màn xen nhìn ra, thì chỉ thấy tuyết rơi đầy trời, hai bên đều có nhà cửa.

Như một cơn ác mộng, gã đột nhiên đã vào thành Đại Lương. Xe la vẫn tiếp tục lăn bánh.

Hạng Thiều Long không biết có nên xuống xe hay không, xe la rẽ vào một ngõ nhỏ, tiến đến một trang viện.

Hạng Thiều Long thu hết sức tàn, chờ đợi cơ hội.

Cuối cùng đoàn xe la dừng lại trước cửa kho.

Lúc này trời đã tối, bọn khu khuân vác không chuyển hàng ngay vào kho mà tháo la xuống rồi bỏ đi.

Hạng Thiều Long thầm kêu may mắn, đợi một lát rồi gặng gượng lăn từ trên xe xuống mặt đất đầy tuyết, gã nằm trên mặt đất, quan sát tình thế xung quanh, thấy trong xe tối đen như mực, nhưng ở nhà trước thì đèn đuốc sáng trưng.

Gã nhìn thì biết ngay đó là một trang viện của nhà quyền quý, bởi vì xung quanh đều có tường cao.

Nơi gã nằm chính là sân sau của tòa trang viên này, ngoài một chục chiếc xe la chở hàng, không có thứ gì khác.

Một góc sân là chuồng ngựa và la, góc bên kia có lẽ là nơi ở của bọn hạ nhân, nơi này sát với vách tường.

Tiếng chó sủa từ sân trước truyền vào.

Hạng Thiều Long lập tức hoảng hồn.

ở thời đại này, đa số nhà quyền quý đều nuôi chó dữ, khi ngủ thì thả ra để canh chừng.

Với sức lực giờ này của Hạng Thiếu Long, muốn vượt tường bỏ chạy là chuyện không thể, cách duy nhất là tìm một nơi để nấp vào, đợi trời sáng thì tìm cách thoát thân.

Không biết nhờ có sức lực ở đâu mà Hạng Thiếu Long ngồi dậy mò về phía cửa kho, lúc này gã cảm thấy sức lực của mình dần dần hồi phục lại, tinh thần cũng tốt hơn trước nhiều. Đến trước một cửa kho mới phát hiện cửa đã khóa chặt, không thể vào trong được.

Hạng Thiếu Long lòng như lửa đốt, cứ tiếp tục lần mò sang cánh cửa khác, đến một kho cuối cùng, mới phát giác nơi này không có khóa, nên vui mừng đẩy cửa mà vào.

Vừa đóng cửa lại để ngăn ánh đèn từ sân trước, một thân hình nữ nhân nóng bỏng ngã vào lòng, thì thầm trách rằng, „Còn tưởng rằng chàng không tới? Thiếu nải nải chẳng phải muốn chàng đánh xe đưa bà ta về nhà thân nương hay sao? Sao lại về nhanh đến thế?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu khổ, thì ra gặp phải chuyện nô tỳ dan díu với chủ nhân, khi không biết nói thế nào thì nữ nhân ấy ôm lấy cổ gã, dâng lên một nụ hôn.

Hạng Thiếu Long chỉ đành chấp nhận.

Nữ nhân ấy rời vui vẻ, thân hình hơi rung, thì thầm nói, „Người không phải là Sử Lệnh, người là Lưu Kiệt, lại còn định gạt ta."

Hạng Thiếu Long đáp bừa một tiếng, nàng kêu lên, rồi đưa tay ôm chặt lấy chàng, sau đó chủ động hôn lên đôi môi khêu gợi ấy. Nữ nhân ấy rõ ràng đang lúc động tình. Hạng Thiếu Long chỉ giả vờ dùng dằng mấy cái rồi im lặng hưởng thụ. Không biết có phải vì kích thích của nhục dục hay không,

cảm giác đầu nặng chân nhẹ lúc này của Thiếu Long giờ đây đã giảm xuống, gã không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Điều đặc biệt nhất là gã không hề biết hình dạng của đối phương ra sao, chỉ nhờ vào cảm giác mà biết rằng thân thể của nàng đầy đặn, có kinh nghiệm trong chuyện nam nữ.

Hạng Thiếu Long tuy rất có định lực với nữ nhân, nhưng chẳng phải là người giữ kẽ, lúc này bốc lên ngọn lửa ham muốn, không thể dập tắt được, lại thêm biết rằng nếu không thỏa mãn được nàng, thì phải kiềm chế hoặc giết chết nàng, sau khi cân nhắc, gã chọn cách kiềm chế, hy vọng có thể vượt qua, thế là đôi tay bắt đầu thi triển thủ đoạn, nữ tử ấy lập tức rên ư ử, thân thể trở nên nóng bỏng và mềm nhũn, nếu có ánh sáng chắc chắn sẽ nhận ra khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

Nhất thời sắc xuân tràn ngập trong kho.

Thiếu nữ ấy nằm phục trên người gã, Hạng Thiếu Long siết chặt thân nàng, ghé sát vào tai nàng thì thầm rằng, „Ta không phải là Lưu Kiệt."

Thiếu nữ ấy giật mình kêu lên, „Người là ai?"

Hạng Thiếu Long đã nghĩ ra câu trả lời trước, dịu dàng mà rằng, „Ta tên là Trần Võ, là người theo đoàn xe la chở hàng đến đây, muốn vào trong kho xem thử, thế mà lại gặp nàng, trời cao đối với ta thật tốt. Nàng tên gì?"

Nữ tử ấy do dự một lát rồi đột nhiên cười khúc khích, lát sau mới nói, „Tên khốn kiếp nhà ngươi, thế là đã chiếm phần tiện nghi của người ta. Ta tên là Thu Lâm, là tiểu tỷ của đại tiểu gia. Chao ôi, người còn hơn hẳn đại thiếu gia và Sử Lệnh nữa. Lưu Kiệt không có thân thể tráng kiện như ngươi."

Hạng Thiếu Long yên tâm hỏi, „Có cách gì cho ta đồ ăn hay thức uống chẳng? Đừng để người khác biết."

Nữ tử ấy ngồi dậy, vuốt ve lồng ngực của gã, dịu dàng nói, „Hãy yên tâm! Nếu người ta biết được chuyện này, ta cũng chẳng toàn mạng nữa."

Hạng Thiếu Long vội vàng mặc lại y phục, khi nằm xuống thì không cự lại cơn mệt mỏi, ngủ thiếp đi.

Một lát sau, Thu Lâm đánh thức gã dậy.

Nàng đốt một ngọn đèn dầu nhỏ, trở mắt nhìn gã.

Hạng Thiếu Long cũng ngồi dậy, ngắm nghía nàng.

Dáng vẻ Thu Lâm tuy không bằng đám thê thiếp ở Hàm Dương, nhưng cũng thuộc loại xinh xắn, điều hấp dẫn nhất là thân hình đầy đặn của nàng như đang tỏa ra một sức sống đang xuân, chả trách nào Sử Lệnh đã liều chết mà dan díu với nàng.

Thu Lâm đưa tay vuốt ve khuôn mặt đầy râu của gã, nói, „Ta chưa bao giờ thấy ai uy vũ tuấn tú như chàng, chỉ là hơi ồm một chút."

Hạng Thiếu Long kéo nàng vào lòng, vuốt ve rồi hỏi, „Có mang thứ gì đến không?"

Thu Lâm mở tay nải, lấy ra một bình trà và hơn mười cái màn thầu. Hạng Thiếu Long nhìn mà chảy nước bọt, ngẫu nhiên ăn một hồi.

Thu Lâm hỏi, „Cái móc chàng đeo bên người làm gì thế?"

Hạng Thiếu Long đáp bừa, „Dùng để chuyển hàng."

Thu Lâm rõ ràng không phải là người tò mò, nghe thế thì tin ngay, bảo rằng, „Chàng chuồn vào đây. Tà lão gia không trách chàng sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ta bảo với y là đi tìm bạn bè, chắc là không sao?"

Thu Lâm cười khúc khích, „Tìm bạn bè cái gì, chàng đi tìm kỹ nữ thì có, chỉ là gặp phải người ta mà thôi."

Hạng Thiệu Long thấy nàng phóng đáng, suýt tý nữa ôm nàng vào lòng để mây mưa thêm một trận, nhưng trong lòng đồng thời cũng mừng lắm, biết rằng lúc này vất vả một hồi thì ra mồ hôi, cơn bệnh cũng lui, điều này gã không ngờ được Thu Lâm đưa mắt liếc gã, nói, „Sau này ta sẽ không thêm để ý đến Sử Lệnh nữa, chỉ mong mãi mãi theo chàng."

Hạng Thiệu Long cười, „Nàng không muốn theo ta cũng không được nữa."

Rồi tiếp tục hỏi mới biết chủ nhân của tòa trang viện này là một đại quan của nước Ngụy, lại còn biết tình hình trong nhà của y nữa.

Thu Lâm thở dài, nói, „Đại thiếu gia sắp quay về, thiếp phải đi thôi, chàng..."

Hạng Thiệu Long kéo nàng vào lòng dịu dàng nói, „Khi nào thì nàng quay lại?"

Thu Lâm ngây ngất nói, „Xem tình hình thế nào đã."

Hạng Thiệu Long nảy ra một ý, nói, „Vì Thu Lâm, Trần Võ này chấp nhận mọi thứ, ta sẽ ở đây chờ nàng, cơ cơ hội Thu Lâm hãy đến tìm ta, nhưng nhớ là phải mang theo thứ gì để ăn uống, nếu có y phục thì càng tốt hơn."

Thu Lâm đang ngây ngất, nào nghĩ đến việc khác, hôn như mưa lên mặt gã rồi gật đầu chấp nhận.

Hạng Thiệu Long sợ nàng hỏi người khác về mình, sau khi căn dặn nàng không nên làm thế rồi mới để nàng bước đi.

Trong kho có những thứ củi khô, đây là thứ không thể thiếu trong mùa đông.

Giờ đây có thể nói đã đỡ lo hơn, không những có nữ nhân bên cạnh mà còn không sợ binh lính tìm được. Chi đành nghỉ ngơi ở đây, rồi sẽ lập tức nhân đêm tối vượt tường thoát ra. Song sức người có hạn, trong thời khắc trời lạnh lẽo như thế này, nếu suốt ngày đắm mình trong băng tuyết thì nói không chừng không bao lâu sẽ chết vì lạnh.

Nước Triệu nằm ở phía bắc nước Ngụy, thời tiết càng lạnh hơn. Lúc trước vì quá gấp gáp quay về Trung Mâu nên nghĩ sai, không chịu xuống phía nam mà lên phía bắc, quả thật không sáng suốt, lúc bấy giờ nếu đi về nước Sở thì sẽ không lâm vào tình trạng thế này.

Bất giác gã ngủ thiếp đi.

Hôm sau có người vào kho lấy củi, không hề để ý đến gã.

Đến trước hoàng hôn, Thu Lâm mang thức ăn tới, nói, „Võ lang, hãy ăn chút ít. Y phục của đại thiếu gia không vừa với chàng, người cao lớn như chàng quả là hiếm có."

Hạng Thiếu Long đã hài lòng, âu yếm nâng một hồi rồi mới buông ra, lúc này sức lực của gã đã hồi phục, thầm nghĩ không tiện ở đây lâu, nhân lúc trước khi chớ dữ được thả ra thì len lén trèo tường mà đi, ngoài trời hoa tuyết bay bay, người đi trên đường ai nấy đều vội vàng.

Hạng Thiếu Long xé một mảnh vải trùm trên đầu đi về hướng cửa bắc.

Khi tường thành ở trước mặt thì gã đột nhiên giật mình, té ra tường thành có một lớp băng dày, xem ra rất trơn không thể nào leo qua được. Đến một đoạn khác, cố thử hơn mười lần mà vẫn không thể phóng móc câu qua tường, vì thế đành buồn bã quay về.

Lúc này mới hiểu vì sao người ta ít đánh thành trong mùa đông.

Giờ này quay về lại, trong kho ấy cũng không thể, chỉ đành tìm một ngõ nhỏ rồi ngủ qua đêm, đợi đến sáng mai mới tìm đường ra cửa thành.

Đến nửa đêm thì tuyết ngừng rơi, khi trời sáng thì ánh sáng mặt trời lại chiếu xuống.

Hạng Thiếu Long đi trên đường phố, có cảm giác mình quá lộ liễu, trước đây gã lấy làm kiêu ngạo vì thể hình của mình. Nhưng giờ đây dáng vẻ cao to của mình đã làm cho gã hết sức lo lắng.

Hạng Thiếu Long chọn những con hẻm nhỏ hẹp để tránh tai mắt của mọi người, đến một chỗ trống, có một đám trẻ đang chơi đá kiệu.

Một đứa trẻ thấy gã, đột nhiên hoảng hồn kêu to, „Có cướp đến!”

Những đứa trẻ khác thấy gã thì bỏ chạy tứ tán.

Hạng Thiếu Long cười khổ, chả lẽ giờ đây mình giống kẻ cướp lắm sao?

Đột nhiên giật mình hiểu rõ vấn đề đang ở đâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 233: Còn Lại Một Đường

H

ạng Thiều Long sợ để lộ thân phận, vội vàng đi về hướng cửa bắc.

Nếu gã đoán không lầm, những đứa trẻ này kêu gã là kẻ cướp, bởi lẽ thấy hình gã trong bảng cáo thị mới có phản ứng như thế. Giờ đây gã đã trở thành kẻ địch của người Ngụy. Nếu như bọn trẻ về nhà báo với cha mẹ rằng đã từng thấy gã, thì chỉ trong chốc lát thôi, cả thành Đại Lương sẽ kinh động.

Giờ đây nếu gã không lập tức rời khỏi thành Đại Lương thì sau này có cánh cũng khó bay.

Lúc này gã chỉ biết trách mình sơ ý, may mà trời bắt đầu kéo mây, cửa thành đang ở trước mặt, hoa tuyết bay đầy trời.

Khi đến chỗ có thể quan sát cửa thành, gã nấp vào một cây đại thụ bên đường, chờ cơ hội ra khỏi thành.

Có khoảng ba mươi tên lính đang kiểm tra người và xe ra vào thành, song cũng không ngặt nghèo lắm. Hạng Thiều Long yên tâm chờ đợi.

Nếu gặp đoàn xe la lẫn trước, gã cũng dễ dàng rời khỏi thành.

Chỉ tiếc là nửa canh giờ nhưng không thấy đoàn xe la ra ngoài thành, chỉ có mấy tên thương lái mà thôi.

Giờ đây khí trời rất lạnh, quả thật không tiện ra ngoài, người ra vào ít cũng là chuyện hợp lý, lúc này có tiếng vó ngựa gấp gấp vang lên.

Một toán khoảng một trăm kỵ binh từ trong thành chạy đến, ra khỏi thành thì xuống ngựa, dáng vẻ như gặp phải đại địch.

Trong gió tuyết, Hạng Thiếu Long nghe loáng thoáng có người nhắc đến tên mình.

Lòng gã chùng xuống.

Chuyện gã không mong đợi nhất cuối cùng đã xảy ra.

Người Ngụy đã biết gã vào thành, mà gã thì không thể ra khỏi thành lúc này.

Tuyết càng lúc càng rơi nhiều.

Hạng Thiếu Long mua một số dụng cụ ở tiệm đồng sắt, rồi quay vào trong kho ẩn nấp, sau đó mở đế giày ra, giấu một nắm đinh nhọn hoắt và hai thanh thép nhỏ ở dưới đế giày, xong xuôi rồi mới dán đế giày lại. Trừ phi bị người ta tháo giày ra, nếu không sẽ không biết có thứ gì ở trong đó.

Gã giờ đây vẫn chưa biết những món này có tác dụng gì, chỉ là muốn chuẩn bị cho yên lòng vậy thôi.

Xong xuôi mọi việc thì Thu Lâm đã đến.

Hạng Thiếu Long nấp lại, cố gắng không đếm xỉa gì đến tiếng gọi của nàng.

Sau khi Thu Lâm bỏ đi, gã lại lặng lẽ chờ đợi, đến buổi hoàng hôn mới rời khỏi kho ra ngoài đường.

Trên đường chốc chốc lại có binh lính đi ngang qua, ở các ngã tư có đặt các trạm gác, tra hỏi người đi đường.

Hạng Thiếu Long biết người Ngụy đã triển khai cuộc điều tra nghiêm ngặt, chỉ đành leo lên mái nhà để đi, cuối cùng gã tới được con ngụy đạo duy nhất của nước Ngụy. Chỉ thấy hai bên đường là những cây cao to đã trụi hết lá, trên cành đầy băng tuyết.

Hạng Thiệu Long nhớ lại lời của Tín Lăng quân giới thiệu về con ngựa đạo này. Trong đầu vẫn hiện lên gương mặt của y. Hàng cây vẫn còn đây mà người thì đã mất, bất đồ dâng lên cảm giác buồn bã.

Không biết Bình Nguyên phu nhân giờ thế nào.

Tiếng vó ngựa làm gã bừng tỉnh.

Hạng Thiệu Long lần vào trong khu vực hoàng cung, nơi tập trung nhiều phủ đệ của các đại thần.

vì đây là khu của người quý tộc, cho nên ít thấy binh lính truy xét đi qua đây.

Hạng Thiệu Long giở hết bản lĩnh của mình ra, lúc dừng lúc chạy, lúc nhanh, lúc chậm, lúc chạy bên trái, lúc bên phải, cuối cùng thì dừng lại một tòa phủ đệ to lớn, trước cửa có tấm biển đề bốn chữ Long Dương quân phủ.

Hạng Thiệu Long hít sâu một hơi, chạy ra bức tường ở sân sau, gã đu tường mà vào, khẳng định không có chó dữ mới nhảy xuống đất.

Gã không gấp đi tìm Long Dương quân, nhìn rõ tình thế trong sân, thì mới chọn một cây đại thụ mọc gần bức tường rồi trèo lên, bắn ra móc câu gắn vào bức tường, sau khi sắp xếp mọi thứ mới đặt thanh huyết lãng, trử thủ cùng những thứ lật vật khác trên cành cao của cây đại thụ rồi nhảy xuống đất, chạy thẳng một mạch đến hoa viên nhà sau. Vì tuyết rơi nhiều, cho nên mọi người đều nấp trong nhà khiến gã di chuyển thuận lợi vô cùng.

Gã băng qua hoa viên, đi theo con đường lát đá, chạy qua một cây cầu đá, đến trước một tòa lầu cao.

Chỉ nhìn thấy tòa lầu ba tầng này, và khí thế hơn người ấy thì biết đây chính là nơi Long Dương quân nghỉ ngơi.

Lúc này đã đến nửa đêm, nhưng tòa lâu này vẫn còn phát ra ánh sáng, gã có thể nghe loáng thoáng tiếng người truyền ra.

Hạng Thiếu Long khiêng chân nhìn vào một cánh cửa sổ. phía trong là một căn đại sảnh, có hai tên gia đồng đang đứng ngáp ngoài cửa sổ, thấy cảnh này thì biết ngay Long Dương quân vẫn chưa về, cho nên hai tên nha đầu mới cố gắng chống mắt để chờ chủ nhân.

Tin gã đến Đại Lương, Long Dương quân đương nhiên đã biết, lúc này chắc y đang bàn bạc với Ngụy vương trong hoàng cung.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm giây lát rồi hạ quyết tâm leo lên, đến tầng cao nhất thì đẩy cửa sổ mà vào, đến căn phòng mà gã cho rằng đó là phòng ngủ của Long Dương quân.

Căn phòng được bố trí như là phòng ngủ của nữ nhân, bức trướng trên giường phủ xuống, lại còn có cả hương thơm nữa, hiển cho căn phòng ngập tràn xuân ý.

Đến gần cửa sổ có ngọn đèn dầu, trong phòng sắp xếp rất tao nhã, trên tường có treo cả bảo kiếm, rõ ràng chủ nhân là người có tinh thần thượng võ.

Hạng Thiếu Long nằm dài trên giường, nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, tiếng chân làm gã tỉnh dậy.

Hạng Thiếu Long ngồi dậy, ngưng thần nhìn ra cửa phòng.

Long Dương quân lê bước vào phòng, nói, „Các người hãy đi ngủ trước đi."

Hai ả nha đầu trả lời rồi bước ra.

Long Dương quân buồn bã vào phòng, thở dài sườn sượt, Hạng Thiếu Long hạ giọng kêu, „Quân thượng!"

Long Dương quân giật mình nhìn vào trong trường, Hạng Thiếu Long vạch trường ra, cười, „Quân thượng vẫn khỏe chứ."

Long Dương quân hoa dung thất sắc, nói, „Thiếu Long! Huynh quả thật đã đến đây."

Hạng Thiếu Long giơ tay, hạ giọng nói, „Ngàn vạn lần đừng kinh động đến bất cứ kẻ nào."

Long Dương quân đã lấy lại tinh thần, buồn bã nói, „Thiếu Long huynh tại sao lại đến Đại Lương, lại còn để lộ hành tung, giờ đây đại vương đã phái tinh binh đi lục soát hành tung của huynh."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Hình như đại vương của quân thượng quên rằng sở dĩ y có được ngày này, lại còn lấy được người ngọc, toàn là nhờ Hạng Thiếu Long này."

Long Dương quân lộ vẻ phức tạp trong mắt, cười gượng nói, „Để bảo vệ tất cả mọi thứ của y. Đại vương cả cha mẹ của mình cũng phải hy sinh, huống chi là huynh."

Rồi lại than rằng, „Thiếu Long huynh thật là lợi hại, giờ đây người của sáu nước đều cho rằng nếu còn Hạng Thiếu Long một ngày, chúng tôi khó giữ được nước. Trước nỗi lo nước mất nhà tan, không nơi nương tựa, Thiếu Long bảo chúng tôi phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long nhìn sâu vào trong mắt y, bình thản nói, „Vậy Long Dương quân như thế nào?"

Long Dương quân hơi giật mình, cúi đầu nói, „Cho dù có lấy mạng này thì ta đối với Thiếu Long cũng không hề bất nghĩa."

Hạng Thiếu Long nói, „Quân thượng quả nhiên không khiến Hạng Thiếu Long này thất vọng, giờ đây ta ở Đại Lương không ai thân thích chỉ có quân thượng mới có cách đưa ta ra khỏi thành mà thần không biết quý không hay."

Long Dương quân nói, „Huynh muốn đi về đâu?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm, trả lời, „Tại hạ muốn đến nước Triệu, tại hạ rất hiểu tình hình ở đó, muốn về nước Tần sẽ dễ dàng hơn nhiều. À này, có thể cho ta một ít thức ăn không?"

Long Dương quân trả lời, „Chuyện này thì dễ, ta sẽ căn dặn bọn hạ nhân làm một ít thức ăn, cứ bảo làm cho ta là xong.

Hạng Thiếu Long nói, „Đừng kinh động bất cứ ai, chỉ cần một ít nước nhạt và bánh là được."

Long Dương quân giật mình nói, „Lẽ nào cả nô già mà huynh cũng không tin sao?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Đừng quá đa nghi, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn, lúc này ở đây có người nào khác không?"

Long Dương quân trả lời, „Chỉ có hai đứa đồng tử, nhưng chắc đã ngủ say. Huynh cứ đợi ở đây, ta sẽ xuống lầu lấy thức ăn cho huynh."

Nói xong thì đẩy cửa đi ra.

Hạng Thiếu Long thấy y bước ra cửa mà hai tay run run, trong lòng thầm than biết lần này có lẽ đã đến sai chỗ.

Không có Long Dương quân giúp đỡ, gã hoàn toàn không nghĩ ra cách để trốn ra thành Đại Lương, lúc này lại còn phải đề phòng Long Dương quân sai người đến bắt gã, may mà gã đã sớm tính được chuyện này, nên đã để lại

một con đường rút lui, trong lòng nảy ra một ý, lại đẩy cửa leo xuống dưới, lúc này Long Dương quân vừa bước vào trong phòng. Nhìn qua khe cửa, chỉ thấy Long Dương quân nước mắt chảy đầm đề, rồi lấy ra một bình nhỏ, rắc một ít phấn vào trong bình trà.

Hạng Thiệu Long tận mắt nhìn thấy hành động này, chân tay đều bủn rủn, thậm chí hận về chuyến đi này, song gã không còn lựa chọn nào nữa nên mới đi tìm Long Dương quân, cho đến lúc này gã không hề trách Long Dương quân bán đứng mình.

Sau một khắc, Hạng Thiệu Long quay vào khuê phòng của Long Dương quân, giả vờ bình tĩnh đợi Long Dương quân quay vào.

Long Dương quân đẩy cửa bước vào, trên tay có một chiếc khay đựng bình trà và mấy miếng bánh.

Hai người ngồi trên trường kỷ, Hạng Thiệu Long nhồm nhoàm ăn bánh, giả vờ như đang nghiêng tai lắng nghe, hạ giọng nói, „Hình như có người đến!"

Long Dương quân nói, „Sao lại thế?"

Hạng Thiệu Long nói, „Hình như tại hạ mới nghe tiếng người ngoài cửa sổ, quân thượng hãy ngó ra ngoài thử xem, ta nghe có sai không?"

Long Dương quân không hề nghi ngờ, đứng dậy đến bên cửa sổ. Hạng Thiệu Long nhân lúc ấy bưng chén trà tạt vào bức tường, sau đó để lại chỗ cũ, Long Dương quân thò đầu ra nhìn lơ lảo, dĩ nhiên không phát hiện được gì, khi quay về chỗ ngồi thì mới nói, „Không có người."

Hạng Thiệu Long che miệng nói, „Đó gọi là có tật giật mình, giờ đây nghe tiếng gió thổi tại hạ cũng nghĩ là có truy binh đến."

Nói xong bưng chén trà, giả vờ uống cạn.

Long Dương quân trong mắt lộ vẻ đau buồn, lặng lẽ không nói gì.

Hạng Thiếu Long vỗ bụng nói, „Tình hình Lý Mục phản công Trung Mâu giờ thế nào?"

Long Dương quân cười khổ nói, „Chắc huynh còn hiểu rõ hơn cả ta, ngoài huynh ra, không ai có thể giành lấy Trung Mâu dễ như trở bàn tay. Nghe nói Lý Mục đã hao tổn bao nhiêu binh lính vì huynh, cho đến mùa xuân ấm áp, quân Tần mà đến, Lý Mục chỉ đành tay không quay về trường thành mà thôi."

Hạng Thiếu Long yên tâm, vỗ trán mình, ngạc nhiên nói, „Không biết có phải vì quá mệt mỏi hay không mà tại hạ cảm thấy hơi buồn ngủ."

Long Dương quân hạ giọng nói, „Vậy huynh hãy ngủ một chốc, ngày mai ta sẽ tìm cách đưa huynh ra khỏi thành."

Hạng Thiếu Long giả vờ đứng dậy một cách khó khăn. Long Dương quân phải đỡ gã lên giường, gã giả vờ rên lên hai tiếng rồi ngủ thiếp đi.

Long Dương quân gọi tên gã mấy lần, ngồi xuống khóc một lúc rồi than, „Thiếu Long đừng trách ta, vì đại Ngụy, ta không còn sự chọn lựa nào khác."

Đến khi Long Dương quân mở cửa bước ra, Hạng Thiếu Long ngồi dậy, lập tức bỏ chạy.

Khi trèo lên bức tường, nhảy xuống đất, Hạng Thiếu Long cảm thấy cô độc vô cùng.

Chỗ ẩn nấp tốt nhất lúc này là hoàng cung, bởi vì cung cấm thâm nghiêm, đất rộng mà người đông, không ai dám vào mà điều tra.

Song bức tường thành mà con sông hộ thành của hoàng cung đã khiến gã chùn bước.

Nghĩ đến đây thì nhớ lại phủ của Tín Lăng quân có một con địa đạo.

Ngụy Vô Ky tuy chết cùng An Ly vương, nhưng phủ đệ thì vẫn còn đó. Giả sử thay bằng chủ nhân khác thì càng hay hơn, nói không chừng chủ nhân mới này không hề biết rằng ở dưới đất có một con địa đạo.

Nào dám do dự, vội vàng nhân lúc tuyết chưa ngừng thì chạy về phía phủ Tín Lăng quân.

Nếu gã là Long Dương quân, thấy gã biến mất sẽ không nói ra. Chỉ đành giấu mọi chuyện, nếu không Ngụy vương Tăng sẽ trị tội thất trách của Long Dương quân.

Khoảng nửa canh giờ sau, gã đến bụi cây um tùm ở ngoài bức tường thành phía nam của phủ đệ Tín Lăng quân, tìm lối vào của địa đạo.

Nhớ lại ngày trước đã từng công nàng tam công chúa xinh đẹp Triệu Thiên chạy thoát khỏi nơi đây, gã càng nhớ hơn tính tình dịu hiền của nàng, không hề nhiễm những thói xấu ở hoàng cung nước Triệu, bao nhiêu cảm giác dâng trào trong lòng gã.

Gã đưa tay mó vào chiếc nắm đậy bằng sắt của địa đạo thử kéo lên.

Hạng Thiếu Long bất đồ đứng sững tại chỗ, gã chỉ có ý thử thôi, nhưng không ngờ có thể kéo ra được, tất cả các địa đạo đều được thiết kế để khi gặp nguy cấp thì bỏ chạy. Cho nên phải mở từ bên trong, xem tình hình này, rõ ràng có người chạy thoát từ nơi này, sau đó không có người quay vào để đóng cửa lại.

Từ suy đoán này, có thể biết giờ đây tòa phủ đệ đã có chủ mới, người này không hề biết sự tồn tại của địa đạo.

Hạng Thiếu Long cả mừng, chui vào đóng cửa lại rồi móc đá lửa trong tay nải đốt lên lên mỗi lửa.

Hạng Thiếu Long nhớ lại căn phòng có ống đồng thông lên phòng ngủ của Tín Lăng quân nên nhẹ bước tiến về hướng ấy, lần này đặc biệt để ý, phát giác ngoài lối ra thông đến chỗ Thiếu Nguyên quân ngày trước, còn có ba lối khác nữa, đương nhiên là thông đến những căn phòng khác nhau trong phủ đệ.

Đi được mười trượng, đột nhiên thấy hai đỉnh hoàng kim sáng lấp lánh.

Hạng Thiếu Long cúi người xuống nhặt lên, bỏ vào trong tay nải, trong lòng mừng rỡ.

Ngày trước Tín Lăng quân bị ban cho rượu độc, biết mình khó thoát, nên ra lệnh cho những người thân của mình xuống địa đạo lấy báu vật, sau đó chạy thoát từ lối này.

vì lúc ấy gấp gáp, cho nên còn đánh rơi lại hai đỉnh hoàng kim này.

Hạng Thiếu Long gã thì đang thiếu thốn, có được hai đỉnh hoàng kim, tự nhiên mọi việc đã khác. ít nhất cũng có thể mua a được một thớt ngựa để đi cho đỡ vất vả.

Gã tiếp tục về phía trước, cuối cùng đến cửa kho bảo vật, cửa kho bảo vật mở tung ra, ở trong vật dụng bày bừa khắp nơi, những thứ quý báu đã được đem đi hết, chỉ còn lại những thứ cổ vật như ngựa ngọc, đỉnh ngọc, những loại binh khí.

Số lượng ở đây cũng đủ mở một cuộc triển lãm cổ vật ở thế kỷ hai mươi mốt.

Bốn vách tường đều có đèn dầu, một góc tường có đặt một bình dầu lớn.

Hạng Thiếu Long mừng rỡ, dập tắt đóm lửa, ngồi xuống, lúc này gã cảm thấy an toàn tuyệt đối.

Nhưng làm sao chạy thoát ra khỏi kinh thành của nước Ngụy?

Còn hai tháng nữa mùa đông mới qua, chả lẽ gã phải nấp ở trong này trong suốt thời gian ấy hay sao?

Nếu gã ra ngoài để đánh cắp thức ăn, đi đêm lắm thì cũng có ngày gặp ma, sớm muộn gì cũng bị người ta phát giác.

Song giờ đây gã không rảnh để nghĩ đến những vấn đề khó khăn ấy nữa. Chỉ có trong mơ, gã mới có thể gặp gỡ với người thân của mình.

Vì họ, gã phải phấn đấu đến cùng, phải sống để gặp lại họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 234: Một Bước Khó Đi

H

ạng Thiếu Long mở mắt ra, trước mắt là một màu đen không phân biệt được đêm hay ngày, trong đầu nặng nề, vẫn còn muốn ngủ tiếp.

Gã choàng tỉnh bởi tiếng nói của người khác, lúc đầu thì giật mình tưởng rằng bọn chúng đã tìm ra mình. Đến khi thấy không có gì khác lạ, âm thanh vang ra từ một góc mật thất, mới vỡ lẽ ra rằng âm thanh truyền từ trong ống đồng xuống.

ống đồng này có thể theo dõi mọi động tĩnh trong mật thất, cho nên âm thanh từ trên có thể truyền xuống. Hạng Thiếu Long đốt lên ngọn đèn dầu, ghé tai vào ống đồng.

Một cảm giác mát mẻ và tiếng người truyền vô trong tai.

Chỉ nghe tiếng một nam nhân cười hềnh hếch, nói, „Thân hình của nàng càng lúc càng đầy đặn, chả trách nào đêm qua đại vương nhìn nàng không chớp mắt."

Tiếng nữ tử nũng nịu nói, „Nếu quân thượng tặng nô gia cho đại vương, nô gia đành tự tận mà thôi."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu tuyệt, nữ nhân này rõ ràng rất hiểu tâm lý của nam nhân, dù cho rõ ràng là chấp nhận chủ nhân tặng mình cho người khác, nhưng vẫn giả vờ bịn rịn.

Quả nhiên có tiếng hôn nhau truyền vào trong tai, tiếng nữ tử ấy dịu dàng nói, „Quân thượng không đi dự dạ tiệc sao? Có gì giờ này lại nằm đây?"

Hạng Thiếu Long nghĩ nếu lúc này là buổi dạ tiệc thì mình đã ngủ ít nhất cả mười canh giờ, tức là hai mươi tiếng đồng hồ, tại sao mình lại ngủ nhiều đến thế?

Nhất thời gã quên đi đoạn đối thoại của cặp nam nữ ở phía trên, ngồi suy nghĩ.

Một lát sau mới vỡ lẽ ra, biết rằng địa đạo tuy có ống đồng thông khí, nhưng rốt cuộc không khí vẫn không thể lưu thông được, nếu mình không tỉnh dậy, nói không chừng sẽ chết vì thiếu ôxy trong giấc ngủ.

Đột nhiên ba tiếng Hạng Thiếu Long truyền vào trong tai, vội vàng lắng nghe.

Tên quân thượng ấy nói, „Giờ đây khắp thành đều rung động, đại yển tiểu yển gì cũng phải hủy bỏ vì Hạng Thiếu Long. Đại vương có lệnh, hễ là những kẻ chứa chấp Hạng Thiếu Long hoặc biết mà không thông báo, sẽ bị dỡ nhà diệt tộc, Hạng Thiếu Long thật đáng giá, chỉ cái đầu thôi cũng đã được thưởng năm trăm đỉnh hoàng kim. Khiến ai nấy đều muốn tìm gã này."

Nữ tử ấy nói, „Nô gia thấy gã sớm đã rời khỏi thành, nếu không tại sao lật cả thành Đại Lương lên mà vẫn không tìm được y? rồi lại chép miệng, „Kẻ này thật là lợi hại, muốn đến là đến, muốn đi là đi, không ai làm gì được y."

Tên quân thượng ấy thở dài, „Y đi thật là thoải mái, dễ dàng, nhưng đã liên lụy đến Phạm đại nhân, lần này nếu không bắt được Hạng Thiếu Long thì mọi trách nhiệm đều đổ trên đầu y, bởi vì y là thành thủ. Vừa rồi y đã nhờ ta nói lời tốt trước mặt đại vương. Giờ đây đại vương rất tức giận, ta đâu có ngốc nghếch rước họa vào thân vì y."

Rồi lại nói tiếp, „Hạng Thiếu Long đến thật không đúng lúc, khiến ta mất đi cơ hội thưởng thức buổi biểu diễn tuyệt vời của Phụng Phi, ngày mai ả sẽ đến nước Tề, không biết khi nào mới quay lại? Ta phải tiễn ả mới được."

Hạng Thiếu Long mới biết lúc này, người đứng đầu trong tam đại danh cơ là Phụng Phi đang ở Đại Lương, nảy ra một ý, không muốn nghe nữa, rời kho bảo vật, nấp vào bụi cây phía sau nhà, hít thở không khí trong lành.

Phía ngoài quả nhiên trời đã tối, song tuyết vẫn còn rơi, hít xong không khí trong lành, đầu óc Hạng Thiếu Long trở nên linh hoạt hơn, gã ngồi suy nghĩ kỹ càng.

Lúc này nơi an toàn nhất ở Đại Lương chính là địa đạo này, nhưng nếu bị người ta phát hiện thì đừng hòng thoát thân.

Long Dương quân rõ ràng vẫn chưa tiết lộ chuyện gặp gã, nếu không tên quân thượng vừa rồi không thể không nhắc tới.

Gã lại nghĩ Phụng Phi, nếu nàng mỹ nữ có phong cách đặc biệt này chịu giúp đỡ, nói không chừng có thể đưa gã rời khỏi thành, nhưng vì bọn họ chỉ mới gặp nhau một lần, mối giao tình còn nhạt nhẽo, nàng có chịu mạo hiểm để cứu gã hay không? Điều đáng lo nhất là không hề biết nàng đang ở đâu?

Dù cho biết, nhưng muốn lên tới khuê phòng của nàng không phải là chuyện dễ, nhất thời trong lòng bối rối, tiếng chó sủa từ hậu viện vọng tới.

Hạng Thiếu Long giật mình, vội vàng chui vào lại trong địa đạo, rời từ địa đạo chui lên bằng một lối thoát khác, đến vườn hoa của tứ hợp viện, nhà trước của tứ hợp viện này đèn đuốc sáng trưng, còn hai bên ở phía sau thì tối mịt.

Hạng Thiếu Long đoán lúc này chó dữ vẫn còn bị nhốt ở hậu viện chưa thả ra, nên yên tâm hành động.

Gã chạy một mạch qua mấy căn phòng rồi tới phòng ăn, đánh cắp đủ thức ăn, rồi lại lấy một bánh trà, sau đó quay vào trong địa đạo, ăn uống no nê xong, ý chí chiến đấu dâng lên trong đầu.

Dù địa đạo hay Đại Lương cũng không tiện ở lâu.

Nhưng vấn đề là gã vẫn chưa tìm ra cách an toàn để rời khỏi đây.

Nếu người Ngụy tìm mọi nơi trong thành mà không thấy, tất nhiên sẽ suy đoán được rằng gã nấp ở một nơi bí mật nào đó.

Trong triều không hiếm những kẻ tài trí, Long Dương quân vốn là nhân vật khôn khéo, sớm muộn gì cũng sẽ nhớ ra rằng Hạng Thiếu Long đã từng ở trong phủ của Tín Lăng quân, cũng sẽ đoán được ở trong phủ có địa đạo chưa được phát hiện.

Còn mình thì đôi lúc lên ra đánh cắp thức ăn chắc sẽ không sao, nhưng cứ kéo dài, thì sẽ bị nghi ngờ.

Sau khi suy nghĩ, gã quyết định, phải rời khỏi Đại Lương trong vòng hai ngày nữa, nếu không có lẽ mãi mãi không cần chạy nữa.

sau khi khẳng định phòng ngủ phía trên kho báu không có ai, gã lại bò lên, mở rương, lấy một tấm mền chống rét thật dày, một bộ y phục ấm, khi định rời khỏi phòng thì ở ngoài phòng có tiếng bước chân truyền vào, tiếp theo là tiếng người cười nói.

Hạng Thiếu Long nảy ra một ý, nhích tới bên cánh cửa mở ra một ít, nhìn qua khe cửa.

Vừa nhìn thì bất đồ giật mình, ở ngoài có ba người đang ngồi, ngoài ra có gần mười kẻ giống như tùy tùng, ai nấy đều lộ vẻ căng thẳng.

Một trong số ấy là Long Dương quân.

Mặt mũi y trắng bệch, như là già đi mấy năm, dáng vẻ tiêu tụy, không còn xinh xắn như trước nữa.

Còn hai người kia thì bận võ phục của tướng quân, một người trung niên mặc y phục của đại phu, tướng quân ấy ấy lên tiếng nói trước, „Lần này chúng tôi tìm đến Bình Khâu quân, chính là vì chuyện bắt Hạng Thiệu Long!"

Hạng Thiệu Long giật mình, biết Long Dương quân đã đoán được mình nấp ở đây.

Bình Khâu quân ngạc nhiên lắm nói, „Phạm tướng quân tìm Hạng Thiệu Long, tại sao lại đến đây?"

Y vừa mới mở miệng, Hạng Thiệu Long đã nhận ra y chính là gã nam nhân lúc này.

Bọn họ không gặp nhau ở đại sảnh mà vào trong nội sảnh, không cần nói cũng đủ biết là sợ để lộ phong thanh.

Điều đó có nghĩa họ đã suy đoán được rằng mình đang nấp ở địa đạo này.

Cũng có thể biết được rằng gã thành thủ của Đại Lương là Phạm tướng quân này đã sai người bao vây phủ Tín Lăng quân Song, gã không quá lo lắng, bởi vì lối ra của địa đạo nằm ở mảng rừng phía sau, cách xa phủ Tín Lăng quân, sẽ không dễ dàng bị phát giác.

Long Dương quân thở dài nói, „Phạm tướng quân dám lấy đầu mình đảm bảo rằng Hạng Thiệu Long vẫn chưa ra khỏi thành, giả sử y vẫn nấp trong thành, thì có lẽ là ở đây."

Hạng Thiệu Long nghe y nói rất buồn bã, biết rằng y vì phải bắt mình mà áy náy trong lòng, bất đồ cảm thấy thông cảm với y.

Bình Khâu quân biến sắc nói, „Không thể, ta đã từng rà soát từng tấc đất trong phủ, nếu y ở đây, sẽ không thể thoát qua khỏi mắt chúng tôi, cũng không thể giấu được những chiếc mũi nhọn cảm của lũ chó."

Tướng quân họ Phạm lại nói, „Chúng tôi đã từng hỏi thủ hạ trước đây của Tín Lăng quân, chứng thực rằng ngày trước Hạng Thiếu Long đã chạy thoát khỏi phủ nhờ địa đạo ở đây, nhưng không ai biết lối vào của địa đạo ở đâu."

Long Dương quân tiếp lời, „Bình Khâu quân có thể hỏi lại mọi người trong phủ xem có đột nhiên bị mất những thứ như y phục hay thức ăn không, thì sẽ biết Hạng Thiếu Long còn nấp ở dưới địa đạo."

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, nào dám nghe lén tiếp, vội vàng quay lại lối vào địa đạo, đóng chặt nắp, đẩy lại cẩn thận rồi quay vào trong địa đạo, sau đó chạy ra lối thoát ở hậu sơn.

Trong đêm tuyết mù mịt, chỉ thấy Ngụy binh thấp đuốc bao vây ngoài phủ Tín Lăng quân, may mà lối thoát này nằm ở ngoài vòng vây, nếu không thì có cánh cũng khó thoát.

Gã vẫn chưa thể thoát ra khỏi cảnh nguy hiểm, một toán Ngụy binh kéo về nơi gã ẩn thân, ánh sáng của nhiều ngọn đuốc và tiếng chó sủa khiến người ta phải run sợ.

Hạng Thiếu Long bỏ những thứ vừa mới đánh cắp được thành một tay nải to, đeo lên lưng đi theo con đường cũ mà ngày trước gã cùng công chúa Triệu Thiên, chạy về phía những căn nhà gần đó.

Vừa chạy vừa nhìn thì bất đồ thầm kêu khổ.

Té ra những con đường gần đó đều có binh lính đặt trạm canh gác, ở trên mái nhà cũng có chòi canh, quan sát tình hình những con đường gần phủ Tín Lăng quân.

Hạng Thiếu Long có cảm giác đã cùng đường, nằm phục trong lùm cỏ bên vệ đường.

song, gã nhanh chóng nhận ra đây không phải là cách an toàn.

Một toán khoảng hơn năm mươi tên lính đang đi tới, dùng một trường mâu đâm vào các bụi cỏ, Hạng Thiếu Long không còn sự lựa chọn nào nữa, nhân lúc ánh sáng chưa rọi tới mình, bò qua còn đường đối diện, trèo lên một mái nhà, căn nhà này thấp hơn những căn nhà gần đó một tầng, cho nên kẻ địch không đặt chòi canh ở đó.

Sau khi bọn lính Ngụy đã đi qua, gã đang do dự có nên lên vào nhà hay không thì tiếng vó ngựa vang lên.

Một chiếc xe ngựa sang trọng từ xa tiến tới, trước sau đều có kỵ binh hộ tống.

Hạng Thiếu Long quan sát tình thế, nhảy xuống đất, nấp vào một góc cây bên vệ đường, mau chóng leo lên một cành cây chìa ngang qua mặt đường. Trên người gã phủ đầy tuyết, nếu giờ đây không phải trời đang đổ tuyết, gã sẽ không dám mạo hiểm như thế này, đây có thể là một cuộc đánh cuộc mà thôi, chỉ cần một người trong số quân hộ tống kia nhìn lên, đảm bảo sẽ phát hiện ra gã ngay, nhưng đây là lúc tuyết rơi, cho nên, ai nấy phải cúi đầu xuống.

Trong lúc tim gã đang đập thình thịch thì xe ngựa đã tới ngay dưới chân. Hạng Thiếu Long cởi tay nải ném xuống trần xe ngựa, sau đó buông hai chân, mũi chân điểm lên tay nải, rồi mới buông tay cho người rơi xuống.

Vì gã giậm lên tay nải, cho nên khi nhảy xuống trần xe thì không phát ra tiếng, gã nằm phục xuống, tiếng xe ngựa cú chầm chậm đi trong tuyết như thế, gã hoàn toàn không biết chiếc xe này sẽ mang mình tới đâu, nhưng gã biết rằng đã tạm thời rời khỏi chốn nguy hiểm. Khi qua khỏi một trạm gác, binh lính nước Ngụy không những không chất vấn mà còn rất cung kính, để cho xe ngựa đi ưu a.

Thân phận của người trong xe chắc chắn là không nhỏ, nếu không sẽ không được ưu đãi như thế.

Giờ đây gã rất muốn biết người trong xe là ai.

Trong xe hình như có tiếng thở dài.

Hạng Thiếu Long cảm thấy tò mò, kê lổ tai xuống trần xe, tuyết trên trần xe lạnh đến nỗi gã phải bỏ ngay cách làm này.

Gã hơi chồm người lên, nhìn ra ngoài.

Gã sửng người.

Trời ơi!

Té ra là xe ngựa đi vào ngự đạo, tiến vào cổng chính của hoàng cung.

Khi đó xe ngựa đã vượt qua cầu treo, tiến vào cửa cung.

Trong thời đại này, hoàng cung được thiết kế như một ngôi thành nhỏ.

Hoàng cung trở thành một cứ điểm quân sự siêu cấp, là một ngôi thành trong thành.

Như thế có thể phòng ngừa kẻ địch ở bên ngoài đánh vào, điều quan trọng hơn là có thể ngăn chặn kẻ địch ở trong làm phản. Hạng Thiếu Long lần này đã vô tình vào trong hoàng thành, muốn rời khỏi nơi đây thật là khó, gã vào trong cửa cung mà vừa mừng vừa sợ, vẫn nằm yên trong xe, cứ để cho tuyết rơi phủ trên người gã, nếu không như vậy, quân canh giữ ở trên thành nhìn xuống thì sẽ thấy gã rõ mồn một.

Nhưng đó cũng là vấn đề khiến gã lo lắng nhất.

Những trận tuyết lớn như thế này không thường có. Hôm sau nếu gã muốn dùng cách này mà rời khỏi hoàng cung, chắc chắn sẽ không được.

Gã nằm giấu mình dưới tuyết, mặt dán xuống tay nải, có thể nói đó là nơi ấm nhất trong lúc này.

Tuy mắt không thấy, nhưng tai vẫn có thể nghe được.

Nhờ tiếng bánh xe và tiếng vó ngựa, gã cảm thấy chiếc xe ngựa từ trái quẹo sang phải, chắc là vào trong nội cung.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, bọn tùy tùng xuống ngựa, tiếng chân vang lên, chỉ nghe tiếng của bọn cung nga đồng thanh kêu, „Vương hậu vạn an!“ Hạng Thiếu Long suýt tý nữa kêu lên, nén không được ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài.

Cửa xe mở ra.

Trong tuyết bay bay bóng dáng quen thuộc của Điền Mỹ Mỹ, người mặc bào phục xinh đẹp, đầu đội phụng quán, xuất hiện dưới mắt gã.

Nội thị cầm dù che cho nàng, Điền Mỹ Mỹ bước vào bậc tam cấp, trước sau có hơn mười cung nga nội thị, bọn cầm vệ thì đứng hai bên, xem ra rất có uy thế, khiến cho người ta không thể tưởng tượng rằng nàng trước kia chỉ là một kỹ nữ trong giới quyền quý ở Hàm Dương.

Hạng Thiếu Long sửng người nhìn bóng dáng của nàng trên bậc tam cấp, lòng trăm mối tơ vò.

Dù cho biết Điền Mỹ Mỹ sẽ không thể bán đứng mình, nhưng giờ đây gã khó mà tiếp xúc được với nàng.

Quá nguy hiểm, vả lại nói không chừng Điền Mỹ Mỹ sẽ bán đứng gã như Long Dương quân, xe ngựa bắt đầu chạy tiếp, Hạng Thiếu Long lại tiếp tục

chuyến đi miễn phí.

Lúc này xe ngựa lăn bánh về phía chuồng ngựa, đến khi tới nơi, người ta sẽ tháo ngựa ra rồi thả vào chuồng, còn xe sẽ được đưa vào trong kho rồi quét dọn tuyết, nếu như không thoát thân trước lúc ấy, sẽ bại lộ ngay. Khi Hạng Thiếu Long đang lo lắng không còn cách nào xuống xe, xe ngựa rẽ vào con đường có hai hàng cây cao.

Hạng Thiếu Long thầm kêu trời đã giúp ta, cẩn thận ngồi dậy, đeo tay nải lên, nhân lúc người lái xe đang chú ý nhìn về phía trước, gã đứng dậy, khi tuyết trên người rơi xuống, gã đưa tay chụp một cành cây chĩa ngang ra đường, rồi khỏi chiếc xe đã đưa gã thoát khỏi chốn nguy hiểm, nhưng đã đưa gã đến một chốn nguy hiểm khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 235: Cấm Cung Êm Ấm

H

ạng Thiếu Long vượt qua hai tòa điện, nhảy xuống một lùm cây trong một khu vườn.

Đó là căn phòng phía sau tòa cung điện mà Điền Mỹ Mỹ vừa mới bước vào, chắc là nơi ở của bọn cung nga nội thị.

Gã không lo lắng vì sẽ gặp bọn thị vệ hoặc chó đi tuần, có lẽ bọn chúng chỉ đi tuần ở phía ngoài của nội cung.

Dù là cung điện nước Triệu, nước Tần, nước Sở, tẩm cung của nhà vua hay hoàng hậu đều là những cung điện độc lập.

Trừ phi Ngụy vương đến tìm Điền Mỹ Mỹ, nếu không gã sẽ không gặp Ngụy vương. Chuyện cần phải làm lúc này là tìm một nơi ẩn thân, rồi sau đó tìm cơ hội lấy thức ăn và suy nghĩ cách thoát thân.

Gã cho rằng cách hay nhất chính là trước tiên hãy nấp mười ngày nửa tháng, đợi cho sóng yên gió lặng rồi sẽ rời hoàng cung.

Song cũng như Long Dương quân đã nói, nếu gã cứ làm một tên kẻ cắp mãi, thì sớm muộn cũng sẽ khiến cho người ta nghi ngờ.

Hay nhất là đương nhiên vẫn là giả làm nội thị trong hoàng cung. Nhưng gã lại cao lớn hơn người khác, muốn giả vờ thành một tên nội thị ẻo lả, thì cũng sẽ bị phát giác ngay.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn quanh, xung quanh phòng đều lạng lạng như tờ, nhưng ở các phòng khác đều có le lói ánh sáng.

Lúc này khi gã đi đến đây đã cố gắng ghi nhớ được tình hình.

Đây là một quần thể nhà cửa lấy hậu cung làm chủ, bên ngoài là một bức tường cao, trở thành một nơi độc lập.

Ngoài việc ở bốn góc tường đều có đặt lầu canh gác, thì hai cửa trước và sau mới có lính canh, những chỗ khác đều không có phòng bị.

Điền Mỹ Mỹ đương nhiên cũng có thân vệ, nhưng bọn chúng cũng không được phép vào nơi ở của nàng. Cho nên nếu gã có thể lên vào nơi tẩm cung của mỹ nữ này, thì sẽ an toàn. Chỗ gã đứng là một vườn hoa hình vuông, phía tây và phía nam đều có một lối ra, nhưng đã bị khóa chặt.

Sau khi nghĩ ra cách hành động, gã không hề do dự, trèo lên bức tường.

Tuy những bức tường ở đây đã bị kết băng, nhưng không khó trèo bằng bức tường thành ở ngoài.

Khi nhảy xuống đất, gã lọt vào khu viên lâm phía sau của hậu cung.

Cung điện ở các nước, đa số đều tham khảo theo cung điện của nhà Chu ở Cảo Kinh và Lạc Ấp.

Cung điện của Ngụy vương trên cơ bản vẫn theo kiến trúc có một tòa nhà ở giữa, còn hai bên là các tòa nhà phụ, đại khái chia làm ba khu phía trước, ở giữa và phía sau theo hình vuông, lưng quay về phía bắc, mặt quay về phía nam, khu phía bắc có mười lăm tòa nhà, là nơi ở của hoàng thất, trong đó tẩm cung của hoàng hậu và vua là kiến trúc chính.

ở giữa là nơi tọa lạc của tam triều. Tam triều chính là đại triều, ngoại triều và nội triều. Tuy tên không giống nhau nhưng thật ra là nơi mà vua và các quan xử lý công việc triều chính.

Khu phía nam là cửa chính của hoàng cung và hiệu binh trường, khu này được ngăn với quần thể điện chính bằng năm lớp cửa. Hạng Thiếu Long sở

đĩ để ý đến sự sắp xếp của hoàng cung, bởi vì gã nghĩ rằng hễ là hoàng cung thì phải có đường hầm bí mật. Đó là lối thoát mà các nhà quyền quý thời cổ đại phải chuẩn bị cho mình. Có thể suy đoán rằng tẩm cung của Ngụy vương chắc chắn có một đường hầm bí mật, nếu có thể tìm ra, thì sẽ rời được hoàng cung mà thần không biết quỷ không hay.

Tẩm cung của Điền Mỹ Mỹ cũng sẽ có một đường hầm như thế, và lại chỉ ít cũng có chín phần cơ hội. Dựa vào công cụ mở khóa dưới đế giày của gã và khả năng mở khóa đã được huấn luyện, những ổ khóa của thời đại này không thể nào làm khó gã được. Nghĩ đến đây gã như tìm được một tia sáng trong bóng tối, gã lập tức cảm thấy vui mừng.

Chỉ cần tìm thấy tẩm cung của Điền Mỹ Mỹ, gã có thể an toàn thoát khỏi nơi này. Gã lặng lẽ ngồi đợi trong lùm cây, để ý tình hình của hậu cung.

Điền Mỹ Mỹ quay lại không lâu, trước tiên sẽ tắm tấp thay đồ, rồi sau đó về phòng ngủ.

Lúc này ở hậu cung chỉ có mấy phòng phía trước là còn đèn, có thể đoán rằng Điền Mỹ Mỹ vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi.

Tuyết dần rơi thưa thớt, Hạng Thiệu Long trong lòng kêu không hay, quyết định lên vào trong cung trước, tìm phòng ngủ của Điền Mỹ Mỹ.

Rồi bước ra khỏi lùm cây, lên tới cửa sổ một căn phòng, sau khi đã chắc chắn không có ai ở trong đó thì mới rút ra một nhánh sắt mềm ở dưới đế giày, thò vào trong khe hở giữa hai cánh cửa, nạy song cửa lên, sau khi nhảy vào trong phòng thì đóng cửa lại, đã quen với ánh sáng ở trong phòng, chỉ thấy ở ngoài cửa phòng có ánh sáng lọt vào thì rê tới, ép lỗ tai vào cửa phòng để nghe động tĩnh ở bên ngoài.

Phía bên ngoài vẫn im phăng phắc, khi gã định đẩy cửa ra nhìn thì có tiếng bước chân từ bên trái vọng đến, Hạng Thiệu Long giật mình thầm kêu nguy

hiếm, vội vàng lui về phía sau, nấp một bên của chiếc tủ lớn, khi bước chân đi qua, gã lại bước ra, đẩy cửa nhìn.

ở phía ngoài là một hành lang, hai bên có ba căn phòng, xem ra đó là nơi ở của cung nga nội thị chuyên hầu hạ cho Điền Mỹ Mỹ. Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, nếu như cứ xông ra, lúc đụng phải người khác thì không thể nào tránh được. Nhưng giả sử giờ đây không chịu mạo hiểm, bọn cung nga nội thị vào lấy đồ đạc thì hết đường trốn, Hạng Thiếu Long nghiêng rằng liệu xông ra ngoài, nội cung chia thành hai phía trước sau, ở giữa là một vườn hoa lộ thiên, lúc này gã đang ở phía sau vườn hoa, vấn đề lớn nhất là gã không biết phòng ngủ của Điền Mỹ Mỹ rốt cuộc là ở phòng trước hay phòng sau, nếu không, không cần phải đi bừa thế này.

Gã mau chóng tiến tới một ngã rẽ cắt ngang hành lang, đang định chạy ra phía trước, hai ả cung nga đi về hướng gã, cách khoảng vài trượng.

Hạng Thiếu Long thu người lại, thuận tay đẩy một cánh cửa gần nhất, không cần đếm xỉa là có người hay không, nấp vào trong.

Còn chưa có cơ hội nhìn rõ tình thế thì cánh cửa lại một lần nữa bị người ta đẩy vào, hai cung nga bước vào.

Hạng Thiếu Long chỉ đành vội vàng nấp vào trong cánh cửa, cầu mong cho bọn họ đừng khóa cửa lại, ánh đèn sáng lên, lúc này gã mới biết rằng mình đang nấp trong phòng ăn của hậu cung.

Hai ả này chắc là lấy thức ăn cho Điền Mỹ Mỹ, không hề để ý đến sự tồn tại của gã, một ả cung nga nói, „Bà ta đang không vui, mọi lần đầu tiên mới nghe người ta mắng người khác dữ dội như vậy."

Ả kia thì nhát gan hơn nhiều, hạ giọng nói, „Đừng nói bừa, nếu để bọn tiểu nhân thích bợ đỡ nghe được thì nguy to."

Lát sau cả hai bưng trà và thức ăn rời khỏi phòng.

Hạng Thiều Long bước ra, thuận tay nhón lấy mấy miếng bánh rồi nhẹ chân theo bọn họ.

Gã giở hết khả năng của mình, lúc nhanh lúc chậm né được mấy tên nội thị, đến một nội sảnh ở phía trước.

Hai ả cung nga bước vào một nơi có lẽ là đại sảnh.

Sau khi đã khẳng định được vị trí tầm thất của Điện Mỹ Mỹ thì Hạng Thiều Long leo lên mái nhà, men theo xà nhà rồi nhảy xuống đất bằng dây móc, đẩy cửa lén vào bên trong.

Đó là một căn phòng hình chữ nhật hơi nhỏ, sắp xếp rất sang trọng, dưới sàn có trải thảm dày, bước chân lên thật là êm ái.

Vì lò sưởi ở góc phòng vẫn chưa đốt lên, cho nên gã có thể yên tâm rằng Điện Mỹ Mỹ sẽ không đến đây.

ở phía nam có một cửa lớn, xem ra có lẽ là đi thông đến nội sảnh.

Giờ đây gã nắm được sơ lược bố cục của hậu cung.

Lối ra vào ở phía bắc là chính đường, tiếp theo là hai sảnh, hai bên đông tây là các dãy nhà, có lẽ tầm cung của Điện Mỹ Mỹ ở phía nam, giáp với mảnh sân lớn, hai bên là nơi ở của bọn hạ nhân.

Gã kê tai vào cánh cửa, để ý lắng nghe.

Đột nhiên có tiếng thở truyền đến, nhưng không nghe tiếng người.

Muốn tìm địa đạo thì đây là cơ hội tốt nhất, nếu không để Điện Mỹ Mỹ quay về phòng ngủ thì sẽ mất đi cơ hội tốt này.

Hạng Thiếu Long bước ra khỏi căn phòng ấy, lát sau đã tới được phòng ngủ của Điền Mỹ Mỹ.

Đó là một căn phòng rộng rãi, bày biện rất sang trọng, ở một góc là lò sưởi đang cháy, trong phòng ấm áp như mùa xuân, ở giữa là chiếc giường lớn, trên có phủ thảm dày.

Góc đối diện lò sưởi là một bình phong lớn, đây là nơi để thay đồ.

Những thứ khác như gương, lược đều đủ cả, sắp xếp rất có trật tự, Hạng Thiếu Long cảm thấy lo lắng, tìm địa đạo ở đây không phải là không thể làm được, nhưng đừng hòng giấu được kẻ khác. Trước tiên là gã phải lật thảm lên, thậm chí còn phải dời chiếc giường hoặc những thứ khác ra, như thế chẳng khác gì đang dọn nhà, làm sao có thể giấu được lỗ tai của kẻ khác, cho dù tất cả mọi người đều ngủ hết, nhưng Điền Mỹ Mỹ lúc nào cũng có thể bước vào phòng ngủ, mình có thời gian đâu mà sắp xếp mọi vật vào chỗ cũ?

Điều đáng lo nhất là giả sử mình có thể phát hiện ra được một địa đạo, sau khi chui vào địa đạo thì khó mà sắp xếp mọi thứ ở trên mặt đất. Người ta phát giác ra được là có người đã dời đồ vật, điều đó có nghĩa là cho chúng biết gã đã rời khỏi nơi đây bằng địa đạo.

Khi đang kêu khổ thì cửa phòng mở ra, Hạng Thiếu Long hoảng hồn không thể nào tung người ra cửa sổ, chỉ đành nấp vào sau tấm bình phong, ngồi xổm xuống, ghé mắt nhìn qua khe hở, quả nhiên đó là Điền Mỹ Mỹ, sau lưng là một ả cung nga, nhìn hơi quen mặt, lúc này mới nhớ đến đó chính là nô tỳ của nàng lúc còn ở Túy Phong lâu.

Điền Mỹ Mỹ quả thật xinh đẹp hơn lúc trước.

Nhờ bộ y phục sang trọng và chiếc phụng quán, nàng đã bù đắp được khí chất cao quý mà lúc trước đã thiếu. Điền Mỹ Mỹ ngồi xuống trước gương đồng, để cho ả nô tỳ cởi áo ngoài của nàng ra.

À nô tỳ thì thầm, „Nương nương đừng lo lắng, Hạng gia là người hay gặp may mắn, ngài lại có bản sự như thế, chắc là sẽ có cách thoát thân!“ Hạng Thiếu Long nghe nhắc đến tên mình thì trước tiên giật mình, rồi sau đó cảm động.

Không ngờ nữ tử phong trần này, trước đây căm ghét mình, mình chỉ giúp nàng một lần, mà ngược lại còn tình sâu nghĩa nặng hơn cả Long Dương quân.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt nàng như đang rất lạnh lùng, bình thản nói, „Lo lắng có ích gì, Tiểu Thanh ta không muốn căn phòng quá sáng như thế.“

Tiểu Thanh thối tắt ngọn đèn, căn phòng chợt mờ hẳn đi.

Hạng Thiếu Long suy nghĩ nhanh như điện chớp, cuối cùng thì bỏ đi ý định nhờ Điền Mỹ Mỹ giúp đỡ. Bởi vì gã không muốn phá vỡ tất cả những thứ mà Điền Mỹ Mỹ đang có.

Đợi nàng lên giường ngủ, gã sẽ tìm nơi khác để nấp một đêm, ngày mai sẽ quay lại kiểm lối vào của địa đạo. Sau khi đã quyết định, gã ngồi sau tấm bình phong nhìn ra.

Lúc này Điền Mỹ Mỹ chỉ còn mặc trên người chiếc áo lá mỏng manh, thân hình nàng hiện ra lồ lộ. Hạng Thiếu Long nghĩ thầm chả trách nào nhiều nam nhân đã say mê nàng bởi lẽ nàng quả thật là một ưu vật mà trời ưu ái.

Điền Mỹ Mỹ rầu rĩ thở dài, Tiểu Thanh cũng thở dài, nói, „Đại vương đêm nay e rằng sẽ không đến.“

Điền Mỹ Mỹ nhẹ giọng nói, „Giờ đây y chỉ nghĩ đến cái đầu của Hạng Thiếu Long, đầu rảnh để đến đây. Trời đã khuya, người hãy quay về nghỉ ngơi.“

Tiểu Thanh thi lễ rồi đẩy cửa ra.

Điền Mỹ Mỹ xoay người bước về phía tấm bình phong, Hạng Thiếu Long cảm thấy dựng tóc gáy, Điền Mỹ Mỹ và gã đã chạm mặt nhau, nàng kêu ối một tiếng, vội vàng bưng miệng mình, không thể tin nổi vào mắt mình.

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Đã làm Mỹ Mỹ giật mình!”

Điền Mỹ Mỹ định thần xong, đưa tay ra, kéo lấy tay gã đến bên giường.

Lúc này hai người đã ôm nhau chặt cứng trong chiếc mền ấm áp.

Điền Mỹ Mỹ hôn gã rồi thì thầm, „Ngài muốn người ta giúp ngài thế nào đây? Chao ôi! Hạng gia quả thật thần thông quảng đại, có thể đến đây để tìm người ta.”

Hạng Thiếu Long vốn không phải muốn tìm nàng, gượng ngừng nói, „Mỹ Mỹ vốn không phải ra sau tấm bình phong để...”

Điền Mỹ Mỹ đỏ mặt, liếc gã, ôm chặt lấy eo gã rồi nói, „Hay lắm, cuối cùng cũng có thể ngủ cùng ngài.”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Mỹ Mỹ đã yêu ta rồi chẳng?”

Điền Mỹ Mỹ nói, „Thiếp rất dễ dàng ngã gục trước nam nhân có bản lĩnh, song sẽ rất mau chóng chán ngán. Nhưng đối với ngài thì có điều khác Ngài nên biết rằng tình hình trước mắt, thiếp không cần phải nói lời không đúng với lòng, lúc đầu thiếp hận ngài, con người của ngài, không thèm coi người ta ra gì, không ngờ Dương Dự tỷ nói không sai, ngài là người ngoài lạnh trong nóng, chỉ có ngài mới chịu giúp cho thiếp, người ta vẫn còn chưa có cơ hội đáp tạ ngài.”

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Vừa rồi chẳng phải đã đáp tạ rồi sao?”

Điền Mỹ Mỹ đỏ mặt, lại chủ động hôn gã, sau đó chợt buồn, nói, „Ngài không thích thiếp sao? Cớ sao lại không hề có phản ứng?"

Hạng Thiếu Long biết nàng có kinh nghiệm phong phú đối với nam nhân, đã nhận ra rằng mình không có phản ứng sinh lý bình thường đối với nàng, cho nên nàng mới tủi thân, nói rằng, „Một là vì ta cảm thấy Mỹ Mỹ nàng đã là hoa có chủ nên không muốn xâm phạm. Điều quan trọng là giờ đây ta đang ở chốn nguy hiểm, đang lo lắng là làm thế nào để rời khỏi đây, cho nên không còn lòng dạ nào nữa."

Điền Mỹ Mỹ hiểu ra rồi nhú mày nói, „Ngài có thể đến đây, tự nhiên cũng có bản sự rời khỏi đây chứ?"

Hạng Thiếu Long cười khỗ, kể hết mọi chuyện cho nàng, Điền Mỹ Mỹ nghe xong thì nói, „Ngài đã tìm đến thiếp, thiếp tự nhiên sẽ tìm cách đưa ngài ra ngoài an toàn."

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Như thế thì thật là nguy hiểm cho nàng, và lại có nhiều điều bất trắc không ngờ, ta không thể để cho nàng mạo hiểm."

Điền Mỹ Mỹ cảm động, chép miệng, „Trên đời này e rằng chỉ có Hạng Thiếu Long mới biết nghĩ cho người khác.

Hạng Thiếu Long ời, hãy mau nghĩ cách, chỉ cần Điền Mỹ Mỹ này làm được, thiếp nhất định sẽ giúp chàng."

Hạng Thiếu Long ôm chặt nàng, dụi mặt vào tóc nàng, hít mùi thơm của nàng, dịu dàng nói, „Đại vương của nàng có cho nàng biết rằng ở trong hậu cung có đường hầm bí mật thoát khỏi hoàng cung hay không?"

Điền Mỹ Mỹ giật mình, kêu lên, „Suýt nữa thiếp quên mất, quả thật là có một địa đạo, chính là ở trong phòng ngủ này."

Rồi buồn bã nói, „Nhưng chìa khóa địa đạo thì ở trong tay của nội thị trưởng, thiếp không thể nào mở được."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Vậy thì càng hay, dù cho sau khi ta đi có người đã phát giác thì nàng cũng có thể chối bay biến."

Điền Mỹ Mỹ ngạc nhiên nói, „Ngài biết cách mở khóa sao?"

Hạng Thiếu Long nhích ra, nhìn vào khuôn mặt của nàng, mỉm cười gật đầu, rồi lại hôn lên môi nàng, mới nói, „Vậy nàng có biết lối ra của địa đạo ở đâu không?"

Giờ đây gã cảm thấy vui mừng nên bắt đầu có cảm giác với nàng.

Điền Mỹ Mỹ quả nhiên cảm nhận được điều ấy, dụi đầu vào ngực gã, nói, „Đại vương bảo, lối ra của địa đạo nằm ở Thiên Tinh của chuồng nuôi ngựa cách cửa thành đông nửa dặm."

Hạng Thiếu Long mừng thầm trong bụng, như thế có thể dùng khoái mã để chạy thoát. Nhưng vẫn cửa ải thành đồng này, lòng nghĩ ra một ý, lại hỏi nàng lúc này đi đâu.

Điền Mỹ Mỹ ôm gã thật chặt, nói, „Thiếp đi thăm một vị tỷ muội, ngày mai người ấy sẽ đến nước Tề. ô, Hạng Thiếu Long, chàng không cần đi nhanh như thế, cuộc sống ở hoàng cung thật là buồn chán, khiến cho người ta suýt chết."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Hối hận ư?"

Điền Mỹ Mỹ mở to mắt, hoang mang nói, „Thiếp không biết, quả thật không biết, đêm qua thiếp vừa nằm mơ thấy Túy Phong lâu, còn chơi đùa với Dự tỷ trong hoa viên, à này, bọn họ thế nào rồi."

Hạng Thiệu Long nghe mà cảm thấy chua xót, hỏi, „Y đối với nàng có tốt không?"

Điền Mỹ Mỹ sững người giây lát, hạ giọng nói, „Thiếp cũng không rõ, từ ngày trở thành Ngụy vương, y trở lên lợi hại, có lúc nằm mơ thường hét lên đòi giết những đại thần của y, nếu người ta không mang thai, nói không chừng sẽ cầu xin ngài mang người ta đi theo."

Ngọn lửa ham muốn trong lòng Hạng Thiệu Long nhất thời lui hết, choàng tỉnh dậy, thầm nghĩ trong thời khắc này cần phải giữ sức lực, mấy ngày trước lại bị bệnh một trận, không nên điên đảo loạn phượng với Điền Mỹ Mỹ nữa. Lảng sang chuyện khác, nói, „Vị tỷ muội của nàng có phải là Phụng Phi, người đứng đầu trong tam đại danh cơ?"

Điền Mỹ Mỹ gật đầu, „Đúng vậy, bọn thiếp cũng đã từng nói về ngài, nàng rất thích ngài, „ rồi trở nên hờn hờ, nói, „Hay là hãy nhờ nàng yểm hộ ngài ra khỏi thành. Nàng là một người thông minh."

Hạng Thiệu Long cương quyết lắc đầu nói, „Không, ta không muốn liên lụy tới bất cứ ai. Vì sao Phụng Phi lại đến nước Tề?"

Điền Mỹ Mỹ nói, „Là vì đại thọ năm mươi tuổi của Tề vương, nghe nói Thạch Tổ Phương và Lan Cung Viên cũng được mời đến đấy. Các nước đều có sứ giả đến chúc mừng, có cả nước Tần nữa."

Hạng Thiệu Long chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói, „Hai nước Yên, Triệu không phải là đang giao chiến với nước Tề hay sao, có gì đột nhiên lại thân thiện đến thế?"

Điền Mỹ Mỹ lắc đầu nói, „Chuyện này thiếp cũng không rõ. Chỉ nghe đại vương nói rằng hình như giờ đây Tề vương vẫn chưa quyết định ai làm thái tử, chuyện này có bàn tay của Điền Đan cho nên đại vương rất chú ý đến việc xác lập thái tử nước Tề."

Hạng Thiếu Long lúc này không lo nổi cho thân mình, nào có lòng để ý đến nội chính của người Tề, thì thầm rằng, „Mỹ Mỹ ngoan, hãy cho ta biết lối vào địa đạo nằm ở đâu?"

Điền Mỹ Mỹ ngạc nhiên nói, „Ngài đừng đi nhanh như thế, thiếp có cách giấu ngài vài ngày. Đợi sóng yên gió lặng rồi hãy đi, chẳng phải sẽ an toàn hơn hay sao?"

Hạng Thiếu Long hôn lên môi nàng, kiên quyết nói, „Không, ta phải nhân lúc tuyết rơi nhiều mà đi, đến khi tuyết ngừng rơi thì sẽ không thoát được."

Điền Mỹ Mỹ bịn rịn ôm gã thật chắc rồi buồn bã nói, „Được ở cạnh ngài như là có trong tay tất cả mọi thứ quý báu, ngài lại cứ đòi bỏ đi. Hạng Thiếu Long, đừng vô tình với thiếp."

Hạng Thiếu Long trong lòng xem ra cảm kích, biết Điền Mỹ Mỹ không phải thật lòng yêu mình, là một tình cảm có pha trộn giữa lòng cảm kích với sự hoài niệm, lại thêm thâm cung cô tịch, nên mới mong mình ở bên cạnh nàng như vậy Nhưng trong lòng gã cũng có chút thương tiếc, dịu dàng nói, „Ta làm sao nỡ vô tình với nàng, chẳng qua giờ đây ta phải giữ sức lực để có thể ứng phó với cuộc chạy trốn gian khổ."

Điền Mỹ Mỹ đỏ mặt nói, „Thiếp không ép ngài nữa, lối vào của địa đạo nằm ở dưới chiếc tủ kia, ở dưới đáy tủ có một miếng ván, kéo miếng ván lên thì có thể thấy ổ khóa của lối vào địa đạo."

Hạng Thiếu Long bưng tỉnh, lòng đầy cảm kích, biết nàng không muốn ảnh hưởng đến sức lực của mình, cho nên mới tự kiểm chế như vậy.

Gã nhảy xuống giường, đang định mở cửa tủ, nghĩ ra một chuyện, nói, „Có lối vào ở nơi khác không?"

Điền Mỹ Mỹ nói, „Trong vườn hoa có hai lối vào, người trong cung đều biết."

Hạng Thiếu Long ôm nàng nói, „Như vậy càng hay, vì có nhiều lối vào, sau khi ta đi nếu có người phát giác sẽ không nghi ngờ nàng."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 236: Một Đoàn Ca Vũ

H

ạng Thiều Long an toàn chui ra khỏi địa đạo.

Đó là một trong giếng lớn bên cạnh chuồng nuôi ngựa, lối ra là ở giữa của vách giếng, cách mặt nước khoảng bảy tám tấc, lại thêm có một phiến đá ở trên miệng giếng. Khi gã ló đầu ra miệng giếng, tuyết đã ngừng rơi, bầu trời đã xuất hiện, một dãy chuồng ngựa ở bên trái, lại còn có dãy nhà giành cho người nuôi ngựa.

Loại chuồng ngựa này rất phổ biến, có loại của triều đình, cũng có loại của tư nhân. Phần lớn ngựa đến từ các vùng ở ngoại thành, dành cho giới quyền quý và cũng người có tiền mua và thuê.

Hạng Thiều Long lần mò vào trong chuồng ngựa, đang do dự có nên thuận tay đánh cắp một con hay không, nhưng lại sợ mục tiêu quá rõ ràng. Đột nhiên có tiếng người vọng tới, gã hoảng sợ vội vàng nấp vào một góc, lấy cỏ che lên người. Vừa lúc đó có hai người bước đến.

Một người bảo, „Trương gia cứ yên tâm, quan trên có dặn, bảo tiểu nhân lựa bốn con ngựa tốt nhất cho các vị. Hiện nay ở Đại Lương ai mà không muốn nhìn thấy tiểu thư của các vị. Tiểu nhân có thể ra sức vì quý tiểu thư, quả thực rất vinh hạnh."

Hán tử họ Trương rõ ràng rất kênh kiêu, chỉ ừ một tiếng, đến bên chuồng ngựa gần Hạng Thiều Long, nói, „Thốt ngựa này rất tốt, có bộ răng rất đều lại trắng, là loại ngựa gì?"

Người kia nói, „Là loại ngựa thuần chủng ở vùng lộc nguyên phương bắc, ngựa vừa đẹp vừa có thể chịu đựng được cực nhọc, Trương gia thật có mắt nhìn ngựa."

Hán tử họ Trương trầm ngâm một lát, nói, „Người đánh xe ngựa mà ta nhờ các người tìm, đã tìm ra chưa? Lúc này bọn chúng ta quả thật bận bịu nhiều chuyện, thế mà có một người đột nhiên bệnh chết, khiến chúng ta phải tìm người khác để thay thế."

Người kia nói, „Có thể làm việc cho tiểu thư và Trương gia, tiểu nhân làm sao không tận lực, tiểu nhân vừa mới tìm được một người tên Thẩm Lương, từng đánh xe ngựa cho Vô Ky công tử, lại tinh thông võ nghệ, bề ngoài nhìn cũng khá lắm, tuyệt đối phù hợp với điều kiện của Trương gia."

Rồi hạ giọng nói, „Y là bạn của tiểu nhân. Trương gia chắc cũng biết giờ đây ở Đại Lương không ai muốn dùng người cũ của Vô Ky công tử, nếu không với tài của Thẩm Lương, làm sao ngồi chơi xơi nước hai năm trời."

Hán tử họ Trương ăy lạnh nhạt nói, „Y đang ở đâu?"

Người kia cười giả lả rồi nói, „Y không biết Trương gia lại đến sớm thế này, chắc là vẫn đang ngủ. Trương gia vào trong nhà uống ngụm trà nóng trước, tiểu nhân sẽ gọi y đến gặp ngài."

Hán tử họ Trương nói, „Ta nào có thời gian uống trà, người dắt ngựa ra cho ta, ta sẽ lập tức trả tiền, sau đó người gọi tên kia đến, nếu muộn đừng trách ta không chờ. Người phải biết rằng chúng ta không phải là không có người đánh xe khác.

Rồi có tiếng dắt ngựa, hai người đến một chuồng khác.

Hạng Thiếu Long thầm kêu trời đã giúp ta, vội vàng lấy y phục đã đánh cắp ra thay.

Bộ y phục này chẳng đẹp tý nào, rất phù hợp với thân phận của kẻ nô bộc như Thẩm Lương.

Sau khi Hạng Thiếu Long giấu bộ đồ cũ ở chỗ bí mật xong, thì người giữ ngựa kia cũng rời khỏi chuồng ngựa, đi về phía dãy nhà, rõ ràng là muốn đánh thức Thẩm Lương.

Hạng Thiếu Long bước ra, thấy tên họ Trương ấy sẫm soi bốn thốt ngựa, ho khan một tiếng bước tới nói, „Tiểu nhân Thẩm Lương xin Trương gia thứ tội đến trễ."

Người họ Trương ấy không ngờ gã đến nhau như vậy, đưa mắt nhìn gã dò xét, lộ vẻ hài lòng, ánh mắt dừng lại ở thanh kiếm huyết của gã, bình thản nói, „Ta tên Trương Tuyền, là chính quản sự của Phụng tiểu thư, người đã từng là người đánh xe cho Ngụy Vô Ky, đương nhiên biết quy củ. Mỗi tháng năm lượng bạc, nếu Phụng tiểu thư hài lòng, người vẫn có thể ở lại làm lâu dài."

Trương Tuyền này tuổi khoảng ba mươi, mặt mũi rất tinh minh, nhưng dáng vẻ lại dung tục vô cùng, hình như là một kẻ tửu sắc quá độ, trên mặt còn có bộ râu rậm.

Hạng Thiếu Long vội vàng chấp nhận.

Trương Tuyền nói, „Thời gian không nhiều nữa, chúng ta đi thôi, tuyết lại sắp rơi nữa rồi."

Hạng Thiếu Long thầm tạ ơn trời đất, đội nón tre lên, dắt ngựa theo y.

Quá trình rời khỏi thành thuận lợi một cách bất ngờ.

Điều đáng tức cười hơn là trong số những kẻ đi đưa tiễn có người người là tướng quân đại thần, còn tên tội phạm bị truy nã là gã thì ngồi ở giữa bọn họ.

Chưa ra khỏi thành, tuyết lại rơi. Hạng Thiếu Long đội nón tre lên, lại còn bịt mặt che gió, cúi mặt xuống, đó chính là trang phục bình thường của một

phu xe, cho nên không ai hoài nghi, điều hay nhất là gã ngồi đánh xe cho nên không ai thấy được dáng vẻ cao lớn của gã.

Gã vốn lo sợ Phụng Phi sẽ nhận ra, nhưng may mà gã không hề có cơ hội gặp mặt nàng.

Vả lại lúc này mặt gã đầy râu, nếu Phụng Phi chú ý nhìn gã, thì cũng không dễ dàng nhận ra gã chính là Hạng Thiếu Long. Nói ra thật buồn cười, gã vốn không muốn quấy rầy Điền Mỹ Mỹ, nhưng cuối cùng phải nhờ nàng mới thoát ra khỏi hoàng cung. Gã chàng không muốn liên lụy đến Phụng Phi, nhưng cuối cùng cũng phải nhờ nàng mới thoát ra được cửa thành. Lần này có thể nói là tìm được sự sống trong cảnh tuyệt vọng. Hy vọng mọi chuyện từ nay sẽ thuận buồm xuôi gió, an toàn quay về nước Tần.

Gã đương nhiên không muốn đến nước Tề, chỉ cần có cơ hội, sẽ lập tức khoát khỏi thân phận này.

Người Ngụy đối xử hậu hĩ với Phụng Phi, phái một đội kỵ binh tinh nhuệ đi theo hộ tống, do một thiên tướng tên là Ngao Hưởng cầm đầu.

Người trong đoàn ca vũ của Phụng Phi rất đông, ngồi chật hơn mười cỗ xe ngựa. Vũ cơ, nhạc sư, lại thêm nô tỳ, nô bộc, cộng lại đến hai trăm người, chỉ việc trả lương cho mỗi người cũng rất mệt, có thể nói thu nhập của Phụng Phi rất nhiều. Trong lòng bất đồ nghĩ đến nàng mỹ nữ tuyệt sắc ở trong thùng xe, nhớ lại cảnh tượng mình đã nói chuyện riêng với nàng trong tòa lầu lầu ngày ấy.

Nàng giống như một siêu sao trong giới ca nhạc ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng có thể thưởng thức được tài ca vũ của nàng là quyền lợi của giới quyền quý, những người dân bình thường thì không được hưởng cái phúc ấy.

Đoàn xe ngựa rời khỏi Đại Lương, vượt qua sông Đại Câu, tiến thẳng về phía bắc, khi đến Tế Thủy thì có năm chiếc thuyền lớn đang chờ.

Hạng Thiếu Long mới biết vì sao phải tranh thủ lên đường sớm, bởi vì lúc này đã gần đến hoàng hôn, khi gã thấy lính nước Ngụy cũng lên thuyền, trong lòng không khỏi kêu khổ.

Nếu bị buộc đến nước Tề thế này, thật là tai hại. Cứ xoay vòng như thế thì bốn năm ngày nữa mới vào được biên giới nước Tề, lúc ấy muốn quay về biên giới nước Triệu là lại phải tốn một khoảng thời gian dài nữa.

Song lúc này gã không còn sự lựa chọn nào nữa, chỉ đành đánh liều lên thuyền. Năm chiếc thuyền lớn, người Ngụy chiếm ba thuyền, phía Phụng Phi chiếm hai thuyền, lúc này Hạng Thiếu Long đã bớt đi nỗi lo đối mặt với quân Ngụy.

Gã đi theo con thuyền của Phụng Phi, lúc này gã là người có thân phận thấp nhất trong đoàn, được chia cho một căn phòng có cửa sổ ở dưới đáy khoang, lại phải chen chúc với những tên phu xe khác, sáu người phải ở chung một phòng.

Những tên phu xe khác không biết có phải vì gã đã cướp được chân đánh xe cho Phụng Phi hay không mà liên kết với nhau chèn ép gã, khi vào phòng thì lập tức cờ bạc, nhưng không hề mời gã tham gia.

Hạng Thiếu Long vui mừng, sau buổi cơm tối thì trùm mền chui vào một góc, vùi đầu ngủ.

Những kẻ kia lại cố ý nói bóng gió, nhắc đến chủ cũ của gã là Tín Lăng quân, Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, nghĩ chuyện ấy không hề liên quan đến mình, mau chóng ngủ khò.

Cũng không biết ngủ bao lâu, đột nhiên thấy ở chân mình đau đớn, mở mắt ra thì một tên đánh xe là Cốc Minh đã đá vào chân gã. Hạng Thiếu Long bừng bừng nổi dậy, gắt gỏng hỏi, „Chuyện gì?"

Một tên phu xe khác thì ngồi ôm hai đầu gối, dựa vào một góc, rồi hỏi, „Thẩm Lương nhà người sinh vào năm nào, có phải là năm lợn không, nếu không làm sao ngủ như con lợn chết thế?"

Những kẻ khác cùng cười góp vào, một tên là Phòng Sinh, người duy nhất không cười Hạng Thiệu Long, gắt giọng nói, „Đừng trêu cười nữa. Thẩm Lương, trời sáng rồi, hãy đi theo ta."

Hạng Thiệu Long cố dẫn cơn tức giận, theo y ra khỏi phòng.

Phía trên, chỉ thấy trời quang mây tạnh, hai bên bờ đều là tuyết trắng, trong lòng cảm thấy thoải mái, nên quên mất chuyện không vui lúc này.

Bọn hạ nhân đang bận rộn thổi cơm, còn một nhóm người khác thì đang lấy nước chải đầu, không khí rất náo nhiệt, một thiếu nữ xinh đẹp cùng hai thiếu phụ đang nói chuyện với Trương Tuyên, thấy Hạng Thiệu Long cao lớn hơn người thì lộ vẻ chú ý, nhìn gã soi mói.

Hạng Thiệu Long bị nàng nhìn nên hơi lúng túng.

Phòng Sinh đứng bên cạnh lên tiếng, „Đó chính là Tiểu Linh tỷ, người hầu cận của nhị tiểu thư Đồng Thực Trinh, chúng tôi kêu ả là trái ớt nhỏ, ả ý được nhị tiểu thư sủng ái nên rất thích làm oai, làm phách, không có chuyện gì tốt nhất đừng gây sự với ả."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy buồn cười, mình trước đây là kẻ ăn trên ngồi trốc, không ngờ giờ đây lại mang thân phận thấp hèn thế này.

Gã đi theo Phòng Sinh, cả hai được chia cho hai bát cơm to, ngồi xồm xuống ở một góc ăn uống nhồm nhoàm.

Phòng Sinh nói, „Huynh còn bức bối chuyện lúc nãy sao? Thật ra người bọn họ không ưa là Trương Tuyên, Cốc Minh là người của phó quản sử Sa Lập, đại quản sự chính là muốn cảnh cáo bọn họ, cho nên mới cố ý thuê

một người ngoài để giành lấy cái chỗ mà ai cũng muốn tranh này. Nếu bọn họ không phải sợ làm quá đáng sẽ kinh động đến đại quân sự, thì huynh đã không dễ chịu như thế này đâu."

Hạng Thiệu Long đến lúc này vì sao mới hiểu có nhiều người như thế mà lại phải thuê gã nữa, trong lòng thầm kêu may mắn.

Phòng Sinh thấy gã im lặng không nói, cũng không lên tiếng nữa, thì tưởng gã còn đang buồn bực. Hạng Thiệu Long trong lòng hơi áy náy, nói, „Phòng huynh đã theo tiểu thư bao lâu rồi?"

Phòng Sinh nói, „Đã ba năm."

Hạng Thiệu Long rất muốn hỏi thêm về Phụng Phi, nhưng rốt cuộc lại cảm thấy không thích hợp, lảng sang chuyện khác rằng, „Phòng huynh đã có gia thất chưa?"

Phòng Sinh cười khổ não nói, „Kẻ không phúc thì làm sao nói đến chuyện thành gia lập thất, nếu không phải tiểu thư thương xót, Phòng Sinh này đã chết lạnh ở đầu đường xó chợ."

Hạng Thiệu Long sững người, cúi đầu ăn cho hết bát cơm. Mới biết lúc này có một nam nô bộc cao lớn đến bên Hạng Thiệu Long, lạnh lùng nói, „Người có phải là Thầm Lương không?"

Hạng Thiệu Long nhớ đến thân phận của mình, vội vàng đứng dậy nói, „Vị đại ca có gì sai bảo?"

Tên nô bộc nói, „Ta tên Côn Sơn, là phó thủ của Trương gia, cứ gọi ta là Sơn ca, nghe nói người biết dùng kiếm, hãy đưa kiếm ta coi thử."

Hạng Thiệu Long tuy không muốn, nhưng chỉ đành rút kiếm trao cho y, không ngờ tên Côn Sơn này biến sắc, nói, „Còn một tay kia của người đâu?"

Hạng Thiếu Long suýt chút nữa dấm cho y một quyền rơi xuống sông, chỉ đành dăng lên bằng hai tay.

Những nam bộc này của Phụng Phi đa số sử dụng trường kiếm. Côn Sơn cũng không ngoại lệ, nhưng so với thanh huyết lãng thì còn kém xa lắm.

Côn Sơn cầm kiếm lên xem, lập tức mắt sáng lên, Hạng Thiếu Long biết y động lòng tham, nên lên tiếng trước, „Đây là bảo kiếm của chủ cũ của tại hạ tặng, người còn kiếm còn, người mất kiếm mất."

Côn Sơn lộ vẻ khâm phục, xăm soi một lúc, rồi mới trả kiếm lại cho Hạng Thiếu Long, vênh mặt nói, „Trương gia muốn gặp người, hãy đi theo ta."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm kẻ thật sự làm quan lớn thì sẽ không làm dáng như những tên này. Trong lòng thực sự là buồn cười, theo y lên tầng trên.

Con thuyền này dài khoảng ba mươi trượng, lớn hơn gấp đôi con thuyền lớn nhất ở nước Tần, đó là vì thuyền này dùng để chở người chở hàng, không cần phải linh hoạt, chỉ cần chở được nhiều là được, thân thuyền rộng khoảng hai trượng, đầu và đuôi vênh lên, hai cánh buồm, một cánh ở đầu thuyền, một cánh ở đuôi thuyền.

ở giữa hai cánh buồm là khoang thuyền, chia làm ba tầng.

Phụng Phi và những vũ cơ có thân phận đương nhiên là ở tầng cao nhất, còn những tỳ nữ và quân sự thấp hơn thì ở tầng dưới, những kẻ thân phận thấp kém như Hạng Thiếu Long thì chen chúc ở tầng cuối cùng.

Bao gồm cả thủy thủ, con thuyền này chở gần một trăm người, xem ra rất đông vui.

Giao thông đường thủy trong thời này đã phát triển cho nên có người bảo rằng, „Không thể một ngày bỏ thuyền."

Nhất là ở khu vực miền nam có lượng sông ngòi dày đặc, trước đây giao thông đường bộ là chủ yếu, khi chiến sự xảy ra thì sẽ lập nên thủy quân.

Hạng Thiếu Long ngày trước mỗi lần đi thuyền thì được ở trên cao, lần này được nếm cái mùi kẻ hạ nhân.

Trương Tuyền lúc này đang đứng ở trên, hai bên có hai kiếm thủ ra dáng như bảo tiêu, xem ra rất bí hiểm.

Hạng Thiếu Long đến trước mặt y thì lễ, Trương Tuyền như vẫn không biết gã đến, vẫn ngửa mặt nhìn trời, không thèm ngó đến gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, bản thân Trương Tuyền này đã như thế, chả trách nào bọn người ở dưới đều cứ thích ra dáng.

Trong lúc nói chuyện với Phòng Sinh, gã có hiểu biết chút ít về đoàn ca vũ này.

Kẻ ở trên cao nhất đương nhiên là Phụng Phi.

Tiếp theo là hai mươi vũ cơ múa chung với nàng, đều là những mỹ nữ thuộc hàng thượng lưu, trong đó có người tên gọi là nhị tiểu thư Đồng Thục Trinh đứng đầu.

Đồng Thục Trinh này sở dĩ hơn hẳn người khác, bởi vì ngoài Phụng Phi, nàng là người duy nhất biết sáng tác nhạc.

Chính quản sự Trương Tuyền và phó quản sự Sa Lập cũng thuộc hàng ấy. Chuyện quản lý chuyện lớn chuyện nhỏ ở trong đoàn, phó quản sự Sa Lập chuyên quản lý nô bộc và bọn đánh xe. Lần này Trương Tuyền nhúng tay vào việc thuê người đánh xe cho Phụng Phi, rõ ràng đã đụng chạm đến phạm vi quyền hạn của Sa Lập, thế là một cuộc đấu tranh quyền lực trong phạm vi nhỏ diễn ra.

Phía dưới ca cơ và quản sự thì đến bọn nhạc sư và thị tỳ của các vũ cơ. Vì bọn chúng gần gũi với Phụng Phi và các ca vũ cơ, nên thân phận không cao, nhưng thật sự có quyền lực.

Trong số các nhạc sư thì Vân Nương là người đứng đầu, nàng là một vũ cơ đã về hưu, chuyên phụ trách huấn luyện người mới, rất được Phụng Phi coi trọng, cho nên không ai dám động đến nàng.

Trong số các nô tỳ thì Tiểu Bình Nhi, nô tỳ của Phụng Phi, được Phụng Phi gọi là tiểu muội, và Tiểu Linh, nô tỳ của Đồng Thục Trinh rất có uy thế, bọn Trương Tuyên cũng phải nể phục hai ả này.

Từ ngày nhà Châu dựng nước, lễ nhạc được coi trọng, cho nên đã sinh ra các đoàn ca vũ, những đoàn ca vũ nổi tiếng đi khắp nước, nơi đâu cũng được hoan nghênh, còn như đoàn của Phụng Phi, thậm chí còn được tôn trọng hơn cả vương hầu, không hề bị ảnh hưởng bởi chiến tranh.

Trương Tuyên để Hạng Thiệu Long đợi một lúc rồi mới trầm giọng nói, „Nghe nói bọn người Cốc Minh đã nhiều lần gây sự với người?"

Hạng Thiệu Long không biết y sẽ giở trò gì, trả lời, „Bọn chúng quả thật không thân thiện lắm, song tiểu nhân có thể nhịn được."

Trương Tuyên xoay người lại, nói, „Người chẳng phải tinh thông võ nghệ hay sao? Theo lý cũng phải gặp qua nhiều chuyện, bị người ta đá vào hông mà lại không trả đũa, có còn là hán tử không?"

Hai gã bảo tiêu và Côn Sơn đứng phía sau cũng cười góp theo.

Hạng Thiệu Long nói, „Tiểu nhân chỉ sợ gây ra chuyện rồi bị Trương gia trách mắng, cho nên mới không dám trả đũa, nếu Trương gia cho rằng trả đũa mà không có vấn đề gì, lần sau tiểu nhân biết sẽ làm thế nào."

Thực ra gã có nỗi khổ, sợ làm kinh động đến Phụng Phi, bị nàng nhận ra, nếu không đó cũng là một cách thoát thân.

Nếu may mắn thì Sa Lập sa thải gã, lúc đó gã có thể tự do mà bỏ đi.

Điền Mỹ Mỹ tuy bảo Phụng Phi rất coi trọng gã, nhưng lòng người khó đoán, gã đã khó khăn lắm mới thoát ra được, tuyệt không muốn rơi vào một cái lưới khác nữa.

Trương Tuyên nghe gã nói vậy thì vẻ mặt giãn ra.

Một tên bảo tiêu dáng người cao gầy ở bên trái nói, „Trương gia coi trọng người, chiếm cho người được một miếng thịt lớn, người tự nhiên phải có chút biểu hiện, đừng làm cho Trương gia mất mặt."

Sau khi Hạng Thiếu Long đến thời đại này, bắt đầu là theo Đào Phương, mỗi ngày đều ở trong cuộc tranh giành quyền lực, mới nghe nói thì hiểu ngay, nghĩ thầm Trương Tuyên này quả thật lợi hại, đây là một chiêu hay, giết người mà không thấy máu.

Mình sở dĩ được nhận vào làm ở đây, chính là vì Trương Tuyên muốn khiến cho bọn người ở phe Sa Lập nổi giận, tốt nhất là xé cho to chuyện ra, để mọi người biết là Sa Lập chèn ép người mới, lúc đó Trương Tuyên có thể thừa cơ luận tội sa Lập.

Mà Sa Lập thì giờ đây đang ngồi ở chiếc thuyền bên kia, không có cơ hội biện bạch, chiêu này coi như rất hay.

Chỉ có hành động thuê gã của Trương Tuyên, thì có thể hạ được uy phong của Sa Lập, tỏ cho bọn hạ nhân thấy rằng chỉ một mình Trương Tuyên y mới là quân sự, ai ngờ chỉ một chuyện như thế, cũng liên quan đến cuộc đấu tranh quyền lực trong nội bộ của đoàn ca vũ.

Những đoàn ca vũ như thế này, sẽ sống không được bao lâu, một khi Phụng Phi giải nghệ hoặc gả cho người khác thì mọi chuyện sẽ kết thúc, đương nhiên lúc đó người trên kẻ dưới trong đoàn đều được tặng bổng lộc hậu hĩnh, mà đó chính là điều Phòng Sinh mong muốn nhất.

Lúc này Côn Sơn xen vào nói, „Dù cho có xảy ra chuyện chết người, chỉ cần là không phải người gây sự trước, Trương gia sẽ giúp người, hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long không còn lời gì để nói nữa, chỉ đành gật đầu.

Lúc này giọng điệu của Trương Tuyên trở nên ôn hòa hơn, nói, „Chỉ cần người trung thành với ta, Trương Tuyên này sẽ không xử tệ với người. Nhìn bộ dạng ốm đói của người, chắc là hai năm nay đã chịu cực khổ, hãy cố gắng làm việc, người đã từng theo hầu Ngụy Vô Ky, tự nhiên chắc hiểu rõ lời ta nói."

Hạng Thiếu Long nghe mà giật mình, bộ dạng của mình đã thay đổi rất nhiều, râu mọc đầy mặt, thân hình ốm đi không ít Cho dù đối diện với Phụng Phi và Tiểu Bình Nhi, e rằng bọn họ cũng không thể nhận ra được.

Đêm ấy gặp mặt tại tòa tiểu lâu, đèn đuốc tờ mờ, lại thêm phần lớn thời gian là ngồi nói chuyện, giờ đây bộ dạng bên ngoài đã thay đổi, quả thật có thể giấu được bọn họ.

Nghĩ đến đây, lòng yên tâm hơn nhi êu.

Sau khi Trương Tuyên cho gã lui xuống, Hạng Thiếu Long quay về khoang dưới, Phòng Sinh không biết là gã đi đâu, đang định lên trên tìm y, khi đi lên hành lang nhỏ hẹp trong khoang, có người chặn lại nói, „Trương quản sự chưa cho biết quy củ hay sao? Bọn hạ nhân không được lên đây, như thế sẽ làm kinh động đại tiểu thư, lúc đó thì người đừng trách!“ Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ả nô tỳ tròn tròn mắt, hai tay thì chống lên eo, trông rất dữ dằn.

Gã xin lỗi rồi rút rồi quay xuống, trở về khoang ngủ một giấc.

Khi tỉnh dậy thì phía trên có tiếng nhạc truyền vào, chắc là bọn Phụng Phi đang luyện tập ca vũ.

Ánh nắng chiều xuyên qua từ khe cửa sổ, trong phòng chỉ có một mình gã.

Hạng Thiệu Long ngồi dậy, lưng dựa vào vách, khi nhớ lại mình đã bỏ dở buổi ăn trưa, Phòng Sinh bưng một bát cơm lớn đầy thức ăn, đẩy cửa vào, đưa cho gã mà nói, „Ta thấy huynh ngủ thật ngon, không muốn đánh thức huynh, để lại cho huynh một chén cơm."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm động, đón lấy bát cơm, vừa nhồm nhoàm ăn vừa nói, „Phòng huynh không có người thân sao?"

Phòng Sinh ngồi xuống bên cạnh gã, lặng người một lúc rồi mới nói, „Đều đã chết trong chiến loạn cả!"

Nghe giọng nói của gã, Hạng Thiệu Long biết sự việc không đơn giản như thế.

Phòng Sinh này ăn nói không phải là kẻ tầm thường, rõ ràng là người xuất thân từ nhà danh giá, nói không chừng là hoàng thất của một nước nào đó, khi nước mất nhà tan thì trốn thoát được, lẫn vào trong đoàn ca vũ của Phụng Phi làm kẻ đánh xe ngựa.

Phòng Sinh nói, „Ta giờ đây không còn hy vọng gì nữa, chỉ muốn kiếm được một ít ngân lượng, sau đó tìm một nơi thanh tịnh để dựng gian nhà, mua vài mẫu ruộng để trồng tía, sau này không phải trông thấy bọn tiểu nhân nữa."

Hạng Thiệu Long thấy y mặt mũi phong trần, tuổi tác tuy cũng ngang ngửa mình, nhưng có lẽ đã trải qua nhiều cay đắng, trong lòng buồn rầu, trong lúc

xúc động suýt tý nữa đã đem hai đỉnh hoàng kim để giúp y hoàn thành ước mơ.

Nhưng biết làm như vậy là rất không sáng suốt nên bỏ đi ý định, tiếp tục ăn cơm.

Phòng Sinh nói, „Đến hoàng hôn thuyền sẽ đến Cốc thành, ngày mai lại tiếp tục lên đường, khi lên bờ chúng ta sẽ tìm hai ả nha đầu, nếu Thầm huynh không có tiền, ta có thể cho mượn."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Phòng huynh chẳng phải để dành tiền để tậu nhà mua đất hay sao?"

Phòng Sinh nói, „Để dành thì để dành, bọn hạ nhân chúng ta đâu có giống với bọn Trương Tuyên, có thể tìm đến các vị tiểu thư, nếu cần thiết cũng đành phải tốn tiền. Song phải cẩn thận tránh né bọn người Cốc Minh, vừa rồi ta thấy bọn chúng thậm thụt nhắc tới tên huynh, e rằng chúng sắp đổi phò với huynh."

Hạng Thiệu Long nghe mà thấy tức giận, lạnh lùng hừ một tiếng chứ không nói gì. Thầm nghĩ nếu không cho bọn chúng biết tay, sau này làm sao sống được?

Rồi lại thầm mắng mình hồ đồ. Có được thời cơ tốt này, sao không bỏ trốn cho rồi, quả thật là ngu ngốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 237: Đấu Tranh Quyền Lực

K

hi đoàn thuyền cập bến ở Cốc thành, trời vẫn chưa tối.

Khi Phòng Sinh hôn hờ kéo Hạng Thiếu Long xuống thuyền, Trương Tuyên gọi gã lại bảo, „Phụng tiểu thư muốn dùng xe, người hãy đi chuẩn bị."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Xe ở đâu?"

Trương Tuyên nói với vẻ không vui, „Đôi mắt của người để ở đâu rồi? Trên bến chẳng phải có hai cỗ xe ngựa đó sao?"

Hạng Thiếu Long vừa mới nói dứt lời thì liền bị mắng.

Xe ngựa tuy ở trên chiếc thuyền kia, có lẽ đã được khiêng xuống, chẳng qua trong lòng gã đang nghĩ tới việc bỏ chạy, nên mới nói bừa mà thôi.

Phòng Sinh ngăm ra hiệu cho gã, Hạng Thiếu Long cùng Phòng Sinh bước lên tấm ván bắc ngang xuống thuyền.

Đang lúc chưa vững Chân thì đột nhiên có kẻ đẩy mạnh từ sau lưng gã, gã mất thăng bằng, đổ ập ra phía trước, va vào lưng Phòng Sinh.

Hai người loạng choạng nhảy ra khỏi tấm ván, đặt chân lên trên bờ, nếu không phải tấm ván này có tay vịn, nói không chừng đã rơi xuống sông.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, Phòng Sinh ôm chân trái, đau đến nỗi toát mồ hôi, mặt mũi nhản nhó.

Trên thuyền cười ầm.

Chỉ thấy bọn Cốc Minh đứng quanh một tên người thấp, to bè, chỉ trỏ bọn họ mà cười.

Có người kêu, „Nhìn Thảm Lương nhà người cao lớn rắn chắc như thế, té ra là hạng yếu ớt, chỉ nhìn chứ không dùng được Vu Tuấn đại ca chúng ta chỉ vô ý chạm phải, thế mà đã ngã chống bốn vó lên trời, lại còn bảo tinh thông võ nghệ."

Hạng Thiếu Long nhận ra kẻ lên tiếng là Phú Nghiêm, một người trong phe của Cốc Minh, Trương Tuyền xuất hiện ở lan can tàu, giận dữ quát bọn Cốc Minh, „Chuyện gì?"

Cốc Minh tỉnh bơ nói, „Hai tên này cả đi cũng không biết, còn trách ai được."

Nói xong nhảy lên bờ bỏ đi mất.

Trương Tuyền tức giận nhìn Hạng Thiếu Long, mắng mấy tiếng, „Đồ vô dụng!" rồi quay đi.

Hạng Thiếu Long đã nổi giận thật sự, lặng lẽ chờ Phòng Sinh dậy, Phòng Sinh kêu đau liên hồi, nói, „Chân của ta đã gãy!

Hạng Thiếu Long hận không lập tức đuổi theo bọn Cốc Minh, giết sạch bọn chúng, nói với vẻ áy náy, „Là ta đã liên lụy huynh."

Phòng Sinh cười khố nói, „Bọn chúng vốn là muốn gây thương tích cho huynh, khiến cho huynh không thể đánh xe được, chao ôi! Đêm nay ta và huynh không cần phải lên bờ nữa rồi."

Lúc này có mấy kẻ đánh xe chạy tới, giúp Hạng Thiếu Long đưa Phòng Sinh lên thuyền.

Sắp lên tới khoang, có một giọng nữ tử quát lên, „Các người đang làm trò gì, dám cản đường của Phụng tiểu thư."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu không hay, cúi đầu khom người, đỡ Phòng Sinh nhích qua một bên.

Gã đưa mắt nhìn lên, Phụng Phi mặt che vải lụa đang đứng trước mặt, bên cạnh là ả nha đầu Tiểu Bình Nhi vẫn mặc nam trang và bốn ả nô tỳ, được khoảng hơn mười tên gia tướng bảo vệ, mỹ nữ này đang nhìn mình dò xét.

Tiểu Bình Nhi đó rõ ràng không nhận ra Hạng Thiếu Long, vẻ mặt tức giận nói, „Xảy ra chuyện gì?"

Trương Tuyền và một người nữa không biết ở đâu chui ra, đang định lên tiếng, thì một người trung niên dáng vẻ anh tuấn, lên tiếng trước, „Chỉ vô tình va chạm mà thôi."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long quát, „Người có phải là kẻ mới đến không? Thật vô dụng! Sao không cúi xuống cho mau, chả lẽ để đại tiểu thư chờ người hay sao?"

Trương Tuyền nghe y chửi dẫu mắng thế, mặt biến sắc.

Lúc này giọng nói ngọt ngào thanh tao của Phụng Phi vang lên, „Sa phó quản sự, người ta nghe trong đó có khẩu khí trách mắng."

Sa Lập thấy mục đích đã đạt nên không nói gì nữa.

Phụng Phi nhìn Hạng Thiếu Long, bình thản nói, „Lần sau hãy cẩn thận hơn, đỡ Phòng Sinh về phòng xong, hãy lên bờ thẳng xe cho ta!"

Hạng Thiếu Long quệt mồ hôi, biết bọn họ quả nhiên không nhận ra mình.

Nhìn nàng tiên hô hậu ủng, bước lên tấm ván, trong lòng chỉ cười khố.

Có như thế, gã dừng hòng chuồn khỏi lơ mơ còn sót lại đây.

Huống chi gã cảm thấy một ngày Phòng Sinh chưa lành vết thương, gã cũng phải ở lại chăm sóc cho y.

Đó chính là nguyên tắc làm người của Hạng Thiếu Long gã.

Không biết từ lúc nào, tuyết lại bắt đầu rơi.

Trong ánh sáng lơ mơ còn sót lại của buổi hoàng hôn, tuyết nhẹ bay la đà, rơi xuống đất kết thúc một quãng đời ngắn ngủi mà đẹp đẽ.

Hạng Thiếu Long đánh xe ngựa, trên xe là mỹ nhân.

Phía trước có bốn tên gia tướng mở đường, phía sau có tám tên gia tướng đi theo.

Thiên tướng của nước Ngụy là Ngạo Hưởng cũng mang theo mười tên tùy tùng, đi theo hai bên, điều này cho thấy Phụng Phi rất được giới quyền quý các nước tôn trọng.

Nàng cũng giống như những nghệ sĩ tài nghệ vẹn toàn của thế kỷ XXI, những bài ca do nàng phổ ra đều thịnh hành, không phải là hạng ca kỹ bán phần buôn hương.

Trong tình thế tiền hô hậu ủng như thế này, dù cho không có gánh nặng Phòng Sinh, Hạng Thiếu Long cũng khó mà trốn chạy.

Không phải là không thể chạy, mà là sẽ khiến cho Ngạo Hưởng nghi ngờ.

Điều hay nhất là Ngạo Hưởng tưởng rằng Hạng Thiếu Long là người đã làm việc lâu năm cho Phụng Phi, nên không hề nghi ngờ đối với gã.

Gã hoàn toàn không biết nơi đến là chỗ nào, chỉ biết đánh xe đi theo sau những tên gia tướng ở phía trước.

Trong tiếng vó ngựa lộc cộc, đoàn xe tiến vào tòa cổ thành. Lúc này đa số hàng quán đã đóng cửa, nhưng có thể nhìn thấy được dân ở đây chủ yếu là thợ mộc, thợ thêu, thợ may nhờ nhìn các bảng hiệu.

Hạng Thiếu Long tuy không phải là người hiểu biết nhiều về văn hóa, nhưng vì quan sát nhạy bén, cảm nhận được rằng thành này so với bất cứ những thành thị nào của thời đại này mà mình đã từng đặt chân tới, có vẻ cổ kính hơn.

Lúc này Ngạo Hưởng thúc ngựa đến bên xe ngựa, cúi đầu nói với Phụng Phi rằng, „Năm xưa Hàn Tuyên Tử, người nước Tấn đến nước Lỗ, thấy Lỗ thái sử cất giữ sách vở, than rằng châu lễ toàn ở nước Lỗ cả, Phụng tiểu thư về lại chỗ cũ chắc cũng có cảm giác này."

Hạng Thiếu Long giật mình, mới biết rằng thành này vốn là của nước Lỗ, sau khi nước Lỗ mất đi không biết thế nào mà lại rơi vào tay người Ngụy.

Cả Khổng Phu Tử cũng sinh ra ở đây, chả trách nào có những nét văn hóa mà những nước khác không có.

Phụng Phi buồn bã chép miệng, „Cũng chính vì chuyện này, nếu người Lỗ chúng tôi không ngoan cố thủ cự, cứ giữ rịt lấy sách vở lễ nhạc, thì không đến nỗi lúc đầu thì bị nước Tề kìm kẹp, tiếp đến là nước Ngô, Việt, tuy được cái tiếng là nước quân tử, nhưng rốt cuộc vẫn lâm vào cảnh mất nước nhà tan. Ngạo đại nhân đã quá khen."

Hạng Thiếu Long nghe lời nói của nàng buồn bã, trong lòng sinh ra cảm khái. Té ra nàng không phải là công chúa của nước Tống mà là công chúa của nước Lỗ. Song Lỗ Tống gần nhau, nói không chừng cả hai nước đều có mối quan hệ gì đó với nàng.

Ngạo Hưởng biết đã nịnh sai chỗ, ngượng ngùng nói vớ vẩn vài câu, thấy Phụng Phi không có hứng thú nói chuyện, nên lui về chỗ cũ.

Đoàn người rẽ sang bên phải, dần dần rời đường lớn, hướng về nơi vắng vẻ ở phía tây thành.

Hạng Thiệu Long cảm nhận được nỗi sầu của nàng mỹ nữ phía sau lưng mình khi quay về nước cũ. Tưởng tượng khi tiểu Bàn thống nhất thiên hạ, bọn Ngạo Hưởng cũng sẽ trở thành những kẻ mất nước như nàng, không khỏi cảm khái trong lòng Bổng chiều tuy đẹp thật, nhưng đó là lúc sắp hết một ngày. Có lẽ đó cũng là tình trạng của các nước phía đông hiện giờ.

Sau khi đoàn người xuyên qua một mảng rừng thưa, thì dừng lại trước một khu lăng tẩm.

Hạng Thiệu Long vờ lẽ ra, thì ra Phụng Phi đến đây là để cúng tế tổ tiên.

Bọn Phụng Phi xuống xe, Ngạo Hưởng đi cùng nàng đến khu lăng mộ rồi khuất dạng sau lùm cây.

Hạng Thiệu Long và đám gia tướng cùng Ngụy binh ở lại chỗ cũ, một lát sau có tiếng khóc vọng về.

Lúc bọn họ quay về, trừ Phụng Phi không thấy mặt vì đã che vải thưa, bọn Tiểu Bình Nhi đều đã khóc sưng cả mắt.

Khi về đến thuyền thì trời đã khuya.

Bọn Cốc Minh đều đã lên bờ tìm vui, chỉ còn lại Phòng Sinh. Hạng Thiệu Long thấy chân trái của y đã băng bó sơ sài, hỏi, „Thế nào rồi?"

Phòng Sinh hai mắt đỏ ửng nói, „Nếu chân ta không khỏi, thì sẽ tìm bọn chúng liều mạng."

Hạng Thiệu Long đã từng được học qua phương pháp nối xương trong quân đội, tháo vải băng chân của Phòng Sinh ra, nắn bóp một hồi, rồi thở phào nói, „Chỉ là trật xương thôi! Nào, nén đau nhé!"

Phòng Sinh kêu thảm một tiếng, nước mắt giàn giụa, Hạng Thiếu Long đã sửa xong xương chân.

Phòng Sinh đứng dậy đi thử vài bước, ngạc nhiên kêu lên, „Thẩm huynh thật là tài giỏi."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Ngồi xuống đây, ta có lời muốn nói với Phòng huynh."

Phòng Sinh lúc này trong lòng rất vui mừng, hớn hở ngồi xuống nói, „Mời Thẩm huynh cứ nói!"

Hạng Thiếu Long lấy ra hai đỉnh hoàng kim, đưa tới trước mặt y.

Phòng Sinh lập tức trở mắt ra, thờ dốc nói, „Trời ơi! Đây là vàng. Chỉ hai đỉnh hoàng kim này thôi cũng đủ cho một người bình thường sống hết cả đời."

Hạng Thiếu Long dúm vàng vào trong tay y, hạ giọng nói, „Đây là của huynh."

Phòng Sinh do dự một lúc rồi lắc đầu nói, „Ta làm sao có thể nhận vàng của Thẩm huynh."

Hạng Thiếu Long gạt y, nói, „Ta có cả thảy mười đỉnh hoàng kim như thế này, đều là do Vô Ky công tử lúc biết không thể thoát thân được thì phân phát cho ta, Phòng huynh hãy cứ nhận, sau đó giả vờ bị gãy chân, rời khỏi đoàn ca vũ này, đi tìm lấy cuộc sống lý tưởng của mình."

Phòng Sinh nắm chặt lấy hai đỉnh hoàng kim, ngạc nhiên nói, „Thẩm huynh giàu có thế này, cần gì phải đến chỗ chúng tôi nữa?"

Hạng Thiếu Long đáp bừa rằng, „Thật không dám giấu, lần này ta chỉ mượn cơ để rời khỏi Đại Lương, từ ngày Vô Ky công tử chết đi, không ai dám

dùng bọn người cũ chúng tôi, ta lại không muốn sống cuộc sống bình thường, nên thừa cơ đến nước Tề để tìm chút may mắn."

Phòng Sinh cảm kích nói, „Đại ơn này không có lời gì có thể đáp tạ nổi, có hai đỉnh hoàng kim này, lại thêm ngân lượng ta tích lũy hai năm nay, ngày mai ta xin tiểu thư nghỉ việc."

Ngập ngừng rồi nói, „Hay là chúng ta hãy cùng đi! Sa Lập là kẻ bụng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ không tha cho huynh, Trương Tuyên chỉ là lợi dụng huynh, dù cho Thầm huynh có chết đi, bọn chúng cũng không nhỏ nửa giọt nước mắt."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Phòng huynh hãy cứ đi trước, ta chẳng có gì để lo cả, cú vấp té của chúng ta sẽ không uống phí đâu."

Phòng Sinh sững sờ nhìn gã, lúc này, y cảm thấy Hạng Thiếu Long như trở thành một người khác.

Đêm ấy Phòng Sinh vội vàng xin Trương Tuyên rời đoàn vì chân bị gãy.

Trương Tuyên không hề có ý giữ y. Lại mượn cớ y tự ý rời đoàn, nên chỉ trả mười đồng tiền, để ngày mai y rời thuyền.

Phòng Sinh bức dọc nói với Hạng Thiếu Long, lẽ ra y phải có một món tiền lớn, nhưng đã lọt vào túi riêng của Trương Tuyên.

Đương nhiên y không để chuyện này trong bụng, bởi vì hai đỉnh hoàng kim đó cũng đủ khiến cho y thỏa mãn.

Hôm sau Hạng Thiếu Long tiễn Phòng Sinh lên bờ, đang do dự có nên bỏ đi cùng y hay không, bọn Cốc Minh quay về, cười nhạo hai người một phen rồi mới lên thuyền.

Hạng Thiếu Long thấy trên bờ đầy lính Ngụy, Trương Tuyền lúc này đang đứng trên thuyền, cũng đang dòm ngó, nên đành chia tay Phòng Sinh, bỏ ý định, quay về thuyền.

Đoàn thuyền tiếp tục dong buồm.

Hạng Thiếu Long thấy bọn người làm né tránh không dám nói chuyện với gã, còn bọn Trương Tuyền thì coi gã như phế vật, trong lòng buồn cười, nhận lấy thức ăn sáng, lẩn vào một góc nhồm nhoàm ăn.

Trong lòng thì lại tính toán làm thế nào để dạy cho y một bài học, buộc Phụng Phi phải đuổi mình đi, lúc đó thì có thể ngang nhiên ra đi, không ai nghi ngờ được mình.

Nhưng phải nắm chắc thời cơ, tốt nhất hãy gây chuyện vào lúc thuyền dừng lại để lấy thêm nước và thực phẩm, như thế sẽ dễ dàng bị đuổi lên bờ.

Lúc đầu gã còn cảm thấy áy náy vì giành chén cơm của người khác, nhưng giờ đây thì mới biết là mình đã giúp người đó gánh vác rủi ro.

Bọn người Cốc Minh rõ ràng là phụng lệnh của phó quân sự Sa Lập, ép gã bỏ đi.

Sa Lập có bề ngoài không tầm thường, vì thế có thể dụ dỗ một ả nô tỳ có quyền lực nào đó, sau khi thực lực tăng lên thì mưu đồ thế chỗ của Trương Tuyền.

Khi đang nghĩ ngợi, phía trước xuất hiện một đôi hài.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn lên, thì ra đó là nô tỳ của nhị tiểu thư Đồng Thực Trinh, Tiểu Linh.

Nàng hờ hững nhìn gã, lạnh nhạt nói, „Người có phải tên là Thẩm Lương thích gây sự hay không?"

Hạng Thiệu Long đã quyết định sẽ rời thuyền ở trạm kế tiếp, không thềm lấy lòng nàng nữa, quay về với khí khái kiêu ngạo ngày trước, mỉm cười nói, „Tiểu Linh tỷ đã quá khen, không ai bao che cho, làm sao dám gây sự?"

Tiểu Linh không ngờ Hạng Thiệu Long lại dám trả treo, ngạc nhiên biến sắc nói, „To gan lắm! Người có biết đang nói chuyện với ai không?"

Hạng Thiệu Long khoanh hai tay trước ngực, hờ hững nói, „Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mọi chuyện đều không thoát khỏi chữ lý, giờ đây tại hạ trợ trọi một mình, còn người ta thì có bè có đảng, Tiểu Linh tỷ hãy nói thử xem, tại hạ có tư cách gây chuyện?"

Tiểu Linh lập tức cứng họng, nói đến chuyện hùng biện, nàng làm sao qua mặt được Hạng Thiệu Long, kẻ đã từng trải qua nhiều trận lớn nhỏ, thế là tức đỏ mặt, trừng mắt nhìn gã, rồi chống hai tay lên eo, quát, „Người có muốn làm nữa không?"

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „E rằng điều này phải do Trương quản sự hoặc Phụng tiểu thư quyết định đấy!“ Tiểu Linh trước nay chỉ có mắng người ta, thế mà giờ đây bị một kẻ hạ nhân có thân phận như Hạng Thiệu Long đốp chát lại, nên giận lắm, giậm chân bỏ đi.

Hạng Thiệu Long thấy nàng bước đến chỗ Cốc Minh, gọi Cốc Minh vào trong khoang, thì biết ngay tuồng hay đang ở phía sau, thầm cảm thấy buồn cười, quay đầu ngắm cảnh hai bên bờ.

Gã hầu như có thể khẳng định Sa Lập đã quyến rũ được ả nô tỳ này, sau lưng có lẽ đã được nhân vật thứ hai trong đoàn ca vũ này là Đồng Thực Trinh ủng hộ, cho nên mới dám đụng chạm tới quyền lực của Trương Tuyền.

Khi gã đang suy nghĩ con đường quay về nước Tần, thì có kẻ vỗ vai.

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, thì ra đó là một tên gia tướng, cũng là một trong những người đem qua đã hộ tống Phụng Phi vào thành cúng tế.

Gia tướng ấy nói, „Trương gia muốn gặp người!"

Hạng Thiếu Long thấy y nói chuyện mà hai mắt không dám nhìn thẳng mình, cũng không biết chuyện gì, mỉm cười nói, „Làm sao xứng hô với vị đại ca?"

Người ấy trả lời, „Ta tên là Hứa Nhiên, hãy theo ta!“

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 238: Không Như Ý Nguyên

H

ạng Thiếu Long đi theo Hứa Nhiên, bước vào trong khoang thuyền, đến trước một cánh cửa.

Hứa Nhiên dừng lại, đẩy cửa ra nói, „Trương gia ở trong đó, người cứ tự vào!"

ở ngoài hành lang thì không có người, thật lạ lùng. ở tầng trên có vọng lại tiếng nhạc tiếng ca, đối phó với gã trong lúc này, dù cho gã kêu rống lên như lợn, thì cũng không ai nghe thấy.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, dùng lực hích vai mình vào vai của Hứa Nhiên.

Hứa Nhiên lúng túng, kêu lên một tiếng, lọt vào phòng.

Một túi vải màu đen trùm lên đầu Hứa Nhiên, bốn năm người đánh xe, bao gồm cả Cốc Minh, Phú Nghiêm cùng với bọn ba tên gia tướng Vu Tuấn nhào tới, chân dẫm tay đá liên hồi không hề lưu tình.

Hạng Thiếu Long lách vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại, Hứa Nhiên lúc này đang nằm oặt dưới sàn, đau đớn ôm lấy người.

Bọn người này cũng thật là hấp tấp, ngay cả bề ngoài mà cũng không phân biệt được, bởi vì Hứa Nhiên và Hạng Thiếu Long rất khác nhau.

Cốc Minh thấy kẻ bước vào phòng không phải là Hứa Nhiên mà là Hạng Thiếu Long, ngạc nhiên há hốc mồm, nói không ra lời.

Lúc này những kẻ khác đã phát hiện ra đánh nhầm người.

Hạng Thiếu Long lắc đầu chép miệng, „Các người có biết rằng đã làm sai chuyện gì không?"

Đột nhiên lao tới trước, lách ngang qua người Vu Tuấn, rồi thúc gối lên phần hạ âm của y.

Khi còn ở thế kỷ XXI, Hạng Thiếu Long đã là một cao thủ trong nghề đánh nhau, đã hiểu rõ cái đạo lý bắn người trước hết hãy bắn ngựa, bắt giặc trước hết hãy bắt vua.

Vu Tuấn là một kẻ to khỏe, cho nên khi gã đã ra tay, thì y sẽ là mục tiêu đầu tiên.

Gã ra đòn quá nhanh khiến cho Vu Tuấn không thể chống trả được.

Lúc này gã đứng giữa hai tên gia tướng, hai chỗ giật ra, trúng vào be sườn của hai người.

Chiến thuật đánh xáp lá cà này rất dễ thi triển trong những chỗ nhỏ hẹp, cũng khiến cho đối phương không biết được vị trí của gã để mà đỡ đòn.

Hai tên gia tướng ấy kêu rống lên rồi ngã bật ra hai bên.

Hạng Thiếu Long lúc này mới lao tới phía trước Phú Nghiêm, nghiêng đầu né cú đâm của y, hai tay chụp cổ y ghì xuống, liên tiếp thúc lên hai gối vào bụng y.

Rồi lại đá tạt sang một bên, một tên đánh xe bị đá bổng người lên, va vào vách phòng.

Tiếng nhạc ở tầng trên đang ở đoạn cao trào, giống như đang trợ oai cho Hạng Thiếu Long.

Không biết có kẻ nào ôm chặt gã ở phía sau, Hạng Thiếu Long buông Phú Nghiêm ra, để cho y té xuống đất, rồi lại dùng thân pháp của nhu đạo, rùn

người xuống, ném kẻ ấy qua đầu, bịch một tiếng, người ấy va phải cửa sổ, rớt xuống một gò cphòng.

Cốc Minh và hai tên nữa nhào tới, Hạng Thiếu Long đưa tay ra chụp cổ tay của một tên rồi kéo mình tới, gõ lên thúc mạnh vào bụng của y, người ấy đau đến nổi quặn mình lại.

Hạng Thiếu Long giật tay, kẻ bị khống chế loạn choạng va vào một tên đang lao tới.

Cốc Minh nhào tới phía trước mặt Hạng Thiếu Long, hai tên gia tướng bị trúng đòn lúc này đã bò dậy được, nhưng đứng sững ở đó.

Cốc Minh nghiêng rằng, rút ra một một ngọn trủy thủ, đâm tới trước ngực Hạng Thiếu Long.

Gã lách người qua né ngọn trủy thủ, rồi dùng cạnh bàn tay chém vào cổ tay của y.

Ngọn trủy thủ trên tay cốc Minh rơi xuống, còn thân người của y mất đà lao tới phía trước, Hạng Thiếu Long giáng một quyền vào lưng của y.

Cốc Minh lập tức ngã chổng bốn vó lên trời.

"Keng, keng."

Hai tên gia tướng lúc này đã nổi hung lên, rút kiếm ra lao tới.

Thanh Huyết Lăng cũng rút ra khỏi vỏ, tạo thành một vòng kiếm ảnh.

Hai người này không ngờ trên đời lại có kẻ sử dụng kiếm thần kỳ đến thế, trong lúc đang sững sờ, thì thanh kiếm trên tay rơi xuống, ở nơi cổ tay có máu rịn ra.

Hạng Thiếu Long dứt kiếm vào vỏ, bước tới, đâm móc hai quyền sang hai bên trái phải.

Tiếng xương gãy và tiếng kêu thảm cùng vang lên, chỉ ba quyền mà hai kẻ này không gượng dậy nổi.

Khi Cốc Minh sắp đứng dậy được, Hạng Thiếu Long ép y sát vào vách phòng, rồi giáng bốn quyền vào bụng y, lập tức khóe miệng rướm máu, nằm xoài xuống đất.

Cửa phòng đột nhiên đẩy ra, tiếp theo là tiếng kêu thét của Tiểu Linh.

Lúc này trong phòng ngoài Hạng Thiếu Long ra, không ai đủ sức đứng dậy.

Hạng Thiếu Long bình thản vỗ nhẹ hai tay, mỉm cười nói, „Xin chào Tiểu Linh tỷ! Sao không đi tố cáo, để cách chức đánh xe của tiểu nhân?"

Tiểu Linh tái mặt, không tin vào mắt mình, khóe miệng hơi run, nói không ra lời.

Một tên gia tướng cố gắng gượng dậy, hộc ra một ngụm máu rồi lại té lăn xuống đất.

Hạng Thiếu Long trừng mắt, nhìn về hướng Tiểu Linh.

Tiểu Linh kêu thét một tiếng, chạy thục mạng ra ngoài.

Hạng Thiếu Long vươn vai, nghĩ thầm thời khắc rời thuyền sắp đến.

Trong sảnh thuyền rộng lớn, Hạng Thiếu Long hiên ngang đứng giữa sảnh.

Phụng Phi vẫn che mặt bằng miếng vải mỏng, còn Tiểu Bình Nhi thì đứng phía sau.

Nhân vật số hai trong đoàn ca kỹ là Đồng Thực Trinh lần đầu xuất hiện, ngồi bên Phụng Phi, cạnh nàng là Tiểu Linh.

Đồng Thực Trinh tuổi khoảng hai mươi, xinh đẹp dị thường, hai mắt long lanh, nhìn rất tinh minh và lợi hại.

Vân Nương, kẻ đứng đầu trong đội nhạc sư cũng có mặt, ngồi một bên Phụng Phi, trông có vẻ lớn tuổi, nhưng vẫn còn xinh đẹp, nhìn phong tình hơn những nữ tử trẻ trung.

Trương Tuyền ngồi một bên, vẻ mặt hớn hở. Sa Lập ngồi phía trước mặt Trương Tuyền, mắt lộ hung quanh.

Năm người ấy ngồi thành hình rẽ quạt, giống như đang bao vây Hạng Thiếu Long lại.

Bọn gia tướng như Côn Sơn thì đứng thành hai bên ở lối ra vào, hơn hai mươi người đứng lặng lẽ không lên tiếng, khiến cho không khí càng nặng nề hơn.

Bọn người Cốc Minh, Phú Nghiêm, Vu Tuần, Hứa Nhiên thì đã được băng bó, ngồi tiu nghỉu một bên, giống như một đám gà trống bại trận, vừa đáng thương vừa buồn cười.

Đồng Thực Trinh lên tiếng trước.

"Thẩm Lương, chuyện là thế nào? Từ ngày ngươi đến đây, nhiều chuyện đã xảy ra, ngươi có biết là đoàn chúng ta nghiêm cấm đánh nhau hay không?"

Giọng nói của nàng trong trẻo, khi cất giọng hát chắc chắn là rất hay.

Hạng Thiếu Long nhìn quanh, thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mình, chỉ có Phụng Phi là vẫn cao thâm khó lường, mỉm cười, cố ý hạ

giọng của mình xuống, nói, „Nếu muốn biết chuyện gì, sao không hỏi Tiểu Linh, nàng là người đưa ra kế sách này, tự nhiên sẽ biết rõ hơn tiểu nhân."

Sa Lập quát lớn, „Thẩm Lương, nhà ngươi là thân phận gì, không biết trên biết dưới, sao chưa quỳ xuống cho ta."

Hạng Thiếu Long trừng mắt, lạnh lùng nhìn Sa Lập, không lên tiếng.

Phụng Phi quát, „Im miệng cho ta!"

Mọi người lúc này mới im.

Hạng Thiếu Long tay đặt lên đốc kiếm, ngửa mặt cười lớn, „Kẻ sĩ chỉ có thể bị giết chứ không chịu nhục, dưới chân nam nhi có hoàng kim, nếu ta cúi mình trước hạng người tiểu nhân như Sa Lập nhà ngươi, thì giết ta đi còn hơn."

Sa Lập đứng phắt dậy, tay đặt lên đốc kiếm, quát, „Để ta lấy mạng chó của tên nô tài to gan nhà ngươi."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Nếu ngươi có thể địch được mười chiêu của ta, ta sẽ đập đầu trước ngươi mười cái."

Sa Lập tức đến nỗi mặt lúc trắng lúc đỏ, chỉ là không dám rút kiếm ra.

Trương Tuyên đổ dầu thêm lửa, nói, „Nếu Sa phó quân sự có bản lĩnh thật, Trương Tuyên này cũng sẽ vui mừng được mở rộng tầm mắt."

Vân Nương lúc này mới lên tiếng, thở dài nói, „Cứ ồn ào như thế này còn thể thống gì nữa, cũng không thể giải quyết được chuyện gì?"

Sa Lập thừa cơ xuống thang, bực tức ngồi về chỗ cũ.

Phụng Phi dịu dàng nói, „Thôi được, chúng ta hãy bình tĩnh làm rõ chuyện này. Vu Tuân, ngươi là kẻ đứng đầu trong gia tướng, hãy cho ta biết đã xảy

ra chuyện gì?"

Vu Tuần là kẻ đầu óc đơn giản, không giỏi ăn nói, đứng ngẩn người ra một lát, rồi lại đỏ cả mặt, nhưng rốt cuộc vẫn không nói được.

Cốc Minh chen vào, nói, „Đó là do Thẩm Lương gây chuyện, bọn huynh đệ chúng tôi đang đùa giỡn trong phòng, còn Thẩm Lương...” Tiểu Bình Nhi quát lên, cắt giọng Cốc Minh, nói, „Tiểu thư hỏi Vu Tuần, sao tên nô tài nhà người lại chen vào."

Cốc Minh đành im bặt.

Vu Tuần hiểu ra, run giọng nói, „Đúng vậy, Thẩm Lương xông vào thì tay đấm, chân đá, chính là như thế."

Trương Tuyên cười mỉa nói, „Y làm sao biết các người nấp trong phòng nào đùa giỡn?"

Vu Tuần lại cứng họng.

Sa Lập tức giận quát lớn, „Đại quân sự phải chẳng dung túng cho hung đồ, giờ đây Thẩm Lương rõ ràng là kẻ đã hành hung người khác, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng lớn gan vô lễ của y cũng biết được kẻ này là một người cuồng vọng."

Đồng Thục Trinh nhìn Hạng Thiếu Long dò xét, nhúu mày nói, „Các người hãy im lặng cho ta."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Thẩm Lương nhà người có điều chi để nói?"

Hạng Thiếu Long đầu cần giải thích, nói, „Tại hạ không có lời gì để nói, chỉ cần một lời của nhị tiểu thư thì tại hạ sẽ tự bỏ đi, kết thúc chuyện này."

Trương Tuyên biến sắc nói, „Người làm sao không chịu biện bạch mà đã bỏ đi."

Hạng Thiệu Long lạnh lùng nhìn y, hừ một tiếng nói, „Trương gia chịu thuê mướn tại hạ, cũng là vì xuất phát từ lòng riêng, giờ đây Thẩm Lương này đã hiểu ra, sẽ không để cho ông lợi dụng nữa, vậy còn ở đây làm gái nữa?"

Trương Tuyên cả giận, cả gân xanh trên trán cũng nổi lên, nhất thời không nói ra lời.

Tiểu Linh cười nhạt nói, „Tên nô tài nhĩ hạ phạm thượng nhà ngươi, đánh người khác bị thương, đi dễ dàng như vậy sao?"

Đồng Thục Trinh cắt ngang lời nàng, nói, „Tiểu Linh hãy im miệng!"

Tiểu Linh trước nay vẫn được Đồng Thục Trinh yêu thương, ít khi bị trách mắng trước mặt mọi người, thấy thế thì im ngay, không dám nói lên lời.

Hạng Thiệu Long trong lòng vui mừng, đợi được đuổi đi.

Gã cố ý trao quyền quyết định cho Đồng Thục Trinh, chính là biết nàng sẽ bảo vệ cho nha đầu của mình, giờ đây nghe thấy nàng quát Tiểu Linh, lập tức nghĩ bụng không hay.

Trong khoang im lặng như tờ, chỉ có tiếng thở hì hục của Trương Tuyên và Sa Lập.

Đồng Thục Trinh nhìn sang Phụng Phi, lúc này nàng có vẻ mặt trầm mặc một cách kỳ lạ, rồi nhìn sang mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Hạng Thiệu Long, nhẹ nhàng cất tiếng, „Giờ đây không phải là vấn đề ai ra tay trước, mà là thái độ không có tôn ty của Thẩm Lương nhà ngươi."

Ngừng rồi tiếp tục nói, „Người rõ ràng không phải là hạng tầm thường, nhưng đây chỉ là một đoàn ca vũ, không thể chứa nổi hạng người như

người, cho nên..." Hạng Thiếu Long trong bụng đang tạ ơn trời đất, thì Phụng Phi cắt ngang lời của Đồng Thực Trinh, nói, „Hãy khoan!

Mọi người ngạc nhiên nhìn về phía nàng.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ.

Nếu Phụng Phi đã nhận ra gã, thì sự việc tồi tệ vô cùng.

Mình đã cố ý thay đổi giọng điệu, hình dáng bề ngoài cũng đã biến đổi rất nhiều, nàng và mình cũng chỉ mới gặp mặt một lần, theo lý mà nói thì nàng sẽ không nhận ra.

Phụng Phi thở dài nói, „Không ngờ trong đoàn ca vũ nhỏ bé của chúng ta lại xảy ra nhiều chuyện như thế này.

Chuyện này không phải lỗi ở Thẩm Lương mà chính là người của quân sự. Từ trước đến nay, ta đều nén lòng không lên tiếng, nào ngờ giờ đây các người lại trở nên lợi hại đến thế, ta không thể im lặng được nữa."

Hạng Thiếu Long yên tâm, nhưng lại biết không xong, nếu không bị đuổi đi, thì lại phải theo đoàn này đến nước Tề.

Trương Tuyên, Sa Lập và Tiểu Linh đồng thời biến sắc.

Đồng Thực Trinh cũng cảm thấy ngượng ngùng, Phụng Phi nói như vậy, rõ ràng là có ý trách mình.

Phụng Phi thản nhiên nói, „Thẩm Lương nhà người cứ đánh xe cho ta, sau này nếu có kẻ dám bức hiếp người, hãy trực tiếp báo cho ta biết."

Hạng Thiếu Long sững người, tiếc không thể khóc rống lên một trận để thể hiện sự thất vọng trong lòng. Nếu như gã kiên quyết đòi đi thì không hợp tình, hợp lý chút nào.

Còn Trương Tuyền thì hận gã thối xương, nói không chừng sẽ có lòng nghi ngờ hoặc có ý xấu đối với gã.

Hạng Thiệu Long chỉ đành thi lễ tạ ơn.

Phụng Phi nhìn hai người Trương Tuyền và Sa Lập, chậm rãi mở miệng che mặt ra, lộ vẻ xinh xắn không kém gì Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh.

Song đôi mắt của nàng lạnh lùng, đáng vẻ không vui.

Trương Tuyền hoảng hồn, quỳ xuống, dập đầu nói, „Tiểu nhân biết tội, tiểu nhân biết tội."

Sa Lập không biết dựa vào điều gì mà vẫn cố cãi, „Đại tiểu thư, khi chuyện xảy ra tiểu nhân không có trên thuyền."

Tiểu Linh quát lên, „Người dám nói lời như thế."

Đồng Thục Trinh giận dữ quát, „Tiểu Linh quỳ xuống, từ hôm nay trở đi, người không cần hầu hạ ta nữa."

Tiểu Linh giật mình, quỳ sụp xuống khóc òa lên.

Sa Lập biết không hay, lúc này mới quỳ xuống, dập đầu lia lịa.

Phụng Phi bình thản nói, „Khi thuyền cập bến, Sa Lập nhà người hãy cắt đi cho ta. Đi càng xa càng tốt, nếu không đừng trách ta ác độc vô tình."

Rồi quay sang Trương Tuyền nói, „Niệm tình người đã theo ta nhiều năm, cũng đã biết sai, ta giáng người xuống làm phó quản sự, những chuyện liên quan đến tiền bạc, tạm thời cho Vân Nương phụ trách. Còn những kẻ đã phạm lỗi như bọn Cốc Minh, tất cả đều bị trừ tiền công tháng này, kẻ nào có ý khác, sẽ lập tức bị đuổi khỏi đoàn."

Nói xong thì không thèm đếm xỉa đến lời cầu xin của Sa Lập, đứng dậy, ra khỏi sảnh, bao gồm cả Đồng Thực Trinh, tất cả đều sững sờ.

Còn Hạng Thiếu Long thì trong lòng nghĩ bụng có nên bỏ đi cùng Sa Lập hay không.

Sự quyết đoán của Phụng Phi quả thật khiến cho gã bất ngờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 239: Nhà Ngục Trên Sông

T

rải qua chuyện này, thân phận của Hạng Thiếu Long đã rất khác trước, đầu tiên là được rời khỏi tầng cuối cùng, đến được ở chung phòng với bốn tên gia tướng ở tầng giữa, không cần phải đối mặt với bọn người Cốc Minh nữa.

Điều quan trọng hơn là không ai dám quấy rối gã nữa cũng không dám khiêu khích gã bằng lời nói. Đó không chỉ vì lời cảnh cáo của Phụng Phi mà là vì có vết xe đổ của bọn Vu Tuần, không ai dám đắc tội với gã nữa.

ở một mức độ nào đó, gã đã trở thành một vị anh hùng trong đoàn, làm nức lòng những người lâu nay vẫn bị bọn Trương Tuyên, Sa Lập và Tiểu Linh bức hiếp.

Trong cuộc đấu tranh ở đoàn này, gã đã chuyển khách thành chủ, trở thành người thắng lợi. Nhưng trong kế hoạch chạy trốn, gã lại là một kẻ thất bại. Gã đương nhiên không cam lòng đến nước Tề, nhưng cũng không thể bỏ trốn trong thời tiết giá rét như thế này.

Gã vẫn chưa quyết định có nên chạy trốn khi tàu cập bến kế tiếp hay không.

Khi ăn cơm tối, vẫn không ai dám chủ động nói chuyện với gã, nhưng cũng có người lễ phép gật đầu chào gã, dáng vẻ rất thân thi ân.

Khi mọi người đều trốn trong khoang thuyền tránh gió, gã ngồi một mình ở đuôi thuyền, ngắm nhìn cảnh hai bên bờ sông dưới ánh sao đêm.

Phía sau là ba chiếc thuyền lớn.

Gã nghĩ đến việc dần xa đám thê nhi ở Hàm Dương, lại nhớ đến cái chết của Châu Lương và ứng vương, từng người lính đã ngã xuống bên cạnh gã, cảm thấy trong lòng chua xót, gã như muốn khóc òa lên.

Lý Mục đã cho gã nếm mùi của chiến bại.

Nhưng gã không thể hận y, cũng chẳng có lòng báo thù. Câu nói, ngày sau gặp lại trên chiến trường, tuyệt không lưu tình, của Lý Mục vẫn như vang vọng đâu đây.

Còn tiểu Bàn, không biết y cảm thấy buồn bã hay vui mừng trước sự mất tích của gã? Nói cho cùng, Hạng Thiếu Long chính là quá khứ của tiểu Bàn.

Không có Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn mới thật sự trở thành Tần Thủy Hoàng.

Ý nghĩ đó khiến Hạng Thiếu Long chua xót.

Tiểu Bàn đang thay đổi hàng ngày. Trong lịch sử Trung Quốc, tất cả những người có công cao hơn chủ, đều không có kết cục tốt. Trừ phi là cướp lấy ngôi hoàng đế. Gã đã rất cẩn thận, không bao giờ dám y công mà tự mãn. Nhưng gã lại trở thành một trung tâm của quyền lực, có thể ảnh hưởng đến sự quyết định của tiểu Bàn, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai. Mọi quan hệ được xây dựng từ lúc tiểu Bàn còn nhỏ, không biết có vượt khỏi định luật công cao hơn chủ hay không?

Đang lúc trầm tư suy nghĩ, một giọng nữ tử dịu dàng vang lên bên tai, „Người đang nghĩ gì thế?"

Hạng Thiếu Long giật mình, quay đầu lại nhìn, thì ra đó là Vân Nương.

Gã vội vàng đứng dậy thi lễ.

Vân Nương đến bên gã, ngồi xuống, than rằng, „Phải chăng vì là người trong thuyền ai cũng đều sợ người, cho nên người mới ngồi một mình ở đây? Đại tiểu thư và ta thấy người ở đây, tiểu thư bảo ta đến hỏi han người."

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn nàng, nữ nhân này e cũng khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Nhưng người giữ gìn thật là tốt, làn da của nàng mịn màng như một thiếu nữ, khuôn mặt thật là xinh đẹp, chỉ là có một ít gió sương của năm tháng, nhưng lại khiến cho nàng có dáng dấp của một người đàn bà phong trần, nhất thời gã ngẩn ra nhìn.

Vân Nương thấy ánh mắt của gã nhìn mình hau háu, mỉm cười nói, „Chỉ cần nhìn dáng vẻ người nói chuyện, thì đã biết trước đây người cũng có những ngày vinh quang tại phủ Tín Lăng quân. Trong phủ Tín Lăng quân có hơn ba ngàn thực khách, có thể đánh xe ngựa cho y, chắc cũng là vinh dự lắm. Giờ đây chắc không ai dám coi thường người nữa."

Hạng Thiếu Long nhớ lại những ân oán của mình với Tín Lăng quân, trong mắt lộ ra vẻ thương cảm, khiến cho con tim lâu nay vẫn bình lặng của Vân Nương xao xuyến, cảm thấy nam nhân này có sức hấp dẫn thật lớn.

Hạng Thiếu Long thấy Vân Nương đột nhiên tránh ánh mắt của mình, thầm nghĩ lẽ nào nàng cũng e sợ ta? Thở dài mà nói rằng, „Được người thương yêu, hoặc được người sợ hãi, rốt cuộc là cái nào tốt?"

Vân Nương phát giác mình không thể xem nam nhân này là một hạ nhân, mà lời nói của y đã khiến cho nàng tò mò.

Vân Nương đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi tung, đáp ngay rằng, „Đương nhiên được người ta yêu mến."

Nói xong thì mặt hơi đỏ.

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Đó chỉ là ý nghĩ của bọn trẻ tuổi chưa hiểu chuyện đời, tốt nhất là khiến cho người ta sợ, rồi lại khiến cho người ta

thương yêu. Nhưng ai cũng biết được rằng đó là điều không thể. Cho nên thà khiến cho người ta sợ, chí ít cũng sẽ an toàn hơn."

Vân Nương nghe mà ngẩn người ra, một lát sau mới nói, „ý nghĩ của người thật là đặc biệt. Nhưng cũng có lý lắm.

Nhiều khi những kẻ làm tổn thương với ta đều là người ta yêu thương. Chao ôi! Một nhân tài như người, sao lại cam chịu làm một tên đánh xe."

Cả nàng cũng không hiểu nổi mình, tại sao lại chấp nhận nói chuyện với một kẻ hạ nhân thế này.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không có chuyện tự ti. Nghe nàng hỏi như thế, cười khổ mà nói rằng, „Đó có lẽ gọi là đời người lên voi xuống chó."

Vân Nương làm sao hiểu được hàm ý thật sự trong câu nói của gã, một lát sau mới nắm được ý nghĩ đại khái, biến sắc nói, „Câu nói này dùng để hình dung thời vận của một con người, quả thật là rất xác đáng."

Tiếp theo nói có vẻ không nỡ lòng, „Ta đến đã lâu, phải quay về báo cáo với tiểu thư."

Hạng Thiếu Long thừa cơ hỏi, „Thuyền vẫn chưa cập bến hay sao?"

Vân Nương trả lời, „Người muốn học theo bọn chúng lên bờ để đi giải trí hay sao? Nhưng lần này không được. Ngày mai chỉ có thể dừng lại một canh giờ. Ngoài những kẻ lên bờ nhận hàng, những người khác không được rời khỏi thuyền. Ta đi đây."

Nhìn dáng vẻ uyển chuyển của nàng, Hạng Thiếu Long chỉ đành cười khổ, chờ cơ hội bỏ chạy ở bến kế tiếp.

Hôm sau khi thuyền đến bến, Hạng Thiếu Long ra đầu thuyền, chỉ thấy trên bờ đầy những người dân Tề đến nhìn Phụng Phi, Quang thành thủ đã thân

hành lên thuyền để thỉnh an nàng, khiến cho Hạng Thiếu Long càng không có cơ hội chạy trốn.

Gã bắt đầu không còn kiên nhẫn nữa, đối với gã mà nói con thuyền này đã trở thành một nhà ngục trên sông.

Điều an ủi duy nhất là qua những ngày tháng rảnh rỗi, tinh thần và thể lực của gã bắt đầu hồi phục trở lại, người dễ nhìn hơn lúc bỏ chạy nhiều, không còn là một kẻ da bọc xương nữa.

Khi quay về phòng thì chạm mặt với Trương Tuyền. Trương Tuyền nhìn gã bằng ánh mắt căm hờn, gã chỉ đành cười mà thôi.

Lúc này gã đã thân thiện với bốn tên gia tướng, hỏi bọn bốn kẻ tiếp sẽ cập bờ.

Một kẻ tên là Phi Thuần cười nói, „Thẩm huynh muốn đi tìm bọn chị em ư?”

Kẻ tên Phi Thuần này người trung bình, thấp hơn Hạng Thiếu Long cả một cái đầu, tướng mạo bình thường, nhưng tính cách thì rất dễ chịu, khiến cho người ta cảm thấy thích gần gũi. Trong bốn tên gia tướng thì y là người lớn tuổi nhất, vừa khoảng hơn ba mươi.

Một tên gia tướng khác là Phùng Lượng nói, „Ngày một chúng ta sẽ đến Địch thành, là nơi dừng chân trước khi đến Lâm Tri, muốn ăn chơi thì hãy nắm lấy thời cơ này. Bởi vì nghe nói Lâm Tri vật giá leo thang, không đến lượt chúng ta ăn chơi.”

Phùng Lượng khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ cao lớn, chỉ thấp hơn Hạng Thiếu Long hai ba phân, là kẻ có hiểu biết nhất trong bốn người này.

Kẻ còn lại tên là Lôi Xung Nhi, nhỏ hơn Phùng Lượng hai tuổi, chân tay dài ngoằng, nhìn như một con vượn rất có tính cách, có quan hệ tốt với bọn

chị em ở tầng trên, rất tự phụ. Đối với Hạng Thiếu Long cũng thân thiện, nhưng có chút đố kỵ, vội nói, „Bao chị em đâu nhất định phải cần tiền? Đến lúc đó hãy coi thủ đoạn của ta."

Phi Thuần và Phùng Lượng lập tức cãi lại, cả ba người làm ầm cả một góc phòng.

Hạng Thiếu Long nhớ lại những người bạn cùng đội của mình ở thế kỷ XXI như Tử Trương, Mãn Ngưu, Khuê Báo.

Có thể nói Dịch Thành là cơ hội bỏ chạy cuối cùng.

Nếu tới Lâm Tri, gã sẽ càng nguy hiểm hơn. Bởi vì ở đó sẽ có người biết gã.

Mà gã lại là kẻ đánh xe ngựa của Phụng Phi, nếu hằng ngày đều đưa nàng đến những chỗ cao sang, thì khả năng bị lộ sẽ càng nhiều hơn.

Cho nên dù phải nhảy xuống nước, gã không thể đến Lâm Tri.

Khi sắp đến giờ ngủ, có tiếng gõ cửa phòng, một ả nô tỳ vào tìm Hạng Thiếu Long, bảo Phụng Phi muốn gặp gã.

Hạng Thiếu Long lo sợ, không biết Phụng Phi vì cớ gì mà muốn gặp gã.

Ả nô tỳ dẫn đường trông rất quen mặt, nhớ lại đó chính là kẻ đã quát mình dừng chân ở đầu thuyền ngày hôm ấy, hỏi, „Vị đại tỳ này phải Xưng hô thế nào đây?"

Ả nô tỳ lạnh lùng nói, „Đừng hỏi đông hỏi tây nữa, đợi lát nữa gặp đại tiểu thư, người tốt nhất hãy giữ quy củ, nếu chọc giận tiểu thư, người đừng hòng ở lại đây."

Hạng Thiếu Long nghe nàng nói thế, đoán rằng có lẽ nàng là người của phía Tiểu Linh, chắc là bạn bè gì đây, cho nên mới ăn nói với mình như thế, nào

tính toán với nàng, mỉm cười không nói, theo nàng bước lên tầng trên.

Phụng Phi không đeo mạng che mặt, lặng lẽ ngồi trên chiếu, Hạng Thiếu Long thi lễ rồi ngồi xuống chiếc đệm mềm cách nàng mấy trượng.

Ả nô tỳ lui ra, trong sảnh chỉ còn lại hai người.

Sự hấp dẫn giữa nam và nữ là điều tự nhiên.

Hạng Thiếu Long thầm đánh giá sắc đẹp của nàng.

Chỉ dáng ngồi của nàng thôi cũng đã mê người, bộ áo bào bằng tơ rộng rãi che hết đôi chân của nàng, chiếc váy của nàng kéo qua một bên, tuy là ngồi nhưng bộ ngực của nàng ưỡn lên, trông vừa kiêu ngạo vừa nhàn nhã. Chỉ cần là một nam nhân bình thường, cũng sẽ nảy sinh lòng ham muốn.

Mái tóc của nàng được tết thành hai búi, mặt ngọc vẫn lặng lẽ như không khiến Hạng Thiếu Long bất đồ nhớ lại lời khen của Đồ Tiên, trong ngoài đều đẹp.

Bên cạnh của nàng có đặt một cây đàn năm dây màu gỗ đen tuyền, càng tôn thêm vẻ đẹp của chiếc áo bào màu vàng nhạt của nàng.

Đó quả thực là một bức tranh mỹ nữ tuyệt đẹp, một vẻ đẹp như thơ như họa.

Lửa trong lò sưởi đang cháy, thỉnh thoảng phát ra tiếng tí tách, hòa với tiếng sóng người vỗ vào mạn thuyền, như tọa thành một khúc giao hưởng.

Một người biết kiềm chế như Hạng Thiếu Long, nhưng con tim vẫn xao xuyến trước sắc đẹp của nàng, không hổ là người đứng đầu trong tam đại danh cơ.

Chả trách nào mà biết bao công khanh đại thần, vương hầu quý tộc đều muốn quỳ gối xuống dưới chân nàng. Không cần nói có thể gần gũi nàng,

chỉ cần được nàng nhìn cũng đã là ân sủng của trời đất.

Khi tiếng lòng đang xao xuyến, Phụng Phi bình thản nói, „Vô Ky công tử chết như thế nào?"

Hạng Thiếu Long nâng cao cảnh giác, cúi đầu buồn bã nói, „Nếu đại tiểu thư hỏi tiểu nhân câu này ở Đại Lương tiểu nhân sẽ không dám nói như sự thật."

Rồi làm ra vẻ như đang nhớ về quá khứ, rầu rĩ nói, „Tên hôn quân An Ly vương lúc đó bệnh đã sắp chết, Long Dương quân và thái tử Tăng dắt theo một toán cấm vệ đến phủ của tiểu nhân, tặng một chén rượu. Tiếp theo Tín Lăng quân lần lượt tìm từng người trong chúng tôi dặn dò rồi sau đó uống cạn chén rượu, chao ôi!"

Gã biết nếu như không nói tường tận sẽ khiến cho nàng mỹ nữ thông minh ngày nghi ngờ, cho nên cứ kể ra một câu chuyện để tránh nàng hỏi đến chi tiết.

Quả nhiên Phụng Phi không hề nghi ngờ, buồn bã thở dài rồi trầm ngâm không nói.

Hạng Thiếu Long chợt suy nghĩ, biết nàng đã nghi ngờ mình, thậm chí có thể nghi ngờ mình chính là Hạng Thiếu Long, nên mới hỏi gã.

Nhưng gã tin rằng mình có thể vượt qua được ải này, trước tiên là vì nàng chỉ có ấn tượng sơ qua với hình dáng của mình, lại thêm lúc đó đèn đuốc mờ mờ, thần thái và cách ăn mặc của mình rất khác lúc này, lại thêm giờ đây gã mặt mũi đầy râu, người chỉ ít cũng ốm đi hơn mười cân. Mà điều quan trọng hơn là Trương Tuyên đã thuê gã từ trại ngựa của nhà hành quán nước Ngụy, không ai nghĩ được là gã đã trà trộn vào.

Phụng Phi lại nhìn gã, dịu dàng hỏi, „Thẩm Lương nhà người phải chăng là kẻ đánh xe ngựa của Vô Ky công tử?"

Hạng Thiếu Long hơi ngạc nhiên, đã nghĩ ra được cách giải thích khác, nói, „ánh mắt của đại tiểu thư quả thật lợi hại, tiểu nhân vốn là thủ hạ của đại tướng quân Liêm Pha nước Triệu, đi theo Liêm đại tướng quân rời nước Triệu đến chỗ Vô Ky công tử, được Vô Ky công tử thu làm khách khanh, tưởng rằng có thể làm nên chuyện lớn, nào ngờ người tính không bằng trời tính, cuối cùng phải rời khỏi Đại Lương. Qua hai lần biến cố tiểu nhân coi công danh như bùn đất, chỉ hy vọng có thể kiếm được một số tiền, tìm một nơi vắng vẻ để được sống cuộc sống thanh bần cho xong."

Phụng Phi biến sắc nói, „Người tính không bằng trời tính, câu nói này thật là hay. Cảnh ngộ của Thầm huynh thật khiến cho người ta thương cảm, nếu không ngại tài lớn mà dùng nhỏ, có thể yên tâm quản lý đoàn vũ ca này cho ta."

Hạng Thiếu Long giả vờ lo lắng, cúi đầu nói, „Hai tiếng Thầm huynh của đại tiểu thư, tiểu nhân làm sao gánh vác nổi, huống chi tiểu nhân là người mới đến, khó mà làm cho mọi người tin phục được, đại tiểu thư ngàn vạn lần đừng đề cao tiểu nhân."

Phụng Phi mỉm cười nói, „Ta đã từng đi các nước, gặp được vô số người, chỉ thấy người là kẻ cứng cỏi, đứng trước đám đông mà không hề biến sắc, lại thấy người không phải là kẻ quen làm nô bộc. Người khiến ta nhớ lại một người đã gặp ở Hàm Dương, nếu chẳng phải Trương Tuyền có thể khẳng định thân phận của người thì ta đã nhận sai người rồi."

Hạng Thiếu Long giật mình, giả vờ tò mò, hỏi, „Tiểu nhân phải chăng giống người ấy?"

Phụng Phi định thần nhìn lại một hồi, trong mắt lộ vẻ hoang mang, nói như đang mơ màng, „Quả thật là hơi giống, nhất là ánh mắt của người. Nhưng giờ đây dù cho không có Trương Tuyền khẳng định, cũng biết người không phải là y, bởi vì ở Trung Mâu truyền tin đến rằng, y đã an toàn quay về. Nực

cười thay, người Ngụy đã suýt tý nữa lật tung cả Đại Lương lên, té ra lại hiểu nhầm, đương nhiên không bắt được người."

Hạng Thiệu Long lập tức hiểu ra, biết được hai người Đằng, Kinh đã nhận được tin từ Kinh gia thôn, biết rõ nơi đến của gã, nên mới cố ý tung hỏa mù, bảo y đã an toàn quay về Trung Mâu, khiến cho kẻ địch không còn truy bắt gã nữa.

Chiêu này quả thật cao minh. Chỉ cần tìm một người có dáng vẻ giống gã như là Ô Quả chẳng hạn, hóa trang thêm một chút, nhìn từ xa đảm bảo có thể lừa được người khác.

Kẻ duy nhất biết được gã đến Đại Lương là Long Dương quân, nhưng có miệng mà khó nói, không dám nói sự thực ra.

Nói cho cùng, lòng của Long Dương quân vẫn hướng về gã.

Trong tình thế thuận lợi nước đẩy thuyền này, cũng chỉ đành im miệng không nói, giúp cho gã một tay. Còn bí đạo trong hoàng cung, có lẽ đến giờ này vẫn chưa được phát hiện, mà dù có phát hiện ra cũng không nghi cho gã, bởi vì sự việc quả thật vượt ra khỏi sự tưởng tượng của người ta.

Nghĩ tới đây, gã lập tức yên lòng, miệng thì nói rằng, „Té ra đại tiểu thư muốn nói đến Hạng Thiệu Long ở nước Tần."

Phụng Phi nhìn gã, trong ánh mắt lộ vẻ nhung nhớ, nhưng không nói ra lời.

Lúc này, Hạng Thiệu Long biết Phụng Phi đã có cảm tình với mình, thật là vinh hạnh.

Phụng Phi dịu dàng nói, „Lần này đến Lâm Tri đã hoàn thành được tâm nguyện đi hết các nước của ta, sau này ta ta định giải tán đoàn vũ cơ, trở về phương nam, sống cuộc sống bình đạm."

Hạng Thiếu Long giật mình, nói, „Té ra đại tiểu thư muốn nghỉ ngơi."

Phụng Phi nở nụ cười, dịu dàng nói, „Có lẽ ta là người không chịu sống đời sống cô tịch, cũng không thể lấy sức để phụng người, cho nên mới dùng ca đoàn để đi đánh thiên hạ, phát dương quang đại thi ca mà tiên hiền đã để lại. Song lần này đếm Lâm Tri quả thật là không dễ ứng phó. Không biết ai đã tung tin rằng ta sẽ giải tán đoàn vũ cơ này. Giờ đây ai nấy cũng lăm le dòm ngó đến ta, Thầm huynh chắc đã hiểu ý của ta."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thắc mắc, „Đã là như thế, đại tiểu thư không đến Lâm Tri thì chẳng phải mọi việc sẽ được giải quyết hay sao?"

Phụng Phi bình thản nói, „Để sót Lâm Tri, ta không an lòng. Huống chi đời người là phải đối mặt với thử thách, nếu ta lâm trận rút lui, nửa đời sau chắc hẳn sẽ rất tiếc nuối."

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Một nhân tài như ngươi, có thể gặp mà không thể cầu, hay là chúng ta hãy giao dịch một cách công bằng. Giả sử Thầm huynh có thể bảo vệ cho Phụng Phi này an toàn rời khỏi nước Tề, dù làm cơ thiếp cho kẻ khác, ta cũng sẽ đền đáp cho Thầm huynh hai mươi đỉnh hoàng kim, giúp Thầm huynh sống nửa đời còn lại."

Hạng Thiếu Long nổi da gà, trước tiên không cần nói gã không thể đến Lâm Tri, dù cho có đến được, chưa chắc đã có thể rời khỏi. Giả sử nếu trở thành giám đốc công khai của đoàn ca vũ này, suốt ngày phải gặp mặt những hạng quý tộc như Điền Đan, lại phải dùng hết tất cả các thủ đoạn để đối phó, bảo vệ sự trong sạch cho Phụng Phi, thì có nghĩa gã đã tự dâng đầu mình cho kẻ khác.

Đồng thời gã hiểu được cảnh ngộ của Phụng Phi.

Một ngày còn rong ruổi với đoàn ca vũ, nàng vẫn có thể được an toàn. Nhưng bỏ đi thân phận này, thì ai ai cũng muốn chiếm đoạt lấy nàng.

Sự lo lắng của nàng không phải là không có lý.

Chỉ đành cười khổ mà rằng, „Đại tiểu thư đã quá đề cao tại hạ."

Đây là chuyện không thể chấp nhận. Nhưng vấn đề là nếu từ chối thì càng không hợp lý hơn. Xem ra chỉ đành cắn răng mà lừa nàng một lần vậy.

Trong lòng mâu thuẫn vô cùng.

Phụng Phi bình tĩnh nói, „Nếu người làm không được, chả lẽ Trương Tuyền làm được hay sao? Chí ít người cũng là người không dễ bị mua chuộc, ta không hề có lòng tin với Trương Tuyền."

Rồi lại than rằng, „Chúng ta rốt cuộc vẫn là hạng đàn bà yếu đuối, làm sao ứng phó được với nam nhân man rợ, chỉ đành dựa vào người."

Hạng Thiều Long nhíu mày nói, „Sao đại tiểu thư không giữ bí mật chuyện giải tán đoàn ca vũ, chẳng phải sẽ tránh được lo lắng hay sao?"

Phụng Phi lộ vẻ buồn bã nói, „Ta cố ý để một người gần gũi với ta biết, để coi thử nàng có trung thành với ta không.

Cuối cùng đã hiểu rõ được tất cả, tuy giờ đây lâm vào cảnh nguy hiểm, nhưng cũng đáng giá lắm."

Hạng Thiều Long giật mình nói, „Phải chăng là nhị tiểu thư?"

Phụng Phi bình tĩnh, gật đầu nói, „Nàng trước nay vẫn luôn muốn thay thế vị trí của ta. Trong thời buổi nam nhân nắm quyền này, bọn nữ tử chúng ta rất khó dựng nên sự nghiệp cho mình, có một đoàn ca vũ như thế này cũng là hiếm lắm, nàng trước nay luôn đứng sau ta, nên đương nhiên muốn đuổi ta đi."

Hạng Thiều Long nói, „Vậy thì hãy tặng đoàn ca vũ cho nàng là xong."

Phụng Phi nói, „Chuyện này liên quan tới nhiều vấn đề, ta đã từng hứa với những người đi theo ta, khi giải tán đoàn ca vũ này, thì sẽ tặng cho mỗi người một số tài sản. Cho nên Đồng Thực Trinh tìm cách giành hết mọi tài sản trước khi giải tán đoàn ca vũ."

Ngừng một lát rồi tiếp tục nói, „Sự thật thì người đã giúp ta, khiến ta có thể đuổi được Sa Lập, nhưng giờ đây Đồng Thực Trinh lại lôi kéo Trương Tuyền, Thầm huynh chắc hiểu cảnh ngộ của ta."

Hạng Thiếu Long có nỗi khổ tự mình biết, nhưng không thể mở mắt mà đối gạt nàng.

Sự mâu thuẫn và đau khổ này, sự thực không có bút mực nào tả nổi.

Gã làm sao có thể nhẫn tâm để cho nàng mỹ nữ tài nghệ song toàn này rơi vào nanh vuốt của những kẻ gian nhân?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 240: Quê Người Gặp Bạn

S

áng hôm sau Phụng Phi triệu tập mọi người trên thuyền lại, tuyên bố phá lệ thăng Hạng Thiếu Long làm chính quản sự, phụ trách mọi chuyện lớn nhỏ trong đoàn.

Đồng Thục Trinh và Trương Tuyền đều ngạc nhiên, nhưng không dám phản đối.

Người đầu tiên chúc mừng cho gã là Vân Nương, ghé bên tai gã nói, „Lần này người phải cảm tạ ta mới phải."

Vì thế Hạng Thiếu Long biết Vân Nương là tâm phúc của Phụng Phi, chính Vân Nương đã ngầm giới thiệu gã cho Phụng Phi, quả thật là không biết khóc hay cười.

Đây là lần đầu tiên gã gặp mười một ca vũ cơ, ai cũng là đóa quốc sắc thiên hương, khiến cho gã nhìn được no mắt.

Song bọn họ đa số đều chẳng lấy làm ngạc nhiên vì Phụng Phi trọng dụng gã, ai nấy cũng lạnh nhạt.

Trong đó có một nàng tên là Chúc Tú Chân, càng lộ vẻ hững hờ.

Trong đoàn trên dưới có cả thầy một trăm tám mươi người.

Phụng Phi đương nhiên là cao nhất.

Tiếp theo chính là các ca vũ cơ và nhạc sư, Đồng Thục Trinh thì đứng đầu ca vũ cơ, Vân Nương thì đứng đầu các nhạc sư, ngoài ra có một đám nô tỳ hầu hạ.

Trong đội nhạc sư, ngoài một số là nam giới, hầu hết là nữ giới.

Giờ đây người quản lý tất cả mọi chuyện của đoàn chính là gã và nhị quản sự Trương Tuyền. Cả hai người còn có nhiệm vụ quản lý bọn gia tướng, phu đánh xe, nam bộc và chàng thuyền phu.

Kẻ đứng đầu trong các gia tướng là tâm phúc của Trương Tuyền, Côn Sơn, kẻ đứng đầu trong bọn phu đánh xe là Cốc Minh.

Chỉ có hai người này thôi cộng với Trương Tuyền, kẻ đang ôm hận trong lòng, khiến cho Hạng Thiếu Long càng đau đầu hơn.

Điều đáng lo nhất là gã phải lập tức bỏ chạy, giờ đây trên vai lại mang nặng trọng trách và kỳ vọng của Phụng Phi khiến cho gã tiến lui đều khó.

Điều lợi lớn nhất lúc này là gã và Trương Tuyền đã dọn qua một thuyền khác, ở tại tầng hai, nhưng khi Vân Nương đến tìm gã, thì biết có lợi mà cũng có hại.

Vân Nương lấy cớ trao nhiệm vụ mà đến tìm gã, càng khiến gã khó lòng từ chối hơn.

Sau mấy lời đưa đẩy, Vân Nương nheo mắt nhìn gã nói, „Giờ đây Thẩm quản sự phải cảm tạ người ta như thế nào đây?

ánh mắt của nàng khiến gã nhớ lại Chu Cơ và Trang phu nhân.

Những phụ nữ đã trưởng thành như bọn họ, một khi đã có tình cảm với người khác, hầu như lập tức muốn có quan hệ xác thịt, một mặt là vì nhu cầu của sinh lý, một mặt là tuổi tác đã lớn, ít có những mơ mộng như bọn phụ nữ trẻ tuổi, chỉ muốn đi đến thực tế mà thôi.

Đứng ở lập trường một nam nhân, Hạng Thiếu Long không ngại ngừng gì về chuyện này, nhưng trong tình hình trước mắt, quả thật không nên gây

thêm rắc rối nữa.

Gã biết mình, một khi có mối quan hệ nhục thể với nữ nhân nào đó, thì chắc chắn sẽ có dây dưa về mặt tình cảm.

Nhưng nếu cứ từ chối dứt khoát, gã không đành lòng, chỉ đành kéo dài dây dưa, vừa cố gắng kìm nén lòng ham muốn, vừa lảng sang chuyện khác, cười rằng, „Dĩ nhiên trong lòng cảm kích, song tại hạ vẫn có một chuyện phải thỉnh giáo Vân đại tỷ."

vân Nương hớn hờ nói, „Nói đi! Chỉ cần người ta biết, sẽ cho người hay."

Nhìn thần thái của nàng, nghe lời nói của nàng, thì đã biết nàng sẽ chiều lòng gã tất cả. Hạng Thiếu Long càng lo lắng hơn, cũng có hơi ngả lòng, sau khi ngẫm cảnh cáo mình, nghiêm mặt nói, „Đoàn ca vũ này đi đến đâu sẽ gây sóng gió đến đó. Phụng tiểu thư đương nhiên không sao, bởi vì ai cũng biết rằng tiểu thư sẽ không chịu hầu hạ cho người khác, nhưng nếu có người ưa thích các ca cơ khác, vậy thì tại hạ phải làm thế nào?"

Vân Nương nhìn gã bằng ánh mắt đầy ý nghĩa nói, „Điều người nói chính là chuyện thường xảy ra. Nhưng bọn chị em chúng ta không phải là kỹ nữ, những nam nhân ấy nếu muốn hoa thơm, thì phải bỏ chút công phu, ví như phải mời bọn họ dự yến, tạo ấn tượng tốt với bọn họ, rồi sau đó tìm cách để dò hỏi tâm lý của họ, những chuyện này đại tiểu thư không quản, người cũng chẳng quản được."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Vậy có người rời đoàn để gả cho người khác không?"

Vân Nương gật đầu nói, „Có, nhưng không nhiều. Gả cho bọn công khanh đại thần đó có gì là hay, trước khi vào tay thì coi người như ngọc như ngà, đến khi được rồi thì không còn đáng giá nữa, về đến nhà thì bị các thê thiếp khác coi như kẻ địch, làm sao vui vẻ như ở trong đoàn ca vũ. Sau này kiếm được đủ tiền, đến nơi khác thì gả cho ai mà chẳng được.

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Nhất nhập hầu môn thâm như hải” các người đã hiểu như thế thì quả thật là thông minh."

Vân Nương sáng hai mắt lên, khen rằng, „Nhất nhập hầu môn thâm như hải, câu này thật là tuyệt, nhất định phải cho tiểu thư hay, tiểu thư đang biên soạn một vũ khúc thâm khuê oán phụ, nói không chừng có thể thêm câu này vào."

Hạng Thiệu Long chỉ đành cười khố.

Vân Nương chợt vui mừng, nhích tới gần gã, hạ giọng nói, „Lần này đến Lâm Tri, còn có ý độ sức với hai danh cơ kia, cho nên đại tiểu thư rất lo lắng, không hy vọng sẽ gặp Lan Cung Viên và Thạch Tố Phương tại Hoàng Công đài và Tắc Hạ học cung."

Hạng Thiệu Long lúc này mới biết hai danh cơ đã từng có duyên gặp mặt với mình cũng đến Lâm Tri.

Tắc Hạ học cung chính là đại bản doanh của Tắc Hạ kiếm thánh vong ưu tiên sinh Tào Thu Đạo. Nhưng Hoàng Công đài chẳng biết là xứ sở nào, liền hỏi Vân Nương.

Vân Nương thở dài nói, „Hoàng Công đài còn gọi là hoàng đài, là một đại điện tráng lệ trong cung nước Tề, năm xưa Tề hoàng công tiếp đãi khách tại điện này, cho nên gọi là Hoàng Công đài. Những ca cơ chưa đến biểu diễn tại Hoàng Công đài, chưa kể là có thân phận."

Hạng Thiệu Long nghe mà sửng người, nước Tề là một nước lớn thời Xuân Thu Chiến Quốc, có nền văn hóa lâu đời, mình chưa đến, quả thật là đáng tiếc. Nhưng mạng sống còn quan trọng hơn, nào có ý muốn du lịch, chỉ đành tìm cách lẩn trốn mà thôi.

Vân Nương chồm người qua dậu hàng nói, „Lần này Tề vương thật là rộng rãi, ông ta trả cho hai buổi ca vũ hai trăm đỉnh hoàng kim, đến lúc đó người sẽ đi thu tiền."

Hạng Thiệu Long giật mình, hai trăm đỉnh hoàng kim quả là con số lớn của thời này, điều đó cho thấy người Tề quả thật xa xỉ. Nếu cấp số tiền này cho quân đội, thì có thể đủ nuôi năm trăm quân trong vòng một năm.

Vân Nương hơi giận dỗi nói, „Chuyện gì người ta cũng cho người biết cả, người còn chưa nói phải báo đáp người ta thế nào đây."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, có tránh cũng không được, chỉ đành chấp nhận lấy điểm phúc này. Đưa tay ôm eo nàng, khi Vân Nương ngã vào lòng gã, thân thuyền hơi lắc lư, rồi chậm chậm dừng lại.

Hai người ngạc nhiên lắm, ngày mai mới đến được Địch thành, cứ gì thuyền lại dừng.

ở phía trước có ánh đèn chiếu tới, Hạng Thiệu Long thừa cơ nhảy xuống, đến bên cửa sổ lộ đầu nhìn ra. Chỉ thấy ở phía trước có một con thuyền lớn đang giảm tốc độ để cho đội thuyền của gã tiến lên.

Lúc này Vân Nương đến bên cạnh gã, cũng lộ đầu nhìn ra.

Hạng Thiệu Long hỏi, „Thuyền của ai thế?"

Vân Nương nhìn kỹ lại ngọn cờ hiệu cắm ở giữa thuyền, đột nhiên kêu lên, „Đàm tiên sinh đến! ông ta ngồi trên thuyền của nước Hàn."

Hạng Thiệu Long thấy dáng vẻ vui mừng của nàng, đoán rằng nàng có mối quan hệ không tầm thường với Đàm tiên sinh ấy.

Nam nhân là thế, gã vốn lấy làm khổ sở vì bị Vân Nương quán lấy, chỉ có thiện cảm với nàng chứ không có chút tình yêu Nhưng khi gặp tình địch, thì

lại có ý ghen tuông, hỏi với chút chua chát, „Đàm tiên sinh là thần thánh phương nào?"

Vân Nương vui sướng đến nỗi chẳng thềm để ý, trả lời, „Đàm tiên sinh là người hiểu âm luật nhất trong phủ Nam Lương quân, là người rất giữ chữ tín, đã từng bảo rằng sẽ đến Lâm Tri để gặp gỡ đoàn ca vũ chúng tôi, giờ đây quả nhiên cũng đến. Ta phải báo cho Phụng tử mới được."

Nói xong thì không thềm để ý đến Hạng Thiếu Long, chạy ra cửa đi mất.

Hạng Thiếu Long chỉ đành đóng cửa, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị.

Cái tên Nam Lương quân này nghe thật là quen tai, rốt cuộc là ai đã từng nhắc qua?

Hai con thuyền dần dần áp sát vào nhau.

Phụng Phi và các ca vũ cơ ra đến đầu thuyền, vui mừng chờ đợi. Rõ ràng Đàm tiên sinh này là người đồng đạo, có địa vị rất quan trọng trong lòng bọn họ.

Vân Nương và các ca vũ khác không ngừng vỗ tay.

Dưới ánh đèn và ánh trăng, ở đầu thuyền bên kia có khoảng mười người đang đứng, cũng không ngừng vỗ tay chào đáp, không khí rất vui vẻ.

Dây móc câu được phóng qua, Hạng Thiếu Long vội vàng chỉ huy bọn gia tướng kéo thuyền kia sát lại.

Tốc độ của thuyền dần dần giảm bớt.

Khi đến cự ly có thể nhìn rõ mặt của đối phương, Hạng Thiếu Long giật mình, gã đã thấy một người bạn lâu năm không gặp.

Người ấy cũng nhìn sang Hạng Thiếu Long, sững người ra một lát, rồi cũng giật mình.

Người ấy chính là Tiêu Nguyệt Đàm.

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ lại cái tên Nam Lương quân chính là do Đồ Tiên nói ra.

Sau khi Tiêu Nguyệt Đàm đến nước Hàn, đã trở thành khách khanh trong phủ Nam Lương quân, người này đa tài đa nghệ, chẳng trách nào đã lấy được lòng của các ca vũ cơ.

Bình một tiếng, hai con thuyền lớn chạm vào nhau, hợp thành một khối.

Thuyền bên kia đưa ra tấm ván, bắc qua thuyền bên này, Tiêu Nguyệt Đàm đi trước, dắt theo mấy tùy tùng bước qua, trước tiên là nháy mắt với Hạng Thiếu Long, rồi cười khà khà đến trước mặt Phụng Phi, thi lễ nói, „Xuân trước vừa chia tay, đến nay đã được một năm không ngờ đêm nay lại gặp nhau trên sông, Đàm quả thật cảm kích ơn lớn của ông trời."

Phụng Phi cùng các ca vũ cơ trả lễ xong, mỉm cười nói, „Ngày trước được đàm đạo với tiên sinh tại nước Hàn, đã thu được nhiều lợi lớn, lần này lại khéo gặp được tiên sinh, không biết phải cảm tạ như thế nào, xin mời Đàm tiên sinh và các vị vào thuyền dùng trà."

Tiêu Nguyệt Đàm phát tay, ra lệnh cho bọn thủ hạ trên thuyền thu lại dây thừng, rồi dẫn theo tùy tùng cùng Phụng Phi vào trong thuyền.

Hạng Thiếu Long cố gắng đè nén ước muốn được gặp Tiêu Nguyệt Đàm ngay, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy an ủi Chỉ thấy Tiêu Nguyệt Đàm được như thế, thì đã biết y cũng có địa vị tại phủ Nam Lương quân, nếu không làm sao có thể được ngồi thuyền đến Lâm Tri chỉ để xem tam đại danh cơ biểu diễn.

Lòng đồ kỵ đã không cánh mà bay. Xem ra y vẫn phong lưu như ngày cũ, không biết ngoài Vân Nương, còn có ca cơ nào rơi vào tay y?

Khi hai thuyền tách ra, Hạng Thiếu Long cũng chui vào trong khoang lớn, để thử xem Tiêu Nguyệt Đàm như thế nào.

Khi vào trong khoang lớn, Tiêu Nguyệt Đàm đang giới thiệu với bọn Phụng Phi ba người cùng đi, đều là những khách khanh quan trọng trong phủ Nam Lương quân, nhìn dáng vẻ của bọn họ thì đã biết đó là những người có học.

Phụng Phi và các ca cơ ngồi ở bên trái, bọn Tiêu Nguyệt Đàm thì ngồi ở một bên, không khí rất vui vẻ.

Vân Nương tự tay dâng trà cho bốn người, lại không ngừng liếc mắt với Tiêu Nguyệt Đàm.

Tiêu Nguyệt Đàm cũng thấy gã, nhưng đương nhiên giả vờ không để ý.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mình không hòa hợp với không khí trong khoang, đang do dự không biết có nên vào hay không, một ả nô tỳ sau Chúc Tú Chân bước tới, rất nhẹ giọng, „Tiểu thư bảo ở đây không có chuyện của ông, hãy ra ngoài làm việc khác."

Hạng Thiếu Long chợt nổi giận, khi nhìn qua chỗ Chúc Tú Chân, thấy nàng không thèm nhìn đến gã, mà bĩu môi, bất đồ hạ giọng nhắc ả nô tỳ, „Cút đi."

Ả nô tỳ giận dữ nhìn gã, thấy hai mắt gã lạnh lẽo, thì biến sắc, thối lùi hai bước.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm đây chính là hiệu quả của việc thà làm cho người khác sợ, chứ không cần người khác yêu thương, bước vào trong khoang.

Phụng Phi thấy gã, cũng có chút không hài lòng, nhú này giới thiệu, „Thẩm Lương là quản sự mới của đoàn ca vũ chúng tôi, hãy mau bái kiến Đàm tiên sinh."

Tiêu Nguyệt Đàm đứng dậy, chào Hạng Thiếu Long rồi cười, „Dáng vẻ của Thẩm huynh thật là phi phàm, sau này chúng ta phải gặp gỡ nhau mới được."

Ba khách khanh đi cùng y đều cảm thấy ngạc nhiên, Tiêu Nguyệt Đàm trước nay đều ỷ tài mà kiêu ngạo, rất ít thân thiện với người khác như thế, huống chi đây chỉ là một quản sự nhỏ nhoi của một đoàn ca vũ.

Bọn Đồng Thục Trinh, Vân Nương, Chúc Tú Chân trong lòng cũng ngạc nhiên, không hiểu có gì Tiêu Nguyệt Đàm lại giữ lễ với Hạng Thiếu Long như thế.

Hai người trong lòng biết rõ, càng khó giấu nổi vui mừng được gặp lại.

Sau khi Tiêu Nguyệt Đàm mời Hạng Thiếu Long đến ngồi bên cạnh, để tránh người khác hoài nghi, nên không dám nói chuyện với gã, mà đàm đạo với Phụng Phi, chủ đề không rời khỏi chuyện âm luật thi ca.

Hạng Thiếu Long thì không hiểu gì, muốn chen vào cũng không được.

Chỉ nghe một ả ca cơ tên là Hạnh Nguyệt, trông rất xinh xắn, còn hơn cả Chúc Tú Chân nói, „Nghe nói Đàm tiên sinh đã đi khắp nơi để thu thập dân ca, mà Tề phong trong thi kinh quốc phong là một phần rất hay, chắc lần này tiên sinh sẽ không tay không mà trở về."

Một nho sinh anh tuấn tên là Trọng Tôn Hà Ky đi cùng Tiêu Nguyệt Đàm và hai người kia đang điên đảo thần hồn vì Phụng Phi, nghe thế thì cười nói, „Mấy năm nay Đàm tiên sinh đã hai lần đến nước Tề, đã sớm có thu hoạch!"

Hạng Thiếu Long nghe thì hiểu ngay, biết Tiêu Nguyệt Đàm đã chán ghét trò chơi chính trị, nên đã đến với văn nghệ thi ca, do đó đã có được địa vị cao vời.

Đồng Thực Trinh vui mừng nói, „Vậy thì phải thỉnh giáo Đàm tiên sinh!"

Tiêu Nguyệt Đàm vượt râu, thần thái tiêu sái, khiến Hạng Thiếu Long nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp y ở Hàm Đan Có lẽ giờ đây y đã hơn bốn mươi tuổi. Nhưng xem ra vẫn còn trẻ tuổi và đầy sức sống, chẳng trách nào Vân Nương đã mê đắm y.

Chỉ nghe y nói khiêm nhường mấy câu thì giảng rằng, „Những bài thái phong ở chốn dân gian, không ngoài miêu tả phong thổ dân tình, thể hiện những niềm bi hoan ly hợp trong dân gian, nhưng phần cảm động nhất vẫn là những bài thơ miêu tả chiến tranh và tình yêu nam nữ. Cái gọi gia bần thì mới biết lương thê, nước loạn thì mới biết lương tướng, trong khổ nạn thì mới biết chân tình, quả thật như thế."

Vân Nương mỉm cười nói, „Những bài thi ca tình yêu trong dân gian rất bạo dạn mà trực tiếp, người Tề sống ở vùng ven biển, tư tưởng trước nay luôn cởi mở, dân ca của nước Tề đương nhiên tuyệt vời hơn, Đàm tiên sinh có thể hát ra hai câu cho chúng tôi nghe thử."

Trong ánh mắt chờ đợi của các nữ nhân, Tiêu Nguyệt Đàm vỗ bàn lấy nhịp rồi hát.

"Kê tức minh hỷ, triều tức doanh hỷ. Phi kê tắc minh, thương thuần chi thanh. Đông phương minh hỷ, triều tức phương hỷ. Phi đông phương tắc minh, nguyệt xuất chi quan. Trùng phi mộng mộng, cam dữ tử đồng mộng. Hội thả quy hỷ, vô thứ kỷ tử tăng."

Bài này miêu tả cảnh một đôi trai gái hẹn hò nhau trong đêm trăng, trách chú gà trống đáng ghét kia đã gáy đánh thức giấc mộng đẹp của họ. Khi

thiếu nữ bảo chàng thanh niên quay về, chàng thanh niên lại nói đó chỉ là tiếng dế kêu.

Nàng thiếu nữ lại bảo trời đông đã hừng sáng, chàng thanh niên thì bảo rằng đó chỉ là ánh trăng. Thiếu nữ đành chịu, bảo rằng nếu đó là tiếng dế kêu, thiếp nguyện cùng chàng hưởng giấc mộng đẹp, nhưng nếu chàng phải về mà không chịu đi, sẽ khiến kẻ khác lời ra tiếng vào.

âm điệu của bài hát này thật tự nhiên, nội dung nóng bỏng, miêu tả sinh động hơi thở của cuộc sống. Tiêu Nguyệt Đàm đã hát bằng một giọng điệu thật hấp dẫn, ai mà không mê cho được.

Khi mọi người còn đang ngây ngất, tiếng hát của Phụng Phi nói tiếp theo.

"Đông phương chi nhật hê, bi thù dã tử, tại ngã thất hê. Tại ngã thất hê, lữ ngã tức hê. Đông phương chi nguyệt hê, bi thù dã tử, tại ngã thác hê, tại ngã thác hê, lữ ngã thác hê."

Bài ca này cũng miêu tả cảnh nam nữ hẹn hò nhau, dùng lời của chàng trai để biểu đạt, chàng trai bảo rằng khi mặt trời vừa mới lên ở phía Đông, một thiếu nữ xinh đẹp bước vào nhà của chàng trai, nhẹ nhàng cùng chàng trai dạo bước, tại sao nàng đến đây? Có lẽ chỉ là tình cờ, thấy chàng trai đang trầm ngâm do dự, mới cùng dạo bước với chàng mà thôi!

Đây là lần đầu tiên Hạng Thiếu Long nghe được giọng ca của nàng, thì cảm thấy phong cách rất đặc biệt khác xa so với Lan Cung Viên và Thạch Tổ Phương, giọng ca của những ca cơ mà trước đây gã nghe được, càng không thể bì được.

Nàng hát không những rất hay, mà còn rất phóng khoáng. Giống như một áng mây đang trôi qua giữa cầu vồng, chở những nỗi niềm u uất. Giọng ca thay đổi khôn cùng, lúc khoan lúc nhặt, tiếng ca và tiếng thở hòa nguyện vào nhau, càng tăng thêm ý nghĩa cho bài ca. Mỗi câu mỗi chữ của nàng

đều được đặt trong không gian của âm nhạc, khiến cho người ta phải hết sức chú ý lắng nghe.

Nghe xong, mọi người vỗ tay khen hay.

Tiêu Nguyệt Đàm không hề cảm thấy buồn bực vì mình thua kém Phụng Phi, chân thành mà khen rằng, „Khúc này chưa bao giờ được nghe, không biết có phải là do Phụng tiểu thư mới làm?"

Phụng Phi nói, „Chính là tác phẩm mới của Phụng Phi, mong bốn vị tiên sinh đừng chê cười."

Bọn người Tiêu Nguyệt Đàm đều khen không ngớt lời.

Một đại hán phía bên Tiêu Nguyệt Đàm có tên Du Cát than rằng, „Được nghe giọng hát như thượng tiên của Phụng tiểu thư, dù cho buổi sáng nghe được, buổi tối có chết đi cũng không đáng tiếc."

Phụng Phi khiêm nhường nói, „Du tiên sinh đã quá khen."

Đến lúc này Hạng Thiếu Long mới hiểu Phụng Phi có thể nổi danh thiên hạ, được vương hầu quý tộc các nước tôn kính, quả thật là có lý do.

Với một mỹ nữ đa tài đa nghệ như vậy, ai mà không thương yêu cho được.

Đương nhiên giả sử nàng phải rút lui, thì quả là một chuyện khác.

Dưới ánh hào quang của nàng, bọn Đồng Thục Trinh chỉ đành làm những ngôi sao nhỏ để làm nền cho vầng trăng sáng ngời kia.

Tiếng Tiêu Nguyệt Đàm lại vang lên, „Bốn người chúng tôi đều hâm mộ Thầm huynh, nếu huynh nhường chức quản sự này, đảm bảo chúng tôi sẽ tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán."

Hạng Thiếu Long đang trầm tư suy nghĩ thì giật mình cười khố nói, „Đàm tiên sinh quả thật biết nói đùa, tiểu đệ chỉ là lần đầu tiên nghe được giọng ca của đại tiểu thư mà thôi!“ Bốn người đều ngạc nhiên lắm, còn sự ngạc nhiên của Tiêu Nguyệt Đàm đương nhiên là giả vờ.

Vân Nương giải thích cho bọn họ.

Trọng Tôn Hạ Ky thừa cơ thăm dò Hạng Thiếu Long, „Vậy Thầm quân sự đánh giá như thế nào?“

Hạng Thiếu Long thuận miệng nói, „Khúc điệu này chỉ có ở trên trời, nhân gian nào được nghe.“

Lần này đến lượt Phụng Phi cũng phải biến sắc.

Hạng Thiếu Long trong lòng hồ thẹn, nói, „Tiểu đệ đối với âm luật chỉ là kẻ đứng ngoài, nhưng giọng ca của đại tiểu thư quả thật khiến cho tiểu đệ điên đảo say mê.“

Du Cát ngạc nhiên lắm, „Chả trách nào mà một người tinh thông âm luật như Đàm tiên sinh cũng phải có con mắt khác đối với Thầm huynh. Thầm huynh dùng từ thật là tuyệt vời, Du mỗ bình sinh hiếm gặp, nào là kẻ đứng ngoài, điên đảo say mê, lời nào cũng đều rất sâu sắc, chứ đừng nói đến khúc điệu này chỉ có trên trời, nhân gian mấy ai được nghe, đó đều là những tuyệt cú ở trên đời.“

Hạng Thiếu Long biết mình không nên quá lộ liễu, không dám nói nữa, cũng không dám tiếp xúc với ánh mắt của mọi người đang nhìn về phía mình.

Đồng Thực Trinh nói, „Vừa rồi Đàm tiên sinh chỉ là thuận tay nhặt ra một khúc điệu của người Tề, mà đã tuyệt vời như thế, chả trách nào Khổng Khâu năm xưa đến Tề, mắt thấy tai nghe biểu diễn âm nhạc, thì ba tháng không biết đến rượu thịt, lại còn khen rằng tận thiện tận mỹ.“

Tiêu Nguyệt Đàm cười nói, „Lần trước xem xong Đồng tiểu thư múa hát, Đàm mỗ cho đến bây giờ cũng không biết mùi thịt như thế nào!“ Mọi người đều cười vang lên. Đồng Thục Trinh càng hớn hởi, cảm thấy mình đã lấy được sĩ diện.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ té ra Đồng Thục Trinh này múa rất hay, chả trách nào ngồi ở ghế thứ hai của đoàn ca vũ này.

Thời gian đã quá canh ba, bọn Tiêu Nguyệt Đàm đành phải chia tay.

Vân Nương càng bịn rịn không muốn y bỏ đi, than rằng, „Nếu chiếc thuyền này lớn hơn một chút thì hay quá, như thế trong mấy ngày đi Lâm Tri, có thể cùng Đàm tiên sinh đàm luận âm nhạc.“

Du Cát nói với vẻ rất nhiệt tình, „Chỉ cần một góc nhỏ, chúng tôi đã mãn nguyện.“

Đồng Thục Trinh nói, „Như thế thì thiệt thòi cho các vị tiên sinh quá, chúng tôi có thể cho người dọn dẹp mấy phòng các vị, nếu các vị không chê.“

Bọn Trọng Tôn Hà Ky vui mừng ra mặt, gật đầu chấp nhận.

Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một ý, nói, „Tại hạ chỉ ở một mình, nếu...“ Tiêu Nguyệt Đàm là người thông minh, hiểu ý ngay, cười lớn nói, „Vậy thì Đàm mỗ sẽ ở cùng một phòng với Thẩm huynh, như thế có thể nghe được lời hay ý đẹp của Thẩm huynh. Ngày mai sẽ bảo người đem vật dụng của chúng tôi đến là xong.“

Về đến phòng, thối tắt đèn, hai người ngồi xuống.

Sau khi Tiêu Nguyệt Đàm nghe xong hành trình trốn chạy của gã, than rằng, „Khi Thiếu Long nắm thiên quân vạn mã, đã khiến cho các nước chư hầu người ngã ngựa đổ, ai nấy đều kinh sợ, không ngờ sau đó chỉ một mình

một ngựa mà cũng khiến cho trời long đất lở. Giờ đây ba nước Hàn, Triệu, Ngụy đều canh chừng con đường về phía tây của Thiếu Long, nếu như cứ mạo hiểm quay về, thì rủi ro sẽ rất lớn, huynh không nên mạo hiểm."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy người Sở có phản ứng gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Hoàn toàn không có phản ứng. Nhưng lòng người khó đoán, nước Sở không phải là nơi tuyệt đối an toàn Theo ta thấy, Thiếu Long chỉ nên tránh cơn sóng gió trước, khiến cho tam Tấn tin rằng huynh đã quay về Trung Mâu, rồi sau đó ta sẽ yểm hộ huynh trở về nước Tần."

Ngừng một lát rồi lại nói tiếp, „Ta sẽ sai tâm phúc đến Hàm Dương để báo cho Đồ quân gia, rồi ông ta sẽ nói lại với bọn Yên Nhiên, huynh có thể yên tâm đến Tề mà trốn tránh một thời gian."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Nếu huynh cũng có thể nhận ra ta, người khác chả lẽ không thể hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn kỹ gã một hồi, nói, „Huynh để râu, lại thêm ốm đi không ít, bộ dạng thay đổi rất nhiều. Ta cũng vì huynh cứ nhìn chăm chăm vào ta, lại thêm hai tháng nay ta luôn lo lắng chuyện của huynh nên mới nhận ra.

Đừng quên rằng ta tinh thông thuật di dung, chỉ cần ra chút công phu, thay đổi kiểu râu, kiểu tóc của huynh, đội thêm mũ vào, đảm bảo dù cho Điền Đan có chạm mặt huynh cũng không thể nhận ra."

Ngừng một lát rồi lại nói tiếp, „Ta sẽ chỉ cho huynh cách ăn nói, như thế càng sẽ kín kẽ hơn. Thân phận bây giờ của huynh chỉ có thể tiếp xúc với thủ hạ của Điền Đan, không cần phải lo lắng."

Hạng Thiếu Long nghe mà vui mừng lắm.

Nói thật lòng, gã có chút không nở rời Phụng Phi, đó chẳng phải là vì ý đồ gì cả, mà là rất muốn xem những màn ca vũ của nàng, lại có thể bảo vệ nàng bình an rời khỏi nước Tề.

Rồi lại rầu rĩ nói, „Nếu huynh thay đổi hình dáng của ta, thì phải đổi phó thể nào với người trong đoàn ca vũ?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta có thể thay đổi dần hình dáng của huynh, như thế không ai có thể phát giác được, hãy yên tâm. Huynh đã biết được bản lĩnh của Tiêu Nguyệt Đàm này kia mà."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Ta làm sao không tin bản lĩnh của huynh, à này, lần này có những ai sẽ đến nước Tề chúc thọ?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười nhạt nói, „Lã Bất Vi là một trong số ấy, chắc là không có chuyện gì hay ho đâu."

Hạng Thiếu Long giật mình, nhớ lại chuyện nước Tề chưa chọn thái tử mà Điền Mỹ Mỹ đã nói.

Trong khoảnh khắc, gã đã biết vận mệnh kỳ lạ của mình, đã ném mình vào trong vòng xoáy này.

Nước Tần chẳng phải đang đánh nhau với năm nước phía đông hay sao, có gì Lã Bất Vi lại ngênh ngang đến nước Tề.

Đồng thời lại nhớ đến Thiệu Nhu.

Gã có thể gặp nàng ở Lâm Tri hay không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 241: Câu Đố Lịch Sử

H

ạng Thiếu Long ngồi quỳ trên ghế, còn Tiêu Nguyệt Đàm đứng ở phía sau hóa trang cho gã.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Sau khi ta thay đổi kiểu tóc của huynh, sẽ nhuộm cho tóc bạc đi một ít, như thế huynh trông có vẻ lớn tuổi hơn một chút."

Hạng Thiếu Long lo lắng nói, „Như vậy không thể gọi đầu được rồi?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta đã điều chế một loại thuốc nhuộm, đâu có dễ dàng bị phai màu, nếu không có thể nhuộm lại, cũng sẽ chẳng sao."

Rồi lại cười nói, „Còn mấy ngày nữa mới đến Lâm Tri, huynh tốt nhất phải thay đổi thói quen ăn nói, không thể giả dạng như Đồng mã si trước kia, giờ đây huynh phải giả vờ nói lắp, đảm bảo sẽ không có ai nhìn ra sơ hở."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Ta quả thật lo lắng. Nhưng làm sao giấu được hình dáng này?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười ha ha, „Nước Tề vốn là đông dân, có hình dáng to cao, những người như Thiếu Long huynh tuy không nhiều, nhưng không phải là không có. Thiếu Long hãy giả vờ khúm núm, khi đi đường đừng sai bước, đảm bảo sẽ không có sơ hở."

Hạng Thiếu Long nhớ lại người Tề chính là người Sơn Đông, nổi danh cao lớn, nên cũng hiểu được.

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, hạ giọng nói, „Trời đã sáng, chúng ta đã nói chuyện suốt cả đêm, từ ngày bị Lã Bất Vi sai người tập kích, ta..."

Tiêu Nguyệt Đàm trầm mặc, áy náy nói, „Lẽ ra ta không nên nhắc tới chuyện này. Nhắc lại, ta quả thật ăn ngủ không yên."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ dứt khoát, „Ngày bị quân Chính lên ngôi, chính là lúc Lã Bất Vi bại vong, đó là vận mệnh không thể thay đổi được."

Tiêu Nguyệt Đàm đương nhiên không hiểu lời nói của Hạng Thiếu Long, nhắc nhở rằng, „Thiếu Long, đừng khinh địch, Lã Bất Vi nắm quyền ở nước Tần đã lâu, sẽ không ngồi đó mà nhìn quyền lực của mình bị tước đoạt như thế."

Rồi hạ giọng nói, „Lần này ta đến Tề, vốn là muốn tìm cơ hội để giết y, báo thù cho tam công chúa và mình, giờ đây có Thiếu Long thì càng nắm chắc hơn."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, bởi vì sách lịch sử đã viết rõ rằng Lã Bất Vi sẽ chết sau khi tiểu Bàn đăng cơ, nếu như nhân cơ hội này Lã Bất Vi đến Lâm Tri để hành thích y, chắc chắn sẽ thất bại.

Đương nhiên không thể cho Tiêu Nguyệt Đàm biết ý nghĩ này, chỉ đành bảo rằng, „Chuyện này cần phải tính kỹ mới được, ta phải chính mắt nhìn thấy cơ đồ của y đã cực khổ gây dựng nên bị sụp đổ, phải lóc từng miếng thịt của y ra, như thế mới hả mối hận trong lòng của ta."

Tiêu Nguyệt Đàm gật đầu nói, „Ta đã hiểu ý huynh, xong rồi."

Ngủ được nửa canh giờ, Hạng Thiếu Long choàng tỉnh vì tiếng mở cửa, hé mắt ra nhìn, vàng đông đã xuất hiện nơi chân trời, Vân Nương nhón chân bước vào, gãi giật mình vội vàng giả vờ ngủ say.

Vân Nương sau khi nhìn rõ là ai, chui vào trong mền của Tiêu Nguyệt Đàm.

Hạng Thiếu Long cười khố, nếu Tiêu Nguyệt Đàm không đến đây thì giờ đây gã đã được thưởng thức Vân Nương.

Đồng thời cũng ý thức đến được sự quan trọng của địa vị.

Mình trước kia có thân phận, có địa vị, lại thêm có ngoại hình hơn người, cho nên thường chiến thắng trên tình trường, giành được trái tim của nhiều mỹ nhân.

Nhưng giờ đây sa cơ, trở thành một kẻ hạ nhân, đương nhiên sức hấp dẫn đã giảm xuống nhiều.

Buồn cho thân phận của mình, gã chìm vào giấc ngủ.

Gã lại bị đánh thức bởi Tiêu Nguyệt Đàm.

Lúc này trời đã sáng, Hạng Thiếu Long gần đây vì ngủ được nhiều, cho nên đêm qua tuy chỉ ngủ hai canh giờ, nhưng không cảm thấy mệt mỏi.

Thấy Tiêu Nguyệt Đàm vẫn khỏe khoắn như thường, ngạc nhiên lắm, nói, „Ta tưởng huynh bỏ dậy không nổi nữa."

Tiêu Nguyệt Đàm lúng túng lấp liếm cho qua chuyện, „Thuyền đã sắp đến bến, ta sẽ sắp xếp người đưa mật hàm về Hàm Dương trao cho Đồ tổng quản. Huynh hãy yên tâm. Ta và Đồ tổng quản có ám hiệu với nhau, dù cho mật hàm rơi vào tay kẻ khác, cũng không thể hiểu nổi."

Hạng Thiếu Long chui ra từ tấm mền ấm áp, cười, „Huynh đã ra tay, ta làm sao không yên tâm được."

Hai người mặc y phục rồi chia nhau hành sự.

Không lâu thì thuyền đến bến. Hạng Thiếu Long lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ quản sự. May mà Phụng Phi sai nàng Tiểu Bình Nhi giúp đỡ cho gã, cùng lên bờ mua sắm vật dụng.

Ngoài thức ăn, còn phải mua thêm tơ lụa và các thứ trang sức. Bận rộn cả một ngày trời, đến hoàng hôn thì mới được về thuyền.

Tiểu Bình Nhi đối với gã rất ngạo mạn. Hạng Thiếu Long nhủ thầm mình trong mắt nàng chỉ là một kẻ hạ nhân, nên cũng chẳng để ý làm gì.

Khi cỡi ngựa quay về, Tiểu Bình Nhi đang đi ở phía trước, bỗng nhiên đi chậm lại, cỡi ngựa song song với gã, nói với giọng ôn hòa, „Tiểu thư sai ta nhắc nhở người, tuy là được thăng làm quản sự, nhưng phải coi lại hành vi, đừng giống như bọn Trương Tuyền và Sa Lập, phá hoại không khí tốt đẹp trong đoàn."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Tiểu nhân không hiểu tiểu thư nói thế là ý gì?"

Tiểu Bình Nhi bĩu môi, lạnh lùng nói, „Chuyện mình làm tự mình biết, đêm qua có người thấy Vân Nương vào phòng của người. Đàm tiên sinh là quân tử đương nhiên chẳng có liên quan đến y. Hừ, dụ dỗ người khác mà còn chối bỏ."

Hạng Thiếu Long chỉ đành cứng họng, gã đương nhiên không bán đứng Tiêu Nguyệt Đàm, phá hoại hình tượng quân tử của y trong mắt Phụng Phi nên chỉ đành im lặng.

Tiểu Bình Nhi lộ vẻ khinh bỉ, không thèm để ý đến gã nữa, thúc ngựa đi trước.

Sau bữa cơm tối, Hạng Thiếu Long quay về phòng, Tiêu Nguyệt Đàm ngồi trên chiếc chiếu, đang nghiền các loại thuốc nhuộm, cười rằng, „Đi ra ngoài cả ngày, mới tìm được những thứ này. Ta sẽ làm cho da của huynh đen hơn một chút."

Hạng Thiếu Long ngồi bên cạnh y, kể lại lời của Tiểu Bình Nhi.

Tiêu Nguyệt Đàm trầm ngâm một chốc, cười gượng nói, „ả nha đầu kiêu ngạo này chắc là đang ghen tuông đây.

Thiếu Long quả thực có mê lực, cho nên có thể khiến cho ả lo lắng."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Tiêu huynh đừng nói đùa!"

Tiêu Nguyệt Đàm vui vẻ nói, „Thiếu Long cơ trí hơn người, không ngờ đã mắc mưu ả nha đầu này. Hãy nghĩ xem.

Mấy ngày trời lạnh thế này, ai lại đi khắp nơi khi người khác say ngủ, tận mắt thấy Vân Nương vào phòng của chúng ta? Nhất định là ả tiểu tỳ của Vân Nương phát hiện chủ mình rời khỏi phòng, thì cho ả nha đầu kia biết, ả nhất định sẽ đoán được Vân Nương đến tìm huynh, nào ngờ chỉ thăm dò, mà đã biết được sự thật."

Hạng Thiếu Long đành cứng họng.

Tiêu Nguyệt Đàm nói tiếp, „Ngoài Phụng Phi, đoàn này chẳng có gì hay ho cả, huynh tưởng Phụng Phi không biết ta và Vân Nương có mối quan hệ với nhau sao? Ta là người phong lưu nổi tiếng, chỉ là ả nha đầu Tiểu Bình Nhi đồ ỷ, nên mới cố ý mượn Phụng Phi để hù dọa huynh."

Hạng Thiếu Long bực bội nói, „Sớm muộn gì ta cũng sẽ trị ả nha đầu này."

Rồi không muốn nói chuyện này nữa, lảng sang chuyện khác.

"Sao không thấy những người đi cùng với huynh về thuyền?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Huynh muốn nói bọn Trọng Tôn Hà Ky sao? Ta đã sử dụng một ít thủ đoạn, khiến cho bọn họ ở trên thuyền của ta, tránh bọn chúng nghi ngờ hai chúng ta."

Hai người nhìn nhau cười.

Tiêu Nguyệt Đàm cất hộp thuốc nhuộm vào lại chỗ cũ, vỗ tay nói, „Phụng Phi đêm nay biểu diễn ca vũ, nhờ ta đưa ra y kiến, có thích đi xem cùng không?"

Hạng Thiếu Long nằm xuống, nói, „Một mỏi cả một ngày, ta muốn nghỉ ngơi."

Tiêu Nguyệt Đàm bỏ ra ngoài.

Một lát sau có tiếng nhạc từ ở tầng trên thuyền xuống, Hạng Thiếu Long ngẫm ngợi mông lung.

Không ngờ sau mấy bận trắc trở, cuối cùng cũng phải đến nước Tề, cũng chưa biết được là họa hay là phúc.

Trong bảy nước thất hùng của thời Chiến quốc là Tề, Sở, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn, Tần, ngoài kinh đô của hai nước Yên và Hàn là chưa đến, các nơi khác gã đều đi qua.

Khi quay về, có lẽ sẽ cùng Tiêu Nguyệt Đàm đến kinh đô nước Hàn, nhưng chắc là không thể đến được kinh đô nước Yên.

Từ nước Yên lại nhớ đến thái tử Đan và những người khác, cuối cùng thì mặt ngọc của Long Dương quân lại hiện lên, bỗng gã lại không muốn ngủ nữa.

Sáng hôm sau thuyền tiếp tục đi, không biết còn sẽ gặp được chuyện gì nữa?

Trong thời đại chiến tranh này, mỗi người đều tập trung vì quốc gia của mình, hoặc cũng vì lợi ích riêng của mình, bản thân chắc cũng là như thế.

ở một mức độ nào đó, Hạng Thiếu Long gã kỳ thực là tận trung với lịch sử.

Tất cả đều đã được sắp xếp bởi bàn tay của vận mệnh, còn gã chỉ là một người chấp hành trung thực.

Lại một vấn đề nữa, nếu không có gã, lịch sử có như thế không?

Hai điều này đương nhiên là hoàn toàn khác nhau.

ít nhất tiểu Bàn cũng không thể trở thành Tần Thủy Hoàng. Nếu không có Tần Thủy Hoàng, có lẽ cũng không có một đất nước Trung Quốc thống nhất rộng lớn.

Một người có hùng tài đại lược như Tần Thủy Hoàng, thật là hiếm có trong lịch sử.

Nếu nói thực Tần đã phát triển đến thời khắc này, ai làm hoàng đế cũng có thể thống nhất được Trung Quốc, gã sẽ không đồng ý Vì lâm vào hoàn cảnh này, nên gã càng hiểu được lời của Khổng Minh hơn. Thắng hay bại chỉ cách nhau một sợi chỉ. Nếu nước Tần không có Vương Tiễn, Lý Tư và mình, một nhân vật mẫu chốt thì không thể chinh phục được sáu nước.

Đã là như thế, tại sao trong lịch sử không hề nhắc nhở đến mình?

Nghĩ đến đây, toàn thân đổ mồ hôi.

Trước đây cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng chỉ thoáng qua. Chỉ có lúc này không ai quấy rối gã, lại rảnh rỗi, nên mới nghĩ sâu thêm một bước, gã từng bảo tiểu Bàn phải vứt bỏ những gì có liên quan đến mình, chính là bắt nguồn từ ý nghĩ này.

Nếu không phải xuất phát từ sự đề nghị đây chủ động của mình, mà lại do tiểu Bàn tự làm, thì thật là không hay. Nói cho cùng, điều duy nhất ảnh hưởng đến ngôi vị hoàng đế của tiểu Bàn, chính là thân thể của y. Lã Bất Vi thông minh lợi hại, lai người biết được nội tình, thấy tiểu Bàn hoàn toàn không coi y là cha, khó mà không sinh nghi được. Ngày trước mình đã để

cho bọn Lộc Công lấy máu tiểu Bàn và Lã Bất Vi nhận thân, hoàn toàn không phải không có sơ hở.

Nghĩ đến đây, thì mồ hôi ướt cả lưng.

Giờ đây chỉ có Chu Cơ và gã là biết được nơi ở của người nuôi dưỡng Doanh Chính thật, nếu như Chu Cơ cho Lao ái điều bí mật này, tiểu Bàn sẽ gặp nguy hiểm.

Với tích cách của tiểu Bàn, tuyệt sẽ không để cho bất cứ ai đụng đến ngai vàng của y.

Y có lẽ không thể giết mình. Nhưng Chu Cơ?

"Cộc, cộc"

Có tiếng gõ cửa vang lên.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên ngồi dậy, nói, „Ai?"

"Kẹt, kẹt."

Cửa mở ra, một ả nô tỳ lên vào, mặt tươi như hoa, nói, „Chào Thăm quản sự, ngủ sớm thế."

Hạng Thiếu Long nhận ra đó là ả tiểu tỳ Tiểu Ninh của Chúc Tú Chân, đêm hôm qua còn muốn đuổi mình ra khỏi sảnh, giờ đây lại thay đổi thái độ với mình, ngạc nhiên lắm, nói, „Tiểu Linh tỷ có chuyện gì?"

Tiểu Ninh nhoẻn miệng cười ngồi xuống bên cạnh gã, nói, „Người ta đến đây là để chuộc tội. Thăm quản sự ngủ sớm như thế sao?"

Hạng Thiếu Long thất thế, lòng sinh cảm giác, nghiêm mặt nói, „Tiểu Ninh không phải đang hầu hạ cho Tú Chân tiểu thư hay sao?"

Tiểu Ninh nhích tới gần, thì thầm nói, „Người ta chính là phụng mệnh tiểu thư đến đây để gặp Thẩm quản sự, chao ôi! Đường đi cô tịch, Tiểu Ninh muốn tìm một người để tâm sự."

Hạng Thiếu Long nhíu mày, nói, „Vậy Tú Chân tiểu thư tìm ta có chuyện gì?"

Tiểu Ninh phụng phịu nói, „Đừng coi người ta là kẻ thù có được không? Song trông bộ dạng nổi giận của Thẩm quản sự thật là hay, người ta đã động lòng, cứ muốn để cho chàng trừng phạt."

Hạng Thiếu Long rốt cuộc vẫn là nam nhân, bất đồ lòng xao xuyến, nhìn kỹ lại ả nô tỳ này.

Nàng tuổi không quá mười tám, tuy bề ngoài chỉ trung bình, nhưng trông đầy xuân tình, da mặt mịn màng, nói không động lòng với nàng là lừa gạt bản thân.

Đang định ôm nàng vào lòng, nhưng lại cảm thấy không ổn, khi trong lòng đang mâu thuẫn, Tiểu Ninh thì thầm, „Nhưng giờ đây tiểu thư đang muốn gặp chàng, Tiểu Ninh chỉ đành chờ đợi mà thôi."

Hạng Thiếu Long giật mình, lạc giọng kêu, „Tiểu thư của nàng..." Tiểu Ninh gật đầu nói, „Chắc chàng đã biết phòng của tiểu thư. Đêm nay sau canh một, tiểu thư sẽ chờ chàng trong phòng, chỉ cần đẩy cửa vào là được. Xong chuyện thì đừng quên người làm mỗi này."

Nói xong rồi bước ra ngoài.

Hạng Thiếu Long há hốc mồm ngồi đó.

Trong đoàn ca vũ, Chúc Tú Chân chỉ thua có Phụng Phi và Đồng Thực Trinh, trước đây không ưa mình, té ra đã động lòng với mình từ lâu.

Cái điềm phúc từ trên trời rơi xuống này, có nên hưởng hay không đây?

Nếu để Phụng Phi biết được, thì nàng sẽ đánh giá con người mình thế nào.

Từ ngày rời khỏi Hàm Dương, ngoài việc ăn nằm với Thu Lâm một lần, thì mình cũng chỉ sống như một vị sư khổ hạnh, lần này được thoải mái, lại bị Vân Nương khêu gợi, đột nhiên có được điềm phúc từ trên trời rơi xuống, tất nhiên sẽ động lòng. Lúc này gã không muốn ngủ nữa.

Lại nói nàng Tiểu Ninh đầy phòng tình kia ở chung phòng với Chúc Tú Chân, nên đêm nay cướp hương trộm ngọc, có lẽ sẽ được nhất tiễn song điêu.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy hồ thẹn.

Đám thê thiếp đang ở Hàm Dương lo lắng cho mình, còn gã lại sống phong lưu, làm sao xứng đáng với sự lo lắng của Còn chuyện Thu Lâm có thể nói là bất đắc dĩ, nhưng còn Chúc Tú Chân thì chẳng có lý do nào cả.

Rồi gã hạ quyết tâm, nằm xuống, đắp mền thật chặt.

Lúc này Tiêu Nguyệt Đàm quay về, dáng vẻ rất hớn hờ.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Vân Nương chịu thả huynh quay về sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm trả lời, „Đó là đạo dưỡng sinh của ta, sắc không thể không có, nhưng không thể lạm dụng. Cho huynh hay Đồng Thực Trinh cũng muốn nối lại mối duyên cũ với ta, lại còn có ý gán ghép hảo tỷ muội của nàng là Chúc Tú Chân cho ta, xem ra bọn họ có chuyện cần đến ta."

Hạng Thiếu Long nghe thế thì buồn bã, chẳng muốn hỏi gì nữa.

Té ra Chúc Tú Chân là người như thế.

Tiêu Nguyệt Đàm ngồi xuống, hỏi lý do gì.

Hạng Thiếu Long kể ra, Tiêu Nguyệt Đàm trầm ngâm một chốc, kêu lớn, „Nguy hiểm quá. Đây chắc chắn là một cái bẫy."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 242: Tương Kế Tự Kế

H

ạng Thiếu Long giật mình nói, „Sao lại nói thế?"

Tiêu Nguyệt Đàm mỉm cười, „Nói về chuyện mưu kế thủ đoạn, có mấy người hơn được ta. Khi huynh kể rằng đã ngồi lên chức quản sự như thế nào, ta đã cảm thấy không ổn. Cho nên thăm để ý, phát giác rằng không những Trương Tuyền ghen tức, mà các ca cơ do Đồng Thục Trinh đứng đầu cũng không vui. Trong tình huống này, Chúc Tú Chân lại tự dẫn xác đến, không phải là cạm bẫy mới lạ."

Hạng Thiếu Long tỉnh ngộ ra, thăm mắng mình sơ ý, gật đầu nói, „Đây gọi là cửa rẻ thì đừng tham. May mà ta vốn không định đi.

Tiêu Nguyệt Đàm sững người, „Không biết Hạng Thiếu Long đã thay đổi từ lúc nào? Có câu yên trong thì mới định ngoài, nếu lần này không thừa cơ dập tắt đối phương, phen này huynh sẽ không thể đối phó được với độc kế của bọn nữ nhân và tiểu nhân này. Huống chi huynh đã từng hứa với Phụng Phi là giúp nàng đối phó với những nam nhân có dã tâm với nàng, giờ đây không ra chút thủ đoạn, thì làm sao xây dựng lòng tin của nàng đối với huynh."

Hạng Thiếu Long ngập ngừng nói, „Ta không quen đối phó với nữ nhân, ta không nhẫn tâm, vả lại cũng không biết làm thế nào để đối phó với bọn họ?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói với vẻ chắc chắn, „Trước tiên hãy để ta phân tích tình thế, đêm hôm qua ta đã hỏi Vân Nương về mối quan hệ của mọi người, té ra Đồng Thục Trinh và Trương Tuyền đã ngầm cấu kết với nhau. Còn Sa Lập là diện thủ của Chúc Tú Chân. Đừng tưởng rằng giữa bọn chúng quả thật có tình chàng ý thiếp, kỳ thực là một sự kết hợp giữa lợi ích và xác thịt. Giờ

đây Sa Lập bị huynh đuổi đi. Trương Tuyền cũng vì thế mà bị giáng chức. Có thể nói trong cùng một lúc huynh đã đắc tội với hai nữ nhân, tình thế xấu này không nghĩ cũng biết."

Hạng Thiệu Long cười khổ não, nói, „Đó chỉ là Phụng Phi mượn cớ để chinh đồn nội bộ, nếu không làm sao đột nhiên tin tưởng một người lạ như ta?"

Tiêu Nguyệt Đàm đồng ý nói, „Phụng Phi cũng là một mỹ nhân có thủ đoạn, còn xảo quyệt hơn cả hồ ly. Huynh đã trở thành con cò của nàng. Song nàng cũng không muốn đắc tội quá nhiều đối với Đồng Thực Trinh, nếu không đã sớm đuổi Trương Tuyền đi. Hà hà, rốt cuộc Chúc Tú Chân bày ra cạm bẫy gì? Chắc là nàng không có gan giết người.

Xem ra có lẽ là nàng sẽ dụ loa lên rằng huynh vào phòng nàng có ý đồ không tốt, khiến Phụng Phi đành phải đuổi huynh ra khỏi đoàn."

Hạng Thiệu Long mừng rỡ nói, „Vậy còn gì bằng, nếu ta có thể rời đoàn thì ta sẽ trà trộn vào để làm kẻ đánh xe hoặc hạ nhân cho huynh, lúc đó không cần lo lắng có người sẽ vạch trần thân phận của ta."

Tiêu Nguyệt Đàm cười gượng, „Đến bên ta càng nguy hiểm hơn. Người trên thuyền của ta đa số đều đã thấy hình vẽ của huynh, nếu sống cùng nhau một thời gian lâu, thì khó mà đảm bảo người khác không nghi ngờ. Đó cũng là nguyên nhân ta đuổi bọn Trọng Tôn Hà Ky đi, khi ta thay đổi dung mạo của huynh xong xuôi, huynh có thể gặp lại bọn họ."

Hạng Thiệu Long than rằng, „Vậy giờ đây phải làm thế nào?"

Tiêu Nguyệt Đàm lắc đầu, cười, „Chẳng qua Chúc Tú Chân sẽ hô hoán lên, không biết Thiệu Long có hứng thú đùa với nữ nhân này không? Đảm bảo sẽ rất thú vị, không làm huynh thất vọng đâu."

Hạng Thiếu Long cũng muốn lắm, nhưng cố đè nén lại, từ chối rằng, „Ta không có thói quen gần gũi với những nữ nhân không có tình cảm, càng không muốn dùng thủ đoạn để chinh phục họ. Và lại đến để Phụng Phi biết ta và nàng có mối quan hệ, không biết nàng sẽ coi ta như thế nào, cho nên vạn lần không thể được."

Tiêu Nguyệt Đàm gật đầu nói, „Ta đã quên huynh là chính nhân quân tử, dù là như thế, cũng phải hù dọa ả nha đầu này cho ra trò."

Rồi hạ giọng nói ra kế hoạch.

Hạng Thiếu Long mở cửa sổ ra, dùng dây móc leo lên tầng trên, đi về phía phòng của Chúc Tú Chân.

May mà băng đóng trên vách tàu đã bị tan ra, nếu không dù cho có móc câu, cũng rất nguy hiểm.

Trên khoang tàu vắng lặng, trong thời tiết giá lạnh này, ai cũng muốn trong chiếc chăn ấm.

Mỗi lần đi ngang qua một cửa sổ, gã đều cúi người xuống.

Lúc này trong hơn mười căn phòng chỉ có khoảng hai ba căn là còn le lói ánh đèn, khuê phòng của Chúc Tú Chân đương nhiên không phải trong số này.

Ba căn phòng ở đầu thuyền là của Phụng Phi, Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân, còn phòng của Vân Nương thì ở bên khoang khác.

Vì phòng của Hạng Thiếu Long ở dưới thuyền cho nên phải đi hết cả con thuyền mới đến phòng của Chúc Tú Chân.

ở trong phòng và ngoài khoang thuyền là hai thế giới khác nhau, đó không chỉ là cái khác nhau vì thời tiết mà còn khác nhau về cảm giác.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm.

Mình giống như một cao thủ có thể trèo tường vượt rào như trong truyện võ hiệp miêu tả, chẳng qua là không phải hành hiệp trượng nghĩa, mà vì bản thân của mình.

Lời đánh giá của Tiêu Nguyệt Đàm đối với Phụng Phi, khiến gã nảy sinh lòng cảnh giác đối với mỹ nữ này.

Có câu không thể không đề phòng người khác. Nếu mình quả thật quá tin tưởng vào kẻ khác, nhất là những mỹ nữ.

Chúc Tú Chân chính là một ví dụ.

Gã thủ lại dây móc, bắn ra lần nữa, dây móc bám vào đỉnh khoang, rồi mượn lực bay người qua, rốt cuộc đã tới được căn phòng của Chúc Tú Chân.

Trong phòng lặng lẽ như tờ.

Khi định rút thanh truy thủ, nạy cửa sổ leo vào, thì có tiếng cười đùa của nữ nhân từ phía phòng của Đồng Thục Trinh truyền tới.

Hạng Thiếu Long giật mình, lại cảm thấy tò mò, bước tới, khi đến ngoài cửa sổ, áp tai vào lắng nghe.

Rốt cuộc là ai ở trong phòng của Đồng Thục Trinh?

Vừa nghe thì lập tức sững người ra.

Té ra hai kẻ đang điên loạn đảo phượng trong phòng là hai nữ nhân, có lẽ là đang lúc cao trào. Té ra Đồng Thục Trinh không những thích nam nhân, mà còn yêu nữ nhân.

Khi định quay trở về phòng của Chúc Tú Chân, Đồng Thực Trinh hỗn hển nói, „Tú Chân thật là tuyệt."

Hạng Thiệu Long giật mình, sao Chúc Tú Chân lại đến phòng Đồng Thực Trinh, vậy ai ở trong phòng của nàng.

Chẳng phải Vân Nương cho Tiêu Nguyệt Đàm biết rằng Đồng Thực Trinh và Chúc Tú Chân có mối quan hệ với Trương Tuyên và Sa Lập hay sao? Vậy lẽ ra Đồng Thực Trinh và Chúc Tú Chân phải đối lập với nhau. tại sao hai mỹ nữ này lại trở thành người đồng tính luyện ái?

Khi đang hoang mang, thanh âm mệt nhọc của Chúc Tú Chân lại vang lên, „Đến lúc này đừng đùa người ta nữa, tên tiểu tử ấy sắp đến rồi?"

Đồng Thực Trinh cười, „Chỉ cần nghe tiếng kêu của Tân Nguyệt là xong."

Chúc Tú Chân nói, „Hôm nay ta đổi phòng với Tân Nguyệt, không biết đại tiểu thư có sinh nghi hay không?"

Đồng Thực Trinh cười, „Hay là ở chỗ này, dù cho Phụng Phi có nghi cho chúng ta, thì cũng biết được Thẩm Lương chỉ là hạng nô tài háo sắc. Trở thành quân sự chưa bao lâu thì đã xảy ra chuyện mà ả cũng chẳng làm gì được chúng ta, nếu không có chúng ta, ả làm sao có thể tranh đua với Lan Cung Viên."

Chúc Tú Chân trầm ngâm một chút, hạ giọng nói, „Không hiểu một người có thân phận địa vị như Đàm tiên sinh tại sao coi trọng hạng nô tài như Thẩm Lương."

Hạng Thiệu Long vốn là muốn rời khỏi, nghe thế thì đứng lại.

Đồng Thực Trinh thở dài, nói, „Tên tiểu tử này quả thực có điểm đặc biệt, thân thủ lại lợi hại vô cùng, nếu y dễ dàng bị mua chuộc, chúng ta cứ chia cho y một chút lợi lộc cũng đáng."

Hạng Thiếu Long vẫn không hiểu Đồng Thục Trinh làm ra nhiều chuyện như thế vì mục đích gì? Cũng rất muốn nghe nàng nói ra. Nhưng hai người lại im lặng, một lát sau có tiếng thở nhè nhẹ của Chúc Tú Chân.

Hạng Thiếu Long không muốn nghe nữa, trở về phòng của mình.

Tiêu Nguyệt Đàm nghe xong, cũng cảm thấy buồn cười, trầm ngâm một lúc rồi vỗ đùi nói, „Ta có một cách tương kế tựu kế, không những hại ngược trở lại Chúc Tú Chân, mà còn có thể tăng thêm oai cho huynh."

Hạng Thiếu Long vội vàng hỏi.

Tiêu Nguyệt Đàm thì thầm, „Huynh có thể viết một bức thư, nội dung đương nhiên là tỏ ý cảm kích tấm chân tình của Chúc Tú Chân, nhưng huynh không thể chấp nhận, mong ả tha thứ. Rồi sau đó bỏ vào phòng của Tân Nguyệt.

Như thế không những có thể vạch trần âm mưu của bọn họ, mà còn cho thấy huynh là người không dễ bị dụ dỗ."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Kế này tuyệt không thể được, múa đao động thương là bản lãnh của ta, nhưng mài mực viết chữ thì ta đành chịu."

Tiêu Nguyệt Đàm ngăn người ra, buồn cười nói, „Ta lại không nghĩ đến chuyện này, song chỉ cần huynh lặn tay là được, nhưng đừng viết nhầm ba chữ Hạng Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long như trút được gánh nặng.

Sáng sớm hôm sau, đoàn thuyền tiếp tục lên đường.

Hai người đã dùng điểm tâm trong phòng, Tiêu Nguyệt Đàm lên đầu thuyền đứng ngắm nhìn cảnh hai bên bờ với các mỹ nữ, còn Hạng Thiếu Long thì bận rộn, học cách xử lý mọi chuyện trong đoàn.

Tiểu Bình Nhi đứng một bên chỉ trỏ.

Thái độ của Tiểu Bình Nhi đã thân thiện hơn, khi cùng gã xuống đáy tàu kiểm tra mọi thứ đã mua về, đột nhiên nói, „Tại sao người gán tội cho người khác?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Gán tội gì?"

Tiểu Bình Nhi đỏ mặt nói, „Hôm qua ta nghe người ta nói mới biết được Vân Nương đến tìm Đàm tiên sinh, mới hiểu lầm người, nhưng có gì người không thanh minh?"

Hạng Thiệu Long cố ý chọc giận nàng, nói, „Không phải nàng đã nói rằng Đàm tiên sinh là chính nhân quân tử, không bức hiếp người trong phòng tối hay sao? Vả lại Tiểu Bình tử không cho ta có cơ hội lên tiếng. May mà người trong sạch rốt cuộc vẫn là trong sạch, Tiểu Bình tử không coi thường ta nữa chứ?"

Tiểu Bình Nhi thẹn lẫm, lảng sang chuyện khác, „Cớ gì hai ngày nay người như già hơn, râu tóc hơi bạc hơn trước?"

Hạng Thiệu Long thầm giật mình, bề ngoài vẫn giả vờ tỉnh như không, cười, „Có người một đêm tóc bạc, ta chỉ là bạc hơn một chút, cũng đã là may mắn lắm!"

Tiểu Bình Nhi biết gã ngầm bảo mình đã hiểu nhầm gã cho nên mới đau khổ mà bạc cả râu tóc, vừa giận vừa vui, liếc gã, rồi ra vẻ bình thường, nói sang chuyện khác.

Hạng Thiệu Long thầm mừng vì đã qua được ải, lại cảm thấy trêu được ả nha đầu này, cũng là chuyện vui.

Khi dùng cơm, Phụng Phi phá lệ gọi gã vào ngồi cùng chiếu, Tân Nguyệt cũng được dự phần.

Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ đó là chuyện gì, nhưng giả vờ ngây thơ.

Phụng Phi thuận miệng hỏi đến công việc của gã, rồi đi thẳng luôn vào đề, „Thẩm quản sự có biết suýt tý nữa đã bị người khác hại hay không?"

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên, nói, „Tiểu nhân không hiểu ý của đại tiểu thư?"

Tân Nguyệt cười nói, „Đêm qua Chúc Tú Chân nài nỉ đổi phòng với ta, cho nên bức thư tình của Thẩm quản sự đã rơi vào trong tay ta, như thế Thẩm quản sự đã hiểu chưa?"

Hạng Thiếu Long giả vờ giật mình, giận dữ nói, „Té ra là ả bày trò hại ta."

Phụng Phi nở nụ cười ôn hòa, nói, „May mà người không khiến cho ta thất vọng. Trước đây dù cho ta có thuê bất cứ ai, cuối cùng cũng đều bị bọn họ quyến rũ, nhưng Thẩm quản sự lại ngoại lệ."

Tân Nguyệt khen, „Không ngờ Thẩm quản sự viết chữ đẹp đến thế!"

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Đó là vì ta nhờ Đàm tiên sinh viết thế. Ta chỉ biết lặn dấu tay mà thôi."

Phụng Phi gật đầu nói, „Người chịu nói thẳng ra, cũng là đáng quý lắm. Nhưng nghe Thẩm Lương nhà người miệng nói thành văn, tại sao lại không thông thuộc chữ nghĩa?"

Hạng Thiếu Long chỉ đành trả lời, „Tại hạ cũng đọc được vài cuốn sách, nhưng không chịu luyện chữ."

Tân Nguyệt ngạc nhiên nói, „Vậy Thẩm quản sự chắc là xuất thân từ nhà quyền quý, người bình thường làm gì có cơ hội đọc được sách?"

Phải biết rằng ở trong thời đại này, kỹ thuật in ấn vẫn chưa được phát minh, chỉ có sách viết tay trên vải và thẻ tre, mà lại rất hiếm. Nếu không phải do các nhà nho mở trường dạy học trò, e rằng chữ nghĩa chỉ thuộc về giới quyền quý.

Cho nên giả sử nếu hai mỹ nhân này hỏi ra gã đọc được những sách gì, thì sẽ lập tức vạch trần thân phận của gã.

Hạng Thiệu Long chỉ đành đáp bừa rằng, „Trước đây khi theo Liêm đại tướng quân, đã từng đọc qua vài quyển sách mà thôi!"

Phụng Phi không hề nghi ngờ, mỉm cười rằng, „Sau này dù có kẻ nào nói xấu người trước mặt ta, ta cũng sẽ không tin."

Tân Nguyệt hình như có thiện cảm với gã lắm, nói, „Khi chúng ta biểu diễn, Thẩm quản sự tốt nhất nên có mặt, để biết rõ việc sắp xếp nhân sự và những thứ cần chuẩn bị cho chúng ta, được không?"

Hạng Thiệu Long gật đầu.

Phụng Phi đột nhiên thở dài, rồi nhú mào.

Hạng Thiệu Long tuy đã gặp qua nhiều mỹ nữ, nhưng cũng phải thừa nhận rằng nàng có một đôi chân mào rất đẹp.

Tân Nguyệt cũng thở dài, hạ giọng nói, „Tiểu thư lại có tâm sự! Lần này đến Lâm Tri, chúng ta không thể thua tam tuyệt nữ và nhuyển cốt nương được."

Hạng Thiệu Long không có lời gì để nói nữa.

Bảo gã đấu kiếm thì được, nhưng về chuyện này, gã hoàn toàn không thể giúp đỡ được.

Nhìn vẻ mặt của Phụng Phi, đã biết nàng gặp khó khăn.

Là một người sáng tác, Phụng Phi hy vọng có thể tìm ra sự đột phá. Điều đó có nghĩa là thử thách với chính mình, cho nên rất khó khăn.

Phụng Phi có vẻ trầm mặc. Nhưng Tân Nguyệt là rất muốn nói chuyện, lại còn cản dận cho gã đêm may nhớ phải đến xem bọn họ tập luyện.

Cáo lui xong, đang định quay về tìm Tiêu Nguyệt Đàm, phía sau có người kêu lên, „Thẩm Lương!"

Hạng Thiếu Long quay lại, thì ra đó là ả nô tỳ Tiểu Ninh.

Tiểu Ninh bước tới, giận dữ nói, „Tại sao đêm qua không thấy người tới, khiến cho tiểu thư phải chờ đợi."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Đêm qua tại hạ mệt mỏi đến nỗi ngủ thiếp đi, mong Tiểu Ninh tỷ tha thứ."

Tiểu Ninh nén cơn giận, nói, „Người thật là, giờ đây tiểu thư đang giận người!"

Hạng Thiếu Long nhún vai, rồi bước xuống cầu thang.

Tiểu Ninh đuổi theo kéo áo gã, nói, „Người bỏ chạy à, phải tìm cách nào để chuộc tội chứ?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, nói, „Thật ra người ta yêu thích là Tiểu Ninh tỷ, hay là để ta chuộc tội với Tiểu Ninh tỷ vậy!

Tiểu Ninh rõ ràng đã quen chuyện nam nữ, liếc nhìn gã rồi nói, „Muốn ta bị tiểu thư đuổi đi hay sao. Xem ra người cũng khá lắm, để ta nghĩ cách để bù đắp giùm cho người vậy."

Hạng Thiếu Long không nhẫn nại nữa, hạ giọng nói, „Chuyện nam nữ không thể miễn cưỡng được. Tiểu Ninh tử cũng đừng phiền não về chuyện này. Hay là đêm nay nàng hãy đến chỗ ta."

Tiểu Ninh thấy dùng kế không xong, lo lắng nói, „Làm sao được? Trong phòng người còn có Đàm tiên sinh."

Hạng Thiếu Long đưa tay bẹo má nàng, cười, „Đàm tiên sinh là người có hiểu biết, chắc chắn sẽ không để ý."

Nói xong thì nghênh ngang bỏ đi.

Khi về phòng, kể lại cho Tiêu Nguyệt Đàm nghe, hai người đều cảm thấy buồn cười.

Khi đang nhuộm tóc cho gã, có người gọi Tiêu Nguyệt Đàm đến gặp Phụng Phi, cả hai lúng túng dọn dẹp đồ đạc.

Hạng Thiếu Long đang muốn ngủ trưa thì đột nhiên có Trương Tuyền đến tìm gã, trông mặt mũi rất vui vẻ, cứ như là trở thành một người khác.

Sau khi ngồi xuống, Trương Tuyền nghiêm mặt nói, „Thẩm huynh trước kia đã từng theo Vô Kỵ công tử, không ngoài cầu lợi thì cầu tài Cho nên hy vọng có thể thương lượng với Thẩm huynh, hy vọng có thể sắp xếp cho ổn thỏa hay không."

Hạng Thiếu Long sớm biết mục đích của y, lạnh nhạt nói, „Mời Trương huynh cứ nói."

Trương Tuyền thở dài nói, „Lúc đầu ta thuê Thẩm huynh làm người đánh xe, quả thực là có lòng khác. Nhưng cũng khó trách ta, chức vị này huynh tưởng là dễ đảm đương hay sao? Đến Lâm Tri, Thẩm huynh sẽ biết ngay mùi vị.

Những công khanh đại thần chỉ coi chúng ta là hạng nô tài. Nếu không cẩn thận sẽ gây họa. Bọn chúng bị đại tiểu thư chọc tức sẽ trút giận vào chúng ta. Nhưng giả sử Thầm huynh chịu hợp tác, ta sẽ giúp đỡ cho Thầm huynh, nói cho cùng ta đã làm chính quản sự được gần hai năm."

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, nói, „Trương huynh có lời gì xin cứ nói thẳng."

Trương Tuyên đảo mắt, rồi ghé sát tới nói, „Thầm huynh nếu chịu hợp tác với ta sẽ có một điều lợi lớn, chính là có thể hưởng tận diễm phúc, ngoài vài người không thể đụng tới được, cả nhị tiểu thư, ta cũng có thể làm mối cho huynh."

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Trương huynh xin đừng trêu đùa ta."

Trương Tuyên thề thốt một hồi rồi nói tiếp, „Chỉ cần Thầm huynh chịu nghe lời ta, ta có thể tặng trước cho huynh năm đỉnh hoàng kim, sau đó thì tặng thêm cho huynh mười đỉnh nữa."

Hạng Thiếu Long giật mình.

Mười lăm đỉnh hoàng kim không phải là con số nhỏ, đủ sống mấy năm, không biết Trương Tuyên này tại sao nhiều của cải đến thế?

Nghĩ đến đây thì đã đoán được y đã bị người có dã tâm đối với Phụng Phi mua chuộc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 243: Ca Kịch Thời Cổ Đại

H

ạng Thiếu Long thấy y nói loanh quanh như thế, mà vẫn chưa vào chuyện chính. Biết y muốn mình tỏ thái độ trước thì mới chịu nói thẳng ra, thở dài mà rằng, „Tại hạ quả thật cũng muốn kiếm mớ tiền này, càng không muốn trở thành thù địch của Trương huynh, nhưng đại tiểu thư có cái ơn tri ngộ với tại hạ, tại hạ làm sao có thể hãm hại đại tiểu thư được?

Lời này rất khéo léo, nhưng cũng tỏ rõ cho Trương Tuyên thấy rằng là gã không muốn cấu kết với y.

Trương Tuyên mỉm cười nói, „Thâm huynh đã hiểu nhầm! Ta làm sao hại đại tiểu thư được? Tuy trong lòng buồn bực vì bị đại tiểu thư giáng cấp, nhưng nghĩ lại rốt cuộc vẫn là mình sai trước, nên không hề oán trách đại tiểu thư."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nói, „Vậy Trương huynh rốt cuộc muốn tại hạ làm chuyện gì? Theo lý nếu chuyện tại hạ làm được, lẽ nào Trương huynh lại không thể?"

Trương Tuyên ghé sát, hạ giọng nói, „Huynh có biết Tiểu Bình âm thầm nói với kẻ khác rằng đã yêu thích huynh?"

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Vậy thì có quan hệ gì? Song tại hạ không tin ả lại nói với kẻ khác như thế."

Trương Tuyên cười, „ả đương nhiên không thể nói thẳng ra, nhưng lại thích nói về huynh với kẻ khác, với tính cách của ả, điều đó cho thấy ả đã có ý với huynh."

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau đầu lắm.

Trong tình huống giờ này, gã không muốn dây dưa vào chuyện tình cảm. Mà mình lại hay mềm lòng với nữ nhân, nếu dính vào chuyện tình cảm lúc này, đúng là tự chuốc lấy phiền não.

Trong lòng thầm cảnh giác, miệng thì trả lời rằng, „Trương huynh không cần nói nữa. Nếu như muốn lợi dụng Tiểu Bình tử để đạt đến mục đích, tại hạ càng không thể làm được. Thế này nhé, tại hạ sẽ tìm cách cầu xin đại tiểu thư thăng chức trở lại cho huynh, còn tại hạ thì trở thành phó thủ cho huynh, ai nấy đều vui vẻ, chẳng hơn cứ đấu đá mãi hay sao?"

Trương Tuyền thấy gã kiên quyết như thế, lộ vẻ không vui, nói, „Thăm huynh quá ngây thơ, huynh tưởng rằng đại tiểu thư cho huynh ngồi lên cái ghế này là bởi coi trọng huynh hay sao? Đại tiểu thư chẳng qua là đem huynh là con ma thể mạng mà thôi! Thật ra đại tiểu thư trong lòng vốn đã có ý trung nhân, sau chuyến đi Lâm Tri lần này, sẽ cùng người ấy thoái ẩn. Nếu tại hạ đoán không lầm, đại tiểu thư chỉ giả vờ ưa thích huynh, để đánh lạc sự chú ý của khác.

Lúc ấy huynh đã trở thành một con ma hồ đồ."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nói, „Người ấy là ai?"

Trương Tuyền thở dài, „Nếu ta biết người ấy là ai, không cần phải cầu xin huynh, ngoài Tiểu Bình Nhi không ai biết chuyện của Phụng Phi."

Lúc này thiện cảm của Hạng Thiếu Long đối với Phụng Phi lại bẻ sang một hướng khác.

Bởi vì lời vừa rồi của Trương Tuyền quả thực rất hợp tình hợp lý.

Phụng Phi vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, làm sao cho rằng mình có đủ sức bảo vệ nàng rời khỏi Lâm Tri?

Nhưng nàng lại cứ bảo như thế, rõ ràng là muốn khích lệ mình. Mà trên thực tế, nàng đã đặt ra kế hoạch thoái ẩn.

Còn Trương Tuyền thì lại bị một kẻ nào đó mua chuộc, muốn phá hoại đại kế của nàng, dù cho không lấy được trái tim của nàng, thì cũng lấy được thân xác của nàng.

Một mỹ nhân tuyệt sắc như Phụng Phi, là đối tượng tranh giành của mọi người, tuy không ai dám công nhiên chiếm đoạt, nhưng mọi người đều âm thầm ra tay.

Tình thế lúc này quả thật rất vi diệu.

Mà điều bất hạnh là mình lại bị cuốn vào trong dòng xoáy này.

Trương Tuyền tưởng gã động lòng, lấy ra một bọc tiền, đổ ra năm đĩnh hoàng kim, đưa tay bá vai gã, thân thiết mà rằng, „Người đứng sau lưng tại hạ ở nước Tề, dù là thân phận hay địa vị đều không phải nhỏ. Thấm huynh cứ làm tốt việc của người ấy, nói không chừng sẽ được một chức quan. Vả lại người ấy đối với đại tiểu thư rất ái tình, chỉ cần giúp cho đại tiểu thư tận hưởng vinh hoa phú quý, nói không chừng chúng ta vẫn có thể làm việc cho đại tiểu thư nữa."

Hạng Thiệu Long làm sao tin được y.

Song nếu mình là Trương Tuyền, thì cũng sẽ nói dối rằng kẻ đứng sau lưng là quý tộc nước Tề, bởi vì như thế mới có sức uy hiếp.

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Để tại hạ tìm hiểu kỹ, sẽ quyết định sau. Còn món tiền này Trương huynh cứ giữ lại Trương huynh hãy cho tại hạ thời gian để suy nghĩ."

Trương Tuyền thấy vẻ mặt kiên quyết của gã, gật đầu nói, „Được thôi! Nhưng khi đến Lâm Tri, huynh nhất định phải cho ta một câu trả lời khăng

định."

Sau khi Trương Tuyền rời khỏi, Hạng Thiếu Long vẫn đứng lặng ở đấy.

Lẽ nào Phụng Phi quả thật đã đem mình làm con ma thế mạng?

Nhìn bề ngoài xinh đẹp, cao quý của nàng, quả thật rất khó làm cho người ta tin rằng nàng là một kẻ đê tiện.

Lúc đầu gã còn tưởng rằng Trương Tuyền chỉ là người của Đồng Thực Trinh, nhưng nghe khẩu khí vừa rồi của y, thì không phải là như thế. Nếu không sẽ không có lý do một mặt tìm cách đuổi gã đi, một mặt thì lại mua chuộc gã.

Khi đang nghĩ ngợi thì Tiêu Nguyệt Đàm quay về.

Nghe Hạng Thiếu Long nói xong chuyện Trương Tuyền, Tiêu Nguyệt Đàm nhíu mày nói, „Ta không hề nghĩ rằng chuyện thoái ẩn của Phụng Phi lại xảy ra nhiều vấn đề như thế. Song lời Trương Tuyền không phải là không có lý, bởi vì Phụng Phi được rất nhiều người ở các nước tôn trọng, chỉ cần nàng mở miệng, đảm bảo sẽ có kẻ bảo vệ cho nàng.

Nhưng nàng lại cứ giấu giếm như thế này, có thể thấy nàng đã có ý trung nhân, mà người này là kẻ có thân phận thấp hèn. Nếu để cho kẻ khác biết được y đã giành được Phụng Phi, tất sẽ gây ra họa."

Hạng Thiếu Long biết y hiểu rõ tâm thái của giới quyền quý hơn mình, hỏi rằng, „Vậy Phụng Phi phải chăng là kẻ đê tiện, lợi dụng ta để làm con ma thế mạng?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Bình tĩnh mà quan sát thì mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi, Thiếu Long huynh cũng chẳng phải là kẻ dễ bức hiếp, kẻ nào muốn giở thủ đoạn, chúng ta sẽ trả lại cho chúng gấp bội."

Hạng Thiếu Long cười gượng.

Trước đây gã nào nghĩ trong một đoàn ca kịch nhỏ bé, lại có nhiều chuyện phức tạp thế này.

Xem buổi luyện tập của đoàn ca vũ, Hạng Thiếu Long mới hiểu thi, ca, nhạc, vũ đã trộn lẫn thành một khối.

Trước đây xem ca vũ, một là không để ý, hai là chỉ chú ý đến người đẹp nhất, ít khi nào để ý đến to án cảnh.

Vân Nương dẫn đầu gần ba mươi nhạc sư tiến vào trong sảnh.

Bộ biên chung mà Vân Nương phụ trách có tám chiếc từ nhỏ đến lớn, đại biểu cho bát âm của thời nguyên thủy, treo lên cũng chiếm hết một phần năm trong sảnh, tư thế gỗ chuông của nàng rất đẹp mắt, chả trách nào lại được Phụng Phi coi trọng như thế. Bất đồ nghĩ đến Phụng Phi phải chăng đã cho nàng biết chuyện sẽ giải tán đoàn ca vũ, cho nên nàng mới có ý dựa dẫm Tiêu Nguyệt Đàm như thế, có thể thấy nàng đang tìm nơi quay về cho mình.

Tuổi tác ngày càng lớn, người ta càng trở nên thực tế hơn. Nếu mình là nàng, cũng sẽ chọn Tiêu Nguyệt Đàm để làm bến đỗ.

Trong đại sảnh đầy những nhạc cụ cổ xưa.

Hơn mười ca cơ, trong đó có Tân Nguyệt, Chúc Tú Chân, đang múa theo điệu nhạc.

Phụng Phi và Đồng Thục Trinh thì đứng sang một bên, chốc lát thì ghé tai nhau nghiên cứu, nhìn bề ngoài không ai biết rằng cả hai người đang có lòng riêng với nhau.

Bọn nô tỳ thì phụ trách thay đồ rót trà cho các ca cơ, ai nấy đều bận rộn, không khí càng thêm náo nhiệt.

Lần này thì Phụng Phi không mời Tiêu Nguyệt Đàm đến cho ý kiến, cho nên Hạng Thiếu Long cũng đành ngồi một mình, may mà các ca cơ cũng tạo cơ hội cho gã ngắm một bữa no mắt.

Nhất là Tân Nguyệt cứ chốc chốc lại không quên liếc mắt đến phía gã, khiến gã không cảm thấy mình bị lạnh nhạt.

Chúc Tú Chân thì vẫn còn giữ vẻ căm ghét gã, chỉ trừng gã một lần rồi không thèm nhìn đến nữa.

Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo vang lên ở bên cạnh, „Người đang nhìn ai?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn lại, thấy đó là nàng Tiểu Bình Nhi thích cải nam trang, đang trợn mắt nhìn mình, thần sắc không vui Sững người một hồi rồi mới trả lời, „Đương nhiên là xem luyện tập."

Tiểu Bình Nhi cười nói, „Ta thấy người đang trở mắt nhìn Nguyệt tiểu thư thì đúng hơn."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm việc quái gì đến nàng? Nhưng bề ngoài thì vẫn chỉ nói, „Tiểu Bình tỷ không cảm thấy Nguyệt tiểu thư múa rất đẹp hay sao?"

Tiểu Bình Nhi giậm chân nói, „Người rõ ràng có ý với Nguyệt tiểu thư, nên mới xem say sưa như thế."

Hạng Thiếu Long nghe giọng điệu của nàng có mười phần ghen tị, mà mình thì không hề có chút tình cảm với nàng, trong lòng sinh ra bức bối, cố ý trêu tức nàng, „Thấy sắc đẹp thì động lòng, đó là điều thường tình ở con người. Chẳng lẽ Tiểu Bình tỷ lại đi mắng hết tất cả mọi người hay sao?"

Tiểu Bình Nhi giận dữ đến nổi đỏ mặt, bực bội bỏ đi.

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. thiếu nữ này rất hay ghen tị, mà lại ngang ngược vô lý, nhưng không nên trêu tức ả thì hơn.

Lúc này Phụng Phi vẫy tay gọi gã lại, hỏi, „Thẩm quân sự thấy bài ca vũ mới này có được không?"

ánh mắt của Đồng Thục Trinh dừng lại trên khuôn mặt gã.

Hạng Thiếu Long ho khan một tiếng, nói, „Tiểu nhân chẳng hiểu gì về âm luật, nhưng vẫn cảm thấy rất vui tai. Tiếng chuông của Vân Nương rất nhẹ nhàng thanh thoát, giống như thống soái đang điều khiển toàn quân."

Đồng Thục Trinh mỉm cười, „Thẩm quân sự còn nói không hiểu âm luật, chỉ hai câu này cũng đã chỉ ra được trọng tâm của đội nhạc, tiếng kim thạch của biên chung là thanh âm cố định, chịu trách nhiệm của âm chuẩn giao âm. Dù là bắt đầu hay kết thúc, cũng không thể thiếu được. Khi tiếng cầm, sáo, tiêu vang lên phụ họa cho tiếng ca, tiếng chuông càng có hiệu quả nổi bật hơn, tạo nên không khí cho bài nhạc."

Hạng Thiếu Long thấy nàng có thiện ý với mình, biết rõ nàng chỉ giả vờ, nhưng cũng có chút xao xuyến, chỉ đành tỏ ra vẻ lắng nghe.

Phụng Phi dịu dàng nói, „Thi thì nói đến trí, vũ thì nói đến dung, ca thì nói đến thanh, cả ba hợp lại thành một thể, tạo nên bài ca Tiên phụng lai triều để chúc thọ cho Tề vương, đáng tiếc là chủ khúc của ta gặp chút khó khăn, chỉ hy vọng rằng được hoàn thành trước thọ yến, nếu không sẽ thua kém kẻ khác."

Đồng Thục Trinh lộ ra vẻ kỳ lạ, Hạng Thiếu Long trong lòng tuy biết rõ, nhưng cũng không hiểu được nàng đang nghĩ gì trong bụng.

ánh mắt của Hạng Thiếu Long chuyển sang bọn Tân Nguyệt, thuận miệng nói, „Phải chăng mỗi tiết mục vũ đạo đều có ca từ khác nhau, biểu đạt những tình cảm khác nhau, cuối cùng mới dùng chủ khúc để dâng lên ca trào, hợp thành một câu chuyện hoàn chỉnh?"

Đồng Thục Trinh và Phụng Phi giật mình, trở mắt nhìn gã.

Hạng Thiếu Long cảm thấy kỳ lạ, nhìn vẻ mặt của bọn họ, lúng túng nói, „Tiểu nhân chỉ là thuận miệng nói bừa, hai vị tiểu thư xin đừng để ý ở trong lòng."

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long giật mình, bàng hoàng hiểu ra.

Đối với người ở thế kỷ hai mươi mà nói, dùng ca vũ để biểu hiện một tình cảm hoặc một câu chuyện, là một thủ pháp thường làm trong ca kịch, chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Nhưng trong thời đại Chiến Quốc này, ca vũ được bắt nguồn từ âm nhạc, vẫn giữ được hình thức tế vũ thời nguyên thủy, không coi trọng tình huống của bài ca vũ, vấn đề tình huống trong bài ca vũ, đến thời Tống, Nguyên mới chín mùi.

Cho nên Phụng Phi mới cảm thấy lời này rất mới mẻ.

Nàng xúc động nói, „ý nghĩ này rất đặc biệt, Thẩm Lương nhà người bản thân quả thật là một người rất đặc biệt."

Đồng Thục Trinh nói, „ý nghĩ này không những đặc biệt, mà còn rất mới mẻ, đại tiểu thư có thể suy xét."

Phụng Phi nhìn Hạng Thiếu Long một chốc mới nói rằng, „Thục Trinh muội cũng nên nghĩ xem sao, ta về phòng nghỉ ngơi đây."

Nói rồi đi mất.

Hạng Thiệu Long đang lúng túng, Đồng Thục Trinh tiến sát tới gã, hạ giọng nói, „Chưa bao giờ có người khiến cho Phụng Phi biến sắc như thế, Thẩm Lương nhà người là người đầu tiên."

Hạng Thiệu Long ái ngại nói, „Nhị tiểu thư đừng trêu đùa tiểu nhân."

Đồng Thục Trinh mặt cười như hoa, kiễng chân lên, ghé sát tai gã nói, „Người ta cũng động lòng vì người!"

Nói xong còn thổi vào tai gã một luồng hơi.

Hạng Thiệu Long biết nàng đang quyến rũ mình, nhưng vẫn có cảm giác xao xuyến, vội vàng nén lại, cười gượng nói, „Nhị tiểu thư đừng làm thế, để người ta thấy thì không hay."

Đồng Thục Trinh mỉm cười rồi nhích ra, liếc gã rồi nói, „Có rảnh thì đến phòng người ta, lúc đó chúng ta chỉ có hai người, có thể yên tâm nói chuyện hơn."

Hạng Thiệu Long trong bụng nghĩ đó chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp.

Miễn cưỡng trả lời, „Tiểu nhân không dám, e rằng đại tiểu thư sẽ trách tội."

Đồng Thục Trinh mỉm cười, „Năm đấm của ngươi cứng như thế, mà không ngờ gan lại quá nhỏ, đại tiểu thư làm sao quản được chuyện của ta? Này, ngươi chẳng phải đã sinh ra vọng tưởng với đại tiểu thư chứ?"

Hạng Thiệu Long sửng người, „Nhị tiểu thư đã nói đùa, tiểu nhân chỉ là kẻ hạ nhân, nào dám có ý nghĩ cóc mà đòi ăn thịt thiên nga."

Đồng Thục Trinh lại giật mình nói, „Cóc ăn thịt thiên nga, sao ngươi lại có thể nói được lời ấy?"

Hạng Thiếu Long mới biết thời này vẫn chưa có câu vừa rồi, lúng túng nói, „Chỉ là thuận miệng nói ra thôi!"

Đồng Thục Trinh nhìn gã dò xét, một lát sau mới nói, „Mỗi lời của người đều khiến cho người ta giật mình, nhưng cũng phải suy nghĩ lại, với cái tài của người, cứ chôn vùi ở đây thật là đáng tiếc, Thầm Lương nhà người có bao giờ nghĩ cho tương lai của mình không?"

Lúc này tiếng nhạc chấm dứt, các ca cơ ngừng lại cười đùa, chờ Đồng Thục Trinh ra lệnh.

Chỉ có Tân Nguyệt đứng một bên, nhìn họ bằng đôi mắt đổ ky.

Tiểu Bình Nhi thì không biết đã lẫn đi đâu.

Hạng Thiếu Long chỉ đành nói, „Tiểu nhân có thể ngồi lên chức quản sự này, cũng đã hài lòng, kìa! Bọn họ đang chờ nhị tiểu thư đó!, Đồng Thục Trinh hạ thấp giọng, nói, „Cho người biết một bí mật, đoàn ca vũ này sắp phải giải tán, những người biết chuyện đều đang tìm đường cho mình, ta thì không muốn làm tỳ thiếp cho kẻ khác. Nếu Thầm Lương nhà người có chí hướng, thì hãy đến tìm ta nói chuyện!“ Nói rồi đưa tay véo vào cánh tay gã, mỉm cười nói, „Người quả thật tráng kiện!"

Rồi đi về phía bọn ca cơ.

Hạng Thiếu Long không dám nhìn phản ứng của Tân Nguyệt, vội vàng bỏ đi.

Trên đường về phòng, gã lần đầu tiên động lòng thông cảm với Đồng Thục Trinh.

Có lẽ nàng là loại người trung thành với nghệ thuật không muốn mất đi cơ hội dựng nên sự nghiệp khi tuổi còn thanh xuân.

ở một mức độ nào đó, Phụng Phi có chút ích kỷ. Nàng chỉ tính cho mình.

Nếu như đúng như lời Trương Tuyền nói, nàng đã đem gã làm một con ma thể mạng, điều này thì càng không thể tha thứ.

Nếu như có cách giúp cho Đồng Thục Trinh trở thành người thay thế Phụng Phi sau này, còn Phụng Phi thì có thể an toàn ra đi, lúc đó chẳng phải ai nấy cũng đều vui mừng hay sao.

Điều này rất khó làm được, nhưng không phải là không thể.

Vấn đề là ở chỗ Phụng Phi.

Khi về đến phòng, Tiêu Nguyệt Đàm đã pha được thuốc nhuộm mới, cải trang cho gã.

Hạng Thiếu Long kể chuyện, suýt nữa Tiểu Bình Nhi đã biết được chuyện gã cải trang, Tiêu Nguyệt Đàm cười, nói, „Hãy yên tâm! Đảm bảo không ai nhìn ra sơ hở, điều may mắn nhất là huynh đã ốm đi ít nhất mười cân, cho nên huynh tốt nhất đừng nên ăn nhiều."

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Tại hạ đã cố gắng kiềm chế lắm. Nhưng điều đáng lo hiện nay là Tiểu Bình Nhi và Tân Nguyệt đều ưa thích tại hạ. Đồng Thục Trinh cũng có ý muốn quyến rũ tại hạ, huynh nói phải làm thế nào đây?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Hạng Thiếu Long rốt cuộc vẫn là Hạng Thiếu Long, cả Kỳ tài nữ cũng lọt được vào tay huynh, thì những ả khác không điên đảo vì huynh mới là lạ. Này, cho huynh xem món này."

Hạng Thiếu Long nhìn vào bàn tay của y chỉ thấy một hạt gì nhỏ như đầu ngón tay, ngạc nhiên hỏi, „Đây là gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Đây là gì không quan trọng, chỉ cần huynh đặt dưới lưỡi, thì có thể thay đổi được ngữ khí thanh điệu, hoàn toàn không giống với Hạng Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Nếu để bọn Phụng Phi nghe được, chẳng phải là họ rất ngạc nhiên hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Huynh tưởng mình vẫn còn như trước hay sao? Khi gặp người quen, trước tiên hãy bỏ hạt này vào mồm, đảm bảo có thể giấu được bất cứ ai."

Hạng Thiếu Long không còn lạ lẫm gì với những món đồ của Tiêu Nguyệt Đàm nữa. Rồi cũng bỏ hạt ấy vào dưới lưỡi, học theo giọng điệu của Tiêu Nguyệt Đàm, quả nhiên cả chất giọng cũng thay đổi.

Đang tập thì có tiếng gõ cửa vang lên, Tiêu Nguyệt Đàm chạy ra mở cửa.

Hạng Thiếu Long thấy Tiêu Nguyệt Đàm như bị người ta kéo ra khỏi cửa, khi đang ngạc nhiên, y quay lại, hạ giọng nói, „Đêm nay ta đến chỗ Vân nương phong lưu một đêm, nếu huynh cảm thấy buồn bã thì có thể gọi Tân Nguyệt đến.

Công phu của Tân Nguyệt như thế nào thì ta không hiểu, nhưng Đồng Thực Trinh thì rất tuyệt vời. Hãy tự lo lấy cho mình."

Sau khi khóa cửa, Hạng Thiếu Long chỉ đành cười khổ.

Đường đi tỉnh mạch, có mỹ nữ ngủ cùng là chuyện vui trên đời, nhưng gã lại không vượt qua khỏi cửa ải của chính mình.

Ngồi lại một lát sau, gã dẹp bỏ hết mọi suy nghĩ, chui vào trong chiếc chăn ấm.

Giờ đây niềm vui lớn nhất của gã là tìm thấy được đám thê nhi trong giấc mộng.

Khi sắp ngủ say, gã đột nhiên bừng tỉnh dậy.

Trong tai vang lên tiếng khóa cửa.

Hạng Thiệu Long đưa tay cầm lấy chuôi thanh Huyết Lăng nằm dưới chiếu.

Một làn hương thơm bay đến, một thân người nóng bỏng chui vào trong chăn, ôm chặt lấy gã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 244: Càng Dắm Càng Sâu

V

ì Hạng Thiếu Long đã nghỉ ngơi được một lúc, thần kinh cũng được thư giãn, các giác quan cũng nhạy cảm, lại thêm không phân biệt đối phương là Đồng Thục Trinh, Tân Nguyệt, Chúc Tú Chân, thậm chí Tiểu Bình Nhi, sự kích thích ấy quả thật khó kháng cự.

Phải cố gắng bình tĩnh lắm, gã mới thoát ra khỏi nụ hôn của nàng, ghé sát tai nàng hỏi, „Nàng là ai?"

Thiếu nữ ấy thở thê mà rằng, „Có nhiều nữ nhân đến tìm chàng như thế này hay sao?"

Hạng Thiếu Long vẫn không nhận ra nàng đã cố ý đổi giọng, cười rằng, „Ngược lại, giả sử trước kia có nữ nhân đến tìm, ta sẽ nghĩ nàng là ả! Cần gì phải hỏi nàng là ai?"

Thiếu nữ ôm chặt lấy eo gã, dụi mặt vào ngực gã, vẫn thở thê, „Nhưng có lẽ chàng có nhiều nữ nhân, cho nên nhất thời không phân biệt được là ai."

Hạng Thiếu Long đã khẳng định thiếu nữ này không phải là Tiểu Bình Nhi hoặc Tân Nguyệt, bởi vì Tiểu Bình Nhi thì vừa mới giận mình, còn Tân Nguyệt thì biết mình giữ mình như ngọc, không bị quyến rũ.

Thuận tay vuốt ve trên người nàng, cười nhỏ, „Nếu là như thế, ta phải nên dùng tay để nhận ra người khi nàng mới chui vào trong chăn, không cần hỏi nàng là ai nữa."

Thiếu nữ ấy bắt đầu thở dốc.

Hạng Thiếu Long nén mình không được, lặn đề qua người nàng, đồng thời với tay lấy ngọn đèn cầy.

Thiếu nữ ấy khẽ kêu lên một tiếng, giữ tay gã lại, giận dỗi nói, „Chàng chẳng lẽ không sợ người ta ái ngại sao? Đây đâu phải là lúc đốt đèn. Nào!“ Chỉ cần có một chút ánh sáng, Hạng Thiếu Long cũng có thể miễn cưỡng nhận được khuôn mặt của nàng, nhưng trong đêm tối thế này lại nằm trong phòng, khiến gã có mắt cũng như mù.

Trong tình cảnh như thế này, đặc biệt lại khiến gã dễ đốt lên ngọn lửa tình.

Nhất là khi nghĩ tới thiếu nữ này là một là một trong những người Đồng Thực Trinh, Chúc Tú Chân hoặc Tiểu Ninh Nhi. Họ đều là những ưu vật, mỗi một nụ cười đều khiến người ta ngây ngất, sự hấp dẫn đó làm cho gã khó chống cự được.

May mà nàng vẫn còn mặc y phục, nếu không gã đã không chịu nổi.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ giả sử có chiếm hữu đối phương như thế này, thì mình cũng chẳng khác gì với những gã nam nhân háo sắc khác, đó cũng là một sự đầu hàng.

Gã cố gắng nén cơn lửa tình, nhòm người dậy, cố ý nói gạt nàng, „Ta đã biết nàng là ai!“

Thiếu nữ hơi giật mình, hỏi, „Ta là ai?“

Chỉ dựa vào phản ứng của nàng thì đã biết rằng nàng tưởng rằng mình không thể đoán trúng nàng là ai.

Nói như thế có lẽ nàng không phải Đồng Thực Trinh hoặc Chúc Tú Chân, bởi vì hai người kia biết không thể quyến rũ gã được.

Một ý nghĩ dâng lên trong lòng, ngạc nhiên hỏi, „Đại tiểu thư?“

Thiếu nữ ấy dừng lại một lát, dịu dàng nói, „Chính là Phụng Phi! Chẳng không thích sao?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy đau lòng, lửa tình vụt tắt, thầm nghĩ Trương Tuyền nói không sai, nàng chỉ muốn đem mình làm con ma thể mạng, cho nên mới hạ thấp thân mình để dâng hiến cho một kẻ hạ nhân như mình. Nếu không như thế, làm sao để có thể khiến gã tin rằng mình là tình lang của nàng.

Từ trước đến nay, Phụng Phi trong lòng gã rất cao quý, cho nên giờ này, giá trị ấy đã giảm xuống rất nhiều.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói, „Đại tiểu thư có gì phải làm thế?"

Thiếu nữ ấy nói nhỏ như van nài, „Đừng hỏi như thế được không? Hãy yêu người ta đi!"

Hạng Thiếu Long đột nhiên thở phào, nói như trút được gánh nặng. Té ra không phải là đại tiểu thư mà là Tiểu Bình tỷ, nếu không phải, nàng vẫn không dám dùng giọng bình thường để nói chuyện, gã có lẽ đã đoán sai.

Tiểu Bình Nhi khôi phục lại âm thanh ngữ điệu lúc bình thường, kêu lên một tiếng, rồi lại ngẩng lên, hôn vào môi gã.

Hạng Thiếu Long vừa hôn nàng, vừa suy tính trong lòng.

Theo lý thì Tiểu Bình Nhi sẽ tiến lùi cùng với Phụng Phi, nói cách khác nàng không cần tìm nơi để gởi thân như bọn Tân Nguyệt.

Nhưng giờ đây nàng lại vất bỏ tự tôn sang một bên, ngã vào lòng gã, điều quan trọng hơn là có lẽ nàng nghe theo lời Phụng Phi đến đây để dâng hiến cho mình rồi từ đó không chế mình.

Ý nghĩ này không phải là không có căn cứ.

Tuy gã chưa nắm chắc đại kế thoát ần của Phụng Phi, càng không hiểu tại sao nàng lại muốn khiến cho mình thành một con ma thể mạng, nhưng có thể khẳng định một điểm là Phụng Phi trước giờ vẫn luôn lừa gạt gã.

Phụng Phi không có lý do để đặt tiền đồ hạnh phúc của nàng vào tay một kẻ xa lạ như gã.

"Tách."

Ngọn đuốc cháy sang lên.

Tiểu Bình Nhi kêu Ơ hai tiếng, mắt nhắm tịt một lúc sau mới mở ra.

Hạng Thiệu Long nhồm người dậy, nhìn nàng, kinh ngạc khi nhận ra nhan sắc của nàng không thua kém bọn Đồng Thực Trinh, chỉ là lúc bình thường vì nàng cải nam trang nên không nhìn ra được mà thôi.

Hai người bốn mắt gặp nhau.

Tiểu Bình Nhi lộ vẻ mặt vừa thẹn vừa vui, ánh mắt nóng bỏng ẩn chứa một mê lực khiến người ta khó kháng cự.

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu thầm, càng kiên định hơn sự hoài nghi của mình.

Cúi đầu hôn vào môi nàng, dịu dàng nói, „Nàng lần đầu tiên hôn nam nhân hay sao?"

Tiểu Bình Nhi e thẹn gật đầu.

Hạng Thiệu Long cố nén lại sự dầy vò của lửa tình, lạnh lùng nói, „Đại tiểu thư sai nàng làm thế sao?"

Tiểu Bình Nhi lập tức mở to mắt, giật mình, một lát sau mới lúng túng đáp, „Sao chàng lại nghĩ thế?"

Từ phản ứng của nàng, Hạng Thiếu Long lập tức biết suy nghĩ của mình không trúng nhưng cũng không xa lắm.

Nếu như nàng đến chỉ vì không kiềm được lòng mình, nghe gã nói như thế sẽ đau lòng lắm, không phải tức giận mà đi thì cũng tỏ vẻ oan uổng Còn phản ứng như lúc này chỉ cho thấy trong lòng nàng có mưu đồ, cố ý đưa ra lời phản bác hy vọng có thể giấu được gã.

Mấy năm nay Hạng Thiếu Long mỗi ngày đều sống trong những cuộc đấu tranh, một thiếu nữ như thế này làm sao là đối thủ của gã.

Một giọt nước mắt từ trong khóe mắt rơi ra, lăn xuống gò má mịn màng, rơi xuống gối.

Tiểu Bình Nhi quay mặt, tránh ánh mắt vô tình của gã, buồn bã nói, „Chàng không thích thiệp sao?"

Hạng Thiếu Long ghé sát bên nàng, lấy tay áo lau nước mắt cho nàng, bình thản nói, „Thật ra ta đã sớm đoán được là Tiểu Bình tỷ, nếu là người khác, trước khi chui vào trong mền của ta, phải cởi y phục trước mới đúng."

Tiểu Bình Nhi ngừng khóc, yếu ớt nói, „Chàng thật là lợi hại, người ta đã đầu hàng được chưa?"

Hạng Thiếu Long mềm lòng.

Phải chăng mình đã quá tàn nhẫn?

Dùng một thủ đoạn như thế này để đối phó với một thiếu nữ si tình đáng yêu, mà nàng chẳng qua chỉ vì tận trung với chủ mà thôi.

Để xoa dịu nàng, Hạng Thiếu Long tiếp tục nói, „Nàng như thế này mới xinh đẹp. Tại sao suốt ngày lại cứ giả nam nhân?

Tiểu Bình Nhi buồn bã nói, „Nếu không làm thế này, giờ này làm sao giữ được tấm thân ngà ngọc trong lòng chàng?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy trong hai câu nói này có hàm chứa sự chua xót, trong lòng thầm than, nói, „VẬY bộ dạng hung dữ của nàng chắc cũng là để hù dọa người khác."

Tiểu Bình Nhi mỉm cười, nói, „Lúc đầu là giả, nhưng dần dần thì quen. ô, chàng giống một người?"

Hạng Thiếu Long hơi ghen tị, nói, „Đó là tình lang của nàng hay sao?"

Tiểu Bình Nhi hơi giận dữ, nói, „Chàng nghĩ đi đâu vậy? Người ta chỉ mới gặp người ấy một lần, song cũng biết cách bức hiếp người khác như chàng, ánh mắt cứ như nhìn thấu tim gan người khác. An tượng của tiểu thư đối với người ấy rất sâu."

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long phải giật mình, biết nàng đang nói tới mình, nào dám hỏi tiếp.

Tiểu Bình Nhi e thẹn, nói, „Lúc này chàng ôm người ta thật thoải mái, té ra mùi vị giữa nam và nữ là như thế, chả trách nào Vân Nương bảo Đàm tiên sinh đến phòng."

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Tiểu Bình tỷ năm nay bao nhiêu?"

Tiểu Bình Nhi e thẹn nói, „Đã đủ mười bảy, năm mười lăm tuổi đã bán cho đại tiểu thư."

Hạng Thiếu Long cố nén lòng mình, nói, „Tại sao tiểu thư muốn nàng làm như thế?"

Tiểu Bình Nhi buồn bã nói, „Đừng buộc người ta, Tiểu Bình Nhi giờ đây rất khó nói. Chao ôi! Thiếp phải làm thế nào mới phải?"

Hạng Thiếu Long nhồm người dậy, để nàng ngồi lên, cắn nhẹ vào tai nàng, nhỏ nhẹ nói, „Hãy quay về mà nói với đại tiểu thư, cơ mưu của ả đã bị ta vạch trần, còn cái chức quản sự này, ta không thêm làm nữa!"

Nói đến câu cuối cùng, gã như bỏ được tảng đá nặng trong lòng mình. Đó quả thật là công việc gã khó mà hoàn thành được, vả lại có quá nhiều rủi ro.

Tiểu Bình Nhi lo lắng, nói, „Làm sao được?"

Hạng Thiếu Long dịu dàng vuốt nhẹ lưng nàng, mỉm cười nói, „Nàng cứ nói y như thế này với đại tiểu thư là được.

Những chuyện khác nàng không cần phải lo lắng."

Tiểu Bình Nhi đang ngây ngất vì sự vuốt ve của gã, nói, „Chàng làm sao biết tiểu thư sai thiếp đến đây?"

"Bởi vì điều này không giống tác phong trước đây của nàng, „ Hạng Thiếu Long thản nhiên nói.

Tiểu Bình Nhi như trở thành người khác, trả lời, „Nhưng người ta quả thật có chút thích chàng mà."

Hạng Thiếu Long nhếch mép, „Nàng cũng đã nói chỉ thích một chút thôi. Nào! Hãy ngoan ngoãn quay về, ta không muốn có được nàng khi nàng chỉ phụng mệnh mà đến đây."

Tiểu Bình Nhi kêu lên một tiếng, ngã vào lòng gã, ngây ngất nói, „Tiểu thư nói không sai. Chàng là một người rất đặc biệt, không giống với các nam nhân khác."

Hạng Thiếu Long bất đồ lửa tình lại cháy lên, gã giật mình, thầm nghĩ phải cảnh giác, nếu không, không thể bỏ được chức quán sự này.

Tiểu Bình Nhi đột nhiên vươn hai tay, ôm chắc lấy cổ gã, dâng lên một nụ hôn nóng bỏng.

Sau một hồi, Tiểu Bình Nhi mới nhìn gã bằng một ánh mắt ai oán, buồn bã rồi bịn rịn bỏ đi.

Hạng Thiếu Long chốt cửa lại, cố gắng dẹp bỏ mọi ý nghĩ, dỗ dành giấc ngủ.

Khi trời sáng, Tiêu Nguyệt Đàm ung dung quay về, nghe gã kể chuyện tối qua, ngạc nhiên vì hành vi của Tiểu Bình Nhi, gật đầu nói, „Huynh muốn trả lại chức quán sự cho Phụng Phi là một điều sáng suốt, đó gọi là nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện, nhưng ta rốt cuộc vẫn không hiểu nàng có gì lại làm thế."

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt kinh ngạc của y, giật mình, nói, „Chuyện gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm biến sắc, nói, „Huynh nghĩ thử xem, tối qua Vân Nương đến tìm ta, phải chăng là do Phụng Phi sai bảo, nếu không Tiểu Bình Nhi làm sao biết được ta đến chỗ của Vân Nương."

Hạng Thiếu Long thở phào, „Đừng có hù dọa tiểu đệ được không? Giờ đây ta là kinh cung chi chủ, dù cho có như thế, cũng chẳng có gì là lạ."

Tiêu Nguyệt Đàm gượng cười, „Nếu là như thế, lời của Vân Nương không đáng tin lắm, những gì ta biết được ở chỗ nàng có lẽ là tin giả."

Hạng Thiếu Long nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, „Dù là thật hay giả, tóm lại ta sẽ không làm nữa!"

"Cốc, cốc"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ai?"

Giọng Tiểu Bình Nhi trả lời ngoài cửa, „Xin chào Đàm tiên sinh! Đại tiểu thư triệu kiến Thâm quân sự."

Hạng Thiếu Long và Tiêu Nguyệt Đàm nhìn nhau, rồi mới đẩy cửa ra.

Tiểu Bình Nhi tránh ánh mắt của gã, dẫn đường đi trước.

Nàng không những đã mặc lại nam trang, mà còn làm mặt lạnh, tựa như đêm qua không có chuyện gì xảy ra.

Hạng Thiếu Long muốn trêu nàng vài câu, nhưng biết đó chẳng qua là tự tìm phiền não, cố gắng bỏ ý nghĩ ấy.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên bước vào khuê phòng của Phụng phi, căn phòng này lớn hơn phòng của Hạng Thiếu Long gấp hai lần, chia làm hai phần trước và sau, được một tấm màn che xuống, bên ngoài là một tiểu sảnh.

Phụng Phi đang ngồi trên một chiếc ghế bọc da thú chờ gã, người dựa trên tấm đệm mềm, mái tóc hơi rối như mới vừa thức dậy, mặt ngọc môi đỏ, lộ ra vẻ đẹp hiếm có, khiến Hạng Thiếu Long phải ngẩn ra một lúc rồi mới biết thi lễ.

Thầm nghĩ chả trách nào mỹ nữ có thể làm nghiêng nước nghiêng thành.

Một người đẹp như nàng, ai mà không muốn chiếm hữu.

Tiểu Bình Nhi đóng cửa rồi lui ra khỏi phòng.

Phụng Phi vẫn bình tĩnh, nói, „Mời ngồi!"

Hạng Thiếu Long thấy nàng vẫn lạnh lùng, ngạc nhiên ngồi xuống, trong mũi lập tức ngửi được mùi hương nhàn nhạt từ phía người của nàng.

Phụng Phi mỉm cười, nói, „Tiểu Bình Nhi không phải là đối thủ của người, nếu không sẽ không vì mấy câu của người mà lộ ra sơ hở!"

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng lại thẳng thắn đến thế, ho khan hai tiếng rồi nói, „Tại hạ có thể nói mấy lời thật lòng được chăng?"

Phụng Phi bình thản nói, „Nếu là chuyện từ chức không làm, thì tốt nhất là đừng nên nói."

Hạng Thiếu Long hơi lúng túng, nhưng lại nói với vẻ thắc mắc, „Đại tiểu thư giữ tại hạ lại có ý gì?"

Đại tiểu thư nhìn quanh nói, „Đêm qua, Trương Tuyền tìm người nói chuyện, phải chăng là muốn mua chuộc người?"

Hạng Thiếu Long cười khẽ nói, „Không cần tại hạ nói, tiểu thư chắc cũng biết y muốn gì. Ta quả thật cũng không hiểu tại sao lại giữ y lại, đuổi y và Sa Lập đi cùng một lúc, chẳng phải mọi chuyện sẽ ổn thỏa hay sao?"

Phụng Phi mỉm cười, dịu dàng nói, „Chúng ta hãy nói ra từng chuyện, giờ đây ta có hai nguyện vọng, người có muốn nghe không?"

Hạng Thiếu Long tập trung chú ý, trầm giọng nói, „Nếu là bí mật của tiểu thư, tốt nhất là đừng nói ra!"

Phụng Phi không lấy đó làm giận, tươi cười, nói, „Người không những là một người đặc biệt, mà còn là một kẻ rất cổ quái Trong số những người ta biết, dù cho đó là những danh sĩ coi danh lợi như bùn đất, sở dĩ y có thể sống được thanh cao, là đều có điều kiện của bản thân, ví như không lo chuyện vật chất, cuộc sống phong phú, nhưng còn người, cả chút thù lao nhỏ mọn của người đánh xe cũng không chịu bỏ qua, nhưng lại làm ra vẻ

không màng đến thứ gì, không chịu đối chết. Thầm Lương nhà người có thể giải thích hay không?"

Hạng Thiệu Long thầm sợ trong lòng, biết mình vì mong muốn bỏ đi, đã lộ ra sơ hở, khiến cho mỹ nữ xảo quyết này nghi ngờ, vội vàng giải thích rằng, „Hừ! Đó cũng chính là tính cách của tại hạ, không chịu hạ thấp mình để cầu xin người khác, càng không muốn bị dặt mũi như một tên ngốc, hừ! Chẳng qua là đối chết, tại hạ không màng đến."

Phụng Phi nhìn kỹ gã một chốc, tựa như đang muốn coi gã nói thật hay giả, một lát sau mới nói, „Chỉ nhìn thấy kiểu ngồi của người này giờ, thì cũng đã biết người không quen cúi đầu trước kẻ khác, hay là người cứ nói thẳng cho ta, rốt cuộc người là người thế nào?"

Hạng Thiệu Long tim đập mạnh, biết nàng có lẽ hơi nghi mình chính là Hạng Thiệu Long, nhưng vẫn chưa dám khẳng định, chủ yếu là vì Trương Tuyên đã xác nhận rằng thuê gã thông qua người Ngụy.

Gã biết rằng lúc này không thể để lộ ra một chút do dự, nhú mày nói, „Tiểu nhân chẳng phải đã nói rõ với đại tiểu thư rồi sao? Hãy cứ nói thẳng vậy! Sở dĩ tại hạ muốn bỏ đi vì sợ mạng này khó giữ. Trước đây tại hạ còn tưởng rằng có đại tiểu thư chống lưng. Đến đêm qua mới biết đại tiểu thư cũng dùng thủ đoạn với tại hạ giống như những người khác, tiểu nhân sao không lo lắng cho được?"

Phụng Phi nói với vẻ không vui, „Ai dùng thủ đoạn với người, ta chỉ muốn giúp người hoàn thành giùm ta nguyện vọng thứ nhất, có thể áp đảo hai đối thủ kia nên mới sai Tiểu Bình Nhi, đồng thời cũng vì sợ người không chống cự nổi sự quyến rũ của Đồng Thục Trinh bỏ ta mà đi, nhưng người lại không biết lòng tốt của ta."

Hạng Thiệu Long sợ càng lúc càng nói sẽ lộ ra mình chính là Hạng Thiệu Long, không dám phản bác, cười khổ mà rằng, „Vậy thì tại hạ đã hiểu

nhằm!"

Phụng Phi dịu dàng nói, „Đương nhiên là hiểu nhầm. Nhưng ta tuyệt không buộc Tiểu Bình Nhi làm chuyện không cam lòng, ta hy vọng có thể tìm cho ả một chốn nương thân."

Hạng Thiếu Long nhớ lại mình là thân phận hạ nhân, có điều gì để nói đâu.

Phụng Phi bình thản nói, „Chỉ cần người giúp ta an toàn rời khỏi Lâm Tri, ta không những có thể trả thù lao cho người sống sung sướng một đời, mà còn có thể gả Tiểu Bình Nhi cho người."

Hạng Thiếu Long thắc mắc, nói, „Đại tiểu thư sau này không cần Tiểu Bình Nhi hầu hạ nữa hay sao?"

Phụng Phi lộ vẻ buồn bã, nhỏ nhẹ nói, „Ai lại muốn suốt đời làm kẻ hầu hạ chứ? Hừ, hình như người không thích Tiểu Bình Nhi."

Hạng Thiếu Long nói, „Một thiếu nữ xinh đẹp như Tiểu Bình Nhi, nam nhân nào mà không động lòng. Nhưng tại hạ phải theo đuổi sự nghiệp của nam nhân, không muốn liên lụy người khác, mong đại tiểu thư tha thứ."

Phụng Phi liếc gã rồi nói, „Lại thêm một kẻ không biết chiến tranh đáng sợ như thế nào. Thế này nhé! Sau khi mọi chuyện thành công, ta sẽ đưa cho người một phong thư, người có thể tìm cơ hội tiến thân ở bất cứ đâu. Còn về người có lập được sự nghiệp hay không, thì phải coi bản lĩnh và vận may của người."

Hạng Thiếu Long không còn gì để nói nữa, giả vờ cảm ơn rồi bỏ đi.

Khi rời khỏi phòng thì chợt nảy ra một ý, nhớ lại rằng năm xưa Tiêu Nguyệt Đàm giả chết thoát thân, trong bụng nói không chừng Tiêu Nguyệt Đàm có thể bào chế ra một loại thuốc giả chết như trong Ro meo và Juliet, nếu thế thì có thể dễ dàng trốn thoát được.

Nghĩ đến đây, nhất thời dâng lên hy vọng, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 245: Muốn Đi Khó Rồi

Đ

i chưa được mấy bước, thì cửa phòng trước mặt mở ra, Chúc Tú Chân yếu điệu bước ra, nhìn gã bằng ánh mắt ai oán rồi lại nói bằng giọng đang thương, „Thẩm quản có rảnh không?"

Hạng Thiệu Long đương nhiên không thể tin được bất cứ biểu hiện nào của những ca cơ này, bởi vì bọn họ đều là những chuyên gia biểu diễn thuộc hàng đệ nhất.

Song dù cho Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân đã từng bày trò để hại gã, nhưng sau khi đã hiểu được mọi chuyện, gã không những không hề oán hận họ, mà còn thương cảm nữa. Nói cho cùng, bọn họ đều là những nữ tử muốn đi tìm lấy lý tưởng của mình mà phải cầu tồn trong cái xã hội mà nam nhân nắm quyền này, tuy thủ đoạn hơi quá đáng nhưng cũng là vì bất đắc dĩ.

Chỉ hận mình lúc này là tên tội phạm bị truy nã số một của các nước phía đông, mạng mình khó giữ, dù cho có muốn giúp bọn họ nhưng chỉ là có lòng mà không có sức.

Lúc này điều gã nghĩ đến là làm thế nào để thoát thân, không muốn rơi vào trong vòng xoáy này nữa.

Gã chưa kịp trả lời thì Chúc Tú Chân đã nắm tay kéo tay áo, níu gã vào phòng.

Bỗng nhiên, Hạng Thiệu Long hiểu rằng mình đã trở thành mấu chốt của cuộc đấu tranh giữa Phụng Phi và bè phái của Đồng Thục Trinh.

Dù cho Phụng Phi muốn thoát than thoái ảm, hoặc Đồng Thục Trinh muốn kế thừa ngôi vị của Phụng Phi, cũng đều phải nhờ sự sắp xếp của gã.

Mà gã là chiếc cầu nối ngoại.

vai trò của gã giờ này cũng giống như người quản lý của các ngôi sao lớn ở thế kỷ hai mươi mốt, mà gã lại là giám đốc của đoàn kịch. Nếu không có sự hợp tác của gã, Phụng Phi và Đồng Thục Trinh đều chẳng làm gì được.

Trước kia Trương Tuyền và Sa Lập được Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân ve vãn, nguyên nhân cũng chính là đây.

Nào ngờ Phụng Phi lại lợi dụng cuộc đấu đá của Trương Tuyền và Sa Lập, phá vỡ ưu thế của Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân, trao chức vị quan trọng cho Hạng Thiệu Long gã.

Lúc này gã đã hiểu chút ít vì sao Phụng Phi chấp nhận để Trương Tuyền ở lại, kỳ thực đây là một nước cờ rất lợi hại.

Bởi vì Trương Tuyền và Đồng Thục Trinh có mối quan hệ mờ ám với nhau, điều đó khiến cho Đồng Thục Trinh rất khó quyến rũ Hạng Thiệu Long trước mặt Trương Tuyền. Cách duy nhất là liên kết với Trương Tuyền để bức hại Hạng Thiệu Long, như vậy lại khiến cho y ngã về phía Phụng Phi.

Giả sử Đồng Thục Trinh quả thật vứt bỏ Trương Tuyền, Trương Tuyền đi vào đường cùng nói không chừng sẽ quay lại đầu hàng Phụng Phi, tiết lộ bí mật và kế hoạch của Đồng Thục Trinh.

Còn Chúc Tú Chân thì vốn dựa vào Sa Lập, Sa Lập vừa bị đuổi đi, lập tức trở nên cô độc, chỉ đành đầu hàng Đồng Thục Trinh, mặc cho nàng sắp xếp. Nhưng chỉ cần nàng lại có chỗ dựa, thì có thể tiếp tục cuộc đấu tranh giành địa vị với Đồng Thục Trinh.

Nhưng có lẽ cả Phụng Phi, Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân đều không biết rằng Trương Tuyền đã sớm bị kẻ khác mua chuộc.

Tình thế trước mắt là Phụng Phi không lung lạc được gã, mưu đồ hãm hại của Đồng Thục Trinh đã thất bại. Trương Tuyền đương nhiên càng không thể lay động được gã, nhất thời chưa bên nào chiếm được ưu thế.

Điều buồn cười nhất là gã chỉ một lòng muốn thoát thân.

Khi những điều này lướt qua đầu gã như điện chớp, Chúc Tú Chân đóng cửa phòng lại, ôm gã thật chắc, vùi đầu vào lồng ngực gã, nũng nịu nói, „Sao chàng đối với Tú Chân vô tình đến thế?"

Hạng Thiệu Long cảm nhận rõ sự hấp dẫn của nàng, trong lòng dâng lên niềm thương tiếc. Trong lòng tuy biết rõ nàng chỉ giả vờ, nhưng cũng sinh lòng thông cảm.

Gã tuy không ôm lại nàng, cũng không đẩy ra, cứ hiên ngang đứng đấy, bình thản nói, „Tú Chân tiểu thư không nên như thế, có gì cản ngại, xin hãy cứ nói ra."

Chúc Tú Chân ngửa mặt lên, trên má nàng đầy nước mắt, buồn bã nói, „Thiếp sợ!"

Hạng Thiệu Long không ngờ nàng lại có chiêu này, lòng mềm đi, „Tú Chân tiểu thư!“ Chúc Tú Chân lại dụi mặt vào lồng ngực gã, khóc òa lên, khiến áo của gã ướt đầm nước mắt.

Hạng Thiệu Long lung túng khuyên lơn, dìu nàng ngồi xuống chiếu, mặc cho nàng ôm cổ ngồi vào trong lòng, lại lau nước mắt cho nàng. Chúc Tú Chân lập tức nín khóc, chỉ còn đôi vai là vẫn run lên.

Gã hầu như có thể khẳng định được rằng nàng giả vờ đóng kịch nhưng tình là thật.

Tình này đương nhiên không phải là tình yêu đối với gã, mà là sự lo lắng với vận mệnh của mình.

Chúc Tú Chân rầu rĩ nói, „Chắc chàng đã biết đại tiểu thư định giải tán đoàn ca vũ, lại chuẩn bị tặng chúng tôi cho kẻ khác, để mình có thể thoát thân an toàn."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Sao lại có chuyện thế này?"

Chúc Tú Chân nói, „Chuyện này không phải là giả, trước đây trong đoàn có mấy vị tỷ muội, sau khi rời đoàn gả vào nhà giàu có, số phận thật là thảm, có người thì bị vợ lớn đánh chết, có người thì vì chủ nhà suy sụp trở thành hoang kỹ. Giả sử chỉ bị lạnh nhạt thì cũng đã may mắn lắm. Tú Chân thà chết thì hơn. Sống như thế thật không chịu đựng nổi."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Các người đều do đại tiểu thư mua về hay sao?"

Chúc Tú Chân buồn bã gật đầu, „Đừng thấy bề ngoài đại tiểu thư đối xử tốt với chúng tôi, chỉ vì chúng tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, có thể giúp cho tiểu thư cái danh đệ nhất thiên hạ danh kỹ. Sự thật đại tiểu thư chỉ tính cho mình, còn chúng tôi là công cụ của ả."

Hạng Thiếu Long biết rằng nàng không còn đường để đi, nên mới tìm mình để kể khổ. Trong lòng thầm than cho vận mệnh bi thảm của nữ nhân trong thời đại này, nhưng cũng cảm thấy trong lòng có lòng mà không có lực, nói, „Nàng thẳng thắn như thế này, không sợ ta bán đứng nàng cho đại tiểu thư hay sao?"

Chúc Tú Chân cười khổ, nói, „Nam nhân nào mà thiệp chẳng gặp qua, chàng là người chính nghĩa, lúc đầu người ta đã nhìn sai chàng, nhưng giờ đây sẽ không phạm sai lầm như thế nữa, cho nên mới mặt dày đến đây cầu xin chàng."

Rồi lại chép miệng, „Bọn tiểu nữ tử chúng tôi chẳng biết gì về chuyện ở ngoài đoàn, sau khi rời đoàn nửa bước cũng khó đi, chỉ đành để cho người ta sắp xếp!"

Hạng Thiệu Long nói, „Nhưng rốt cuộc nàng cũng phải gả cho người ta thôi!"

Chúc Tú chân ngựa mặt lên, thỏ thẻ nói, „Tốt nhất là đừng gả cho kẻ nào cả, bọn chúng tôi ai ai cũng có tích lũy, đủ có thể sống sung sướng một đời, nhưng lại cần có người sắp xếp ổn thỏa cho chúng tôi, giờ đây Sa Lập đã bị đại tiểu thư đuổi đi, chỉ đành cầu xin chàng."

Rồi lại cúi đầu e thẹn nói, „Dù cho có gả cho người khác, cũng không mong bị đối phương biết trước kia đã làm vũ cơ, Chúc Tú Chân thà làm chính thất nhà nghèo khổ còn hơn trở thành vợ lẽ nhà hào môn."

Hạng Thiệu Long mới vỡ lẽ, điểm mấu chốt chính là đây.

Những kẻ có dã tâm trong đoàn như Đồng Thục Trinh, mục đích là thay thế địa vị của Phụng Phi, còn những người không có dã tâm như Chúc Tú Chân, chỉ hy vọng dựa vào món tiền tích lũy được, sống cuộc sống tự do mình lựa chọn.

Dù mục đích thế nào, cũng đều là mong muốn độc lập tự chủ, nắm chắc vận mệnh của mình trong tay.

Gã lần đầu tiên suy xét lại rằng, dù cho có dễ dàng thoát thân, nhưng không biết có đành lòng bỏ đi, mặc kệ bọn họ mà không cần ngó đến.

Chọn lựa tốt nhất là sắp xếp cho bọn họ an toàn đến nước Tần, một là vì nơi ấy không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, điều quan trọng là gã chỉ cần nói một câu là không ai dám bức hiếp bọn họ.

Nếu họ chấp thuận, thì gã có thể sắp xếp cho bọn họ.

Vấn đề là giờ đây thân gã khó giữ, trong đoàn lại đấu đá lẫn nhau, giờ lại thêm tên nội gián Trương Tuyền, trong tình huống nguy khốn trùng trùng thế này, gã làm sao đủ sức mà tương trợ?

Gã quyết định thăm dò thành ý của Chúc Tú Chân, dịu dàng nói, „Sa Lập bị đuổi vì tội hạ, tiểu thư có từng nghĩ sẽ báo thù cho y hay không?"

Chúc Tú Chân giật mình nói, „Té ra đã bị chàng nhìn thấy, chẳng trách nào không chịu đến! Tú Chân chịu bù tội, xin hãy cứ xử phạt."

Hạng Thiệu Long đương nhiên không xử phạt mình, lại còn hạ quyết tâm sẽ không có mối quan hệ xác thịt nào với nữ nhân trong đoàn để tránh gây nên tình nghiệt.

Từ khắc này, gã hạ quyết tâm sẽ tận lực giúp đỡ cho các nữ tử đáng thương trong đoàn đều đạt được nguyện vọng của mình, cứ coi như là bù đắp chút ít tội lỗi của nam nhân trong thời đại này cũng tốt.

Gã lại dùng lời khéo léo để từ chối Chúc Tú Chân, khi quay về phòng thì kể mọi chuyện cho Tiêu Nguyệt Đàm nghe.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Tuy có chút mạo hiểm, nhưng đại trượng phu lập thân xử thế, phải có đảm sắc không sợ gian nan. Sự thật ta cũng rất thông cảm với bọn họ, nhưng tự thấy không biết có bao nhiêu lực mới có thể giúp đỡ được bọn họ. Giả sử nếu có thể sắp xếp cho bọn họ an toàn đến Hàm Dương, không những huynh có thể đoàn tụ với người nhà của mình, bọn họ cũng có được nơi an toàn để nương thân, quả thật đó là một chuyện đẹp cả đôi đường."

Hạng Thiệu Long nhú mày, nói, „Nhưng Phụng Phi rõ ràng đã có tính toán của mình, nàng nhất định sẽ không cho chúng ta biết."

Tiêu Nguyệt Đàm cười, nói, „Nàng dựa dẫm vào huynh như thế, tất nhiên trong kế hoạch của nàng, huynh là một mấu chốt quan trọng, chỉ cần xem thử nàng căn dặn huynh làm điều gì, thì có thể tìm ra manh mối. Giờ đây chuyện đầu tiên, là phải làm thân với tất cả mọi người trong đoàn, lúc làm việc sẽ dễ dàng hơn."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Giờ đây người của Sa Lập đều quay sang Trương Tuyền, đa số họ đều coi ta như thù địch, bề ngoài ra vẻ tôn kính, còn trong lòng thì lại căm ghét ta. Đó chính là nỗi phiền não lớn nhất hiện giờ, phải cần có một khoảng thời gian mới có thể giành được niềm tin của họ."

Tiêu Nguyệt Đàm cười, nói, „Trương Tuyền chỉ là tên nhãi nhép, lấy cái gì để đấu tranh với chúng ta. Chỉ cần ta nói một câu, thì có thể khiến cho y biến mất mãi mãi. Nhưng tốt nhất, phải điều tra thử xem y làm việc cho ai, biết người biết ta thì mới có thể trăm trận trăm thắng."

Hạng Thiếu Long cười, nói, „Trừ phi dùng hình, nếu không làm sao y chịu khai ra."

Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Nói đến âm mưu thủ đoạn, lão ca ta còn hơn cả người. Dùng hình chỉ là hạ sách, huống chi y chỉ đem bừa một người ra, chúng ta cũng khó mà phân biệt được thật giả. Ta đã có một cách tuyệt vời hơn, đảm bảo có thể trừ được Trương Tuyền, lại còn có thể lấy được lòng người."

Tiếp theo rỉ tai Hạng Thiếu Long mấy lời.

Hạng Thiếu Long nghe xong thì chép miệng, „May mà lúc đầu huynh là bạn của ta, nếu không có lẽ ta đã thua Lã Bất Vi."

Sau giờ ngộ thì tuyệt lại rơi nữa.

Lúc này đoàn thuyền đã cách Lâm Tri mười canh giờ, sớm ngày mai là đã tới kinh thành của nước Tề.

Hạng Thiệu Long thay đổi chủ ý, tìm cách nắm lấy công việc của đoàn ca vũ, cả số nợ trước kia cũng không bỏ qua, mới biết rằng té ra đoàn ca vũ không những có lễ vật phong phú, mà lễ vật do các quyền quý các nước tặng cũng được hơn bốn mươi hòm lớn.

Kẻ nào lấy được Phụng Phi, cũng có nghĩa đã nhận thêm một khối tài sản lớn.

Trương Tuyên tuy bảo Phụng Phi có tình lang, nhưng gã không tin lắm. Có lẽ Trương Tuyên chỉ suy đoán thế thôi.

sau buổi cơm tối, nhân lúc Phụng Phi đang luyện tập, Hạng Thiệu Long chủ động tìm Trương Tuyên nói chuyện.

Trương Tuyên thấy gã đến vui mừng ra mặt, nói, „Ta đang muốn tìm huynh đây!"

Ngồi xuống, Hạng Thiệu Long nhận lấy chung trà, hạ giọng nói, „Sáng nay đại tiểu thư mời tại hạ đến, hứa rằng sẽ trả thù lao trăm đỉnh hoàng kim, lại bảo sẽ giới thiệu cho tại hạ làm việc ở nước Tề. Nói thật lòng, người không cầu ngoài danh lợi, lại thêm đại tiểu thư có ơn với đệ, nếu là Trương huynh, Trương huynh có từ chối không?"

Trương Tuyên mặt hơi biến sắc, một lát sau mới nói, „Người đứng sau lưng tại hạ cũng là kẻ có tiền tài, còn hơn cả Phụng phi nữa, song tại hạ phải xin thỉnh thị của người này thì mới biết con số thù lao là bao nhiêu, nhưng bảo đảm không ít hơn một trăm năm mươi đỉnh hoàng kim."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm nói như thế, kẻ này không phải là người Tề, thì cũng là sứ thần nào đó đến Lâm Tri để chúc thọ, nếu không Trương Tuyên làm sao có thể đến báo cáo với y chuyện này.

Gã đương nhiên vẫn chưa thỏa mãn thông tin này, lắc đầu, nói, „Trương huynh không cần nhọc lòng như thế! Tiền tài tuy quan trọng nhưng công danh mới là thứ tại hạ mong muốn. Đại tiểu thư giao lưu rộng rãi, ai cũng nể mặt."

Trương Tuyền ngắt lời, nói, „Thẩm huynh là người thông minh, chắc biết giờ này nếu nói về lớn mạnh, thì chính là nước Tần, chủ của tại hạ là một nhân vật có vai vế ở nước Tần, nếu Thẩm huynh muốn một chức quan, chỉ có con đường đi theo ta, nếu không, chỗ ngồi chưa vững thì đã trở thành nô lệ mất nước."

Hạng Thiệu Long giật mình, hầu như khẳng định kẻ ấy chính là Lã Bất Vi.

Với một kẻ tham lam như Lã Bất Vi, Phụng Phi cũng đã từng đến Hàm Dương, kẻ này thấy mà không mê mới là lạ.

Với tài lực của y, muốn mua chuộc hạng tiểu nhân như Trương Tuyền không phải là khó.

Mà Lã Bất Vi lại sẽ đến Lâm Tri, tổng hợp các tình huống lại cho nên có thể suy đoán được kẻ đó chính là Lã Bất Vi.

Tranh quyền đoạt lợi, bất chấp thủ đoạn chính là bản sắc của y.

Song y đã có Điền Đan bảo vệ, muốn ứng phó quả thật không dễ dàng.

vì thế giả vờ ngạc nhiên lắm, nói, „Người ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Trương Tuyền thở dài, nói, „Nếu có thể tiết lộ, tại hạ đã sớm nói ra. Nhưng nếu Trương Tuyền này có nửa chữ nói dối, thì sẽ chết cũng không yên. Thẩm huynh đã yên tâm chưa?"

Hạng Thiệu Long nói, „Thỏ đã hết, chó săn cũng đã vào nôi. Nếu sau khi y giành được đại tiểu thư mà nuốt lời, ta và Trương huynh há không phải chẳng được gì mà còn mất mạng hay sao?"

Trương Tuyền chép miệng, „Thẩm huynh nói thật sinh động, song hãy cứ yên tâm, kẻ này nhà đầy thực khách, còn rộng rãi hơn cả chủ cũ của huynh là Vô Ky công tử, làm sao hẹp dạ như thế, Thẩm huynh cứ yên tâm."

Hạng Thiệu Long chép miệng, „Chuyện này Trương huynh chỉ có thể dùng lời nói để bảo chứng, thế này nhé, trước tiên hãy bảo y đặt cọc một nửa, sau khi nhận được, ta mới có thể yên tâm hợp tác."

Trương Tuyền nói như cất được gánh nặng, „Điều này thì không thành vấn đề. Nhưng đừng bảo rằng ta không cảnh cáo Thẩm huynh trước, nếu như Thẩm huynh nhận tiền đặt cọc mà vẫn không làm việc cho người ấy, đảm bảo sẽ không còn mạng mà rời khỏi Lâm Tri."

Hạng Thiệu Long cười nói, „Lời hứa của đại trượng phu như ngàn vàng, may mà ta vẫn chưa hứa với đại tiểu thư, chỉ là lấp liếm cho qua chuyện."

Trương Tuyền hớn hở, nói, „Như vậy là rất tốt. Bây giờ Trương huynh hãy cứ giả vờ với đại tiểu thư, xem thử kẻ nào có thể giúp ả, hoặc kẻ nào là tình lang của ả, khi ta gặp được người ấy mới có thể trả lời, dễ dàng đòi thù lao ở người ấy."

Hạng Thiệu Long cười, nói, „Lấy được tiền, tại hạ tự nhiên sẽ đem tin tức đến. Trương huynh là người sáng suốt, chắc biết quy củ là một tay nhận tiền một tay giao hàng."

Trương Tuyền không còn cách nào nữa, chỉ đành cúi đầu chấp nhận.

Hạng Thiệu Long trong lòng cười thầm, không ngờ sau khi đến nước Tề, lại phải âm thầm đấu tranh với Lã Bất Vi.

Chuyện này bảo đảm sẽ khiến cho Tiêu Nguyệt Đàm rất vui mừng.

Bọn họ đều biết rõ tính cách và thủ đoạn của Lã Bất Vi, tức là đã có điều kiện như trong Tôn Tử đã nói, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Ngược lại, Lã Bất Vi không hề biết về đối thủ của mình, cho nên dù cho có Điền Đan giúp đỡ, vẫn chưa chắc chiếm được thượng phong.

Điều hay hơn là Điền Đan vốn dính líu vào một cuộc đấu tranh ở nước Tề, lại thêm Phụng phi là mục tiêu mà mọi người đều muốn giành lấy, nếu gã và Tiêu Nguyệt Đàm có thể lợi dụng tốt tình thế này, nói không chừng có thể thắng được.

Nghĩ đến đây, nào có hứng mà ngồi với Trương Tuyền nữa, cáo từ mà rời khỏi.

Bước ra khỏi phòng, đi chưa được mấy bước, có người ở sau lưng gọi lại, té ra đó là nàng Tiểu Bình Nhi mặt mũi lạnh lùng.

Hạng Thiếu Long dừng lại, Tiểu Bình Nhi đến trước gã, lạnh lùng nói, „Người rốt cuộc là muốn làm trò gì, phải chăng là muốn bán đứng đại tiểu thư?”

Hạng Thiếu Long thấy vẻ mặt của nàng như thế, biết rõ Phụng phi sáng nay đã cho nàng biết thái độ của mình, khiến cho nàng đau lòng, song đau dài chỉ bằng đau ngắn, chỉ đành mặc kệ nàng vậy, hạ giọng xuống, nói, „Ta làm sao là hạng người như thế, ở đây không tiện nói, Tiểu Bình tỷ phải chăng có chuyện tìm ta?”

Tiểu Bình nhi hai mắt đỏ ửng, giậm chân nói, „Ai mà tìm hạng lang sói như ngươi? Là tiểu thư tìm ngươi.”

Hạng Thiếu Long mềm lòng, dịu giọng xuống, „Nghe ta giải thích được không? Ta...” Tiểu Bình nhi bịt tai nói, „Ta không muốn nghe.”

Nói chưa dứt, nước mắt tuôn trào, òa khóc.

Hạng Thiếu Long chỉ đành lắc đầu cười khổ. Dù có độc ác cũng đành phải làm một lần. Gã quả thật không muốn dây vào chuyện tình cảm nữa.

Phụng phi chẳng phải đang luyện tập hay sao? Tại sao lại muốn tìm gã?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 246: Tranh Đấu Đến Cùng

P

hụng phi gặp bế tắc trong bài Tiên phụng lai triều, nhưng được Hạng Thiếu Long chỉ điểm, linh cảm nhất thời tuôn trào.

Khi Hạng Thiếu Long đến và bọn nô tỳ vỗ tay khen hay, Phụng phi bước đến bên gã, vui mừng nói, „Thẩm Lương!

Giờ phải chăng là đã hay hơn nhiều?"

Hạng Thiếu Long chân thành nói, „Vũ nhạc của đại tiểu thư giống như một câu chuyện thần bí, mỗi đoạn đều có ý nghĩa, lại thêm tiếng ca của đại tiểu thư, khiến cho bất cứ kẻ khó tính nào cũng phải gật đầu."

Mắt nàng lộ vẻ vui mừng, lần đầu tiên kéo tay áo gã, đến chỗ cách xa mọi người, trước tiên ra hiệu cho bọn Đồng Thực Trinh tiếp tục luyện tập, nói, „Phụng Phi chưa bao giờ nghe một lời khen nào hay đến thế. Chao ôi! Kẻ khó tính nào cũng phải gật đầu, đó quả thật là vinh dự to lớn nhất của kẻ làm nghề ca hát. Thẩm Lương! Ta phải làm sao để có thể tạ ơn được người đây?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, mình đã không cẩn thận, đã để những lời lẽ làm động lòng nàng mỹ nữ Phụng Phi.

Song điều đó cũng đã chứng minh được sự suy đoán của Trương Tuyền là đúng. Phụng Phi quả thật đã có tình lang, nếu không cần gì phải than thở, lòng đầy mâu thuẫn như thế này.

Gã đương nhiên không thể cướp đoạt tình yêu của kẻ khác. Gã lại không muốn dây dưa với nàng mỹ nữ này, khiêm nhường nói, „Đó chẳng qua là nhờ xem vũ nhạc của tiểu thư nên mới nói được những lời như thế."

Phụng Phi nhìn vào mắt gã, vai chạm vào tay gã, thở thê, „Chủ khúc của ta đã biên soạn xong, chỉ là cần phải sửa sang thêm đôi chút. ông trời đối với ta không bạc, trước khi ta thoái ẩn lại gặp được một người tri âm như người!“ Hạng Thiếu Long thừa cơ, nói, „Đại tiểu thư nếu hoàn toàn tin tưởng tại hạ, không giấu giếm điều gì, Thâm Lương này có thể dùng tính mạng đảm bảo, có thể giúp cho đại tiểu thư hoàn thành ước nguyện."

Phụng Phi giật mình, nói, „Người nghĩ ta có nhiều chuyện giấu giếm người hay sao?"

Hạng Thiếu Long nghĩ nếu không ra một chút thủ đoạn, sẽ không khiến cho nàng nghe lời, mắt lộ vẻ lạnh lùng, nhìn thẳng vào nàng, nói, „Đại tiểu thư chắc biết người đứng sau lưng Trương Tuyên là ai?"

Phụng Phi không địch nổi ánh mắt của gã, cụp mi nói, „Không phải là Thực Trinh hay sao?"

Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng, nói, „Nhị tiểu thư chẳng qua chỉ là một nữ tử đáng thương bị hại, đang cố gắng đấu tranh cho vận mệnh của mình."

Phụng Phi ngạc nhiên không vui, nói, „Người đang nói gì?"

ánh mắt tiếp xúc với Hạng Thiếu Long, rồi lại cụp xuống, nói với giọng van nài, „Đừng nhìn người ta như thế, được không?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy thỏa mãn lắm, biết được nàng khó mà coi mình là con cò nữa, từng bước ép tới, nói, „Trương Tuyên đã trở thành tay chân của Lã Bất Vi!"

Phụng Phi biến sắc, nói, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long lặp lại lần nữa, nói, „Đại tiểu thư đang lâm vào nguy hiểm, Lã Bất Vi trước nay có mối quan hệ mật thiết với người Tề, mà thế

nước Tần lại lớn, không ai dám đắc tội với y, nếu y muốn có đại tiểu thư, tuyệt không phải là chuyện không thể."

Phụng Phi đã nghe tiếng Lã Bất Vi, chụp lấy cánh tay Hạng Thiếu Long, nói, „Vậy thì ta làm thế nào? Hay ta lập tức đuổi Trương Tuyên đi."

Bị bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy, Hạng Thiếu Long suýt nữa cả tim cũng tan ra, cố gắng dẫn xuống, nghiêm mặt nói, „Đại tiểu thư cần phải chọn lựa, một là phải hết lòng tin tưởng tại hạ, hai là không dùng tại hạ nữa. Nếu như vẫn còn chưa quyết, thì hậu quả khó lường. Giả sử Lã Bất Vi phái người đến cướp đại tiểu thư đi, lại bảo với người ngoài rằng tiểu thư đã được gả vào nhà họ Lã, e rằng sẽ không có bao nhiêu người dám công nhiên nhúng tay vào hoặc phản đối."

Phụng Phi lo lắng, nói, „Người có cách gì ứng phó với y?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Đương nhiên là lợi dụng Trương Tuyên, chỉ cần để cho y nói với Lã Bất Vi rằng tình lang của đại tiểu thư là một kẻ mà y khinh thường, lúc ấy y chỉ có thể đợi đại tiểu thư âm thầm rời khỏi ra tay mới đánh cướp, chúng ta mới có thời gian trốn chạy."

Phụng Phi thở phào, ngưng thần nhìn gã dò xét một chút, rồi mới buồn bã nói, „Con người của người thật lợi hại, lại không hề sợ Lã Bất Vi, lại rất giống với người ấy. Chao ôi! Giờ đây người ta không dựa vào người thì còn biết nhờ vả ai đây."

Hạng Thiếu Long biết nàng đã bình tĩnh trở lại, nói rằng, „Đại tiểu thư đang dựa vào tại hạ mà không tin tại hạ, tại hạ đã không thể lấy được lòng tin của đại tiểu thư, vậy thì ngày mai Thầm Lương này chỉ đành rời khỏi Lâm Tri, để tránh cái chết oan uổng."

Phụng Phi nhìn gã sững người một lúc rồi chép miệng, „Càng tiếp xúc với người, càng phát giác con người của người thật không đơn giản, thôi được! Chúng ta vào phòng rồi hãy nói tiếp."

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, lần này vừa cứng vừa mềm mới khiến người mỹ nữ ấy nhường bước.

Phụng Phi ngồi xuống bên cạnh gã, dịu giọng nói, „Người muốn ta cho người biết điều gì?"

Hạng Thiếu Long, nói, „Đại tiểu thư dám đến Lâm Tri, tức là đã có người che chở, dám hỏi người ấy là ai?"

Phụng Phi nói, „Quả thật là có người như thế, nhưng đây chưa phải là lúc thích hợp, ta chưa thể nói với người được!"

Hạng Thiếu Long không muốn ép người quá đáng, gật đầu nói, „Điều này không hề gì. Nhưng sau khi giải tán đoàn ca vũ, đại tiểu thư sắp xếp cho các vũ cơ khác như thế nào, còn đại tiểu thư sẽ đi đâu, về đâu?"

Phụng Phi do dự một lúc, thở dài, „Ta đã sắp xếp cho bọn họ, Thảm quản sự đừng để ý đến mặt này được không?"

Hạng Thiếu Long nói với vẻ không vui, „Không được. Xảy ra tình thế bất ổn như hiện nay, bởi vì bọn họ đều lo lắng cho vận mệnh tương lai của mình. Thảm Lương này làm sao có thể giúp cho đại tiểu thư bán đứng hạnh phúc của họ."

ánh mắt Phụng Phi lộ vẻ giận dữ, nhưng rồi nhanh chóng biến mất ngay, buồn bã mà rằng, „Tất cả cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Có rất nhiều chuyện không thể không thỏa hiệp. Nếu không phải ả nha đầu Đồng Thực Trinh tiết lộ chuyện ta thoát ần, thì tình thế tiến thoái lưỡng nan này không xuất hiện."

Hạng Thiếu Long nói, „Có lẽ đã trách lầm nhị tiểu thư. Theo tại hạ thấy Trương Tuyên đã tiết lộ tin này với Lã Bất Vi biết, rồi Lã Bất Vi lại đồn ra, lúc đó y có thể công nhiên đến cướp đoạt đại tiểu thư về nhà."

Phụng Phi lộ vẻ suy nghĩ, một lát sau thì nói với vẻ kiên quyết, „Nhưng ta đã hứa với người khác chuyện đó có liên quan đến bọn Thục Trinh, cho nên khó mà thay đổi được nữa. Mà người đó ta không thể đắc tội được."

Hạng Thiếu Long nói, „Trên đời này có chuyện gì mà không thay đổi được? Song chuyện cứ gác qua một bên, tiểu thư vẫn chưa trả lời tại hạ một vấn đề."

Phụng Phi hơi giận, nói, „Vấn đề đó nhất định phải trả lời hay sao? Chỉ cần người đưa ta an toàn rời khỏi Lâm Tri, sẽ có người dẫn ta đi, người lại có thể được tự do, lại được một món tiền lớn."

Hạng Thiếu Long phất áo đứng dậy, nói, „Nói cho cùng, đại tiểu thư vẫn không chịu tin tưởng tại hạ, giờ đây chỉ vì biết Điền Đan có liên quan, mà người đại tiểu thư bảo sẽ giúp chính là Điền Đan, cho nên mới lo lắng, thôi được, bắt đầu từ bây giờ, đừng hòng tại hạ bán mạng cho đại tiểu thư nữa."

Phụng Phi giật mình, vội vàng chụp lấy gã, rầu rĩ nói, „Quả thật không thể giấu được người điều gì cả, trời ơi! Người tốt cuộc người như thế nào, hãy ngồi xuống mà bàn bạc kỹ lưỡng được không?"

Hạng Thiếu Long cười nhạt, „Đó chỉ là suy đoán đơn giản, nếu như đến Lâm Tri, quả thật người ấy có thể giúp đại tiểu thư thì cần gì đến Thẩm Lương này nữa."

Phụng Phi áp mặt vào bộ ngực rắn chắc của gã, ngây ngất nói, „Nếu chẳng phải người biết rõ mối quan hệ giữa Điền Đan và Lã Bất Vi, làm sao suy đoán được như thế. Chuyện này nếu như chẳng phải Lã Bất Vi đã chính miệng đảm bảo Điền Đan sẽ chiếu cố cho ta, người ta cũng chẳng dám tới Lâm Tri. Nào ngờ Lã Bất Vi lại có lòng riêng."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Đừng quên rằng tại hạ đã từng đi theo Liêm đại tướng quân và Vô Ky công tử. Sao mà không rõ mối quan hệ giữa Lã

Bất Vi và Điền Đan cho được? Hai người này đều là hạng háo sắc. Mà người trong đoàn ca vũ của đại tiểu thư đều là những đóa hoa tuyệt sắc hiếm có, ai mà không nổi lòng tham muốn cho được? Thậm chí người đã hứa đưa đại tiểu thư, trừ phi thật sự là tình lang của đại tiểu thư, nói không chừng lại cũng lừa gạt đại tiểu thư mà thôi."

Phụng Phi lúng túng, ôm chặt lấy gã nói, „Vậy ta làm sao mới phải?"

Từ lúc biết kẻ đứng đằng sau Trương Tuyên là Lã Bất Vi, lòng tin và sự bình tĩnh vốn có của nàng không còn nữa.

Hạng Thiếu Long đỡ nàng dậy, bình thản nói, „Trước tiên hãy cho ta hay, ngoài Lã Bất Vi, còn có những kẻ nào muốn giành được đại tiểu thư?"

Phụng Phi ái ngại đứng dậy trước mặt gã, liếc gã bằng ánh mắt phức tạp, cười khổ nói, „Đương nhiên là những kẻ có chút vai vế, khi đến nước Tề, kẻ làm cho ta lo lắng nhất là Trọng Tôn Long, tuy y không phải là quan chức nhưng thế lực ở nước Tề không kém Điền Đan, kỳ nhân dị sĩ trong tay vô số, y là kẻ ủng hộ cho nhị hoàng tử Điền Kiện, đối đầu với Điền Đan, kẻ ủng hộ cho thái tử Điền Sinh. Khi ta ở Đại Lương, y đã đến tìm ta, bị ta dùng lời nghiêm chỉnh từ chối nên bực bội bỏ đi, lại đánh tiếng rằng nếu không giành được ta thì bất cứ kẻ nào cũng đừng mong có được."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Có phải là kẻ chuyên cho vay lãi cao Trọng Tôn Long hay không?"

Phụng Phi chẳng còn lấy làm lạ vì gã có tin tức nhanh nhạy, hiểu biết nhiều nữa, gật đầu nói, „Chính là kẻ này, nghe nói tài sản của y còn nhiều hơn tài sản của nhà họ Ô trước đây. ở các nước đều có tai mắt nanh vuốt và những kẻ thiếu nợ của y, cho nên ta mới lo lắng không yên."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy người không sợ đắc tội với Trọng Tôn Long là ai?"

Phụng Phi hạ giọng nói, „Người ấy gọi là Hàn Sấm, người chắc đã từng nghe tên của y."

Hạng Thiệu Long lạc giọng kêu, „Hàn Sấm?"

Phụng Phi ngạc nhiên lắm nói, „Người cũng biết kẻ này ư?"

Hạng Thiệu Long cố che đậy, „Tại hạ chỉ là đã từng nghe tên của người này, nhưng không ngờ là y, kẻ này nổi tiếng háo sắc, đại tiểu thư làm sao có thể tin tưởng ở y?"

Phụng Phi nói, „Y tuy háo sắc, nhưng bản thân cũng không tệ, ta nói quách cho người biết vậy, ta đã hứa là sẽ tặng bọn Thục Trinh cho y, để báo đáp công ơn tương trợ, giờ đây chẳng còn gì để giấu người cả!"

Hạng Thiệu Long nói, „Còn một chuyện nữa, đại tiểu thư rốt cuộc sẽ hoa lạc nhà ai?"

Phụng Phi trầm ngâm một lúc, đột nhiên gục vào lòng gã, ôm lấy đôi vai của gã dịu dàng nói, „Ta có thể cho người hay, nhưng người phải thề rằng không được cho bất cứ người nào biết!"

Hạng Thiệu Long giật mình, cố nén ý muốn ôm lại nàng, lập tức hạ lời thề.

Phụng Phi nói như mơ, „Người này rất nổi tiếng, gần đây đã làm cho sáu nước phía đông náo loạn!"

Hạng Thiệu Long nghe mà nổi da gà.“Chả lẽ Phụng Phi đến nước Tần tìm mình hay sao?"

Phụng Phi tiếp tục, „Người này chính là Hạng Thiệu Long là người sáu nước phía đông sợ nhất!"

Tuy biết nàng sẽ nói tên mình ra, Hạng Thiệu Long nén không được giật thót người nói, „Y có yêu đại tiểu thư không?"

Phụng Phi ngửa mặt ngạc nhiên nói, „Cớ gì người lại hỏi kỳ lạ đến thế?"

Hạng Thiếu Long trong lòng tỉnh ngộ, biết nàng vẫn còn giấu giếm, cố ý đưa ra một người để trả lời cho qua chuyện!

Một ý nghĩ lướt qua trong đầu, biết rằng ý trung nhân của nàng tuyệt không phải mình, nếu không Điền Mỹ Mỹ đã cho hay!

Nhưng người này rất có thể là người Tần. Chỉ cần Hạng Thiếu Long đưa nàng về Hàm Dương, nàng sẽ gặp lại tình lang của mình.

Mỉm cười nói, „Vậy tại hạ sẽ đưa tiểu thư đến Trung Mâu!"

Trong lòng đồng thời cũng hiểu được nàng cũng phải giữ bí mật, bởi vì nếu để lộ ra, nói không chừng cả tình lang của nàng cũng bị Lã Bất Vi giết chết.

Ngày trước nàng phụng lệnh của người nào đó để đến giết mình, đột nhiên lại thay đổi chủ ý. Nói không chừng cũng vì gặp được tình lang nên mới có ý quy ẩn.

Quả nhiên Phụng Phi nói, „Không, chàng bảo ta đến Hàm Dương chờ, người phải đưa ta đến Hàm Dương mới xong!"

Hạng Thiếu Long trong lòng bức bối, ôm nàng thật chặt rồi hôn ngẫu nghiêng lên đôi môi của nàng.

Phụng Phi cố gắng vùng vẫy, một lát sau mềm đi trước nụ hôn nóng bỏng của gã, tuy không nhiệt tình phản ứng, nhưng tóm lại cũng đã chấp nhận.

Rời khỏi đôi môi của nàng, nhìn khuôn mặt xinh xắn của nàng, Hạng Thiếu Long chép miệng, „Đây là sự trừng phạt đối với việc đại tiểu thư vẫn chưa hoàn toàn thẳng thắn. Song dù đại tiểu thư có căm ghét tại hạ thế nào, nhưng trước mắt chỉ có Thẩm Lương này đủ sức giúp đại tiểu thư thoát khỏi nanh vuốt của Trọng Tôn Long, tất cả những kẻ khác đều có lòng riêng cả!"

Phụng Phi ngã vào lòng gã nói, „Người chẳng phải là có lòng bất lương hay sao?"

Hạng Thiếu Long thấy nàng không phủ nhận rằng đã nói dối, trong lòng hơi có thiện cảm, ôm lấy đôi vai nàng nói, „Nếu tại hạ có lòng bất lương, thì giờ đây phải là lúc xua quân tiến tới, cướp đoạt ngọc thể của đại tiểu thư. Hãy suy nghĩ kỹ đi!"

Nói xong thì nghênh ngang bỏ đi.

Từ khi bị Lý Mục đánh cho tơi bời, tất cả những nỗi buồn đều biến mất sau cái hôn dài vừa rồi!

Gã đã khôi phục được hào tình tráng sĩ của Đồng mã si trước kia. Chỉ là lần này ngoài Tiêu Nguyệt Đàm, gã chỉ có thanh kiếm bên hông. Mà thanh kiếm này lại không thể mang theo người nếu không đã bị nhận ra. Từ khắc này gã quyết định sẽ đùa với Lã Bất Vi và Điền Đan thêm một trận nữa. Dù thế nào gã cũng phải giúp những nữ tử bị nam nhân áp bức đạt thành ước nguyện của mình. Như thế sống mới có ý nghĩa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 247: Cổ Thành Lâm Tri

Q

uân chủ khai quốc của nước Tề là Lữ Thượng, Châu Võ vương Diệt Tụ, lập nên triều Tây Châu, phong Lữ Thượng ở Tề, gọi là Khang Thái Công, dựng kinh đô tại Doanh Khâu, sau đó đổi thành Lâm Tri.

Trải qua thời kỳ Tây Châu, Đông Châu, nước Tề đều là nước lớn, công thương nghiệp phát triển, lại có cái lợi muối biển, nên thế nước thịnh vượng.

Song nước Tề sở dĩ có thể bá chủ thời Xuân thu, nguyên nhân chủ yếu là sau khi Tề hoàn công kế vị để cho Quản Trọng làm tướng quốc, tiến hành cải cách như Thương ường ở nước Tần, làm cho sức nước tăng lên, một bước trở thành một nước giàu mạnh.

Một nguyên nhân khác là đã diệt trừ được bọn Lai Di phá rối ở biên giới.

Từ thời Thái Công dựng nước, người Lai Di chiếm đến hơn nửa đường biển của người nước Tề, gây nhiều khó khăn cho người Tề, sau đó hai bên cứ đánh cứ hòa, cho đến năm 567 trước công nguyên, người Tề mới tiêu diệt được người Lai Di.

Từ đó đường biên giới của nước Tề kéo dài ra, quốc khố tăng lên quá nửa, trở thành một nước giáp biển.

Người Tề trước nay nổi tiếng ngang ngược, không những bức hiếp láng giềng là Lỗ, mà còn gồm thâu các nước nhỏ xung quanh, lại còn kiểm chế nước Sở ở phía nam, vì thế ra đời Điều ước Chiêu Lăng, buộc nước Sở dừng tay ở nước Trịnh.

Người Sở vì bị người Tề chặn đường không thể lên đến phía bắc đành mở rộng sang phía đông nam, người Tề đành chịu.

Điều ước Chiêu Lăng đánh dấu đỉnh cao trong bá nghiệp của người Tề, cũng là đỉnh cao trong sự nghiệp của Tề Hoàn Công và Quảng Trọng.

Sau khi hai người này chết đi, ngũ công tử tranh vị, nước Tề mất thế, mới đến lượt các nước khác lên làm lãnh tụ.

Trong thời kỳ Chiến Quốc, người Tề dùng Tôn Tấn, làm theo kế vây Ngụy cứu Triệu của y, đánh thẳng tới Đại Lương, năm sau quân Ngụy đại bại trong tay người Tề ở Mã Lăng, giúp cho nước Tề thay nước Ngụy trở thành lãnh tụ của các nước phía đông, vua của tam Tấn cũng phải đến triều cống cho nước Tề.

Dã tâm của người Tề lại nổi lên, nhân lúc nước Yên có nội loạn mà khởi binh đánh vào, chiếm kinh đô của nước Yên đến ba năm mới rút quân. Một thành tích như thế cả người Tần cũng chưa có được.

Còn nước Sở từ thịnh chuyển sang suy. Tam Tấn bị phân liệt, Tề, Tần lần lượt trở thành hai thế lực lớn nhất của phía đông và tây.

Trong lúc người Tề uy phong tám mặt, đánh đông phạt tây, quốc lực hao phí, người Yên vốn có thù sâu tợ biển đối với người Tề, nắm đúng cơ hội, liên kết với Tần, Sở và tam Tấn phạt Tề.

Tướng nước Yên là Nhạc Nghị đánh vào đến Lâm Tri, trả mỗi thù ba mươi năm trước, cướp sạch sành sanh, may mà có Điền Đan xoay chuyển đánh đuổi Yên quân, nếu không nước Tề đã sớm diệt vong.

Song nước Tề đã trở thành như một quả bóng xì hơi, từ thịnh chuyển sang suy.

Khi Hạng Thiếu Long đến Lâm Tri, đó là chuyện của ba mươi năm về trước, thế lực của Điền Đan cũng không còn như xưa nữa.

Thành Lâm Tri được dựng bên bờ tây của Truy Hạ, diện tích khoảng hơn sáu mươi dặm vuông.

Kiến trúc trong thành hùng vĩ, cá con đường giao thông đều lấy cung điện phía bắc thành là trung tâm, tông miếu, quan thuộc, và nhà ở của các quan đều tập trung ở các cung điện gần đó, các con đường trong thành đều có cây cổ thụ mọc nối tiếp nhau.

Tuy đã trải qua chiến lửa, nhưng lúc này Lâm Tri là một nơi thịnh vượng, dân số đông đúc, rõ ràng rất phồn vinh.

Khi đoàn thuyền cập bến ở thành đông, hầu như các quan viên ở Lâm Tri đều đến, đón chào đệ nhất danh cơ Phụng Phi.

Trong tiếng nhạc đón chào, Phụng Phi được Tiểu Bình nhi đỡ bước xuống bờ, nhìn dáng vẻ và khuôn mặt của nàng, người Tề ai nấy khen thầm.

Tiếp theo là bọn mười hai danh cơ do Đồng Thục Trinh đứng đầu, cũng khiến cho người ta nhìn không chớp mắt.

Hạng Thiếu Long đã sớm thấy trong số những kẻ ra đón có cả Điền Đan, nên vội vàng lẫn vào trong đám gia tướng.

Hạng Thiếu Long mặc bộ y phục bằng vải thô của bọn hạ nhân, ở ngoài có choàng tấm áo da dê, ở eo buộc chặt sợi dây vải, khiến cho eo của gã nhỏ lại, trông giống như một người to bụng.

Bọn người quyền quý đi đón ở trên bờ, ai nấy đều mặc áo ấm bằng da lươn, da báo, ở ngoài có phủ áo choàng.

Nhờ bàn tay khéo léo của Tiêu Nguyệt Đàm, da mặt của gã trở nên đen hơn, tuổi cũng già đi khoảng mười năm, khi Hạng Thiếu Long nhìn mình trong kiếng đồng, cũng khó mà liên tưởng đến hình dạng anh tuần trước đây nữa.

Tiêu Nguyệt Đàm và Phụng Phi là tốp người xuống thuyền đầu tiên, đang hàn huyên cùng những người đi đón.

Vì tuyết vẫn còn rơi, cho nên Phụng Phi lập tức lên xe ngựa, được quân Tề dẫn đường, tiến thẳng vào thành.

Hạng Thiếu Long không dám cưỡi ngựa, chui vào trong xe của Tiêu Nguyệt Đàm cười nói, „Xem ra huynh được tôn trọng ở đây!, Tiêu Nguyệt Đàm khiêm tốn mấy câu rồi mới nói, „Vừa rồi ta rất để ý đến Điền Đan, nhưng y ngoài Phụng Phi ra, không hề ngó đến mặt người nào, tướng mạo của y già hơn lần trước nhiều!"

Xe ngựa lăn bánh, chậm chạp tiến vào thành.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Thành này có tám cửa, nối liền hai con đường lớn ở phía đông và tây, rất dễ nhớ!"

Hạng Thiếu Long ngó ra ngoài cửa, nhủ thầm cuối cùng cũng đã đến Lâm Tri, hy vọng có thể sống mà rời khỏi nơi đây!

Trong gió tuyết người đi đường không nhiều, ai nấy cũng vội vàng nhưng cũng đưa ánh mắt về phía đoàn xe.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Nơi giao nhau giữa hai con đường lớn đông tây và nam bắc gọi là Tiểu lâm Tri, là nơi náo nhiệt nhất, người đến Lâm Tri phải thăm chỗ này đêm nay ta sẽ dẫn huynh đến đó!“ Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Tại hạ không nên lộ diện như thế!"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Huynh càng giữ kẽ thì càng khiến cho kẻ khác sinh nghi, dù cho người ngoài không biết, nhưng Trương Tuyên và thủ hạ của y

rốt cuộc rồi cũng sẽ có người nghi ngờ!"

Hạng Thiệu Long chỉ đành nghi ngờ nói, „Vậy cứ y theo lời của huynh!"

Từ sau khi Tiêu Nguyệt Đàm biết kẻ đứng sau lưng Trương Tuyên là Lã Bất Vi trong lòng mừng lắm, lúc này càng hoan hỷ hơn, chỉ vào những ngôi nhà lớn bên đường nói, „Đây là phủ đệ của những nhà giàu, phòng ốc vô số, mái ngói tường trắng, cách xa so với kiểu nhà đơn giản trong ngõ hẻm của dân thường."

Hạng Thiệu Long để ý nhìn, thấy con đường rộng khoảng hai trượng, bốn chiếc xe ngựa có thể đi qua, hai bên đều có cửa tiệm.

Trong những ngõ nhỏ cũng có nhà cửa, nhưng xe ngựa không thể vào được.

Đường phố trong thành rất ngay ngắn, nhà cửa rất đẹp đẽ, không hổ là kinh đô của một nước lớn.

Bỗng nhiên gã có cảm giác không tin tưởng về chuyến đi này, Hạng Thiệu Long nhớ đến Tắc Hạ kiếm thành Tào Thu Đạo, hỏi rằng, „Tắc hạ học cung nằm ở đâu?"

Tiêu Nguyệt Đàm vui vẻ nói, „Nằm ở ngoài Tắc môn ở thành tây, đó là một tòa nhà rất tráng lệ, người đến đó dạy học được gọi là Tắc hạ tiên sinh, môn đồ được gọi là Tắc hạ học sĩ, dân số hơn mấy ngàn người!"

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Ta đã từng được mời đến đó để dạy âm nhạc và y thuật cho nên mới được tôn kính như vương hầu!"

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Trâu Diễn phải chăng ở nơi ấy?"

Tiêu Nguyệt Đàm nhú mày nói, „Điều này thì ta không rõ lắm!"

Hạng Thiệu Long đột nhiên nhớ lại Thiện Nhu, nếu tìm được nàng thì tốt quá.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Có thể trở thành Tắc hạ tiên sinh là điều không dễ những người đặc biệt đều được gọi là thượng đại phu, có thể không cầm quyền mà được luận chính, Trâu Diễn là một trong số ấy, để ta thăm dò rồi cho huynh biết đáp án!"

Hạng Thiệu Long hỏi, „Vậy Tào Thu Đạo là người như thế nào?"

Tiêu Nguyệt Đàm lộ vẻ tôn kính nhưng lại thì thầm, „Người này ở nước Tề có địa vị cao, là sư phó của Tề vương, công khanh đại thần gặp y phải dập đầu thỉnh an. ở một mình tại một gian nhà ngoài Tắc hạ học cung, sống cuộc sống đạm bạc, năm nay khoảng năm mươi tuổi, nhưng trông chỉ khoảng ba mươi, người bình thường muốn gặp y không dễ!"

Hạng Thiệu Long vốn muốn đến chỗ của Tào Thu Đạo hỏi hành tung của Thiệu Nhu, giờ đây nghe thế chỉ đành bỏ đi ý nghĩ này.

Tiêu Nguyệt Đàm tiếp tục nói, „Kiếm thuật của người này đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, gần đây ít động thủ với ai, cũng bởi vì ít có kẻ dám khiêu chiến!"

Hạng Thiệu Long nói, „Trước đây đã có nhiều người thường khiêu chiến với Tào Thu Đạo hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ai đánh bị được y, thì được gọi là Tắc hạ thánh kiếm, lập tức danh lừng thiên hạ. Song kiếm của người này rất vô tình, kẻ đánh bại không chết thì bị thương, cho nên giờ đây không ai dám tỷ thí!"

Hạng Thiệu Long nhủ thầm nếu có thanh Bách Chiến bảo đao trong tay, lại không sợ lộ thân phận, thì sẽ thử xem kiếm pháp của y lợi hại đến mức nào. Đương nhiên gã chỉ muốn tỷ thí, chứ không muốn liều chết.

Lúc này đoàn xe ngựa đã đến nơi chuyên dùng để đón tiếp khách quý. Hạng Thiệu Long biết đây là lúc mình phải làm việc vội vàng xuống xe cùng

Trương Tuyền căn dặn sắp xếp bọn hạ nhân làm việc. Bận rộn cả nửa ngày, đến khi mọi chuyện ổn thỏa thì Phụng Phi vào hoàng cung dự yến.

Điền Đan thân chinh đến đón Phụng Phi, Tiêu Nguyệt Đàm cũng được đi theo.

Hạng Thiếu Long cố ý xuất hiện trước mặt Điền Đan và hai tên bảo tiêu của y là Lưu Trung Hạ và Lưu Trung Thành nhưng cả ba người đều không thèm để ý đến một kẻ hạ nhân như gã.

Sau khi đưa Phụng Phi đi, Hạng Thiếu Long trong lòng thoải mái. Ngay cả một kẻ thông minh lợi hại như Điền Đan mà cũng không nhận ra, thì gã không còn lo lắng điều gì nữa.

Ăn cơm tối xong, bọn Đồng Thực Trinh y theo lời căn dặn của Phụng Phi, luyện tập ca vũ ở đại sảnh, còn gã thì đến đông viện tìm Trương Tuyền, sau khi khóa cửa, Hạng Thiếu Long nói, „Ta vừa nhận được một tin tức rất quý báu, nếu như Trương huynh chịu đưa tiền cọc, tiểu đệ sẽ báo lại như thật!"

Trương Tuyền vui mừng nói, „Rất tốt! Nhưng chủ của tại hạ vẫn chưa đến đây, tiền cọc có thể muộn vài ngày, nhưng Thâm huynh trước tiên có thể tiết lộ chút ít!"

Hạng Thiếu Long giả vờ bí hiểm nói, „Té ra người hứa chịu giúp cho đại tiểu thư chính là tể tướng của nước Tề, điền đan, kẻ này quyền thế nghiêng ngả nước Tề, không dễ chạm tới!"

Trương Tuyền thật ra đã sớm có đáp án, nhưng chẳng qua là muốn thử sự trung thành của gã, nghe gã nói thế thì đương nhiên không lấy làm lạ, bình thản trả lời, „Chuyện này ta đã có tính toán, không cần sợ y!“ Hạng Thiếu Long thấy y ra vẻ như thế, trong lòng buồn cười lắm nói, „Song đối thủ của chủ nhân chúng ta ngoài Điền Đan còn có một nhân vật không thể coi thường, tên là Trọng Tôn Long, Trương huynh có biết không?"

Trương Tuyền biến sắc nói, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long thêm mắm dặm muối, „Tiểu thư đã nói với ta như thế. Trương huynh chắc biết khi ở Đại Lương, Trọng Tôn Long đã từng tìm đến tiểu thư, buộc tiểu thư phải gả cho y, nhưng bị từ chối, y còn đánh tiếng rằng phải giành cho được tiểu thư!"

Trương Tuyền đương nhiên biết chuyện này, không còn dám nghi ngờ tin tức của Hạng Thiếu Long nữa, nhíu mày nói, „Tin này rất quan trọng, cần phải sớm thông báo cho chủ nhân!"

Rồi lại thở hắt ra, „Kẻ này là một con quỷ hút máu cho vay lãi cao, lòng dạ độc ác, cả công khanh đại thần cũng không dám đắc tội với y. Điều đáng lo là thủ hạ của y nhân tài vô số, rất khó ứng phó!"

Trương Tuyền trầm ngâm một lát sau mới nói, „Thẩm huynh rất có năng lực, kiếm được nhiều tin tức hữu dụng như thế, không biết có điều tra được tình nhân của đại tiểu thư là ai không?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Ta tin tưởng Trương huynh nên mới tiết lộ chút ít, còn những chuyện khác, Trương huynh là người sáng suốt, xin thứ cho tại hạ không thể nói ra!"

Trương Tuyền chẳng còn cách nào khác chép miệng, „Chúng ta tốt nhất chân thành hợp tác, nếu không một khi thất bại, không những không hoàn thành được nhiệm vụ của chủ nhân giao cho, mà sẽ chết không toàn thân. Ta thà đắc tội với Tề vương còn hơn đắc tội với Trọng Tôn Long!"

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Trương Tuyền mở cửa ra nhìn, thấy ngoài cửa có hơn mười tên gia tướng bảo tìm Thẩm quản sự.

Hạng Thiếu Long bước ra cửa, kẻ đi đầu là người đã sống cùng phòng với gã, Lôi Xung Nhi tên này nói, „Chúng tôi rảnh rồi, muốn đi dạo chơi, mong quản sự cho phép!"

Hạng Thiếu Long nhìn ánh mắt mong đợi của bọn họ biết rằng nếu không chấp nhận thì sẽ gây bất mãn mỉm cười nói, „Ta nào ngăn trở các vị tìm vui, nhưng nhớ rằng đừng sinh sự, sáng ngày mai nhất định phải quay về!"

Cả bọn mừng rỡ, vui vẻ bỏ đi!

Trương Tuyên đứng một bên nói, „Sao huynh lại chấp nhận cho bọn chúng, Trọng Tôn Long đang dòm ngó, nói không chừng sẽ trút giận vào chúng!“ Hạng Thiếu Long thở dài, „Lúc này lo lắng cũng bằng thừa. Song trước khi đại tiểu thư biểu diễn, Trọng Tôn Long sẽ không gây chuyện. Dù sao y cũng phải nể mặt Tề vương và Điền Đan!"

Trương Tuyên nói, „Tề vương già đến nỗi hồ đồ rõ ràng đã lập đại hoàng tử là Điền Sinh làm thái tử, nhưng chỉ vì một chuyện nhỏ mà y bị phế đi, khiến cho lòng người hoang mang. Giờ đây Trọng Tôn Long đang cố gắng đề cử nhị thái tử Điền Kiện làm thái tử, chống đối với Điền Đan. Lần này đại tiểu thư được mời đến chúc thọ cho Tề vương chính là chủ đoạn lấy lòng Tề vương của Điền Đan, nói không chừng Trọng Tôn Long sẽ phá hoại!“ Hạng Thiếu Long lần đầu tiên nghe được chuyện này, nhất thời cảm thấy bất ổn, vội vàng cáo lui.

Ra đến cửa lớn hỏi hướng đi của bọn Lôi Xung Nhi, vội vàng đuổi theo.

Gã cảm thấy mình đang bị lôi kéo vào một cuộc tranh đấu nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 248: Ra Oai Xứ Tề

H

ạng Thiều Long bước vội trên đường càng lúc càng đến gần khu Tiểu Lâm Tri, người đi đường càng nhiều, đèn đuốc sáng trưng hoa tuyết vẫn cứ đổ xuống.

Người đi đường túm năm tụm ba khẩu âm của các nơi đều có xem ra có lẽ đó là những người hâm mộ tiếng tăm của tam đại danh cơ từ các nước khác đến. Ngược lại dân cư trong thành thì lại chiếm số ít.

Đang định tìm bọn Lôi Xung Nhi, có người dừng vẫy tay với gã bên kia. Hóa ra đó là Phí Thuần và năm tên phu đánh xe.

Hạng Thiều Long chờ mấy chiếc xe ngựa chạy qua mới băng qua đường nói, „Những người khác đâu?"

Phí Thuần nói, „Đã đi dạo! Chúng tôi đang tìm nơi uống rượu, Thầm quản sự cũng cùng đi chứ."

Hạng Thiều Long nói, „Có biết bọn chúng đi đâu không?"

Một người cười rằng, „Chỗ mắc tiền đương nhiên không có phần bọn chúng. Thầm quản sự chỉ cần đến nơi nào tồi tàn nhất đảm bảo có thể tìm được."

Bọn Phí Thuần cười ầm lên.

Hạng Thiều Long thấy bọn họ đang có hứng, lại thấy bốn bên không có người khả nghi, không nỡ làm cụt hứng bọn chúng kéo qua một bên rồi nói, „Sự việc thay đổi, Trương phó quản sự cho ta hay đại tiểu thư đã đắc tội với một người có thể lực ở đây, e rằng tuy không dám đụng đến đại tiểu thư,

nhưng sẽ ra tay với bọn hạ nhân chúng ta, cho nên các người sau khi chơi bời phải lập tức quay về ngay."

Bọn Phí Thuần biến sắc, gật đầu.

Hạng Thiếu Long vội vàng đi tìm bọn Lô Xung Nhi, đi được một đoạn đều thấy những tiểu lâu đẹp đẽ, thăm nghĩ thăm nghĩ nếu không có chút ít ngân lượng thì khó mà vào đây được, trừ phi đi vào những ngõ hẹp, thì mới có thể tìm được bọn chúng.

Bất đồ trong lòng sinh ra hối hận, gã rốt cuộc vẫn thiếu kinh nghiệm của một người quản lý, bởi vì gã không coi bọn chúng là hạ nhân cho nên chỉ mong có thể giúp cho bọn chúng vui vẻ.

Trong tình thế này quả thật không tiện cho bọn chúng ra ngoài.

Điều lo lắng của gã đã không phải không có căn cứ.

Trọng Tôn Long vốn đã chuyển then thành giận sẽ không bỏ qua cơ hội làm khó Phụng Phi.

Giả sử vừa mới đến Lâm Tri mà đã xảy ra chuyện, ai còn có lòng tin vào một tân quản sự như gã? Mà trên người gã giờ này chỉ có thanh truy thủ, nên khi động thủ chắc chắn sẽ bị thua thiệt.

Khi lòng đang lửa đốt, chỉ thấy trước một thanh lâu có đám đông đang thì thăm chỉ trở.

Hạng Thiếu Long lòng chùng xuống, bước về phía trước, hỏi một người, „Xảy ra chuyện gì?"

Người ấy nói với giọng mỉa mai, „Nợ ngân lượng của Trọng Tôn gia mà lại dám đến thanh lâu, chắc không biết chữ tử viết thế nào. Bị người ta kéo đi như một lũ chó, thật đáng hổ thẹn."

Hạng Thiệu Long thầm kêu không xong, hỏi bề ngoài của bọn người bị dẫn đi như thế nào, khẳng định là Lôi Xung Nhi, nói, „Những người ấy là bạn của tại hạ, giờ đây chỉ đành đem tiền chuộc thân cho bọn họ, xin hỏi phủ đệ của Trọng Tôn gia ở đâu?"

Nào ngờ người ấy biến sắc, không dám trả lời gã, tản ra hết, chỉ còn mình gã đứng trơ tại chỗ.

Vừa lúc ấy có một người từ trong thanh lâu bước ra, Hạng Thiệu Long kéo lại, nói, „Huynh đài..."

Người ấy giật mình, nói, „Đừng cho phu nhân ta hay."

Hạng Thiệu Long nào còn lòng dạ để cười, nói, „Huynh đài đã hiểu nhầm, tại hạ chỉ muốn hỏi đường."

Người ấy định thần lại nhìn, mới biết không phải người quen, nói, „Làm ta suýt chết ngất, hỏi đường thì đừng kéo áo người ta chứ!“ Hạng Thiệu Long thấy y tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu quần áo sang trọng, tướng mạo không tệ, rõ ràng là con em nhà giàu có, nhưng lại nhát gan như thế, nói, „Tại hạ chỉ muốn tìm phủ đệ của Trọng Tôn đại gia, tiểu đệ là bà con xa của ngài, đến đây để thăm hỏi."

Người ấy thở phào, nói, „Trọng Tôn phủ nằm ở đường phía nam, xéo với nhà của tại hạ, để tại hạ đưa huynh đài một đoạn. Tại hạ cũng phải về nhà."

Hạng Thiệu Long thầm vui vì đã gặp được một người dễ gần, thiện cảm đối với y tăng lên, đi cùng y bước qua con đường đối diện.

ở ngoài tửu quán có một chiếc xe ngựa, khi hai người bước tới, một tên đánh xe từ trong khoang chui ra, ngồi vào vị Người ấy đặc ý nói, „Ta dừng xe ngựa ở đây, sẽ không ai biết ta đến thanh lâu. Vẫn chưa biết cao danh quý tách của huynh đài?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ta tên Thẩm Lương, còn huynh đài?"

Người ấy nói, „Ta tên Giải Tử Nguyên, nào lên xe!"

Xe ngựa lăn bánh, Giải Tử Nguyên ngồi xuống, khen, „Làn da của Lan Lan thật mịn màng, lại hiểu được lòng người, chỉ tiếc là không thể qua đêm ở đây."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh trở lại, vừa tính toán làm thế nào để đòi người ở chỗ của Trọng Tôn Long, vừa thuận miệng trả lời, „Quý phu nhân xấu lắm hay sao?"

Giải Tử Nguyên như cố cãi, „Đương nhiên không phải! Lan Lan tuy đẹp, nhưng kém xa nàng lắm!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy tò mò, nói, „Vậy Giải huynh cố gì phải ra ngoài tìm hoa ghẹo cỏ?"

Giải Tử Nguyên buồn bã nói, „Đừng bảo rằng ta thấy trăng quên đèn, sự thật ta càng nhìn càng yêu nàng, nhưng cũng càng sợ nàng. Mỗi khi tranh cãi chuyện gì, mẫu thân đều giúp nàng chứ không giúp ta, bởi vì nàng sinh cho mẫu thân hai đứa cháu."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thông cảm, „Sở dĩ huynh đài ra ngoài có lẽ là muốn thưởng thức thứ quý phu nhân thiếu!

Giải Tử Nguyên vỗ đùi nói, „Vẫn là Thẩm huynh hiểu ta, Thẩm huynh có thể giúp cho ta một chuyện không?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Tại hạ làm sao giúp huynh?"

Giải Tử Nguyên ghé sát tai gã, thì thầm, „Huynh có thể giả vờ bảo rằng là người bạn đã lâu không gặp của ta, từ xa đến thăm ta, cho nên ta phải tiếp

đãi. Nếu thế ta có thể ra ngoài lâu hơn một chút. Ta tự nhiên sẽ không bạc đãi huynh, chi tiêu của Thầm huynh hãy cứ giao cho tiểu đệ."

Hạng Thiệu Long không biết nên bực hay nên buồn cười, nói, „Mấy hôm nay tại hạ rất bận, e rằng không thể đến quý phủ được."

Giải Tử Nguyên cố van nài, „Chỉ tốn một ít thời gian là được, đêm mai được không? Sau giờ thân tại hạ sẽ ở nhà đợi đại giá của Thầm huynh."

Hạng Thiệu Long chỉ đành nói, „Ta sẽ ráng tranh thủ thời gian."

Giải Tử Nguyên cả mừng nói, „Thầm huynh quả đúng là bạn bè. Nói ra e rằng huynh không chịu tin. Giải Tử Nguyên này đầu sao cũng là một vị tư đồ đại phu, nhưng không có ai dám theo ta đến thanh lâu, dù cho có mỹ nhân ở cùng, mà chỉ một mình uống rượu thì quả thật là mất hứng, giờ đây có Thầm huynh đi cùng là tốt lắm."

Hạng Thiệu Long thầm kêu mình có mắt mà không nhận ra Thái sơn, té ra kẻ này là trọng thần của nước Tề, nhưng lại không làm ra vẻ, lời nói chân thành, khiến cho người ta vừa nhìn đã ưa thích y, cười nói, „Bằng hữu của huynh đài có lẽ sợ tôn phu nhân."

Giải Tử Nguyên hạ giọng nói, „Bị đánh đến nỗi phải kinh sợ."

Khi Hạng Thiệu Long đang ngạc nhiên, đại hán đang đánh xe xoay người lại kêu, „Đại thiếu gia! Sắp đến phủ đệ của Trọng Tôn gia."

Giải Tử Nguyên hạ giọng nói, „Giải Quyền giờ đây là người duy nhất trung thành với tại hạ."

Nói xong rồi quay ra bảo với Giải Quyền, „Đưa Thầm gia vào xong, chúng ta sẽ về nhà."

Rồi nắm lấy tay Hạng Thiếu Long, nói, „Xin thứ cho tiểu đệ tuy đưa Thầm huynh đến đây, nhưng không thể đợi lâu, bởi vì tại hạ phải về nhà trước giờ hẹn, nếu làm cho nàng tức giận, tiểu đệ sẽ gặp họa."

Xe ngựa dừng lại trước một tòa phủ đệ rộng lớn, tiếp theo Giải Quyền báo tên của Giải Tử Nguyên cho bọn võ sĩ canh cửa, lập tức cửa lớn mở ra.

Hạng Thiếu Long nhìn mà trố mắt, nén không được, nói, „Giải huynh hình như rất thân quen với Trọng Tôn gia."

Giải Tử Nguyên cười rằng, „Cũng cho là có chút quan hệ."

Rồi lại chép miệng, „Người và người phải có cơ duyên với nhau, nếu không thì làm sao vừa mới gặp Thầm huynh trong lòng tại hạ đã ưa thích, biết Thầm huynh là người đáng để làm bạn. Ngày mai nhớ đến."

Rồi lại chỉ trỏ địa điểm trong phủ.

Xe ngựa dừng lại ở trước một bậc tam cấp, một gã đại hán bước tới, cung kính nói, „Tiểu nhân Bảo Quang mời đại nhân, xuống xe."

Giải Tử Nguyên nói, „Bốn quan chỉ là đưa..."

Hạng Thiếu Long vội vàng ghé tai y nói, „Ta không phải là thân thích của y."

Giải Tử Nguyên sững người một lúc rồi mới nói tiếp, „Vị hảo bằng hữu Thầm Lương của bốn quan đến bái kiến Trọng Tôn gia. Trọng Tôn gia có ở nhà không?"

Bảo Quang hơi ngạc nhiên, „Thì ra là Thầm gia, đại gia đang tiếp kiến quý khách đến từ nước Sở. Tiểu nhân sẽ vào thông báo, không biết Thầm gia muốn tiểu nhân báo cáo với đại gia như thế nào."

Hạng Thiếu Long không muốn Giải Tử Nguyên biết được truyện của mình, trước tiên quay sang y nói, „Không cản trở Giải huynh nữa, ngày mai tại hạ sẽ nhất định sẽ đến."

Nói xong bước xuống xe nhìn Giải Tử Nguyên ra ngoài.

Khi Giải Tử Nguyên rời khỏi, lại còn đưa tay vẫy không hề khó chịu vì Hạng Thiếu Long đã từng nói dối với y.

Tòa kiến trúc chính trong Trọng Tôn phủ là một tứ hợp viện sang trọng, được xây trên chân kiềng bằng đá trắng, ở cửa chính là một tòa môn lâu điêu khắc.

ở trên môn lâu có treo tấm biển lớn đề ba chữ, „Trọng Tôn phủ."

Hai bên tòa nhà chính là những biệt viện, ở phía sau nhà là một hoa viên lớn, phía trong lại có nhiều lầu các, Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn quanh, thấy những tòa lầu các này đều bị tường canh bao vây quanh, trong mưa tuyết, mấy chục ngọn đèn lồng hình bát giác treo ở trước căn nhà chính vẫn sáng như ban ngày, bên cạnh là một cỗ xe ngựa, ngựa thì đã được dắt đi, chắc cỗ xe này là của khách từ nước Sở.

Bảo Quang thấy gã thần thái ung dung, trông có khí thế lắm, không dám ngạo mạn, nói, „Mời Thâm gia bước vào trước để tránh gió tuyết rồi hãy nói."

Hạng Thiếu Long gật đầu theo y bước lên bậc tam cấp.

Trọng Tôn Long không hổ là kẻ giàu nổi tiếng trong thiên hạ, chất liệu làm nên tòa nhà rất quý giá, các cột kèo đều là cây nam mộc, phi đảm, trên vách thì được điêu khắc trông rất tinh tế.

Bước vào trong, Hạng Thiếu Long mới nói, „Mong Bảo huynh thông báo với Trọng Tôn đại gia rằng tại hạ vì chuyện của Phụng Phi mà đến đây."

Bảo Quang ngạc nhiên lắm, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ngần ngừ một lát rồi mới bước vào trong sảnh báo cáo.

Hạng Thiệu Long bình tĩnh chờ đợi.

Nếu Trọng Tôn Long không chịu gặp gã, thì làm thế nào đây?

Dùng võ thì có nghĩa là đâm đầu vào rọ.

Song gã lại rất chắc chắn rằng bởi vì Trọng Tôn Long nếu quả thật say mê Phụng Phi, không đến Hoàng Hà thì lòng không dứt bỏ, cho nên sẽ phải tìm hiểu tại sao gã đến đây.

Đợi một hồi, Bảo Quang quay lại nói, „Đại gia mời Thảm huynh vào."

Hạng Thiệu Long thấy thuận lợi như thế, ngược lại cảm thấy ngạc nhiên, song lúc này không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, vội vàng đứng dậy theo Bảo Quang vào trong.

Bảo Quang hạ giọng nói, „Đại gia biết Thảm gia là bằng hữu của Giải đại nhân nên mới chịu tiếp kiến."

Hạng Thiệu Long biết y đã giúp mình, nên vội vàng đáp tạ.

Qua một ngõ nhỏ rải đá mới đến cổng lớn của một đại đường, bốn tên võ sĩ đứng hai bên giữ cửa.

Bảo Quang dừng lại, nói lớn, „Thảm gia đến!"

Hạng Thiệu Long thấy không khí long trọng thế này, trong lòng cũng hơi lo, nhưng đây không phải là lúc lâm trận thối lui Hít sâu một hơi, bước qua ngạch cửa, chỉ thấy một căn đại sảnh sang trọng cao nhã, một bức rèm bằng lụa chia ngang căn đại sảnh ra thành hai phía nam bắc, vật dụng trong căn sảnh đều làm bằng loại gỗ tốt. Thấp thoáng có hai người đang ngồi, nô tỳ

hầu hạ ở hai bên, ngoài ra còn có hai tốp võ sĩ đứng sau lưng người ấy, rõ ràng thân phận của những người khách này không hề tầm thường.

Hạng Thiếu Long theo sự chỉ dẫn của Bảo Quang, bước qua tấm rèm che, trước tiên gặp một đại hán mặc cẩm y, thân hình gầy gò, tuổi khoảng bốn mươi, đang nhìn mình lom lom.

Khi Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn sang người kia lập tức sợ đến hồn phi phách tán, suýt tý nữa co giò bỏ chạy.

Kẻ ấy chính là Lý Viên.

Lúc này điều gã hối hận nhất chính là đã quên bỏ hạt quả của Tiêu Nguyệt Đàm vào dưới lưỡi, để khi nói chuyện không bị Lý Viên nhận ra giọng.

Khi mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, Lý Viên lập tức hơi giật mình, mặt lộ vẻ bất ngờ không thể dấu được.

Một là vì Hạng Thiếu Long đến đây để đàm phán với Trọng Tôn Long cho nên khí độ và bộ pháp không thể nào che dấu được, hai là vì không có người khác phân tán sự chú ý của y, ba là Lý Viên thân thuộc với gã hơn bọn Điền Đan.

Cho nên vừa nhìn thấy đã nhận ra.

Khi Hạng Thiếu Long thầm kêu mạng ta đã xong, Lý Viên nháy mắt với gã, khiến cho gã có một chút hy vọng.

Luận về tính cách Long Dương quân có lẽ thuần lương hơn Lý Viên nhiều song chuyện đời thường bất ngờ.

Lúc này Trọng Tôn Long đang ngồi dựa vào chiếc đệm mềm, phía sau là hai mỹ nữ xinh đẹp đang xoa bóp cho y.

Trọng Tôn Long nheo mắt nói, „Mời ngồi!”

Hạng Thiếu Long thi lễ rồi ngồi xuống trước hai người, nghĩ bụng té ra Trọng Tôn Long là thế này đây. Chả trách Phụng Phi chẳng ưa thích y.

Trọng Tôn Long bất ngờ cười, nói, „Lý tương quốc có lẽ biết bốn nhân vì sao lập tức tiếp kiến một người vô danh, lại chấp nhận cho y ngồi đối diện."

Hạng Thiếu Long lúc đầu còn tưởng Trọng Tôn Long đang nói với mình, té ra là đang nói với Lý Viên, lại còn có ý nhục mạ mình.

Lý Viên vờ ngạc nhiên nói, „Long gia hành sự thường rất bất ngờ, bốn tướng làm sao đoán được."

Trọng Tôn Long không nhìn đến Hạng Thiếu Long, nói, „Là vì kẻ này do Giải Tử Nguyên đưa đến đây, cho nên ta phải tiếp đãi. Nếu khi Giải Tử Nguyên hỏi đến, cũng không trách ta không nể mặt y."

Rồi quay đầu lại, nheo mắt nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Tại sao đến đây, có mối quan hệ gì với Giải Tử Nguyên, nếu ta cảm thấy người có nửa câu nói dối, đảm bảo người sẽ không thoát khỏi nơi đây bằng đôi chân của mình."

Hạng Thiếu Long bình tĩnh, nhìn Lý Viên, rồi ngửa đầu cười lớn.

Bảy tám tên võ sĩ phía sau lưng Trọng Tôn Long tay đặt lên chuôi kiếm, mắt lộ hung quang, chỉ chờ Trọng Tôn Long hạ lệnh thì lập tức sẽ ra tay.

Trọng Tôn Long trừng mắt, quát lớn, „Có gì đáng cười?"

Hạng Thiếu Long ngừng cười, mắt quắc lên, nhìn Trọng Tôn Long nói, „Điều ta cười là té ra Trọng Tôn Long, kẻ nổi danh thiên hạ, chỉ là một người ỷ mạnh hiếp yếu, chả trách nào Phụng Phi tiểu thư chẳng coi ra gì."

Trọng Tôn Long chưa có cơ hội lên tiếng, hai tên võ sĩ từ hai bên trái phải xông tới, xem ra là muốn kéo Hạng Thiếu Long đứng dậy, rồi buộc gã quì xuống đất.

Lý Viên lộ vẻ không nhẫn nhịn được, Hạng Thiếu Long lắc mình hai cá, hai tên võ sĩ đã ngã lăn ra trước mặt.

Bọn võ sĩ của Trọng Tôn Long đứng phía sau lưng thét lên, rút kiếm xông tới.

Mắt thấy đại chiến khó tránh, Lý Viên quát lớn, „Ngừng tay!”

Bọn võ sĩ ngạc nhiên dừng bước.

Hai tên võ sĩ bị hất ngã, lồm cồm bò dậy, đau đến nổi mặt tái xanh, rõ ràng là bị Hạng Thiếu Long đánh cho trật khớp Trọng Tôn Long sững người, quát lớn, „Quay về!”

Bọn võ sĩ quay về chỗ cũ, hai tên bị thương lui ra.

Trong đại sảnh yên ắng trở lại nhưng không khí rất căng thẳng.

Hạng Thiếu Long thì tỏ ra như chẳng có chuyện gì xảy ra, lạnh lùng nhìn Trọng Tôn Long.

Trọng Tôn Long nén cơn giận, nói với Lý Viên, „Lý tướng quốc sao lại can ngăn bốn nhân giáo huấn tên cuồng vọng này?”

Lý Viên nhìn bọn võ sĩ phía sau lưng, bình thản nói, „Nếu bốn tướng gia là Long gia, thì sẽ phạt bọn nô tài tự tung tự tác này, trước khi Long gia lên tiếng, bọn chúng lại dám động thủ, nói không chừng lại hại mạng của Long gia.”

Trọng Tôn Long giật mình nói, „Hại mạng của bốn nhân.”

Hạng Thiếu Long lúc này mới khẳng định Lý Viên không bán đứng mình, trong lòng không còn lo nữa, khôi phục lại hào khí, cười lớn, „Vẫn là Lý tướng quốc cao minh, nhìn đây!”

Thanh trủy thủ ở dưới chân rút ra nhanh như điện chớp, phóng vút về phía chiếc bàn trước mặt Trọng Tôn Long.

Khi mọi người đang trố mắt ra, thanh trủy thủ đã cắm sâu xuống mặt bàn, Trọng Tôn Long nhìn chuôi thanh trủy thủ đang rung bần bật mà mặt biến sắc, nhất thời không nói nên lời.

Trong đại đường im phăng phắc, ánh mắt mọi người đều tập trung lên thanh trủy thủ.

Không kẻ nào dám di chuyển, ai có biết được Hạng Thiếu Long có phóng ra ngọn trủy thủ thứ hai hay không. Nhất là Lý Viên lúc này vừa mới nói chưa có lệnh mà ra tay, theo lý phải chịu phạt, lúc này không ai dám tái diễn nữa.

Thủ pháp lợi hại này ai thấy cũng sợ, có thể trấn áp được Trọng Tôn Long, mà Hạng Thiếu Long thì cũng có thể thể hiện lòng tin và hào khí của mình.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Giờ đây chúng ta có thể đàm phán được rồi chứ?"

Trọng Tôn Long có lẽ là lần đầu tiên cảm thấy mạng mình nằm trong tay kẻ khác, hít sâu một hơi, nói, „Được, cũng nhờ tài nghệ của người, nói đi."

Hạng Thiếu Long nhìn Lý Viên cười, „Lý tướng quốc quả thật cao minh, có thể nhìn thấy thủ đoạn của Thầm Lương này."

Lý Viên mỉm cười, „Chỉ cần nhìn thấy thần thái lạnh lùng như băng của Thầm huynh cũng đã biết huynh là một thích khách thuộc hạng nhất lưu."

ánh mắt của Hạng Thiếu Long chuyển sang Trọng Tôn Long, ung dung nói, „Thầm Lương này là Thầm quân sự dưới trướng Phụng Phi, giúp tiểu thư sắp xếp mọi chuyện trong đoàn, là bằng hữu thân thích của Giải Tử Nguyên, nếu Long gia muốn ra tay thì không cần nghĩ đến việc ấy. Thầm

Lương đã dám đến đây thì đã có lòng thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành."

Lý Viên giật mình, nói, „Thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, hai câu này thật có ý nghĩa."

Bọn Trọng Tôn Long cũng đều giật mình, cảm nhận được khí khái coi cái chết như thường của Hạng Thiếu Long.

Đây là thời đại coi trọng nhân tài, không luận phú quý, chỉ cần có tài thì sẽ được người ta tôn trọng.

Trọng Tôn Long chưa bao giờ gặp hạng người như Hạng Thiếu Long mà Hạng Thiếu Long lại được Lý Viên giúp đỡ, liên tiếp thi triển thủ đoạn nên y cảm thấy tính mạng bị uy hiếp, nhất thời lửa giận giảm xuống.

Nhưng dẫu sao Trọng Tôn Long vẫn là bá chủ trong giới hắc đạo, đã quen thấy chuyện này, thân nhiên nói, „Người quả thật là có tư cách lên tiếng, song nếu muốn đối kháng với Trọng Tôn Long này quả thật ngu ngốc."

Lý Viên chen vào nói, „Long gia có thể nghe một câu nói công bằng của kẻ đứng giữa này không?"

Trọng Tôn Long đương nhiên không dám đắc tội với một đại thần được cả nước Sở đứng sau lưng này, khách khí nói, „Mời Lý tướng quốc cứ nói."

Vì muốn hòa giải, Lý Viên nói, „Trước tiên bốn tướng mời Thầm huynh bảo đảm rằng không phát ám khí nữa, mọi người mới có thể chân thành đối thoại."

Hạng Thiếu Long biết phải tạo cơ hội cho Trọng Tôn Long xuống thang, hướng hồ chi trên người của mình giờ đây chẳng còn ngọn trủy thủ nào nữa, vui mừng nói, „Tướng quốc đã có lời, Thầm Lương nào dám không nghe

theo, huống chi trước nay tại hạ luôn ngưỡng mộ Long gia, ngày nay chỉ vì bất đắc dĩ, mong Long gia đại nhân đại lượng, tha thứ cho lần này."

Lúc này Hạng Thiếu Long tỏ vẻ ngênh ngang, giờ đây lại nói những lời hạ mình như thế, lời khen quả thật có hiệu quả bất ngờ, sắc mặt Trọng Tôn Long nhất thời giãn ra, trầm giọng nói, „Lý tướng quốc có cao kiến gì?"

Lý Viên ôn tồn nói, „Thầm huynh đến đây, không biết là vì chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Chỉ là muốn tới đây để cầu xin Long đại gia, mong ngài giơ cao đánh khẽ, thả mấy tên hạ nhân của chúng tôi ra, đừng làm khó Phụng Phi tiểu thư."

Trọng Tôn Long bất đồ thăm hỏi hận đã cho người gọi Thầm Lương vào trong này.

Ai cũng biết Phụng Phi là danh cơ được người trong thiên hạ tôn trọng, còn y thì lại làm khó nàng, Lý Viên sẽ nghĩ như thế nào?

Y trước đây ngang ngược bá đạo vốn là muốn trừng trị Hạng Thiếu Long trước mặt Lý Viên, đương nhiên không chịu dễ dàng buông tay, nhưng nếu cứ không chấp nhận, cả bản thân y cũng không biết phải thu xếp việc này như thế nào.

Lúc này y muốn đập gãy hai chân của Hạng Thiếu Long rồi sai người khiêng gã về, một là để hạ uy phong của Điền Đan, hai là để cho Phụng Phi biết rằng y không sợ bất cứ ai, buộc nàng phải nghe theo lời y.

Nhưng trong tình thế mạng mình có thể bị đối phương lấy bất cứ lúc nào, nào còn dám nghĩ thế nữa.

Đang trầm ngâm thì Lý Viên nói, „Có lẽ chuyện này có chút hiểu lầm. Long gia cần gì phải tính toán so đo với bọn nô tài ấy."

Hạng Thiếu Long và Lý Viên một xướng một họa, thấy Trọng Tôn Long nhiều lần biến sắc mặt, trong lòng cười thầm.

Trọng Tôn Long không còn cách nào khác nữa, chỉ đành quát bọn thủ hạ, „Ai bắt thủ hạ của Phụng tiểu thư về đây?

Rốt cuộc là có chuyện này không?”

Một tên thủ hạ nhanh nhẹn trả lời rằng, „Quả thực có người đến thanh lâu gây chuyện, lại còn xung đột với người của chúng ta, cho nên bắt bọn chúng về đây, định ngày mai đưa lên quan, chứ không biết rằng té ra là người của Thẩm quản sự.

Trọng Tôn Long giả vờ giận dữ nói, „Sao không lập tức thả người ra, đem trả về chỗ Phụng tiểu thư cho ta.”

Bọn thủ hạ nhận lệnh, bước ra ngoài.

Lý Viên đứng dậy cáo từ, quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Thẩm quản sự thân thủ bất phạm, đảm sắc hơn người, Lý Viên này rất ngưỡng mộ, hay là để ta đưa Thẩm huynh một đoạn.”

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm kích, biết rằng từ đây Trọng Tôn Long không dám công nhiên báo thù nữa.

Thần sắc của Trọng Tôn Long thay đổi nhiều, trở nên rất khách khí, đưa hai người ra tận cửa.

Hạng Thiếu Long lúc này mới phát giác thân hình của Trọng Tôn Long rất cao, cũng ngang bằng với mình Trọng Tôn Long đứng dậy có khí thế hơn cả lúc y ngồi xuống.

Khi xe ngựa lăn bánh ra khỏi Trọng Tôn Phủ, Hạng Thiếu Long mới thở phào, nhưng người cũng toát mồ hôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 249: Chủ Tố Khó Phân

L

ý Viên vỗ vào chiếc bụng giả của Hạng Thiếu Long, cười rằng, „Nếu không phải ta thấy huynh cũng giật mình như ta, nói không chừng đã bị cái bụng giả này qua mặt, huynh thay đổi thật nhiều."

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Ta đương nhiên phải giật mình, làm sao biết được huynh có bán đứng ta không?"

Lý Viên nói với vẻ không vui, „Lý Viên này đâu phải hạng người đê tiện tiểu nhân, trên chiến trường phân cao thấp, chết không oán hận, sao có thể mượn gió bẻ măng được?"

Hạng Thiếu Long thở phào, nhớ đến Long Dương quân, nhưng cũng không thể trách y được.

Lý Viên ngạc nhiên nói, „Xem ra có lẽ huynh bị bằng hữu cũ bội phản?"

Hạng Thiếu Long nhìn ra con đường lớn ngoài cửa sổ, lòng trầm mỗi, nhất thời nói không ra lời.

Sự tin tưởng của gã đối với Lý Viên ngày trước không bằng Long Dương quân.

Song sở dĩ Lý Viên có thể nghĩ đến nghĩa khí là bởi nước Sở vẫn chưa bị nước Tần uy hiếp như tam Tấn.

Lý Viên đưa tay ôm lấy vai gã, nói, „Hôm qua ta đã gặp Hàn Sâm, y bảo rằng huynh ngày ấy trên chiến trường đã mạo hiểm thả y ra, lại còn rất cảm kích. Chỉ tiếc lệnh vua khó cãi, khó mà giúp huynh cho được. Nhưng ta

không tin tưởng y lắm, kẻ này là hạng tham tửu sắc tiền tài, không chừng là nói một đằng mà làm một nẻo."

Thấy Hạng Thiếu Long im lặng thì tiếp tục nói, „Thiếu Long thật là lợi hại, đánh trận cũng rất hay, mà lại cũng có thể trốn được sự bủa vây của người tam Tấn. Giờ đây ai cũng tin huynh đã quay về Trung Mâu, nào ngờ huynh chỉ lắc mình là biến thành quân sự của nàng mỹ nữ tuyệt sắc Phụng Phi, lại còn tới cả Lâm Tri nữa."

Hạng Thiếu Long thâm nhiên tiếp tinh thần, hỏi, „Cớ gì huynh lại rảnh rỗi mà đến đây?"

Lý Viên cười rằng, „Huynh đoán không lầm! Hai lần hợp tung, người Tề không những không tham gia mà còn kéo chân chúng tôi, cho nên năm nước chúng tôi liên kết trở lại, hy vọng có thể đưa nhị hoàng tử Điền Kiện làm vua nước Tề, lật đổ bọn người đại hoàng tử Điền Sinh và Điền Đan. Ta đến gặp Trọng Tôn Long cũng là vì chuyện này."

Hạng Thiếu Long nói, „Nói thế, Lã Bất Vi vì ủng hộ Điền Đan mà đến đây."

Lý Viên mắt lướt qua tia nhìn lạnh lùng, gằn giọng nói, „Lã Bất Vi vẫn tưởng rằng mình vẫn còn có thanh uy như trước kia, quả là suy tâm vọng tưởng. Giờ đây ai cũng biết người thật sự có quyền thế ở nước Tần chính là Thiếu Long huynh. Nay, huynh có biết rằng mình đã sắp có thể quay trở lại với thân phận Hạng Thiếu Long hay không?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Cớ gì nói thế?"

Lý Viên thở dài rồi nói, „Lần này năm nước hợp tung chúng tôi, đều bại trong tay của Thiếu Long, không còn sức để đánh nữa. Không thể đánh nữa thì chỉ đành cầu hòa, cho nên các nước đều bí mật sai người cầu xin, mong rằng sẽ không bị các người chọn làm mục tiêu đầu tiên, Thiếu Long phải giúp đỡ tiểu đệ chuyện này."

Hạng Thiếu Long nói, „Điều này không cần huynh phải nói, ta cũng sẽ giúp. Nói thật, dù có giết ta, ta cũng không cầm quân đi đánh các người."

Lý Viên chép miệng, „Thiếu Long là người như thế, nếu không nào chịu thả Hàn Sâm."

Hạng Thiếu Long cười khở, nói, „Dù cho có đàm phán được hay không, nhưng kẻ muốn lấy mạng ta vẫn còn rất nhiều, Lý Viên cười, „Nếu hòa nghị mà đạt thành lúc ấy chỉ cần huynh xuất hiện, cho tất cả mọi người biết rằng Hạng Thiếu Long ở đây, đảm bảo không ai dám đụng tới huynh. Ai cũng biết rằng huynh là người được Doanh Chính tôn trọng nhất, nào dám đắc tội với huynh để rồi bị báo thù."

Ngừng một lát rồi lại nói tiếp, „Gần đây vẫn chưa biết huynh sống chết ra sao, Doanh Chính nổi trận lôi đình, hạ lệnh toàn lực đánh Triệu, ra lệnh cho Hoàn Xỉ, Dương Đoan Hòa, Mông Võ, Mông Diêm, nhân lúc Lý Mục bị kìm chân ở Trung Mâu, xua quân đánh Triệu, mỗi trận đều không để lại hàng binh, đánh đến nỗi người Triệu kêu khổ tận trời, lại còn mất nhiều đất đai, còn hai nước Hàn, Ngụy thì lại rũ tay áo đứng nhìn, bọn Hàn Tinh, Quách Khai rất hối hận vì đã ủng hộ cho Phổ Cao, đến nỗi mất cả đất đai."

Hạng Thiếu Long áy náy lắm, nhưng cũng cảm thấy bất lực.

Lý Viên lại vui vẻ nói, „Theo Thiếu Long thấy, có nên khiến cho Lã Bất Vi mãi không trở về được Hàm Dương hay không? Tuy có người Tề bảo vệ cho y, nhưng chúng ta có thể phục kích giữa đường rồi giết quách y đi cho xong."

Hạng Thiếu Long cũng muốn lắm nhưng biết ngày chết của Lã Bất Vi vẫn chưa tới, trầm giọng nói, „Ngày chết của Lã Bất Vi sắp tới chúng ta không cần gây thêm phiền phức. Nhưng không ai muốn Lã Bất Vi chết trong nước mình, chúng ta cứ tập trung lật đổ Điền Đan thì hơn."

Nghe nhắc đến Điền Đan, Lý Viên lửa giận bốc cao, gằn giọng nói, „Ngày trước Điền Đan liên kết với Xuân Thân quân hãm hại ta, thù này ta nhất định phải tính với y."

Rồi lại hạ giọng nói với vẻ đặc ý, „Lần này Tề Tương vương phế thân phận thái tử của Điền Sinh, cũng là vì ái phi tên là Ninh phu nhân bảo rằng Điền Sinh có ý đồ không tốt với ả. Nay, Thiệu Long có biết Ninh phu nhân là ai không? Chính là em ruột của Thanh Tú phu nhân."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, „Té ra là thế. Xem ra trong chuyện này những lời bịa đặt chiếm phần nhiều, cả chuyện bí mật này Lý Viên cũng nói cho mình nghe, có thể biết y hoàn toàn tin tưởng vào mình"

Lý Viên tiếp tục nói, „Chắc huynh không quên Thanh Tú phu nhân chứ? Bà ta đã gặp huynh khi ở Hàm Dương, lần này cũng đến đây, giờ đây đang ở trong hoàng cung, còn ta thì ở gần biệt quán của huynh."

Hạng Thiệu Long đương nhiên không quên nàng mỹ nữ không hề có hứng thú với nam nhân này, nào đột nhiên mọi người lại cùng có mặt ở một nơi.

Lý Viên cười nói, „Phụng Phi có lẽ đã là vật trong túi của Thiệu Long."

Hạng Thiệu Long cười gượng, „Đừng đoán bừa, ta và nàng không có tình riêng nam nữ, song chuyện này có lẽ cần Lý huynh giúp đỡ, bởi vì ngoài Trọng Tôn Long, Lã Bất Vi còn có mưu đồ với nàng."

Lý Viên vui vẻ nói, „Điều này thì dễ, chỉ cần chúng tay cùng quay về nước Sở, không ai dám động đến ta."

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Lý huynh ngàn vạn lần đừng khinh địch, Lã Bất Vi và Điền Đan đều không phải là hạng người dễ bị người ta qua mặt, nói không chừng sẽ dùng âm mưu để đưa Điền Sinh ngồi lên vương vị."

Lý Viên lộ vẻ ngưng trọng, gật đầu nói, „Hạng Thiếu Long nói phải, ta quả thật cũng hơi khinh địch."

Hạng Thiếu Long thấy biệt quán của mình phía trước, nói, „Hãy cho ta xuống đây, ta không muốn làm chôn rợn kẻ khác."

Lý Viên bịn rịn, nói, „Hay là hẹn ngày mai gặp nhau, ta vẫn chưa biết có gì huynh lại đến đây làm quản sự cho Phụng Phi."

Hạng Thiếu Long nói, „Ngày mai e rằng không được, ta phải xem tình hình."

Hai người hẹn cách liên lạc, Hạng Thiếu Long mới bước xuống xe.

Khi bước vào trong biệt quán, bọn gia tướng đều cung kính, thần thái hoàn toàn khác trước.

Hạng Thiếu Long biết rõ đã xảy ra chuyện gì, một người trong số ấy nói, „Bọn Lô Xung Nhi vừa được đưa về, chỉ là bị thương ngoài da. Thâm quản sự thật giỏi có thể khiến cho Trọng Tôn Long ngoan ngoãn trả người."

Hạng Thiếu Long nói, „Đại tiểu thư đã quay về chưa?"

Một tên gia tướng cung kính nói, „Đã về được nửa canh giờ, lại còn ra lệnh cho Thâm quản sự lập tức đi gặp."

Hạng Thiếu Long thuận miệng hỏi, „Đàm tiên sinh cũng về cùng lúc chứ?"

Một tên gia tướng trả lời, „Đàm tiên sinh đã đến Thính Mai biệt quán của ông ta, e rằng ngày mai mới có thể đến được Hạng Thiếu Long biết Tiêu Nguyệt Đàm đi dò la tin tức cho mình, gật đầu rồi bước vào trong tìm Phụng Phi."

Vừa bước vào trong bậc cửa, Tiểu Bình Nhi bước tới, khuôn mặt lạnh lùng không dấu nổi vẻ vừa mừng vừa lo nói, „Cuối cùng người đã quay về."

Hạng Thiếu Long thấy tội nghiệp, hạ giọng nói, „Đa tạ Tiểu Bình Nhi đã quan tâm."

Tiểu Bình Nhi giả vờ xụ mặt, cúi đầu nói, „Ai quan tâm cho người, tiểu thư đang chờ."

Hạng Thiếu Long rất muốn ôm nàng vào lòng rồi an ủi, nhưng con tim không thể chứa nổi nữ nhân khác, chỉ đành im lặng bước lên lầu.

Phụng Phi đã mặc thường phục, ngồi trong một góc của tiểu sảnh, thấy gã đến, không biết có phải vì nhớ đến nụ hôn tối hôm qua hay không, mặt hơi đỏ nhưng lại vui mừng nói, „Người đã về! Khiến cho lo chết đi được, hãy ngồi xuống!"

Hạng Thiếu Long đường hoàng ngồi xuống trước mặt nàng, mỉm cười, „Đại tiểu thư chắc là đã khiến cho hoàng thất nước Tề phải thần hồn điên đảo."

Phụng Phi lườm gã, khiến cho lòng gã chột xao xuyến, rồi mới nói, „Người rốt cuộc nhờ vào thủ đoạn gì khiến cho Trọng Tôn Long phải thả người?"

Hạng Thiếu Long điềm nhiên nói, „Đương nhiên là nhờ ba tấc lưỡi, đại tiểu thư hài lòng với câu trả lời này chưa?"

Đây là câu nói vốn vô tâm, nhưng đối với Phụng Phi lại là chuyện khác. Mặt hơi đỏ lên, giận dữ nói, „Ta vẫn chưa tính sổ với người chuyện đêm ưu a, thế mà người lại... ta..." Hạng Thiếu Long lúc này mới biết mình phạm sai lầm, lúng túng nói, „Tại hạ không có hàm ý ấy."

Phụng Phi càng e thẹn đến nỗi lúng túng cúi đầu xuống.

Hạng Thiếu Long cũng không biết ứng phó thế nào với trường hợp này.

Sức quyến rũ của Phụng Phi quả thật không kém Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh, nếu không biết lòng nàng đã có chủ, bản thân Hạng Thiếu Long

cũng không biết có thể nén nổi lòng mình hay không.

Một lát sau Phụng Phi mới bình tĩnh, thở dài nói, „Ta quả thật không nên ngồi một mình với người. Nhưng những chuyện chúng ta nói không thể để người khác nghe được."

Rồi lại liếc gã, „Người phải đành hoàng tử tể."

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khổ, nếu nàng cứ nói với mình bằng thần thái như thế này, quả thật định lực của mình không biết giữ vững được bao lâu.

Hít một hơi, nói, „Thái độ của Điền Đan đối với tiểu thư như thế nào?"

Phụng Phi không còn đỏ mặt nữa, sững ra một lúc rồi trả lời, „Bề ngoài trông rất khách sáo, nhưng ta biết y đang dò ý ta. Ta nào có tin tưởng y như trước kia được? Dĩ nhiên cũng không phải nói cho y biết sự thật. Chao ôi! Giờ đây Phụng Phi cũng không rõ mối quan hệ chủ tớ giữ chúng ta, đều là người hại ta cả."

Nói xong thì cúi đầu xuống.

Hạng Thiếu Long bất đồ hồi hận vì hôm qua đã hôn nàng, khiến cho mối quan hệ hai bên trở nên khó nói như thế.

Nếu đêm qua nàng không phải nói mình là tình nhân bí mật của nàng thì gã đã không làm như thế.

Hai người không biết nói gì để phá vỡ bầu không khí này.

Cuối cùng thì Phụng Phi lên tiếng trước, thỏ thẻ nói, „Con người của người quả thật cao thâm khó lường, một kẻ trước nay không coi ai ra gì như Trọng Tôn Long mà vẫn phải nghe lời người? Nhưng người vẫn chưa chịu cho

người ta biết có nên nghi ngờ rằng người và y có hiệp nghị bán đứng Phụng Phi?"

Hạng Thiếu Long nói với vẻ không vui, „Đại tiểu thư lại không tin tại hạ nữa rồi"

Phụng Phi lại nhìn gã bằng ánh mắt đầy hàm ý, dịu dàng cúi đầu, nói, „Vừa rồi khi đi dự yến, Phụng Phi đã hỏi Đàm tiên sinh nhân phẩm của người như thế nào. Đàm tiên sinh tinh thông thuật coi tướng người, lời nói chắc chắn sẽ đúng.

Trước kia đã từng cảnh cáo ta không nên tin tưởng Lã Bất Vi, cho nên Phụng Phi rất coi trọng ý kiến của ông ta."

Hạng Thiếu Long thầm buồn cười. Tiêu Nguyệt Đàm có tinh thông thuật coi tướng hay không cả gã cũng không hiểu được, nhưng ý kiến đối với Lã Bất Vi là không sai. Điềm nhiên nói, „Vậy y nói thế nào?"

Trong mắt Phụng Phi lộ vẻ kỳ dị, hạ giọng nói, „Ông ta đã nói hai câu, câu thứ nhất ta không dám gạt bừa, câu thứ hai khiến cho ta có cảm giác kỳ lạ."

Hạng Thiếu Long không sợ người ta phát hiện thân phận của mình như trước nữa. Nếu xảy ra thì lại nhờ vả tới Lý Viên, ở đây lại là nơi của người Tề, còn ai dám đắc tội với hai nước Tần, Sở nữa đến đối phó với Hạng Thiếu Long?

Dù cho đó là Lã Bất Vi, bề ngoài cũng phải bảo vệ cho gã, nếu không tiểu Bần cũng sẽ không để cho y thoát tội.

Cho nên nghe lời ấy thì lòng tò mò nổi lên, nói, „Mong được nghe kỹ hơn?"

Phụng Phi buồn bã nhìn gã, nói, „Đàm tiên sinh nói người là một chính nhân quân tử, cho nên tuyệt đối có thể tin được.

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Chính nhân quân tử không thể hôn mỹ nhân ư? Nếu ta là chính nhân quân tử, tiểu thư có thể hoàn toàn tin tưởng, có gì mà cảm thấy kỳ lạ?"

Phụng Phi vỗ là đang nghiêm mặt, nén không được nên bật cười khúc khích, nhìn gã như muốn trách gã làm cho nàng bật cười, hơi giận dỗi nói, „Chính nhân quân tử có thể hôn mỹ nhân, nhưng buộc nữ nhân hôn lại là không phải chính nhân quân tử, đã không phải chính nhân quân tử, sao ta không thể hoài nghi rằng người và Trọng Tôn Long bí mật cấu kết với nhau?"

Hạng Thiếu Long cũng bật cười, nheo mắt nhìn thân hình của nàng, thản nhiên nói, „Nếu tại hạ không là chính nhân quân tử, đêm qua Phụng Phi tiểu thư đã không giữ được trinh tiết."

Phụng Phi khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng lại hơi đỏ mặt, giận lắm, nói, „Người càng lúc càng phóng túng."

Hạng Thiếu Long nhún vai nói, „Chính vì tại hạ là người như thế nên mới lâm vào cảnh cùng đường. Đối với tại hạ mà nói, mỗi người đều bình đẳng, đều có thể hưởng quyền lợi như nhau, cái gọi là tôn ty trên dưới chỉ là chức vụ trách nhiệm không giống nhau. Nếu đại tiểu thư không thích, tiểu nhân cứ coi như đêm qua đã không hôn đại tiểu thư là xong.

Phụng Phi lại nổi giận nói, „Người không được nhắc đến chuyện đêm qua nữa."

Hạng Thiếu Long cảm nhận được mối quan hệ không rõ ràng giữa hai người, xua tay nói, „Đó là do đại tiểu thư nhắc đến trước, sao lại trách tại hạ?"

Phụng Phi không còn cách nào nữa, chép miệng, „Cứ coi như kẻ làm chủ ta đây đã sợ tên quân sự nhà người phải, phải cầu xin nhà người, hãy mau nói

Trọng Tôn Long rớt cuộc tại sao thả người? Nếu không Phụng Phi đêm nay sẽ ngủ không yên."

Hạng Thiệu Long kể hết mọi chuyện ra, chỉ dấu chuyện Lý Viên nhận ra mình là ai, khiến cho Phụng Phi nghe mà cú tưởng y giúp đỡ vì nghĩa.

Phụng Phi tròn mắt, nói, „Người có biết Giải Tử Nguyên là người như thế nào không?"

Hạng Thiệu Long không thêm để ý, nói, „Đương nhiên là biết, xem ra quan chức của y không thấp."

Phụng Phi trách rằng, „Đâu chỉ như thế, y không những là quan nhất phẩm, mà còn là một tài tử nổi danh. Hầu hết những bài ca vũ của Lan Cung Viên là do y biên soạn. Kẻ này còn là người học cùng với nhị hoàng tử Điền Kiện cho nên Trọng Tôn Long phải nể mặt y.“ Hạng Thiệu Long tỏ vẻ hiểu ra, đương nhiên là không khỏi giật mình.

Phụng Phi ngạc nhiên nhìn gã, nói, „Tại sao người không hề cảm thấy kỳ lạ. Ngoài câu chuyện cầu tài người không cầu danh hay sao? Bất cứ Lý Viên hay Giải Tử Nguyên đều có thể khiến cho người đường mây rộng bước, còn người hình như không thêm để ý đến."

Hạng Thiệu Long trong lòng kêu nguy, biết mình đã lộ ra sơ hở không thể bù đắp được, ho khan một tiếng nói, „Lúc ấy tại hạ chỉ mong cứu được người, nào có nghĩ xa như thế."

Phụng Phi trở lại dáng vẻ bình tĩnh thường ngày, nói, „Thăm quản sự có biết có gì Đàm tiên sinh bảo với ta rằng có thể tuyệt đối tin tưởng người, trong lòng ta lại có cảm giác kỳ lạ hay không?"

Hạng Thiệu Long biết sự nghi ngờ của nàng đối với mình đã dâng tràn như nước Hoàng Hà không thể nào ngăn cản được, cười khổ nói, „Đại tiểu thư tốt nhất đừng nói ra."

Phụng Phi giận dữ nói, „Ta cứ nói, con người của người không biết trên cũng chẳng biết dưới. Cho người biết, khi Đàm tiên sinh nói như thế, giống như đã quen biết người mười năm, không hề một chút suy nghĩ, lại không hề do dự."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, nam nhân rốt cuộc không tỷ mỷ bằng nữ nhân. Chuyện lớn có thể giấu được nhưng chuyện nhỏ thì lại để ra trăm mối sơ hở, cả một kẻ xảo quyệt như Tiêu Nguyệt Đàm cũng không ngoại lệ.

Phụng Phi trừng mắt nhìn gã, nói tiếp, „Đêm qua Phụng Phi đã cảm nhận được thủ đoạn phong lưu đáng ghét của người, biết rõ người không phải là hạng người không yêu nữ sắc, nhưng người lại không thèm để ý đến Bình Nhi, Thục Trinh, Tú Chân là có gì?"

Hạng Thiếu Long lúng túng cố chống đỡ?

"E rằng đại tiểu thư có ít kinh nghiệm trong chuyện nam nữ nên mới coi những chiêu số cửu lưu của tại hạ như là thần công vô địch thiên hạ."

Phụng Phi thẹn đến nỗi không dám ngước mặt lên, cả giận nói, „Lại còn nói bừa."

Hạng Thiếu Long giơ tay đầu hàng, „Chúng ta đã có hiệp định quân tử không nhắc đến chuyện đêm qua nữa, thế mà đại tiểu thư lại nhắc nữa rồi."

Phụng Phi ngước khuôn mặt ngây ngất như đang say rượu nhìn gã bằng ánh mắt dỗi hờn, giả vờ giận dữ nói, „Người không được nói bừa nữa, hãy cho ta biết có gì hôm nay người có vẻ mập ra, tóc lại bạc thêm?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đêm hôm qua đại tiểu thư không cảm giác được chiếc bụng to của tại hạ hay sao?"

Tại hạ bạc tóc là vì biết đại tiểu thư đã có tình lang."

Phụng Phi đột nhiên cúi đầu, im lặng không nói.

Hạng Thiệu Long không biết làm thế nào nữa, lặng lẽ ngồi.

Thời gian trôi qua như cả thế kỷ, Phụng Phi bình tĩnh trở lại, dịu dàng nói, „Sao Phụng Phi không sớm gặp người tù trước? Ta đã sống hai mươi một năm chưa bao giờ rơi vào cảnh giới quên hết những mối ưu sầu."

Hạng Thiệu Long thở dài, không lời gì để nói.

Vừa rồi mình đã quên đám thê nhi ở Hàm Dương.

Phụng Phi thở ra một hơi, nói, „Người quả thật là một chính nhân quân tử, nếu không lúc này cứ thừa cơ mà xông tới, giờ đây vận mệnh của ta và người liên kết lại với nhau, có thể cho ta biết người muốn dấu ai hay không?"

Hạng Thiệu Long thở phào, biết nàng vẫn chưa đoán được mình là Hạng Thiệu Long, nói, „Đương nhiên là dấu người Triệu, bởi vì nếu bị bọn chúng biết tại hạ ở đây thì sẽ bất chấp thủ đoạn mà đối phó. Còn Đàm tiên sinh thì tại hạ quen khi ở Hàm Dương, đại tiểu thư giờ đây có hiếu nổi khổ của tiểu nhân chưa?"

Phụng Phi nói, „Đừng có giả vờ bộ dạng hạ nhân trước mặt ta nữa. Phụng Phi có chuyện gì mà chưa gặp qua. Nhưng không ai giỏi kiềm chế bằng người, thấy sắc mà không loạn. Thôi, đêm đã khuya! Người cũng đã mệt cả ngày, hãy quay về mà nghỉ ngơi."

Hạng Thiệu Long vui mừng như chim sổ lồng, vội vàng thi lễ rồi đứng dậy bỏ đi. Phụng Phi cá giận nói, „Hình như là người đang rất vội vàng."

Hạng Thiệu Long biết trong lòng nàng mâu thuẫn lắm, song đáng về yếu điệu của nàng khiến cho gã không thể khống chế được mình như nàng đã

khen, bước tới ngồi xuống nâng cằm nàng lên, nói, „Đại tiểu thư có biết câu ấy sẽ mang đến hậu quả gì không?"

Phụng Phi như mất đi ý chí phản kháng, đôi mắt khép hờ nói, „Người sẽ không làm thế."

Hạng Thiếu Long cúi xuống hôn ngẫu nhiên vào đôi môi của nàng, rồi mới cố gắng dẫn lòng mình bước ra.

Khi bước xuống lầu, Tiểu Bình Nhi đứng quay lưng về phía gã ở một góc.

Hạng Thiếu Long thở dài, cuối cùng phải nén lòng bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 250: Mỗi Người Có Lòng Riêng

B

iệt quán nơi bọn Hạng Thiếu Long ở có tên gọi Thính Tùng, có bố cục theo kiểu đình viện trước là sảnh đường, phía sau là phòng ngủ đối xứng hai bên với nhau, từ cổng lớn bước vào là một quảng trường nhỏ đến môn sảnh, chính sảnh, hậu sảnh. Hai bên là những hoa sảnh nơi để nghỉ ngơi.

Tiếp theo là một hoa viên lớn, sau đó mới bước vào tòa nhà chính, đó là một quần thể gồm tám tứ hợp viện. Căn lầu Phụng Phi đang ở nằm ở giữa tứ hợp viện, bốn bên đều có giả sơn, hồ nước, hoa cỏ, khung cảnh rất ưu mỹ.

Khi Hạng Thiếu Long rời khỏi tòa lầu ấy, tuyết đã ngừng rơi, ánh trăng ló ra từ sau đám mây, rải ánh sáng bàng bạc xuống khu vườn đầy màu trắng của tuyết, nhất thời khiến cho Hạng Thiếu Long trở nên nhẹ nhõm.

Nếu có thể cùng với Phụng Phi trải qua giấc xuân tiêu trong tòa lầu há chẳng phải là chuyện vui trên đời hay sao?

Nghĩ đến đây, Hạng Thiếu Long giật mình ngừng lại ở trong vườn, thầm nghĩ cứ mãi thế này rốt cuộc rồi sẽ có lúc không kìm được lòng.

Nhìn cảnh vật hiền hòa ở đây, càng cảm nhận sự hiểm ác chốn quan trường.

Khi lòng đang sinh cảm khái, giọng nói ngọt ngào của Chúc Tú Chân vang lên ở sau, „Thẩm quán sự cố gì cứ ở đây mà không muốn rời?”

Hạng Thiếu Long quay người lại, mỹ nữ này cứ như một nàng tiên dưới ánh trăng, yếu điệu bước tới, đến khi hai người sắp chạm nhau mới dừng bước, rồi ngửa mặt lên nhìn gã ánh mắt đang chờ đợi.

Gã đương nhiên không thể cho nàng biết điều mình đang nghĩ trong lòng đáp bừa rằng, „Tại hạ đang thưởng thức cảnh đẹp trong vườn, người thiết kế nhất định là một cao thủ mới có thể hòa quyện nét đẹp nhân tạo với tự nhiên lại thành một thể, trong không gian nhỏ bé thế này mà có thể tạo ra ý cảnh vô hạn."

Lúc này gã cảm thấy ánh đèn trên cửa sổ phòng Phụng Phi chớp lên một cái, mới hiểu ra rằng người trong phòng đến trước cửa sổ rồi lại né sang một bên che ánh sáng, mới tạo ra tình huống này. Chắc là nàng đang nghe lén hai người nói chuyện.

Chúc Tú Chân nghe thế thì lộ vẻ ngây ngất, khen rằng, „Thẩm quán sự nói rất hay, ta chưa bao giờ tìm hiểu kỹ như Thẩm quán sự."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Tú Chân tiểu thư có gì giờ này vẫn chưa ngủ?"

Chúc Tú Chân kéo vạt áo gã đến bên hồ hạ giọng nói, „Hôm nay Sa Lập đến tìm ta."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Cớ gì tại hạ vẫn không biết?"

Chúc Tú Chân giải thích, „Y cùng Cốc Minh bí mật đến tìm ta. Dù sao Tú Chân trước đây cũng từng có một đoạn tình với y, nên cũng phải gặp y một lần."

Hạng Thiếu Long nhớ lại ánh mắt oán hận của Sa Lập khi bị đuổi đi trầm giọng nói, „Y có nói gì không?"

Chúc Tú Chân chép miệng, „Ta vốn không nên nói ra. Nhưng y không phải là nói đùa cho nên đành phải cho người biết. Y bảo rằng sẽ khiến cho người và Trương Tuyền chết không toàn thân. Nghe khẩu khí của y, hình như có người chống lưng cho y."

Hạng Thiếu Long nhớ lại bọn Cốc Minh, Nghiêm Phú, nhủ thầm nếu không ra tay trước trừ khử đám nội gian này, nói không chừng sẽ có lúc sơ suất mà mọi việc đổ bể.

Lạnh Lùng nói, „Tiểu thư có hỏi y kẻ đứng sau lưng là ai không?"

Chúc Tú Chân bâng hoàng nói, „Y không chịu nói. Người có thể tha cho y không? Y đã mất tất cả."

Hạng Thiếu Long nói, „Nàng thật ngu xuẩn, y chỉ muốn giành lấy nàng và tiền tài của nàng, chỉ thấy sau lưng có người chống đỡ thì biết y chỉ là đang lợi dụng nàng mà thôi."

Chúc Tú Chân hổ thẹn đến nỗi cúi đầu xuống.

Hạng Thiếu Long vỗ lên vai nàng nói, „Hãy về đi! Tại hạ sẽ xử lý chuyện này, sau này đừng đi một mình gặp y nữa!

Có chuyện gì hãy đến tìm tại hạ."

Chúc Tú Chân níu tay áo gã e thẹn nói, „Vậy được!"

Khi bước vào đến cửa, bị Trương Tuyền chặn lại kéo vào trong phòng nói, „Huynh nói thế nào mà Trọng Tôn Long lại chịu thả người? Phải chăng đã chấp nhận điều kiện của y?"

Không thể thẳng thắn với y như là Phụng Phi, Hạng Thiếu Long giả vờ lo lắng, hạ giọng nói, „May mà có tướng quốc nước Sở là Lý Viên ở đây, ngài biết tiểu đệ là người của đại tiểu thư cho nên nói giúp cho, Trọng Tôn Long sợ đắc tội với y nên mới chịu thả người."

Trương Tuyền nhíu mày nói, „Lý Viên không có dã tâm với đại tiểu thư sao? Lần này suýt tý nữa gây họa, cũng vì huynh không chịu hỏi ta cách quản giáo bọn hạ nhân, lần sau đừng như thế nữa?"

Hạng Thiệu Long thì đồng ý ở điểm này, nhưng nếu không như thế, cũng không thể biết Lý Viên là người có tình nghĩa. Lòng nghĩ ra một ý nói, „Trương huynh có biết kẻ chống lưng cho Sa Lập là ai không?"

Trương Tuyền rõ ràng không biết Sa Lập đã từng bí mật đến tìm Chúc Tú Chân, nghe thế thì giật mình hỏi, „Xảy ra chuyện gì?"

"Đại tiểu thư bảo có người thấy Sa Lập xuất hiện ở gần đây, „ Hạng Thiệu Long lắp liếm rằng.

Trương Tuyền suy nghĩ một chốc lắc đầu nói, „Ta cũng không rõ lắm, Sa Lập là người Triệu, nói không chừng là đang làm việc cho người nước Triệu."

Hạng Thiệu Long nhủ thầm, thông tin này cũng có ích lắm, vội vàng cáo thối về phòng.

Khi bước vào trong phòng, một mùi hương thoảng xông vào mũi.

Hạng Thiệu Long tưởng thuốc mê lập tức nín thở định đốt đèn lên, giọng nói dịu dàng của Đồng Thục Trinh vang lên ở góc phòng, „Đừng đốt đèn!“ Hạng Thiệu Long lo lắng lắm, đêm nay gã lần lượt gặp Phụng Phi và Chúc Tú Chân, giờ lại phải gặp Đồng Thục Trinh nữa.

Giọng nàng lại vang lên, „Sao không đến đây!"

Hạng Thiệu Long cười khổ bước qua, ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, lại thêm gã quen ở trong phòng tối, nên có thể thấy thấp thoáng.

Vạch trưởng ra, chỉ thấy Đồng Thục Trinh ngồi trên giường, mỉm cười, „Đừng hiểu lầm, ta có chuyện bí mật muốn nói với người."

Hạng Thiệu Long cởi giày và áo khoác ngoài xuống, chui vào trong trướng ngồi xuống trước mặt nàng nói, „Có chuyện gì mà phải nói ở trên giường

thế này?"

Đồng Thục Trinh nhìn gã buồn bã, nói, „Người không thích Đồng Thục Trinh sao?"

Dù cho có thật sự không thích nàng, nhưng Hạng Thiếu Long làm sao nói ra cửa miệng. Huống chi đó là lời nói không phải với lòng, cười gượng rằng, „Nam nhân không thích nàng là không bình thường. Nhưng giờ đây tình thế hiểm ác vô cùng, phía trước có hổ phía sau có sói, ta làm sao nghĩ được đến chuyện này."

Đồng Thục Trinh ngồi thẳng dậy, áy náy nói, „Thiếp không nghĩ đến điểm này, chỉ hy vọng hiến thân cho chàng, để được chàng yêu thương và quan tâm hơn. Chàng thật lợi hại, cả Trọng Tôn Long mà cũng phải mua chuộc chàng."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Tại sao nàng không nghĩ rằng ta cấu kết với Trọng Tôn Long như người khác?"

Đồng Thục Trinh cười ngọt ngào, „Bởi vì thiếp biết chàng không phải hạng người như thế."

Hạng Thiếu Long có cảm giác nàng đã hiểu được mình, nhưng vẫn còn sợ nàng chỉ là muốn lấy lòng mình mà thôi, hạ giọng nói, „Nếu ta có thể giúp đại tiểu thư thoát ải an toàn, còn nàng thì tiếp tục sự nghiệp của đại tiểu thư, nàng cảm thấy thế nào?"

Đồng Thục Trinh hơi giật mình, nhưng lại buồn bã lắc đầu, „Điều đó không thể. Thiếp vừa nghe được tin đại tiểu thư đã đem bọn thiếp làm lễ vật để tặng người khác, mà người này là kẻ có thế lực nhất trong sáu nước phía Đông, giờ đây thiếp chỉ hy vọng có người có thể sắp xếp cho thiếp bỏ đi, đến nơi nào cũng được."

Hạng Thiệu Long mỉm cười nói, „Chắc nàng sớm biết được chuyện này chứ không phải là vừa dò la được."

Đồng Thục Trinh gật đầu, „Chàng đoán không sai. Nhưng cho đến hôm nay thiếp mới biết được kẻ ấy là Hầu gia Hàn Sấm, người đang nắm giữ quyền ở nước Hàn, có quan hệ thân thiết với nhị hoàng tử Điền Kiện, chúng tôi làm sao đấu được với y, cho nên không mong thoát khỏi bàn tay của y."

Hạng Thiệu Long giật mình, „Sao nàng biết kẻ đó là y?"

Đồng Thục Trinh cười nhạt nói, „Trưa hôm nay Hàn Sấm đã bí mật đến đây, chỉ có chàng không biết mà thôi! Nếu Phụng Phi không phải đang cầu kết với y, sao lại bí mật gặp tên háo sắc này."

Hạng Thiệu Long lúc này mới biết Hàn Sấm cũng đã từng ăn nằm với Đồng Thục Trinh, chả trách nào y không quên nàng. Dịu dàng nói, „Hãy yên tâm! Ta sẽ có cách sắp xếp cho ổn thỏa việc này."

Đồng Thục Trinh nhìn gã một lúc rồi mới chép miệng, „Những chuyện thế này, chỉ một câu nói suông của chàng làm sao thiếp tin được, nếu chàng không nói cụ thể thiếp chỉ đành tự nghĩ cách mà thôi."

Hạng Thiệu Long ghé tai nàng, „Ta muốn nàng phải nói rõ mối quan hệ giữa nàng với Trường Tuyền hoặc với những người khác, thì ta mới có thể giúp đỡ được."

Đồng Thục Trinh nhú mào, „Nhưng chàng đang làm việc cho đại tiểu thư kia mà, luận về tiền tài thiếp không bằng đại tiểu thư, sắc đẹp cũng kém hơn, chàng không hề có hứng thú với thiếp, làm sao thiếp có thể tin chàng được?"

Hạng Thiệu Long nói, „Lúc này nàng chẳng bảo rằng biết ta là người thế nào hay sao?"

Đồng Thục Trinh cười khỗ nói, „Nhưng ấn tượng của chàng đối với thiếp trước nay vẫn không tốt."

Hạng Thiếu Long chân thành nói, „Giờ thì đã thay đổi, ta không hề giấu giếm nàng bởi vì ta đã sớm biết mối quan hệ giữa nàng với Trường Tuyền, chỉ là muốn tự nàng nói ra để tỏ thành ý mà thôi."

Đồng Thục Trinh nói, „Thôi được! Trường Tuyền là kẻ thông minh, đại tiểu thư rất e ngại y, y muốn thiếp sao chép một bản ca phổ của đại tiểu thư đưa cho y, vậy thì y sẽ sắp xếp cho thiếp an toàn rời khỏi nước Tề, không cần đến nước Hàn."

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Cái gì?"

Rồi gã nhanh chóng hiểu ra rằng nhất định bản ca phổ đó sẽ được trao cho Điền Đan, bởi vì Lan Cung Viên là người của Điền Đan.

Chỉ cần Lan Cung Viên biểu diễn trước Phụng Phi thì có thể đề bệch được nàng, mưu kế này thật là dễ tiện.

Đồng Thục Trinh đắc ý nói, „Chắc chàng không ngờ chứ gì? Chỉ cần là chuyện làm tổn hại đến Phụng Phi, thiếp sẽ chấp nhận, thiếp sẽ bỏ đi trước khi biểu diễn để cho ả biết rằng quang vinh không phải một mình ả giành được."

Hạng Thiếu Long lo lắng nói, „Vậy nàng đã trao cho Trường Tuyền chưa?"

Đồng Thục Trinh nói, „Nếu đã trao cho y thì nào đã dám nói ra, thiếp đã cho chàng biết tất cả, Thẩm Lương! Chàng sẽ cho thiếp thứ gì đây?"

Đến lúc này Hạng Thiếu Long mới lãnh giáo được thủ đoạn của những danh cơ này.

Chỗ lợi hại nhất là bọn họ hiểu tâm lý của nam nhân, giả vờ bộ dạng đáng thương cần được bảo vệ, lại không tiết thân xác của mình. Thật ra dù Đồng Thực Trinh hay Chúc Tú Chân, mỗi người đều có mưu đồ của mình. Cũng giống hiện giờ Đồng Thực Trinh đang uy hiếp gã.

Nàng cho rằng Hạng Thiếu Long là người của Phụng Phi, cho nên thông qua gã để truyền tin cho Phụng Phi, nếu không chịu thả người, Phụng Phi sẽ bại trong tay hai đại danh cơ kia.

Đương nhiên nàng sẽ có thủ đoạn đặc biệt.

Còn nàng tại sao lại đột nhiên biết Hàn Sấm có liên quan đến chuyện này, cũng là bởi Chúc Tú Chân cho hay. Còn Chúc Tú Chân có lẽ là đã nghe được từ chỗ Sa Lập, nhưng Chúc Tú Chân lại giấu giếm thông tin quan trọng này với Hạng Thiếu Long.

Bởi vì Hạng Thiếu Long biết mối quan hệ mật thiết giữa hai vũ cơ này nên mới đoán ra.

Họ vẫn đang hợp tác khăng khít, chỉ là mỗi bên chia nhau ra tiến hành mà thôi!

Đối với Đồng Thực Trinh và Chúc Tú Chân mà nói có lẽ họ đã cho rằng Hạng Thiếu Long đã bị Trọng Tôn Long ngầm mua chuộc cho nên mới thả người.

Họ đương nhiên không hề để ý đến vận mệnh của Phụng Phi, Chúc Tú Chân thì không thèm hỏi, còn Đồng Thực Trinh thì khen ngợi gã, khiến gã chơi vơi trên cõi tiên.

Cả Phụng Phi, người tỏ ra hoàn toàn tin tưởng gã cũng giấu chuyện đã ngầm gặp Hàn Sấm, có thể thấy mỗi người đều có lòng riêng.

Hạng Thiếu Long suy nghĩ mà đầu nhức như búa bổ trầm ngâm nói, „Lời nói vừa rồi của nàng thật là đáng sợ. Hừ!

Nhị tiểu thư, nàng có biết lời nói vừa rồi khiến cho ta có ý nghĩ dẹp bỏ tất cả mà ra đi không?"

"Đồng Thục Trinh biết chàng không phải là người có đầu mà không có đuôi."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm nàng nghĩ thật đúng. Đột nhiên gã ôm siết lấy nàng ghé vào tai nàng, lạnh lùng gần từng tiếng, „Đồng Thục Trinh, nếu nàng nghĩ rằng ta giúp đại tiểu thư mà thi triển thủ đoạn với ta, rốt cuộc sẽ có một ngày các nàng sẽ hối hận suốt đời!"

Đồng Thục Trinh giật mình, giận dữ nói, „Thiếp chỉ thi triển thủ đoạn với đại tiểu thư, chỉ cầu xin chàng tội nghiệp thiếp mà thôi!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy nàng như một con rắn, đẩy nàng ra một chút rồi nói, „Nếu ta là Phụng Phi, một khi phát giác ra các người giấu một bản khúc từ như thế, thì chỉ cần bắt nàng và Chúc Tú Chân lại, sẽ tìm ra được bản khúc từ ấy, nàng có muốn đánh cược với ta không?"

Đồng Thục Trinh run lên như một con chim nhỏ, khiến Hạng Thiếu Long biết được rằng lời ấy đã hù dọa được nàng.

Để đối phó với Hạng Thiếu Long, Chúc Tú Chân thì dùng biện pháp mềm dẻo, còn Đồng Thục Trinh thì cả mềm lẫn cứng.

Nếu định lực của Hạng Thiếu Long chỉ hơi kém thì đã nằm trong bàn tay bọn họ. May mà gã đã kiên quyết không để mình rơi vào cái bẫy ấy, cho nên mới giữ được tỉnh táo. Nói không chừng hai người này đã cấu kết với Sa Lập để đối phó gã và Phụng Phi.

Đối với Đồng Thực Trinh và Chúc Tú Chân, ai có thể cho họ lợi ích lớn nhất thì sẽ theo người ấy. Nếu Hạng Thiếu Long tưởng rằng bọn họ yêu thích gã thì quả đúng là một kẻ ngốc.

Hai người nhìn nhau trong bóng tối.

Một lát sau Đồng Thực Trinh nói, „Tại sao chàng nghĩ thế?"

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Nàng hãy về suy nghĩ! Chuyện khúc từ ta sẽ không cho đại tiểu thư biết giùm nàng, muốn nói hãy tự mình đi nói. Nếu một ngày nàng hoàn toàn tin tưởng ta, không cầu kết với hạng người đê tiện như Trương Tuyền, Sa Lập nữa hãy đến nói với ta một tiếng, lúc đó ta sẽ thật lòng giúp đỡ người mà không cần đòi hỏi thứ gì.

Đồng Thực Trinh đang định biện bạch, Hạng Thiếu Long quát, „Cút đi cho ta!"

Từ khóe mắt của nàng hai dòng nước mắt tuôn ra, Đồng Thực Trinh buồn bã rời khỏi giường.

Hạng Thiếu Long thấy nàng lùi thúi bước xuống giường, nén không được định gọi nàng, nhưng rốt cuộc phải dẫn lòng đưa mắt nhìn nàng bước ra ngoài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 251: Gặp Lại Bạn Cũ

K

hi Hạng Thiếu Long tỉnh dậy đã đầu giờ mùi, lần này thì Tiêu Nguyệt Đàm đến gọi gã.

Hạng Thiếu Long giờ đã trở thành người có vai vế trong đoàn, sai người đưa điểm tâm vào trong phòng, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, sau khi nghe Hạng Thiếu Long kể mọi chuyện xảy ra đêm qua cho Tiêu Nguyệt Đàm nghe, y lau mồ hôi trán nói, „May mà Lý Viên là người nghĩa khí, nếu không đêm qua huynh đã xong đời. Có Lý Viên giúp đỡ tình thế đã thay đổi. Dù cho huynh để lộ thân phận, người Tề cũng không dám đụng tới, Lý Viên cũng sẽ không để cho người Tề làm như thế."

Hạng Thiếu Long nói, „Có dò la được tin tức gì không?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Mọi chuyện hết sức dễ dàng! Trâu Diễn vẫn còn ở đây, giờ đây đang ở Tắc Hạ học cung, người Tề rất coi trọng ông ta, nếu muốn để lộ thân phận, tốt nhất hãy thông qua ông ta, chỉ cần ông ta bảo với Tề vương rằng nếu giết hại huynh sẽ gây ra họa, đảm bảo dùng kiếm chĩa ngay yết hầu của Tề vương, y cũng không dám đụng tới đầu ngón tay của huynh."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Ta phải gặp ông ta rồi mới quyết định được, Tiêu huynh có cách nào sắp xếp hay không?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ đi gặp ông ta. Trưa hôm nay Lã Bất Vi sẽ đến đây, ta sẽ sai người bí mật theo dõi Trường Tuyền, khi lấy được tiền cũng chính là lúc y gặp xui xẻo."

Hạng Thiếu Long nói, „Đừng làm cho y bị trọng thương, ta còn phải lợi dụng y để dò la động tĩnh của Lã Bất Vi."

Tiêu Nguyệt Đàm lạnh lùng gằn từng tiếng, „Kẻ này giết chỉ thêm bận tay, Thiếu Long hãy yên tâm."

Rồi lại cười nói, „Có nhớ trong số người theo ta có kẻ tên là Trọng Tôn Vô Ky không? Y chính là cháu họ Trọng Tôn Long, ta sẽ nhờ y theo dõi động tĩnh của Trọng Tôn Long, trước nay y luôn bất mãn vị đường thúc này, lại rất ngưỡng mộ Phụng Phi, chắc chắn sẽ giúp đỡ song nếu Thiếu Long chịu để lộ thân phận, thì Trọng Tôn Long sẽ không dám làm bừa. Nếu biết huynh có thể quay về nước Tần, ai dám mạo hiểm đắc tội huynh. Cả ba nước tam Tấn đều muốn đổi phương ra tay với huynh, nhưng nếu muốn bất cứ một nước nào đứng ra giết huynh thì đừng hòng."

Hạng Thiếu Long gật đầu đồng ý.

Ngày đó khi mình lưu lạc, tam Tấn tuy đồng lòng hợp sức để truy sát mình, nhưng giờ đây nhuệ khí đã hết, lại phải cầu hòa với tiểu Bàn, cho nên ai dám đối phó với Hạng Thiếu Long gã nữa. Điều hay nhất là người Tề phải tỏ ra toàn lực ủng hộ gã để bảo vệ cho mối quan hệ tốt đẹp giữa hai nước.

Đối với người Tề mà nói, mục tiêu số một vẫn là nước Yên chứ không phải nước Tần hay Hạng Thiếu Long.

Lại thêm có Lý Viên, Hạng Thiếu Long cảm thấy lúc nào cũng có thể oai phong trở lại, không cần phải lẩn trốn như trước nữa.

Hạng Thiếu Long như trút đi được gánh nặng, nhưng cũng không nở rời vai trò đang đóng cười nói, „Nước Sở là Lý Viên, nước Hàn là Hàn Sấm, nước Tần là Lã Bất Vi, còn ba người của ba nước kia là ai?"

Tiêu Nguyệt Đàm thản nhiên nói, „Nước Ngụy đương nhiên là bằng hữu của huynh Long Dương quân, nước Triệu là Quách Khai, còn nước Yên, thái tử Đan đương nhiên là không dám thân chinh đến đây, mà là đại tướng

Từ Ấy Tắc của y, người này đã thăng quan, được Yên vương Hỉ phong làm Dương Lạc quân."

Hạng Thiếu Long gượng cười, „Quả nhiên toàn là bè bạn cũ cả, thanh lâu lớn nhất ở đây tên gì, hay là hãy đặt hai chiếu tiệc rồi mời tất cả đến họp mặt vậy."

Tiêu Nguyệt Đàm vui mừng nói, „Thiếu Long đã bắt đầu có thể nói đùa."

Lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên, một ả tiểu tỳ vào báo, „Kim lão đại đến muốn gặp Thâm quản sự."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Kẻ này có chút hào khí, không phải là đồ khốn kiếp, Thiếu Long hãy thử xem y có chuyện gì."

Hạng Thiếu Long bỏ hạt quả vào dưới lưỡi, ra ngoài gặp Kim lão đại.

Tuy Kim lão đại đã từng gặp Hạng Thiếu Long ở Hàm Dương, nhưng rõ ràng hoàn toàn không nhận ra gã. Nhất là giọng nói của Hạng Thiếu Long đã hoàn toàn thay đổi, cho nên chẳng nghi ngờ gì cả.

Sau mấy lời chào hỏi, hai người phân vai chủ khách ngồi xuống, mấy ả thị nữ dâng trà lên, Hạng Thiếu Long nói giọng lắp bắp, „Không biết Kim lão đại tìm tiểu đệ có chuyện gì?"

Kim lão đại nói, „Đương nhiên là chúc mừng Thâm huynh đã ngồi lên chức quản sự, nếu gã Trường Tuyền kia vẫn còn ngồi ở đây, tại hạ đừng hòng bước vào đây nửa bước."

Hạng Thiếu Long không hề cảm thấy kỳ lạ bởi vì Trường Tuyền vốn là người mà ai cũng ghét. Song Kim lão đại là người lão luyện theo lý sẽ không đi thẳng vào đề như thế, nói như thế có lẽ đang dò la mình.

Mỉm cười nói, „Hy vọng rằng sau này Kim lão đại không vì Thẩm Lương có mặt ở đây mà không thèm đến."

Kim lão đại hơi chồm người qua nói, „Giờ đây ở bên ngoài đang đồn rằng, sau khi Phụng tiểu thư đến Lâm Tri sẽ thoái ẩn điền viên, không biết chuyện này có thật hay không?"

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Tại hạ làm sao trả lời được, phải chăng Kim lão đại đang buộc tại hạ nói dối."

Kim lão đại vui mừng nói, „Tại hạ đã hiểu. Hôm nay đến đây chính là muốn sắp xếp cho Tố Phương và Phụng tiểu thư gặp mặt nhau. Tố Phương trước nay luôn ngưỡng mộ tài nghệ của Phụng tiểu thư."

Hạng Thiếu Long nói, „Ta tuy không thể thay đại tiểu thư làm chủ nhưng chắc cũng không sao, Kim lão đại hãy nói thời gian gặp mặt!"

Kim lão đại nói, „Hay là sau giờ Ngọ hôm nay! Tốt nhất là hai chúng ta cũng có mặt."

Hạng Thiếu Long chợt dạ biết chuyện này không đơn giản như thế, nếu không có gì Kim lão đại phải có mặt nữa.

Thân phận của Kim lão đại và thân phận quân sự của mình lúc này không hề bằng nhau.

Kim lão đại là chủ một đoàn hát, địa vị của Thạch Tố Phương tuy cao vợi, nhưng về danh nghĩa vẫn là người của y, mà Hạng Thiếu Long gã chỉ là kẻ tôi tớ mà thôi.

Y bảo muốn mình có mặt chắc chỉ là lời khách sao thôi!

Hạng Thiếu Long nói, „Điều đó tại hạ hiểu, nhưng Kim lão đại hãy lộ cho một ít huyền cơ, để tại hạ chuyển lời lại cho đại tiểu thư."

Kim lão đại gật đầu nói, „Vậy phiền ngài thông báo cho Phụng tiểu thư, bảo rằng có người một lòng cầu thẳng mà bất chấp thủ đoạn."

Hạng Thiếu Long nhớ đến nhu cốt mỹ nhân Lan Cung Viên vỡ lẽ ra nói, „Tại hạ đã hiểu. Sẽ thông báo ngay cho đại tiểu thư.

Kim lão đại vui vẻ cáo từ.

Hạng Thiếu Long định bụng đi tìm Tiêu Nguyệt Đàm nhưng y lại vừa đi khỏi nên đi kiếm Phụng Phi.

Bọn Phụng Phi đang ở trong sảnh tập múa, Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân đều có vẻ mệt mỏi.

Hạng Thiếu Long đoán nhất định Đồng Thục Trinh sau khi rời khỏi phòng gã thì đi tìm Chúc Tú Chân bàn bạc, nói không chừng đã làm những trò giả phượng hư hoàng, cho nên giờ đây tiều tụy như thế.

Tiểu Bình Nhi thấy gã đến, cố ý tránh qua một góc, không nhìn đến gã!

Còn Tân Nguyệt thì lại vui vẻ, thái độ của những nàng vũ cơ khác đối với gã đã thay đổi nhiều, rõ ràng trải qua chuyện đêm trước địa vị của gã đã thay đổi nhiều.

Phụng Phi đang chỉ vẽ cho Vân Nương và các nhạc sư, thấy Hạng Thiếu Long đến thì uyển chuyển bước về phía gã hạ giọng hỏi, „Kim lão đại tìm người có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long nói ra xong thì hỏi lại, „Hàn Sấm đến tìm tiểu thư có chuyện gì?"

Gã liếc mắt nhìn, bọn Đồng Thục Trinh cũng đều len lén theo dõi về mặt bọn họ.

Phụng Phi nói với vẻ không vui, „Người quản ngày càng nhiều chuyện đấy!"

Hạng Thiếu Long trong lòng bức bối lạnh lùng nói, „Có thể chấp nhận để tại hạ quản hay không quyền quyết định đương nhiên ở trong tay của đại tiểu thư, một câu nói của đại tiểu thư cũng đủ khiến cho tại hạ phải ra đường."

Phụng Phi nhìn gã rồi nói bằng giọng mỉa mai, „Có những quý nhân như Giải Tử Nguyên và Lý Viên chiếu cố, Thảm đại gia đâu cần phải ở đầu đường xó chợ?"

Hạng Thiếu Long biết nàng thực ra trong lòng đã lo sợ, nên mềm lòng mà nói rằng, „Dù cho tại hạ có nặng lời đi chăng nữa, nhưng đại tiểu thư có chuyện giấu tại hạ, tại hạ đương nhiên không vui."

Phụng Phi sững người một lúc rồi chép miệng nói, „Người càng lúc càng giống phu quân đại nhân của Phụng Phi, tại sao chuyện gì ta cũng phải cho người hay?"

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long không trả lời được.

Thực ra, Phụng Phi không cần phải cho gã biết đã từng gặp người nào.

Vấn đề là chuyện này có liên quan đến vận mệnh của bọn Đồng Thục Trinh, nên Hạng Thiếu Long mới quan tâm như thế.

Đó thật sự là vấn đề lập trường.

Hạng Thiếu Long ngượng ngùng nói, „Thôi được! Sau này tại hạ không cần phải để ý đến chuyện này của tiểu thư nữa."

Phụng Phi yên lặng một lát hạ giọng nói, „Cớ gì mới sáng sớm gặp nhau mà chúng ta đã tranh cãi?"

Hạng Thiếu Long buột miệng, „Bởi vì chúng ta đều quan tâm đến đối phương."

Phụng Phi giật thót người, tên gia tướng giữ cửa hô lên, „Long Dương quân nước Ngụy đến!"

Khi Hạng Thiếu Long đang lo lắng. Phụng Phi đã vui mừng nói, „Mời quân thượng vào!"

Chỉ thấy dáng vẻ của Phụng Phi thì đã biết nàng và Long Dương quân có mối quan hệ mật thiết. Có lẽ Long Dương quân là nam nhân duy nhất mà Phụng Phi không lo lắng.

Hạng Thiếu Long không thể tránh được, Long Dương quân cùng một đám tùy tùng bước vào trong nội sảnh.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống đón chào vị hồng nhân của nước Ngụy này. Chỉ có Hạng Thiếu Long là cúi đầu.

Long Dương quân vừa nhìn thấy gã, giật thót người, đứng sững ngay tại chỗ, không tin vào mắt mình nữa.

Bọn Phụng Phi đều ngạc nhiên lắm.

Hạng Thiếu Long cười một tràng dài, ôm quyền nói, „Quân thượng vẫn khỏe chứ! Nhớ lại năm xưa Thầm Lương khi làm khách khanh trong phủ của Vô Ky công tử, đã cùng uống rượu với quân thượng, không ngờ thời gian lại qua nhanh như thế, thật sự khiến cho người ta cảm khái. Chuyện xưa đã qua! Thầm Lương này suýt chút nữa đã quên hết mọi chuyện!"

Long Dương quân thoáng qua vẻ hồ thẹn, cung kính trả lễ rằng, „Nào ngờ Thầm huynh không nhớ chuyện xưa, bốn quân không thể nào quên được, chuyện Vô Ky công tử bốn quân chỉ vì bất đắc dĩ, sau khi chuyện xảy ra

hận không lập tức tự tận ngay, chao ôi! Bốn quân không biết nên nói thế nào nữa đây!"

Hai người đều mượn chuyện Tín Lăng quân Ngụy Vô Ky để giải quyết ân thù, một bên là tỏ ý tha thứ, còn bên kia thì tỏ ý nhận sai. Ngoài cao thủ Tiêu Ưống đứng bên cạnh Long Dương quân, người rất quen thuộc Hạng Thiếu Long, những người khác đều chẳng hiểu gì cả.

Bọn Phụng Phi đương nhiên ngạc nhiên vô cùng, vì té ra Thẩm Lương lại có thân phận địa vị như thế. Thủ hạ của Long Dương quân thì thắc mắc lắm, không hiểu nổi Long Dương quân khi đã hạ được Tín Lăng quân thì bày tiệc rượu để mừng công, nay lại hối hận trong lòng.

Tình huống này quả thật là vi diệu.

Phụng Phi đứng dậy, vui mừng nói, „Té ra quân thượng và quân sự Thẩm tiên sinh đây đã quen biết nhau, thật là tốt quá!

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn quanh, từ Phụng Phi đến Tiểu Bình Nhi, ánh mắt mọi người trên kẻ dưới đều lộ vẻ kỳ lạ, vừa lúng túng vừa kêu khổ, biết được bọn họ đã hoài nghi mình và Long Dương quân phải chăng có mối quan hệ không thể cho người ta biết được.

Điều đáng ngại nhất là mình trước đây chưa chứng minh cho bọn họ thấy rằng mình là một nam nhân bình thường, khiến cho tình huống càng tồi tệ hơn.

Tiểu Bình Nhi càng lộ ra vẻ đã hiểu ra mọi chuyện khiến gã càng lúng túng hơn.

Gã chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ rơi vào tình thế như hiện tại.

Thần thái của Long Dương quân chợt trở nên nhẹ nhõm vô cùng, cất bước tiến tới, đồng thời cười với các vũ cơ rằng, „Các vị tiểu thư đừng vì bốn

quân mà ảnh hưởng đến việc tập luyện, cứ coi bốn quân là kẻ đến xem cũng được."

Đồng Thục Trinh liếc mắt nhìn Hạng Thiệu Long, rồi mới tiếp tục.

Long Dương quân đến trước mặt Hạng Thiệu Long, đưa tay nắm lấy tay gã thật chắc rồi mới buông ra, nói với Phụng Phi rằng, „Thẩm huynh làm việc cho Phụng tiểu thư, chắc chắn sẽ chẳng có phiền não gì cả."

Hạng Thiệu Long giật mình, lúc này mới biết Long Dương quân mới chính là người thật sự bảo vệ cho Phụng Phi.

Còn Hàn Sấm chỉ là một con cờ khác, nếu gã là Phụng Phi, thì sẽ tin tưởng Long Dương quân chứ không phải là tên háo sắc Hàn Sấm.

Song nếu Phụng Phi muốn an toàn đến Hàm Dương để gặp tình nhân bí mật của mình, thì tốt nhất phải được người có thế lực ở hai nước Hàn Ngụy tiếp ứng. Mà Long Dương quân đương nhiên đủ sức để trông chừng Hàn Sấm.

Phụng Phi hơi giật mình, nhìn Hạng Thiệu Long rồi lại nhìn Long Dương quân, rõ ràng không hiểu hàm ý của Long Dương quân hạ giọng nói, „Quân thượng có gặp Hàn hầu?"

Hạng Thiệu Long trong lòng hiểu rõ, đó có nghĩa là hỏi Long Dương quân có biết Lã Bất Vi có liên quan đến chuyện này không.

Quả nhiên Long Dương quân trả lời, „Đương nhiên là gặp, cũng biết được tâm sự của tiểu thư, nhưng có vị Thẩm huynh trí kế hơn người này tính toán cho tiểu thư, Lã Bất Vi cũng phải đành về tay không mà thôi."

Phụng Phi từ ngạc nhiên chuyển sang hoảng sợ, đứng sững tại chỗ.

Long Dương quân biết vì được Hạng Thiệu Long tha thứ mà đã quá hưng phấn, nói chuyện quá thành thật chữa lại rằng, „Tài trí của Thẩm huynh quả

thật khiến cho tại hạ, kẻ đã từng là đối thủ của y phải khâm phục sát đất."

Còn Tiêu Ưng, kẻ đi theo Long Dương quân thì bóp lấy tay Hạng Thiếu Long với vẻ khâm phục.

Sau khi trải qua bao nhiêu khổ nạn, Hạng Thiếu Long dâng lên cảm giác chua chát trong lòng. Cảnh tượng ừng vương chết theo chủ lại một lần nữa hiện lên trong tâm trí gã.

Phụng Phi nhìn thấy nét thần thờ trong đôi mắt của gã, còn tưởng rằng gã không quên được chủ cũ, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khó mà hình dung được.

Long Dương quân nhìn các vũ cơ đang múa, quay sang Phụng Phi nói, „Bốn quân muốn cùng Thảm huynh dạo bước nói chuyện rồi sẽ thỉnh an Phụng tiểu thư sau."

Phụng Phi nào dám nói không, chỉ đành chấp nhận.

Long Dương quân và Hạng Thiếu Long đến phòng bên cạnh, đuổi kẻ hạ nhân xong, Long Dương quân trào nước mắt mà nói, „Ta quả thật không phải là người, Thiếu Long đối xử với ta như thế, ta lại..."

Hạng Thiếu Long dùng lời an ủi, y mới dễ chịu lại một chút, đôi mắt đỏ ửng mà rằng, „Ta kể chuyện ấy cho Hàn Sấm nghe, bị y mắng cho một trận, bảo rằng thà phân cao thấp trên chiến trường làm sao lại nhân lúc huynh xuống dốc mà ra tay như thế!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Sao quân thượng lại cho Hàn Sấm biết chuyện này, quân thượng tin tưởng y hay sao?"

Long Dương quân hồ thẹn nói, „Giữ trong lòng thật là khổ, ta tình nguyện bị người ta chửi mắng, song ngoài Hạng Thiếu Long ra, cũng chỉ có y mới có thể nói được tâm sự, y còn có nhiều chuyện phải dựa nò gia nữa kìa."

Hạng Thiệu Long không ngờ Hàn Sấm cũng nghĩa khí như vậy. Liền nói, „Vậy hãy thay tại hạ thông báo với y một tiếng, nói rõ thân phận hiện giờ của tại hạ, bởi vì tại hạ cũng mong y nâng cao đánh khẽ, thả bọn Đồng Thực Trinh."

Long Dương quân càng hiểu rõ hơn cuộc giao dịch giữa Phụng Phi và Hàn Sấm gật đầu nói rằng, „Hiện giờ ngoài phải đề phòng Điền Đan và Lã Bất Vi, cũng còn phải cẩn thận với tên Quách Khai, tên gian tặc này đã đưa những binh khí quái lạ của huynh đến nước Tề hiến cho Tề Tương vương làm lễ vật, hòng kéo người Tề xuống nước. Tề Tương vương giờ đây tiến thoái lưỡng nan, nhận lễ vật ấy thì sợ đắc tội với Doanh Chính, không nhận thì e người ta cười rằng y sợ người Tần."

Hạng Thiệu Long nghe xong thì bảo, „Quân thượng có thể dò hỏi xem Bách Chiến bảo đao của tại hạ nằm ở đâu, tại hạ dù thế nào cũng phải lấy lại."

Long Dương quân chép miệng, „Lệnh bị quân vừa sai đặc sứ đến cảnh cáo tam Tấn chúng tôi, nếu ai dám làm tổn hại nửa cọng tóc của huynh, sẽ xua binh báo thù, khiến chúng tôi lập tức không dám truy bắt huynh nữa. Người Triệu là thâm nhất, bị các người liên tiếp lấy mất năm thành, Lý Mục không dám rời khỏi Trung Mâu, còn chúng tôi vừa mới bại không bao lâu, muốn giúp người Triệu nhưng có lòng mà không có lực, cho nên giờ đây Quách Khai hận chúng tôi tận xương. Đêm qua khi dự yến, lại còn mỉa mai bốn quân và Hàn Sấm."

Hạng Thiệu Long hỏi, „Tình thế của Điền Đan giờ thế nào?"

Long Dương quân nói, „Y vẫn nắm thực quyền, nhưng nhược điểm lớn nhất là y lại ủng hộ cho tên Điền Sinh bất tài, kém xa nhị hoàng tử Điền Kiện. Điền Kiện tuy không phải là một nhân tài, nhưng lại biết lấy lòng người, không giống như Điền Sinh là kẻ kiêu ngạo tự phụ. Nhìn tình thế hiện nay, chức vị thái tử vẫn chưa biết sẽ lọt vào tay ai."

Ngừng một lát rồi ái ngại nói, „Hạng Thiếu Long làm sao có thể rời khỏi Đại Lương rồi lại trở thành quân sự của Phụng Phi?"

Hạng Thiếu Long vốn không muốn nói, nhưng sợ y nghĩ mình không chịu tha thứ, nên trả lời sơ lược, nhưng đương nhiên không nhắc chuyện vào hoàng cung nước Ngụy.

Long Dương quân nghe xong thì hồi hận lắm, „Thiếu Long lúc nào thì ra mặt để danh chính ngôn thuận mà lấy bảo đao."

Hạng Thiếu Long chần chừ nói, „Tại hạ hình như vẫn chưa quen khôi phục lại thân phận, xem tình huống rồi hãy quyết định!

Long Dương quân nói, „Nếu không cần lộ thân phận thì đừng nên. Có câu, nước Tề nhiều cường sĩ, Tắc Hạ nhiều cường đồ, bọn cường nhân ở Tắc Hạ lâu nay ngang ngược, không coi người trong thiên hạ ra gì, văn cũng vậy, võ càng hơn nữa. Nhất là tên Tào Thu Đạo, những môn sinh đặc ý của y quả thật có vài tên là do y chân truyền, lâu nay xưng bá xưng vương ở Lâm Tri. Hiện nay, ngoài Tào Thu Đạo, Thiếu Long có thể là thiên hạ đệ nhất kiếm, nếu bọn chúng biết huynh có mặt ở đây thì càng nhiều phiền toái hơn. Những chuyện tử võ như thế này, cả Tề vương cũng khó mà can ngăn, vả lại có thể giết được huynh một cách công nhiên, Doanh Chính e rằng cũng khó mà lên tiếng."

Hạng Thiếu Long nào có lòng tranh hùng tranh bá gật đầu nói, „Quân thượng nói phải, Điền Đan, Lã Bất Vi và Quách Khai đều là những kẻ thừa gió bẻ măng, nếu tại hạ có xích mích với Tào Thu Đạo, nói không chừng sẽ gặp nhiều phiền toái."

Long Dương quân bật cười khúc khích nói, „Đêm nay nô gia có thể ngủ một giấc ngon lành, từ đêm hôm ấy, người ta như tan nát cõi lòng."

Hạng Thiếu Long thấy bộ dạng nũng nịu của y nói, „Từ đầu đến cuối tại hạ nào dám trách quân thượng."

Long Dương quân vẫn không muốn bỏ đi, Hạng Thiếu Long nói, „Chúng ta không tiện nói lâu, quân thượng hãy gặp Phụng Phi! Tại hạ còn phải đi gặp mấy tên thủ hạ bị người của Trọng Tôn Long đánh bị thương."

Long Dương quân ngạc nhiên nói, „Trọng Tôn Long hành hung sớm như vậy sao?"

Hạng Thiếu Long lại phải kể mọi việc ra, Long Dương quân hồ thẹn nói, „Bốn quân cả Lý Viên cũng chẳng bằng, thật không phải là người."

Hạng Thiếu Long lại an ủi một hồi, Long Dương quân mới bịn rịn bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 252: Hai Thiếu Nữ Gặp Nhau

S

au khi Long Dương quân đi, Phụng Phi sai người tìm gã.

Hạng Thiếu Long đi theo sau Tiểu Bình Nhi, đến nội sảnh, sau nhiều ngày không chịu nói chuyện cùng gã, hôm nay Tiểu Bình Nhi đột nhiên vui vẻ nói, „Té ra ngươi là người thích nam phong chứ không yêu nữ sắc, Tiểu Bình Nhi đành phải bỏ ý định này."

Hạng Thiếu Long không hiểu nên cười hay nên khóc biết rõ rằng không nên phủ nhận, lại không thể không phủ nhận thờ dài mà rằng, „Sự thực như thế nào, Tiểu Bình tử rốt cuộc sẽ có một ngày hiểu ra. Nhưng tại hạ có một điều không biết, Tiểu Bình tử chẳng phải sẽ cùng tuyển người với đại tiểu thư hay sao? Vì cố gì mà hình như... hình như..." Tiểu Bình Nhi che miệng cười, „Có phải ngươi muốn nói tại sao ta hình như muốn tìm người để lấy hay không? Sự thực ta chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ gả cho người, chỉ là không hài lòng vì người không coi người ta ra gì mà thôi. Tiểu thư thường nói lần đầu tiên của nữ nhân là quan trọng nhất, nhất định phải tìm một người có lòng thương hoa tiếc ngọc mới được. Ta đương nhiên không thể rời xa tiểu thư! Nhưng sự thực tiểu thư lại trả tự do cho ta."

Hạng Thiếu Long giật thót người, „Nếu mang thai thì thế nào?"

Tiểu Bình Nhi hơi đỏ mặt nói, „Điều đó cần gì người quan tâm, trong đoàn ai mà không biết thuật phòng tránh thai.

ô, người vẫn còn có hứng thú với nữ nhân hay sao? Tại sao hỏi những chuyện đáng hổ thẹn như thế?"

Hạng Thiếu Long thấy nàng cho rằng mình chỉ yêu nam chứ không yêu nữ, thầm nghĩ lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, chỉ

đành im lặng.

Trong sảnh bày đầy nhạc khí, nhưng ngoài Phụng Phi thì chẳng có ai, sau khi Tiểu Bình Nhi lui ra, Hạng Thiếu Long ngồi xuống bên cạnh Phụng Phi nói, „Trước đây đại tiểu thư có gặp Thạch Tổ Phương chưa?"

Phụng Phi lắc đầu nói, „Kim Thành chính là một nhân tài, bát diện lung linh được người ta tôn kính, đáng tiếc ta không gặp được những người này, nếu không sẽ không bị người ta trêu tức."

Hạng Thiếu Long nói, „Đại tiểu thư vẫn chưa hết giận sao?"

Phụng Phi cúi đầu cười, „Ai giám giận người mà cả Long Dương quân cũng phải tôn kính? Huống chi khi người thích thì vừa ôm vừa hôn người ta, lúc giận thì lại mắng người ta không ngớt, may mà giờ đây Phụng Phi không còn lo lắng người lại đòi ta qua đêm nữa, nếu không khó mà ngon giấc được."

Hạng Thiếu Long bực dọc nói, „Cả tiểu thư cũng nghĩ thế à?"

Phụng Phi lắc đầu nói, „Không! Chỉ có bọn họ nghĩ như thế! Tân Nguyệt thất vọng đến nỗi khóc mà bỏ về phòng, nhưng ta thì lại biết người không phải là không yêu nữ sắc. Ta nói thế chỉ để muốn xem bộ dạng đáng ghét của người mà thôi."

Hạng Thiếu Long cười gượng nói, „Tiểu thư đối với tại hạ thật tốt!"

Phụng Phi nói, „Ta càng lúc càng không rõ người là con người như thế nào. Nhưng Long Dương quân đảm bảo người có thể tuyệt đối tin tưởng, Phụng Phi cũng không thể hai lòng ba ý nữa, rất muốn nghe kế hoạch của người!"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Trước tiên phải an trọng rồi mới võ ngoài, nếu như đại tiểu thư có thể trao toàn quyền cho tại hạ, tại hạ trước tiên sẽ

đối phó Trường Tuyền, Sa Lập và dư đảng của y, chỉ cần có thể an toàn đến Hàm Dương thì mọi việc thành công."

Phụng Phi buồn bã nói, „Người hình như quên rằng thế lực của Lã Bất Vi ở Hàm Dương ngày càng lớn."

Hạng Thiệu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Tình lang của đại tiểu thư không phải Hạng Thiệu Long sao? Lã Bất Vi làm gì được y."

Phụng Phi biết mình nói hớ sửa lại rằng, „Nhưng giờ đây chàng đang ở chiến trường, e rằng vẫn chưa thể gặp được chàng, thì đã bị Lã Bất Vi tìm đến."

Hạng Thiệu Long buồn cười trong lòng, cố ý trêu nàng, „Điều đó chẳng có vấn đề gì cả, chỉ cần thông báo cho Ô gia, họ sẽ đến bảo vệ cho đại tiểu thư."

Phụng Phi đỏ mặt nói, „Vạn lần không thể, chuyện ta và chàng chẳng ai biết cả, đến lúc ấy hãy nói!"

Hạng Thiệu Long buông tha cho nàng nói tiếp, „Có lẽ Thạch Tổ Phương cũng đã đến, tại hạ ra ngoài cổng đón tiếp nàng, đại tiểu thư có gì căn dặn nữa chẳng?"

Phụng Phi hỏi lại, „Đêm nay có chuyện gì khác nữa sao?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu, „Đêm nay tại hạ phải đi bái phỏng Giải Tử Nguyên!"

Phụng Phi nói, „Không còn chuyện gì nữa, ta vốn muốn người đi cùng ta đến hoàng cung dự buổi tiệc đón tiếp Lã Bất Vi của Tề vương và Điền Đan."

Hạng Thiếu Long thầm kêu nguy hiểm, từ lúc bị Long Dương quân và Lý Viên nhận ra, gã không còn lòng tin đối diện với Lã Bất Vi nữa.

Khi Tiêu Nguyệt Đàm thay đổi dung mạo cho gã, không hề nghĩ rằng gã sẽ đối diện hai người kia, cho nên cũng không thể trách y được.

Phụng Phi nhìn gã bằng ánh mắt đầy tình ý, „Đêm nay người hãy đến phòng ta! Ta có nhiều chuyện phải thỉnh giáo người."

Hạng Thiếu Long biết nàng bắt đầu tin tưởng mình, vui vẻ bỏ đi.

Vừa ra đến cổng, đoàn xe của Thạch Tổ Phương đã đến. Hạng Thiếu Long vội vàng sửa lại mình, lại bỏ hạt quả ở dưới lưỡi, bước lên đón chào.

Thạch Tổ Phương thần thái vẫn như cũ, ung dung bước xuống xe, Hạng Thiếu Long cùng người của Phụng Phi cúi đầu thi lễ, không dám nhìn thẳng.

Hai ả nữ tỳ sửa sang quần áo cho nàng rồi mới cùng bọn Kim lão đại bước đến phía trước Hạng Thiếu Long.

Mỹ nữ này không trang điểm, tóc bới cao rồi tết lại, buông xuống phía sau, trông rất hợp với khí chất của nàng.

Thạch Tổ Phương rõ ràng không nhận ra Hạng Thiếu Long, khi Kim lão đại giới thiệu hai người, nàng chỉ trả lễ một cách lịch sự.

Hạng Thiếu Long vội vã dẫn đường.

Kim lão đại bước dẫn tới đi song song với gã nói, „Vừa rồi tại hạ nhận được tin tức, Thẩm huynh đã từng một mình xông vào Trọng Tôn phủ, đòi y thả bọn thủ hạ ra không biết chuyên này có thật hay không?"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng té ra tin tức ở Lâm Tri truyền đi nhanh như thế trả lời rằng, „Chỉ là may mắn nhất thời mà thôi!"

Kim lão đại phải nhìn gã bằng con mắt khác, giơ ngón tay cái lên nói, „Chả trách nào Phụng tiểu thư lại ủy thác trọng trách cho Thảm huynh, song trước nay Trọng Tôn Long là kẻ ngang ngược, y nhất định sẽ tìm cách đòi lại sĩ diện của mình. Ta thấy Thảm huynh người chẳng mang theo kiếm, lát nữa ta sẽ sai người đem đến tặng. Nếu vừa ý thì có thể giữ lại nếu huynh từ chối thì không coi Kim Thành này là bằng hữu."

Hạng Thiếu Long cười, „Vậy thì tại hạ đành phải nói lời cảm tạ vậy!"

Giọng nói dễ nghe của Thạch Tổ Phương từ phía sau vang lên, „Con trai của Trọng Tôn Long là Trọng Tôn Huyền Hoa, là một trong bốn đệ tử của Vong ưu tiên sinh Tào Thu Đạo, Thảm tiên sinh phải cẩn thận!“ Kim lão đại cũng nói thêm rằng, „Tại hạ tuy không biết kiếm pháp của Thảm huynh thế nào, nhưng kẻ này ở Lâm Tri quả thật chưa gặp phải địch thủ, nổi danh ngang hàng với đệ nhất kiếm thủ dưới cờ của Điền Đan là Đản Sở. Khi gặp phải y, nếu như không nắm chắc thì Thảm huynh cứ nhận thua a. Tắc Hạ kiếm thủ đều trọng thanh danh, sẽ không ra tay với người đã nhận thua. Nếu lời này trái tai, mong tai mong Thảm huynh đừng trách."

Hạng Thiếu Long có thiện cảm với người này gật đầu nói, „Tại hạ cảm kích còn không kịp, làm sao lại trách Kim lão đại?"

Thạch Tổ Phương ở phía sau ngạc nhiên nói, „Không ngờ Thảm tiên sinh bụng dạ lại rộng rãi như vậy, không hề lấy làm buồn bực vì Kim gia cho rằng ngài không bằng Trọng Tôn Huyền Hoa."

Hạng Thiếu Long chợt dạ, chuyển sang chuyện khác nói, „Những danh kiếm ở Tắc Hạ ngoài hai người này, còn có ai là đáng để nhắc tới?"

Kim lão đại nói, „Người giỏi kiếm thì nhiều nhưng có thể gọi là nổi bật chỉ là đếm được trên đầu ngón tay. Như Ma Thừa Giáp và Mân Đình Chương đều là những người nổi tiếng, thích tìm người ta tỷ thí, đem qua Thảm huynh ra tay nói không chừng sẽ gặp phải phiền toái."

Thạch Tố Phương dịu dàng nói, „Dù bọn chúng có gan to bằng trời cũng không dám xông vào đây sinh sự, nếu như Thảm tiên sinh ra ngoài thì khó mà đảm bảo rằng bọn chúng sẽ không đến khiêu chiến."

Hạng Thiếu Long nói, „Đa tạ tiểu thư chỉ điểm."

Lúc này đến trước cầu thang lầu của Phụng Phi, Phụng Phi bước ra cửa đón chào, hai người gặp nhau đều như đánh giá đối phương, những tiểu tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Phụng Phi mỉm cười nói, „Nghe danh Thạch muội tử đã lâu, hôm nay rốt cuộc đã có thể được gặp."

Thạch Tố Phương hành lễ hậu bối xong, bước tới nắm tay Phụng Phi mà rằng, „Phi tỷ đừng đề cao Tố Phương như thế, vừa rồi mới gặp Phi tỷ, cứ tưởng là tiên nhân hạ phàm!"

Phụng Phi bật cười trong trẻo dắt Thạch Tố Phương bước vào trong sảnh đường.

Hạng Thiếu Long thấy Kim lão đại bị nét đẹp tuyệt thế của Phụng Phi cuốn hút lấy mà đứng trơ ra như phỗng, đẩy y một cái, y mới cùng Hạng Thiếu Long vào trong sảnh.

Phụng Phi cùng với Hạng Thiếu Long ngồi một bên, còn Thạch Tố Phương và Kim lão đại thì ngồi một bên, Tiểu Bình Nhi dâng trà lên.

Hạng Thiếu Long đột nhiên sinh ra cảm giác kỳ lạ.

ở một mức độ nào đó, Lã Bất Vi bất chấp thủ đoạn để giành cho được Phụng Phi, quả thật có ý muốn so bì với Hạng Thiếu Long.

Bởi vì Kỷ Yên Nhiên đã là người của Hạng Thiếu Long, Lã Bất Vi thất bại trong việc theo đuổi Cẩm Thanh, ngoại trừ có thể đoạt được Phụng Phi, nếu

không cũng sẽ thua cả Hạng Thiếu Long về mặt này.

Sự thực có phải là như thế hay không e rằng cả bản thân Lã Bất Vi cũng không biết.

Phụng Phi nói, „Hôm nay Kim lão đại và muội tử đến đây không biết có gì chỉ điểm cho Phụng Phi?"

Kim lão đại nghiêm mặt nói, „Chẳng hay tiểu thư có nghe nhắc đến một kẻ phong lưu nổi tiếng tên là Tề Vũ hay không?

Phụng Phi nhú mày nói, „Đã từng nghe qua, nghe nói người này là một công khanh, dựa vào khuôn mặt tuần tú và ba tấc lưỡi của mình để quyến rũ vô số nữ tử đáng thương, không biết có gì lão đại đột nhiên lại nhắc đến y?"

Hạng Thiếu Long nghe nói đến Tề Vũ thì nhớ đến năm xưa Triệu Mục đã thông quay y để dụ dỗ Triệu Nhã, hôm nay người xưa đã mất, trong lòng đau nhói lên, lại nghe Phụng Phi nói đến chữ ba tấc lưỡi thì Phụng Phi hơi đỏ mặt lên, biết rằng nàng nghĩ đến mình thì chợt dạ trong lòng.

Kim lão đại tiếp tục nói, „Người này giờ đây rất thân thiết với nhuyển cốt nữ Lan Cung Viên, đêm hôm trước khi uống rượu tại thanh lâu lớn nhất ở đây là Ý Nhã viện đã từng lớn tiếng nói rằng, lần này Lan Cung Viên nhất định sẽ sẽ hơn hẳn đại tiểu thư, còn đại tiểu thư sẽ thua chắc, lời này rất kỳ lạ."

Phụng Phi vẫn bình tĩnh như không chỉ lộ vẻ hơi suy nghĩ.

Thạch Tố Phương dịu dàng nói, „Chúng tôi lo lắng cho Phi tỷ, y chỉ nhắc đến Phi tỷ chứ không nói đến Tố Phương, hình như đang tiến hành âm mưu nào đó, và lại chắc chắn sẽ thành công thật khiến cho người ta kỳ lạ."

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên, đoán rằng có liên quan đến chuyện khúc từ bị lộ ra ngoài, nhưng theo lý ca phổ vẫn còn nằm trong tay Đồng

Thục Trinh, Tề Vũ làm sao có thể nắm chắc được? Càng nghĩ càng thấy không ổn, nào có lòng ngồi đây nữa, đứng dậy.

Ba người ngạc nhiên nhìn gã.

Hạng Thiệu Long cáo lui, rồi đi tìm Đồng Thục Trinh, mỹ nữ này đang ngồi nghỉ trong phòng, Hạng Thiệu Long xong thẳng vào, đuổi bọn nô tỳ ra, hỏi thẳng luôn, „Ca phổ mà nàng đã bí mật sao chép lại ở đâu?"

Đồng Thục Trinh nói với vẻ không vui, „Người phải chăng là muốn dùng hình bức cung."

Hạng Thiệu Long nén giận, ngồi xuống nói, „Tề Vũ công nhiên bảo rằng sẽ khiến cho đại tiểu thư thua trận, nếu chẳng phải có ca phổ trong tay, làm sao dám nói ra lời ấy."

Đồng Thục Trinh hơi biến sắc rồi sau đó lắc đầu, „Ca phổ vẫn ở đây, người ta vừa mới vừa đòi ở chỗ Tú Chân, định đưa cho ngài thiêu hủy!“ Hạng Thiệu Long nói, „Vậy hãy lập tức đem ra đây!"

Đồng Thục Trinh nhìn gã bằng ánh mắt ai oán một hồi, rồi mới bước tới trước gương để ở một góc, lấy ra một ống trúc giận dỗi ném về phía gã.

Hạng Thiệu Long nhẹ nhàng chộp lấy, mở nút lấy tấm vải trắng ra.

Vừa mở ra nhìn, lập tức biến sắc ngạc nhiên kêu lên, „Tại sao không có chữ?"

Đến lần này Đồng Thục Trinh mặt biến sắc, bàng hoàng nhích tới vừa nhìn thì kêu lên, „Ai đã lấy ca phổ đi?"

Hạng Thiệu Long lòng chột chùng xuống, trừ khi Phụng Phi có thể sáng tác một ca phổ mới trong vòng mười ngày, nếu không sẽ thua chắc. Bởi vì ca phổ này được sáng tác để chúc thọ cho Tề Vương.

Đồng Thục Trinh mặt tái nhợt run giọng nói, „Không thể được, Tú Chân và ta rất cẩn thận."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Giờ đây chỉ có cách thú nhận với đại tiểu thư, xem ra có cách gì cứu vẫn được hay không?"

Đồng Thục Trinh ngã vào lòng gã, người run lên bần bật, nói, „Thẩm Lương cứu thôi!"

Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân quỳ trước mặt Phụng Phi, cúi đầu rầu rĩ, nhưng cho đến giờ vẫn không biết ai đã trộm long tráo phụng, đánh cắp ca phổ.

Phụng Phi thì mặt tái nhợt, tâm huyết của nàng đã bị Lan Cung Viên chiếm lấy, đối với nàng đó là một sự đả kích rất lớn, lúc này nàng chẳng còn lòng dạ gì mà xử phạt bọn họ nữa.

Hạng Thiếu Long cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành nói, „Chỉ cần đại tiểu thư biểu diễn trước, thì không sợ ca phổ lọt vào tay Lan Cung Viên."

Phụng Phi lắc đầu nói, „Ta đã bảo rằng sẽ biểu diễn sau, huống chi chuyện này do một tay Điền Đan sắp xếp, đã có âm mưu ở đó, chúng ta làm sao thay đổi được."

Hạng Thiếu Long nói, „Đại tiểu thư có thể sáng tác ca phổ khác hay không?"

Phụng Phi cười khổ nói, „Trừ phi có thể nghĩ ra trong một ngày, nếu không cả thời gian luyện tập cũng chẳng có, chao ôi! Nội gian khó phòng, song Phụng Phi cũng phải chịu trách nhiệm."

Đồng Thục Trinh và Chúc Tú Chân nghe thế thì khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long bất đồ sinh ra lòng kính trọng đối với Phụng Phi, mỹ nữ này tuy hơi ích kỷ, nhưng trong tình huống này lại biết nhìn lại mình, quả thật lòng dạ hơn người.

Phụng Phi nhìn sang phía Hạng Thiếu Long, trong mắt lộ vẻ thất vọng, nhưng lời nói lại bình tĩnh một cách kỳ lạ, nói, „Bày ra cái giờ chi bằng giấu đi, ta đã từng hứa rằng sẽ dùng ca từ mới để chúc thọ, sao lại có thể muối mặt dùng cửu khúc tân từ để biểu diễn, xem ra chỉ còn cách giả bệnh mà thôi."

Hạng Thiếu Long đột nhiên giật mình, hai mắt sáng lên, trầm giọng nói, „Tại hạ cũng đã từng thử sáng tác ca phổ, giả sử tại hạ ngâm ra đây, không biết có thể kích thích được linh cảm của đại tiểu thư hay không!"

sự thực thì gã nào biết sáng tác, chỉ là khi còn ở thế kỷ hai mươi mốt thường đi hát karaoke, cho nên vẫn còn nhớ, hy vọng có thể đem ra để giúp nàng.

Những bài hát này hoàn toàn khác với cổ điệu, nhưng nếu lọt vào tai của thiên tài âm nhạc thời cổ đại Phụng Phi này, thì có thể sáng tác thành một bản nhạc xuất sắc trong thời này.

Phụng Phi nói, „Hãy hát thử xem."

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Tại hạ chỉ biết ngâm nga chứ nào biết hát."

Phụng Phi nóng lòng nói, „Vậy thì cứ ngâm nga ra nghe thử."

Hạng Thiếu Long nào để ý đến lời nói của nàng, chọn ngay bài hát: Bài không thể xa anh.

Mới được hai câu, Phụng Phi vẫn chưa để ý, nhưng đến khi Hạng Thiếu Long ngâm nga được một nửa, nàng bắt đầu trở nên ngạc nhiên, cả Đồng

Thục Trinh và Chúc Tú Chân cũng ngừng khóc nhìn gã bằng ánh mắt không thể tin được.

Bài hát vừa hết, Hạng Thiếu Long lúng túng hỏi, „Thế nào?"

Phụng Phi sững người nhìn gã một hồi rồi mới nói, „Người cứ thường làm cho người ta ngạc nhiên, điệu nhạc kỳ lạ này ta lần đầu tiên nghe được, nhưng cũng rất vui tai, chỉ là hơi bi thương một chút, không hợp với không khí chúc tụng.

Hạng Thiếu Long vội vàng nói, „Vây để tại hạ sáng tác một bài khác vậy."

Phụng Phi sững người nói, „Người chẳng phải nói chỉ sáng tác một bài hay sao?"

Hạng Thiếu Long chỉ đành nói, „Vừa rồi tại hạ nói bừa, sự thật tại hạ đã sáng tác hơn mười bài."

Phụng Phi gật đầu, rồi như nhớ ra chuyện gì, quay sang hai người kia quát, „Còn chưa rút ra cho ta."

Hai người vội vàng bỏ đi, ánh mắt nhìn Hạng Thiếu Long trước khi đi có thể khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng phải ngây ngất đến mấy năm.

Hạng Thiếu Long lại chọn một bài có tiết tấu nhanh là Hành khúc hải quân, ngâm nga cho Phụng Phi nghe.

Phụng Phi nghe xong thì đứng dậy, ngả vào lòng gã, ôm gã thật chặt nói, „Lần này nếu chàng có muốn chiếm đoạt Phụng Phi, Phụng Phi sẽ lập tức dâng hiến, chỉ mong chàng ngâm toàn bộ những ca khúc chàng sáng tác ra, lần này thiếp sẽ cho con tiện nhân Lan Cung Viên tâm phục khẩu phục."

Khi rời khỏi tòa lâu của Phụng Phi, Hạng Thiếu Long như đang nằm mộng.

Gã đương nhiên không thể thừa gió bẻ măng, nhưng lại biết rõ rằng mình đã chinh phục được Phụng Phi nhờ mười bài hát kia.

Điều đó không phải bảo rằng Phụng Phi yêu gã. Mà là khâm phục gã.

Hạng Thiếu Long tuy cảm thấy hổ thẹn, nhưng niềm vui giúp Phụng Phi đánh bại Lan Cung Viên đã bao trùm lên tất. Khi vừa mới bước ra vườn hoa thì bị Đồng Thực Trinh và Chúc Tú Chân chặn lại.

Hạng Thiếu Long nhớ lại cuộc hẹn với Giải Tử Nguyên, chỉ đành dùng lời an ủi bọn họ rồi lại dặn bọn họ đừng quấy rối Phụng Phi khi nàng sáng tác, nói, „Các người tốt nhất nên nhớ thử có ai biết được nơi giấu ca phổ, kẻ này chắc chắn là nội gián."

Chúc Tú Chân nói, „Chuyện này chỉ có Trường Tuyền biết, nhưng nếu y đến phòng của thiếp, theo lý không thể che giấu được tai mắt của bọn hạ nhân."

Hạng Thiếu Long nói, „Y chỉ cần mua chuộc thị nữ của các người, há chẳng phải mọi chuyện đều dễ dàng hay sao?"

Chúc Tú Chân lộ vẻ tỉnh ngộ ra, Hạng Thiếu Long thừa cơ cáo lui.

Vừa đến đại sảnh, Kim lão đại đã cho người mang kiếm đến, Hạng Thiếu Long rút kiếm ra xem, tuy không bằng thanh Huyết Lăng, nhưng cũng thuộc loại tốt, thân kiếm nặng nề rất hợp với ý gã, bất đồ càng có thiện cảm hơn với Kim lão đại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 253: Gặp Lại Xót Xa

T

inh thần của Hạng Thiếu Long tiến vào cảnh giới lặng yên như mặt nước, bước đi vững chãi và đều đặn, tính toán tốc độ và cự ly của đối phương.

Từ sau khi ngồi cỗ máy thời gian để đến thời đại Chiến Quốc này, gã chưa bao giờ có một ngày sống mà không cần cầm vũ khí, gã hiểu rõ các loại binh khí. Gã nghiêng tai lắng nghe, lập tức suy đoán được rằng đối phương chắc chắn dùng trường kích.

Kích là một loại vũ khí kết hợp giữa mâu dùng để đâm thẳng và qua dùng để chém ngang, âm thanh phát ra khi đâm tới, rõ ràng khác mâu và qua.

Hạng Thiếu Long rất muốn quay đầu nhìn lại, nhưng cảm thấy nếu làm như thế sẽ mất đi thế cao thâm khó lường của mình, vả lại sẽ khiến cho đối phương dốc hết lực để gia tăng tốc độ đâm tới.

Một luồng gió thổi qua, quạt vào mặt Hạng Thiếu Long khiến cho gã như nhắm tịt mắt lại. Tiếng gió át cả tiếng vó ngựa.

Lúc này đối phương còn cách khoảng hai trượng thì phát lực, tấn công gã trong chớp mắt.

Bỗng nghe tiếng thét, „Thâm Lương chịu chết!“ vang lên ồm ồm ở phía sau.

Hạng Thiếu Long nhắm mắt lại, rê ngang sang bên phải, đến trước đầu ngựa, tay phải buông chuôi kiếm đưa tay trái rút kiếm ra.

Phải biết rằng lúc này gã đang đi bên trái đường, nếu dùng tay phải rút kiếm, nếu bất cứ kẻ nào tấn công từ phía sau tới, chắc chắn sẽ tưởng rằng gã rê sang bên trái để kéo dài cự ly, rồi dùng tay phải rút kiếm để chống trả.

Nào ngờ gã làm ngược lại, rê sang bên phải, khiến cho trường kích của kẻ địch hoàn toàn đâm ngược hướng.

Sai một ly mà đi cả ngàn dặm.

Huống chi đây là thời khắc sinh tử.

Người ấy kinh hãi kêu lên một tiếng, định đổi hướng đâm của thanh trường kích, nhưng đã chậm một bước.

Hạng Thiệu Long không quay đầu lại, lật tay đâm kiếm vào hông của thốt ngựa đã mất đà lao tới.

Con chiến mã hí lên một tiếng xông tới trước, suýt tý nữa ném tên kỵ sĩ đó xuống ngựa.

Nhìn đối phương một người một ngựa chạy thực mạng rồi mất hút trong gió tuyết, Hạng Thiệu Long buồn cười trong bụng.

Trận này xem ra thắng rất dễ dàng, nhưng thực sự trong đó có bao gồm phối hợp giữa sự gan dạ, thời gian, thân pháp và bộ pháp.

May mắn nhất là bỗng nhiên có trận gió tuyết.

Hạng Thiệu Long đương nhiên cũng chịu ảnh hưởng, nhưng kẻ địch đang thúc ngựa lao tới thì bị ảnh hưởng nhiều hơn, nếu không Hạng Thiệu Long e rằng khó mà thi triển sách lược này.

Hạng Thiệu Long tra kiếm vào bao, rẽ vào một ngõ nhỏ, bước nhanh về phía Giải phủ, chưa đến nửa canh giờ thì đã tới nơi.

Gã báo tên họ cho tên gia tướng giữ cửa, thì được dắt vào trong phủ, ngồi ở ngoài sảnh chờ đợi.

Bọn tiểu tỳ dâng trà lên nhìn gã bằng ánh mắt dò xét kỳ lạ, rồi lại ghé tai nhau, cứ như là gã giống một quái vật chui ra từ nơi nào đó.

Khi Hạng Thiếu Long bị nhìn chăm chăm đến nỗi lúng túng, Giải Tử Nguyên mặt mũi trắng bệch bước vào, đuổi bọn hạ nhân xuống, rồi đến chỗ gã hạ giọng nói, „Lần này thật không phải lúc, không biết kẻ nào đã cho nội nhân của tại hạ biết được đêm qua tại hạ đến chốn thanh lâu, nên nàng vừa mới nổi trận lôi đình, suýt tí nữa động thủ đánh ta.

Thấm huynh mau chuồn, giờ này nói gì nàng cũng chẳng tin được."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thông cảm, „VẬY hai ngày nữa tại hạ sẽ đến tìm Giải huynh!"

Giải Tử Nguyên kéo gã đứng dậy, nói, „Mau lên!"

Khi hai người vội vã chạy ra ngoài cửa bỗng nghe tiếng quát, „Chạy đi đâu?"

Giải Tử Nguyên giật mình đứng trơ ra như bị điểm huyệt.

Hạng Thiếu Long cũng giật mình đứng sững ngay tại trận.

Tiếng hoàn bội vang lên, ác thê của Giải Tử Nguyên đến phía sau lưng hai người, cười lạnh lùng nói, „Chạy đi đâu, chàng tưởng thiếp không biết vỡ tuồng của hai người hay sao?"

Rồi lại rít lên, „Giải Quyền ra đây cho ta, hãy kể lại mọi chuyện đêm qua, đã có ta ở đây ai dám làm gì người."

Giải Tử Nguyên giật mình, té ra tên nô bộc cuối cùng cũng đã bị thu phục.

Giải Quyền không biết từ đâu chui ra, quỳ móp xuống đất run giọng nói, „Thiếu gia, tiểu nhân bị ép buộc."

Giải Tử Nguyên quay lại như cái máy, nói rằng, „Chuyện này toàn do ta nghĩ ra, không liên quan đến Thầm huynh."

Hạng Thiếu Long vẫn trầm mặc vò, bởi vì gã nhận ra rằng đó là giọng nói của Thiện Nhu, người mà gã vẫn hằng mong nhớ.

Nàng rốt cuộc đã bỏ ước mơ rong ruổi chốn giang hồ của mình, gả vào cho nhà họ Giải, lại còn sinh hai đứa con.

Giờ đây chuyện gã mong nhất là bước ra khỏi Giải phủ, để Thiện Nhu không biết rằng gã đã từng đến đây.

Gã hiểu rõ Giải Tử Nguyên tại sao vừa yêu vừa sợ nàng, nói thực, đó chính là lạc thú lớn nhất mà Thiện Nhu đem lại cho nam nhân.

Cho đến hôm nay gã vẫn còn nhớ mãi thời khắc bên cạnh Thiện Nhu.

Giải Tử Nguyên đã chịu trách nhiệm hết mọi việc khiến cho gã cảm động lắm.

Muốn đi là một chuyện nhưng không thể cất bước.

Thiện Nhu chỉ tay về hướng gã, quát, „Người tên là Thầm Lương phải không? Xem người cao lớn thế kia mà lại nhát như chuột, cả nhìn thẳng vào mà cũng không dám!"

Bọn tôi tổ trong nhà nhất thời cười khúc khích.

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói, „Xin Giải phu nhân hãy cho người ra khỏi sảnh đường, Thầm mỗ muốn nói riêng cho Giải huynh mấy lời."

Giải Tử Nguyên vội vàng nói, „Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Thầm huynh, phu nhân! Hãy để Thầm huynh rời khỏi đây! Muốn phạt thì hãy phạt ta!“ Thật bất ngờ, Thiện Nhu cũng như bị điểm huyệt, đứng lạng tại chỗ.

Hạng Thiếu Long cảm thấy ánh mắt của Thiện Nhu như đâm vào lưng gã.

Khi bọn hạ nhân chưa biết chuyện gì thì Thiện Nhu đã nói, „Tất cả mọi người rút ra ngoài cho ta."

Giải Tử Nguyên ngạc nhiên, „Cả ta cũng vậy à?"

Thiện Nhu giận dữ quát, „Chàng là người đầu tiên rút ra đấy!“ Trong khoảnh khắc mọi người đã đi hết, trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiếng thở gấp của Thiện Nhu đã vang lên, Hạng Thiếu Long chậm chậm quay người lại, bốn mắt nhìn nhau, cả hai bên đều giật mình. Nàng đã đầy đặn hơn, nhưng cũng đẹp hơn trước.

Thiên Nhu bước về phía gã rồi dừng lại, cố gắng kìm nén mình.

Cồ Hạng Thiếu Long như nghẹn lại, trăm vạn lời nói không biết nói từ đâu, cuối cùng thở dài, lắc đầu cười khổ, bước ra ngoài cửa lớn.

Hạng Thiếu Long bước thêm hai bước, Thiện Nhu hạ giọng kêu, „Thiếu Long!"

Hạng Thiếu Long cố nén lòng không trả lời, bước thẳng ra ngoài cửa.

Cả hơn mười ánh mắt nhìn theo gã, bọn tôi tớ và gia tướng thấy gã bước ra mà vẫn còn nguyên vẹn, kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

Giải Tử Nguyên lao ra ôm lấy vai gã bước ra ngoài cổng lớn mừng rỡ nói, „Thấm huynh và nàng đã nói những lời gì?"

Hạng Thiếu Long đáp bừa rằng, „Tẩu tẩu tuy có ngang ngược, nhưng cũng không phải là người không hiểu lý lẽ. Tại hạ giải thích với tẩu tẩu rằng áp

lực càng lớn, sức phản kháng càng mạnh, giả sử tẩu tẩu cứ để cho Giải huynh ra ngoài chơi bời, đảm bảo không lâu Giải huynh sẽ chán ngán."

Giải Tử Nguyên nói, „Ta mà chán ngán ư! Nàng trả lời thế nào?"

Hạng Thiếu Long nói, „Tẩu tẩu bảo sẽ suy nghĩ lại."

Giải Tử Nguyên cả mừng nói, „Hôm nay quả là có bước ngoặt lớn! Thấm huynh hãy ở lại trò chuyện với ta!"

Hạng Thiếu Long lúc này trong lòng buồn bã, nào có hứng thú trò chuyện với y, giả vờ sợ sệt mà rằng, „Huynh tốt nhất hãy ngoan ngoãn quay về với tẩu tẩu, nếu tẩu tẩu tưởng rằng huynh có mưu đồ, nói không chừng tẩu tẩu sẽ chẳng thèm nghĩ lại."

Giải Tử Nguyên giật mình bỏ tay đang ôm Hạng Thiếu Long ra, vẻ mặt rất buồn cười.

Hạng Thiếu Long đưa tay chào rồi bước ra khỏi Giải phủ.

Trong lòng hoang mang.

Từ sau khi đến Lâm Tri, gã cứ nghĩ cách tìm Thiện Nhu, không ngờ lại gặp nàng trong tình huống thế này, mà nàng thì là thê tử của người khác.

Giải Tử Nguyên có lẽ là một hảo phu tể!

Năm xưa Mỹ Tâm Nương gả cho người khác, gã không có cảm xúc nhiều thế này. Nói cho cùng vì tình cảm đối với nàng ít quá.

Nhưng gã quả thật đã từng yêu Thiện Nhu.

Gã tôn trọng sự lựa chọn của Thiện Nhu, vả lại mình cũng đã có hôn nhân và gia đình hạnh phúc trọn vẹn, chẳng qua là vì ở một nơi xa lạ như nước

Tề, cho nên dễ dàng sinh ra cảm giác cô quạnh, nên mới buồn bã vì Thiện Nhu khó có thể cùng mình nối mối duyên cũ.

Gió tuyết quất vào mặt gã lạnh đến thấu xương khiến cho gã như tỉnh ra từ một giấc mộng.

Rồi lại thở dài, Hạng Thiếu Long cất bước về phía Thính Tùng biệt quán.

Những gì thuộc về quá khứ hãy cứ để nó trôi qua!

Gã thành tâm chúc phúc cho Thiện Nhu.

Đến biệt quán, Tiêu Nguyệt Đàm đã chờ sẵn, thấy gã về sớm như vậy, ngạc nhiên nói, „Ta nghe bọn thủ hạ bảo rằng huynh sẽ về rất trễ, định bỏ đi, sao mặt mũi của huynh khó coi đến thế?"

Hạng Thiếu Long kéo y vào trong phòng ngồi xuống, „Có lẽ huynh đã nghe nói đến Thiện Nhu! Nàng là thân tỷ của Chi Chi từng có một đoạn tình với tại hạ, giờ đây đã trở thành thê tử của Giải Tử Nguyên."

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên nói, „Sao lại trùng hợp như thế?"

Hạng Thiếu Long không muốn suy nghĩ về chuyện này nữa hỏi về Trâu Diễn, Tiêu Nguyệt Đàm nói với vẻ mặt kỳ lạ, „Trâu đại sư không biết đã đi đâu tìm mộ huyết cho mình, hơn mười mấy ngày mà vẫn chưa về."

Hạng Thiếu Long nghe mà nhói lòng, không trả lời được.

Tiêu Nguyệt Đàm thì thầm, „Trưa hôm nay Lã Bất Vi đến đây, đi cùng còn có Hàn Kiệt và Hứa Thương."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Hàn Kiệt chẳng phải là người của Lao ái sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Chỉ chuyện này thôi cũng đã biết Lã Bất Vi và Lao ái đã ngầm cầu kết với nhau. Hàn Kiệt lại là một trong bốn đại đệ tử của Tắc Hạ kiếm thánh Tào Thu Đạo, có ý làm cầu nối, những kiếm sĩ xuất thân ở Tắc Hạ nói không chừng sẽ đứng về phía Lã Bất Vi và Điền Đan, vậy tình thế đã khác."

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Với thủ đoạn của Lã Bất Vi, có lẽ sẽ khiến cho Tề vương nghĩ rằng nếu thay đổi Điền Kiện, thì sẽ phá hoại mối quan hệ với nước Tần, lại thêm Tào Thu Đạo đứng về phía đại hoàng tử Điền Sinh và Điền Đan, cuộc tranh giành vương vị này kẻ thua chắc chắn sẽ là Điền Kiện."

Hạng Thiếu Long nói, „Ai thua ai thắng là chuyện nhà của người Tề. Chuyện ta quan tâm lúc này là làm cách nào để giúp cho các vị nữ nhân trong đoàn ca vũ hoàn thành ước nguyện của mình. Lã Bất Vi thích thế nào thì cứ mặc kệ y."

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên nói, „Ta rất ít khi thấy Hạng Thiếu Long buồn bã như thế, chả lẽ huynh không cảm thấy rằng kéo chân Lã Bất Vi là chuyện vui hay sao? Đêm nay huynh hãy ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy có lẽ sẽ thay đổi suy nghĩ."

Hạng Thiếu Long cười khở nói, „Trừ phi ta xuất thân bằng thân phận Hạng Thiếu Long, nếu không cũng không thể nào ảnh hưởng đến quyết định của Tề vương! Và lại cứ như thế, chẳng khác nào mời Lã Bất Vi đối phó với ta. À suýt tí nữa quên cho huynh biết, Lý Viên và Long Dương quân đã nhận ra ta."

Tiêu Nguyệt Đàm vội vàng hỏi dẫn tới, sau khi Hạng Thiếu Long giải thích xong, Tiêu Nguyệt Đàm mới vui mừng nói rằng, „Nếu là như thế, tình thế đã hoàn toàn thay đổi. Giờ đây điều người Tề sợ nhất là người Sở và tam Tấn liên thủ với nhau kiểm chế dã tâm của họ đối với nước Yên, chỉ cần Điền Đan không dám đối phó với huynh chúng ta sẽ dễ dàng ứng phó."

Hạng Thiếu Long khổ não nói, „Có lợi tất sẽ có hại. Nếu như tại hạ công nhiên xuất hiện với thân phận Hạng Thiếu Long, Lã Bất Vi hay Điền Đan, thậm chí Quách Khai sẽ ngầm thi triển thủ đoạn để đối phó, nhưng giả sử ta vẫn cứ giả thành Thẩm Lương, thì phải ứng phó với Trọng Tôn Long và các kiếm thủ nước Tề. Quả thật đôi đường đều khó."

Có tiếng gõ cửa, té ra Tiểu Bình Nhi đến gọi Hạng Thiếu Long cho Phụng Phi.

Phụng Phi đang ngồi khảy đàn ở trong sảnh trên lầu hai, tiếng đàn vắng vắng như là tiếng nhạc ở trên trời, còn người đàn thì rất chú tâm. Cho đến khi Hạng Thiếu Long ngồi xuống trước mặt nàng, hình như nàng vẫn không biết gã đã đến.

Tiểu Bình Nhi lui xuống lầu, Hạng Thiếu Long ngồi xuống chiếc đệm, ngấm nhìn nàng thiếu nữ tuyệt sắc này, còn tai thì nghe tiếng nhạc du dương, vì thế nổi buồn vì Thiện Nhu đã giảm đi được đôi phần.

Phụng Phi đàn đến đoạn cao trào rồi đột nhiên dừng lại, ngẩng mặt nhìn gã, mắt phượng long lanh nói, „Thẩm tiên sinh có nhận ra đoạn nhạc vừa rồi không?"

Hạng Thiếu Long sửng người, ngơ ngác lắc đầu.

Phụng Phi mỉm cười, „Đó chính là khúc phổ được biến hóa từ những tiểu điệu của ngài, thế mà ngài lại không nghe ra."

Hạng Thiếu Long gãi đầu lúng túng nói, „Quả thật không hề nghe ra, làm sao như thế được?"

Phụng Phi dịu dàng nói, „Người ta không thể sao chép khúc điệu của ngài, sau mấy lần thay đổi thì thành ra thế này đây! Ngài có thích không?"

Phụng Phi chưa bao giờ nói với gã bằng những lời lẽ như thế này, Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Đại tiểu thư quả thật cao minh, không biết đã sáng tác ra bản nhạc mới để chúc thọ hay chưa?"

Phụng Phi nhìn ra ngoài cửa sổ chép miệng, „Ngài có biết thiếp giờ đây đã nhận ra rằng ở ngoài trời tuyết đang rơi, từ sau khi nghe tiểu điệu của ngài, Phụng Phi cứ mãi soạn khúc phổ. Không ngờ lại dễ dàng như thế."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Chúc mừng đại tiểu thư."

Ánh mắt Phụng Phi nhìn lên mặt gã nói, „Ngài rốt cuộc là người như thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Có tay có chân, có mắt có mũi cũng giống như bất cứ ai cả thôi!"

Phụng Phi nói, „Nhưng trong mắt của ta, ngài chính là thần tiên hạ phàm, cứu kẻ thế nhân trong cơn khốn khổ. Chao ôi! Nếu có thần tiên thì sẽ đẹp biết bao nhiêu. Thế gian có quá nhiều chuyện khiến người ta buồn chán, có lúc thiếp thậm chí chán ghét cả bản thân mình."

Hạng Thiếu Long suy nghĩ một chốc gật đầu nói, „Có rất nhiều chuyện quá thật khiến người ta không thể nhận nhìn được, song đại tiểu thư có biết trong mắt của người khác, nàng là một người đẹp không thể với tới, có thể quý dưới váy của nàng là điều vinh hạnh vô cùng."

Phụng Phi cười nói, „Cách dùng từ của ngài thật là quái lạ. Phụng Phi chỉ là người bình thường, chỉ có khi sáng tác hoặc biểu diễn, thiếp mới cảm thấy mình có chút bất phàm."

Rồi lại nhìn gã bằng ánh mắt long lanh nói, „Đêm nay hãy ở lại đây nói chuyện với thiếp! Mỗi khi sáng tác được một bài, thiếp rất khó ngủ, thường cần phải có người nói chuyện."

Hạng Thiếu Long giật mình sững người nói, „Tại hạ rốt cuộc vẫn là kẻ hạ nhân, đại tiểu thư giữ tại hạ trong phòng như thế không sợ người khác lời ra tiếng vào hay sao?"

Phụng Phi nói, „Dũng khí của ngài đâu rồi? Nếu là nam nhân khác e rằng giờ đây đuôi cũng chẳng chịu đi nữa."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Từ ngày biết tình lang của đại tiểu thư là Hạng Thiếu Long, tại hạ càng lúc càng sợ, khi đến Hàm Dương, nếu có người báo tin cho y biết được tại hạ đã từng ở trong khuê phòng của đại tiểu thư một đêm, dù cho không làm ra chuyện gì e rằng mạng này cũng khó giữ, đại tiểu thư nghĩ có đúng không?"

Phụng Phi sững sờ không trả lời được.

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, đây gọi là lấy mâu của người đâm thuẫn của người. Dùng Hạng Thiếu Long của nàng để đè bẹp Hạng Thiếu Long thật sự, quả thật là tuyệt vời.

Một lát sau Phụng Phi mới khố não nói, „Nam nhân chẳng phải là gan trùm trời đất hay sao? Có gì lúc làm chuyện khác thì chàng lớn gan đến thế nhưng chuyện này thì lại co đầu rút cổ như vậy."

Hạng Thiếu Long giả vờ kinh ngạc nói, „Nghe khẩu khí của tiểu thư, hình như ngoài việc muốn tiểu nhân nói chuyện dưới đuốc, còn có những việc khác nữa hay sao?"

Phụng Phi cười khúc khích nhìn gã đầy phong tình vui vẻ nói, „Nói chuyện với chàng thật có ý nghĩa, từ trước đến nay, chỉ có Phụng Phi này trêu đùa nam nhân không ngờ giờ đây thì ngược lại. Nào!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, „Chuyện gì?"

Phụng Phi nhếch mép cười, „Trước tiên hãy cười hài cho thiếp đã! Chấp sự đại nhân!"

Hạng Thiếu Long sững người nhìn nàng một lúc rồi lung túng nói, „Đại tiểu thư chẳng phải nói thật đấy chứ! Chuyện này bắt đầu thì sẽ khó mà kết thúc được, lúc ấy đại tiểu thư muốn hối hận cũng không được."

Lời gã nói không phải là giả, một mỹ nữ như nàng khi đã có ý quyến rũ nam nhân, e rằng một vị cao tăng đang ngồi tọa thiền cũng không giữ nổi mình, huống chi là gã.

Đột nhiên, mưa tuyết bên ngoài, ánh đèn trong phòng, hơi ấm từ trong lò lửa đã tăng thêm không khí lãng mạn.

Nhìn khuôn mặt đẹp như ngọc của nàng, đôi mắt đầy phong tình, bộ ngực nhô cao, ai mà không động lòng cho được.

Phụng Phi liếc gã nói, „Thấm quân sự nghĩ đi đâu thế, thiếp muốn lên giường ngủ, nên phải cười hài ra, mà vừa khéo Tiểu Bình Nhi đã ra ngoài, chỉ đành nhờ ngài vậy!"

Hạng Thiếu Long giận suýt chết, nghiêng răng bước tới đưa tay chộp lấy chân phải của nàng.

Phụng Phi kêu lên một tiếng nhú mày nói, „Thấm quân sự hãy nhẹ nhàng một chút."

Hạng Thiếu Long cảm thấy hơi thở của mình trở nên gấp gáp, tay trái nắm lấy chân nàng, tay phải vuốt lên, dịu dàng âu yếm bóp chân của nàng, khen rằng, „Dương chỉ bạch ngọc cũng chỉ thế này mà thôi."

Phụng Phi hơi run, mắt khép hờ, dịu dàng mà rằng, „Nếu chàng hứa rằng không rê lên nữa, ta sẽ cho chàng chiếm chút tiện nghi, để ta báo đáp chàng giúp ta vượt qua khỏi cửa ải khó khăn này."

Hạng Thiếu Long giận dữ nói, „Đại tiểu thư nói như thế chẳng phải nhắc nhở tại hạ tiếp tục tiến sâu vào hay sao?"

Vừa nói, thì không khách khí rê lên cao hơn.

Phụng Phi cảm thấy bàn tay của Hạng Thiếu Long vượt qua đầu gối, đang định lên đến đùi mình, kêu lên một tiếng đưa tay chặn lại.

Hạng Thiếu Long rút tay ra cởi giày cho nàng một cách tử tế, sau đó bóp nhẹ hai chân của nàng khiến cho Phụng Phi cả thân mình mềm nhũn.

Hạng Thiếu Long bế nàng lên bước về phía phòng ngủ.

Phụng Phi ôm cổ gã thô thê bên tai, „Ngài đã hại chết người ta!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Hại thế nào?"

Phụng Phi nói, „Nếu ngài khiến thiếp yêu ngài, chẳng phải là đã hại chết Phụng Phi hay sao?"

Hạng Thiếu Long hiểu ra, thầm kêu nguy hiểm, mình đã quyết không có quan hệ với nàng mỹ nữ đã có chủ này, nếu sự việc cứ tiếp tục thì e rằng sẽ gây ra hậu quả không thể nào ngờ được.

Đặt nàng lên giường xong, Hạng Thiếu Long cúi đầu hôn lên môi nàng dịu dàng nói, „Đại tiểu thư hãy yên tâm! Chỉ cần tại hạ nhớ nàng là người của Hạng Thiếu Long, dù tại hạ gan to bằng trời cũng không dám động đến nàng."

Nói xong thì chạy thục mạng ra ngoài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 254: Tình Cũ Chưa Dứt

V

ừa rời khỏi khuê phòng của Phụng Phi thì bị thủ hạ chặn lại báo rằng, Trương Tuyền bị người ta đánh một trận ở ngoài cổng lớn chỉ còn nửa cái mạng.

Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ đó là thủ đoạn của Tiêu Nguyệt Đàm, nhưng không thể không đi hỏi han y. Đến trước phòng của Trương Tuyền thì đụng phải Côn Sơn, tên tiểu nhân này giận giữ nói, „Nhất định là Trọng Tôn Long sai người làm, Lâm Tri quả là một nơi không có vương pháp."

Hạng Thiếu Long thăm nhủ bọn người nghĩ như thế thì càng tốt, ta khỏi phải tốn nước bọt, hạ giọng hỏi, „Thương thế thế nào?"

Côn Sơn nói, „Mặt bị trúng mấy quyền, mắt sưng đến nỗi không nhìn thấy được, môi thì bị rách."

Nói xong thì thở dài bỏ đi.

Bước vào trong phòng, ngạc nhiên nhìn thấy Đồng Thục Trinh và hai ả nữ tỳ đang chăm sóc cho Trương Tuyền.

Đúng như Côn Sơn nói, Trương Tuyền bị đánh sưng vù khắp người, trong khoảng thời gian ngắn khó mà gặp người khác được.

Đó chính là ý đồ của Tiêu Nguyệt Đàm, y muốn cho Trương Tuyền khó mà làm việc cho Lã Bất Vi, rồi đành phải dựa dẫm vào Hạng Thiếu Long gã.

Đồng Thục Trinh ngồi bên mép giường, liếc gã rồi than rằng, „Bọn người ấy thật độc ác!"

Trương Tuyền rên rỉ nói, „Có phải Thâm huynh đến đây không?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại nàng Đồng Thục Trinh thiên kiều bá mỵ này đã từng qua đêm với tên tiểu nhân mấy lần, trong lòng sinh ra chán ghét, nói với Đồng Thục Trinh với vẻ không khách khí, „Các người ra ngoài một chốc, tại hạ có chuyện cần nói với Trương huynh."

Đồng Thục Trinh không vui nhúu mày, bảo hai ả tỳ nữ lui ra rồi nói, „Có chuyện gì bí mật mà Thục Trinh không thể nghe được?"

Trương Tuyền nói một cách khó khăn, „Mời nhị tiểu thư ra ngoài một chốc!“ Đồng Thục Trinh sững người giận dữ bỏ đi.

Hạng Thiếu Long ngồi xuống chỗ của Đồng Thục Trinh cúi đầu hạ giọng hỏi, „Trương huynh thế nào rồi?"

Trương Tuyền phều phào đáp, „Thật ra ta không sao cả, bọn chúng chỉ đánh vào đầu ta, lại hỏi vì sao ta đi gặp chủ nhân, ta chết cũng không chịu nói. Nhưng tiền của chủ nhân trao cho ta cũng bị cướp đi! Số tiền này vốn là của huynh."

Đó chính là chỗ lợi hại của Tiêu Nguyệt Đàm, Trương Tuyền không những không có tiền để mua chuộc Hạng Thiếu Long, cũng không thể đi gặp Lã Bất Vi.

Hạng Thiếu Long nói, „Trương huynh rốt cuộc đã gặp những ai?"

Trương Tuyền nói, „Giờ đây chưa thể nói với huynh được. Không ngờ Trọng Tôn Long lại nhúng tay vào chuyện này, giờ đây người trong cả đoàn chúng ta đều bị nanh vuốt của y theo dõi, huynh cũng phải cẩn thận."

Hạng Thiếu Long nào có lòng dạ nghe y nói nữa, đứng dậy bảo rằng, „Trương huynh hãy nghỉ cho khỏe!"

Trương Tuyền kéo tay áo gã, vội vàng nói, „Dù thế nào huynh cũng phải giúp cho ta chuyện này, sau này ta sẽ đi kiếm tiền trả cho huynh."

Hạng Thiệu Long nói, „Tại hạ có thể giúp cho Trương huynh chuyện gì?"

Trương Tuyền nói, „Tìm cách trở thành tâm phúc của Phụng Phi, dò la mối quan hệ của ả với Long Dương quân."

Hạng Thiệu Long cười khố nói, „Nếu huynh là Phụng Phi, dù cho ta trở thành tâm phúc của huynh, huynh có tiết lộ chuyện lớn cả đời cho ta biết hay không?"

Trương Tuyền khó khăn lắm mới nói được, „Phụng Phi sẽ không tin tưởng bất cứ ai, bao gồm cả Long Dương quân trong đó Chỉ vì Ngụy vương cũng có dã tâm với Phụng Phi cho nên Phụng Phi rốt cuộc cũng chỉ có thể nghe theo huynh."

Hạng Thiệu Long sững người rồi mới gạt đầu, „Thôi được! Ta sẽ nghĩ cách, nhưng một ngày chưa nhận được tiền, Trương huynh đừng mong ta hợp tác."

Nói xong vứt tay y, bước ra khỏi phòng.

Đồng Thục Trinh đang chờ ở ngoài cửa, thấy gã bước ra khỏi phòng thì kéo gã đến tiểu đình ở trong vườn buồn bã nói, „Phải chăng ngài đang trách thiếp!"

Hạng Thiệu Long nói, „Tiểu nhân nào dám dù cho nhị tiểu thư có lừa gạt và không tin tưởng tiểu nhân, thì tiểu nhân cũng chỉ đành chịu mà thôi!“ Đồng Thục Trinh bật cười nói, „Xem bộ dạng oán trách của ngài kìa, để Đồng Thục Trinh chuộc tội! Chao ôi! Thiếp cũng chẳng biết làm thế nào mới làm cho ngài vui, phải chăng ngài chỉ thích nam phong không chứ không ưa nữ sắc?"

Hạng Thiệu Long cười khỗ, „Lẽ nào những kẻ quen biết Long Dương quân đều trở thành như thế?"

Đồng Thục Trinh bước tới sát Hạng Thiệu Long đưa tay ôm cổ gã cười rằng, „Ngài còn giấu thiếp nữa, chỉ thấy ánh mắt của y nhìn ngài như đang có lửa, thì biết rằng ngài là nam nhân của y. Bởi vì nếu ngài không phải là nam nhân của y, y làm sao có thái độ đó đối với ngài. Giờ đây hy vọng duy nhất của Thục Trinh, chính là ngoài nam nhân, ngài cũng ưa thích nữ nhân nữa."

Hạng Thiệu Long lặng người nghĩ bụng lần này quả thật dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch nỗi oan này. Đưa tay ôm vai nàng nói, „Nàng nghĩ sao cũng được. Xin hỏi nhị tiểu thư có thể để cho tại hạ về phòng nghỉ hay không?"

Đồng Thục Trinh ôm gã thật chắc chắn vành tai gã mà nói, „Nếu ngài thích Đồng Thục Trinh sẽ phụng bồi."

Hạng Thiệu Long nắm lấy vai nàng, đẩy nàng ra rồi nghiêm mặt nói, „ý tốt của nhị tiểu thư, tiểu nhân xin nhận lãnh.

Nhưng nhị tiểu thư vẫn chưa rõ một điều, dù nàng và Tú Chân không có quan hệ mật thiết với tại hạ, Thẩm Lương này cũng sẽ sắp xếp cho các người, không để cho các người trở thành cơ thiếp cho nhà quyền quý, chuyện này nếu một lời nói dối, Thẩm Lương này chết không toàn thây."

Đồng Thục Trinh bình tĩnh lặng người nhìn gã giây lát rồi thở thê, „Tại sao ngài lại chịu làm thế? Có biết là sẽ gây nên họa sát thân hay không? Nếu để cho Phụng Phi biết được ngài phá vỡ kế hoạch của ả, chắc chắn ả sẽ không tha cho ngài."

Hạng Thiệu Long nói, „Nàng nghĩ ta là kẻ gốc ghêch cũng được, nhưng ta đã quyết định làm như thế, chỉ cần các người ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ có cách."

Đồng Thục Trinh ưỡn ẹo nói, „Bọn thiếp vẫn chưa đủ ngoan hay sao?"

Hạng Thiều Long nói, „Các người đã ngoan hơi quá, không những ngoan với ta mà còn ngoan với cả Sa Lập và Trương Tuyền, ai có giá trị lợi dụng thì ngoan với người ấy. Nhưng ta không muốn các người ngoan như thế, nàng hãy về mà suy nghĩ cho kỹ. Nhưng thời gian không nhiều, sau buổi biểu diễn là thời khắc hành động, nếu lỡ thời cơ, đừng trách ta không giúp cho các người."

Đồng Thục Trinh run rẩy, ngả vào lòng gã rồi nói, „Thẩm Lương! Chàng nói mà khiến người ta bủn rủn cả tay chân!

Có thể cho thiếp biết rõ chàng sẽ làm gì cho thiếp hay không?"

Hạng Thiều Long âu yếm hôn lên má nàng nói, „Nếu các người vẫn không chịu tỏ rõ lòng dạ với ta, e rằng ta cũng không đủ sức giúp các người. Ta dự tính sẽ giúp cho nàng trở thành người kế thừa Phụng Phi, mà Phụng Phi thì có thể an toàn thoái ẩn, sống cuộc sống mà nàng đã lựa chọn."

Đồng Thục Trinh buồn bã nói, „Đó đương nhiên là sự sắp xếp lý tưởng nhất. Nhưng sao có thể được? Phụng Phi giờ đây coi thiếp như là kẻ địch, tuyệt sẽ không chấp nhận, dù cho có chấp nhận thì mọi người phải thừa nhận mới được.

Đây là chuyện không thể."

Hạng Thiều Long nói với vẻ chắc chắn, „Về mặt Phụng Phi hãy cứ để cho ta, còn nàng có thể trở thành người thừa kế cho Phụng Phi hay không thì cứ xem bản lĩnh của nàng."

Đồng Thục Trinh ngạc nhiên nói, „Bản lĩnh của thiếp?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ta sẽ thuyết phục Phụng Phi để cho nàng đảm nhiệm vai trò chính trong tiết mục ca vũ chỉ cần nàng biểu diễn không quá kém, ta lại sẽ nhờ những nhân vật có thân phận địa vị như bọn Long Dương quân nói giúp cho nàng mấy lời tốt, thậm chí mời nàng đến biểu diễn ở những chỗ quyền quý, nàng bảo như thế có được chưa?"

Đồng Thục Trinh giật mình đột nhiên rời ghế, ánh mắt long lanh bực dọc nói, „Ngài quả có thể thuyết phục Phụng Phi?"

Hạng Thiếu Long đưa tay nâng mặt nàng lên nói, „Hãy cho ta thời gian ba ngày, ta sẽ làm cho Phụng Phi chính miệng nói với nàng, nhưng nàng và Tú Chân cũng phải bỏ hết những mưu đồ không tốt. Bây giờ thì hãy ngoan ngoãn quay về."

Sáng hôm sau thức dậy chưa ăn điểm tâm thì thủ hạ vào báo có Giải Tử Nguyên đến tìm gã. Hạng Thiếu Long trong lòng thầm sợ, e rằng Thiện Nhu đã nói cho y biết mối quan hệ với mình, lúc ấy gặp mặt thì lại càng lúng túng hơn.

May mà khi ra đến tiền sảnh Giải Tử Nguyên vẫn nhiệt tình như trước, trước tiên bảo gã cho bọn người hầu lui xuống rồi mới hớn hờ nói, „Thẩm huynh thật giỏi, nội nhân đêm qua không những không trách ta, mà lại còn cho phép ta kết bạn với huynh. Nàng bảo rằng có huynh trông chừng ta có ra ngoài chơi bởi cũng chẳng sao, Thẩm huynh quả thật là cứu tinh của ta."

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ biết Thiện Nhu vẫn chưa dứt tình với gã, cho nên mới thay đổi như thế, khiến cho Giải Tử Nguyên vui mừng như điên. Bất đồ hỏi, „Giải huynh không cần tảo triều hay sao?"

Giải Tử Nguyên nói, „Đại vương đêm qua cảm lạnh cho nên phải nghỉ ngơi một ngày. À này! Thẩm huynh đêm nay có rảnh không?"

Hạng Thiếu Long thấy y vui mừng như một con hổ xổ chuồng, cảnh cáo rằng, „Cẩn thận, tôn phu nhân chỉ là đang dò xét huynh thôi."

Giải Tử Nguyên vỗ ngực nói, „Phu nhân của tại hạ nói được là làm được, không bao giờ lừa gạt tại hạ. Đêm nay nàng mời Thầm huynh đến tề xá dùng cơm, sau buổi cơm chúng ta hãy ra ngoài dạo chơi cứ để cho tiểu đệ chiêu đãi Thầm huynh."

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Hình như Giải huynh rất nôn nóng."

Giải Tử Nguyên không hề hổ thẹn nói, „Đương nhiên, chỉ có nằm trong lòng của mỹ nhân khác, ngửi mùi hương của họ đầu óc của ta mới lạnh lẽo. Đại vương đang thúc giục ta rất gấp, nếu ta không viết xong lời chúc thọ để nhu cốt nữ biểu diễn thì sẽ hỏng bét."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm té ra là thế, lòng nghĩ ra một ý hỏi, „Mấy ngày nay huynh có xem Lan Cung Viên luyện tập không?"

Giải Tử Nguyên nhăn mặt nói, „Ta nào dám gặp ả, đêm qua ta đã gặp Tề Vũ, kẻ rất thân thiết với ả, y lại còn buông lời mỉa mai. Nếu chẳng phải ta đang vui nhất định sẽ cho y biết tay."

Rồi hình như nhớ ra chuyện gì đột nhiên nói, „Thầm huynh và Trọng Tôn Long rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Hạng Thiếu Long kể lại sơ lược mọi chuyện, Giải Tử Nguyên lo lắng nói, „Vậy thì hỏng bét, đêm qua y sai người đến dò la mối quan hệ giữa ta và Thầm huynh, ta không biết có ẩn tình cứ nói thực rằng mới quen biết, lát nữa ta sẽ tự đi tìm y để nói lại, nếu không thì nhờ nhị hoàng tử ra mặt, đảm bảo Trọng Tôn Long sẽ không dám làm bừa."

Hạng Thiếu Long vội xua tay, „Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, Giải huynh không cần nhúng tay vào việc này chỉ khiến cho sự việc càng phức tạp hơn, tại hạ đã có cách đối phó."

Giải Tử Nguyên hoài nghi nói, „Thầm huynh có biết thế lực của Trọng Tôn Long còn hơn cả vương hầu, y chịu thiệt với Thầm huynh tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Hạng Thiếu Long nói, „Huynh yên tâm, nếu quả thật cần Giải huynh giúp đỡ, tại hạ đương nhiên sẽ đến tìm Giải huynh."

Giải Tử Nguyên nói, „Sau này nếu có chuyện gì thì hãy cho ta hay. Giờ đây ta phải quay về quan thuộc, đêm nay có cần ta đến đón huynh không?"

Hạng Thiếu Long không còn lời gì để nói nữa chỉ đành gật đầu chấp nhận.

Giải Tử Nguyên hoan hỉ đứng dậy, đột nhiên ngoài cửa có tiếng hô, „Đại tiểu thư đến."

Giải Tử Nguyên giật mình, cùng Hạng Thiếu Long đứng dậy đón chào.

Phụng Phi mặc bộ đồ thường phục màu trắng có viền màu vàng, ở ngoài có phủ một tấm bối tâm, bên cạnh là mấy ả thị tỳ nhẹ bước vào đại sảnh, cao nhã ung dung, đưa mắt nhìn thấy Giải Tử Nguyên thì tỏ vẻ mừng rỡ.

Phụng Phi trừng mắt với Hạng Thiếu Long rồi nhíu mày nhìn Giải Tử Nguyên nói, „Giải đại nhân thế nào rồi? Người ta bảo đi qua cửa mà không vào, Giải đại nhân thì vào cửa rồi mà không chào hỏi Phụng Phi! Phụng Phi khiến đại nhân chán ghét đến thế sao?"

Giải Tử Nguyên nói, „Phụng tiểu thư đã trách lầm tại hạ! Từ ngày gặp tiểu thư trong hoàng cung, tại hạ đã bị tiểu thư hấp hồn mất, cho đến hôm nay mới bình thường trở lại nào dám gặp lại nữa."

Phụng Phi và bọn nô tỳ nén không được cười lên.

Hạng Thiếu Long nổi tánh hài hước, một tay ôm lấy vai y, một tay che mắt y, đẩy y ra ngoài cổng, cười nói với Phụng Phi, „Để tiểu nhân hộ tống Giải

đại nhân ra ngoài."

Phụng Phi cười khúc khích, không nhìn Hạng Thiếu Long nữa, như e rằng Giải Tử Nguyên sẽ bị mất hồn.

Đẩy Giải Tử Nguyên ra khỏi cửa phủ mới buông tay ra. Giải Tử Nguyên hít một hơi nói, „Một người đẹp như thế trên đời thật hiếm thấy. Chả trách nào Trọng Tôn Long bất chấp thủ đoạn cũng phải giành cho bằng được nàng."

Hạng Thiếu Long nói, „Giải huynh đã động lòng?"

Giải Tử Nguyên nghiêm mặt nói, „Nói ra Thầm huynh có lẽ không tin, mỗi lần về đến nhà đều quên hết tất cả những nữ nhân bên ngoài."

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Vậy thì rất tốt, tại hạ đã hiểu Giải huynh chỉ vì muốn sáng tác mà phải đến chốn thanh lâu.

Giải Tử Nguyên chép miệng, „Thầm huynh quả thật là tri kỷ của tại hạ."

Đưa Giải Tử Nguyên ra ngoài, Phụng Phi dùng điểm tâm với gã, có vẻ như thê tử đang hầu hạ cho phu lang, khiến cho Hạng Thiếu Long thầm lo sợ trong lòng.

Đuổi bọn nô tỳ ra ngoài rồi mỹ nữ này mới nói, „Khi Giải Tử Nguyên gặp ngài cứ trở thành một người khác, vẻ mặt lại hớn hờ như thế, không biết y đến tìm ngài có chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long có ý giấu giếm, „Đó là bí mật của nam nhân đại tiểu thư đừng biết thì hơn."

Phụng Phi cả giận nói, „Ngài càng lúc càng không coi ta ra sao. Hãy cẩn thận ta sẽ không khách sáo với ngài nữa."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Đại tiểu thư bớt giận, chúng tôi chỉ hẹn nhau đêm nay đến chốn thanh lâu mà thôi."

Phụng Phi ngạc nhiên nói, „Nam nhân phải chăng đều là những kẻ đê tiện, trong nhà mỹ nữ nhiều như mây, thế mà lại phải trả tiền để tìm đến những ả nha đầu tầm thường."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Đại tiểu thư phải chăng đang ám chỉ rằng tiểu nhân cũng có thể lựa chọn cả nàng?"

Phụng Phi tức giận nói, „Ngài lại nói những lời như thế!"

Hạng Thiệu Long cảm thấy khoái chí lắm nói, „Đại tiểu thư đừng quên rằng mỗi lần tại hạ đều bắt đắc dĩ!"

Phụng Phi giận lắm nhưng lại bình tĩnh trở lại, chép miệng nói, „Xem ra nô gia đã bị ngài hớp hồn mới phải. Hình như ngài muốn thiệp vui vẻ thì Phụng Phi sẽ được vui vẻ, muốn người ta khổ não người ta phải khổ não. Hãy cho Phụng Phi biết ngài rốt cuộc muốn người ta phải như thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long dịu dàng nói, „Đương nhiên là muốn đại tiểu thư ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì tại hạ mới có thể hoàn thành tâm nguyện của đại tiểu thư."

Phụng Phi bình tĩnh trở lại, nhìn gã hồi lâu nói, „Hãy nói đi!"

Hạng Thiệu Long nghiêm mặt nói, „Tại hạ hy vọng rằng có thể hoàn thành tâm nguyện cho tất cả mọi người trong đoàn.

Phụng Phi chép miệng, „Ta bắt đầu tin tưởng ngài quả thật có thành ý. Nhưng vấn đề Thảm Lương ngài có tư cách gì để quyết định chuyện này? Không phải chỉ mỗi mình ta chấp nhận là được, đây là chuyện có liên quan đến những người khác nữa."

Hạng Thiếu Long nói, „Điểm quan trọng là đại tiểu thư chịu gật đầu, còn những chuyện khác hãy để cho tại hạ giải quyết.

Phụng Phi nói, „Thôi được! Coi như ta đã chấp nhận. Người làm sao có thể đối phó với những kẻ có quyền thế như Hàn Sấm, Trọng Tôn Long, Lã Bất Vi và Điền Đan?"

Hạng Thiếu Long đang định trả lời thì có người vào báo Hàn Sấm đến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 255: Tình Lang Của Phụng Phi

H

àn Sấm từ xa thi lễ với hai người, „Xin chào Phụng Phi tiểu thư, xin chào Thầm Lương huynh."

Hạng Thiệu Long dẹp bỏ tâm sự qua một bên, biết rằng Hàn Sấm được Long Dương quân cho hay nên đến đây.

Phụng Phi ngạc nhiên lắm nói, „Hầu gia cũng quen biết Thầm Lương hay sao?"

Hàn Sấm sai bước tới cười rằng, „Năm xưa còn ở Hàm Đan, Thầm huynh đã từng giúp tại hạ, sao mà không nhận ra được?"

Phụng Phi không hề hoài nghi, nhưng trọng lượng của Hạng Thiệu Long trong lòng nàng đã tăng lên nhiều, vui vẻ nói, „Vậy Phụng Phi có cần tránh mặt để hầu gia nói chuyện với bạn cũ hay không?"

Đó đương nhiên là lời khách sáo, nào ngờ Hàn Sấm gật đầu nói, „Phụng Phi tiểu thư thật quan tâm đến chúng tôi."

Phụng Phi gật đầu, hình như trong mắt của Hàn Sấm, Hạng Thiệu Long còn quan trọng hơn cả nàng, nhưng lời ấy vừa nói ra, không thể thu lại được, cũng Tiểu Bình Nhi lui ra ngoài sảnh.

Hàn Sấm ngồi bên cạnh Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „Biết được Thiệu Long vẫn khỏe ta vui mừng đến nỗi suốt đêm không ngủ được."

Hạng Thiệu Long cảm thấy bất ngờ, trước nay gã không ưa Hàn Sấm, nhưng lại không ngờ tình cảm của y đối với mình vượt qua cả sự trung

thành đối với quốc gia. Cười khố nói, „Đừng quên rằng tiểu đệ là người mà quý quốc muốn truy bắt."

Hàn Sấm thở dài nói, „Đó là chuyện chẳng đáng dừng, mỗi người đều vì chủ của mình, có một ngày nói không chừng sẽ sống chết với nhau trên chiến trường. Giờ đây không phải là lúc đánh trận chúng ta hãy cứ xem nhau là bạn bè."

Trong mắt Hàn Sấm lộ ra tình cảm sâu sắc, chậm rãi nói, „Ngày trước ta thua trận bị bắt, tự nhủ rằng chắc chắn sẽ chết, nào ngờ Thiếu Long lại thả ta, Hàn Sấm này suốt đời không quên. Giờ đây cho dù có kẻ cầm kiếm uy hiếp ta cũng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Thiếu Long."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Ngày bị quân Chính chính thức đăng cơ cũng chính là lúc tại hạ ra miền biên ải để sống nốt quãng đời còn lại, cho nên hầu gia chắc sẽ không có cơ hội sống chết trên chiến trường với tại hạ nữa."

Hàn Sấm giật mình nói, „Doanh Chính làm sao chịu để cho huynh đi! Nếu không có huynh nước Tần như mất đi một cánh tay."

Hạng Thiếu Long nói, „Đó là hiệp ước giữa tại hạ với bị quân Chính, nhưng hầu gia đừng vui mừng vì chuyện này.

Mãnh tướng ở nước Tần nhiều như mây, Vương Tiễn, Hoàn Xi, Mông Vô, Mông Diễm đều là những kẻ có tài."

Hàn Sấm lại nói, „Ta không tin có kẻ hơn huynh."

Hạng Thiếu Long cười gượng, „Đừng quên rằng tại hạ đã thua tồi bởi trong tay Lý Mục."

Hàn Sấm nói, „Thắng thua là chuyện bình thường của binh gia, huống chi huynh bại cũng rất tuyệt vời, có thể bảo tồn được quân chủ lực cho nên

cũng không thể coi như là bại. Khi nhắc đến chuyện này, Lý Mục tỏ vẻ rất khâm phục.

Y vốn định kéo các người vào sâu trong biên giới nước Triệu, nào ngờ lại bị các người kiềm chế, khiến cho y không thể nào đuổi theo quân của Đổng Dực được, bỏ mất một thời cơ tốt. Nếu không nói không chừng, chúng tôi có thể thừa thế tổ chức một cánh quân khác đánh thẳng tới Hàm Dương! Chuyện thắng bại chỉ trong gang tấc."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậ hầu gia phải căm ghét tại hạ mới phải."

Hàn Sấm lúng túng nói, „Thiếu Long đừng trêu ta, chuyện đã xảy ra, ta hôm nay có thể phong lưu khoái hoạt ở đây, toàn là nhờ Thiếu Long ban cho cả."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Đã là huynh đệ đừng nói những lời khách khí đó nữa, lần này hầu gia đến Lâm Tri chắc không chỉ đơn giản là chúc thọ."

Hàn Sấm cười nói, „Quả nhiên Thiếu Long rất hiểu ta, nếu không tiệc mừng thọ của Tề vương có liên quan gì đến ta?

Huynh có biết rằng Quách Khai đã đem những thứ binh khí quái lạ đến làm lễ vật tặng cho Tề vương khiến cho Tề vương không biết nên nhận hay từ chối. Cuối cùng không biết ai đưa ra chủ ý, Tề vương đem những thứ ấy tặng cho Tào Thu Đạo, hiện giờ đang để trong đại đường của Tắc Hạ học cung."

Hạng Thiếu Long nghiêng răng nói, „Đêm nay ta phải đi đánh cướp thanh Bách Chiến bảo đao này mới được."

Hàn Sấm lo lắng nói, „Ngàn vạn lần không thể. Kiếm pháp của Tào Thu Đạo ngày càng xuất thần nhập hóa, Thiếu Long tuy lợi hại nhưng gặp y cũng không phải dễ đối phó."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Ta chỉ mới nói đi đánh cướp chứ đâu phải đi cướp, sợ gì?"

Hàn Sấm vẫn lo lắng đề nghị rằng, „Sau khi Thiếu Long về nước Tần, chỉ cần bảo Doanh Chính đưa thư đòi người Tề trả đao đảm bảo người Tề sẽ ngoan ngoãn nghe theo, cần gì phải mạo hiểm như thế?"

Hạng Thiếu Long nói, „Để ta suy nghĩ lại, nhưng có thể hoạt động gân cốt cũng tốt. À này, có phải hầu gia và Phụng Phi đã có mật ước với nhau?"

Hàn Sấm lúng túng nói, „Té ra huynh cũng biết, nhưng có vấn đề gì?"

Hạng Thiếu Long định thần nhìn y một chốc, mỉm cười, „Té ra hầu gia quả thật có vẻ sợ tại hạ."

Hàn Sấm cười khố nói, „Hiện nay cả Lý Mục cũng phải sợ Thiếu Long huống chi là ta. Có chuyện gì hãy cứ nói ta nhất định sẽ nghe theo."

Hạng Thiếu Long nói, „Lần này Phụng Phi nhờ hầu gia không biết sẽ đem lại lợi ích gì cho hầu gia?"

Hàn Sấm chép miệng, „Đó vốn là cuộc giao dịch công bằng. Nhưng giờ đây ta chỉ đành nén lòng mà bỏ đi cơ hội ấy!"

Hạng Thiếu Long kêu lên, „Tại sao?"

Hàn Sấm ngạc nhiên nói, „Vậy là huynh không biết chuyện gì sao? Sớm biết thế thì ta đã không nói."

Hạng Thiếu Long chợt hiểu ra tất cả từ trước đến nay, gã hoặc bọn Đồng Thục Trinh đều bị Phụng Phi lừa, tin rằng nàng sẽ tặng Đồng Thục Trinh cho Hàn Sấm để được Hàn Sấm giúp đỡ, chuyện này rất hợp tình hợp lý cho nên Hạng Thiếu Long không hề nghi ngờ. Nào ngờ Phụng Phi chỉ là tung hỏa mù mà thôi.

Tại sao nàng phải nói dối? Nàng đang giở trò gì? Ngày trước Phụng Phi bảo rằng nghe theo lệnh của ai đó đến ám sát gã nhưng sau đó lại bỏ đi ý định. Kẻ đứng đằng sau nói không chừng chính là tình lang thật sự của nàng.

Hạng Thiếu Long có thù trong khắp thiên hạ chuyện này cũng có thể lắm.

Sau một lúc, Hạng Thiếu Long hít sâu một hơi để cho đầu óc tỉnh táo, hạ giọng nói, „Phụng Phi muốn hầu gia giúp đỡ nàng điều gì?"

Hàn Sấm nói, „Nàng bảo rằng muốn trốn ở nước Hàn ba tháng, đợi cho sóng yên gió lặng rồi sẽ rời khỏi."

Hạng Thiếu Long nói, „Phải chăng nàng bảo sẽ cùng hầu gia rời khỏi Lâm Tri?"

"Đương nhiên là như thế, có ta hộ tống ai dám đụng đến nàng!" Hàn Sấm nói.

Rốt cuộc nàng đang giở thủ đoạn gì?

"Không ngờ Thiếu Long lại dính dáng đến cả chuyện này, giấc mộng đẹp của ta và Long Dương quân đều ta theo mây khói, „ Hàn Sấm chép miệng.

Hạng Thiếu Long giật mình, „Các người chẳng phải thật lòng giúp đỡ nàng đấy chứ?"

Hàn Sấm nói với vẻ tiếc nuối, „Một đại mỹ nhân tài sắc song toàn thế này, ai mà chịu để cho nàng quy ẩn. Thực ra ta và Long Dương quân đã hẹn nhau rằng trước tiên ta sẽ giữ nàng một khoảng thời gian, sau đó Long Dương quân sẽ đưa nàng đến nước Ngụy dâng cho Ngụy vương, giờ đây đương nhiên không dám làm thế, Long Dương quân cũng rất buồn bã về chuyện này."

Hạng Thiếu Long hít một hơi hỏi, „Hầu gia có biết tình lang bí mật của Phụng Phi là ai không?"

Hàn Sấm ngạc nhiên nói, „Nàng có tình lang? Chả trách nào trở nên phong tình như thế."

Hạng Thiếu Long nghĩ ra một ý nói, „Hầu gia cảm thấy nàng thay đổi từ lúc nào?"

Hàn Sấm suy nghĩ một lát, chậm rãi nói, „Chắc là sau chuyến đi Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long vỗ trán nói, „Chắc là nàng quen biết tình lang bí mật đó ở Hàm Dương, cho nên mới có ý định thoái ẩn Nhưng tại sao nàng lại tới nơi này? Với tài trí của nàng chả lẽ không biết các người có ý đồ không tốt với nàng sao?"

Hàn Sấm cười khổ nói, „Ta cũng bị huynh làm cho hồ đồ, vậy huynh muốn ta giúp thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long trầm ngâm, „Hầu gia cứ giả vờ như không hề biết chuyện gì, đừng để lộ bất cứ điều gì, sau đó tại hạ sẽ thương lượng tiếp với ngài."

Hàn Sấm nói, „Thôi được, để ta nói với nàng mấy câu. Có lẽ huynh đã biết nơi ở của ta. Đó chính là Thính Mai quán, có chuyện gì đến tìm ta lúc nào cũng được."

Khi Hàn Sấm ra hậu viện tìm Phụng Phi, Hạng Thiếu Long vẫn ngồi trong sảnh nghĩ ngợi.

Giả sử Phụng Phi quen biết tình lang của mình ở Hàm Dương, rồi tên tình lang ấy lại sai nàng hại gã, vậy thì tình lang của nàng có thể là người của Lã Bất Vi, vậy rốt cuộc người ấy là ai? Người có thể khiến cho Phụng Phi ngã

lòng chắc không phải là hạng bình thường, có lẽ là Quân Trung Tà hay Hứa Thương?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại cũng không đúng. Bởi vì nếu như thế, Lã Bất Vi không cần mua chuộc Trương Tuyền để điều tra người tình của Phụng Phi là ai.

Dù Quân Trung Tà hay Hứa Thương cũng không thể khiến cho Phụng Phi bỏ hết tiền đồ. Nếu không phải là người của Lã Bất Vi thì rốt cuộc là ai?

Khi Hạng Thiếu Long đang suy nghĩ thì Tiểu Bình Nhi đến mời gã đi gặp Phụng Phi, gã đã biết Hàn Sấm đã quay về.

Gặp Phụng Phi trong một tiểu sảnh, sau khi Tiểu Bình Nhi lui xuống nàng mỹ nữ ấy nhìn chăm chú gã rồi nói, „Té ra người có vai vế ở các nước đều là bạn cũ của ngài. Như thế ta càng cảm thấy kỳ quái hơn. Một người quen biết rộng rãi như ngài mà sao lại lưu lạc ở Đại Lương đến hai năm sau đó mới đến đây làm tên đánh xe?"

Hạng Thiếu Long trong lòng đã nghĩ sẵn câu trả lời, bởi vì Trương Tuyền thuê gã ở Đại Lương, bình thản mà nói rằng, „Chính vì bọn họ là bằng hữu của tại hạ cho nên tại hạ không muốn làm khó."

Phụng Phi thắc mắc, „Lời ấy có ý nghĩa gì?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Bởi vì tại hạ có thù với tướng quốc của nước Triệu là Quách Khai, nếu tại hạ không bỏ đi, Liêm đại tướng quân cũng khó mà an toàn quay về Triệu, cho nên bất cứ ai thu dụng tại hạ thì đều trở thành thù nhân của Quách Khai."

Phụng Phi ngăn người một lúc rồi nói tiếp, „Ngài có mối quan hệ không rõ ràng với quyền quý các nước như thế, ta làm sao tin được ngài?"

Hạng Thiếu Long nói, „Điều đó có khác gì đâu? Tiểu thư vốn không hề tin tưởng tại hạ."

Phụng Phi trở nên lạnh lùng nói với vẻ không vui, „Quả thật lúc đầu là như thế."

Hạng Thiếu Long bực bội lạnh lùng nói, „Tình lang của đại tiểu thư rốt cuộc là ai?"

Phụng Phi ngạc nhiên nói, „Ta chẳng phải đã cho ngài biết rồi sao?"

Hạng Thiếu Long nở nụ cười mỉa mai, ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi lắc đầu, „Chẳng qua tiểu thư chỉ trả lời bừa thế thôi! Nếu không tiểu thư sẽ không thể đến không đến Trung Mâu mà đến Hàm Dương."

Phụng Phi nói không hề khách sáo, „Chỉ vì điều này mà nói ta gạt ngài, Thâm quân sự phải chẳng đã quá lỗ mãng?"

Một ý nghĩ lướt qua đầu nhanh như điện chớp, Hạng Thiếu Long điềm nhiên nói, „Hay là hãy để tiểu nhân đoán thử tình lang bí mật của tiểu thư là ai vậy?"

Phụng Phi vẫn cứ thản nhiên mà nói, „Ngài có miệng, thích nói gì thì cứ nói!"

Hạng Thiếu Long biết nàng nghĩ rằng mình sẽ không thể đoán trúng. Mà sự thật mình cũng không biết, chỉ là nói chặn đầu thế thôi, cười rằng, „Đại tiểu thư tưởng rằng khó đoán lắm sao?"

Phụng Phi liếc gã nói, „Nếu nói những lời thừa thái nữa, ta sẽ đuổi ngài xuống."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ đầy tự tin, „Đại tiểu thư sẽ không làm thế. Bởi vì tiểu thư rất thích giở thủ đoạn, có một đối thủ như tại hạ sao tiểu thư

không mừng cho được."

Phụng Phi tức giận nói, „Ngài xem ta là người như thế à, hãy nói mau! Đừng có úp úp mở mở nữa."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Đó gọi là kẻ có trí thì dù suy nghĩ kỹ càng cũng có chỗ sơ hở, chỉ câu nói này cũng đã biết tình lang của đại tiểu thư không phải là Hạng Thiếu Long."

Phụng Phi bĩu môi bình thản nói, „Ta chỉ muốn coi ngài nghĩ bừa ra cái gì. Ta đâu có thừa nhận hay phủ nhận điều đó."

Hạng Thiếu Long đến sau lưng nàng, đưa tay ngang bụng nàng rồi ôm giật vào người mình, Phụng Phi kêu lên một tiếng, ngã vào lòng gã.

Hạng Thiếu Long căn lấy tai nàng, ngửi mùi thơm trên tóc nàng rồi nói, „Tình lang của tiểu thư chắc chắn là người Tần, nhưng không phải là Hạng Thiếu Long mà là kẻ đối đầu với y."

Phụng Phi hơi giật mình nhưng vẫn kiên quyết nói, „Ngài đã nghĩ đi đâu vậy, có căn cứ gì mà nói như thế?"

Hạng Thiếu Long hôn lên gò má mịn màng của nàng cười, „Rất đơn giản, bởi vì lúc ấy tiểu thư tưởng tại hạ cấu kết với Trương Tuyên cho nên muốn mượn miệng của ta để khiến Lã Bất Vi tưởng rằng tình lang của nàng là Hạng Thiếu Long."

Phụng Phi nói, „Nhưng ngài dựa vào điều gì để bảo người ấy là đối thủ của Hạng Thiếu Long?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết mình đã lộ sơ hở, mắng thầm mình quá nóng lòng cầu thắng. Bởi vì chuyện Phụng Phi giết Hạng Thiếu Long chỉ có một mình gã biết được, đương nhiên không thể nói ra, nhúu mày đáp bừa rằng, „Bởi vì điều đó có nghĩa là làm tăng thêm thù hận của Lã Bất Vi đối

với Hạng Thiếu Long, nếu tình nhân của tiểu thư không phải là kẻ thù của Hạng Thiếu Long, tiểu thư đâu có hại y như thế!"

Phụng Phi giận dữ nói, „Đừng có nói bừa nữa, đầu tiên là ta không hề nghi ngờ ngài sẽ cấu kết với Trương Tuyên.

Mà tình lang của ta quả thật là Hạng Thiếu Long. Song giờ đây ta cũng có chút hồ đồ, khoan hãy nói, ngài hãy hôn ta được không?

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Phải chăng đại tiểu thư sợ tại hạ nói tiếp?"

Phụng Phi vùng người ra quay mặt lại, „Nói đi! Xem ngài có thể nói được những ý nghĩ hoang đường gì nữa?"

Hạng Thiếu Long dùng ngón tay nâng cằm của nàng lên, hôn nhẹ lên môi nàng rồi mỉm cười, „Điều này rất dễ đoán!

ở Hàm Dương chỉ có hai phe đối địch với Hạng Thiếu Long là Lã Bất Vi và Lao ái, mà người có thể lấy được trái tim của đại tiểu thư, đương nhiên là có thân phận địa vị, lại trí dũng song toàn, có thể không nói đến Lã Bất Vi và Lao ái, bởi vì nếu là bọn họ, đại tiểu thư không cần phải lừa gạt trái phải. Đã là như thế, người này là ai đã có thể nói ra được."

Phụng Phi lộ vẻ lo sợ, trong chớp mắt đã quay lại vẻ bình tĩnh, cúi đầu nói, „Đừng nói bừa nữa, Phụng Phi cứ nghe lời của ngài cho xong!“ Hạng Thiếu Long nói, „Phải chăng đại tiểu thư đã sợ? Nếu không cần gì phải nói những lời không đúng với lòng?"

Phụng Phi tức giận nói, „Người ta nói lời thật lòng, nếu không tin thì hãy rút đi."

Hạng Thiếu Long đứng phắt dậy, dọa tiếp, „Tại hạ đã biết kẻ đó là ai."

Phụng Phi bình tĩnh nói, „Ta rất mệt, dù cho ngài biết hay không ta cũng phải nghỉ ngơi một chốc."

Hạng Thiếu Long bước về phía cầu thang, đột nhiên quay phắt người lại, nhìn chăm chăm vào nàng rồi nói, „Phải chăng y là Hàn Kiệt?"

Phụng Phi giật mình, mặt không còn chút máu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 256: Cái Danh Kiếm Sĩ

P

hụng Phi tuy không thừa nhận nhưng Hạng Thiếu Long hầu như khẳng định tình lang của nàng chính là Hàn Kiệt.

Có thể suy đoán rằng Phụng Phi đã quen biết Hàn Kiệt ở Hàm Dương, hai người yêu nhau nhưng cũng chẳng biết rằng nếu để Lã Bất Vi hoặc Lao ái biết được thì sẽ bị ngăn cản. Mà Lã Bất Vi và Lao ái lại ngầm câu kết với nhau cho nên dù cho Lao ái có chấp nhận cũng vô dụng mà thôi.

Cho nên hai người đã cùng hẹn nhau đến Tề, sau đó sẽ cùng bỏ trốn. Bởi vì Hàn Kiệt là đệ tử đặc ý của Tào Thu Đạo cho nên có thể đến Lâm Tri với Lã Bất Vi. Trong tình huống ấy tác dụng của Hạng Thiếu Long rất lớn. Bởi vì Phụng Phi cần có người sắp xếp và yểm trợ cho nàng, giúp nàng an toàn rời khỏi nước Tề.

Tình nhân của Phụng Phi đã là Hàn Kiệt, cho nên chuyện giết Hạng Thiếu Long sẽ là âm mưu của Lao ái và Lã Bất Vi. Còn Phụng Phi sở dĩ thay đổi ý định là vì đã có ý muốn cao bay xa chạy với Hàn Kiệt, không muốn dây thêm rắc rối với mình.

Có thể suy đoán sâu hơn, Phụng Phi không chừng là phụng lệnh của Điền Đan, rồi sau đó Lã Bất Vi lại sắp xếp cho nàng dùng chiếc nhẫn đồng để giết mình, chỉ cần là độc dược mãn tính, nhiều ngày sau Hạng Thiếu Long mới độc phát thân vong, hoặc bị trúng độc đến nổi mù cả hai mắt chẳng hạn. Sau khi âm mưu được thực hiện, Phụng Phi đã an toàn rời khỏi Hàm Dương.

Hạng Thiếu Long tuy không hiểu rõ tình tiết bên trong nhưng tin rằng đã nắm bắt được đại khái.

Chưa bước ra khỏi tiền sảnh thì gặp Tiêu Nguyệt Đàm đến tìm gã, hai người dắt nhau đến một phòng ở phía đông.

Hạng Thiếu Long nói, „Có cách nào tìm cho ta một tấm địa đồ ở Tắc Hạ học cung được không?"

Tiêu Nguyệt Đàm giật mình nói, „Huynh muốn đến đó làm gì? Tào Thu Đạo không phải dễ xơi đâu."

Hạng Thiếu Long nói, „Ta chỉ mong đánh cắp đồ của mình, Tề vương đã đem Bách Chiến bảo đao tặng cho Tào Thu Đạo, treo trong chủ đường của Tắc Hạ học cung."

"Ta cũng định báo cho huynh điều này. Ai cho huynh biết?"

Hạng Thiếu Long kể chuyện Hàn Sấm sáng nay đến gặp gã. Tiêu Nguyệt Đàm nhíu mày trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói, „Thiếu Long đừng trách ta nhiều lời, ta biết rất rõ con người của Hàn Sấm, là kẻ háo sắc lại tham tài, tự titụ lợi, làm việc chưa bao giờ nói đến nguyên tắc, dù cho huynh có ơn lớn với y y cũng chẳng hề khác gì."

Nhớ lại bộ dạng chân thành của Hàn Sấm sáng nay, Hạng Thiếu Long rất khó chấp nhận ý kiến của Tiêu Nguyệt Đàm, nhưng Tiêu Nguyệt Đàm cũng là có ý tốt, nhất thời khiến gã không nói ra lời.

Tiêu Nguyệt Đàm nhấn mạnh, „Thiếu Long đừng mất cảnh giác, giờ đây huynh chỉ là từ một tình thế hiểm ác này chuyển sang một tình thế hiểm ác khác, nếu ta là huynh, sẽ không bao giờ tin tưởng bất cứ người nào của tam Tấn, ngược lại Lý Viên thì có vẻ đáng tin hơn, nói cho cùng người Sở cũng không bị Doanh Chính uy hiếp như người tam Tấn."

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Giờ đây ta cô độc một mình, Hàn Sấm hay Long Dương quân muốn đối phó cũng không dễ"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Huynh đã quá dễ dàng tin người khác, trước tiên là vì bọn Hàn Sấm biết chuyện này không thể xé ra to được. Nếu để người Tề biết được chân tướng, nói không chừng Tề vương sẽ đưa huynh làm thượng khách, lại còn cung kính hộ tống huynh về Hàm Dương."

Ngừng một lát rồi lại nói, „Hoặc cũng có thể sẽ hạ độc thủ giết người diệt khẩu, những chuyện này không ai có thể đảm bảo được."

Hạng Thiệu Long buồn bã không nói gì.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Giờ đây ai dám nhận tội giết hại huynh. Hôm nay giết huynh ngày mai đại quân nước Tần đánh tới thành, đó không phải là chuyện đùa."

Hạng Thiệu Long nói, „Nếu bí mật giết ta thì ai biết được?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Nhiều lắm thì cũng chỉ có Lý Viên biết, Hàn Sấm và Long Dương quân có sợ gì?"

Rồi lại cười, „Muốn giết huynh nào dễ dàng như thế, ai mà không biết kiếm pháp trùm đời của Hạng Thiệu Long, mà một khi để huynh chạy thoát được, nơi đây cũng không phải là đất của tam Tấn, kẻ nào có thể nắm chắc được rằng sẽ bắt được huynh lần nữa? Nếu ta là bọn chúng, trước tiên sẽ làm cho huynh không hề nghi ngờ, sau đó sẽ đưa huynh vào chỗ cùng đường rồi mới dùng thủ đoạn đê tiện khiến cho huynh không thể nào vũng vầy được nữa."

Hạng Thiệu Long đổ mồ hôi lạnh khắp người, nhưng trong lòng vẫn chưa tin lắm chỉ lắp liếm rằng, „Ta sẽ cẩn thận."

Tiêu Nguyệt Đàm chỉ là lấy việc luận việc, gật đầu nói, „Có lẽ ta đã đa nghi! Nhưng cẩn thận thì vẫn tốt hơn. Theo ta thấy Long Dương quân đã hại huynh một lần, rất khó lòng hạ thủ lần thứ hai. Nhưng lòng người khó

đoán, nhất là có liên quan chuyện quốc gia dân tộc, Thiếu Long hãy suy nghĩ kỹ."

Hạng Thiếu Long vỗ vai Tiêu Nguyệt Đàm cảm kích nói, „ở đây có lão ca là người duy nhất ta có thể tin tưởng được, chuyện của Phụng Phi giờ đây càng phức tạp hơn."

Tiêu Nguyệt Đàm hỏi lần tới, Hạng Thiếu Long nói ra suy đoán của mình xong Tiêu Nguyệt Đàm nhíu mày nói, „Ta không quen biết Hàn Kiệt, nhưng thấy y ngàn dặm đến Hàm Dương để tìm vinh hoa phú quý, vậy y có chấp nhận vì mỹ nhân mà bỏ hết mọi thứ hay không?"

Hạng Thiếu Long đồng ý nói, „Nghe nói Hàn Kiệt là quý tộc của nước Hàn, quen biết Lao ái khi còn ở Hàn, đó là kẻ có quan hệ với Lao ái, khó là người tốt được, nếu y đang lừa chứ không phải yêu Phụng Phi vấn đề càng nghiêm trọng hơn."

Tiêu Nguyệt Đàm cười nói, „Những chuyện này người ngoài chúng ta khó mà hiểu được. Phụng Phi quả thực là hàng mỹ nhân có thể khiến cho nam nhân hy sinh tất cả mọi thứ. Hay là Thiếu Long hãy thử xem sao, chiếm phần tiện nghi của Hàn Kiệt."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Biết được tình lang của nàng là Hàn Kiệt ta càng không thể đụng đến nàng."

Tiêu Nguyệt Đàm vỗ trán nói, „Ta đã nghĩ ra rồi, Phụng Phi chắc định lên về Hàm Dương làm tình nhân bí mật của Hàn Kiệt, mà chuyện này thì đã được Lao ái chấp nhận, chỉ cần phải giấu Lã Bất Vi mà thôi."

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Phụng Phi quả thật xảo quyệt, ngày trước khi ta nói với nàng kẻ đứng đằng sau Trương Tuyên là Lã Bất Vi nàng còn giả vờ lo lắng, khiến cho ta tin tưởng, té ra ta đã bị nàng dắt vào bẫy."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta đã dò là được một chuyện sẽ khiến cho huynh nhức đầu, huynh có muốn biết không?"

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Ta đã quen rồi, hãy cứ nói ra."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Trọng Tôn Hà Ky đến chỗ Trọng Tôn Long dò thám tin tức, thì ra con quỷ hút máu này đã ngầm sai người thông báo cho bọn người điên rồ ở Tắc Hạ học cung rằng huynh ý mình kiếm pháp cao minh, không coi kiếm thủ của nước Tề vào đâu, con người này thật đê tiện chỉ vì sợ đắc tội với Lý Viên và Giải Tử Nguyên nên mới thực hiện thủ đoạn thế này."

Hạng Thiếu Long nhún vai nói, „Đã có người đến tìm ta, nhưng cũng đã tháo chạy, nếu cứ công khai chẳng có gì đáng sợ cả. Chắc Tào Thu Đạo sẽ đến tìm ta thôi."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Huynh phải cẩn thận hai người Ma Thừa Giáp và Mân Đình Chương chúng rất thích gây sự nhưng quả thật rất có bản lĩnh."

Lời nói chưa dứt gia tướng Phí Thuần hốt hoảng chạy vào báo, „Không xong rồi, có một đám kiếm thủ hung thần ác sát đến đòi gặp đích danh quân sự."

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau thầm nghĩ sao lại nhanh đến thế.

Hạng Thiếu Long không muốn Tiêu Nguyệt Đàm bị kéo vào trong chuyện rắc rối này càng không muốn để lộ mối quan hệ thân thiết giữa hai người, một mình đi ứng phó với đám người ấy.

Từ lúc biết Phụng Phi đang lừa mình, lòng tốt của Hạng Thiếu Long đã giảm xuống nhiều.

Đối với Hàn Kiệt gã tuy không có thiện cảm, cũng không có ác cảm, nhưng tóm lại kẻ này cũng không phải là thiện nam tín nữ. Nhưng Phụng Phi đã bị

về ngoài anh tuấn của y làm điên đảo. Vì thế địa vị của Phụng Phi trong lòng gã giảm xuống nhiều. Gã tuy không có dã tâm với Phụng Phi, nhưng lại hy vọng nàng có thể gởi gắm cuộc đời mình cho người tốt.

Giờ đây suy nghĩ của gã đã thay đổi nhiều, chỉ hy vọng có thể sắp xếp cho bọn Đồng Thực Trinh rồi sau đó quay về Hàm Dương gặp người thân của mình, chờ đợi ngày đăng cơ của tiểu Bàn và cuộc quyết đấu với hai người Lã Lao.

Tiêu Nguyệt Đàm tuy chỉ ra Hàn Sấm không đáng tin, nhưng gã lại có lòng tin rằng mối giao tình của Hàn Sấm đối với gã đã vượt lên tất cả.

Cho đến lúc này gã vẫn còn tin vào sự thiện lương của con người bởi vì gã vốn là con người như thế.

Gã căm ghét thù hận và đấu tranh hơn bất cứ ai. Nhưng trong thời đại này, đó là điều bình thường.

Hạng Thiệu Long bước vào sảnh đường.

Năm kiếm thủ trẻ tuổi nước Tề đứng dàn hàng ngang trong đại sảnh, mười ánh mắt đều hướng về gã. Bọn chúng mặc võ phục của quý tộc, chỉ nhìn thấy thanh kiếm đẹp đẽ thì biết ngay nếu không phải là con cháu của công khanh đại thần thì cũng là con nhà phú quý.

Côn Sơn và bọn gia tướng Phùng Lương, Lôi Xung Nhi tức giận đứng một bên.

Thật lòng mà nói giờ đây Hạng Thiệu Long rất buồn bực, rất muốn khai đao với bọn người này. Nhưng biết nếu làm thế thì sẽ khiến cho sự việc ngày càng rối lên, rốt cuộc sẽ có những cao thủ như Trọng Tôn Huyền Hoa, Đan Sở, Ma Thừa Giáp, Mân Đình Chương đến khiêu chiến.

Từ khí thế và thần thái đều có thể đoán được năm kẻ này không phải là những cao thủ như thế.

Nhưng cũng không nên quá nhường nhịn, nếu không sẽ khiến cho đối phương được nước làm tới, còn mình thì không có chỗ đứng ở Lâm Tri.

Một thanh niên cao lớn nhất trong số ấy lạnh lùng quát, „Người có phải là tên cầu nô tài Thẩm Lương vẫn luôn khoe khoang mình kiếm thuật vô song?”

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ một tiếng, bước thẳng tới.

Năm người hoảng sợ tay đặt trên chuôi kiếm.

Hạng Thiếu Long bước đến trước năm người nửa trượng thì dừng lại, ánh mắt quét ngang, trong khoảnh khắc đã thu những phản ứng của năm người này trong đầu, mỉm cười, „Xin hỏi cao danh quý tách của vị công tử này, có gì vừa nói ra lời đã phạm phải hai sai lầm?”

Thanh niên cao lớn ấy rõ ràng là thủ lĩnh của năm người này, trợn mắt lên nói, „Đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, khoái kiếm Thường Niên chính là bốn công tử, ta đã phạm phải sai lầm gì?”

Nghe ngữ khí của y thì đã biết y đã bị khí thế của mình đè bẹp, trong lòng buồn cười lắm, thân nhiên nói, „Đầu tiên là tại hạ chưa bao giờ coi kiếm thuật của mình là ghê gớm, thứ đến là tại hạ không phải cầu nô tài.”

Một thanh niên có dáng người thấp nhưng vạm vỡ nói, „Hạ nhân của bọn ca kỹ, không phải cầu nô tài thì là thứ gì?”

Bốn người kia lại cười ầm lên, lại có người nói, „Hãy gọi chủ nhân của người ra đây cầu xin, bọn ta sẽ tha cho.”

Bọn Côn Sơn đều lộ vẻ giận dữ, nhưng cũng biết đám người này không dễ xơi, nên chẳng biết làm cách nào nữa.

Hạng Thiếu Long ung dung tự nhiên, giả vờ kêu a lên một tiếng rồi nói, „Té ra làm việc cho người khác đều là cầu nô tài, vậy ở trong nước Tề này ngoài đại vương ra chẳng phải tất cả đều là cầu nô tài hay sao?"

Năm tên này đều là hạng hữu dũng vô mưu, nhất thời cứng họng, không biết biện bác như thế nào.

Lời lẽ Hạng Thiếu Long trở nên ôn hòa nói, „Xin hỏi năm vị công tử ai đã từng nghe Thầm Lương này khoe khoang kiếm thuật vô song, hay là hãy cứ tìm kẻ ấy ra đối chất, nếu quả thực có chuyện này, Thầm mỗ sẽ cúi đầu nhận sai."

Năm người này đưa mắt nhìn nhau không trả lời được.

Côn Sơn thừa cơ nói, „Tiểu nhân đã sớm nói chắc chắn các người nói xấu sau lưng Thầm quân sự."

Thường Niên then quá hóa giận, „Bọn chúng ta đến đây thì không thể trở về tay không được Thầm quân sự hãy ra tay."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Điều này thì dễ, kiếm pháp của Thầm mỗ tuy chẳng bằng năm vị, nhưng trong tay có một món đồ chơi, xem đao."

Tiếng quát chưa dứt, hai tay trái phải đồng thời phát ra, hai ngọn trủy thủ giấu trong tay áo phóng ngang ra hai bên trái phải, cắm ở hai bên khung cửa, cao thấp không sai một phân.

Bao gồm cả bọn Côn Sơn, ai nấy đều ngạc nhiên biến sắc.

Hạng Thiếu Long biết đã hù dọa được bọn này, cúi mình thi lễ nói, „Thầm mỗ còn có chuyện phải làm, không tiễn!"

rồi ung dung xoay người rời khỏi sảnh đường.

Hạng Thiếu Long ngồi trên xe ngựa của Tiêu Nguyệt Đàm rời khỏi Thính Tùng viện tìm Lý Viên.

Tiêu Nguyệt Đàm khen rằng, „Thiếu Long quả là hiểu người Tề, ưa sĩ diện, cứ như thế, năm tên tiểu tử này nào dám nói lời thật, chỉ đành bảo rằng huynh đã nhận sai với bọn chúng, khiến cho những kẻ khác đều không muốn đến tìm huynh nữa."

Hạng Thiếu Long lắc đầu than rằng, „Trọng Tôn Long cũng là kẻ ưa sĩ diện, nào chịu ngừng tay."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Lần này huynh đến tìm Lý Viên, Trọng Tôn Long cũng đành phải trút giận vào bụng."

Ngừng một lát rồi hạ giọng nói, „Có biết rằng vừa rồi Phụng Phi và Tiểu Bình Nhi được mấy tên gia tướng tâm phúc hộ tống ra khỏi cửa sau hay không?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Sao lão ca biết được?"

"vân Nương đã nhìn thất, nàng cho ta hay."

Hạng Thiếu Long nhú mày, „Phải chăng đi tìm Hàn Kiệt? Nếu ta có thể theo dõi nàng thì tốt quá."

Bỗng nhiên lúc này có tiếng vó ngựa rộn lên, có mấy thớt ngựa ở phía sau đuổi tới.

Hạng Thiếu Long thò đầu ra nhìn, té ra là Kim lão đại Kim Thành và mấy tên thủ hạ đuổi đến kêu rằng, „Thẩm quân sự xin dừng bước."

Tiêu Nguyệt Đàm bảo tên đánh xe ngừng lại.

Kim lão đại đến bên cửa sổ nói, „Thăm quản sự có rảnh rồi để nói vài lời không?"

Hạng Thiếu Long nào nói không, gật đầu với Tiêu Nguyệt Đàm rằng, „Lão ca nhớ tìm cho tiểu đệ tấm bản đồ Tắc Hạ học cung, đệ sẽ tự đến chỗ Lý Viên."

Khi xuống xe, Kim lão đại cũng xuống ngựa, cùng gã đến một tửu quán gần đó, tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống nói, „Thăm huynh, lần này huynh đã gặp phiền toái."

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Ta đã có nhiều phiền toái lắm, thêm một điều nữa cũng chẳng sao."

Kim lão đại đưa ngón tay cái khen rằng, „Thăm huynh quả nhiên là anh hùng hảo hán, Kim lão đại này không lừa huynh."

Hạng Thiếu Long nói, „Kim lão đại quả là bằng hữu, rốt cuộc có chuyện gì?"

Kim lão đại nói, „Tối qua Điền Đan tiến hành việc tẩy trần cho Lã Bất Vi, tại hạ và Tổ Phương cũng tham gia, vừa may ta ngồi cùng với một tên thủ hạ của Trọng Tôn Long, trong lúc nói chuyện y hỏi ta có quen biết với huynh hay không, ta đương nhiên không để lộ mối quan hệ thật sự giữa chúng ta."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Có phải bọn chúng muốn giết ta hay không?"

Kim lão đại cười gượng nói, „Thăm huynh quả thật đã nói đúng, nhưng chưa đến mức ấy, huynh có nghe nói đến Tắc Hạ kiếm hội hay không?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu.

Kim lão đại nói, „Mồng một mỗi tháng, Tắc Hạ học cung lại cử hành đại hội kỵ xạ để cho những kẻ hậu bối có cơ hội trở tài, hôm nay là hai mươi bảy, ba ngày sau sẽ là Tắc Hạ kiểm hội, theo lệ bọn chúng sẽ mời một số khách tham gia. Đó là cách nói cho dễ nghe, cách khó nghe là tìm người để tỷ thí."

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu bọn chúng đến mời ta tham gia, ta sẽ giả bệnh từ chối, lẽ nào chúng sẽ áp giải ta đi?"

Kim lão đại chép miệng, „Những thư mời này được phát ra thông qua Tề vương, Thẩm huynh có đủ gan không nể mặt Tề vương hay không? Nghe nói con trai của Trọng Tôn Long là Trọng Tôn Huyền Hoa rất căm ghét huynh, quyết định lần này sẽ đích thân tỷ thí với huynh, tuy y không dám giết người chỉ dùng thanh mộc kiếm nhưng dựa vào kiếm lực của y, muốn đánh gãy chân Thẩm huynh cũng không phải chuyện khó."

Hạng Thiếu Long lập tức nhíu mày, điều gã sợ không phải là Trọng Tôn Huyền Hoa, kẻ đã đánh khắp Lâm Tri mà không có địch thủ mà là những thượng khách ngồi trên như Điền Đan, Lã Bất Vi, mình không muốn lộ thân phận.

Kim lão đại hạ giọng nói, „Thẩm huynh hãy cứ trốn khỏi Lâm Tri, Phụng tiểu thư sẽ không trách huynh."

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, đây quả thật là một cách hay, nhưng còn bọn Đồng Thực Trinh thì thế nào? Nếu như bỏ đi thế này ngày sau gã sẽ rất hối hận, ăn ngủ không yên.

Kim lão đại lại xúi giục tiếp, „Thế lực của Trọng Tôn Long như mặt trời giữa chợ cả những công khanh đại thần có thân phận địa vị cũng phải sợ y, Thẩm huynh làm sao đấu nổi."

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Đa tạ lão đại chỉ điểm, chuyện này tại hạ đã có cách ứng phó."

Nói xong thì vỗ vai Kim lão đại, đi tìm Lý Viên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 257: Cùng Đạo Ngưu Sơn

H

ạng Thiếu Long đến Thính Trúc biệt viện tìm Lý Viên thì y đã ra ngoài, chỉ đành gởi lời nhắn lại có gã đến tìm.

Khi dợm bước quay đi, một cỗ xe ngựa sang trọng được mười mấy kị sĩ bảo vệ phóng ra, nhưng cửa sổ thì che rèm, không biết được người ngồi trong xe là ai.

Hạng Thiếu Long quay về.

Hôm nay trời sáng trong, Hạng Thiếu Long tuy đi trên đường phố náo nhiệt nhưng lòng thì cảm thấy cô đơn.

Trên đường chạy trốn gã lúc nào cũng phải suy nghĩ tìm cách tránh né kẻ địch, khi đến Lâm Tri gặp lại bạn cũ và quen biết nhiều người bạn mới gã vẫn có cảm giác này.

Ngoài Tiêu Nguyệt Đàm gã không thể tin bất cứ ai nữa.

Giờ đây gã không có người nào giúp đỡ, nếu có chỉ cần cho người theo dõi chặt chẽ Hàn Sấm thì sẽ biết được y có bán đứng mình hay không? Ví như y đi gặp Quách Khai thì sẽ biết được y đã không trung thực với mình. Mỗi quan hệ của tam Tấn trước nay rất mật thiết, mà chủ của Quách Khai lại là chị em với Hàn Sấm, nếu đối phó Hạng Thiếu Long hai người này sẽ liên kết với nhau. Trong tình huống đó Long Dương quân làm sao dám phản đối.

Kẻ duy nhất có thể cản trở bọn họ là Lý Viên, nhưng y làm sao dám đắc tội với tam Tấn để bảo vệ mình.

Đang suy nghĩ thì thấy một kỵ sĩ từ phía sau phóng lên, vắn ngồi trên ngựa, cúi xuống mà rằng, „Vị huynh đài này phải xưng hô thế nào?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn đối phương chắc chắn rằng mình chưa gặp người này, cảnh giác nói, „Có chuyện gì?"

Người này rất khách sáo, mỉm cười, „Tệ chủ nhân là Thanh Tú phu nhân, tiểu nhân đến phụng mệnh của Thanh Tú phu nhân đến mời tiên sinh, vì phu nhân không biết cao danh quý tánh của tiên sinh nên tiểu nhân mới mạo muội hỏi."

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, vừa rồi người ngồi trên xe phóng ra khỏi Thính Trúc biệt viện chính là Thanh Tú phu nhân, nhủ thầm nếu không phải Lý Viên cho nàng hay rằng mình đến Lâm Tri thì bề ngoài của mình đã bị người ta nhìn thấy.

Hạng Thiếu Long bước lên xe ngựa, nàng mỹ nữ ấy mặt vẫn che mạng, lời nói vẫn thanh tao, „Xin chào thượng tướng quân! Xin mời ngồi bên cạnh của Thanh Tú."

Hạng Thiếu Long không nhìn thấy rõ mặt của nàng trong lòng rất thất vọng, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Cỗ xe ngựa lăn bánh trên con đường hoa lệ.

Bỗng nhiên gã không còn cảm thấy cô độc nữa, ngồi trong xe ngựa gã nhớ lại năm xưa ở Đại Lương đã từng ngồi với Kỷ Yên Nhiên như thế này.

Thanh Tú phu nhân bình thản nói, „Thượng tướng quân hóa trang thật khéo, nếu không phải Lý tướng gia đã cho Thanh Tú biết ngài đến Lâm Tri, e rằng nhận không ra."

Hạng Thiếu Long đã hơi yên lòng cười khỗ nói, „Hy vọng Lý tướng gia đừng gặp ai cũng cho biết rằng tai hạ đã đến nước Tề."

Thanh Tú phu nhân nói với giọng không vui, „Lý tướng gia làm sao là người không biết nặng nhẹ như thế, chỉ vì Thanh Tú là bạn thân thiết với Cầm thái phó cho nên mới không giấu thiếp mà thôi."

Hạng Thiếu Long buột miệng, „Tại hạ còn tưởng phu nhân và Lý tướng gia có quan hệ không tốt."

Thanh Tú phu nhân nhìn ra ngoài cửa sổ lặng lẽ một lúc rồi mới dịu dàng nói, „Tuyết lại rơi nữa, không biết Ngưu sơn giờ thế nào, thượng tướng quân có hứng thú cùng Thanh Tú đến đó dạo hay không?"

Hạng Thiếu Long không ngờ nàng đột nhiên lại thích thế, lại còn cùng mình đi cũng ngạc nhiên nói, „Ngưu sơn?"

Trời bỗng tối lại, từng đóa hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Thanh Tú phu nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, Ngưu sơn xuân phú là một trong bát cảnh của Lâm Tri, song vì mấy năm nay do chặt phá quá độ cho nên Ngưu sơn trở trụi, may mà vừa mới được trồng lại, nghe nói đã khôi phục lại cảnh đẹp trước đó.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Phu nhân đã có nhã hứng như thế, Hạng mỗ làm sao dám không thuận bồi?"

Thanh Tú phu nhân ra lệnh cho xe chạy về hướng Ngưu sơn. Nói bằng giọng xa xăm, „Thuở bé Thanh Tú đã từng theo tiên phụ đến Ngưu sơn, lúc ấy là tháng ba mùa xuân, Truy thủy nước chảy cuồn cuộn, nước suối tuôn ra từ khe núi, len lỏi qua các kẽ đá, hơi nước bốc lên mù mịt nhìn như tiên cảnh, cho đến hôm nay vẫn còn ấn tượng sâu sắc."

Hạng Thiếu Long nghe lời nói của nàng cao nhã, bất đồ cũng ngây ngất. Thầm nghĩ tấm mạng che mặt của nàng cũng giống như mây khói Ngưu sơn, khiến cho nàng đẹp một cách mờ lung.

Thanh Tú phu nhân nói tiếp, „Thanh Tú rất e ngại đến lại những nơi có ấn tượng tốt đẹp, cũng sợ nhớ đến những điều không muốn nhớ đến."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Vậy lần này cố gì lại quay về chốn cũ?"

Thanh Tú phu nhân chậm rãi lắc đầu, „Bản thân thiếp cũng chẳng hiểu, có lẽ vì có Hạng Thiệu Long lòng danh thiên hạ đi cùng."

"Té ra Hạng mỗ trong lòng phu nhân lại có chút phân lượng."

Thanh Tú phu nhân quay đầu lại nhìn gã, hạ giọng nói, „Vừa rồi thiếp thân thấy bóng dáng thượng tướng quân đứng ngoài cửa phủ, nhớ lại lúc tướng quân còn tiền hô hậu ủng ở Hàm Dương, bất đồ lại nghĩ thế gian này thật nhiều dâu bể, mọi chuyện thay đổi quá nhiều. Rốt cuộc nén không được mới dừng xe lại để gặp lại thượng tướng quân, thượng tướng quân không vì thế mà cười thiếp thân chứ?"

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Té ra phu nhân cũng có lòng thông cảm với Hạng mỗ."

Thanh Tú phu nhân lắc đầu nói, „Không phải là thông cảm, mà là tiếc nuối, thượng tướng quân có biết mình ở chốn nguy hiểm hay không?"

Lúc này xe ngựa đã qua cổng thành về hướng nam.

Thanh Tú phu nhân bình thản nói, „Sự điềm tĩnh của thượng tướng quân khiến cho Thanh Tú ngưỡng mộ, dù cho không có mặt Cầm đại tỷ, Thanh Tú cũng sẽ giúp ngài."

Hạng Thiệu Long hạ giọng nói, „Những thị vệ này của phu nhân có đáng tin không?"

Thanh Tú phu nhân nói, „Thượng tướng quân hãy yên tâm. Bọn chúng là những gia tướng đã theo Thanh Tú hơn mười năm nay, vả lại chúng cũng

không hề nghĩ rằng ngài lại chính là Hạng Thiếu Long!"

Ngừng một lát rồi ghé sát lại nói vào tai gã, „Hôm qua Lý tướng quân đã vào cũng gặp muội tử của thiếp thân là Ninh phu nhân, vẻ mặt rất đau khổ, thiếp thân dò hỏi mới biết được chuyện của ngài."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Vậy là hồng bút, y còn nói gì nữa?"

Thanh Tú phu nhân nói, „Y nào nói thực cho thiếp thân biết nhưng thiếp thân có thể khẳng định y coi trọng tướng quân là bằng hữu thân thiết. Nhưng y là tướng quốc nước Sở, nhiều lúc cũng phải gạt tình cảm qua một bên, mọi chuyện phải lấy quốc gia làm trọng, nếu không sẽ không phiền não như thế."

Hình như nàng đã nhích gần tới gã, nhìn ra ngoài khung cửa thở dài.

Hạng Thiếu Long cũng thở dài, nhất thời không nói ra lời, ngoài Tiêu Nguyệt Đàm gã còn có thể tin ai nữa.

Thanh Tú phu nhân chậm rãi nói, „Hay là thượng tướng quân hãy bỏ đi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết."

Hạng Thiếu Long nhớ lại lúc mình bị bệnh ở Đại Lương, lại thêm không quen thuộc đường xá, nói với vẻ do dự, „Có nhiều chuyện tại hạ vẫn chưa làm xong, dù cho có kẻ muốn đối phó với tại hạ tại hạ cũng sẽ không chịu trối. Trước khi phu nhân nhắc nhở, tại hạ đã nghĩ đến chuyện này.“ Thanh Tú phu nhân gật đầu, „Thật ra Thanh Tú cũng biết Hạng Thiếu Long là người có thể ứng phó với nguy hiểm, huống chi tình huống thật sự như thế nào không ai biết, có lẽ thiếp thân đã quá lo lắng chăng?"

Lại nhìn ra ngoài cửa sổ chỉ về ngọn núi ở phía xa xôi, „Hãy nhìn kia! Đó là nơi chôn cất Quân Trọng, người đã giúp Tề Hoàn Công xưng bá thiên hạ."

Hạng Thiếu Long tiến sát tới, nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy ở phía ngoài sương phủ đầy, trên cành cây ngọn cỏ đều treo hoa tuyết, thế giới tuyết ấy như được nối tiếp với bầu trời không hề phân biệt gì.

ở gần ngọn núi ấy là sông Tri Hà, nữ thủy đang chảy uốn quanh, hai bên bờ đầy những cây cổ thụ.

Từng dãy núi nối tiếp nhau, cảnh sắc khiến người ta khen ngợi không ngớt.

Thanh Tú phu nhân cúi đầu dịu dàng nói, „Thượng tướng quân, ngài..."

Hạng Thiếu Long đến lúc này mới thấy mình ngồi quá sát nàng, lúng túng nhích ra nói, „Không có thuyền vượt sông, e rằng không thể lên núi."

Thanh Tú phu nhân bình thản nói, „Chúng ta hãy quay về! Nếu thiếp thân muốn tìm thượng tướng quân thì làm thế nào?"

Hạng Thiếu Long nghe lời nói của nàng lãnh đạm, đã khơi dậy ngạo khí của gã, hạ giọng nói, „Phu nhân tốt nhất đừng dính vào chuyện này, sống chết có số, nếu ông trời không tha cho Hạng Thiếu Long này tại hạ còn cách nào nữa, người tính đâu bằng trời tính."

Thanh Tú phu nhân giọng hơi run nói, „Người tính không bằng trời tính, thượng tướng quân thật phóng khoáng, thiếp thân cũng không nên đa sự nữa làm gì."

Về đến Thính Tùng biệt viện, Hạng Thiếu Long trong lòng tràn đầy hình bóng của Thanh Tú phu nhân. Gã cố gắng gạt qua một bên nhưng không thể.

Gã không biết vì sao nàng lại ảnh hưởng đến mình thế, có lẽ thái độ hững hờ của nàng đối với thế sự cũng có lẽ sự kiêu ngạo của nàng mà khiến cho gã động lòng chăng?

May mà lúc này gã cảm thấy nguy hiểm, nhân lúc rảnh rỗi, nghiên cứu tính thể Thính Tùng biệt quán, để khi có xảy ra chuyện thì trốn thoát rồi lại lấy những thứ dây móc ra đeo vào trong eo lòng mới thoải mái một chút.

Sau khi xử lí những chuyện thường ngày trong đoàn xong rồi lại hỏi đến thương thể của Trương Tuyên, rồi lại về phòng nghỉ ngơi.

Khi sắp chìm vào giấc ngủ thì Đồng Thực Trinh đến.

Gã ngồi dậy, Đồng Thực Trinh ngồi bên mép giường, giật mình nói, „Thẩm quán sự phải chăng đã cảm lạnh?"

Hạng Thiệu Long cười, „Cả hồ ta cũng có thể đánh chết hai con, làm sao bệnh được. Nhị tiểu thư đến đây không biết có điều gì chỉ giáo?"

Đồng Thực Trinh chưa hoàn hồn nói, „Dọa chết người ta được."

Rồi liếc gã nói tiếp, „Lẽ nào có chuyện mới đến tìm ngài! Nào, để thiếp xoa bóp cho ngài, đảm bảo ngài sẽ ngủ ngon."

Hạng Thiệu Long nằm sấp trên giường vui vẻ nói, „Để ta thử thủ pháp cao minh của nhị tiểu thư."

Đồng Thực Trinh cởi áo khoác ngoài, ném hài xuống đất, ngồi lên lưng gã, đưa tay nhẹ nhàng bóp lấy bả vai của gã, hạ giọng nói, „Đã biết được ai đánh cắp khúc phở!"

Hạng Thiệu Long không nghĩ ngợi mà nói rằng, „Là Tiểu Ninh."

Tiểu Ninh chính là thị tỳ của Chúc Tú Chân.

Đồng Thực Trinh cả mừng nói, „Lần này Thẩm quán sự đã đoán sai, kẻ đánh cắp là Trương Tuyên, Tiểu Ninh đã thấy y thậm thụt ở gần đấy, sau khi vào phòng thì thấy mọi thứ rối tung lên, nhất thời không để ý, Khi Tú Chân hỏi thì mới nói ra."

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Ta không tin."

Đồng Thục Trinh nói, „Chuyện ngài đã hứa với thiếp có tiến triển gì chưa?"

Hạng Thiệu Long biết nàng hỏi Phụng Phi có chấp nhận để nàng múa một mình không, trong lòng thầm kêu khổ, nói thẳng rằng, „Vẫn chưa có cơ hội để nói với đại tiểu thư, ngày mai sẽ biết."

Đồng Thục trinh nằm phục xuống, ôm gã thật chắc, cắn vào tai gã nói, „Nghe nói Hàn Sấm là bạn cũ của ngài, ngài có giúp y hãm hại người ta không?"

Hạng Thiệu Long không còn tin tưởng Hàn Sấm như trước nữa, cười khổ nói, „Ta chỉ có chút giao tình với y, đâu phải là bạn bè cũ gì, nhị tiểu thư cứ yên tâm, chỉ cần tại hạ còn một hơi thở thì sẽ tận lực giúp đỡ cho nhị tiểu thư."

Đồng Thục Trinh run giọng nói, „Sao Thấm Lương ngài lại bi quan đến thế?"

Hạng Thiệu Long thở dài, „Chuyện trên đời thường không theo ý muốn, ai có thể nắm chắc được, chỉ cần hết sức mà làm, cho nên tại hạ mới cần các người tin tưởng thật lòng."

Lúc này có người ở ngoài cửa kêu lớn, „Thấm gia, Giải Tử Nguyên đại nhân đến tìm đang chờ ngài ở đại sảnh."

Hạng Thiệu Long trong lòng nảy ra cảm giác không ổn, còn hơn một canh giờ nữa mới đến hoàng hôn, Giải Tử Nguyên sao lại đến sớm như thế?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 258: Tình Cũ Khó Nối

S

ắc mặt Giải Tử Nguyên rất khó coi, bộ dạng như đang lo lắng chuyện gì, thấy Hạng Thiếu Long thì kéo gã đi ra ngoài cổng nói, „Tiểu đệ đột nhiên có chuyện gấp, e rằng không thể gặp Thầm huynh như đã hẹn, cho nên đến sớm để báo."

Hạng Thiếu Long nói, „Giải huynh đã có chuyện gấp vậy thì ngày khác gặp cũng được."

Giải Tử Nguyên lắc đầu, „Tại hạ đã gặp họa, vốn sai người đi rước huynh nhưng nghĩ lại thấy không ổn chút nào, dù sao cũng thuận đường đi ngang qua, xin thứ cho tiểu đệ thất hứa."

Hai người bước ra ngoài cổng, ở trong sân có hơn ba mươi tên gia tướng đang cung kính đợi bọn họ.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên thấy Giải Tử Nguyên đem theo nhiều người như thế, ngạc nhiên nói, „Giải huynh thật là uy phong."

Giải Tử Nguyên lắc đầu than, „Tại hạ cũng không muốn rình rang như thế này, chính là Trọng Tôn Long đã buộc tại hạ, chúng ta lên xe rồi nói tiếp."

Tùy tùng mở cửa hai người bước lên xe ngồi xuống, xe ngựa lăn bánh ra khỏi sân. Giải Tử Nguyên thở dài nói, „Đừng thấy Lâm Tri bề ngoài phồn vinh náo nhiệt thật ra ai nấy cũng gặp nguy, e rằng không sớm thì muộn cũng chẳng giữ được mạng mình."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Phải chăng Giải huynh đang nói đến cuộc tranh giành vương vị của hai vị hoàng tử?"

Giải Tử Nguyên ngạc nhiên nói, „Té ra Thầm huynh cũng biết chuyện này."

Hạng Thiếu Long nói, „Cũng chỉ biết đại khái, thấy Giải huynh lo lắng, phải chăng có chuyện gì thay đổi đột ngột khiến cho Giải huynh phiền não đến thế?"

Giải Tử Nguyên lại thở dài rồi trầm giọng nói, „Có những chuyện Thầm huynh biết cũng chẳng có ích gì. Thầm huynh trước tiên đến tể xá cùng nội nhân đàm đạo, tiểu đệ đi gặp Trọng Tôn Long rồi sẽ quay về gặp Thầm huynh.

Đêm nay làm thế nào cũng phải ra ngoài, Thầm huynh chắc biết phải nói gì với nội nhân."

Hạng Thiếu Long gượng cười nói, „Ta còn tưởng Giải huynh đã quên."

Giải Tử Nguyên cười khổ nói, „Lúc này tiểu đệ càng nghĩ đến thanh lâu giải buồn hơn bất cứ lúc nào khác."

Hạng Thiếu Long quan tâm đến Thiện Nhu cho nên cũng quan tâm đến Giải Tử Nguyên, nhưng cũng biết rằng Giải Tử Nguyên sẽ không tùy tiện kể những chuyện đấu tranh trong hoàng cung cho người ngoài nghe, một ý nghĩ lướt qua như điện chớp, gã biết được nguyên nhân thăm dò rằng, „Phải chăng Lã Bất Vi đang dùng thủ đoạn?"

Giải Tử Nguyên giật mình nói, „Thầm huynh làm sao biết được?"

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Tại hạ trước đây đã từng ở Hàm Dương rất thân thuộc với vài nhân vật có vai vế trong triều đình nước Tần, biết rõ thủ đoạn của tên gian tặc Lã Bất Vi này cho nên mới đoán ra."

Giải Tử Nguyên sững người nói, „Thầm huynh quen biết những nhân vật nào?"

Hạng Thiếu Long thuận miệng nói ra những cái tên như Lý Tư, huynh đệ Xương Bình quân, đương nhiên có cả mình trong đó nữa.

Giải Tử Nguyên nghe mà trố mắt, hít một hơi nói, „Nói như vậy Thầm huynh có mối giao tình với đám cận thần bên cạnh Doanh Chính? Kẻ lợi hại nhất đương nhiên là Hạng Thiếu Long, Lã Bất Vi trăm phương nghìn kế muốn hại y, nhân tiện hỏi Thầm huynh, Doanh Chính rốt cuộc có phải là con trai của Lã Bất Vi với Chu Cơ hay không?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đương nhiên không phải! Nếu không mối quan hệ của họ làm sao đến bước ấy. Rốt cuộc Lã Bất Vi đã làm chuyện gì mà khiến cho Giải huynh phiền não như thế? Phải chăng y đã nói với đại vương các vị chuyện gì?

Giải Tử Nguyên lắc đầu, „Chuyện này có lẽ sẽ gây họa tan cửa nát nhà, tiểu đệ e rằng sẽ liên lụy Thầm huynh, Thầm huynh tốt nhất đừng để ý.“ Hạng Thiếu Long biết không nên buộc y, nghĩ bụng dù thế nào đi nữa cũng không để cho kẻ khác làm Thiện Nhu tan cửa nát nhà. Nhưng nhất thời lại không có kế gì hay, bởi vì gã không biết chuyện gì trong đó.

Giải Tử Nguyên lảng sang chuyện khác nói, „Xem ra Phụng Phi rất coi trọng Thầm huynh."

Hạng Thiếu Long nhớ lại mối quan hệ không rõ ràng với Phụng Phi, thuận miệng ừ một tiếng, lòng nghĩ đến cuộc tranh giành vương vị của nước Tề. Vốn là chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình, nhưng vì Thiện Nhu mà trở thành liên quan trực tiếp.

Điền Đan và Lã Bất Vi đều là những chuyên gia âm mưu thủ đoạn, những người thuộc phe Trọng Tôn Long, Giải Tử Nguyên tuy không được các nước giúp đỡ, nhưng có thể thắng hay không là chuyện chưa biết được.

Đến khi xe ngựa đến trước Giải phủ, Hạng Thiếu Long xuống xe, Giải Tử Nguyên đến chỗ Trọng Tôn Long để bàn bạc.

Bọn tiểu tỳ dắt Hạng Thiếu Long vào phủ gặp Thiện Nhu còn Hạng Thiếu Long thì trong lòng tự nhủ Thiện Nhu đã trở thành thê tử của người khác, không thể nối lại mối duyên.

Đến khi vào sảnh đường thì mấy ả thị tỳ báo lại Thiện Nhu cũng đã ra ngoài.

Gã đành thở dài quay về Thính Tùng biệt viện.

Vừa bước vào cửa tên thủ hạ giữ cửa nói, „Lý tướng gia của nước Sở phái người đến tìm Thầm gia, nhưng Thầm gia không có mặt nên đã quay về, Thầm gia thật lợi hại, bọn huynh đệ chúng tôi sau này sẽ theo ngài."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm thân ta khó giữ, nào đủ sức chiếu cố cho các vị huynh đệ, chỉ đáp lấp liếm mấy câu tên gia tướng Tùy Tiểu Xuân này hạ giọng nói, „Tiểu nhân có chuyện nhất định phải cho Thầm gia biết, nhưng Thầm gia ngàn vạn lần đừng để lộ là tiểu nhân nói ra."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chuyện gì?"

Tùy Tiểu Xuân nói, „Hôm nay tiểu nhân thấy hai người Cốc Minh, Phòng Sinh lén lút thậm thụt ở ngoài đường liền đi theo theo dõi, quả nhiên bọn chúng đi gặp Sa Lập, xem ra không phải có chuyện tốt. E rằng bọn chúng muốn đối phó với Thầm gia."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, „Mình không phải ba đầu sáu tay, làm sao có thể đối phó với những chuyện này."

Bây giờ tốt nhất là lập tức bắt tay vào đeo một đôi ván trượt tuyết khác rồi nhân lúc tuyết rơi dày mà bỏ đi, đảm bảo dù cho sáu nước phía đông cho quân đuổi theo cũng không thể bắt được.

Ý nghĩ này rất hay nhưng gã không vượt qua được chính mình, huống hồ chuyện bên Giải Tử Nguyên vẫn chưa biết được, gã làm sao yên tâm bỏ đi.

Võ vai Tùy Tiểu Xuân, khích lệ y mấy câu rồi mới bước vào nhà trong.

Tùy Tiểu Xuân vẫn đuổi theo, kéo gã qua một góc nói, „Còn có một chuyện phải báo cho Thẩm gia hay, sau khi Cốc Minh quay về thì đi gặp nhị tiểu thư, tiếp theo nhị tiểu thư và Tú Chân tiểu thư cũng ra ngoài."

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, Chúc Tú Chân và Đồng Thục Trinh quả thật không biết nặng nhẹ, cấu kết với Sa Lập, còn mình thì mạo hiểm ở lại vì họ.

Vào tới nhà trong, Tiêu Nguyệt Đàm đang chờ gã vui vẻ nói, „Thứ mà đệ muốn lão ca đã sắp xếp ổn thỏa, xem đây."

Nói rồi móc ra một tấm địa đồ đưa cho gã, đó chính là địa đồ của Tắc Hạ học cung.

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Sao nhanh thế?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta phải mất cả hai canh giờ mới vẽ được."

Rồi chỉ cửa thành ở bên phải tấm địa đồ nói, „Đây là tắc môn ở phía tây thành, học cung nằm ở phía dưới tắc môn, bên bờ của sông Hệ Thủy, giao thông rất thuận lợi, Tắc Hạ học cung cũng là một trong tám thắng cảnh ở Lâm Tri cho nên người đến đây du ngoạn cũng rất nhiều."

Hạng Thiếu Long coi kỹ tấm địa đồ chép miệng, „Tắc Hạ học cung giống như một tòa thành nhỏ, tường thành lại cao, nếu cứ xông bừa vào để tìm một thanh đao, có khác gì mò kim đáy bể."

Tiêu Nguyệt Đàm chỉ một tòa thành trắng lệt nhất nói, „Đây chính là Tắc Hạ học đường, là thánh điện của học cung, tất cả các lễ nghi đều được tổ chức

ở đây, thanh Bách Chiến bảo đao của Thiếu Long có lẽ treo ở bức tường phía nam của đại đường."

Hạng Thiếu Long hạ quyết tâm, „Đêm nay tiểu đệ sẽ mang đao về."

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên nói, „Có lẽ vẫn chưa đến thời cơ, sao không đợi trước lúc rời khỏi nước Tề mới đi đánh cắp đao?"

Hạng Thiếu Long cả quyết nói, „Đêm nay đánh cắp đao, ngày mai tiểu đệ rời Lâm Tri."

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên nói, „Tuyệt rơi nhiều như thế này, Thiếu Long làm sao đi được?"

Hạng Thiếu Long tràn trề lòng tin nói, „Tiểu đệ có cách bỏ chạy trong tuyết, nếu không cũng không đến được đây, lão ca cứ yên tâm."

Tiêu Nguyệt Đàm nhú mày nói, „Nếu có thể bỏ chạy ngay lập tức là thượng sách, nhưng không phải Thiếu Long đã bảo giúp đỡ Phụng Phi. Đồng Thực Trinh hay sao?"

Hạng Thiếu Long lạnh lùng hừ nói, „Đó chỉ là ý nghĩ thơ ngây của tiểu đệ, sự thật tiểu đệ chỉ là một con cờ của bọn họ, giờ đây tiểu đệ rất chán nản chỉ đành tính toán cho mình."

Điều duy nhất gã không yên tâm là Thiện Nhu, song cuộc đấu tranh trong nội bộ nước Tề, nào đến lượt gã quản, ở lại cũng chỉ vô ích.

Sau khi quyết định ngày mai rời khỏi nước Tề gã trở nên thoải mái vô cùng. Bọn Phụng Phi, Đồng Thực Trinh đều coi gã là một tên ngốc, gã nào có hứng thú để quản nhiều chuyện như thế.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta sẽ chuẩn bị cho lão đệ y phục và lương khô, ngày mai sẽ yểm hộ cho lão đệ ra khỏi thành."

Rồi như nhớ ra một chuyện gì, nhú mào, „Đêm nay Thiếu Long làm sao đi đánh cắp đao? Trừ phi có giấy thông hành đặc biệt, nếu không trời tối sẽ không ai mở cửa thành."

Hạng Thiếu Long vỗ trán nói, „Tiểu đệ lại quên cửa thành bị đóng."

Bất đồ cảm thấy phiền não, nhớ lại rằng tường thành đã tích đầy tuyết thì không thể nào trèo lên được, nhưng một nghĩ lướt qua nhanh như điện chớp, đỉnh Chomolumma cũng bị người ta chinh phục, chỉ một bức tường thành thì có đáng là gì?

Nảy ra một ý nói, „Lão ca có thể tìm giúp tiểu đệ khoảng mười mũi đục bằng sắt được không?"

Tiêu Nguyệt Đàm đã hơi hiểu vui vẻ nói, „Ngày mai ta sẽ ra chợ mua cho đệ! Vậy có cần chùy hay không?"

Hạng Thiếu Long cười, „Dù sao cũng là đi đánh cắp, đêm nay tiểu đệ sẽ đi đánh cắp luôn chùy và đục, để sau này khỏi bị người ta điều tra."

Tiêu Nguyệt Đàm đồng ý nói, „Nếu phải đi thì nên sớm chứ không nên muộn."

Rồi kéo tay gã nói, „Sau khi Lã Bất Vi đền tội, có lẽ lão ca sẽ theo lão đệ ra ngoài biên ải, ta đã chán ngán mảnh đất Trung Nguyên này lắm!"

Sau khi Tiêu Nguyệt Đàm rời khỏi, Hạng Thiếu Long rút thanh Huyết Lăng ra, kiểm tra những thiết bị leo trèo, sau khi mọi thứ đã ổn thỏa, vẫn chưa yên tâm, cầm thêm một thanh trùy thủ ở dưới bắp chân, nghỉ ngơi một chốc rồi mặc áo ra cửa hậu vi ên.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, hậu viện vắng người.

Khi nhìn ra cửa Hạng Thiếu Long nhận ra hai người là Phụng Phi và Tiểu Bình Nhi, còn người kia là một nam tử dáng cao to nhưng không biết là ai.

Phụng Phi bịn rịn nói với người ấy mấy câu, người ấy trầm giọng nói, „Ngàn vạn lần đừng mềm lòng, tên Thẩm Lương này chỉ vì tham tài sắc của nàng."

Hạng Thiếu Long giật mình, nhận ra đó là giọng nói của Hàn Kiệt.

Biết được chuyện này thì biết thêm chuyện khác. Đột nhiên gã chợt cảm thấy căm ghét Phụng Phi, bởi vì nàng không nhận ra được bộ mặt gian manh đằng sau vẻ ngoài anh tuấn của Hàn Kiệt.

Phụng Phi định nói điều gì đó nhưng lại thôi, thờ dài.

Đến khi Hàn Kiệt bỏ đi hai người mới quay vào.

Hạng Thiếu Long nảy ra một ý, bước ra, trong ngõ nhỏ, chiếc xe ngựa đưa Phụng Phi của Hàn Kiệt lăn bánh.

Vì ngõ này nhỏ hẹp, xe này đi rất chậm.

Hạng Thiếu Long lách qua, phóng lên đỉnh xe nằm phục xuống. Gã không biết mình làm như thế có tác dụng gì, chỉ đành chờ sự may mắn, nếu xe ngựa không phải đi về hướng gã muốn, gã sẽ xuống xe.

Trong thời tiết như thế này, làm những chuyện mờ ám thì thật là thuận lợi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 259: Tắc Hạ Kiếm Thánh

X

e ngựa ra đến đường lớn tốc độ tăng lên.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn xung quanh, nhận ra được, nghĩ bụng nếu không đi về phía phủ Lã Bất Vi thì Hàn Kiệt sẽ đi đâu đây.

Gã chỉ muốn lợi dụng xe ngựa của Hàn Kiệt để âm thầm rời khỏi đây, tránh bất cứ kẻ nào đang theo dõi Thính Tùng biệt viện, lúc này lòng hiếu kỳ nổi lên nên muốn đi coi thử cho biết.

Trong đêm tối thời gian đủ để gã tiến hành đại kế đã định.

Từ lúc được Tiêu Nguyệt Đàm nhắc nhở, nỗi lo sợ bị bằng hữu bán đứng trở thành nỗi áp lực vô danh, khiến cho gã mệt mỏi. Nhưng sau khi hạ quyết tâm rời khỏi đây, nỗi áp lực đó chợt biến mất. Điều gã lo lắng duy nhất là Thiện Nhu.

Nếu Giải Tử Nguyên bại trận trong cuộc đấu tranh này với một kẻ có thủ đoạn độc ác như Điền Đan, Thiện Nhu sẽ đối mặt với đại họa nhà tan cửa nát. Nhưng điều này thì gã cũng đành chịu.

Xe ngựa quẹo trái rẽ phải, cuối cùng đi vào con đường dẫn đến Giải phủ.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, Hàn Kiệt muốn đi gặp ai?

Xe ngựa đến cửa chính của Trọng Tôn phủ thì ngừng lại, tiếp theo cửa hông mở ra, một bóng người cao lớn bước ra leo lên xe.

Xe chậm chậm lăn bánh về phía trước.

Hạng Thiếu Long càng cảm thấy kỳ lạ, phải biết rằng Hàn Kiệt theo Lã Bất Vi đến Lâm Tri thì đã đoán được là người của phía Điền Đan, kẻ đối đầu với Trọng Tôn Long. Tại sao Hàn Kiệt lại đi tìm người của Trọng Tôn phủ mà dáng vẻ lại bí hiểm nữa, hình như sợ người khác nhìn thấy thì phải.

Nghĩ tới đây còn đang do dự thì nhích người tới mép xe thò đầu ra nghiêng tai xuống đất lắng nghe.

Một giọng nói vang lên trong xe, „Xin chào sư huynh, Trọng Tôn Huyền Hoa thật nhớ huynh."

Té ra là Trọng Tôn Huyền Hoa kẻ được gọi là đệ nhất kiếm thủ ở Lâm Tri, con trai Trọng Tôn Long.

Tiếng của Hàn Kiệt vang lên, „Lão đệ còn oai phong hơn trước kia, kiếm thuật chắc là tiến bộ lắm."

Trọng Tôn Huyền Hoa nói khiêm nhường mấy câu rồi tiếp tục, „Sư huynh xin đừng cười đệ, tình hình ở Hàm Dương thế nào? Nghe nói sư huynh cũng phong quang lắm."

Hàn Kiệt cười, „Lao ái cũng rất khách khí với ta. Nhưng kẻ này lòng dạ hẹp hòi chẳng thể làm được chuyện lớn gì."

Ngược lại Lã Bất Vi quả thật hùng tài đại lược, nếu chẳng phải vì có Hạng Thiếu Long, nước Tần đã sớm trở thành vật trong túi y.

"Kiếm pháp của Hạng Thiếu Long có lợi hại như lời đồn không?"

Hàn Kiệt chép miệng, „Kẻ này khó lường như quỷ thần, khiến cho người ta không biết đâu mà lần, chắc lão đệ cũng thấy thanh Bách Chiến bảo đao của y. Ai có thể thiết kế ra một loại binh khí bén như thế!"

Trọng Tôn Huyền Hoa nói, „Sư tôn nhận được bảo đao của đại vương, ngấm nghĩa hồi lâu, không nói nửa lời, tiểu đệ thấy người cũng đã động lòng. Trong mười năm nay chưa bao giờ thấy vẻ mặt của người như thế."

Hàn Kiệt nói, „Hãy nói chuyện chính trước, các người phải cẩn thận Điền Kiện và Điền Đan đạt thành hiệp nghị."

Hạng Thiệu Long trong lòng chột dạ, hiểu có gì Giải Tử Nguyên như là biết được ngày tận cùng của thế giới. Quả nhiên Trọng Tôn Huyền Hoa thở dài nói, „Chuyện này toàn là do Lã Bất Vi gây ra, đã kéo Điền Đan và Điền Kiện lại với nhau. Điền Đan trước sau gì vẫn là đại thần nắm quyền, nếu như y chịu hy sinh Điền Sinh, Điền Kiện có thể ngồi vững trên ngai vàng, đối với các người thật là bất lợi."

"Cha con tiểu đệ đã phí nhiều công phu với Điền Kiện, y làm sao đột nhiên quay đầu lại đối phó với chúng tôi?"

Hàn Kiệt chép miệng, „Cuộc đấu tranh trong triều đình là như thế, đối với Điền Kiện, ai có thể giúp cho y ngồi lên vương vị kẻ ấy chính là công thần, hưởng chi... ta không biết phải nói như thế nào. Lã Bất Vi đảm bảo với Điền Kiện rằng chỉ cần Điền Đan còn nắm quyền, nước Tần sẽ không đánh Tề mà sẽ kiềm chế tam Tấn, để cho y toàn lực đối phó với người Yên, điều kiện đó thật là hấp dẫn."

Trọng Tôn Huyền Hoa lạnh lùng hừ nói, „Chỉ có kẻ ngốc mới tin những lời ấy. Nói cho cùng đó cũng là chính sách hòa xa đánh gần của nước Tần."

Hạng Thiệu Long nghe mà cảm thấy hồ đồ, không biết Hàn Kiệt rốt cuộc là người của bên nào.

Hàn Kiệt đột nhiên hạ giọng nói nhỏ mấy câu, khi Hạng Thiệu Long đang bực mình vì không nghe rõ Trọng Tôn Huyền Hoa thất thanh kêu lên, „Làm sao được, gia phụ và Điền Đan thế như nước với lửa làm sao giảng hòa. Và

lại với một kẻ như Điền Đan sớm muộn gì cũng đem chúng tôi ra làm bia đỡ tên."

Hàn Kiệt nói, „Đó chính là tương kế tựu kế, kẻ Điền Kiện tin tưởng nhất là Giải Tử Nguyên, nếu các người cũng đưa ra điều kiện như thế với Điền Kiện đảm bảo Điền Kiện vẫn quay về hướng các người."

Nghe đến đây Hạng Thiếu Long không còn hứng thú nữa, cẩn thận lăn xuống xe, lẩn vào một lối nhỏ tối mịt.

Hạng Thiếu Long tìm đến bức tường thành ở phía tây, xé mép áo quần vào đầu chùy cắm từng mũi đục lên bức tường thành đầy tuyết, sau đó đập lên những mái đục này của người leo núi.

Bọn lính tuần đều đã núp gió tuyết, Hạng Thiếu Long nhờ dây câu đã dễ dàng ra ngoài thành cất bước về phía Tắc Hạ học cung. Dưới gió tuyết và ánh đèn mờ mờ vẫn có thể thấy được vị trí của Tắc Hạ học cung nằm ở cửa phía tây các dãy nhà nối nhau liên tiếp rất hùng vĩ.

Lúc này Hạng Thiếu Long không còn quan tâm đến vận mệnh của Giải Tử Nguyên trong cuộc chiến tranh giành vương vị ở nước Tề. Điền Kiện tin tưởng nhất là Giải Tử Nguyên, dù cho Điền Kiện có quay sang phía Điền Đan đương nhiên cũng sẽ tiếp tục trọng dụng Giải Tử Nguyên, kẻ hy sinh chỉ là Trọng Tôn Long và đại hoàng tử Điền Sinh.

Ý nghĩ lấy thanh đao rồi lập tức rời khỏi chốn này thật sự làm cho gã hưng phấn. Nhờ có ván trượt tuyết nhiều lần là ba ngày gã có thể về đến Hàm Dương, trên đời này có chuyện gì vui hơn thế nữa?

Gã đã đến bức tường phía đông của Tắc Hạ học cung thi triển bản lĩnh của bộ đội đặc chủng vượt qua được bức tường ấy.

Sau khi đã xác định được tòa nhà chính Hạng Thiếu Long lập tức lên tới.

Hành lang nối các tòa nhà vắng lặng không một bóng người chỉ vắng vắng nghe tiếng đàn vọng tới.

Lúc này đã sắp đến canh một, mọi người đã sớm say giấc điệp khiến cho Hạng Thiếu Long càng thuận tiện hoạt động hơn.

Đến chỗ vườn hoa của tòa nhà chính ba người mặc trang phục theo kiểu nho sĩ bước tới.

Hạng Thiếu Long vội vàng nấp sau một gốc cây, ba người kia đi ngang qua, Hạng Thiếu Long thầm kêu tạ ơn trời đất, phóng người ra, đi vòng qua hồ nước lớn đã kết băng bên ngoài tòa nhà chính, đến cửa sổ phía tây của tòa nhà, nạy cánh cửa ra, đưa mắt nhìn qua kẽ hở chỉ thấy tòa nhà ba gian này rất rộng rãi, có thể chứa đến cả trăm người, ở bức tường phía nam có một bình đài tựa như một tế đàn phía trên có treo một tấm biển lớn Tắc Hạ học đường.

Các thanh kèo trên mái đều được điêu khắc các cây cột đều được sơn màu đỏ khiến cho toàn bộ học đường này càng nghiêm trang hơn.

Lúc này cửa sổ của đại đường đóng kín trên bình đài chỉ có hai ngọn đèn dầu.

Đưa mắt nhìn qua mấy lần mới phát giác thanh Bách Chiến bảo đao treo ở trên bức tường phía đông, nhưng nếu nhảy lên có lẽ chỉ chạm được đến chuôi đao mà thôi.

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng lắm, phóng người qua cửa sổ lặn vào trong, bước vội đến chỗ thanh Bách Chiến bảo đao.

Trong đại đường không hề có bóng người, nhưng trong lòng Hạng Thiếu Long lại dâng lên một cảm giác khó mà hình dung được. Hạng Thiếu Long đưa tay đặt lên chuôi thanh Huyết Lăng, dừng bước lại.

Kẹt một tiếng, cửa đại đường đột nhiên tự động mở ra.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu không hay đang định lập tức thối lui nhưng đã muộn mất một bước.

Một tràng cười lạnh lùng, một người mặc y phục trắng hiên ngang bước vào trong sảnh, mỗi bước y dậm xuống đất đều phát ra tiếng, điều kỳ lạ là hình như y bước không nhanh lắm, nhưng khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy trước khi mình lùi đến cửa sổ thì đối phương đã chặc được.

Điều khiến gã lạnh xương sống là đối phương chưa rút kiếm khỏi vỏ, nhưng lại có một khí thế rất bá đạo mà mình không thể kháng cự được gã cảm nhận được lòng tin rất kiên định của đối phương.

Một kiếm thủ đáng sợ như thế này, Hạng Thiếu Long lần đầu tiên gặp được.

Gã quay phắt người đối diện với đối phương.

Người này bước đến cách Hạng Thiếu Long mấy trượng thì bình thản đứng lại. Mái tóc đen tuyền phủ trên bờ vai của y, mũi khoằm như ưng, hai mắt sâu hoắm khiến cho người ta có cảm giác lạnh lùng vô tình. Đôi tay buông xuống hai bên của y hình như dài hơn người bình thường, da mặt và da tay trắng bệch như tuyết, trông dáng vẻ của y còn cao lớn và thâm trầm hơn cả Quản Trung Tà gấp bội.

Ánh mắt của y sâu đến khó lường cứ nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Hạng Thiếu Long.

Tóc đen da trắng, khiến cho y tựa như một chiến thần từ dưới địa ngục đột nhiên chui lên mặt đất.

Hạng Thiếu Long hít một hơi nói, „Tào Thu Đạo?"

Người này dò xét gã từ trên xuống dưới, gật đầu, „Chính là bốn nhân, không ngờ trưa hôm nay Tào mỗ nhận được tin sẽ có kẻ đến đánh cắp đao, hãy cho ta biết tên, xem ai dám đến chỗ của Tào Thu Đạo này thực hiện ý đồ xấu xa."

Hạng Thiệu Long trong lòng chùng xuống.

Người biết gã đi đánh cắp chỉ có Hàn Sấm và Tiêu Nguyệt Đàm, Tiêu Nguyệt Đàm đương nhiên không bán đứng gã, kẻ còn lại chỉ có Hàn Sấm, con người đã được gã cứu nhiều lần, lại dùng thủ đoạn mượn dao giết người để hại mình, quả khiến cho gã đau lòng.

Đứng ở lập trường tam Tấn, Hạng Thiệu Long tốt nhất bị người Tề giết, lúc ấy Tần và Tề đánh nhau, đối với tam Tấn có lợi chứ không hại.

Hạng Thiệu Long lúc này bỏ đi ý định đánh cắp đao mới rời khỏi, nhưng cần phải thoát thân, vội vàng bỏ hết mọi tạp niệm, thâm nhiếp tinh thần, keng một tiếng rút thanh Huyết Lăng, gằn giọng nói, „Xin mời kiếm thánh chỉ giáo."

Gã biết được chuyện này khó mà yên được, cho nên cần phải đánh nhanh quyết nhanh, nhắm thời cơ để chạy thoát, nếu không khi có kẻ khác đến gã có cánh cũng khó bay.

Tào Thu Đạo bình thản nói, „Gan dạ lắm, mười năm nay chưa có ai rút kiếm trước mặt Tào mỗ. Các hạ có thể yên tâm, bởi vì Tào mỗ đã hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào đến gần đại đường trong đêm nay. Nếu có kẻ vi phạm sẽ do Tào mỗ chính tay xử quyết, mà các hạ chính là người đầu tiên vi phạm."

Hạng Thiệu Long thấy đối phương chưa rút kiếm, nhưng vẫn ung dung, nào dám khinh địch, hơi cúi người tới trước, mũi kiếm chỉ về trước nhất thời sinh ra khí thế tạo ra một áp lực tinh thần vô hình chỉ có cao thủ mới có được.

Tào Thu Đạo nhường mắt lên, lộ vẻ ngạc nhiên nói, „Rút kiếm ra!"

Hạng Thiệu Long tiếc không nói câu ấy, gã thật sự lo sợ vì đối thủ là một nhân vật đệ nhất thiên hạ, thấy đối phương rút kiếm ra, nào dám chần chừ, thi triển một chiêu có công lẫn thủ lợi hại nhất trong tam đại sát chiêu của Mặc thị kiếm pháp, bước chân lướt về phía trước, thanh Huyết Lăng phóng vào Tào Thu Đạo.

Hạng Thiệu Long thật sự không nghĩ được còn có chiêu nào phù hợp hơn trong tình huống bấy giờ, dù cho Tào Thu Đạo có ba đầu sáu tay, lần đầu tiên gặp một chiêu kiếm tinh diệu như thế, tiếp mấy chiêu rồi mới có thể tấn công trở lại, lúc ấy gã đã có thể lấy tiến làm lùi, bỏ chạy.

Tào Thu Đạo kêu a lên một tiếng, phía trước người bùng lên một luồng kiếm quang.

Hạng Thiệu Long chưa bao giờ thấy một chiêu kiếm nhanh như thế, chỉ thấy tay của đối phương động đậy kiếm quang lập tức bùng tới, không hề có ý thủ thế là một cách đánh hoàn toàn dùng cương chế cương.

Ý nghĩ lướt qua đầu nhanh như điện chớp, gã biết rằng đối phương ngoài việc có chiêu kiếm nhanh, kiếm thế và lực đạo cũng lợi hại vô cùng, cao hơn cả những kiếm thủ mà gã gặp trước đây như Quản Trung Tà đến hai bậc. Nói như thế quả thật mình không phải là đối thủ của y.

Ý nghĩ này khiến khí thế của gã giảm đi một nửa, không dám đánh thẳng tới nữa đối thành lấy thủ làm công quét ra một kiếm.

"Keng."

Hạng Thiệu Long rẽ sang ngang ba tấc, lại phối hợp với bộ pháp mới có thể chém trúng một kiếm của Tào Thu Đạo.

Chỉ cảm thấy lực đạo của đối phương nặng như núi, bất đồ bị đẩy lùi nửa bước. Tào Thu Đạo thu kiếm đứng lại thần thái bay bổng, cười ha hả rằng, „Có thể đỡ một kiếm của ta, quả thật thống khoái, đối thủ khó tìm, chỉ cần các hạ có thể đỡ được chín kiếm nữa của Tào mỗ, Tào mỗ sẽ để các hạ rời khỏi đây."

Cánh tay phải của Hạng Thiếu Long vẫn còn tê rần, biết thần lực của đối phương hơn hẳn mình, chẳng trách nào chưa bao giờ gặp địch thủ. Hạng Thiếu Long biết nếu không có lòng tin, đêm nay thế nào cũng chết tại trận, nhưng trước khí thế của đối phương gã cảm thấy như mình đang ở thế hạ phong.

Tào Thu Đạo lạnh lùng quát, „Kiếm thứ hai!"

Sạt một tiếng, thanh trường kiếm của đối phương đã chém tới trước mặt.

Hạng Thiếu Long đang toàn thân phòng thủ, nhưng kiếm của Tào Thu Đạo đã khiến gã dâng lên cảm giác khó mà chống đỡ nổi. Kiếm này nói nhanh thì không nhanh, bảo chậm thì không chậm, tốc độ hoàn toàn được khống chế trong tay Tào Thu Đạo, nhưng Hạng Thiếu Long lại cảm thấy lực đạo của Tào Thu Đạo hoàn toàn nằm trong kiếm này.

Theo lý luận thông thường càng dùng nhiều lực thì tốc độ kiếm càng nhanh, ngược lại thì càng chậm. Nhưng với nhát kiếm không nhanh không chậm này, Tào Thu Đạo lại đem đến cho người ta cảm giác lực đạo hoàn toàn đầy đủ.

Trong lòng Hạng Thiếu Long lo lắng vô cùng, điều làm gã giật mình hơn là nhát kiếm kỳ lạ này vì tốc độ của kiếm này rất quái lạ, khiến cho gã có cảm giác không chắc chắn lắm, gã đã trải qua nhiều trận chiến, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy có lực mà khó thi triển.

Sợ thì sợ nhưng không thể không đỡ. May mà gã trước nay lòng tin kiên nghị. Dù cho đang ở thế yếu, nhưng cũng mau chóng dẹp bỏ hết suy nghĩ,

khôi phục lại bình thân.

Về mặt trực giác, gã cảm thấy giả sử thối lui, kiếm chiêu của đối phương sẽ ào ào tới như thác lũ cho đến khi giết chết được gã.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Hạng Thiếu Long tọa mã trầm eo, vẽ ra nửa vòng kiếm nhắm tới bụng dưới của Tào Thu Đạo.

Về mặt lý luận, kiếm này còn nhanh hơn cả kiếm của Tào Thu Đạo. Cho nên trừ phi Tào Thu Đạo gia tăng tốc độ, hoặc biến chiêu để chống đỡ, nếu không khi Hạng Thiếu Long đâm tới bụng thì nhát kiếm của y còn cách mặt của Hạng Thiếu Long nửa tấc.

Tào Thu Đạo lạnh lùng tự nhiên, hừ một tiếng, cầm cổ tay xuống, chém vào mũi thanh Huyết Lăng, giống như Hạng Thiếu Long phối hợp thời gian để đưa kiếm tới cho y chém vậy.

Hạng Thiếu Long thầm kêu không hay, mũi thanh Huyết Lăng đã bị chân lại kêu binh một tiếng, còn hồ khẩu của gã như rách ra, chỉ đành thối lui về sau.

Tào Thu Đạo cười ha ha, kiếm thế trở nên mạnh mẽ, quát, „Kiếm thứ ba!”

Mũi kiếm phóng tới ngực Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúc này đã lĩnh hội được kiếm thuật của đệ nhất kiếm thủ này, kiếm pháp của y quả thật đã đi vào cảnh giới xuất thần nhập quỷ, những chiêu số tưởng chừng như đơn giản, nhưng đều chứa những huyền cơ khiến cho người ta khó mà đề phòng được.

Chỉ một chiêu kiếm bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng khiến cho người ta cảm thấy toàn bộ sức mạnh tình cảm tinh thần của y đều tập trung trong nhát kiếm ấy, khiến cho một nhát kiếm vốn đơn giản nhưng có uy lực không thể chống đỡ.

Vấn đề là lúc này Hạng Thiếu Long trên đà thối lui, mà kiếm thế của Tào Thu Đạo thì như sấm sét khiến cho gã không biết tiến hay lùi, có thể thấy Tào Thu Đạo nắm bắt thời gian rất chính xác.

Từ lúc động thủ Hạng Thiếu Long đã bị khống chế, cứ như thế, không rơi vào cảnh xác nằm ngang đất mới lạ.

Hạng Thiếu Long nghiêng rằng, xoay thân vận kiếm, khi cúi người xuống thì tung ra một cước nhanh như điện chớp về phía bắp chân phải đang tiến tới của Tào Thu Đạo.

Tào Thu Đạo hạ giọng quát, „Cố gan lắm."

Hạng Thiếu Long chém một kiếm lên sống kiếm của Tào Thu Đạo, nhưng lại không nghe tiếng binh khí chạm nhau, té ra khi binh khí của đối phương chạm vào kiếm mình, Tào Thu Đạo đã thi triển thủ pháp tuyệt vời, xoáy thanh kiếm làm cho Hạng Thiếu Long mất đà lao về phía trước nửa bước. Thế thượng phong lấy được nhờ cú đá hoàn toàn biến mất.

Khi Hạng Thiếu Long lòng kêu hồng hét, kiếm phong đột nhiên rút lên bên tai, kiếm ảnh phóng tới, khiến cho gã sinh ra cảm giác như đang rơi vào một con sóng dữ.

Trong thời khắc sinh tử này, Hạng Thiếu Long vứt bỏ ý nghĩ chạy trốn, không còn e sợ thế kiếm hung hãn của Tào Thu Đạo toàn lực đỡ nhát kiếm của y.

Trong tình huống này, gã chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất, đường đi ngắn nhất để buộc đối phương phải đỡ, dù cho một kẻ lợi hại như Tào Thu Đạo thì cũng phải lưỡng bại câu thương với gã.

Nhưng gã vẫn đánh giá thấp Tào Thu Đạo.

Đột nhiên ở nơi ngực trái nhói lên, nhát kiếm của Tào Thu Đạo đã đâm trúng gã trước rồi mới đánh hất lên, hóa giải sát chiêu của gã.

Hạng Thiếu Long cảm thấy máu tươi tuôn ra, kiếm của đối phương chỉ đâm vào nửa tắc, nhưng nếu cứ mất máu không bao lâu nữa gã sẽ mất đi khả năng chiến đấu. Vì kiếm của đối phương nhanh như thế cho nên lúc này gã vẫn chưa thấy đau.

Tào Thu Đạo cười lớn nói, „Kiếm thứ tư!”

Hạng Thiếu Long nảy ra một kế, giả vờ không chịu nổi, thanh Huyết Lăng kiếm trong tay hạ xuống đồng thời loạng choạng lui về phía sau.

Khi Tào Thu Đạo ngạc nhiên, Hạng Thiếu Long lùi đến phía dưới thanh Bách Chiến bảo đao, phóng người lên nắm lấy phần cuối của vỏ đao, rút vỏ đao ra.

Tào Thu Đạo tức giận quát lớn, „Muốn chết!”

Thanh kiếm trong tay lại bùng lên trùng trùng kiếm quang, phóng về phía Hạng Thiếu Long. Hạng Thiếu Long rút thanh bảo đao ra, tay trái cầm vỏ, tay phải cầm đao, lòng tin tăng lên gấp bội.

"Keng."

Vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Tào Thu Đạo, Hạng Thiếu Long đã dùng vỏ đao đỡ một nhát kiếm của Tào Thu Đạo, tiếp theo xoay cổ tay chém liên tục ba đao như sấm vang chớp giật uy thế tăng lên đầy đủ.

Tào Thu Đạo chưa bao giờ gặp phải loại đao pháp lợi hại như thế, đối phương đã dùng vỏ đao để đỡ nhát kiếm của y, sau đó đã phản kích.

Song y không hề lúng túng, đầu tiên đối công làm thủ, không hề lùi bước trước làn sóng đao của Hạng Thiếu Long.

Tiếng đao và tiếng kiếm giao nhau không ngớt trong tay.

Hạng Thiếu Long cảm thấy đối phương như một bức tường thành kiên cố, mãi mãi không thể bị kẻ địch đánh sập được, dù cho đao của mình tấn công từ góc độ nào y cũng có cách hóa giải. Cảm giác ấy tạo thành một áp lực trong lòng gã. Nhưng mình có thể khiến y cố thủ cũng đã đáng tự hào lắm.

Hạng Thiếu Long cười một tràng dài, chém ra một đao rồi mới thối lui nói, „Đã đến kiếm thứ mấy?"

Tào Thu Đạo ngạc nhiên ngừng bước, lúc này đã nhớ lại rằng vượt qua hơn mười kiếm.

Hạng Thiếu Long thuận tay nhặt thanh Huyết Lăng, phóng ra ngoài cửa sổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 260: Ranh Giới Sinh Tử

Đ

i được khoảng mười bước, hai chân Hạng Thiếu Long mềm nhũn, ngã xuống trước, chỗ trúng kiếm máu tuôn xối xả, ướt đầm cả y phục, lúc này gã mới cảm thấy đau thấu tận tâm.

Gã gắng gượng ngồi dậy, đầu óc choáng váng, biết mình vừa mới phí quá nhiều sức, lại mất máu nên không có đủ sức rời khỏi đây.

Nếu cứ ngồi ở nơi này, ngày mai thế nào cũng trở thành một người tuyết.

ở phía xa vọng lại tiếng người, xem ra vì có tiếng hai người đấu nhau cho nên đã kinh động đến người trong cung, chỉ vì Tào Thu Đạo có nghiêm lệnh cho nên không ai dám đến điều tra.

Hạng Thiếu Long rút ra thanh trủy thủ cắt đứt vạt áo, lấy thuốc trị thương do Tiêu Nguyệt Đàm đã chuẩn bị đắp vào vết thương rồi băng lại, gã cố lấy lại tinh thần, đứng dậy.

Không còn tiếng người ở phía trước nữa, xung quanh đều yên lặng.

Hạng Thiếu Long ném thanh Huyết Lăng vào một bụi cỏ, đeo thanh Bách Chiến bảo đao lên lưng, cố nén cơn đau, bước thấp bước cao ra ngoài.

Vượt qua mấy tòa nhà, Hạng Thiếu Long chịu không nổi nữa, ngừng lại thở dốc. Nghĩ bụng lúc này nếu có một cỗ xe ngựa thì tốt quá, dù mang gã đi đâu gã cũng sẽ không từ chối. Tình thế lúc này của gã nếu muốn trượt tuyết về Hàm Dương là điều không thể.

Nghĩ đến đây vội vàng lén ra quảng trường ở phía trước.

Theo thói quen, sau khi ngựa được dắt đi xe sẽ được để ở quảng trường, gã chỉ cần chui vào một chiếc xe trống nào đó, đợi đến ngày mai nói không chừng có cách khác rời khỏi đây.

Trong chốc lát gã đã đến quảng trường ở phía trước, bốn bề đều tối mịt, chỉ có hai ba cửa sổ vẫn còn sáng đèn, không biết học sĩ nào vẫn còn đọc sách trong đêm giá lạnh thế này?

Hạng Thiếu Long vì mất máu, nhiệt độ trong người giảm xuống, lạnh đến nỗi răng đánh lập cập, cất bước khó khăn.

Lúc này có tiếng bánh xe ở phía sau truyền đến.

Hạng Thiếu Long trong lòng ngạc nhiên lắm, đã khuya thế này ai còn đánh xe rời khỏi cung nữa? Vội vàng nấp vào một bên. Xe ngựa từ xa đến gần đó chính là cỗ xe của Hàn Kiệt. Hạng Thiếu Long còn nhận ra y phục của tên đánh xe ngựa nữa. Hạng Thiếu Long thầm kêu tạ ơn trời đất, nhân lúc cỗ xe đi ngang qua, thu hết sức tàn trèo lên mái xe, cứ để cho cỗ xe đưa gã quay ngược vào thành Lâm Tri.

Đêm ấy gã khó khăn lắm mới về lại Thính Tùng biệt viện, nằm ra chiếu thì bất tỉnh nhân sự cho đến khi mặt trời lên ba con sào vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ, người đánh thức gã dậy là Tiêu Nguyệt Đàm, ngạc nhiên hỏi, „Sắc mặt của lão đệ sao khó coi thế?"

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Bị Tào Thu Đạo đâm cho một kiếm!"

Tiêu Nguyệt Đàm lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long kể chuyện đêm qua, sau đó nói, „Rốt cuộc giờ đây đã chứng minh được hai chuyện, đầu tiên là tình lang của Phụng Phi chính là Hàn Kiệt, thứ đến là Hàn Sấm đã bán đứng tiểu đệ."

Tiêu Nguyệt Đàm khổ não nói, „Tình hình của lão đệ thế này, có thể đi đâu nữa đây?"

Hạng Thiếu Long nói, „Trong ba ngày tiểu đệ có thể hồi phục được, lúc đó sẽ lập tức cao chạy xa bay, không thèm để ý đến chuyện gì nữa."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Để ta cho kẻ khác biết lão đệ đã ngã bệnh. Ba ngày này lão đệ cố gắng đừng rời khỏi Thính Tùng biệt viện, ở đây an toàn hơn bên ngoài."

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Hy vọng là thế."

Tiêu Nguyệt Đàm bỏ đi, Hạng Thiếu Long giả vờ nằm ngủ để khỏi phải trả lời những người đến thăm bệnh.

Đến cuối giờ Ngọ, đầu giờ Mùi Tiêu Nguyệt Đàm quay trở lại thay thuốc cho gã, hạ giọng nói, „Thật kỳ lạ, ở phía Tắc Hạ học cung cũng không hề có chút tin tức, giống như đêm qua chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng bọn chúng chỉ có tin là không còn thanh Bách Chiến bảo đao nữa."

Hạng Thiếu Long trầm ngâm nói, „Lão ca cho rằng Tào Thu Đạo đã đoán ra được người đánh cắp đao chính là Hạng Thiếu Long này không?"

Tiêu Nguyệt Đàm vỗ đùi nói, „Chắc là như thế, chỉ có người quen dùng thanh Bách Chiến bảo đao mới có thể phát huy được uy lực của bảo đao, cũng chỉ có Hạng Thiếu Long mới có thể khiến Tào Thu Đạo khó mà phản kích."

Rồi lại nhíu mày nói, „Nếu Tào Thu Đạo cho người Tề biết được chuyện này thì sự việc sẽ phức tạp hơn."

Hạng Thiếu Long nói, „Dù sao tiểu đệ cũng phải đi, chẳng có chuyện gì lớn cả, điều hay nhất là không ai dám cả gan đối phó với tiểu đệ, như Hàn Sấm cũng phải mượn tay kẻ khác để giết đệ."

Nói đến đây bất đồ thở dài. Bị bạn bè bán đứng quả thật khiến cho người ta đau lòng.

Tiêu Nguyệt Đàm biết được cảm giác của gã, vỗ vai gã mà rằng, „Bọn Lý Viên có sai người đến dò hỏi tin tức không?

Hạng Thiếu Long lắc đầu, „Theo lý, Lý Viên biết đệ đến tìm, tại sao lại không đến xem thử có chuyện gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm trầm ngâm một lúc nói, „Hay là trong lòng y có mưu đồ nên hồ thẹn với đệ. Tào Thu Đạo ấy lợi hại đến thế sao?"

Hạng Thiếu Long vẫn còn chưa hết sợ nói, „Kiếm thuật của y quả thật đã đạt đến cảnh giới đột phá sự hạn chế của thể năng, vượt qua sự tưởng tượng của con người, đệ hoàn toàn bó tay chịu chết khi đối mặt với y."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Đệ có từng nghe có những cao thủ đối mặt với y, chân đứng không vững không ra tay mà đã buông kiếm nhận thua chưa?"

Hạng Thiếu Long gật đầu, „Đệ cũng có cảm giác ấy."

Tiêu Nguyệt Đàm tỏ vẻ suy nghĩ, „Giả sử lúc đầu lão đệ dùng Bách Chiến bảo đao thắng thua sẽ thế nào?"

Hạng Thiếu Long cười khổ, „Kết cục có thể cả mạng cũng khó giữ."

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên nói, „Lão đệ quả thật khiêm nhường, mà lại không để chuyện thắng thua trong lòng.

Theo lý ta thấy nguyên nhân lớn nhất đệ lọt xuống thế hạ phong là bởi vì biết mình bị bạn tốt bán đứng, tinh thần chấn động nên thiếu chiến ý, lại một lòng muốn bỏ trốn cho nên không phát huy được thực lực như lúc bình thường, giả sử nếu thay đổi hoàn cảnh, lại dùng Bách Chiến bảo đao, đệ sẽ là đối thủ của Tào Thu Đạo."

Hạng Thiếu Long nào còn có lòng tin nữa, than rằng, „Giờ đây tiểu đệ chỉ muốn bỏ chạy thật xa, sau này sẽ không quay trở lại nữa. Trước nay dù cho tình thế có nguy hiểm đến mức nào, đệ cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ chết, nhưng nhát kiếm của Tào Thu Đạo đã khơi dậy nỗi sợ hãi của đệ đối với cái chết, kiếm đạo đã đạt tới mức ấy quả thật khiến cho người ta vừa phục vừa sợ."

Tiêu Nguyệt Đàm thở dài, lãnh sang chuyện khác, „Phụng Phi có đến không?"

Hạng Thiếu Long trả lời, „Tất cả mọi người đều đến, chỉ có nàng là không hỏi tới, đệ không muốn nhắc tới nàng nữa."

Lúc này Đồng Thực Trinh biết gã tỉnh lại, đến thăm, Tiêu Nguyệt Đàm thừa cơ bỏ đi.

Nàng mỹ nữ này yếu điệu bước đến ngồi xuống mép giường, đưa tay vuốt má gã, trong mắt đầy tình cảm nói, „Đã đỡ chưa? Đang khỏe mạnh thế này sao đột nhiên ngã bệnh?"

Hạng Thiếu Long muốn hỏi nàng có gì lại cấu kết với hạng người tiểu nhân như Sa Lập, rốt cuộc vẫn nén được, rầu rĩ mà rằng, „Chuyện này phải hỏi ông trời mới đúng."

Đồng Thực Trinh đột nhiên phục lên ngực gã khóc òa.

Hạng Thiếu Long biết tình cảm của nàng lúc này, đưa bàn tay trái chưa bị thương vỗ lên vai nàng, âu yếm nói, „Đây không phải là lúc khóc than, vì vận mệnh của mình nhị tiểu thư phải kiên cường lên."

Đồng Thực Trinh buồn bã nói, „Vận mệnh của ta chỉ do bọn nam nhân các người quyết định, giờ đây ngài lại đổ bệnh thế này kêu người ta phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiệu Long nổi giận nói, „Đâu phải chỉ có mỗi mình tại hạ giúp nàng, nhị tiểu thư đâu cần phải lo lắng đến Đồng Thục Trinh giật mình ngồi dậy, nước mắt lưng tròng ngạc nhiên, „Ngài nói thế là ý gì, thiếp và Tú Chân giờ đây gởi gắm mọi hy vọng lên ngài, không hề hai lòng ba ý."

Hạng Thiệu Long thân nhiên nói, „Nếu là như thế hôm qua có gì còn ngần ngại Sa Lập?"

Đồng Thục Trinh vội vàng nói, „Đó chỉ là tin đồn của kẻ khác, nếu thiếp hoặc Tú Chân vẫn cấu kết với Sa Lập bọn chúng tôi sẽ chết không yên."

Hạng Thiệu Long nhìn kỹ vẻ mặt của nàng, biết nàng không phải đang giả vờ, trong lòng ngạc nhiên lắm, đồng thời hiểu ra rằng vì Tiểu Xuân là người của Sa Lập nên cố ý nói những lời ấy để vu oan cho hai người này, đồng thời cũng lấy được lòng tin của mình, tiến hành một âm mưu khác. Mình suýt tý nữa đã trúng kế.

Song một vấn đề đau đầu khác nữa lại đến, nếu như vận mệnh của hai thiếu nữ này hoàn toàn trông chờ mình, gã làm sao có thể bỏ đi một mình? Nhưng giờ đây thân mình đã khó giữ nào đủ sức bảo vệ họ.

Nước mắt Đồng Thục Trinh lăn tròn trên má, nàng chua chát nói, „Thiếp và Tú Chân giờ đây đều toàn tâm toàn ý tin ngài, thế mà..."

Hạng Thiệu Long đưa tay chặn môi nàng, hạ giọng nói, „Nàng có cách gì thông báo cho Long Dương quân bảo y đến gặp ta."

Đồng Thục Trinh gật đầu nói, „Thiếp đã hiểu, chuyện này Thục Trinh sẽ lập tức thực hiện, sẽ không để cho ai biết."

Đồng Thục Trinh đi xong, Phụng Phi đến. Không biết thế nào, Hạng Thiệu Long cảm thấy thần sắc của nàng có chút khác lạ, trong mắt như ẩn chứa một điều gì khó hiểu.

Nàng cúi xuống bên cạnh gã, đưa tay phải lên vuốt trán gã, dịu dàng nói, „May mà chỉ hơi nóng, đã có Đàm tiên sinh chữa trị cho ngài, ngài sẽ mau chóng khỏi bệnh."

Hạng Thiệu Long nhớ đến Hàn Kiệt, thở dài nói, „Đa tạ tiểu thư đã quan tâm, việc luyện tập trong đoàn ca vũ thế nào rồi? Còn năm ngày nữa là đến lúc cử hành lễ mừng thọ của Tề vương."

Phụng Phi chưa chát nói, „Nghe khẩu khí của ngài cứ giống như một người lạ, quan hệ của chúng ta có gì ra nông nổi này?"

Hạng Thiệu Long lúc này mới phát giác tóc của nàng hơi rối, đưa tay vuốt lại nói, „Tiểu Bình Nhi hôm nay không chải tóc cho tiểu thư sao?"

Phụng Phi cười khố nói, „Nghe ngài tự nhiên ngã bệnh, nào còn lòng dạ nào nữa."

Nói đến đây thì đưa tay lên vuốt lại tóc mình.

ánh mắt của Hạng Thiệu Long đầu tiên nhìn lên ngực nàng, tiếp theo rê lên phía trên, lập tức bị thu hút bởi chiếc nhẫn mà nàng đeo trên tay, lập tức chột dạ.

Phụng Phi ngừng vuốt tóc ngạc nhiên nói, „Vẻ mặt của ngài sao lại trở nên khó coi thế?"

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên cơn sóng dữ.

Chiếc này chính là một loại vũ khí ám sát có chứa chất độc, ngày trước ở Túy Phong lâu tại Hàm Dương, Phụng Phi đã thản nhiên thừa nhận với gã có kẻ muốn nàng dùng chiếc nhẫn này để ám sát gã, nàng lại tháo chiếc nhẫn này ném xuống đất, để cho thấy rằng mình đã bỏ ý định. Giờ đây chiếc nhẫn nguy hiểm này đột nhiên lại xuất hiện ở trên tay nàng, không

cần nói cũng biết Hàn Kiệt ép nàng giết mình để thể hiện sự trung thành với y, chẳng trách vẻ mặt của nàng lại kỳ lạ thế.

Phụng Phi đương nhiên không biết gã đã hiểu được âm mưu của mình, hơi giận mà nói rằng, „Cớ gì không trả lời người ta?"

Hạng Thiệu Long cố nén cơn sóng dữ trong lòng, đồng thời cảm thấy đau đầu lắm.

Giả sử Phụng Phi dùng độc châm trong chiếc nhẫn này để đâm gã, gã sẽ làm thế nào đây?

Đương nhiên gã không thể để mình bị đâm, nhưng nếu vạch trần ra thì có nghĩa là đã cho nàng biết mình chính là Hạng Thiệu Long, tình thế này đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Khi gã đang sững người, Phụng Phi ngẩng lên ngực gã buồn bã nói, „Cớ gì Phụng Phi lại gặp ngài trong tình huống này?"

Hạng Thiệu Long biết nàng nói như thế là vì tình cảm trong lòng, song điều gã quan tâm chính là hung khí giết người trên ngón tay nàng, vội vàng chụp lấy bàn tay có đeo chiếc nhẫn ấy khi nàng toan ôm lấy cổ gã, đồng thời nói một câu để làm nàng phân tâm, „Cớ gì đại tiểu thư lại thích hạng người cũng một giuộc với Lao ái thế?"

Phụng Phi trong lòng có mưu đồ nên giật thót người, ngồi thẳng dậy, rút bàn tay ấy về, giả vờ giận dữ mà rằng, „Đừng đoán bừa nữa! Ta không hề quen biết Hàn Kiệt!"

Hạng Thiệu Long hoàn toàn chú ý đến chiếc nhẫn ấy, nghiêm giọng nói, „Lại còn lừa ta, đại tiểu thư có biết đêm qua sau khi Hàn Kiệt đưa nàng về, đã đi gặp những ai không?"

Lúc ấy chỉ do thuận miệng nói ra, nhưng khi nói ra thì mới giật mình.

Trọng Tôn Long không phải là muốn chiếm đoạt Phụng Phi hay sao? Hàn Kiệt đi gặp con trai của Trọng Tôn Long phải chăng là có vấn đề gì?

Phụng Phi kêu a lên một tiếng, trố mắt nhìn gã không nói.

Hạng Thiếu Long yên tâm, biết nàng sẽ không ám toán mình trước khi chưa biết Hàn Kiệt sẽ đi gặp những ai, mỉm cười rằng, „Nếu đại tiểu thư vẫn phủ nhận, chúng ta không cần phải nói nữa."

Phụng Phi cúi đầu hạ giọng nói, „Đi gặp những ai?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Trọng Tôn Huyền Hoa."

Phụng Phi lạc giọng kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long đưa tay vỗ vào má nàng, đáp bừa rằng, „Đại tiểu thư cứ suy nghĩ kỹ đi! Tại hạ đã mệt lắm rồi, muốn ngủ một giấc. Chỉ có trong mộng, Thầm Lương này mới có thể trốn thoát khỏi cuộc đời đầy rẫy thù hận và lừa gạt này."

Phụng Phi đột nhiên rơi nước mắt khóc thút thít rồi lại ngã vào lòng Hạng Thiếu Long lo lắng nói, „Chuyện này còn phải đợi quan sát nữa, Hàn Kiệt đi gặp Trọng Tôn Huyền Hoa không hề nói đến điều gì, tiểu thư có thể cho chút thời gian để tiểu nhân điều tra."

Phụng Phi lắc đầu, „Nhưng ít nhất cũng phải cho ta biết đúng là đã từng đi gặp Trọng Tôn Huyền Hoa chứ!“ Hạng Thiếu Long áy náy nói, „Có rất nhiều nam nhân có thói quen không kể những việc đã làm cho nữ nhân nghe."

Phụng Phi lặng lẽ một lúc rồi mới nói, „Nếu là người khác, trong tình huống này sẽ không nói lời tốt cho Hàn Kiệt."

Chao ôi! Thầm Lương! Ngài rốt cuộc là người như thế nào?"

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Đại tiểu thư vẫn chưa biết ư? Tại hạ chỉ là một tên ngốc không hơn không kém, biết được đại tiểu thư lừa gạt hãm hại tại hạ, nhưng không nỡ lòng thấy tiểu thư rơi nước mắt."

Phụng Phi ngồi thẳng dậy, để cho Hạng Thiếu Long lau nước mắt cho nàng đáng vẻ rất buồn bã.

Hạng Thiếu Long không biết nói thế nào mới phải, may mà Long Dương quân đến.

Long Dương quân ngồi xuống chỗ của Phụng Phi, Hạng Thiếu Long nói tình như không, „Tại hạ suýt tí nữa bị Hàn Sấm hạ đến nỗi không còn mạng gặp quân thượng."

Long Dương quân ngạc nhiên nói, „Sao lại nói thế?"

Hạng Thiếu Long biết Long Dương quân có tình cảm với mình nên rất khó giả vờ, kể hết mọi chuyện đêm qua.

Long Dương quân không ngừng biến sắc, trầm ngâm một lát nói, „Tuyệt đã ngừng rơi, đợi hai ngày sau, nô gia sẽ lập tức đưa Thiếu Long rời khỏi Lâm Tri."

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này vạn lần không thể, nếu không quân thượng sau này khó mà thoát tội. Tại hạ chỉ muốn biết Hàn Sấm có cho Quách Khi biết chuyện tại hạ hay không?"

Long Dương quân nói, „Chuyện này hãy cứ giao cho ta, giờ đây nghĩ lại, Hàn Sấm đã có lần dò ý ta, tên tặc tử này nói một đường mà làm một nẻo, thật khiến cho người ta căm ghét."

Hạng Thiếu Long nói, „Tại hạ cũng không trách y, y làm như thế chỉ là bất đắc dĩ, ứng phó với y không khó, nhưng đáng lo là y sẽ thông báo cho

Quách Khai."

Long Dương quân đứng dậy, „Nô gia sẽ lập tức điều tra, chỉ cần bảo với Hàn Sấm là ta muốn hại huynh, đảm bảo y sẽ nói ra tất cả."

Long Dương quân quay về, Hạng Thiếu Long trong lòng đã vui, thương thế lập tức giảm đi quá nửa. Rồi gã dần dần chìm vào giấc ngủ, khi được đánh thức thì đã đến hoàng hôn.

Giải Tử Nguyên đến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 261: Oan Gia Ngổ Hẹp

G

iải Tử Nguyên ngồi xuống cạnh giường, vò đầu nói, „Sao lão huynh lại bệnh đến nổi trắng bạch thế? Tiểu đệ còn muốn mời lão huynh ra ngoài."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Chuyện của huynh đã giải quyết xong rồi ư?"

Giải Tử Nguyên nói, „Dù cho giải quyết không xong, tiểu đệ cũng phải viết khúc nhạc cuối cùng cho Lan Cung Viên, lần này thì hồngбет, e rằng đại vương sẽ trách tiểu đệ."

Hạng Thiếu Long lo lắng cho y nói, „Chỉ còn năm ngày nữa, làm sao đây. Giải huynh đi một mình không được sao?"

Giải Tử Nguyên cười khổ nói, „Nội nhân chỉ tin một mình huynh, nếu tại hạ không đưa huynh về nhà cho nàng xem, e rằng chẳng được đi đâu cả."

Hạng Thiếu Long hiến kế rằng, „Thì huynh cứ bảo đến chỗ của Trọng Tôn Long thương lượng vậy!"

Giải Tử Nguyên than rằng, „Trọng Tôn Huyền Hoa nào dám giấu nàng, chỉ một câu thôi cũng biết ta nói dối."

Hạng Thiếu Long tung mền dậy nói, „Vậy thì tiểu đệ chỉ còn thí mạng bồi quân tử, đi cùng huynh vậy."

Thật ra Hạng Thiếu Long cũng chẳng sao cả, chỉ vì mất máu quá nhiều mà mặt trắng бет, nhưng được nghỉ ngơi nên thể lực cũng phục hồi lại, chỉ là vết thương vẫn còn hơi đau.

Đến Giải phủ, Thiện Nhu thấy dáng vẻ gã như vậy, giật mình đuổi Giải Tử Nguyên ra ngoài, hạ giọng hỏi, „Xảy ra chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Bị sự phụ của nàng đâm cho một nhát."

Thiện Nhu thất thanh kêu, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long kể lại đầu đuôi câu chuyện, Thiện Nhu vẫn chưa nói gì thì Giải Tử Nguyên quay về, hai người chỉ đành nói sang chuyện khác.

Sau khi rời khỏi Giải phủ, Giải Tử Nguyên hớn hở như vừa được sút chuồng nói, „Chúng ta đến chỗ Ngọc Lan lâu, nơi của Lan Cung Viên, ả này có chút ý với ta."

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng Lan Cung Viên chắc sẽ không nhận ra mình, gật đầu nói, „Đêm nay nghe theo lời căn dặn của Giải huynh."

Đột nhiên Giải Tử Nguyên thở dài nhìn ra cửa sổ.

Hạng Thiếu Long hỏi, „Đang lo lắng chuyện chính sự ư?"

Giải Tử Nguyên cười khố nói, „Nói không lo là không đúng với lòng, sáng nay tại hạ đến gặp nhị hoàng tử thôi, chuyện này không nên nói với huynh, „ rồi lấy lại tinh thần nói, „Đến rồi!"

Cỗ xe ngựa tiến vào Ngọc Lan lâu.

Cả hai được sắp xếp ở trong một căn phòng sang trọng, lúc này lâu chủ của tòa thanh lâu này là Lan phu nhân đến, cười bảo rằng, „Viên Viên biết Giải đại nhân đến thăm, vui mừng đến nỗi quên hết tất cả mọi thứ. Giờ này đang tắm táp, trang điểm, Giải đại nhân và Thăm gia không biết có cần gọi thêm người để tăng phần náo nhiệt hay không?"

Giải Tử Nguyên cười, vội vàng nói, „Không cần! Bọn ta đến đây chỉ vì Viên tiểu thư mà thôi."

Lan phu nhân đến bên cạnh Giải Tử Nguyên, ngồi xuống giữa hai người, thân người dựa hẳn vào Giải Tử Nguyên, ghé sát rí tai với Giải Tử Nguyên.

Hạng Thiệu Long thấy Giải tử Nguyên dáng vẻ ngây ngất, biết lan phu nhân đang nói những điều mà nam nhân thích nghe nhất. Tiếp theo Giải Tử Nguyên và Lan phu nhân cười ồ lên, Lan phu nhân lúc này mới đưa mắt nhìn tới Hạng Thiệu Long cười rằng, „Đêm nay Viên Viên là người của Giải đại nhân, Thấm gia có cần nô gia chọn cho một cô nương hay không?"

Hạng Thiệu Long vội vàng nói, „Tại hạ đêm nay chỉ là kẻ ăn theo."

Lan phu nhân cũng không cưỡng ép, bỏ ra ngoài.

Giải Tử Nguyên thì tinh thần tăng lên gấp bội, rút tấm vải trong người ra, sai bọn thị tỳ đem bút mực đến cho gã, cú thể bắt đầu sáng tác.

Hạng Thiệu Long không dám quấy rầy y, ngồi dựa lên chiếc đệm, nhắm mắt giả vờ ngủ. Hai ả tỳ nữ cùng đến xoa bóp cho hai người.

Hạng Thiệu Long trong lòng lại có cảm giác khác, mới hiểu đến sự quan trọng của và thân phận.

Mình vẫn là mình nhưng vì thân phận đã khác, không giống như trước kia dù đi đến nơi nào cũng đều trở thành nhân vật trung tâm. Rõ ràng Lan phu nhân chẳng hề để ý gì đến mình. Đang nghĩ ngợi thì ngủ thiếp đi.

Gã mơ màng nghe tiếng ca điệu dàng của một nữ tử như từ trên trời vọng vào tai gã. Gã tuy không hiểu nàng hát gì, nhưng mỗi chữ đều rất đẹp dễ, nhẹ nhàng như mây khói, còn điệu nhạc thì cứ dập dờn như sóng nước, nghe thoảng qua như làn gió nhẹ.

Hạng Thiệu Long tưởng rằng mình đang nằm mơ, mở mắt ra thì thấy Lan Cung Viên đã đến, đang phục trên người Giải Tử Nguyên, như giọng hát bài

hát mà y mới sáng tác. Phía đối diện có một hán tử cao lớn, thấy gã đã thức dậy thì chỉ gật đầu chào, rồi lại chú ý về phía Lan Cung Viên và Giải Tử Nguyên.

Bài hát vừa xong hán tử ấy vỗ tay nói, „Khúc nhạc tuyệt vời, Viên tiểu thư hát cũng rất hay, Huyền Hoa bội phục, bội phục."

Hạng Thiếu Long giật thốt, lúc này mới biết kẻ này chính là con trai của Trọng Tôn Long, kẻ lừng danh Lâm Tri, kiếm thủ Trọng Tôn Huyền Hoa.

Giải Tử Nguyên ngả vào trong lòng Lan Cung Viên, hé mắt nhìn Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Thấm huynh đã tỉnh, chúng ta cùng uống một chén, đêm nay không say không về."

ánh mắt của Lan Cung Viên dừng lại trên người Hạng Thiếu Long, rồi lại quay về phía Giải Tử Nguyên, nũng nịu nói, „Không cho Giải đại nhân nhắc đến chữ về, đêm nay thiếp sẽ hầu hạ ngài."

Giải Tử Nguyên và Trọng Tôn Huyền Hoa nhìn nhau cười.

Hạng Thiếu Long ngồi thẳng dậy ái ngại hỏi, „Tiểu đệ đã ngủ bao lâu?"

Trọng Tôn Huyền Hoa cười, „Tại hạ đến đây cả canh giờ, Thấm huynh vẫn còn ngủ. Nếu Viên tiểu thư không chịu mở kim khẩu, e rằng không ai có thể đánh thức Thấm huynh."

Lan Cung Viên tự tay rót rượu cho ba người, có nàng nhu cốt mỹ nữ ở đây, nhất thời trong phòng tràn trề xuân ý.

Rượu được ba tuần Lan Cung Viên dựa vào trong lòng Giải Tử Nguyên, nhìn y ngây ngất đến nỗi khiến cho kẻ khác phải ghen tị.

Trọng Tôn Huyền Hoa quay sang Giải Tử Nguyên nói, „Giai nhân phối với tài tử, tiểu đệ chưa bao giờ thấy Viên tiểu thư thuận theo ý người khác như

thế! Tiểu đệ chưa bao giờ nếm thử cái mùi vị dịu dàng của tiểu thư."

Giải Tử Nguyên thì vẫn ngây ngất.

Trọng Tôn Huyền Hoa quay sang Hạng Thiếu Long, hai mắt sắc lạnh nói, „Gia phụ không hề quên tuyệt kỹ phóng kiếm của Thầm huynh, không biết tiểu đệ có cơ hội được mở rộng tầm mắt hay không?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu lại đến rồi, mỉm cười nói, „ít nhất cũng phải đợi tiểu đệ hết bệnh mới được."

Thầm nghĩ đến lúc đó thì ta đã chuồn sớm. Trọng Tôn Huyền Hoa gật đầu, lời nói mang vẻ châm biếm, „Điều đó đương nhiên, Thầm huynh chắc là đang may mắn nên mới có người bạn tốt như Giải đại nhân."

"Tuyệt kỹ phóng kiếm? Trọng Tôn Huyền Hoa chẳng phải đã say rồi chứ?"
Lan Cung Viên ngạc nhiên nói.

Giải Tử Nguyên cười nói, „Chỉ là hiểu nhầm! Thầm huynh chính là quản sự của Phụng đại tiểu thư."

Lan Cung Viên nhìn về phía Hạng Thiếu Long bằng ánh mắt khinh thường, chỉ ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hạng Thiếu Long cảm thấy không tự nhiên, khi định giả vờ cáo bệnh để rút lui, Lan phu nhân lại đến, thân mật ngồi xuống bên cạnh Trọng Tôn Huyền Hoa, bảo rằng, „Nô gia muốn mượn Viên Viên một lát, mong ba vị đại gia nể mặt của nô gia, xin đừng phiền lòng."

Trọng Tôn Huyền Hoa lạnh nhạt nói, „Phải chăng Tề Vũ đã đến?"

Lan phu nhân cười, „Trọng Tôn công tử đã đoán trúng, còn có một đại nhân vật ở nước Tần là Lã đại tướng quốc nữa."

Trọng Tôn Huyền Hoa hai mắt sáng lên, lạnh lùng hừ nói, „Nếu luận về nhân vật ở nước Tần, chỉ có Hạng Thiếu Long, nào đến lượt Lã Bất Vi! Hừ!“ Lan Cung Viên cũng đột nhiên thở dài, đứng dậy dịu dàng nói, „Thiếp thân đi chào hỏi rồi sẽ lập tức quay về."

Giải Tử Nguyên vội vàng đứng dậy tiến đưa, nháy mắt với Hạng Thiếu Long nói, „Viên tiểu thư đừng để bụng, tại hạ cũng đã đến lúc phải về nhà."

Lan Cung Viên không biết tình thật hay giả vờ, bịn rịn nói, „Thiếp thân làm sao để công tử đi được, nếu là thế thiếp thân ngồi ở đây vậy Quay sang Lan phu nhân nói, „Phía Lã Bất Vi có bao nhiêu người?"

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long giật mình, vội nói, „Viên tiểu thư cũng nên đi chào hỏi, như vậy không tốt!"

Lan phu nhân cười, „Lã Bất Vi nghe tin Giải đại nhân và Trọng Tôn công tử cũng ở đây, đang định đến chào hỏi."

Nói xong bỏ đi. Hạng Thiếu Long nào dám do dự thi lễ nói, „Tiểu đệ có chút đầu vág chân run, xin mời ba vị tự nhiên."

Rồi không thèm để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của ba người, bước ra ngoài cửa, vừa mở cửa ra, chỉ thấy Lan phu nhân thần thái bay bổng cùng với Lã Bất Vi bước đến, phía sau là Tề Vũ, Đản Sở và Hàn Kiệt.

Hai bên chạm mặt nhau, Lã Bất Vi giật mình, ngạc nhiên dừng bước, không thể tin được vào mắt mình.

Hàn Kiệt, Tề Vũ và Đản Sở rõ ràng vẫn chưa nhận ra Hạng Thiếu Long, chỉ ngạc nhiên nhìn hai người.

Lan phu nhân càng không biết chuyện gì, cười nói, „Thật là khéo, nô gia vừa mới gặp trọng phụ và ba vị đại nhân đến đây!"

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, tiến lùi không xong, đánh liều mà thi lễ rằng, „Thẩm Lương bá kiến trọng phụ."

Trong mắt Lã Bất Vi lộ ra dáng vẻ phức tạp vô cùng, lập tức trở lại bình thường, cười ha ha mà rằng, „Thẩm tiên sinh rất giống với một người bạn cũ của Lã Bất Vi, cho nên mới giật mình như thế."

Hàn Kiệt đã nghe tên Thẩm Lương, trong mắt lộ ra tia sát cơ.

Hạng Thiếu Long thì biết Lã Bất Vi đã nhận ra mình, lui vào trong để tránh đường. Đột nhiên gã dâng lên ý chí chiến đấu, không hề e ngại gì nữa. Nói thật lòng gã rất chán ngán đóng vai kẻ khác.

Lã Bất Vi bước vào trong phòng, bọn Trọng Tôn Huyền Hoa vội vàng đứng dậy thi lễ. Kẻ này vừa mới tỏ vẻ chẳng coi Lã Bất Vi ra gì, nhưng giờ đây y nhìn thấy dáng vẻ ngay cả thờ cũng không dám thì đã biết ngay y đã bị uy danh và khí thế của Lã Bất Vi hút hồn.

Giải Tử Nguyên nhường chỗ, nhích tới chỗ Hạng Thiếu Long, lúc này trong phòng chỉ còn bốn chiếu, cho nên hai người phải ngồi cùng một chiếu.

Lan phu nhân thấy Lan Cung Viên vẫn đeo riết lấy Giải Tử Nguyên, thì tự mình đến hầu hạ cho Lã Bất Vi.

Lan Cung Viên chen giữa Hạng Thiếu Long và Giải Tử Nguyên, đột nhiên dựa vào Hạng Thiếu Long hạ giọng hỏi, „Thẩm gia có gì vẫn không đi?"

Hạng Thiếu Long cười khổ nói, „Đi như thế thật không có lễ phép."

Lã Bất Vi trước tiên nâng chén mời mọi người rồi mới quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Phụng tiểu thư có Thẩm Lương huynh giúp việc trong đoàn, quả thật là phước phần của tiểu thư."

Hạng Thiếu Long biết y đã hiểu ra mình ngầm phá hoại mưu đồ của y đối với Phụng Phi, mỉm cười nâng chén mà rằng, „Nào dám, nào dám, tiểu đệ chỉ lượng sức mà làm thôi."

Mọi người ngạc nhiên, nếu luận về thân phận, hai người cách xa nhau một vạn tám nghìn dặm nhưng Lã Bất Vi vừa vào thì đã chú ý đến Hạng Thiếu Long.

Ba người Tề Vũ, Hàn Kiệt và Đản Sở có cơ hội tiếp xúc với Hạng Thiếu Long lại ít, đương nhiên không giống như Lã Bất Vi, vừa gặp thì đã nhận ra Hạng Thiếu Long, trong lòng đều ngạc nhiên, cố gì Lã Bất Vi như quen biết và coi trọng một tên nhãi nhép thế này?

Lan phu nhân rót rượu cho Lã Bất Vi, ngạc nhiên hỏi, „Trọng phụ và Thẩm tiên sinh phải chẳng quen biết nhau?"

Lã Bất Vi trong mắt lộ tia sát cơ thâm trầm, bình thản nói, „Quả thật có từng quen biết, gặp lại nơi đất khách, thật khiến người ta không ngờ."

Mọi người nghe lời nói của Lã Bất Vi đều cảm khái, rõ ràng rất coi trọng Thẩm Lương, cho nên giờ mới nhìn gã bằng con mắt khác.

Hạng Thiếu Long biết rõ trong bụng Lã Bất Vi chỉ có ý nghĩ duy nhất là làm thế nào để giết mình, một ý nghĩ lướt qua như điện chớp nói, „Lần này đến Lâm Tri, không ngờ lại gặp nhiều bạn bè cũ như thế."

Lã Bất Vi nghe nói thì ngạc nhiên lắm, rồi trầm ngâm không nói gì.

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết vấn đề khó khăn của y, dù cho y có gan to bằng trời cũng không dám công nhiên giết chết một vị thượng tướng quân là gã. Bởi vì chỉ cần sau này Tiểu Bàn biết được Lã Bất Vi đã từng gặp gã ở đây, sau đó Hạng Thiếu Long lại đột nhiên bị người ta giết chết, vậy thì y đừng hòng thoát tội.

Cho nên trong tình huống không có ai biết Hạng Thiếu Long chính là Thẩm Lương, Lã Bất Vi mới có thể thực hiện được Y thậm chí sẽ không tiết lộ chuyện này với bất cứ ai, để đến ngày sau gặp phiền toái. Nhất là người Tề, bởi vì bọn họ không muốn mang tội giết Hạng Thiếu Long.

Thái độ của Trọng Tôn Huyền Hoa đối với Hạng Thiếu Long hoàn toàn thay đổi, dò hỏi rằng, „Thẩm huynh té ra là quen biết khắp thiên hạ, chả trách nào Hàn Sấm và Long Dương quân cũng thân thiết như thế."

Nói như thế Hạng Thiếu Long lập tức biết rằng trong đoàn có tai mắt của Trọng Tôn Long, nói không chừng đó là những kẻ cũng phe với Sa Lập.

Lã Bất Vi giật mình, rõ ràng biết đã mất đi cơ hội giết chết Hạng Thiếu Long, thậm chí còn phải bảo vệ cho gã nữa, nếu không sau này sẽ bị nghi ngờ, tình huống thật là không hay.

Mọi người đều trở mắt nhìn Hạng Thiếu Long, không biết một tên quân sự nhỏ nhoi mà tại sao được công khanh đại thần các nước tôn trọng đến thế.

"Đó đều là nhờ các vị nể mặt, tiểu đệ kính các vị một chén, „ Hạng Thiếu Long nâng chén nói.

Mọi người không hiểu lời ấy có ý gì, ngạc nhiên nâng chén.

Lã Bất Vi biết Hạng Thiếu Long đang cảnh cáo mình không được làm bừa, uống cạn rồi nghiêm mặt nói, „Thẩm huynh mấy ngày hôm nay có rảnh không? Có thể dành chút ít thời gian để gặp nhau, hay là Lã mỗ thân hành đến bái phỏng."

Lời ấy vừa nói ra, mọi người đều ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm? Chuyện gì thế này? Một kẻ có thân phận địa vị như Lã Bất Vi trước nay kiêu ngạo tự phụ không coi người trong thiên hạ ra sao, thế mà lại hạ mình đi gặp Thẩm Lương?

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Gặp nhau chi bằng không gặp, trọng phụ hãy suy nghĩ kĩ lại."

Mọi người vừa nghe thì kinh ngạc đến nỗi giật mình, biết được quan hệ giữa hai người này không đơn giản chút nào.

Lan phu nhân đang ngồi dựa vào mình Lã Bất Vi, cũng quên cả ngồi thẳng dậy.

Ánh mắt của Lan Cung Viên thì nhìn chăm chăm vào Hạng Thiếu Long.

Lã Bất Vi trong lòng nổi giận, cúi đầu nhìn chén rượu không trên tay, trầm giọng nói, „Thẩm Lương rốt cuộc vẫn là Thẩm Lương, ngày trước Lã mỗ nghe nói Thẩm tiên sinh xông vào phủ Trọng Tôn, thì đã đoán được Thẩm tiên sinh chính là bạn cũ."

Trọng Tôn Huyền Hoa lập tức không tự nhiên, ho khan một tiếng.

Hạng Thiếu Long trong lòng mắng thầm, biết Lã Bất Vi không những đã khơi dậy mối hiềm khích giữa mình và nhà Trọng Tôn, lại còn ngấm lốt trần thân phận thật sự của mình. Sau này những kiếm thủ như Trọng Tôn Huyền Hoa sẽ đến khiêu chiến, nếu có thể giết mình một cách công bằng, tiểu Bân cũng khó mà nói nên lời. Nhưng đương nhiên Lã Bất Vi cũng không thể trực tiếp vạch trần gã chính là Hạng Thiếu Long, cho nên mới nói hàm hồ như vậy.

Trong phòng im lặng đến nỗi nghe được tiếng kim rơi, tiếng nhạc từ xa vọng tới, không khí vô cùng kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Ngày đó toàn nhờ lệnh tôn của Trọng Tôn huynh giơ cao đánh khẽ, lại còn có Lý tướng gia nói giùm cho, nếu không tiểu đệ e rằng khó mà ngồi đây uống rượu và nghe tiên khúc của Viên tiểu thư."

Trọng Tôn Huyền Hoa thấy Hạng Thiếu Long nể mặt mình, vẻ mặt giãn ra, nâng chén mà rằng, „Nào dám, nào dám, chỉ là hiếu nhâm mà thôi."

Giải Tử Nguyên lúc này mới có cơ hội lên tiếng, cười, „Quả thật chỉ là một chút hiếu nhâm, xin mời mọi người nâng chén!"

Bọn Đản Sở thì vẫn ngạc nhiên, lúng túng nâng chén.

Lan Cung Viên trước tiên rót rượu cho Hạng Thiếu Long rồi mới đến những người khác.

Hạng Thiếu Long nhân lúc Lan Cung Viên rời khỏi chiếu, hai người không còn bị ngăn cách nữa mới quay sang Giải Tử Nguyên hạ giọng nói, „Đừng quên lời căn dặn của tẩu phu nhân."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 262: Công Khai Gặp Mặt

H

ạng Thiếu Long về đến Thính Tùng biệt viện, Tùy Tiểu Xuân đứng chờ gã mà rằng, „Tiểu nhân lại có chuyện gặp muốn báo với quản sự."

Hạng Thiếu Long giả vờ nói, „Chuyện gì?"

Tùy Tiểu Xuân nhìn trái ngó phải rồi hạ giọng nói, „Xin hãy vào trong vườn mới nói, ở đây e rằng có kẻ bắt gặp."

Hạng Thiếu Long nhú mày, „Đã khuya thế này còn có ai thấy chúng ta nữa?"

Tùy Tiểu Xuân vẫn cứ nói tiếp, „Thật ra tiểu nhân muốn dẫn quản sự vào trong vườn nhìn thấy một đôi cầu nam nữ đang hò hẹn."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, thầm nghĩ chả lẽ sáng nay Đồng Thực Trinh đã nói dối, hạ giọng nói, „Là nhị tiểu thư?"

Tùy Tiểu Xuân gật đầu nói, „Lại còn có Sa Lập, nếu không phải tiểu nhân trước nay luôn để ý bọn người Cốc Minh, thì vẫn không biết chúng sắp xếp cho Sa Lập lên vào đây."

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên lửa hận, lạnh lùng nói, „Dẫn đường!"

Tùy Tiểu Xuân vui mừng, dẫn đường đi vòng qua tòa nhà chính, men theo con đường nhỏ ra sau hậu viên.

Vừa bước vào vườn hoa, bốn bên đều yên lặng, vầng trăng sáng đang treo trên bầu trời, không có một bóng người.

Hạng Thiếu Long trong lòng sinh nghi hỏi rằng, „Người đâu?"

Tùy Tiểu Xuân chỉ trong nhà kho ở phía xa nói, „ở trong nhà củi, chúng ta phải cẩn thận, bọn Cốc Minh đang canh gác cho bọn chúng, quân sự theo tiểu nhân đến!"

Không đợi gã trả lời, thì vòng qua bụi hoa ở bên trái của tòa tiểu đình ở trong vườn, xem ra là muốn đi qua bằng con đường ở phía sau tường.

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy không ổn lắm, nếu Đồng Thực Trinh có cấu kết với Sa Lập, thì sẽ ít gặp mặt y.

Nhưng trong tình thế như thế này, sáng nay gã đã từng hoài nghi nàng và Sa Lập có mối quan hệ, theo lí thì không nên hẹn hò trong lúc này. Nghĩ đến đây, trong đầu chợt hiện lên vẻ vui mừng của Tùy Tiểu Xuân lúc nãy, giống như là vì gã trúng kế nên không che giấu được.

Tùy Tiểu Xuân đi hơn mười bước, thấy gã đứng yên, giục, „Chấp sự mau đến!"

Hạng Thiệu Long vẫy y quay lại, kéo y đến sau một bụi cây nhỏ, nói, „Ta vẫn có điều chưa hiểu?"

Tùy Tiểu Xuân nói, „Có chuyện gì?"

Hạng Thiệu Long chỉ sau lưng y nói, „Ai thế?"

Tùy Tiểu Xuân ngạc nhiên quay lại, Hạng Thiệu Long rút ra ngọn trủy thủ, kẹp cổ y từ phía sau, còn ngọn trủy thủ thì kề sát vào yết hầu, lạnh lùng nói, „Lại còn muốn gạt ta, nhị tiểu thư đang ở trong khuê phòng, ta chính mắt nhìn thấy.

Tiểu Xuân run rẩy nói, „Thầm gia tha mạng, tiểu nhân không biết nhị tiểu thư đã quay về phòng."

Chỉ câu ấy thì đã biết Tùy Tiểu Xuân lo lắng trong lòng, không hề biết Hạng Thiếu Long chỉ là nói dối.

Hạng Thiếu Long nói bằng giọng điệu lạnh lùng, không chút tình cảm, „Ai đang phục kích ta ở đó? Chỉ cần người nói không biết, ta sẽ lập tức cửa cổ họng người cho đến khi người chảy máu đến chết."

Lá gan của Tùy Tiểu Xuân nhỏ hơn gã dự tính nhiều, toàn thân run rẩy, lúng túng nói, „Thẩm gia tha mạng, là Sa Lập đã ép tiểu nhân."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Trọng Tôn Huyền Hoa biết rõ chuyện của bọn họ như lòng bàn tay, lòng nghĩ ra một ý hỏi, „Trọng Tôn Huyền Hoa phái bao nhiêu người đến giúp cho Sa Lập?"

Tùy Tiểu Xuân hoàn toàn sụp đổ run giọng nói, „Té ra Thẩm gia chuyện gì cũng biết, tiểu nhân đã biết tội."

Hạng Thiếu Long biết rõ kẻ đứng sau Sa Lập là ai, người cũng nhẹ nhõm hẳn đi, nếu như Sa Lập không có ai đứng sau lưng, Chúc Tú Chân là Đồng Thực Trình làm sao coi trọng y được, còn những kẻ như Cốc Minh, Nghiêm Phú sẽ không nghe theo mệnh lệnh của y.

Nếu không phải đang bị thương thì sẽ dạy cho Sa Lập và những kiếm thủ ấy một trận. Nhưng không mượn cơ hội này để trừng trị bọn chúng, vậy thì quá lợi cho hạng dê tiện.

Hạng Thiếu Long rút dây đai của Tùy Tiểu Xuân ra, cột y lại thật chắc, lại còn xé vạt áo cột vào trong mồm y rồi mới lên ra, lần mò về phía nhà kho ấy.

Đến khi tới gần nhà kho, kẻ địch vẫn không hề phát giác. Hạng Thiếu Long để ý quan sát, phát giác rằng hai cánh cửa của nhà kho đều hướng ra cửa sổ trong vườn, đang mở ra, ở trên mái nhà có hai người đang nằm phục ở đó, tay cầm cung tên, nếu mình cứ nghênh ngang bước vào, không bị bọn

chúng bắn cho mình đầy tên mới lạ. Rồi lại để ý nhìn kĩ nữa, thấy trên cây cũng có người nấp, quả thật là nguy hiểm tứ bề.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, lên ra sau phòng củi, nhờ ánh trăng già thấy ở mỗi cửa sổ đều có hai người ẩn nấp, tiếng Sa Lập vang lên, „Tên cẩu nô tài chẳng biết làm việc thế nào, đang ẩn nấp ở xó xỉnh nào với tên cẩu tạp chủng ấy?"

Mọi người đều trầm giọng nói, „Hình như có điều không ổn."

Hạng Thiếu Long nào muốn nghe nữa, nấp qua một bên, đốt lên mồi lửa rồi thò tay ném mồi lửa ấy vào đồng củi trong nhà kho Tiếng kêu hoảng hốt vang lên, tất cả trở nên rối loạn. Cánh cửa gỗ mở ra, mấy tên đại hán chui từ trong ra, chạy ra cửa hậu vội vã.

Hạng Thiếu Long từ phía sau lao ra hét lớn, „Chạy đi đâu?"

Rồi nhắm thẳng Sa Lập, phóng truy thủ đến.

Sa Lập kêu thảm một tiếng, đổ nhào xuống mặt đất, ở đùi đã trúng cây truy thủ.

Người từ trên cây cũng nhảy xuống, bỏ chạy ra cửa sau.

Hạng Thiếu Long cũng chạy ra, đến chỗ Sa Lập đang nằm, dùng chân đá y lật ngửa lại.

Sa Lập kêu thảm, „Đừng giết tiểu nhân!"

Trong ánh lửa cháy phừng phừng, vẻ mặt tham sống sợ chết của Sa Lập lộ ra tất cả.

Phụng Phi nổi trận lôi đình, đuổi tất cả những kẻ đã cấu kết và ngấm qua lại với Sa Lập ra khỏi đoàn. Còn Sa Lập thì bị trói gô lại chuẩn bị ngày mai đưa cho Tề vương để chủ trì công đạo.

Sa Lập bị giải đi thì đã đến canh ba, Phụng Phi mời Hạng Thiệu Long đến chỗ ở của mình, nàng nói bằng giọng mỉa mai, „Thầm quân sự chẳng phải đang bệnh đến nỗi không bò dậy được hay sao? Tại sao chớp mắt lại cùng Giải Tử Nguyên ra ngoài rồi lại đại phát thần oai bắt sống ác tặc?"

Hạng Thiệu Long mệt mỏi ngồi ngửa ra, nói, „Vừa rồi tại hạ mới gặp tình lang của tiểu thư."

Phụng Phi đứng quay lưng lại với gã, nhìn ra cửa sổ bình tĩnh mà đáp rằng, „Từ đêm nay trở đi, Phụng Phi không có tình lang nữa, về sau này cũng không có."

Hạng Thiệu Long cảm nhận được trong lời nói của nàng mang ý chán nản than rằng, „Không nghiêm trọng như thế chứ?"

Phụng Phi lắc đầu nói, „Ngài có điều không hiểu. Ta đã từng nhắc với y chuyện Trọng Tôn Long, mong y lấy thân phận là sư huynh đệ với Trọng Tôn Huyền Hoa nói cho vài câu mà bị y từ chối, lại còn bảo không âm thầm đi gặp Trọng Tôn Huyền Hoa."

Tiếp theo rầu rĩ mà rằng, „Phụng Phi giờ đây lòng đã chán nản, chỉ muốn tìm một nơi nào hẻo lánh lặng lẽ sống nốt quãng đời còn lại, tất cả những vinh hoa đều không quan hệ với ta."

Hạng Thiệu Long cười khổ nói, „Đó chính là ước mơ của bốn nhân, tại hạ cũng đã sớm chán ngán chiến tranh và thù hận."

Phụng phi quay người lại nhìn chăm chăm vào gã rồi nói, „Rốt cuộc đã chịu nói ra! Phụng Phi đã sớm biết ngài là người như thế."

Hạng Thiệu Long điềm nhiên nói, „Là ai cũng tốt, giả sử đại tiểu thư chấp nhận nhường cho nhị tiểu thư làm người kế vị, tại hạ đảm bảo có thể hoàn thành ước nguyện cho đại tiểu thư."

Phụng Phi bĩu môi nói, „Ngài dựa vào cái gì mà nói thế?"

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Ba chữ Hạng Thiệu Long có đủ chưa?"

Phụng Phi giật mình không tin vào mắt mình nữa, nhìn gã hồi lâu rồi mới ngồi phịch xuống kêu lên, „Có thật không?"

Hạng Thiệu Long cười khở, „Nếu không phải tại hạ, sáng nay khi đại tiểu thư đến thăm bệnh, tại hạ làm sao nhìn thấy chiếc nhẫn có độc mà biến sắc, buộc phải nói chuyện Hàn Kiệt đã cấu kết với Trọng Tôn Huyền Hoa?"

Phụng Phi hổ thẹn cúi đầu lúng túng nói, „Phụng Phi đối xử với người như thế, tại sao ngài lại còn giúp đỡ?"

Hạng Thiệu Long nói, „Bản thân đại tiểu thư chẳng phải là người xấu, nhưng đã quen gặp gỡ với những kẻ có dã tâm với mình, nên không dám dễ dàng tin người khác mà thôi."

Phụng Phi buồn bã nói, „Giờ đây thiếp phải làm thế nào?"

Hạng Thiệu Long nói, „Sáng nay Lã Bất Vi đã nhận ra Thẩm Lương chính là Hạng Thiệu Long, tại hạ giấu thân phận của mình nữa quả thật có hại chứ không có lợi, ngày mai tại hạ sẽ lấy thân phận của Hạng Thiệu Long đi gặp Tề vương, đến lúc đó có ai muốn đụng tới tiểu thư thì phải nghĩ lại hậu quả."

Phụng Phi giật mình nói, „Ngài không sợ người khác hãm hại sao?"

Hạng Thiệu Long cười ha ha, „Nếu tại hạ có xảy ra chuyện gì, người Tề làm sao thoát khỏi họa? Tại hạ đã chán ngán cuộc sống trái che phải đây, giờ đây chỉ muốn quay về gặp gỡ thê nhi ở Hàm Dương. Đại tiểu thư nếu muốn đến nước Tần tìm một nơi an cư, tại hạ đảm bảo có thể làm được."

Phụng Phi cúi đầu rơi nước mắt nói, „Trái tim của Phụng Phi đã chết từ lâu, tất cả đều xin nghe theo sự sắp xếp của thượng tướng quân!“ Sáng hôm sau Hạng Thiếu Long vẫn chưa ngủ đủ giấc thì đã bị gọi dậy, bảo rằng Trọng Tôn Huyền Hoa đang đợi ở đại sảnh. Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện Sa Lập, trong lòng đã hiểu, ra ngoài sảnh gặp Trọng Tôn Huyền Hoa, quả nhiên sau mấy lời khách sáo thì đi thẳng vào đề, „Tiểu đệ có lời cầu xin, vạn lần mong Thâm huynh hãy nể mặt nhà Trọng Tôn.“

Hạng Thiếu Long trong lòng đã hiểu, biết được đêm qua thấy Lã Bất Vi đối xử với mình như thế thì đã cảm thấy mình không đơn giản, lại phát giác Giải Tử Nguyên và gã có mối giao tình ngày càng sâu nên có ý muốn rút lui, không so đo tính toán chuyện nổi nhục phi đao nữa nên Hạng Thiếu Long cũng vui mừng lắm mỉm cười, „Trọng Tôn huynh đã có lời thế, Thâm Lương này nào dám tính toán, Sa Lập sẽ trả về cho Trọng Tôn huynh, còn những chuyện khác không cần phải nói nữa.“

Trọng Tôn Huyền Hoa nào ngờ gã lại đáp ứng dễ dàng như thế đưa tay ra nói, „Coi như Thâm huynh là bạn của tại hạ.“

Hạng Thiếu Long cũng đưa tay ra bắt nói, „Tiểu đệ từ lâu đã coi Trọng Tôn huynh là bạn của tại hạ.“

Trọng Tôn Huyền Hoa chưa nói dứt lời, Phí Thuần lo lắng chạy vào báo, „Trọng phụ của nước Tần là Lã Bất Vi đến tìm quân sự.“

Trọng Tôn Huyền Hoa không ngờ Lã Bất Vi lại đến tìm Hạng Thiếu Long thật, mà Hạng Thiếu Long lại đã bảo không muốn gặp y, ngạc nhiên lắm, trở mắt nhìn Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long vỗ vai y nói, „Trọng Tôn huynh chắc đã biết Thâm Lương chỉ là tên giả của tiểu đệ, sau này sẽ nói kỹ với Trọng Tôn huynh.“

Trọng Tôn Huyền Hoa mặt đầy thắc mắc lui ra hậu sảnh.

Lã Bất Vi đại giá quang lâm, khiến cho trên dưới cả đoàn ca vũ đều chấn động, chỉ có Phụng Phi là hiểu còn những người khác đều ngạc Nhiên.

Lã Bất Vi bước vào sảnh nói chuyện riêng với Hạng Thiếu Long, sau khi những người khác đều đã ra khỏi sảnh, Lã Bất Vi buồn bã thở dài, „Thiếu Long quả thật lợi hại, có thể hóa thân thành Thẩm Lương trốn đến Lâm Tri."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Phải chăng trọng phụ rất thật vọng?"

Hai mắt Lã Bất Vi chợt sắc lạnh rồi nhìn gã nói, „Thiếu Long có gì nói ra lời ấy, bị quân rất lo lắng cho an nguy của ngươi, giờ đây lão phu gặp được Thiếu Long tự biết phải toàn lực hộ tống Thiếu Long quay về Hàm Dương. Lần này đến chỉ là xem ý của Thiếu Long thế nào thôi."

Hạng Thiếu Long cả quyết nói, „Chuyện này hãy nói sau, giờ đây mặt tướng không cần phải giấu thân phận nữa, cố ý mời trọng phụ chính thức cho Tề vương biết chuyện mặt tướng ở đây để cho mặt tướng dùng thân phận Hạng Thiếu Long cầu kiến y."

Lã Bất Vi trầm ngâm một lát rồi thở dài, „Tại sao mối quan hệ giữa chúng ta lại đi đến mức này?"

Hạng Thiếu Long nói với vẻ mỉa mai, „Hình như không phải do mặt tướng chịu trách nhiệm."

Lã Bất Vi nói, „Là ta sai, nhưng không biết sự việc có còn cứu vãn được không? Chỉ cần chúng ta đồng lòng hợp sức phò trợ bị quân Chính, thiên hạ sẽ là vật trong túi của đại Tần ta."

Hạng Thiếu Long chột dạ.

Gã hiểu rõ tính cách của Lã Bất Vi, dù trong tình huống nào cũng tuyệt không hề nhận thua, cũng không chịu nhận sai. Giờ đây lại nói những lời lẽ

hạ mình như thế thì có nghĩa là y đã có thủ đoạn khác, tạm thời muốn mình mất cảnh giác.

Vậy thì y sẽ có những thủ đoạn nào?

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Từ đầu tới cuối, Hạng Thiếu Long này đều là người mong muốn hòa bình chỉ là bị buộc phải ứng chiến. Chuyện của chúng ta không phải chỉ dựa vào lời nói suông mà có thể giải quyết được."

Lã Bất Vi giả vờ đáng vẻ thành khẩn, nói, „Bốn trọng phụ cũng không trách Thiếu Long nghĩ như thế. Ngày trước bốn trọng phụ muốn gả Nương Dung cho Thiếu Long chính là để biểu thị thành ý này. Chỉ là Nương Dung không chịu nghe lời nên mọi việc đành phải thôi."

Ngừng một lát nhìn gã chăm chăm rồi từ tốn nói, „Bây giờ bốn trọng phụ sẽ cho Tề vương biết chuyện của Thiếu Long, Thiếu Long hãy suy nghĩ những lời của trọng phụ vừa nói. Nhưng dù Thiếu Long có chịu tha thứ hay không, bốn trọng phụ quyết định bỏ mọi tranh chấp với Thiếu Long, thời gian sẽ chứng minh chuyện này."

Lã Bất Vi bỏ đi, Hạng Thiếu Long vẫn ngồi sững người ở đó. Gã có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng Lã Bất Vi đã có cách đối phó với gã cho nên mới giả vờ như thế, giả sử nếu không thể biết được thủ đoạn của y nói không chừng sẽ thua không còn đường về.

Nhưng chỉ là giết chết Hạng Thiếu Long gã, một ngày tiểu Bàn vẫn còn đó, Lã Bất Vi chưa thể tính là toàn thắng, nghĩ đến đây lập tức mồ hôi đổ ra đầy mình.

Gã đã đoán được thủ đoạn của Lã Bất Vi là gì, chính là sơ hở chí mạng duy nhất giữa Hạng Thiếu Long và tiểu Bàn, thân thể thật sự của tiểu Bàn.

Nếu như Lao ái từ miệng Chu Cơ mà biết được nơi ở của đôi vợ chồng đã nuôi dưỡng Doanh Chính thật, đưa bọn họ về Hàm Dương, khi mọi chuyện đổ bể, không những ngôi vua của tiểu Bân khó giữ mà Hạng Thiếu Long gã càng phạm tội khi quân.

Song nghĩ lại nếu chuyện này xảy ra lịch sử đâu có Tần Thủy Hoàng.

Giờ đây coi như đã đoán được âm mưu của Lã Bất Vi, về mặt thời gian đã không thể ngăn cản được chỉ đành nghe theo ý trời tin rằng lịch sử không thể thay đổi.

Nghĩ là như thế nhưng gã cũng lo lắng lắm, nỗi lo lắng ấy khiến gã phải dấm ngực kêu trời. Lúc này Phụng Phi đến, dịu dàng ngồi bên gã hạ giọng nói, „Giờ đây đã đến lúc nói rõ với bọn Thục Trình."

Hạng Thiếu Long cố gắng dẹp bỏ hết mọi suy nghĩ gập đầu đồng ý. Chuyện trong đoàn ca vũ hầu như đã giải quyết được nhưng chuyện của bản thân gã thì chưa có cách gì.

Giờ đây gã không còn lòng dạ nào ở Lâm Tri nữa, chỉ hy vọng có thể sớm ngày quay về Hàm Dương cùng với tiểu Bân ứng phó với nguy cơ ấy.

Lúc nào có thể có được những ngày yên vui đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 263: Đi Gặp Tề Vương

T

iêu Nguyệt Đàm lặng lẽ khôi phục lại dung mạo cho Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long trong lòng cũng có tâm sự trùng trùng khiến cho trong phòng không khí càng nặng nề hơn.

Hạng Thiếu Long nhận ra sự khác lạ của Tiêu Nguyệt Đàm, ngạc nhiên nói, „Lão huynh có tâm sự gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm thở dài nói, „Ta rất hiểu con người của Lã Bất Vi, y làm sao để cho lão đệ còn sống mà quay về Hàm Dương, lời nói càng ngọt ngào thủ đoạn càng lợi hại."

Điều Hạng Thiếu Long lo lắng là thân phận của tiểu Bàn, thậm chí trách mình quả thật không biết cảnh giác, một khi Lã Bất Vi và Lao ái liên thủ với nhau thì sẽ nghĩ đến sơ hở này mà mình lại không thể nhờ ai giúp đỡ được chuyện này.

Tiêu Nguyệt Đàm tiếp tục nói, „Trong tình huống giờ này, ta cũng khó mà giúp được, giả sử một bên là Lý Viên, Hàn Sấm, Quách Khai muốn đổi phó với đệ, còn bên kia là Lã Bất Vi và Điền Đan thì lại muốn lấy mạng đệ. Tình thế của đệ hung hiểm hơn trước gấp trăm lần."

Hạng Thiếu Long nhớ lại Long Dương quân, nghĩ thầm có lẽ y là vị cứu tinh duy nhất của mình, nhưng không biết có gì đến giờ này y vẫn chưa mang tin về, theo lí sau khi y thăm dò Hàn Sấm sẽ lập tức cho gã biết, chả lẽ đã có thay đổi? Miệng thì an ủi Tiêu Nguyệt Đàm rằng, „Chỉ ít đệ cũng an toàn ở Lâm Tri này, bởi vì không ai dám công nhiên mạo phạm đệ."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Điều đó cũng rất khó nói, giả sử Điền Đan sai người dùng cách khiêu chiến giết chết đệ, bị quân Chính cũng khó mà báo

thù. Thương thế của đệ thế nào rồi?"

Hạng Thiếu Long nhìn bộ mặt thân thiết mà lạ lẫm của mình trong kiềng đồng, xoay cánh tay nói, „Hai ba ngày nữa đệ mới hoàn toàn hồi phục."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta không tiện thường đến tìm đệ, nếu không sẽ khiến cho Hàn Sấm nghi ngờ, sự việc phát triển đến nước này thật khiến ta lo lắng."

Lúc này có thủ hạ vào báo Long Dương quân đến.

Hạng Thiếu Long tiếp kiến Long Dương quân ở sảnh phía đông, Long Dương quân biết gã định bộc lộ thân phận của mình thì thoáng qua vẻ hoảng sợ, khổ não nói, „Vậy thì sự việc sẽ phức tạp lắm đấy."

Hạng Thiếu Long không muốn phí thời gian nữa, hỏi chuyện phản ứng của Hàn Sấm. Long Dương quân cúi đầu trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu lên nhìn gã nói, „Phải chăng lúc huynh đánh cắp bảo đao Tào Thu Đạo đã ngẫu nhiên có mặt ở đấy?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Không thể, y chính miệng cho ta hay rằng đã nhận được tin có kẻ đến đánh cắp bảo đao. Rốt cuộc Hàn Sấm nói thế nào?"

Long Dương quân lộ ra vẻ bất an, hạ giọng nói, „Nô gia đã đề nghị với y chuyện đối phó với huynh, bị y mắng cho một trận. Xem ra không phải y bán đứng Thiếu Long, phải chăng Thiếu Long đã quên rằng từng nói với ai chuyện này nữa?"

Hạng Thiếu Long nhớ lại Tiêu Nguyệt Đàm, đương nhiên lập tức bỏ ngay ý đó, nói, „Hàn Sấm phải chăng đã cao minh đến nỗi biết được quân thượng đang dò la y?"

Long Dương quân nói, „Xem ra y không phải giả vờ, đã là bạn bè bao năm nay, y rất khó giấu được nô gia, chuyện này quả thật khiến cho người ta không hiểu."

Hạng Thiệu Long lại nảy sinh hy vọng, giả sử có Lý Viên, Hàn Sấm, Long Dương quân đứng về phía mình, gã muốn an toàn rời khỏi Lâm Tri dễ như trở bàn tay.

Long Dương quân nói, „Thiệu Long đừng lo lắng, dù thế nào đi nữa nô gia cũng đứng về phía huynh, hay là tối nay chúng ta hãy bỏ đi, chỉ cần về đến biên giới nước Ngụy, nô gia sẽ có cách đưa huynh về Tần."

Hạng Thiệu Long cảm động nói, „Nhưng Phụng Phi thì làm thế nào đây?"

Long Dương quân nói, „Chỉ cần huynh đệ để lại một bức thư cho Hàn Sấm hoặc Lý Viên nhờ y chiếu cố cho bọn họ, lúc đó dù trong lòng họ có nghĩ gì cũng sẽ làm theo lời căn dặn của huynh."

Hạng Thiệu Long càng cảm động hơn, lại nghĩ đến vấn đề đường đi, Long Dương quân nói, „Mấy ngày nay trời đã ấm hơn, tuyết không còn rơi nữa, nước sông cũng đã tan, nô gia chỉ cần mượn cơ rồi dùng thuyền đưa huynh đi, đảm bảo dù cho có kẻ nào đuổi theo cũng không kịp."

Một là vì Hạng Thiệu Long nóng lòng quay về hai là vì Lâm Tri không phải là nơi có thể ở lâu. Gã rất cuộc đồng ý đề nghị của Long Dương quân cùng nhau bàn bạc chi tiết. Lúc ấy Hàn Kiệt và Đản Sở đến báo đã đến thời gian vào cung gặp Tề vương.

Khi đến hoàng cung Lã Bất Vi và Điền Đan đứng chờ ở đấy.

Sau mấy câu khách sáo, Điền Đan không hồ là một nhân vật anh hùng, cười ha ha rằng, „Dù bằng hữu hay kẻ địch của thượng tướng quân cũng khâm phục thượng tướng quân sát đất."

Hạng Thiếu Long khôi phục lại vẻ tự nhiên, mỉm cười nói, „Cuộc đời như một trò chơi có được tấm lòng rộng rãi như Điền tướng quốc đây kẻ khâm phục phải là Hạng Thiếu Long mới phải."

Lã Bất Vi giả vờ tỏ vẻ thân thiết, nói, „Mọi người đều là bạn cũ cả, đại vương đang nóng lòng gặp Thiếu Long, có lời gì, đợi đến lúc Điền tướng quốc thết đãi Thiếu Long mới nói."

Nơi Tề Tương vương tiếp kiến Thiếu Long là Hoàng Công đài, cũng là nơi Phụng Phi biểu diễn ba ngày sau. Cùng với Tề vương còn có đại hoàng tử Điền Sinh và nhị hoàng tử Điền Kiện.

Tề vương tuổi khoảng bảy mươi, vừa lùn vừa béo trông chẳng có chút sinh khí, khiến cho người ta lo lắng y lúc nào cũng có thể bỏ về tây thiên.

Điền Sinh và Điền Kiện dáng người trung bình, tướng mạo hơi giống nhau, tuy ngũ quan đoan chính nhưng đều rất bình thường, không giống như một vị vua. So ra Điền Sinh có vẻ tửu sắc quá độ, còn Điền Kiện thì lại có tinh thần nhiều hơn.

Không khí lại rất thân thiết nhẹ nhàng.

Sau khi thi lễ, Hạng Thiếu Long và Lã Bất Vi ngồi ở phía dưới của Tề vương, còn bên kia là Điền Sinh, Điền Kiện, Điền Đan. Tề vương nhìn Hạng Thiếu Long bằng con mắt già nua, cười khà khà nói, „Năm xưa Trương Nghi làm khách nước Sở, trong buổi tiệc vua Sở đem Ngọc Thỏ hòa cho mọi người cùng xem, truyền qua truyền lại, đột nhiên không cánh mà bay, có người nghi ngờ rằng Trương Nghi đã đánh cắp nên đánh cho y một trận. Khi quay về nhà, Trương Nghi hỏi thê tử rằng lưỡi có còn không, bảo rằng chỉ cần lưỡi còn thì chẳng có điều gì phải sợ. Hà hà..." Mọi người vội vàng cười phụ họa, nhưng không hiểu y cố gì lại kể ra câu chuyện ấy.

Tề vương vui vẻ nói, „Trương Nghi dựa vào ba tấc lưỡi mềm dẻo của mình được phong hầu bá tước? Hạng thượng tướng quân thì dựa vào thanh kiếm

trong tay trở thành thượng tướng quân, một lưỡi một kiếm có thể nói trước sau chiếu rọi cho nhau."

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên lãnh giáo sức tưởng tượng của người Tề, trả lời, „Tỷ dụ của Đại vương thật tuyệt diệu."

Điền Sinh cười nói, „Song Hạng thượng tướng quân đã sử dụng thanh trủy thủ mà bỏ kiếm đi."

Tề vương trừng mắt với Điền Sinh, nói với vẻ không vui, „Lẽ nào quả nhân không biết? Quả nhân đã sai người đi tìm thanh bảo kiếm của thượng tướng quân."

Lúc này đến lượt Hạng Thiếu Long ngượng ngùng, có miệng mà khó nói, chả lẽ bảo rằng mình đã đánh cắp Bách Chiến bảo đao rồi bị Tào Thu Đạo đâm một nhát? Đồng thời cũng hiểu Tề vương và đại hoàng tử Điền Sinh có mối quan hệ không tốt, chả trách sao Điền Đan lúc này lại thay đổi thái độ, quay sang Điền Kiện. Song nhìn bộ dạng già nua của Điền Đan cũng chẳng thể sống hơn được Tề Tương vương bao lâu.

Tề Tương vương cao hứng nói, „Từ lúc tiên vương đề ra chính sách Tôn vương nhường Di, đại Tề ta luôn có trí bao trùm thiên hạ, hòa hợp chư hầu. Cho đến khi quý quốc có Thương quân biến pháp, Tề Tần hai nước chúng ta đều trở thành nước lớn, hợp lại thì có lợi, tình thế này quả thật dễ thấy. Lần này trọng phụ đến đây, lại có thượng tướng quân làm khách chúng ta lại tăng thêm ba phần thân thiết, quả thật là điều đáng mừng."

Trong điện mỗi người đều có thần thái khác nhau. Điền Sinh vừa mới bị phụ vương trách cứ cúi đầu im lặng. Điền Kiện thì nhìn về phía Hạng Thiếu Long bằng ánh mắt thân thiết. Lã Bất Vi tuy cười phụ họa nhưng vẻ mặt không thật tự nhiên. Điền Đan vẫn với dáng vẻ cao thâm khó lường.

Lúc này có một cận thần bước lên vương đài quỳ xuống trình cho Tề vương một ống thư, lại còn nói mấy câu.

Tề vương nghe xong lộ vẻ ngạc nhiên, quay sang hướng Hạng Thiếu Long nói, „Tào công nói rằng đã trả lại binh khí cho thượng tướng quân, lại còn có một phong thư nhờ quả nhân trao cho thượng tướng quân."

Điền Đan ngạc nhiên nói, „Đó là thế nào? Thượng tướng quân đã gặp qua Tào công?"

Hạng Thiếu Long cảm thấy không ổn, gật đầu bừa.

Tề vương sai nội thị trao ống thư cho Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long mở ra xem xong mỉm cười nói, „Được Tào công coi trọng, hẹn mặt tướng sau lễ chúc thọ đến Quan Tinh đài ở Tắc Hạ học cung để tỉ thí, mặt tướng vô cùng vinh hạnh."

Điền Đan và Lã Bất Vi đều thoáng qua vẻ mừng rỡ. Tề vương thì giật mình mặt hơi tái.

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, ba ngày sau gã đã đến nước Ngụy, dù cho bọn họ có cười rằng mình sợ Tào Thu Đao gã cũng chẳng thềm để ý.

Lúc này hai người gã không muốn gặp nhất là Lý Mục và Tào Thu Đạo.

Hạng Thiếu Long vừa rời khỏi Hoàn Công đài bị Giải Tử Nguyên chặn lại, kéo qua một bên nói, „Thượng tướng quân gặt tiểu đệ đến khổ, té ra ngài là..." Hạng Thiếu Long nháy mắt cho Giải Tử Nguyên rồi quay sang Điền Đan, Lã Bất Vi thì lễ rằng, „Không dám làm phiền nhị vị nữa, mặt tướng sẽ tự mình quay về."

Điền Đan nói, „Thượng tướng quân cứ tự nhiên."

Nói xong cũng Lã Bất Vi bỏ đi.

Giải Tử Nguyên ngấm kỹ Hạng Thiếu Long, chép miệng, „Hạng huynh quả thật là một bậc kỳ tài, khí thế bất phàm."

Hai người sánh vai bước ra khỏi cung., Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Tin tức của Giải huynh quả thật nhanh chóng."

Giải Tử Nguyên kiêu hãnh nói, „Trong cung nếu có bất cứ động tĩnh gì đừng hòng giấu được tại hạ."

Hạng Thiếu Long cười nói, „VẬY Giải huynh có biết Tào Thu Đạo vừa gửi thư khiêu chiến cho tiểu đệ, hẹn bốn ngày sau sẽ tỷ võ tại Quan Tinh đài ở Tắc Hạ học cung, nhưng lại không cho bất cứ ai xem."

Giải Tử Nguyên biến sắc nói, „Sao lại thế? Huynh lại còn có thể cười được?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm nếu chẳng phải đêm nay gã sẽ bỏ chạy thì không còn cười nổi nữa.

Giờ đây đương nhiên đó là chuyện khác, an ủi y rằng, „Quá lắm chỉ là nhận thua! Chả lẽ y lại giết tại hạ?"

Giải Tử Nguyên ngạc nhiên nói, „Nếu Hạng huynh làm thế, không sợ Doanh Chính trách tội sao?"

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ lại mình là đại diện cho vinh quang của người Tần, bỏ đao nhận thua đương nhiên không thể, nhưng bỏ chạy thì có thể làm được, dù sao vẫn bị Tào Thu Đạo đâm chết. Hạ giọng cười, „Tiểu đệ đã có cách ứng phó, Giải huynh đừng lo lắng."

Giải Tử Nguyên cười khố nói, „Không lo lắng là giả, kiếm đạo của Tào công đã bước đến cảnh giới quỷ thần khó đoán, không biết bao nhiêu kiếm thủ lừng danh một phương đối diện với y đều khuất phục, cả lực chống đỡ

cũng không có Hạng Thiếu Long hiểu rõ điều này lắm, lúc này đã đến chỗ dừng xe, bọn tùy tùng mở cửa ra, hai người bước lên xe.

xe bắt đầu lăn bánh. Hạng Thiếu Long hỏi, „Đi đâu đây?"

Giải Tử Nguyên nói, „Đi gặp Trọng Tôn Long, y muốn tự mình tạ tội với Hạng huynh."

Hạng Thiếu Long trong lòng sinh ra cảm xúc. Quả là thế thái thay đổi, tình người ấm lạnh.

Khi khôi phục lại thân phận Hạng Thiếu Long cả thế giới như đã thay đổi. Giống như bọn người trên dưới trong đoàn ca vũ lập tức coi mình như là thần minh.

Ngược lại khi giả làm Thẩm Lương, cảm giác cũng tự nhiên hơn nhiều.

Giải Tử Nguyên lại nói, „Cha còn Trọng Tôn Long biết được huynh là Hạng Thiếu Long rất vui mừng, cầu xin ta mời Hạng huynh cùng đối phó với Lã Bất Vi, chỉ cần huynh nói vài câu, nhị hoàng tử nói không chừng sẽ thay đổi chủ Hạng Thiếu Long nói, „Giải huynh có thể sắp xếp cho tại hạ gặp nhị hoàng tử vào hôm nay, nhưng không phải vì cha con bọn họ mà vì Giải huynh."

Giải Tử Nguyên cảm động nói, „Hạng huynh quả thật là bằng hữu, nhất định đêm nay sẽ gặp."

Hạng Thiếu Long nhìn ra ngoài cửa sổ, nhà nào cũng đang quét tuyết, mùa đông lạnh lẽo đã đi qua.

Cha con Trọng Tôn Long ra đến tận cửa để đón chào Hạng Thiếu Long. Hạng Thiếu Long giờ đây đã trở thành vị cứu tinh duy nhất của bọn họ.

Đối với người Tề, không có gì quan trọng hơn là giữ quan hệ tốt với nước Tần. Như thế nước Tề mới yên tâm thu phục nước Yên, mở rộng lãnh thổ, để từ đó tiến tới thống nhất thiên hạ.

Điền Đan sở dĩ giành lấy Điền Kiện từ trong tay Trọng Tôn Long bởi vì y có lá bài Lã Bất Vi.

Giả sử như Hạng Thiếu Long, người có ảnh hưởng đối với Doanh Chính nhiều hơn Lã Bất Vi đứng về phía Trọng Tôn Long, Điền Kiện không cần phải quay sang Điền Đan nữa.

Trong tình huống đó Trọng Tôn Long tự nhiên nhiệt tình với Hạng Thiếu Long.

Khi ngồi xuống trong đại sảnh, Trọng Tôn Long định nói mấy lời xin lỗi với Hạng Thiếu Long thì gã đã lên tiếng trước, „Về công về tư, Hạng Thiếu Long này cũng sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ cho Giải huynh và Long gia, cho nên không cần nói những lời khách sáo nữa."

Cha con Trọng Tôn Long cả mừng nhìn nhau.

Giải Tử Nguyên nói, „Hôm nay tiểu đệ lập tức vào cung gặp nhị hoàng tử, sắp xếp buổi tiệc tối nay!"

Trọng Tôn Long nói, „Chúng ta hãy đến Ngọc Lan lâu, ở đó sẽ tự nhiên hơn."

Giải Tử Nguyên mừng rỡ nói, „Đó quả thực là một nơi tốt."

Trọng Tôn Huyền Hoa quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Huyền Hoa sẽ chọn một nhóm kiếm thủ để cho Hạng thượng tướng quân sử dụng, bọn họ rất trung thành. Trong thời gian thượng tướng quân ở Lâm Tri, bọn chúng sẽ nghe lời thượng tướng quân."

Hạng Thiếu Long nói, „Trọng tôn huynh nghĩ thật chu đáo, song phải chăng chuyện này ngày mai mới nên bắt đầu."

Trong lòng nghĩ ngày mai thì ta đã biến khỏi nơi đây.

Trọng Tôn Huyền Hoa cung kính nói, „Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của thượng tướng quân."

Rồi nhú mào nói, „Nghe nói sư tôn đã hạ chiến thư với thượng tướng quân, đây quả thật là điều khiến cho người ta lo lắng. Lát nữa Huyền Hoa sẽ đi gặp sư tôn, xem có thể cầu xin người rút lại không?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu, „Không cần làm thế, chuyện lệnh sư đã quyết định, cả đại vương của các người cũng đành chịu, tiểu đệ cũng muốn xem thử kiếm pháp tuyệt thế của Tào công."

Trọng Tôn Long lo lắng nói, „Tào công lúc bình thường y rất dễ gần, nhưng đến khi kiếm rút ra khỏi vỏ thì không lưu tình, giả sử thượng tướng quân có bị tổn hại, thì thật là..."

Giả sử như gã chưa từng nếm qua sự lợi hại của Tào Thu Đạo, có người cho rằng gã sẽ thua, mà nói ra những lời như Trọng Tôn Long, thì gã sẽ rất tức giận. Giờ đây đương nhiên không phải vậy, cười rằng, „Tại hạ đã có cách tự bảo vệ.

Long gia không cần phải lo lắng."

Trọng Tôn Huyền Hoa nói, „Hay là để Huyền Hoa và sư muội cùng đi gặp sư tôn, sư tôn yêu thương nhất là sumuội, nói không chừng sẽ phá lệ."

Hạng Thiếu Long trong lòng đã có tính toán khác, mỉm cười rằng, „Quả thật không cần các người phải lo lắng. Trọng tôn huynh bản thân là kiếm thủ, chắc cũng hiểu tâm ý của kiếm thủ!"

Trọng Tôn Huyền Hoa tiu ngưu gật đầu, nói, „Thượng tướng quân thật ghê gớm, đối với chuyện tử võ, sư tôn chẳng màng tới, chỉ có thượng tướng quân mới khiến ngài động tâm, xem ra tất cả là vì thanh bảo đao của thượng tướng quân.

Trọng Tôn Long nói, „Hạng huynh đã quá nổi tiếng, ta thấy Huyền Hoa con nên cảnh cáo bọn Ma Thừa Giáp và Mân Đình Chương."

Trọng Tôn Huyền Hoa hai mắt sắc lạnh, lạnh lùng hừ nói, „Nếu bọn chúng dám khiêu chiến với thượng tướng quân, trước tiên phải qua cửa ải của Trọng Tôn Huyền Hoa này."

Hạng Thiệu Long trong lòng nghĩ bụng đêm nay sẽ bỏ đi, thuận miệng nói, „Để tại hạ thử đao cũng tốt, Trọng Tôn huynh đã có lòng."

Trọng Tôn Huyền Hoa lộ vẻ ngưỡng mộ, kính cẩn mà nói rằng, „Chả trách nào thượng tướng quân có thể oai trấn Hàm Dương, chỉ nhìn thấy khí phách của thượng tướng quân, thì đã biết đao pháp của ngài đã đạt đến cảnh giới cao thâm, Huyền Hoa cam chịu hạ phong. Có cơ hội mong thượng tướng quân chỉ điểm cho Huyền Hoa vài chiêu."

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Phải chăng Trọng Tôn huynh định cầu xin sư tôn tha cho ta."

Trọng Tôn Huyền Hoa bị y nhìn thấy tâm sự, đỏ mặt lúng túng nói, „Thượng tướng quân đã nói đùa, Huyền Hoa quả thật chỉ muốn thành tâm cầu cứu."

"Trọng Tôn Long nhân cơ hội này, tỏ rõ lòng dạ của thượng tướng quân, bốn nhân không dám có mưu đồ không tốt với Phụng Phi tiểu thư nữa. Nếu lời này sai, Trọng Tôn Long sẽ thân phò ngoài nội, mong thượng tướng quân giúp bốn nhân truyền đạt lại lời này, đồng thời xin tạ lỗi cùng đại tiểu thư."

Hạng Thiếu Long nảy ra một ý, nói, „Tiểu đệ có lẽ sẽ rời khỏi Lâm Tri trước tiểu thư một bước, làm phiền Long gia chiếu cố đại tiểu thư cho tiểu đệ."

Trọng Tôn Long vỗ ngực nói, „Chuyện này hãy cứ giao cho Trọng Tôn Long, mong thượng tướng yên lòng."

Kẻ hái hoa thành người bảo vệ cho hoa, có thể thấy chuyện đời thường bất ngờ.

Giải Từ Nguyên nói, „Hay là Hạng huynh hãy tìm cơ về nước Tần trước khi tử võ với Tào công, vậy chẳng phải chuyện gì cũng có thể giải quyết được hay sao?"

Trọng Tôn Huyền Hoa cũng tán thành, đề nghị rằng, „Hay là cứ bảo quý nhạc phụ lâm trọng bệnh, vậy thì ai có thể trách được tướng quân thất hẹn nữa."

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng đồng ý, vui mừng nói, „Qua đêm nay, xem đàm đạo với nhị hoàng tử thế nào rồi hãy nói."

Mọi người thấy gã không từ chối, nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm.

Hạng Thiếu Long đứng dậy cáo từ, Trọng Tôn Long đưa gã đến tận cửa, sau đó Trọng Tôn Huyền Hoa và Giải Từ Nguyên cùng gã quay về Thính Tùng viện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 264: Phải Trái Đầu Khó

K

hi Hạng Thiếu Long quay về Thính Tùng viện, Phí Thuần chạy đến nói, „Báo cáo Hạng gia, hai người Trương Tuyền và Côn Sơn đã đi."

Hạng Thiếu Long đã quên hai kẻ này, nghe thế thì ngạc nhiên, nói, „Có mang theo hành trang không?"

Phí Thuần cung kính trả lời, „Chất đầy hai cỗ xe la, đại tiểu thư cũng biết chuyện này."

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ chuyện này đã giải quyết xong, định quay về phòng thì Phí Thuần lúng túng nói, „Hạng gia, sau khi đoàn ca vũ giải tán, các huynh đệ có thể theo Hạng gia không?"

Hạng Thiếu Long vỗ vai y nói, „Đoàn ca vũ không giải tán, các người cứ tận tâm tận lực phò trợ cho nhị tiểu thư, châu du các nước, như thế còn hơn ở một chỗ."

Nói xong thì bước đi.

Phí Thuần đuổi theo sau lưng nói, „Đại tiểu thư, nhị tiểu thư đều mời Hạng gia đi gặp họ, lại còn có Tân Nguyệt tiểu thư, suýt tý nữa thì quên. Đàm tiên sinh đã đến, đang đợi Hạng gia ở Đông Sương, chắc là có chuyện rất gấp."

Hạng Thiếu Long đương nhiên đi gặp Tiêu Nguyệt Đàm trước. Tiêu Nguyệt Đàm đứng trước cửa sổ, chống tay đứng nhìn cảnh ở ngoài, đến khi Hạng Thiếu Long tới sau lưng, mới bình tĩnh nói, „Thiếu Long! Ta có một tin xấu."

Hạng Thiếu Long giật mình, hỏi, „Tin xấu gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Hôm nay ta cải trang đi theo sau Hàn Sấm, tên quen ớn phụ nghĩa ấy đã lén lút gặp Quách Khai, thương lượng cả canh giờ mới quay về."

Hạng Thiệu Long dâng lên trong lòng cảm giác chua chát, ta không phụ người, mà người lại phụ ta, còn lời gì để nói nữa.

Kẻ này càng lúc càng cao minh, cả Long Dương tướng quân cũng bị lừa gạt. Chỉ đành nói, „Chẳng có gì để nói nữa.

Đêm nay tiểu đệ sẽ đi, Long Dương tướng quân đã sắp xếp mọi thứ."

Tiêu Nguyệt Đàm quay lại, đưa tay nắm lấy hai bên vai gã, nghiêm mặt nói, „Làm sao đi được? Cả hai đường thủy và bộ đều có tuyết, Long Dương quân và Hàn Sấm là cá mè một lứa, đều muốn lấy mạng của lão đệ."

Rồi lại nói, „Sở dĩ ta nghi ngờ trong lòng, bởi vì Long Dương quân đến gặp Hàn Sấm, hai người nói một hồi, Hàn Sấm lại đi tìm Quách Khai."

Hạng Thiệu Long biến sắc nói, „Cái gì?"

Tiêu Nguyệt Đàm than rằng, „Thiệu Long quả là quá tin tưởng bạn bè. Nhưng những chuyện này có liên quan đến lợi ích nước nhà và vinh nhục của gia tộc, tất cả những giao tình đều phải gạt qua một bên. Đối với người tam Tấn mà nói, ba chữ Hạng Thiệu Long đã trở thành bùa lấy mạng của họ, chỉ cần trừ khử được lão đệ, bọn họ mới có thể yên tâm."

Hạng Thiệu Long nghe mà nổi da gà, nếu không thể bỏ đi, gã há chẳng phải đối mặt với Tào Thu Đạo và nhiều chuyện phiền toái hay sao. Quyết định rằng, „Vậy tiểu đệ đi một mình cho xong."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Vết thương trên tay của đệ vẫn chưa hết, đi như thế thật nguy hiểm."

Ngừng một lát tiếp tục nói, „Nghe nói Tào Thu Đạo đã hạ chiến thư với đệ, đệ chả lẽ không đánh mà chạy ư?"

Hạng Thiếu Long cười khỗ nói, „Đệ còn cách nào nữa? Tin tức của lão huynh thật nhanh nhạy."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Không phải là tin tức của ta nhanh, mà là có người cố ý tung tin này ta để cho cả thành đều biết, khiến cho đệ khó mà tránh được cuộc chiến. Nhưng đệ có nghĩ rằng nếu bỏ chạy như thế, sẽ có tổn hại rất lớn đến đệ, Lã Bất Vi sẽ xé to chuyện này ra để làm giảm ảnh hưởng của đệ trong lòng quân Tần."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Rõ biết là đi chịu chết mà vẫn phải đánh ư?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Nếu dựa vào tâm thái lúc này của đệ thì chắc chắn sẽ thua, nhưng chỉ cần thấy y hạ chiến thư như thế, đủ biết y cho rằng đệ là đối thủ tốt."

Hạng Thiếu Long cười khỗ nói, „Cũng có thể Hàn Kiệt phụng lệnh của Lã Bất Vi, mời y ra mặt đối phó với tiểu đệ."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Đó là vì đệ không hiểu Tào Thu Đạo, không ai có thể ảnh hưởng đến y. Kẻ này cả đời thích kiếm, thời còn trẻ tuổi, đã từng đi khắp các nước, tìm người tỷ thí. Nghe nói từ năm hai mươi lăm tuổi trở đi, chưa bao giờ nếm phải mùi vị thất bại, cho nên mới được gọi là kiếm thánh."

Hạng Thiếu Long lạc giọng kêu lên, „Vậy mà lão ca còn bảo tiểu đệ tiếp nhận sự khiêu chiến của y?"

Tiêu Nguyệt Đàm nghiêm mặt nói, „Đó chỉ là lấy việc luận việc, người Tần coi trọng võ công và vinh dự của kiếm thủ, nếu thua thì chẳng còn lời gì

nói, nhưng nếu không đánh mà chạy thì sẽ tổn hại đến uy vọng của đệ. Nếu đệ có thể dùng lời nói buộc y chỉ đánh mười chiêu, nói không chừng có thể thu hoạch trọn vẹn, mọi người đều có thể vui vẻ xuống thang."

"Hay là tiểu đệ chính thức đề nghị với Tề vương chuyện này, „ Hạng Thiệu Long đã động lòng, gật đầu.

Tiêu Nguyệt Đàm trầm ngâm một lúc rồi nói, „Hay là cứ trực tiếp viết thư cho Tào Thu Đạo, lão già này lần trước không bắt được đệ, trong lòng sinh ra bực bội, nên chắc chắn sẽ đồng ý. Giả sử không ai biết chuyện này, mà đệ lại có thể chịu đựng quá mười chiêu, vậy thì mọi người sẽ cho rằng cả hai bên đều hòa, đối với thanh danh của đệ không hề có tổn hại."

Hạng Thiệu Long thần nghĩ Tào Thu Đạo có lẽ đã biết được đường đi nước bước của Bách Chiến đao pháp, cho nên sẽ không lúng túng như lần trước, tiu nghĩu nói, „Mười chiêu này có lẽ khó mà chịu đựng nổi. Dù về tốc độ, hay lực đạo đệ đều kém y."

Tiêu Nguyệt Đàm lắc vai gãi, nghiêm mặt nói, „Hạng Thiệu Long! Đệ hãy nhìn ta đây, giờ đây là khoảnh khắc sinh tử của đệ, nếu đệ vẫn cho rằng mình thua, thì mãi mãi sẽ không trở về Hàm Dương để gặp lại thê nhi. Chỉ cần ba ngày sau, đệ còn mạng bước xuống Quan Tinh đài của Tắc hạ học cung, thì đêm ấy đệ sẽ lập tức rời khỏi Lâm Tri, về nước Tần để toàn lực đối phó với Lã Bất Vi. Nếu không những cố gắng trước đây của đệ sẽ trôi theo dòng nước."

Hạng Thiệu Long toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tỉnh ngộ ra, mắt sáng lấp lánh, nhìn Tiêu Nguyệt Đàm trầm giọng nói, „Đệ đã hiểu, Hạng Thiệu Long sẽ không phụ lòng mong mỏi của Tiêu huynh, Hạng Thiệu Long này nhất định phải sống để quay về Hàm Dương."

Tiêu Nguyệt Đàm cầm lấy tay gãi, nói, „Ta sẽ viết thư ngay, rồi đệ hãy cầm thư đến trao tận tay Tào Thu Đạo, xem thử y có cái hào tình ấy không."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 265: Bách Chiến Dao Ra Oai

K

hi tới Ngọc Lan lâu, cha con Trọng Tôn Long đã cung kính chờ đợi, dáng vẻ rất ân cần, khác một trời một vực so với trước kia.

Bước vào trong chiếu, Lan Cung Viên nhìn thấy Hạng Thiệu Long, thì bước tới, ngồi xuống bên cạnh gã, ghé vào tai gã, hạ giọng nói, „Lần trước rõ ràng đã đâm trúng ngài, tại sao không hề gì?"

Hạng Thiệu Long thầm kêu lợi hại, chỉ một câu hỏi bình thường, nhưng đã dễ dàng chuyển thù hận giữa hai người trở thành trò đùa giữa nam và nữ, mỉm cười rằng, „Viên tiểu thư có gì lại nghe theo lệnh của Điền Đan? Phải chăng là vì mối quan hệ với Tề Vũ?"

Lan Cung Viên bình thản nói, „Viên Viên vốn là người Tề, cho nên phải tận tâm tận lực cho đại Tề. Song nô gia cũng rất ngưỡng mộ thượng tướng quân, chắc cũng phải chịu phạt một chén?"

Lan Cung Viên hôn phớt lên má Hạng Thiệu Long rồi nháy mắt với Giải Từ Nguyên, cười tươi như hoa nói, „Thay lòng đổi dạ là người khác, kẻ đáng phạt phải là Giải đại nhân chứ không phải thiếp thân."

Giải Từ Nguyên nâng chén cười, „Đáng phạt, đáng phạt! Nhưng Viên Viên cũng đáng phạt, mà phải dùng lời hát để thay rượu."

Hạng Thiệu Long trong lòng buồn cười. Giải Từ Nguyên khi bước vào thanh lâu, lập tức đầy hứng thú, cứ như trở thành một người khác. Song chỉ cần thấy y không hề lưu luyến với một mỹ nhân siêu cấp như Lan Cung Viên, thì cũng đủ biết y chỉ là làm trò, không phải là hạng thích chìm đắm trong tử sắc.

Còn Hạng Thiếu Long, Lan Cung Viên không hề làm gã động lòng, nguyên nhân có lẽ bởi vì gã vẫn còn nhớ đến thủ đoạn của nàng. Nói cho cùng, đa số những người cùng đoàn với nàng đều đã vì mình mất mạng ở Hàm Dương, cho nên bảo nàng không hận mình là điều kỳ lạ.

Phụng Phi cũng có sức hấp dẫn với gã, nhưng vì đã nhiều lần lừa gạt gã, thậm chí hạ độc giết gã, nên lòng gã đối với nàng giờ đây đã nhạt.

Ngược lại, Thạch Tổ Phương có phong cách đặc biệt, là một mỹ nữ khó gần, khiến cho gã có hứng thú muốn tìm hiểu nàng.

Trong tiếng cười vui vẻ, mọi người nâng chén đối ẩm.

Trọng Tôn Long ngạc nhiên nói, „Nhị hoàng tử sao lại đến trễ thế?"

Đương nhiên không ai có thể trả lời được, Giải Từ Nguyên đề nghị, „Hay là sai người đi thúc giục thử xem sao!"

Trọng Tôn Huyền Hoa lập tức sai người làm việc này, sau đó nói với Hạng Thiếu Long, „Nghe Giải đại nhân nói, Nhu sư muội ngày mai sẽ tìm thượng tướng quân tì kiếm, nếu thượng tướng quân không ngại, Huyền Hoa không biết có thể đến xem uy phong của thượng tướng quân?"

Hạng Thiếu Long thầm trách Giải Từ Nguyên lắm chuyện, từ chối cũng không được, chỉ đành nói, „Chỉ mấy trò vật vãnh, e rằng làm bẩn mắt Huyền Hoa huynh mà thôi."

Trọng Tôn Long cười khà khà nói, „Thượng tướng quân quá khiêm nhường!"

Hạng Thiếu Long trong lòng hiểu rõ, Trọng Tôn Huyền Hoa làm thế là muốn thăm dò mình, xem thử có thể giữ được mạng dưới kiếm của Tắc Hạ kiếm thánh hay không, nếu như mình không đủ sức, bọn họ sẽ nghĩ cách

khác, để tránh khi mạng mình đã Ô hô, thì những tính toán của họ cũng trôi về đông.

Lan Cung Viên ghé sát tai gã nói, „Thượng tướng quân có gặp Tào công chúa chưa?"

Hạng Thiệu Long đương nhiên không thể nói với nàng sự thật, lắc đầu, khi định lên tiếng, ba người bước vào, ngạc nhiên khi thấy đó là Tề Vũ, hai người kia tuổi tác ngang bằng nhau, ăn mặc theo kiểu võ sĩ và văn sĩ.

võ sĩ ấy bề ngoài cao lớn, vai rộng cổ to, mặt lớn, mắt sáng, mũi sư tử, trông rất xấu xí, nhưng lại rất có khí khái mạnh bạo của một nam nhân.

Còn kẻ ăn mặc theo kiểu nam tử kia thì cao ốm trông rất thông minh, dáng vẻ giống Điền Đan, khiến Hạng Thiệu Long đoán được y là con trai của Điền Đan, Điền Bang, không khỏi kinh ngạc.

Đây có lẽ là nơi y không nên đến.

Bọn Trọng Tôn Long đều sững người ra, không biết phải ứng phó thế nào.

Các nô tỳ đều quỳ xuống.

Điền Bang lập tức cung tay thi lễ, cười với Hạng Thiệu Long rằng, „Điền Bang nghe tin thượng tướng quân đến đây, cho nên muốn đến xem mặt, hy vọng thượng tướng quân đừng trách bọn chúng tôi đường đột."

Hạng Thiệu Long đứng dậy trả lễ, ánh mắt dừng lại trên mặt Tề Vũ, trong mắt kẻ này lướt qua tia thù hận, nhếch mép cười lạnh lùng, „Hạng huynh vẫn khỏe chứ, nghe nói Nhã phu nhân đã chết tại Hàm Dương, chuyện này khiến cho ta thật tiếc nuối."

Hạng Thiệu Long biết y cố ý nhắc đến Nhã phu nhân là để gợi lại chuyện y đã từng cướp nàng trong tay của gã, trong lòng vẫn không nén được giận

thót một cái, cổ gượng cười rồi không trả lời.

Thái độ của tên võ sĩ ấy cũng thật kiêu ngạo, ôm quyền nói, „Tại hạ Ma Thừa Giáp, trước nay rất ngưỡng mộ kiếm pháp của thượng tướng quân, không biết trước khi tỷ thí với Tào công, thượng tướng quân có cho tại hạ lãnh giáo tuyệt nghệ hay không?"

Cha con Trọng Tôn Long và Giải Từ Nguyên đều đồng thời biến sắc, Ma Thừa Giáp công khai khiêu chiến Hạng Thiếu Long như vậy, không những không nể mặt bọn họ, mà còn tỏ ra rằng Hạng Thiếu Long sẽ mất mạng trong tay Tào Thu Đạo, cho nên giờ đây phải tranh thủ cơ hội, chỉ hận là trong trường hợp này, bọn họ khó mà chen vào được.

Trọng Tôn Huyền Hoa bản thân cũng không phải thiện nam tín nữ, thầm nghĩ chỉ cần Hạng Thiếu Long khéo léo tù chối, y sẽ lập tức hẹn chiến với Ma Thừa Giáp, rồi sau đó lấy mạng của kẻ này.

Còn Trọng Tôn Long thì nghĩ bụng dù cho có Điền Đan che chở, cũng sẽ sai người đập gãy chân y.

Trong phòng nhất thời không khí trở nên căng thẳng.

Hạng Thiếu Long bình thản cười, „Ma huynh đã có hứng thú như thế, Hạng mỗ cũng đành phải chiều theo, nhưng giờ đây quả không phải là lúc, hay là..."

Tề Vũ cắt lời gã, nói, „Nếu Hạng huynh đang chờ nhị hoàng tử, vậy thì đừng phí công nữa! Trọng phụ và Hàn đại nhân vừa gặp nhị hoàng tử, e rằng nhị hoàng tử không rảnh đến đây."

Bọn Trọng Tôn Long đều biến sắc, đó chẳng phải cho thấy rằng Điền Kiện đã quay sang Điền Đan và Lã Bất Vi sao?

Chỉ có Hạng Thiếu Long mới nghĩ thấu đáo hơn, hiểu Điền Kien lo lắng gã sẽ mất mạng dưới tay Tào Thu Đạo, cho nên giờ đây chỉ giữ thái độ quan sát, tránh không đến dự tiệc.

Ma Thừa Giáp cười ha ha nói, „Đã là chuyện như thế, vậy thì mời thượng tướng quân lập tức rút kiếm, để Ma Thừa Giáp này được lãnh giáo cao chiêu."

Vì Hạng Thiếu Long bị bọn Hàn Sấm, Long Dương quân bán đứng, cho nên rất bức bối trong lòng, lại thấy bọn Điền Kien cứ gió chiều nào thì xoay theo chiều ấy, giờ đây bị tên Ma Thừa Giáp không biết trời cao đất dày đến khiêu chiến, lửa giận bốc lên, cởi phăng áo ngoài ra, quát rằng, „Hay lắm, chúng ta hãy động thủ đi thôi!“ Mọi người không ngờ gã hùng hổ như thế, quả thật đã ra tay, đều cảm thấy bất ngờ.

Hạng Thiếu Long lúc này tay cầm chuôi thanh Bách Chiến bảo đao, sải bước ra ngoài sân, tạo nên một khí thế hơn người.

Điền Bang và Tề Vũ hơi lúng túng, vội vàng lui ra phía sau, càng tăng thêm uy thế như mãnh long xuất động của gã.

Ma Thừa Giáp cũng không ngờ gã lập tức động thủ như thế, lúc này đã cảm thấy được uy thế của Hạng Thiếu Long.

Nhưng đã đến nước này cũng không thể bảo đối phương ngừng lại, tiếp theo lạnh lùng hừ một tiếng, lui ra phía sau, rồi thủ thế.

Hạng Thiếu Long đã có kinh nghiệm phong phú, biết rằng vừa rồi mình đã tạo ra khí thế đè bẹp y, nào để cho Ma Thừa Giáp có cơ hội suy nghĩ, thấy y lùi bước ra sau, thì ngửa mặt cười lớn, keng một tiếng, rút thanh Bách Chiến bảo đao, xông thẳng tới đối phương.

Đao vừa rút ra khỏi vỏ, khí lạnh lập tức tỏa ra trong đường, khiến cho ai nấy đều run sợ.

Ma Thừa Giáp lúc này mới nhớ lại đối phương không dùng trường kiếm như y, trong lòng càng thêm run sợ, lại lui thêm hai bước nữa để coi rõ binh khí của đối phương.

Hạng Thiệu Long nào bỏ qua cơ hội, tiếp tục dẫn bước về phía trước, thanh Bách Chiến bảo đao giơ lên trên đầu, tay trái đồng thời nắm lấy chuôi đao, quát lớn, „Rút kiếm!”

Ma Thừa Giáp lập tức cảm thấy như thiên quân vạn mã xông về phía mình, vội vàng rút kiếm ra.

Hạng Thiệu Long tiến từng bước vững Chải về phía trước, đao đã giơ lên đến điểm cao nhất, hóa thành một luồng ánh sáng lạnh, như điện chớp, chém xuống đầu Ma Thừa Giáp.

Nếu như Ma Thừa Giáp thông minh, thì lúc này chỉ có một cách, chính là tiếp tục lui về phía sau nữa, thậm chí chạy ra ngoài cửa, đến chỗ rộng rãi mới tiếp chiêu, như thế có thể tránh được nhát đao kinh thiên động địa này.

Nhưng y lại là kẻ khiêu chiến, vừa rồi lại nói rất hăng, lúc này trước mắt mọi người, nào bỏ chạy khi người ta vừa mới xử ra một đao, nghiêng chặt răng, giơ kiếm lên đỡ.

Hạng Thiệu Long thấy đối phương lúng túng giơ kiếm lên đỡ, mà lại chỉ dùng một tay, trong lòng cười thầm, toàn lực chém xuống.

Keng một tiếng, thanh trường kiếm của Ma Thừa Giáp gãy làm đôi, mọi người kêu lên kinh hãi, Hạng Thiệu Long đã lùi ra, đút đao vào vỏ.

Sắc mặt của Ma Thừa Giáp còn khó coi hơn cả người chết, tay cầm thanh kiếm đã gãy, đứng sững tại chỗ, ở nơi tâm mi bị rạch một đường, máu tươi nhỏ xuống, trông đáng sợ vô cùng.

Mọi người đều biết Hạng Thiếu Long đã nường tay, càn kinh hãi trước đao pháp và sự chính xác của gã.

Ai đoán được chỉ có một đao mà khiến cho Ma Thừa Giáp, kẻ trước nay danh lừng Lâm Tri phải bại trận? E rằng cả Tào Thu Đạo cũng khó mà làm được.

Hạng Thiếu Long thì thầm kêu may mắn, nếu mình dùng thanh Huyết Lăng, e rằng phải phí rất nhiều sức mới có thể thu thập được kẻ này.

Nhất thời tất cả đều im lặng.

Ma Thừa Giáp đột nhiên gầm lên một tiếng, ném thanh kiếm đã gãy, hồ thẹn phóng ra ngoài.

Trọng Tôn Huyền Hoa đứng dậy, nâng chén khen rằng, „Chả trách nào thượng tướng quân có thể tiếng trùm Hàm Dương, cả tôn sư cũng phải động lòng tử thí với ngài, đao pháp như vậy, quả thật hiếm thấy ở trên đời."

Điền Bang và Tề Vũ thì mặt vẫn tái nhợt, nhìn Hạng Thiếu Long bằng cặp mắt khó ngờ, miệng thì cứng đờ, ở lại thì không được, mà rút lui cũng chẳng xong, lúng túng vô cùng.

Hạng Thiếu Long nhìn mọi người, thấy ai nấy đều sững sờ, biết mình đã lập được oai, mỉm cười rằng, „Nhi hoàng tử đã không đến, chúng ta chỉ bằng hãy về ngủ sớm cho xong!“ Vừa bước vào cửa, thì được Phụng Phi mời đến.

Trong căn tiểu sảnh, nàng mỹ nữ ấy đang ngồi lặng lẽ trước cây đàn, thấy gã đến thì mới hoàn hồn, kéo gã ngồi xuống một góc, nói, „Hàn Kiệt vừa mới tìm đến thiếp, nói toàn lời tốt, nhưng thiếp giờ đã chán ngán, nên cũng chẳng muốn nghe, thật là kỳ lạ, trước đây khi nghĩ đến y, lòng đã thấy ngọt ngào, giờ cảm thấy y chỉ có vẻ anh tuấn của bề ngoài, không biết tại sao tình cảm của thiếp đối với y lại thay đổi đến thế?"

Hạng Thiếu Long thầm lo lắng, chỉ mong Phụng Phi đừng chuyển tình cảm lên mình, thăm dò rằng, „Sau này đại tiểu thư tính toán thế nào?"

Phụng Phi buồn bã, nhưng ngữ khí lại bình tĩnh một cách bất ngờ, dịu dàng nói, „Giờ đây thiếp chỉ muốn lặng lẽ sống những ngày bình yên, thượng tướng quân có thể sắp xếp cho thiếp được không?"

Hạng Thiếu Long thở phào như trút được gánh nặng, nói, „Chỉ cần ứng phó được Tào Thu Đạo, ta sẽ lập tức đưa nàng về Hàm Dương, ở đó có ta bảo vệ, còn gì lo lắng nữa."

Phụng Phi ngạc nhiên nói, „Thiếp biết đạo pháp của ngài cao minh, nhưng trong lòng người Tề, Tào Thu Đạo đã là thần thánh chứ không phải người phạm, tại sao ngài lại chắc chắn đến thế. Tào Thu Đạo trước nay không hề lưu tình, nếu ngài có gì ba dài hai ngắn, người ta làm sao... làm sao... Phụng Phi cũng không muốn sống nữa."

Hạng Thiếu Long thì không hiểu nhằm ý nàng, hiểu nàng không muốn sống nữa là ý muốn nói đã mất đi chỗ dựa thì tự tận cho xong.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không nói ra kế hoạch chỉ hện đánh trong mười chiêu của mình, mím, „Tào Thu Đạo chỉ là người phạm, chẳng qua kiếm pháp lợi hại hơn kẻ khác mà thôi! Ta cũng không phải là hạng hữu dũng vô mưu, nếu không thể nắm chắc được có thể giữ được mạng, đêm nay đã cùng nàng chuồn khỏi đây."

Phụng Phi nói với vẻ nửa tin nửa ngờ, „Có lẽ người Tề cũng chỉ thói phồng quá đáng, nhưng Tào Thu Đạo trước nay đã ngang dọc sáu nước phía đông, chắc đó cũng là sự thật."

Rồi ánh mắt dừng lại ở chỗ thanh Bách Chiến bảo đao, thở thê rằng, „Hàn Kiệt sợ người ta chuyển tình sang ngài, nên nói toàn những lời xấu về ngài, khiến cho trong lòng của thiếp càng thêm khinh bỉ y."

Hạng Thiếu Long đã sớm đoán được Hàn Kiệt sẽ làm thế, nói rằng, „Ai có thể khiến người trong thiên hạ đều ưa thích? Hình như đại tiểu thư cũng có hứng thú với đao của tại hạ."

Phụng Phi nũng nịu, „Kẻ có hứng thú với đao của ngài chỉ có Tào Thu Đạo và các kiếm thủ nước Tề, thiếp chỉ có hứng thú với con người của ngài. Chém giết lẫn nhau có gì là lạ thú? Chỉ có nam nhân của các ngài là không mệt mỏi, khiến liên lụy đến bọn nữ lưu yếu ớt chúng tôi. Hàn Kiệt trước khi đi còn bảo rằng ngài sẽ không có mạng đi gặp Tào Thu Đạo, song Phụng Phi không hề lo lắng."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Nàng có nghe nói đến Ma Thừa Giáp không?"

Phụng Phi nói với vẻ phớt tỉnh, „Không những là nghe nói đến, mà còn đã gặp y trong phủ tướng quốc của Điền Đan, ngoài Trọng Tôn Huyền Hoa và Đản Sở, luận về kiếm thuật có thể tính đến y và Mân Đình Chương."

Rồi lại nhú mày nói, „Cớ gì lại nhắc đến y? Kẻ này thật đáng ghét, thái độ kiêu ngạo, trước nay không hề coi ai ra gì, lại còn tưởng rằng mình được nữ nhân yêu thích, thấy y là thiếp chỉ thấy buồn nôn."

Hạng Thiếu Long cười, „Té ra nàng chán ghét y đến vậy sao? Song e rằng trong khoảng thời gian gần đây, nàng sẽ không gặp được y, y đã bị ta để lại một dấu vết mãi mãi không xóa được trên mặt bằng một đao."

Phụng Phi ngạc nhiên kêu lên, „Chỉ một đao?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Tại hạ đã hơi khoa trương, còn phải đi vài bước nữa."

Phụng Phi ngả vào lòng gã, giận dỗi mà rằng, „Người ta hận cái dáng vẻ dương dương đắc ý của ngài, ngài lại không hề động lòng với người ta."

Hạng Thiếu Long thần nhiên nói, „Ta động lòng chết đi được, ai mà không động lòng với nàng? Chỉ là trách nhiệm tình cảm quá nặng, trong nhà đã có ba vị hiền thê, quả thật không dám đem lòng yêu thương người khác nữa."

Phụng Phi buồn bã nói, „Thiếp thân đã hiểu từ lâu, Nhã phu nhân và Thiên công chúa phải chăng đã tạo thành đả kích rất lớn cho ngài?"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi, „Sao nàng biết được?"

Phụng Phi nói, „Đương nhiên có người cho thiếp hay!"

Hạng Thiếu Long trong đầu hiện lên bóng dáng của Thanh Tú phu nhân, chả lẽ nàng đã cho Phụng Phi biết chuyện này? Nếu như thế chắc là nàng mỹ nữ này đã động lòng thật sự với mình?

Phụng Phi đưa tay âu yếm khuôn mặt gã nói, „Thượng tướng quân đã mệt, hay là đêm nay hãy ở lại chỗ Phụng Phi?"

Hạng Thiếu Long chưa trả lời thì phía dưới có bước chân vang lên, hai người vội buông nhau ra.

Tiểu Bình Nhi từ dưới vọng lên nói, „Long Dương quân cầu kiến thượng tướng quân!"

Hạng Thiếu Long chợt lại nhớ đêm nay có hẹn với Long Dương quân, lòng thầm nghĩ xem thử người bạn cũ này có thể tìm cớ gì để hủy bỏ kế hoạch chạy trốn tối nay!

Phụng Phi trả lời thay cho gã rồi mới dịu dàng nói, „Dù khuya đến mức nào cũng phải nhớ quay về nơi này. Điều Phụng Phi cần không phải là danh phận gì cả, chỉ mong được mỗi duyên một đêm mà thôi!"

Chương 266: Có Lại Lòng Tin

H

ạng Thiếu Long chui vào thùng xe, xe ngựa lăn bánh.

Long Dương quân hôn hờ nói, „Nô gia lấy cớ rằng đêm nay muốn dạo cảnh ở Tri Thủy cho nên lấy thẻ thông hành ra khỏi thành, chỉ cần ngồi thuyền lớn, giương buồm rồi đi lên phía tây, thì không ai có thể làm gì được chúng ta!"

Hạng Thiếu Long cảm thấy ngạc nhiên lắm nhúu mày nói, „Nghe nói nước sông này đã bị đóng băng, vậy làm sao dùng thuyền?"

Long Dương quân nói, „Nô gia đã sớm sai người điều tra, đường bộ tuy là người ngựa khó đi, nhưng đường sông ngày mai sẽ giải đông, lại có thuyền đến Lâm Trì, Thiếu Long hãy yên tâm!"

Hạng Thiếu Long nghe nói mà chẳng hiểu sao cả, lẽ nào Tiêu Nguyệt Đàm lại nói dối? Theo lý mà nói, nếu Long Dương quân cấu kết với Hàn Sấm để hãm hại mình, khi được tin Tào Thu Đạo khiêu chiến với mình, theo lý phải bỏ tất cả những âm mưu quỷ kế trước tiên coi mình có thể giữ được mạng trong tay của họ Tào hay không rồi mới tính toán nữa. Nhưng giờ đây thấy bộ dạng vô tình của Long Dương quân, hình như quả thật muốn dẫn mình chạy khỏi Lâm Trì, sự việc lần này không thể giả vờ được, rốt cuộc là câu chuyện gì?

Đối với bạn bè gã trước nay luôn thẳng tính, nên không được nói, „Quân thượng không sợ Hàn Sấm uy hiếp sao?"

Long Dương quân giật mình rồi mặt trắng bệch, lạc giọng kêu lên, „Thiếu Long làm sao biết được truyện này?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Vây là quả thật đã xảy ra chuyện này?"

Long Dương quân lặng lẽ một lát, rồi chép miệng, „Sấm hầu cũng là bất đắc dĩ, bởi vì thủ hạ của người đã tiết lộ bí mật cho Quách Khai. Song giờ đây Thiếu Long đã công khai thân phận khiến cho Quách Khai nhất thời lúng túng tiến thoái khó phân."

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ thần thái của Long Dương quân rồi mới ngạc nhiên nói, „Chuyện đêm nay chúng ta bỏ chạy, Hàn Sấm có biết không?"

Long Dương quân trả lời, „Đương nhiên không để cho y biết. Nô gia đã hạ quyết tâm làm thế nào cũng không để Thiếu Long chết trong tay Tào Thu Đạo."

Hạng Thiếu Long nén không được ôm vai y than rằng, „Biết quân thượng không bán đứng ta, tiểu đệ trong lòng vui mừng, quả thực khó nói ra bằng lời được nhưng ta cũng không muốn liên lụy đến quân thượng, hãy quay xe về."

Long Dương quân giật mình, „Thiếu Long đừng ỷ vào sức mạnh, theo nô gia biết, bọn Hàn Sấm đã từng bí mật gặp Tào Thu Đạo, khuyên y phải trừ khử Thiếu Long, nếu không nước Tề mãi mãi khó có ngày yên được. Cho nên đừng tưởng Tào Thu Đạo nhất định sẽ nương tay!"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Nghe nói Tào Thu Đạo ngay cả Tề vương cũng không lay chuyển được y, Hàn Sấm là cái thứ gì?"

Long Dương quân ngạc nhiên một chốc rồi cảm động nói, „Nô gia biết Thiếu Long nghĩ cho mình nhưng nô gia có thủ đoạn để ứng phó với Hàn Sấm. Nói cho cùng y có nhiều chuyện vẫn phải nhờ vả nô gia, không dám làm bừa!"

Rồi lại thở dài nói, „Nô gia không phải là nói giùm cho y, sự thật y cũng gặp khó khăn, y đối với Thiếu Long cũng là chân tình!“ Hạng Thiếu Long

lúc này hoàn toàn bỏ đi ý định chạy trốn cả quyết rằng, „Muốn đi thì phải sau khi quyết chiến với Tào Thu Đạo. Sự thực tại hạ đã cùng y giao thủ, lần đó đã cướp được thanh Bách Chiến bảo đao về. Nếu không cũng không biết Hàn Sấm có ý muốn giết tại hạ!“ Long Dương quân ngạc nhiên nói, „Huynh đã từng giao thủ với y?“

Hạng Thiếu Long nhẹ giọng nói, „Quân thượng trước tiên hãy sai người đánh xe về, ta sẽ cho quân thượng biết tường tận sau!“

Khi Hạng Thiếu Long tỉnh dậy thì trời đã hơi sáng.

Một là vì thời tiết lạnh, vả lại đêm qua rất khuya mới ngủ được, gã không nữa rời chiếc mềm ấm.

Đêm qua gã đã dẫn lòng mình mới không đến chỗ Phụng Phi cũng không muốn vì chuyện nam nữ mà không thể kiềm chế được sự việc. Theo tính toán của gã, sau khi chịu được mười chiêu của Tào Thu Đạo thì Giải Tử Nguyên sẽ sắp xếp gã bỏ chạy, còn Phụng Phi thì do cha con Trọng Tôn Long phụ trách đưa nàng ra đi một cách an toàn. Dựa vào uy vọng của mình, đây cũng không phải là chỗ của Lã Bất Vi cho nên đoàn ca vũ cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Về đến Hàm dương, gã sẽ không dẫn quân xuất chinh nữa. Giờ đây nguyện vọng duy nhất là mong mình đã quá lo lắng về chuyện thân phận của tiểu Bàn những cũng hiểu được đó chỉ là suy nghĩ của mình.

Đột nhiên có tiếng ồn ở phía trước truyền tới, tiếp theo có tiếng người kêu thảm. Hạng Thiếu Long ngạc nhiên tung mền ngồi dậy, Thiệu Nhu lướt vào như gió, thò ngực gã mà rít lên rằng, „Tên tiểu tử lười biếng hãy xuống giường cho ta, đã biết ngày mốt sẽ đối phó với sư phụ mà giờ vẫn còn nằm đây!“

Bọn Phí Thuần, Lôi Xung Nhi bị đánh sừng mặt khi lao vào trong phòng, thấy đường đường là một vị thượng tướng quân của nước Tần như Hạng

Thiếu Long mà cũng bị nàng thộp ngực, đều ngạc nhiên dừng bước, không biết là chuyện Hạng Thiếu Long cười khổ giới thiệu rằng, „Đây chính là Giải phu nhân, người mà cả Tào Thu Đạo cũng phải đau đầu, lần sau mà gặp được, các người chắc biết nên ứng phó như thế nào."

Hạng Thiếu Long đứng trong vườn, tâm và thần hợp nhất, Bách Chiến bảo đao chém ra từ các góc độ khác nhau, mỗi đao đều hoàn toàn hóa giải thể công linh hoạt mà dũng mãnh của Thiệu Nhu, khiến cho nàng khó mà liên tục tấn công được, cứ giống như là giơ đao chém nước, mỗi lần đều khiến cho gió nước không thể ngừng được.

Mấy năm gần đây, nhờ có kinh nghiệm trên chiến trường, đao pháp của gã đã trở nên thành thục, không hề có sơ hở nữa.

Thiệu Nhu lại đánh tiếp mười kiếm nữa mà không thể tấn công được, cuối cùng hết sức, thối lùi ra sau, giơ ngang thanh kiếm đứng yên rồi trừng trừng mắt nhìn gã.

Những kẻ đứng bên cạnh ngoài đám gia tướng cùng với Phụng Phi và các ca vũ cơ, còn có Trọng Tôn Huyền Hoa và hơn mười tùy tùng của y.

Ai nấy đều cố nén tiếng vỗ tay, sợ rằng sẽ trêu tức Thiệu Nhu.

Thiệu Nhu chợt bật cười nói, „Tên tiểu tử nhà người quả nhiên tiến bộ nhiều lắm, thôi được! Xem ra có thể chống đỡ được mấy chiêu của sư phụ!“ Hạng Thiếu Long sợ nàng để lộ chuyện mình sẽ hẹn với Tào Thu Đạo đánh mười chiêu, vội ôm đao bảo rằng, „Đa tạ Giải phu nhân chỉ điểm!"

Lúc này mọi người mới dám vỗ tay hoan hô!

Trọng Tôn Huyền Hoa rút ra thanh bội kiếm, đứng trước Hạng Thiếu Long cười nói rằng, „Huyền Hoa cũng đã ngứa tay, mong được thượng tướng quân chỉ điểm!“ Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Mời Huyền Hoa huynh!"

Trọng Tôn Huyền Hoa tinh thần lặng lẽ như mặt nước đứng yên, rút kiếm bước sải về phía trước hai bước, Hạng Thiếu Long lập tức cảm thấy đối phương tỏa ra một khí thế lợi hại, nào dám chậm trễ, thu đao về phía sau.

Những người đứng bên cạnh đã nể uy danh của Trọng Tôn Huyền Hoa, cả thở mạnh cũng không dám.

Trọng Tôn Huyền Hoa hai mắt sáng lên đột nhiên quát lên một tiếng dài, rút kiếm đâm tới.

Hạng Thiếu Long lòng dâng đầy cảm xúc.

Kiểm pháp của Trọng Tôn Huyền Hoa không hề thua kém Quán Trung Tà, nhưng lại không bằng Tào Thu Đạo. Có thể thấy về mặt kiếm đạo, Tào Thu Đạo quả là được ông trời ban phước, cả một học trò xuất sắc của y cũng chỉ có thể bắt chước được hình chứ không bắt chước được thần của y!

Keng một tiếng, Hạng Thiếu Long giơ đao lên đỡ.

Trọng Tôn Huyền Hoa bị luồng lực đạo của Bách Chiến bảo đao chấn động, không thể biến đổi thành chiêu số khác thối lui ra.

Trọng Tôn Huyền Hoa không thể nắm bắt được lối đánh của Bách Chiến bảo đao, nhất thời chỉ có chống đỡ và thối lui!

Hạng Thiếu Long càng đánh càng hăng, trong chốc lát đã thi triển lối đánh xáp lá cà, mỗi đao đều hung hiểm. Ai nấy đều nín thở.

Chỉ thấy tiếng đao và kiếm giao nhau liên tiếp, bọn thiếu nữ lo lắng đến nỗi run bần bật, cứ tưởng rằng bọn họ giả vờ, muốn thừa cơ lấy mạng đối phương.

Chỉ có những kẻ cao minh như Thiệu Nhu, mới thấy được Hạng Thiếu Long vì nắm được chủ động cho nên đã rất chính xác, tựa như không hề

nường tay, nhưng kỳ thực chỉ là muốn xem kỹ kiếm pháp của Trọng Tôn Huyền Hoa thừa cơ thăm dò lối đánh của Tào Thu Đạo.

Lúc này tinh thể lại thay đổi nữa, mũi đao của Hạng Thiếu Long hình như rất chậm nhưng Trọng Tôn Huyền Hoa thì phải tốn rất nhiều sức mới chống đỡ nổi, lúc này Hạng Thiếu Long đã hoàn toàn khôi phục được lòng tin đã mất khi đối mặt với Tào Thu Đạo, tiến thoái công thủ đều rất tự nhiên. Trọng Tôn Huyền Hoa tuy nhiều lần phản công nhưng đều bị gã mau chóng hóa giải.

Trong mắt mọi người dù cho những kẻ không biết kiếm pháp như Đồng Thục Trinh, cũng cảm thấy đao pháp của Hạng Thiếu Long biến hóa vô cùng, có cương có nhu, bao trùm thiên hạ.

"Keng, keng, keng."

Hạng Thiếu Long từng bước tấn công tới, liên tiếp chém ba đao, mỗi lần đều chém trúng vào một chỗ trên thân kiếm của Trọng Tôn Huyền Hoa, dù cho Trọng Tôn Huyền Hoa có biến hóa thế nào, kết quả cũng là như nhau.

Cuối cùng thanh kiếm đã gãy.

Hạng Thiếu Long tra đao vào vỏ cười rằng, „Tại hạ chỉ chiếm phần tiện nghi nhờ binh khí!"

Trọng Tôn Huyền Hoa cũng là bậc anh hùng, ném thanh kiếm gãy trong tay cười lớn rằng, „Thượng tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu đệ đã yên lòng!"

Có tiếng vỗ tay truyền từ xa.

Phụng Phi và Tiêu Nguyệt Đàm cùng bước đến, Phụng Phi vui mừng nói, „Phụng Phi đã chuẩn bị điểm tâm, khoản đãi các vị khách quý, mời hãy dời giá đến tiền sảnh!“ Nói xong thì mọi người tản ra.

Thiệu Nhu phải quay về nhà, còn Trọng Tôn Huyền Hoa thì đi làm việc của mình.

Bọn Phụng Phi thì phải chuẩn bị cho buổi biểu diễn vào hai ngày sau, chỉ còn lại Tiêu Nguyệt Đàm và Hạng Thiếu Long ở trong sảnh.

Tiêu Nguyệt Đàm hạ giọng nói, „Tào Thu Đạo không hổ là bậc tôn sư, đã chấp nhận cái hẹn đánh mười chiêu. Song xem dáng vẻ của y, hình như chắc chắn rằng có thể thu phục được Thiếu Long trong vòng mười chiêu!"

Hạng Thiếu Long như trút được gánh nặng nói, „Điều này thì tốt còn gì bằng, đệ tin rằng có thể ứng phó được mười chiêu!"

Tiêu Nguyệt Đàm trong mắt lộ vẻ kinh dị, nói với vẻ hơi do dự, „Lòng đề phòng người không thể không có, Thiếu Long tốt nhất đừng lập tức thu đao khi đã hết mười chiêu, nói không chừng họ Tào sẽ thừa cơ hội chém thêm hai kiếm nữa!"

Hạng Thiếu Long cười với vẻ nhẹ nhõm, „Không đâu! Tào Thu Đạo là một bậc tôn sư, đương nhiên phải giữ lời của mình, cho nên đêm ấy y đã để cho tiểu đệ bỏ chạy, lão ca hãy cứ yên tâm."

Tiêu Nguyệt Đàm nói với vẻ hơi lo lắng, „Nói tóm lại là lão đệ phải hứa với ta là phải đề phòng, cứ coi như đó là cái hẹn trăm ngàn chiêu là xong!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Lão huynh hình như có vẻ khẳng định Tào Thu Đạo đã hối hận!"

Tiêu Nguyệt Đàm ho khan một tiếng, nhìn gã thản nhiên nói, „Đệ trước nay luôn tin ta, vậy thì hãy tin thêm một lần!"

Hạng Thiếu Long trong lòng tuy lo lắng nhưng không hề hoài nghi. Rồi nói sang chuyện khác, lúc này nhị hoàng tử Điền Kiện và Giải Tử Nguyên lại

đến tìm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 267: Ân Oán Đan Xen

Đ

iền Kiện tạ lỗi với Hạng Thiếu Long về chuyện không đến dự tiệc đêm qua, mượn cớ là phụ vương đột nhiên không khỏe trong người. Rõ ràng là không biết việc bọn Tề Vũ đã để lộ nguyên nhân sự thật, nhưng Hạng Thiếu Long đương nhiên ăn không vạch trần y.

Ngoài cha con Trọng Tôn Long và Giải Tử Nguyên lại còn có một kẻ kiêu ngạo chính là đại phu Yến Hưởng, người đến từ Tắc hạ học cung.

Sau khi phân vai về ngồi xuống trong sảnh, sau mấy câu khách sáo, Điền Kiện nói, „Kẻ có tiếng không phải là không có miếng, đêm qua thượng tướng quân chỉ một đao đánh bại Ma Thừa Giáp, sáng nay lại chém gãy bảo kiếm trong tay của Huyền Hoa, khiến cho người ta cũng đành phải tâm phục khẩu phục!“ Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu nguyên nhân mà y lại bẻ lái thêm lần nữa, là bởi vì mình rõ ràng đủ sức đối kháng với Tào Thu Đạo, vội vàng nói mấy câu khiêm nhường, còn bọn Trọng Tôn Long thì toàn nói lời tốt cho gã.

Nào ngờ Tắc hạ tiên sinh Yến Hưởng nheo mắt nhìn gã mà rằng, „Giờ đây ở nước Tần ai đang nắm quyền trong tay?“

"Đương nhiên là bị quân Chính, chả lẽ là người khác?"

Yến Hưởng vẫn tỉnh như không nói, „Nhưng theo lời của Lã trọng phụ, bị quân Chính một ngày chưa đăng cơ thì vương vị vẫn chưa vững, thượng tướng quân có ý kiến gì?"

Hạng Thiếu Long lúc này cảm thấy lạnh xương sống, lời nói của tên cuồng sĩ Tắc hạ này đã lộ ra rằng Lã Bất Vi quả thật đã nghi ngờ thân phận thực sự

của tiểu Bàn, nếu không sẽ không dùng những điều đó để lay động Điền Kiện.

Nói một cách khác thì Lã Bất Vi đã sai người đến Hàm Đan để tìm cặp vợ chồng từng nuôi dưỡng Doanh Chính thật, nếu y dùng điều này để lật đổ tiểu Bàn, hoặc dùng để uy hiếp tiểu Bàn thì đó quả là một chuyện khó ứng phó!

Điền Kiện thấy vẻ mặt gã thay đổi hỏi rằng, „Thượng tướng quân có ý kiến gì?"

Một ý nghĩ lướt qua đầu nhanh như chớp, Hạng Thiệu Long khôi phục bình tĩnh, bình thản mà đáp rằng, „Lời này của Yến tiên sinh khiến cho Hạng mỗ liên tưởng rằng có người sẽ làm phản, song nhìn kết cuộc bọn Phổ Cao thì đã biết!"

Giải Tử Nguyên cười rằng, „Không biết thượng tướng quân có ấn tượng như thế nào đối với đại Tề chúng tôi!"

Hạng Thiệu Long cảm thấy đau đầu lắm, gã xưa nay không quen nịnh bợ, chỉ đành nói, „Chỉ từ việc Yến tiên sinh có thể lên tiếng trước mặt nhị hoàng tử, thì biết chế độ quân chủ của quý quốc rất cởi mở, coi trọng nhân tài, Tắc hạ học cung mới có thể có nhiều nhân tài như thế, chỉ là ý kiến ngu muội, mong tiên sinh đừng cười!"

Yến Hường nói, „Đại tề chúng tôi nam có Thái sơn, đông có Lương Tà, tây có Thanh Hà, bắc có Bột hải đều là bốn nơi hiểm trở, song nếu không trị nước cho tốt, thì khó mà tranh hùng với thiên hạ. Cho nên từ ngày Hoàn Công, Quân Trọng đều mở rộng ngôn luận, ban thưởng cho những người dám nói, đại Tề ta có thể thịnh vượng như ngày hôm nay, quả thật không phải là điều may mắn!"

Hạng Thiệu Long lần đầu tiên lãnh giáo được sự thoát ly hiện thực của Tắc hạ cuồng sĩ, vẫn cứ chìm đắm trong những ngày tươi đẹp từ thời Hoàn

Công làm bá chủ thiên hạ, miệng toàn nói ra những lời điên cuồng. Chỉ thấy Điền Kiện trong mắt lộ ra tia nhìn đầy nhiệt tình, rõ ràng rất tự hào với mấy lời nói của Yến Hưởng, trong lòng thầm than, bề ngoài thì chỉ giả vờ gật đầu đồng ý.

Điền Kiện gật gù nói, „Thượng tướng quân quan sát thật tinh tường, có thể thấy được sự hưng vong của đại Tề ta có liên quan đến Tắc hạ học cung. Ngày trước Hoàn Công đã từng hỏi Quản Trọng làm thế nào để giữ được thiên hạ, Quản Trọng đã đáp rằng phải mở rộng ngôn luận như các bậc hoàng đế, vua Nghiêu, vua Thuần, cho nên Tắc hạ học cung mới ra đời."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thán, hậu nhân của hoàng thất các nước, hoặc ít hoặc nhiều đều chìm đắm trong những ngày vinh quang xa xưa, giống như người Tề cứ mở miệng ra ngậm miệng lại đều nhắc tới Hoàn Công và Quản Trọng, không biết rằng phải thay đổi theo thời thế, sáng tạo ra cục diện thì mới có thể thích ứng được!

Gã bảo chế độ quân chủ ở nước Tề cởi mở, nói theo một góc độ khác có nghĩa là quyền lực của nhà vua đã giảm yếu đi Phải biết rằng trong thế kỷ đầy chiến tranh này, chế độ quân chủ cầm quyền mới là điều kiện đầu tiên để xưng hùng tranh bá.

Doanh Chính, người do tiểu Bàn giả thành, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tâm lý ấy, chỉ biết toàn lực giành lấy quyền, củng cố địa vị cho mình, ngược lại trở thành một minh quân giỏi nhất.

Trọng Tôn Long lảng sang chuyện khác, „Bị quân Chính coi trọng thượng tướng quân, chuyện này ai nấy cũng đều biết, đây là lúc tranh hùng giữa các nước không biết thượng tướng quân có đại kế gì?"

Trọng Tôn Long gợi ý cho mình nói như thế, có nghĩa là muốn mình đảm bảo với Điền Kiện giành lấy Điền Kiện tù trong tay của Điền Đan!

Đưa mắt nhìn quanh rồi mới nghiêm mặt nói, „Bị quân Chính tuổi hãy còn nhỏ, sang năm mới chính thức đăng cơ, cho nên phải tập trung giải quyết chuyện nội chính, việc đào kênh Trịnh Quốc mới là chuyện quan trọng nhất lúc này, còn việc dùng binh với các nước khác, đều là nằm ở thế bị động. Lần này Hạng mỗ đến nước Tề, chính là muốn xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với quý quốc!“ Yến Hường nói ngay, „Từ ngày Doanh Chính về Tần, trước tiên diệt Đông Châu, sau đó lấy đất Thành Khâu, Vinh Dương của người Hàn, tiếp theo giành lấy Thái Nguyên của nước Triệu để dựng nên quận mới, lại lấy mất ba mươi bảy thành của nước Ngụy, hình như có chút không hợp với lời của thượng tướng quân!“

Hạng Thiệu Long chính là muốn y nói ra những lời này, ung dung mà rằng, „Ai diệt Đông Châu, trong lòng mọi người đều đã biết, mấy năm nay đại bộ phận đất đai đều do hai tay Mông Ngao đoạt được, mà Mông Ngao tại sao phải cố gắng lập nên quân công, chắc là không cần Hạng mỗ chỉ ra nguyên nhân!“ Điền Kiện lập tức biến sắc.

Lời này của Hạng Thiệu Long có thật có giả, nói đến dã tâm đối với đất đai, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai tiểu Bàn này hơn hẳn Lã Bất Vi. Nhưng vì tuổi y còn nhỏ, tự nhiên có thể dễ dàng đổ trách nhiệm cho Lã Bất Vi, kẻ đang mượn danh nhiếp chính, mà lại không chịu phò chính. Nhất là những hành động quân sự trong mấy năm nay. Chủ yếu là do bản thân tiểu Bàn tự định đoạt, những người ngoài đương nhiên không thể biết được.

Yến Hường thì ngược lại chân thành đến mức đáng yêu, gật đầu nói, „Thượng tướng quân nói phải, Điền Đan quả thật là già quá hóa hồ đồ, không nhìn thấy bản chất của Lã Bất Vi, nhị hoàng tử chắc phải biết nên lựa chọn thế nào?“

Nói như thế, bọn Trọng Tôn Long vui mừng hơn hở, Điền Kiện lại cảm thấy lúng túng, ho khan một tiếng nói, „Đàm đạo với thượng tướng quân, Điền Kiện có thể hiểu ra được nhiều điều, đợi thượng tướng quân tể thí với Tào công xong, Điền Kiện sẽ bày yến mời thượng tướng quân.“

Mọi người không còn lời gì để nói nữa. Sau khi Điền Kiện bỏ đi, Trọng Tôn Huyền Hoa còn lưu lại, giới thiệu đám võ sĩ phái đến do Diêu Thăng cầm đầu, nói, „Diêu Thăng là người bản địa ở đây, thượng tướng quân nếu có chuyện gì, thì hãy cứ căn dặn y, không cần sự đồng ý của chúng tôi!"

Rồi lại dặn dò Diêu Thăng mấy câu mới bỏ đi!

Hạng Thiệu Long nhìn kỹ Diêu Thăng, người này tuổi khoảng ba mươi, hai mắt lạnh lợi, vẻ ngoài rất anh tuấn, thần thái lại trầm lặng, nảy ra một ý nói, „Tại hạ muốn Diêu huynh hãy theo dõi động tĩnh của Hàn Sấm và Quách Khai, nhưng đừng để đối phương phát giác!"

Diêu Thăng cung kính nói, „Cứ gọi tiểu nhân là Diêu Thăng, thượng tướng quân đã coi trọng tiểu nhân, đây là chuyện nhỏ, xin tướng quân cứ yên tâm."

Nói xong thì bỏ đi.

Hạng Thiệu Long thừa cơ về phòng nghỉ ngơi, được khoảng một canh giờ, tỉnh dậy thấy Hàn Sấm đã đến chờ.

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng không biết con người không có nghĩa khí này tìm đến mình để làm gì. Nhưng nghĩ lại y không thể không đến, nếu không sẽ khiến cho mình nghi ngờ.

sau khi tắm rửa mới ra tiền sảnh gặp y.

Hàn Sấm chờ đến nỗi đã nóng lòng, đi loanh quanh trong sảnh, thấy Hạng Thiệu Long thì vui mừng nói, „Thiệu Long rốt cuộc đã tỉnh dậy!"

Hạng Thiệu Long thấy y không hề ngượng ngùng trong lòng bực bội lãnh đạm nói, „Dù giấc mộng có dài đến bao nhiêu, rốt cuộc có lúc cũng phải tỉnh dậy, ngài còn có mặt mũi đến tìm tại hạ sao?"

Hàn Sấm biến sắc nói, „Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hôm trước Long Dương quân vừa mới dùng lời thám thính tại hạ, hôm nay Thiếu Long lại trách cứ như thế, Hàn Sấm này đã làm sai chuyện gì?"

Hạng Thiếu Long đến trước mặt y, nhìn thẳng vào mặt nói, „Nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm, chuyện tại hạ đến Tắc hạ học cung đánh cắp đao chỉ có mỗi mình ngài biết!"

Nói đến đây thì thấy Phụng phi đang tiến vào sảnh, phất tay nói, „Mời đại tiểu thư tránh mặt chốc lát, ta phải tính nợ với tên phụ nghĩa này!“ Phụng Phi thấy hai người đỏ mặt tía tai, hoảng sợ đến nổi tái mặt, mau chóng lùi ra.

Hạng Thiếu Long nói tiếp, „Nếu chẳng phải ngài đã thông báo, Tào Thu Đạo làm sao biết được?"

Hàn Sấm lo lắng nói, „Đó quả thật không liên quan đến ta. Có nhớ tại hạ đã khuyên huynh bỏ đi hay không? Sao lại như thế?"

Hạng Thiếu Long quát lên, „Dù là chuyện gì, tại sao mấy ngày hôm nay ngài bí mật gặp gỡ tên Quách Khai, lại còn uy hiếp Long Dương quân đến đối phó tại hạ?"

Hàn Sấm biến sắc nói, „Phải chăng Long Dương quân đã nói?"

Hạng Thiếu Long cười nhạt, „Điều này không cần ngài quan tâm, nếu ngài dám động đến nửa cọng lông của Long Dương quân, ta sẽ về Hàm dương phá vỡ kế hoạch đào kênh Trịnh Quốc mà ngài đã cố công bày ra, rồi sau đó sẽ dẫn quân quét sạch hang ổ của ngài!“ Hàn Sấm giật mình nói, „Té ra cả chuyện này huynh cũng biết rõ, tại sao lại giấu Doanh Chính?"

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Ngài không hiểu sao? Chỉ có chuyện đào kênh mới có thể kìm được đại quân của nước Tần, trong vòng tám mươi

năm không đủ sức mạnh đánh sang phía đông. Tại hạ chính vì không muốn bằng hữu của mình trở thành kẻ nô lệ mất nước, cho nên mới dẫn lòng không dùng chuyện này để đả kích Lã Bất Vi nhưng ngài lại đối xử với ta như thế!"

Hàn Sấm sụp đổ, ngồi phịch xuống, nước mắt tuôn ra mà rằng, „Ta cũng vì bất đắc dĩ, không biết ai đã để lộ chuyện ta gặp gỡ huynh, bị tên gian tặc Quách Khai dụ dỗ rồi ép buộc nhưng ta cũng đã tận lực, ám thị cho Long Dương quân lập tức giúp huynh rời khỏi Lâm Tri. Thiếu Long! Hãy tin tưởng ta! Ta đến đây là muốn nhắc nhở huynh hãy thận trọng Quách Khai!“ Hạng Thiếu Long phát giác mình rất khó tin tưởng Hàn Sấm như trước nữa, bởi vì y quá giỏi diễn tuồng, thờ dài rằng, „Vậy chuyện đánh cắp đao, ngài giải thích thế nào?"

Hàn Sấm nước mắt vẫn rơi, „Nếu ta để lộ cho người khác biết chuyện này, ta sẽ không sống qua ngày này sang năm.

Thiếu Long có ơn lớn với ta, Hàn Sấm này làm sao vô lương tâm, làm chuyện đê tiện như thế!"

Hạng Thiếu Long định thần, nghĩ bụng chẳng lẽ vách tường có tai, bị người khác nghe trộm!

Lúc này cơn giận của gã đã qua, bước đến bên Hàn Sấm ngồi xuống, „Đường đường là nam tử hán, sao lại khóc như đàn bà thế!"

Hàn Sấm lau nước mắt cúi đầu buồn bã nói, „Mấy ngày nay lúc nào ta cũng phải che đậy, nỗi thống khổ này quả thật người ngoài không biết được, nay bị Thiếu Long mắng cho một trận, trong lòng lại cảm thấy thoải mái hơn nhiều!"

Hạng Thiếu Long vỗ vai y nói, „Hãy quay về! Chúng ta đều phải bình tĩnh suy nghĩ lại."

Hàn Sấm nói, „Có chuyện này Thiếu Long đừng coi thường, Quách Khai đã cấu kết với Lã Bất Vi và Điền Đan, chuẩn bị dù thế nào cũng không để huynh quay về Hàm dương. Nước Tề nói cho cùng cũng là nơi của Điền Đan, huynh phải cẩn thận!“ Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Chỉ cần bạn bè không bán đứng tại hạ, tại hạ đảm bảo có thể ứng phó được. Giờ đây tình thế rất căng thẳng, tốt nhất ngài đừng nhúng tay vào, nếu không sẽ bị Quách Khai vu oan!"

Rồi lại lạnh lùng hừ nói, „Đừng tưởng Hạng Thiếu Long này dễ bức hiếp, tên lão tặc Quách Khai có lẽ đã chán sống!"

Hàn Sấm hít một hơi nói, „Lúc này ta đã lãnh giáo được thủ đoạn của Hạng Thiếu Long. Song một ngày huynh chưa phân sinh tử với Tào Thu Đạo, Lã Bất Vi và Quách Khai cũng sẽ không động đến huynh. Nếu huynh đã thắng, tình thế sẽ thay đổi!"

Hạng Thiếu Long kéo y đứng dậy, đẩy ra ngoài cổng nói, „Về mà bảo với Quách Khai rằng, tại hạ vì danh dự của kiếm thủ nước Tần, đành chấp nhận sự khiêu chiến của Tào Thu Đạo!"

Hàn Sấm giật mình nói, „Huynh không định bỏ đi trước hay sao?"

Hạng Thiếu Long cười mà không trả lời, đưa y ra đến ngoài cổng.

Sau khi lột mặt nạ của Hàn Sấm, gã ngược lại yên tâm, Long Dương quân nói không sai, Hàn Sấm tuy không phải người tốt nhưng đối với mình cũng có mấy phần chân tình, sự phát hiện đó cũng khiến gã cảm thấy an ủi lắm.

Giờ đây gã không biết ai thực lòng ai giả vờ với mình, ngoại trừ Thiện Nhu và Tiêu Nguyệt Đàm, gã không thể hết lòng tin vào bất cứ ai, bao gồm cả Long Dương quân và Lý Viên trong đó, ai mà nói được bọn họ không đột nhiên thay đổi, hoặc trước nay vẫn luôn lừa gạt mình?

Đến khi hoàng hôn thì Tiêu Nguyệt Đàm tìm đến, hai người dạo bước trong vườn, Hạng Thiếu Long kể chuyện Hàn Sấm, Tiêu Nguyệt Đàm biến sắc nói, „Thiếu Long không nên tiết lộ chuyện đào kênh Trịnh Quốc, nói không chừng sẽ buộc Hàn Sấm hạ quyết tâm trừ khử đệ!"

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Không thể! Y khóc đến mũi dài lòng thông, chân tình đều để lộ ra cả!"

Tiêu Nguyệt Đàm than rằng, „Con người thường là thế, thường lộ chân tình trong lúc xúc động nhất thời, nhưng sau đó thì suy nghĩ kỹ lại, vì quốc gia đại sự, tất cả tình riêng cũng phải gạt qua một bên!“ Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Lời lão ca cũng có lý, may mà tiểu đệ không cần nhờ vả y! Trọng Tôn Long giờ đây có lợi khi quan hệ với tiểu đệ, cho nên có thể tin tưởng được!"

Tiêu Nguyệt Đàm cười khố nói, „Đây cũng chính là nguyên nhân ta đến tìm đệ, có còn nhớ Trọng Tôn Vô Kỵ không? Y cho ta hay rằng hôm nay Hàn Sấm dắt theo Lã Bất Vi đến tìm cha con Trọng Tôn Long, còn chuyện bọn chúng nói gì, thì y không biết!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Lã Bất Vi không sợ Điền Đan bất mãn sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười nhạt nói, „Vậy là Thiếu Long không biết tên lão tặc này! Điền Đan tuổi tác đã lớn, không phải là Điền Đan của ngày trước, lại thêm công cao hơn chủ, bị hoàng thất đổ ky. Sở dĩ Tề vương phế bỏ Điền Sinh cũng chỉ vì y nghe theo lời Điền Đan. Lã Bất Vi xưa nay bất chấp thủ đoạn, chuyện gì mà không làm được!"

Hạng Thiếu Long cười nói, „Trọng Tôn Long cũng không phải là người tốt, song giờ đây giá trị lợi dụng của đệ đối với y nhiều hơn cả Lã Bất Vi, y có lẽ không thay lòng!"

Tiêu Nguyệt Đàm nhú mày nói, „Đừng coi thường Lã Bất Vi, nếu y không nắm chắc mấy phần, sẽ không tự nhiên tìm đến Trọng Tôn Long. Đệ phải xem thử Trọng Tôn Long có chủ động cho đệ biết chuyện Lã Bất Vi đến tìm, thì có thể biết bọn họ còn có dựa vào đệ nữa không?"

Hạng Thiếu Long giật thót người nhớ lại mối nguy cơ thân phận của tiểu Bàn, giả sử Lã Bất Vi tiết lộ điều này cho cha con Trọng Tôn Long, nói không chừng cha con Trọng Tôn Long sẽ quay sang phía y!

Giả sử cho rằng mình chỉ là một con cọp giấy, thì con người chỉ luôn nói đến lợi hại này sẽ làm những chuyện không thể đoán được Nói cho cùng người Tề cũng cùng một ý với người năm nước phía đông, coi gã là kẻ địch số một. Ngày trước Bạch Khởi khiến cho bọn họ đau đớn khó quên, mà Hạng Thiếu Long gã giờ này cũng là một Bạch Khởi khác, ai mà không muốn trừ gã?

Nếu là như thế, những tính toán của gã sẽ trôi về đông.

Nếu như gã chỉ có một thân một mình, thì lại rất dễ, vấn đề là gã không thể không thêm ngó ngang đến Phụng Phi.

Tiêu Nguyệt Đàm lại nói tiếp, „Chúng ta phải xem thử, có cách nào chuồn khỏi đây mà thần không hay quỷ không biết?"

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng cả con người túc trí đa mưu này cũng phải bó tay, thì tình thế khó khăn đến mức nào, xem ra chỉ còn có cách mình bỏ chạy trước, sau đó lại nhờ Giải Tử Nguyên bảo vệ cho Phụng Phi!

Nhưng y có đủ sức và nắm chắc được không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 268: Biết Được Âm Mưu

Đ

êm ấy Trọng Tôn Huyền Hoa đến gặp gã, sau mấy lời chào hỏi thì nói với Hạng Thiếu Long rằng, „Huyền Hoa có một chuyện không hiểu sau khi bị quân của quý quốc từ Hàm Đan trở về Hàm Dương, có lời đồn rằng ngài là con riêng của Lã Bất Vi, công khanh đại thần trong quý triều chắc cũng biết chuyện này, vậy có gì vẫn ủng hộ cho y?"

Hạng Thiếu Long giật thót người, thầm kêu không hay. Đó không phải vì câu hỏi của Trọng Tôn Huyền Hoa mà là động cơ đằng sau câu hỏi của y.

Trước đây gã chỉ hoài nghi, nhưng đến giờ đã khẳng định được rằng Lã Bất Vi đã nắm bắt được nhược điểm của gã và tiểu Bàn. Với thế lực của Lã Bất Vi, muốn đến Hàm Đan để đưa đôi vợ chồng đã từng nuôi Doanh Chính thật về Hàm Dương để làm nhân chứng chỉ ra tiểu Bàn, là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đến lúc này thì bất đồ thầm căm ghét Chu Cơ, nhưng nghĩ lại, cả nàng có lẽ cũng không để ý rằng tiểu Bàn không phải là con của mình, bị Lao ái dùng lời dụ dỗ, tiết lộ bí mật mà không hề lấy làm lạ, nếu không đối với nàng cũng chẳng có lợi gì.

Đây đúng là một cơ hội duy nhất để Lã Bất Vi chuyển bại thành thắng.

Nếu chuyện này lộ ra, tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long gã lập tức sẽ trở thành những tên lừa gạt. Những người có liên quan đến họ cũng sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Lã Bất Vi, kẻ đã có thế lực cắm sâu vào nước Tần, chỉ cần buộc Chu Cơ ra mặt, cùng nhau liên thủ công nhiên phế bỏ tiểu Bàn, rồi lại lập một kẻ bất

tài trong hoàng thất, quyền lực sẽ rơi vào trong tay Lã Bất Vi, lúc đó y lại đá Lao ái ra, ai còn có thể tranh chấp với y nữa.

Tuy bảo lịch sử không thể thay đổi, nhưng giờ đây gã là người trong cuộc, cũng không thể khẳng định được, giống như vận mệnh, chưa đến lúc xảy ra, ai dám tin rằng vận mệnh nhất định sẽ sắp xếp như thế.

Lúc này nỗi lo lắng trong lòng gã có thể suy nghĩ cũng biết được.

Lã Bất Vi có lẽ đã tiết lộ đầu dây mối nhợ của chuyện này cho cha con Trọng Tôn Long, Trọng Tôn Huyền Hoa mới đến thăm dò mình, rồi sau đó mới quyết định có nên nghe lời Lã Bất Vi hay vẫn dựa vào Hạng Thiếu Long gã.

Bề ngoài thì đương nhiên vẫn tỏ vẻ ung dung tự nhiên, không hề để lộ ra những suy nghĩ trong lòng, ngạc nhiên nói, „Chuyện này sớm đã có kết luận, năm ấy Lộc Công vì nghi ngờ nên mới lấy máu nhận thân, cuối cùng đã chứng minh rằng bị quân và Lã Bất Vi không hề có mối quan hệ máu thịt."

Trọng Tôn Huyền Hoa cười với vẻ bí hiểm, „Nghe nói máu của bị quân là do thượng tướng quân lấy!"

"Cả chuyện này cũng không thể giấu được Huyền Hoa huynh?" Hạng Thiếu Long giả vờ kinh ngạc nói.

Trọng Tôn Huyền Hoa trả lời với vẻ không tự nhiên, „Là Điền Đan bảo thế. Nhưng lại khiến cho người ta có một nghi vấn khác, nghe nói Cơ thái hậu của quý quốc không dám khẳng định bị quân chính là con của Lã Bất Vi hay là của tiên vương, vậy tại sao thượng tướng quân dám thử? Nếu nhận quả thật là con của Lã Bất Vi, thượng tướng quân làm thế nào?"

Hạng Thiếu Long đã sớm đoán được y sẽ hỏi câu này, thậm chí có thể là do Lã Bất Vi xúi giục y hỏi mình, chỉ cần mình hơi do dự, Trọng Tôn Huyền

Hoa sẽ biết lời của Lã Bất Vi là không giả. Lại biết Lã Bất Vi có thể mượn cơ này lật đổ Tiểu Bàn, lúc này gã đương nhiên không thể đứng về phía Lã Bất Vi để đối phó với chính mình được.

Đứng ở lập trường Trọng Tôn Long mà nói, tốt nhất là nước Tần nên rối loạn, từ thịnh chuyển sang suy, vậy thì nước Tề mới có cơ hội xưng bá.

Nếu mượn tay Tào Thu Đạo để giết Hạng Thiệu Long, tiểu Bàn sẽ mất đi người giúp đỡ, càng đấu không lại Lã Bất Vi đây, giả vờ không hề có chuyện gì, chậm rãi rằng, „Đó chỉ là hỏa mù do thái hậu tung ra, lúc đó Lã Bất Vi đang nắm lấy đại quyền, thái hậu sợ y gây những điều bất lợi cho con trai mình, nên mới khiến cho sự việc trở nên hàm hồ, thực ra bị quân đúng là con trai tiên vương."

Trọng Tôn Huyền Hoa trầm ngâm một lúc rồi hạ giọng nói, „Có một chuyện, Huyền Hoa không biết có nên nói ra hay không, nếu như đặc tội, mong thượng tướng quân đừng trách."

Hạng Thiệu Long trong lòng biết rõ y sẽ nói gì, cũng đã đoán được Lã Bất Vi dạy y nói thế, một mặt có thể dò xét phản ứng của mình, mặt khác là để làm rối tinh thần, khiến cho mình không toàn tâm toàn lực đối phó với Tào Thu Đạo, mỉm cười rằng, „Chẳng có chuyện gì mà không thể nói ra được, Huyền Hoa huynh xin cứ nói thẳng, đừng e ngại gì cả."

Trọng Tôn Huyền Hoa muốn nói nhưng lại thôi, lát sau mới lên tiếng, „Chúng tôi đã cho người theo dõi chỗ Điền Đan, nghe nói Lã Bất Vi cho Điền Đan biết rằng, y đã nắm được chứng cứ, có một đôi vợ chồng ở Hàm Đan, có thể chứng minh thân thể thật sự của bị quân."

Hạng Thiệu Long cuối cùng đã khẳng định được âm mưu của Lã Bất Vi, lòng chùng xuống, vẻ mặt thì lại giả vờ ngạc nhiên, cười ha ha rằng, „Lã Bất Vi càng lúc càng hồ đồ. Chắc y ngầm chỉ rằng nghĩa phụ của bị quân!

Bị quân đã sớm sắp xếp, đưa bọn họ đến Hàm Dương, song chuyện này rất bí mật, không nhiều người biết, Lã Bất Vi chắc đã mắc bệnh điên?"

Lời này rất cao minh, có nghĩ là cho Trọng Tôn Huyền Hoa biết rằng, dù có vấn đề gì nữa thì vấn đề đó đã không còn tồn tại.

Lần này đến lượt Trọng Tôn Huyền Hoa ngạc nhiên lắm, sững người ra một lúc rồi mới cười góp rằng, „Tại hạ cũng cảm thấy chuyện này phải như thế mới đúng, nếu tại hạ là bị quân, đương nhiên sẽ đưa nghĩa phụ và nghĩa mẫu của mình về Hàm Dương hưởng phúc."

Hạng Thiệu Long thầm than, mình rốt cuộc vẫn không phải là người làm chính trị, không thể độc ác. Nếu là kẻ khác, trước khi rời Hàm Đan, sẽ thuận tay giết người diệt khẩu để tránh hậu hoạn sau này, mình lúc đó không hề nghĩ đến chuyện này. Song chuyện cũng không lo lắng, bởi vì nơi ở và tên họ của đôi vợ chồng này chỉ có gã, Chu Cơ và Tiểu Bàn biết được, không ngờ rằng Chu Cơ đã tiết lộ tin này.

Trọng Tôn Huyền Hoa chẳng còn gì để nói nữa, lấp liếm mấy câu thì cáo từ ra về.

Hạng Thiệu Long hầu như đã khẳng định được y sẽ đi gặp Lã Bất Vi, lòng nghĩ ra một ý, nói, „Huyền Hoa huynh ngày mai phải chăng sẽ đi gặp Giải đại nhân?"

Trọng Tôn Huyền Hoa gật đầu nói, „Có chuyện gì cần Huyền Hoa chuyển lời?"

Hạng Thiệu Long đáp bừa rằng, „Có món này muốn nhờ Huyền Hoa huynh gửi cho y, mong huynh hãy đợi một lát."

Nói rồi vội vàng vào phòng, thay bộ đồ dạ hành và đem theo các loại thiết bị, khoác lên áo ngoài, rồi quay ra nói với Trọng Tôn Huyền Hoa, „Tại hạ

quên rằng đã sai người đem đến phủ Giải đại nhân, không cần phiền đến Huyền Hoa huynh nữa."

Trọng Tôn Huyền Hoa không hề nghi ngờ, nói không sao rồi vội vàng bỏ đi.

Hạng Thiếu Long đội chiếc nón tre, lên ra từ cửa hông, lần theo cổ xe ngựa của Trọng Tôn Huyền Hoa.

Vấn đề thân phận của tiểu Bàn, không những có quan hệ đến vinh nhục giữa gã và tiểu Bàn, mà còn liên qua đến tồn vong của một gia tộc. Điều này cũng khiến gã hiểu được nỗi mâu thuẫn trong lòng của bọn Long Dương quân, Hàn Sấm.

ở thế kỷ hai mươi mốt, ai phạm tội thì người đó chịu trách nhiệm.

Nhưng trong thời đại này, nếu xảy ra vấn đề, không những thế nhì khó tránh được bất hạnh, mà cả người của họ Ô và Đẳng Dực, người trong tộc của Kinh Tuấn cũng khó thoát khỏi số mệnh.

Cho nên nếu biết nhiều hơn một chút về thông tin của chuyện này, thì càng giúp gã biết cách làm thế nào để ứng phó với nguy cơ này.

Từ xưa đến nay, thu nhập tin tức là điều quan trọng số một của quân sự. Lúc ấy không có điện thoại để nghe lén, gã đành tự mình ra tay, đi xem thử Lã Bất Vi sẽ nói với Trọng Tôn Huyền Hoa những âm mưu gì.

Cổ xe của Trọng Tôn Huyền Hoa đi trên đường, vì nhiều người và xe đi nên xe đi rất chậm, Hạng Thiếu Long vẫn theo dõi từ xa.

Theo gã tính toán, nếu Lã Bất Vi hẹn Trọng Tôn Huyền Hoa gặp mặt, thì sẽ không ở phủ tướng quốc, nơi y đang ở.

Nói cho cùng Điền Đang và cha con Trọng Tôn Long là kẻ tử địch, dầu cho Lã Bất Vi cuồng ngạo đến mức nào, cũng không thể cầu kết với Trọng Tôn Long mà không thêm nể mặt Điền Đan.

Đêm nay trời trong sáng, tuy lạnh lẽo, nhưng trời vẫn còn ấm hơn mấy ngày trước, chỉ ít không có những luồng gió lạnh thấu xương.

Vì thương nghiệp phát triển, ngày càng nhiều những đại thương gia có ảnh hưởng đến triều chính như Trọn Tôn Long xuất hiện, Ô gia, Lã Bất Vi, Phổ Cao, Trọng Tôn Long, thậm chí Cầm Thanh, đều là những người như thế.

Khi đang suy nghĩ, xe ngựa của Trọng Tôn Huyền Hoa bất ngờ dừng lại, Hạng Thiệu Long nhìn kỹ căn nhà ấy, nhất thời lạnh xương sống.

Đó chính là Thính Trúc biệt viện, nơi cách không xa Thính Tùng biệt viện, cũng là nơi Lý Viên đang ở.

Khi xe ngựa tiến vào trong cửa, thì gã cũng leo tường mà vào.

Đó là một nơi gồm có mười căn nhà dùng để đón tiếp khách nước ngoài, cho nên nếu quen biết Thính Tùng biệt viện thì cũng hiểu Thính Trúc biệt viện như bàn tay Hạng Thiệu Long thi triển thân thủ, thoát nhanh thoát chậm lên tới khu vườn bên cạnh, tránh đội tuần tra, của Lý Viên, khi leo lên mái nhà, Trọng Tôn Huyền Hoa cũng vừa được rước vào trong căn nhà chính, có thể thấy khả năng leo trèo của gã nhanh như thế nào.

Lát sau thì Trọng Tôn Huyền Hoa bước ra khỏi tòa nhà chính, đi về phía hành lang dẫn tới Đông Sương, Hạng Thiệu Long vội vàng dùng dây trượt xuống, lợi dụng bụi cây che khuất, nhích tới một cánh cửa của Đông Sương, ngồi xổm xuống nghe lén, vì trong sáng ngoài tối, cho nên không ai phát hiện ra bóng của gã.

Tiếng Lý Viên vang lên, „Huyền Hoa ngồi xuống hãy nói."

Tiếp theo có tiếng rót trà.

Hạng Thiếu Long thầm trách mình đã sơ suất, lần đầu tiên gặp Lý Viên, y đang mật đàm với Trọng Tôn Long, có thể thấy quan hệ giữa hai người này thân thiết đến cỡ nào.

Thanh Tú phu nhân đã trước sau hai lần cảnh cáo mình cẩn thận Lý Viên, nhưng mình đã vì mấy lời của y lừa gạt, tin tưởng y không hề nghi ngờ. Có thể biết mình trước nay tin người quá độ, cứ thích nghĩ về mặt tốt.

Sự thực thì dầu sao Lý Viên, Hàn Sấm thậm chí Long Dương quân, cũng đều là chính khách, chuyện gì trước tiên cũng phải nghĩ đến cái lợi, thậm chí chuyện tình cảm cũng phải gạt sang một bên.

Có lẽ Long Dương quân sẽ tốt hơn một chút, nhưng Lý Viên, chỉ cần thấy năm xưa ở Thọ Xuân, y có thể dễ dàng bỏ qua mối hận đoạt người yêu, chuyển sang hợp tác với gã, thì biết điều y coi trọng nhất là quyền thế công danh, những chuyện khác là thứ yếu.

Giả sử hôm nay mình không đến đây, có lẽ bị y hại chết rồi mà vẫn chưa biết là chuyện gì.

Chỗ lợi hại nhất của Lý Viên là cho gã biết chuyện Hàn Sấm bán đứng gã, khiến cho gã tin tưởng rằng mình quả thật là vẫn nhớ đến tình cũ.

Có tiếng bước chân của bọn hạ nhân lui ra, rồi có tiếng nhấp trà uống rượu. Nghe thì có vẻ không chỉ có Lý Viên và Trọng Tôn Huyền Hoa, quả nhiên tiếng của Trọng Tôn Long vang lên, „Hạng Thiếu Long giải thích thế nào?"

Trọng Tôn Huyền Hoa thở dài nói, „Chuyện này có lẽ không phải như lão cáo già Lã Bất Vi nói, Hạng Thiếu Long không hề ngạc nhiên, còn bảo đôi vợ chồng ấy đã được Doanh Chính đón về Hàm Dương..."

Một người khác kêu lên, „Lã Bất Vi chả phải bảo rằng đôi vợ chồng ấy lọt vào tay y sao?"

Hạng Thiệu Long giật mình, không những vì câu nói này mà còn vì người nói câu này chính là kẻ sáng nay đã khóc lóc kể lể, thề thốt với mình, Hàn Sấm.

Giọng nói nghe the thé quen thuộc vang lên trong tai, „Huyền Hoa trước tiên hãy kể hết mọi chuyện, chúng ta sẽ phán đoán tiếp, xem thử rốt cuộc Hạng Thiệu Long nói dối hay Lã Bất Vi bày trò."

Hạng Thiệu Long trong lòng chùng xuống, bởi vì gã đã nhận ra kẻ nói câu này chính là Quách Khai.

Giờ đây đã khẳng định được lời cảnh cáo của Thanh Tú phu nhân, đó chính là Quách Khai, Lý Viên và Hàn Sấm đang cấu kết nhau để đối phó gã, chỉ không ngờ giờ đây lại có thêm Trọng Tôn Long nữa.

Khi đang nghĩ đến đây, Trọng Tôn Huyền Hoa kể hết mọi việc, chỉ nghe y nói, „Hạng Thiệu Long không những không có vẻ bàng hoàng mà còn cảm thấy chuyện này rất tức cười, nếu tại hạ là y lập tức sẽ biến sắc ngay."

Rồi có tiếng thở dài thất vọng.

Quách Khai nói với vẻ luyến tiếc, „Nếu quả thật như thế, bọn chúng ta đã mất đi cơ hội lật đổ Doanh Chính. Tên tiểu tử này thông minh lợi hại, thủ đoạn độc ác, dã tâm lại lớn, nếu một ngày y ngồi vững ngôi vua nước Tần, chúng ta đừng hòng ngủ yên."

Lý Viên nói, „Hạng Thiệu Long rất giỏi giả vờ, lại nhanh trí, nói không chừng trong lòng y đã run sợ, nhưng bề ngoài không lộ ra mà thôi!"

Trọng Tôn Long khổ não nói, „Giả sử nếu không phải người do ta mua chuộc bị y đuổi đi, giờ này có thể biết được phản ứng của y sau khi chuyện

đã xảy ra."

Hàn Sấm phân tích, „Xem ngữ khí của Lã Bất Vi nói với Long gia, có lẽ trước khi rời Hàm Dương y đã biết được nơi ở của đôi vợ chồng ấy tại Hàm Đan. Nếu không Hàm Dương giờ này đã rối loạn. Y nào có lòng dạ đến Lâm Tri nữa.

Cho nên việc có tìm ra nhân chứng thật sự hay không, cả y cũng không biết được."

Trọng Tôn Long tiu nghiu nói, „Nói như thế, Hạng Thiếu Long không phải đang nói dối."

Quách Khai gằn giọng nói, „Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể để Hạng Thiếu Long còn sống mà quay về Hàm Dương, không có y, Doanh Chính sẽ trở thành một con cọp mà không nanh, nói không chừng sẽ bị Lã Bất Vi và Lao ái nuốt trọn, lúc đó nước Tần sẽ không có một ngày yên, không đủ sức mà tiến sang phía đông."

Trọng Tôn Long vội vàng nói, „Không cần thiết như thế, ý của Lã Bất Vi chỉ là muốn làm mù mắt y, để y còn sống mà quay về Hàm Dương chịu tội khi quân phạm thượng."

Hạng Thiếu Long lúc này nghe vừa sợ vừa giận, nhưng không còn cách nào nữa.

Hàn Sấm chép miệng, „Chỉ mong y một mạng Ô hô dưới kiếm của Tào Công, làm sao nở lòng nhìn thấy y trở thành kẻ mù."

Lý Viên bình tĩnh nói, „Chuyện nước phải đặt lên trước, không thể nói đến giao tình. Trách thì phải trách y đã trở thành một Bạch Khởi thứ hai của nước Tần, nếu y chết trong tay Tào Công thì tất cả sẽ chấm dứt, nếu không dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải giết chết y. Vì chuyện này, mấy đêm nay ta không ngủ yên. Nhưng nghĩ lại trăm họ của các nước phía đông

chúng ta sẽ bị nước Tần hổ sói kia chém giết, thì dù có ân nghĩa giao tình gì cũng phải gạt sang một bên."

Quách Khai gần giọng, „Hãy cẩn thận tên tiểu tử Long Dương quân, ta thấy y không hiểu đại thể như Lý tướng và Sấm hầu."

Trọng Tôn Huyền Hoa nói, „Chuyện này phải xử lý cẩn thận, nếu như Doanh Chính vẫn ngồi vững trên ghế, mà Hạng Thiếu Long lại xảy ra chuyện ở Lâm Tri, nước Tề chúng tôi khó tránh trách nhiệm."

Quách Khai cười, „Chỉ cần đổ hết trách nhiệm cho Lã Bất Vi, thì có thể khiến cho mọi thù hận của Doanh Chính chuyển sang Lã Bất Vi, để cho chúng đấu đến lưỡng bại câu thương, còn chúng ta thì nâng chén chúc mừng."

Lý Viên nhắc nhở cha con Trọng Tôn Long, „Chuyện này không nên tiết lộ cho nhị hoàng tử và Giải Tử Nguyên biết được, nếu không e rằng sẽ có thay đổi khôn lường. Tại hạ đã nhờ Ninh phu nhân ngầm bảo y sở dĩ rằng phụ vương y không thích đại hoàng tử là vì không muốn thấy y dựa dẫm Điền Đan, cho nên nhị hoàng tử phải biết chọn lựa thế nào, Hạng Thiếu Long không còn tác dụng gì nữa. Vả lại ta từng nói với nhị hoàng tử, Điền Đan một ngày còn nắm quyền, Tề Sở khó mà làm lành với nhau được. Nhị hoàng tử là người thông minh, chắc sẽ không thêm nghĩ đến đề nghị của Điền Đan nữa. Vả lại mọi chuyện đã định, Tề vương hạ lệnh đòi đại hoàng tử phải rời Lâm Tri trước buổi mừng thọ, không cần nói ra, chắc cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Cha con Trọng Tôn Long vội vàng đáp tạ.

Lý Viên lại căn dặn, „Nhưng nếu các người cần phải lừa gạt Hạng Thiếu Long, khiến cho y tin rằng Điền Đan và Lã Bất Vi đang mưu hại mình, lại sắp xếp giúp cho y bí mật bỏ chạy sau khi tử thí với Tào Công, rồi trên đường sai người ám toán, tốt nhất phải hy sinh một số nhân thủ, rồi lại đâm

mù mắt y theo lời Lã Bất Vi, như thế sẽ khiến triều đình nước Tần đại loạn."

Quách Khai nói, „Tốt nhất cho Hạng Thiếu Long biết rằng Lã Bất Vi muốn y sống về Hàm Dương chịu tội, thì mọi việc sẽ càng tốt đẹp hơn."

Ngừng một lát rồi nói, „Chuyện này cần phải giấu Long Dương quân, nếu để lộ phong thanh cho Hạng Thiếu Long biết được, với thân thủ ghê gớm của y, nói không chừng có thể tự mình bỏ chạy, để y sống trên đời, lúc đó Long gia cũng không thể đụng đến Phụng Phi."

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng, gã hoàn toàn không còn lòng tin với Hàn Sấm và Lý Viên, thậm chí các người muốn đụng tới Hạng Thiếu Long này thì không phải là chuyện dễ.

Nghe tới đây biết rằng không tiện ở lâu, vội vàng bỏ đi.

Vấn đề lớn nhất là làm thế nào có thể đưa Phụng Phi bỏ đi an toàn, bởi vì không muốn làm liên lụy đến Long Dương quân, Thiệu Nhu và Giải Tử Nguyên nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 269: Biết Được Âm Mưu

H

ạng Thiếu Long đang luyện đao trong vườn thì Phi Phụng bước tới, nói, „Phải chăng đêm ngày một chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây? Thiếp thân đang bức bối vì Hàn Kiệt cứ bám riết lấy, chỉ mong có thể mau chóng rời khỏi đây."

Hạng Thiếu Long do dự một lúc, nhưng vẫn không quyết định rằng có nên tin tưởng Phụng Phi nữa không. Tình cảm của nữ nhân thay đổi khó mà đoán được, hôm nay nàng nói đã chán Hàn Kiệt, nói không chừng ngày mai sẽ lại ngã vào lòng y, tiết lộ bí mật của gã, lúc ấy gã sẽ trở thành kẻ mù mà quay về Hàm Dương.

Phụng Phi thấy mặt gã biến sắc, giật mình nói, „Sự việc phải chăng đã thay đổi?"

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Đại tiểu thư phải chăng là muốn sau khi biểu diễn ở Tắc Hạ học cung rồi mới rời khỏi Lâm Tri?"

Phụng Phi sững người một lúc rồi mới nói, „Nếu phải đi, tại sao phải ở thêm vài ngày?"

Hạng Thiếu Long cố ý nói, „Chủ yếu là vì bọn nhị tiểu thư, mọi người cùng đi, tại hạ sẽ yên tâm hơn."

Phụng Phi thở dài nói, „Phải chăng thượng tướng quân muốn nói ra điều gì?"

Hạng Thiếu Long biết nếu phủ nhận, thì sẽ khiến nàng sinh nghi. Gật đầu rằng, „Ta chỉ lo lắng Quách Khai, kẻ này lòng dạ xấu xa, nếu chúng ta chạy thoát được, y có thể sẽ trút giận lên bọn Thục Trinh."

Phụng Phi ngạc nhiên nói, „Đã có Trọng Tôn Long chiếu cố bọn Thục Trinh, ngài còn lo lắng gì nữa?"

Hạng Thiệu Long không còn cách nào, chỉ đành cương quyết nói, „Đừng hỏi nữa, ta đã quyết định sau buổi biểu diễn ở Tắc Hạ học cung thì mọi người sẽ cùng đi để tránh lo lắng. Chả lẽ đại tiểu thư không quan tâm đến an nguy của bọn họ sao?"

Phụng Phi không trả lời, cúi đầu.

Hạng Thiệu Long biết mình đã nói nặng, bước tới ôm vai nàng, dịu dàng nói, „Là ta không đúng, mong đại tiểu thư tha thứ."

Phụng Phi thở dài, „Phải chăng thượng tướng quân hôm nay có chuyện buồn bực? Phụng Phi lần đầu tiên thấy ngài nổi giận vô lý như thế."

Hạng Thiệu Long thầm nghĩ mình làm sao vui được, giờ đây hận không thể chém giết một phen để trút hận trong lòng, đang định lên tiếng thì Phụng Phi nói, „Phụng Phi biết được ngài vì đêm qua thiếp lén đi gặp Hàn Kiệt, cho nên không còn tin tưởng nữa. Nhưng dù cho phải chia tay, cũng phải nói một lời chứ!"

Hạng Thiệu Long không ngờ mình đã vô tình khiến Phụng Phi tự khai như vậy, nói thế, nàng vốn đã có ý giấu mình.

Phụng Phi buồn rầu nhìn gã, nói, „Thượng tướng quân có muốn biết Phụng Phi và y nói những lời gì không?"

Hạng Thiệu Long lạnh nhạt nói, „Phải chăng y bảo rằng nếu ngài theo ta, thì sẽ có hậu quả thâm?"

Phụng Phi hơi giật mình, nói, „Sao ngài biết được?"

Hạng Thiều Long nhìn mặt nàng, đỏ cả mặt, cố ý gạt nàng rằng, „Ta không những nghe các người nói gì, mà còn nghe cả tiếng các người hôn nhau nữa."

Phụng Phi nói với vẻ mặt tự nhiên, „Chỉ là y cưỡng ép thiếp thôi! Nhưng lúc ấy trời vẫn sáng! Ngài nấp ở đâu thế?"

Hạng Thiều Long cố chống đỡ, „ở dưới gầm xe chẳng phải có thể nấp sao?"

Phụng Phi cho đó là thật, buồn bã nói, „Chắc ngài biết rằng lúc đó vì muốn dỗ dành y, cho nên thiếp phải nói những lời không đúng với lòng Hạng Thiều Long nảy ra một ý, nhớ lại Lã Bất Vi đêm qua đã đến gặp Trọng Tôn Long, nói không chừng là do Hàn Kiệt thám thính được tin tức ở chỗ Phụng Phi, nhúu mày nói, „Nhưng sao nàng lại cho biết thời gian chúng ta rời khỏi Lâm Tri, rồi lại cho Hàn Kiệt hay rằng Trọng Tôn Long sẽ sắp xếp mọi chuyện? Đại tiểu thư không biết Hàn Kiệt và Lã Bất Vi cùng một giuộc hay sao?"

Phụng Phi lúc này hoàn toàn tin gã đã biết được mọi chuyện, giải thích rằng, „Hàn Kiệt vốn là người phía Lao ái, lần này đến Lâm Tri là vì thiếp, tuy nói y đã từng giấu thiếp những chuyện y có qua lại với Trọng Tôn Huyền Hoa, nhưng Phụng Phi quả thật thương yêu y, nên đã có hẹn riêng với y, trong chốc lát mà bảo thiếp quên y, quả thật là quá khó."

Rồi lại nhìn gã, „Phụng Phi vốn là muốn mượn thượng tướng quân để quên y, nhưng thượng tướng quân không chịu ân sủng.

Hạng Thiều Long hiểu được rằng Phụng Phi sẽ là một con cờ qua trọng của gã sau này, cố y giành nàng lại, cười nhạt nói, „Nàng có biết rằng sau khi Hàn Kiệt đã biết được mối quan hệ giữa ta và cha con Trọng Tôn Long, Lã Bất Vi và Hàn Kiệt ngay trong đêm đã thuyết phụ cha con Trọng Tôn Long hay không?"

Phụng Phi biến sắc nói, „Sao lại có chuyện ấy?"

Hạng Thiếu Long ung dung nói, „Không biết nàng tin hay không, giả sử đại tiểu thư vẫn không ngừng truyền tin cho Hàn Kiệt, không những Hạng Thiếu Long này chết không đất chôn thân, đại tiểu thư cũng phải đối mặt với vận mệnh bi thảm. Hàn Kiệt có lẽ cũng có ý với tiểu thư, nhưng con người y đặt chữ lợi lên hàng đầu, nói không chừng sẽ hy sinh tiểu thư. Những kẻ đi theo Lã Bất Vi và Lao ái, ai mà không phải là hạng tự tư tự lợi."

Phụng Phi hồ thẹn nói, „Phụng Phi này cũng là kẻ tự tư tự lợi, giờ đây phải làm thế nào?"

Hạng Thiếu Long nói, „Vẫn là phải chờ sau khi biểu diễn ở Tắc Hạ học cung, chúng ta sẽ cùng bỏ đi, đến Hàm Dương, nàng thích theo ai cũng được, nhưng trước mắt, không thể để lộ chuyện của chúng ta cho bất cứ ai biết."

Phụng Phi nói, „Thiếp đã hiểu. Từ nay trở đi, Phụng Phi chỉ tin mỗi mình thượng tướng quân."

Hạng Thiếu Long tạm thời vẫn không nghĩ ra được làm thế nào để lợi dụng quân cờ Phụng Phi này. Dặn dò nàng vài câu nữa rồi mới quay đi.

Có thể thấy đây là thu hoạch bất ngờ, biết được Hàn Kiệt là con răn hai đầu, cùng lúc cấu kết với nhà Trọng Tôn và Lã Bất Vi. Nếu gã tính không sai, bề ngoài y tuy là thủ hạ đắc lực của Lao ái, nhưng thật ra đã bị Lã Bất Vi mua chuộc. Mà y đối với Lã Bất Vi cũng chẳng hết lòng hết dạ, chí ít cũng dấu chuyện Phụng Phi đối với tên gian tặc này.

Hàn Kiệt rốt cuộc có tính toán gì với Phụng Phi? E rằng cả bản thân y cũng chưa quyết định được.

Giữa nam nữ một khi đã sinh tình, thì rất rắc rối, khó mà một đao chặt đứt. Gã và Triệu Nhã cũng là như thế.

Ngày mai là buổi biểu diễn, trong biệt viện yên tĩnh một cách bất ngờ, những cuộc tập luyện cũng đã dừng lại.

Hạng Thiếu Long tuy tâm sự trùng trùng, nhưng lại giả vờ như không có chuyện gì, lại phải nói chuyện phiếm với bọn người Phí Thuần, Lôi Xung Nhi, mới biết được rằng Phụng Phi đã phát cho mỗi người một số tiền gọi là phí giải tán, nhưng mọi người đều chuẩn bị ở lại, tiếp tục đi theo Đồng Thực Trinh.

Trong số các ca vũ cơ chỉ có Tân Nguyệt quyết định về quê quy ẩn, Vân Nương thì vẫn chưa quyết định, xem ra nàng đang chờ ý Tiêu Nguyệt Đàm.

Cũng có người dò hỏi muốn đi theo Hạng Thiếu Long, nhưng đều bị gã khéo léo từ chối.

Giờ đây thân gã khó giữ, khôn muốn người khác cùng mạo hiểm, cũng không muốn làm yếu đi sức mạnh của đoàn ca vũ. Bởi vì bọn họ tuy không thể đối phó được với những nhân vật như Trọng Tôn Long, nhưng với những kẻ trộm đạo thông thường thì vẫn còn dư sức.

Đột nhiên Trọng Tôn Huyền Hoa đến tìm gã, Hạng Thiếu Long trong lòng đã có tính toán, khi ra đến đại sảnh, Trọng Tôn Huyền Hoa nói vài lời khách sáo, bảo rằng nhị hoàng tử rất ưa thích gã, rồi chuyển sang chủ đề chính, „Bọn chúng tôi đã sắp xếp xong một chiếc thuyền cho thượng tướng quân, sau khi đón thượng tướng quân ở Tắc Hạ học cung sẽ lập tức lên thuyền. Chỉ là không biết đại tiểu thư có đi cùng thượng tướng quân hay không, hay chậm một bước, đợi biểu diễn xong ở Tắc Hạ học cung mới lên đường?"

Hạng Thiếu Long giả vờ bộ dạng khổ não nói, „Đây chính là chỗ khiến ta đau đầu nhất, nàng kiên quyết đợi biểu diễn kết thúc xong mới đi. Ta làm sao có thể yên tâm đi một mình được?"

Trọng Tôn Huyền Hoa rõ ràng đã nhận được tin từ chỗ Hàn Kiệt, biết được Phụng Phi sẽ cùng bỏ đi với Hạng Thiếu Long sau khi tử võ, không khỏi ngạc nhiên nói, „Các người không phải đã bàn bạc với nhau rồi sao?"

Hạng Thiếu Long chính là muốn y nghi ngờ Hàn Kiệt, than rằng, „Vốn là nói như thế, nhưng không biết có gì hôm nay nàng lại thay đổi chủ ý. Nàng có tai mắt, lẽ nào ta không có?"

Trọng Tôn Huyền Hoa rõ ràng là không biết mối quan hệ thật sự giữa Hàn Kiệt và Phụng Phi, nghe thế thì biến sắc nói, „Ai là nam nhân của nàng?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu, „Đó là bí mật riêng tư của đại tiểu thư, xin thứ lỗi ta không thể tiết lộ. Song có lẽ cũng phải trễ vài hôm, ta sẽ chờ sau khi biểu diễn ở Tắc Hạ học cung xong mới bỏ đi."

Trọng Tôn Huyền Hoa lập tức lúng túng, vội vàng nói, „Lã Bất Vi bảo rằng sẽ quyết định lên đường về nước sau khi thượng tướng quân quyết đấu với Tào công, thượng tướng quân không muốn cùng y về hay sao?"

Hạng Thiếu Long biết y vẫn chưa từ bỏ ý đồ, vẫn cứ thăm dò mình, ngạc nhiên nói, „Về sớm làm gì? Huống chi ta đã sớm sai người về Hàm Dương, báo lại những chuyện của ta, lại còn cho ngài hay rằng nếu ta xảy ra chuyện ở nơi nào, thì nước ấy phải chịu trách nhiệm, bảo ngài báo thù cho ta. Ta không tin Lã Bất Vi và Điền Đan dám ra mặt động đến ta, bọn chúng chắc chắn sẽ tìm người thế mạng."

Rồi lạnh lùng nói, „Cao thủ nhà họ Ô nhiều như mây, ai hại ta thì khó tránh khỏi vận mệnh bị truy sát, những kẻ muốn hại ta chắc cũng phải nghĩ lại, cho nên Huyền Hoa huynh xin cứ yên lòng."

Trọng Tôn Huyền Hoa trong lòng có mưu đồ, làm sao yên tâm được, nghe nói thế thì biến sắc không ngừng, cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Bọn Lý Viên nào dám tự tay đối phó với Hạng Thiếu Long, cũng chỉ lôi kéo cha con Trọng Tôn Long để làm con ma thể mạng như Lã Bất Vi.

Từ sau cuộc chiến của Ô gia ở Hàm Đan, ai mà không biết sự lợi hại của các chiến sĩ Ô gia.

Nếu sau này để lộ ra rằng là do cha con Trọng Tôn Long làm không những hoàng thất nước Tề sẽ trách tội, chỉ những tử sĩ báo thù của nhà họ ô, cũng đã khiến cho cha con bọn chúng ăn ngủ khó yên.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không bỏ cơ hội, tiếp tục hù dọa Trọng Tôn Huyền Hoa, „Nếu ta là Lã Bất Vi, sẽ tìm những kẻ ngu ngốc kiểu như Ma Thừa Giáp, sai y giết ta. Sau khi sự việc xong xuôi, rồi lại để lộ tin tức ra, lúc ấy nước Tần ta sẽ chính thức đòi đại vương quý quốc giao ra đầu của Ma Thừa Giáp, huynh bảo đại vương của quý quốc có giao hay không?"

Trọng Tôn Huyền Hoa nén không được giật mình, nói, „Đó quả thật là một độc kế mượn dao giết người."

Hạng Thiếu Long cười thầm, biết rằng y đã hiểu rõ được Lã Bất Vi bề mặt muốn quay lưng với Điền Đan, nhưng thật sự trước tiên mượn tay cha con y để giết chết Hạng Thiếu Long, sau đó lợi dụng chuyện này để trừ khử cha con bọn họ, đây quả là một đá chọi hai chim.

Lại thêm nữa, nếu khi xảy ra chuyện, bọn Lý Viên cũng sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu người Tề.

Trọng Tôn Long bản thân không phải là kẻ ngốc, nếu không cũng không thể giành được địa vị như thế này, vì tưởng rằng nếu Hạng Thiếu Long và Doanh Chính gặp nguy thì có lợi cho mình.

Nào ngờ Hạng Thiếu Long biết được phong thanh, lại nghe lén được cuộc mật nghị đêm qua của bọn họ, cho nên đã nhắc nhở Trọng Tôn Huyền Hoa đang bị bọn Lã Bất Vi, Lý Viên, Hàn Sấm lợi dụng.

Lúc này Trọng Tôn Huyền Hoa đang vội quay về thương lượng với cha mình, nào có hứng thú nói chuyện nữa, nên gấp rút bỏ đi.

Hạng Thiếu Long vươn vai, quay về tìm Phụng Phi.

Nếu gã tính không nhầm, Trọng Tôn Huyền Hoa hôm nay sẽ gặp Hàn Kiệt để chất vấn, rồi Hàn Kiệt đến hỏi Phụng Phi.

Sáng ngày mốt Lã Bất Vi sẽ lên đường quay về nước Tần, Hàn Kiệt cũng đi theo, dù vì bản thân y hay vì Lã Bất Vi, cũng không để cho Phụng Phi lọt vào tay Hạng Thiếu Long. Nhưng đến bây giờ thì gã biết được cho dù Trọng Tôn Long có gan to bằng trời cũng không dám động đến Phụng Phi.

Dù cho Trọng Tôn Long vẫn phải đối phó mình, nhưng cũng không dám nắm lấy điểm này, điều đó có nghĩa là cho người ta biết được rằng y vì Phụng Phi mà đối phó Hạng Thiếu Long gã.

Sự việc đột nhiên thay đổi.

Bọn Lý Viên lừa gã, gã thề rằng phải ăn miếng trả miếng, lừa ngược lại bọn chúng một phen.

Phụng Phi hình như quả thật đã không còn tình yêu với Hàn Kiệt nữa, nghe theo sự chỉ dẫn của Hạng Thiếu Long.

Đến khi Tiêu Nguyệt Đàm đếm tìm gã, Hạng Thiếu Long mới kể hết mọi việc đã xảy ra hôm qua và sáng nay.

Tiêu Nguyệt Đàm vỗ đùi khen rằng, „Hạng Thiếu Long rất cuộc là Hạng Thiếu Long, đối phương chỉ hơi sơ suất thì bị đệ nắm bắt được sơ hở. Trọng Tôn Huyền Hoa kinh nghiệm còn kém, bị đệ dọa mấy câu thì đã sợ."

Ngừng một lát nhìn gã nói, „Hình như Thiếu Long lo lắng rằng Lã Bất Vi tìm được đôi vợ chồng đã từng nuôi Doanh Chính?"

Hạng Thiếu Long biết y vẫn còn nghi ngờ thân phận của tiểu Bàn. Song chuyện này, ngoài Ô Đình Phương, Đằng Dực ra, cả những người thân thiết như Kỷ Yên Nhiên cũng không biết được. Cho nên gã không thể để cho bất cứ người nào biết nữa. Cho dù Tiêu Nguyệt Đàm cũng thế. Giả vờ ngạc nhiên, nói tỉnh như không, „Tìm ra thì thế nào, trừ phi bọn họ bị Lã Bất Vi dùng tiền mua chuộc, nếu không thì cần gì lo lắng?"

Tiêu Nguyệt Đàm ngạc nhiên nói, „Thật ra vấn đề này lão ca vẫn muốn hỏi đệ, trong thư Đồ tổng quản gửi cho ta, có nhắc đến việc đệ đã từng hợp tác với các bậc nguyên lão trong quân đội nước Tần, tiến hành nhỏ máu nhận thân cho Lã Bất Vi và bị quân, chứng thực hai người này không có quan hệ máu thịt, bị quân và đệ mới được bọn họ toàn lực ủng hộ, áp chế Lã Bất Vi. Nhưng Thiếu Long tại sao lại nắm chắc như thế, khẳng định bị quân không phải là cốt nhục của tên gian tặc họ Lã?"

Đó chính là câu hỏi ngày trước của Đồ Tiên, cũng là câu hỏi mà Hạng Thiếu Long sợ nhất, thở dài rằng, „Đệ đã từng hỏi Chu Cơ, bị quân rốt cuộc là con của ai? Bà ta bảo cả mình cũng chẳng rõ, có nghĩ là năm phần cơ hội là của Lã tặc, nhưng năm phần cơ hội là không phải. Trong tình huống đó, nếu đệ từ chối đề nghị của Lộc Công, há chẳng phải mất lòng bọn họ sao? Cho nên đành phải đánh liều một phen mà thôi."

Tiêu Nguyệt Đàm gật đầu nói, „Nhưng giờ đây tình huống của đệ lại không lạc quan như thế, Trọng Tôn Long tuy đã bị đệ hù dọa, có lẽ sẽ không dám làm công cụ cho kẻ khác nữa, nhưng đệ cũng không nên tin tưởng y."

Dừng lại một lát rồi nói, „May mà mối quan hệ giữa chúng ta vẫn chưa ai biết, ai cũng tưởng ta là người tri âm của Phụng Phi. Giờ đây chỉ còn một kế, đó là Thiếu Long hãy cứ đi trước, chỉ cần đệ rời khỏi đây bọn Phụng Phi sẽ an toàn.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, bọn Phụng Phi chỉ có thể nhờ Thiện Nhu và Long Dương quân cùng bảo vệ. Nếu như Tề Vương tuyên bố phong cho Điền Kiện là thái tử, địa vị của Giải Tử Nguyên sẽ khác, cha con Trọng Tôn Long càng phải lấy lòng y, mà Điền Đan cũng phải càng e ngại y.

Tiêu Nguyệt Đàm là kẻ suy nghĩ sâu xa, nhắc nhở rằng, „Hàn Kiệt là kẻ không đơn giản, bản thân là quý tộc nước Hàn, lại là học trò của Tào Thu Đạo, xem bề ngoài cùng phe Lao ái, nhưng có mối quan hệ thân thiết với Lã Bất Vi.

Giờ đây lại thêm sự đổ ky vì Phụng Phi, nói không chừng sẽ mạo hiểm xúi giục bọn người ở Tắc Hạ học cung đến đánh lén, chuyện này không thể không phòng."

Hạng Thiếu Long nói, „Sau cuộc chiến với Tào Thu Đạo, đệ sẽ lập tức đi khỏi nơi đây, may mà Tắc Hạ học cung ở ngoài thành, cho nên cũng thuận tiện lắm."

Nhớ lại tấm ván trượt tuyết, hạ giọng nói, „Thời gian không còn nhiều nữa, lão ca hãy tìm giùm đệ một khúc gỗ để đệ chế ra công cụ trượt tuyết, sau đó huynh hãy đem công cụ này và lương khô giấu ở gần Tắc Hạ học cung, khi ra ngoài thì đệ có thể mau chóng trốn thoát."

Tiêu Nguyệt Đàm bản thân cũng là thợ mộc khéo tay, ngạc nhiên hỏi dẫn tới, đến khi Hạng Thiếu Long miêu tả tấm ván trượt tuyết, y kinh ngạc đến há hốc mồm nói, „Sao đệ lại có thể nghĩ được như thế? Đây là nguyên lý của xe tuyết, chuyện này cứ giao cho ta, lão ca sẽ lập tức ra tay, bảo đảm còn tốt hơn thứ mà đệ nói, thời gian chắc là kịp."

Tiêu Nguyệt Đàm bước ra khỏi Thính Tùng biệt viện, Giải Tử Nguyên đến, vui vẻ nói, „Nếu thượng tướng quân không có chuyện gì khác, hay là chúng ta hãy cùng đi xem nhu cốt mỹ nhân đang luyện tập bài ca vũ mà tiểu đệ vừa mới sáng tác."

Hạng Thiếu Long đang rầu rĩ, nhưng nghĩ lại phải giả vờ vui vẻ, không hề lo lắng rằng sẽ có chuyện gì để Lã Bất Vi lộ trần, nên mới hớn hở đi cùng Giải Tử Nguyên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 270: Ân Oán Phân Minh

N

gồi trên xe ngựa cùng Giải Tử Nguyên, nghe y nhẹ nhàng bài hát của mình, Hạng Thiếu Long định thần lại, hồi tưởng lại mọi chuyện vừa mới xảy ra trong mấy ngày hôm nay.

Có thể biết rằng lúc mới đầu Lý Viên gặp mình ở nhà Trọng Tôn, thì trong lòng chỉ có tình bằng hữu. Chỉ tới khi y nén không được, mới tiết lộ cho Hàn Sấm nghe, thì trong đầu mới có ý nghĩ nên trừ khử gã hay không. Cho tới sau khi gặp Quách Khai, thì y không do dự nữa.

Bọn họ biết Long Dương quân có tình cảm đặc biệt với gã, vả lại sau đó hối hận vì bán đứng gã, nên đã giấu Long Dương quân không cho y biết chuyện này. Long Dương quân vì đến tìm Phụng Phi mới gặp phải gã.

Đến khi Hàn Sấm đến tìm gã, biết được gã sẽ đến chỗ Tào Thu Đạo để đánh cắp đao, có lẽ vẫn chưa quyết tâm hại gã, vẫn đang do dự.

Nhưng khi Hàn Sấm kể chuyện này cho Lý Viên hoặc Quách Khai, thì rốt cuộc đã gợi nên ý muốn mượn tay Tào Thu Đạo để trừ khử gã. Có thể thấy sau khi Tào Thu Đạo không giết chết gã, Hàn Sấm biết chuyện này đã lộ ra, cho nên tránh gặp mặt gã, chỉ có Lý Viên đến thăm dò mà thôi.

Lý Viên không hổ là cao thủ, cố ý để lộ chuyện Hàn Sấm cấu kết Quách Khai để lừa gạt lòng tin gã. Còn mình thì ngu ngốc để lộ chuyện Long Dương quân sắp xếp cho mình bỏ chạy.

Còn Long Dương quân thì biết rõ bọn Lý Viên hại gã, nhưng không cách nào nói ra, nên chuẩn bị không màng hết mọi thứ, đưa gã rời khỏi Lâm Tri. Chỉ vì mình hối hận nên từ chối hảo ý của y.

Nếu hôm qua không nghe lén được cuộc nói chuyện của họ, e rằng đã không biết tình hình nguy hiểm đến mức nào.

Điều kỳ lạ là gã chỉ cảm thấy đau lòng chứ không thấy tức tối.

Bởi vì ai cũng đều bất đắc dĩ cả.

Lúc này Giải Tử Nguyên mới nói, „Huynh và Hứa Thương có thân thiết với nhau không? Nghe nói y là người đất Thượng Thái, cũng có bản lĩnh lắm."

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ y cũng đi cùng Lã Bất Vi đến Tề, chỉ vì không gặp mặt nên suýt tí nữa quên y. Gật đầu tỏ ý có quen biết.

Giải Tử Nguyên nói, „Giờ đây y và Tề Vũ đang tranh nhau Lan Cung Viên, Lã Bất Vi hình như dung túng cho Hứa Thương.

Hạng Thiếu Long nghĩ ngợi rồi nói, „Nếu ta đoán không sai, chuyện tình giữa Lan Cung Viên và Hứa Thương chắc là bắt đầu khi ngày trước còn ở Hàm Dương, huynh có biết chuyện Lan Cung Viên đã từng giả tỳ nữ để hành thích ta không?

Giải Tử Nguyên ngạc nhiên nói, „Có chuyện thế sao? Song nàng quả thật đã từng được huấn luyện, thân thủ rất ghê gớm."

Hạng Thiếu Long kể chuyện ngày ấy ra, Giải Tử Nguyên thần sắc ngưng trọng nói, „Đoàn tạp kỹ ấy chắc là đoàn tạp kỹ Đông Châu của Biên Đông Sơn, trước nay biểu diễn ở khắp các nước, chả trách nào đột nhiên mất hẳn tiếng tăm, té ra là đều mất mạng ở Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Biên Đông Sơn là ai?"

Giải Tử Nguyên chép miệng, „Trong bốn đại đệ tử của Tào Thu Đạo, Biên Đông Sơn đứng đầu, tiếp theo là Trọng Tôn Huyền Hoa, Hàn Kiệt và nội

nhân. Biên Đông Sơn giỏi thuật nhào lộn, là một thích khách thuộc hàng nhất lưu, trước nay luôn làm việc cho Điền Đan."

Hạng Thiệu Long nói, „Có lẽ y cũng mất mạng ở Hàm Dương."

Giải Tử Nguyên lắc đầu nói, „Mấy tháng trước tại hạ còn nghe Trọng Tôn Huyền Hoa nói rằng đã gặp y. Nghe nói y vừa đến kinh đô nước Yên để ám sát tướng nước Yên, người Yên rất e ngại y. Thượng tướng quân tuy lợi hại, nhưng ám sát là chuyện bất chấp thủ đoạn, không thể không phòng."

Hạng Thiệu Long cười khở nói, „Muốn ám sát tại hạ, giờ đây là cơ hội tốt nhất."

Giải Tử Nguyên nghiêm mặt nói, „ở đây thì không cần lo lắng, Biên Đông Sơn trung thành với đại Tề, tuyệt không khiến cho đại vương khó xử, nhưng nếu rời khỏi nước Tề thì rất khó nói. Người Yên gọi Biên Đông Sơn là bách biến thích khách, có thể biết y giả rỗng thì giống rỗng, giả quý thì giống quý, không ai biết y sẽ trở thành người tướng mạo như thế nào."

Hạng Thiệu Long lúc này nào còn rảnh rỗi mà nghĩ đến Biên Đông Sơn, nhớ lại chuyện Trương Tuyền đánh cắp ca phổ, kể cho Giải Tử Nguyên nghe, đồng thời bảo rằng Phụng Phi đã sáng tác một ca phổ khác, Giải Tử Nguyên tức giận nói, „Nhất định là Tề Vũ sai khiến, kẻ này trước nay luôn theo đuổi Phụng Phi, nhưng bị nàng cự tuyệt, cho nên ôm hận trong lòng. Chuyện này cứ giao cho ta, Giải Tử Nguyên sẽ không để cho Viên Viên làm những chuyện đáng hổ thẹn như thế."

Xe ngựa đến Ngọc Lan lâu, lúc này thanh lâu vẫn chưa mở cửa, cho nên xung quanh im ắng, ở phía sau hậu viện vắng vắng tiếng nhạc.

Hai người xuống xe bước vào trong sảnh.

Lúc này có một đám ca cơ đang tập múa, còn Lan Cung Viên thì tập hát.

Những kẻ đứng ngoài xem ngoài Tề Vũ còn có khoảng mười mấy người Tề mà Hạng Thiếu Long không quen biết, bỗng nhiên gã phát hiện Hứa Thương cũng trong số ấy.

Khúc nhạc vừa chấm dứt, bọn Tề Vũ vỗ tay khen hay.

Lan Cung Viên cho những kẻ khác lui xuống, bước về phía Giải Tử Nguyên và Hạng Thiếu Long, mặt cười như hoa nói, „Giải đại nhân và thượng tướng quân sao lại đến trễ thế?"

Giải Tử Nguyên kéo Lan Cung Viên ra một góc.

Bọn Tề Vũ thì bước về phía Hạng Thiếu Long, Hứa Thương thì lễ với Hạng Thiếu Long, rồi nghiêm mặt nói, „Chưa có cơ hội chính thức thỉnh an với thượng tướng quân, mong thượng tướng quân thứ tội vô lễ cho mặt tướng."

Hạng Thiếu Long cười nói, „Đây đâu phải là Hàm Dương, hãy miễn lễ."

Tề Vũ có vẻ hơi chú ý đến chỗ Lan Cung Viên và Giải Tử Nguyên, rồi nói với Hạng Thiếu Long rằng, „Nghe nói thượng tướng quân cũng có hiểu biết về âm luật, không biết có thể đánh giá gì về khúc hát lúc này?"

Hạng Thiếu Long biết y nghe được điều này từ chỗ Trương Tuyền, nghiêm mặt nói, „Tề huynh nói đùa, tiểu đệ chỉ là kẻ ngoài nghề, song dù cho một người không hiểu âm luật như tiểu đệ, cũng có thể cảm nhận được rằng khúc hát này rất tuyệt vời, khiến cho người ta cảm động."

Một võ sĩ trẻ tuổi dáng người cao lớn đứng bên cạnh Tề Vũ nói, „Tại hạ Mân Đình Chương, bái kiến thượng tướng quân."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, té ra người là nhân vật nổi tiếng ngang hàng với Ma Thừa Giáp ở nước Tề, miệng nói may mắn được gặp.

So với Ma Thừa Giáp, Mân Đình Chương có vẻ nhã nhặn hơn, bề ngoài cũng tương đối thuận mắt.

ánh mắt của Mân Đình Chương dừng lại ở chỗ thanh Bách Chiến đao, Hạng Thiếu Long tháo vỏ đao xuống, đưa cho y xem Kiếm thủ nổi danh này lộ vẻ bất ngờ, trao cho những kẻ đứng sau hiếu kỳ, ai nấy đều khen ngợi không ngớt.

Chỉ còn lại Tề Vũ, Hứa Thương và Hạng Thiếu Long, hình như đều cảm thấy lúng túng vì không có gì để nói.

Lúc này Giải Tử Nguyên và Lan Cung Viên quay lại, Lan Cung Viên có vẻ hơi hổ thẹn, chắc là bị Giải Tử Nguyên mắng cho một trận.

Tề Vũ đưa mắt dò hỏi, Lan Cung Viên thì cố ý không nhìn y, xem ra đang giận y, quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Thiếp lập tức theo thượng tướng quân đi gặp đại tiểu thư."

Hứa Thương tới bên cạnh Lan Cung Viên, ngạc nhiên nói, „Viên Viên hình như có điều không vui?"

Bọn Tề Vũ đều ngạc nhiên, không biết xảy ra chuyện gì.

Mân Đình Chương nghe thế thì hay tay trao đao cho Hạng Thiếu Long khen rằng, „Nghe nói đao này là do thượng tướng quân thiết kế, quả thật rất khéo léo, khiến cho chúng tôi mở rộng tầm mắt."

Hạng Thiếu Long biết mình một đao đánh bại Ma Thừa Giáp, được những kiếm thủ này tôn kính, nói khiêm nhường mấy lời, đợi Giải Tử Nguyên, Lan Cung Viên cùng quay về Thính Tùng biệt viện, Mân Đình Chương mời mọc rằng, „Ngày mai là kiếm hội của Tắc Hạc học cung, thượng tướng quân không biết có thể bớt chút ít thời gian, chỉ điểm cho bọn tiểu bối được không?"

Hạng Thiếu Long lộ vẻ khó xử, chân thành mà nói rằng, „Nói thật, gặp Tào công như thế, thật là khó xử."

Một người khác nói, „Tào công gần mười năm này không xuất hiện trong kiểm hội, thượng tướng quân có thể yên tâm."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, nói bừa rằng, „Ngày mai hãy nói!“ rồi lộ vẻ ngạc nhiên, „Không phải kiểm hội cử hành vào mừng một sao? Sao lại trễ thế?"

Tề Vũ nói, „Vì lễ mừng thọ của đại vương cho nên phải cử hành muộn hơn, song long trọng hơn lúc bình thường, thượng tướng quân nhớ đến."

Lúc ấy có người nói cho gã biết thời gian và địa điểm.

Rồi cả bọn Hạng Thiếu Long, Lan Cung Viên và Giải Tử Nguyên ra cửa.

Khi bước ra sân, Giải Tử Nguyên bảo phải vào hoàng cung, cho nên không thể đi cùng, nhường xe ngựa, tự mình cưỡi ngựa đi.

Hạng Thiếu Long không ngờ lại một mình có thể ngồi cùng nhu cốt mỹ nhân, lòng sinh cảnh giác nói, „Viên Viên hãy ngồi xe, ta cưỡi ngựa thì tốt hơn."

Lan Cung Viên liếc nhìn gã, bình thản nói, „Thiếp thân đã lâu không cưỡi ngựa, hay là chúng ta hãy cùng cưỡi ngựa vậy."

Bọn Diêu Thăng vội vàng đem ra hai thớt ngựa tốt, Lan Cung Viên tuy mặc đồ dài tha thướt, nhưng phóng lên ngựa lại khéo như ly miêu.

Hạng Thiếu Long cũng nhảy lên lưng ngựa, cùng Lan Cung Viên cưỡi ngựa sánh vai ra khỏi Ngọc Lan lâu, nhất thời tạo nên sự chú ý cho người đi đường.

Diêu Thăng sai bốn kỵ sĩ mở đường cho bọn họ trước, còn những người khác đi hai bên phía sau. Lan Cung Viên thúc ngựa đến sát gần nói, „Thượng tướng quân phải chăng cảm thấy không yên lòng?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Tại hạ vẫn chưa quên rằng Viên tiểu thư đã từng muốn lấy mạng mình."

Lan Cung Viên trầm ngâm một lát, rồi nói nhỏ, „Trên đời này, có ba người Viên Viên đã nợ tình nghĩa, thượng tướng quân có muốn nghe không?"

Hạng Thiếu Long nói, „Người thứ nhất chắc không khó đoán lắm, phải chăng đó là Giải đại nhân?"

Lan Cung Viên vui vẻ nói, „Nói chuyện với ngài quả thật đỡ phải phí nhiều sức, hãy thử đoán tiếp người thứ hai! Kẻ này đã mất mạng trong tay thượng tướng quân."

Hạng Thiếu Long cười khở, „Chả trách gì nàng đến ám sát ta."

Lan Cung Viên thản nhiên nói, „Chắc là thượng tướng quân không đoán được. Người này chính là Ngao Ngụy Mâu, Viên Viên sợ dĩ có hôm nay, toàn là nhờ y đã trao Viên Viên cho người họ Biên huấn luyện, nếu không nói không chừng đã sớm chết ở đầu đường xó chợ."

Ngao Ngụy Mâu thật ra là do Đằng Dực đâm chết, gần đương nhiên không nói ra, ngạc nhiên nói, „Phải chăng là Biên Đông Sơn? Chả trách thân thủ của nàng lại ghê gớm đến thế, chắc y là người thứ ba mà nàng cảm kích!"

Lan Cung Viên bất ngờ gằn giọng nói, „Ngược lại, y là người mà thiếp hận nhất, chuyện ác y đã làm, Viên Viên không muốn nhắc lại nữa."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Nhưng trong chuyến đi đến Hàm Dương, nàng chẳng phải là phụng lệnh của y hay sao?"

Lan Cung Viên bình thản nói, „Đó chỉ là giao dịch, chỉ cần nô gia theo kế hoạch hành sự, bất luận là thành hay bại, sau này sẽ không có quan hệ gì với Biên Đông Sơn nữa. Mà thiếp thân chấp nhận, cũng vì cho rằng muốn trả thù cho Ngao Ngự Mâu, sau này không còn nợ y điều gì nữa."

Hạng Thiệu Long thở dài, „Quả thật mỗi người đều có chuyện gút mắt, song nàng đã quá mạo hiểm, không ngờ Ngao Ngự Mâu cũng làm được chuyện tốt."

Lan Cung Viên bĩu môi nói, „Y và Biên Đông Sơn cũng chỉ vì yêu thích dung mạo của thiếp thân! Có tốt gì đâu.

Đừng nói về bọn họ nữa! Thượng tướng quân có đoán được người thứ ba là ai không?"

Hạng Thiệu Long gãi đầu nói, „Ngao Ngự Mâu thì ta đoán không được, người thứ ba càng khó đoán, song chắc không phải là người ta quen biết. Chả lẽ là Điền Đan, hay là Lã Bất Vi?"

Lan Cung Viên lắc đầu quầy quậy, nói, „Đều không đúng cả."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng nói chuyện với nhu cốt nữ này thật thú vị, nhận thua rằng, „Không đoán được!"

Lan Cung Viên nhoẻn miệng cười, „Là Hạng Thiệu Long!"

Hạng Thiệu Long kêu lên, „Cái gì?"

Bọn họ vẫn nói với nhau bằng giọng thì thầm, đến lúc này Hạng Thiệu Long kêu lên, bọn Diêu Thăng mới nghe thấy, đều ngạc nhiên nhìn lại.

Lan Cung Viên vui mừng nói, „Có gì mà phải ngạc nhiên, đúng là ngài! Lúc ám sát không thành thì bỏ chạy, đến đêm tối rời khỏi Hàm Dương, thiếp thân cũng đã chuẩn bị để cho ngài đem đi chém đầu, nào ngờ ngài đã thả

người ta, ngài bảo Lan Cung Viên làm sao không cảm kích được? Lúc ấy Lã Bất Vi cũng nói binh lính giữ thành đều là người của ngài, y cũng khó bao che cho thiếp."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên một lúc nói, „Nàng không cần cảm kích ta, nói cho cùng nàng cũng là một con cờ, bị người khác lợi dụng để đối phó ta, giết nàng, ta cũng chẳng có ích lợi gì."

Lan Cung Viên nghiêm mặt nói, „Hạng Thiệu Long là người như thế, bọn Diên tướng, Đản tướng quân đều là kẻ tử địch của ngài, nhưng cũng rất kính trọng phẩm cách của thượng tướng quân, ngược lại khinh bỉ Lã Bất Vi."

Hạng Thiệu Long cảm động nói, „Có phẩm cách thì có ích gì, giờ đây ai cũng coi chữ lợi làm đầu, những kẻ e ngại ta, đều bất chấp thủ đoạn muốn trừ khử ta."

Lan Cung Viên mỉm cười nói, „Hôm nay thiếp chỉ là lấy cớ muốn gặp Phụng Phi để một mình nói chuyện với ngài.

Thượng tướng quân cũng phải cẩn thận đám võ sĩ của nhà Trọng Tôn, bọn chúng vốn là thổ phỉ lưu manh, chuyên thu nợ cho Trọng Tôn Long, không tin ngài hãy để ý xem, kẻ nào mà dũng tạc tai nghe lén chúng ta?"

Hai câu sau cùng cố ý nói cao giọng, khiến cho bọn Diên Thăng phải tránh ra xa.

Hạng Thiệu Long nhất thời lãnh giáo được sự cay độc của nàng.

Lan Cung Viên cười khúc khích, quay sang gã hạ giọng, „Chuyện đánh cắp ca phổ, thiếp thân vô tội, Tề Vũ bảo rằng đó là sáng tác của y."

Hạng Thiệu Long cười, „Đó mới giống là Lan Cung Viên!"

Thính Tùng biệt viện đã ở trước mặt, Lan Cung Viên nói, „Thượng tướng quân phải cẩn thận Thạch Tổ Phương, ả trước nay có quan hệ mật thiết với Phổ Cao, nói không chừng xem ngài như kẻ thù!"

Hạng Thiếu Long cười khỗ, „Chẳng qua là thêm một người nữa mà thôi!“ Gã quay về phòng, chỉ mới nghỉ ngơi được một lát thì Trọng Tôn Huyền Hoa đến tìm.

Ngồi trong khách sảnh, Trọng Tôn Huyền Hoa nói, „Thượng tướng quân có biết Lã Bất Vi đến tìm bọn chúng tôi không?

Hạng Thiếu Long biết bọn chúng vừa mới bàn bạc xong, suy đoán được mình không còn tin tưởng nữa, nên vội vàng đến đây lấp liếm. Nhưng y đương nhiên vẫn không nói ra qua hệ với bọn Quách Khái, Lý Viên.

Mỉm cười rằng, „Tuy không thấy, nhưng cũng có thể đoán được. Hạng Thiếu Long này còn lạ gì thủ đoạn của Lã Bất Vi nữa, lại thêm Hàn Kiệt là sư huynh đệ của Trọng Tôn huynh. À này, y và Trọng Tôn huynh có quan hệ thế nào?"

Trọng Tôn Huyền Hoa đột nhiên bị gã hỏi một câu như thế, nhất thời lúng túng đáp rằng, „Huyền Hoa cũng nói không được, nói cho cùng vẫn chỉ có một chút giao tình."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Hàn Kiệt muốn giết ta hơn cả Lã Bất Vi, bởi vì Lã Bất Vi còn tưởng rằng đã nắm được yếu điểm của ta, cho nên muốn hại ta thân bại danh liệt, Hàn Kiệt thì đổ ky với ta đến mức phát điên, kẻ điên làm việc sẽ không nghĩ ngợi gì."

Trọng Tôn Huyền Hoa không phải kẻ ngốc, đoán được tình nhân thật sự của Phụng Phi là Hàn Kiệt, nếu không sao y lại có thể lấy được tin về Phụng Phi. Nhất thời mặt biến sắc, cúi đầu che giấu, trầm giọng nói, „Thượng tướng quân quyết định khi nào mới đi?"

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười, biết mình đã khéo thi triển thủ đoạn, khiến cho cha con bọn chúng bàng hoàng, nghiêm mặt nói, „Sau khi suy nghĩ kỹ, tại hạ sẽ chính thức cáo từ với đại vương và nhị hoàng tử, sau đó nhờ họ phái binh bảo vệ, đành hoàng quay về nước Tần, còn hơn là cứ lén lén lút lút, bị người ta cười chê."

Trọng Tôn Huyền Hoa gật đầu nói, „Huyền Hoa tuyệt đối đồng ý, thượng tướng quân có thể nhờ Giải đại nhân chuyển lời, đảm bảo có thể sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy."

Chỉ nói mấy câu, thì đã biết được sau khi cha con Trọng Tôn Long cân nhắc lợi hại, không dám nhúng tay vào âm mưu hãm hại gã nữa. Giả sử Hạng Thiếu Long được Tề vương phái người bảo vệ, vậy thì Lý Viên hoặc Lã Bất Vi cũng không dám động thủ.

Song đây không phải là cách giải quyết hay, Tề vương rốt cuộc không thể phái thiên binh vạn mã đi bảo vệ gã, lại thêm nói không chừng sẽ có bọn nham vũ, cho nên khó mà phòng ngừa được, lúc đó gã còn có mạng nữa đâu mà vượt qua biên giới của tam Tấn hay người Sở.

Còn người Tề cũng không liều mạng vì gã, đến khi xảy ra chuyện, nếu không bỏ chạy mới là điều lạ.

Nhưng đối với Phụng Phi mà nói, đó là sự sắp xếp tốt nhất, Hạng Thiếu Long nghĩ bụng sẽ tìm Điền Kiện để nói việc này.

Trọng Tôn Huyền Hoa nhíu mày nói, „Vừa rồi Mân Đình Chương có đến tìm tại hạ bảo rằng thượng tướng quân đã hứa sẽ tham gia kiếm hội vào ngày mai, tại sao thế?"

Hạng Thiếu Long cười, „Ta nào đã hứa, ta chỉ bảo rằng đến lúc đó thì sẽ xem lại mà thôi."

Trọng Tôn Huyền Hoa tức giận nói, „Tên tiểu tử này thật đáng ghét, nhất định phải dạy y một bài học."

Hạng Thiếu Long nói, „Hãy yên tâm! Tại hạ sẽ không đi đâu!"

Trọng Tôn Huyền Hoa nói, „Đi cũng chẳng sao, ai dám động đến thượng tướng quân, trước tiên phải qua cửa ải này.

Huyền Hoa sẽ cảnh cáo những kẻ không biết trời cao đất dày, ai khiến cho thượng tướng quân không vui, thì có nghĩa là khiến cho Trọng Tôn Huyền Hoa này không vui."

Hạng Thiếu Long biết y vì trước kia sai lầm, cho nên giờ đây cố ý lấy lòng mình. Thuận miệng nói, „Ngày mai mới tính!

Trọng Tôn Huyền Hoa nói, „Đêm nay..." Hạng Thiếu Long ngắt lời y, nói, „Mấy đêm nay tại hạ sẽ không ra ngoài, nếu không không có tinh thần đối phó Tào Thu Đạo Trọng Tôn Huyền Hoa cảm thấy Hạng Thiếu Long không còn tin tưởng y như trước nữa, biết rằng chuyện Lã Bất Vi đã ảnh hưởng đến mối quan hệ này. Chỉ đành vội vàng quay về.

Hạng Thiếu Long suy nghĩ một lát, sai người mời Giải Tử Nguyên đến, nói thẳng luôn vào đề.

"Tiểu đệ có chuyện nhờ Giải huynh giúp đỡ."

Giải Tử Nguyên vui vẻ nói, „Hạng huynh hãy cứ nói thẳng, mọi chuyện đều đã có ta."

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói hết sự việc ra, nhưng lại giấu chuyện cha con Trọng Tôn Long cầu kết với Lý Viên, chỉ ngầm bảo rằng tam Tấn và người Sở không đáng tin, bí mật khiến cho quan hệ giữa Tần và Tề xấu đi.

Giải Tử Nguyên nghe xong thì hít một hơi, nói, „Trọng Tôn Long lẽ nào không biết tâm ý của đại vương và nhị hoàng tử? Ai mà không biết Lã Bất Vi sau này sẽ chẳng có kết quả tốt gì."

Hạng Thiệu Long nhắc nhở y, „Bề ngoài huynh phải giả vờ như không có chuyện gì, nhưng ngầm thông báo cho nhị hoàng tử tại hạ có thể bỏ đi mà không từ biệt, mong ngài chiếu cố cho Phụng Phi và Đồng Thực Trinh."

Giải Tử Nguyên vỗ ngực nói rằng, „Chuyện này thì hãy cứ giao cho tiểu đệ. Sau khi Hạng huynh đi, tiểu đệ sẽ nhờ nhị hoàng tử rước bọn họ vào hoàng cung ở tạm, sau đó sẽ sai người đưa bọn họ đến Hàm Dương."

Rồi tỏ vẻ luyến tiếc nói, „Không có Hạng huynh, ngày tháng sẽ không còn vui vẻ như trước nữa."

Hạng Thiệu Long cười, „Phải chăng là sợ không thể ra ngoài nữa?"

Giải Tử Nguyên đỏ mặt nói, „Nội nhân đã quản thúc tiểu đệ lỏng hơn trước, hy vọng sau khi Hạng huynh đi cũng là như thế."

Hai người cười nói một lúc rồi Giải Tử Nguyên quay về.

Hơn năm trăm kiếm thủ Tắc Hạ đang biểu diễn nghi thức lễ kiếm.

Động tác của họ rất đều đặn, đẹp mắt.

Hạng Thiệu Long ngồi ở chỗ dành cho thượng khách ở quảng trường của học cung, bên phải là Lã Bất Vi, bên trái là Điền Đan, bên cạnh gã là Điền Kiện, Thiện Nhu cũng có mặt.

Những tay tai to mặt lớn ở Lâm Tri cũng đều xuất hiện, không khí rất long trọng.

Rất nhiều võ sĩ và người dân đang tụ tập ở xung quanh quảng trường, chí ít cũng có đến ba, bốn nghìn người.

Nghi thức lễ kiểm hoàn tất, trong tiếng trống rộn ràng, Điền Kiện thần thái bay bổng thay mặt cho Tề vương tuyên bố kiểm hội bắt đầu, Trọng Tôn Huyền Hoa cùng hơn mười kiếm thủ xuống sân theo dõi cuộc thi.

Bên cạnh Điền Đan là Giải Tử Nguyên, nháy mắt với Hạng Thiếu Long, tỏ ý mọi việc đã sắp xếp xong.

Lã Bất Vi quay sang nói, „Hoàng hôn ngày mai, ta sẽ đưa Hạng Thiếu Long đến Tắc Hạ học cung, chuyện này có liên quan đến vinh nhục của đại Tần ta, cho nên cần phải cẩn thận."

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm người đến từ cửa trước, ta đã đi cửa sau, xem người lúc đó xuống thang nhưng thế nào, mỉm cười chứ không trả lời.

Nào ngờ Điền Kiện nghe thấy, xen vào nói, „Ta sẽ cùng trọng phụ đi đón thượng tướng quân!“ Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, chỉ đành chấp nhận.

Điền Đan cười nói, „Đại tiểu thư đã vào cung, chuẩn bị cho buổi lễ tối nay!"

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm, biết y chỉ là tìm lời để nói, chỉ ừ một tiếng, đưa mắt nhìn xuống sân, vừa khéo một võ sĩ bắn trúng hồng tâm cách hai trăm bước, khiến cho ai nấy đều hoan hô.

So với lễ Điền Liệp của nước Tần, Tắc Hạ kiểm hội kém hơn nhiều, có thể thấy võ phong của người Tề không bằng người Tần.

Lúc này có người đến bên Điền Đan, hạ giọng nói mấy câu.

Người ấy đi xong, Điền Đan cười mà quay sang Lã Bất Vi, „Có người hứng thú với kiếm pháp của đệ nhất kiếm thủ đất Thượng Thái, người của trọng phụ, không biết trọng phụ có thể cho Hứa Thương xuống sân không?"

Hạng Thiếu Long giật mình, đoán được Tề Vũ đang giở trò, hạ uy phong của tình địch.

Sau khi tiếp xúc với nhu cốt mỹ nhân, gã cảm thấy dù là Tề Vũ hay Hứa Thương, đều tưởng rằng đã khiến được nàng mỹ nữ này yêu họ, song Hứa Thương là cao thủ ngang hàng Quân Trung Tà, dù cho Trọng Tôn Huyền Hoa hoặc Mân Đình Chương, e rằng cũng không dễ đối phó.

Lã Bất Vi sững người một lát rồi nói, „Có thượng tướng quân ở đây, sao không ai đến hỏi han ngài?"

Điền Kiện nghiêm mặt nói, „Phụ vương đã hạ lệnh, không ai được phép khiêu chiến thượng tướng quân, Ma Thừa Giáp cũng vì thế mà bị trách tội."

Lã Bất Vi cười khà khà cố giấu vẻ lúng túng và bất an.

Vẻ mặt Điền Đan cũng chẳng hay ho gì, bởi vì chuyện của Ma Thừa Giáp chính y cũng phải có chút trách nhiệm.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, té ra là thế, đoán được Điền Kiện đã giúp sức. Cố ý nói, „Nhất định Tề Vũ huynh muốn trêu đùa Hứa thống lĩnh!“ Lã Bất Vi và Điền Đan đều biết Hạng Thiếu Long đã biết được hai người này có tranh chấp lẫn nhau, vẻ mặt không tự nhiên.

Khi Lã Bất Vi định lên tiếng, đột nhiên ở dưới sân có tiếng khen ngợi không dứt.

Khi mọi người đưa mắt nhìn xuống, Hạng Thiếu Long, Điền Đan, Giải Tử Nguyên đều đồng thời biến sắc.

Thiện Nhu hiên ngang xuất hiện dưới sân, quát lên, „Thời gian thi thố tài nghệ đã tới, Thiện Nhu mời Điền Bang chỉ giáo."

Điền Đan giật mình, biết được Thiện Nhu ý thế phu quân của mình là Giải Tử Nguyên ngày càng tăng, cho nên đã mượn đứa con yêu của mình là Điền Bang để báo thù.

Kiểm thuật của Điền Bang tuy không kém, nhưng so với Thiện Nhu, đệ tử đặc ý của Tào Thu Đạo, thì chỉ có nước chết dưới kiếm mà thôi.

Nhưng nếu Điền Bang sợ mà không ra, sau này y đừng hòng ngẩng đầu lên làm người. Nhất là nói cho cùng đối phương chỉ là hạng nữ lưu, tình huống rất khó khăn.

Bọn Trọng Tôn Huyền Hoa đều lúng túng, không biết ứng phó thế nào.

Điền Kiện cười ha ha nói, „Nhu phu nhân quả thật dũng khí hơn cả nam nhi."

Y đã nói như thế, còn ai dám phải đối nữa.

Điền Bang định đứng lên, thì bị Đản Sở bên cạnh kéo lạnh, lạnh lùng nói, „Nhu phu nhân nếu có hứng thú, hay là Đản Sở phụng bồi phu nhân trước vậy."

Lần này đến lượt Giải Tử Nguyên và Hạng Thiếu Long đều biến sắc.

Thiện Nhu đã sinh hai đứa con, thể lực không còn như trước nữa, đối mặt với hạng cao thủ như Đản Sở, nói không chừng sẽ thua chắc.

Hạng Thiếu Long không còn lựa chọn nào nữa, trước khi Thiện Nhu trả lời, cười lớn rằng, „Ta đã ngửa tay, xin Nhu phu nhân hãy giao trận này cho tiểu đệ!"

Tiếng reo hò át cả tiếng kháng nghị yếu ớt của Thiện Nhu.

Chương 271: Khoảnh Khắc Biệt Ly

Đ

ảng Sở vẫn đứng yên tại chỗ, không hề có ý xuống sân, Hạng Thiếu Long thì cũng ngồi yên ở đấy, người xem ai nấy đều kêu gào muốn rách họng, thấy tình huống kỳ lạ, thì cuối cùng không la hét nữa cho đến khi hoàn toàn im lặng.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu nhìn nhau mỉm cười.

Khi lên tiếng, gã đã đoán được Đản Sở sẽ không ứng chiến. Đản Sở không cần mạo hiểm, Hạng Thiếu Long lúc chưa có thanh Bách Chiến bảo đao cũng đã lợi hại. Hạng Thiếu Long của hiện tại càng khiến chi Đản Sở không nắm chắc hơn. Dẫu sao ngày mai cũng có Tào Thu Đạo đối phó với Hạng Thiếu Long, y đâu cần phải mạo hiểm nữa.

Quả nhiên Đản Sở thi lễ mà nói rằng, „Đại vương đã có chỉ, trừ Tào Công, không cho bất cứ ai tỷ võ đối với thượng tướng quân, mặt tướng làm sao dám cãi lời?"

Người xem lập tức lên tiếng kêu tỏ ý thất vọng.

Trọng Tôn Long đứng dậy quát lớn, „Đại vương đã có chỉ, ai dám không nghe?"

Đám đông lập tức im lặng.

"Vậy Đản tướng quân hãy xuống đây để thi triển thân thủ, „ Thiện Nhu đặc ý nói.

Đản Sở nhìn sang Điền Kiện với ánh mắt van nài.

Điền Kiện biết y tiến thoái lưỡng nan, cười rằng, „Nhu phu nhân kiếm pháp lợi hại, ở Lâm Tri ai mà không biết, Đản tướng quân vừa rồi chỉ là nóng lòng nhất thời. Giờ đây đã có thượng tướng quân hòa giải, cần gì phải xuống sân nữa, cuộc chiến này hãy dừng lại tại đây vậy."

Lời này cũng đắc thể lắm, ám thị rằng Điền Bang không phải là đối thủ của Thiện Nhu, cũng đã nể mặt Thiện Nhu lắm.

Thiện Nhu thấy vị Tề vương trong tương lai này đã mở miệng, thì cũng không đánh nữa. Trừng mắt nhìn Hạng Thiệu Long rồi thất vọng quay về chỗ ngồi.

Hạng Thiệu Long biết Thiện Nhu sẽ không tha cho mình, nhưng không hề lo lắng, bị Thiện Nhu chửi mắng, chính là một lạc thú trong đời.

Giải Tử Nguyên nhìn gã bằng ánh mắt cảm kích.

Kiểm hội tiếp tục tiến hành, tuy là tỷ võ nhưng ai cũng cảm thấy chán ngán, trước giờ ngo, mọi việc đã xong xuôi, chuyện khiêu chiến với Hứa Thương cũng kết thúc.

Hạng Thiệu Long cùng với bọn Điền Kiện, Điền Đan, Lã Bất Vi dùng cơm trưa ở Tắc Hạ học cung, Hạng Thiệu Long nén không được thừa cơ hỏi Trọng Tôn Huyền Hoa, „Sao không thấy sứ tiết các nước khác, Huyền Hoa huynh không mời họ sao?"

Trọng Tôn Huyền Hoa tỏ vẻ thân thiết, trả lời bằng giọng điệu bí hiểm, „Mấy ngày trước đại vương và sứ thần các nước gặp nhau, bàn bạc với nhau, mỗi bên đều giữ ý kiến của mình, khiến cho mọi người không vui. Giờ đây họ đều muốn tránh không ra mặt, nếu không sẽ càng náo nhiệt hơn."

Nói thế, Hạng Thiệu Long đã hiểu rằng điều mà họ bàn bạc chính là chuyện hợp tung để chống Tần, mà nước Tề thì vẫn giữa chính sách trước nay, cho

nên không thể bàn bạc với các nước phía đông.

Nghĩ lại mình là người hai lần đánh ta quân hợp tung, lần thứ nhất làng ngầm thì triển thủ đoạn, thả Ngụy Tăng về nước, khiến cho Ngụy vương nghi ngờ Tín Lăng quân, buộc y từ chiến trường quay về, làm cho quân hợp tung như rỗng không đầu.

Lần thứ hai là dẫn quân đại phá quân hợp tung trên đường đánh đến Hàm Dương. Trong mắt người của các nước phía đông, mình có thể nói là tội ác ngập đầu. Chả trách nào những bạn bè cũ như bọn Lý Viên phải đổi phò gã.

Trong bữa tiệc, Hạng Thiệu Long thừa cơ nói với Điền Kiện về chuyện Phụng Phi sẽ quy ẩn sau khi đã biểu diễn vào tối nay, hy vọng y tuyên bố chuyện này trước mặt mọi người.

Điền Kiện nói, „Phụ vương rất thích xem đại tiểu thư biểu diễn, chỉ bằng cứ để cho ngài tuyên bố thì hay hơn."

Hạng Thiệu Long nói, „Như vậy thì càng tốt! Đêm nay sau khi mặt tướng đến chúc mừng sẽ quay về nghỉ ngơi để ứng phó với cuộc chiến đêm mai, mong nhị hoàng tử hãy thay mặt tướng cảm tạ Đại vương."

Hạng Thiệu Long thừa cơ cáo lui.

Về đến Thính Tùng biệt viện, cả đoàn ca vũ đã vào trong hoàng cung, chỉ còn lại những nô bộc coi nhà, xung quanh lặng yên như tờ.

Hạng Thiệu Long định bước vào đại sảnh, Diêu Thăng từ phía sau đuổi theo nói, „Thượng tướng quân, tiểu nhân có chuyện cần báo cáo."

Hạng Thiệu Long lúc này mới nhớ đến mình đã từng dặn y theo dõi bọn Quách Khai, Hàn Sấm, sau đó vì phát giác cha con Trọng Tôn Long ngầm cấu kết với những người này, mà Diêu Thăng là người do nhà Trọng Tôn phái tới, cho nên không nhớ đến chuyện này nữa.

Hai người ngồi xuống ở một góc, Diêu Thăng thần sắc ngưng trọng nói, „Mấy ngày hôm nay sứ tiết của năm nước Ngụy, Triệu, Hàn, Sở, Yên đều không ngừng gặp nhau, trong đó gặp nhau nhiều nhất là hai nước Triệu, Yên, tiểu nhân đã sai người điều tra, hai nước này có kiếm thủ lẫn trong dòng người đến xem lễ chúc thọ, thâm nhập vào thành Lâm Tri."

Hạng Thiếu Long nói, „Người có cho Trọng Tôn gia và Huyền Hoa huynh biết chuyện này chưa?"

Diêu Thăng lắc đầu, „Thiếu gia đã sớm căn dặn, mấy ngày nay cứ theo thượng tướng quân, không cần cho thiếu gia biết, cho nên chuyện này họ vẫn hoàn toàn chưa biết."

Hạng Thiếu Long khen, „Chỉ có những kẻ quen thuộc tình huống ở thành Lâm Tri như các người mới có thể phát hiện được thân phận thật sự của các kiếm thủ hai nước Triệu, Yên."

Diêu Thăng hạ giọng nói, „Tướng nước Yên là Từ Di Tắc và Quách Khai của nước Triệu đêm qua đã cùng đến Tắc Hạ học cung, theo quan sát, bọn họ hình như đang kiểm tra địa hình."

Lẽ nào bọn Quách Khai lại cao minh đến nỗi đoán mình sẽ bỏ trốn vào tối đêm mai, cho nên mới chuẩn bị phục kích mình.

Vì lợi ích quốc gia, ai nấy cũng trở nên bất chấp thủ đoạn. Từ Di Tắc cũng thế, giả sử có thể tiêu diệt được Hạng Thiếu Long trong biên giới nước Tề, hai nước Tần Tề sẽ trở nên thù địch nhau.

Diêu Thăng nói, „Thượng tướng quân có biết chẳng, Tào công đã nhờ Đại vương hạ lệnh, trong khi ngài và thượng tướng quân quyết chiến, không để cho bất cứ ai đến xem. Cho nên trước khi tỷ võ có kết quả, tất cả mọi người đều phải ở trong thành, ngay cả chúng tôi cũng không được bước vào phạm vi của học cung."

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, việc đó tuy có lợi cho việc trốn chạy, nhưng cũng là một điều kiện tốt cho những kẻ muốn ám sát mình. Nhíu mày nói, „Có thấy bọn họ dừng lại ở đâu không?"

Diêu Thăng lấy ra bản địa đồ của Tắc Hạ học cung, chỉ lại những nơi mà Từ Di Tắc và Quách Khai đi ngang qua, ngay cả thời gian dừng lại bao lâu cũng chỉ rõ ra.

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Người theo dõi bọn chúng quả thật rất tỷ mỉ!"

Diêu Thăng nói, „Tiểu nhân biết sự việc trọng đại, cho nên đã tự mình quan sát hành động của họ."

Hạng Thiệu Long khen ngợi y mấy câu, rồi dặn dò không được tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai biết.

Diêu Thăng tức giận nói, „Tiểu nhân đã sớm biết người Yên chẳng phải tốt lành gì, lần này giở trò, muốn phá hoại mối bang giao giữa chúng tôi và quý quốc, thượng tướng quân chi bằng hãy trực tiếp nói ra chuyện này với đại vương, rồi ngài sẽ sắp xếp người bảo vệ thượng tướng quân, hoặc là có thể phê chuẩn để chúng tôi đợi ở dưới Quang Tinh đài để đưa thượng tướng quân về lại thành."

Hạng Thiệu Long có tính toán khác, đương nhiên không nghe theo đề nghị của y, cười mà vỗ vai rằng, „Bọn chúng sẽ không dám ra tay ở gần Tắc Hạ học cung, theo ta thấy bọn chúng sẽ mai phục trên đường ta về thành, ở đó cây rừng um tùm, rất dễ đánh lén, người có thể chuẩn bị cho ta một ít pháo hoa và hỏa tiễn, khi ta trở về thành sẽ phóng pháo hoa gọi các người đến tiếp ứng!"

Diêu Thăng đồng ý phương pháp này, vẫn nén không được nói, „Thượng tướng quân chẳng lẽ không tức giận vì chuyện này hay sao?"

Hạng Thiếu Long than, „Từ Di Tắc và Quách Khai đều là những bạn bè có giao tình với ta, lần này bất phân sống chết trên chiến trường là chuyện bất đắc dĩ, nhưng nếu có thể tránh được xung đột thì nên tránh."

Diêu Thăng lộ vẻ kính phục, lui ra.

Hạng Thiếu Long ngồi lại một mình trong sảnh, suy nghĩ mông lung, một lát sau thì mới quay về hậu viện.

Lúc này Giải Tử Nguyên đến tìm gã, mặt thì râu rĩ.

Hạng Thiếu Long ngồi xuống bên cạnh y, ngạc nhiên nói, „Phải chăng trong lòng Giải huynh có tâm sự gì?"

Giải Tử Nguyên thở dài nói, „Nói ra có lẽ huynh không tin, ta muốn từ quan không làm nữa! Chỉ e nhị hoàng tử không chấp nhận."

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Đường quan vận của Giải huynh rất đặc ý, có gì đột nhiên lại muốn quy ẩn?"

Giải Tử Nguyên cười khổ, „Kẻ làm quan chẳng có bao nhiêu người có kết quả tốt. Chứa quan càng lớn, kẻ địch càng nhiều Khi quyền cao chức trọng không ai làm gì được. Nhưng một khi thế đã yếu đi, những người khác sẽ đến tranh địa vị. Không những phải ứng phó với kẻ phía dưới, mà phải suốt ngày lo lắng không biết người trên nghĩ gì, sống những ngày như thế còn có ý nghĩa gì nữa. Nội nhân vẫn thường bảo tại hạ không phải người làm quan, bởi vì không đủ ác độc Giống như cha con Trọng Tôn Long đã làm ta thất vọng, bí mật gặp gỡ Lã Bất Vi, nhưng không hề nói cho ta hay."

Hạng Thiếu Long thở dài theo y, nói, „Muốn từ quan không phải không có cách, cứ giả bệnh là xong."

Một lời ấy đã đánh thức người trong mộng, Giải Tử Nguyên hai mắt sáng lên, vỗ án nói, „Hạng huynh quả thật trí kế hơn người, cứ làm như thế. Nói không chừng sau này ta sẽ đến Hàm Dương thăm Hạng huynh, lại còn có Kỷ tài nữ nữa. Có Hạng huynh dẫn kiến, nói không chừng có thể gặp được cả Cầm Thanh."

Hạng Thiệu Long biết y không rõ mối quan hệ giữa mình với Cầm Thanh, vỗ ngực bảo đảm, „Chuyện này cứ giao cho tiểu đệ."

Rồi nhớ lại nguy cơ thân phận của tiểu Bàn, trong lòng bất đồ giật thót.

Giải Tử Nguyên nhìn lên bầu trời ngoài sảnh nói, „Ta phải vào cung sớm một chút, đợi lúc nữa sẽ sai người đến đón Hạng huynh!"

Hạng Thiệu Long khéo léo từ chối, đưa y ra cửa, quay về phòng nghiên cứu bản đồ mà Diêu Thăng đưa.

Nếu mình là Từ Di Tắc và Quách Khai, thì sẽ đặt mai phục ở khoảng giữa con quan đạo dài khoảng một dặm nối giữa thành Lâm Tri với Tắc Hạ học cung, nếu từ hai bên bắn tên ra, trong tình huống không đề phòng, mình chắc chắn sẽ chết.

Giả sử mình giả vờ quay về Lâm Tri, tiếp theo đột nhiên bỏ chạy ra cánh đồng tuyết, những kẻ phụ trách theo dõi mình sẽ làm thế nào?

Có tiếng gõ cửa. Té ra là Tiêu Nguyệt Đàm.

Hạng Thiệu Long ngồi dậy, đưa tấm địa đồ cho y, rồi kể lại lời nói của Diêu Thăng.

Tiêu Nguyệt Đàm chỉ vào góc tây nam của Tắc Hạ học cung, nói, „Ngày mai ta sẽ đặt hành trang và ván trượt tuyết ở ngọn đồi nhỏ này, như thế sẽ giúp đệ dễ trượt xuống."

Hạng Thiếu Long vui mừng nói, „Đã đóng xong chưa?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Phải một đêm nữa mới xong, đêm nay ta sẽ không đi dự thọ yến, tránh Lã Bất Vi nhận ra."

Hạng Thiếu Long ái ngại hỏi, „Chẳng phải đáng tiếc lắm sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Có gì đáng xem? Chỉ cần đệ an toàn quay về Hàm Dương, thì có thể đối phó Lã Bất Vi. Ngày mai đệ có lẽ sẽ không gặp lại ta, lão ca đến đây là để nói lời tạm biệt."

Hạng Thiếu Long đưa tay nắm chặt tay y, cảm kích nói, „Ơn lớn không dùng lời để tạ, đệ không biết phải nói lời gì để cảm kích huynh."

Tiêu Nguyệt Đàm mỉm cười nói, „Sau này đệ sẽ không nghĩ như vậy. Tóm lại ta chỉ vì lợi ích của đệ. Hãy chuyển lời cho bọn Yên Nhiên biết, bảo rằng lão ca trong lòng vẫn thường nhớ đến họ."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ thắc mắc, „Lão huynh vì sao lại nói những lời kỳ lạ như thế, dù thế nào đi nữa, Hạng Thiếu Long này cũng không trách huynh."

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn gã, nói, „Lòng người khó đoán, đừng nghĩ rằng đánh được mười chiêu thì thôi, phải đề phòng y then quá hóa giận."

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Đã từng trải qua bài học của Lý Viên, Hàn Sấm, đệ đâu có dễ dàng tin tưởng người khác."

Tiêu Nguyệt Đàm nhẹ nhõm, dặn dò, „Chỉ cần đệ có thể vượt qua cửa ải này, an toàn quay về Hàm Dương, thì đệ đã toàn thắng, nếu không tất cả mọi chuyện đã sắp xếp trước đây sẽ bỏ phí."

Hạng Thiếu Long trong lòng thì nghĩ đến mối lo về thân phận tiểu Bân, nhưng ngại không nói ra, nghiêm mặt nói, „Đệ sẽ không thua."

Tiêu Nguyệt Đàm vui vẻ nói, „Thiếu Long rốt cuộc đã khôi phục lòng tin! Không cần tiễn ra, hãy bảo trọng. Nói không chừng có một ngày chúng ta sẽ gặp nhau tại quan ải."

Mắt trông theo bóng dáng Tiêu Nguyệt Đàm khuất dần ở hành lang, Hạng Thiếu Long nhớ lại những ngày đầu mới gặp Tiêu Nguyệt Đàm ở Hàm Đan, con người đa tài đa nghệ này vừa mới bàn xong chuyện chính thì đã yêu cầu Ô gia tặng ca cơ cho y, để lại cho gã ấn tượng không tốt. Không ngờ lại là một nhân vật hào tình hiệp nghĩa, rồi hai bên kết tình bằng hữu.

Đường đời quả thật gập ghềnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 272: Con Đường Dẫn Tới

H

oàng cung nước Tề ngựa xe như nêm, may mà Hạng Thiếu Long cười ngựa chứ không đi xe cho nên có thể luồn lách được. Bỗng nhiên có ba tiếng thượng tướng quân vang lên làm gã giật mình, kìm ngựa chậm lại, ngoái đầu nhìn về phía có tiếng kêu, ở phía sau một cỗ xe ngựa, có người thò đầu ra, vẫy tay với gã, té ra đó là Quách Khai.

Hộ tống Quách Khai là bọn kỵ sĩ nước Triệu, đều thi lễ với gã.

Hạng Thiếu Long kìm ngựa dừng lại, một lát sau cỗ xe ngựa mới len lên được, Quách Khai than rằng, „Cuối cùng có thể gặp mặt được Thiếu Long, khi ở Thọ Xuân, ta gặp mặt mà không nhận ra, giờ đây rốt cuộc có thể dốc hết bầu tâm sự, thái hậu Tinh rất mong nhớ Thiếu Long!"

Quách Khai đã già đi rất nhiều, mặt đến nổi mắt tròn ra, không còn dáng vẻ tiêu sái như ngày ấy. Hạng Thiếu Long tuy không thích y, lại biết y có mưu đồ với mình, nhưng vẫn giả vờ thân thiết, cười rằng, „Quách tướng vẫn khỏe chứ, ngài đã mập ra, nếu gặp trên đường, có lẽ đã không nhận ra ngài."

Ánh mắt của Quách Khai dừng trên thanh Bách Chiến bảo đao của gã, nói đầy cảm xúc, „Năm xưa vì một cái sai của tiên vương, tin nhầm Triệu Mục, nếu không, hôm nay ta và Thiếu Long không những là bạn tốt mà còn đồng tâm hiệp lực chống ngoại địch."

Hạng Thiếu Long kìm ngựa đi chậm lại với cỗ xe y, lúc tiến lúc dừng, bọn Diêu Thăng thì đi ở phía sau, càng khiến cho người đi đường chú ý.

Vào đến trong thành, cảm nhận được không khí rộn ràng, nhà nào cũng treo đèn kết hoa, pháo nổ đì đùng.

Hạng Thiếu Long nói, „Đáng tiếc là vận mệnh không có chuyện nếu như, dù cho ngài có thể sống lại trong quá khứ, mọi chuyện cũng không thể thay đổi được."

Quách Khai nói với vẻ hơi luyến tiếc, „Nhớ lại chuyện xưa, khiến cho người ta cảm khái. Nhưng đã là nhân tài thì đến đâu cũng hơn người. Thiếu Long cũng thế."

Hạng Thiếu Long chợt giật mình, cảm thấy Quách Khai vì biết rõ nếu ngày mai mình không chết dưới tay Tào Thu Đạo, thì cũng chết ở cạm bẫy của y. Cho nên giờ đây mới lòng đầy cảm xúc mà tỏ ra chân thành với gã.

Tại sao y lại có thể nắm chắc như vậy? Phải chăng y đã đoán được đêm mai mình sẽ bỏ chạy?

Trừ khi trong đoàn ca vũ có người tiết lộ tin tức, kể cho y biết rằng mình đã sắp xếp chuyện tương lai cho tất cả mọi người, nếu không người ngoài sẽ không có cách nào đoán được.

Nghĩ đến đây chợt giật thót người, nhớ lại ả nô tỳ Tiểu Ninh của Chúc Tú Chân, mình đã từng nghi ngờ ca phổ chính là do ả đánh cắp đưa cho Trương Tuyền, nhưng rốt cuộc không có chứng cứ.

Giả sử Quách Khai cấu kết với Trương Tuyền, thì sẽ dễ dàng nắm được động tĩnh của mình, Quách Khai trước nay là người cơ trí, lại hiểu rõ tính cách mình, cho nên có thể giăng thiên la địa võng.

Nếu là như thế, đêm mai mình sẽ rất nguy hiểm, phục binh của hai nước Yên và Triệu không chỉ đặt trên đường về thành. Điều khó là giờ đây ai giúp cho gã, gã chỉ đành dựa vào mình thôi.

Quách Khai ngạc nhiên nói, „Thiếu Long đang nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Tại hạ nghĩ giả sử Quách tướng sai người ám sát tại hạ, tại hạ cũng không oán hận trong lòng, Quách Khai giết mình nói, „Nhưng trong lòng ta cũng không thoải mái, năm xưa nếu chẳng phải Thiếu Long nương tay, thì Quách Khai này đâu được như ngày hôm nay. Sự việc diễn biến quả thật khiến cho ta cảm khái."

Hạng Thiếu Long không ngờ y vẫn nhớ đến chuyện này, thiện cảm đối với y tăng lên mấy phần, nhưng nhất thời không biết nói gì mới phải.

Quách Khai đột nhiên nói, „Năm xưa sau khi Ni phu nhân gặp chuyện, để lại một đứa con, phải chăng theo Thiếu Long đến Hàm Dương? Tại sao vẫn chưa nghe tin tức của nó? Ni phu nhân quả là một nữ tử đáng thương, đáng tiếc trời ghen với má hồng!“ Hạng Thiếu Long cố nén cơn sóng dữ trong lòng, biết rằng Lã Bất Vi đã tiết lộ thân phận của tiểu Bàn, khiến cho Quách Khai nghi ngờ tiểu Bàn chính là Doanh Chính.

Chuyện này không phải là nhỏ, nếu để Lã Bất Vi biết được, lại có chuyện quay về Hàm Đan dắt đôi vợ chồng kia, bọn họ khó mà có cơ hội biện bạch được.

Miệng thì trả lời, „Đứa trẻ ấy vì nhớ mẹ quá độ, giữa đường không muốn ăn uống, lại thêm đi đường khổ nhọc, nên đã bệnh chết từ lâu."

Quách Khai kêu ồ một tiếng, vẻ mặt như là đoán được Hạng Thiếu Long sẽ nói như vậy.

Hạng Thiếu Long không có hứng thú nói chuyện với y nữa, chào một tiếng rồi gia tăng tốc độ, phóng lên phía trước.

Hạng Thiếu Long thi lễ với Tề vương xong, đưa mắt nhìn về phía Trọng Tôn Long, thấy y đang khúm núm với Điền Kiện, ngược lại Điền Đan thì vẫn ngồi một chỗ, đàm đạo với Lã Bất Vi và Quách Khai, trong lòng nhớ tới tiểu Bàn.

Ai làm vua, thì kẻ ấy sẽ trở nên thối nát vì quyền lực và những lời a dua xiểm nịnh của kẻ thần tử, càng khó chấp nhận những lời can gián, điều đó hình như đã trở thành định luật. Tiểu Bàn cũng thay đổi nhiều, không biết tình cảm của y đối với mình có thể giữ được bao lâu nữa.

"Thiếu Long! Chúng ta hãy đến chỗ vắng vẻ để nói vài câu, „ giọng nói của Lý Viên vang lên bên tai gã.

Hạng Thiếu Long nói, „Còn chỗ nào vắng vẻ nữa? Chẳng lẽ phải đi mấy dặm đường nữa sao?"

Lý Viên cười to, kéo gã ra cửa điện, nói, „Thiếu Long định khi nào thì về Hàm Dương, có muốn tại hạ đi cùng không?"

Hạng Thiếu Long phát giác mình trong lòng không hề oán hận y, nói rằng, „Không cần phiền nữa, tại hạ sẽ đi về bằng đường biên giới nước Ngụy, như thế sẽ nhanh hơn nhiều, vả lại ngồi thuyền cũng thoải mái hơn."

Lý Viên gật đầu nói, „Quả đúng sẽ nhanh hơn một nửa thời gian, nhưng còn vấn đề an toàn thì sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Tại hạ sẽ chính thức yêu cầu người Tề hộ tống, lại thêm có Trọng Tôn Long, cho nên chắc sẽ không sao."

Lý Viên hỏi tiếp, „Định khi nào thì lên đường?"

Hạng Thiếu Long nói, „Dù thế nào thì cũng phải đợi Phụng đại tiểu thư biểu diễn xong ở Tắc Hạ học cung rồi mới lên đường, nếu không tại hạ sẽ không an tâm."

Lý Viên hạ giọng nói, „Đem mai huynh phải cẩn thận. Ta có lòng tình Thiếu Long có thể vượt qua cửa ải Tào công, nhưng nghe nói bọn người Tề ở Tắc Hạ học cung định ám sát huynh trên đường quay về, hay là ta sẽ tự

mình đến tiếp ứng cho huynh! Huynh có thể dùng đèn hiệu để liên lạc với ta."

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, nếu như mình không biết y cấu kết với Quách Khai, thì chắc chắn sẽ rơi vào cái bẫy này.

Song y nói như thế có lẽ cũng vì muốn thăm dò mình có bỏ trốn ngay trong đêm hay không.

Ý tốt như thế, không trả lời thì không hợp tình hợp lý, nên cùng hẹn với y chi tiết.

Hạng Thiếu Long cố ý nói, „Sau khi về Thọ Xuân, xin hãy giúp tại hạ gởi lời thăm lệnh phu nhân và thái hậu."

Lý Viên trong mắt lộ vẻ đau đớn, chụp vai gã, kêu lên, „Thiếu Long..."

Hạng Thiếu Long trong lòng xúc động, bình tĩnh nói, „Chuyện gì?"

Lý Viên chột buông tay ra, lắc đầu, „Không có chuyện gì, chỉ là nghĩ lại không bao lâu nữa mỗi người một phương, ngày sau có thể sẽ phân thắng bại trên sa trường, nhất thời kích động mà thôi! Quả thật không có gì."

Hạng Thiếu Long trong lòng than thầm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 273: Viết Thư Cáo Biệt

Đ

êm ấy bọn Phụng Phi đến canh ba mới quay về, ai nấy đều hớn hở, rõ ràng cuộc biểu diễn rất thành công.

Bọn họ đều âm thầm vào phòng thăm Hạng Thiếu Long, nhưng gã phải giả vờ ngủ để cho mọi chuyện trôi qua.

Đến khi xung quanh yên ắng, gã quỳ gối tĩnh tọa, hít thở theo phương pháp dưỡng sinh của Mặc Tử kiếm pháp, khi trời sắp sáng thì đem Bách Chiến bảo đao ra vườn luyện tập.

May mà gã đêm qua không chờ đến hết buổi tiệc mới quay về, cho nên vẫn giữ được tinh thần và thể lực ở trạng thái cao nhất.

Đối mặt với kiếm thánh, cả những chiêu thức của Mặc Tử kiếm pháp cũng vô dụng.

Gã chỉ đành dựa vào những môn võ đã được khoa học hóa của thời hiện đại, rút tía những tinh hoa để áp dụng vào trong đao pháp.

Lúc này ai nấy cũng ngủ sau, gã chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới.

Luyện tập xong, gã về phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chốc, Tiểu Bình Nhi đến tìm gã.

Phụng Phi trước tiên thay mặt mọi người nói lời cảm tạ với Hạng Thiếu Long, rồi nhớ lại, „Khi Thục Trinh vừa hát xong, thái tử Kiện tuyên bố tin Phụng Phi thoát ải, ai nấy đều bất ngờ."

Vân Nương cười, „Mọi người đều cảm thấy vinh hạnh khi được xem buổi biểu diễn cuối cùng của đại tiểu thư."

Chúc Tú Chân hớn hờ nói, „Đêm qua đại tiểu thư biểu diễn thật tuyệt vời, chúng tôi nghe mà cũng phải ngây ngất, hoàn toàn bị giọng ca của đại tiểu thư làm điên đảo tâm hồn. Chúng tôi còn lo rằng nhị tiểu thư không vượt qua được, may mà nhị tiểu thư cũng diễn xuất bất phàm, khiến cho buổi biểu diễn của chúng ta kết thúc được trọn vẹn."

Hạng Thiệu Long rầu rĩ nói, „Các người đang nghĩ ta hối hận ư?"

Mọi người đều cười.

Đồng Thục Trinh cảm kích nói, „Lý Viên của nước Sở, Hàn Sấm của nước Hàn, Long Dương quân của nước Ngụy đều mời chúng tôi đi biểu diễn."

"Chỉ có thượng tướng quân là vẫn chưa có lời mời chính thức, „ Tân Nguyệt chen vào nói.

Các thiếu nữ lại cười lên, không khí rất vui vẻ, vì thế nỗi buồn vì đoàn sắp giải tán cũng qua đi.

Hạng Thiệu Long cười, „Tất cả đều là người nhà cả! Các người đến Hàm Dương cứ coi là về nhà. Ta chẳng phải đã có lời mời rồi đó sao?"

Các thiếu nữ đều cười khúc khích.

Đồng Thục Trinh nói, „Đại tiểu thư cảm thấy Phí Thuần như thế nào?"

Hai người biết nàng đang nhắc đến chuyện chọn quân sự mới, đều tán thành.

Sau bữa cơm, Hạng Thiệu Long và Phụng Phi dạo bước trong vườn, hai bên hình như không biết nói gì mới phải.

Phụng Phi bình tĩnh nói, „Tạm thời thiếp sẽ không đến Hàm Dương."

Nàng ngửa mặt lên trời nhìn từng áng mây trắng đang bồng bềnh trôi qua, lại nói, „Phụng Phi muốn về nước Sở ở cùng với Thanh Tú phu nhân một thời gian. Nô gia đã chán ngán thời tiết lạnh lẽo, muốn ngắm cảnh sắc đẹp đẽ của miền nam."

Hạng Thiệu Long thì nghĩ rằng nàng muốn tránh Hàn Kiệt, gật đầu nói, „Thay đổi hoàn cảnh cũng tốt, mùa đông ở Hàm Dương khó mà chịu được."

Phụng Phi nhìn gã, „Đừng tưởng tránh được thiếp, nói không chừng có một ngày người ta sẽ đến tận của Hạng gia, có đuổi cũng không đi."

Hạng Thiệu Long biết nàng nói đùa, cười ha ha nói, „Có nam nhân nào từ chối chuyện ấy đâu, chỉ e đại tiểu thư quên không đến thăm tại hạ mà thôi."

Phụng Phi buồn bã nói, „Phải chăng thượng tướng quân muốn bỏ đi ngay trong đêm nay?"

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Nếu không chết, thì quả thật ta không nên ở lâu."

Phụng Phi vui mừng nói, „Thượng tướng quân rốt cuộc đã thật sự tin tưởng Phụng Phi! Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, nô gia sau này sẽ không hề luyến tiếc."

Rồi thỏ thẻ, „Phụng Phi thà chết cũng giữ bí mật cho Hạng Thiệu Long."

Hạng Thiệu Long nhớ lại hai người vì không tin tưởng nhau, lừa gạt lẫn nhau, cho đến lúc này thì coi nhau như tri kỷ, trong lòng an ủi lắm.

Cuộc đời là thế, có lẽ là sự tồn tại song song giữa tốt đẹp và xấu xa. Nhân tính là một hình lập thể không bằng phẳng, dù nhìn ở bất kỳ góc độ nào, cũng có những ấn tượng khác nhau.

Ví như gã cũng rất khó xem Lý Viên, Hàn Sấm là người xấu.

Mỗi người đều có lập trường của họ. Nhưng khi những mối quan hệ không tốt ảnh hưởng đến họ, họ cũng đành phải cắt đứt.

Phụng Phi đột nhiên nói, „Đã sắp đến lúc tuyết tan, khi nghĩ đến chuyện sau này có còn được gặp thượng tướng quân hay không, khiến cho người ta đau đớn không nguôi."

Lúc này Tiêu Nguyệt Đàm đến tìm Hạng Thiếu Long, làm gián đoạn cuộc chia tay của hai người.

Khi vào đến Đông Sương, Tiêu Nguyệt Đàm móc ra một bức thư, nói, „Đây là thư sáng nay ta viết cho đệ, chia ra gửi cho Lã Bất Vi, Tề vương, thái tử Kiện, Giải Tử Nguyên, đương nhiên có cả Lý Viên, Long Dương quân, Hàn Sấm và Trọng Tôn Long, trong đó viết cho Lý Viên và Hàn Sấm rất tuyệt vời, đệ xem qua nếu không có gì thì hãy in dấu tay, đợi sau khi đệ đã thành công, ta sẽ nhờ Phụng Phi trao cho bọn họ."

Hạng Thiếu Long lo lắng nói, „Lão ca không sợ Lã Bất Vi nhận ra bút tích của lão ca hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Ta tinh thông các loại chữ, đảm bảo y sẽ không nhận ra."

Hạng Thiếu Long than rằng, „Có hạng nhân tài như lão ca mà Lã Bất Vi không biết dùng, quả thật là ngu xuẩn vô cùng.

Tiêu Nguyệt Đàm gằn giọng nói, „Y đã cố ý hy sinh ta, khiến cho kẻ khác không nghi ngờ đến y, đồng thời thừa cơ làm yếu thế lực của những người cũ."

Tiêu Nguyệt Đàm là người trọng tình nghĩa, cho nên rất cảm hận Lã Bất Vi đã quên ơn phụ nghĩa. Cũng giống như lần này y giúp đỡ Hạng Thiệu Long bởi vì y là một con người như thế.

Hạng Thiệu Long rút ra một phong thư, mở ra xem, thấy phía trên thư đề rằng, „Gởi Sấm hầu túc hạ, khi hầu gia nhận được thư này, Thiệu Long đã sớm ở ngoài trăm dặm, lần này không từ mà biệt, thật tình cũng vì bất đắc dĩ, trong lòng hầu gia đã biết, chắc là không trách tại hạ. Đời người không ngoài bi hoan ly hợp, ái hận tình thù. Lần này từ biệt, không biết có gặp lại hay không, chúc hầu gia mọi chuyện suôn sẻ, sống thọ đến trăm tuổi, Thiệu Long xin tạm biệt."

Hạng Thiệu Long vừa coi xong thư thì cười ha ha nói, „Khi Hàn Sấm đọc được thư này, chắc là sẽ tức tối lắm."

Tiêu Nguyệt Đàm lại rút ra một phong thư nữa, đưa cho gã xem, „Đây là thư gửi cho Lý Viên."

Hạng Thiệu Long đọc, „Gửi Lý Viên huynh, chuyện đời thay đổi, ngẫu hợp vô thường. Nhớ lại năm xưa đã cùng Lý huynh sánh vai tác chiến, đến nay ký ức hãy còn mới mẻ. Đáng tiếc thời thế thay đổi, tình này khó nổi, quả thật khiến cho người ta chép miệng luyến tiếc. Nay tiểu đệ đã về đến quê nhà, thành thật chúc Lý huynh đường quan rộng mở, không hề thất bại."

Hạng Thiệu Long vỗ án khen, „Nên thêm hai câu. Nhưng viết như thế nào thì cứ tùy ý lão ca. Tại hạ thích nhất là ngữ điệu mỉa mai."

Rồi kể chuyện Lý Viên hứa sẽ tiếp ứng mình.

Tiêu Nguyệt Đàm lấy bút mực ra, nén cười mà viết thêm hai câu, „Chuyện tướng quốc hứa sẽ tiếp ứng, xin thứ cho tiểu đệ không thể nhận được, ngày sau lại càng không dám quên."

Hạng Thiệu Long lại vỗ án khen hay nữa.

Còn những thư viết cho Tề vương, Trọng Tôn Long đều như nhau, không có gì đặc biệt, đối với Long Dương quân thì khách sáo nhất, lời lẽ rất tình cảm, thể hiện tài hoa của Tiêu Nguyệt Đàm.

Hạng Thiếu Long nhìn Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Đêm qua chắc hẳn lão ca đã không ngủ, sáng nay lại còn phải viết mấy bức thư này."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Không ngủ cũng chẳng sao, quan trọng nhất là giúp cho đệ không lo nghĩ gì nữa, những bức thư này còn hơn bất cứ những lời khích lệ nào, bởi vì nếu đêm nay đệ thất bại, thì những bức thư này cũng đành phải thiêu hủy."

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ngửa mặt cười lớn nói, „Hãy yên tâm! Đệ đã chuẩn bị tất cả, dù cho y là kiếm thánh hay kiếm ma, cũng sẽ toàn lực chống trả, không để cho y thành công."

Tiêu Nguyệt Đàm vuốt râu mỉm cười, „Ta sẽ cải trang ra ngoài thành, đặt những dụng cụ chạy trốn cho đệ, ngày mai sẽ gửi thư thay cho đệ."

Tiêu Nguyệt Đàm đi xong, Phí Thuần, kẻ mới trở thành quân sự đến nói lời cảm tạ với gã, Hạng Thiếu Long nói, „Người hãy cho người theo dõi Tiểu Ninh, giả sử đêm nay trước khi ta đến Tắc Hạ học cung, mượn cơ ra ngoài gặp người khác, thì hãy báo cho Tú Chân tiểu thư đuổi ả đi, không cần trừng phạt ả."

Theo gã tính toán, nếu Tiểu Ninh là nội gián, đêm nay thế nào cũng báo cáo chuyện gã cho kẻ đã mua chuộc ả, nên cố ý thêm một câu, „Nếu không có chuyện này, cứ coi như ta không nói những lời ban nãy."

Phí Thuần hiểu ra, nhận lệnh ra ngoài.

Hạng Thiếu Long vươn vai, cảm thấy thoải mái vô cùng.

Những chuyện vốn tưởng là khó giải quyết, rốt cuộc đã xong xuôi. Chỉ cần đêm nay vượt qua được cửa ải của Tào Thu Đạo, tránh được phục binh của cao thủ hai nước Yên, Triệu, nhờ vào ván trượt tuyết, thì có thể chạy đến Trung Mâu, hội họp với bọn Đằng Dực, rồi sau đó về lại Hàm Dương, bao nhiêu khổ nhọc sẽ trở thành quá khứ.

Đương nhiên vẫn phải giải quyết mối nguy cơ về thân phận của tiểu Bàn, nhưng giờ đây gã chỉ đành tin tưởng rằng lịch sử không thể thay đổi. Ít nhất trong lịch sử, chưa có ai nói rằng Tần Thủy Hoàng không phải là con của Dị Nhân, cũng không phải là con của Lã Bất Vi.

Điều khiến gã không hiểu là không hề đề cập đến một nhân vật danh lừng thiên hạ như gã.

Khi đang suy nghĩ, Long Dương quân hai mắt đỏ ửng bước vào, không cần nói cũng biết y đã không ngủ suốt đêm.

Hai người đến tòa tiểu đình trong vườn, Long Dương quân thở dài, như có ngàn lời mà không biết nói từ đâu.

Hạng Thiếu Long an ủi y, „Sống chết có mạng, giàu sang do trời. Nếu ông trời không muốn tại hạ chết, dù cho có mười Tào Thu Đạo cũng không làm gì được tại hạ."

Long Dương quân cười khổ nói, „Thiếu Long có lẽ tưởng rằng Tào Thu Đạo sẽ nường tay, nhưng đêm qua ta nhận được tin, Điền Đan đã đàm đạo với Tào Thu Đạo cả canh giờ, huynh bảo y sẽ nói gì?"

Hạng Thiếu Long trong lòng đã quyết định, gã đã hứa với Tiêu Nguyệt Đàm, cho nên không ai có thể ảnh hưởng đến gã nữa. Vỗ vào thanh Bách Chiến bảo đao, bình thản mà nói rằng, „Y muốn lấy mạng của tại hạ, thì trước tiên hãy hỏi thanh đao này."

Long Dương quân cố gắng lấy lại tinh thần, nói, „Nô gia không phải là muốn hạ nhục khí của Thiếu Long, chỉ là đến để nhắc nhở Thiếu Long đừng khinh địch, nếu có thể đánh thì đánh, ngược lại thì nên lùi. Y đầu sao tuổi tác cũng đã cao, làm sao chạy nhanh bằng huynh."

Hạng Thiếu Long gượng cười, „Nói cho cùng, quân thượng vẫn sợ y giết tại hạ."

Long Dương quân im lặng một lúc, ngạc nhiên nói, „Thiếu Long quả là người phi thường, nếu là kẻ khác, đối diện với một cường địch như thế, sẽ không ung dung tự tại như huynh."

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói, „Lo lắng cũng chỉ uổng phí mà thôi, chi bằng cứ tập trung tinh thần để đối phó với Long Dương quân dựa vào bao lớn, cúi đầu nói, „Lý Viên và Hàn Sấm..." Hạng Thiếu Long ngắt lời y, „Quân thượng không cần phải nói nữa, từ đây đến trước lúc gặp Tào Thu Đạo, tại hạ không muốn nghe bất cứ chuyện gì của bọn họ nữa."

Long Dương quân giật mình nói, „Thiếu Long..."

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Chúng ta hãy dừng lại ở đây. Quân thượng hãy về mà nghỉ ngơi, không cần suy nghĩ gì cả, ngày mai tại hạ sẽ cho quân thượng hay!" Long Dương quân chậm chậm bước tới phía trước mặt gã, nhẹ giọng rằng, „Lòng tin của Thiếu Long, đã giúp cho nô gia cảm thấy rằng huynh có thể đối phó với bất cứ khó khăn nào, hãy bảo trọng."

Nhìn bóng Long Dương quân khuất dần sau tán cây, Hạng Thiếu Long dâng lên cảm giác ấm áp trong lòng.

Toàn bộ người trên kẻ dưới trong đoàn ca vũ đều ra ngoài sân tạm biệt vị anh hùng trong mắt bọn họ, đưa mắt dõi theo dáng Hạng Thiếu Long bước lên cỗ xe ngựa của thái tử Điền Kiện và Lã Bất Vi.

Đoàn xe ngựa với cờ quạt rầm rộ phóng ra khỏi Thính Tùng biệt viện.

Khi đoàn xe đang chạy trên đường, người dân hai bên đường xúm nhau ra tiễn, cũng không biết là ủng hộ cho Tào Thu Đạo hay là cho Hạng Thiệu Long.

Chưa ai nghĩ được rằng Tào Thu Đạo sẽ thua, cả Hạng Thiệu Long cũng vậy, vấn đề là gã có may mắn thoát chết hay không. Cỗ xe ngựa gã đang ngồi rất rộng rãi, đủ cho bốn người, mà Hạng Thiệu Long thì ngồi ở chỗ chính, cho nên giờ đây gã đang ngồi giữa Điền Kiện và Lã Bất Vi.

Mấy năm gần đây, gã rất ít khi thân mật với Lã Bất Vi như thế. Cảm thấy không tự nhiên, chỉ mong sao xe ngựa mau ra khỏi thành.

Gã trước tiên chúc mừng vị tân thái tử Điền Kiện. Điền Kiện cười hớn hở, Lã Bất Vi nói, „Vừa rồi lão phu có đàm luận thuật trị nước với thái tử, thấy thái tử có nhiều cao kiến, có thể thấy sau này nước Tề sẽ trở nên đại thịnh."

Điền Kiện vui mừng nói, „Trị nước phải làm cho nước giàu, nước loạn sẽ trở nên bần cùng. Có thể thấy người giỏi trị nước trước tiên phải làm cho dân giàu, sau đó mới trị được dân."

Hạng Thiệu Long không nén không được hỏi, „Thái tử có cách gì làm cho dân giàu?"

Điền Kiện nghĩ ngợi một chút, trầm ngâm nói, „Binh mạnh và nước giàu đi đôi với nhau, không có binh mạnh, nước không được bảo vệ, không thể làm giàu được."

Hạng Thiệu Long trong lòng thầm than, biết y chẳng có cách hay nào để trị nước, chỉ là tuân theo chính sách của Quản Trọng, chỉ biết nói không mà thôi.

Gã đến Lâm Tri không lâu, nhưng từ sự tồn tại của Trọng Tôn Long, đã biết bề mặt nước Tề tuy giàu có, nhưng thật sự lại khác. Đó là hậu quả của việc

nhà vua dung túng cho quý tộc và thương nhân vơ vét tài sản, tranh nhau mở nhà chứa bạc, thanh lâu và cho vay nặng lãi. Đương nhiên dân trí không đồng đều, giáo dục không đầy đủ là nguyên nhân quan trọng, Điền Kiện không nhìn thấy tình huống này, chỉ biết nói làm cho binh mạnh, dân giàu, quả thật khiến cho người ta tức cười.

Tiểu Bàn sở dĩ có thể hơn hẳn các vua của nước khác, chính là vì y thật sự hiểu được dân tình, lại có sự giúp đỡ của những người tài giỏi như Lý Tư, chuyện gì cũng xuất phát từ thực tế, không phải chỉ biết nói suông.

Lã Bất Vi nịnh bợ, „ý kiến của thái tử, có thể hơn hẳn Tề Hoàn công và Quản Trọng."

Điền Kiện luôn miệng nói mấy lời khiêm nhường, nhưng trong lòng thật sự rất vui.

sắp ra khỏi thành, dân tập trung hai bên đường càng nhiều, có người la lớn, „Tào công chắc thắng! Tào công chắc thắng!

Trong khoảnh khắc đã tạo nên hiệu ứng dây chuyền, hàng trăm ngàn người dân la lên, khiến cho lòng người chấn động.

Điền Kiện lộ vẻ không tự nhiên, không nói gì nữa.

Lã Bất Vi ngấm quan sát vẻ mặt của Hạng Thiếu Long, thấy gã vẫn ung dung, cười rằng, „Khả năng trấn tĩnh của Thiếu Long thật là phi thường."

Hạng Thiếu Long trong lòng cười thầm.

Đây cũng giống như tình huống một đội bóng đá ở sân khách, đội chủ nhà chiếm hết địa lợi nhân hòa, nếu như không vững lòng trước những tiếng la kia, thì trận bóng này chắc chắn sẽ thua.

Mỉm cười mà nói rằng, „Nếu một kiếm thủ bị ảnh hưởng bởi tình hình bên ngoài, làm sao có tư cách xuất chiến?"

Lã Bất Vi đảo mắt, giả vờ như nhớ ra chuyện gì, nói, „Suýt tí nữa quên cho Thiếu Long hay một chuyện, lão phu cùng với thái hậu và tiểu ái bàn bạc xong, đã phái người đến Hàm Đan đưa đôi vợ chồng họ Trương đã nuôi lớn bị quân về Hàm Dương để cho họ hưởng phúc, theo ta tính toán, bọn họ có lẽ cũng đã đến Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm tức, biết y đã cố ý nhắc chuyện này để làm rối loạn tình thần của mình, khiến cho mình không thể tập trung để đối phó với Tào Thu Đạo, ý đồ thật là độc ác.

May mà Trọng Tôn Huyền Hoa vì dò hỏi chuyện này cho nên gã biết được.

Điền Kiện lộ vẻ chú ý, có thể biết rằng đã có người cho y biết chuyện này.

Hạng Thiếu Long giả vờ ngạc nhiên nói, „Trọng phụ chắc chắn là không hỏi ý bị quân trước!"

Lã Bất Vi cười khà khà nói, „Dụng ý của ta và thái hậu chính là gây bất ngờ cho bị quân! Sao lại nói trước cho được?

Hạng Thiếu Long than rằng, „Nếu trọng phụ hỏi bị quân, chắc chắn đã không làm việc này! Bị quân Chính đã sớm sai người đưa đôi vợ chồng họ Trương ấy về Hàm Dương, chỉ là ngài đã giấu cả thái hậu, không nói ra mà thôi."

Lần này đến lượt Lã Bất Vi biến sắc, bán tín bán nghi.

Trong tiếng pháo nổ, đội xe ra khỏi cửa thành.

Lý Viên, Hàn Sấm, Quách Khai, Từ Di Tắc, Long Dương quân, cha con nhà Trọng Tôn Long, Mân Đình Chương và các quan của nước Tề đều đã tụ tập

ở ngoài cửa thành để tiễn đưa.

Xe ngựa ngừng lại, Hạng Thiếu Long xuống xe trước đón nhận những lời chúc tụng. Sau mấy lời khách sáo, Trọng Tôn Huyền Hoa, Mân Đình Chương cùng với tám tên võ sĩ của Tắc Hạ học cung đưa gã về phía Tắc Hạ cung.

Trọng Tôn Huyền Hoa nghiêm mặt nói, „Đưa thượng tướng quân vào cung, chúng tôi sẽ lập tức về thành, cho đến khi sứ tôn phóng ra hỏa tiễn, chúng tôi mới vào lại."

Hạng Thiếu Long kinh ngạc nói, „Chả lẽ ở học cung ngoài Tào công, chẳng còn ai hay sao?"

Mân Đình Chương trả lời, „Chính là như thế, theo lời của sứ tôn, ngài e rằng nếu có kẻ khác thì sẽ lên tiếng ủng hộ cho sứ tôn, ảnh hưởng đến tinh thần của thượng tướng quân, tình huống lúc này, có thể thấy điều sứ tôn lo lắng không phải là không có lý."

Lúc này đoàn người đã phóng ngựa lên một gò cao, thấy chỉ có cửa chính của Tắc Hạ học cung là treo đèn lồng, khắp nơi đều tối đen như mực, duy nhất ở phía nam là có ánh đèn.

Trọng Tôn Huyền Hoa chìa cây roi về phía chỗ có ánh sáng, nói, „Đó chính là Quang Tinh đài, nằm ở cửa phía đông, lầu này cao ba tầng, tầng cao nhất là thái bình đài, rộng đến hai mươi trượng, sứ tôn đang đợi đại giá của thượng tướng quân ở đó."

ánh mắt Hạng Thiếu Long dừng ở chỗ có ánh sáng, trong lòng đột nhiên nghĩ đến lời của Long Dương quân.

Khi không đánh lại, thì phải bỏ chạy.

Chương 274: Cuộc Chiến Quan Tinh Đài

H

ạng Thiều Long nhảy xuống ngựa, tiến bước về phía khu rừng tuyết.

Nghĩ đến Tào Thu Đạo, tuy tuổi đã qua bốn mươi, nhưng bước chân vẫn còn mạnh mẽ, muốn đánh không lại thì bỏ chạy không phải là chuyện dễ. Và lại ở trên đài cao, nhảy xuống cũng không thuận tiện, chỉ cần Tào Thu Đạo chặn ngay đường xuống đài, gã sẽ trở thành con thú bị vây.

Nghĩ tới đây, chợt chợt dạ, nhủ thầm lúc này cách thời gian hẹn ước còn nửa canh giờ, Tào Thu Đạo là tiền bối, tự trọng thân phận, sẽ không như Trọng Tôn Huyền Hoa đã nói, đến sớm để chờ gã, vậy thì gã vẫn còn thời gian để sắp xếp.

Vội vàng bước nhanh lên, xuyên qua khu rừng, một tòa đài cao hiện ra ở trước mặt.

Hạng Thiều Long đã có mưu đồ, nào dám chậm trễ, chạy một mạch từ bậc tam cấp phía bắc lên tới đỉnh đài, chỉ thấy ba mặt trên đài đều có bao lơn bằng đá, cứ cách khoảng một trượng thì có một trụ bằng sắt, phía trên có cấm cờ, lại còn treo đèn lồng, chiếu sáng cả một khu.

Gã không nhìn thấy Tào Thu Đạo, thở phào một hơi, chạy đến một góc bao lơn bằng đá, tháo dây móc trên người xuống, thả xuống phía dưới, tuy cách khoảng vài trượng nữa mới chạm đất, nhưng với thân thủ của gã, lại có dây móc ở eo, muốn trượt xuống cũng dễ như trở bàn tay. Còn một đầu nữa thì cột chắc vào trong trụ đá, sau khi sắp xếp ổn thỏa, thì quỳ xuống, đi vào cảnh giới tĩnh lặng.

Tiếng bước chân đầy tiết tấu kỳ dị khiến gã tỉnh dậy, điều đầu tiên đập vào mắt là bầu trời đầy sao sáng vằng vặc.

Hạng Thiếu Long trong lòng kinh ngạc, ban này khi mình mới đến, không hề cảm thấy được cảnh tượng này, nhưng giờ đây đầu óc sáng suốt, cảnh đẹp trong đêm đã tác động đến gã.

Nghĩ đến chuyện người tuy đổi thay, nhưng vũ trụ vẫn mãi còn đó, nếu ai cũng hiểu ra điểm này, thì người đời đâu cần phải đấu tranh nữa.

Lúc này bóng dáng cao lớn của Tào Thu Đạo đã xuất hiện ở bậc tam cấp.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, cung tay thi lễ.

Tào Thu Đạo vẫn khoác chiếc trường bào, trên người còn mặc thêm bộ võ phục màu xám, khiến cho thân hình cao lớn của y càng trông uy mãnh hơn.

Tào Thu Đạo trả lễ, nói rằng, „Lần trước đã bá lĩnh tuyệt nghệ của thượng tướng quân, Tào mỗ vẫn chưa quên, đêm nay mong được thượng tướng quân không tiếc chỉ giáo."

Hạng Thiếu Long cười ha ha nói, „Bốn nhân là kẻ bại dưới kiếm của Tào công, đâu dám nói lời gì, chỉ mong Tào công nương tay."

Tào Thu Đạo mặt mũi lạnh như băng, không hề để lộ ra tình cảm gì, bình tĩnh nói, „Kẻ bại là Tào mỗ mới đúng, đêm ấy thượng tướng quân không dùng vũ khí thuận với tay mình, Tào mỗ làm khó được thượng tướng quân, thật là may mắn."

Hạng Thiếu Long hơi ngạc nhiên, nghe khẩu khí của y hình như đã tự nhận rằng trong vòng mười chiêu sẽ không thu thập được mình. Vậy thì phải chăng y chỉ đùa vui với mình mà thôi?

Tào Thu Đạo ung dung nói, „Sau khi Tào mỗ rút kiếm ra khỏi vỏ, không bao giờ nương tay, chỉ có sống chết mà thôi, như thế mới có thể thể hiện

được lòng thành kính của kiếm thủ đối với kiếm. Không biết thanh đao của thượng tướng quân gọi là gì?"

Hạng Thiệu Long hít sâu một hơi, gọi dậy hùng tâm, tháo thanh Bách Chiến bảo đao xuống, tay trái cầm vỏ, tay phải cầm đao, mỉm cười, „Đao này tên gọi Bách Chiến, mong được Tào công chỉ giáo."

Tào Thu Đạo nhìn chăm chăm vào thanh bảo đao trong tay của gã, gật đầu lia lịa, đáp rằng, „Đã mười năm, ngoài một người ra, chưa có ai có thể đứng vững trước mặt Tào mỗ như thế này. Đối thủ khó kiếm, Tào mỗ thật là vui mừng."

"Keng."

Thanh trường kiếm đã nằm trên tay.

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng, người ấy chắc là đại kiếm khách họ Tề gì đó, sư phụ của Quản Trung Tà, nhất thời gã quên cả tên người này, chỉ không biết họ có phải là cũng chong đèn đánh nhau trong đêm tối thế này không?

Nghĩ đến chong đèn đánh nhau, lòng giật mình, nhìn xuống vỏ đao.

Tào Thu Đạo đưa tay vuốt nhẹ mép kiếm, hạ giọng nói, „Thanh kiếm này chính là do một tay Tào mỗ rèn nên, tên kiếm là Trảm Tướng, thượng tướng quân hãy cẩn thận."

Hạng Thiệu Long trong lòng đã có kế, đứng yên không động đậy, bình thản nói, „Mời Tào công ra tay trước."

Tào Thu Đạo ngửa mặt lên trời cười lớn, „Rốt cuộc thì cũng phải có người ra tay trước, xem kiếm!"

Tiếng xem kiếm vừa mới cất lên, lập tức sát khí tỏa ra, không khí trở nên căng thẳng.

Vì Tào Thu Đạo đã cất bước tiến về hướng gã, lại thêm có tiếng loạt soạt, nên khí thế khiến cho người ta phải run sợ.

Hạng Thiều Long thâm nhiếp tinh thần, tập trung chú ý vào đối thủ.

Gã biết Tào Thu Đạo sẽ quyết định đánh thẳng chỉ trong vài thế, chứ không đợi đến mười chiêu.

Lần này gã đã chiếm được lợi thế về vũ khí, nhưng đối phương là một đại hành gia trong võ học, lần trước tiếp xúc, thì đã biết được đao lộ của gã, cho nên khó mà hạ được y.

Gã để Tào Thu Đạo chủ động tấn công, không phải vì e sợ, mà là có diệu kế khác.

Đối với một người ở thế kỷ hai mươi mốt như gã, chiến lược quả thật quan trọng vô cùng, nếu như thông minh, thì sẽ không chỉ nhờ vào sức mạnh.

Bộ pháp của Tào Thu Đạo chứa đầy ảo diệu, khiến cho gã khó mà nắm bắt tốc độ và thời gian tiến tới của y.

Tinh thần Hạng Thiều Long đi vào cảnh giới thanh tịnh, không lo không buồn, tứ đại giai không.

Bỗng nhiên Tào Thu Đạo gia tăng tốc độ, thanh kiếm Trảm Tướng đã khóa chặt đường tiến tới của thanh đao và vỏ đao, khiến gã chỉ có thể giơ đao lên đỡ.

Gã đã lãnh giáo được thần lực ghê người của Tào Thu Đạo, biết rằng cứ liều đỡ nhát kiếm này của đối phương, chắc chắn hồ khẩu sẽ rách toạc rồi sẽ không thể sử dụng được nữa.

Song gã không hề lo sợ, chỉ hơi thay đổi góc độ của vỏ đao, vỏ đao phản chiếu ánh sáng đèn, ánh sáng ấy lập tức chiếu vào hai mắt của Tào Thu

Đạo.

Lúc này Tào Thu Đạo rút ra thanh kiếm là để làm nhiễu loạn ánh mắt của gã, Hạng Thiệu Long mượn vỏ đao để phản chiếu ánh sáng đèn cũng với tác dụng như thế.

Hạng Thiệu Long chỉ hơi hất tay, thì đã đạt đến mục đích.

Dù cho kiếm pháp của Tào Thu Đạo xuất thần nhập hóa đến mức nào, cũng chỉ là con người có máu có thịt, chỉ vì bẩm sinh cao lớn hơn người khác, cho nên mới phát huy được tiềm lực như thế.

Khi ánh sáng chiếu vào hai mắt y, đôi mắt đã quen với bóng tối nhập nhoạng trên đài không ngừng nheo lại, khiến cho y trong một khoảng sát na không thể thấy được vật gì.

Khoảnh khắc ấy không đủ cho Hạng Thiệu Long hạ địch để giành lấy chiến thắng, nhưng có thể khiến gã né tránh được nhát kiếm như sấm sét, không thể nào kháng cự được của Tào Thu Đạo, đồng thời mau chóng phản kích, giành lấy chủ động, phá vỡ sự trầm ổn của đối phương, đánh vào lòng tự tin tràn trề của y.

Hạng Thiệu Long né tới góc chết mà thanh trảm kiếm không thể chém tới, trước tiên dùng vỏ đao đánh bật kiếm của địch ra, tay phải cầm thanh Bách Chiến bảo đao chém ra thật nhanh không cho đối phương kịp thở.

Keng một tiếng vang lên.

Tào Thu Đạo xoáy thanh kiếm đến nỗi suýt làm Hạng Thiệu Long rơi vỏ đao ra, lại còn kịp thời rút kiếm về, đánh bật thanh Bách Chiến bảo đao ra.

Tào Thu Đạo tuy có thể đánh bật nhát đao nặng nề như thái sơn của Hạng Thiệu Long, nhưng trong lòng cũng biết không hay, muốn lách người ra,

giành lấy khoảng thời gian ngắn ngủi, nắm lấy quyền chủ động, nhưng thanh Bách Chiến bảo đao của Hạng Thiếu Long đã phát động ra thế công như dời núi lấp biển.

Mỗi đao Hạng Thiếu Long chém ra, đều phối hợp kín kẽ như áo trời với bộ pháp. Góc độ và lực đạo của mỗi đao đều không giống nhau, lúc nhẹ lúc nặng, tuy lấy chém làm chủ, nhưng trong đó lại có bao hàm thủ pháp ảo diệu, phát huy được tính đặc biệt của thanh đao.

Điều ghê gớm hơn là mỗi đao đều tấn công như lấy mạng đối thủ, chiêu nào cũng tiến tới, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết.

Đây chính là sách lược Hạng Thiếu Long đã sớm định sẵn, dựa vào sức trẻ của mình, vừa vào cuộc đã buộc Tào Thu Đạo phải hao phí sức, hy vọng trong mười chiêu làm cho đối phương không cách nào khống chế được toàn cuộc như lần trước.

Lần trước vì Hạng Thiếu Long run sợ trước khí thế của Tào Thu Đạo, cho nên lợt xuống thế hạ phong, lần này thì lại dùng kế để làm giảm đi khí thế của y, chuyển khách thành chủ.

Với khả năng như Tào Thu Đạo, nhưng vừa mới bị thất thế, vẫn bị Hạng Thiếu Long chém liên tiếp ba đao, đến đao thứ tư mới tìm được cơ hội có thể chém chết Hạng Thiếu Long, thì bị gã dùng vỏ đao để giải vây, còn đao thì chém xuống phần hạ bàn, buộc cho y rút kiếm về chống đỡ, thành ra thế quân bình.

Hai mắt Tào Thu Đạo ánh lên tia lạnh lẽo, lần đầu tiên nổi giận, quát lớn một tiếng, đánh bật ra vỏ đao, chém một kiếm xuống chỗ trống.

Khi Hạng Thiếu Long đang ngạc nhiên, thanh Trảm Tướng của Tào Thu Đạo nửa đường biến chiêu, từ chém chuyển thành đâm về phía trước, thanh kiếm Trảm Tướng của Tào Thu Đạo như có linh hồn, đâm thẳng vào cổ

hạng Hạng Thiếu Long, sự khéo léo của kiếm chiêu quả thật khiến cho người ta phải chếp miệng khen hay.

Hạng Thiếu Long vung vỏ đao ra, ánh sáng của những viên bảo thạch được khảm trên vỏ đao một lần nữa lại chiếu thẳng vào mắt Tào Thu Đạo.

Khi y phát giác ra rằng mình đã đâm hụt, Hạng Thiếu Long đã rê tới bên trái của Tào Thu Đạo, lật tay chém liên tiếp ba đao.

Tào Thu Đạo lách người né ra, vẽ ra một vòng tròn kiếm ảnh, vùng kiếm này ôm trọn lấy đao thứ nhất của Hạng Thiếu Long.

Nơi hồ khẩu của Hạng Thiếu Long chấn động, biết đối phương đã rút kinh nghiệm, ứng phó cao minh hơn lần trước.

Keng keng hai đao, hai đao của Hạng Thiếu Long đều chém trên kiếm của đối phương, gã mong rằng sẽ lặp lại như lần trước, hy vọng có thể chém ba nhất đao vào cùng một chỗ trên bảo kiếm của đối phương, nhưng việc đã không như ý muốn.

Nhưng tám chiêu đã trôi qua.

Chỉ còn lại hai chiêu.

Mặc dù đã có vẻ rơi xuống thế hạ phong, nhưng khí thế của Tào Thu Đạo vẫn rất kiên cường, khiến cho Hạng Thiếu Long không tìm ra kẽ hở để mà tấn công.

Tào Thu Đạo đột nhiên xoay người, toàn thân như có vô số những mũi kiếm phóng tới Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long biết không thể thoái lui, nếu không sẽ không thể chịu đựng nổi hai chiêu còn lại.

Lúc này gã hoàn toàn quên hết những đao pháp chiến lược mà gã nghĩ ra, do đối phương xoay người nhanh chóng, kế sách mượn ánh sáng để làm nhiễu loạn ánh mắt của đối phương không thể dùng được nữa, chỉ có thể nhờ vào phản ứng trực giác của bản năng mà ứng phó với kiếm thuật xuất thần nhập hóa của đối phương.

Trong khoảnh khắc ấy, hai người lướt qua nhau, hai chiêu nữa lại trôi qua.

Ở tay trái của Hạng Thiếu Long đã chảy máu, bị thanh Trảm Tướng rạch một đường dài khoảng hai tấc, song đó chỉ là vết thương ngoài da.

Thanh Bách Chiến bảo đao của gã cũng cắt được một nhúm tóc của Tào Thu Đạo khi xoay người, nhúm tóc chậm chậm rơi xuống.

Tào Thu Đạo ngạc nhiên lắm, ngừng lại, cười ha ha nói, „Đao tốt! Tào mỗ chưa bao giờ có được niềm vui như thế này."

Hạng Thiếu Long tưởng rằng y đã thôi, thở phào nói, „Hạng mỗ quả thật không phải là đối thủ của tiền bối, giờ đây mười chiêu đã đủ, chúng ta hãy ngừng đi thôi."

Tào Thu Đạo trừng mắt, lạnh lùng quát, „Buồn cười, cái gì mà mười chiêu? Thượng tướng quân là kẻ địch lớn nhất của các nước phía đông chúng tôi, ngài tưởng rằng Tào Thu Đạo này sẽ để cho ngài sống mà quay về hay sao?"

Hạng Thiếu Long sững lại, sự tôn kính vốn có của gã đối với y biến mất, nghĩ bụng té ra người cũng là hạng tiểu nhân đê tiện, dựa vào cái gì mà dám kêu là kiếm thánh.

Song lúc này không đủ thời gian để nghĩ nhiều, bóng người thoáng qua, thế công của Tào Thu Đạo đã phóng tới như sóng dữ.

Hạng Thiếu Long đỡ trên gạt dưới nhanh như điện chớp, đỡ được ba kiếm của Tào Thu Đạo, đến kiếm thứ tư, thì cánh tay đã tê rần, định dùng vỏ đao trên tay trái để chống trả, nào ngờ Tào Thu Đạo lập tức xoáy kiếm đâm ra, lại mượn uy lực xoay người, cánh tay trái vốn đã bị thương của Hạng Thiếu Long không cầm được vỏ đao nữa, vỏ đao văng ra, rơi xuống phía sau, trong lúc nguy cấp cũng không biết rơi ở chỗ nào. Trong khoảnh khắc sinh tử, Hạng Thiếu Long phát sinh ra tiềm năng, hạ chuôi đao xuống, giáng xuống thân kiếm của Tào Thu Đạo đang đâm tới tay trái gã.

Keng một tiếng, Tào Thu Đạo không ngờ Hạng Thiếu Long lại có một quái chiêu như thế, chỉ đành thối lui.

Tào Thu Đạo cười ha ha nói, „Đã mất vỏ đao, xem người có thể giở được trò gì nữa?"

Hạng Thiếu Long biết đây là lúc sinh tử, nếu để Tào Thu Đạo tiếp tục tấn công tới, giành quyền chủ động, thì không đây mười kiếm mình đã chết tươi tại trận.

Nào dám do dự, lướt tới ngay Tào Thu Đạo, đồng thời dùng cả hai tay cầm đao, giơ lên quá đầu, mượn thế lướt tới của bộ pháp, chém thẳng xuống đầu Tào Thu Đạo.

Tào Thu Đạo vội lui ra sau, lạnh lùng quát một tiếng, „Muốn chết!"

Rồi giơ kiếm đỡ lên phía trước. Hạng Thiếu Long bất ngờ phóng người lên, dùng toàn lực chém xuống.

Mượn thế phóng người lên, lại dùng hai tay cầm đao, khí thế rất thịnh, lực đao rất mạnh, không hề giống với bất cứ nhát đao nào.

Thanh Bách Chiến bảo đao xé gió chém xuống, phát ra tiếng rít rợn người.

Dĩ nhiên Tào Thu Đạo có thể thối lui để né tránh, nhưng như thế không những sẽ mất mặt, mà còn khiến cho khí thế của Hạng Thiếu Long tăng lên, rồi lại đề bực y nữa.

Tào Thu Đạo nghiêng răng, giơ kiếm lên đỡ lấy đao.

Một tiếng keng vang lên thật lớn, vọng ra cả một góc của Tặc Hạ học cung.

Bọn người Lã Bất Vi đứng ở trên tường thành ngó tới cũng có thể nghe được rõ ràng. Thật ra khi hai người giao đấu, tiếng đao kiếm giao nhau cũng vọng lại, nhưng không rõ ràng như bây giờ.

Hai người đổi vị trí cho nhau.

Tiếng thở dốc của Tào Thu Đạo truyền vào trong tai Hạng Thiếu Long.

Lỗi đánh làm phí sức đối thủ của Hạng Thiếu Long cuối cùng cũng có hiệu quả, gã xoay người, hai tay cầm chắc chuôi thanh Bách Chiến bảo đao, gã mượn lực ly tâm khi xoay người và kinh lực phát ra ở eo, từ vai trái chém xuống chính diện của Tào Thu Đạo.

Tào Thu Đạo vẫn ung dung tự nhiên, ít nhất là vẻ bên ngoài, giơ ngang kiếm đỡ một đao, rồi mới lách người thoát ra, trùng chinh lại bộ pháp.

Không ngờ Hạng Thiếu Long bám theo y chém thêm một đao nữa.

Tào Thu Đạo nào ngờ Hạng Thiếu Long có thể biến chiêu nhanh như thế, lần đầu tiên lộ vẻ kinh hoảng, cố gắng rút kiếm về đánh bạt thanh bảo đao ra.

Hạng Thiếu Long được thế nào chịu thua, quát lớn điên cuồng, hai tay không ngừng vung đao lên, mỗi đao đều giơ cao quá đỉnh đầu, lúc thì chém thẳng, lúc thì chém xéo, không cần làm bị thương đối thủ, chỉ mong có thể buộc cho đối thủ giơ kiếm lên đỡ.

Tiếng keng keng vang lên không ngớt.

Khí lực của Tào Thu Đạo tuy hơn hẳn Hạng Thiệu Long, nhưng cũng không quá nhiều. Giờ đây thấy Hạng Thiệu Long hai tay cầm đao, thì ngoài lực cánh tay và lực cổ tay, gã còn vận dụng lực eo, lại từ trên chém xuống, thế như thái sơn áp đỉnh, Tào Thu Đạo nhất thời bị gã chém đến nỗi phải liên tục thối lui.

Điều tuyệt diệu là Hạng Thiệu Long giữ khoảng cách nhất định với y, cứ mười nhát đao chém xuống, thì có sáu, bảy nhát chém ở nơi mũi kiếm của y không thể vận lực tới.

Đó chính là chỗ thông minh của Hạng Thiệu Long.

Nếu luận về chiêu thức, gã quả thật không phải là đối thủ của Tào Thu Đạo. Lối đánh này có thể phát huy được ưu điểm của đao, nhưng cũng xuất hiện được nhược điểm của kiếm.

Dần dần, Tào Thu Đạo chỉ có thể rút về thế thủ.

Song ưu thế này không thể giữ được lâu dài.

Lúc mới đầu, nhát đao thứ nhất có thể buộc Tào Thu Đạo lùi một bước, nhưng dần dần Tào Thu Đạo nhờ các thủ pháp, cuối cùng lấy được ưu thế, Hạng Thiệu Long phải mất nhiều sức mới buộc y lùi thêm bước nữa.

Hạng Thiệu Long lúc này trong lòng đã có tính toán, đến khi Tào Thu Đạo không lùi nữa, mà chuẩn bị tiến tới, gã không cần giữ sức nữa, toàn lực chém vọt ra ba nhát đao.

Chong một tiếng.

Thanh kiếm Trảm Tướng không chịu đựng được nữa, rốt cuộc đã gãy một đoạn khoảng hai tấc.

Tào Thu Đạo bị gã chém đến chấn động, quát lớn một tiếng, vận kiếm đâm ra, nhưng lại quên rằng kiếm đã bị chém gãy mất hai tắc, chỉ khi đến ngực áo của Hạng Thiếu Long thì thế đã hết, khiến cho Hạng Thiếu Long có thể thoát chết trong gang tấc.

Hạng Thiếu Long lực đã hết, vội vàng lui ra phía sau. Khoảng cách của hai người kéo dài ra đến khoảng ba trượng, cũng cách sợi dây lúc này gã cột vào trụ đá khoảng năm trượng.

Tào Thu Đạo cúi đầu nhìn kỹ thanh kiếm trong tay, lắc đầu than rằng, „Dù cho kiếm đã gãy, cũng có thể lấy mạng của người."

Hạng Thiếu Long trong lòng hiểu rằng, vừa rồi mình tấn công dữ dội, giờ đã hết sức, không thể mạnh như trước nữa.

Song không biểu hiện ra mặt, hít sâu một hơi nói, „Mong Tào công nghĩ lại, vừa rồi nếu Hạng mỗ muốn lưỡng bại câu thương, thì không phải là chuyện không thể."

Tào Thu Đạo ngạc nhiên nói, „Lấy mạng của Tào mỗ để đổi mạng của thượng tướng quân, cũng là chuyện công bằng lắm."

Hạng Thiếu Long nói một lời đầy ẩn ý, „Nhưng đó là do tại hạ quyết định chứ không phải là do Tào công quyết định Tào Thu Đạo tức giận hừ một tiếng, lạnh lùng cười, „Người tưởng rằng có thể trêu tức Tào mỗ ư? Hãy xem người có bản lĩnh gì đã."

Rồi nâng thanh kiếm gãy trên tay lên, đồng thời cất bước lao về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long giơ đao chĩa về phía trước, đồng thời điều chỉnh hơi thở, lùi ra phía sau.

Hai người một tiến một lùi, trong chớp mắt Hạng Thiếu Long đã đến mép của bao lơn bằng đá.

Hạng Thiếu Long quát lớn, „Hãy khoan."

Tào Thu Đạo ngạc nhiên nói, „Người muốn nói lời gì nữa?"

Hạng Thiếu Long xoay đao rồi thi lễ nói, „Đa tạ Tào công đã chỉ giáo, tiểu đệ phải đi đây."

Tào Thu Đạo tỉnh ngộ, vận kiếm phóng tới.

Hạng Thiếu Long lặn mình, biến mất ở ngoài bao lơn bằng đá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 275: Quay Về Hàm Dương

S

au khi nhảy xuống đất, thì gã lập tức ép mình vào trong góc tối, nghe tiếng bước chân của Tào Thu Đạo chạy ở phía xa, biết y trong lúc tức giận, đã chạy xuống bậc tam cấp đuổi theo mình.

Gã đưa mắt nhìn quanh, thấy vỏ thanh đao đang nằm cách đó không xa, vội vàng nhặt lên, mang đao trên lưng, rồi lại chụp lấy dây treo, trèo lại lên trên đài.

Trên đài đương nhiên không thấy Tào Thu Đạo.

Hạng Thiếu Long khom người lên nhìn xuống phía dưới, thấy Tào Thu Đạo đang chạy ngang qua phía dưới, đồng thời cũng thấy được những bụi cây ở hai bên đều lay động, rõ ràng có kẻ địch mai phục trong bóng tối, vì không biết gã trốn ở đâu nên mới lúng túng như thế.

Gã thầm kêu nguy hiểm, nếu như cứ bỏ chạy, nói không chừng đã lọt vào tay của bọn phục binh này.

Kế quay lại Quang Tinh đài này quả thật là cao siêu, vừa có thể quan sát được tình thế của đối phương, vừa có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, băng bó lại vết thương.

Một lát sau, gã trèo xuống Quang Tinh đài từ góc đông nam, sau khi thu lại dây móc, thì đến tường phía nam của Tắc Hạ học cung.

Gã hiểu rất rõ tình thế ở gần Tắc Hạ học cung, biết rằng ở phía ngoài vách tường có bụi cây um tùm, rất có lợi cho cuộc chạy trốn của mình, Sức lực của gã đã khôi phục được một nửa, khi ra tay chắc chắn sẽ thua thiệt, nhưng

muốn bỏ chạy thì vẫn còn dư sức, sau khi phóng người qua tường cao, gã vung tay bắn ra ngọn hỏa tiễn của Lý Viên trao cho.

Rồi tiếp theo chạy về hướng mà Tiêu Nguyệt Đàm đã giấu ván trượt tuyết.

Kế nghi binh này là dụ cho đối phương kéo tới nơi bắn ra hỏa tiễn, tốt nhất là tưởng rằng gã bị thương mà không bỏ chạy được, cho nên mới đành phải kêu viện binh đến cứu.

Chạy một mạch được hơn mười trượng, chân Hạng Thiếu Long mềm nhũn, ngã lăn xuống đất.

Té ra trên mặt đất vẫn còn đầy tuyết, khi rút chân lên rất mất sức, thể lực của Hạng Thiếu Long tuy hơn người, nhưng sau trận đánh, lại bị thương mất máu nhiều, cho nên trong nhất thời đầu vầng mắt hoa, suýt tí nữa ngã quy.

Tuyết dính trên mặt giúp cho gã tỉnh hẳn, chỉ thấy bốn bên tối mù mịt.

May mà ánh sáng từ phía xa trên Quang Tinh đài, như ngọn đèn pin, giúp cho gã định được phương hướng.

Hạng Thiếu Long gắng gượng ngồi dậy, lão đảo bước tới bụi cỏ gần đấy, chui vào rồi ngồi nghỉ ngơi.

Sao đêm vẫn đẹp, nhưng lòng gã giờ đang rối loạn, sức lực như đã cạn kiệt, gã nào có lòng dạ để thưởng thức nữa.

Hạng Thiếu Long nhắm hai mắt lại, cố gắng chống chọi cơn buồn ngủ do thiếu dưỡng khí, cắn răng vượt qua.

Một lát sau, hơi thở mới bình thường trở lại, mở mắt ra nhìn thì lập tức kêu nguy.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, đầy rẫy những dấu chân còn in lại trên tuyết của gã, điều đó khác gì đã chỉ rõ cho kẻ địch thấy rằng gã đang ở đây.

Lúc này gã chỉ có thể cố gắng chống chọi không để mình hôn mê đi, muốn đứng dậy thật là khó.

Tuy là trời đông lạnh lẽo, nhưng toàn thân gã đầy mồ hôi.

Tiếng bước chân từ xa đã đến gần.

Mười bóng người xuất hiện cách khoảng mấy trượng, chúng men theo dấu chân, đi thẳng tới nơi gã đang nấp.

Hạng Thiếu Long thầm kêu mạng ta đã hết, nhìn thấy kẻ địch ngày càng đến gần mà không có cách nào.

Chỉ còn ba mươi trượng nữa thì đến mảnh rừng thưa, gã có thể tới chỗ gò nhỏ, nơi có giấu ván trượt tuyết.

Thế là tất cả đã thất bại, thật là đáng tiếc.

Lúc này dù gã cố gắng cất bước, thì cũng không thể bằng sức lực của đối phương, chỉ bằng cứ ngồi đây chờ khi kẻ địch phát hiện thì vung đao liều mạng. Gã rút ra hai mũi phi đao găm dưới chân, giấu trong tay.

Nếu chẳng phải kẻ địch không dám đốt đuốc, lúc này đã nhìn thấy gã.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên.

Bọn người kia đồng thời ngạc nhiên.

Một người phóng ngựa ra, quát lớn, „Các người là ai?"

Hạng Thiếu Long nhận ra giọng của Tào Thu Đạo, thu lại phi đao, cả mừng bò dậy.

Mấy tiếng vút vút vang lên, bọn người kia phóng tên ra, bắn về phía Tào Thu Đạo.

Tào Thu Đạo giận quá hét lên một tiếng, múa ra một vòng kiếm ảnh, từng mũi tên rơi xuống đất, không làm gì được y cả.

Lúc này Hạng Thiếu Long mới đứng dậy, lê bước về phía mục tiêu của mình.

Phía sau có tiếng kêu thảm, rõ ràng trong lúc thịnh nộ Tào Thu Đạo đã đại khai sát giới.

Hạng Thiếu Long không biết sức lực ở đâu mà trong chớp mắt đã tiến vào khu rừng thưa, rồi mới ngã xuống nữa.

Tiếng bước chân và tiếng vó ngựa lại vang lên, có thể thấy kẻ địch đã tản ra bốn bên chạy trốn.

Hạng Thiếu Long trong lòng hơi yên, nghĩ bụng đối phương bỏ chạy chắc hẳn sẽ để lại dấu chân, dấu chân của mình lúc này sẽ lẫn vào đó.

Hạng Thiếu Long nằm phục được một lát rồi mới bò dậy, chầm chậm tiến về phía trước, tiếng vó ngựa vang lên, đuổi tới từ phía sau.

Hạng Thiếu Long hoảng sợ, nấp vào sau một gốc cây.

Trong rừng thưa tối mật, khiến cho đối phương không nhìn thấy dấu chân.

Xem ra lúc Tào Thu Đạo vội vàng, đã quên mang theo đuốc, nếu không lúc này đốt lửa lên thì sẽ thấy gã.

Gã không dám thở mạnh, bởi vì Tào Thu Đạo đang thúc ngựa về phía nơi gã nấp, miệng đang thở dốc.

Nếu không phải y đi ngựa, thì lúc này có lẽ cũng sẽ ngã xuống bên cạnh Hạng Thiếu Long.

Xẹt.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu không hay, biết mình đã tính sai, Tào Thu Đạo đang châm lửa.

Hạng Thiếu Long nào dám chần chừ, rút ra phi đao, nhào người ra phóng phi đao về phía Tào Thu Đạo.

Thốt ngựa hí lên một tiếng, hất Tào Thu Đạo xuống ngựa, mồi lửa văng khỏi tay rơi xuống ở nơi xa, xung quanh lại tối mịt.

Hạng Thiếu Long cười lớn nói, „Người đã trúng kế, xem đao đây!"

Có tiếng bước chân truyền đến, Tào Thu Đạo nhất thời không biết nấp ở đâu.

Hạng Thiếu Long thấy kế đã thành, vội vàng giở hết tàn lực, chạy về phía ngọn đồi nhỏ đã định.

Nói đến chạy trong đêm tối, mười Tào Thu Đạo cũng không phải là đối thủ của gã.

Khí lực của gã dần dần khôi phục lại, gã đã rời khỏi mảng rừng thưa, leo lên con dốc phía đông của ngọn đồi nhỏ, phía sau có tiếng la hét tức tối của Tào Thu Đạo.

Hạng Thiếu Long nổi giận, thuận tay rinh một tảng đá mười cân, ném về phía Tào Thu Đạo.

Tảng đá lăn xuống.

Tào Thu Đạo né qua một bên, tuyết đóng trên sườn dốc trơn trượt, tuy né được tảng đá, nhưng chân đã không vững, Tào Thu Đạo mất đà, lăn xuống phía dưới.

Hạng Thiệu Long nghĩ bụng người cũng nên ném thử mùi vị ấy, vội vàng treo lên đỉnh đồi, vừa lên tới nơi thì thấy một đôi ván và gậy trượt tuyết nằm bên cạnh một tay nải đã bó gọn gàng.

Hạng Thiệu Long thầm cảm ơn Tiêu Nguyệt Đàm và ông trời, ráng sức lao về hướng ấy, mang đôi ván trượt vào chân, rồi buộc chắc.

Khi mang tay nải lên lưng, Tào Thu Đạo xuất hiện ở phía sau, quát lớn, „Hôm nay coi thử người có thể chạy đến đâu?

Hạng Thiệu Long đứng dậy, cười lớn nói, „Đương nhiên là chạy về Hàm Dương, ta và người sẽ không gặp nhau nữa!“ Lúc này Tào Thu Đạo đứng cách gã chưa đầy một trượng. Hạng Thiệu Long cúi người, chống cây gậy trượt tuyết, trượt xuống đỉnh đồi, lao xuống phía dưới như một cơn gió, khi quay đầu lại nhìn, Tào Thu Đạo đứng trơ ra ở đó, hoàn toàn mất đi ý định đuổi theo.

Hạng Thiệu Long không ngừng chống gậy, gió vun vút kêu bên tai, trong chốc lát đã cách xa Tào Thu Đạo.

Trong lòng gã vui vẻ, tuy toàn thân đau đớn, nhưng miệng vẫn lẩm nhẩm hát theo bài hát mà Giải Tử Nguyên đã từng hát cho gã nghe khi ngồi trong cỗ xe ngựa.

Lúc này gã chỉ nghĩ đến Hàm Dương, những người và những chuyện khác đều không có liên quan gì đến gã nữa.

Dưới ánh nắng ban mai, Hạng Thiệu Long đang cúi người bên dòng suối nhỏ, vốc nước uống từng ngụm, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, rồi ngồi lên một tảng đá, mở tay nải mà Tiêu Nguyệt Đàm đã chuẩn bị ra.

Đập vào mắt là một tấm bản đồ, vẽ đường đến Trung Mâu, ngoài ra là thức ăn, y phục và thuốc trị thương, thuốc nổ, sắp xếp rất chu đáo.

Khi lật tấm bản đồ ra, ở giữa có một phong thư nói, „Khi Thiếu Long thấy được phong thư này, chắc đã an toàn rời khỏi Lâm Tri, đồng thời đánh bại được Tào Thu Đạo. Lão ca có một chuyện đến lúc này mới có thể cho đệ hay, cái hện đánh trong vòng mười chiêu của đệ và Tào Thu Đạo, chỉ là lão ca nói dối, bức thư ấy đã không hề đưa tới tay Tào Thu Đạo. Nếu không như thế, Thiếu Long sẽ không dám ứng chiến. Nếu không ứng chiến mà bỏ chạy, sẽ tổn hại đến danh dự của đệ, còn nghiêm trọng hơn cả chết trong tay Tào Thu Đạo. Như thế đệ cũng sẽ mất đi lòng tin để đối chọi với Lã Bất Vi, trong lòng bị quân cũng không thể là một anh hùng thà chết không khuất phục. Nếu Thiếu Long thấy được thư này, đương nhiên không trách ta. Nếu như không thấy được thư này, thì mọi chuyện cũng không nên nhắc nữa. Lão ca thà thấy đệ chết trong tay Tào Thu Đạo, còn hơn là để cho đệ bị kẻ khác mỉa mai là kẻ nhu nhược và nhát gan, sau này gặp lại."

Hạng Thiếu Long xem mà nổi da gà, vừa hoảng sợ vừa buồn cười.

Thực ra chuyện này đã có manh mối từ trước, nếu không Tiêu Nguyệt Đàm mỗi lần nhắc đến cái hện mười chiêu đều không ngừng nhắc nhở mình phải cẩn thận Tào Thu Đạo nuốt lời, mà thần sắc lại rất cổ quái.

Tiêu Nguyệt Đàm có thể nói là lấy mạng của mình để đánh cược, may mà y đã thắng.

Mình tuy không thắng, nhưng cũng không bại.

ít ra Tào Thu Đạo cũng phải thừa nhận mình cũng có khả năng khiến cho y lưỡng bại câu thương.

ăn no nê xong, gã ngủ một chốc rồi men theo bờ sông trượt như bay về phía tây nam.

Đến khi hoàng hôn thì tìm một hang động nhỏ nổi lửa lên, ngủ một giấc, tỉnh dậy thì tiếp tục lên đường.

Cứ như thế sau năm ngày, Hạng Thiếu Long đã vào biên giới nước Ngụy, lên về phía Trung Mâu.

Khi gần đến bờ bắc sông Hoàng Hà, nước sông đã tan ra. Nghĩ bụng chỉ cần vượt sông này, thì nhiều nhất là một ngày đã có thể đến Trung Mâu.

Điều gần lo lắng nhất giờ này là bọn Đổng Dực đã rút quân ra khỏi Trung Mâu. Vậy thì gần phải mất công đi về Hàm Dương, lúc ấy thức ăn cũng đã hết.

Lúc này là mùa tuyết tan, trời lạnh đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy dù có bao nhiêu quần áo cũng không đủ ấm, nếu là một người yếu ớt thì đã sớm chết cứng vì lạnh.

Đang lo lắng, ba chiếc thuyền lớn đang trôi theo dòng xuôi xuống.

Hạng Thiếu Long chợt dạ, nằm phục ở sau một tảng đá lớn nhìn ra.

Nhìn thấy rõ ràng cờ hiệu trên thuyền, Hạng Thiếu Long vui mừng xông ra, đốt lên ngọn lửa, phát ra tín hiệu.

Người Tần trên thuyền ai nấy đều lập tức ngạc nhiên, mọi người đều lên khoang tàu, vẫy chào gần.

Ba chiếc thuyền chậm chậm cập bến.

Hạng Thiếu Long vui mừng như điên, rốt cuộc cuối cùng đã gặp được người thân, tháo ván trượt tuyết, ném cả gậy trượt tuyết, chạy ra bờ.

Đầu chiếc thuyền áp sát vào bờ, hơn mười thanh gỗ dài được bắc ra, một giọng ồm ồm vang lên từ xa, „Thiếu Long!

Thiếu Long! Là bọn ta!"

Hạng Thiếu Long giật mình, nhận ra đó là giọng nói thân thiết của Đằng Dực.

Tiếp theo là tiếng kêu khóc của Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, có cả tiếng gọi của Xương Bình quân.

Chiếc thuyền bắt đầu đi ngược dòng lên trở lại, trong đại sảnh của thuyền, Hạng Thiếu Long đã thay bộ y phục mới, mọi người vây quanh gã.

Kỷ Yên Nhiên và Triệu Chi vì nhớ nhung gã nên đã ốm đi nhiều, lúc này vừa khóc vừa cười, vui mừng lẫn lộn.

Hạng Thiếu Long uống xong ngụm trà nóng, nói với Đằng Dực và Xương Bình quân, „Vừa rồi ta mới hiểu cái gì là gặp lại người thân, ta đã từng nghĩ không bao giờ gặp lại các người nữa."

Triệu Chi lại ngả vào lòng gã khóc rấm rứt, gã phải vội vàng dùng lời an ủi.

Kỷ Yên Nhiên thì biết kiềm chế hơn Triệu Chi, bình tĩnh trở lại, buồn bã nói, „Bọn thiếp đã từng muốn tự tận theo chàng, may mà nhận được tin, biết chàng đang ở Lâm Tri, mọi người đều vui mừng đến phát điên. Yên Nhiên và Thanh tỷ liền đi gặp bị quân, nhờ ngài sai người đến nước Tề rước chàng về."

Xương Bình quân xúc động chen vào, „Bị quân còn lo lắng hơn bất cứ ai, lập tức bảo tiểu đệ bỏ hết tất cả mọi thứ, đến Lâm Tri. Chỉ tiếc là nước sông đã kết băng, song may mà như thế, nếu không chúng tôi sẽ đi uống một chuyến."

Đằng Dực nói, „Kinh gia thôn tuy có người đến báo tin, nhưng chúng tôi chờ mãi vẫn không thấy tam đệ quay về, còn tưởng rằng tam đệ đã xảy ra

chuyện."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Còn những người khác có khỏe không?"

Xương Bình quân nói, „Bọn chúng tôi đã đạt thành hiệp nghị với người Triệu, lui quân ra khỏi Trung Mâu, giờ đây Kinh Tuấn và Hoàn Xi đang ở Đồn Lưu. Trận chiến này của Thiếu Long vừa có thể bình định được cái loạn Phổ Cao, vừa có thể hạ được nhuệ khí của người Triệu, công lao thật là lớn."

Hạng Thiếu Long than rằng, „Công lao dù cho có thể lớn hơn nữa, Châu Lương và biết bao huynh đệ đã phải chết nơi đất khách quê người."

Đằng Dực trầm giọng nói, „Chiến tranh là như thế, dù thắng hay bại cũng khó tránh được thương vong, tam đệ không cần phải tự trách như thế. Lý Mục quả là một nhân vật lợi hại."

Xương Bình quân nói, „Lã Bất Vi chẳng phải tới Lâm Tri hay sao? Chắc là y không biết huynh đang ở đó."

Hạng Thiếu Long cười khở nói, „Ngược lại, ta không những đã từng uống rượu với y, chính y đã đưa ta đến Tắc Hạ học cung để quyết chiến với Tào Thu Đạo."

Mọi người đều kêu lên, „Cái gì?"

Hạng Thiếu Long kể hết mọi chuyện ở Lâm Tri ra, người nghe ai nấy đều lo lắng, trố mắt lè lưỡi. Còn nguy cơ về thân phận của tiểu Bàn, gã đương nhiên giấu biến đi.

Triệu Chi nghe mà quên cả khóc, vẫn cứ ôm riết lấy gã, khi nghe nói đến Thiện Nhu đã trở thành vợ của người khác, ngồi dậy mà giận dỗi nói rằng, „Nhu tử sao lại như thế, gả cho người khác mà không cho bọn chúng ta hay?"

Hạng Thiệu Long vội vàng giải thích Giải Từ Nguyên là một người chồng tốt, Thiện Nhu cũng đã chọn lựa đúng, cho nên Triệu Chi mới không trách nữa.

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói, „Chàng không thấy nghĩa phụ sao? Lễ nào...” Hạng Thiệu Long kể lại những chuyện ly kỳ của y, đến khi kết thúc, thì vươn vai nói, „Bây giờ ta chỉ muốn ngủ một giấc, hy vọng khi tỉnh lại thì đã ở Hàm Dương.”

Hạng Thiệu Long thay bộ nhung trang, đứng ở đầu thuyền, bên cạnh ngoài Xương Bình quân, Đổng Dực, Kỷ Yên Nhiên, Triệu Chi, còn có Kinh Tuấn nữa.

Hàm Dương chỉ còn cách một canh giờ nữa.

Cảnh tượng tuyết trắng phủ đầy đã đổi thành cảnh đẹp của đầu xuân.

Từng đóa mây trắng bay bồng bênh, nước sông cuộn cuộn, hai bên bờ cây cỏ xanh biêng biếc.

Hạng Thiệu Long nhìn khung cảnh xung quanh, nhớ lại những ngày tháng trốn chạy của mình, lúc này có cảm giác rất tự do.

Một chuyện gã lo lắng nhất giờ đây chính là thân phận của tiểu Bàn.

Hạng Thiệu Long thuận miệng hỏi, „Mấy ngày nay có chuyện gì lớn xảy ra không?”

Xương Bình quân nói, „Hàn vương vừa mới qua đời, thái tử Đan lên ngôi, sai sứ đến cầu hòa với chúng ta, bị quân cho Hàn vương sai Hàn Phi vào Tần, không biết Hàn vương có chịu chấp nhận hay không?”

Hạng Thiệu Long gật đầu, „Bị quân trước nay luôn khâm phục lý luận trị nước của Hàn Phi huynh, nếu như Hàn Phi huynh có thể trốn tài ở nước Tần,

thì cũng là chuyện tốt."

Kỷ Yên Nhiên lại thở dài, nhưng không nói gì cả.

Khi Hạng Thiếu Long định hỏi đến chuyện khác, Xương Bình quân hạ giọng nói, „Lao ái ngày càng được thái hậu sủng ái, sau khi được phong thành Trường Tín hầu, tước vị ngang ngửa với Lã Bất Vi, cho nên ngày càng trở nên kiêu ngạo hơn."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm năm nay chính là lúc Tiểu Bàn cử hành lễ đội mũ, Lao ái và Lã Bất Vi chỉ đến mức ấy thôi, chỉ là bọn họ không biết mà thôi.

Rồi lặng lẽ suy nghĩ, mối quan hệ giữa Chu Cơ và Lao ái ngày càng khăng khít với nhau, có lẽ cũng bởi hai nguyên nhân Đầu tiên là vì Chu Cơ bắt đầu nghi ngờ tiểu Bàn không phải là con của nàng, thứ đến là tưởng mình đã chết. Mà Chu Cơ thì cần một nam nhân.

Kinh Tuấn cười, „Lần này tam ca an toàn quay về, sẽ khiến cho một số người rất thất vọng."

Triệu Chi hớn hở nói, „Phu quân xa nhà đã gần hai năm! Chàng có biết chẳng Bảo nhi của chúng ta đã lớn đến mức nào không?"

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ nói, „Nếu không vì Bảo nhi, Phương muội cũng sẽ đi cùng với bọn thiếp, khiến cho tiểu Trinh và tiểu Phụng cũng không thể đi cùng, bọn họ khóc lóc mấy ngày."

Hạng Thiếu Long lại hỏi về Vương Tiễn.

Xương Bình quân hạ giọng nói, „Chuyện này gặp bị quân thì hãy nói!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn Xương Bình quân, Xương Bình quân nháy mắt với gã, Hạng Thiếu Long chỉ đành cất câu hỏi vào trong bụng.

Lúc này thành Hàm Dương đã ở phía trước mặt.

Hạng Thiệu Long thần thờ nói, „Rốt cuộc đã quay về!"

Tiểu Bàn đã sớm nhận được tin, thân chinh ra ngoài thành đón tiếp.

Vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này rốt cuộc đã thành người lớn, trên mặt đã để râu, ngực nở vai rộng, đã có uy thế của một vị hoàng đế, Hạng Thiệu Long nhìn thấy y đã khác lạ hơn nhiều.

Xương Văn quân, Lý Tư, Quán Trung Tà, Ô Đình Phương, Cầm Thanh và các công khanh đại thần đều đến, không khí rất náo nhiệt long trọng, nhưng không thấy Lao ái.

Trong tiếng nhạc và tiếng pháo nổ, Hạng Thiệu Long bỏ thuyền lên bờ.

Tiểu Bàn bước ra, đỡ Hạng Thiệu Long đứng dậy, nhìn kỹ bộ mặt ốm hơn nhiều của gã, than rằng, „Thượng tướng quân đã khổ nhọc!

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, như là giữa hai người trước đây không hề có quan hệ thân thiết.

Điều đó không những vì tiểu Bàn không xúc động như gã suy nghĩ, mà ánh mắt của y như chứa một điều gì đó khiến gã khó hiểu.

Mọi người đều bước tới chúc mừng.

Ô Đình Phương không màng đến tất cả, ngã vào lòng gã, Cầm Thanh thì đương nhiên không thể làm thế, nhưng trong mắt rực lửa tình, như thiêu đốt trái tim Hạng Thiệu Long.

Tiểu Bàn và Hạng Thiệu Long cưỡi ngựa sánh vai vào trong thành, tiếp nhận sự đón chào của dân chúng, mỉm cười, „Sau khi tin tức thượng tướng quân mất tích truyền về, mọi nhà đều cầu nguyện cho thượng tướng quân,

mong thượng tướng quân có ngày trở về an toàn, rồi cuộc thì bọn họ đã toại nguyện."

Hạng Thiệu Long rất muốn nói với y về âm mưu của Lã Bất Vi, nhưng biết rằng đây không phải là lúc, chỉ đành nén lại trong lòng, nói, „Lã Bất Vi vẫn chưa về sao?"

Tiểu Bàn cười nhạt, „Y đương nhiên phải về trước thượng tướng quân, cuộc chiến ở Tắc Hạ học cung của thượng tướng quân quả thật tuyệt vời, giành được vinh quang cho đại Tần ta. Sau khi thượng tướng quân bỏ đi, Tào Thu Đạo đã thỉnh tội với Tề vương, thừa nhận không đủ sức giữ thượng tướng quân lại. Thượng tướng quân có biết rằng Tề vương sau khi nghe được tin này, đã tức giận mà ngã bệnh trong ngày hôm ấy."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên, „Lã Bất Vi đã quay về, vậy..." "Vào cung hãy nói!" tiểu Bàn nở nụ cười khó hiểu, vẫy tay với đám dân chúng, rồi bình thản nói, „Mọi chuyện đều nằm trong bàn tay của quả nhân, quay về rồi hãy nói."

Trong lòng Hạng Thiệu Long lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ như trước.

Chỉ cách hai năm, uy nghiêm của tiểu Bàn đã tăng lên nhiều, lòng dạ cũng sâu hơn, không giống như một đứa trẻ đã từng nói sư phụ cứu con như trước.

Hạng Thiệu Long và Tiểu Bàn bước vào trong thư trai.

Khi nói đến chuyện đôi vợ chồng họ Trương ở Hàm Đan, tiểu Bàn hai mắt lạnh lùng, nói, „To gan thật! Tên gian tặc ấy dám tiết lộ chuyện này cho người ngoài, quả thật chết vạn lần không đủ bù tội."

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói, „Hình như bị quân đã sớm biết được chuyện này?"

Tiểu Bàn mỉm cười, „Đừng quên rằng quả nhân đã có một quân cờ Mao Tiêu bên cạnh Lao ái, nhất cử nhất động của Lao ái làm sao giấu nổi quả nhân."

Hạng Thiệu Long trong lòng như cắt được tảng đá nặng, nói, „Chắc bị quân đã có đối sách?"

Tiểu Bàn đắc ý nói, „Nếu sau khi biết được mọi chuyện mới phái người đến Hàm Đan thì đã không kịp. May mà nhiều năm trước đây quả nhân đã nghĩ đến điểm này, cho nên đã giải quyết xong."

Hạng Thiệu Long trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, trầm giọng hỏi, „Tại sao bị quân không cho hạ thần hay?"

Tiểu Bàn tránh ánh mắt của gã, điềm nhiên nói, „Thượng tướng quân lúc đó đang ở ngoài chiến trường, cho nên quả nhân nhất thời quên đi."

Hạng Thiệu Long vẫn hỏi dần tới, „Bị quân đã giải quyết bọn họ như thế nào?"

Tiểu Bàn có vẻ không nhẫn nại nữa nói, „Đương nhiên là trả công cho họ đầy đủ, rồi đưa họ đến nơi khác, khiến cho kẻ khác không tìm thấy bọn họ."

Trực giác của Hạng Thiệu Long cảm thấy tiểu Bàn đang nói dối, nhưng nếu cứ hỏi tiếp, thì sẽ xảy ra chuyện không vui, chỉ đành trầm mặc không nói gì.

Giữa hai người như cảm thấy rất khó xử.

Một lát sau tiểu Bàn mới phá vỡ bầu không khí nặng nề, thở dài rằng, „Sư phụ không vui sao?"

Hai chữ sư phụ đã lâu không nói này, khiến cho Hạng Thiệu Long mềm lòng, buột miệng rằng, „Ngài đã thay đổi rất nhiều.

ánh mắt sắc bén của tiểu Bàn nhìn về hướng gã, một lát sau gật đầu rằng, „Ta không thể không thay đổi, muốn ngồi yên ở chỗ này, thì càng không thể không thay đổi, nhưng đối với thượng tướng quân, ta vẫn mãi là một đứa trẻ."

Ngừng một lát, rồi mới khó khăn hỏi tiếp, „Ngoài thượng tướng quân, có ai biết chuyện này của quả nhân không?"

Hạng Thiếu Long biết ý rất muốn hỏi như thế, nhưng đến lúc này thì mới nói ra. Hơi trầm ngâm rồi nói, „Ngoài Đình Phương, không còn kẻ thứ ba nào biết được chuyện này."

Gã đương nhiên không kể ra Đằng Dực.

Tiểu Bàn hít một hơi, dựa vào ghế, ngửa đầu lên nhìn xà nhà, nhẹ giọng nói, „Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền đến ngàn dặm, giờ này chắc bên ngoài toàn là lời đồn, nếu như quả nhân biết kẻ nào đề cập đến chuyện này, dù đó là ai, sẽ giết chết không tha, lại sẽ xét nhà diệt tộc, coi thử ai còn dám nhiều lời. Hừ, Lã Bất Vi, Lao ái!“ Hạng Thiếu Long trong lòng chột run, câu này tuy không chỉ vào gã, nhưng giống như tiểu Bàn đã đưa ra ám thị, cảnh cáo mình không được cho bất cứ ai biết nữa, trong lòng nhất thời cảm thấy không thoải mái.

Tiểu Bàn không giải thích gì thêm nữa, cúi người về phía trước, hạ giọng nói, „Quả nhân đã bí mật điều Vương Tiễn về đây, trong vòng hai tháng có thể đến Hàm Dương."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Chuyện này bị quân đã cho thái hậu biết chưa?"

Tiểu Bàn hai mắt lạnh lùng, thản nhiên nói, „Bà ta đã không coi quả nhân là con trai, quả nhân cần gì phải nể mặt."

Bà ta ở Ung Đô làm nhiều chuyện phóng túng, khiến cho lời đồn vang khắp nơi, thiên hạ đều lấy đó làm trò cười, trở thành mối nhục của đại Tần ta."

Hạng Thiệu Long biết y cảm tức Chu Cơ đã tiết lộ chuyện vợ chồng họ Trương, thở dài rằng, „Bị quân có nhớ rằng đã từng hứa với hạ thần một chuyện hay không?"

Ý gã muốn nói đến dù trong bất cứ tình huống nào, Tiểu Bàn cũng không được làm hại đến Chu Cơ.

Tiểu Bàn bực tức nhìn về hướng gã, giận dữ mà rằng, „Giờ đây thượng tướng quân vẫn bảo vệ cho bà ta?"

Hạng Thiệu Long nhìn thẳng vào y, nói, „Đúng vậy! Bà ta đã từng toàn tâm toàn ý yêu thương ngài, ủng hộ cho ngài.

Ngài cũng đã từng coi bà ta là mẹ ruột. Nếu ngài chịu đặt mình vào trường hợp của bà ta để suy nghĩ, thì biết làm chuyện này cũng chẳng có lợi gì, bà ta vẫn làm cũng là chuyện thường tình của con người."

Tiểu Bàn không biết có phải vì vẫn e ngại gã không, nên ánh mắt tránh đi, nhìn vào đồng văn thư ở trên án, nói, „Đây là những văn kiện có liên quan ít nhiều đến chuyện đào kênh Trịnh Quốc, gần đây quả nhân nhận được tin Trịnh Quốc có khả năng là người Hàn phái đến, thượng tướng quân có suy nghĩ gì về chuyện này?"

Hạng Thiệu Long thấy tiểu Bàn cố ý chuyển sang chuyện khác, không chịu tiếp tục nói chuyện Chu Cơ nữa, không nén được sự tức giận, trầm giọng nói, „Hạ thần đã mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi."

Tiểu Bàn thở dài, cười khố nói, „Thái phó đã nổi giận! Có nhiều chuyện ta cũng không muốn làm, nhưng lại biết không làm như thế thì không được. Thái phó cũng nên suy nghĩ cho quả nhân."

Y dùng chức quan để gọi Hạng Thiếu Long, lập tức khoảng cách giữa hai người lại được kéo dài hơn.

Hạng Thiếu Long không còn giận nữa, nghiêm mặt nói, „Tháng bảy năm nay chính là lúc bị quân chính thức đội mũ, lúc đó đại quyền sẽ nằm vào tay, thái hậu đâu còn ảnh hưởng được đến bị quân."

Tiểu Bàn cúi mặt, chầm chậm nói ra từng chữ, „Thượng tướng quân có biết mục tiện nhân đó đã trao ngọc tỷ cho Lao ái tùy ý sử dụng, khiến cho quả nhân đêm ngủ không yên?"

Tiểu Bàn đã thật sự thay đổi, mối quan hệ với Chu Cơ đã đến lúc không thể nào cứu vãn được, nếu không thì làm sao gọi Chu Cơ là mục tiện nhân?

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên không trả lời.

"Bình."

Tiểu Bàn vỗ tay lên mặt án, nghiêng răng, nói, „Mục tiện nhân này còn sinh ra cho Lao ái hai đứa nghiệt chủng, một đứa gọi là Lao Chính, một đứa gọi là Lao Long, thượng tướng quân bảo đó là ý gì? Nếu chẳng phải Lao tặc và Lã Bất Vi cấu kết với nhau, lôi kéo thái hậu, quả nhân không chờ đến tháng bảy đã phanh thây chúng ra muôn mảnh."

Ngừng một lát, Tiểu Bàn đổi ngay sắc mặt, cười gượng nói, „Thượng tướng quân có biết Lao ái tự xưng mình là giả phụ, lại còn bảo rằng ngày tháng của tên giả tử là ta đây không nhiều nữa, sau này sẽ do chính tên giả phụ là y đội mũ chứ không phải là ta. Tên nô tài ngu ngốc này cứ mở mắt mà nằm mộng, quả nhân muốn coi thử y có kết cuộc như thế nào."

Lúc y nói lời này miệng vẫn đang cười, khiến Hạng Thiếu Long lạnh mình hơn cả lúc đang nghiêng răng.

Đột nhiên gã cảm thấy quả thật rất mệt mỏi, ứng phó với tiểu Bàn còn mất sức và gian khổ hơn cả Lã Bất Vi, gã không thể tưởng tượng được rằng tiểu Bàn sẽ có một ngày như thế này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 276: Thiên Oai Khó Đoán

H

ạng Thiếu Long cùng mọi người quay về Ô phủ, khi thấy tỷ muội họ Điền, trong lòng rất xúc động.

Hạng Bảo Nhi cũng vừa tròn sáu tuổi, trông cao lớn hơn những đứa trẻ khác. Cứ quần lấy Hạng Thiếu Long hỏi này hỏi nọ, khiến cho gã cảm thấy an ủi lắm. Ô ứng Nguyên dẫn mọi người ra bái tế tổ tiên, đến tối thì trong phủ treo đèn kết hoa, bày tiệc ăn mừng.

Khi tiệc rượu được mấy tuần, Xương Văn quân cười nói, „Tào Thu Đạo vốn vang danh vô địch, giờ đã không phải vô địch nữa! Sau trận chiến ở Tắc Hạ học cung, ngoài danh kiếm thánh Tào Thu Đạo, còn có đao quân Hạng Thiếu Long, xem thử người sáu nước phía đông còn đem thứ gì ra để đê bẹp đại Tần ta?"

Bọn Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh đều nhìn về phía Hạng Thiếu Long, Kinh Tuấn, Đằng Dực chúc rượu cho gã, Hạng Thiếu Long vội vàng trả lễ.

Hạng Thiếu Long nhìn thấy Châu Vi, giờ đây nàng đã trở thành thê tử của Ô Quả, thì trong lòng nhớ đến Châu Lương và ưng vương, buồn bã nói, „Đáng tiếc Châu Lương huynh..."

Thần sắc Châu Vi cũng chợt buồn, cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói, „Điều ấp ủ của tiên huynh suốt đời là huấn luyện được ưng vương, có thể ra sức ngoài sa trường, giờ đây tâm nguyện đã đạt thành, chết không hối tiếc. Thượng tướng quân không cần phải áy náy, tiên huynh đã có thể yên nghỉ ở tuổi vàng."

Nói đến câu cuối cùng thì hai mắt đỏ ửng.

Mọi người biết Hạng Thiếu Long trọng tình cảm, nên tìm cách nói lảng sang chuyện khác. Lộc Đan Nhi hỏi, „Thượng tướng quân sẽ ở lại Hàm Dương hay là quay về mục trường?"

Lý Tư đùa rằng, „Kinh phu nhân chắc đã quên rằng, người khác có thể gọi Thiếu Long là thượng tướng quân, còn phu nhân thì phải gọi là tam ca hoặc tam bá mới phải."

Trong tiếng cười của mọi người, Lộc Đan Nhi lại trút giận lên người Kinh Tuấn, trừng mắt liếc gã rồi mắng yêu, „Đều là tại chàng không tốt!"

Lời ấy càng khiến cho mọi người cười lớn hơn, đã làm loãng đi không khí bi thương.

Sau buổi tiệc, mọi người đều cáo từ, còn người của Ô gia thì vẫn ngồi bàn bạc.

Khi Hạng Thiếu Long không có mặt, mọi việc đều do Kỷ Yên Nhiên phụ trách. Đào Phương lên tiếng trước nói, „Thiếu Long quay về thì chúng tôi đã an tâm. Ta đã từng gặp Đồ Tiên nhiều lần, chứng thực rằng Lã Bất Vi quả thực bề mặt thì giả vờ bất hòa với Lao ái, nhưng thật sự thì ngầm cấu kết với nhau, lại thêm thái hậu ở phía sau chống đỡ, thế lực ngày càng lớn. Nhờ sự đề nghị của Lã Bất Vi, Lao ái đã đến sống tại Ung Đô, giờ như vua một cõi. Phàm những chiếu lệnh cần thái hậu đóng dấu, trước tiên hãy để cho y coi qua mới được."

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói, „Vì mối quan hệ với thái hậu, Ung Đô thật sự đã lọt vào tay Lao ái. Nhờ Lã Bất Vi đồng ý, y đã bí mật gây bè kết đảng, chiêu mộ các tử sĩ của các nước, chuẩn bị hành sự khi bị quân cử hành lễ đội mũ vào tháng bảy, chuyện này thật đáng lo."

Hạng Thiếu Long nói, „Bị quân đã sớm cài nội gián vào chỗ của Lao ái, cho nên biết rõ mọi hành động của Lao ái.

Hiện nay đã bí mật triệu Vương Tiễn về kinh, chuẩn bị quyết chiến với Lao ái."

Đặng Dực giật mình nói, „Giờ đây đã có Thiếu Long, cần gì phải gọi Vương Tiễn trở về?"

Hạng Thiếu Long sững người, lần đầu tiên nghĩ đến vấn đề này, trong lòng dâng lên nỗi chua chát.

ánh mắt của mọi người tập trung vào gã.

Kinh Tuấn nói, „Bị quân đã chính miệng cho tam ca biết chuyện này, chắc là không có vấn đề gì!"

Kỷ Yên Nhiên lộ ra vẻ phức tạp, buồn bã thở dài rằng, „Mỗi khi có liên quan đến chuyện quyền lực vương vị, phụ tử huynh đệ cũng chẳng còn nhân tình đạo lý gì cả. Vấn đề lớn nhất của phu quân là chàng đã được lòng người, nhìn thấy phu quân lần này trở về, dân chúng ra đường đón chào thì có thể biết được."

Ô Quả tức giận nói, „Thiên hạ này của bị quân có thể nói là do cô gia giúp y giành lấy, sao lại..."

Ô ứng Nguyên ho khan một tiếng, ngắt lời y, „Đừng nói những lời thừa thãi ấy. Ô Quả nhà ngươi quả thật không biết ngẩn dãi, trải qua chuyện người Triệu quên ơn mà vẫn còn có ý nghĩ ngây thơ ấy. Thiếu Long giờ đây chính là một Bạch Khởi, hãy nghĩ lại kết cục của Bạch Khởi thử xem!"

Ngừng một lát rồi nói, „May mà nhiều năm trước chúng ta đã quyết định, phải ra miền biên giới, xây dựng vương quốc của chính mình, giờ đây rốt cuộc đã đến giai đoạn cuối cùng. Sau khi giết Lã Bất Vi, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi nước Tần, chuyện này có thể do Thiếu Long toàn quyền xử lý."

Đào Phương cũng ho khan nói, „Gần đây có lời đồn rằng, bảo bị quân không phải là con của tiên vương, cũng không phải là do Lã Bất Vi sinh ra, mà là chính Thiếu Long đã dựng lên, lời này thật hoang đường!"

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiếu Long bằng ánh mắt kỳ lạ, cúi đầu không nói gì.

Đặng Dực là người biết việc này, giật mình nói, „Những người nghe được lời đồn này có tin không?"

Đào Phương nghiêm mặt nói, „Giờ đây trên đất nước Tần, ngoài những kẻ có lòng riêng, ai nấy cũng đều tin rằng bị quân chính là chân mệnh quân chủ do trời sai xuống. Chỉ những lời đồn ấy, có thể gây nên tác dụng gì, vấn đề là e rằng bị quân nghe được thì lòng không thoải mái mà thôi."

Hạng Thiếu Long nói, „Cũng như lời nhạc phụ vừa mới nói, vận mệnh của Ô gia chúng ta sẽ không do kẻ khác quyết định nữa, tất cả đều phải nằm trong lòng bàn tay của chúng ta."

Rồi bàn bạc chi tiết của cuộc rút lui, mọi người mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Kỷ Yên Nhiên kéo Hạng Thiếu Long ra vườn đi tản bộ, nàng mỹ nữ ấy nói rằng, „Phu quân có cảm thấy rằng hai năm nay bị quân đã thay đổi rất nhiều không?"

Hạng Thiếu Long đang ngắm vầng trăng sáng treo trên bầu trời cao, than rằng, „Đã là một đấng quân chủ, ai mà không thay đổi?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Nói rất hay! Quyền lực tuyệt đối sẽ làm cho người ta mục nát tuyệt đối, đó có phải là câu nói của chàng không? Uy quyền của bị quân ngày càng tăng, tính cách ngày càng thâm trầm khó đoán. Chao ôi! Lý Tư cũng đã thay đổi rất nhiều, không gần gũi với Ô gia chúng ta như trước

kia nữa. Còn Thiếu Long chàng cứ chân thành đối đãi với người khác như trước, rất dễ dàng thua thiệt."

Hạng Thiếu Long đang sững người, Kỷ Yên Nhiên cúi đầu nói, „Đó là do Đình Phương cho thiệp biết!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn sang nàng.

Kỷ Yên Nhiên né ánh mắt của gã, nói, „Ngày trước nghe tin chàng mất tích, trong lúc nóng lòng, Đình Phương đã nói thân phận của bị quân ra, bị quân chắc cũng vì mối quan hệ này mà toàn lực cứu chàng, cho nên chàng cũng không thể trách Đình Phương. Không ngờ chàng lại giấu cả thiệp nữa."

Hạng Thiếu Long biến sắc nói, „Còn ai biết chuyện này?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Đương nhiên có cả Chi Chi nữa. Nhưng thiệp đã căn dặn Chi Chi phải giữ bí mật. Thiếu Long!

Nếu không có chuyện này, mặc cho lời đồn khắp thiên hạ, vẫn không hề ảnh hưởng đến mối quan hệ của chàng và bị quân Nhưng giờ đây mọi chuyện đã khác, chàng không thể không đề phòng."

Hạng Thiếu Long gật đầu, „Đa tạ Yên Nhiên đã chỉ điểm, chuyện này trong lòng ta đã tính. Đêm đã khuya! Chúng ta nghỉ ngơi thôi!“ Sáng hôm sau, Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Kinh Tuấn vội vàng lên triều.

Khi đến nghị chính điện, phát giác không những Lã Bất Vi đến, Lao ái cũng từ Ung Đô quay về, nhất thời cảm thấy không ổn.

Lao ái đến bên Hạng Thiếu Long, kéo gã qua một góc nói, „Nghe nói Thiếu Long gặp nguy hiểm, ta và thái hậu cũng lo lắng lắm."

Hạng Thiếu Long đương nhiên biết y nói không đúng với lòng, nhưng cũng không nghĩ ra, giả vờ cảm kích mà rằng, „Đa tạ Lao huynh và thái hậu quan

tâm."

Lao ái ghé sát tai gã, lại còn hạ giọng mà nói rằng, „Không biết mấy tháng nay ai đã tung tin đồn rằng bị quân không phải là con trai của tiên vương, mà chỉ là do Thiếu Long dựng nên. Vì thế ta đã bàn bạc với thái hậu, đến Hàm Đan đưa đôi vợ chồng đã nuôi lớn bị quân về Hàm Dương để giải nỗi thắc mắc cho thiên hạ."

Hạng Thiếu Long vẫn bình tĩnh mà đáp rằng, „Kết quả thế nào?"

Lao ái hai mắt lóe lên tia nhìn sắc lạnh, nhìn thẳng vào gã mà nói rằng, „Kết quả là phát giác vào nửa năm trước, đôi vợ chồng họ Trương và mấy chục hộ gia đình láng giềng đã mất mạng trong một trận hỏa hoạn, hơn bốn trăm người bất luận già trẻ gái trai không ai còn sống. Chuyện này đã gây chấn động Hàm Đan, trở thành một nỗi nghi ngờ của tất cả mọi người."

Hạng Thiếu Long lập tức tay chân lạnh ngắt, đầu óc choáng váng.

Giọng nói của Lao ái như từ ở phía xa vọng tới, „Lúc này ta và trọng phụ nói đến chuyện này, trọng phụ bảo rằng Thiếu Long đã từng cho ngài biết bị quân đã đưa đôi vợ chồng họ Trương ấy về Hàm Dương hưởng phước, nhưng tại sao sự thực là như thế?"

Một người nhanh trí như Hạng Thiếu Long nhất thời cũng khó mà tìm ra lời đối đáp, may mà lúc này có tiếng trống vang lên, mọi người đều vội vàng lên triều, Hạng Thiếu Long chỉ có thể nói được một câu, „Chuyện này rất kỳ lạ!" rồi thừa cơ thoát thân.

Cho đến khi vào trong điện, tung hô xong, Hạng Thiếu Long vẫn còn hoang mang, nghĩ đến tin tức đáng sợ mà Lao ái vừa mới tiết lộ.

Gã cũng đoán được Tiểu Bàn sẽ giết vợ chồng họ Trương để bịt miệng, nhưng năm mơ cũng không ngờ rằng cả những người láng giềng vô tội cũng không tránh khỏi! Có thể thấy tiểu Bàn vì muốn giữ bí mật mà bất

chấp thủ đoạn, nói không chừng những kẻ đã từng làm chuyện này cũng đã sớm bị xử tử.

Giờ đây trong lòng Tiểu Bàn, chỉ có Hạng Thiếu Long gã và Ô Đình Phương biết bí mật về thân thể của mình, không biết y có quên hết tình cũng mà cả mình cũng giết để diệt khẩu hay không?

Trải qua kinh nghiệm bị bạn bè thân thiết bán đứng ở Lâm Tri, gã càng hiểu hơn về nhân tính.

Tiểu Bàn quả thật đã khác xưa.

Chỉ cần nhìn thấy tư thế của y ngồi trên long tọa, khen ngợi Hạng Thiếu Long trước mặt quần thần về chuyện gã đã bình tĩnh dẹp loạn Phố Cao, thì biết y đã hoàn toàn nắm được thủ đoạn dùng uy đức để chế phục người khác của một đấng quân chủ.

Tiếp theo là những lời báo cáo dài dòng của Lã Bất Vi về chuyến đi Lâm Tri của y. Nói được một nửa, Tiểu Bàn phất tay cắt lời y, nhíu mày nói, „Điền Kiện rốt cuộc là người thế nào? Sau khi y được thế, Điền Đan có giữ được quyền lực của mình không?"

Lã Bất Vi đang nói ngon trớn thì bị tiểu Bàn chặn lại, mặt lộ vẻ không vui, trầm giọng nói, „Điền Kiện và Điền Đan không đáng lo, điều đáng lo là liên minh Tề Sở. Lần này Điền Kiện ngồi vững trên ngai vàng, người Sở ở phía sau lưng đã ra nhiều sức, cho nên lão thần..." Tiểu Bàn lại cắt đứt lời y một lần nữa, „Điền Kiện rốt cuộc là kẻ có dã tâm hay là kẻ nhu nhược chỉ cầu an?"

Hạng Thiếu Long giật mình.

Tiểu Bàn quả thật đã thay đổi, trở nên thực dụng hơn, không cân những lời nói suông. Chỉ thấy y hỏi những câu này, thì đã biết.

Lã Bất Vi ngừng một lát, rồi nhú mào nói, „Chuyện này còn phải đợi quan sát."

ánh mắt của Tiểu Bàn dừng lại ở chỗ Hạng Thiếu Long, giọng nói chuyển sang ôn hòa cung kính, rằng, „Thượng tướng quân có thể giải nỗi thắc mắc này cho quả nhân không?"

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm than, chỉ cần mình nói mấy câu thì sẽ quyết định vận mệnh của người Tề, trong đó có lẽ cũng bao gồm người mình đã từng yêu thương là Thiện Nhu và người bạn thân thiết Giải Tử Nguyên.

Song không thể không trả lời, nhất là mối quan hệ giờ đây của gã và Tiểu Bàn trở nên như thế.

Hít sâu một hơi rồi ung dung nói, „Điền Kien giờ đây thực tế đã trở thành vua nước Tề, tất cả mọi chuyện đều do y xử lý, cho nên hy vọng có thể làm được việc. Đáng tiếc là chịu ảnh hưởng của lối nói suông trước nay của người Tề, cho nên không nhìn thấy những vấn đề bức thiết trong nước, càng cố gắng muốn giữ mối quan hệ tốt với chúng ta, không có cái chí muốn thống nhất thiên hạ như những người trước kia."

Tiểu Bàn vỗ mạnh lên án, than rằng, „Trả lời của thượng tướng quân đã đủ, thái úy đâu?"

Lý Tư bước ra phía trước, cầm hốt khấu đầu nói, „Hạ thần có!"

Tiểu Bàn nói, „Lập tức hãy chọn một người ăn nói giỏi, lựa một đoàn ca vũ cơ tài sắc song toàn, đưa đến Lâm Tri cho Điền Kien, chúc y lên ngôi thái tử, đồng thời soạn một bài chúc tụng cho quả nhân."

Lý Tư nhận lệnh quay về chỗ.

Tiểu Bàn cười lớn nói, „Từ thời Hoàn Công, người Tề cứ đối chọi với đại Tần ta, còn tam Tấn, Sở, Yên nếu không liên kết với ta chống Tề, thì liên kết với Tề chống ta. Chuyện này cũng sẽ sớm muộn chấm dứt khi chúng ta bình định được tam Tấn và người Sở."

Các quan đều nói những lời chúc mừng.

Lao ái và Lã Bất Vi thì mặt lạnh như băng, chẳng nói chẳng rằng.

Hạng Thiệu Long hiểu rằng, tiểu Bàn muốn cho quần thần thấy rằng ai mới là kẻ nắm quyền thật sự, nên cố ý bề mặt Lã Bất Vi, âm thầm buộc bọn chúng tạo phản.

Lúc này Lã Bất Vi đột nhiên nháy mắt với Lao ái, rồi Lao ái lại phất tay ra hiệu cho một vị đại phu tên Tiền Trực đứng cách đó khoảng mười người.

Tiền Trực do dự một lát rồi mới bước ra khấu đầu rằng, „Vi thần có chuyện cần bẩm lên bị quân."

Trong điện lập tức im lặng.

Xương Bình quân ghé vào tai Hạng Thiệu Long rỉ nhỏ, „Y là người của Lao ái, chính là do thái hậu hạ chiếu đề bạt."

Tiểu Bàn vẫn bình tĩnh nói, „Tiền khanh gia có lời thì hãy nói!"

Tiền Trực môi run run, rồi run sợ nói rằng, „Gần đây ở Hàm Dương có lời đồn làm tổn thương đến bị quân, sau khi vi thần điều tra, phát giác những lời đồn này ảnh hưởng đến lòng dân, vì thế, vi thần xin bị quân, cho phép vi thần xử lý.

Tiểu Bàn lạnh lùng ngắt lời y, nói, „Tiền đại phu rốt cuộc đã nghe được những lời đồn gì, quả nhân không hiểu."

Tiền Trục lập tức tái mặt, quỳ xuống đất, dập đầu mà nói rằng, „Vi thần không dám nói."

Tiểu Bàn tức giận quát lên, „Có mấy câu mà không dám nói ra, làm sao có thể giúp cho quả nhân xử lý việc nước."

Lao ái thấy thế thì đẩy Lã Bất Vi một cái.

Lã Bất Vi bất đắc dĩ, lại bức bội Tiền Trục vô dụng, ho khan một tiếng, định lên tiếng, thì tiểu Bàn đã quát, „Bất kể là ai cũng không được cầu xin cho hạng ngu ngốc này, hãy mau nói lời đồn ấy cho quả nhân nghe."

Tiền Trục đã dập đầu đến nỗi chảy máu, run giọng nói, „Bên ngoài đồn rằng bị quân không phải là... vi thần tội đáng muôn chết."

Tiểu Bàn cười ha ha nói, „Té ra là chuyện ấy."

Rồi chợt sầm mặt nói, „Kẻ có trí không nên tin vào lời đồn, người sáu nước phía đông đã khiếp sợ, cố ý tung ra lời đồn mà Tiền Trục ngươi lại coi lời đồn ấy là sự thực, còn bảo ảnh hưởng đến lòng người."

Tiền Trục sợ đến nỗi vãi đái trong quần, khẩu đầu kêu, „Vi thần không hề tin vào lời đồn, vi thần..."

Tiểu Bàn chợt quát lớn, „Hãy mang tên nô tài này ra khỏi cửa cung chém đầu cho quả nhân. Nam nhân trong tộc toàn bộ bị đày ra biên cương sung quân, nữ nhân thì trở thành quan kỹ."

Khi các quan đều im thin thít, Tiền Trục bị Xương Văn quân và các cấm vệ lôi xềnh xệch ra ngoài, Tiền Trục thì kêu không ngớt, „Bị quân khai ân!" ở giữa điện chỉ còn lại vết máu lúc này.

Vẻ mặt của Lã Bất Vi và Lao ái ngày càng khó coi hơn.

Trong điện im lặng đến nỗi nghe cả tiếng kim rơi, ai nấy đều run sợ trước thiên oai khó lường của tiểu Bàn.

Còn vài tháng nữa tiểu Bàn chính thức trở thành vua của nước Tần, ai dám buông ra lời mạo phạm trong thời khắc này?

Hạng Thiệu Long cảm thấy lạnh lẽo nơi xương sống.

Tiểu Bàn đã trở nên đáng sợ.

Tiểu Bàn bình tĩnh lại, điềm nhiên nói, „Giờ đây những lời đồn vô cớ đã truyền đến nơi này, trọng phụ cho rằng phải xử lý thế nào?"

Lã Bất Vi bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói, „Bị quân nói phải, kẻ có trí không nên tin vào lời đồn, chỉ cần chúng ta không thêm để ý, mọi việc sẽ trôi qua."

Tiểu Bàn hơi lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý, giờ lại hỏi mọi người rằng, „Các khanh có kế gì hay?"

Xương Bình quân ghé vào tai Hạng Thiệu Long nói, „Đã đến lúc ta bước ra."

Rồi mới bước ra phía trước bẩm lên rằng, „Hạ thần cho rằng chuyện này phải mau chóng xử lý, xin bị quân hãy hạ thánh dụ, ra lệnh cho muôn dân từ rày về sau không cho phép bất cứ ai bàn luận đến chuyện này, kẻ vi phạm bất cứ là ai, thì sẽ bị giáng tội cả họ, kẻ nào phát giác ra thì sẽ được thưởng. Như thế lời đồn tự nhiên sẽ ngừng hẳn."

Hạng Thiệu Long trong lòng bàng hoàng, biết rằng tiểu Bàn đã sớm cùng bọn cận thần như Lý Tư, Xương Bình quân bàn bạc trước, dùng thủ đoạn sấm sét để bình định cơn sóng gió này.

Tiểu Bàn vui vẻ nói, „Lời này của khanh gia hợp với ý quả nhân. Quả nhân đã sắp đăng cơ, phàm có người nhắc đến chuyện này, thì dù cho chức quan lớn nhỏ, đều là hạng có ý đồ không tốt, lập tức giết chết không tha."

Rồi quát lớn, „Bãi triều!"

Các quan quỳ xuống, cung kính đưa tiễn vị bị quân có uy quyền ngày càng tăng.

Sau khi tiểu Bàn bỏ đi, Hạng Thiếu Long định quay về. Xương Bình quân kéo lại nói, „Bị quân muốn gặp huynh."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 277: Trước Khi Đỗ Mưa

T

iểu Bàn đẩy cửa sổ ra, đứng quay lưng về phía cửa sổ, nói, „Quả nhân chỉ muốn gặp một mình thượng tướng quân, những người khác hãy chờ ở ngoài cửa."

Lý Tư và Xương Bình quân nhận lệnh lui ra, bọn thị vệ đóng cửa lại. Hạng Thiếu Long không thi lễ, ung dung đến phía sau tiểu Bàn, hạ giọng nói, „Trận hỏa hoạn thiêu chết mấy trăm người ở Hàm Đan, phải chăng là bị quân đã sai người làm?"

Tiểu Bàn thở dài nói, „Quả nhân cũng không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không giờ đây cả hai chúng ta đã bị người ta giết chết."

Hạng Thiếu Long lập tức chẳng còn lời gì để nói.

Từ góc độ thực tế, thủ đoạn độc ác của tiểu Bàn rất có hiệu quả, ngay cả Hạng Thiếu Long gã cũng chẳng nghĩ ra được phương pháp nào hay hơn.

Mấy trăm nhân mạng đó, cả Hạng Thiếu Long gã cũng phải trực tiếp chịu trách nhiệm.

Nếu không phải trước đây gã dùng tiểu Bàn để giả thành Doanh Chính, thì mối họa này đâu xảy ra.

Lúc này hối hận cũng đã không kịp.

Đây phải chăng là vận mệnh.

Từ ngày dựng nên một Tần Thủy Hoàng, gã lần đầu tiên cảm thấy hối hận.

Tiểu Bàn nhẹ giọng nói, „Sư phụ giờ đây là người thân duy nhất trên đời của ta, ngàn vạn lần đừng trách ta. Không có sự giúp đỡ của thượng tướng quân, quả nhân cảm thấy rất cô độc."

Lời xưng hô của y từ sư phụ và ta, cuối cùng chuyển thành thượng tướng quân và quả nhân, quả là một sự thay đổi đầy kịch tính.

Trong khoảnh khắc, Hạng Thiếu Long như trải qua một quá trình từ lúc tiểu Bàn còn là đứa trẻ nghịch ngợm, trở thành một vị Tần Thủy Hoàng danh lừng thiên hạ, trong lòng cảm thấy rung động vô cùng, Hạng Thiếu Long cố nén cơn xúc động, thản nhiên nói, „Hôm nay vi thần đến là để nói lời từ biệt với bị quân, lát nữa vi thần sẽ về mục trường, chờ đợi bị quân làm lễ đội mũ."

Tiểu Bàn giật mình, „Thượng tướng quân vẫn chưa hiểu nỗi khổ của quả nhân hay sao?"

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ nói, „Thần nào dám trách ngài, ngài đã trở thành người xuất sắc hơn tất cả các vị quân chủ trước đây, trong thiên hạ có ai thắng được ngài?"

Tiểu Bàn thở phào, xoay người lại, nhìn gã bằng ánh mắt kỳ lạ, nói, „Vẫn còn bốn tháng nữa, ta mới chính thức đăng cơ, sư phụ nếu không trách ta, hãy giúp ta quét sạch bọn người Lã, Lao."

Hạng Thiếu Long mềm lòng, than rằng, „Đã có Vương Tiễn, vậy thì cần gì Hạng Thiếu Long này nữa?"

Tiểu Bàn nhếch mép mỉm cười, lắc đầu nói, „Sư phụ đã hiểu nhầm. Ta gọi Vương Tiễn quay về là bởi vì y cũng nên quay về, một khi sư phụ gặp chuyện ở Tề, quả nhân đã có Vương Tiễn báo thù cho thượng tướng quân."

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một chốc nói, „Vi thần quay về mục trường, thật sự là chỉ muốn nghỉ ngơi, xin bị quân đừng nghĩ lệch."

Tiểu Bàn gượng cười, „Chỉ có thượng tướng quân mới dám bảo quả nhân là đừng nghĩ lệch, nếu là người khác làm sao dám nói thế."

Rồi lại nghiêm nét nói, „Thượng tướng quân phải chăng vẫn chờ đến khi quả nhân làm lễ đội mũ thì thoái ẩn ở biên giới phía bắc?"

Hạng Thiệu Long nhìn thẳng vào đôi mắt đầy uy thế của Tiểu Bàn, trầm giọng nói, „Đây là tâm nguyện lớn nhất của vi thần, mong bị quân đừng ngăn cản."

Tiểu Bàn cười khố nói, „Thượng tướng quân là người duy nhất mà quả nhân không dám đắc tội, quả nhân còn có thể nói gì được nữa? Giờ đây quả nhân chỉ có một yêu cầu, là mong thượng tướng quân hãy giúp quả nhân trừ khử Lã Bất Vi và Lao ái."

Hạng Thiệu Long nói dứt khoát, „Thôi được! Sau một tháng, vi thần sẽ quay về Hàm Dương, giúp cho bị quân một tay."

Hạng Thiệu Long cùng với Đổng Dực, Kinh Tuấn thúc ngựa lên đỉnh đồi cao nhất trong mục trường, đưa mắt nhìn xa xa.

Cảnh sắc bốn bề như tranh vẽ, bầy mục súc đang thong dong gặm cỏ trên thảo nguyên.

Trong làn sương mỏng của buổi sớm, đồi núi chập chùng ẩn hiện mờ lung, dòng thác nước từ trên cao đổ xuống, càng tăng thêm sức sống.

Đổng Dực ngửa mặt nhìn đàn chim bay ngang qua ở trên trời, than rằng, „Cuối cùng đã quay về."

Hạng Thiệu Long thì đang chú ý nhìn bọn Kỷ Yên Nhiên, Lộc Đan Nhi, Thiệu Lan cùng với bọn trẻ Hạng Bảo Nhi đang chơi đùa, nói, „Lần này

xuất chinh, thu hoạch lớn nhất không phải là lập được công nghiệp gì, mà là hiểu được hai chuyện."

Kinh Tuấn vội vàng hỏi ngay.

Hạng Thiệu Long nói, „Điều đầu tiên là biết cách chấp nhận thất bại."

Đặng Dực nói, „Lý Mục quả thật là dùng binh như thần, một ngày người này vẫn còn, quân ta đừng hòng đánh vào nước Triệu."

Hạng Thiệu Long than rằng, „Trên chiến trường, Lý Mục sẽ chẳng thua bất cứ người nào, dầu rằng Vương Tiễn cũng chẳng làm gì được y. Nhưng mình thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng, rốt cuộc y cũng sẽ có một ngày bại trong tay của hôn quân và gian thần nước Triệu, đó chính là kết quả của một vị danh tướng công cao hơn chủ!"

Đặng Dực ngạc nhiên nói, „Thiệu Long hình như rất có cảm xúc, có thể nói rõ hơn được không?"

Hạng Thiệu Long nói, „Đó chính là chuyện thứ hai mà đệ đã học được lúc ở Lâm Tri, trong chính trị không có cái gọi là đạo lý, vì lợi ích của cá nhân, quốc gia, dù huynh đệ tốt nhất cũng có thể bán đứng chúng ta."

Đặng Dực và Kinh Tuấn đều lộ vẻ trầm tư suy nghĩ.

Hạng Thiệu Long nói, „Cho nên chúng ta phải chuẩn bị từ trước, nếu không một khi đại họa giáng xuống, thì sẽ trở tay không kịp."

Kỷ Yên Nhiên lúc này một mình bước lên đồi, khen rằng, „Lời của phu quân đại nhân rất có lý. Yên Nhiên đã yên tâm!"

Hạng Thiệu Long trong lòng dâng lên nhu tình vô hạn, nhìn Kỷ Yên Nhiên, hào tình xông lên, nói, „Trận cuối cùng này chúng ta phải đánh sao cho đẹp

mắt, vừa có thể trừ được Lã tặc, vừa có thể rút lui ra ngoài biên ải để an hưởng nửa đời còn lại của chúng ta."

Đặng Dực nói, „Nhưng giả sử bị quân cố ý đối phó với chúng ta, chúng ta phải làm thế nào?"

Kinh Tuấn giật mình nói, „Chắc không như vậy đâu!"

Kỷ Yên Nhiên quay sang Hạng Thiệu Long nói, „Thiếp thấy phu quân cũng nên nói thẳng cho tiểu Tuấn hay tại sao chuyện ấy sẽ xảy ra! Nếu không tiểu Tuấn sẽ không biết được tình thế nguy hiểm đến mức nào!“ Kinh Tuấn biến sắc nói, „Nói vậy lời đồn ấy là có thật?"

Hạng Thiệu Long chậm rãi gật đầu, kể thân thế của tiểu Bàn, sau đó mới nói, „Chuyện này phải giữ bí mật, tiểu Tuấn không nên cho bất cứ người nào biết, cả Đan Nhi cũng thế."

Kinh Tuấn hít một hơi, nói, „Chỉ cần nhìn thấy ngày hôm ấy bị quân chém Tiền Trực, thì biết y vì bảo vệ ngôi vua, nên không màng đến tất cả."

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Ta đã bị người ta lừa nhiều lần, cho nên cũng nghi ngờ bị quân đang lừa ta. Các người có nghe câu chuyện thỏ hết thì chó cũng vào nồi chưa?"

Kỷ Yên Nhiên tuy đọc nhiều sách, nhưng đương nhiên chưa nghe chuyện này, hỏi, „Chuyện này thế nào?"

Hạng Thiệu Long giải thích rằng, „Khi thỏ đã bị bắt, chủ nhân không còn gì để săn nữa, thì sẽ làm thịt chó săn. Giờ đây tình trạng của chúng ta cũng là như thế. Khi Lã Bất Vi, Lao ái đã bị dẹp tan, chúng ta bị trở thành con chó săn ấy.

Nhưng chúng ta lại còn biết rõ thân thế thật sự của bị quân, cho nên vẫn còn ảnh hưởng đến sự vững bền của y."

Đặng Dực gật đầu nói, „Tam đệ có ý nghĩ này, nhị ca cũng yên tâm lắm. Chúng ta có nên bỏ đi sớm hay không?

Không có chúng ta, Lã Bất Vi cũng chẳng có ngày yên."

Hạng Thiếu Long nói, „Nếu chúng ta bỏ đi lúc này, bảo đảm rằng sẽ không có ai sống được mà rời khỏi đây."

Ba người đều đồng thời biến sắc.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn xa, cười khố nói, „Y do một tay ta nuôi lớn, không ai hiểu rõ lòng dạ của y bằng ta.

Năm xưa khi còn là một đứa trẻ, đã dùng thủ đoạn lừa gạt để tự tay giết chết Triệu Mục, sau đó còn dương dương đắc ý Theo ta đoán, trong Ô gia chúng ta, nhất định đã có người bị y mua chuộc, cho nên nếu có bất cứ hành động gì, cũng không lọt qua khỏi mắt của y."

Kinh Tuấn nghiêng rằng nói, „Nếu đệ tìm ra tên phản đồ này, sẽ lập tức giết chết không tha."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Bình bất yếm trá, nếu chúng ta có thể tìm ra người này, thì phải lợi dụng mới đúng."

Hạng Thiếu Long nói, „Cơ hội duy nhất cho chúng ta bỏ chạy, là nhân lúc bị quân đến Ung Đô để đối phó với Lao ái, nếu bỏ qua cơ hội này thì khó mà chạy được."

Đặng Dực cười ha ha nói, „Lời này rất hợp với ý của ta."

Hạng Thiếu Long nói, „Kẻ bị quân e ngại nhất là đệ, cho nên chỉ cần một ngày đệ vẫn còn đây thì những người khác muốn bỏ đi y cũng không can thiệp. Chúng ta phải lợi dụng tình thế này, đưa mọi người ra biên ải. Bị

quân cũng khó mà ngăn cản được, bởi vì ít nhất bề ngoài y đã hứa cho đệ rời khỏi nơi này."

Kỷ Yên Nhiên nhú mày nói, „Nhưng khi chúng ta muốn bỏ đi, thì đâu có dễ như thế."

Hạng Thiếu Long quay sang Kinh Tuấn nói, „Giờ đây trong Ô gia, chúng ta có thể dùng được bao nhiêu người?"

Kinh Tuấn nói, „Thêm người trong tộc của đệ mới đến, trừ đi những người đã chết trận, tổng cộng có hơn hai ngàn một trăm người, nhưng vì phải hộ tống mọi người ra biên ải, cho nên số còn lại rất ít!"

Hạng Thiếu Long hài lòng nói, „Người đông thì khó chạy được, chỉ cần để lại ba trăm người là đủ. Nhưng ba trăm người này phải là những hảo thủ tinh nhuệ nhất và trung thành nhất. Chuyện nay do nhị ca và ngũ đệ giải quyết, người của chúng ta bị quân sẽ không đề phòng."

Kỷ Yên Nhiên trầm ngâm nói, „Nhưng phu quân đại nhân có nghĩ rằng, khi truy quét phản đảng, bị quân nhất định sẽ điều động đại quân, bao vây Ung Đô và Hàm Dương, lúc đó chúng ta người ít thế cô, vậy thì làm sao bỏ chạy."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Nếu bị quân muốn giết ta, thì sẽ không dùng người của y, chả lẽ y lại sai bọn tứ đệ, Xương Bình quân, Hoàn Xỉ đến đối phó ta? Thử hỏi y sẽ dùng kế gì? Một phương pháp duy nhất, đó là đổ mọi trách nhiệm cho Lao ái, Lã Bất Vi, ví dụ như thông qua tên nội gian Mao Tiêu ở chỗ của Lao ái, bày ra cạm bẫy để chúng ta giẫm vào. Chỉ có khi bất đắc dĩ, mới tự tay cầm binh để đối phó với ta, đến khi xong chuyện thì sẽ tìm lời che đậy."

Đằng Dực nói, „Tam đệ nói rất có lý, nhưng giả sử bị quân đang tâm đối phó với chúng ta, mà ở chỗ chúng ta lại có nội gián, quả thật khiến cho ta lo lắng."

Hạng Thiếu Long đột nhiên lắng sang chuyện khác, nói, „Chúng ta hãy tìm cách sắp xếp lại ở đây, giả sử có thay đổi bất ngờ, thì cũng có thể quay về trốn ở mục trường, rồi sau đó ung dung rời khỏi đây, như thế có thể tránh được đại quân, vừa có thể khiến cho bị quân tưởng rằng đã bí mật xử quyết được chúng ta."

Kỷ Yên Nhiên chép miệng, „Cách bỏ chạy hay nhất là đào địa đạo. Vậy làm thế nào mới có thể giữ được bí mật?"

Đột nhiên giật mình, „Yên Nhiên đã nghĩ ra."

Ba người vui mừng nhìn về phía nàng.

Kỷ Yên Nhiên chỉ về ngôi mộ của Ni phu nhân ở phía đông nam, nói, „Giả sử chúng ta bề ngoài giả vờ xây dựng lại ngôi mộ, nhưng âm thầm đào địa đạo, chúng ta sẽ dùng những huynh đệ mới đến của tiểu Tuấn và người của Yên Nhiên, đảm bảo dù cho quỷ thần cũng có thể giấu được."

Hạng Thiếu Long rầu rĩ nói, „Bị quân biết ta giỏi dùng kế, chỉ cần trước khi tấn công, sai người giữ ở phía trên đỉnh núi, chúng ta có thể chạy được bao xa? Nhưng giờ đây còn bốn tháng nữa mới đến lễ đội mũ, không thể nào đào được một con địa đạo dài đến mấy dặm."

Kinh Tuấn hiến kế, „Điều này thì dễ, chỉ cần có thể chạy ra gờ địa đạo, tìm một nơi bí mật ẩn nấp vài ngày, đợi đại quân rút lui thì mới âm thầm chạy ra, chuyện này hãy cứ giao cho đệ."

Hạng Thiếu Long cả mừng nói, „Những chuyện này hãy lập tức tiến hành."

Ba ngày sau, Cầm Thanh đến.

Hạng Thiếu Long nén không được ôm nàng vào lòng để thỏa lòng mong nhớ.

Bọn Kỷ Yên Nhiên biết ý nên lui ra ngoài sảnh để cho hai người gặp nhau.

Hạng Thiếu Long dắt tay nàng ngồi xuống một góc, âu yếm nói, „Nàng đã ốm nhiều!“ Cầm Thanh cúi đầu nói, „Người ta lần này đến tìm chàng, là có chuyện muốn báo."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Chuyện gì?"

Cầm Thanh nhìn gã rồi lại nghiêm mặt nói, „Gần đây bị quân sai người chọn ra một ca cơ, rồi lại dạy cho nàng các lễ nghi cung đình. Chuyện này rất bí mật, người ta cũng chỉ vô tình phát hiện mà thôi."

Hạng Thiếu Long nhú mày nói, „Chuyện này có gì đặc biệt?"

Cầm Thanh lộ ra vẻ sợ hãi, run giọng nói, „Người này dù bề ngoài hay tướng mạo cũng có bảy tám phần giống thái hậu, chao ôi! Thiếu Long, thiếp lo sợ quá."

Hạng Thiếu Long đưa tay ôm nàng vào lòng, chỉ cảm thấy người mình lạnh lẽo.

Gã đã lập tức biết được Cầm Thanh đang suy nghĩ gì.

Tiểu Bàn quyết định giết chết Chu Cơ, nhưng Chu Cơ về danh nghĩa là mẹ ruột của y, giết nàng là chuyện bất hiếu bất nghĩa, cho nên đã dùng cách trộm long tráo phụng, che mắt người khác.

Sau khi giết Chu Cơ, thì sẽ giam lỏng thái hậu giả này vào trong cung, như thế có thể dễ dàng che được mắt của người Tần.

Sở dĩ Cầm Thanh lo lắng, là bởi vì nàng không biết Chu Cơ quả thật không phải là mẹ ruột của tiểu Bàn.

Tiểu Bàn không còn là tiểu Bàn của ngày trước, y đã trở thành một Doanh Chính vô tình độc ác, hễ là những vật gây trở ngại trên đường đi của y, y sẽ lập tức dẹp bỏ ngay.

Năm ấy y đã từng hứa rằng sẽ thả Chu Cơ, nhưng giờ đây y rõ ràng không muốn giữ lời.

Mình phải làm thế nào đây? Đối với Chu Cơ, gã cảm thấy hối hận.

Nhưng trong tình thế này, gã có thể làm được gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 278: Mây Gió Hàm Dương

C

ầm Thanh ở mục trường được ba ngày mới về Hàm Dương. Giờ đây Hạng Thiếu Long đã hiểu rõ bụng dạ của tiểu Bàn, vì giữ ngôi vua của mình, y sẽ hoàn toàn không hề chùn tay trước việc giết người.

Tuy nhiên vẫn khó nói y có dám đối phó với mình hay không, nhưng đã có bài học ở Lâm Tri, Hạng Thiếu Long không dám lơ là nữa.

Gã vẫn giữ thói quen dậy sớm luyện đao trước khi trời sáng, mấy ngày nay gã còn luyện tập thêm thuật xạ kỵ nữa.

Từ trong các binh sĩ của Ô gia và Kinh tộc, bọn họ đã chọn ra ba trăm người, ngày đêm luyện tập.

Bọn Ô ứng Nguyên đã bắt đầu rút lui từng tốp, hôm nay đến lượt Ô Đình Phương, Triệu Chi, Châu Vi, Thiện Lan, chị em họ Điền, Lộc Đan Nhi, bọn trẻ Hạng Bảo Nhi. Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn và Kỷ Yên Nhiên đưa cả đoàn được ba ngày thì mới quay về mục trường, chỉ thấy mục trường trống không, cảm giác không tự nhiên.

Trong bữa cơm tối, Đằng Dực trầm giọng nói, „Ô ứng ân có thể là tên phản đồ."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Ô ứng ân là tam đệ của Ô ứng Nguyên, trước nay không đồng ý bỏ hết những vinh hoa phú quý ở Hàm Dương, nhưng không ai ngờ rằng y là nội gian của tiểu Bàn.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Muội cũng để ý đến kẻ này, nhưng nhị ca sao lại khẳng định được như thế?"

Đằng Dực nói, „Bởi vì y đòi ở lại quản lý mục trường, đến lúc cuối cùng mới rút lui. Điều đó ngược lại với tính cách tham sống sợ chết của kẻ này, cho nên ta đã phái người bí mật theo dõi y và thủ hạ của mình, thấy y đã từng nhiều lần sai người đến Hàm Dương. Vì thế ta thông báo cho Đào công, báo ông ta sai người theo dõi thủ hạ của y ở Hàm Dương, quả nhiên là lén vào hoàng cung để mật báo."

Kinh Tuấn tức giận nói, „Lâu nay đệ cũng không thích y."

Hạng Thiếu Long nói, „May mà chúng ta đã sớm phòng bị, song có y ở đây, thì làm việc sẽ thấy cản tay cản chân. Có cách nào buộc y và người nhà của y phải đi hay không?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Y chỉ là bị kẻ khác lợi dụng dụ dỗ, lại ham yên bình, cho nên mới làm việc ngu ngốc như thế!

Chỉ cần chúng ta dựa vào tính cách tham sống sợ chết này, rồi dọa dẫm, để ý hiểu được rằng bị quân sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào biết y sẽ ám toán chàng, bảo đảm y sẽ tỉnh ngộ ra."

Đằng Dực nhú mày nói, „Đừng làm vỡ lở mọi chuyện, giả như y báo cáo cho bị quân biết chuyện này, bị quân sẽ biết chúng ta đã đề phòng."

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nói, „Chỉ cần chúng ta đưa toàn bộ người nhà của y ra biên ải, y còn dám làm điều gì nữa?

Việc này cứ giao cho Yên Nhiên xử lý là xong."

Hạng Thiếu Long thấy Kỷ Yên Nhiên ra tay thì yên tâm, nói rằng, „Ngày mai chúng ta sẽ về Hàm Dương, ai ở lại mục trường trông coi đây?"

Kỷ Yên Nhiên cười, „Đế Yên Nhiên ở lại!“ Hạng Thiếu Long tuy không đành, nhưng chẳng còn cách nào nữa, thời gian càng lúc càng gấp, chỉ còn ba tháng nữa là tiểu Bàn đăng cơ, tất cả phải được giải quyết hết trong ba tháng này.

Hạng Thiếu Long về đến Hàm Dương, chuyện đầu tiên là vào cung gặp tiểu Bàn.

Tiểu Bàn chờ gã ở trong thư phòng, còn có Lý Tư đứng một bên.

Thi lễ quân thần xong, tiểu Bàn nói, „Lý khanh trước tiên hãy báo cáo tình thế trước mắt."

Lý Tư hình như e ngại tiếp xúc với ánh mắt của Hạng Thiếu Long, cúi đầu lật đồng văn kiện trên bàn, trầm giọng nói, „Phần lớn thời gian Lã Bất Vi không ở Hàm Dương, lấy cớ là giám sát giai đoạn cuối cùng của cuộc đào kênh Trịnh Quốc, thật sự là liên hệ với các thế lực địa phương, đến khi triều đình có thay đổi thì tranh thủ sự ủng hộ ở những nơi này."

Hạng Thiếu Long cố ý thăm dò, „Còn Quản Trung Tà?"

Lý Tư vẫn không nhìn về phía gã, cúi đầu nói, „Quản Trung Tà vừa bị quân điều đến biên giới nước Hàn để trấn áp người Hàn, trừ phi y cãi lời quay về, nếu không ngày bị quân đội mũ, y vẫn còn ở nơi xa ấy."

Tiểu Bàn bình thản nói, „Thuật bản tên của người này rất lợi hại, có y ở đây, quả nhân sẽ ăn ngủ không yên. Trong số những người bên cạnh y, có tai mắt do quả nhân bố trí, chỉ cần y hơi có động tĩnh khác lạ, sẽ có người cầm thánh chỉ của quả nhân, lập tức xử tử y."

Lý Tư mau chóng tránh ánh mắt của Hạng Thiếu Long, lại cúi đầu xuống, nói, „Giờ đây Ung Đô thật sự đã lọt vào tay Lao ái, bộ hạ của y tăng lên đến ba vạn, chiếm hết tất cả những chức quan ở Ung Đô."

Tiểu Bàn mỉm cười, „Quả nhân cố ý để cho y lớn mạnh lên, khiến cho y không có lòng đề phòng, sau đó quét sạch gian đảng của y. Hừ! Cứ để cho y phong lưu khoái hoạt thêm một chốc nữa."

Lý Tư lần đầu tiên nhìn thẳng vào ánh mắt Hạng Thiệu Long, nói, „Theo như bị quân tính toán, Lã Bất Vi sẽ nhân lúc bị quân đến Ung Đô để làm lễ, khởi binh cùng lúc với Lao ái, khống chế Hàm Dương. Vì lúc đó đô vệ quân vẫn còn nằm trong tay Hứa Thương, mà cấm vệ quân của Xương Văn quân thì đã bảo vệ cho bị quân đến Ung Đô, trong lúc đột biến, Lã Bất Vi quả thật đủ sức làm chuyện này."

Tiểu Bàn tiếp lời, „Lao tặc và Lã tặc đã có ngọc ấn của thái hậu, những người khác trong lúc không hiểu rõ tình huống, rất dễ bị bọn chúng lôi kéo, trở thành kẻ đồng phạm mà không hay."

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Vậy Hàm Dương cứ do hạ thần phụ trách, đảm bảo Lã Bất Vi không thể làm gì được Tiểu Bàn và Lý Tư ngạc nhiên nhìn nhau.

Một lát sau Tiểu Bàn mới trầm giọng nói, „Không có thượng tướng quân bên cạnh quả nhân, quả nhân làm sao yên tâm? Hàm Dương cứ giao cho hai vị tướng quân Kinh, Đặng xử lý, thượng tướng quân nhất định phải đi cùng quả nhân đến Ung Đô."

Hạng Thiệu Long đã sớm biết sẽ có phản ứng như thế, trong lòng thầm than, bề ngoài giả vờ tỉnh như không, nói, „Bị quân đã có lệnh, vi thần nào dám không nghe theo."

Tiểu Bàn nhú mày nhìn gã một chốc rồi quay sang Lý Tư nói, „Quả nhân có mấy câu muốn nói riêng với thượng tướng quân."

Lý Tư cũng không dám nhìn Hạng Thiệu Long, lui ra ngoài phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, không khí trở nên lặng lẽ.

Tiểu Bàn thở dài nói, „Thượng tướng quân phải chăng là đang bất mãn quả nhân? Có rất nhiều chuyện quả nhân cũng không còn cách lựa chọn nào nữa, cho nên buộc phải sử dụng thủ đoạn mà thôi."

Hạng Thiệu Long nhìn chăm chăm vào y, cảm thấy y như hoàn toàn trở thành một người xa lạ, miệng thì nói, „Bị quân định xử lý thái hậu thế nào?"

Tiểu Bàn nhìn thẳng vào gã mà không hề e sợ, khi nghe nói thế thì hai mắt lạnh lẽo, hừ một tiếng, nói, „Đến giờ này ngày này, thượng tướng quân vẫn còn nói tốt cho nữ nhân đã dâm loạn cung cấm, hủy hoại thanh danh của hoàng tộc đại Tần ta."

Mắt Hạng Thiệu Long cũng lạnh lẽo, nhìn thẳng vào y nói, „Đó là yêu cầu duy nhất của hạ thần đối với bị quân, ngài giết ai thần không màng tới, nhưng chỉ mong ngài nhớ đến ân tình xưa, tha cho thái hậu."

Tia sát cơ trong mắt tiểu Bàn chợt lóe lên rồi tắt hẳn, không biết là nhắm vào Chu Cơ hay là Hạng Thiệu Long. Trở lại bình tĩnh, trầm ngâm nói, „Chỉ cần từ rày về sau bà ta không để ý đến triều chính, ở lại trong cung, quả nhân sẽ không đối xử tệ với bà ta, như thế thượng tướng quân đã hài lòng chưa?"

Nếu như Cầm Thanh không tiết lộ tin tức, nói không chừng Hạng Thiệu Long sẽ thật sự tin vào lời y, nhưng giờ đây chỉ cảm thấy lạnh lẽo nơi sống lưng.

Hạng Thiệu Long cũng rất muốn nói thẳng ra, không hề e sợ, nhưng nghĩ lại bên cạnh gã vẫn còn có Đổng Dực, Kinh Tuấn, Kỷ Yên Nhiên và mấy trăm nhân mạng nữa, thậm chí sinh mạng của Ô tộc và Kinh tộc cũng đang ở trong tay mình, cho nên chỉ đành nuốt giận.

Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, nếu không cẩn thận, thì sẽ gây nên họa sát thân.

Vị Tàn Thủy Hoàng tương lai này không dễ đối phó chút nào.

Giọng nói của tiểu Bàn trở nên dịu dàng, hỏi, „Sư phụ không tin ta hay sao?"

Hạng Thiếu Long trong lòng đầy cảm xúc, thở dài, trầm giọng nói, „Bị quân đối phó với đảng Lã, Lao đã rất chắc ăn, đâu cần hạ thần ra tay nữa? Hay là đêm nay hạ thần ra đi!“ Tiểu Bàn giật mình kêu, „Không!"

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng giật thót.

Mấy câu này của gã chỉ là thăm dò phản ứng của tiểu Bàn, giờ đây đã suy luận ra mọi chuyện.

Tiểu Bàn hít sâu một hơi, nói, „Sư phụ đã từng hứa chính mắt nhìn thấy quả nhân đảng cơ mới bỏ đi. Sư phụ thế nào cũng phải giữ lời hứa."

Rồi lại thở dài nói, „Sư phụ không muốn giết chết Lã tặc sao?"

Hạng Thiếu Long biết nếu cứ kéo dài mãi, có lẽ sẽ không ra khỏi cung. Giả vờ mệt mỏi, nói, „Nếu thần giữ lời hứa, bị quân có chịu giữ lời hứa không?"

Tiểu Bàn nói với vẻ không vui, „Quả nhân đã từng thất hứa chưa?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm, trong hai năm có nhiều chuyện thay đổi, khiến cho mình và tiểu Bàn không hề tin tưởng nhau như trước nữa, miệng nói những lời không đúng với lòng.

Gã đương nhiên không ngu ngốc đến nỗi vạch trần âm mưu của tiểu Bàn đối với Chu Cơ, mỉm cười rằng, „Nếu bị quân không có chuyện gì nữa, vi thần muốn về nhà nghỉ ngơi."

Rời khỏi thư phòng, Lý Tư đang đứng yên ở ngoài cửa, thấy Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói, „Để tại hạ tiễn thượng tướng quân một đoạn!"

Hạng Thiếu Long biết y có lời muốn nói, cho nên sánh vai cất bước cùng y ra ngoài.

Nào ngờ suốt cả đoạn đường ra tới quảng trường, y vẫn không hề nói lời gì.

Bọn Kinh Thiện thấy Hạng Thiếu Long thì dắt ngựa đến.

Lý Tư đột nhiên hạ giọng nói, „Đi thôi, Thiếu Long!" rồi chợt buồn bã quay đầu trở lại.

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cơn sóng dữ.

Lý Tư là người gần gũi Tiểu Bàn nhất giờ này, với tài trí của y, đã hiểu được bụng dạ tiểu Bàn. Cũng đã đoán được thân phận của tiểu Bàn và mối quan hệ thật sự giữa hai người, cho nên nghĩ rằng tiểu Bàn sẽ không tha cho Hạng Thiếu Long.

Không có Chu Cơ, không có Hạng Thiếu Long, tiểu Bàn mới có thể mãi mãi giữ được thân phận Doanh Chính của y.

Những điều khác có lẽ sẽ không có ảnh hưởng gì.

Đó cũng là một vấn đề tâm lý, mỗi khi vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này nhìn thấy gã hoặc Chu Cơ, lòng sẽ nhớ đến rằng mình chỉ là một thứ đồ giả.

Lý Tư là người có tài trí, cố ý vạch rõ giới tuyến của mình trước mặt tiểu Bàn, đã mạo hiểm liều chết nói hai chữ đi thôi, để nhắc nhở mình.

Trong lòng cũng cảm thấy ấm áp vì không uống kết bạn với Lý Tư.

Ra đến cửa cung, có người gọi ở phía sau.

Hạng Thiếu Long quay đầu lại, chỉ thấy Xương Văn quân một mình cưỡi ngựa từ cửa cung phóng tới, nói, „Chúng ta vừa đi vừa nói!"

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói, „Có chuyện gì? Không phải huynh đang ở trong cung sao?"

Xương Văn quân thần sắc ngưng trọng nói, „Thiếu Long phải chăng là thật sự muốn đến biên ải?"

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Ta là người không thích hợp ở đây, bởi vì ta không muốn thấy chiến tranh, huynh quen biết ta đã lâu, chắc hiểu rõ ta là người thế nào."

Xương Văn quân im lặng một lúc, lại nói, „Bị quân hình như không vui vì chuyện này, bảo như thế sẽ làm dao động lòng quân."

Hạng Thiếu Long chợt nhói trong lòng, hạ giọng nói, „Đừng khuyên ta, điều ta hối hận duy nhất là hai năm trước không bỏ đi."

Nói xong thì kẹp bụng ngựa, phóng nhanh về phía trước. Xương Văn quân vội vàng đuổi theo ở phía sau.

Bọn thiết vệ Ô Thư vội vàng vùng roi đuổi tới.

Một hàng hơn mười thớt ngựa, phóng nhanh trên con đường lớn ở Hàm Dương dưới bóng chiều tà.

Hạng Thiếu Long đến lúc này mới thực sự không còn lòng dạ nào với tiểu Bân nữa.

Giờ đây chuyện gã cần làm nhất chính là làm thế nào để giúp Chu Cơ thoát khỏi cái họa sát thân này.

Từ ngày đến với thế giới Chiến Quốc này, mỗi ngày gã đều phải đối mặt với những cuộc đấu tranh, đã rèn luyện được ý chí kiên cường hơn bất cứ ai, dù

cho đối thủ của gã là Tần Thủy Hoàng, gã vẫn không hề e sợ.

Nhưng gã không hề đánh giá thấp tiểu Bàn, bởi vì đến lúc này gã biết được y là người đáng sợ nhất trong thời đại này.

Trong lịch sử, Tần Thủy Hoàng là một kẻ thống trị ghê gớm nhất, rồi rất cả mọi người sẽ phải cúi đầu trước y.

Điều mỉa mai là con người này lại do một tay gã bồi dưỡng nên.

Hạng Thiệu Long rất muốn ngửa mặt kêu trời, để giải tỏa nỗi oán hận trong lòng.

Nhưng gã đương nhiên phải giữ bình tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

Chỉ có như thế, gã mới có hy vọng sống mà thực hiện mục đích của mình.

Giả sử Chu Cơ chịu đi theo gã, gã nhất định sẽ đưa nàng rời khỏi đây, để bù đắp lỗi lầm của mình.

Hạng Thiệu Long bước chân vào Ô phủ đã bị Đào Phương kéo vào trong sảnh, ngạc nhiên hỏi, „Chuyện gì?"

Đào Phương mỉm cười bí hiểm nói, „Có bạn cũ đến!"

Lúc đó người bước vào trong sảnh, Đằng Dực đang cùng hai người khách nói chuyện, té ra đó là Đồ Tiên và Tiêu Nguyệt Đàm.

Hạng Thiệu Long cả mừng lao tới, nắm tay hai người, mừng đến nỗi không nói được lời gì.

Đồ Tiên xúc động đến nỗi hai mắt đỏ ửng, nói, „Ta không hề biết Nguyệt Đàm đột nhiên đến Hàm Dương, cho nên không thông báo trước cho các vị."

Tiêu Nguyệt Đàm ánh mắt cũng đỏ ửng, mỉm cười, „ở Lâm Tri, lão ca đã từng lấy mạng Thiếu Long ra cá cược, Thiếu Long chắc là không trách lão ca!"

Đằng Dực mỉm cười, „Nhưng giờ thì đã thắng!"

Hạng Thiếu Long cười khố nói, „Lòng tin của lão ca đối với đệ, còn hơn cả đệ đối với chính mình, may mà đệ có thể chạy nhanh, cho nên hôm nay có thể nắm tay với hai vị. Đây gọi là trong ba mươi sáu kế, chạy là hay nhất."

Mọi người đều cười ầm lên.

Đồ Tiên chép miệng, „Nói rất hay, chạy là hay nhất, chúng tôi vừa rồi đang nghiên cứu làm cách nào để rời khỏi mảnh đất thị phi này."

Đào Phương cười, „Ngồi xuống rồi hãy nói!"

Đến khi mọi người ngồi xuống, Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Lần này ta đến Hàm Dương là muốn chứng kiến ngày tàn của Lã tặc. Song vừa rồi nói chuyện với Đằng huynh, mới biết được Thiếu Long đã lâm vào cảnh không hay."

Hạng Thiếu Long thấy Tiêu Nguyệt Đàm, nỗi ưu sầu trong lòng cũng đã tan biến, cười ha ha nói, „Có thể đứng vững trong nghịch cảnh mới là hảo hán thật sự. Giờ đây đã có Tiêu huynh đến giúp đỡ, còn lo gì chuyện lớn không thành?"

Đồ Tiên vui mừng nói, „Thấy Thiếu Long lòng tin đầy đủ, chúng tôi đương nhiên cũng rất vui mừng, dù cho tình thế hiểm ác thế nào chúng ta cũng vững lòng. Giờ đây thế bại của Lã Bất Vi đã xuất hiện, vấn đề là làm thế nào có thể an toàn đến được biên ải, sống những tháng ngày yên vui của chúng ta."

Đào Phương tiếp lời, „Vừa rồi Đồ quân gia đã phân tích kỹ càng hoàn cảnh của Lã tặc, giờ đây trong tay của y chỉ có quân đô vệ, quân đội của Quân Trung Tà, một vạn năm ngàn tên gia tướng, và bè đảng của Lao ái, còn những quan viên trong ngoài cấu kết với y, khi xảy ra chuyện chắc chắn sẽ không làm nên trò trống gì, cho nên chỉ cần chúng ta giữ vững, nhất định Sẽ buộc y vào đường cùng, báo thù cho chúng ta."

Tiêu Nguyệt Đàm nghiêm nét mặt nói, „Nhưng vấn đề là sau khi hạ được Lã Bất Vi, rồi an toàn rồi khỏi đây."

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Vốn là đệ không nắm chắc lắm, nhưng giờ đây lão ca đã đến, thì mọi việc đã khác!"

Tiêu Nguyệt Đàm cười khố nói, „Đừng dựa vào ta như thế, nói không chừng ta sẽ khiến cho các người thất vọng."

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Lão ca có thể biến ra một Hạng Thiếu Long khác không?"

Mọi người đều ngạc nhiên.

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „ô Quả là kẻ giả thần thì giống thần, giả quỷ thì giống quỷ, thân hình cũng rất giống đệ, chỉ cần lão ca có cách biến khuôn mặt của y giống như của đệ, thì đệ sẽ lừa gạt được tất cả mọi người, đối phó với kẻ địch."

Tiêu Nguyệt Đàm ngồi trầm ngâm giây lát rồi cuối cùng nói với vẻ dứt khoát, „Đây có lẽ là thử thách lớn nhất đối với Tiêu Nguyệt Đàm này, tuy rất khó, nhưng ta có thể bảo đảm rằng không để cho Thiếu Long thất vọng."

Hạng Thiếu Long vỗ đùi, cười ha ha nói, „Có câu này của lão ca, tình thế đã thay đổi. Người đầu tiên chúng ta phải giết là Quân Trung Tà, chỉ cần trừ đi kẻ này, Lã Bất Vi sẽ giống như cọp không nanh, không thể làm điều ác được nữa."

Đặng Dực gật đầu đồng ý, „Đúng! Nếu để cho y cầm cung tên lên, không biết sẽ có bao nhiêu người chết."

Đào Phương nói, „Nhưng điều mà chúng ta lo lắng lúc này không phải là Lã Bất Vi mà là Doanh Chính."

Tiêu Nguyệt Đàm nhếch mép cười, nhìn Đồ Tiên chép miệng, „Thiếu Long thật ghê gớm, lừa gạt chúng tôi đến khổ."

Lúc này, Hạng Thiếu Long đã hiểu được Tiêu Nguyệt Đàm và Đồ Tiên đã đoán rằng tiểu Bàn không phải là Doanh Chính thật sự.

Mà đó cũng chính là nguyên nhân mà tiểu Bàn phải giết mình.

Sự rạn nứt này là sự sắp xếp của vận mệnh, không ai có thể thay đổi được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 279: Thật Giả Khó Phân

H

ơn mười ngày sau đó, Hạng Thiếu Long vẫn lên triều như thường, nhưng từ chối hết tất cả các lời mời, toàn lực huấn luyện cho ba trăm binh sĩ mới vừa chọn lựa.

Hoàng hôn hôm nay, Kỷ Yên Nhiên cùng với Ô Quả từ mục trường trở về, mang theo tin tốt lành.

Nàng tài nữ xinh đẹp ấy nói, „Ô ứng ân rất cuộc đã thừa nhận cung cấp tin tức cho bị quân, nhưng lại bảo rằng là vì Ô gia, bởi vì bị quân chỉ yêu cầu y tìm cách làm cho chúng ta bỏ đi ý định lui về ẩn ở biên ải!“ Đằng Dực cười nhạt nói, „Đó chẳng qua là cái cớ của y mà thôi!"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Yên Nhiên thì tin lời y, bởi vì khi Yên Nhiên bảo rằng bị quân chỉ vì sợ chúng ta công cao hơn chủ, đã động sát cơ, y sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, còn khai ra tất cả những người y đã tiếp xúc."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Là ai?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Người ấy là Diêu Cỗ, phu quân có biết kẻ này không?"

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Kẻ này là phó thủ của Lý Tư, có nhiệm vụ liên lạc giữa các nước, gần đây mới đi sứ nước Tề trở về, cũng là người rất có tài trí."

Kỷ Yên Nhiên nói, „ô tam gia giờ đây đã nhận thấy tình hình rất nghiêm trọng, hứa sẽ hợp tác toàn diện với chúng ta. Vì an toàn, Yên Nhiên đã cho tất cả gia tướng và thủ hạ của y ra biên ải, để tránh trong đó lại có người bị Diêu Cỗ mua chuộc."

Hạng Thiếu Long nói, „Tác dụng lớn nhất của Ô ứng ân là làm cho bị quân tưởng rằng chúng ta đợi sau khi mọi việc đã hoàn thành mới lù ra biên ải."

Đặng Dực trầm giọng nói, „Nếu ta là tên tiểu tử vong ơn phụ nghĩa ấy, thì sẽ mượn tay Lao ái ở Ung Đô để trừ khử đệ. Lúc đó y có thể mượn cơ báo thù cho đệ, khởi binh thảo phạt Lao ái, đúng là nhất cử lưỡng tiện."

Hạng Thiếu Long cười, „Tóm lại chúng ta đừng để cho y biết rằng giết Lã Bất Vi xong sẽ bỏ đi."

Rồi quay sang Kỷ Yên Nhiên nói, „Yên Nhiên hãy lần lượt tiết lộ những tin giả cho Diêu Cồ biết."

Kỷ Yên Nhiên nhìn gã rồi nói, „Thiếp sẽ làm hết sức mình!"

Đặng Dực nói, „Còn hơn hai tháng nữa là phải đến Ung Đô, tam đệ rốt cuộc đã có diệu kế gì để giết Lã Bất Vi rồi ung dung thoát thân?"

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Trước tiên đệ phải gặp mặt Chu Cơ một lần rồi mới quyết định sau."

Hai người Đẳng, Kỷ đều giật mình.

Đặng Dực khuyên, „Giờ đây Lao ái coi đệ như cái đinh trong mắt, giả sử đệ đến Ung Đô, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện. Vả lại nếu bị quân biết được, sẽ càng khiến cho y tức giận."

Kỷ Yên Nhiên cũng nói, „Thái hậu không phải là thái hậu trước kia nữa, thậm chí sẽ hiểu nhầm rằng chàng đã giết con trai thật sự của bà ta rồi trộm long tráo phụng, cho nên chàng không nên đi gặp bà ta."

Hạng Thiếu Long thì không nghĩ đến điểm này, lòng không vui, không nói lời gì.

Đằng Dực vỗ vai gã an ủi rằng, „Chỉ cần chúng ta không thẹn với trời đất, nào sợ người khác nói gì!"

Hạng Thiếu Long cười khỗ nói, „Đệ cũng chính vì thẹn với mình, cho nên mới muốn đi gặp Chu Cơ một chuyến, hy vọng có thể giúp cho bà ta thoát khỏi đại họa."

Rồi quay sang Kỷ Yên Nhiên nói, „Hãy mời Thanh tử đến, ta muốn có thể thông qua nàng để bí mật gặp Chu Cơ."

Kỷ Yên Nhiên giận dữ nói, „Chàng đã muốn là phải làm cho bằng được. Chu Cơ đã sinh hai đứa con cho Lao ái, chả lẽ bà ta chịu bỏ hai đứa con đó để theo chàng sao? Giờ đây chúng ta tự lo cũng không xong, chàng lại gây thêm rắc rối, khi Đình Phương và Chi Chi ra đi, đã dặn thiếp rằng đừng cho chàng làm những chuyện nguy hiểm, nếu chàng thật sự muốn gặp nữ nhân ấy, trước tiên hãy thôi Kỷ Yên Nhiên này đã!"

Từ ngày quen biết Kỷ Yên Nhiên, đây là lần đầu tiên lời lẽ của nàng lại sắc bén như thế, khiến cho Hạng Thiếu Long không dám cãi lại.

Đằng Dực gật đầu, „Lần này nhị ca cũng không giúp được đệ, nhất là chuyện này có liên quan đến sự tồn vong của gia tộc, tam đệ phải nghe lời của Yên Nhiên."

Hạng Thiếu Long chỉ đành chấp nhận.

Kỷ Yên Nhiên lúc này mới hết giận.

Trong mấy ngày tiếp theo, Hạng Thiếu Long một mặt toàn lực huấn luyện toán quân ba trăm người ấy, mặt khác thì hướng dẫn Ô Quả phải giả mình như thế nào, để có thể lừa gạt được những người quen thân như tiểu Bàn, Lý Tư.

Sơ hở duy nhất là tiếng nói, may mà Kỷ Yên Nhiên đã nghĩ ra một kế, chính là do Hạng Thiếu Long giả bệnh, vậy thì tiếng nói sẽ khàn đi một chút, không làm cho người khác nghi ngờ, lại không cần phải nói nhiều, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Đêm nay Tiêu Nguyệt Đàm từ mục trường quay về, mượn một bộ quan phục của Hạng Thiếu Long xong thì đặt Ô Quả vào trong phòng, mọi người chờ đợi xem thử Ô Quả sẽ trở thành như thế nào.

Lúc này cũng chẳng ai hiểu được tại sao Hạng Thiếu Long lại nhờ Ô Quả giả thành mình, Kinh Tuấn nén không được hỏi ra điều ấy.

Hạng Thiếu Long nói, „Người đầu tiên ta muốn gạt là Lã Bất Vi, bị quân đã ra lệnh Lã Bất Vi phải ở lại giữ Hàm Dương, với tác phong của Lã Bất Vi, nhất định sẽ nhân lúc này mà trừ khử nhị ca và ngũ đệ, chỉ cần ta...” Kỷ Yên Nhiên, Đằng Dực và Kinh Tuấn đều giật mình biến sắc nhìn gã.

Hạng Thiếu Long thần sắc ngưng trọng nói, „Ta đoán Quản Trung Tà cũng sẽ dùng cách này để lên về Hàm Dương!”

Đằng Dực nói, „Nếu không có bàn tay của Tiêu huynh, thì làm sao biến thành một Quản Trung Tà khác?”

Kỷ Yên Nhiên nói, „Nếu như Lã Bất Vi đã sớm có kế này, thì sẽ tìm một người giống với Quản Trung Tà, rồi sẽ do người bên cạnh yểm hộ, thì có thể lừa gạt được mọi người, cho nên điều mà phu quân đại nhân suy đoán có lẽ sẽ xảy ra.”

Lúc này Đào Phương bước vào, Hạng Thiếu Long nói lại những suy đoán của mình cho y nghe rồi dặn dò, „Thông báo cho Đồ tổng quản, bảo ông ta lưu ý chuyện này, chỉ cần chúng ta nắm được hành tung của Quản Trung Tà, khi hành sự, người đầu tiên phải giết chính là y, sau đó mới đến bọn Hàn Kiệt.”

Kinh Tuấn nói, „Vừa rồi ý của tam ca, phải chăng là muốn Lã Bất Vi tưởng rằng tam ca đi cùng bị quân đến Ung Đô, thật sự là huynh đang ở Hàm Dương để đối phó với y?"

Hạng Thiếu Long gật đầu nói, „Đó là nguyên nhân chính nhất, thứ đến là ta có thể yên tâm làm việc mà không bị quân theo dõi."

Đằng Dực nói, „Nhưng chúng ta phải sắp xếp cho ổn thỏa, tìm cách đón Ô Quả chạy khỏi Ung Đô, nếu không e rằng tên tiểu tử này khó giữ mạng."

Tiếng của Tiêu Nguyệt Đàm vang lên, „Đó chính là chỗ tuyệt vời nhất, chỉ cần Hạng Thiếu Long giả trở thành Ô Quả thật, thì khi bỏ chạy sẽ thuận tiện hơn nhiều."

Mọi người nhìn về hướng cửa phòng đang mở ra, chỉ thấy Tiêu Nguyệt Đàm và một Hạng Thiếu Long chậm rãi bước ra, ai nấy đều vỗ án khen hay.

Ô Quả lên tiếng chào mọi người rồi giả vờ chạm vào thanh Bách Chiến bảo đao, quát rằng, „Lã tặc nhà ngươi hãy quỳ xuống cho ta, Hạng Thiếu Long này đã chờ bảy năm nay để chém cái đầu thối của ngươi!“ Ngay cả giọng nói cũng giả được bảy tám phần.

Mọi người đều cười ầm lên.

Kỷ Yên Nhiên cười nói, „Không thể, sao lại có thể giống đến thế?"

Ô Quả quay về phía Kỷ Yên Nhiên nói, „Nương tử nàng ngay cả phu quân đại nhân mà cũng không nhận ra, hồ đồ đến như thế, coi chừng ta sẽ thôi nàng."

Mọi người cười ồ lên, Kỷ Yên Nhiên cũng đùa rằng, „Nếu chàng dám thôi thiếp, thiếp sẽ một kiếm chém chàng."

Hạng Thiếu Long lòng đầy cảm xúc, hai năm nay, lần đầu tiên Ô phủ mới vui vẻ thế này.

ô Quả giả vờ hoảng hốt, kêu lên, „Nương tử hung dữ như thế, ta đành nhận sai thì hơn."

Kỷ Yên Nhiên hỏi Tiêu Nguyệt Đàm, „Tiêu tiên sinh không hồ là thiên hạ đệ nhất diệu thủ, sao lại có thể làm được điều ấy?

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn kiệt tác của mình rồi chậm rãi nói, „Tại hạ đã bỏ ra năm ngày để dùng gỗ tạc thành đầu của Thiếu Long, rồi lại dùng các nguyên liệu để chế ra một cái mặt giả, sau khi tô màu và trang điểm, một Hạng Thiếu Long khác đã xuất hiện."

Kinh Tuấn khen rằng, „Sau này tại hạ phải sờ vào người đối phương, mới dám tin rằng đó là người thật."

Tiêu Nguyệt Đàm cười nói, „Nếu không có Ô Quả, dù tại hạ ba đầu sáu tay cũng khó mà dùng kế này được. Thể hình của gã này cũng giống với Thiếu Long, chỉ có vai và đầu hơi hẹp một chút, cho nên tại hạ phải lót thêm trong y phục của y, mới có thể che giấu được sơ hở này."

Kỷ Yên Nhiên che miệng cười, „Song hãn vẫn phải học cách đi đứng mới được."

ô Quả ngửa mặt lên trời cười ha ha, giả thành dáng đi của Hạng Thiếu Long, quả nhiên rất giống.

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhẹ nhõm cả người, bỗng nhiên, gã biết quyền chủ động đã lọt vào tay mình.

Hôm sau trời chưa sáng, mọi người trong Ô phủ đều đã thức dậy, tập trung trong vườn luyện võ.

Hạng Thiếu Long nhận nãi chỉ vẽ cho Ô Quả sử dụng thanh Bách Chiến bảo đao giả, cũng do Thanh thúc chế tạo ra.

Thanh đao này tuy không bằng thanh Bách Chiến bảo đao, nhưng cũng thuộc loại đao tốt.

Vì Ô Quả cũng là một cao thủ, dù tư thế hay khí chất, cũng giống Hạng Thiếu Long lắm.

Đằng Dực dùng Mặc tử kiếm pháp để luyện với y, đến hơn một trăm chiêu thì Ô Quả mới chịu thua.

Bọn thiết vệ Ô Ngôn, Ô Thư, Kinh Thiện đều vỗ tay khen hay.

Hạng Thiếu Long kéo Ô Ngôn sang một bên, nói, „Trong số các thiết vệ, người là kẻ đa trí nhất, lần này các người theo Ô Quả đến Ung Đô, phải nhớ rằng cần phải giữ mạng! Nếu thấy tình thế không xong, thì phải tìm cách bỏ chạy ngay."

ô Ngôn nói, „Hạng gia yên tâm, hai năm trước Đào công đã từng sai người đến Ung Đô, không những đã biết được tình thế, mà còn sắp xếp rất nhiều, để có thể khi nguy cấp thì tiếp ứng cho chúng tôi."

Kỷ Yên Nhiên đứng một bên cười rằng, „ô Quả là kẻ quỷ kế đa đoan, chưa bao giờ người khác chiếm được phần tiện nghi của y, ám toán y quả thật khó hơn lên trời, Thiếu Long hãy yên tâm!"

Hạng Thiếu Long có lòng tin đầy đủ với Ô Quả, nếu không thì đã không để cho y mạo hiểm. Nhưng lại đặc biệt nhắc nhở Ô Ngôn rằng, „Bị quân sẽ chờ đến thời cơ tốt nhất, mới thi triển thủ đoạn ám toán với ta, đó là lúc xảy ra xung đột với bọn Lao ái, nếu không thì làm sao đổ trách nhiệm cho Lao ái?"

Kỷ Yên Nhiên chen vào nói, „Nếu có cách mang chiếc mặt nạ giả ấy vào một thi thể giống với phu quân, thì có thể tạm thời lừa được bị quân."

ô Ngôn nói, „Chuyện này sẽ do chúng tôi xử lý."

Lúc này Ô Quả thở dốc đến trước ba người, đặc ý nói, „Bách Chiến đao pháp của tiểu nhân thế nào?"

Kỷ Yên Nhiên cười, „Hạng gia của người đâu có thở dốc như sắp chết thế?"

ô Quả cười hì hì nói, „Đừng quên rằng ta bệnh vừa mới khỏi, thở như thế mới bình thường!"

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói, „Người giỏi lắm, ta suýt tí nữa quên."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Phu quân tốt nhất hãy nhờ Tiêu tiên sinh hóa trang cho giống bệnh một chút, đến khi bị quân nhìn thấy mới có thể tin được."

ô Quả nói, „Lúc đầu chỉ cần giả vờ mệt mỏi, sau đó trang điểm cho vẻ mặt giống như bệnh thì mọi việc sẽ càng kín kẽ hơn."

Hạng Thiếu Long nhủ thầm đây gọi là một người tính ngắn, hai người tính dài, đang định trả lời thì Đào Phương dắt một người bước vội tới, mọi người ngạc nhiên nhìn ra, ai nấy đều vui mừng ra mặt.

Té ra đó là Vương Tiễn, người đã lâu không gặp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lâu Ngày Gặp Lại

V

ương Tiễn đen và rắn chắc hơn trước nhiều, trở nên có khí thế và thâm trầm hơn, hai mắt sáng quắc, không nộ mà oai, không hổ là một danh tướng đương thời.

Lúc này y nở nụ cười đầy chân thành, trước tiên ôm chặt Hạng Thiếu Long rồi nói, „Tiểu đệ rất mong nhớ các người!“ Đằng Dực và Kinh Tuấn bước tới, bốn người ôm chặt nhau, ai nấy đều cảm động không nói ra lời.

Vương Tiễn cười ha ha, nói, „Tam ca đã hơi ốm, nhưng thần thái còn hơn cả ngày trước khi đệ rời khỏi Hàm Dương.“

Quay sang Kỷ Yên Nhiên nói, „Tam tẩu cũng xinh đẹp hơn nhiều.“

Hạng Thiếu Long nói, „Tứ đệ quay về lúc nào, đã gặp bị quân chưa?“

Vương Tiễn nói, „Đệ vừa bí mật quay về, đến chào hỏi các người trước rồi mới đi gặp bị quân.“

Mọi người ngạc nhiên, Kỷ Yên Nhiên nói, „Tứ thúc sao lại có ý nghĩ như thế?“

Vương Tiễn trầm giọng nói, „Sự thực ba ngày trước đệ đã quay về, nhưng ở một nơi bí mật ở ngoài thành, chỉ sai người vào trong thành dò la tin tức, đó là vì sợ hai đảng Lã, Lao giả truyền chỉ ý triệu đệ về kinh, nào ngờ lại nghe được một tin khác. Tam ca và bị quân gần đây hình như không được hòa thuận lắm.“

Đằng Dực nói, „Tứ đệ nghe được những tin tức gì?“

Vương Tiễn nói, „Hình như bị quân không tán thành tam ca và người trong tộc ra ngoài biên tái. Bị quân và tam ca không còn thân thiết, không giống như trước chuyện gì cũng tìm tam ca bàn bạc."

Kinh Tuấn chép miệng, „Tai mắt của tứ ca thật là lợi hại."

Hạng Thiếu Long trong lòng đã quyết định, nói, „Chúng ta vào trong hầy nói tiếp."

Ngồi xuống trong khách sảnh, Vương Tiễn lạnh lùng hừ một tiếng nói, „Lần này đệ đem về ba vạn tinh binh, ai cũng là kẻ sẽ liều chết cho Vương Tiễn này, nếu chỉ là bọn phản tặc, đệ chỉ cần động ngón tay, bảo đảm sẽ quét sạch bọn chúng."

Rồi lại thở dài, „Nhưng đệ lại lo lắng bị quân, e rằng ngài sẽ làm điều bất lợi đối với tam ca. Bị quân ngày càng lớn, trở nên càng lợi hại hơn."

Mọi người đã biết, Vương Tiễn chắc chắn nghe được những tin tức về thân thế của Doanh Chính, cho nên từ đó suy luận Chỉ vì sợ Hạng Thiếu Long khó xử, đồng thời cũng để tỏ ra tin tưởng Hạng Thiếu Long, cho nên không nói thẳng ra.

Chuyện Doanh Chính xử chém Tiễn Trục, đã chấn động trong cả nước, Vương Tiễn không có lý gì không biết được.

Đào Phương, Kỷ Yên Nhiên, Kinh Tuấn, Đằng Dực, Ô Quả đều nhìn vào Hạng Thiếu Long, coi thử gã sẽ quyết định có nói chuyện này cho Vương Tiễn nghe không.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói, „Tứ đệ không hổ danh là mãnh tướng số một của đại Tần, mới về Hàm Dương mà đã biết được nhiều điều như thế."

Điều đó có nghĩa là khẳng định suy đoán của Vương Tiễn.

Vương Tiễn hai mắt lạnh lẽo nói, „Tiểu đệ chỉ là đối phó với bọn Hung Nô, còn tam ca thì đối phó với liên quân của năm nước, khi nào mới đến lượt Vương Tiễn này là mãnh tướng số một?"

Ngừng một lát rồi nói như chém đinh chặt sắt, „Tam ca muốn tứ đệ này làm gì, xin hãy cứ nói thẳng ra!“ Hạng Thiếu Long cười ha ha, đưa tay nắm lấy vai y, vui mừng nói, „Ta muốn tứ đệ quét sạch hai đảng Lã, Lao, giúp Doanh Chính thống nhất thiên hạ, xây dựng đại nghiệp cho Tần triều, còn tứ đệ thì trở thành danh tướng để tiếng lại cho muôn đời sau."

vương Tiễn nhìn gã một lúc, lát sau mới cười rằng, „Anh hùng hảo hán mãi mãi là anh hùng hảo hán, các vị hãy nhìn tam ca của ta, còn có ai có lòng dạ phóng khoáng, không bị danh lợi bủa vây như tam ca, tiểu đệ hồ thẹn cảm thấy không bằng."

Mọi người đều cảm động trong lòng, càng hiểu rõ ý của Vương Tiễn.

Giờ đây ở nước Tần chỉ có hai thượng tướng quân, chính là Hạng Thiếu Long và Vương Tiễn, mà hai người đều có danh vọng cao vọt ở nước Tần, điều này càng được thể hiện rõ trong quân đội nước Tần.

Nếu như hai người liên kết với nhau, chắc chắn sẽ đủ sức đối phó với Doanh Chính.

Nhưng Hạng Thiếu Long lại một mực từ chối đề nghị của Vương Tiễn, để cho nước Tần tránh khỏi nguy cơ của một cuộc nội chiến.

Mọi người không biết rằng Hạng Thiếu Long nhờ đọc sách sử, mà đã biết được không ai có thể thắng được Tần Thủy Hoàng, cho nên không dám nghĩ đến mặt này.

Được Vương Tiễn khen ngợi như thế, Hạng Thiếu Long đỏ mặt cười nói, „Tứ đệ đừng đề cao ta như thế, có nhiều chuyện ta còn phải nhờ vào đệ."

Vương Tiễn nghiêm mặt nói, „Bị quân có lẽ là một vị quân chủ có thủ đoạn mưu lược nhất trong lịch sử đại Tần ta, Lý Tư còn hơn hẳn Thương ưởng. Nhưng nếu quyết chiến trên sa trường, ngoài tam ca và Lý Mục, Vương Tiễn này chẳng sợ ai cả. Nhưng đã nói đến âm mưu thủ đoạn, không thể không đề phòng, tam ca có tính toán gì?"

Hạng Thiệu Long nói, „Tứ đệ có biết bị quân sắp xếp binh lực như thế nào không?"

Vương Tiễn đáp rằng, „Chủ lực của bị quân vẫn là cấm vệ quân và đô kỵ quân. Mấy hôm gần đây, cấm vệ quân không ngừng chiêu nạp người mới, binh lực đến năm vạn người, dù cho huấn luyện, trang bị hay bổng lộc đều hơn hẳn những quân khác, vì thế trung thành cẩn cẩn với bị quân, tam ca phải đề phòng bọn chúng."

Hạng Thiệu Long nhớ lại ngày ấy Xương Văn quân từ hoàng cung đuổi ra, khuyên mình không nên bỏ đi mà mình thì từ chối thẳng thừng, nghĩ lại Xương Văn quân và Xương Bình quân rốt cuộc là hoàng tộc, cho nên khi xảy ra chuyện chỉ có thể đứng về phía tiểu Bân.

Vương Tiễn tiếp tục nói, „Lần này bị quân đối phó với phản đảng, vốn là phải điều Hoàn Xỉ về, nhưng ngược lại ngài lại triệu hồi An Cốc Hề từ biên giới nước Sở, từ điểm này, đệ đã đoán được y quả thực muốn đối phó với tam ca."

Đặng Dực ngạc nhiên, „An Cốc Hề đã quay về, tại sao chúng tôi không biết?"

Vương Tiễn trầm giọng, „Đây là quân cờ bí mật của bị quân, nhưng đệ cũng không rõ binh lực của An Cốc Hề, chỉ biết rằng y đã rời khỏi biên cương, đóng tại một nơi ở giữa Hàm Dương và Ung Đô, chỉ cần nhận được vương lệnh, trong vòng một ngày sẽ có thể đến được Hàm Dương hoặc Ung Đô."

An Cốc Hề cũng giống như Xương Bình quân và Xương Văn quân, đều là người hoàng tộc, khi xảy ra chuyện, chỉ có thể đứng về phía Doanh Chính. Chẳng trách gì Vương Tiễn đã nhận ra ý muốn đối phó với Hạng Thiệu Long của Doanh Chính.

Hạng Thiệu Long ung dung nói, „Dù y sắp xếp thế nào, chỉ cần tứ đệ có thể bảo vệ cho Hạng Thiệu Long giả bỏ trốn khỏi Ung Đô, những chuyện khác chúng tôi đủ sức ứng phó."

ô Quả cười, „Tức là muốn Tiễn gia chiếu cố cho cái mạng nhỏ này của tiểu nhân."

Vương Tiễn lo lắng nói, „Nếu bị khám phá, tam ca há chẳng phải đã phạm tội khi quân hay sao?"

Đằng Dực cười khổ nói, „Chuyện này cũng đành phải mạo hiểm, nếu tứ đệ nhìn thấy Hạng Thiệu Long giả, chắc chắn lòng tin sẽ tăng lên."

Kỷ Yên Nhiên tiếp lời, „Huống chi tam ca của đệ sẽ giả bệnh, như thế thì càng dễ che đậy hơn."

Vương Tiễn nói, „Tốt nhất nửa đường mới thay đổi, như thế sẽ càng kín kẽ hơn."

Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „Có tứ đệ giúp đỡ, chúng tôi sẽ càng vững lòng hơn, tứ đệ không nên ở lâu."

Hai bên lại nghiên cứu cách làm thế nào để giữ liên hệ, Vương Tiễn mới âm thầm rời khỏi Ô phủ.

Hạng Thiệu Long tìm Tiêu Nguyệt Đàm, Tiêu Nguyệt Đàm đang ngồi trước gương đồng để hóa trang thành một lão già. Nghe Hạng Thiệu Long kể chuyện về Vương Tiễn xong, Tiêu Nguyệt Đàm gật đầu nói, „Chỉ nhìn thấy

khí độ của y, cũng đã biết kẻ này chỉ trọng nghĩa khí, không sợ cường quyền. Có y giúp đỡ, chúng ta sẽ càng dễ dàng rút lui hơn."

Rồi lại ngạc nhiên nói, „Sáng nay đệ không cần lên triều hay sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đó chính là nguyên nhân đệ tìm đến lão ca, phiên lão ca hãy hóa trang cho đệ trở thành một kẻ bệnh hoạn."

Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Thiếu Long đã quá coi thường Doanh Chính. Nếu nghe tin đệ ngã bệnh, y sẽ phái ngự y đến, bề ngoài là trị bệnh cho đệ, nhưng thực tế là điều tra, lúc đó Thiếu Long sẽ chẳng còn gì để nói nữa."

Hạng Thiếu Long thất kinh, nói, „Vậy phải làm thế nào đây?"

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn lên bầu trời, nói, „May mà vẫn còn một ít thời gian, bởi vì Doanh Chính phải đợi sau khi tảo triều mới sai ngự y đến. Đệ sẽ uống một ít thảo dược của ta, lúc đó mạch đập của đệ sẽ không ổn, nhưng không ảnh hưởng tới sức khỏe, như thế mới có thể lừa được Doanh Chính, không làm cho y nghi ngờ."

Đối với tri thức và thủ đoạn của Tiêu Nguyệt Đàm, Hạng Thiếu Long đã sớm khâm phục đến sát đất, thầm mừng trong bụng, nếu chẳng phải vì Lã Bất Vi có lòng hại y, hôm nay y đã trở thành mối họa trong lòng của mình.

Chiều hôm ấy, quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Nguyệt Đàm, Tiểu Bàn đã sai đến hai ngự y khám bệnh cho Hạng Thiếu Long, đi cùng còn có cả Xương Bình quân.

Hai ngự y lần lượt bắt mạch cho gã xong, đều đoán là vì Hạng Thiếu Long quá mệt mỏi cho nên nhiễm phải bệnh phong hàn.

Hai viên ngự y ra khỏi phòng, Xương Bình quân ngồi xuống mép giường, thở dài, mặt mày ủ dột, có lời muốn nói nhưng không sao mở miệng được.

Hạng Thiệu Long giả vờ nói với giọng yếu ớt, „Quân thượng có tâm sự gì?"

Xương Bình quân than rằng, „Trong lòng ta rất mâu thuẫn, vừa muốn Thiệu Long cứ tiếp tục bệnh như thế này, nhưng lại hy vọng Thiệu Long lập tức khỏe mạnh!"

Hạng Thiệu Long nghe nhói trong lòng, nắm chắc lấy tay y, hạ giọng nói, „Tại hạ đã hiểu tất cả, quân thượng không cần phải nói ra."

Xương Bình quân giật mình nói, „Huynh..." Hạng Thiệu Long nở nụ cười chua chát, trầm giọng nói, „Gần vua như gần hổ, đó là điều thường tình từ xưa đến nay.

Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa. Doanh Doanh có vui không? Đoan Hòa đối xử với nàng thế nào?"

Xương Bình quân nước mắt lưng tròng, nói, „Chúng tôi sợ dĩ có ngày nay, toàn là nhờ Thiệu Long đem lại, nếu huynh đệ bọn ta rũ tay áo đứng nhìn khi huynh gặp khó, có còn là người không? Chuyện này vốn là bị quân không đúng.

Hạng Thiệu Long trong lòng xúc động nói, „Chuyện này không phải là đúng hay sai, cũng không nên vì thế mà sinh lòng oán hận với bị quân, tiểu đệ đã có cách tự giữ mạng của mình."

Xương Bình quân lấy tay áo lau nước mắt, trầm ngâm một lát rồi nói, „Thiệu Long phải cẩn thận một người tên là úy Liêu, y là người Đại Lương ở nước Ngụy, sau khi vào nước Tần thì trở thành khách khanh của bị quân, giờ đây vẫn chưa có chức quan gì, nhưng rất được bị quân coi trọng, có rất nhiều chuyện không cho chúng tôi biết, mà lại thương lượng với y. Kẻ này trí kế hơn người, rất giỏi dùng binh, đã từng viết một cuốn binh thư tên gọi là úy Liêu tử, chủ trương mở rộng đất đai, dùng một chế độ, rất hợp với chủ trương thống nhất thiên hạ của đại Tần ta. Bị quân có lẽ chịu ảnh hưởng của

y, cho nên dành chuyện thống nhất thiên hạ lên hàng đầu, tất cả những người cản trở đại nghiệp thống nhất này đều bị quét sạch."

Hạng Thiếu Long hiểu ra.

Xương Bình quân đang ám chỉ tiểu Bàn vì muốn bảo vệ cho ngôi vua, nên mới bất chấp thủ đoạn trừ khử mình, nên hy vọng mình ngã bệnh, chính là chỉ ra nếu như mình đi cùng tiểu Bàn đến Ung Đô, thì tính mạng khó giữ.

Hạng Thiếu Long lại nghe nói úy Liêu tuy chưa có quan chức, nhưng là người tiểu Bàn dùng để đến đối phó mình.

Bởi vì những thủ hạ đặc lực khác của tiểu Bàn đều có mối quan hệ với mình. Cho nên muốn đối phó mình, phải mượn sức của một người ngoài.

Xương Bình quân lại nói, „Thiếu Long có cảm thấy Lý Tư càng trở nên lợi hại không? Bọn chúng tôi giờ đây đều không thích y, y đã quá ham mê quyền lực."

Hạng Thiếu Long lại cảm động, biết Xương Bình quân nhắc mình đề phòng Lý Tư.

Nhưng chỉ có gã mới thật sự hiểu Lý Tư.

Lý Tư thật ra có lý tưởng thống nhất thiên hạ, đó là chuyện y coi trọng nhất, cho nên phải làm vừa ý tiểu Bàn. Song chỉ cần nhìn thấy y mạo hiểm khuyên mình trốn chạy, có thể thấy trong lòng của y vẫn còn cảm tình với mình.

Hạng Thiếu Long vỗ vai Xương Bình quân, mỉm cười, „Hãy quay về báo cáo với bị quân! Bảo với y rằng dù thế nào ta cũng sẽ đến Ung Đô với y."

Khi Xương Bình quân trở mắt ra, Hạng Thiếu Long nháy mắt với y, tuy không rõ Hạng Thiếu Long sẽ làm gì, nhưng cũng biết gã đã nắm chắc phần

thăng.

Ba ngày tiếp theo, tiểu Bàn đều sai ngự y đến thăm bệnh cho gã.

Lúc này còn mười ngày nữa là phải đến Ung Đô, Hạng Thiếu Long ngày càng khỏe dần, tuy vẻ mặt vẫn còn chút bệnh hoạn, nhưng vẫn có thể vào cung để gặp tiểu Bàn được.

Tiểu Bàn biết gã đến, tự mình ra đến cửa cung để đón rước.

Sau mấy lời hàn huyên, tiểu Bàn đưa gã vào thư phòng, đóng cửa lại.

Vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai ấy thở phào nói, „May mà thượng tướng quân vừa mới khỏe lại, nếu không có thượng tướng quân đi cùng quả nhân, đối phó với gian đảng, thì mọi việc sẽ hỏng bét."

Hạng Thiếu Long nhìn vào mắt vị Tần Thủy Hoàng do một tay mình nuôi lớn, trong lòng trăm mối tơ vò, nhất thời không biết là yêu hay ghét, nói bằng giọng khàn khàn như Tiêu Nguyệt Đàm đã chỉ, „Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?"

Tiểu Bàn gật đầu nói, „Mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi, Vương Tiễn đã quay về, trong tay có tổng cộng ba vạn tinh binh, ai nấy đều dũng cảm thiện chiến, quả nhân đã phái y đến Ung Đô trước để hành sự theo kế."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Theo kế gì?"

Tiểu Bàn nói với vẻ hơi lúng túng, „Theo tin tức của Mao Tiêu, Lao ái chuẩn bị trong đêm cử hành lễ đội mũ, ai nấy uống rượu say mềm thì tác động binh biến. Lúc ấy Vương Tiễn sẽ bao vây Ung Đô, như thế bọn người Lao ái không ai có thể chạy thoát."

Hạng Thiếu Long giả vờ không vui nói, „Vương Tiễn đã quay về, sao y không đến gặp vi thần?"

Tiểu Bàn vội vàng nói, „Chính là quả nhân căn dặn y không nên vào thành, thượng tướng quân đừng trách y."

Hạng Thiệu Long nói, „Phía Lã Bất Vi có động tĩnh gì?"

Tiểu Bàn cười nhạt nói, „Y dám có động tĩnh gì? Song khi quả nhân cùng bá quan văn võ đến Ung Đô, tình huống sẽ khác.

Rồi hình như không dám tiếp xúc với ánh mắt của Hạng Thiệu Long nên cúi đầu xuống trầm giọng, „Sau khi quả nhân cùng thượng tướng quân đến Ung Đô, trung đại phu úy Liêu sẽ ở lại Hàm Dương chủ trì đại cuộc, đối phó với Lã Bất Vi. Y sẽ cầm hồ phù của quả nhân, toàn bộ quân trong thành đều do y điều động. Ngày mai quả nhân sẽ tuyên bố chuyện này trong triều."

Hạng Thiệu Long lập tức nổi giận, y tuy nói dễ nghe như thế, nhưng thực tế là đồng thời tước hết mọi binh quyền của Kinh Tuấn và Đổng Dực.

Phải biết rằng quân Tần trước nay luôn trung thành với hoàng thất, nếu như Đổng Kinh hai người không thể điều động được đô kỵ quân, thì lúc đó Hạng Thiệu Long còn cái gì để đối phó với Lã Bất Vi nữa. Còn úy Liêu thì mặt sức tung hoành.

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Chuyện này không hợp lý chút nào, giờ đây thống lĩnh của đô vệ quân đều là người của hai đảng Lã, lao, khi người mới bước lên, lại không có chiến công hay uy vọng, làm sao có thể phục chúng? Như thế càng có thể làm lay động lòng quân, chuyện này vạn lần không thể, mong bị quân thu hồi lại ý này."

Tiểu Bàn rõ ràng vẫn còn e ngại Hạng Thiệu Long, lại thêm trong lòng có mưu đồ, trầm ngâm một lát mới giải thích rằng, „Thực ra quả nhân làm thế chỉ là để đối phó với Lã Bất Vi. Nếu như y có ý đồ điều động đô vệ quân, thì có nghĩa khi có biến loạn, úy Liêu có thể nội ứng ngoại hợp, một mề

quét sạch Lã đảng. Đương nhiên cần có sự phối hợp của hai vị tướng quân Kinh Lăng."

Trong mắt Hạng Thiệu Long lướt qua tia nhìn lạnh lẽo, giọng điệu thì lại bình tĩnh một cách bất ngờ, nói rằng, „Vậy chi bằng cứ để úy Liêu nhậm chức đô vệ thống lĩnh!“ Tiểu Bàn khổ não nói, „Nhưng điều đó cho thấy là sẽ đối phó với Lã Bất Vi, mục tiện nhân kia có chịu đồng ý không?

Hạng Thiệu Long không thềm để ý, nói, „Đã là như thế, bị quân cứ giao hồ phù cho Lăng Dự. Chỉ cần sau khi cử hành lễ đội mũ, bị quân đã trở thành vua nước Tần, lúc đó đâu cần thái hậu đồng ý. Bị quân cũng có thể khống chế các quân trong thành Hàm Dương, đâu cần đánh cỏ động rắn như bây giờ?"

Hạng Thiệu Long biết tiểu Bàn vì muốn dụ mình đến Ung Đô, cho nên không xung đột với mình lúc này, mà về mặt tâm lý y cũng không có cái dũng khí này. Cho nên Hạng Thiệu Long thừa cơ ra giá cao, xem tiểu Bàn sẽ trả lời như thế nào.

Sự thực tiểu Bàn chỉ muốn khống chế đô kỵ quân, còn đô vệ quân thì y không cần, nhưng không có cách nào nói ra miệng.

Một lát sau, tiểu Bàn nhượng bộ, „Đã là thế, tất cả hãy cứ làm như cũ. Quả nhân sẽ phái úy Liêu cầm quân đóng ở ngoài thành Hàm Dương, nếu như có chuyện, thì sẽ tăng viện cho hai vị tướng quân Lăng Kinh."

Hạng Thiệu Long trong lòng cười thầm, dù cho úy Liêu ba đầu sáu tay, vì không biết mình đã ngầm nhúng tay vào, chắc chắn sẽ thua to.

Lúc này gã không còn lòng dạ nào nói chuyện với tiểu Bàn nữa, mượn cơ vẫn còn bệnh trong người, quay về Ô phủ.

Chương 281: Mây Kiếm Bao Trùm

V

ề đến Ô phủ, mới biết Cầm Thanh đến, đang ngồi với Kỷ Yên Nhiên trong nội sảnh, hai người đều thần sắc ngưng trọng, thấy Hạng Thiếu Long quay về thì miễn cưỡng nhoẻn miệng cười.

Hạng Thiếu Long ngồi xuống ngạc nhiên nói, „Có chuyện gì mà căng thẳng đến thế?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Bị quân chính thức hạ chỉ dụ, phái Thanh tỳ đến Ung Đô để xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong lễ.

Thanh tỳ đang lo lắng về chuyện này, đi thì không được, không đi thì không xong."

Hạng Thiếu Long giật mình, „Kẻ hiểu ta chính là Doanh Chính, chiêu này quả nhiên là đánh trúng tử huyệt của ta."

"Hay là các người cứ đi trước, sau đó thiếp sẽ tìm cách đi sau!" Cầm Thanh ủ dột nói.

Hạng Thiếu Long bình tĩnh trở lại, lắc đầu dứt khoát, „Không! Muốn đi thì chúng ta phải đi cùng, nếu không ta sẽ chết vì nhớ nàng mất!"

Câu nói đầy thâm tình này của Hạng Thiếu Long khiến cho Cầm Thanh cảm động đến nỗi hai mắt đỏ ửng.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Yên Nhiên có thể giả thành nô tỳ bên cạnh Thanh tỳ, nếu xảy ra biến cố, thì cũng có thể ứng phó được."

Hạng Thiếu Long sững người một lúc rồi mới nói, „Đây quả thật là cách rất hay, lại khiến cho người ta không ngờ được Khi cần thiết ta sẽ phái Kinh

Tuấn đến Ung Đô đón rước các nàng."

Đến tối thì Tiêu Nguyệt Đàm vội vàng chạy về.

Mọi người đều vào trong phòng kín bàn bạc.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Nếu không phải Đồ công bí mật giám sát Lã tặc, chúng ta chết xuống suối vàng, vẫn là một lũ quỷ hồ đồ."

Mọi người đều đồng thời biến sắc, hỏi dẫn tới.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Lã Bất Vi càng lúc càng thiếu người dùng, cho nên đành phải dùng những người cũ do Đồ công đứng đầu, cho nên Đồ công càng hiểu rõ âm mưu của Lã tặc. Chúng ta đã quên rằng Lã Bất Vi có sự giúp sức của sáu nước phía đông. Giờ đây vua tôi sáu nước này đều rất e sợ Doanh Chính, chỉ cần lật đổ được Doanh Chính, bọn họ sẽ rất vui mừng."

Hạng Thiếu Long biến sắc nói, „Chả lẽ y dám mở cửa biên phòng, để cho liên quân kéo vào hay sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Dù y có gan ấy cũng vô dụng, quân Tần ai ai cũng có lòng yêu nước, nào chịu nghe theo?"

Huống chi tam Tấn và Sở, Yên vừa bị Thiếu Long đánh cho đại bại, dù có mở cửa ra mời chúng vào, chúng cũng không dám. Song sáu nước đã chọn ra bốn tốp tử sĩ, ai nấy đều là những cao thủ một địch trăm, chuẩn bị khi thời cơ thích hợp, tiến hành hành động ám sát. Bốn mục tiêu là Doanh Chính, Thiếu Long, Xương Bình quân và Lý Tư."

Doanh Chính và Hạng Thiếu Long trở thành đối tượng cần phải giết của sáu nước, đó là điều đương nhiên. Xương Bình quân và Lý Tư là hai đại thần văn võ của Doanh Chính, nếu có gì bất trắc, sẽ khiến cho bá quan văn võ không có ai thống lĩnh, như vậy Lã Bất Vi có thể thừa cơ đưa người của mình lên.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm, „Kẻ phải giết nhất chính là Vương Tiễn, song có lẽ Lã Bất Vi chưa biết rằng Vương Tiễn đã về đến Hàm Dương."

Trong thời khắc mấu chốt của nước Tần, chỉ cần Tiểu Bàn ngồi lên ngai vua, hai đảng Lã, Lao sẽ phải chết không chỗ chôn thân.

Đào Phương trầm giọng hỏi, „Bọn chúng giờ đây phải chẳng đã ở Hàm Dương?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Vì muốn giấu hành tung, cho nên giờ đây bọn chúng đang ẩn nấp ở vùng rừng núi gần đây, việc ăn uống do Đồ công phụ trách, các vị đã biết điểm này có lợi cho chúng ta như thế nào không?"

"Đồ tổng quản phải chẳng hiểu rõ hành động của bọn chúng?" Kỷ Yên Nhiên nói.

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Chuyện này do Hứa Thương phụ trách, chỉ cần có thể bắt sống được kẻ này, Tiêu mỗ sẽ có thủ đoạn khiến cho y phải ngoan ngoãn khai ra."

Đằng Dực nói, „Chỉ cần Hứa Thương chịu bước chân ra khỏi cửa thành, chúng tôi sẽ có cách bắt sống y, rồi sẽ giao cho tiên sinh tra khảo. Nhưng nếu y ở trong thành, trừ phi chúng ta phải xông thẳng vào Lã phủ nếu không cũng khó làm gì được y."

Hứa Thương vốn là một kiếm khách thuộc hàng nhất lưu, lâu nay ở trong phủ trọng phụ ra vào đều có một tốp thân vệ, trong thành lại là phạm vi thế lực của đo vệ quân. Muốn giết y có lẽ có chút cơ hội, nhưng nếu muốn bắt sống y, quả thật khó hơn lên trời.

Tiêu Nguyệt Đàm rút ra một tấm bản đồ, trải lên bàn nói, „Đây là bản đồ trong phủ trọng phụ, giả sử ta dùng kế, hoàn toàn có thể bắt sống Hứa Thương và ám sát Lã Bất Vi."

Ngừng một lúc rồi mới nói, „Đồ công đã chuẩn bị một loại thuốc mê, chỉ cần bỏ xuống giếng trong phủ trọng phụ, ai uống sẽ phải ngủ mê trong ba ngày."

Kinh Tuấn vui mừng nói, „Thật là tuyệt diệu."

Hạng Thiếu Long hỏi, „Không biết Đồ tổng quản có biết được toàn bộ kế hoạch của Lã Bất Vi không?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười nhạt nói, „Dù cho Đồ công không tham dự vào chuyện này, nhưng động tĩnh của Lã tặc làm sao giấu được ông ta? Kế hoạch của Lã tặc rất hoàn chỉnh, khi Lao ái nổi dậy ở Ung Đô, ở Hàm Dương y cũng sẽ khởi binh, trên danh nghĩa là thảo phạt Lao ái, giành lấy quyền điều động quân đội trong tay."

Đào Phương nhú mày, „Giả sử Lao ái thất bại, Lã Bất Vi chẳng phải là chẳng còn gì hay sao? Lại còn mang tiếng tạo phản nữa."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Cho nên Lã tặc mới bí mật đưa Quân Trung Tà đến Ung Đô, phối hợp với cao thủ sáu nước chủ trì hành động ám sát. Kẻ này có thuật bản tên cao siêu, vả lại đây không phải là nơi ở của Doanh Chính."

Mọi người đều lo lắng trong lòng, nếu không trừ khử kẻ này trước, quả thật đây là một mối nguy.

Hạng Thiếu Long than rằng, „Không may chuyện này chúng ta đã đoán trúng, có cách nào biết được hành tung của y không?"

Tiêu Nguyệt Đàm lắc đầu, „Đây có thể nói là quân cờ lợi hại cuối cùng của Lã tặc, cho nên e rằng ngoài y ra, không ai có thể biết được hành tung của Quân Trung Tà. Sự thành bại của Lã tặc chính là có giết được Doanh Chính hay không, mà y không phải là không có cơ hội thành công."

Kỷ Yên Nhiên nói, „VẬY Ô QUẢ HÁ CHẴNG PHẢI CÀNG NGUY THÊM HAY SAO?"

ô Quả mặt trắng bệch, song chỉ cần nghĩ đến thuật bắn tên trùm đời của Quân Trung Tà, không ai có thể trách y nhất gan được.

Tiêu Nguyệt Đàm vuốt râu cười, „Các vị đừng lo, thực ra Quân Trung Tà cũng không phải là khó tìm được. Trước hết kẻ đầu tiên y phải giết là Doanh Chính, cũng có thể đồng loạt ám sát bốn người một lần. Nếu không sẽ đứt dây động rừng, hành động ám sát sẽ không linh nghiệm."

ô Quả nhất thời thở phào.

Kỷ Yên Nhiên nói, „VẬY THÌ HÀNH ĐỘNG ÁM SÁT SẼ TẬP TRUNG Ở UNG ĐÔ, CHỈ CÓ NHƯ THẾ MỚI CÓ THỂ ĐỔ HẾT MỌI TỘI TRẠNG LÊN ĐẦU LAO ÁI."

Rồi mỉm cười nói, „Kẻ thiện chiến, đấu trí chứ không đấu lực, vấn đề lớn nhất của hai đảng Lã, Lao là không tin tưởng lẫn nhau, ám toán lẫn nhau. Theo Yên Nhiên suy đoán, Lã Bất Vi sẽ che đậy hành động ám sát, không cho Lao ái biết, còn trong số cận vệ bên cạnh bị quân, chắc chắn có nội gián của Lã tặc. Chỉ cần chúng ta tiết lộ bí mật này cho Lao ái, nói không chừng sẽ thu được hiệu quả."

Hạng Thiệu Long không hề lo lắng cho mạng của tiểu Bàn, nếu không trong lịch sử đã không có Tần Thủy Hoàng, cũng không lo lắng cho Xương Bình Quân, Lý Tư, lý do cũng như thế, người gã lo lắng nhất chính là Ô Quả.

Đằng Dực lúc này mới nói, „CHẮC ĂN NHẤT LÀ TRƯỚC TIÊN HÃY GIẾT CHẾT QUÂN TRUNG TÀ, CÒN CHÚNG TA THÌ HÃY TỰ BẢO VỆ CHO AN NGUY CỦA MÌNH, BỞI VÌ NẾU TA HOẶC TIỂU TUẤN CÓ ĐIỀU GÌ BẤT TRẮC, LÃ TẶC SẼ CÔNG NHIÊN THU HẾT MỌI QUYỀN HÀNH TRONG ĐÔ KÝ QUÂN."

Quân Trung Tà là nhân vật trí dũng song toàn, có ý chủ trì hành động ám sát của sáu nước, ai dám khinh địch?

Tiêu Nguyệt Đàm đột nhiên nói, „ô Quả đã giả làm Hạng Thiếu Long, vậy thì Thiếu Long cũng có thể giả làm Ô Quả, như thế sẽ càng kín kẽ hơn."

Mọi người đồng thanh kêu hay.

Đào Phương nghi ngờ nói, „Thời gian có kịp không?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười, „Khi chế tạo mặt nạ giả, trong lòng Tiêu mỗ đã tính đến điều này, cho nên đã làm một lúc hai cái, nếu không làm sao phải tốn nhiều thời gian như thế?"

Mọi người đều khen hay, khâm phục trí kế của Tiêu Nguyệt Đàm.

Thương lượng xong chi tiết, quyết định phải coi chuyện điều tra tung tích của Quân Trung Tà lên hàng đầu, rồi mới đặt ra các kế hoạch ứng biến khác.

Đêm ấy Hạng Thiếu Long ngủ ngon, sáng hôm sau cố ý xuất hiện trong buổi tảo triều để cho bọn người Lã Bất Vi thấy vẻ mặt bệnh hoạn và giọng nghe khàn khàn của gã.

Ngày hôm ấy chỉ thảo luận về việc cử hành lễ đội mũ.

Lã Bất Vi chủ động đòi giữ Hàm Dương, tiểu Bàn giả vờ miễn cưỡng chấp nhận.

Sau buổi tảo triều, tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long, Xương Bình quân, Xương Văn quân và Lý Tư vào trong thư phòng thương nghị.

xương Bình quân và Lý Tư báo cáo xong, đều là trình tự của buổi lễ Ung Đô.

Tiểu Bàn nghe xong nói, „Các khanh đều biết rằng đây là cơ hội cuối cùng để hai đảng Lã Lao lật đổ quả nhân, về mặt này các khanh có đối sách gì?"

Xương Bình quân nói, „Chuyện này vi thần đã có kế hoạch, trước tiên hãy sai một đội thuyền đến Ung Đô, đội thuyền này không những có kiểu dáng giống nhau mà phía trên có cắm vương kỳ, khiến cho kẻ địch không phân biệt được đâu là thuyền của bị quân. Lại dùng các chiến thuyền kiểu nhỏ để mở đường, các điểm chiến lược hai bên bờ đều có tinh binh chốt giữ. Như vậy có thể bảo vệ được an toàn cho đường đi."

Tiểu Bàn gật đầu rồi nói, „Song điều nguy hiểm nhất là sau khi đến Ung Đô, Lao tặc đã sắp xếp nhiều năm chờ đợi thời khắc này, tuyệt không thể sơ ý."

Xương Bình quân nói, „Cốc Hề sẽ dẫn một vạn tinh binh đóng trước ở Ung Đô, giữ lấy những chỗ quan trọng, vi thần tin rằng Lao ái sẽ không dám chống lệnh."

Hạng Thiệu Long nhú mày nói, „An đại tướng quân quay về lúc nào?"

Tiểu Bàn ho khan một tiếng nói, „Vì thượng tướng quân ngã bệnh nằm ở nhà, quả nhân không dám kinh động cho nên không cho thượng tướng quân biết chuyện này."

Bọn ba người Lý Tư đều cúi đầu, lúng túng không nói gì.

Hạng Thiệu Long mắt như đổ lửa, „Bị quân đã tính toán hết mọi điều, đâu cần vi thần phải giúp sức, chi bằng cứ để vi thần ở lại Hàm Dương dưỡng bệnh thì hơn."

Bọn ba người Lý Tư cúi đầu càng thấp hơn.

Tiểu Bàn bình thản nói, „Thượng tướng quân đừng hiểu nhầm, giờ đây quả nhân chính là muốn thỉnh giáo thượng tướng quân đây."

Hạng Thiệu Long nói dứt khoát, „Nếu như không cho hạ thần biết tất cả mọi sự sắp xếp, đến khi xảy ra chuyện chắc chắn sẽ thất bại."

Có được tin tức quý giá của Đồ Tiên, gã càng nắm chắc hơn rằng có thể ứng phó được với hai đảng Lã, Lao và tên tiểu tử vô ơn bạc nghĩa tiểu Bàn này.

Tiểu Bàn nghiêm mặt nói, „Thượng tướng quân có gì nói ra lời này?”

Hạng Thiệu Long biết tiểu Bàn coi trọng mình là bởi từ nhỏ đến lớn y coi mình như là người trời, chưa bao giờ thất bại, mà mình thì đã nhiều lần giúp y vượt qua được cửa ải khó khăn, cho nên trong lòng của y, hình tượng trí dũng của mình không thể nào phai nhòa được.

Nếu là người khác, dầu cho bọn Lý Tư, Vương Tiễn cũng đừng hòng hù dọa được vị Tần Thủy Hoàng này.

Hạng Thiệu Long không đáp mà hỏi lại rằng, „An đại tướng quân cầm bao nhiêu binh trong tay?”

Tiểu Bàn do dự một lúc chỉ đành nói, „Năm vạn người!”

Hạng Thiệu Long nhìn vẻ mặt của người khác, biết Tiểu Bàn không nói dối trong chuyện này thản nhiên nói, „Còn bốn vạn kia ở đâu, do ai nắm giữ?”

Gã đương nhiên hiểu rõ được rằng đại quân này ngoài chuyện đối phó với Lã Bất Vi còn dùng để đề bẹp hai người Đổng Kinh và các chiến sĩ của Ô gia, nên cố ý buộc Tiểu Bàn nói ra.

Tiểu Bàn có vẻ như không dám nhìn Hạng Thiệu Long nữa, giả vờ lật mấy trang văn kiện, bình tĩnh mà nói rằng, „Đây là đội quân hậu bị để ứng phó khi tình thế cấp bách, do úy Liêu chỉ huy, có thể dùng để tăng viện cho Ung Đô hoặc Hàm Dương bằng đường sông.”

Tiếp theo hỏi với vẻ không nhẫn nại, „Thượng tướng quân sao vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của quả nhân?”

Trong thiên hạ e rằng chỉ có Hạng Thiếu Long mới dám nói với Tiểu Bàn như thế.

Bọn Lý Tư cũng không dám xen vào.

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Dù cho hai đảng Lã Lao có điên cuồng đến mức nào cũng không dám công nhiên tạo phản, cho nên bọn chúng nhất định sẽ dùng thủ đoạn ám sát, nếu như giết chết được bị quân, thiên hạ đại loạn gian đảng có thể khuấy nước mà bắt cá, giành lấy lợi ích lớn nhất."

Xương Văn quân nén không được nói, „Điểm này chúng tôi cũng đã nghĩ đến, cũng đã có cách ứng phó rồi."

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói, „Giả sử hành động ám sát lần này do Quân Trung Tà chủ trì, kẻ tham dự là những thích khách thuộc hàng nhất lưu được sáu nước phía đông chọn ra, mà bị quân thì phải lộ mặt trong khi thi lễ, trong số cấm vệ quân có nội ứng của gian đảng, quân thượng có còn nắm chắc không?"

Bao gồm cả tiểu Bàn trong đó, ai nấy cũng đều biến sắc.

Năm ấy tiểu Bàn đến khúc sông Đức Thủy để làm lễ tế mùa xuân, đã từng bị thích khách ám sát, may mà thoát được, đến nay vẫn còn nhớ rõ. Giờ đây lại có thêm Quân Trung Tà, kẻ có thuật bắn tên ghê người, ai dám đảm bảo rằng sẽ không xảy ra chuyện gì?

Xương Bình quân ngạc nhiên nói, „Theo tin tức truyền đến, Quân Trung Tà vẫn đang cầm cự với người Hàn ở biên giới nước Hàn."

Hạng Thiếu Long nói, „Đó chỉ là cách che mắt, đây là lúc căng thẳng, Lã Bất Vi vì sao không triệu hồi ái tử? Đây chính là nuôi quân ngàn ngày dùng trong một lúc."

Lời nói của gã đầy sức thuyết phục.

Tiểu Bàn lóe lên ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Hạng Thiếu Long nói, „Thượng tướng quân tại sao lại biết được tin này?"

Hạng Thiếu Long sớm biết Tiểu Bàn sẽ hỏi như thế, cười, „Lã Bất Vi có bạn bè sáu nước, vi thần cũng thế."

Tiểu Bàn nhìn gã một lúc gật đầu, „Thượng tướng quân đã có cách gì để đối phó?"

Hạng Thiếu Long hạ chiêu cuối cùng, „Bị quân trước tiên hãy giao hổ phù cho vi thần, để vi thần có thể điều binh khiến tướng, vi thần mới có cách để xử lý chuyện này."

Đây chính là chiêu lợi hại nhất của Hạng Thiếu Long mà tiểu Bàn thì không thể không chấp nhận.

ở nước Tần, hễ là những tướng soái đều được cấp cho một nửa miếng hổ phù, còn một nửa do tiểu Bàn nắm lấy.

Khi dẫn quân xuất chinh, tướng cầm quân được ban nửa tấm binh phù còn lại, như thế mới có thể nắm lấy binh quyền. Những tướng lĩnh có cấp bậc khác nhau, cầm những binh phù phản ánh thân phận của mình, quy định được cầm bao nhiêu quân.

Những tướng soái từ cấp đại tướng quân trở lên, không những không bị hạn chế về số quân mà còn có thể điều động quân ở các địa phương và chiêu mộ thêm quân mới.

Khi chinh chiến về triều, thì tướng cầm quân trả nửa mảnh binh phù cho triều đình, binh lính cũng trả về trung ương, các tướng lĩnh chỉ giữ lại một số giới hạn thân binh theo quan cấp của mình, binh quyền cũng trả lại cho nhà vua.

Hạng Thiếu Long là một trong hai thượng tướng quân, nếu như có một tấm binh phù hoàn chỉnh, thì có nghĩa là thống soái cao nhất trong quân đội, lúc này ngoài tiểu Bàn, không ai có thể thu hồi binh phù của gã.

Cho nên giả sử Hạng Thiếu Long cầm một tấm binh phù hoàn chỉnh có nghĩa là đã nắm toàn bộ binh quyền trong tay, lúc này tiểu Bàn muốn đổi phó gã, tuyệt không thể phái những tướng lĩnh cấp thấp mới như úy Liêu. Cách duy nhất là tiểu Bàn tự đi xử lý gã.

Từ đó có thể thấy chuyện tấm binh phù rất quan trọng.

Nhưng Hạng Thiếu Long không lo tiểu Bàn không chấp nhận, bởi vì có ba nguyên nhân.

Đầu tiên, tiểu Bàn muốn Hạng Thiếu Long đi cùng y đến Ung Đô, sau đó mới ung dung âm toán, không sợ xảy ra tình trạng tướng ở ngoài không nghe theo lệnh vua.

Thứ hai là Hạng Thiếu Long cố ý tạo ra tình thế này, khiến cho tiểu Bàn đành phải dùng đó để lừa gạt và vỗ về gã.

Nguyên nhân cuối cùng càng vi diệu hơn, bởi vì lòng tin của tiểu Bàn đối với tài năng của gã đã ăn sâu vào trong tâm khảm, tin rằng làm như thế đối với y có lợi chứ không có hại.

Cho nên Hạng Thiếu Long không sợ y không chấp nhận, lại không thể điều tra sự việc đến tận căn nguyên, nếu thế thì tỏ ra không tin tưởng Hạng Thiếu Long.

Quả nhiên tiểu Bàn chỉ sững người một lát, rồi hơi gật đầu trả lời, „Ta chuẩn tấu!"

Hạng Thiếu Long cố nén cơn vui mừng, bình thản nói, „Ngày bị quân đội mỗ, chính là lúc thần trình lên cho bị quân đầu của Quân Trung Tà, nếu

không bị quân có thể trị tội hạ thần theo quân pháp."

Trong mắt tiểu Bân thoáng qua tia nhìn phức tạp.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm than, thừa cơ thối lui.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 282: Dừng Hình Bức Cung

X

ương Văn quân từ phía sau đuổi lên, cùng Hạng Thiếu Long cười ngựa đi chậm chậm, các thiết vệ và tùy tùng của Xương Văn quân đều để ý xung quanh để phòng thích khách, dáng vẻ rất căng thẳng.

Hạng Thiếu Long nhẹ nhàng hỏi, „Huynh không cần hầu hạ bị quân sao?"

Xương Văn quân lắc đầu hỏi, „Thiếu Long định đối phó với gian đảng như thế nào, có thể tiết lộ để ta phối hợp hành động không?"

Hạng Thiếu Long điềm nhiên nói, „Phải chăng bị quân bảo huynh đuổi theo để hỏi tại hạ hay không?"

Xương Văn quân lộ vẻ ngạc nhiên, không thể trả lời.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Không cần phải nói, ta cũng biết huynh khó xử."

Xương Văn quân chợt sầm mặt hổ thẹn mà đáp rằng, „Thiếu Long có thể giúp ta không?"

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy thì hãy nói với bị quân, ta đã nắm được một ít manh mối, có thể quét trợn một mẻ Quán Trung Tà và thích khách của sáu nước, nhưng chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật, cho nên càng ít người biết càng tốt.

Xương Văn quân vội vàng nói, „Thiếu Long cần binh phù để làm gì?"

Hạng Thiếu Long nhủ thầm tấm binh phù dĩ nhiên là dùng để bảo vệ cho mạng ta, nhưng miệng thì lại đáp rằng, „Bởi vì ta cần phải điều động ba vạn quân đô kỵ để truy quét kẻ địch đột nhập vào biên giới nước ta."

Rồi hỏi ngược lại, „Thân phận của úy Liêu lúc này là gì?"

xương Văn quân lộ vẻ khó xử, cúi đầu, „Tại hạ không biết?"

Hạng Thiệu Long trong lòng thầm than, Xương Văn quân rốt cuộc không có nghĩa khí bằng anh trai của mình. Cùng hưởng phú quý thì dễ, cùng gánh hoạn nạn thì là chuyện khác.

Nghĩ tới đây, nào có hứng thú nói chuyện với y nữa? Chỉ nói một câu, „Xin hãy quay về!"

Rồi cùng với các thiết vệ phóng nhanh lên phía trước.

Về đến quan thuộc, lập tức gọi Đằng Dực, Kinh Tuấn và Ô Quả đến, nói chuyện về tấm binh phù xong thì bảo rằng, „Giờ đây chúng ta có thể nói đã đứng ở chỗ không thể thất bại, trừ phi Doanh Chính tự tay cầm đại quân đến giết ta, nếu không những kẻ khác không dám động thủ."

Đằng Dực nhíu mày, „Nhưng Doanh Chính có thể hạ lệnh, đoạt lại binh quyền của tam đệ."

Hạng Thiệu Long mỉm cười, „Đây chính là chỗ tuyệt vời nhất! Vì muốn đệ đối phó với Quân Trung Tà, cho nên trước khi làm lễ đội mũ, Doanh Chính sẽ không dám đoạt lại binh phù. Đến khi y muốn đối phó với đệ, thì đột nhiên phát hiện rằng đệ không hề ở Ung Đô, lúc đó chúng ta ít nhất cũng có một hai ngày để toàn lực đối phó với Lã Bất Vi."

ô Quả gật đầu, „Nói như thế, tiểu nhân phải bỏ chạy trước khi làm lễ xong."

Kinh Tuấn nói, „Vậy chúng ta có thật sự tiêu diệt Quân Trung Tà không?"

"Đó là món quà cuối cùng mà chúng ta gởi cho Doanh Chính!" Hạng Thiệu Long thở dài nói.

Đằng Dực đồng ý, „Chúng ta cũng đành phải làm. Nếu để cho Lã Bất Vi thành công, chúng ta cũng sống không yên."

Hạng Thiếu Long nói, „Chỉ cần chúng ta quét sạch một mẻ những tên thích khách đang ẩn nấp trong chốn rừng núi, Đồ Tiên sẽ không cho Lã Bất Vi biết việc này, còn chúng ta thì dùng hình để bức cung, nắm được hành tung của Quản Trung Tà."

Ô Quả thắc mắc, „Tiểu nhân quả thật không hiểu, tốp thích khách ấy tại sao không thừa cơ đến Ung Đô trước mà lại ở Hàm Dương?"

Hạng Thiếu Long nói, „Đạo lý rất đơn giản, bởi vì Lã tặc sợ Lao ái phát hiện, thứ đến là không hiểu ta có đến Ung Đô hay không. Nếu ta ở đây, mặc dù giết được Doanh Chính, nhưng ta có thể dựa vào thực lực và uy tín của mình để xoay chuyển tình thế. Lã Bất Vi cũng muốn xem thử có cơ hội giết chết Doanh Chính trên đường đến Ung Đô hay không, cho nên bốn tốp người đó phải ở gần đây để đợi lệnh."

Ngừng một lát rồi tiếp tục nói, „Tên lão tặc này đành phải nhờ Đồ Tiên để liên hệ với nhóm thích khách, nếu dùng bốn người Hứa Thương, thì tin tức này sẽ sớm lộ ra."

Kinh Tuấn nói, „Còn ba ngày nữa Doanh Chính đến Ung Đô, tam ca chuẩn bị lúc nào hành động?"

Hạng Thiếu Long nở nụ cười tự tin, bình thản nói, „Trong đêm nay!"

Dưới ánh trăng sáng, Hạng Thiếu Long lúc này đã hóa trang thành Ô Quả cũng với Kỷ Yên Nhiên đang nấp trên một ngọn đồi ở phía thành nam ngoài thành Hàm Dương, lặng lẽ chờ đợi.

Bọn họ đều mặc áo dạ hành, mang theo cung nỏ có thể gấp nhỏ lại, lưng có mặc áo giáp, được thiết kế như áo tránh đạn của thế kỷ hai mươi mốt.

Hạng Thiếu Long nằm thoải mái trên sườn cỏ, đưa tay vỗ lên đùi nàng Kỷ tài nữ đang ngồi bên cạnh, nhẹ giọng hỏi, „Hy vọng Ô Quả không xảy ra chuyện thì tốt!"

Đêm nay Ô Quả lần đầu tiên đội lốt của Hạng Thiếu Long để xuất hiện cùng Đổng Dực đi gặp Hứa Thương, nghiên cứu nên phối hợp thế nào giữa đô kỵ quân và đô vệ quân sau khi Doanh Chính rời khỏi Hàm Dương.

Tác dụng của chiêu này, đương nhiên là khiến cho Hứa Thương không nghi ngờ.

Nếu phát hiện được Hạng Thiếu Long đã ra thành, thì y sẽ đề phòng.

Lúc này Kinh Tuấn đến phía trước hai người, hạ giọng nói, „Kẻ địch có khoảng mười hai đến mười lăm tên, đang cắm trại trong rừng rậm, chỉ có hai tên canh gác. Đệ đã bố trí thiên la địa võng, đảm bảo không ai có thể chạy thoát."

Kinh Tuấn là một thợ săn xuất sắc đã chế ra mấy chục tấm lưới, có thể giăng dưới đất hay tung từ trên ngọn cây xuống.

Những thích khách đến nước Tần lần này đều là những tử sĩ được sáu nước chọn ra kĩ càng, nếu như không có thủ đoạn đặc biệt, muốn giết bọn chúng thì dễ, muốn bắt sống thì lại khó hơn lên trời.

Hạng Thiếu Long đứng dậy nói, „Ra tay đi!"

Kinh Tuấn lại quay về chỗ cũ.

Hạng Thiếu Long cùng Kỷ Yên Nhiên lên trên đỉnh đồi, giám sát hành động vây bắt ở phía dưới.

Nếu không phải có tin tức chính xác của Đồ Tiên, lại phải thêm một ngàn quân đi điều tra, cũng đừng mong có thể bao vây mục tiêu trùng trùng như

thế này.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa cách một dặm vang lên rầm rập, từ xa đến gần, chạy thẳng đến khu rừng rậm.

Bọn Hạng Thiếu Long không hề ngạc nhiên, bởi vì đây là sự sắp xếp của bọn họ, để buộc kẻ địch chạy trốn theo hướng ngược lại, chiu đầu vào lưới.

Quả nhiên kẻ địch lập tức phản ứng, chỉ nhìn thấy vị trí chim rừng bay lên, thì cũng đã biết bọn chúng chạy về hướng đông nam.

Có tiếng la hét vang lên trong rừng, trong chốc lát thì lại im bật.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau mỉm cười, biết rằng kế hoạch của mình đã thành công, điều còn lại chỉ là xem thủ đoạn bức cung của Tiêu Nguyệt Đàm.

Kẻ bị bắt sống có mười ba người, tướng mạo đều kỳ dị, đều là hạng cao lớn. Nếu như giao phong chính diện, chắc chắn bên mình sẽ khó thoát chết.

Những kẻ ấy đều đã bàn trước, không ai lên tiếng, tỏ ra thà chết chứ không chịu khai.

Sau khi bí mật áp giải bọn chúng về đến Ô phủ, Tiêu Nguyệt Đàm căn dặn nhất riêng bọn chúng ra. Sau khi quan sát, thì hạ lệnh dùng một tên thích khách để làm mục tiêu bức cung, nói với mọi người rằng, „Tên này tướng mạo anh tuấn, trông cũng oai vệ, có lẽ cũng được bọn nữ nhân ưa thích. Được như thế, chắc chắn cũng là mạo hiểm đến đây, cũng chỉ là muốn sau khi xong việc thì được phong thưởng tiền tài và sắc đẹp, đương nhiên sẽ biết quý trọng thân thể và tính mạng của mình."

Kỷ Yên Nhiên khen rằng, „Tiên sinh quả nhiên là chuyên gia dùng hình. Chả trách nào đã trở thành trợ thủ đắc lực của Đồ tổng quản."

Tiêu Nguyệt Đàm mỉm cười, „Tại hạ cũng chỉ vì thích động não hơn kẻ khác mà thôi!"

Rồi hạ giọng nói, „Yên Nhiên có thể tránh ra một chốc không?"

Kỷ Yên Nhiên hiểu ra chắc chắn có chuyện mà nữ nhi không thể thấy được, tuy không muốn, nhưng cũng chỉ đành ngoan ngoãn bỏ ra ngoài.

ở trong phòng chỉ còn lại Hạng Thiếu Long, Kinh Tuấn và Tiêu Nguyệt Đàm, hai chiến sĩ Ô gia bắt ra tên thích khách đã chọn.

Người này cao lớn tuấn tú, lúc này mặt mũi xám ngoét, cúi đầu rầu rĩ, khắp người đầy bụi đất, áo quần thì bị rách nát nhiều chỗ, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, chân thì mang xích sắt.

ánh mắt của ba người nhìn vào khuôn mặt y, không bỏ qua bất cứ thay đổi nào trên khuôn mặt ấy.

Tiêu Nguyệt Đàm mỉm cười nói, „Vị bên cạnh ta chính là Hạng Thiếu Long danh lừng thiên hạ, huynh đài đã có gan đến đây, chắc không thể không biết y là người như thế nào?"

Người ấy ngẩng đầu nhìn Hạng Thiếu Long, lúc mới đầu thì hơi ngạc nhiên rồi hơi gật đầu.

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn trong lòng đều khâm phục chọn tù binh của Tiêu Nguyệt Đàm. Bởi vì những người khác đều không có phản ứng gì, người này chịu gật đầu, thì có thể có cơ hội để điều tra.

Tiêu Nguyệt Đàm nhẹ giọng nói, „Huynh đài tên gọi là gì, người xứ nào?"

Người ấy lộ vẻ đau khổ vì giằng xé trong lòng, cuối cùng cũng lắc đầu, tỏ ý sẽ không nói.

Tiêu Nguyệt Đàm cười ha ha nói, „Để bốn nhân cho người xem một vật này trước, rồi người hãy quyết định có hợp tác với chúng ta hay không? Cởi quần áo của y xuống."

Hai chiến sĩ Ô gia cùng ra tay, trong chốc lát người ấy đã trần truồng như nhộng, còn mặt thì lộ vẻ kinh hoàng.

Lúc này cả hai người Hạng, Kinh đều không biết thủ đoạn tiếp theo của Tiêu Nguyệt Đàm là gì.

Tiêu Nguyệt Đàm lại hạ lệnh nữa, ngoài cửa có tiếng bánh xe chuyển động, lại có tiếng kêu chịu chút kỳ lạ, khiến hai người Kinh Hạng đều rợn da gà.

Chỉ thấy hai thiết vệ đẩy một chiếc lồng sắt lớn vào, trong đó có chứa hàng trăm con chuột, đang bò lúc nhúc.

Kinh Tuấn kêu lên, „Hay lắm!"

Hạng Thiệu Long thì đổ mồ hôi, suýt nữa bỏ chạy ra ngoài.

Người ấy tái mặt, hai chân mềm nhũn, té xuống đất, toàn thân run bần bật, rõ ràng là đang nghĩ tới số phận của mình.

Tiêu Nguyệt Đàm nghiêm mặt nói, „Không cần bốn nhân nói ra, huynh đài chắc cũng biết chiếc lồng chuột này dùng để làm gì? Nghe nói loài chuột này rất giỏi đào lỗ, hà hà!“ Người ấy rên lên một tiếng, suýt tý nữa thì ngất đi.

Tiêu Nguyệt Đàm ghé vào tai Hạng Thiệu Long nói, „Đến lúc Thiệu Long làm người tốt."

Hạng Thiệu Long hiểu ý, cố nén sự ghê tởm đối với bầy chuột, đứng dậy, đỡ người ấy mà nói rằng, „Huynh đài chắc cũng biết Hạng Thiệu Long này là người như thế nào, Hạng mỗ dám lấy đầu trên cổ để bảo đảm rằng, chỉ

cần huynh đài chịu hợp tác, tại hạ sẽ đảm bảo để cho huynh đài rời khỏi đây, lại còn tặng bạc, đảm bảo không báo chuyện này cho triều đình, để tránh liên lụy cho quý quốc."

Người ấy cúi đầu, run giọng nói, „Có thật không?"

Hạng Thiếu Long không hề khách khí mà rằng, „Huynh đài có nghe ai từng nói tại hạ không giữ lời chưa? Nhưng đương nhiên là phải chứng thực lời huynh đài không phải dối, thì mới có thể thả huynh đài quay về."

Người ấy rầu rĩ gật đầu, „Ta nói."

Sau khi được tin tức quý báu, Ô Quả, Đổng Dực và các thiết vệ đều vui mừng quay về, rõ ràng là đã lừa gạt được Hứa Thương.

ô Ngôn khen rằng, „Quả đại ca thật tuyệt, mỗi lần có điều không hiểu, đều ho sù sù lên, lúc thì ôm đầu, lúc thì nhăn mặt, quả thực giả rất giống."

Đổng Dực nói, „Ngay cả ta cũng coi y như tam đệ, chỉ là nhân thần hơi kém một chút, may mà người khác cũng tưởng rằng y vừa mới bệnh khỏi, cho nên không nhìn ra sơ hở."

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói, „Kết quả thâm vấn thế nào?"

Hạng Thiếu Long vui mừng ra dấu đã thành công.

ô Quả và các thiết vệ đều vui mừng.

Kinh Tuấn nói, „May mà có Tiêu tiên sinh ra tay, khiến cho tên tiểu tử này phải ngoan ngoãn, cả những điều không cần nói cũng nói ra, té ra tốp tử sĩ này chẳng phải là đoàn thích khách của sáu nước gì cả, đó chỉ là thủ đoạn của Điền Đan, bọn chúng toàn là những người của nước Tề phái đến. Nhưng ai cũng giả thành thân phận của năm nước khác. Kẻ đứng đầu là

Biên Đông Sơn, là đệ tử chân truyền của Tào Thu Đạo, chính y đã huấn luyện ra Lan Cung Viên. Người này giờ đây đã đến Ung Đô."

Tiêu Nguyệt Đàm bổ sung thêm, „Kẻ này là đại hành gia trong nghề ám sát, chúng ta tuyệt không nên lời lỏng."

Đằng Dực ngạc nhiên nói, „Sư môn của Quán Trung Tà không phải là có thù oán với Tắc Hạ kiếm thánh hay sao, tại sao lại có thể hợp tác với đồ đệ của Tào Thu Đạo?"

Hạng Thiếu Long nói, „Chuyện này đương nhiên có Hàn Kiệt, thủ hạ của Lao ái làm cầu nối, kẻ này đã bị Lã Bất Vi mua chuộc, trở thành gian tế của Lã tặc bên cạnh Lao ái."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Phu quân định đối phó với Quán Trung Tà thế nào?"

"Trong tình huống trước mắt, không phải người chết thì ta vong, cho nên ta phải giết chết Quán Trung Tà trước."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Thiếu Long định lúc nào thì ra tay?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Có cách nào tìm ra hai chiếc thuyền đánh cá bình thường hay không? Nhưng không để cho kẻ khác biết."

Đào Phương nói, „Chuyện đó cứ giao cho ta, Thiếu Long lúc nào cần thuyền?"

Hạng Thiếu Long nói, „Ngày mai, càng sớm càng tốt, chúng ta phải lấy đầu của y để tặng cho Doanh Chính trước khi ra đi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 283: Ra Tay Bất Ngờ

S

áng sớm hôm sau, Hạng Thiếu Long giả thành Ô Quả cùng Kinh Tuấn dắt theo năm mươi chiến sĩ của Ô gia, ngược dòng lên Ung Đô. Đổng Dực thì phụ trách chỉ huy đô kỵ quân và càn quét ba tốp thích khách còn lại, đồng thời giữ vững Hàm Dương.

Ngày hôm nay mây đen mù mịt, trời như sắp đổ mưa. Hai người Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn ngồi ở đầu thuyền bàn bạc chi tiết của cuộc hành động.

Hạng Thiếu Long nói, „Chúng ta chỉ có một ngày một đêm, nếu không thể giết chết Quản Trung Tà trong thời gian này, thì sẽ không có cơ hội thứ hai."

Kinh Tuấn nói đầy tự tin, „Sau khi vào Ung Đô, chúng ta sẽ lập tức theo dõi nơi Quản Trung Tà giấu mình, đợi đến đêm mới ra tay giết chết y."

Hạng Thiếu Long nhíu mày nói, „Nhưng ta vẫn còn chưa quyết định, rốt cuộc có nên mượn sức An Cốc Hề hay không? Như thế có lẽ sẽ kinh động đến Lao ái."

Kinh Tuấn nói, „Hay là chúng ta tìm tứ ca vậy."

Hạng Thiếu Long lắc đầu, „Ta không muốn xong chuyện này thì để Doanh Chính biết được, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của tứ đệ."

Kinh Tuấn hớn hờ nói, „Vậy chúng ta cứ tiến hành một mình, chỉ cần đột kích theo như kế hoạch, thành công thì lập tức rút lui, lúc đó Quản Trung Tà đã chết, Lao ái vẫn chưa biết chuyện gì."

Hạng Thiệu Long lắc đầu nói, „Nhưng Hàn Kiệt sẽ nhanh chóng biết được, mà vì đây là nơi của Hàn Kiệt, nếu muốn cùng lúc giết y, rủi ro sẽ càng lớn hơn, cho nên ta vẫn do dự khó quyết định."

Kinh Tuấn nói, „Thì cứ để cho y biết vậy. Chả lẽ y dám báo với Lao ái sao? Vả lại cho dù y lập tức sai người báo cho Lã Bất Vi cũng là chuyện của hai ngày sau, huống chi y cũng chưa chắc qua được cửa ải của nhị ca."

Theo như kế hoạch, sau khi tiểu Bàn dắt văn võ bá quan đến Ung Đô, đô kỵ quân của Đổng Dực sẽ kiểm tra hai con đường thủy và bộ giữa Hàm Dương với Ung Đô, đặt ra các trạm gác, kiểm tra chặt chẽ.

Hạng Thiệu Long đồng ý nói, „Chỉ đành làm thế!"

Hoàng hôn ngày hôm ấy, Hạng Thiệu Long chỉ còn cách Ung Đô hai dặm nữa, thì bỏ thuyền lên bờ, đi theo đường bộ đến Ung Đô. Nhờ vào các văn kiện, bọn họ giả thành người ở bên ngoài đến, lần lượt tiến vào thành.

Sau khi đã liên lạc với các chiến sĩ của Ô gia mà Đào Phương đã phái đến trong vòng hai năm nay, bọn họ giấu mình trong một căn nhà dân thường ở phía nam của thành Ung Đô, chuẩn bị cho mọi thứ.

Ung Đô là một đô thành lớn ở Quan Trung của người Tần, nằm ở nơi giao nhau của Vị Hà và Chi Hà, là điểm liên tiếp văn hóa Quan Trung, văn hóa Ba Thục và văn hóa Thục Hương. Từ các đường giao thông thủy và bộ, có thể đi đến Long Nam, Hán Trung, Ba Thục. Một trăm năm mươi năm trước Tần Đức Công chọn Ung Đô làm kinh đô, là muốn lấy đây làm cứ điểm trấn thủ Quan Trung.

ở Ung Đô có nhiều cung điện hùng vĩ, trong đó lớn nhất là cung Đại Trịnh và cung Kỳ Niên. Cung Đại Trịnh là nơi ở của Chu Cơ, cung Kỳ Niên là hành cung mà tiểu Bàn sẽ ở tạm trong lần đến đây.

Đến Ung Đô, Hạng Thiệu Long mới thực sự cảm nhận uy phong của Lao ái. Quân phục của lính đóng ở đây đều được viền bằng màu vàng, lộ ra vẻ hào hoa, khác hẳn với bề ngoài đơn giản của quân Tần, mà ai nấy thì cũng tỏ vẻ ngang ngược.

Rất rõ ràng, quân của An Cốc Hề vẫn chưa giành được quyền khống chế trong toàn thành, chỉ nắm được cửa thành phía nam gần sông Vị Thủy, và con đường giao thông đến cung Kỳ Niên.

vì có Chu Cơ sau lưng, trước khi chính thức đối chọi với nhau, cả tiểu Bàn cũng chẳng làm gì được Lao ái. Đương nhiên, chỉ cần đội quân vô địch của Vương Tiễn vào trong thành, tình thế sẽ lập tức thay đổi, ba vạn tử sĩ của Lão ái dù có uy phong thế nào, đến lúc ấy cũng đành chịu chết mà thôi.

Điều đáng sợ duy nhất là nhóm ám sát do Quán Trung Tà bí mật cầm đầu.

Còn Hạng Thiệu Long lần này đến đây chính là muốn giải tán nhóm ám sát đó. Lại còn phải tiến hành mà không để cho Lao ái biết được, nếu không sẽ không ai còn mạng rời khỏi đây.

Đến giờ Dậu thì có tin báo về, Quán Trung Tà giả thành người dân bình thường vừa ra khỏi nơi ẩn nấp, lúc này trời đang mưa lất phất. Quán Trung Tà cũng giống như Hạng Thiệu Long, dầu y giả trang thành thế nào cũng sẽ có người nhận ra.

Hạng Thiệu Long lập tức hạ lệnh hành động.

Hai người Hạng Kinh và năm mươi chiến sĩ đến một ngõ nhỏ gần với mục tiêu rồi mới cởi áo bào bên ngoài ra, để lộ bộ dạ hành.

Năm mươi người lập tức chia thành năm nhóm, mỗi nhóm năm người, leo vào phía trong.

Vì hành động của họ nhanh chóng mà bí mật, người trong nhà không hề phát giác, trong chốc lát thấy có người vào sảnh, đó là những đại hán lạ mặt.

Đợi cho tất cả mọi người đã vào vị trí, Hạng Thiệu Long và Kinh Tuấn cùng với hai nhóm chiến sĩ lên vào trong bụi hoa bên cạnh của tòa nhà chính.

Phía trong có hắt ra ánh sáng và vọng ra tiếng người.

Một chiến sĩ lên tới bên cửa sổ nghe lén xong quay về báo cáo, „Trong sảnh có năm người, chỉ có hai người mang binh khí, tập trung ở cửa sổ phía đông."

Hạng Thiệu Long trầm giọng nói, „Có nữ nhân không?"

Một chiến sĩ vừa mới quay về trả lời rằng, „Phía trong nội đường có hai ả nô tỳ."

Hạng Thiệu Long cảm thấy khó xử, gã vốn là quyết định sẽ giết chết toàn bộ những người trong nhà, trong tình huống người không chết thì ta vòng này, không có ý nghĩ nhân từ.

Nhưng gã làm sao hạ lệnh giết chết những nữ nhân không thể chống trả được.

Thở dài nói, „Nam thì giết chết không tha, nữ thì bắt sống xử lý sau, bảo bọn họ chờ ám hiệu của ta."

Bốn chiến sĩ nhận lệnh quay ra.

Đợi một lát, Hạng Thiệu Long hạ lệnh tấn công, Kinh Tuấn liên tục phát ra ba tiếng kim kêu như đã hẹn.

Hạng Kinh và các chiến sĩ từ trong bụi hoa và những nơi khác mau chóng phóng ra, chặn lại ở các cửa ra vào.

Tiếng chim lại vang lên.

Có tiếng phá cửa.

ở nơi đại đường, Kinh Tuấn phá cửa sổ phóng vào trước, trước khi hạ xuống đất thì đã bắn ra mũi tên thứ nhất, mở màn cuộc chém giết.

Một hán tử dựa vào cửa sổ trúng tên ngay cổ họng, ngã nhào xuống đất. Những người khác thì hoảng hốt phóng người lên, mỗi người trúng ít nhất ba mũi tên, chết ngay tại chỗ, nhưng không biết có Biên Đông Sơn trong số ấy không.

Phía hậu viện cũng có tiếng kêu thảm vang lên không ngớt, nhưng trong chốc lát trở nên tĩnh mịch.

Một lát sau, mười chiến sĩ áp giải một nửa tử đang ôm đứa trẻ và bốn ả nô tỳ mặt mũi tái mét đến trước Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn.

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn nhìn nhau, đó chính là tam tiểu thư Lã Nương Dung của nhà họ Lã.

Lã Nương Dung mặt không còn chút máu, nhưng ánh mắt vẫn kiên định, lóe lên tai thù hận sâu sắc, đứa trẻ trong lòng thì vẫn đang đùa nghịch gấu áo nàng, không hề biết rằng đại họa đang giáng xuống đầu.

Nàng nghiêng răng nói, „Hãy giết chúng ta đi, phụ thân nhất định sẽ báo thù cho chúng ta."

Hạng Thiếu Long hoàn toàn không nghĩ ra được rằng Lã Nương Dung sẽ xuất hiện ở đây, nhất thời không biết làm thế nào. Nói cho cùng, gã đối với

Lã Nương Dung cũng có ý hối hận. Gã càng không muốn đổ mọi thù hận của Lã Bất Vi lên một nữ nhi như thế này.

Kinh Tuấn cười lạnh lùng, „Báo thù! Hừ, cha của nàng giờ đây thân mình khó giữ, làm sao báo thù cho nàng, muốn trách thì hãy trách nàng là con gái của y."

Lã Nương Dung tức giận kêu lên, „Im miệng! Người có tư cách gì nói chuyện với ta."

Hạng Thiệu Long đưa tay cản lại, dịu giọng nói, „Tam tiểu thư vì sao lại ở đây?"

Lã Nương Dung cười lạnh lùng, „Bốn tiểu thư thích làm gì thì cứ làm, nào đến lượt các người quản."

Các chiến sĩ Ô gia chỉ chờ Hạng Thiệu Long hạ lệnh thì sẽ lập tức dùng loạn đao chém chết nàng. Bốn ả nữ tỳ hoảng sợ đến nỗi té nhào xuống đất, một ả thì sợ đến nỗi ngất xỉu, đứa trẻ bắt đầu khóc.

Hạng Thiệu Long ngăn mọi người xong thì thở dài nói, „Những chuyện khác không cần phải nói nữa, nhưng tiểu thư chẳng lẽ không nghĩ cho con trẻ hay sao?"

Lã Nương Dung cúi đầu dỗ đứa con yêu, nước mắt tuôn ra rầu rĩ nói, „Nếu Trung Tà đã chết, mẹ con chúng ta sống còn ý nghĩa gì nữa?"

Lúc này có người vào báo, „Mục tiêu đã quay về."

Lã Nương Dung ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạng Thiệu Long, lần đầu tiên trong mắt nàng lộ ra vẻ cầu khẩn.

Hạng Thiệu Long cũng đau khổ không kém nàng. Gã đã từng hứa với tiểu Bàn, trước ngày đội mũ sẽ dâng lên đầu của Quân Trung Tà, nhưng giờ đây

đối mặt với mẹ con Lã Nương Dung, gã làm sao có thể nhẫn tâm.

Lúc này không còn đủ thời gian suy nghĩ nữa, hạ giọng nói, „Mời Lã tiểu thư ngồi yên một chỗ!" rồi nói tiếp, „Tam tiểu thư đừng kêu la, nếu không Quân huynh chắc chắn sẽ chết, nàng hãy tin tưởng Hạng Thiếu Long này."

Lã Nương Dung nghe thế thì ngạc nhiên, Kinh Tuấn cũng lộ vẻ không đồng ý, nhưng rốt cuộc không nói ra lời.

Trong màn mưa lất phất, Quân Trung Tà cứ thản nhiên bước vào trong nhà, đến khi phát giác không ổn. Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn đã xông ra từ hai bên trái phải, chế phục được y.

Mọi người biết y lợi hại, sau khi tước binh khí thì cột hai tay y lại, nhưng Hạng Thiếu Long ngăn lại, nói, „Quân huynh cố gì quay về mà không thông báo với tiểu đệ một tiếng?"

Quân Trung Tà nghe tiếng thì nhận ra Hạng Thiếu Long, trầm giọng nói, „Nương Dung ở đâu?"

Hạng Thiếu Long thở dài nói, „Đại tẩu và lệnh lang vẫn còn an toàn, vào rồi hãy nói."

Lã Nương Dung thấy Quân Trung Tà bị bắt, lập tức ngã quy, khóc không thành tiếng.

Quân Trung Tà chưa chát nhìn hai mẹ con nàng, rồi ngồi xuống ở chỗ mà Hạng Thiếu Long vừa chỉ, tiu nghỉu nói, „Quân Trung Tà này tuy không phục, nhưng cũng đành phải thừa nhận đấu không lại Hạng Thiếu Long người."

Rồi lại cúi đầu nói, „Có thể tha cho mẹ con nàng không? Ta chỉ yêu cầu như thế."

Hạng Thiếu Long trong lòng cảm động, lần đầu tiên cảm thấy y chân thành với mẹ con Lã Nương Dung, cho nên mới cúi mình mà cầu xin như thế.

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một lúc, Kinh Tuấn nói, „Tam ca, đệ muốn nói mấy câu với tam ca."

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói, „Chốc nữa hãy nói, ta hiểu ý đệ."

Rồi quay sang nhìn Quản Trung Tà nói, „Quản huynh chắc đã biết ngày tàn của quý nhạc phụ đã tới, Lao ái cũng chẳng làm nên trò trống gì, Quản huynh có tính toán thế nào?"

Quản Trung Tà giật mình, ngẩng đầu nhìn Hạng Thiếu Long, trong mắt lộ vẻ không thể nào tin được.

Kinh Tuấn vội vàng nói, „Nhưng chúng ta làm thế nào trả lời với bị quân?"

Hạng Thiếu Long bình tĩnh trở lại, nói, „Ta đã có cách, ý Quản huynh thế nào?"

Quản Trung Tà hít một hơi, nói, „Hạng huynh không sợ ta thông báo với trọng phụ hoặc Lao ái sao?"

Hạng Thiếu Long nói, „Cho nên ta mới cần lời hứa của Quản huynh, sau này sẽ đưa đại tẩu và Quản huynh rời khỏi Ung Đô, chuẩn bị thuyền để các người đến nước Sở. Lúc đó dù cho Quản huynh có muốn thông báo cho người khác, thời gian cũng không kịp. Không có sự phối hợp của kẻ khác, Quản huynh một tay vỗ lên cũng khó kêu."

Quản Trung Tà nhìn Lã Nương Dung và con trai của mình, trong mắt lộ ra vẻ dật dàng, lát sau mới nhìn về phía Hạng Thiếu Long, đưa tay ra.

Hạng Thiếu Long nắm tay y thật chắc, chân thành nói, „Chúc Quản huynh thuận buồm xuôi gió."

Quản Trung Tà hai mắt đỏ ửng, nói, „Dù cho trước nay chúng ta luôn đối chọi với nhau, nhưng Hạng huynh là người cả đời Quản Trung Tà này khâm phục nhất, xin đa tạ!"

Đêm ấy ngôi nhà của Quản Trung Tà đang ở bốc cháy lớn, sau khi dập tắt lửa thì phát hiện ba mươi xác chết nam giới, người của Lao ái thì chẳng hiểu tại sao. Chỉ có Hàn Kiệt thì biết rõ chuyện gì, hoảng sợ đến nỗi bỏ trốn ngay trong đêm, từ đó không biết tông tích ở đâu.

Sáng hôm sau, Kinh Tuấn và Hạng Thiệu Long mới gặp An Cốc Hề.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 284: Hiện Thực Tàn Khốc

M

ột đoàn thuyền lớn đến bến phía nam của thành Ung Đô. Có hai chiến thuyền chứa đầy quân cấm vệ, ai nấy đều uy vũ và căng thẳng. Lao ái dắt theo quan viên lớn nhỏ của Ung Đô ra nghênh tiếp ở ngay bến. Lúc này Hạng Thiếu Long đang đội lốt Ô Quả và Kinh Tuấn đứng bên cạnh An Cốc Hề nhìn ra đoàn thuyền.

Kinh Tuấn ghé sát Hạng Thiếu Long, rỉ tai nói, „Huynh nhìn dáng vẻ của Lao ái, chắc đêm qua không ngủ ngon."

Bọn họ vẫn chưa biết Hàn Kiệt đã bỏ trốn ngay trong đêm, có vẻ không hiểu tinh thần của Lao ái tại sao lại kém đến thế.

Chiếc thuyền của tiểu Bàn ầm ầm cập bến.

Kinh Tuấn lo lắng nói, „Giả sử Ô Quả bị vạch trần thân phận rồi bị trói ném xuống, chúng ta phải làm thế nào?"

"Chỉ còn cách nói với Doanh Chính rằng đây là kẻ dụ địch, „ Hạng Thiếu Long cười khố nói.

An Cốc Hề lúc này quay sang Kinh Tuấn cười nói, „Đã lâu không gặp tam ca của huynh! Trong lòng ta rất nhớ y, xin mời!"

Rồi vỗ ngựa bước ra. Hai người vội vàng đi theo.

Tám ván lên bờ từ thân thuyền thò xuống. Lao ái lúc này ở trên bờ sai người tấu lên nhạc khúc đón chào.

Đầu tiên là ba trăm cấm vệ quân tạo thành bức tường người gồm ba vòng, ở giữa có một khoảng trống khoảng mười tấc, trông rất chỉnh tề mà lại đẹp

mắt.

Bọn An Cốc Hề vội vàng xuống ngựa, quỳ xuống bên đường.

xương Văn quân dẫn đầu nhảy xuống ván trước, sau đó là hơn hai mươi cấm vệ quân tinh nhuệ dẫn đường, hai người đi đầu cầm vương kỳ.

Tiếp theo là mười quan nội thị bưng các đồ tế lễ, sau đó là hai mươi cấm vệ quân nữa, rồi mới thấy Tần Thủy Hoàng tiểu Bân và bị phi được Xương Văn quân, Vương Quan, Lý Tư, Thái Trạch, Cầm Thanh, Ô Quả lúc này đang giả thành Hạng Thiếu Long vây quanh, bước xuống thuyền.

Hàng vạn người dân Ung Đô lúc này chột chộn rộn, cao giọng hô vạn tuế, vội vàng quỳ xuống, không khí rất náo nhiệt.

Hai người Hạng Kinh thấy Ô Quả vẫn an toàn, đều cất đi tảng đá trong lòng.

Hạng Thiếu Long nhìn Lao ái, thấy y nghe tiếng hô của đám dân chúng, mặt mũi xụ xuống, lòng thầm nghĩ, người là hạng bám váy đàn bà, làm sao đấu nổi Tần Thủy Hoàng?

Tiểu Bân ung dung nhận lời chúc của Lao ái, cùng bị phi lên cỗ xe ngựa, được cấm vệ của Xương Văn quân bảo vệ, khởi giá đến cửa thành.

Binh lính của An Cốc Hề thì canh giữ ven đường.

Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn tìm cơ hội lên ngồi cùng xe với Ô Quả. Hạng Thiếu Long và Ô Quả tháo mặt nạ và y phục xuống, vội vàng đổi y phục cho nhau.

ô Quả đặc ý nói, „May mà tiểu nhân biết cách giả bệnh, nếu không biết làm thế nào để ứng phó với những người ấy."

Hạng Thiếu Long nói, „Bị quân có tìm người không?"

ô Quả nói, „Y chỉ phái ngự y đến thăm bệnh cho tiểu nhân, lại còn bảo sau khi lên bờ cùng y đến cung Đại Trịnh gặp Thái hậu."

Hạng Thiếu Long lắc giọng kêu, „Cái gì?"

Lúc này An Cốc Hề mới thúc ngựa đến gần bên cỗ xe của họ. Hạng Thiếu Long vội vàng ngồi vào vị trí của Ô Quả lúc nãy, mỉm cười nói, „Xin chào đại tướng quân."

An Cốc Hề rõ ràng chẳng biết mối mâu thuẫn giữa gã và tiểu Bàn, mỉm cười nói, „Thiếu Long cứ gọi đệ là Cốc Hề như ngày trước, huynh thật là uy phong, là trụ cột của đại Tần ta."

Hạng Thiếu Long cứ thế nói chuyện với y, đến khi đoàn xe vào trong cửa thành, An Cốc Hề mới bỏ đi xử lí công việc.

Hạng Thiếu Long ngồi dựa vào thùng xe thở phào.

Giai đoạn thứ nhất của kế hoạch đã thành công, giờ đây là làm thế nào để trốn thoát sự ám toán của tiểu Bàn, lên về Hàm Dương.

Tiểu Bàn và bị phi dẫn đầu một nhóm quan viên, xuống xe ở phía trước cung Đại Trịnh.

Hạng Thiếu Long thấy nhiều người cũng đi, thở phào thầm nghĩ nếu chỉ mình gã và tiểu Bàn đi gặp Chu Cơ, thì nguy hiểm lắm.

Nhờ Kỷ Yên Nhiên chỉ ra, gã đau đớn nhận ra rằng trong tình hình trước mắt, Chu Cơ đã ngày càng dẫn sâu hơn vào vũng bùn, chẳng thể nào rời bỏ Lao ái để đi cùng gã.

Nhưng làm thế nào mới giữ được tính mạng của nàng?

Hầu như chẳng có cách gì chu toàn cả. Nhưng đã mất đi Lao ái và con của mình, lại biết rõ tiểu Bàn không phải là con ruột, nàng sống mà như đã chết, làm người còn có ý nghĩa gì?

Lúc này Mao Tiêu từ trong điện bước ra quỳ xuống nói, „Thái hậu hôm nay không được khỏe, không muốn gặp nhiều người, chỉ mời bị quân và Hạng thượng tướng quân vào trong tương kiến."

Mọi người ngạc nhiên.

Bị phi tỏ vẻ bất mãn, nghĩ bụng chả lẽ Hạng Thiếu Long có quyền uy hơn cả nàng?

Tiểu Bàn và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, giả sử nếu trong cung có phục binh, hai người chẳng phải sẽ bị chém chết như tương hay sao?

Xương Văn quân quỳ xuống nói với tiểu Bàn, „Mặt tướng sẽ đi bên cạnh."

Lao ái đứng một bên cười, „Thái hậu chỉ là không muốn gặp nhiều người, cấm vệ đại thần đương nhiên phải cũng đi.

Tiểu Bàn đột nhiên nói, „Không cần! Cứ để thượng tướng quân cùng đi với quả nhân vào trong điện."

Hạng Thiếu Long nhìn thấy Mao Tiêu đang ngẫm ra dấu với tiểu Bàn lúc này mới hiểu tiểu Bàn tại sao đột nhiên có hào khí đến thế.

Tiểu Bàn quay sang ra dấu cho Hạng Thiếu Long, hiên ngang bước lên bậc tam cấp, Hạng Thiếu Long vội vàng đuổi theo sau.

Tiểu Bàn không thềm quay đầu lại mà hạ giọng nói, „Mụ ta đang nghĩ gì?"

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói, „Bởi vì bà ta muốn làm rõ sự việc, xem có nên toàn lực ủng hộ cho Lao ái hay không?

Tiểu Bàn không ngạc nhiên mà chỉ lạnh lùng nói, „Đó gọi là đã sai càng thêm sai."

Hạng Thiệu Long rất muốn cố gắng nhắc nhở y phải giữ lời hứa, nhưng biết đó cũng chỉ là lời thừa thãi, nên cố nén ý nghĩ này xuống. Chu Cơ ngồi trên loan tọa của Thái hậu, trong điện ngoài nàng ra chẳng còn ai nữa.

Cả đại điện rộng lớn lạnh lẽo như không có chút sinh khí.

Chu Cơ đã hơi béo ra, nhưng vẫn xinh đẹp lắm, không có dáng vẻ già lão. Chỉ là khuôn mặt hơi tiêu tụy, lạnh lùng nhìn hai người hành lễ với nàng.

Chu Cơ bình thản nói, „Vương nhi, thượng tướng quân xin mời ngồi."

Hai người ngồi xuống ở bên phải, tiểu Bàn nói, „Vương nhi thấy mẫu hậu vẫn còn khỏe như ngày trước, trong lòng rất mừng rỡ."

Chu Cơ thở dài nói, „Ai gia đã không gặp vương nhi bao lâu? E rằng đã ba bốn năm nay! Có lúc ai gia tưởng rằng không có đứa con này."

Tiểu Bàn trong mắt thoáng qua tia sát cơ, giả vờ cung kính nói, „Mẫu hậu đã trách hơi quá! Vương nhi chỉ là việc nước nặng nề, e sợ ảnh hưởng đến mẫu hậu tịnh dưỡng. Nhưng vương nhi cũng quan tâm và yêu mến mẫu hậu như ngày trước.

Hạng Thiệu Long sững người nhìn ở phía trước, lòng hy vọng giờ đây đang nằm mộng, bởi vì hiện thực quá tàn khốc.

Nghĩ lại năm xưa khi lần đầu tiên đến Hàm Đan, Chu Cơ và tiểu Bàn tương thân tương ái như thế nào, nhưng giờ đây thì hai bên trở nên lừa gạt, âm toán lẫn nhau.

ánh mắt của Chu Cơ dừng lại ở chỗ Hạng Thiệu Long, nhẹ giọng nói, „Ai gia chưa có cơ hội chúc mừng thượng tướng quân khai hoàn quay về!"

Hạng Thiếu Long nhìn vào mắt nàng, trong lòng đầy tình cảm và sự hối hận, nói, „Chỉ là sự may mắn giữ được mạng nhỏ này! Làm sao đáng để thái hậu khen thưởng."

ánh mắt của Chu Cơ chợt lạnh đi, „Gần đây có lời đồn về thân phận của vương nhi, không biết thượng tướng quân có cách gì để đối phó hay không?"

Tiểu Bàn lạnh lùng chen vào nói, „Vương nhi đã truyền lệnh trong toàn quốc, không cho bất cứ kẻ nào nhắc đến chuyện này, mong thái hậu xét rõ, đừng nhắc đến nữa."

Chu Cơ đột nhiên nổi giận nói, „Phải chăng ngay cả người mẹ ruột là ta đây cũng không được nói?"

Tiểu Bàn bình thản nói, „Vương nhi nào dám, nhưng thượng tướng quân lại có nỗi khổ không thể chống lệnh."

Chu Cơ bật cười, buồn bã nói, „Ai gia suýt tý nữa đã quên, sau ba ngày vương nhi đã chính thức đăng cơ, cho nên đâu cần coi thái hậu này vào đâu."

Tiểu Bàn điềm nhiên nói, „Thái hậu đã quá trách vương nhi. Tóm lại những lời mà mẫu hậu nghe được toàn là do những kẻ khác cố ý li gián tình cảm của mẹ con ta."

Đứng dậy rồi nói, „Mẫu hậu sức khỏe đang kém, không tiện kích động, vương nhi xin cáo lui, sau này sẽ đến thỉnh an mẫu hậu."

Hạng Thiếu Long đến lúc này chẳng có cơ hội lên tiếng. Trong lòng thầm than dù cho trước nay tiểu Bàn không có lòng giết nàng, chỉ mấy lời này của Chu Cơ, giờ đây nàng đã gây ra họa sát thân cho mình. Còn gã thì không có cách gì cứu nàng.

Bởi vì Chu Cơ không còn yêu gã nữa, mà thay vào đó là nỗi oán hận. Bởi vì nàng đã khẳng định được rằng gã đã lừa gạt nàng, thậm chí còn cho rằng gã đã giết chết đứa con thật sự của mình. Trong tình huống này gã có thể làm gì nữa?

ở cung Kỳ Niên.

Trong ngự thư phòng, tiểu Bân nhận cây thiết cung của Quản Trung Tà do Hạng Thiệu Long dâng lên, cười ha ha nói, „Quản khanh gia, giờ đây nếu người không thành một con quỷ hồ đồ, thì chắc biết năm xưa người đi theo Lã Bất Vi là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời người."

Rồi bọn Lý Tư, Xương Bình quân, Xương Văn quân, An Cốc Hề, Vương Quan đứng bên cạnh đều chúc mừng Hạng Thiệu Long đã lập được kỳ công.

Tiểu Bân đặt cây thiết cung xuống, ra lệnh cho các quan ngồi xuống, cười mà nói với Hạng Thiệu Long rằng, „Đáng tiếc không thấy được đầu của Quản Trung Tà, nhưng quả nhân cũng hoàn toàn tán thành cách làm của Kinh khanh gia, chỉ có đốt hết tất cả mới mới không làm kinh động tới Lao đảng."

Ngừng một lát rồi nói tiếp, „Mấy ngày nay chúng ta phải cẩn thận việc ăn uống, nếu không sẽ trúng độc thủ của Lao tặc, xương Văn quân nói, „Bị quân yên tâm, chúng thần đã chú ý hơn."

Tiểu Bân nhìn mọi người, rồi cuộc ánh mắt dừng ở Hạng Thiệu Long, nhẹ giọng nói, „Thượng tướng quân đã khỏe chưa?"

Hạng Thiệu Long lắc đầu cười gượng nói, „Tất cả chỉ vì bị nhiễm lạnh trên đường chạy trốn, lúc ấy có thể miễn cưỡng chống đỡ được, nào ngờ quay về thì lại phát bệnh."

Tiểu Bàn nói, „Vậy thượng tướng quân đừng làm việc nặng nhọc, hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Rồi ánh mắt chợt lạnh lẽo, lạnh lùng hừ nói, „Lao đảng đã quyết định làm loạn trong buổi dạ tiệc của ngày đăng cơ, thượng tướng quân có cách gì hay để đối phó?"

Hạng Thiệu Long bình thản nói, „Ra tay trước để khống chế người, ra tay sau thì bị người khống chế, đó là đạo lí không đổi của ngàn năm nay."

Tiểu Bàn vỗ lên trường kỷ chép miệng, „Chính là câu này, chúng ta chắc chắn sẽ thắng lợi!"

Vương Quan nhú mày nói, „Xin thứ tội cho vi thần hồ đồ, chúng ta phải chăng là đợi Lao đảng làm loạn rồi mới trị tội?"

Tiểu Bàn ung dung nói, „Lúc thế này lúc thế khác, thắng lợi mới là quan trọng nhất, không cần biết phải dùng thủ đoạn gì. Chúng ta sẽ ra tay trước buổi tiệc, đánh cho y trở tay không kịp."

Lý Tư nói, „Tên ác tặc Lao ái, có lẽ là đến khi chết vẫn chưa biết là sai ở chỗ nào."

Lý Tư đương nhiên là muốn nói đến đại nội gian Mao Tiêu, chính vì thế tiểu Bàn biết toàn bộ kế hoạch của Lao ái, cho nên mới có thể ung dung ứng phó.

Tiểu Bàn rõ ràng cầm chắc phần thắng nói, „Trước buổi quốc yến một canh giờ, An đại tướng quân cầm lệnh của quả nhân, đoạt binh quyền của thành thủ, khống chế các con đường ra vào, không cho bất cứ ai rời khỏi. Như thế buộc Lao ái phải ra tay trước. Còn cấm vệ thì phụ trách chốt giữ cung Kỳ Niên, một mặt bảo vệ cho công khanh đại thần, đồng thời bắt gian đảng trong cung theo danh sách."

Ngừng một lát rồi tiếp tục nói, „Đồng thời đại quân của Vương thượng tướng quân sẽ vào trong thành giết sạch gian đảng, còn Hạng thượng tướng quân và quả nhân sẽ đánh vào cung Đại Trạch. Hừ, quả nhân xem Lao ái có kết cuộc như thế nào!"

Mọi người đều khen hay.

Chỉ có Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ, giả sử mình không có cách ứng phó, cung Đại Trạch chính là nơi chôn thân của mình.

Hạng Thiếu Long quay về khu tứ hợp viện được chia ở phía sau cung Kỳ Niên, Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên đã lên tới, đang đàm đạo cùng Kinh Tuấn và Ô Quả.

Thấy Hạng Thiếu Long hai người đều mừng rỡ.

Hạng Thiếu Long ngồi xuống hỏi, „Đã liên lạc được với tứ đệ chưa?"

Kinh Tuấn gật đầu nói, „Vừa rồi nhân lúc tam ca đến cung Đại Trạch, đệ và tứ ca đã gặp nhau."

Kỷ Yên Nhiên hỏi, „Chu Cơ nói gì?"

Hạng Thiếu Long chép miệng, „Tình thế rất xấu, quan hệ giữa bị quân và nàng rốt cuộc đã rạn nứt."

Trả lời xong thì quay sang Kinh Tuấn nói, „Tứ đệ nói như thế nào?"

Kinh Tuấn nói, „Tứ ca nói bị quân hạ lệnh, bắt đầu từ bây giờ, khóa chặt Ung Đô lại, nghiêm cấm bất cứ ai ra vào, trừ phi có văn kiện thông hành đặc biệt."

Hạng Thiếu Long giật mình nói, „Bị quân lại gạt ta, vừa rồi y nói chỉ đóng chặt thành sau khi làm lễ đội mũ và trước khi diễn ra quốc yến."

Cầm Thanh giật mình nói, „Vậy phải làm thế nào đây?"

Hạng Thiếu Long suy nghĩ rồi nói, „Ta muốn bỏ đi dễ như trở bàn tay, chỉ cần giả thành Ô Quả chính thức xin với bị quân dẫn người về Hàm Dương để giúp nhị ca thì có thể trốn được. Ô Quả quay về thì không có vấn đề gì, chỉ cần y trở lại hình dạng của mình, lại có tứ đệ giúp sức, thì có thể thuận lợi thoát thân. Vấn đề là Thanh muội, Doanh Chính sẽ sai người lấy danh nghĩa là bảo vệ, nhưng thực chất là bí mật giám sát. Vậy thì phải làm thế nào?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Phu quân định lúc nào thì quay trở về Hàm Dương?"

Hạng Thiếu Long nói, „Có lẽ ngày mai ta và Tiểu Tuấn sẽ lên đường. Nhưng ta làm sao bỏ các người được! Bị quân rất hiểu ta."

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nói, „Vậy chúng ta sẽ cùng về!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn nàng tài nữ xinh đẹp này.

Cầm Thanh vui mừng nói, „Yên Nhiên đừng chần chừ nữa, muội có kế gì hay?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Muội cũng mới nghĩ ra thôi, chính là lợi dụng tình thế giữa thái hậu và bị quân. Nếu thái hậu sai người đến mời Cầm thái phó của chúng ta đến cung Đại Trạch để đàm đạo, bị quân sẽ phản ứng như thế nào?"

Mọi người đều khen hay.

Cầm Thanh vui mừng nói, „Lúc đó ta sẽ dùng chút thủ đoạn để sắp xếp, bị quân cũng khó mà từ chối được."

Mọi người đều biết nàng rất hiểu rõ cung đình, cho nên không lo lắng cho nàng.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Điều này có thể khiến cho bị quân tưởng rằng phu quân hoàn toàn không có ý bỏ chạy. Nào ngờ Cầm thái phó của chúng ta chưa đến cung Đại Trịnh thì đã lên đi mất."

ô Quả nói, „vậy tiểu nhân chừng nào mới bỏ trốn?"

Hạng Thiếu Long nói, „Trên cơ bản là tùy cơ ứng biến, quan trọng nhất là phải giữ được mạng sống. Nhưng đừng đợi cho đến khi làm lễ đội mũ, lúc đó Doanh Chính sẽ theo dõi người rất chặt chẽ."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Vậy thì sẽ bỏ đi ngay đêm trước buổi lễ! Có được thời gian hai ngày, chúng ta đủ để thu thập Lã Bất Vi."

Kinh Tuấn nhắc nhở, „Nhớ rằng phải thoát khỏi Hàm Dương thật nhanh, rồi mau chóng quay về mục trường, sau khi tập hợp thì bỏ trốn theo kế hoạch, như thế đại công đã cáo thành."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 285: Tiếp Thu Hàm Dương

Đ

êm ấy Hạng Thiếu Long vào gặp tiểu Bàn, tỏ ý muốn phái Kinh Tuấn dẫn người về Hàm Dương để giúp cho Đằng Dực đối phó Lã Bất Vi.

Tiểu Bàn từ chối không được, chỉ đành chấp thuận. Nhờ đó Hạng Thiếu Long có thể sắp xếp thuyền bè, không sợ ai nghi ngờ hoặc điều tra.

Đến sáng hôm sau, Cầm Thanh đến gặp tiểu Bàn, báo nhận được thông báo của thái hậu, muốn đến cung Đại Trính ở mấy ngày.

Tiểu Bàn không biết có trá nguy, lại bị Cầm Thanh nài nỉ, chỉ đành chấp nhận.

Lúc ấy Cầm Thanh, Kỷ Yên Nhiên được tám chiến sĩ Ô gia giả thành tùy tùng hộ tống, hiên ngang rời khỏi cung Kỳ Niên, trên đường hội hợp với Hạng Thiếu Long thì hóa thân thành tùy tùng của Kinh Tuấn, giấu xe ngựa ở chỗ kín xong thì ra khỏi thành lên thuyền.

Thuyền đi thuận dòng xuống phía hạ lưu, lại thêm thuận gió, chỉ nửa ngày thì đã đến Hàm Dương. Bọn họ đã hẹn nhau, chờ nửa canh giờ thì Đằng Dực, Đào Phương và Tiêu Nguyệt Đàm chạy đến, thấy Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên cùng quay về thì vui mừng ra mặt, sĩ khí tăng lên.

Đằng Dực cười nói, „Tất cả đã sắp xếp xong, chỉ đợi thượng tướng quân quay về chủ trì đại cuộc."

Hạng Thiếu Long mỉm cười vỗ vào tay Đằng Dực nói, „Nhị ca lại trêu đùa, chắc là đang vui lắm đây! Lần này chúng ta chỉ có thể ở lại hai ngày, cho nên cần phải lập tức hành động."

Kỷ Yên Nhiên hỏi Tiêu Nguyệt Đàm, „Phía bên Đồ tổng quản có tin tức gì không?"

Tiêu Nguyệt Đàm đáp, „Đồ công cùng với hơn ba trăm người đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần chúng ta thông báo một tiếng, ông ta sẽ lập tức hạ độc."

Đằng Dực nói, „Sự phối hợp về thời gian rất quan trọng, khi Đồ tổng quản hạ độc, chúng ta phải đoạt binh quyền của Hứa Thương, như vậy mới giúp cho Đồ tổng quản và người nhà của ông ta an toàn rời khỏi thành, lại không để cho Lã tặc thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

Tiêu Nguyệt Đàm chép miệng, „Đó chính là chỗ tuyệt vời của kế hoạch hạ độc này, loại thuốc này được tính rất mạnh, khi uống vào không đầy một khắc thì sẽ phát tác. Để nhiều người trúng độc, chỉ có thể hạ độc trước buổi cơm tối, nhưng có bao nhiêu người sẽ bị trúng độc, rất khó khẳng định."

Kinh Tuấn nói, „Chỉ cần chúng ta bao vây trùng trùng phủ trọng phủ, không sợ Lã Bất Vi chạy trốn."

Hạng Thiệu Long nói, „Đồ tổng quản có biết lối ra vào cửa đường hầm bí mật trong phủ trọng phủ không?"

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Khi lão tặc xây phủ, Đồ công không được trọng dụng, chỉ phụ trách mua nguyên vật liệu, cho nên không hề biết chuyện này."

Hạng Thiệu Long nói, „Đã là như thế, chúng ta chỉ đành phái người đặt các trạm canh gác ở ngoài thành! Trừ phi chúng ta có vương lệnh của bị vương trong tay, nếu không không thể cấm y rời khỏi thành. Tướng lĩnh của đô kỵ quân sẽ vì thế mà sinh nghi, cho nên chúng ta chỉ đành tự mình truy sát y."

Rồi quay sang Cầm Thanh nói, „Thanh muội hãy cùng Đào công quay về Ô phủ, xem thử nên dắt ai đi theo, còn những người khác thì cho giải tán, sau đó lập tức đến mục trường chờ đợi tin vui của chúng tôi."

Cầm Thanh đã cảm nhận được không khí khẩn trương, căn môi gập đầu.

Kỷ Yên Nhiên hỏi Đổng Dực, „ở gần đây có nhìn thấy bóng dáng của kẻ địch hay không?"

Mọi người đều hiểu kẻ địch mà nàng nói chính là bốn vạn đại quân của úy Liêu, ánh mắt tập trung về phía Đổng Dực.

Đổng Dực nói với vẻ nghi hoặc, „Huynh cũng lấy làm lạ về chuyện này, bởi vì không thấy bóng dáng của bọn chúng."

Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Giờ đây chúng ta phải chạy đua với thời gian, theo ta thấy đại quân của úy Liêu chắc là đang đóng ở một nơi nào đó trên thượng du, chỉ chờ lệnh của Doanh Chính, thì trong thời gian ngắn nhất có thể đến được Hàm Dương. Chỉ cần chúng ta hành động nhanh chóng, thì trước khi quân của úy Liêu đến, chúng ta đã an toàn rời khỏi đây."

Hạng Thiệu Long yên lòng nói, „Thời gian hành động đã đến."

Hạng Thiệu Long vẫn mang hình dáng bên ngoài của Ô Quả để vào thành, đến đô kỵ quan thuộc mới quay lại bộ mặt thật của mình, đồng thời gọi hơn một trăm tướng lĩnh của cấm vệ quân và đô kỵ quân đưa ra tấm hồ phù, bảo rằng phụng lệnh của bị quân, quay về để thống lĩnh ba quân trong thành, đề phòng có người làm loạn.

Các tướng đã nghe tin hai đảng Lã, Lao cấu kết, lại thêm Hạng Thiệu Long trước nay là đại tướng tâm phúc của Tiểu Bân, thanh vọng của bản thân lại cao, lại thêm đưa ra tấm hồ phù, nào nghi ngờ y, ai nấy cũng thề chết tận trung.

Tất cả đã sắp xếp ổn thỏa xong, bọn Hạng Thiệu Long lập tức đến đô vệ quan quen thuộc.

Lúc này nhà nhà vừa mới lên đèn, trong thành rất yên bình, không hề biết có chuyện lớn sắp xảy ra.

Hạng Thiệu Long trước tiên hạ lệnh cấm vệ quân và đô kỵ quân bao vây quan thuộc trùng trùng, rồi mới dẫn tùy tùng và Đằng Dực, Kinh Tuấn, Kỷ Yên Nhiên, Tiêu Nguyệt Đàm vào trong.

Quân giữ cửa chưa kịp thông báo thì đã bị bọn họ chế phục. Lúc này Hứa Thương và các tướng đang nghị sự trong chủ đường, ngạc nhiên khi thấy Hạng Thiệu Long xông vào, chưa kịp phản ứng thì mấy chục cung nỏ đã chĩa thẳng vào Hứa Thương và thủ hạ lập tức biến sắc. Ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có. Sự việc xảy ra thật bất ngờ, y nghĩ Hạng Thiệu Long lẽ ra giờ này đang ở Ứng Đô.

Hứa Thương vẫn giữ bình tĩnh, trầm giọng hỏi, „Thượng tướng quân làm thế này là có ý gì?"

Hạng Thiệu Long chờ thuộc hạ tước xong vũ khí của bọn họ, rồi mới đưa ra tấm hồ phù nói, „Bốn soái phụng lệnh của bị quân đến đây tiếp quản đô vệ quân từ khắc này, ai dám không phục?"

Hứa Thương nhìn thấy tấm hồ phù, lập tức biết thế mình đã hết cho nên chủ đành im lặng.

Hạng Thiệu Long thấy không chế được tình thế, hạ lệnh, „Hãy nhốt tất cả những kẻ khác vào trong nhà lao cho bốn soái, để một mình Hứa thống lĩnh ở đây."

Khi chỉ còn một mình Hứa Thương, Hạng Thiệu Long ngồi vào ghế lệnh cho y ngồi xuống bên cạnh, Đằng Dực và Kinh Tuấn thù giữ lấy binh phù thống lĩnh của Hứa Thương xong, vội vàng đi tiếp thu đô vệ quân.

Hứa Thương cười khổ nói, „Người đã thắng."

Hạng Thiếu Long bình thản nói, „Lịch sử đã định như thế, Hạng Thiếu Long này chỉ phụ trách chấp hành mà thôi, từ lúc Lã Bất Vi hạ độc giết chết tiên vương, số mệnh đã định trước y sẽ có kết quả thê thảm. Không biết Hứa huynh có quan tâm đến kết cuộc của mình không?"

Trong mắt Hứa Thương lướt qua tia hi vọng nói, „Thượng tướng quân chịu thả ta?"

Hạng Thiếu Long mỉm cười, „Hứa huynh chắc biết rằng tại hạ không phải là kẻ tàn nhẫn háo sát. Ngay cả Quân Trung Tà và tam tiểu thư ta cũng thả cho bọn họ đi. Lúc này chắc bọn họ đã đến biên giới nước Sở, cho nên giờ đây ta rất muốn biết tâm ý của Hứa huynh."

Nghe tin Quân Trung Tà thất bại và được thả đi, Hứa Thương hoàn toàn sục đổ, chép miệng, „Thượng tướng quân quả nhiên là vô địch thần tướng, rốt cuộc ngài muốn tại hạ làm thế nào?"

Hạng Thiếu Long nói, „Chỉ cần Hứa huynh cho ta biết Lã Bất Vi đến khi nguy cấp thì bỏ chạy về hướng nào, ta sẽ lập tức đưa Hứa huynh và người nhà rời khỏi thành."

Khi Hứa Thương đang còn trầm ngâm do dự, Hạng Thiếu Long nói, „Nếu Hứa huynh còn muốn nghe lời ca tiếng hát của Lan Cung Viên thì phải lập tức quyết định."

Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói, „Lã Bất Vi dù cho thoát khỏi thành, rốt cuộc cũng phải chết, Hứa huynh đừng bỏ đi cơ hội tốt này."

Tiêu Nguyệt Đàm bình thản nói, „Bốn nhân là Tiêu Nguyệt Đàm, chắc Hứa huynh đã nghe qua tên của bốn nhân!"

Hứa Thương ngạc nhiên quay nhìn Tiêu Nguyệt Đàm nói, „Chẳng phải ông đã chết rồi sao?"

Tiêu Nguyệt Đàm gằn giọng nói, „Nếu không giả chết, Lã Bất Vi nào chịu tha cho ta? Người tưởng rằng Lã Bất Vi thật sự coi trọng người hay sao? Thủ hạ của Lã Bất Vi đều là con cò của y, lúc nào y cũng có thể hy sinh các người, người đã hiểu chưa?"

Hứa Thương rốt cuộc đã khuất phục nói, „Trong phòng ngủ của trọng phụ có lối vào của bí đạo, có thể thông đến một tòa nhà lớn ở Bách Thông Nhai của thành nam, tại hạ chỉ biết thế thôi."

Hạng Thiếu Long mừng rỡ đứng dậy, thời cơ giết Lã Bất Vi đã đến đợi mười năm, cuối cùng đã đến. Bọn Hạng Thiếu Long vây quanh lối vào của địa đạo, ai nấy đều thắc mắc. Hai canh giờ trước Đồ Tiên đã dắt theo bọn Đằng Dực, Kinh Tuấn vào trong phủ trọng phụ, những người này bị trúng thuốc mê nằm la liệt, nhưng tìm không ra Lã Bất Vi, chắc là chạy thoát ra từ địa đạo.

Nhưng giờ đây vẫn chưa có tin tức gì, chả lẽ y vẫn còn dám trốn trong thành?

Chẳng hợp lí chút nào.

Kinh Tuấn nói, „Chúng ta cứ rà soát trong toàn thành, xem ý có thể trốn đi đâu?"

Đồ Tiên nói, „Hay là chúng ta tra xét căn nhà trống ấy trước, nếu như ta đoán không sai, căn nhà trống ấy lại có một đường hầm bí mật nữa, thông ra tường thành, có lẽ nơi đó lại có thêm bí đạo dẫn ra khỏi thành."

Đằng Dực phát tay, mọi người vội triển khai hành động.

Kỷ Yên Nhiên chép miệng, „Lã tặc tất không nỡ bỏ gia sản của mình, đi bằng địa đạo sẽ không nhanh bằng đường bộ, hay là chúng ta hãy đánh cược một lần, y chắc chắn đã rời khỏi địa đạo, thoát ra biên giới bằng đường bộ, bởi vì đường thủy ở Hàm Dương đã bị chúng ta nắm trong tay."

Hạng Thiếu Long cương quyết hạ lệnh, „Không cần truy xét nữa, chúng ta lập tức ra khỏi thành."

Bọn Hạng Thiếu Long vội vàng phóng ngựa về biên giới nước Triệu.

Khi ra khỏi thành được một dặm, phát hiện có dấu chân người trong đó có những dấu in rất sâu, chứng tỏ là có mang theo vật nặng.

Mọi người đều vui mừng.

Kinh Tuấn nhíu mày, „Chỉ nhìn dấu chân ngựa, đối phương có ít nhất hai ngàn, thực lực hơn hẳn chúng ta."

Đằng Dực nói, „Khi đã tháo chạy còn gì dũng khí nữa, trong đó lại có đàn bà trẻ con, cần gì phải sợ?"

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói, „Gia tướng của Lã phủ toàn là cao thủ, giả sử chúng ta bám đuôi theo, bọn chúng có thể nghe tiếng vó ngựa mà đoán được hư thực của chúng ta, rồi sau đó quay đầu lại liều mạng. Chúng ta tuy chưa chắc bại, nhưng cũng khó tránh thương vong, cho nên đây không phải là thượng sách."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Giả sử chúng ta đoán được lộ tuyến bỏ chạy của Lã tặc, rồi dùng khinh kỵ mã đi trước một bước mai phục ở phía trước, rồi sau đó đánh chặn đầu Lã tặc, như thế không sợ đối phương biết chúng ta ít người, mà lại còn nắm chắc phần thắng hơn."

Đồ Tiên hiểu rõ tình trạng của Lã Bất Vi nói, „Theo hướng của dấu chân ngựa, bọn chúng có lẽ sẽ chạy đến trấn Ngô Sương ở hạ du, trấn phủ ở nơi này là tâm phúc của y, đến đó có thể dùng thuyền thuận con nước ra phía đông, nếu không đi bằng đường bộ thì làm sao chạy nhanh được."

Đặng Dực cả mừng nói, „Trên đường đến Ngô Sương có một nơi gọi là hẻm Cuồng Phong, đó là con đường chắc chắn phải qua, chúng ta hãy đi đường vòng đến đó, rồi đợi đại giá của trọng phụ vậy."

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, „Trồng xuống nhân gì sẽ kết được quả ấy, lần này cùng nhờ Đồ gia hiệu được Lã Bất Vi."

"Đâu dám, đâu dám. Mời Đặng tướng quân dẫn quân đi trước, „ Đồ Tiên cười nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 286: Trả Được Đại Thù

K

hi trời tờ mờ sáng, một đoàn khoảng ba ngàn người, lặng lẽ tiến vào hẻm cuống phong, chỉ có mấy ngọn đuốc đi đầu dẫn đường.

Nhìn vào đội hình thì biết đoàn người chạy trốn này đang lo lắng hoảng hốt, cứ vài ba người đi thành một nhóm đầu đuôi rời rạc nhau, đàn bà trẻ con thì tụt ở phía sau, những người bị ngã chẳng ai thêm để ý.

Mọi người tuy căm ghét Lã Bất Vi nhưng mắt thấy tình cảnh này ai nấy đều cảm thấy ngao ngán.

Hạng Thiếu Long nói, „Ta chỉ cần lấy cái mạng của Lã lão tặc, có cách nào để tìm Lã Bất Vi trong nhóm người kia hay không?"

Tiêu Nguyệt Đàm cười nhạt, „Một kẻ tự tư tự lợi như Lã Bất Vi chắc chắn sẽ đi ở hàng đầu."

Rồi chỉ vào nhóm người đi đầu nói, „ở đó có mấy cỗ xe đẩy, chắc chắn Lã lão tặc đang ở trong nhóm này."

Hạng Thiếu Long nói, „Vậy chúng ta đợi nhóm đầu tiên qua khỏi rồi lăn gỗ xuống để chân lại, chúng ta có thể ung dung ra tay bắt người! Trừ Lã lão tặc, cứ để cho những tên khác bỏ chạy!“ Nhóm người đầu tiên của Lã Bất Vi có khoảng hơn trăm người, vừa ra khỏi hẻm, ở trên đột nhiên có mấy chục khúc gỗ và vô số tảng đá lăn ầm ầm xuống dưới hẻm.

Trong chốc lát số gỗ và đá này đã chặn lối ra của con hẻm, ai nấy đều rối loạn, khóc than vang trời, chạy ngược về phía sau. Bọn người ấy lớp thì ngã xuống, lớp thì đạp lên nhau mà bỏ chạy, tình cảnh như ngày tận thế.

Khi những người vừa ra khỏi hẻm chạy tứ tán, đột nhiên xung quanh có ánh đuốc bùng sáng lên, hai trăm chiến sĩ Ô gia thúc ngựa từ bốn hướng xông ra, không thèm để ý đến những người mang vác vật nặng, chỉ lao về phía Lã Bất Vi với hơn mười tên thân vệ.

Trong khoảnh khắc Lã Bất Vi đã bị bao vây trùng trùng, rơi vào trong cảnh tuyệt vọng.

Hạng Thiếu Long cùng bọn Đồ Tiên, Tiêu Nguyệt Đàm, Đằng Dực, Kinh Tuấn, Kỷ Yên Nhiên thúc ngựa bước ra, quát lớn, „Lã Bất Vi, năm xưa người sai người đột kích chúng ta, giết thê thiếp thủ hạ của ta, có từng nghĩ là sẽ có ngày này hay không?."

Lã Bất Vi nhìn thấy Đồ Tiên và Tiêu Nguyệt Đàm, giận lắm, run người lên, chỉ tay vào hai người nói, „Hay lắm!

Uống cho Lã Bất Vi này hậu đãi với các người, dám liên thủ với người ngoài để đối phó với ta!"

Đồ Tiên phun ra một bãi nước bọt, nghiêng răng nói, „Hãy im mồm thôi tha của người, câu này phải do ta nói với người mới phải! Uống cho ta tận trung với người, nhưng người chỉ vì muốn tẩy rửa nghi ngờ, hy sinh những huynh đệ đã cùng ta vào sinh ra tử, người có còn là người không?"

Tiêu Nguyệt Đàm cũng bĩu môi nói, „Chết đến nơi mà vẫn còn nói những lời vô sỉ, hôm nay ta tận mắt thấy kết quả của người, cũng bởi vì ông trời công chính liêm minh, người còn dám điên đảo trắng đen, ngậm máu phun người?"

Lã Bất Vi nhất thời cứng họng, nhìn về phía hàng trăm mũi tên đang nhắm về phía mình, nói không ra lời.

Kỷ Yên Nhiên rít lên, „Tiên vương đối đãi với người không tệ, người lại nhẫn tâm hạ độc ông ta, Lã Bất Vi nhà người ngay cả loài cầm thú cũng

không bằng."

Đằng Dực quát, „Tử Tiên và Lộc Công cũng đều vì người mà chết, để cho người sống mấy năm nay, ông trời cũng đã ưu ái với người lắm."

Kinh Tuấn quát, „Bọn ngu ngốc kia muốn cùng chết với y hay sao? Lập tức hạ binh khí xuống rút ra xa cho ta."

Hơn mười tên gia tướng nhìn nhau, không biết ai đã hạ binh khí xuống trước, trong chốc lát đã chạy không còn một mống, chỉ trơ lại một mình Lã Bất Vi đứng ở giữa vòng vây.

Bọn Hạng Thiếu Long nhảy xuống ngựa, bước về phía Lã Bất Vi.

"Keng."

Hạng Thiếu Long rút ra thanh Bách Chiến bảo đao.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu gã lướt qua những chuyện đau lòng khó quên của ngày xưa, tất cả những điều đó do một tay Lã Bất Vi tạo nên.

Bọn Xuân Doanh và nhiều thủ hạ tận trung từng người ngã xuống đất, nàng công chúa xinh đẹp Triệu Thiên trút hơi thở cuối cùng trong lòng gã, ánh mắt oán hận của Trang Tương vương trước khi chết, cái chết không nhắm mắt của Lộc Công, tất cả đều thoáng qua đầu gã.

Những hình ảnh ấy như một tảng đá lớn gieo vào lòng gã khiến cho nổi căm thù như dâng trào sục sôi.

Bỗng nhiên gã phát giác ra thanh Bách Chiến bảo đao cắm thẳng vào bụng Lã Bất Vi.

Thân người Lã Bất Vi đột nhiên lao về phía trước, đón lấy mũi đao của gã, té ra là bị Đằng Dực ở phía sau dùng thanh Mặc Tử kiếm đẩy một phát.

Trong tai vẫn còn nghe tiếng Đẳng Dực, „Nhát đao này xin hiến cho công chúa Thiên ở trên trời."

Khi Lã Bất Vi ngã xuống trước mặt gã thì đã biến thành một cái xác không hồn, tất cả những công danh phú quý đều không còn nữa.

Hạng Thiếu Long tuy đã trả được thù, nhưng trong lòng cảm thấy trống không, không hề có được niềm vui khi báo được đại thù Trong lòng gã đã chán ngán những cuộc chém giết lẫn nhau giữa người với người.

Rốt cuộc trời đã sáng.

Sau ba ngày hai đêm, mọi người đã hết cả hơi sức nên phải cắm trại nghỉ ngơi. Lúc này vẫn còn cách mục trường một ngày đường nữa.

Trên đường đi, Hạng Thiếu Long rất lặng lẽ.

Đêm nay trời thật đẹp, bầu trời đầy sao vây quanh vầng trăng con cong, lúc thưa lúc nhật.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên rời khỏi trại, đến một gò nhỏ, an nhàn ngồi lên bãi cỏ. Hạng Thiếu Long trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi, từ thời khắc này những câu chuyện có liên quan đến Lã Bất Vi như đã lùi thật xa, sự uy hiếp của tiểu Bàn đối với gã như không hề tồn tại.

Gã đột nhiên nhớ lại bộ phim Tần Thủy Hoàng đã coi ở thế kỷ hai mươi mốt, Lã Bất Vi không phải chết như vậy.

Y vì mang tội tiến cử Lao ái nên Doanh Chính tức đi chức tướng quốc, đuổi về thực ấp ở Hà Nam. Nhưng vì Lã Bất Vi vẫn âm thầm cấu kết quyền quý sáu nước, có mưu đồ không tốt nên bị Doanh Chính đuổi đến đất Thục, rồi gởi thư khiển trách.

Lã Bất Vi tự biết mình tội khó thoát chết nên đã uống rượu độc tự tận.

Giờ đây tình huống lại hoàn toàn khác nhau, chả lẽ mình đã thay đổi lịch sử?

Đang suy nghĩ, Kỷ Yên Nhiên thở thê bên tai, „Phu quân đang nghĩ gì?"

Hạng Thiệu Long trong lòng kích động, suýt tí nữa đã kể về lai lịch thân thế của nàng cho mình nghe.

Kỷ Yên Nhiên nói, „Yên Nhiên hiểu rõ tâm sự của phu quân. Con người rất kỳ lạ, đôi khi rất khó khăn mới hoàn thành được mục tiêu, nhưng đến khi thành công thì ngược lại cảm thấy tất cả đều là hư không. Nhưng may mà không phải tất cả mọi người đều như thế. Giống như tình cảm giữa người với người có thể ngày càng tiến xa hơn. Đương nhiên cũng không tránh khỏi có chuyện chuyển bạn thành thù."

Hạng Thiệu Long gật đầu nói, „Chỉ nghe Yên Nhiên nói chuyện, cũng đã là một niềm vui trong cuộc đời của ta, có thể cùng Yên Nhiên sống trọn đời ở chốn quan tái, ta còn cầu mong gì nữa."

Kỷ Yên Nhiên rúc vào lòng gã, gối đầu lên vai gã, mắt nhìn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời cao, thở thê, „Từ hôm qua trở đi, Doanh Chính đã chính thức trở thành vua nước Tần. Không biết Lao ái và thái hậu phải chăng... chao ôi! Yên Nhiên quả thật không nên nhắc đến chuyện này."

Hạng Thiệu Long cười gượng nói, „Hiền thê không cần phải áy náy, ta đã thông suốt cả rồi. Sức người đôi khi cũng có hạn, không phải chuyện gì cũng có thể làm được. Ta hoàn toàn không đủ sức giúp thái hậu, giờ đây chỉ mong rằng khi quay về mục trường, bọn Ô Quả đã an toàn."

Kỷ Yên Nhiên chép miệng, „Yên Nhiên cũng mong rằng có thể sớm rời khỏi nơi này, mãi mãi không quay về."

Sáng sớm hôm sau mọi người nhổ trại lên đường, theo con đường bí mật đã định trước, đi thẳng về hướng mục trường.

Đến hoàng hôn, mục trường đã xuất hiện phía trước.

Đội đi đầu do Kinh Tuấn dẫn đường đột nhiên quay lại, sắc mặt rất khó coi. Mọi người trong lòng đều ngạc nhiên, biết tình thế không hay.

Kinh Tuấn trầm giọng nói, „Mục trường đã bị bao vây."

Dưới ánh trăng mọi người náu mình trên gò cao quan sát tình huống. Chỉ thấy hàng vạn quân Tần đang bao vây xung quanh mục trường. Song tòa thành nhỏ bên trong vẫn không hề hấn gì, kẻ địch rõ ràng vẫn chưa phát động tấn công.

Trong thành thì tối om, giống như một con mãnh thú đang say ngủ. Trong trại quân Tần chốc chốc lại phát ra tiếng chặt cây, chắc là đang chuẩn bị công cụ phá thành.

Đằng Dực gằn giọng nói, „Nhất định là quân của úy Liêu, Doanh Chính thật là nhẫn tâm."

Tiêu Nguyệt Đàm thắc mắc, „Theo lý thì bọn chúng phải giả vờ tấn công để làm hao phí thể lực và tinh thần của chúng ta, tại sao lại án binh bất động như thế?"

Kỷ Yên Nhiên nhớ lại trong thành chỉ có Cầm Thanh và hơn một trăm gia tướng, trầm giọng nói, „úy Liêu đang chờ chúng ta quay về, may mà chúng không thông thuộc địa hình, không ngờ rằng chúng ta lại quay về bằng con đường này."

Hạng Thiếu Long nảy ý nói, „Trong đó có một nguyên nhân, đó là Doanh Chính sẽ bí mật quay về xử lý chúng ta để đảm bảo tin tức không bị lộ ra ngoài."

Tiêu Nguyệt Đàm nhìn lối vào của đường hầm bí mật ở phía dưới, may mà doanh trại và công sự phòng ngự của địch nằm ở ngoài xa, thở phào nói, „Vậy chúng ta hãy nhân lúc trước khi Doanh Chính đến đây, lại vào trong thành theo đường hầm bí mật rồi sẽ lập tức dắt mọi người mau chóng rời khỏi đây."

Mọi người đương nhiên không phản đối, vội hành động.

Nửa canh giờ sau, bọn họ đã âm thầm tiến vào trong thành. Hạng Thiếu Long ôm Cầm Thanh vào lòng, quả thật có cảm giác cách nhau cả thế kỷ. Vì lũ chiến mã đều được đi ra vào địa đạo, cho nên không phát ra bất cứ tiếng động gì, khiến cho kẻ địch không hề hay biết. Đẳng Dực đột nhiên lạc giọng kêu, „Sao? Bọn Ô Quả vẫn chưa quay về ư?"

Hạng Thiếu Long lo lắng lắm, nhẹ nhàng đẩy Cầm Thanh ra, ngạc nhiên kêu lên, „Không có lí nào?"

Đào Phương rầu rĩ nói, „Xem ra Ô Quả đã xảy ra chuyện."

Rồi ngừng lại một lát mới nói tiếp, „Đêm qua kẻ địch đột nhiên xuất hiện ngoài thành, may mà chúng cứ án binh bất động, nếu không chúng tôi không biết nên tử thủ hay bỏ chạy."

Tiêu Nguyệt Đàm sắc mặt ngưng trọng nói, „Chúng ta hãy lập tức rút lui, bởi vì bí đạo này chỉ có thể giấu được một thời gian, sớm muộn gì cũng bị bọn chúng phát giác, lúc đó thì càng khó chạy hơn."

Hạng Thiếu Long nói với vẻ dứt khoát, „Chúng ta hãy chia nhau ra chạy, đệ phải đợi cho đến khi kẻ địch phát động tấn công mới bỏ đi. Châu V đã mất đi huynh trưởng, đệ không muốn nàng mất thêm phu quân nữa."

Đồ Tiên cười ha ha nói, „Chạy thì cùng chạy, chúng ta hãy xem thử tâm ý của ông trời."

Bọn Hạng Thiếu Long lên trên tường thành, nhìn ra doanh trại dài dằng dặc của kẻ địch.

Thực lực của hai bên quá cách xa nhau, ngay cả sức để liều mạng cũng chẳng có.

Nhất là bọn Hạng Thiếu Long ngày đêm đi đường đã sớm mệt mỏi, trận này không cần đánh cũng biết đã bại.

Đằng Dực nói, „Chỉ cần nhìn sự bố trí của bọn chúng, đã biết úy Liêu là người tinh thông binh pháp."

Tiêu Nguyệt Đàm than rằng, „Doanh Chính suy nghĩ thật chu đáo, điều đến toàn là những kẻ không có quan hệ với Thiếu Long, e rằng bọn chúng cũng chẳng biết là đang đánh ai."

Kinh Tuấn lúc này mới chạy lên nói, „Đã chuẩn bị xong tất cả, có nên đưa ngựa đến chỗ bí mật trước, để đến khi bỏ trốn sẽ thuận tiện hơn không?"

Kỷ Yên Nhiên nói, „Chi bằng chúng ta đều ở chỗ bí đạo để chờ bọn Ô Quả. Giờ đây dù cho có phá được vòng vây cũng bỏ chạy không kịp."

Mọi người đều im lặng không nói, nhìn về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long biết lời của nàng có lý.

Gần sáu trăm người và ngựa, lại thêm lương khô và nước uống, nếu muốn an toàn bỏ đi thì thật là khó. Rồi miễn cưỡng gật đầu nói, „Thôi được!"

Kinh Tuấn nhận lệnh quay đi.

Đằng Dực đột nhiên giật mình, „Doanh Chính đã đến, bọn Ô Quả cũng đã xong."

Mọi người ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt của y, chỉ thấy một con rồng lửa từ xa đến gần, tiến vào doanh trại của địch.

Hạng Thiệu Long quát lớn, „Lập tức rút lui."

Đùng ùng ùng Tiếng trống trận vang lên.

Ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, Doanh Chính đang đêm chạy đến chưa kịp uống ngụm nước, chỉ hơi nghỉ ngơi thì đã lập tức hạ lệnh tấn công, có thể thấy y nhất quyết giết cho bằng được Hạng Thiệu Long.

Hạng Thiệu Long buồn thảm kêu lên, „Tiểu Bàn! Con thật nhẫn tâm."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Bỏ ngựa! Chúng ta phải chạy bộ thôi, nếu không sẽ không kịp."

Mọi người đều nghe theo. Nhìn thấy đối phương tràn tới, trong lòng ai nấy đều lo lắng.

Dù cho họ có thể rời khỏi đường hầm bí mật này, cũng chỉ là lặp lại vết xe đổ của Lã Bất Vi, rốt cuộc cũng sẽ bị ngựa của đối phương giẫm lên mà thôi.

Giả sử đây cũng là một sự báo ứng, thì ông Trời đã quá vô tình vô nghĩa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 287: Khoảnh Khắc Sinh Tử

K

hi cửa thành bị phá, bên phía Hạng Thiếu Long vẫn còn một nửa số người chưa vào địa đạo.

Trong lúc cấp bách, hạng Thiếu Long hạ lệnh cho những người này rút vào trong ngôi mộ mới xây, rồi sau đó đóng tấm cửa sắt dày lại, hy vọng có thể tranh thủ chút thời gian để rút lui tiếp.

May mà Tiểu Bàn tưởng rằng bọn họ đã sớm bỏ đi nên không tra xét. Song, ai cũng biết đó chỉ là vọng tưởng.

Người trong cả tòa thành tự nhiên biến mất đương nhiên là có đường hầm bí mật thông ra ngoài thành.

Giả sử úy Liêu không thể tìm ra đường hầm này thì làm thế nào trả lời với Tần vương vừa mới đăng cơ.

ở trong ngôi mộ ai nấy đều nghe tiếng la hét ở bên ngoài, lòng đều như lửa đốt, nhưng chỉ có thể nghe theo mệnh trời mà thôi. Có tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến, rõ ràng là kẻ địch đang phá cửa để vào truy lùng.

"Ầm."

Đó là tiếng cánh cửa sắt bị tông vào, rõ ràng kẻ địch đã mò được tới đây.

Sau mấy lượt tông vào không có kết quả, xung quanh chợt im ắng, ai nấy đều thót tim, ngay cả thở cũng khó khăn.

Mọi người đều đoán rằng kẻ địch lần này sẽ cho xe lôi mộ đến phá cửa.

Thời gian một khắc kéo dài như cả thế kỷ.

Hạng Thiếu Long, Kỷ Yên Nhiên, Đằng Dực, Kinh Tuấn, Đồ Tiên và hơn mười chiến sĩ Ô gia, tay cầm cung nỏ, chuẩn bị tử thủ, để cho những người khác có thời gian rút lui an toàn.

Mọi người đều không muốn lên tiếng.

Lúc này ngoài bọn họ, vẫn còn có hơn ba mươi người vẫn chưa vào trong đường hầm.

May mà ngày đó khi thiết kế đường hầm đã chú ý đến việc thông khí, nếu không e rằng chưa rời khỏi thì bọn họ đã ngạt chết.

Hạng Thiếu Long bất đồ nhìn lên tấm linh vị nằm giữa một mộ đường của Ni phu nhân, trong lòng cười khổ, nhủ thầm Triệu Ni nàng dâu có ngờ Hạng Thiếu Long này rốt cuộc có một ngày bị chính đứa con ruột thân yêu của nàng giết chết.

"Ầm."

Cả ngôi mộ như bị lay động, song tấm cửa sắt vẫn không hề lung lay.

"Ầm."

Ba thanh sắt chêm ở cửa lúc này oằn lại, cửa hé ra, ánh sáng từ bên ngoài lọt vào, tiếng la hét truyền vào trong ngôi mộ rõ ràng hơn.

May mà lúc này ngoài bọn họ, những người khác đã chui hết vào trong đường hầm.

Hạng Thiếu Long quát lớn, „Mau lùi vào!"

Không ai dám chậm trễ đều bỏ chạy vào trong đường hầm.

Khi bọn Hạng Thiếu Long chưa kịp đẩy đường hầm lại thì một tiếng ầm cực lớn vang lên, hai tấm cửa sắt đổ ập xuống đất, làm cho gạch đá cũng đổ theo, bụi bốc lên mù mịt.

Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kỷ Yên Nhiên và Kinh Tuấn thủ ở lối ra của đường hầm, chuẩn bị liều chết. Bọn họ đành phải làm thế.

Lúc này trong địa đạo vẫn còn nhiều người, nếu để cho kẻ địch đuổi theo, bọn họ đừng hòng thoát được.

Càng có thể kéo dài được thời gian tìm ra địa đạo của kẻ địch, cơ hội sống sót mới càng cao.

Bọn Hạng Thiếu Long hơi nhích ra phía sau một chút, tránh ánh sáng.

Chỉ có người vui mừng kêu lên, „Lối vào ở đây! Bọn chúng vẫn chưa đẩy nắp."

Bọn Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ thì đột nhiên trong hầm mộ yên lặng như tờ.

Tiếp đó có tiếng quỳ xuống bái lạy.

Bọn Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn nhau đều biết là tiểu Bàn đã tới.

Một giọng nói ồm ồm vang lên, „Đại vương minh giám, vừa rồi vi thần đã phát giác phản tặc vẫn chưa rời khỏi địa đạo, cho nên chúng ta chỉ cần xông khổi vào thì bọn chúng sẽ ngạt thở. Sau đó vi thần sẽ sai người vào trong địa đạo để tìm lối ra, bảo đảm có thể quét sạch một mẻ bọn phản tặc."

Hạng Thiếu Long tức giận vô cùng, nhưng trong lòng cũng bàng hoàng, chẳng còn cách nào để đối phó.

Người ấy chắc là úy Liêu.

Doanh Chính bỗng trầm mặc không lên tiếng.

Rồi có tiếng người quỳ xuống đất. Giọng nói của Lý Tư vang lên trong địa đạo, „Đại vương khai ân!"

úy Liêu ngạc nhiên nói, „Đình úy đại nhân!"

Sau đó im lặng trở lại.

Giọng nói của úy Liêu lại vang lên, „Xin đại vương ra lệnh, nếu không thời cơ sẽ qua."

Tiếp theo có tiếng ho khan một cái, hỏi, „Sao đại vương chỉ nhìn linh vị ở phía trước?"

Bọn Hạng Thiếu Long trong lòng đều dâng lên cảm giác khó hình dung, vỡ lẽ ra rằng Tiểu Bàn đang nhìn linh vị của Ni phu nhân, người mẹ ruột của y.

Song nếu Tiểu Bàn chấp nhận đề nghị của úy Liêu, bọn họ chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Giọng nói quen thuộc của Tiểu Bàn bỗng vang lên, „úy khanh và tất cả những người khác hãy lui ra cho quả nhân, chỉ có Lý khanh ở lại."

úy Liêu ngạc nhiên nói, „Đại vương...“ Tiểu Bàn quát lớn, „Lui ra!"

Có tiếng bước chân vang lên.

Cho đến khi tất cả mọi người đều đi xa, Tiểu Bàn trầm giọng nói, „Thế nào mới khiến người trong thiên hạ không nhắc đến chuyện này nữa?"

Chỉ nghe giọng Lý Tư trả lời, „Chỉ cần đại vương chinh phục sáu nước, thống nhất thiên hạ, lúc đó đại vương ban lệnh trong thiên hạ nghiêm cấm nhắc tới ba chữ Hạng Thiếu Long, ai vi phạm sẽ chém đầu, tất nhiên sẽ bịt miệng được thiên hạ, chuyện này tự nhiên cũng giải quyết xong."

Tiểu Bàn lạnh lùng nói, „Nếu bọn chúng không nói bằng miệng mà viết lại thành sách sử, lại có cách gì để ứng phó?"

Lý Tư nói, „Lúc đó đại vương hãy chôn tất cả những người ấy, đốt sách của chúng."

Hạng Thiệu Long nghe mà trố mắt, té ra chuyện đốt sách, chôn học trò vì mình mà có. Những loại sách bói toán bị đốt theo chắc là cũng để che mắt người đời.

Tiểu Bàn nói, „Chuyện Hạng Thiệu Long giết chết Lã Bất Vi thì xử lí thế nào?"

Lý Tư rành rọt nói, „Điều này thì dễ, cứ nói là y sợ nội loạn chạy về thực ấp, rồi cuộc uống rượu độc tự tận là xong."

Tiếng bước chân vang lên, có người bước vào phía trong.

Sau một hồi lặng lẽ, giọng nói của Tiểu Bàn lại nhẹ nhàng truyền vào, „Sư phụ! Chúc người lên đường bình an!"

Rồi tiếp theo có tiếng quát của Tiểu Bàn, „Lập tức rút quân!"

Tiếng bước chân đi xa.

Hạng Thiệu Long cố nén nước mắt đang chực trào ra. Gã cứ cảm nhận được mùi vị của một người sáng tạo nên lịch sử. Khi Tiểu Bàn bước ra khỏi ngôi mộ này, y không phải là Triệu Bàn đến từ Hàm Đan nữa. Bởi vì y đã hoàn toàn đoạn tuyệt với quá khứ của mình, thật sự trở thành Doanh Chính.

Sau này y sẽ tập trung tinh thần để thống nhất thiên hạ.

Khi y bước qua tấm cửa sắt này, số phận của sáu nước đã định.

Họ sẽ đối mặt với một vị bá vương mà không ai có thể quật ngã, đó là Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, người đã dựng nên Trung Quốc, vị vua của ngàn đời sau.

Bọn Hạng Thiếu Long gấp rút chạy ra khỏi địa đạo thì phát giác Ô Quả đang lẫn vào trong đám thiết vệ.

Té ra bọn họ vì Xương Văn quân không chế đường thủy nên buộc phải đuổi theo bằng đường bộ, cho nên đến trễ hơn Doanh Chính cả mấy canh giờ, may mà vẫn còn chờ bọn họ ở gần cửa ra của địa đạo.

Ô Quả cũng mang đến tin tức Lao ái bị phanh thây giữa chợ, hai đứa con mà Chu Cơ sinh cho y thì bị thiêu sống.

Đó là tin tức của Vương Tiễn cho biết.

Còn Chu Cơ thì bị truyền áp giải về Hàm Dương.

Đương nhiên mọi người đều biết Chu Cơ đã xong đời, kẻ bị áp tải về giam lỏng ở Hàm Dương chỉ là thể thân mà Doanh Chính sắp xếp.

Đội Doanh Chính rút hết quân, mọi người mới vào lại trong mục trường, cỡi ngựa ung dung bỏ đi.

Hạng Thiếu Long mang theo cả linh vị của bộ Triệu Thiên và Ni phu nhân.

Ba tháng sau, rốt cuộc cũng đã đến được quan tái, hoàn thành được ước vọng của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 288: Thống Nhất Sáu Nước

V

ì những kẻ phản loạn là Lã Bất Vi và Lao ái đều là người của sáu nước, lại thêm chuyện đào kênh Trịnh Quốc vốn là kế phá Tần của người Hàn, đồng thời Doanh Chính cũng lo lắng người của sáu nước tiếp tục phao tin đồn nhảm cho nên đã hạ lệnh đuổi khách, khiến cho khách khanh của sáu nước phía đông ai nấy đều cảm thấy nguy ngập cho bản thân mình.

Lý Tư biết mình quả thật đã biết quá nhiều chuyện không nên biết, lại hiểu rõ mong muốn thống nhất thiên hạ của Doanh Chính, cho nên liều chết dâng biểu can gián.

Viết rằng.

"Thần nghe lệnh đuổi khách của đại vương quả thật là sai lầm! Năm xưa Mục công cầu sĩ, phía tây thì lấy được Du Vu Dung, phía đông thì có Bách Lý Hồ, Thúc Vu Tống, Công Tôn Chi, những người này đều không phải là người nước Tần, mà Tần Mục công vẫn dùng họ, nhờ đó đã lấy được hai mươi nước làm bá chủ miền tây."

Tần Thiệu Công dùng Thương ường biến pháp, thay phong đổi tục, dân tình thịnh vượng, nước được giàu mạnh, trăm họ yên vui, chư hầu thần phục, lấy được đất của Sở, Ngụy ra đến ngàn dặm, nhờ đó cho đến nay nước Tần vẫn còn hùng cường.

Huệ vương dùng kế của Trương Nghi lấy được đất của Tam Xuyên, phía tây thì gộp thêm được Ba Thục, phía bắc thì lên đến Thượng Quận, phía nam lấy được Hán Trung, trong đó có Cửu Di, Yên Dĩnh, phía đông thì chiếm cứ Thành Khâu khiến cho người trong sáu nước đều phải phục tùng, công ấy đến nay vẫn còn ghi.

Chiêu Vương được Phạm Tuy, bỏ Tương Hầu, đuổi Hoa Dương, lấy dần đất của các nước chư hầu, khiến cho Tần trở thành đế nghiệp.

Bốn vua ấy đều dựng được nghiệp lớn nhờ công của các khách khanh. Từ đó mà thấy khách khanh nào có phụ Tần đâu.

Giả sử không dùng khách khanh thì sẽ khiến cho nước không còn giàu mạnh."

Bức thư trần tình khăng khái của Lý Tư không những đã thể hiện lòng trung tuyệt đối với Doanh Chính mà còn đưa ra những sự thực lịch sử để chứng minh. Rốt cuộc đã khiến Doanh Chính thu hồi lại lệnh đuổi khách.

Còn người bạn cũ Hàn Phi của Kỷ Yên Nhiên và hạng Thiệu Long lúc này được Doanh Chính mời vào nước Tần.

Sau đó y rút cuộc lòng vẫn nhớ đến nước cũ, cứ nói tốt cho Hàn, mà miệng lưỡi lại không lanh lợi, nên không được Doanh Chính ưa thích.

Sau đó lại đắc tội với Diêu Cồ và Lý Tư, lại thêm hai người này đố kị với tài hoa của y nên đã bị hạ độc chết ở trong ngục.

Doanh Chính quét sạch Lã Bất Vi và Lao ái xong thu lại đại quyền trong nước Tần, tiếp tục mở rộng đại nghiệp chinh phục sáu nước. Lúc này sáu nước đã không còn sức chống Tần nữa.

Nhưng sau khi liên kết trở lại, sau sáu năm Doanh Chính kế vị, tam Tấn và người Sở đã đánh bại người Tần. Nhưng Hàn Sấm thì không may chết trong trận này.

Điền Đan vì mất đi sự ủng hộ của Lã Bất Vi, cho nên thất thế, nước Tề từ đó không còn nhân tài nữa.

Doanh Chính rút kinh nghiệm, được Lý Tư và úy Liêu hiến kế, khéo dùng thủ đoạn ly gián, phân hóa, đột phá vào sáu nước.

Năm thứ mười bốn đời Tần vương Doanh Chính, Hàn vương An đầu tiên khuất phục nước Tần. Năm sau quân Tần đánh vào Tân Trịnh, diệt nước Hàn.

Hoàn Xỉ lúc này đã trở thành thượng tướng quân, không may gặp phải Lý Mục, bị y đánh bại ở Hợp Phì, không còn mặt mũi nào gặp Doanh Chính, trốn đến nước Yên.

Cuối cùng đến lúc Vương Tiễn và Lý Mục gặp nhau trên sa trường. Vương Tiễn và Dương Đao Hòa cầm quân đánh thẳng vào nước Triệu, Lý Mục nghênh chiến ở ngoài thành Hàm Đan, khi hai bên đang giằng co với nhau, nào ngờ Quách Khai bị Lý Tư dùng kế phản gián, xúi giục Triệu vương đổi tướng, Lý Mục không chịu nghe theo, kết quả bị Triệu vương xử tử.

Cây đại thụ đã ngã, nước Triệu không còn tướng nào có thể chống được Vương Tiễn, bị quân Tần đánh cho tan tành.

Năm thứ mười chín đời Tần vương Chính, thái tử Đan sai Kinh Kha vào nước Tần hành thích Doanh Chính sự việc thất bại chết ngay tại trận.

Doanh Chính lấy đó làm cớ, phái Vương Tiễn đánh Yên, đại phá quân Yên ở bờ tây sông Dịch Thủy, năm sau thì đánh thẳng vào kinh đô của người Yên, giết chết thái tử Đan.

Con trai của Vương Tiễn là Vương Bôn cũng chiếm được hơn mười thành của người Sở. Năm sau thì y lại đại triển thần oai, vượt sông đánh vào Đại Lương, nước Ngụy mất.

Năm thứ hai mươi ba Vương Tiễn đánh Sở, đại phá quân Sở ở Bình Dư. Đến năm tiếp theo thì cùng Mông Vũ đánh đến Thọ Xuân, vua Sở và Lý

Viên đều bị bắt làm tù binh, Lý Yên Yên uống thuốc độc mà chết, nước Sở mất.

Năm thứ hai mươi sáu thời Tần vương Chính, Vương Bôn đánh vào Lâm Tri, Tề vương Điền Kien đầu hàng.

Đến lúc này sáu nước phía đông đều thuộc về Tần. Doanh Chính nhớ lại ba chữ Thủy Hoàng đế mà Hạng Thiếu Long đã nói, vì thế lệnh cho quần thần xem thử tên này có hợp với thân phận thống nhất sáu nước của y hay không.

Mọi người đương nhiên đồng thanh kêu hay.

Vì thế Doanh Chính tự xưng mình là Thủy Hoàng đế. Phế bỏ chế độ phong chư hầu, chia thiên hạ ra làm ba mươi sáu quận, thu hết binh khí trong thiên hạ, đúc thành mười hai tượng người bằng kim loại, thống nhất chế độ cân đo, đặt ra chế độ tiền tệ, thống nhất kích thước của trục xe trong cả nước, dùng chung một loại chữ, tập trung mười hai vạn hộ giàu có về Hàm Dương.

Xác lập nên một nước Trung Quốc rộng lớn.

Khi Doanh Chính trở thành Tần Thủy Hoàng đế, tòa Hoài Thanh đài hùng vĩ cũng được xây dựng. Muôn dân đều tưởng rằng vua của họ nhớ đến quâ phụ Thanh mà dựng lên. Chỉ có vài người như Lý Tư, Vương Tiễn mới biết Doanh Chính thật sự là vì nhớ đến hạng Thiếu Long mà xây nên Hoài Thanh đài này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 289: Lời Cuối

T

ất cả cảnh vật đều lùi ra phía sau.

Hạng Thiệu Long cùng với Ô Trác, Kinh Tuấn và Đằng Dực phóng như bay trên miền thảo nguyên xanh tốt vô tận.

Trên bầu trời xanh là những áng mây trắng lững lờ, ở cách đó nửa dặm có hàng ngàn thốt ngựa hoang đang phóng lên phía bắc.

Bốn người hú lên, thúc ngựa đuổi theo.

Bọn Hạng Thiệu Long chia thành hai tốp. Tốp thứ nhất chạy vòng về phái trước, buộc thốt ngựa phải đổi hướng, còn tốp kia thì đuổi lên ở phía sau.

Sau một hồi bầy ngựa buộc phải nhảy xuống sông, bơi qua bờ bên kia.

Hạng Thiệu Long kìm ngựa lại kêu lớn, „Các con, hãy giở bản lĩnh của mình ra!”

Bờ bên kia bỗng xuất hiện bọn Ô Quả, Ô Ngôn, Triệu Đại, Lưu Sào cùng với hơn một trăm người, ai nấy tay cũng cầm dây thừng, đợi lúc ngựa lên bờ.

Hạng Thiệu Long vui mừng nhìn thấy huynh đệ và thủ hạ bắt ngựa hoang, khen rằng, „Đại ca quả thật biết chọn chỗ, ở đây đều là các con sông lớn, nguồn nước dồi dào, đất đai tươi tốt, cỏ mọc xanh rì, quả là thắng cảnh chốn nhân gian.”

Ô Trác nhìn vùng thảo nguyên vô tận, hít làn hương thoang thoảng trong gió, cười rằng, „Lúc mới đến cứ nghĩ là bị ép buộc, nhưng sống ở đây đã lâu, ta không muốn rời khỏi nữa.”

Đến hoàng hôn ai nấy đều quay về.

Bọn Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh, Ô Đình Phương, Triệu Chi, Điền Trinh, Điền Phụng, Châu Vi, Thiện Lan, Lộc Đan Nhi đang ngồi trên một sườn dốc, nhìn bày trẻ đang chơi đùa ở phía dưới.

Trong đó có cả Hạng Bảo Nhi nữa.

Cậu bé trông to khỏe hẳn chắc hơn những đứa trẻ khác, đầu đội chiếc mũ có cắm lông vũ, mắt to mày rậm, trông rất có cá tính.

Trong doanh trại, làn khói lừng lờ bốc lên, đám phụ nữ đang nấu lửa nấu cơm, đợi chồng con quay về.

Đồ Tiên và Tiêu Nguyệt Đàm đang ngồi đàm đạo, ánh mắt dõi theo ở phía xa.

Cầm Thanh đột nhiên vui mừng kêu, „Phu quân đã quay về."

Mọi người đều nhìn ra ngoài xa, hơn một trăm chấm đen dần dần hiện rõ, tiếng vó ngựa cũng truyền về văng vẳng.

Kỷ Yên Nhiên vui mừng đứng dậy kêu, „Ai cùng ta đi nghênh đón các chiến sĩ khai hoàn quay về?"

Bọn trẻ ngừng chơi, đứng đón đoàn quân chiến thắng trở về.

Trong chốc lát tiếng vó ngựa rầm rập lao tới.

Kỷ Yên Nhiên cùng mọi người nhảy lên ngựa, trong chốc lát đã gặp đoàn chiến sĩ ở phía ngoài thảo nguyên, rồi tất cả cùng quay về.

Bọn trẻ thì dương dương đắc ý dẫn đầu.

Hạng Thiếu Long đi với Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên nói, „ông trời đối đãi với chúng ta rất hậu hĩ, trước đây đâu có cuộc sống hạnh phúc không lo không nghĩ như thế này."

Cầm Thanh chép miệng, „Vì chúng ta đã sống như thế cho nên mới hiểu rõ cuộc sống ở thảo nguyên quý báu dường nào. Còn bọn trẻ này thì lại bảo cứ muốn quay về Trung Nguyên."

Ô Đình Phương gật đầu nói, „Sau này chàng đừng nhắc đến chữ Trung Nguyên nữa, thiếp chẳng hiểu nổi tại sao Bảo Nhi lại không thích nơi này?"

Hạng Thiếu Long cười, „Mỗi người đều có ước mơ riêng của mình, bởi vì ước mơ của chúng ta đã thành hiện thực cho nên mới an tâm mà tận hưởng. Bảo Nhi chỉ là muốn tìm ước mơ của nó mà thôi. Chúng ta không nên cản trở, cũng không nên buộc nó phải an vui trong giấc mộng của chúng ta."

Kỷ Yên Nhiên nói, „Phu quân nói thật hay, giấc mộng của Bảo Nhi chính là trở thành loài phi ưng trên trời cao có thể tự do bay lượn đến khắp nơi."

Triệu Chi cười, „Ai cũng cưng chiều nó, thiếp đã bảo rồi, tiểu Trinh và tiểu Phụng đã chiều nó quá đáng."

Điền Trinh và Điền Phụng che miệng cười, khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Kỷ Yên Nhiên như nhớ ra chuyện gì nói, „Suýt nữa quên cho chàng hay, Bảo Nhi chê tên của nó quá trẻ con, cho nên muốn đổi thành tên khác."

Hạng Thiếu Long vui vẻ nói, „Đổi tên gì cũng được, nhưng phải mang họ Hạng."

Ô Đình Phương giả vờ bức mình nói, „Bảo Nhi là do thiếp đặt, đó là nữ danh của nó kia mà."

Kỷ Yên Nhiên nói tiếp, „Thiếp thấy nó thích loài chim ưng cho nên định đặt cho nó tên là ưng."

Hạng Thiếu Long cười ha hả nói, „Hạng ưng! Nghe cũng hay đấy!"

Cầm Thanh nói, „Chàng làm cha mà chẳng hiểu con chút nào, nó chê chữ ưng quá giống cầm thú, sợ người ta cười nên đã đổi thành chữ Vũ."

Hạng Thiếu Long giật mình kìm ngựa, kêu lên, „Cái gì?"

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, ánh mắt tập trung về phía gã.

Lúc này Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cơn sóng dữ.

Hạng Vũ?

Đó chẳng phải là Sở Bá Vương Hạng Vũ, người đã cùng tranh thiên hạ với Lưu Bang, cuối cùng cũng cùng mỹ nhân Ngư Cơ tự vận ở Ô Giang? Chuyện gì thế này?

Chả lẽ đây chỉ là một sự trùng hợp?

Nhưng nếu tính toán theo thời gian, chuyện này cũng có thể lắm.

Theo lịch sử nhà Tần trải qua hai đời thì mất.

Từ lúc Doanh Chính lên ngôi bị quân, ba mươi bảy năm sau, đi tuần ở miền nam rồi bệnh chết tại Xa Khâu, sau đó Tần nhị kế vị, ba năm thì mất.

Lúc này đứa con Hạng Vũ của mình đã hơn ba mươi tuổi, đang ở tuổi tráng niên.

Tiếng gọi của mọi người làm gã giật mình.

Kỷ Yên Nhiên nghiêm mặt nói, „Phu quân đại nhân không thích cái tên này sao? Nếu chàng muốn đổi thì hãy tự nói với nó."

Hạng Thiệu Long định thần lại, đang suy nghĩ là có nên cảnh cáo cho đứa con yêu này biết hay không, ví dụ như khi gặp một người tên Lưu Bang thì phải lập tức giết y.

Nhưng gã nghĩ lại, dù cho mình đã biết được sự phát triển của lịch sử rồi cuộc cũng không thể thay đổi được.

Vận mệnh không thể thay đổi chút nào vì sự cố gắng hoặc ý chí của bất cứ ai.

Con người cứ nghĩ rằng mình đang sáng tạo ra vận mệnh, là bởi vì họ không hề biết rằng vận mệnh đi về hướng nào, chỉ có mình mới hiểu rõ được điều ấy.

Một đứa con của mình là tiểu Bàn xây dựng nên đế quốc đại Tần, một đứa con khác của mình là Hạng Vũ lại phá hủy đế quốc đại Tần ấy.

Cầm Thanh nhíu mày kêu, „Phu quân đại nhân đang nghĩ gì?"

Hạng Thiệu Long đột nhiên cười lớn, „Ta đã thông suốt!"

Giọng nói của Đổng Dực bên kia truyền qua, „Tam đệ đã thông suốt điều gì?"

Hạng Thiệu Long vui mừng nói, „Hạng Bảo Nhi về sau sẽ là Hạng Vũ."

Mọi người đều ngạc nhiên.

Kỷ Yên Nhiên thắc mắc, „Chuyện này cũng cần phải nghĩ thông nữa hay sao?"

Hạng Thiệu Long cười rằng, „Điều ta nghĩ thông là thắng thì sao, bại thì đã sao. Thành công hay thất bại không quan trọng, chỉ cần sống một cách oanh liệt, tên tuổi đi vào lịch sử của ngàn năm sau thì đã không uổng kiếp này."

Mọi người càng hoang mang hơn, đâu biết rằng ý gã muốn nói đến con trai của mình sau này sẽ trở thành Sở Bá Vương Hạng Vũ, danh truyền đến ngàn sau.

Hạng Thiệu Long cười lớn thúc ngựa theo sau Hạng Vũ. Mọi người cũng vội vàng đuổi theo.

Đoàn người và cả vùng thảo nguyên hợp thành một khối, trong ánh chiều tà trắng lợt, tạo thành một bức tranh đầy hạnh phúc và tiếng cười.

Hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com